

THE BHAGAVAD-GITA

WITH ELEVEN COMMENTARIES

First Collection

- (1) Shankaracharya's *Advaita Bhashya*; (2) Anandagiri's *Vyakhyā*; (3) Ramanuja's *Vishishtā advaita Bhashya*, (4) Deshika's *Tatparyā chandrika*; (5) Madhava's *Dvaita Bhashya*, (6) Jayatirtha's *Prameya deepika*; (7) Hanumat's *Paishacha Bhashya*; (8) Venkatnatha's *Brahmanandagiri*; (9) Vallabha's *Tattva-deepika*. (10) Purushotama's *Amrita tarangini*; (11) Nilakantha's *Bhava-deepa*, and last Yamuna muni's *Artha-sangraha* with Deshika's *Raksha* and *Gita Mahatmya* of each Adhyaya

VOL II

(Seventh to twelfth Adhyayas)

New Edition (2ND)

Critically Edited and Thoroughly Revised by
SHASTRI GAJANANA SHAMBHU SADHALE

BOMBAY
THE "GUJARATI" PRINTING PRESS
Sassoon Building, Elphinstone Circle, Fort
1936

This book Can be had from:—
The Gujarati Printing Press

Sassoon Building, Elphinstone Circle
Fort, BOMBAY

(All rights reserved by the Publishers)

CONTENTS

Commentators:—

Commentaries:—

General Gita Mahatmya (2)	From Varaha-puran etc.,
1 SHANKARACHARYA Adwaita BHASHYA
2 Ananda-giri... Bhashya Vyakhya
3 RAMANUJA	Vishishtadwaita BHASHYA
4 Vedant-deshika	Tatparya-Chandrika
5 MADHAVA	Dwaita BHASHYA
6 Jayatirtha Prameya-Deepika
7 Hauuman	Paishacha BHASHYA
8 Venkatanatha Brahmananda giri
9 Vallabha Tattva deepika
10 Purushotama Amrita-tarangini
11 Nilakantha... Bhava-deepa
12 Yamuna-muni Artha sanghaha
13 Deshika Raksha
14 Mahatmya at the end of each Adhyaya	From Padmapuran
15 Dhupakara Shashtri Avigita Notes

This Book is Printed and Published

by

Natverlal Itchharam Desai B. A.

at

The Gujarati Printing Press

Sassoon Building, Elphinstone Circle, Fort, BOMBAY

श्रीमद्भगवद्गीता

शाङ्करभाष्याद्येकादशटीकोपेता

[प्रथमो गुच्छः]

द्वितीयषट्कम्

(७-१२)

द्वितीयावृत्तिः

संशोधनकर्ता

‘ साधले ’ इत्युपाह्व—शम्भुजनुर्गजाननशर्मा

प्रकाशकः

‘ गुजराती ’ प्रिन्टिंग प्रेस

सासुन बिल्डिंग, एल्फिन्स्टन सर्कल,

कोट, मुंबई

वैकमाब्दः १९९२]

ख्रिस्ताब्दः १९३६

[शाकाब्दः १८९८

पुस्तकप्राप्तिस्थानम्:—

“ गुजराती ” प्रिन्टिंग प्रेस,

सासुन बिल्डिंग, एल्फिन्स्टन् सर्कल, कोट-मुंबई

[ग्रन्थस्यास्य पुनर्मुद्रणादयः सर्वेऽप्यधिकाराः राजशासनपट्टमनुसृत्य स्वायत्तीकृताः सन्ति ।]

व्याख्योपव्याख्याकार-व्याख्या-नामानि ।

भाष्यकाराष्ट्रीकाकाराश्च (श्रीगीतामाहात्म्ये, न्यासादि च)	(संप्रदायः)	भाष्याणि टीकाश्च
१ श्रीमच्छङ्कराचार्याः	(अद्वैतः)	भाष्यम्
२ आनन्दगिरिः	”	शां. भाष्यव्याख्या
३ श्रीमद्रामानुजाचार्याः	(विशिष्टाद्वैतः)	भाष्यम्
४ वेदान्तदेशिकाचार्यवेंकटनाथः	”	रा. भा. तात्पर्यचंद्रिका
५ श्रीमदानन्दतीर्थाः	(द्वैतः)	(माध्व-)भाष्यम्
६ जयतीर्थः	”	प्रमेयदीपिका
७ श्रीमद्भुवान्	(अद्वैतः)	पैशाचभाष्यम्
८ श्रीवेंकटनाथः	”	ब्रह्मानंदगिर्याख्यानम्
९ श्रीमद्बलभाचार्याः	(शुद्धाद्वैतः)	तत्त्वदीपिका
१० पुरुषोत्तमजी	”	अमृततरङ्गिणी
११ नीलकण्ठः	(अद्वैतः)	भारतभाद्रदीपः
१२ याज्ञन्युनिः	(विशिष्टाद्वैतः)	गीतार्थसङ्ग्रहः
१३ महादेशिकाचार्यो वेंकटनाथः		गीतार्थसङ्ग्रहहरक्षा
१४ श्रीपाद्मपुराणोक्तं गीतामाहात्म्यम्		(प्रत्यध्यायम्)
१५ अनंताख्या धूपकरशालिणः		अविगीता (टिप्पण्यः)

मुद्रक व प्रकाशक—

नटवरलाल इच्छाराम देसाई बी. ए.

“ गुजराती ” प्रिन्टिंग प्रेस,

सासुन बिल्डिंग, एल्फिन्स्टन् सर्कल, कोट-मुंबई.

निवेदनम् ।

प्रागुपक्रान्तप्रकाशनस्य श्रीमद्भगवद्गीताव्याख्योपव्याख्यानां प्रथमगुच्छस्यानेन द्वितीयषट्केनेदानीं तत्रभवतो विश्वविख्यातगुणविसरान् सङ्ख्यावदग्रेसरान् सहृदयानुपतिष्ठामहे ।

अत्र च व्याख्यानसङ्ख्या—तन्निवेशनक्रम—वर्णवैचित्र्यादि प्रकाशितपूर्वप्रथमषट्कवदेव व्यवस्थापितमिति न तद्विषये विशेषतः किमपि वक्तव्यं विद्यते । किन्तु एतच्छोधनावसरे लब्धायाः प्रायशः शुद्धायाः कस्याश्चिन्मध्वभाष्यमातृकायाः साहाय्येन मुद्रणालयस्थपण्डितैरस्मिन् षट्के तद्भाष्यं विशेषतः संशोधितमिति; भगवद्गीताया अपि काश्मीरकपाठानुसारि किमपि पुस्तकमासादितम्, यत्र भूयांस एव प्रायोऽदृष्टपूर्वाः पाठभेदा दरीदृश्यन्ते । तेषां च युक्तायुक्तविवेचनपूर्वकं यथास्थानमत्र प्रदर्शनं प्राज्ञप्रार्थितमपि, प्रथमषट्केऽनारब्धस्य तस्य मध्य एवोपक्रमो न युक्त इत्युपसंहार एवानुष्ठेयत्वेन निर्द्धारितमिति च जानीमः ।

एवमिहोदाहृतवचसामाकरस्थाननिर्देशोऽपि प्रायः साकल्येन सम्पादितो मुद्रणालयप्रधानपण्डितैः साधले-शास्त्रिमहोदयैः स्वयं निर्मायमाणस्यापूर्वस्योपनिषद्वाक्यकोशस्य साहाय्येनेति मन्यामहे निदर्शनमेवैतदेकं तस्योपयोगितायाः ।

अस्माकमविगीताऽपि साक्षात्कृतप्रथमषट्कैर्गुणैकपक्षपातिभिरनेकैर्मनीषिभिरभिनन्दिता तेषामेवाशिषा कमपि प्रकर्षं पोषीत्यस्मिन् षट्के । यद्यपि तस्यामुपक्रान्तो महाराष्ट्रीयभक्तप्रवरप्रणीतव्याख्यागतविशेषांशानुवाद आधिक्येन विधेय इति सप्रशंसमन्वशिषन्विशेषविदः, तथापि ज्ञानदेवविरचिताया भावार्थदीपिकायाः प्रथमद्वितीय-षट्कयोः संस्कृतभाषायां पद्यमयोऽनुवादः कैश्चिद्विहितः प्रकाशितश्चेति श्रुतत्वात्तृतीयषट्क एव यथाशक्ति यियतिष-माणा वयमिह प्रायस्तद्विषय उदासिष्महि । वामनीयाया यथार्थदीपिकायाः सङ्ग्रहे तु गृहीत एव यावच्छक्यमसौ नियोगः, किन्तु वामनीयस्य वाग्जालस्यातीव विस्तृतत्वादाभ्रडितमेदुरत्वाच्च तत्सारांशमात्रोद्धार एव व्यधायि यत्नः । तत्रापि द्वादशाध्यायगतानां पञ्चष्लोकानां स्वसिद्धान्तानुसारि विवरणं श्रुतिकल्पलताख्यायां भागवतीयवेदस्तुतिव्याख्यायां चामनेनैव प्रसङ्गात्संस्कृतभाषायां विहितं किञ्चित्सङ्क्षिप्य सरलीकृत्य चात्रो-द्धृतम् । मन्यामहे तद्गामनप्रतिपादितार्थस्य सारल्येनानुवादेऽस्मदीयं प्रयासं तुलयितुं समालोचिततद्वाग्जालानां सहृदयानां महत्साहाय्यमाधास्यतीति । 'अथैतदप्यशक्तोऽसि—' (१२।११) 'श्रेयो हि—' (१२।१२) इत्येवमादिषु द्वित्रस्थलेषु तु वामनीयविवरणस्यानुवादमावश्यकमपि विधातुं विविधप्रत्यूहपरा-हतोद्यमा नाशकनवामेति मर्षणीयमेतदागो महाभागः । यत्तु क्वचित्केषाञ्चित्प्रतिपादितमविगीतायां प्रतिक्षिप्यते, तत्र न व्यक्तिविद्वेषो न वा मतविशेषाभिनिवेशो निदानम् ; किन्तु मूलविरोधः प्रबलप्रमाणान्तरविरोध एव वेति विश्वसिमो नास्मभ्यमसूयिष्यन्ति दोषज्ञा इति ।

या चास्माभिरस्मिन् गुच्छे गुम्फिता ब्रह्मानन्दगिरिटीका, तस्या अस्मदुपलब्धमातृकायां दशमाध्याय एकविंशोकादशश्लोकानां टीका न दृश्यते, तद्यदि तस्याष्टीकाया मातृकान्तरं केषाञ्चित्सन्निधौ विद्येत, तर्हि शोधनार्थं तत्प्रदानेनानुग्राह्या वयमिति साञ्जलिबन्धमभ्यर्थयामः ।

यानि च गुणदोषविशेषविद्विर्निर्मत्सरैर्विचक्षणवरैरस्मदीयं गीताव्याख्यागुच्छमवलोक्य प्रीतान्तरैः प्रेषितानि प्रशंसापत्राण्यस्मत्सन्निधिमुपसासद्यन्ते, तानि सादरमुसंहार एव सञ्जिघृक्षामहे ।

शुद्धिपत्रं तु ग्रन्थान्ते पृथगेव प्रकाशयिष्यत इति निवेदितपूर्वस्यापि स्मारणमत्र सामयिकं मन्यामहे ।

अन्ततश्च प्रियतनयवियोगविहस्तेष्वस्मासु महतीमर्थहानिं सहित्वाऽपि बहून्यहानि मुद्रणालयकार्यं निरुद्ध्या-वसरप्रदातृणां धैर्यौदार्यादिगुणमण्डितानां सौभ्रात्रभूषितानां 'गुजराती' मुद्रणालयाधिपतीनां परमुपकार-भारंशिरसा धारयमाणा एव सानुकम्पापाङ्गपातापास्तदोषाणामत्रभवतां मनीषिणामाशिषमाशासानास्तृतीयमपि षट्कं परिष्कर्तुमुद्युञ्जमहे ।

श्रीविद्याविहारमन्दिरम्, माशैलः, गोवा }
१८९८ दीपावली

विद्वद्विधेयः—
भूपकरोपाह्वः—अनन्तयज्ञेश्वरशर्मा ।

REVIEWS

THE BHAGAVAD-GITA with ELEVEN COMMENTARIES

(First Collection) Vol. I (1 to 6 chapters)

Critically Edited & Thoroughly Revised Second Edition by

SHASTRI GAJANANA SHAMBHU SADHALE

and Published by The Proprietors of the Gujarati Printing Press, Sassoon Building,
Elphinstone Circle, Fort at Bombay 1935, Price Rs. 8/-

We most heartily congratulate the proprietors of the Gujarati Printing Press on this *second edition* of their 'First Collection' of valuable and rare commentaries on the most popular Vedantic work, the Bhagavad-gītā, which is rightly regarded as the guiding star of a Hindu's spiritual and moral life. They have as a matter of fact, concentrated their energies on this enterprise and have so far given us about 19 neatly printed and carefully edited commentaries of high literary and philosophical value, in the two Gucchas together. The abovementioned second edition of the first Guccha contains the Bhāshyas of the four great Āchāryas representing the principal schools of the Vedānta, together with a lucid commentary on each of them. It also contains the Paśācha Bhāśya ascribed to Hanumat by Tradition, and the Brahmānandagiri, a highly learned commentary of the Śāṅkara school composed by Venkatanātha, as also the Bhārata-bhava-deepa of Nilakanṭha. At the end of each chapter, the learned 'Vidyā-lamkāra' Dhupakar Shastri of Goa has added his brief notes (called Avigita), which contain on the one hand, a criticism of few points of discussion raised by the old and new commentators including the Gitārahasya of the late Lokamanya Tilaka, and on the other, a Sanskrit rendering of some interesting portions of the older Marāṭhi commentaries written by Jhāneśvara and Vāmana Pandit.

The editor of the work, Pandit Gajanana Shastri Sadhale has devoted utmost care and patience to his task, as will be evident from the numberless references occurring in the different commentaries, which are traced by him to their original sources. This was a very difficult task, but we are glad to note, that it has been executed with great success by the learned editor. The edition indeed offers great facilities for a comparative and critical study of the exegetical material connected with the Bhagvad-gita, and we strongly recommend it to all lovers of the Gītā. We earnestly hope that the remaining parts of it will soon be out, not excluding the one, in which the publishers propose to give 'the different kinds of proper indexes' without which the work is bound to remain incomplete. p. p. 127-128.

The JOURNAL OF
THE UNIVERSITY OF BOMBAY,
Arts and Law No. 7
Vol. IV Nov. 1935 Part III

H. D. VELANKAR, M. A.
Professor of Sanskrit. The Wilson College,
BOMBAY.

श्रीमद्भगवद्गीतायाः प्रथमगुच्छे

द्वितीयषट्स्य विषयानुक्रमः

विषयाः	श्लो.	पृ.	विषयाः	श्लो.	पृ.
सप्तमोऽध्यायः ।			नवमोऽध्यायः ।		
यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः [अध्यायः ७]		१	सहेतुका पुनरावृत्त्यपुनरावृत्तिनो लोकाः ... १६	१००	
तत्त्वज्ञानोपक्रमे शिष्यस्याभिमुखीकरणम् ... १	३		अनावृत्तिस्थानं तत्प्राप्त्युपायश्च ... २०	१०७	
भगवत्तत्त्वज्ञानस्य दौर्लभ्यम् ... १... ३	१०		मृतस्य देवयानपितृयाणापरनामकौ अर्चिरादिमार्गौ २३	११२	
पराऽपरा चेतीशस्य प्रकृतिद्वयं तत्कार्यं च ... ४	११		देवयानपितृयाणमार्गेण गन्तृणां फलम् ... २६	१२०	
भगवतोऽद्वैतस्वरूपम् ... ७	१८		अष्टमाध्यायस्य माहात्म्यम् ... १२९		
मन्दधियां भजनोपयोगि विभूतिलक्षणं ब्रह्मस्वरूपम् ८	२०		नवमोऽध्यायः ।		
एवम्भूतविभूतिलक्षणलक्षितस्यापि भगवत्स्वरूप- स्याज्ञानकारणं मायाविनो भगवतो दुस्तरतरा माया, तत्तरणोपायश्च ... १३	२८		यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः [अध्यायः ९]	१२६	
भगवद्भक्तानां चतुर्विधत्वम् ... १६	३५		उक्ताजुक्तज्ञानप्रशंसा ... १	१२७	
आर्तादिभक्तोभ्यो ज्ञानिनः श्रेष्ठ्यम् ... १७	३९		अद्वैतप्रपञ्चमिथ्यात्वमद्वैतब्रह्मतत्त्वज्ञानं च ... ४	१३६	
आर्तादिस्वभक्तत्रयोत्कर्षं प्रतिपादयितुमितरेषां सकामानां देवतान्तरभजने हेतुः ... २०	४५		ब्रह्मणोऽसङ्गस्वभावत्वे दृष्टान्तः, दृश्यप्रपञ्चस्य मायामात्रत्वं च ... ६	१४१	
अन्यदेवताभक्तानां मौढ्यं भगवद्भक्तानां च वैशिष्ट्यम् ... २३	४९		परमात्मनो मायोपाधिकं जगत्स्रष्टृत्वम् ... ८	१४६	
भगवद्भजनाधिकारित्वकथनपूर्विकोत्तराध्याय- सङ्गतिः ... २८	५८		अज्ञानां सुज्ञानां च सहेतुकं स्वभाववैचित्र्यम् ... ११	१५२	
सप्तमाध्यायस्य माहात्म्यम् ... ६३	६३		महात्मनां प्रेमभक्तिभजनप्रकाराः ... १४	१५९	
अष्टमोऽध्यायः ।			बहुधाभजनहेतुभूतं भगवतः सर्वात्मकत्वम् ... १६	१६२	
यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः [अध्यायः ८]	६५		उक्तस्वरूपाज्ञानिनां सकामानां केवलकर्मठानां च दुर्निवारं यातायातत्वम् ... २०	१६९	
अर्जुनस्य सप्त प्रश्नाः ... १	६६		निष्कामानामनन्यभक्तानां भगवद्भजनमेव सर्व- सिद्धिकरम् ... २२	१७२	
अर्जुनकृतसप्तप्रश्नोत्तराणि ... ३	६९		भगवद्भूतान्यदेवतानभिज्ञानिनां तत्तद्भक्तानामधः- पतनम् ... २३	१७५	
त्रियमाणस्यान्तकालीना या मतिः सैव तद्गतिः ६	७९		भगवदाराधनस्यातिसौकर्यं तदनुष्ठानस्य च फलम् २६	१८०	
अन्तकालीनभगवत्स्मरणपूर्वकास्तत्प्राप्तिप्रकाराः ८	८३		भगवतः सर्वसमत्वं भक्तोर्माहात्म्यं च ... २९	१८५	
अङ्कारब्रह्मोपासनं सफलस्तत्प्रकारश्च ... ११	९०		भगवद्भजनस्य स्त्रीणामस्पृश्यानां च सर्वेषा- मप्यधिकारः ... ३२,३३	१९३	
भगवत्प्राप्तिः सुलभमुपायान्तरम् ... १४	९६		भक्तेः स्वरूपं, तस्याः सुलभप्रकारः फलं च ... ३४	१९६	
			नवमाध्यायस्य माहात्म्यम् ... २००		

विषयाः	श्लो.	पृ.	विषयाः	श्लो.	पृ.
दशमोऽध्यायः ।			लोकानामर्जुनस्य च भयहेतुत्वकथनम् २३ २१७		
यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः [अध्यायः १०]		२०२	भयङ्कररूपधारणस्य भगवद्वेतुः ३२ ३०६		
भगवतो निरतिशयं वात्सल्यं दुर्विज्ञेयं तत्त्वं च...	१	२०३	विश्वरूपदर्शनेनातिभीतेनार्जुनेन कृता भगवत्स्तु- तिपूर्विका प्रार्थना ३६ ३१४		
प्राणिकर्मानुरूपोत्पत्त्यमानानि भगवत्कार्याणि तज्ज्ञानफलं च ४		२१०	भयाकुलस्यार्जुनस्याश्वासनं पूर्वरूपप्रदर्शनं च ... ४७ ३२९		
भगवद्भक्तानां प्रेमोपासनास्वरूपं तत्फलं च ... ८		२१८	अर्जुनस्यै स्वास्थ्यम् ५१ ३३४		
भगवद्विभूतीर्विस्तरेण शुश्रूषोरर्जुनस्य प्रश्नः ... १२		२२४	भगवद्विश्वरूपदर्शनस्य दुर्लभत्वं तत्प्राप्त्युपायश्च ५२ ३३५		
प्रष्टुरर्जुनस्य चित्तैकाग्र्यार्थं भगवदुक्तिः ... १९		२३३	एकादशाध्यायस्य माहात्म्यम् ३४१		
पारमेश्वरं पारमार्थिकं ध्येयस्वरूपम् २०		२३४	द्वादशोऽध्यायः ।		
उक्तस्वरूपध्यानाशक्तेभ्यः सुध्येयाः काश्चिद्भगव- द्विभूतयः २१		२३७	यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः ३४५		
भगवद्विभूतीनामनन्तत्वम् ४०		२५९	सगुणनिर्गुणब्रह्मनिष्ठयोर्द्वयोर्मध्ये का श्रेष्ठा का च कर्तव्येत्यर्जुनप्रश्नः १ ३४६		
भगवतः सामस्त्येन व्यापकत्वम् ४२		२६१	सगुणब्रह्मनिष्ठायाः सुकरत्वात्सौलभ्यं प्राशस्त्यं च २ ३५२		
दशमाध्यायस्य माहात्म्यम् २६३		२६३	निर्गुणब्रह्मनिष्ठाया दुष्करत्वाद्दौर्लभ्यं श्रेष्ठत्वं च... ३ ३५३		
एकादशोऽध्यायः ।			सगुणब्रह्मोपासकानामविलम्बेन मोक्षसिद्धिः ... ६ ३६२		
यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः [अध्यायः ११]		२६६	सगुणनिर्गुणोपासनायाः सुकरं शीघ्रफलप्रदं चोपायचतुष्टयं भक्तप्रेमातिरेकश्च ८ ३६५		
विश्वरूपदर्शनाभिलाषिणोऽर्जुनस्य प्रश्नः ... १		२६७	धर्म्यामृतम् —अर्थात् [तद्विष्णोः परमं पदम- भीप्सुनां कृते भगवतोक्ता जीवन्मुक्तधर्माः] १३ ३७४		
अर्जुनप्रार्थितस्य विश्वरूपं दर्शयिष्यतो भगवतः स्वात्मरूपानुक्रमः, तद्दर्शनक्षमं तस्मै दिव्य- चक्षुःप्रदानं च ५		२७४	धर्म्यामृतानुष्ठानस्य फलश्रुतिः २० ३८५		
भगवताऽर्जुनाय दर्शितस्य स्वैश्वरस्य विश्वरूपस्य वर्णनं तद्दर्शनेनार्जुनस्य विस्मयाकुलितत्वं च ९		२७८	द्वादशाध्यायस्य माहात्म्यम् ३८८		
भगवद्दर्शितस्यार्जुनदृष्टस्य विश्वरूपस्य वर्णनम् ... १५		२८४	श्रीमद्भगवद्गीताया द्वितीयषट् श्लोकानामादि- वर्णानुक्रमः ३०९		
भगवतो विश्वरूपस्य व्यापकत्वं लोकभयङ्क- रत्वं च २०		२९३			

इति श्रीभगवद्गीता-द्वितीयषट्-विषयानुक्रमः ।

[प्रथमगुच्छे द्वितीयं षट्कम्]

शाङ्करभाष्याद्येकादशटीकोपेता

श्री म न्न ग व ह्री ता

उपासनाकाण्डम्

[अध्यायाः ७ — १२]

श्रीमते रामानुजाय नमः ।

यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः ।

[अध्यायः ७]

स्वयाथात्म्यं प्रकृत्यास्य तिरोधिः शरणागतिः ।

भक्तभेदः प्रबुद्धस्य श्रेष्ठ्यं सप्तम उच्यते ॥ ११ ॥

श्रीमद्वेङ्कटनाथप्रणीता गीतार्थसङ्ग्रहरक्षा ।

तत्र भाष्यं—‘सप्तमे तावदुपास्यभूतपरमपुरुषस्वरूपयाथात्म्यं, प्रकृत्या तत्तिरोधानं, तन्निवृत्तये भगवत्प्रपत्तिः, उपासकविधाभेदः, ज्ञानिनः श्रेष्ठ्यं चोच्यते’ [रा. भा. ७।१] इति । तत्र प्रकृतिशब्देन ‘मम माया दुरत्यया’ [७।१४] इति मायाशब्दो व्याख्यातः। ‘गुणमयी’ [७।१४] इति विशेषणात्सैव हि विवक्षितेति गम्यते; श्रुतावपि “अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत्स्मिंश्चान्यो मायया सन्निरुद्धः” [श्वे. उ. ४।९] इति प्रस्तुतयोर्माया-तद्गतोः “मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्” [श्वे. उ. ४।१०] इति स्वयमेव विवरणाच्च । अतो विचित्रसृष्ट्युपकरणवस्तुत्वात् प्रकृताविह मायाशब्दप्रयोग इति भावः । अष्टमारम्भसङ्गतौ चैतच्छ्लोकार्थः स्पष्टमभिहितः—‘सप्तमे परस्य ब्रह्मणो वासुदेवस्योपास्यत्वं, निखिलचेतनावस्तुशेषित्वं, कारणत्वम्, आधारत्वं, सर्वशरीरितया सर्वप्रकारत्वेन सर्वशब्दवाच्यत्वं, सर्वनियन्तृत्वं, सर्वैश्च कल्याणगुणगणैस्तस्यै परतरत्वं, सत्त्वरजस्तमोमयैर्देहेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन चावस्थितैर्भावैरनादिकालप्रवृत्तदुष्कृतप्रवाहहेतुकैस्तस्य तिरोधानमत्युत्कृष्टसुकृतहेतुकभगवत्प्रपत्त्या च तन्निवर्तनं, सुकृततारतम्येन च प्रतिपत्तिवैशेष्यादैश्वर्याक्षरयाथात्म्यभगवत्प्राप्त्यपेक्षया च उपासकभेदं, भगवन्तं प्रेप्सोर्नित्ययुक्ततया एकभक्तितया च अत्यर्थपरमपुरुषप्रियत्वेन च श्रेष्ठ्यं, दुर्लभत्वं च प्रतिपाद्य एषां त्रयाणां ज्ञातव्योपादेयभेदांश्च प्रास्तौषीत्’ [रा. भा. ८।१] इति ॥ ११ ॥

ॐ

तत्सद्ब्रह्मणे नमः ।

श्रीवेदव्यासप्रणीता महाभारतान्तर्गता

श्रीमद्भगवद्गीता

शाङ्करभाष्याद्येकादशटीकोपेता ।

[प्रथमगुच्छे द्वितीयं षट्कम्]

उपासनाकाण्डम् ।

ज्ञानविज्ञानयोगारूयः सप्तमोऽध्यायः ७ ।

तत्त्वज्ञानोपक्रमे शिष्यस्याभिमुखीकरणम् ।

श्रीभगवानुवाच— मय्यासक्तमनाः पार्थ ! योगं युञ्जन्मदाश्रयः ।

असंशयं समग्रं मां यथा ज्ञास्यसि तच्छृणु ॥ १ ॥

१ शाङ्करभाष्यम् ।

‘योगिनामपि सर्वेषां मद्भूतेनान्तरात्मना । श्रद्धावान्भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः’ [६।४७] इति प्रश्नवीजमुपन्यस्य स्वयमेव ‘ईदृशं मदीयं तत्त्वं, एवं मद्भूतान्तरात्मा स्यात्’ इत्येतद्विवक्षुः श्रीभगवानुवाच— मयीति । मयि वक्ष्यमाणविशेषणे परमेश्वर आसक्तं मनो यस्य स मय्यासक्तमनाः, हे पार्थ ! योगं युञ्जन्मनस्समाधानं कुर्वन्, मदाश्रयोऽहमेव परमेश्वर आश्रयो यस्य स मदाश्रयः । यो हि कश्चित्पुरुषार्थेन केनचिदर्थी भवति स तत्साधनं कर्माग्निहोत्रादि तपो दानं वा किञ्चिदाश्रयं प्रतिपद्यते, अयं तु योगी मामेवाऽऽश्रयं प्रतिपद्यते हित्वाऽन्यत्साधनान्तरं मय्येवाऽऽसक्तमना भवति । यस्त्वमेवम्भूतः सन्नसंशयं समग्रं समस्तं विभूतिबलशक्त्यैश्वर्यादिगुणसम्पन्नं मां यथा येन प्रकारेण ज्ञास्यसि संशयमन्तरेण ‘एवमेव भगवान्’ इति तच्छृणूच्यमानं मया ॥ १ ॥

१ अत्र नव्याः—‘योगं युञ्जन् कर्मयोगमाचरन्’ इति विवृण्वते । तदसङ्गतम् ; धात्वर्थाननुगमात् । ‘योगी युञ्जीत सततं’ [६।१०] इत्यादिना पूर्वाध्याये मनस्समाधानरूपस्य पातञ्जलयोगस्यैवोपक्रान्तत्वात्, ‘मनः संयम्य मच्चित्तो युक्त आसीत महर्षिः’ [६।१४] इत्येतत्समानविषये तस्यैव प्रकृतत्वात्, ‘युञ्जन्नेव’ [६।१५] इत्यत्र तैरपि पातञ्जलयोगस्यैव स्वीकृतत्वाच्च ।

—अविगीता ।

२ आनन्दगिरिकृता शाङ्करभाष्यव्याख्या ।

कर्मसंख्यासात्मकसाधनप्रधानं त्वम्पदार्थप्रधानं च प्रथमषट्के व्याख्याय मध्यमषट्कमुपास्येनिष्ठं तत्पदार्थनिष्ठं व्याख्यातुमारभमाणः समनन्तराध्यायमवतारयति— योगिनामिति । अतीताध्यायान्ते 'मद्गतेनान्तरात्मना यो भजते मां'[६-४७]इति प्रश्नबीजं प्रदर्श्य कीदृशं भगवत्स्तत्त्वं? कथं वा तद्गतान्तरात्मा स्यात्? इत्यर्जुनस्य प्रश्नद्वये जाते, स्वयमेव भगवान् पृष्ठमेतद्वक्तुमिच्छन् उक्तवानित्यर्थः । परमेश्वरस्य वक्ष्यमाणविशेषणत्वं सकलजगदायतनत्वादिनानाविधविभूतिभागित्वं, तत्राऽऽसक्तिर्मनसो विषयान्तरपरिहाण्या तन्निष्ठत्वम् । मनसो भगवत्येवाऽऽसक्तौ हेतुमाह— योगमिति । विषयान्तरपरिहारे हि गोचरमालोच्यमाने भगवत्येव प्रतिष्ठितं भवतीत्यर्थः । तथापि स्वाश्रये पुरुषो मनः स्थापयति, नान्यत्रेत्याशङ्क्याऽऽह— मदाश्रय इति । योगिनो यदीश्वराश्रयत्वेन तस्मिन्नेवाऽऽसक्तमनस्त्वमुपन्यस्तं तदुपपादयति— यो हीति । ईश्वराख्याश्रयस्य प्रतिपत्तिमेव प्रकट-

यति— हित्वेति । अस्तु योगिनस्त्वदाश्रयप्रतिपत्त्या मनसं स्त्वय्येवाऽऽसक्तिः, तथापि मम क्रियायात्तमित्याशङ्क्य द्वितीयायं व्याचष्टे— यस्त्वमेवमिति । एवम्भूतो यथोक्तध्याननिष्ठपुरुषवदेव मय्यासक्तमना यस्त्वं, स त्वं तथाविधः सन् असंशयमविद्यमानः संशयो यत्र ज्ञाने तद्यथा स्यात्तथा मां समग्रं ज्ञास्यसीति सम्बन्धः । समप्रमित्यस्यार्थमाह— समस्तमिति । विभूतिर्नानाविधैश्वर्योपायसम्पत्तिः, बलं शरीरगतं सामर्थ्यम्, शक्तिर्मनोगतं प्रागल्भ्यम्, ऐश्वर्यमीशितव्यविषयमीशनसामर्थ्यम् । आदिशब्देन ज्ञानेच्छादयो गृह्यन्ते । असंशयमिति पदस्य क्रियाविशेषणत्वं विशदयन् क्रियापदेन सम्बन्धं कथयति— संशयमिति । विना संशयं भगवत्तत्त्वपरिज्ञानमेव स्फोरयति— एवमेवेति । भगवत्तत्त्वे ज्ञातव्ये कथं मम ज्ञानमुपदेक्ष्यति? न हि त्वागृते तदुपदेष्टा कश्चिदस्तीत्याशङ्क्याऽऽह— तच्छृण्विति ॥ १ ॥

३ श्रीमद्रामानुजभाष्यम् ।

प्रथमेनाध्यायषट्केन परमप्राप्यभूतस्य परस्य ब्रह्मणो निरवद्यस्य निखिलजगदेककारणस्य सर्वज्ञस्य सर्वभूतस्य सत्यसङ्कल्पस्य महाविभूतेः श्रीमतो नारायणस्य प्राप्त्युपायभूतं तदुपासनं वक्तुं तदङ्गभूतमात्मज्ञानपूर्वककर्मानुष्ठानसाध्यं प्राप्तुः प्रत्यगात्मनो याथात्म्यदर्शनमुक्तम् । इदानीं मध्यमेन षट्केन परब्रह्मभूतपरमपुरुषस्वरूपं तदुपासनं च भक्तिशब्दवाच्यमुच्यते । तदेतदुत्तरत्र 'यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् । स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः' [१८।४६] इत्यारभ्य 'विमुच्य निर्ममः शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति । समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम्' ॥ [१८।५३;५४] इति सङ्क्षिप्य वक्ष्यते ।

४ वेङ्कटनाथकृता तात्पर्यचन्द्रिका ।

षट्सङ्कतिमाह— प्रथमेनेति । परमेत्यादिना वक्तुमित्यन्तेन द्वितीयषट्कार्थे उक्तः । ततः परं प्रथमषट्कार्थः । प्रथमेनाध्यायषट्केनोक्तमित्यन्वयः । 'मामुपेत्य' [८।१६] इत्यादीनामर्थं दर्शयति— परमप्राप्यभूतस्येति । तेन परिशुद्धजीवमात्रव्यावर्तनम् । परमप्राप्यत्वे हेतुः परब्रह्मत्वादिकम् । 'परं ब्रह्म परं धाम' [१०।१२] इत्यादिकं वक्ष्यति । पुरुषोत्तमत्वप्रकरणादीनामर्थो निरवद्यत्वम् । एतेनाचिद्रता विकारादयः चिद्रताः क्लेशादयश्च परिहृताः । 'अहं सर्वस्य प्रभवः' [१०।८] इत्यादेरर्थमाह— निखिलेति । चिदचिदात्मकं सर्वं जगत्प्रतिनिमित्तोपादानभूतस्येत्यर्थः । एवं परमप्राप्यस्यैव कारणत्वप्रतिपादनाद्ब्रह्मोपादीतमतन्निरस्तम् । निमित्तोपादानत्वोपयुक्तं 'मत्तः परतरम्' [७।७] इत्याद्यभिप्रेतं सर्वज्ञत्वादिकम् । सर्वभूतस्य— सर्वान्तर्यामितया सर्वशरीरकरस्येत्यर्थः । 'सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः' [११।४०] इति हि वक्ष्यति । 'भूमिरापः' [७।४] इत्यादिना विभूत्यध्यायादिना (१०) च वक्ष्यमाणं महाविभूतित्वं नारायणशब्दनिर्वचनमपि परमप्राप्यभूतस्य महा-

विभूतेरित्यादिना सूचितम् । एतदुक्तं भवति— 'परत्वान्निवद्यत्वात्पितृत्वाद्वितवेदनात् । अन्तरात्मतया दोषप्रतिक्षेपक्षमत्वत्तः । भोगलीलार्थनिस्सीमविभूतिद्वययोगतः । श्रीमत्त्वाद्युपास्योऽयं प्राप्यो नारायणः परः ॥' इति । प्राप्त्युपायभूतं तदुपासनमिति— परमात्मोपासनमेव तत्कृतुन्यायात्तत्प्राप्त्युपायः; जीवज्ञानं कर्मानुष्ठानं च तन्निवर्तकत्वेन परम्परयोपाय इति भावः । अङ्गप्राप्तोर्वचनानन्तरमङ्गिप्राप्यथोः प्रतिपादनमिति सङ्गत्यभिप्रायेणाह— इदानीमिति । पूर्वोक्तात्परिशुद्धात्मनो व्यावृत्तिं वक्ष्यमाणवैभवसङ्ग्रहं चाभिप्रेत्याह— परब्रह्मभूतपरमपुरुषस्वरूपमिति— एतेन तत्त्वपरेषु सामान्यब्रह्मशब्दस्य विशेषे स्थितिर्दर्शिता, अथ मोक्षोपायपरेषु वेदान्तवाक्येषु वेदानोपासनादिशब्दानां विशेषपर्यवसानमाह— तदुपासनं च भक्तिशब्दवाच्यमिति । एवं वाक्यद्वयेन षट्सङ्कयसङ्ग्रहलोकावप्यर्थाद्व्याख्यातौ । तथाहि 'ज्ञानकर्मात्मिके निष्ठे योगलक्षे सुसंस्कृते । आत्मानुभूतिसिद्धयर्थं पूर्वषट्केन चोदिते । मध्यमे भगवत्तत्त्वयाथात्म्यावाप्तिसिद्धये । ज्ञानकर्माभिनिर्वर्त्यो

भक्तियोगः प्रकीर्तितः' [गी. सं. २।३] इति । आत्मज्ञानपूर्वकृत्यनेन सुसंस्कृतशब्दो व्याख्यातः। बुद्धिविशेषसंस्कृतत्वं हि प्राग्बोवोपादितम् । 'योगलक्षे आत्मानुभूतिसिद्धयर्थे' इत्यत्र योगो विषयान्तरेभ्यश्चित्तवृत्तिनिरोधः; तज्जन्यसाक्षात्कारस्त्वहात्मानुभूतिशब्देनोच्यते इत्यपौनरुक्त्यमित्यभिप्रायेण याथात्म्यदर्शनमित्युक्तम् । तत्त्वयाथात्म्यशब्दविवरणं परब्रह्मभूतेत्यादि ।

तत्त्वशब्दोऽत्र स्वरूपपरः । याथात्म्यं यथावस्थितः प्रकारः । भक्तेः कर्मानुष्ठानसाध्यात्मदर्शनहेतुकत्वं अष्टादशे वक्ष्यते इत्याह तदेतदिति । ननु "तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति" [श्वे. उ. ३।८; ६।१५] इत्यादिबलाद्वेदनमात्रेण मोक्षः प्रतीयते; अस्तु वा 'उपासीत' इति बलादुपासनरूपेण वेदनेन मोक्षः, तथापि न भक्त्या मोक्ष इति कचिदपि श्रुतम् ।

३ रा. भा.— उपासनं तु भक्तिरूपापन्नमेव परमप्राप्त्युपायभूतमिति वेदान्तवाक्यसिद्धम् । "तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति" [श्वे. उ. ३।८+यजुसं. ३१।१८] "तमेवं विद्वानमृत इह भवति" [नृ. पू. ता. १०।६+तै. आ. ३।१।३] इत्यादिनाऽभिहितं वेदनम् ; "आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः" [बृ. उ. २।४।५+४।२।६] "आत्मानमेव लोकमुपासीत" [बृ. उ. १।४।१५] "सत्त्वशुद्धौ ध्रुवा स्मृतिः स्मृतिलम्भे सर्वग्रन्थीनां विप्रमोक्षः" [छां. उ. ७।२६।२] "भिद्यते हृदयग्रन्थिशिद्यन्ते सर्वसंशयाः । क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे" [मुं. उ. २।२।८] इत्यादिभिरैकार्थ्यात्मतिसन्तानरूपं दर्शनसमानाकारं ध्यानोपासनशब्दवाच्यमित्यवगम्यते ।

४ वे. ता. चं.— कर्मसमुच्चयश्च श्रुतिसिद्धो दुस्त्यजः; परमपुरुषविषयस्यैवोपासनस्य मोक्षसाधनत्वमित्यपि दुर्बलम्, रुद्रेन्द्राद्युपासनस्यापि मोक्षसाधनत्वेनाथर्वशिरःप्रतर्दनविद्यादिषु श्रुतेरित्याद्याशङ्क्याऽऽह— उपासनं त्विति । उपासनमेव, न तु ज्ञानमात्रमित्येका प्रतिज्ञा; तत्रापि भक्तिरूपापन्नं, नोपासनमात्रमिति द्वितीया; एवंविधमुपासनमेव, न तु कर्मसमुच्चितमिति तृतीया; तत्र परविषयमेवेति चतुर्थी । एषा तु परमप्राप्त्युपायभूतमित्यनेन तत्कतुन्यायात्सूचिता । वेदान्तवाक्यसिद्धमिति— एतच्चतुष्टयमपि वेदान्तवाक्यैरेव सिद्धम्, न तु कल्प्यम्; नाप्युपबृंहणसापेक्षमिति भावः । तत्र प्रथमां प्रतिज्ञां समर्थयते— तमेवेत्यादिना अवगम्यते इत्यन्तेन । "श्रोतव्यो मन्तव्यः" [बृ. उ. २।४।५] इत्येतयोस्तु रागप्राप्तश्रवणमननानुवादरूपत्वात्तत्परित्यागेन, "द्रष्टव्यः.....निदिध्यासितव्यः" इति विध्यंश उपात्तः । ध्यानोपासनशब्दयोरत्रैकार्थ्यं दर्शयितुमुभयविशिष्टवाक्योपादानम् । "द्रष्टव्यः.....निदिध्यासितव्यः" इत्यनयोर्मिन्नार्थत्वप्रसिद्धेरकवाक्यस्थयोरैकार्थत्वं पौनरुक्त्यादिदोषाच्च दर्शनं ध्यानं च पृथगेव विहितमिति शङ्कायां तयोरपि सामान्यविशेषन्यायविशेषणैकार्थ्यमेवेति दर्शयितुं स्मृतिमात्रं दर्शनमात्रं च पृथक्सर्वग्रन्थिमोक्षहेतुतया वदतोरत एवैकार्थविष-

ययोर्वाक्ययोरुपादानम् । एतदुक्तं भवति— समानप्रकरणपठितविशेषे सामान्यशब्दानां पर्यवसानं न्यायसिद्धम् ; अतोऽत्र वेदनादिसामान्यशब्दानां ध्यानोपासनशब्दवाच्ये विशेषे पर्यवसानमभ्युपेयम् ; ध्यानं च तैलधारावदविच्छिन्नस्मृतिसन्ततिरूपमिति "ध्रुवा स्मृतिः" [छां. उ. ७।२६।२] इत्यादिसिद्धम् ; सा च ध्रुवा स्मृतिः सर्वग्रन्थिविप्रमोक्षहेतुतया विहिता; दर्शनं च तद्वैतुतया विहितम् ; न चेदमुपायद्वयं, गुरुलघुतारतन्म्यात्फलस्य चाविशिष्टत्वात्तत्रौ सति नियमेन गुरोरपरिग्रहेणानुपायत्वप्रसङ्गात् ; न च द्वारद्वारिभावः, एकस्मिन्वाक्ये विशिष्टैकविधिसम्भवे पृथग्विधेः परिग्रहायोगात् ; न च दर्शने स्मृतिशब्देनोपचारे कश्चिद्गुणः; अतो ध्रुवा स्मृतिरेव दर्शनशब्देन विशेषिता; स्मृतेश्च दर्शनसमानत्वं नाम विशदतमतया दर्शनसमानाकारत्वमेव । भवति च स्मृतेर्भावनाप्रकर्षाद्दर्शनसमानाकारता भीरुकामुकादिषु । यथा 'वृक्षे वृक्षे च पश्यामि चीरकृष्णाजिनाम्बरम् । गृहीतधनुषं रामं पाशहस्तमिवान्तकम्' [वा. रा. ३।१४।१५] इत्यादि । तथा 'लीनेव प्रतिबिम्बितेव' [मा. मा. अं. ५] इत्यादि । एवं च स्मृतिदर्शनशब्दयोरैकार्थ्यं सिद्धे "द्रष्टव्यः ... निदिध्यासितव्यः" इत्यनयोरैकवाक्यस्थयोरपि सामान्यविशेषरूपेणैकार्थ्यमेवेति ।

३ रा. भा.— पुनश्च "नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम्" [मुं. उ. ३।२।३] इति विशेषणात् परेणात्मना वर्णीयताहेतुभूतं स्मर्यमाणविषयस्यात्यर्थप्रियत्वेन स्वयमप्यत्यर्थप्रियरूपं स्मृतिसन्तानमेवोपासनशब्दवाच्यमिति हि निश्चीयते । तदेव हि भक्तिरित्युच्यते, 'स्नेहपूर्वमनुध्यानं भक्तिरित्यभिधीयते' [लैङ्गे उ. खं.] इत्यादिवचनात् ।

४ वे. ता. चं.— अथ द्वितीयां प्रतिज्ञामुपपादयितु-
माह— पुनश्चेति । एतदुक्तं भवति ‘नायमात्मा’ इत्यादिना
केवलश्रवणमनननिदिश्यासननिषेधः, अत्यन्तनिषेधे त्वनेकप्र-
माणविरोधात् । “यमेवैषः” इत्यादिनापि वरणीयत्वहेतुभूतस्व-
क्रियासाध्यो गुणविशेषो विधीयते, ईश्वरस्वाच्छन्द्यमात्रा-
भिधाने वैषम्यनैर्वृणयादिदोषप्रसङ्गाच्छान्दानर्थक्याच्च । तथा
सिद्धगुणाभिधानेऽपि शास्त्रानर्थक्यमेव, विधेयान्तराभावात् ।
स च वरणीयताहेतुः साध्यो गुणो भक्तिरेव । प्रियतम एव हि
वरणीयो भवति । परमात्मविषयप्रीतिमानेव च परमात्मना वर-
णीयः । ‘प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः’ [७।१७]
इति स्ववचनादिभिस्तथावृणतेः— इति । तस्याश्च प्रीतेः स्वय-
मपि स्वादुतमत्वमुपायान्तरेष्वदृष्टपूर्वं दर्शयति स्मर्थमाणेत्या-
दिना । ‘तेषु तेष्वच्युता भक्तिरच्युताऽस्तु सदा त्वयि’

[वि. पु. १।२०।१८] इत्यारभ्य, ‘या प्रीतिरविवेकानाम्’
[वि. पु. १।२०।१९] ‘क नाकपृष्ठमनं पुनरावृत्तिलक्षणम् ।
क जपो वासुदेवेति मुक्तिबीजमुत्तमम्’ [वि. पु. २।६।४४]
इत्यादिभिर्भगवद्भक्तेः स्वादुतमत्वं सिद्धम् । स्मृतिः सन्तन्यते
यत्रेति वा, स्मृतेः सन्तानो यत्रेति वा; स्मृतिसन्तानशब्देन प्रकृतं
वेदनं विशेष्यते इति नपुंसकत्वोपपत्तिः । पुँल्लिङ्गतया वा पठि-
तव्यम् । अस्त्वेवं तथापि भक्तेर्मौक्षोपायत्वं कथमित्यत्राह—
तदेव हीति । महनीयविषये प्रीतिरेव हि भक्तिरिति भावः ।
तत्र प्रमाणमाह— स्त्रेहेति । महनीयविषये स्नेहपूर्वम-
नुध्यानमिति भाव्यम्, अन्यथा स्नेहपूर्वस्वप्रियतमानुध्या-
नस्यापि भक्तिप्रसङ्गात् । एवं भक्तिरूपत्वानभ्युपगमे श्रुति-
स्मृतयोः परस्परविरोधः ।

३ रा. भा.— अतः “तमेवं विद्वानमृत इह भवति” [नू. पू. उ. १।६] “नान्यः पन्था विद्यते-
ऽयनाय” [श्वे. उ. ३।८+६।१५ तै. आ. ३।१।३] “नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया । शक्य
एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा ॥ भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ! । ज्ञातुं द्रष्टुं च
तच्चेन प्रवेष्टुं च परन्तप ! ॥” [११।५३, ५४] इत्यनयोरेकार्थत्वं सिद्धं भवति । तत्र सप्तमे तावदु-
पास्यभूतपरमपुरुषस्वरूपयाथात्म्यं, प्रकृत्या तत्तिरोधानं, तन्निवृत्तये भगवत्प्रपत्तिः, उपासकविधा-
भेदः, ज्ञानिनः श्रेष्ठ्यं चोच्यते ।

४ वे. ता. चं.— अभ्युपगमे तदुपबृंहणीयत्वोपबृंहणत्वा-
भ्यां परस्परानुकूल्यमित्यभिप्रायेणाह— अत इति । वेदन-
शब्दनिर्दिष्टस्य सुकृत्युपास्यस्य भक्तिरूपत्वादित्यर्थः । परमंपुरुष-
व्यतिरिक्तोपायनिषेधमुखेन तज्ज्ञानव्यतिरिक्तोपायनिषेधः
श्रुतौ सिद्धः । तद्भक्त्यव्यतिरिक्तोपायनिषेधः स्मृतौ । तदेतद्भक्ति-
वेदनशब्दयोरेकार्थ्यं हि घटते । अन्यथा तु मिथो व्याघात
इति । एवं प्रतिज्ञाद्वयं कण्ठोक्त्योपपादितम्; अन्यत्रप्रतिज्ञाद्वयं
त्वर्थतः स्थापितम् । तथा हि— वेदनव्यतिरिक्तनिषेधात्समुच्चय-
पक्षो निरस्तः । कर्मापेक्षणं त्वङ्गतयेति तत्तद्वाक्यार्थनिरूपणेन
सिद्धं भवति । श्वेताश्वतरपुरुषसूक्तवाक्यविषययोरेकविषयतथोपा-
दानात्सर्वशाखागतपुरुषसूक्तवाक्यैकार्थ्यं सर्वोपनिषदां दशितम् ।

तत्रच “महान् प्रभुर्वै पुरुषः सत्त्वस्यैष प्रवर्तकः” [श्वे. उ. ३।१२]
इत्यादिबलात्पुरुषविषयत्वमेव व्यक्तम् । शिवादिशब्दास्तु
शुद्धिगुणयोगादिना परमपुरुष एव मुख्याः । अथर्वशिरःप्रतर्दन-
विद्यादिष्वपि स्वेन्द्रायन्तर्यामिपरमपुरुषोपासनमेव विधेय-
मिति स्थापितं शारीरके । तत्रेति— मध्यमषट् इत्यर्थः । उपा-
स्यभूतेत्यनेन प्रकृतसङ्गतिः सूचिता । उपास्यभूतः परमपुरुषो
हि षष्ठाध्यायान्तिमश्लोके ‘माम्’ [६।४७] इति प्रसक्तः ।
एतेन ‘स्वयाथात्म्यं प्रकृत्यास्य तिरोधिः शरणागतिः । भक्त-
भेदः प्रबुद्धस्य श्रेष्ठ्यं सप्तम उच्यते’ [गी. सं. ११] इति
सङ्ग्रहश्लोकोऽपि व्याख्यातः ॥

३ रा. भा.— मयीति । मय्याभिमुख्येन आसक्तमनाः मत्प्रियत्वातिरेकेण मत्स्वरूपेण गुणैश्च
चोष्टितेन मद्भिभूत्या विश्लेषे सति तत्क्षणादेव विशीर्यमाणस्वभावतया मयि सुगाढं बद्धमना मदाश्रयः
तथा स्वयं च मया विना विशीर्यमाणतया मदाश्रयो मदेकाधारः मद्योगं युञ्जन् योक्तुं प्रवृत्तो
योगविषयभूतं मामसंशयं निस्संशयं समग्रं सकलं यथा ज्ञास्यसि येन ज्ञानेनोक्तेन ज्ञास्यसि,
तज्ज्ञानमवहितमनाः शृणु ॥ १ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ भजनीयतया ‘माम्’ [६।४७]
इति प्रस्तुतं स्वात्मानं भजननिवृत्तये यथावस्थितमुपदिशामीति
भगवानुवाच मय्यासक्तमना इति । ‘आसक्तः’ इत्यत्रोपास-
नार्थमाभिमुख्यमुपसर्गविवक्षितमित्याह— आभिमुख्येनेति ।
तदेव सहेतुकं प्रपञ्चयति— मत्प्रियत्वेत्यादिना । अहं

प्रियः प्रीतिविषयो यस्य स मत्प्रियस्तस्य भावस्तत्त्वम् ।
यद्वा— मम प्रियत्वातिरेकेण मत्प्रियत्वातिरेकेणेत्यर्थः ।
मद्भिभूतिशब्देनात्र भगवदसाधारणपरिजनपरिवर्हभूषणादीनि
गृह्यन्ते, नतु विभूतिमात्रम्; कदाचिदपि तद्विश्लेषायोगात् । यद्वा,
विभूतित्वेनाननुभवो विभूत्या विश्लेषः । स्वरूपादिभिरपि हि

विश्लेषो यथाभिलषितानुभवाभाव एव । विशीर्यमाणस्वरूपतयेति कार्याक्षमत्वलक्षणशैथिल्येनेत्यर्थः । तेन चात्र मनो विशेष्यते । पौनरुक्त्यप्रसङ्गं परिहर्तुं स्वयं चेत्युक्तम् । 'मदाश्रयः' इत्यत्र 'अब्भक्षः' इत्यादाविवावधारणं विवक्षितमिति दर्शयति मदेकाधार इति; मदनुभवैकधारक इत्यर्थः । योगोपकारकं भजनीयविषयतत्त्वज्ञानमिहोच्यते, न तु योगस्य साक्षादनुष्ठानमित्यभिप्रायेण 'युञ्जन्' इति शत्रभिप्रेतमाह योक्तुं प्रवृत्त इति । प्रारब्धापरिसमाप्तिरूपवर्तमाने प्रारम्भोऽत्र विवक्षित इति भावः । योगात्पूर्वमेव तत्त्वतो ज्ञातव्यत्वायै

योगविषयभूतमित्युक्तम् । 'असंशयं समग्रं' इत्युभयं क्रियाविशेषणम् । समग्रशब्दो निस्संशयत्वाय सर्वप्रकारविशिष्टत्वपर इति दर्शयितुं सकल्पपदम् ; विशेषदर्शनेन हि संशयनिवृत्तिः । 'तच्छृणु' इति प्रतिनिर्देशवशादुत्तरश्लोकालोचनया उक्तिश्रवणयोरेकविषयत्वसिद्धेश्चात्र 'यथा' इतिशब्दो ज्ञानपर इत्यभिप्रायेण येन ज्ञानेनोक्तेन ज्ञास्यसीत्युक्तम् । उक्तेन वक्ष्यमाणवाक्यप्रतिपाद्येनेत्यर्थः । श्रूयमाणविषयस्यादृष्टचरत्वाच्छ्रोतुरवधानकरणं प्रथमश्लोकप्रयोजनमिति दर्शयति— अवहितमना इति ॥ १ ॥

५ माध्वभाष्यम् ।

श्रीमद्वरदराजाय नमः ॥ ॐ ॥ साधनं प्राधान्येनोक्तमतीतैरध्यायैः, उत्तरैस्तु षड्भिर्भगवन्माहात्म्यं प्राधान्येनाह— मयीति । आसक्तमना अतीव स्नेहयुक्तमनाः । मदाश्रयः भगवानेव सर्वं मया कारयति, स एव मे शरणम्, तस्मिन्नेवाहं स्थित इति स्थितः । असंशयं समग्रमिति क्रियाविशेषणम् ॥ १ ॥

६ जयतीर्थकृता प्रमेयदीपिका ।

ज्ञानसाधनादन्यदुत्तराध्यायप्रतिपाद्यं वक्तुं 'योगे त्विमां शृणु' [२।३९] इति प्रतिज्ञातसमाप्त्य कथमर्थान्तरमुच्यते ? इत्याशङ्कं तावत्परिहरति— साधनमिति । ज्ञानस्येति शेषः । तत्र तत्र भगवन्महिम्नोऽपि वर्णितत्वेन प्राधान्येनेत्युक्तम् । प्राप्नुयैणेत्यर्थः । 'उक्तं' इत्यनेन प्रतिज्ञातसमाप्तिं सूचयति । तच्च प्रतिज्ञान्तरकरणादवगम्यते । इदानीमुत्तरग्रन्थप्रतिपाद्यमाह— उत्तरैस्त्विति । अध्यायैरिति वर्तते । अनेन ज्ञानविज्ञानशब्दौ ज्ञेयभगवन्माहात्म्यपराविति सूचितम् । अत्रापि क्वचित्साधनस्योक्तत्वात् 'प्राधान्येन' इत्युक्तम् । सङ्गतिस्तु प्रथमश्लोक एवोक्ता, अनेन द्विविधेन योगेन यज्ज्ञातव्यं तच्छृण्वित्युक्तत्वात् । 'आसक्तमनाः सम्बद्धमनाः' इति प्रतीतिनिरासायाह— आसक्तेति । 'अतीव' इत्याडोऽर्थः सम्बन्धमा-

त्रस्य योगानङ्गत्वादिति भावः । भगवदाश्रयत्वं सर्वसाधारणं कथं योगिनो विशेषणम् ? इत्यत आह— मदाश्रय इति । शरणं रक्षकः । इति स्थित इति जानन्निति यावत् । 'असंशयं समग्रं' इत्युभयं भगवद्विशेषणत्वेन भास्करो व्याख्यातवान् 'संशयरहितं समग्रं कृत्स्नं मां' इति । अपरस्तु (शां.) समग्रमित्येव 'समग्रं समस्तं विभूतिबलशक्त्यैश्वर्यादिगुणसम्पन्नं मां ... संशयमन्तरेण' इति; तन्निरासार्थमाह— असंशयमिति तव समग्रं यथा भवति तथेत्यर्थः; न हि भगवतः संशयराहित्यमिदानीं वक्तव्यम् । न च भगवान्समग्रोऽन्येन केनचिच्छक्यो ज्ञातुम्, 'स्वयमेवात्मनाऽऽत्मानं वेत्थ त्वं' [१०।१५] इति वक्ष्यमाणत्वादिति भावः ॥ १ ॥

७ हनुमत्कृतं पैशाचभाष्यम् ।

'योगिनां' [६।४७] इत्यादिश्लोकेन प्रश्नबीजमुपन्यस्य स्वयमेव 'ईदृशं मदीयं तत्त्वं, महतान्तरात्मा स्यात्' इत्येतद्विबुधुर्भगवानुवाच— मय्यासक्तमनाः पार्थेत्यादि । मयि वक्ष्यमाणविशेषणे परमेश्वर आसक्तं मनो यस्य स मय्यासक्तमनाः पार्थ ! योगं युञ्जन्मनस्समाधानं कुर्वन्मदाश्रयोऽहमेव परमेश्वर आश्रयो यस्य स मदाश्रयः । योगी पुरुषार्थेन केनचिदर्थी तत्साधनं कर्माग्निहोत्रादि तपोदानं वा किञ्चिदाश्रयं प्रतिपद्यते । अयं तु योगी मामेकमाश्रयं प्रतिपद्यते हित्वाऽन्यत्साधनान्तरं मय्येवाऽऽसक्तमना भवति । यस्त्वेवम्भूतः सोऽसंशयं समग्रं समस्तविभूतिबलशक्त्यैश्वर्यादिगुणसम्पन्नं मां यथा यत्प्रकारेणैवमेवायं भगवानिति ज्ञास्यसि तच्छृण्वथ वक्ष्यमाणं मया ॥ १ ॥

८ श्रीवेङ्कटनाथप्रणीतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानम् ।

तदेवं प्रथमे षष्ठे त्वम्पदार्थो निरूपितः, ततोऽहं मध्यम-षष्ठेऽस्मिस्तत्पदार्थो निरूप्यते; तत्र तावत्पूर्वाध्यायान्ते 'श्रद्धावान्भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः' [६।४७] इत्युक्तम्, तदेव भगवद्भजनं व्याख्यातुं सप्तमाध्याय आरभ्यते । तत्र कीदृशं तव स्वरूपं यस्य भजनस्तुपदिश्यते ? इत्येवमर्जुनप्रश्नमाशङ्क्योत्तरं श्रीभगवानुवाच— मयि इति । मयि परमेश्वर

आसक्तं क्षणमात्रमपि मद्दिश्लेषे सद्य एव विशीर्यमाणस्वभाव-तया सुगाढबद्धं मनो यस्य स तथोक्तः, अतएव मदाश्रयो मदेकशरणो भूत्वा योगं पूर्वाध्यायोक्तं युञ्जन्मयस्यसन् योगविषयं मां समग्रं सर्वभूतिबलैश्वर्यादिसम्पन्नं असंशयं यथा भवति तथा येन ज्ञानेनोक्तेन ज्ञास्यसि तच्छृणु ॥ १ ॥

९ श्रीवल्लभाचार्याविष्कृता तत्त्वदीपिका ।

पूर्वत्रात्माधिगमनं साङ्ख्ययोगकृतेः फलम् । अथातो महिमज्ञानपूर्वकं भक्तिरुच्यते ॥ १ ॥
 माहात्म्यज्ञानपूर्वस्तु सुदृढः सर्वतोऽधिकः । स्नेहो भक्तिरिति प्रोक्तस्तथा मुक्तिर्न चान्यथा ॥ २ ॥
 धात्वर्थ उक्तमा सेवा स्नेहोऽर्थो प्रत्ययस्य च । प्रकृतिप्रत्ययार्थात्मा निबन्धे भक्तिरुच्यते ॥ ३ ॥
 माहात्म्यविज्ञानमत्र वासुदेवस्य योगिनाम् । अन्ते सिद्धिकरं नान्यदिति तस्योद्यमः पुनः ॥ ४ ॥
 पुरुषोत्तममाहात्म्यविज्ञानं साङ्गमुत्तमम् । प्रयाणकाले सर्वस्य भक्तस्य स्मरतः फलम् ॥ ५ ॥
 प्रथमं योगधर्मेण महिमज्ञानमुत्तमम् । ततः प्रपत्तिज्ञानं च ज्ञानिनः श्रेष्ठता यतः ॥ ६ ॥
 ईश्वरज्ञानवान् श्रेष्ठो नात्मविज्ञानवान् परम् । यतः स्वात्मज्ञानवद्गिरीश्वरः सेव्यतेऽनिशम् ॥ ७ ॥

तत्र कीदृशमाहात्म्योऽहं यस्य सेवा कर्तव्या ? इत्यपराधनिवृत्त्यर्थं स्वमहिमानं निरूपयिष्यन् स्वयं श्रीभगवानु-
 वाच— मय्यासक्तमना इति । हे पार्थ ! मयि परमात्मानि भगवति सर्वधर्माश्रये निरतिशयालौकिकलीले परम-
 नियन्तरि करुणाशीले आसक्तचित्तः योगमुक्तलक्षणं समभ्यसन् मदाश्रयो मत्प्रपन्नः सन् निस्संशयं समग्रं
 निरतिशयालौकिकगुणपूर्णं निरुपधिमहिमानं यथा येन प्रकारेण ज्ञास्यसि तच्छृणु । सूत्रवृत्तिविदम् ॥ १ ॥

१० पुरुषोत्तमजीकृताऽमुतरङ्गिणी ।

भगवद्योगयुक्तात्मा युक्तो रूपप्रबोधने ।
 अतः पार्थाय श्रीकृष्णः स्वरूपज्ञानसुक्तवान् ॥ १ ॥
 पूर्वाध्यायान्ते 'श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो
 मतः' [६।४७] इति योगसहितस्वभजनकर्तुरुक्तमत्वं स्वा-
 भिमत्त्वसुक्तं, तत्र स्वरूपाज्ञाने भजनं न भवेत्, तज्ज्ञानं च
 योगज्ञानोत्तरभावीति योगस्वरूपसुक्त्वा अथ भजनार्थं स्वरूप-

ज्ञानमाह— श्रीभगवानुवाच — मय्यासक्तमना इति । हे
 पार्थ एतच्छ्रवणयोग्य ! मदाश्रयः मदर्थमेवाऽनन्यशरणः सन्
 मत्कीडार्थं संयोगार्थमाश्रयं कृत्वा योगं युञ्जन् दास्याभ्यासं
 कुर्वन् असंशयं संशयरहितं यथा स्यात्तथा समग्रं संयोगात्मकं
 सर्वरससहितं मां यथा ज्ञास्यसि तद्विदमग्रे वक्ष्यमाणं
 ज्ञानस्वरूपं मय्यासक्तमनाः मयि आसक्तं स्वापेक्षारहितं
 मत्सुखाभिलाषिमनाः शृणु ॥ १ ॥

११ नीलकण्ठकृतो भारतभावदीपः ।

पूर्वाध्यायान्ते 'यो मां भजते स मे युक्ततमो मतः' [६।४७] इत्युक्तम् ; तत्र कीदृशं पूर्वोक्तनिष्काम-
 कर्मयोगापेक्षया विलक्षणं तव भजनं ? केन वा गुणेन पूर्वयोगापेक्षया तस्य युक्ततमत्वं ? इत्येतामर्जुनस्या-
 शङ्कां स्वयमेव परिहरन् भगवानुवाच— मयीति । कश्चिद्राजाश्रयो धनमानासक्तमना भवति । अयं तु मदा-
 श्रयेण मामेव परमपुरुषार्थभूतं प्राप्नुमिच्छन्नित्यर्थः । ईदृशो योगं युञ्जन् समाधिमनुतिष्ठन् । त्वम्पदार्थविवेक-
 काले यद्यपि सार्वज्ञमस्ति 'सर्वभूतस्थमात्मानं' [६।२९] इत्यादिवचनात् ; तथापि स्वस्मादन्य ईश्वरोऽस्ति न वेति
 पातञ्जलकापिलयोस्ताकिं कमीमांसकयोर्वा सेश्वरानीश्वरयोर्मतभेदात्संशयः कारणाज्ञानाच्चासमग्रं तत्सार्वज्ञमिति
 मत्वा आह— असंशयं समग्रमिति । मां तत्पदार्थमीश्वरं यथा ज्ञास्यसि तत् तं प्रकारं शृणु । अत्र
 वक्ष्यमाणरीत्या 'सर्वं ब्रह्म वासुदेवात्मकं' इति भजने वैलक्षण्यं कारणज्ञानतृत्वमस्य योगिनः पूर्वयोग्य-
 पेक्षयाऽऽधिक्यमिति भावः ॥ १ ॥

ज्ञानं तेऽहं सविज्ञानमिदं वक्ष्याम्यशेषतः ।

यज्ज्ञात्वा नेह भूयोऽन्यज्ज्ञातव्यमवशिष्यते ॥ २ ॥

१ अत्र ज्ञानविज्ञानाज्ञानान्येवं लक्षयति ज्ञानदेवः—

तीरलग्ना तरिरिव कुण्ठीभवति शेमुषी । परावृत्तपदो दूराद्विचारश्चापसर्पति ॥

तर्कोऽपि नैवोत्सहते यत्र तज्ज्ञानमर्जुन ! प्रपञ्चोऽन्यस्तु विज्ञानमज्ञानं तत्र सत्यधीः ॥

कौमेंऽपि— यथा स देवो भगवान् विद्यया वेद्यते परः । साक्षाद्देवो महादेवस्तज्ज्ञानमिति कीर्तितम् ॥

चतुर्दशानां विद्यानां धारणं हि यथार्थतः । विज्ञानमिति तद्विद्यायेन धर्मो विवर्द्धते ॥ इति ।

[ब्र. सं. उ. खं. १५।३६ : ३२]

नव्यास्तु—सृष्टावनेकविधा ये बहवो विनाशिनः पदार्था विद्यन्ते, तेषु सर्वेष्वेक एवेश्वरो व्यापकत्वेन स्थित इत्यवबोधो ज्ञानम् ;
 एकावित्यादीश्वराद्विधिविनाशिपदार्थाद्भवप्रकारबोधश्च विज्ञानं' इति ज्ञानविज्ञाने लक्षयति । तदसङ्गतम् ; उक्तलक्षणद्वयस्याप्य—

१ शां० भा०— तच्च मद्विषयम्—ज्ञानं ते तुभ्यमहं सविज्ञानं विज्ञानसहितं स्वानुभवसंयुक्तमिदं वक्ष्यामि कथयिष्याम्यशेषतः कात्स्न्येन । तज्ज्ञानं विवक्षितं स्तौति श्रोतुरभिमुखीकरणाय, यज्ज्ञात्वा यज्ज्ञानं ज्ञात्वा नेह भूयः पुनरन्यज्ज्ञातव्यं पुरुषार्थसाधनमवशिष्यते नावशिष्टं भवतीति । मत्तच्चज्ञो यः स सर्वज्ञो भवतीत्यर्थः । अतो विशिष्टफलत्वाद्दुर्लभतरं ज्ञानम् ॥ २ ॥

२ आ. शां. व्या.—‘ज्ञास्यसि’ [७।१] इत्युक्त्या परोक्ष-ज्ञानशङ्कायां तन्निवृत्त्यर्थं तदुक्तिप्रकारमेव विवृणोति— तच्चेति । इदमपरोक्षं ज्ञानं चैतन्यम् । तस्य सविज्ञानस्य प्रतिलम्भे किं स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— यज्ज्ञात्वेति । इदमा चैतन्यस्य परोक्षत्वं व्यावर्त्यते । तदेव सविज्ञानमिति विशेषणेन

स्फुटयति । अनवशेषेण तद्वेदनफलोपन्यासेन श्रोतारं तच्छृण्वण-प्रवर्णं करोति— तज्ज्ञानमिति । एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानश्रुतिं [छां. उ. ६।३।४] आप्रित्योत्तरार्धतात्पर्यमाह— यज्ज्ञा-त्वेति । भगवत्तत्त्वज्ञानस्य विशिष्टफलत्वमुक्त्वा फलितमाह— अत इति ॥ २ ॥

३ रा. भा.— अहं ते मद्विषयमिदं ज्ञानं विज्ञानेन सहाशेषतो वक्ष्यामि; विज्ञानं हि विविक्ताकारविषयं ज्ञानम् । यथाऽहं मद्गत्यतिरिक्तात्समस्तचिदचिद्वस्तुजातान्निखिलहेयप्रत्यनीकतया नानाविधानवधिकातिशयासङ्ख्येयकल्याणगुणगणानन्तमहाविभूतितया च विविक्तः, तेन विविक्तविषयज्ञानेन सह मत्स्वरूपविषयज्ञानं वक्ष्यामि । किं बहुना ? यत् ज्ञानं ज्ञात्वा मयि पुनरन्यत् ज्ञातव्यं नावशिष्यते ॥ २ ॥

४ वे.ता.चं.—‘तच्छृणु’ इत्युक्तमर्थं पुनः सावधानत्वातिशयसम्पादनायाहमपि सर्वज्ञः सर्वशक्तिर्वक्ष्यामीति वदन् ‘असंशयं समग्रं माम्’ [७।१] इत्युक्तमर्थं किञ्चिद्विशदयति—‘ज्ञानं तेऽहम्’ इति श्लोकेन । ज्ञानविज्ञानशब्दयोः पौनरुक्त्यव्युदासाय उपसर्गसिद्धं विशेषं दर्शयति— विज्ञानं विविक्ताकारविषयं ज्ञानमिति । अत्र ज्ञानविज्ञानशब्दाभ्यां तज्जनकवाक्यलक्षणा । श्रोतव्यत्ववक्तव्यत्वे वा तज्जनकवाक्यद्वारा तत्रोपचरिते । ज्ञानं ज्ञात्वेति— ओदनपाकं पचतीतिवत् । एतेन विज्ञानशब्दस्यात्र निदिध्यासनविषयत्वं परोक्तं प्रत्युक्तम् । अर्थस्थितिपरिज्ञानं ह्यत्र ‘यज्ज्ञात्वा’ इत्यादिनाऽपि व्यज्यते । अतः

स्वरूपनिरूपकनिरूपितस्वरूपविशेषकधर्मविषयतया ज्ञानविज्ञानशब्दयोरपुनरुक्तिः । उभयलिङ्गतयोर्भयविभूतिविशिष्टतया च वक्ष्यमाणं विविक्तत्वं दर्शयति— यथाऽहमिति । अनवधिकातिशयासङ्ख्येयकल्याणगुणगणानन्तमहाविभूतिश्चेति पृथग्बहुव्रीहिभ्याम् ‘ज्ञानं तु विज्ञानगुणोपपन्नं कर्माशुभं पश्यति वर्जनीयम्’ इत्यत्रापि विज्ञानशब्देनैतदेव विवक्षितम्, अतिशयित विषयज्ञानस्यान्यानादरहेतुत्वात् । ‘अशेषतः’ इत्येतस्यैव विवरणे ज्ञानप्रशंसारूपं चोत्तरार्धं व्याख्याति— किं बहुनेति । ‘इह भूयः’ इत्यस्यार्थो मयि पुनरिति । अवश्यज्ञातव्यसमस्ताकारविशिष्टमिहोपदिशामीत्युक्तं भवति ॥ २ ॥

५ आ. मा. भा.— इदं मद्विषयं ज्ञानम् । विज्ञानं विशेषज्ञानम् ॥ २ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु ज्ञानं वक्ष्यते, न तूक्तं, तत्कथमिदं इति परामर्श इत्यत आह— इदमिति । मामिति स्वस्य प्रकृतत्वात् तत्सम्बन्धित्वेन ज्ञानमपि प्रकृतमिति भावः ।

सविज्ञानं स्वानुभवसंयुक्तं (शां. भा.) इत्येतदपाकर्तुं विज्ञानपदार्थमाह— विज्ञानमिति । अस्यैव वक्ष्यमाणत्वादपरस्य तदभावादिति भावः ॥ २ ॥

७ ह. पै. भा.— तच्च मद्विषयं ज्ञानं ते तुभ्यमहं सविज्ञानं विज्ञानसहितं स्वानुभवयुक्तमिदं वक्ष्याम्यशेषतः । तज्ज्ञानं विवक्षितं स्तौति श्रोतुरभिमुखीकरणाय । यज्ज्ञात्वा यज्ज्ञानं ज्ञात्वा नेह भूयः पुनर्ज्ञातव्यमवशिष्यते; तच्चज्ञो यः स सर्वज्ञो भवतीत्यर्थः । ततो विशिष्टफलत्वाद्दुर्लभं ज्ञानम् ॥ २ ॥

८ वै. ब्र. गि.— एतदेव श्रोतुरभिमुखीकरणाय स्तुवन्नाह द्वाभ्याम्— ज्ञानमिति । सविज्ञानमपरोक्षाद्यभवसहितं इदं ज्ञानं शास्त्रसिद्धं ते तुभ्यमशेषतः साकल्येन अहं वक्ष्यामि, यज्ज्ञानं ज्ञात्वा स्थितस्य इह भूयः पुनः अन्यज्ज्ञातव्यं

किमपि नावशिष्यते “सर्वमिदं विज्ञातं भवति” [छं. उ. १।१।३] इति ब्रह्मस्वरूपाभिज्ञस्य सर्वज्ञतया ज्ञातव्यार्थाभावात्त एव कृतार्थो भविष्यतीति भावः ॥ २ ॥

—परोक्षानुभूतिलक्ष्यत्वात् । तथा च वक्ष्यति—‘यदा भूतपृथग्भावमेकस्थमनुपश्यति । तत एव च विस्तारं ब्रह्म सम्पद्यते तदा’ [१।३।३०] इति । ‘अशेषतः’ इति पदप्रयोजनमाह वामनः—

सविज्ञाने सति ज्ञाने मुच्यन्ते गतकल्मषाः । तथापि तेषां ज्ञातव्ये विशेषः कोऽपि शिष्यते ॥

यदशेषं जगदिदं सगुणा मूर्तिरैश्वरी । इति ते नावगच्छन्ति नूनं निर्गुणचिन्तकाः ॥

अशेषतः पदेनात्र रहस्यं तदपि प्रभुः । वक्ष्यामीति व्यञ्जयित्वा स्फुटमाहोत्तरं तत् ॥ इत्यादि ।—अविगीता ।

९ व० त० दी०— वक्ष्यमाणं स्तौति— ज्ञानमिति । माहात्म्यविषयकं ज्ञानं, विज्ञानं विविधतया चिद्-
चिद्रूपतया च तत्तद्भूतिधर्मरूपतयाऽवान्तरविशेषैश्च यथार्थज्ञानं तेन सहितं अशेषतो वक्ष्यामि । यद्याथात्म्यं
ज्ञात्वा भूयोऽन्यज्ज्ञातव्यमवशिष्टं न भवति ॥ २ ॥

१० पु. अ. त.— ननु योगस्वरूपनिरूपणे पूर्वमपि
स्वरूपज्ञानशुक्तमेव, पुनरेतज्ज्ञानं किंरूपं ? इत्याशङ्क्याह—
ज्ञानं तेऽहमिति । अहं पुरुषोत्तमः ते तव त्वदर्थं ज्ञानं
शास्त्रोक्तप्रकारेण मत्स्वरूपविषयं, अशेषतः सम्पूर्णं लीलादि-
सहितं वक्ष्यामि । कीदृशं तत् ? सविज्ञानं स्वरूपाद्युभवसहितम् ।

अनुभवस्वरूपमेवाह— इदमिति, अनुभूयमानस्वरूप-
पालकम् । एतज्ज्ञानान्तरं पुनरन्यज्ज्ञेयं नास्तीत्याह— यदि-
ति । यत् स्वरूपानुभवसहितं स्वस्वरूपं ज्ञात्वा इह अस्मिन्
मद्भक्तिमार्गे भरतखण्डे अस्मिन्मनुष्यजन्मनि वा ज्ञातव्यं न
अवशिष्यते । एतज्ज्ञानेनैव दास्यानुभवो भवतीत्यर्थः ॥ २ ॥

११ नी० भा० दी०— एतदेवाह— ज्ञानमिति । ज्ञानं शुद्धप्रज्ञानघनं ब्रह्म । “ सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म ”
[तै. उ. २।१] “ विज्ञानमानन्दं ब्रह्म ” [बृ. उ. ३।१२८] इति श्रुतेः । ते तुभ्यमहं वक्ष्यामि अशेषतः
साधनकलापसहितम् । किं वचनमात्रजेन परोक्षज्ञानेन ? शब्दस्य स्वविषये परोक्षज्ञानजनकत्वनियमादित्या-
शङ्क्याह— सविज्ञानं अनुभवसहितं ‘दशमस्त्वमसि’ [उ. सा. प. प्र. १।८।१७२, १७६] इत्यादौ शब्दादप्यपरोक्ष-
ज्ञानोत्पत्तिदर्शनात् । “ कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातम् ” [मुं. उ. १।१।३] इत्येकविज्ञानात्सर्व-
विज्ञानप्रतिज्ञां श्रौतीमेव वर्णयति— यज्ज्ञात्वेति । जगत्कारणाधिष्ठानस्य ज्ञानरूपस्य ब्रह्मणो ज्ञाने संशयोच्छेदात्
सर्वस्यात्ममात्रत्वेन ज्ञातव्यानवशेषो युक्त इत्यर्थः ॥ २ ॥

भगवत्तत्त्वज्ञानस्य दौर्लभ्यम् ।

मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये ।

यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ॥ ३ ॥

१ शां० भा०— कथं ? इत्युच्यते— मनुष्याणां मध्ये सहस्रेष्वनेकेषु कश्चिद्यतति प्रयत्नं करोति
सिद्धये सिद्धयर्थम् । तेषां यततामपि सिद्धानां— सिद्धा एव हि ते ये मोक्षाय यतन्ते तेषां— कश्चिदेव
हि मां वेत्ति, तत्त्वतो यथावत् ॥ ३ ॥

२ आ.शां. व्या.— ज्ञानस्य दुर्लभत्वं प्रश्नपूर्वकं प्रकटयति—
कथमित्यादिना । सहस्रशब्दस्य *बहुवाचकत्वमुपेत्य व्या-
करोति— अनेकेष्विति । सिद्धये सत्त्वशुद्धिद्वारा ज्ञानोत्प-

त्यर्थमित्यर्थः । सिद्धयर्थं यतमानानां कथं सिद्धत्वं ? इत्या-
शङ्क्याऽऽह— सिद्धा एवेति । सर्वेषामेव तेषां ज्ञानोदयात्तस्य
सुलभत्वमित्याशङ्क्याऽऽह— तेषामिति ॥ ३ ॥

३ रा. भा.— वक्ष्यमाणस्य ज्ञानस्य दुष्प्रापतामाह— मनुष्याणामिति । मनुष्याः शास्त्रा-
धिकारयोग्याः, तेषां सहस्रेषु कश्चिदेव सिद्धिपर्यन्तं यतते, सिद्धिपर्यन्तं यतमानानां सहस्रेषु कश्चिदेव
मां विदित्वा मत्तः सिद्धये यतते, मद्भिदां सहस्रेषु कश्चिदेव तत्त्वतो यथावस्थितं मां वेत्ति । न कश्चि-
दित्यभिप्रायः । ‘स महात्मा सुदुर्लभः’ [७।१९] ‘मां तु वेद न कश्चन’ [७।२६] इति हि वक्ष्यते ॥ ३ ॥

४ वे. ता. चं.— पुनरपि प्रकारान्तरेण प्रशंसा क्रियत
इत्यभिप्रायेणाह— वक्ष्यमाणस्येति । मनुष्यशब्दोऽत्र न
जातिविशेषाभिप्रायः, देवादीनामप्यधिकारस्य शारीरके
समर्थितत्वात् । अतः सिद्धयर्थयतनयोग्यमात्राभिप्राय इति दर्श-

यति शास्त्राधिकारयोग्या इति । सिद्धयर्थयतनमात्रं प्रायेण
सर्वसाधारणम्, अतः ‘सिद्धये’ इत्यस्य ‘कश्चित्’ इत्युक्तवि-
शेषान्वयाय सिद्धिपर्यन्तमित्युक्तम् । ‘मां वेत्ति’ इत्युक्त-
वेदनस्य तदधीनसिद्धिपर्यन्तयतनार्थत्वं ‘यततामपि सिद्धानाम्’

१ ‘तत्त्वतः’ इति ल्यब्लोपे पञ्चमी, मामित्यर्थान्तरसंक्रमितवाच्यम् । तथा च कश्चित्— ईश्वरप्रसादभाजनीभूतः तत्त्वं ज्ञात्वा
ततो विश्वविलासात्मना भासमानं सर्वं सगुणं ब्रह्मैवेत्यपरोक्षतयाऽनुभवतीति भावः । तथा च चामनः—

चित्तशुद्धिमृते ज्ञानं यथा कोऽपि न विन्दते । तत्त्वज्ञानं विना तद्ब्रह्म वेत्ति सगुणं विभुम् ॥

कर्मयोगेन संशुद्धे चित्ते बोधोदये स्थिरे । जगत्समग्रं सगुणं ब्रह्मैवेत्यनुभूयते ॥

भावेनानेन भगवान्बन्धि मां वेत्ति तत्त्वतः । इति ज्ञानादपि श्रेष्ठं भक्तियोगस्य सूचयन् ॥

* दातं दससहस्रं तु सर्वमक्षय्यवाचकम् (म. भा. १।२।१७।८) इति दर्शनादित्यर्थः ।

—अविगीता ।

इत्यनुवादेनाभिप्रेतमित्याह मां विदित्वा मत्तः सिद्धये यतत इति । प्राप्यस्यैव प्रापकत्वादिकमिह तत्त्वम् । 'तत्त्वतः' इति विशिष्टं वेदनं सामान्यतोऽपि वेदनमात्रे सत्येव हि भवति; अतो 'यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति' 'मद्विधेषु कश्चिन्मां तत्त्वतो वेत्ति' इति वाक्यद्वयं विवक्षितमित्यभिप्रायेण

सिद्धिपर्यन्तं यतमानानामित्यादिवाक्यभेदः । 'कश्चिन्मां वेत्ति' इत्यत्र कश्चिदेव वेत्ति, न द्वाविति विवक्षा व्यासभीष्माद्यनेकदर्शनाद्युक्ता । कश्चिद्वेत्त्येवेति विवक्षा चात्र निरर्थका दौर्लभ्यवचनविरुद्धा च, अतोऽर्थस्वभावाद्दक्ष्यमाणसंवादाच्च फलितं दुर्लभत्वाभिप्रायं दर्शयति— न कश्चिदिति ॥ ३ ॥

५ आ. मा. भा.— दौर्लभ्यं ज्ञानस्याह— मनुष्याणामिति ॥ ३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु ज्ञानादिवचनं प्रतिज्ञाय यत्किञ्चित्कथमुच्यते ? इत्यत आह— दौर्लभ्यमिति । श्रोतुरादर-

जननार्थमिति शेषः । ज्ञानस्य दौर्लभ्ये, विज्ञानस्य तत्पुत्राम् ॥ ३ ॥

७ ह. पै. भा.— कथमित्यत्रोच्यते— मनुष्याणां मध्ये सहस्रेष्वनेकेषु कश्चिद्यतति सिद्धये सिद्धयर्थम् । तेषां यततामपि सिद्धानां—सिद्धा एव हि ते ये मोक्षाय यतन्ते—तेषां कश्चिदेव मां वेत्ति तत्त्वतो यथावत् ॥ ३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— न केवलं विशिष्टफलकत्वादेव ज्ञानस्य माहात्म्यम्, किन्त्वतिदुर्लभत्वादपीत्याह— असङ्ख्येषु हि जीवसङ्घेषु मनुष्यातिरिक्तानां श्रेयसि प्रवृत्तेरेवाभावान्मनुष्यत्वमेव प्रथमं तावदुर्लभम् । सत्यपि मनुष्यत्वे न सर्वोऽपि ज्ञानाय प्रवर्तते; किन्तु सहस्रेषु कश्चिदेव महासुकृती । सहस्रपदमानन्त्यपरम्, 'विश्वं शतं सहस्रं च (शतं दश-सहस्रं तु) सर्वमक्षयवाचकम्' [म. भा. १।२१७।८]

इति महाभारतवचनात् । अतस्तत्त्वज्ञानसाधनानुष्ठायी दुर्लभतरः । सत्यप्यनुष्ठायतरे तत्सहस्रेषु कश्चिदेव मां वेत्तीति सिद्धो ज्ञानी दुर्लभतमः । सत्यपि सिद्धे तत्सहस्रेषु कश्चिदेव मां तत्त्वतो वेत्ति; 'स महात्मा सुदुर्लभः' [७।१९] 'मां तु वेद न कश्चन' [७।२६] इति हि वक्ष्यति । अतो निरतिशयं ज्ञानमाहात्म्यमीदृशमहं वक्ष्यामि, सावधानो भवेति भावः ॥ ३ ॥

९ व० त० दी०— यतः मनुष्याणामिति । आत्मतत्त्वज्ञानाय कश्चिद्यतति । तादृशानामपि मध्ये मां भगवन्तं परमात्मानं सर्वधर्माश्रयमीश्वरं तत्त्वतः निरतिशयमहिमत्वतः कश्चिदेव व्यासवामदेवशुकादिवेत्ति, न सर्वः । अतस्तन्मदीयं ज्ञानं ते वक्ष्यामीत्यर्थः ॥ ३ ॥

१० पु. अ. त.— ज्ञातव्यं कुतो नावशिष्यते ? इत्यत आह— मनुष्याणामिति । पूर्वं तु भगवत्सन्निधानान्निस्तु-तानां जीवानां मध्ये मनुष्यत्वं प्राप्तानामेव भजनाधिकारस्त-व्यासिश्च दास्यदानानुग्रहैकसाध्या, तत्राप्यनन्तरं च भावार्थ समर्पितस्य देहस्य तदाप्यर्थं लीलया प्राकट्यमतिदुर्लभं, तत्रापि भावसेवया प्रीतेन भगवदुक्तस्वरूपज्ञानमतिदुर्लभम् । एतत्सर्वसिद्धिर्यज्ज्ञानेन भवति, तज्ज्ञाने न किञ्चिदवशि-ष्यते; तदाह— मनुष्याणां सहस्रेषु भजनौपयिकप्राप्तदेहानां

सहस्रेषु असङ्ख्यातेषु कश्चित् दुर्लभो मदनुग्रहैकरूपः सिद्धये मत्सिद्धिस्वरूपनिमित्तं या सिद्धिर्द्वितीयस्कन्धे [अ. १] उक्ता तदर्थं यतति यत्नवान् भवति । यतता-मपि यत्नं कुर्वतामपि सिद्धानां मध्ये कश्चित् स्वरमणे-च्छादिभावरहितस्तत्स्वरूपात्मकधामरममाणं मां तत्त्व-तस्तदनुग्रहैकलभ्यत्वेन वेत्ति जानाति । यत एतज्ज्ञान-मतिदुर्लभम् । यज्ज्ञानान्तरं न किञ्चिदवशिष्यते तन्मया त्वदर्थमुच्यते इति भावः ॥ ३ ॥

११ नी० भा० दी०— एतदेव ज्ञानं दौर्लभ्यप्रदर्शनेन त्वौति—मनुष्याणामिति । यततां यतमानानाम् ॥ ३ ॥

पराऽपरा चेतीशस्य प्रकृतिद्वयं तत्कार्यं च ।

भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च ।

अहङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ॥ ४ ॥

अपरेयमितस्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् ।

जीवभूतां महाबाहो! ययेदं धार्यते जगत् ॥ ५ ॥

१ अपरेयमिति— प्रत्यक्षेण या संसारावस्थायां सर्वजनपरिदृश्यमाना, सा चैकैव सती प्रकाराष्टकेन भिद्यत इति एकप्रकृत्या-रूपत्वादेकमेव विश्वमिति प्रकृतिवादेऽप्यद्वैतं प्रदर्शितम् । इत्यभिनवगुप्तपादाः ।
—अविगीता ।

१ शां. भा.—श्रोतारं प्ररोचनेनाभिमुखीकृत्याऽऽह—भूमिरिति । भूमिः पृथिवीतन्मात्रमुच्यते, न स्थूला 'भिन्ना प्रकृतिरष्टधा' इति वचनात् । तथाऽत्रादयोऽपि तन्मात्राप्येवोच्यन्ते । आपः, अनलः, वायुः, खं, मन इति मनसः कारणमहङ्कारो गृह्यते । बुद्धिरित्यहङ्कारकारणं महत्त्वम् । अहङ्कार इत्यविद्यासंयुक्तमव्यक्तम् । यथा विषसंयुक्तमन्नं विषमुच्यते एवमहङ्कारवासनावदव्यक्तं मूलकारणमहङ्कार इत्युच्यते प्रवर्तकत्वादहङ्कारस्य । अहङ्कार एव हि सर्वस्य प्रवृत्तिबीजं दृष्टं लोके । इतीयं यथोक्ता प्रकृतिर्मे ममैश्वरी मायाशक्तिरष्टधा भिन्ना भेदमागता ॥ ४ ॥

२ आ. शां. व्या.—ज्ञानार्थं प्रयत्नस्य तद्वारा ज्ञानलाभस्य तदुभयद्वारेण मुक्तेश्च दुर्लभत्वाभिधानस्य श्रोतुप्ररोचनं फलमिति मत्वाऽऽह—श्रोतारमिति । आत्मनः सर्वात्मकत्वेन परिपूर्णत्वमवतारयन्नादावपरां प्रकृतिमुपन्यस्यति—आहेति । भूमि शब्दस्य व्यवहारयोम्यस्थूलपृथिवीविषयत्वं व्यावर्तयति—भूमिरिति । तत्र हेतुमाह—भिन्नेति । प्रकृतिसमभिव्याहाराद्बन्धतन्मात्रं स्थूलपृथिवीप्रकृतिरुत्तरविकारो भूमिरित्युच्यते, न विशेष इत्यर्थः । भूमिशब्दवदवादिशब्दानामपि सूक्ष्मभूतविषयत्वमाह—तथेति । तेषामपि प्रकृतिसमानाधिकृतत्वाविशेषात्तन्मात्राणां पूर्वैर्ष्वैप्रकृतीनामुत्तरोत्तरविकाराणां न विशेषत्वसिद्धिरित्यर्थः । मनश्शब्दस्य सङ्कल्पविकल्पात्मककरणविषयत्वमाशङ्क्याऽऽह—मन इतीति । न खल्वहङ्काराभावे सङ्कल्पविकल्पयोरसम्भवात्तात्मकं मनः सम्भवतीत्यर्थः । 'निश्चयलक्षणा बुद्धिः' इत्यन्युपगमाद्बुद्धिशब्दस्य निश्चयात्मककरणाविषयत्वमाश-

ङ्क्याऽऽह—बुद्धिरिति । न हि हिरण्यगर्भसमष्टिबुद्धिरूपमन्तरेण व्यष्टिबुद्धिः सिद्धयतीत्यर्थः । अहङ्कारस्याभिमानविशेषात्मकत्वेनान्तःकरणप्रभेदत्वं व्यावर्तयति—अहङ्कार इति । अविद्यासंयुक्तमित्यविद्यात्मकमित्यर्थः । कथं मूलकारणस्याहङ्कारशब्दत्वमित्याशङ्क्योक्तमर्थं दृष्टान्तेन स्पष्टयति—यथेत्यादिना । मूलकारणस्याहङ्कारशब्दत्वे हेतुमाह—प्रवर्तकत्वादिति । तस्य प्रवर्तकत्वं प्रपञ्चयति—अहङ्कार एवेति । सत्येवाहङ्कारे ममकारो भवति, तयोश्च भावे सर्वा प्रवृत्तिरिति प्रसिद्धमित्यर्थः । उक्तां प्रकृतिमुपसंहरति—इतीयमिति । इयमित्यपरोक्षा साक्षिद्वयेति यावत् । ऐश्वरी तदाश्रया तदैश्वर्योपाधिभूता । प्रक्रियते महदाद्याकारेणेति प्रकृतिस्त्रिगुणं जगदुपादानं प्रधानमिति मतं व्युदस्यति—मायेति । तस्यास्तत्कार्याकारेण परिणामयोग्यत्वं द्योतयति—शक्तिरिति । अष्टमेति, अष्टमिः प्रकारैरिति यावत् ॥ ४ ॥

१ शां. भा.—अपरेति । अपरा न परा निकृष्टाऽशुद्धाऽनर्थकरी संसारबन्धनात्मिकेयम् । इतोऽस्या यथोक्तायास्त्वन्यां विशुद्धां प्रकृतिं ममाऽऽत्मभूतां विद्धि मे परां प्रकृष्टां जीवभूतां क्षेत्रज्ञलक्षणां प्राणधारणानिमित्तभूतां हे महाबाहो ! यया प्रकृत्येदं धार्यते जगदन्तःप्रविष्टया ॥ ५ ॥

२ आ. शां. व्या.—अचेतनवर्गमेकीकर्तुं प्रकृतेरष्टधा परिणाममभिधाय विकारावच्छिन्नकार्यकल्पं चेतनवर्गमेकीकर्तुं पुरुषस्य चैतन्यस्याविद्याशक्त्यवच्छिन्नस्यापि प्रकृतिव्यमुक्तां प्रकृतिमनुष्य दर्शयति—अपरेति । निकृष्टत्वं स्पष्टयति—अनर्थकरीति । अनर्थकरत्वमेव स्फोरयति—संसारेति । कथञ्चिदप्यनन्यत्वव्यावृत्त्यर्थस्तुशब्दः । अन्यामत्यन्तविलक्षणा-

मिति यावत् । अन्यत्वमेव स्पष्टयति—विशुद्धामिति । प्रकृतिशब्दस्यान्यप्रयुक्तस्यार्थान्तरमाह—ममेति । प्रकृष्टत्वमेव भोक्तृत्वेन स्पष्टयति—जीवभूतामिति । प्रकृत्यन्तरादस्याः प्रकृतेरवान्तरविशेषमाह—ययेति । न हि जीवरहितं जगदारयितुं शक्यमित्याशयेनाऽऽह—अन्तरिति ॥ ५ ॥

३ रा. भा.—अस्य विचित्रानन्तभोग्यभोगोपकरणभोगस्थानरूपेण अवस्थितस्य जगतः प्रकृतिरियं गन्धादिगुणकपृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशादिरूपेण मनःप्रभृतीन्द्रियरूपेण महदहङ्काररूपेण चाष्टधा भिन्ना मदीयेति विद्धि ॥ ४ ॥ इयं ममापरा प्रकृतिः; इतस्त्वन्यां इतोऽचेतनायाश्चेतनभोग्यभूतायाः प्रकृतेर्विसजातीयाकारां जीवभूतां परां तस्या भोक्तृत्वेन प्रधानभूतां चेतनरूपां मदीयां प्रकृतिं विद्धि; ययेदमचेतनं कृत्स्नं जगद्धार्यते ॥ ५ ॥

४ वे. ता. चं.—अथ 'भूमिः' इत्यादिना 'नत्वहं तेषु ते मयि' [७।१२] इत्यन्तेन स्वयाथात्म्यमुपदिश्यते । तत्र प्रथमं कार्यकारणरूपाचिद्विलक्षणत्वं तच्छेषत्वादिसुखेन दर्शयति । भूम्यादीनां प्रकृतिकार्याणामत्र प्रकृतिवत्त्वेन उच्यमानत्वाद्व्यष्टिसृष्ट्यपेक्षया प्रकृतिव्यमिह विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह—अस्येति । केचिदाहुः—'अष्टौ प्रकृतयः' [गर्भो. ३]

इति श्रुतेरिह भूम्यादिशब्दैस्तन्मात्राणि गृह्यन्ते; मनश्शब्देन मनसः कारणभूतोऽहङ्कारः; अहङ्कारशब्देन त्वहङ्कारवासनास्पदं अव्यक्तं मूलकारणमिति । एवं समस्तपदमुख्यार्थमङ्ग्लेशाद्व्यष्ट्यपेक्षया प्रकृतिवत्त्वं वरमिति भावः । यद्वा, प्रकृतिशब्देन मूलप्रकृतिरेवोच्यते; द्रव्यैक्यात्सैवाष्टधाऽवस्थितेत्युच्यते; एषा हि पूर्वमेका, पश्चादष्टधा परिणता । अत्र स्वोपदेश

प्रवृत्तस्य प्रकृतेरष्टविधत्वोपदेशो न सङ्गतः; नच स्वकीयत्वात् तत्सङ्गतिः, तथात्वेनेतः प्रागनुपदिष्टत्वात् । अतः प्रत्यक्षादिसिद्धपृथिव्याद्याकारपरिणता प्रकृतिरिहानुद्यते; स्वस्य तद्विलक्षणत्वत्तच्छेषित्वतन्निग्रामकत्वादिसिद्धयर्थं 'मे' इति तस्याः स्वकीयत्वं विधीयत इत्यभिप्रायेणोक्तं— मदीयेति । 'विद्धि' इति पृथिव्यादीनामितरेतरवैषम्यार्थं, भोग्यत्वसिद्ध्यर्थमनुक्तानां तन्मात्राणां कार्यविशेषप्रदर्शनार्थं च गन्धादिगुणकेत्युक्तम् । एतेन भूतोक्तिस्तन्मात्रोपलक्षणार्थेत्यपि दर्शितम् । तदभिप्रायेण आकाशादीत्यादिशब्दोऽपि पठ्यते । तन्मात्राणां भूतानामन्यनतिविप्रकर्षात्सङ्ख्यानिवेशः । मनश्शब्दः करणभूतेन्द्रियवर्गोपलक्षणार्थं इति दर्शयितुं मनःप्रभृतीन्द्रियरूपेणेत्युक्तम् । बुद्धयहङ्कारशब्दयोस्त्र ज्ञानगर्वाद्यर्थान्तरभ्रमव्युदासाय तत्त्वविशेषविषयत्वं ज्ञापयति महद्-

५ आ. मा. भा.— प्रतिज्ञातं ज्ञानमाह— महतोऽहङ्कार एवान्तर्भावः ॥ ४ ॥ अपराऽनुत्तमा । वक्ष्यमाणामपेक्ष्य जीवभूता श्रीः जीवानां प्राणधारिणी चिद्रूपभूता सर्वदा सती "एतन्मह-[इदं मह-]द्भूतम्" [वृ. उ. २।४।१२] इति श्रुतेः । जगाद् च ' प्रकृती द्वे तु देवस्य जडा चैवाजडा तथा । अव्यक्ताख्या जडा सा च सृष्ट्या भिन्नाऽष्टधा पुनः ॥ महान्बुद्धिर्मनश्चैव पञ्चभूतानि चेति ह । अवरा सा जडा श्रीश्च परेयं धार्यते तथा ॥ चिद्रूपा सा त्वनन्ता च अनादिनिधना परा । यत्समं तु प्रियं किञ्चिन्नास्ति विष्णोर्महात्मनः ॥ नारायणस्य महिषी माता सा ब्रह्मणोऽपि हि । ताभ्यामिदं जगत्सर्वं हरिः सृजति भूतराड् ॥' इति नारदीये ॥ ५ ॥

६ ज. प्र. दी.— मनुष्याणामिति वदुत्तरमन्यन्यार्थमिति प्रतीतिनिरासार्थं प्रतिज्ञातयोरुभयोः किमादावुच्यते ? इत्यपेक्षायां चाह— प्रतिज्ञातमिति । असङ्गतिपरिहारायानन्यार्थताज्ञापनाय च ज्ञानस्य प्राथम्ये हेतुसूचनाय च प्रतिज्ञातमित्युक्तम् । प्रतिज्ञातत्वेन सङ्गतं प्रतिज्ञातमेव । न तु तदर्थं प्राथम्येन प्रतिज्ञातम् । ' रसोऽहं ' इत्यतः प्राक्तनग्रन्थसङ्ग्रहायादिपदम् । महत्तत्त्वमत्र नोपात्तं, तर्हि न नास्तेव ? इत्यत आह— महत् इति । अहङ्कारेऽहङ्कारशब्दार्थेऽन्तर्भावः । कार्यवाचिनाऽहङ्कारशब्देन कारणस्य महतोऽप्युपलक्षणमेव, न त्वभाव इत्यर्थः ॥ ४ ॥ अपरशब्दस्यानेकार्थत्वात् विवक्षितमर्थमाह— अपरेति । अनुत्तमत्वस्य सापेक्षत्वात् किमपेक्षयेत्यत आह— वक्ष्यमाणामिति । सन्निधानादिति भावः । जीवलक्षणां जीवत्वं प्राप्तमिति व्याख्याननिरासार्थमाह— जीवभूतेति । कथं सा जीवभूता ? इत्यत आह— जीवानामिति । प्राणधारिणीत्येवोक्तं स्वप्राणधारिणीतिप्रतीतिः स्यात्, तन्निरासार्थमुक्तं जीवानामिति । सर्वजीवदेहेषु स्थित्वा

हङ्काररूपेणेति । एवं समष्टिव्यष्टितत्त्वमखिलमुक्तं भवति । अत्र सम्बन्धसामान्यविहितापि षष्ठी स्वस्वामिलक्षणसम्बन्धविशेषपर्यवसिता ॥ ४ ॥ एवमचिद्विलक्षणत्वं प्रतिपादितम् ; अतथाभूताजीवादिपि विलक्षणत्वं प्रतिपाद्यते ' अपरेयम् ' इति श्लोकेन । अपरा अनुत्कृष्टा अप्रधानभूतेत्यर्थः । तुशब्दोऽत्यन्तवैलक्षण्यपरः । ' इतः पराम् ' इत्येतावतैव-स्वरूपभेदे सुवचेऽप्यन्यशब्दो वैजात्यदृढीकरणार्थं इत्यभिप्रायेण अचेतनाया इत्यादिकमुक्तम् । " भोक्ता भोग्यम् " [श्वे. उ. १।१२] इत्यादिश्रुत्यनुसारेण भोक्तृत्वभोग्यत्वाभ्यां परत्वापरत्वे दर्शिते । ' इदं जगत् ' इति प्रमाणसिद्धनिर्देशासङ्कोचात्— कृत्स्नमित्युक्तम् । तत्र ' इदम् ' इति पराक्त्वनिर्देशेन सूचितमचेतनत्वम् । इदं च धारणं जागरादिषु सङ्कल्पत इति प्रत्यक्षादिसिद्धम्; अन्यदाऽपि स्वरूपतो धारणमिति ॥ ५ ॥

तदीयानप्राणांस्तत्र धारयतीत्यर्थः । स्वप्राणधारिणी कुतो न स्यात् ? इत्यत आह— चिद्रूपेति । ज्ञानात्मकविग्रहवती । यद्वा ' जीव प्राणधारणे ' इत्यतो जीवशब्दस्य यौगिकार्थमुक्त्वा गौर्णां वृत्तिमाश्रित्यार्थान्तरमनेनोक्तम् । भूतशब्दस्य सर्वदासत्त्ववाचित्वे प्रयोगं दर्शयति— एतदिति । प्रकृतिमपेक्ष्य श्रियः परत्वोपपादनार्थमेतत् ' भूमिः ' इत्यादेरभिमतमर्थपुराणवाक्येन स्थापयति— जगाद् चेति । देवस्यैव । सृज्यत इति सृष्टिः कार्यं, कार्यरूपेणेत्यर्थः । अनेन भूम्यादिशब्दैः पञ्चतन्मात्राण्येवोच्यन्ते, न स्थूलानि सूतानि । मन इति तत्कारणमहङ्कारः, बुद्धिरिति महत्तत्त्वम्, अहङ्कार इत्यविद्यासंयुक्तमन्यक्तं, ' भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ' इति वचनादिति व्याख्यानं निरस्तम् । कार्यरूपेणाष्टधा भिन्नेति व्याख्यानसम्भवेन प्रसिद्धार्थपरित्यागायोगान्महत्त्वहङ्कारस्यान्तर्भाव इत्येवेति सम्बन्धः । जडत्ववत्त्वोपपादनम् । ' श्रीः परा ' इत्यस्योपपादनमियं धार्यते तथेत्यादि । अनन्ता देशतः गुणतश्च । परा मुख्या । अनादिनिधना, नत्वव्यक्तवद्विक्रियावती ॥ ५ ॥

७ ह. पै. भा.— श्रोतारं प्ररोचनेनाभिमुखीकृत्याऽऽह— भूमिर्गन्धतन्मात्रं, आपो रसतन्मात्रं, अनलो रूपतन्मात्रं, वायुः स्पर्शतन्मात्रं, खं शब्दतन्मात्रम् । मन इति मनसः कारणमहङ्कारो बुद्धिर्महान्बुद्धिरित्यहङ्कारो महानहङ्कारोऽव्यक्तमहङ्कार इत्यविद्यासंयुक्तमित्यव्यक्तम् । ननु प्रसिद्धं भूम्यादिशब्दैर्महाभूतानां ग्रहणं युक्तम् । मनश्शब्देनापीन्द्रियस्य बुद्धयहङ्कारशब्दाभ्यामव्यवसायवृत्तेरभिमानवृत्तेश्च ग्रहणम् । नैवमुपपद्यते प्रकृतिरिति च वक्ष्यमाणत्वात् । इतीयं मे ममेश्वरस्य शक्ति-

भूताऽविद्यात्मिका भिन्ना विभक्ता प्रकृतिः कारणमष्टप्रकारम् ॥ ४ ॥ अपरा निकृष्टाऽशुद्धा बन्धा-
त्मिकेत्यर्थः । इयं यथोक्ता । इतोऽस्या अन्यामान्तरामान्तरभूतां मे ममेश्वरस्य परां प्रकृष्टां जीवभूता-
मात्मभूतां महाबाहो ! ययेदं धार्यतेऽन्तःप्रविष्टया जगत् ॥ ५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं श्रोतारमभिमुखीकृत्य प्रथमं तावत्
सर्वाद्वैतलक्षणं ब्रह्मस्वरूपमुपदेष्टुकामः स्थावरजङ्गमरूपस्य
सर्वस्यापि प्रपञ्चस्य स्वमायात्मकत्वं दर्शयति सार्धद्वयेन—
भूमिरिति । पृथिव्यसेजोवाय्वाकाशमनोबुद्ध्यहङ्कारभेदेन मम
प्रकृतिस्त्रिगुणात्मिकानिर्वचनीयमायाशक्तिः अष्टधा भिन्ना ।
अत्र पृथिव्यादिपञ्चमहाभूतवाचकैर्भूम्यादिशब्दैर्महाभूतसूक्ष्मा-
वस्थारूपपञ्चतन्मात्राणां अहङ्कारशब्देन तत्कार्येन्द्रियदशकस्य
बुद्धिशब्देन तत्कारणमहत्त्वस्य चोपलक्षणम् । अतो मूलप्रकृ-
तिमहदहङ्कारपञ्चतन्मात्रपञ्चमहाभूतज्ञानकर्मेन्द्रियमनोरूपेण
साङ्ख्याभिमतानाम्, मायापरिणामावीक्षणसङ्कल्पात्मकावेव
बुद्ध्यहङ्कारौ अपञ्चीकृतपञ्चमहाभूतान्येव पञ्चतन्मात्राणीति

संज्ञाभेदमात्रेण सिद्धान्ताभिमतानां च चतुर्विंशतितत्वाना-
मष्टस्वेवान्तरान्तर्भाव इति चतुर्विंशतिभेदभिन्नाया अपि प्रकृते-
रत्रैवान्तर्भावविवक्षया अष्टधा भिन्नेत्युक्तिरिति न कश्चि-
द्विरोधः ।

अपरेयमिति । अष्टधोक्ता या मम प्रकृतिः सेयमपरा
निकृष्टा, जडत्वाद्बन्धरूपत्वाच्च । इतः सकाशादन्यां मे मम
प्रकृतिं जीवभूतां परां चेतनत्वेन प्रकृष्टां विद्धि जानीहि,
यया जीवाख्यपरप्रकृत्या स्वकर्मद्वारेण इदं जगद्धार्यते; यद्वा
नामरूपविभागेनेदं जगन्निर्वाह्यत इत्यर्थः । ‘ अनेन जीवेना-
त्मनाऽनुग्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि’ [छां. उ. ६।३।२]
इति श्रुतेः ॥ ४ ॥ ५ ॥

१ व० त० दी०— तथाविधं स्वमहिमज्ञानं ब्रह्मवादानुसारेण स्वयमेवोपदिशति— भूमिगित्यादिना ।
तत्रादौ सर्वधर्माश्रयं पुरुषोत्तमापरपर्यायं ब्रह्मैव परं स्वेच्छया सर्वं भवतीति श्रूयते; भूमिवत् दुग्धवच्च अतएव
‘ क्षीरवद्धि ’ इति सूत्रे व्यवस्थापितम् ‘ आत्मकृतेः परिणामात्’ [ब्र. सू. १।४।२६] इत्येवं श्रुत्यर्थं व्याख्यायाभिन्न-
निमित्तोपादानकारणं तद्ब्रह्मेति भाष्ये निगदितं च । भागवतेऽपि [१०।१०।३०, ३१] ‘ त्वमेव कालो भग-
वान्निष्णुरव्यय ईश्वरः । त्वं महान् प्रकृतिः सूक्ष्मा रजसस्त्वतमोमयी ॥’ इति । परापरप्रकृतिरूपेण स्वात्मनाऽसाधा-
रणसृष्ट्यादिकार्यकरणमाहात्म्यं ज्ञापयितुं स्वस्य प्रकृतिद्वयं तावदाह द्वाभ्यां— भूमिराप इति । मे निरतिशया-
नन्तमहिम्नः सम्बन्धिनी सदंशभूनाऽप्यजा प्रकृतिरित्यष्टधा भिन्ना भूम्यादिरूपेण परिणताऽष्टविधा, तत्र पञ्चधा
स्थूलभावमिता, पञ्चमहाभूतानि स्पष्टान्येव । मनो बुद्धिरहङ्कारश्चेत्यनिरुद्धप्रद्युम्नसङ्कर्षणाधिष्ठानभूता सूक्ष्मा । चित्तं
च स्वाभेदाभिप्रायेण नोक्तं दृश्यमानत्वात्, स्वस्य भागवतं वा; तन्न, प्राकृतमिति नोक्तम् । इयं च प्रकृतिः
सदंशभूताऽचिदित्युच्यते चित्तसम्बन्धे सर्वकार्यकरणक्षमा, नान्यथेत्यपरा इयम् ॥ ४ ॥

अपरेति इतस्त्वन्यामजडां चित्स्वरूपां परां भोक्तृत्वेन प्रधानभूतां पुरुषत्वेन निर्दिष्टामत्र जीवभूतां मे प्रकृतिं
चिदंशभूतां विद्धि । अत्र जीवः पूर्वमविद्यया क्रियत इत्युक्तम् । तथा सति जीवीभूतामिति स्यात्पुत्रोभूत इति-
वत् । जीवत्वं च नाविद्याकृतं, किन्तु भगवता सहजेच्छया कृतं, विभागस्याविद्याकृतत्वे मानाभावात् । ‘ सच्चि-
दानन्दरूपो हि भगवान्पुरुषोत्तमः । एककोटिनविष्टश्चिद्रूपश्चाक्षरतः परः ॥’ तस्य माया द्विविधेति पूर्वं निरू-
पितम् । तत्र चिद्रूपस्य या माया सा व्यामोहिका स्वपुरुषं व्यामोहयित्वा जीवतामापादयति । जीवतीति जीवः
केवलप्राणधारणप्रयत्नवान्, तृतीयस्कन्धे [अ. ३०] मायया जीवतापन्नतया तथानिरूपणात् । स हि मायया
व्यामोहितः व्याकुलः सन्न सदानन्दकृतसृष्टौ यः सूत्रात्मक आसन्यो दशविधप्राणरूपस्तमवलम्ब्य तिष्ठति तदा
जीव इत्युच्यते । ‘ जीव प्राणधारणे ’ इति धातोः कर्त्तरि अन्प्रत्ययः । बोधरूपोऽप्ययं आनन्दरूपस्य पृथग्भूत-
त्वादानन्दार्थं तथा व्यामोहितस्तत्सम्बन्धादानन्दो भविष्यतीति बुद्ध्यया तथा सम्पद्यते ।

अयं च विभागः “ बहु स्यां प्रजायेय ” [छां. उ. ६।२।३] इतीच्छया । इच्छाऽपि तस्य सर्वभवनसमर्था
स्वरूपमेव धर्मरूपेणाभवत् इच्छारूपेणापि भवति । तत्र सदंशस्य क्रियारूपा शक्तिः, चिदंशस्य व्यामोहिका
माया, आनन्दरूपस्य जगत्कारणभूता, एतन्नितयरूपा शक्तिः सच्चिदानन्दरूपस्य भावः, नत्वतलादिवाच्यः, तथा
भगवतो भावस्वरूपादेव निर्मितत्वात् । न च सर्वदा भवतीति शङ्कनीयम्, आपादकहेतुभूतकालस्य अभावात् ।
जाते पुनः काले तस्यैव नियामकत्वात् । न सर्वदा भविष्यति पूर्वमेव जातत्वात् । तत्सङ्गे इच्छादीनामपि
जातत्वादिच्छादयस्तदंशभूतांस्तान्सदैकरूपान् स्थापयन्ति । तथा च तस्या अंशं प्रतिगृह्णाति स भगवान् ।
इच्छारूपः स एव कामः “ सोऽकामयत ” [बृ. उ. १।२।४, ६, ७] इत्युक्तः । तथा कृत्वा भेदरूपया सच्चि-
दानन्दधर्माः स्वयं भिद्यमानाः स्वाश्रयमपि भिन्दन्ति, तदा स भगवान् सर्वतः पाणिपादान्तो भवति साका-

रतां चापद्यते; भिन्नोऽपि तथामिलितोऽभिन्न इवाखण्डो भवति, तदपेक्षया कार्यरूपस्याल्पत्वात् । तानि त्रीण्यपि रूपाणि पूर्णशब्देनोच्यन्ते । अत एव सद्रूपस्य कार्ये प्रत्येकपर्यवसायित्वम् । ' प्रजायेय ' इतीच्छयोत्कर्षापकर्षरूपेण जातः, तत्र आनन्द उत्कृष्टः, तदेतरौ तं सेवमानौ जातौ, ततश्च तयोर्धर्मौ ज्ञानक्रिये भगवच्छक्तिरूपे ज्ञाते तदा स आनन्दज्ञानक्रियाशक्तिमान् जातः, तदा चिदंशस्य शक्तिः आनन्दे गतत्वात् ज्ञानधर्मस्य तं व्यामोहयति तदा तस्य जीवत्वम् । सदंशस्तु क्रियाशक्तेर्गतत्वाद्यव्यक्ततामापद्यते । पश्चान्मूलभूतक्रियांशाभिर्थयायथं अभिव्यज्यते । पश्चात्तस्यां तत्कृतधर्मे वा तिरोहिते स्वयमपि तिरोभवति, तदा तस्यां मूलेच्छया जातः शब्दोऽभिव्यक्तस्तिष्ठति, जीवभगवद्बुद्धिषु जीवे भगवति च । एवं चिद्रूपोऽपि ज्ञानशक्त्यंशभूतैर्ज्ञानैरभिव्यज्यते तिरोभवति च । प्रयत्नस्तु तस्यापराधीन इति स जीवग्रहणार्थं सर्वदा तिष्ठति । स चेद्भगवांस्तस्मै तां पूर्णां ज्ञानशक्तिं प्रयच्छेत् तदा तां व्यामोहिकां मायां त्यजति, प्रयत्नं च स्वरूपे चावतिष्ठति अपराधीनश्च भवति । जगत्कर्तृत्वं तु न भवति तस्य सा मायाशक्तिर्न भवति, यतः आनन्दस्यैवोत्कृष्टत्वात् । हीनता तु आपाततो वर्तते, आनन्देन सह मिलितस्त्वानन्दोऽपि भवति । स चेत्स्वधर्मेण संगृह्णीयात् । यथोक्तं विष्णुपुराणे [६।७।६१] ' विष्णुशक्तिः परा प्रोक्ता क्षेत्रज्ञाख्या तथाऽपरा । अविद्या कर्मसंज्ञाऽन्या तृतीया शक्तिरिष्यते ॥ ' इति । इयं प्रक्रिया सर्वश्रुतिवाक्यानुरोधेन श्रुतार्थापत्तिसिद्धा सर्वत्रैवोपयुज्यते; अन्यथा प्रक्रियावाक्यानि बाधते इति श्रीमदाचार्योक्तपदव्याख्या । जीवभूतो भगवदंशः ययेदं जगत् शरीरं जडं सदसन्निमिश्रितं विराड् रूपं धार्यते तां मे परां प्रकृतिं विद्धि ॥ ९ ॥

१० पु. अ. त.— एवं सावधानतया श्रोतव्यत्वेनाजुंनं बोधयित्वा पूर्वप्रतिज्ञातस्वरूपज्ञानार्थं स्वस्य सर्वकर्तृत्वं सर्वस्वरूपत्वं चाह— भूमिराप इत्यादिभिः । भूमिः, आपः, अनलः, वायुः, खम्, एवं पञ्च महाभूतानि । मनः सङ्कल्पादिसाधनम्, बुद्धिर्ज्ञानात्मिका, अहङ्कारोऽभिमानादिरूपः, इति । अनेन प्रकारेण इयं मे अष्टधा प्रकृतिर्माया भिन्ना विभागं प्राप्ता । लौकिककार्यार्थमिति भावः ॥ ४ ॥

तदेवाह— अपरेति । इयं अपरा, नीचेत्यर्थः । तु पुनः । हे महाबाहो क्रियासमर्थ एतज्ज्ञानयोग्य ! इतः सकाशादन्यां परास्युत्कृष्टां जीवभूतां मे प्रकृतिं विद्धि जानीहि । परत्वमेवाह— ययेदमिति । यया इदं परिदृश्यमानं जगद्धार्यते प्रियते पोष्यते च । अत्रायं भावः— भगवान् स्वक्रीडार्थं जगत् सृजति; तत्र प्रकृत्या स्वशक्त्या

क्रीडाधिकरणभूतजगत्सृष्टिं विधाय तद्भोगार्थं क्रीडार्थकया स्वशक्त्या तद्रूपजीवसृष्टिं कृतवान्; तथा इदं पूर्वकृतं भोगादिरूपेण धार्यते । तस्माल्लौकिकसृष्टौ जीवरूपेण भगवान् भोगं कुर्वन् क्रीडतीति ज्ञानेन तस्यां बन्धो न स्यात् । एतत्स्वरूपज्ञानादसावुकरणज्ञानं स्यादिति भावः । यदा या पूर्वमष्टधोक्ता सा अपरा प्रकृतिः शक्तिः, क्रीडार्थं शक्त्यंशभूतेति भावः । संयोगविलासे अनेकधा रसोत्पत्त्यर्थमाविर्भूतेत्यर्थः । अतएव भिन्ना तद्विलासेच्छया जाता । इतः सकाशादन्या विप्रयोगे तदन्वेषणार्थं पुनर्दास्यरससिद्धयर्थमाविर्भूता जीवभूता दास्यरूपा या मच्छक्तिस्तां परां केवलमदंशास्युत्कृष्टां जानीहि । उत्कृष्टरूपतामेवाह— यया इदं जडात्मकं जगद्धार्यते जीवप्राकटयानन्तरं तद्भावेन सर्वं क्रीडौपयिकत्वेन पोष्यत इति भावः ॥ ५ ॥

११ नी० भा० दी०— एवमेकविज्ञानात् सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञाय तदुपपत्तये सर्वस्य जडाजडप्रपञ्चस्य ज्ञानात्मकब्रह्मप्रभवत्वमाह त्रिभिः— भूमिरिति । अत्र भूम्यादिपदैस्तत्कारणान्येव गृह्यन्ते, प्रकृतिरित्यधिकारात्, स्थूलभूम्यादेश्च विकृतिमात्रत्वात् । तथा च भूमिरिति गन्धतन्मात्रम्, आप इति रसतन्मात्रम्, अनल इति रूपतन्मात्रम्, वायुरिति स्पर्शतन्मात्रम्, खमिति शब्दतन्मात्रम्, मन इति तत्कारणमहङ्कारः, बुद्धिरिति समष्टिबुद्धिर्महत्तत्त्वम् । अहङ्कारोऽत्यनयेत्यहङ्कारो मूलप्रकृतिः । करणे घञो दुर्लभत्वेऽप्यगत्या बाहुलकात्तद्वोध्यम् । इयं मे मत्तोऽभिन्नाऽपृथक्सिद्धा शुक्तिशकलादिव रजते अष्टधा अष्टप्रकारा प्रकृतिर्जडप्रपञ्चोपादानभूता । यदा नात्राव्यक्तमहदहङ्कारपञ्चतन्मात्राण्येवाष्टौ साङ्ख्याभिमतता एव प्रकृतयो ग्राह्या इति नियमोऽस्ति । " मनसा ह्येव पश्यति मनसा शृणोति " [वृ. उ. ३।५।३] इति मनस इन्द्रियान्तरप्रकृतिवश्रवणेन सन्तु नवापि प्रकृतयः । तथा चैवं योज्यम्— इयं मे मदभिन्ना प्रकृतिरव्याकृताख्या भूम्यादिभेदेनाष्टधेति मूलप्रकृतेरत्र भूम्यादिभिः सह पाठाज्जन्यत्वमवगम्यते, न साङ्ख्यानामिवाजन्यत्वम् । ' तस्मादव्यक्तमुत्पन्नं त्रिगुणं द्विजसत्तम ! ' इति । ' अव्यक्तं पुरुषे ब्रह्मन्निष्कले प्रविलीयते ' [वि. पु.] इति च । तस्या अपि प्रभवप्रलययोः स्मरणात् ॥ ४ ॥

एवं क्षेत्रात्मिकां प्रकृतिमुक्त्वा क्षेत्रज्ञात्मिकां तामाह—अपरेयमिति । इयं प्रागुक्ता साऽपरा अश्रेष्ठा, जडत्वात् । इतस्तु विलक्षणामन्यां परां चेतनत्वेन मदनन्यत्वादुत्कृष्टां मे मत्सम्बन्धिनीं प्रकृतिं जीवभूतां प्राणधारणनिमित्तभूतां क्षेत्रज्ञाख्यां विद्धि जानीहि । हे महाबाहो ! यया प्रकृत्याऽन्तःप्रविष्टयेदं जगत्स्थावरजङ्गमशरीरात्मकं धार्यते ॥५॥

एतद्योनीनि भूतानि सर्वाणीत्युपधारय ।

अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा ॥ ६ ॥

१ शां. भा.—एतदिति । एतद्योनीनि, एते परापरे क्षेत्रक्षेत्रज्ञलक्षणे प्रकृती योनीं येषां भूतानां तान्येतद्योनीनि भूतानि सर्वाणीत्येवमुपधारय जानीहि । यस्मान्मम प्रकृतिः योनिः कारणं सर्वभूतानाम्, अतोऽहं कृत्स्नस्य समस्तस्य जगतः प्रभव उत्पत्तिः प्रलयो विनाशस्तथा प्रकृतिद्वयद्वारेणाहं सर्वज्ञ ईश्वरो जगतः कारणमित्यर्थः ॥ ६ ॥

२ आ. शां. व्या.— उक्तप्रकृतिद्वये कार्यलिङ्गकमनुमानं प्रमाणयति— एतद्योनीनीति । प्रकृतिद्वयस्य जगत्कारणत्वे कथमीश्वरस्य तदुपगतं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— अहमिति । ' एतद्योनीनि ' इत्युक्ते समनन्तरप्रकृतजीवभूतप्रकृतौ एतच्छब्दस्याव्यवधानात्प्रवृत्तिमाशङ्क्य व्याकरोति— एते इति । सर्वाणि चेतनाचेतनानि जनिमन्तीत्यर्थः । सर्वभूतकारणत्वेन

प्रकृतिद्वयमङ्गीकृतं चेत्कथमहमित्याद्युक्तं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— यस्मादिति । मम प्रकृती परमेश्वरस्योपाधितया स्थिते इत्यर्थः । तर्हि प्रकृतिद्वयं कारणमीश्वरश्चेति जगतोऽनेकविधकारणाङ्गीकरणं स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— प्रकृतीति । अपरप्रकृतेरचेतनत्वात् परप्रकृतेश्चेतनत्वेऽपि किञ्चिज्ज्ञत्वादीश्वरस्यैव सर्वज्ञस्य सर्वकारणत्वं युक्तमित्याह— सर्वज्ञ इति ॥ ६ ॥

३ रा. भा.— एतच्चेतनाचेतनसमष्टिरूपमदीयप्रकृतिद्वययोनीनि ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तान्युच्चावचभावेनावस्थितानि चिदचिन्मिश्राणि मदीयानि सर्वाणि भूतानीत्युपधारय । मदीयप्रकृतिद्वययोनीनि हि तानि मदीयान्येव । तथा प्रकृतिद्वययोनित्वेन कृत्स्नस्य जगतः तयोर्द्वयोरपि मद्योनित्वेन मदीयत्वेन च कृत्स्नस्य जगतोऽहमेव प्रभवः, अहमेव च प्रलयः, अहमेव च शेषीत्युपधारय । तथाश्चिदचित्समष्टिभूतयोः प्रकृतिपुरुषयोरपि परमपुरुषयोनित्वं श्रुतिसमृत्तिसिद्धम् । " महानव्यक्ते विलीयते, अव्यक्तमक्षरे विलीयते, अक्षरं तमसि विलीयते, तमः परे देव एकीभवति " [सु. उ. २] 'विष्णोः स्वरूपात्परतोदिते द्वे रूपे प्रधानं पुरुषश्च विप्र ! ' [वि. पु. १।२।२४] 'प्रकृतिर्या मयाऽऽख्याता व्यक्ताव्यक्तस्वरूपिणी । पुरुषश्चाप्युभावेतौ लीयेते परमात्मनि । परमात्मा च सर्वेषामाधारः परमेश्वरः । विष्णुनामा स वेदेषु वेदान्तेषु च गीयते ॥' [वि. पु. ६।४।३८-३९] इत्यादिका हि श्रुतिसमृतयः ॥ ६ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं समष्टिदशोक्ता, ' एतद्योनीनि ' इत्यर्थेन तु व्यष्टिरुच्यते । ' अहं कृत्स्नस्य ' इति तु समष्टिव्यष्टयोः सङ्कलितयोः कार्यत्वादिकथनम् ' सर्वाणि भूतानि ' इति चिदचिन्मयकार्यनिर्देशात् । एतच्छब्दः प्रस्तुतप्रकारप्रकृतिपुरुषपरामर्शी; न तु प्रकृतिमात्रपर इति दर्शयति— एतच्चेतनेत्यादिना । एतेन स्वरूपतो निर्विकारस्यापि चेतनस्य देवादिशरीरेन्द्रियतदधीनज्ञानक्रियाभोगादिविशिष्टवेषापेक्षया तत्पूर्वाचित्कल्पावस्थस्य प्रकृतित्वमुपपन्नमिति सूचितम् । व्याख्येये मदीयानीत्येतन्न इत्यर्थः; तत्कथमत्र निर्दिश्यत इत्यत्राह— मदीयप्रकृतिद्वययोनीनीति । शब्दाप्रयोगेऽपि वाक्यार्थसिद्धावितिशब्दः स्वकीयत्वपरामर्शार्थ इति भावः । भगवद-

भिप्रायस्थवचनरूपत्वाद्वा मदीयशब्दोक्तिः । तथेत्यस्य तथासतीत्यर्थः । तस्यैव विवरणं प्रकृतिद्वयेत्यादि । पूर्वोक्तशेषित्वादिसमुच्चयार्थो वा तथाशब्दः । प्रभवप्रलयशब्दावत्रोत्पत्तिलयस्थानपरौ । ननु "अजामेकां" [श्वे. उ. ४।५] "नित्यो नित्यानानं" [श्वे. उ. ६।१३] 'प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्वचनादी उभावपि ' [१३।१९] इत्यादिषु सत्सु कार्यविषये कृत्स्नशब्देन प्रकृतिद्वयस्यापि सङ्ग्रहः कथमवगम्यते ? इत्यत्राह— चिदचित्समष्टीति । प्रकृतिपुरुषयोः परमात्मनि प्रलयश्रुतिबलात्तयोस्तस्मादुत्पत्तिरपि श्रुतिसिद्धैव स्यादित्यभिप्रायेणोपादत्ते— महानिति । प्रकृतिपुरुषयोः परमात्मनि ल्यो नाम क्षीर नी रस्येव विभागानर्हः संश्लेषविशेषः । तेन द्रव्यस्वरूपस्य नित्यत्वात् 'अजो'

इत्यादेरविरोधः । उक्तार्थे स्मृतिमुदाहरति—विष्णोरिति । परतोदिते परत उदित इत्यर्थः । आर्षः सन्धिभेदः; यद्वा, स्मृतिरपीयं प्रलयपरैव, तत्प्रकरणस्थत्वात् । 'दो अवखण्डने' इत्यत्र दिते इति निष्ठान्तं पदम्; पृथग्भूते इत्यर्थः । तेन प्रलयदशायामपि प्रधानपुरुषेश्वराणां मिथः स्वरूपभेदोऽस्त्येवेत्युक्तं भवति ।

अदिते वा इति पदच्छेदः; अपृथग्भूते इत्यर्थः । तेन विभागानर्हः संक्षेप उक्तो भवति; प्रलयप्रकरणस्थत्वाद्वापि पूर्वोत्तरोपादीयमानस्मृतिसमानार्थत्वाभिप्रायाच्च । स्वाभिमतार्थे स्फुटार्थवचनमुदाहरति—प्रकृतिरिति ॥ ६ ॥

५ आ. मा. भा.—न केवलं ते जगत्प्रकृती मद्भूये इत्येतावन्मदैश्वर्यमित्याह—अहमिति । प्रभवादेः सत्ताप्रतीत्यादेः कारणत्वात्तद्भोक्तृत्वाच्च प्रभव इत्यादि । तथा च श्रुतिः “सर्वकामः सर्वकर्मा सर्वगन्धो सर्वरसः सर्वमिदमभ्यात्तोऽवाक्यनादरः” [छां. उ. ३।१४।२] इति । आह च—‘स्रष्टा पाता च संहर्ता नियन्ता च प्रकाशिता । यतः सर्वस्य तेनाहं सर्वोऽस्मीत्येषिभिः स्तुतः ॥ सुखरूपस्य भोक्तृत्वान्न तु सर्वस्वरूपतः । आगमिष्यत्सुखं चापि तच्चास्त्येव सदाऽपि तु ॥ तथाप्यचिन्त्यशक्तित्वाज्जातं सुखमतीव च ।’ इति नारदीये ॥ ६ ॥

६ ज. प्र. दी.—नन्वत्रापरपरनिरूपणपूर्वकं भगवतो यत्परतरत्वं वक्तुमभिप्रेतं तत्र शरीरेन्द्रियविषयलक्षणाख्यकार्यस्य जीवानां च तयोरेवान्तर्भाव इति दर्शयितुं 'एतयोनीनि' इत्युक्तम्; इदानीमहं परतर इति वक्तव्यं, इदं तु किमर्थमुच्यते ? इत्यत आह—न केवलमिति । पूर्वं वाक्यभेदेन प्रकृत्योरवरत्वं परत्वं 'मे' इति स्ववशत्वं चोक्त्वा 'ययेदं धार्यते जगत्' 'एतयोनीनि' इति जगदाधारत्वकारणत्वं कथिते तत्र 'प्रकृती एव भगवद्भूते, जगज्जन्मस्थितिलयास्तु प्रकृत्यधीना एव, न भगवदधीनाः' इति प्रतीतिं, तन्निरासार्थमेतदित्यर्थः । 'जगत्प्रतिममैश्वर्यं' इत्येतावत् प्रकृतिद्वारकमुपचरितमिति यावत् । प्रकृत्योः कारणत्वादिकं मदायत्तमिति भावः । जगद्धर्मयोः प्रभवप्रलययोः साक्षाद्भगवदैक्यमुच्यते इति प्रतीतिनिरासार्थमाह—प्रभवादेरिति । यथा पुत्रादिप्रभवो रिपुप्रलयश्चोपलब्धः सुखहेतुरित्युपलब्धः पित्रादेस्तद्भोक्तृत्वं, तथा तद्भोक्तृत्वात् ।

भगवतः सर्वभोक्तृत्वं कुतः ? इत्यत आह—तथा चेति । 'सर्वकामः' इत्यादेर्द्विरुक्तत्वात् एकं भोगविषयमिति ज्ञायते ।

काम्यन्त इति कामा द्रव्याणि । गन्धरसशब्दौ गुणान्तरस्याप्युपलक्षकौ । सर्वमिदमभि अभितः आत्तो धृतः, स्थित इत्यर्थः । न विद्यते वाक्यमनुग्रहमन्तरेण यस्यासाववाक्यः । न विद्यते आदरः आश्रयैबुद्धिप्रियासौ नादरः, अवाक्यश्चासौ नादरश्चेत्यवाक्यनादरः । कारणत्वादिनैवैक्यव्यपदेश इत्येतत्कुतः ? इत्यत आह—आह चेति । सुखरूपस्य सुखकारणस्य । ननु 'स्रष्टा पाता' इत्यादिकमयुक्तं कादाचित्कक्रियावेशे विकारित्वप्रसङ्गात् । भोगेन यद्भाव्यं सुखं तस्य पूर्वमभावेनापूर्णत्वप्रसङ्गाच्चेत्यत आह—आगमिष्यदिति । यद्भोगेनागमिष्यत्सुखं तन्न सदाऽप्यस्त्येव । क्रियाश्च शक्तिरूपेण चेति चार्थः । तर्हि कथं भोगेन जातमित्युच्यते ? इति भावेन पृच्छति—अपि त्विति । उत्तरमाह—तथापीति । सदा सद्भावेऽपि यद्यपि 'प्रभवत्यस्मादिति प्रभवः, प्रलीयतेऽस्मिन्निति प्रलयः ?' इति शक्यते व्याख्यातुं तथापि महिमातिशयलाभायैवं व्याख्यातम् । एतेन 'यस्मान्मम प्रकृती योनी सर्वभूतानां ततोऽहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा' [शां.] इति व्याख्यानमपहसितं भवति ॥ ६ ॥

७ ह. पै. भा.—एषा परापरत्वेन विभक्ता प्रकृतिर्योनिः कारणं येषां तान्येतयोनीनि भूतानि सर्वाणीत्युपधारयावगच्छ । अतः परं प्रकृतिरूपेण स्थितोऽहं विश्वस्य जगतः प्रभव उत्पत्तिस्थानं प्रलयस्तथा ॥ ६ ॥

८ वै. ब्र. गि.—ननु चेतनाचेतनप्रपञ्चस्य कथं प्रकृत्यात्मकत्वं येन 'भिन्ना प्रकृतिरष्टधा' 'जीवभूतां प्रकृतिं विद्धि' इति ब्रूषे? तत्राह—एतयोनीनीति । एषा प्रकृतिर्योनिरुपादानकारणं येषां तान्येतयोनीनि सर्वाणि चेतनाचेतनात्मकानि भूतानीत्युपधारय अवगच्छ । मृदुपादानकस्य घटादेर्मृदात्मकत्ववत्प्रकृत्युपादानकस्य चिदचित्प्रपञ्चस्यापि प्रकृत्याख्यमायात्मकत्वमस्त्येवेत्यर्थः । तदनेन 'मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः' [गौ. का. १।१७] इत्यादिश्रुत्युक्तमखिलस्यापि द्वैतप्रपञ्चस्य मायापरिणामत्वादौन्द्रजालिकपदार्थजातस्यैव मिथ्यात्वं प्रदर्शितम् ।

गी. द्वि. ३

अथ "सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलान्" [छां. उ. ३।१४।१] इति श्रुत्युक्तमद्वैतसिद्धयौपधिकं द्वैतप्रपञ्चमिथ्यात्वं दर्शयति—अहमिति । प्रभवत्यस्मादिति प्रभव उत्पत्तिकारणम् । प्रलीयतेऽस्मिन्निति प्रलयो नाशकारणम् । तथाशब्देन 'मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव' इत्यग्रिमश्लोकोत्तरार्धगतस्थिति-कारणत्वनिर्देशः । यद्धि यत्रोत्पद्य स्थित्वा प्रलीयते, तत्ततोऽभिन्नसत्तां प्रतिपद्यत इति ब्रह्मण्युत्पत्तिस्थितिलयवतः प्रपञ्चस्य ब्रह्मभिन्नस्य मिथ्यात्वमित्यर्थः ॥ ६ ॥

९ व० त० दी०—अनयोरेव प्रकृतित्वं निर्वचनेन ज्ञापयन् स्वस्य तद्वाराऽसाधारणकार्यकारणत्वमाह—एतद्योनीनीति । यत एव प्रकृष्टा कृतिरित्यत एतद्योनी एते एव जनिके येषां तानि स्थावरजङ्गमात्मकान्युपधारय बुद्ध्यस्व । तत्र जडा प्रकृतिर्देहादिरूपेण परिणमते; चेतना तु मदंशभूता भोक्तृत्वेन क्षेत्रज्ञरूपेण तत्राविश्य व्यामोहिकया तां धारयति इति ते यतो मत्तः कारणभूतात् प्रयोजकाद्वा सम्भूते मद्रूपे; अतोऽहमेव जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा; घटपटादेर्भूरिव । प्रकृतिपुरुषद्वारा कारणमित्यर्थः ॥ ६ ॥

१० पु. अ. त.—एतज्ज्ञानेन किं स्यादित्यत आह—एतदिति । सर्वाणि भूतानि स्थावरजङ्गमात्मकानि एतद्योनीनि एते प्रकृती योनी कारणरूपे येषां तथा तदुपधारय, उप समीपे हृदये पोषय । एतद्योनिज्ञानेन मत्कीडौपयिकत्वं सर्वेषु भविष्यतीति भावः । यतस्तद्योनीनि सर्वाणि, ते च

मदंशे, अतः कृत्स्नस्य सम्पूर्णस्य जगतोऽहं प्रभवः प्रकर्षेण भवत्यस्मादिति प्रभव उत्पत्तिस्थानं, मूलकारणमित्यर्थः । तथा प्रकर्षेण लीयते अनेनेति लयस्थानं प्रलयकर्ताऽप्यहमेवेत्यर्थः ॥ ६ ॥

११ नी० भा० दी०—एतदिति । एतेऽपरापरे क्षेत्रक्षेत्रज्ञरूपे प्रकृती योनिरुत्पत्तिलयस्थानं येषां भूतानां तान्येतद्योनीनि भूतानि चतुर्विधानीत्येतदुपधारय सम्यग्जानीहि । किं पातञ्जलानामिव एते प्रकृती ईश्वरादन्ये ? इत्याशङ्क्याह—अहमिति । कृत्स्नस्य स्वस्वप्रकृतिसहितस्य जगतो जडाजडरूपस्य प्रभवः प्रभवत्यस्मादिति प्रभव उत्पत्तिकारणम्, तथा प्रलीयतेऽस्मिन्निति प्रलयः लयस्थानं च । अतस्ते उभे अपि प्रकृती मत्तो नातिरिच्येते ॥ ६ ॥

भगवतोऽद्वैतस्वरूपम् ।

मत्तः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनञ्जय ! ।

मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ॥ ७ ॥

१ शां. भा.—यतस्तस्मात्—मत्तः परमेश्वरात् परतरमन्यत्कारणान्तरं किञ्चिन्नास्ति न विद्यते, अहमेव जगत्कारणमित्यर्थः । हे धनञ्जय ! यस्मादेवं तस्मान्मयि परमेश्वरे सर्वाणि भूतानि सर्वमिदं जगत् प्रोतमनुस्यूतमनुगतमनुविद्धं, ग्रथितमित्यर्थः । दीर्घतन्तुषु पटवत्, सूत्रे च मणिगणा इव ॥ ७ ॥

१ अत्र सामान्याभिधायिनावपि सूत्रमणिशब्दौ दार्ष्टान्तिकबलात् सुवर्णमयत्वरूपं विशेषमुपस्थापयत इति मन्वानो वामनः—अनेके मणयस्तेषामेकं सूत्रं प्रतिश्रयः । सुवर्णमेव तत्सर्वं न भेदस्तत्र कश्चन ॥ मणयस्ते च तत्सूत्रं रुक्ममेव यथा तथा । महदादीनि चेशोऽहं सर्वं ब्रह्मैव केवलम् ॥ महदादीनि मणयः सूत्रमीशोऽहमर्जुन ! । प्रोतानि विश्वरचनारूपेण मयि तान्यलम् ॥ हारो मणीनां घटते न सूत्रेण विना यथा । मया विना विश्वसंस्था न तथा महदादिभिः ॥ इति युक्तियुक्तं—विवेचयति ॥

ज्ञानेशोपि—सुवर्णतन्तुवृन्ते सुवर्णमणयो यथा । मया धृतं जगत्सर्वं सवाह्याभ्यन्तरं तथा ॥ इत्यमुमेवाशयं व्यनक्ति ।

अन्ये तु—आधारोऽसि यदि त्वमस्य जगतश्चाधेयभूतं जगद्दृश्येथास्त्वमिदं च तर्हि नियतं स्याल्लोचनागोचरम् ।

मञ्जूषादि हि दृश्यते ननु तदाधेयं कचिद्भूषणं तद्वैषम्यमिह स्फुटं खलु जगद्दृश्यं, त्वमक्षातिगः ॥

आधारता ते घटते कथं तदित्याक्षिपेत्यर्थः ! इतीह मत्वा ।

दृष्टान्तमन्यं किल शिष्टमान्यं जगाद् देवो जगदेकनाथः ॥

आधारभूतमपि सूत्रमदृश्यमेव संदृश्यते मणिगणश्च तदाश्रितोऽपि ।

तद्वज्रगत्यनुगतोऽस्मि न च प्रतीये मय्यतोतमेतदखिलं तु जगच्चकास्ति ॥ इति परिष्कुर्वते ।

—अविगीता ।

२ आ. शां. व्या.— प्रधानात्परतोऽक्षरात्पुरुषवत्परमात्मनोऽपि परादन्यत्परं स्यादित्याशङ्क्य प्रकृतिद्वयद्वारा सर्वकारणत्वमश्वरस्योक्तमुपजीव्य परिहरति—यतस्तस्मादिति। 'नान्यदस्ति परतरं' इत्यत्र हेतुमाह— मयीति। परतरशब्दार्थमाह— अन्यदिति। स्वातन्त्र्यव्यावृत्त्यर्थमन्तरशब्दः। निषेधफलं कथयति— अहमेवेति। सर्वजगत्कारणत्वेन

सिद्धमर्थं द्वितीयाध्वव्याख्यानेन विशदयति— यस्मादिति। अतो दीर्घेषु तिर्यक्षु च षट्षटितेषु तन्तुषु षटस्यावगतिरवगम्यते, तद्वन्मध्येवानुगतं जगदित्याह— दीर्घेति। यथा च मणयः सूत्रेऽनुस्यूतास्तेनैव ध्रियन्ते, तदभावे विप्रकीर्यन्ते, तथा मयैवाऽऽत्मभूतेन सर्वं व्याप्तं ततो निष्कृष्टं विनष्टमेव स्यादिति श्लोकोक्तं दृष्टान्तमाह— सूत्र इति ॥ ७ ॥

३ रा. भा.— यथा सर्वकारणस्यापि प्रकृतिद्वयस्य कारणत्वेन सर्वाचेतनवस्तुशेषिणश्चेतनस्यापि शेषित्वेन कारणतया शेषितया चाहं परतरः, तथा ज्ञानशक्तिबलादिगुणयोगेन चाहमेव परतरः। मत्तोऽन्यत् मद्भातिरिक्तं ज्ञानबलादिगुणान्तरयोगि किञ्चिदपि परतरं नास्ति। सर्वमिदं चिदचिद्वस्तुजातं कार्यावस्थं कारणावस्थं च मच्छरीरभूतं सूत्रे मणिगणवदात्मतयाऽवस्थिते मयि प्रोतमाश्रितम्। "यस्य पृथिवी शरीरम्" [बृ. उ. ३।७।३] "यस्यात्मा शरीरम्" [श. ब्रा. १।४। ५।६।५।३०] "एष सर्वभूतान्तरात्माऽपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः" [सु. उ. ७] इत्यात्मशरीरभावेनावस्थानं च जगद्ब्रह्मणोरन्तर्यामिब्राह्मणादिषु सिद्धम् ॥ ७ ॥

४ वे. ता. चं.— 'मत्तः परतरम्' इत्यत्र पूर्वोक्तस्यैवार्थस्य व्यतिरेकेण दृढीकरणमात्रपरत्वे मन्दप्रयोजनत्वम्; अहं परतर इत्येवंरूपेण पूर्वमनुक्तेषु तद्व्यतिरेकनिषेधोऽपि नातीवोचितः। अतोऽनुपदिष्टापूर्वार्थपरत्वमेव शब्दस्य सम्भवदपरित्याज्यमित्यभिप्रायेणाह— यथेति। पूर्वश्लोकस्थतथाशब्दोऽत्रानुषक्तः; ततश्चानन्तमहाविभूतियोगोऽनन्तगुणयोगे दृष्टान्तत इत्यभिप्रायेणाह— तथा ज्ञानशक्तीति। शेषित्वेनेत्यन्तमर्थस्थितिप्रदर्शनम्; कारणतया शेषितया चेति परतरत्वप्रकारकथनमित्यपुनरुक्तिः। नन्वहमेवेत्यवधारणमशक्यम्, स्वस्मात्परतरनिषेधोऽपि समनिषेधाप्रतीतेरित्यत्राह— मत्तोऽन्यदिति। मद्भातिरिक्तमिति। अयमभिप्रायः— 'मत्तः' इति पञ्चमी 'न परतरं' इत्यनेनान्विता, तथा सत्यन्यशब्दानन्वयप्रसङ्गात्; अतो 'मत्तोऽन्यत्परतरं नास्ति' इत्यन्वये अहमेव परतर इति फलितम्; ततश्च समाभ्यधिकदरिद्रत्वमुक्तं भवति—इति। ज्ञानबलादिगुणान्तरयोगि किञ्चिदपीत्यनेन ब्रह्मेशानादयोऽधिकारिणः परिशुद्धात्मानश्च क्रोडीकृताः। एवं 'भूमिरापः' [७।४] इत्या-

दिना निरपेक्षप्रकृतिपरिणामवादः, केवलचेतनसन्निधिमात्रपरिणामित्वं, प्रकृतिपुरुषयोरीश्वरं प्रत्यशेषत्ववादश्च निरस्तः। 'मत्तः परतरम्' इत्यनेन तु त्रिमूर्त्यैक्यसाम्योत्तीर्णव्यक्त्यन्तरप्रवाहेश्वरपक्षाः प्रतिक्षिप्ताः।

अथ पूर्वोक्तसर्वोपादानत्वप्रसक्तसविकारत्वपरिहारार्थं पृथक्किसद्प्रकृतिपुरुषादिवादानिरासार्थं च सर्वाधारत्वमुखेन सर्वशरीरित्वमुच्यते 'मयि' इत्यर्थेन। 'सर्वमिदम्' इत्यनेन सर्वावस्थसमस्तचिदचिद्वस्तुसंग्रह इत्यभिप्रायेणोक्तं—चिदचिद्वस्तुजातमित्यादि। सूत्रमणिगणदृष्टान्तसामर्थ्यात् 'प्रोतम्' इत्यनेन चानुप्रवेशाश्रयाश्रयि भावप्रतीतेः। शरीरलक्षणमपि सूचितमित्यभिप्रायेण— मच्छरीरभूतमित्यादिकमुक्तम्। एकस्यैव सर्वाधारत्वमनुप्रविष्टस्य गूढत्वमाधेयभूतप्रकृत्याद्यधीनस्थितिविरहश्च सूत्रदृष्टान्तसिद्धः। प्रोतशब्देन सूत्रवद्ब्रह्मिण्यान्त्यभावप्रतीतिव्युदासायाह— आश्रितमिति। अत्र सुबालोपनिषद्वाक्योपादानमन्तर्यामिणो नारायणत्वव्यक्त्यर्थमन्तर्यामिब्राह्मणानुक्तत्वान्तरसङ्ग्रहार्थं च ॥ ७ ॥

५ आ. मा. भा.— अहमेव परतरः, मत्तोऽन्यत्परतरं न किञ्चिदपि ॥ ७ ॥

६ ज. प्र. दी.— नन्वपरं परं च तत्त्वमुक्त्वा परतरोऽहमिति वक्तव्यं, 'मत्तः' इति किमुच्यते? इत्यतस्तात्पर्यमाह— अहमेवेति। परापरप्रकृतयोः स्वाधीनत्वोक्त्यैव स्वस्य परतरत्वमुक्तप्रायम्। किं त्वपरतत्त्वं यथाऽनेकं भूम्यादिभेदेन, तथा च परतत्त्वं 'मुक्तस्तु स्यात्पराभासः' इति वचनात्। तथा

परतरमपि किमनेकमुत त्वमेक एव? इति जिज्ञासायामहमेव परतर इत्यनेनोच्यते इत्यर्थः। कथमनेनेदं लभ्यते? भगवत्प्रतियोगिकाधिक्यवन्निषेधस्यात्र प्रतीतेरित्यतो योजयति— मत्त इति। अन्यथा तरपोऽन्यशब्दस्य च वैयर्थ्यादिति भावः ॥ ७ ॥

७ ह. पै. भा.— मत्तः परमेश्वरात्परतरमन्यत्किञ्चिन्नास्ति धनञ्जय !। मयि सर्वाधारे सर्वमिदं प्रोतं स्यूतं सूत्रे मणिगणा इव ॥ ७ ॥

८ वें. ब्र. नि.— यदर्थं प्रपञ्चमिथ्यात्वं दर्शितं तदाह— मत्त इति। यस्मादेवमखिलमपि जगन्मिथ्याभूतं तस्मात् मत्तः सर्वाधिष्ठानभूतात्परब्रह्मणः अन्यत्किञ्चिदपि परतरं

परमार्थसत्यत्वेन श्रेष्ठं वस्तु नास्तीति शुद्धाद्वैतलक्षणब्रह्मस्वरूपोपदेशः। उत्तरार्धं तु पूर्वश्लोकेनैव संयोज्य तत्रैव व्याख्यातम् ॥ ७ ॥

१ व० त० दी०— यस्मादेवं तस्मादेव माहात्म्यं पूर्वं ज्ञातव्यं मत्तः परतरं नान्यदिति । अहमेव पर इत्यर्थः । किञ्चेदं सर्वं प्रोतमाश्रितं मयि तत्र यद्यत्स्वरूपमानन्तरं बहिरिदं युष्मदाद्युपलभ्यमानत्वात्सर्वं जगत् मत्स्वरूपेणेदं नत्वविद्याकल्पितम् । तत्र दृष्टान्तः— ‘सूत्रे मणिगणा इव’ इत्यात्मशरीरभावेनावस्थानमुक्तं “यस्य पृथिवी शरीरं” [बृ. उ. ३।७।३] “यस्मात्मा शरीरं” [शं. प. ब्रा. १४।५।६।५।३०] “य एषः [ह्येषः] सर्वभूतान्तरात्मा” [मुं. उ. २।१।४] इत्यादौ प्रसिद्धं विज्ञेयम् ॥ ७ ॥

१० पु. अ. त.— यत् उत्पत्तिप्रलयकारणमहमेवातो हे धनञ्जय मद्भिभूतिरूप ! एतज्ज्ञानयोग्य ! मत्तः परतरं श्रेष्ठं जगत् जगति वा किञ्चित् अहं स इति भेदेनापि अन्यत्रास्ति, एवमुत्पत्तिप्रलयकारणेन स्वत उक्तमत्वाभावमन्यस्योक्त्वा स्थितिहेतुत्वेनाऽपि तथा त्वमेवेति स्वस्य स्थितिहेतुत्वमाह—

मयीति । इदं सर्वं जगत् मयि प्रोतं ग्रथितं, मदाश्रयत्वेन तिष्ठतीत्यर्थः । अत्र दृष्टान्तमाह सूत्रे प्रोता मणिगणा इव । अत्रायं भावः— मणिगणाः क्रीडास्थजीवाधिदैविकरूपा यथा मयि तिष्ठन्ति तथेदं जगदप्याधिदैविकं मयि तिष्ठतीति भावः ॥ ७ ॥

११ नी० भा० दी०— एवमेकविज्ञानात्सर्वविज्ञानं प्रकृतमात्मनो जगदुपादानत्वेनोपपाद्य तत् एवात्मनो निर्विकारत्वहाने प्राप्ते आह— मत्त इति । कारणान्मृदादेः परं पृथग्भूतं घटादिव्यवहारे तयोर्भेदानुभवात् । परतरं तु गवाश्वादि, मृदनुपादानकत्वात् । एवं ब्रह्मणः परतरं तदनुपादानकं किञ्चिदपि नास्ति हे धनञ्जय ! एवं प्रपञ्चे ब्रह्माव्यतिरेकं प्रदर्श्य ब्रह्मणि प्रपञ्चव्यतिरेकं सदृष्टान्तमाह— मयीति । मयि सदूपेण स्फुगणरूपेण च सूत्रवत्सर्वत्रानुस्यूते । यदिदं सर्वं मणिगणवत्परस्परव्यावृत्तं तत्प्रोतम् । ‘तेन व्यावृत्तेभ्योऽनुवृत्तं भिन्नम्’ इति न्यायेन प्रपञ्चातीतोऽहमतो न मम विकारित्वमित्यर्थः ॥ ७ ॥

मन्दधियां भजनोपयोगिविभूतिलक्षणं ब्रह्मस्वरूपम् ।

रसोऽहमप्सु कौन्तेय ! प्रभाऽस्मि शशिसूर्ययोः ।

प्रणवः सर्ववेदेषु शब्दः स्वे पौरुषं नृषु ॥ ८ ॥

पुण्यो गन्धः पृथ्व्यां च तेजश्चास्मि विभावसौ ।

जीवनं सर्वभूतेषु तपश्चास्मि तपस्विषु ॥ ९ ॥

बीजं मां सर्वभूतानां विद्धि पार्थ ! सनातनम् ।

बुद्धिर्बुद्धिमतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ॥ १० ॥

बलं बलवतां चाहं कामरागविवर्जितम् ।

धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि भरतर्षभ ! ॥ ११ ॥

१ नन्वीश्वरस्य बीजत्वे विनाशिताऽपि प्रसक्तैव, लोके सत्यंकुरे बीजविनाशस्यावश्यम्भाविस्वदर्शनात् । तत्कथं बीजत्व-विरुद्धं सनातनत्वमुच्यते ? इति चेत्— शङ्क्यं बुद्धिविधुरानेव भ्रामयति, न तु भगवद्भिभूतिभूतबुद्धिमतः । ते हि बीजत्वेऽपि यथा नित्यत्वं न च्यवते, तथा खगमयुखमरीचिकादृष्टान्तेनोपपादयेयुरेव वाक्यार्थम् । यथा ह्यन्वहं बोभुवत्यापि मृगतृडम्भसमुद्भवे तद्बीजभूतो दिवाकरकरनिकरो न कदाचित् विशीर्यते, तथा सहस्रशः सम्भवत्स्वपि भूतेषु तद्बीजभूत ईश्वरो न मात्रयापि परिहीयत इति । एतेन सद्रूपादीश्वरादुद्भूतानां भूतानां सत्त्वशङ्कापि गर्भत्वावं लोष्यतीति गूढामिसन्धिरनुपदमेवागसीद्भगवान् ‘बुद्धिर्बुद्धिमता-मस्मि’ इति वानमः परिष्करोति ।

२ बलं सकलवस्तुधारणसमर्थमूर्जरूपम् । काम इच्छा संविन्मात्ररूपां, यस्या घटपटादिभिर्धर्मरूपैर्नास्ति विरोधः । इच्छा हि सर्वत्र भगवच्छक्तितया अनुयायिनी न क्वचिद्विरुद्धयते, धर्मैः स्वागन्तुकैर्घटपटादिभिर्भयत इति तदुपासकतया शुद्धसंवित्स्वभावत्वं ज्ञानिनः । उक्तं च शिवोपनिषदि— इच्छायामथवा ज्ञाने जाते चित्तं निवेशयेत्’ इति । जात एव, न बाह्यप्रसृतं इत्यर्थः । एवं व्याख्यानं त्यक्त्वा ये ‘परस्परानुपघातकं त्रिवर्गं सेवेत’ (वा. कामसू. १।२।२) इत्याशयेन व्याचक्षते, ते सम्प्रदायक्रम-मंजानाना भगवद्ब्रह्मस्य च व्याचक्षाणा नमस्कार्या एव ॥ सत्त्वादीनि मन्मयानि, नत्वहं तन्मयः । अत एव च भगवन्मयः सर्वं भगवद्भावेन संवेदयते, न तु नानाविषयार्थज्ञाननिष्ठो भगवत्त्वं प्रतिपद्यत इति सकलमानसावर्जक एष क्रमः इत्यभिनव-गुप्ताचार्याः ।

—अधिगीता ।

ये चैव सात्त्विका भावा राजसास्तामसाश्च ये । मत्त एवेति तान्विद्धि न त्वहं तेषु ते मयि ॥ १२ ॥

१ शां. भा.— केन केन धर्मेण विशिष्टे त्वयि सर्वमिदं प्रोतं? इत्युच्यते—रस इति । रसोऽहं अपां यः सारः स रसस्तस्मिन्नसभूते मय्यापः प्रोता इत्यर्थः । एवं सर्वत्र । यथाऽहमस्मि रस एवं प्रमाऽस्मि शशिसूर्ययोः । प्रणव ओङ्कारः सर्ववेदेषु, तस्मिन्प्रणवभूते मयि सर्वे वेदाः प्रोताः । तथा ख आकाशे शब्दः सारभूतस्तस्मिन्मयि खं प्रोतम् । तथा पौरुषं पुरुषस्य भावो यतः पुम्बुद्धिर्नृषु तस्मिन् मयि पुरुषाः प्रोताः ॥ ८ ॥

२ आ. शां. व्या.— अवादीनां रसादिषु प्रोतत्वप्रती-
तेस्त्वय्येव सर्वे प्रोतमित्ययुक्तमिति मत्वा पृच्छति—केनेति ।
तत्रोत्तरमुत्तरग्रन्थेन दर्शयति—उच्यते इति । सारो मधुरो
हेतुरिति यावत् । रसोऽहमिति कथं ? तत्राऽह— तस्मि-
न्निति । अप्सु यो रसः सारस्तस्मिन्मयि मधुररसे कारणभूते
प्रोता आप इतिवदुत्तरत्र सर्वत्र व्याख्यानं कर्तव्यमित्याह—
एवमिति । उक्तमर्थं दृष्टान्तं कृत्वा प्रमाऽस्मीत्यादि व्याचष्टे—

यथेति । चन्द्रादित्ययोर्या प्रमा तद्भूते मयि तौ प्रोतावि-
त्यर्थः । तत्र वाक्यार्थं कथयति—तस्मिन्निति । प्रणवभूते
तस्मिन्वेदानां प्रोतत्ववदाकाशे यः सारभूतः शब्दस्तद्रूपे पर-
मेश्वरे प्रोतमाकाशमित्याह—तथेति । पौरुषं वृष्विति भागं
पूर्ववद्विभजते—तथेत्यादिना । पुरुषत्वमेव विशदयति—
यत इति । पुंस्त्वसामान्यात्मके परस्मिन्मीश्वरे प्रोतास्तद्विशेषा-
स्तदुपादानत्वेन तत्त्वभावत्वादित्यर्थः ॥ ८ ॥

१ शां. भा.— पुण्य इति । पुण्यः सुरभिर्गन्धः पृथिव्यां चाहं, तस्मिन्मयि गन्धभूते पृथिवी
प्रोता । पुण्यत्वं गन्धस्य स्वभावत एव पृथिव्यां दर्शितं, अवादिषु रसादेः पुण्यत्वोपलक्षणार्थम् ।
अपुण्यत्वं तु गन्धादीनामविद्याधर्माद्यपेक्षं संसारिणां भूतविशेषसंसर्गनिमित्तं भवति । तेजो दीप्ति-
श्चास्मि विभावसावग्नौ । तथा जीवनं सर्वभूतेषु, येन जीवन्ति सर्वाणि भूतानि तज्जीवनम् ।
तपश्चास्मि तपस्विषु तस्मिन्स्तपति मयि तपस्विनः प्रोताः ॥ ९ ॥

२ आ. शां. व्या.— 'मयि सर्वमिदं प्रोतं' [७७]
इत्यस्यैव परिमाणार्थं प्रकारान्तरमाह—पुण्य इति । पृथिव्यां
पुण्यशब्दतो यः सुरभिर्गन्धः सोऽहमस्मीत्यत्र वाक्यार्थं कथ-
यति—तस्मिन्निति । कथं पृथिव्यां गन्धस्य पुण्यत्वं ? तत्रा-
ऽह—पुण्यत्वमिति । यत् पृथिव्यां गन्धस्य स्वाभाविकं
पुण्यत्वं दर्शितं, तदवादिषु रसादेरपि स्वाभाविकपुण्यत्वस्योप-
लक्षणार्थमित्याह—पृथिव्यामिति । प्रथमोत्पन्नाः पञ्चापि
गुणाः पुण्या एव सिद्धादिभिरेव भोग्यत्वादिति भावः । कथं
तर्हि गन्धादीनामपुण्यत्वप्रतिभानं ? तत्राऽह—अपुण्यत्वं त्वि-

ति । तदेव स्फुटयति—संसारिणामिति । गन्धादयः स्व-
कार्थैर्भूतैः सह परिणममानाः प्राणिनां पापादिवशादपुण्याः
सम्पद्यन्त इत्यर्थः । यच्चाग्नेस्तेजस्तद्भूते मयि प्रोतोऽस्मिरित्याह—
तेज इति । जीवनभूते च मयि सर्वाणि प्रोतानीत्याह—
तथेति । जीवनशब्दार्थमाह—येनेति । येन अन्नरसेनाश्रुता-
ख्येनेत्यर्थः । 'तपश्चास्मि' इत्यादेस्तात्पर्यार्थमाह—
तस्मिन्निति । चित्तैकाग्र्यमनाशकादि वा तपस्तदात्मनीश्वर
प्रोतास्तपस्विनो विशेषणभावे विशिष्टस्य वस्तुनोऽभावादि-
त्यर्थः ॥ ९ ॥

१ शां. भा.— बीजमिति । बीजं प्ररोहकारणं मां विद्धि सर्वभूतानां हे पार्थ ! सनातनं
चिरन्तनम् । किञ्च बुद्धिर्विवेकशक्तिरन्तःकरणस्य बुद्धिमतां विवेकशक्तिमतामस्मि । तेजः प्रागल्भ्यं
तद्वतां तेजस्विनामहम् ॥ १० ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु सर्वाणि भूतानि स्वकारणे
प्रोतानि, कथं तेषां त्वयि प्रोतत्वं ? तत्राऽह—बीजमिति ।
बीजान्तरापेक्षयाऽनवस्थां वारयति—सनातनमिति । चैत-
न्यस्याभिव्यञ्जकं तत्त्वनिश्चयसामर्थ्यं बुद्धिः, तद्वतां या बुद्धिस्त-

द्भूते मयि सर्वे बुद्धिमन्तः प्रोता भवन्तीत्याह—किञ्चेति ।
प्रागल्भ्यवतां यत्प्रागल्भ्यं तद्भूते मयि तद्वन्तः प्रोता इत्याह—
तेज इति । तद्धि प्रागल्भ्यं यत्पराभिभवसामर्थ्यं परैश्चा-
प्रधृष्यत्वम् ॥ १० ॥

१ शां. भा.— बलमिति । बलं सामर्थ्यमौजो बलवतामहम् । तच्च बलं कामरागविवर्जितं-
कामश्च रागश्च कामरागौ, कामस्तृष्णाऽसन्निकृष्टेषु विषयेषु, रागो रञ्जना प्राप्तेषु विषयेषु, ताभ्यां

कामरागाभ्यां विवर्जितं देहादिधारणमात्रार्थं बलमहमस्मि; न तु यत्संसारिणां तृष्णारागकारणम्
किञ्च धर्माविरुद्धो धर्मेण शास्त्रार्थेनाविरुद्धो यः प्राणिषु भूतेषु कामः, यथा देहधारणमात्रार्थोऽशन-
पानादिविषयः स कामोऽस्मि हे भरतर्षभ ! ॥ ११ ॥

२ आ. शां. व्या.— यच्च बलवतां बलं तद्भूते मयि तेषां
श्रोतत्वमित्याह— बलमिति । कामक्रोधादिपूर्वकस्यापि बल-
स्यानुमतिं वाच्यति— तच्छेति । कामरागयोरेकार्थत्वमाशङ्क्यार्थ-
भेदमावेदयति— कामस्तृष्णेत्यादिना । विशेषणसामर्थ्यसिद्धं

व्यावर्त्यं दर्शयति— न त्विति । शास्त्रार्थाविरुद्धकामभूते मयि
तथाविधकामवतां भूतानां श्रोतत्वं विवक्षित्वाऽऽह— किञ्चेति ।
धर्माविरुद्धं काममुदाहरति— यथेति ॥ ११ ॥

१ शां. भा.— किञ्च— ये चैव सात्त्विकाः सत्त्वनिर्वृत्ता भावाः पदार्थाः, राजसा रजोनिर्वृ-
त्तास्तामसास्तमोनिर्वृत्ताश्च, ये केचित्प्राणिनां स्वकर्मवशाज्जायन्ते भावास्तान्मत्त एव जायमानानि-
त्येवं विद्धि समस्तानेव । एवं यद्यपि ते मत्तो जायन्ते, तथापि न त्वहं तेषु तदधीनस्तद्वशः, यथा
संसारिणः । ते पुनर्मयि मद्वशा मदधीनाः ॥ १२ ॥

२ आ. शां. व्या.— चिदानन्दयोरभिव्यञ्जकानां भावा-
नामीश्वरात्मत्वाभिधानादन्वेषामतदात्वप्राप्त्युक्तं— किञ्चेति ।
प्राणिनां त्रैविध्ये हेतुं दर्शयन्वाक्यार्थमाह— ये केचिदिति ।
तर्हि पितुरिव पुत्राधीनत्वं त्वत्तो जायमानातदधीनत्वं तवापि
स्यादिति विक्रियावत्त्वद्रव्यत्वप्रसक्तिरित्याशङ्क्याऽऽह— यद्य-

पीति । मम परमार्थत्वात्तेषां कल्पितत्वात् तद्गुणदोषौ मयि
स्यातामित्यर्थः । तेषामपि तद्देव स्वतन्त्रतासम्भवात्किमिति
कल्पितत्वं? इत्याशङ्क्याह— ते पुनरिति । त्रिविधानां भावानां
न स्वातन्त्र्यमीश्वरकार्यत्वेन तदधीनत्वात्, तथा च कल्पितस्या-
धिष्ठानसत्ताप्रतीतिभ्यामेव तद्वत्त्वात्तन्मात्रत्वसिद्धिरित्यर्थः ॥ १२ ॥

३ रा. भा.— अतः सर्वस्य परमपुरुषशरीरत्वेनात्मभूतपरमपुरुषप्रकारत्वात् सर्वप्रकारः परम-
पुरुष एवावस्थित इति सर्वैः शब्दैः तस्यैवाभिधानमिति तत्तत्सामानाधिकरण्येनाह— रसोऽहमिति
चतुर्भिः एते सर्वे विलक्षणा भावा मत्त एवोत्पन्नाः, मच्छेषभूताः, मच्छरीरतया मय्येवावस्थिताः,
अतस्तत्प्रकारोऽहमेवावस्थितः ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं 'भूमिरापः' [७।४] इत्यादिना
भेदश्रुत्यर्थं उपबृंहितः, 'मयि सर्वम्' [७।७] इति तु घटक-
श्रुत्यर्थः; अथ तद्भयनिर्वाहिताभेदश्रुत्यर्थोपबृंहणं क्रियत इत्य-
भिप्रायेणाह— अत इति । केचित् 'मयि सर्वमिदम्' इत्यस्य
रसादिधर्मविशिष्टे मयि श्रोतमित्यर्थः, तद्विवरणं 'रसोऽहम्'
इत्यादि इति व्याचख्युः, तत्परिहारायाह— सर्वस्य
परमपुरुषशरीरत्वेनेति । परोके त्वाधाराधेयभाववैपरी-
त्यादिदोष इति भावः । प्रकारवाचिशब्दानां प्रकारिणि पर्यव-
सानस्वाभाव्यं जातिगुणादिशब्देष्वपि सामान्यतः सिद्धमिति
दर्शयितुं प्रकारत्वोपादानम् । अभिधानं मुख्यवृत्त्या बोधनम् ।
यद्यपि रसादिशब्दा लोके निष्कर्षकाः प्रयुज्यन्ते, व्यधिकरण-
तया चात्रावादिद्रव्योपादानम्; तथापि रसादीनां परमात्मशरीरभूत-
द्रव्यप्रकारत्वेन परमात्मनः प्रकारित्वाद्रसादिशब्दानां चात्र तत्स-
मानाधिकरणतया प्रयोगात्तत्र निष्कर्षकत्वं नास्तीत्यभ्युपगन्त-
व्यम् । द्रव्योपादानं तु तत्रतत्र द्रव्ये प्रधानभूतरसगन्धादिप्रकारी-
भूतोऽहमिति ज्ञापनार्थम् । द्रव्यप्रकाराणां च तत्प्रकारत्वं 'काठिन्य-
वान् (न्येन) यो बिभर्ति' [वि. पु. १।१४।२८] इत्यादिषु
प्रयुक्तमिति भावः । रसस्य पृथिव्यां वृत्तौ सत्यामप्यपां रूपा-
दिगुणान्तरसद्भावेऽपि 'रसोऽहमप्यु' इति विशिष्योपा-
दानं तेजस्तत्त्वाद्भ्रूपरिणामस्य पूर्वतत्त्वात्तत्प्रधानत्वात् ।

अन्यत्र च 'आत्तगन्धा तदा (ततो) भूमिः प्रलयत्वाय कल्पते'
[वि. पु. ६।४।१४] इत्यादिना च पृथिव्यादीनां गन्धरसाद्यधी-
नत्वमुक्तम् । एवमुत्तरत्रापि प्राधान्यतो विशेषनिर्देशे यथोचितं
भाव्यम् । प्रभा स्वाश्रयातिरिक्तप्रसारितेजोद्रव्यविशेषः । प्रभ-
यैव चन्द्रसूर्यौ जगदुपकारहेतुभूताविति तौ तत्प्रधानौ । सर्वेषां
वेदानां बीजत्वादिना तेषु प्रणवः प्रधानभूतः । पौरुषं
पुरुषस्य भावः, यतः पुरुषबुद्धिरित्येके; सन्तानपरम्पराहेतुभूतं
रेत इत्यपरे, यद्वा पौरुषं सामर्थ्यं, कर्तृत्वशक्तिरित्येकैः; तयैव
हि कर्तुरात्मनः कारकान्तरेभ्यः प्राधान्यम् । नृषु जीवेभ्यस्त्यर्थः ।
यद्वा पौरुषं पुंस्त्वम्; स्त्रीनपुंसकव्यावृत्तः सत्त्वादिस्वभावविशेषः ।
नृशब्दश्च पुरुषपर्यायः । पुण्यो गन्धः तुलस्यादिगन्धः; सुरभि-
गन्धमात्रं वा; तद्योगेन हि पृथिवी सत्त्वोन्मेषस्य सुखस्य वा हेतु-
र्भवति । विभावसुरत्राग्निः । तत्र च तेजो दाहकत्वशक्तिः । भूत-
शब्देनात्र शरीरिणो गृह्यन्ते । सर्वशब्देनात्र ब्रह्मशर्वादीनामपि
सङ्ग्रहः । तेषु जीवनं प्राणनम्, प्राणस्थितिहेतुर्वा । येन सर्वाणि
भूतानि जीवन्ति, भूतेषूपजीवनीयं वा रूपम् ।

सर्वभूतानां सनातनं बीजं प्रकृतितत्त्वम् । अथवा प्रधानधर्म-
निर्देशप्रकरणत्वाद्बीजशब्दोऽत्रोपादानत्वाख्यस्वभावपरः । सर्वेषां
परिणामिद्रव्याणां स्वकार्यपरिणामसामर्थ्यमित्यर्थः । अथवा बीजं
प्ररोहकारणं जङ्गमस्थावरभूतानां तत्तदुपादानद्रव्यम् । बुद्धिः अध्य-

वसायः, ज्ञानमात्रं वा । तेजस्विनः प्रतापशीलाः, तेषां तेजः अनभिभवनीयत्वं, पराभिभवसामर्थ्यं वा । तेजोऽभिमान इति केचित्; प्रागल्भ्यमित्यपरे । बलं धारणादिशक्तिः । कामरागवशात् स्वकार्थं प्रवृत्तस्य बलस्य परपीडादिहेतुत्वाद्भ्रमोपयुक्तशरीरादि-धारणमात्रादिविषयत्वाय 'कामरागविवर्जितम्' इत्युक्तम् । काम इच्छायाः काष्ठा प्राप्तदशा । राग इच्छा । यद्वा कामशब्दः काम्य-परः, तद्विषयो रागः कामरागः; भूतेषु देवमनुष्यादिरूपेणा-वस्थितेषु जन्तुषु । धर्माविरुद्धः कामः स्वदारप्रीत्यादिः ।

अथ 'रसोऽहम्' इत्यादिसामानाधिकरण्यं सहेतुकमुपपादय-ति—एत इति । न चायं तदधीनसामर्थ्यप्रदर्शनार्थं 'राजा राष्ट्रम्' इत्यादिवदारोपः, मुख्यसम्भवे वृत्त्यन्तरायोगादिति

भावः । एत इत्यनेनेश्वरव्यतिक्तैरशक्यक्रियत्वमभिप्रेतम् । सर्व इत्यनेन ब्रह्मकृत्वादिभिरन्यैश्च क्रियमाणानामपि ब्रह्मादिशरीर-परमात्माधीनसृष्टत्वम् 'अहं कृत्स्नस्य' [७ । ६] इति पूर्वोक्तं स्मारितम् । वक्ष्यमाणराजसतामसभ्यो वैलक्षण्यार्थमुक्तं विलक्षणा इति । 'मत्त एव प्रथमविधाः' [१०।५] इति च वक्ष्यते । एतेन 'न विलक्षणत्वादस्य' [ब्र. सू. २।१।४] इत्य-धिऋणार्थोऽपि स्मारितः । मत्त एवोत्पन्ना इत्यादि तत्तद्व-स्त्वनुरूपं यथासम्भवं सामानाधिकरण्यहेतुः । गुणजातिशरीरि-ष्वनुगतः सामानाधिकरण्यहेतुरपृथक्सिद्धिरिति प्रदर्शनायोक्तं मध्येवावस्थिता इति ॥ ८॥९॥१०॥११ ॥

३ रा. भा.— किं विशिष्याभिधीयते ? सात्त्विका राजसास्तामसाश्च जगति देहत्वेनेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन तत्तद्वेतुत्वेन चावस्थिता ये भावाः, तान् सर्वान् मत्त एवोत्पन्नान् विद्धि; ते मच्छरीर-तया मध्येवावस्थिता इति च । नत्वहं तेषु नाहं कदाचिदपि तदायत्तस्थितिः, अन्यत्रात्मायत्तस्थि-तित्वेऽपि शरीरस्य शरीरेणात्मनः स्थितावप्युपकारो विद्यते; मम तु तैर्न कश्चित्थाविध उपकारः, केवल्लीलैव प्रयोजनमित्यर्थः ॥ १२ ॥

४ वे. ता. चं.— 'रसोऽहम्' [७।८] इत्यादेः प्रदर्श-नार्थत्वं 'ये च' इत्यस्योपसंहारतां च दर्शयति— किं वि-शिष्येति । तत्तद्वेतुत्वेनेति समष्टिदशाया अपि सङ्ग्रहः । अयं च देहत्वादिविभागोऽनुभूयमानप्रकारानुवादियच्छब्दाभिप्रे-तः । सात्त्विकतादिकं देहादिषु प्रत्येकमन्वितम् । अपि च 'प्रहर्षः प्रीतिरानन्दः सुखं संशान्तचित्तता' इत्यादयः सात्त्विका भावाः । 'अतुष्टिः परितापश्च क्रोधो मोहस्तथा क्षमा' इत्यादयो राजसाः । 'अविविक्तस्तथा मोहः प्रमादः स्वप्नन्दिता' इत्यादयस्तामसाः । एते चान्यत्र प्रपञ्चिता इहाभिप्रेताः । 'मत्त एव' इत्यवधारणेन

निमित्तोपादानैक्यं सात्त्विकत्वादिना वैचित्र्यशक्तितत्तदुचिता-नेकानमित्तत्वादिप्रतिक्षेपश्च कृतः । कारणत्वेन सह सामानाधिकर-ण्यनिबन्धननियमनगर्भं शरीरत्वेन तादृशीन्यमपि सप्तम्या विव-क्षितमिति दर्शयितुं मच्छरीरतया मध्येवावस्थिता इत्यु-क्तम् । 'नत्वहं तेषु' इत्यत्र व्याप्तिप्रति-क्षेपघ्नमनिरासायाह नाह-मिति । किमर्थमिदमप्रसक्तं प्रतिषिध्यत इत्याशङ्क्याह अन्य-त्रेति । तुशब्दोऽत्र शङ्कानिवृत्त्यर्थः । सर्वोपकारनिषेधे तदुत्पाद-नादिवैयर्थ्यपरिहाराय तथाऽवध इत्युक्तम् । अभिप्रेतमुपका-रान्तरमहंशब्दाभिप्रेतपरिपूर्णत्वमुखेन दर्शयति केवलेति ॥ १२ ॥

५ आ. मा. भा.— इदं ज्ञानम् । रसोऽहमित्यादिविज्ञानम् । अवादयोऽपि तत एव । तथापि रसादिस्वभावानां साराणां च स्वभावत्वे सारत्वे च विशेषतोऽपि स एव नियामकः, न त्ववादि-नियमानुबद्धो रसादिस्तत्सारत्वादिश्चेति दर्शयति अप्सु रस इत्यादिविशेषशब्दैः । भोगश्च विशेषतो रसादेरिति च उपासनार्थं च ।

६ ज. प्र. दी.— 'भूमिः' [७।४] इत्यादिनेत्यत्रावधेरनुक्तेः 'रसोऽहं' इत्याद्यपि ज्ञानप्रकरणमिति प्रतीतिः स्यात्, तन्निरासाय तत्समाप्तिमाह— इदमिति । एतावता ग्रन्थेन ज्ञानं निरूपित-मित्यर्थः । कुतोऽत्र ज्ञानप्रकरणस्य समाप्तिः ? इत्यत आह— रसोऽहमिति । इतिशब्दाद्यभावेऽपि प्रकरणान्तरारम्भ एव समाप्तिं गमयिष्यति । अलौकिकमाहात्म्यप्रतिपादनादप्य विज्ञान-प्रकरणत्वं ज्ञायत इति भावः । 'प्रभावादेः' इत्युक्तन्या-येनैव 'रसोऽहं' इत्यादेरपि व्याख्यानं सिद्धम् । रसादीनां सत्ता-दिकारणत्वाद्भोक्तृत्वाच्च भगवान् रसादिरिति । नन्ववादयो धर्मिणो भगवदधीनास्तद्भोग्याश्चेत्यङ्गीक्रियते, न वा ? नेति पक्षे 'अहं कृत्स्नस्य' [७।६] इत्युक्तविरोधः । आद्ये तु 'अप्सु रसः'

इत्यादेर्धर्मिभ्यो निष्कृत्य धर्माणां ग्रहणस्यानुपपत्तिरित्यतः प्रथमं पक्षं तावदङ्गीकरोति— अवादयोऽपीति । धर्मिणोऽपि तदधीना एव तद्भोग्याश्चैव । ननु तत्रोक्तो दोष इत्यतः कारणत्वे तावद्विशेष-शब्दोपादाने प्रयोजनसाह— तथापीति । यद्यपि धर्मिणोऽपि भगवदधीना एव, तथापि धर्मिभ्यो निष्कृत्य धर्माणामुपादानं युज्यत इति शेषः । कथं ? इत्यत आह— रसादीति । रसा-दयश्च ते स्वभावा अवादीनामानागन्तुकधर्माश्चेति रसादिस्वभा-वास्तेषां साराणामवादिधर्मेषु सङ्ख्यादिषु श्रेष्ठानां च तेषामेवा-वादिस्वभावभूतानां तद्धर्मेषु श्रेष्ठानां च रसादीनामिति यावत् । स्वभावत्वेऽवादीनामिति शेषः । सारत्वेऽवादिधर्मेष्विति शेषः । रसादित्वे चेति चार्थः । स भगवानेव । विशेषतोऽपीत्यस्य

व्यावर्त्ये— न त्विति । अनुबद्धोऽनुषङ्गसिद्धः । तत्सारत्वादि-
श्रेति । तस्य रसादेरबादिधर्मेषु सारत्वमबादिस्वभावत्वं रस-
त्वादिकं चेत्यर्थः । यथा लोके कुविन्दादिः पटादिद्रव्येष्वेव
व्यापारवाननुभूयते, न तु तदीयेषु गन्धरसादिषु गुणेषु तद्धर्मेषु
च स्वभावत्वादिषु पृथग्व्यापारवान्, किन्तु ते पटादिजन्मानुषङ्गि-
जन्मान एव । न तथा भगवान् । अपित्वबादेर्धर्मेषु रसादिषु
तद्धर्मेषु च स्वभावत्वादिषु पृथक् प्रयत्नवान्; नत्वबादिनियमानु-
षङ्गिसत्तादिकास्त इति दर्शयितुं विशेषशब्दा उपात्ता इत्यर्थः ।
भोगपक्षेऽपि प्रयोजनमाह— भोगश्चेति । अबादिभोगादप्यति-

शयेन रसादेर्भोगः परमेश्वरस्येति दर्शयति, विशेषशब्दैरिति
सम्बन्धः । ‘रसोऽहं’ इत्याद्यभेदोक्तेरर्थान्तरं सूचयन् तत्रापि विशे-
षशब्दोपादाने प्रयोजनमाह— उपासनार्थं चेति । विशेषतः
रसादेरिति वर्तते । अर्थवशाद् रसादेरिति सप्तमीत्वेन विपरिणम्यते ।
रसादयः परमेश्वरोपासने प्रतिमात्वेनात्र विवक्षिताः । प्रतिमायां
चाभेदोक्तिः प्रसिद्धा । प्रतिमात्वमबादीनां समानम् । “योऽप्यु-
तिष्ठन्” [वृ. उ. ७।३।४] इत्यादेः । अतः किं विशेषशब्दग्रहणे-
नेति चेत् अबादिभ्यो विशेषतः रसादिषु भगवदुपासनार्थं
तदुपपत्तिरिति ।

५ आ. मा. भा.— उक्तं च गीताकल्पे ‘रसादीनां रसादित्वे स्वभावत्वे तथैव च । सारत्वे सर्व-
धर्मेषु विशेषेणापि कारणम् ॥ सारभोक्ता च सर्वत्र यतोऽतो जगदीश्वरः । रसादिमानिनां देहे स
सर्वत्र व्यवस्थितः ॥ अबादयः पार्षदाश्च ध्येयः स ज्ञानिनां हरिः । रसादिसम्पत्त्या अन्येषां वासुदेवो
जगत्पतिः’ इति । ‘स्वभावो जीव एव च’ । ‘सर्वस्वभावो नियतस्तेनैव किमुतापरम्’ । ‘न तदस्ति
विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम्’ इति च । ‘धर्माविरुद्धः’ ‘कामरागद्विर्वर्जितम्’ इत्याद्युपासनार्थम् । उक्तं
च गीताकल्पे ‘धर्माविरुद्धकामेऽसावुपास्यः काममिच्छता । विहीने कामरागादेर्बले च बलमिच्छता ॥
ध्यातस्तत्र त्वनिच्छद्भिर्ज्ञानमेव ददाति च’ इत्यादि, पुण्यो गन्ध इति भोगापेक्षया । तथा हि श्रुतिः—
“पुण्यमेवासुं गच्छति न ह वै देवान् पापं गच्छति” [वृ. उ. १।५।२०] “ऋतं पिबन्तौ सुकृतस्य
लोके” [ऋ. उ. ३।१] इत्यादिका । ऋतं च पुण्यम् । ‘ऋतं सत्यं तथा धर्मः सुकृतं चाभिधीयते’
इत्यभिधानात् । ‘ऋतं तु मानसो धर्मः सत्यं स्यात्सम्प्रयोगगः’ इति च । न च “अनश्नन्नन्यो
अभिचाकशीति” [श्वे. उ. ४।६ मुं. ३।१।१ ऋ. २।३।१७।५] ‘अन्यो निरन्नोऽपि बलेन भूयान्’
इत्यादिविरोधि, स्थूलानशनोक्तेः । आह च सूक्ष्माशनम् । प्रविविक्ताहारतर इवैव भवत्य-
साच्छारीरारादात्मनः ।

६ ज. प्र. टी.— उक्तेऽर्थत्रये प्रमाणमाह— उक्तं चेति ।
तथा चशब्दः अन्योन्यसमुच्चये । एवशब्दस्येश्वर इत्यनेन
सम्बन्धः । सर्वत्राबादिषु । ईश्वरो रसादिकं जगदित्युच्यत इत्यर्थः ।
अबादयोऽबाद्यभिमानिनः । ज्ञानिनां ज्ञानार्थिनां सम्पत्त्यै प्राप्त्यै
अन्येषां रसार्थिनाम् । अबादय इति रसादीति च पादयोः
सप्तनवाक्षरत्वेऽपि “न वा एकेनाक्षरेण छन्दांसि विय-
न्ति” [ऐ. ब्रा. १।६] इति वचनाददोषः । स्वभाव-
स्य भगवदधीनत्वमलौकिकमित्यतस्तत्रान्यान्यपि वाक्यानि
पठति— स्वभाव इति । अस्त्वेवं धर्मिभ्यो निष्कृष्य धर्मा-
णामुपादानम्, धर्माणां विशेषणोपादानं तु किमर्थमित्यत
आह— धर्मेति । आदिपदेन ‘पुण्यो गन्धः’ इत्यस्य
ग्रहणम् । कामादिषु विशिष्टेष्वेव भगवानुपास्यः, न धर्म-
विरुद्धेष्वशुचिष्विति ज्ञापनाय कामादीनां धर्माणां धर्मावि-
रुद्धत्वादिविशेषणोपादानमित्यर्थः । अत्र प्रमाणमाह— उक्तं
चेति । कामं पुरुषार्थम् । कामरागादेः कामरागादिना । अनि-
च्छद्भिः कामादिकम् । गन्धस्य विशेषणोपादाने प्रयोजनान्तर-
माह— पुण्य इति । पुण्यगन्धस्यैव भगवतो भोगो न दुर्गन्ध-
स्येति ज्ञापयितुमत्र विशेषणोपादानमित्यर्थः । ननु दुर्गन्धं भग-
वाननुभवति, न वा ? नेति पक्षे सार्वज्ञाभावः, आद्ये कथं भोगा-

भावः ? उच्यते— अनुभूयमाना अपि दुर्गन्धादयो न फलहेतव
इत्यभिप्रायः । सुगन्धस्तु सुखहेतुरित्युपपादितम् ।

शुचिवस्त्वेव भगवतो भोग्यमित्यत्र प्रमाणमाह— तथा
हीति । असुपासकम् । कुतः ? तस्य देवत्वात् । तथापि
कुतः ? न ह वै देवमात्रस्य पुण्यभोगनियमे देवोत्तमस्य सुतरां
तत्सिद्धिः । ‘ऋतं’ [ऋ. उ. ३।१] इति श्रुतिः कथं प्रकृतोपयो-
गिनी ? इत्यत आह— ऋतं चेति । कुतः ? इत्यतः सामान्यविशे-
षाभिधानादित्याह— ऋतमिति । प्रयोगगः शब्दजन्यः । तथा
च श्रुतावृतशब्दः पुण्यफलस्योपलक्षक इति भावः । स्यादिदं व्या-
ख्यानं यदि भगवतो विषयभोगो युक्तः स्यात्, न चैवम्; तदङ्गी-
कारे श्रुत्यादिविरोधात् । “ऋतं पिबन्तौ” इति चात
एव छत्रिन्यायेनोपचरितमित्यत आह— न चेति । कुतो नेत्यत
आह— स्थूलेति । श्रुत्यादिषु स्थूलस्य जीवभोग्यस्य विषयस्या-
भोगोक्तेः, सूक्ष्मभोगस्य चाङ्गीकारादिति भावः । सूक्ष्माशने
प्रमिते भवेदियं व्यवस्था । तदेव कुतः ? इत्यत आह— आह
चेति । गन्धादिषु यो जीवेन्द्रियागोचरः सारभागस्तस्य भोगम् ।
परमेश्वरोऽस्माच्छारीरारादात्मनो जीवादतिशयेन विलक्षणभोगो
एव भवति । अवतारेषु स्थूलमपि भुङ्क्ते इतीवशब्दः ।

५ आ. मा. भा.— न चात्र जीव उच्यते, शारीरादात्मन इति भेदाभिधानात् । स्वप्ना-
दिश्च शारीर एव 'शारीरस्तु त्रिधा भिन्नो जाग्रदादिष्ववस्थितः' इति वचनाद्गारुडे । अस्मा-
दिति त्रीश्वरव्यावृत्त्यर्थम् । 'शारीरो तावुभौ ज्ञेयो जीवश्चेश्वरसंज्ञितः । अनादिवन्धनस्त्वेको नित्य-
मुक्तस्तथाऽपरः' इति वचनान्नारदीये भेदश्रुतेश्च । सति गत्यन्तरे पुरुषभेद एव कल्प्यो नत्ववस्था-
भेदः । आह च—'प्रविविक्तभुङ्ग्यतो ह्यस्माच्छारीरात्पुरुषोत्तमः । अतोऽभोक्ता च भोक्ता च स्थूला-
भोगात्स एव तु' इति गीताकल्पे । न त्वहं तेष्विति तदनाधारत्वमुच्यते । उक्तं च—'तदाश्रितं
जगत्सर्वं नासौ कुत्रचिदाश्रितः' इति गीताकल्पे ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु प्रविविक्ताहारतरोऽयं जीव एवे-
त्यत आह— न चेति । न हि जीवो जीवादेव विलक्षणाहार
इति युज्यत इत्यर्थः । ननु शारीराज्जागरावस्थाजीवात्स्वप्नसुषु-
प्त्यवस्थाः स एव प्रविविक्ताहार इत्यवस्थाभेदोपाधिकं जीवस्य
भेदमङ्गीकृत्य व्याख्यास्यामीत्यत आह— स्वप्नादिश्चेति ।
'स्वपो नन्' [अष्टा. ३।३।९१] इति स्वप्नशब्दः कर्तरि । स्वप्नः
सुषुप्तश्च शारीर एव, न केवलं जाग्रत् ; तथाच त्र्यवस्थस्यापि
शारीरशब्देन गृहीतत्वात् न ततो भेदः स्वप्नसुषुप्तयोरित्यर्थः ।
अवस्थात्रयवतोऽपि शारीरत्वं कुतः ? इत्यत आह— शारीर-
स्त्विति । जाग्रदादिष्ववस्थासु । अस्तु त्र्यवस्थोऽपि शारीरः ;
तथाप्यस्मादिति विशेषेणान्न शारीरादिति जाग्रदवस्थो
गृह्यते । तस्माच्च स्वप्नाद्यवस्थस्य भेदोक्तिरक्षयिष्या सम्भवति ।
भवत्पक्षेऽपि शारीरादिति जीवे सिद्धेऽस्मादिति विशेषणं व्यर्थं
स्यादिति तत्राह— अस्मादिति । नैतद्विशेषणसार्थक्यायेश्वरं
परित्यज्य जीवोऽत्र ग्राह्यः, शारीरादित्येवोक्तावीश्वरस्यापि

प्राप्तावीश्वरादेवेश्वरस्य भेदानुपपत्तेः । तद्व्यावृत्त्यर्थं जीवमात्र-
परिग्रहाय विशेषणमिति सार्थक्योपपत्तेरित्यर्थः । भवेदेवं,
यदि शारीरत्वमीश्वरस्यापि स्यात्, तदेव कुतः ? इत्यत
आह— शारीराविति । नन्वेवं पक्षद्वयेऽप्युपपत्तावीश्वर एवा-
लोच्यते, न जीवः, इति कुतः ? विनिगमनमित्यत आह— भेदेति ।
चो हेतौ । भेदश्रुतेः ; स्वाभाविकभेदरूपे गत्यन्तरे सम्भवति पुरु-
षभेद एवार्थतया ग्राह्यः, न त्ववस्थोपाधिको भेदः । 'मुख्यासु-
खयोर्मुख्ये सम्प्रत्ययात्' अतो युक्तं विनिगमनम् । न केवल-
मुक्तव्यवस्था न्यायप्राप्ता, किन्त्वगमसिद्धा चेत्याह— आह
चेति । अभोक्ता च भोक्ता चेत्येतयोर्व्युत्क्रमेणान्धयः । 'सर्व-
भूतस्थमात्मानं' [६।२९] इत्युक्तत्वात् । 'न त्वहं तेषु'
[७।१२] इति कथमुच्यते ? इत्यत आह— न त्वहमिति ।
तदनाधारत्वं तदुपजीवनेन स्थित्यभावः । कुत एतत् ? इत्यत
आह— उक्तं चेति । न केवलं मुक्तविरोधादिति
चार्थः ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥

७ ह. पै. भा.— रसो माधुर्यमहमप्सु कौन्तेय ! प्रभा प्रकाशोऽस्म्यहं भवामि शशिसूर्ययोः ।
प्रणव ओङ्कारः सर्ववेदेषु । शब्दः ख आकाशे । पौरुषं पुंस्त्वं पुम्बुद्धिर्नृषु पुरुषेषु ॥ ८ ॥ पुण्यो
गन्धः सुरभिः पृथिव्यां च । तेजो दीप्तिश्चास्मि विभावसौ वह्नौ । जीवनं प्राणः सर्वभूतेषु । तपश्च
स्वधर्मश्चास्मि तपस्विषु ॥ ९ ॥ बीजं प्ररोहणसमर्थं मां सर्वभूतानां विद्धि पार्थ ! सनातनं चिरन्तनम् ।
बुद्धिर्बुद्धिमतामस्मि । तेजः प्रागल्भ्यं तेजस्विनामहम् ॥ १० ॥ कामरागविवर्जितम्— कामश्च रागश्च
ताभ्यां विवर्जितम् । कामो दृश्यमानेषु तृष्णा, स्मर्यमाणेषु राग इति विशेषः । धर्माविरुद्धो भूतेषु
प्राणिषु कामोऽस्मि भरतर्षभ ! ॥ ११ ॥ य इति । ये चैव सान्त्विकाः सच्चगुणनिर्वृत्ता भावाः प्राणिनो
राजसा रजोगुणनिर्वृत्तास्तामसास्तमोगुणनिर्वृत्ताश्च एते मत्त एवेश्वराज्जातास्तान्विद्धि । यद्यप्येवं न
त्वहं तेषु तद्गोऽहं न भवामि, ते मयि मद्गशा इत्यर्थः ॥ १२ ॥

८ वें. ब्र. नि.— एवं भजनीयब्रह्मस्वरूपनिरूपणं प्रस्तुत्य
'भूमिरापः' [७।४] इत्यादिभिश्चतुर्भिर्निर्विशेषाद्वैतलक्षणं ब्रह्म-
स्वरूपमुक्तम् ; तत्तु वेदान्तैकसमाधिगम्यं, न मन्दबुद्धिभिर्गोच-
रयितुं शक्यमिति तदीयभजनोपयोगिभूतिलक्षणं ब्रह्मस्वरूपं
दर्शयति पञ्चभिः— रस इति । रसो मधुरस्तन्मात्ररूपः सर्वा-
सामपां सारः "महे रणाथ चक्षसे । यो वः शिवतमो रसः"
[ऋक्सं. ७।६।१।१+यजुस्सं. ३६।१४] इत्यादिश्रुतिषु ब्रह्मसा-
क्षात्कारसाधनत्वेन प्रतिपादितः, सोऽयमप्सु रसोऽहमस्मि ।
गी. द्वि. ४

रसरूपां विभूतिं मद्रूपत्वेन ध्यायेदित्यर्थः । तथा शशिसूर्ययोः
प्रभाऽस्मि, चन्द्रसूर्यप्रभाविभूतिं मद्रूपत्वेन ध्यायेत् । एवमग्रे-
ऽपि व्याख्येयम् । सर्वेषु वेदेष्वुच्यते प्रणवोऽस्मि, 'तद्यथा
शंकुना सर्वाणि पर्णानि सन्तृण्णान्येवमोङ्कारेण सर्वा वाक्'
[छां. उ. २।२।३] इति श्रुतेः । खे आकाशे शब्दस्तन्मात्ररूपो-
ऽस्मि । नृषु पौरुषद्यमोऽस्मि । उद्यमो हि पुरुषेषु विभूतिः
॥ ८ ॥ पृथिव्यां पुण्यः सुरभिर्गन्धोऽस्मि । चकारो रसादी-
नामपि पुण्यत्वसङ्ख्यार्थः । विभावसावग्नौ यत्तेजो दुस्तहा

दीप्तिस्तदस्मि । चकाराद्वायौ पुण्यः स्पर्शाऽप्यहमस्मि । सर्वेषु भूतेषु प्राणिषु जीवनं प्राणधारणमायुरहमस्मि । तपस्विषु कृत्विपासादिद्वन्द्वसहनसामर्थ्यरूपं यत्तपस्तदहमस्मि । तपश्चेति चकाराच्चैकाग्र्यरूपमान्तरं जिह्वोपस्थादिनिग्रहलक्षणं बाह्यं च तपः सञ्जुञ्जीयते ॥ ९ ॥

सनातनं चिरन्तनं यत्सर्वभूतानां बीजं कारणं तन्मां विद्धि, मद्रूपेण तद्भजस्व । बुद्धिमतां बुद्धिविवेकशक्तिरस्मि । तेजस्विनां तेजः प्रागल्भ्यं पराभिभवनसामर्थ्यं परैश्वानभि- भाव्यत्वम्, तदहमस्मि ॥ १० ॥

कामरागविवर्जितम्—अप्राप्तवस्त्वभिलाषः कामः, रागस्तु प्राप्तेऽपि वस्तुनि पुनस्तदधिकप्राप्तिसिन्धुणा ताभ्यां विरहितं बलवतां यद्बलमस्ति स्वयमांनुष्ठानसामर्थ्यरूपं सात्त्विकं बलं तदहमस्मि । बलवतां चेति चकार एवकारार्थः । स च भिन्नक्रमः । कामरागविवर्जितमेव बलं मद्रूपत्वेन ध्येयम्, न तु तत्सहितमित्यर्थः । धर्माविरुद्धो यः कामः पत्नीपुत्र- विन्तादिविषयः, सोऽहमस्मि ॥ ११ ॥

किमेवं विशेषगणनेन ? सर्वमपि जगन्मदधीनोत्पत्ति-

९ व० त० दी०— नन्वेकस्य भगवतः कारणत्वमुपादानत्वेन निमित्तत्वादिना वा ? तत्रापि तन्मुख्यं गौणं वा ? इति चेत्, उच्यते—तस्य मुख्यमेव सर्वकारणत्वं सर्वरूपत्वात्सर्वशक्तित्वात्सहकारिनिरपेक्षत्वाच्च कामधे- न्वादिवत् । उक्तं हि श्रीभागवते [६।१।३०] ‘यस्मिन् यतो येन च यस्य यस्मै यद्यो यथा कुरुते कार्यते वा (च) । परावरेषां परमं प्राक्प्रसिद्धं तद्धीश (तद्ब्रह्म) तद्धेतुरनन्यदेकम्’ इत्यादि । “एकोऽहं बहु स्याम्” “स आत्मानं स्वयमकुरुत” “सहैतावानास” “सर्वनामा स च विश्वरूपः” इत्यादिश्रुतिस्मृतिषु मुख्यमेवास्य कारणत्वं सर्वमुक्तम् । तथैव स्वभिभूतिमहिमविज्ञानं स्पष्टयति सङ्क्षेपेण चतुर्भिः ‘रसोऽहमप्सु’ इत्यारभ्य ‘कामोऽस्मि’ [७।११] इत्यन्तम् । तत्र सप्तविधोऽहं सन् प्रकृतिकार्ये गुणरूपनामात्मना स्थितः चित्प्रकृतिकार्येऽपि तथैवे- त्याशयेनाह रसोऽहमिति । अप्सु रसत्वेन स्थितोऽस्मि । प्रमेति रूपभेदः । प्रणवो नामात्मा कः शब्दो गुणः खे । नृषु मानुषेषु पौरुषं वीर्यम् । यतः सर्वगुणानां सस्मिंश्रं रूपं सप्तमोऽप्येको भेदो मध्ये निरूपितः, मिश्रितत्वात् ॥ ८ ॥

पुण्य इति । सुरभिर्गन्धः पृथिव्यां, तेजश्चास्मि विभावसौ । स्पष्टमेव । सर्वभूतेषु जीवनं प्राणनं, तपः कायशोधनम् ॥ ९ ॥ सर्वभूतानां जीवानां सनातनं यद्वीजं कारणभूतं चैतन्यं तन्मां विद्धि सस्मिंश्रूपमेकं निरूपितम् । बुद्धिमतां तेषां मध्ये या बुद्धिश्चिदात्मिका साऽहमस्मि । तेजस्विनां च तेषां मध्ये तेजोऽस्मि, अह- मात्मकमित्यर्थः ॥ १० ॥ बलमिति । क्रियाशक्तिरूपं; तदपि न प्रवृत्त्यात्मकमित्याह— कामरागविवर्जितमिति । तथैव कामोऽस्मि, स च लोके धर्माविरोधीति तद्व्यावृत्त्यर्थमाह—धर्माविरुद्ध इति । एते सप्तसप्त तत्तद्भयभेदा निरूपिताः ॥ ११ ॥

मत्तः परतरं नान्यदिति प्रागुक्तं स्पष्टयति भगवानेकेन—ये चैवेति । प्राकृता अप्येते मत्त एव मत्सत्प्रकृति- गुणकार्यत्वात् मम च प्रकृत्यादिकारणत्वेन मुख्यकर्तृत्वं उपादानगोचरापरोक्षाज्ञानचिकीर्षाकृतिमत्वात् । एवमपि तेष्वहं न वर्ते, जीववत्तदायत्तो न भवामीत्यर्थः । न शब्दोऽत्रापि सम्बध्यते । तेऽपि मयि न; किन्तु मद्रुपादेय- प्रकृतावेव ते वर्तन्ते । अहं तु मूलरूपेण तत्कर्त्तृत्वैत्यर्थः । अथवा ते मयि इति परम्परया तेषां मदाश्रितत्वात् ॥ १२ ॥

१० पु. अ. त.—आभिदैविकरूपेण जगतः स्थितिं स्व- स्मिन्नाह—रसोऽहमिति पञ्चभिः । हे कौन्तेय मद्भक्त एत- ज्ञानयोग्य ! अहमप्सु जलेषु रसरूपः । जले शैत्याद्याह्लाद- कानन्दादिगुणो मद्रूपस्थरसांशसम्बन्धादाविर्भवतीत्यर्थः । तथा शशिसूर्ययोः प्रभा प्रकाशकतेजोरूपोऽस्मि; मद्रूपस्थसंयोगवि-

स्थितिनाशम्, अतो मदात्मकमेवेति सकलमपि मद्रूपतया ध्येयमित्याह— ये चैवेति । ये भावाः पदार्थाश्रितनाचे- तनात्मकाः सात्त्विकाः, ये च राजसाः, ये च तामसाः, तान् सर्वानपि मत्त एव जातानिति विद्धि । ‘अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा । मत्तः परतरं नान्यत्’ [६।६, ७] इति प्रागु- क्तम्; अतः सर्वं मद्रूपत्वेन चिन्तयेत्यर्थः । ननु सात्त्विकभावेषु त्वद्रूपत्वचिन्तनं युक्तम् ; राजसतामसेषु तु कथं तद्युज्यते, तेषां निकृष्टत्वेन तद्रूपतया चिन्त्यमानस्य तवापि तत्प्रसङ्गात् ? अत आह— न त्वहं तेषु, ते मयि, तेष्वहं न वर्ते, तदधीनो न भवामि; ते तु मयि मदधीनाः सन्तो मयि वर्तन्ते । अतः सर्वोक्कृष्टस्य मम सर्वरूपत्वचिन्तनेऽपि न निष्कर्षः । सर्वरूप- त्वचिन्तनं हि सर्वस्मिन्मद्दृष्टिर्भृत्य इव राजदृष्टिः । न हि तथा राज्ञो निष्कर्षो भवति, किन्तु भृत्यस्यैवोत्कर्षः । अत एव ‘मनो ब्रह्म’ [छां. उ. ७।३।२] इत्यादिप्रतीकोपासनविधिः ‘ब्रह्म- दृष्टिरुत्कर्षात्’ [ब्र. सू. ४।१।५] इति न्यायश्च । अन्यथा तद्विरोधः स्यादिति भावः ॥ १२ ॥

प्रयोगानन्- रूपतेजस्वन्धेनोभयोस्तद्रूपानन्दप्रकाशकत्वं भ- वतीति भावः । सर्ववेदेषु शब्दरसात्मके प्रणवे च ओङ्कार- त्रिरूपाक्षररूपोऽस्मि, शक्तिद्वयसहितपुरुषरूपोऽस्मि, तत्सम्ब- न्धेनैव वेदशब्देषु रसरूपता, अत एव श्रुतीनां भावोत्पत्तिः । खे आकाशे शब्दरूपोऽस्मि । अत्रायं भावः— आकाशस्व-

रूपात्मकभगवद्वेषुसम्बन्धेन शब्देष्वानन्दरूपत्वं भवति । नृषु मनुष्येषु पौरुषांशत्वम् , पुरुषांशानामेव भजनयोग्यतेति तत्सम्बन्धेनैव सर्वमनुष्याणासुत्तमत्वमुच्यते इति भावः ॥ ८ ॥

च पुनः पृथिव्यां पुण्यो गन्धोऽस्मि, येन गन्धेन पुलिन्यादिषु भगवद्रसोत्पत्तिः स्यात्; स पुण्यरूपो गन्धस्तत्सम्बन्धेन पृथिव्या गन्धवत्त्वं, तद्वत्त्वेनात्रयामोदेनाऽऽह्लादक-वृन्दावनाधारत्वादिकं चेति भावः । तथा विभावसौ अग्नौ यत्तेजस्तापकत्वं कान्तिस्तदहमस्मि । अत्रायं भावः— विप्रयोगतापरूपाग्नेर्मांशसम्बन्धेनाग्नौ तापस्तेन सर्वपरिपाकं कृत्वा सर्वस्यान्नादेर्भद्रोद्यतासम्पादकत्वं भवतीति भावः । सर्वभूतेषु जीवनं प्राणधारणम् ; अन्यथा भगवद्वियुक्तानां तेषां तदाधारतां विना कथं स्थितिः स्यात् ? । तपस्विषु तापप्रयत्नवत्सु तपःक्लेशानन्दरूपोऽस्मि । अन्यथा तदभावे सुखादित्यागेन दुःखे को वा प्रवर्तते ? ॥ ९ ॥

किञ्च बीजमिति । हे पार्थ मत्कृपाश्रय ! सर्वभूतानां सनातनं नित्यं बीजं मां विद्धि । अत्रायं भावः— पुरुषोत्तमलीलास्थजीवास्तदात्मका एव, तदंशा एवात्र प्रकटीकृताः, अन्यथा लीलोपयोगिनो न भवेयुः; तेन तद्वीजजाता एतेऽपि सेवायोग्या इति सर्वेषां बीजं मां विद्धि, तज्ज्ञानं स्वरूपज्ञानप्रयोजकमिति भावः । तथैव बुद्धिमतां

मत्स्वरूपज्ञानकुशलप्रयत्नवतां बुद्धिः कौशलमस्मि । तेजस्विनां दुराधर्षिणां तेजो दुराधर्षता अहमस्मि ॥ १० ॥

किञ्च बलवतां मद्वशीकरणलक्षणवतां बलं वशीकरणलक्षणमहम् । चकारेण तद्रूपोऽपि । कीदृशं बलं ? कामरागविवर्जितं वशीकृते मयि स्वाभिलाषत्वं स्वरज्जनादिवर्जनम्, किन्तु मदभिलाषादिभावः । तथा हे भरतर्षभ सत्कुलोत्पन्न ! तथा कामभावयोग्य ! धर्माविरुद्धः धर्मेण अविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि । अत्रायं भावः— लौकिककामस्तु धर्मविरुद्धोऽस्ति, यतोऽयं रसः स्वाऽविवाहितायामेव भवति प्रकटः सर्वधर्मविरुद्ध एव । अलौकिकस्तु रसात्मको धर्मरूप इति भावः ॥ ११ ॥

किञ्च— ये चैवेति । ये च पुनः सात्त्विका एव भावा मत्सम्बन्धिदर्शनेन रोमाञ्चादयः, राजसात्मकविक्षेपादयः, च पुनस्तामसा विप्रयोगस्वरूपस्मरणे मूर्खाभ्रमादयस्ते सर्व एव । इति अमुना प्रकारेण तान् मत्त एव विद्धि जानीहि । तेषु तत्सामर्थ्येन अहं तत्प्रकारेण न प्रकटो भवामि, किन्तु ते मयि प्रकटीभवन्तीत्यर्थः । अत्रायं भावः— एते गुणा रसार्थे मया प्रकटिताः स्वरसात्मकगुणसाफल्याय मत्सम्बन्धेन स्वयमुद्बुद्धरसाः सन्तः सेवां कुर्वन्तीति ते मयि सन्ति, नत्वं जीवन्तेषु तेषु रसयुक्तो भवामीति भावः ॥ १२ ॥

११ नी० भा० दी०— नन्वेवं प्रपञ्चपरमात्मनोर्मणिसूत्रवदुपादानोपादेयभावोऽपि न स्यात्, न ह्युपादानं चाननुवृत्तं चेति घटते, मृद्घटादावदर्शनादित्याशङ्क्य स्वप्नमायेन्द्रजालरज्जूरगतुल्यत्वं प्रपञ्चस्योपपाद्योभयमप्यविरुद्धमित्युपदिष्टं चेदयमकस्मादुद्दिष्टो भविष्यतीति मत्वा दृष्टान्तान्तरैरेवानुवृत्तिं व्यावृत्तिं चिज्जडयोर्दर्शयति— रस इति । “ यथा रसोऽप्यु एकमल्पपरमाणुमपरित्यज्यानुस्यूतो दृश्यतेऽतो रसरूपे मयि आपः प्रोताः एवं प्रभायां चन्द्रादयः प्रोताः, प्रणवे सर्वे वेदाः प्रोताः ” । “ तद्यथा शङ्कुना सर्वाणि पर्णानि सन्तृण्णान्येवमोङ्कुरेण सर्वा वाक् सन्तृण्णा ” [छां. उ. २।२।३] इति वाङ्मात्रे प्रणवानुस्यूतिश्रवणात् । सन्तृण्णानि संप्रथितानि । एवमाकाशे शब्दः सारभूतस्तस्मिन्मयि खं प्रोतम् । सर्वपुरुषेषु सारं पौरुषं शौर्यधैर्यादिरूपं तत्र पुरुषाः प्रोताः । एवमप्येऽपि द्रष्टव्यम् ॥ ८ ॥

पुण्य इति । रसादिष्वपि द्रष्टव्यं अपुण्यस्य सर्वस्याविद्यामात्रविलसितत्वात् । विभावसौ वह्नौ तेजः दहनशक्तिः । जीवन्त्यनेनेति जीवनमत्रं विराजं तत्र हि सर्वाणि भूतानि प्रोतानि । अन्ये तु जीवनमायुरिति व्याचक्षते । तपश्चेति—तपो धर्मस्तद्रूपे मयि तपस्विनः प्रोताः ॥ ९ ॥ बीजं कारणम् सर्वभूतानां पिण्डब्रह्माण्डात्मकानां बीजे मयि पिण्डादिकं प्रोतं, कनके कुण्डलादिवत् । सनातनं नित्यं बीजान्तरादनुत्पन्नम् । बुद्धिरूपे मयि बुद्धिमन्तः प्रोताः । तेजः प्रागल्भ्यं तद्रूपे मयि प्रगल्भाः प्रोताः ॥ १० ॥ बलरूपे मयि बलवन्तः प्रोताः; कामरागविवर्जितं कामस्तृष्णा, रागो रज्जना, तौ हि अविद्यकौ अतो निरविद्यस्य बलं तद्वर्जितं एवं धर्माविरुद्धकामरूपे मयि ईदृशाः कामवन्तः प्रोताः ॥ ११ ॥

सात्त्विका धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्यादयः, राजसा लोभप्रवृत्त्यादयः, तामसा निद्रालस्यादयः तान्सर्वान्मत्त एव रसतन्मात्रादिरूपात्सूत्रात्मनो निर्गतानिति विद्धि । नन्वेवं तव सर्वजगदात्मनो विकारित्वापत्त्या कौटस्थ्यहानिरित्याशङ्क्याह— न त्वहं तेषु ते मयीति । येष्ववादयः प्रोतास्तेषु सूत्रावयवभूतेषु रसादिष्वनुत्तजडरूपेष्ववाधितात्मचिन्मात्ररूपो घटशरावोदञ्चनादाविव मूत्रास्ति । अनृतस्यास्य सत्तास्फुरणे एव स्वकीये प्रयच्छामि, न त्वनृतात्मा भवामीत्यर्थः । ते तु मद्येष्वध्यस्ता मदन्त्याः, यथा रज्ज्वामध्यस्ताः सर्पादयो रज्ज्वनन्त्याः ‘ तद्वनन्त्यत्वारम्भणशब्दादिभ्यः ’ [ब्र. सू. २ । १ । १४] इति न्यायात् । अनन्त्यत्वं व्यतिरेकेणाभावः । न खल्वनन्त्यत्वमित्यभेदं ब्रूमः, किन्तु भेदं निषेधामः । कुतः ? आरम्भणशब्दात् । “वाचाऽऽरम्भणं

विकारो नामधेयं” [छां. ६।१।४] इति विकारस्य वागालम्बनत्वेन स्वप्रमायेन्द्रजालिकविषयसाम्यश्रुतेः । न ह्यात्मनो विचित्रप्रपञ्चात्मत्वे ‘ते मयि’ इत्यंशाविरोधेऽपि, ‘न त्वहं तेषु’ इत्यंशे विरोधपरिहारो युज्यते, कार्यस्य कारणात्मकत्वावश्यम्भावात् । तस्माद्विवर्त्तवादाश्रयेणैव ब्रह्मणो जगदुपादानत्वकूटस्थत्वे निब्रूह्य इति साधूक्तं ‘न त्वहं तेषु ते मयि’ इति ॥ १२ ॥

एवम्भूतविभूतिलक्षणलक्षितस्यापि भगवत्स्वरूपस्याज्ञानकारणं

मायाविनो भगवतो दुस्तरतरा माया, तत्तरणोपायश्च ।

त्रिभिर्गुणमयैर्भावैरोभिः सर्वमिदं जगत् ।

मोहितं नाभिजानाति मामेभ्यः परमव्ययम् ॥ १३ ॥

दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ।

मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥ १४ ॥

१ शां. भा.— एवम्भूतमपि परमेश्वरं नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावं सर्वभूतात्मानं निर्गुणं संसार-
दोषबीजप्रदाहकारणं मां नाभिजानाति जगदित्यनुक्रोशं दर्शयति भगवान्, तच्च किन्निमित्तं जगतो-
ऽज्ञानं ? इत्युच्यते—त्रिभिर्गुणमयैर्गुणविकारै रागद्वेषमोहादिप्रकारैर्भावैः पदार्थैरेभिर्यथोक्तैः सर्व-
मिदं प्राणिजातं जगन्मोहितमविवेकतामापादितं सन्नाभिजानाति मामेभ्यो यथोक्तेभ्यो गुणेभ्यः परं
व्यतिरिक्तं विलक्षणं चाव्ययं व्ययरहितं जन्मादिसर्वभावविकारवर्जितमित्यर्थः ॥ १३ ॥ कथं पुनर्दैवी-
मेतां त्रिगुणात्मिकां वैष्णवीं मायामतिक्रामन्ति ? इत्युच्यते—दैवी देवस्य ममेश्वरस्य विष्णोः स्वभूता
यस्मादेषा यथोक्ता गुणमयी मम माया दुरत्यया दुःखेनात्ययोऽतिक्रमणं यस्याः सा दुरत्यया । तत्रैवं
सति सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेव मायाविनं स्वात्मभूतं सर्वात्मना ये प्रपद्यन्ते ते मायामेतां सर्वभूत-
मोहिनीं तरन्त्यतिक्रामन्ति, संसारबन्धनान्मुच्यन्त इत्यर्थः ॥ १४ ॥

२ आ. शां. व्या.— सतीश्वरस्य स्वातन्त्र्ये नित्यशुद्ध-
त्वादौ च कुतो जगतस्तदात्मकस्य संसारित्वं ? इत्याशङ्क्य
तदज्ञानादित्याह—**एवम्भूतमपीति** । यद्यप्रपञ्चोऽविक्रियश्च
त्वं, कस्मात्त्वामात्मभूतं स्वयम्प्रकाशं सर्वो जनस्तथा न जाना-
तीति मत्वा शङ्कते—**तच्चेति** । श्लोकेनोत्तरमाह—**उच्यते**
इति । एभ्यः परमित्यप्रपञ्चत्वमुच्यते । **अव्ययमिति** सर्वविक्रि-
याराहित्यम् ॥ १३ ॥ यथोक्तानादिसिद्धमायापारवश्यपरिवर्ज-

नायोगाजगतो न कदाचिदपि तत्त्वबोधसमुदयसम्भावनेत्याह—
द्वृते—**कथं पुनरिति** । भगवदेकशरणतया तत्त्वज्ञानद्वारेण
मायातिक्रमः सम्भवतीति परिहरति—**उच्यते** इति । कथं
दुरत्ययत्वेन तदत्ययः स्यात् ? इति तत्राऽऽह—**मामेवेति** ।
प्रधानस्येव स्वातन्त्र्यं मायाया व्युदस्यति—**देवस्येति** । स्वा-
तन्त्र्ये मायात्वानुपपत्तिं हिशब्दयोः कृतां हेतुकरोति—**यस्मा-**
दिति । अनुभवसिद्धा सा नाकस्मादपलापमर्हतीत्याह—

१ देवः क्रीडाकरः तत्र भवा दैवी; क्रीडा ममेयमित्यर्थः । तेन सत्त्वादीनां वस्तुतः संविन्मात्रपरब्रह्मानतिरिक्ततायामपि यत्तद्-
रिक्तभावगमनं, तदेव गुणत्वं भोक्तृ तत्र पारतन्त्र्यं भोग्यत्वं, तच्च भेदात्मकं रूपं संसारिभिरनिर्वाच्यतया तान्त्रति मायारूपम् ।
अतो ये परमार्थब्रह्मप्रकाशविदस्ते तदनतिरिक्तं विश्वं पश्यन्तो गुणानां सत्त्वादीनां गुणतालक्षणां भेदावभासस्वभावां मायामतितर-
न्तीति ‘मामेव’ इत्येवकारस्याशयः । **इत्यभिनवगुप्तपादाः** ॥ बन्धनसाधनीभूतरज्ज्वभिधायिना गुणपदेन मायाया बन्धकत्वं
ध्वन्यते इति **वामनाशयः** । ‘तच्छक्तिर्माया जडसामान्यात्’ (भ. मी. ८६) इति **शाण्डिल्यः** । मायाया दुरतिक्रमत्वे
वराहपुराणीयं सोमशर्मोपाख्यानं (अ. १२५) योगवासिष्ठोक्तो गाधिवृत्तान्तश्च (उपश. प्र. ४४ - ९०) अनुबन्धेयः ॥
‘अदुरत्यया’ इति वा छेदः । तथा च सर्वमिदं जगद्यदि त्वां नाभिजानाति, तर्हिहमपि कथं जानीयामिति माखित्सिष्टाः । हि यतः एषा
यथोक्तरूपा सर्वस्य जगतो मोहिन्यपि माया मम अदुरत्यया अन्यैर्दूरीकर्तुमशक्यत्वेऽपि मया लील्यैवापसारयितुं शक्या,
अतो ये मामेव प्रपद्यन्ते त एतां मायां तरन्तीत्यर्थः । आह च ब्रह्मा— येषां स एव भगवान्दययेदनन्तः सर्वात्मनाश्रितपदो
यदि निर्व्यलीकम् । ते दुस्तरामतितरन्ति च देवमायां नैषां ममाहमिति धीः श्वशृगालभक्ष्ये ॥’ इति । (भाग. २।७।४२) अत्र
तरतेः प्रयोगेण सूचितं मायायाः सरित्सादृश्यं **ज्ञानदेवेन** सम्यक्प्रपञ्चितं तत्रैव द्रष्टव्यं सहृदयैः । —**अविगीता** ।

एषेति । जगतस्तत्त्वप्रतिपत्तिप्रतिबन्धभूता गुणाः सत्त्वाद्यः । ममेति प्रागुक्तमेव मायायाः सम्बन्धमनूय विधित्सितं दुरत्ययत्वं विभजते दुःखेनेति । मामेवेत्यादि व्याचष्टे— तत्रेति । तस्मिन्मायारूपे यथोक्तरीत्या दुरत्यये सतीति यावत् । 'मामेव' इत्येवकारेण मायाया वेद्यकोटिनिवेशाभावो विवक्ष्यते ।

सर्वात्मना कर्मानुष्ठानादिव्यप्रतामन्तरेणेत्यर्थः । मायातिक्रमे मोहातिक्रमो भवतिती मत्वा विशिनष्टि— सर्वेति । माया- तत्प्रयुक्तमोहयोरतिक्रमेऽपि कथं पुरुषार्थसिद्धिः ? इत्याशङ्क्या- ऽऽह— संसारेति ॥ १४ ॥

३ रा. भा.— तदेवं चेतनाचेतनात्मकं कृत्स्नं जगन्मदीयं कालेकाले मत्त एवोत्पद्यते, मयि च प्रलीयते, मय्येवावस्थितं, मच्छरीरभूतं, मदात्मकं चेत्यहमेव कार्यावस्थायां कारणावस्थायां च सर्वशरीरतया सर्वप्रकारोऽवस्थितः । अतः कारणत्वेन शेषित्वेन च ज्ञानाद्यसङ्घेयकल्याणगुण- गणैश्चाहमेव सर्वैः प्रकारैः परतरः, मत्तोऽन्यत्केनापि कल्याणगुणगणेन परतरं न विद्यते । एव- म्भूतं मामेभ्यः त्रिभ्यः सात्त्विकराजसतामसगुणमयेभ्यो भावेभ्यः परं मदसाधारणैः कल्याणगुणगणैः तत्तद्भोग्यताप्रकारैश्च परमुत्कृष्टतमं अव्ययं सदैकरूपमपि तैरेव त्रिभिर्गुणमयैर्निहीनतरैः क्षणध्वंसिभिः पूर्वकर्मानुगुणदेहेन्द्रियभोग्यत्वेनावस्थितैः पदाथैर्मोहितं देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरात्मनाऽवस्थितमिदं जगन्नाभिजानाति ॥ १३ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं स्वयाथात्म्यमुपदिष्टम्; अथ 'त्रिभिः' इत्यादिना प्रकृत्यास्य तिरोधिसुप्रदिशति 'अत्र माम्' इत्यनेन । 'भूमिरापोऽजलः' [७।४] इत्यारभ्योक्तं यथावस्थितस्वरूपं गुणमयभावेभ्यः परत्वप्रदर्शनायानुदितमिति दर्शयितुमाह तदेवमिति । उत्पत्तिप्रलययोरविरोधं सर्वेषु कल्पेषु तस्यैव कारणत्वं चाभिप्रेत्योक्तं काले काल इति । 'त्रिभिर्गुणमयैरेभिः' इति पदत्रयेण दुःखमिश्रत्वनश्वरत्वसातिशय- त्वादीनि विवाक्षितानि । रजस्तमोमिश्रत्वाद्दुःखमिश्रत्वम् । सुख- दुःखमोहात्मका हि त्रयो गुणाः । कार्यत्वादनित्यत्वमिन्द्रियप- रिच्छिन्नत्वात्क्षुद्रत्वमिति भावः । 'मामेभ्यः परमव्ययम्' इति तु त्रिभिर्निखिलदुःखप्रत्यनीकस्वरूपत्वनिरतिशयानन्दत्वमित्यत्वा- न्यभिप्रेतानीति दर्शयति एवम्भूतमिति । कारणत्वेन पितृ- त्वाद्धितैषिणं, शेषित्वेन शेषभूतानामुज्जीवनमप्यात्मलाभं मन्वानं, सर्वज्ञत्वसर्वशक्तित्वादिभिरनिष्टनिवर्तनेष्टप्रापणयोरन्य- निरपेक्षं चेति एवम्भूतशब्दाभिप्रायः । दुःखमिश्रत्वादि- विशिष्टतया प्रस्तुता एव भावाः 'एभ्यः' इत्यवधित्वेन परा- मृश्यन्त इति प्रदर्शनाय त्रिभ्य इत्यादिकमुक्तम् । 'एभ्यः परम्' इत्यत्र "तमसः परस्तात्" [य. सं. ३।१।१८] इत्यादि- ष्विव देशादिविवक्षाव्युदासायोत्कृष्टत्वोक्तिः । तत्तद्भोग्यता- प्रकारैश्चेति समुद्रे गोष्पदमस्तीतिवत् । श्रूयते हि "यच्चास्ये- हास्ति यच्च नास्ति सर्वं तदस्मिन्समाहितम्" [छां. उ. ८।१।३]

इति । शब्दस्पर्शादिरूपेण प्राकृता भावा भोग्याः । परमात्मा तु ज्ञानशक्त्यादिगुणगणैः स्वरूपसमवेतैः शब्दादिविसजातीया- नुक्ल्यप्रकारैरप्राकृतैश्च शब्दादिभिः प्राकृतैश्च तैरेव स्वपर्यन्तता- बोधादाप्राकृतकल्पैः प्रत्येकं भोग्यतायामनवधिकातिशयपरत्व- विशिष्ट इति भावः । एवं निर्दिष्टभोग्यतमस्वरूपस्याविकारित्वेन कालावच्छेदव्युदासपरोऽव्ययशब्द इत्यभिप्रायेणाह सदैकरूप- मिति । तैरेवेति, उक्तदोषत्रययुक्तैरेवेत्यर्थः । त्रिभिरिति— गुणाः परस्परन्यूनाधिकाभावेन अवस्थिता अप्यविनाभूताः । ततश्च गुणत्रयमयानां भावानां दुःखमिश्रत्वमवर्जनीयमिति भावः । निहीनतरैरिति कर्मानुरूपगुणत्रयमयभोग्यास्तत्क- र्मानुरूपेण क्षुद्रा इति भावः । क्षणध्वंसिभिरिति कर्मा- वसाने क्षणान्तरं स्थातुं न प्रभवन्तीति भावः । ननु सत्त्वेन कथं मोहः? इत्थं— यथा विषसम्पृक्तेऽप्येव मधुनिषेको मन्दस्य भोजनाभिलाषमुत्पादयति; तथा तत्तत्कर्मानुरूपानर्थपर्यवसित- सुखलवहेतुत्वेन युक्तं सत्त्वस्यैव मोहहेतुत्वमिति । सर्वशब्दोऽत्र देवजात्यनुप्रविष्टब्रह्मरुद्रादेः सङ्ग्रहपरः । इदंशब्दोऽनुभूयमान- भोक्तृवर्गवैचित्र्याभिप्रायः । जगच्छब्दश्चाचिद्विशिष्टचेतनवाचीत्य- भिप्रायेण देवेत्यादिकमुक्तम् । 'ब्रह्माद्याः सकला देवा मनुष्याः पशवस्तथा । विष्णुमायामहावर्तमोहान्धतमसावृताः' [वि. पु. ५।३.०।१७] इत्यादिकमत्रानुन्धेयम् ॥ १३ ॥

३ रा. भा.— कथं स्वत एवानवधिकातिशयानन्दे नित्ये सदैकरूपे लौकिकवस्तुभोग्यताप्रकारै- श्चोत्कृष्टतमे त्वयि स्थितेऽप्यत्यन्तनिहीनेषु गुणमयेष्वस्थिरेषु भावेषु सर्वस्य भोक्तृवर्गस्य भोग्यत्व- बुद्धिरुपजायते ? इत्यत्राह— दैवीति । ममैषा गुणमयी सत्त्वरजस्तमोमयी माया यस्माद्दैवी देवेन क्रीडा- प्रवृत्तेन मयैव निर्मिता, तस्मात्सर्वैर्दुरत्यया दुरतिक्रमा । अस्या मायाशब्दवाच्यत्वमासुरराक्षसास्त्रा- दीनामिव विचित्रकार्यकरत्वेन ।

४ वे. ता. चं.— उक्त्यामर्थस्थितौ मोह एवायं न घटत इति शङ्कायां 'दैवी' इत्यादिकमवतारयति— कथमिति । सर्वस्येति सत्त्वोत्तरतया तत्त्वज्ञानप्रच्युतिरहिताया देवजातेरिति भावः । उक्तृष्टापकृष्टसन्निधावुत्कृष्टग्रहणशीलता भोक्तृवर्गस्येत्यनेन सूचिता । द्विशब्दोऽत्र दुरतिक्रमत्वहेत्वर्थः । देवेन निर्मिता दैवीति तद्वितार्थः । 'द्विदु क्रीडा-' इत्यादिधातौ देवशब्दनिष्पत्तिः, एतेन 'देवात्मशक्तिम्' [श्वे. उ. १।३] इति श्रुतिसूचनम् । 'दैवी मम' इति शब्दाभ्यां मायाप्रवर्तकस्य

देवस्य मायिनश्च कृष्णस्य भेदभ्रमव्युदासाय मयेवेत्युक्तम् । नहि स्वच्छन्देनाघटितघटनासमर्थनेश्वरेण लीलार्थं प्रवर्तिता माया अनीश्वरैः सर्वभूतैरपि लङ्घितुं शक्यत इति सर्वैरित्यस्य भावः । अत्ययशब्दस्यात्र नाशार्थत्वव्युदासायाह— दुरतिक्रमेति । दुःखेनातिक्रमणीया भगवत्प्रपत्तिरहितैर्लङ्घयितुमशक्यैव । मायाशब्दस्य पराभिमतमर्थं दूषयिष्यन् स्वाभिमतमर्थं तावदाह अस्या इति । सत्येष्वेवासुरराक्षसास्त्रादिषु मायाशब्दप्रयोगो न मिथ्यात्वनिबन्धन इति भावः ।

३ रा. भा.— यथाच— 'ततो भगवता तस्य रक्षार्थं चक्रमुत्तमम् । आजगाम समाज्ञप्तं ज्वालामालि सुदर्शनम् । तेन मायासहस्रं तच्छम्बरस्याशुगामिना । बालस्य रक्षता देहमेकैकशयेन (एकैकांशेन) स्रदितम्' [वि. पु. १।१९।१९, २०] इत्यादौ । अतो मायाशब्दो न मिथ्यार्थवाची । ऐन्द्रजालिकादिष्वपि केनचिन्मन्त्रौषधादिना मिथ्यार्थविषयायाः पारमार्थिक्या एव बुद्धेरुत्पादकत्वेन मायावीति प्रयोगः । तथा मन्त्रौषधादिरेव च तत्र माया, सर्वप्रयोगेष्वनुगतस्यैकस्यैव शब्दार्थत्वात् । तत्र मिथ्यार्थेषु मायाशब्दप्रयोगो मायाकार्यबुद्धिविषयत्वेनौपचारिकः, मञ्चाः क्रोशन्तीतिवत् । एषा गुणमयी पारमार्थिकी भगवन्मायैव "मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्" [श्वे. उ. ४।१०] इत्यादिष्वभिधीयते । अस्याः कार्यं भगवत्स्वरूपतिरोधानं स्वस्वरूपभोग्यत्वबुद्धिश्च । अतो भगवन्मायया मोहितं सर्वं जगद्भगवन्तमनवधिकातिशयानन्दस्वरूपं नाभिजानाति । मायाविमोचनोपायमाह— मामेवेति । मामेव सत्यसङ्कल्पं परमकारुणिकमनालौचितविशेषाशेषलोकशरण्यं ये शरणं प्रपद्यन्ते, त एतां मदीयां गुणमयीं मायां तरन्ति, मायामुत्सृज्य मामेवोपासत इत्यर्थः ॥ १४ ॥

४ वे. ता. चं.— यथा चेति 'तेन मायासहस्रम्' इत्यत्र न मिथ्यार्थविषयत्वमुत्प्रेक्षितुमपि शक्यम्, मिथ्याभूतस्य शस्त्रनिवृत्तनीयत्वाभावादिति भावः । आदिशब्देन 'मायया सततं वेत्ति प्राणिनां च शुभाशुभम्' 'देवमायेव निर्मिता' इत्यादिप्रयोगसङ्ग्रहः । अपिच दण्डनीतौ सामाधुपायचतुष्टयादन्ये मायोपेक्षेन्द्रजालरूपा अमुख्यास्त्रय उपाया उपदिष्टाः; तत्र माया अन्यथाभूतस्य वस्तुनोऽन्यथाकरणशक्तिः । इन्द्रजालं तु तथाप्रतिभासनशक्तिरिति विभागः । तस्मात्सत्यविषय एव मायाशब्द इत्यभिप्रायेणाह— अत इति । मायाशब्दप्रयोगस्य सत्यविषयत्वादित्यर्थः । ननु मिथ्याभूतार्थप्रदर्शकेषु तत्सम्बन्धान्मायाविशब्दः प्रयुज्यते, अतो मायाशब्दो मिथ्यार्थेऽपि प्रयुक्त इत्यत्राह ऐन्द्रजालिकेति । असत्यत्ववदसत्योत्पादकत्वमपि न मायाशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमिति दर्शयितुं पारमार्थिक्या एवेत्युक्तम् । भ्रान्तिज्ञानमपि स्वरूपतः सत्यम्; आरोपितस्तु विषयो मिथ्येत्युच्यते । तथाप्यन्ततो मिथ्यार्थसम्बन्धो निमित्तमित्यत्राह तथेति । मन्त्रौषधादेर्मिथ्यार्थस्य च सन्निधाने किं विशेषनियामकं ? इत्यत्राह सर्वेति । न ह्येकशक्त्यैव निर्वाहे सम्भवत्यनेकशक्तिकल्पना युक्तेति भावः । मिथ्याभूतेष्वेवार्थेषु मायेयमिति प्रयोगो भवति, तत्र च विचित्रकार्यकरत्वाभावात्मिथ्यात्वमेव निमित्तमाश्रयणीयमित्यत्राह तत्रेति । अयं भावः— यत्र सम्बन्धाद्गुणयोगाद्वा प्रयोगो दुर्निर्वाहः, तत्र हि शक्त्यन्तरकल्पनागौरवं सहाय्यं; सम्भवति चात्र

परम्परया सम्बन्धः, मायाकार्यज्ञानविषयत्वात् । न मिथ्यात्वे प्रवृत्तिनिमित्ततया स्वीकृतेऽस्त्रादिषु तत्सम्बन्धगन्धः । मिथ्यार्थस्य च गुणाभावादेव तद्गुणयोगो दूरनिरस्तः । अपिच मिथ्याभूतेषु शुक्तिकारजतादिषु तत्प्रयोगाभावात्मिथ्यात्वविशेषे निष्कृष्यमाणे अस्मदुक्त एव विशेषेऽन्तर्भवतीति । 'त्वं हि लोकगतिर्देव ! न त्वां केचित्प्रजानते । ऋते मायां विशालार्क्षी तव पूर्वपरिग्रहाम्' 'योगनिद्रा महामाया' इत्यादिष्वपि भगवतो विचित्रकार्यविशेषोपयोगितया वा प्रकृतितत्त्वाभिमानिदेवतात्वादिरूपेण वा मायेत्युक्तम् । अतो युक्तं विचित्रकार्यकरत्वमेव मायाशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमिति । श्रुतावपि विचित्रसृष्ट्युपादाने प्रकृतौ सत्यायामेव मायाशब्दः प्रयुक्त इत्याह— एषेति । महेश्वरशब्दस्यात्र रुद्रविषयत्वभ्रमव्युदासाय भगवच्छब्दः । श्वेताश्वतरोपनिषदपि पुरुषसूक्तप्रत्यभिज्ञानमहापुरुषशब्दसत्त्वप्रवर्तकत्वादिभिर्भगवद्विषयत्वैव प्रतीयते । महेश्वरशिवादिशब्दास्तु तस्मिन्नवयवशक्त्या गुणयोगेन वा प्रवृत्ताः, रुद्रस्यान्यत्र कार्यत्वकर्मवश्यत्वसम्प्रतिपत्तेरिति भावः । "मायां तु प्रकृतिं विद्यात्" [श्वे. उ. ४।१०] इति न तत्र प्रकृत्यनुवादेन मायात्वं विधीयते; किन्तु मायाशब्दार्थानुवादेन प्रकृतित्वमिति वाक्यस्वारस्यावगतम् । पूर्वत्र "अस्मान्मायां सृजते विश्वमेतत्तस्मिन्श्चान्यो मायया सन्निरुद्धः" [श्वे. उ. ४।९] इत्यभिहिते केयं मायेत्याकाङ्क्षायां प्रवृत्तत्वादिति भावः । अस्मिन्प्रकरणे मायाशब्दप्रयोगनिदानमत्रोपयुक्तं विचित्रकार्यं दर्शयति अस्या इति ।

तदेतदखिलमभिप्रेत्य भगवद्यामुनमुनिभिरुक्तं 'स्वयाथात्म्यं प्रकृत्याऽऽस्य तिरोधिः शरणागतिः' [गी. सं. ११] इति । चोद्यपरिहारतां दर्शयन्नुपसंहरति— अत इति । 'प्रकृत्यास्य तिरोधिः शरणागतिः' इति संप्रहृष्टोक्ते तन्निवृत्त्यर्थमित्यध्याहर्तव्यमिति दर्शयन्नन्तरग्रन्थमवतारयति— **मायाविमोचनेति** । यच्छासनादलङ्घनीयं निगलनं, तन्निवृत्तिरपि तेनैव कार्या, नत्वन्येनेति 'मामेव' इत्यवधारणाभिप्रायं व्यञ्जयति **सत्यसङ्कल्पमिति** । नहि बन्धविषय एव हि सङ्कल्पः सत्यः ; अपितु मोक्षविषयोऽपीति स एव प्रपदनीय इति भावः ।

शक्तस्यापि निर्वृणस्य प्रपत्त्या न किञ्चिदप्रयोजनमित्यत उक्तं **परमकारुणिकमिति** । कारुणिकस्यापि लोकवत्परिग्राह्यापरिग्राह्याविभागे किमस्यासद्वापराधशालिनो जनस्य तत्प्रपत्त्या इत्यत्रोक्तम् **अनालोचितेत्यादि** । वायसशाखाद्युगविभीषणद्रौपदीप्रभृतिषु चैतत्स्पष्टम् । 'यदि वा रावणः स्वयम्' [वा. रा. ६।१८।३४] इति च तदुक्तिः । 'एताम्' इत्यस्याभिप्रेतमाह— **मदीयां गुणमयीमिति** । अपीति शेषः । उपासनप्रकरणत्वाद्ब्रह्ममाणार्तादिचतुष्टयसाधारणत्वाच्चोपासनाङ्गभूता प्रपत्तिरत्रोच्यत इत्यभिप्रायेणाह **मायाशुःसृज्येति** ॥ १४ ॥

५ आ. मा. भा.— तर्हि कथमेवं न ज्ञायते? इत्यत आह— **त्रिभिरिति** । तादात्म्यार्थं मयट् । तच्चोक्तम् 'तादात्म्यार्थं विकारार्थं प्राचुर्यार्थं मयट् त्रिधा' इति । न हि गुणकार्यभूता माया । 'गुणमयी' [७।१४] इति च वक्ष्यति । सिद्धं च कार्यस्यापि तादात्म्यम्, 'तादात्म्यं कार्यधर्मादेः संयोगो भिन्नवस्तुनोः' इत्यादि व्यासयोगे । भावैः पदार्थैः । सर्वे भावा दृश्यमाना गुणमया एत एवेति दर्शयति— **एभिरिति** । ज्ञानिव्यावृत्त्यर्थं 'इदं' इति । गुणमयदेहादिकं दृष्टेश्वरदेहेऽपि तादृश इति मायामोहित इत्यर्थः । जगाद् च व्यासयोगे 'गौणान्ब्रह्मादिदेहादीन्दृष्ट्वा विष्णोरपीदृशः । देहादिरिति मन्वानो मोहितोऽज्ञो जनो भृशम्' इति । एभ्यो गुणमयेभ्यः, 'गुणेभ्यश्च परं' [१४।१९] इति वक्ष्यमाणत्वात् । 'केवलो निर्गुणश्च' [श्वे. उ. ६।११] इत्यादिश्रुतिभ्यश्च त्रैगुण्यवर्जितमिति चोक्तम् ॥ १३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु विज्ञाननिरूपणं प्रारभ्य 'त्रिभिः' इत्यादिकं किमर्थमुच्यते ? इत्यत आह— **तर्हि** इति । 'ये चैव' [७।१२] इति । विज्ञाननिरूपणोपसंहरवाक्ये सत्त्वादिगुणनिर्वृत्तानां भगवान्कारणमाश्रयश्च तदनाश्रयश्चेत्युक्तम् । [पृ. ३७१] तेनैव गुणातीत इति चोक्तप्रायम् । तस्यायमाक्षेपः । एवं गुणातीततया, सगुणश्च ज्ञायस इति शेषः । एवमनुपलम्भविपरीतोपलम्भमाभ्यामुक्तमसदिति भावः । विकारार्थतानिरासार्थमाह— **तादात्म्येति** । मयट्स्तादात्म्यार्थत्वं कुतः ? इत्यत आह— **तच्च** इति । तादात्म्ये प्रयोगं दर्शयितुमुपोद्धातमाह— **न हीति** । कार्यभूतेत्युपलक्षणम् । गुणप्राचुर्यादिकमपि तस्यां न सम्भवति । ततः किं? इत्यत आह— **गुणेति** । 'दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया' [७।१४] इति मायाया गुणमयीत्वमुच्यते । न च तत्र विकारार्थता सम्भवति, ततः परिशेषतः तादात्म्यार्थता ग्राह्येत्यर्थः । अस्तु मयट्स्तादात्म्ये शक्तिः । अत्र विकारार्थता परित्यज्य तद्ग्रहणे को हेतुः ? इति चेत्, उच्यते— विकारार्थताग्रहणे 'मामेभ्यः परं' इत्यत्र गुणकार्येभ्य एव भगवतः परत्वमुक्तं स्यात्, न तु गुणेभ्यः । अतस्तत्सङ्गहाय तादात्म्यार्थताग्रह-

णम् । एवं तर्हि गुणेभ्य एव परत्वमुक्तं स्यात्, न तु गुणकार्येभ्योऽपीति समानमित्यत आह— **सिद्धं** चेति । सिद्धं प्रमितम् । ततश्च 'गुणात्मकैः' इत्युक्ते गुणानां तत्कार्याणां चोपादाने सति उभयपरत्वमुक्तं भवति— **कार्यधर्मादेरिति** । कार्यद्रव्यस्योपादानेन गुणक्रियाजातिपूर्वाणां धर्माणां गुण्यादिभिरित्यर्थः । भावशब्दस्यानेकार्थत्वात्तस्य विवक्षितमर्थमाह— **भावैरिति** । एवं सति सर्वपरत्वलाभादिति भावः । नन्वेवमप्येभिरिति पुरोवर्तिनामेव ग्रहणात् न सर्वपरत्वसिद्धिरित्यत आह— **सर्व** इति । प्रमितपरामर्शोऽयं न पुरोवर्तिमात्रस्येति भावः । जगन्मोहितमित्यलं किमिदमित्यनेनेत्यत आह— **ज्ञानीति** । व्यवहारपतितमित्यर्थः । ननु भगवद्विषयस्य सगुणत्वमोहस्य कथं गुणात्मकाः पदार्थाः कारणं ? इत्यत आह— **गुणमयेति** । देहत्वादिहेतुनेति शेषः । मायेति गुणमयानां ग्रहणम् । मोहितो जनः । अत्र प्रमाणमाह— **जगाद्** चेति । आदिपदेनेन्द्रियादिग्रहणम् । यदर्थं तादात्म्यार्थग्रहणं कृतं तदाह— **एभ्य** इति । ननु भगवतो गुणातीतत्वे प्रमिते तदर्थोऽयं श्रमः सफलः स्यात् । तदेव कुतः ? इत्यत आह— **गुणेभ्यश्चेति** ॥ १३ ॥

५ आ. मा. भा.— कथमनादिकाले मोहान्त्ययो बहूनामित्यत आह— **दैवीति** । अयमाशयः— माया ह्येषा मोहिका, सा च सृष्ट्यादिक्रीडादिमदेवसम्बन्धित्वात्तिशक्तेर्दुरत्यया । तथा हि देवताशब्दार्थं पठन्ति 'दिवु क्रीडाविजिगीषाव्यवहारद्युतिस्तुतिमदमोदस्वप्नकान्तिगतिषु' [धा. पा. दि. १] इति । कथं ? दैवी, मदीयत्वात् । अहं हि देव इति । अब्रवीच्च 'श्रीभूदुर्गेति या भिन्ना महा-माया तु वैष्णवी । तच्छक्त्यनन्तांशहीनाऽथापि तस्याश्रयात्प्रभोः ॥ अनन्तब्रह्मरुद्रादेर्नास्याः शक्तिकलाऽपि हि । तेषां दुरत्ययाऽप्येषा विना विष्णुप्रसादतः' इति च व्यासयोगे । तर्हि न कथञ्चिदत्येतुं

शक्यते ? इत्यत आह—मामेवेति । अन्यत्सर्वं परित्यज्य मामेव ये प्रपद्यन्ते, गुर्वादिवन्दनं च मय्येव समर्पयन्ति, स एव च तत्र स्थित्वा गुर्वादिर्भवतीत्यादि पश्यन्ति । आह च नारदीये—‘मत्सम्पत्त्या तु गुर्वादीन् भजन्ते मध्यमा नराः । मदुपाधितया तांश्च सर्वभूतानि चोत्तमाः’ इति । ‘आचार्यचैत्य-वपुषा स्वगतिं व्यनङ्क्ति’ इति च ॥ १४ ॥

६ ज. प्र. दी.— उपायाभावानुमानाभासाभ्यामनुपलम्भो विपरीतोपलम्भश्चेत्युक्तम्, अतः किमुत्तरेण वाक्येनेत्यत आह—**कथमिति** । भगवान्गुणमयविग्रह इत्ययं न मोहः, बाधकप्रत्ययाभावात् । ज्ञानिनां सम्पत्प्रत्ययो बाधक इत्युक्तमिति चेत्, न; बहुतरज्ञानविरोधेन कतिपयज्ञानानामेव यथार्थत्वापत्तेः । ननुतरकाले बाधकप्रत्ययो भविष्यति चेत्, न; अनादौ काले जातस्योत्तराण्यसम्भवादिति भावः । ननु बाधकप्रत्ययाभावाद्यथार्थ एवार्थं प्रत्यय इति शङ्कायां किमेतदसङ्गतमुच्यते ? इत्यत आह—**अयमिति** । ‘एषा’ इत्यनुवादेन ‘मोहिका’ इति व्याख्यातं, मोहितमिति धात्वर्थमात्रं परामृश्य योग्यप्रत्ययसम्बन्धेन व्याख्यानात् । गुणमयी तदभिमानिनी दुर्गा, या हि तमोगुणेनैवंविधं मोहं जनयति । अनुमानं तु निमित्तमात्रम् । ततः किम् ? इत्यत आह—**सा चेति** । सा च दुरत्यया, तत्कृतमोहं कोऽपि नात्थेयुं शक्नोति, न कस्यापि बाधकप्रत्ययो भवति । कुतो दुरत्यया ? इत्यतोऽतिशक्तेरिति हेतुरध्याहृत्योक्तः । कुतोऽतिशक्तिवत्त्वम् ? इत्यतो ‘दैवी’ इत्येतद्धेतुगर्भमिति व्याख्यातम्, देवसम्बन्धित्वादिति । सम्बन्धित्वं परमप्रियत्वम् । स च देवस्यातिशक्तिवे तत्सम्बन्धिन्यास्तत्स्यात्, तदेव कुतः ? इत्यतो देवशब्दार्थो निरुक्तः । **सृष्ट्यादीति** । सृष्ट्यादिश्च सा क्रीडा च प्रथमादिपदेन स्थित्यादेः सङ्ग्रहः, द्वितीयेन विजिगीषादेः । क्रीडादिमत्वेनातिशक्तिर्न सिध्यतीति क्रीडा व्याख्याता । देव-

७ ह. पै. भा.—**त्रिभिरिति** । त्रिभिर्गुणमयैः सत्त्वरजस्तमोमयैर्भावैः प्राणिभिरेभिः सर्वमिदं जगद्वर्तते । मम मायया मोहितं नाभिजानाति मामेभ्यो गुणेभ्यः परं कारणत्वेन स्थितमव्ययम् ॥ १३ ॥
दैवीति । देवस्य ममेश्वरस्य विष्णोः स्वभावभूता दैव्यप्राकृता । हि यस्मादेषा गुणमयी गुणात्मिका मम माया दुरत्यया दुस्तरा, तस्मान्मामेव ये प्रपद्यन्ते शरणं गच्छन्ति मायामेतां तरन्ति ते ॥ १४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— कथमेवंविधमेव त्वामयं जनो न जानाति ? तत्राह—**त्रिभिरिति** । गुणमयैः सत्त्वरजस्तमोगुणाधिकारैः, अत एव त्रिभिः त्रिविधैः एभिः पूर्वोक्तैर्भावैः पदायैः सर्वमिदं जगत् मोहितमविवेकं प्रापितम्; अत एव एभ्यो गुणमयेभ्यः परं एषां कल्पनाधिष्ठानम्, अत एवाव्ययं सर्वविकारशून्यं च मां नाभिजानाति । अहो दौर्भाग्यमविवेकिलोकस्थेत्यभिप्रायः ॥ १३ ॥

यदि सर्वमपि जगत्रैगुण्यमोहितम्, तर्हि मोहश्चित्तः कश्चिदपि नास्तीति जगदनिर्माक्ष एव भविता; तत्राह—**दैवीति** । ये मामेव प्रपद्यन्ते त एतां मायां तरन्तीति प्रथमसन्धयः । प्रपत्तिरत्र ज्ञानम्, गत्यर्थानां ज्ञानार्थकत्वात् ज्ञानस्यैव मायाख्याविद्यानिवर्तकत्वेन तत्तरणहेतुत्वाच्च । न चाविद्यातिरिक्तैर्मायेति युक्तम्; ‘माया चाविद्या च स्वयमेव भवति’

शब्दस्य क्रीडादिमत्त्वमर्थः । कुतः ? इत्यत आह—**तथा हीति** । देवशब्दे या प्रकृतिस्तदर्थमित्यर्थः । प्रत्ययस्तु इगुपधलक्षणस्य कस्य बाधकः पचाद्यच् । ‘दैवी’ इत्यनेन निराकाङ्क्षत्वान्ममेति व्यर्थमित्यत आह—**कथमिति** । तस्यैव व्याख्यार्थमेतदिति भावः । त्वदीयत्वेऽपि कथं दैवीत्यतः शेषं पूरयति—**अहं हीति** । आशयवर्णनसमाप्ताविति शब्दः । अत्र प्रमाणमाह—**अब्रवीच्चेति** । उत्तरस्य प्रकृतोपयोगितया सङ्गतिमाह—**तर्हीति** । यदि न केवलमनुमानं, किन्तु भगवतोपोद्धृता माया मोहहेतुस्तर्हीत्यर्थः । ततश्च ज्ञानिव्यावृत्त्यर्थं यदिदमित्युक्तं तदसदिति भावः । ननु मायात्ययोपायस्यासम्भवात् न शङ्कायां तदुपाय एव वक्तव्यः, न तूपायान्तरप्रतिषेधः । अतोऽनुपपन्नमवधारणमित्यत आह—**अन्यदिति** । स्वप्रतिपत्तावित्थम्भावपुत्रक एवैवशब्दो नोपायान्तरप्रतिषेधपर इत्यर्थः । एवं तर्हि गुर्वादिवन्दनाभावः प्राप्त इत्यतोऽभिप्रायमाह—**गुर्वादीति** । भागवता एत इत्यादिबुद्ध्या वन्दनादि कुर्वन्तीति यावत् । एतन्मध्यमभक्तानां चरित्रमुक्तम्, उक्तमानां त्वाह—**स एवेति** । भगवानेव तत्र गुर्वादिषु । द्वयं प्रमाणेनोपपादयति **आह** चेति । अहं च सा सम्पत्तिश्च मदुपाधितया मत्प्रतिमात्वेन । चैत्वं चित्स्थम् । स्वगतिं स्वज्ञानम् । व्यनङ्क्ति व्यञ्जयसि ॥ १४ ॥

[च. उ. ता. ९] “मायां तु प्रकृतिं विद्यात्” [श्वे. उ. ४।१०] ‘अविद्या प्रकृतिर्माया तमोऽज्ञानमजानृतम् । प्रधानं च जडं विद्धि क्षयिष्णु त्रिगुणात्मकम् । अचेतनमसन्नैव तथा सर्वांशुभास्पदम्’ इत्यादिश्रुतिस्मृतिवचनैर्मायाविद्ययोरभेदावगमात् ।

एतेन ‘मायाशब्दोऽत्र विचित्रशक्तिपरः, न मिथ्याज्ञानपरः’ इति माध्वरामानुजोक्तं निरस्तम्; विचित्रप्रासादादिनिर्मातरि विचित्रशक्तिमति मायाविशब्दप्रयोगाभावात्, ‘माया-मात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः’ [गौ. का. १।१७] इति श्रुताव-पारमार्थिकवस्तुन्येव मायाशब्दस्य प्रयोगदर्शनाच्च; माया ज्ञेया मया सृष्टा यन्मां पश्यसि नारद ! [१।२।९।४५] इति महा-भारतेऽप्यर्थक्रियाकारिणि मिथ्यार्थ एव मायाशब्दप्रयोगाच्च; ‘भूयश्चान्ते विश्वमायानिदृत्तिः’ [श्वे. उ. १।१०] इति ज्ञान-

निवर्त्यत्वेन श्रुत्युक्तमायाया मिथ्यात्वावश्यम्भावाच्च; ऐन्द्र-
जालिकेषु गजतुरगादिषु मिथ्याभूतेष्वेव लोके मायाशब्द-
व्यवहाराच्च । न च 'मञ्जाः क्रोशन्ति' इतिवदयमौपचारिको
व्यवहार इति युक्तम्; मुख्ये सम्भवति निर्निमित्तौपचारिक-
त्वकल्पनस्यान्याय्यत्वात् । 'ततो भगवता तस्य रक्षार्थं
चक्रमुत्तमम् । आजगाम समाज्ञसं ज्वालामालि सुदर्शनम् ।
तेन मायासहस्रं तच्छम्बरस्यागुगामिना । बालस्य रक्षता
देहमेकैकं तत्र सूदितम्' [वि.पु. १।१९।१९, २०] इत्यत्रापि
मायापदं मिथ्यार्थवाचकमेवेत्यास्तां तावत् ।

'मामेव प्रपद्यन्ते' इत्येवकारेण द्वितीयज्ञेयनिषेधादद्विती-
यात्मज्ञानं दर्शितम् । निरस्तसमस्तभेदं निरुपाधिकं नित्य-
शुद्धबुद्धसुप्तप्रत्यगभिव्रज्ज्वालेतन्मये प्रपद्यन्ते जानन्ति साक्षा-
त्कुर्वन्ति, ते एतां 'त्रिभिर्गुणमयैर्भावैरिदं जगन्मोहितम्'
[७।१३] इति प्रागुक्तत्रिगुणात्मिकामखिलानर्थहेतुं माया-
मत्तितत्त्व्यतिक्रामन्ति, नाशयन्तीति यावत्; 'सर्वं ज्ञानप्लवे-
नैव वृजिनं सन्तरिष्यसि' [४।३६] 'बुद्धिर्व्यतितरिष्यति'
[२।५२] इति तरतेनांशार्थकत्वेन प्रयोगदर्शनात्, "सर्वं
पाप्मानं तरति" [ब्र. उ. ४।४।२३] "तरति ब्रह्महत्याम्" "तरति
शोकमात्मवित्" [छां. उ. ७।१।३] इत्यादिश्रुतिप्रयोगाच्च;
'भूयश्चान्ते विश्वमायानिटत्तिः' [श्वे. उ. १।१०] इति विना-
शस्यैव श्रवणाच्च । स्यादेतत्, किमाश्रयेयं माया ? किंविषया ?
किंप्रमाणिका ? कीदृश्रूपा ? किमधीना ? इति पञ्चप्रश्नानां
क्रमेणोत्तराण्यहं पूर्वाग्निं दैवीति "एको देवः सर्वभूतेषु
गुहः" [श्वे. उ. ६।११] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धे स्वयं बोधन-
वति देवे स्वप्रकाशचैतन्ये तदाश्रयतया तद्विषयतया च
कल्पितेत्यर्थः । अनेन स्वप्रकाशचिन्मानमेवाज्ञानस्याश्रयो
विषयश्चेति प्रथमप्रश्नस्योत्तरम् । उक्तं च सङ्क्षेपशारीरके—
'आश्रयत्वविषयत्वभागिनी निर्विशेषचित्तिरेव केवला । पूर्व-
सिद्धतमसस्तु पश्चिमो नाश्रयो भवति नापि गोचरः' ॥ इति ।

'देवस्येयम्' इति सम्बन्धसामान्यव्याख्याने 'मम माया'
इत्यनेनैव तत्सिद्धेः 'दैवी' इति पदं व्यर्थं स्यात् । 'दैवी अलौ-
किकी, अत्यद्भुतेत्यर्थः' इति व्याख्याने तु 'अहमज्ञः' इत्यज्ञानस्य
सर्वलोकप्रसिद्धत्वादलौकिकत्वानुपपत्तिः । अत्यद्भुतत्वस्य च
दैवीशब्दार्थत्वमसिद्धम् । 'देवेन मया क्रीडायां निर्मिता दैवी'
इति रामानुजव्याख्याने 'मम माया' इत्येतद्व्यर्थम्,

'प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्वयनादी उभावपि' [१३।१९] इति
भगवद्ब्रह्मविरोधश्चेति यथोक्त एव दैवीपदस्यार्थः ।

अथ अज्ञाने किं प्रमाणं इति तृतीयप्रश्नस्योत्तरमाह—
एषेति । 'अहमज्ञः' 'मामन्यं च न जानामि' इति सर्व-
प्रत्यक्षसिद्धेत्यर्थः । हिशब्देन तत्प्रसिद्धिर्बोध्यते । न च
चिन्मात्राश्रयस्याज्ञानस्याहमर्थानाश्रयत्वात् 'अहमज्ञः' इति
प्रत्यक्षं कथं प्रमाणं स्यादिति वाच्यम्; दृग्भूत्वानाश्रयस्याप्य-
यसो वह्निप्रत्यासत्तेः 'अयो दहति' इतिवत् अज्ञानाना-
श्रयस्याप्यहमर्थस्य चैतन्यतादात्म्याभ्यासात् 'अहमस्मि' इति
प्रत्यक्षप्रतीत्यविरोधादिति वज्रपञ्जरे प्रपञ्चः । कीदृश्रूपेति
चतुर्थप्रश्नस्योत्तरमाह— गुणमयीति । सत्त्वरजस्तमोगुणत्रया-
त्मिका, अत एव दुरन्धया त्रिगुणरज्जुरिवातिदृढत्वेनाभेदबन्ध-
नत्वाद्येतुमशक्याः ज्ञानं विनाऽनुच्छेद्येति यावत् । 'किमधी-
ना' इति पञ्चमप्रश्नस्योत्तरम्— मम भाग्येति । मम परमेश्वरस्य
वशवर्तिनीत्यर्थः; 'यत्कारणं विश्वमिदं च माया आज्ञाकरी
तस्य' इति भागवतोक्तेः । अतो मद्धीनां भाग्यां मत्प्रपन्ना
एव तरन्ति । 'तेपामेवानुकम्पार्थमहमज्ञानजं तमः । नाशया-
म्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता' [१०।११] इति हि
वक्ष्यते ।

ननु सत्यमेवेदं ब्रह्मतत्त्वज्ञानादज्ञाननिवृत्तिरिति, तदेव तु
दुर्लभम्, 'आश्रयवत्प्रयति कश्चिदेनम् ... श्रुत्वाऽप्येनं वेद न
चैव कश्चित्' [२।२९] इति स्वयैवात्मज्ञानस्य जगत्प्रसम्भ-
वोक्तेः; अतो जगदनिर्मोक्षतादवस्थमिथ्याशङ्कायामप्येतदेवो-
त्तरं भगवतः परमकारुणिकस्यावर्तनीयम्— 'मामेव ये प्रप-
द्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते' इति । मामेवेति प्रदर्शनीयस्वरू-
पस्य शृङ्गग्राहिकया निर्देशः । मामप्रतोऽवस्थितं, अखिल-
जनविलोचनासौचनकं, अतिवेलसौन्दर्यं, अभिनवजलधर-
श्यामलं, आश्रितवात्सल्यजलधि, अतिमानुषविचित्रचरित्रं,
अखिललोकशरण्यं, अनवरतप्रसादसुखं, अरविन्दपलाश-
लोचनं, अखण्डभक्त्या ये प्रपद्यन्ते शरणशुभगच्छन्ति त एतां
मायां तरन्ति, मायया नाभिभूयन्ते । मायैव तु तेभ्यो भवे-
नापसर्पति वारवन्तितेव क्रोधनतपोधनात् । तेषां चातिसुलभं
तत्त्वज्ञानम्, 'तेपामेवानुकम्पार्थम्' [१०।११] इति वक्ष्यमा-
णत्वात् । अत एतादृशं मत्प्रपदनं मायातरणाथिभिरखिलैरपि
कर्तव्यमिति भगवतोऽभिप्रायः ॥ १४ ॥

९ व० त० दी०—परमेतदसंस्पृष्टं मां वेदान्तवेद्यं न जगद्वेदेहं गुणतन्त्रत्वादित्याह—त्रिभिरिति । भावैस्त्रिभिः
पदार्थैः । त्रित्वं गुणमयत्वाभिप्रायेण । मोहितं जगदिदमावृतं एभ्यस्त्रिगुणात्मकेभ्यो भावेभ्यो मूलभूतगुणेभ्यो वा
परमव्ययं विनाशरहितं मां न जानाति । प्रकृतेर्गुणा एव बन्धकाः । सत्त्वरजस्तमोमयैः भावैः सर्वं जगन्मोहितं,
मम मायागुणा एव हि परिणता अपि स्वरूपावरणे विक्षेपे च हेत्वन्तरभूताः भगवज्ज्ञानसाधनप्रतिकूलाः प्रत्युत
बन्धरूपाः जीवेऽविद्याकृताध्यासदाढ्यकारणभूताश्च 'सर्वाध्यासनिवृत्तौ हि सर्वथा न भवेद्यथा । सा च विद्योदये
सा च न शब्दात्सुविचारितात् ॥ मर्यादाभङ्ग एव स्यात्प्रमाणानां तथा सति । गजानुमानं नैव स्यात्साङ्कर्यं वा
तथा भवेत् ॥ दशमस्त्वमसीत्यादौ देहादिविषयत्वतः । शब्दस्य साहचर्येण चक्षुषैव भवेन्मतिः ॥ स्मारकत्वमतो
बाक्ये सङ्ख्याज्ञानं पुरा यतः । अध्यासस्यानिवृत्तत्वाच्च विविक्तात्मदर्शनम् ॥ मनसा शक्यते कर्तुं नान्यथा सर्वदा
गी. द्वि. ५

भवेत् । प्रत्यक्षेणापि विज्ञानं मायया ज्ञानकाशया ॥ स्वप्रबोधरीत्या हि किमु शाब्दं निवारयेत् । सर्वज्ञत्वं सर्व-
भावज्ञानं चापाततः फलम् ॥ सर्वो न ब्रह्म सर्वं तु वामदेवस्तथा जगौ । अवयुज्यागर्भवासात्सूर्याद्यनुवदन्मुहुः ॥ ज्ञान-
दुर्वलवाक्यत्वात्पाषण्डवचनं मतम् । सत्ये युगेऽतिमहतां भवत्येतन्न चान्यथा ॥ स्वप्नो जागरणं चैव यथा ह्यन्यो-
न्यवैरिणौ । विद्याविद्ये तथा स्यातां न तु सर्वात्मना लयः । इदमेव विनिश्चित्य श्रीकृष्णोऽर्जुनमाह वै' ॥ मामेवेति ।
एवकारेण सर्वेषामनुपायत्वमाह, ज्ञानादीनां सर्वेषां भगवदधीनत्वात् । 'विश्वासं सर्वतस्त्यक्त्वा कृष्णमेव भजेद्बुधः'
इति श्रीमदाचार्योक्तानुसारेण प्रपत्तिमार्गरीत्या ये भजन्ते मां पुरुषोत्तममेव ते मायां तरन्ति । इयं च दैवी
माया प्रकृते, नासुरी; अन्यस्याज्ञानविशेषेण स्वकृतिसाध्येन च बाधितत्वनियमात्, अतएव दुरत्यया । यद्वा
धात्वन्वर्था दैवी गुणमयी च । ममेति मद्धीनभक्तहितकारिण्येषा भवतीति एतां मायां त एव जगति स्थिता
मदीया निर्गुणात्मकास्तीर्णा इत्यर्थः ॥ १३ ॥ १४ ॥

१० पु. अ. त.— एवं लीलया रसार्थं प्रकटितान् गुणान्
मयि दृष्ट्वा सर्वे मोहं प्राप्य मां न जानन्तीत्याह—त्रिभि-
रिति । एभिः परिदृश्यमानैर्मस्मन्धनेन लेहलीलारसतः प्रक-
टभूतैस्त्रिभिः सात्त्विकादिभिर्गुणमयैर्मदुणात्मकैर्भावैर्भावनात्म-
कैरिदं परिदृश्यमानमधिकरणात्मकमाध्यात्मिकं जगत् मामेभ्यः
पूर्वोक्तभावेभ्यः परस्मृकृष्टं केवलं रसात्मकमत एवाव्ययं विप्र-
योगादिभावेषु न्यूनतादिरहितं नाभिजानाति ॥ १३ ॥ नन्वेवं
चेदस्माभिः कथं ज्ञातव्य इत्याकाङ्क्षायामाह—दैवीति । एषा
मम गुणमयी मद्गुणात्मिका दैवी केषुचिद्भाग्यवत्सु रसदानेच्छया

प्रकटीकृतक्रीडात्मिका माया अलौकिकसामर्थ्येनान्यथाभावो-
त्पादनसमर्था । अतएव दुरत्यया दुःखेनापि जेतुमशक्या ।
एतादृशीमपि ये मामेव केवलमनन्यभावेन पुरुषोत्तमं प्रपद्यन्ते
प्रपन्ना भवन्ति ते एतां मायां मोहनात्मिकां तरन्ति । मां
जानन्तीत्यर्थः । 'मामेव ये' इत्यत्रैवकारेण 'माम्' इत्येकवचनेन
च भावात्मकतया केवलं पुरुषोत्तमत्वेन स्वभजनं दास्यभावे-
नोक्तं, न तु लीलादिसहितदर्शनेन स्वरमणेच्छादिकतया । एतेन
त्वमपि तथा प्रपन्नो भवेत्युक्तम् ॥ १४ ॥

११ नी० भा० दी०— कथं तर्हि स्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चबाधेन जना आत्मानं नावगच्छन्ति ? इत्याशङ्क्याह—
त्रिभिरिति । एभिः पूर्वोक्तैस्त्रिभिस्त्रिविधैर्भावैः प्रकाशप्रवृत्तिनियमाद्यैर्गुणमयैः सत्त्वरजस्तमोगुणविकारैरिदं चराचरं
प्राणिजातं जगच्छब्दवाच्यं मोहितं सदेभ्यो गुणेभ्यः परं मां न जानाति । यथा रज्ज्वां सर्पभ्रमेण व्याकुलः
सर्पात्परां रज्ज्जुं न जानाति, तद्वत् । परत्वे हेतुः—अव्ययम् । एते भावाः परिणामित्वात् व्ययवन्तः, अहं तु
तद्विपरीतः साक्षी इत्यव्ययः ॥ १३ ॥

देवस्य जीवरूपेण लीलया क्रीडतो मम सम्बन्धिनीयं दैवी, हि प्रसिद्धा, पिण्डब्रह्माण्डरूपेण वित्तैषा मम
चिन्मात्रस्य माया मामहं न जानामीति साक्षिप्रत्यक्षत्वेनापलापानर्हाऽनृतस्य प्रपञ्चस्येन्द्रजालादेरिव प्रका-
शिका, गुणमयी सत्त्वरजस्तमोगुणमयी दुरत्यया दुरतिक्रमा, ये मामेव सर्वभूतस्थं भगवन्तं वासुदेवं प्रपद्यन्ते
विषयीकुर्वन्ति त एवैतां मायां तरन्ति । अधिष्ठानज्ञानेनैव समूलस्य भ्रमस्योच्छेदो भवति, न तु ज्ञानान्तरेण
वा वृत्तिनिरोधेन वेत्यर्थः । अयमर्थः— जीवेश्वरविभागशून्ये शुद्धचिन्मात्रे कल्पितो मायादर्पणश्चित्प्रतिबिम्बरूपं
जीवं वशीकृत्य बिम्बचैतन्यमनुरुध्य प्रचलति, अयस्कान्तमनुरुध्येव लोहशलाका, इदमेव ईश्वराधीनत्वं । मायायाः
ईश्वरस्य च मायाद्वारा सर्वसृष्टत्वमपि । तथा च श्रुतिः "अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत्तस्मिन्श्चान्यो मायया
सन्निरुद्धः" [श्रे. उ. ४।९] इति । तथा चैकैव माया जीवेश्वरयोरुपाधिर्दर्पण इव बिम्बप्रतिबिम्बयोः । बिम्बप्रतिबिम्ब-
भावानाक्रान्तमुभयानुस्यूतं शुद्धचिन्मात्रमन्यत्तृतीयं मुक्तप्राप्यम् । जीवेश्वरौ चोपाधिपक्षपातदशायामल्पज्ञत्वसर्व-
ज्ञत्वशशस्त्वशासितृत्वादिभावं भजेते । तावेव तद्भावे उपाधिप्रचारदर्शनावुदासीनबोधरूपतया जीवसाक्षीश्वर-
साक्षीति शब्दाभ्यां व्यवह्रियेते । एवं च जीव ईश्वराराधनावाप्तप्रत्यक्तत्त्वज्ञानेन मायायां नष्टायां तत्कार्यस्यापि
नाशेन साक्ष्याभावात्साक्षित्वमपि परित्यज्य बिम्बप्रतिबिम्बानुस्यूतं शुद्धं तृतीयं चैतन्यं प्राप्नोतीति तदिदमुक्तं—
दैवी मायेति । 'मम माया' इति चैकस्या एव जीवेश्वरसम्बन्धित्वं जीवस्येश्वरभजनेन मायातरणमिति च ॥ १४ ॥

न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः ।

माययाऽपहतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः ॥ १५ ॥

भगवद्भक्तानां चतुर्विधत्वम् ।

चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ! ।

आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ! ॥ १६ ॥

१ शां. भा.—यदि त्वां प्रपन्ना मायापेतां तरन्ति, कस्मात्त्वामेव सर्वे न प्रपद्यन्ते? इत्युच्यते—
न मामिति । न मां परमेश्वरं दुष्कृतिनः पापकारिणो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमा नराणां मध्येऽधमा
निकृष्टास्ते च माययाऽपहृतज्ञानाः सम्मुषितज्ञाना आसुरं भावं हिंसानृतादिलक्षणमाश्रिताः ॥ १५ ॥

ये पुनर्नरोत्तमाः पुण्यकर्माणः—चतुर्विधाश्चतुष्प्रकारा भजन्ते सेवन्ते मां जनाः सुकृतिनः
पुण्यकर्माणो हेऽर्जुन ! । आर्त आर्तिपरिगृहीतस्तस्करव्याघ्रोगादिनाऽभिभूत आपन्नः, जिज्ञासुर्भ-
गवत्तत्त्वं ज्ञातुमिच्छति यः, अर्थार्थी धनकामः, ज्ञानी विष्णोस्तत्त्वविच्च हे भरतर्षभ ! ॥ १६ ॥

२ आ. शां. व्या.—भगवन्निष्ठाया मायातिक्रमहेतुत्वे
तदेकनिष्ठत्वमेव सर्वेषामुचितमिति पृच्छति—यदीति । पाप-
कारित्वेनाविवेकभ्रयस्तया हिंसानृतादिभ्रयस्त्वाद्भ्रयसां जन्तूनां
न भगवन्निष्ठत्वसिद्धिरित्याह—उच्यते इति । मोढ्यं पापका-
रित्वे हेतुरत एव निष्कर्षः । सम्मुषितमिव तिरस्कृतं ज्ञानं स्व-
रूपचैतन्यमेषामिति ते तथा ॥ १५ ॥

तेषां तर्हि तन्निष्ठा सुकरेति तत्राऽऽह—ये पुनरिति ।
ते भजन्ते भगवन्तमिति शेषः । ये त्वां भजन्ते ते किं सर्वे
मायां तरन्ति? नैव, प्रार्थनावैचित्र्यादित्याह—चतुर्विधा
इति । आपन्नस्तन्निष्ठमिच्छन्निति शेषः—तत्त्वविद्धिति ।
शब्दज्ञानवानात्मतत्त्वसाक्षात्कारमात्रार्थी मुमुक्षुरित्यर्थः ॥ १६ ॥

३ रा. भा.—किमिति भगवदुपासनापादिनीं भगवत्प्रपत्तिं सर्वे न कुर्वते? इत्यत्राह—न
मामिति । दुष्कृतिनः पापकर्माणो मां न प्रपद्यन्ते । दुष्कृततारतम्येन ते चतुर्विधा भवन्ति—मूढाः,
नराधमाः, माययाऽऽपहृतज्ञानाः, आसुरं भावमाश्रिताः—इति । मूढाः—विपरीतज्ञानाः पूर्वोक्त-
प्रकारेण मत्स्वरूपापरिज्ञानात् प्राकृतेष्वेव विषयेषु सक्ताः पूर्वोक्तप्रकारेण भगवच्छेषतैकरसमात्मानं
भोग्यजातं च स्वशेषतया मन्यमानाः; नराधमाः सामान्येन ज्ञातेऽपि मत्स्वरूपे मदौन्मुख्यानर्हाः,
माययाऽपहृतज्ञानाः—मद्विषयं मदैश्वर्यविषयं च ज्ञानं प्रस्तुतं येषां तदसम्भावनापादिनीभिः कूट-

१ आर्तस्य पापनिवृत्त्यर्थम्, जिज्ञासोश्चित्तशुद्धयर्थम्, अर्थार्थिनोऽर्थसिद्धयर्थम्, ज्ञानिनो लोकसंग्रहार्थं च भगवद्भजनमाव-
श्यकमिति केचित् । आर्तजिज्ञासुर्वार्थिज्ञानिनः क्रमेणार्तरौद्रधन्यशुक्लाख्यचरमकालीनचिन्तावन्तो बोध्या इत्यन्ये । ताश्चोक्ताः
भविष्योत्तरपुराणे—

राज्योपभोगशयनासनसाधनेषु स्त्रीगन्धमाल्यमणिवस्त्रविभूषणेषु ।

इच्छामिलाषमतिमात्रमुदेति मोहाद्दयानं तदार्षमिति सम्प्रवदन्ति तज्ज्ञाः ॥

संछेदनैर्दहनताडनपीडनैश्च गात्रप्रहारदमनैर्विनिकृन्तनैश्च ।

यस्येह राग उपयाति न चानुकम्पा ध्यानं तु रौद्रमिति तत्प्रवदन्ति सन्तः ॥

सूत्रार्थमार्गणमहाव्रतभावनानि निर्बन्धमोक्षगमनागतिहेतुचिन्ता ।

पञ्चेन्द्रियाद्युपशमश्च दया च भूते ध्यानं तु धन्यमिति तत्प्रवदन्ति सन्तः ॥

यस्येन्द्रियाणि विषयैर्न विचर्चितानि सङ्कल्पनाशनविकल्पविकासयोगैः ।

तत्त्वैकनिष्ठयुतियोगभृतान्तरात्मा ध्यानं तु शुक्लमिति तत्प्रवदन्ति सिद्धाः ॥ इति ।

एतत्फलविशेषोऽपि तत्रैव—

आर्ते तिर्यगधोगतिश्च नियता ध्याने च रौद्रे सदा धन्ये देवगतिः शुभं फलमथो शुक्ले च जन्मक्षयः ।

तस्माज्जन्मरुजापहे हिततरे संसारनिर्वाहके ध्याने श्वेततरे रजःप्रमथने कुर्यात्प्रयत्नं बुधः ॥ इति ।

अत्र च तुल्यवदभिधानेनार्तादिभक्तेषु न कश्चिदपि गौणमुख्यभाव इति प्राप्ते भक्तिमीमांसायां भगवाञ्छ्लाघिडह्योऽमीमांसत-
'गौणं त्रैविध्यमितरेण स्तुत्यर्थत्वात्साहचर्यम्' (२।२।१६) इति । आर्तादयस्त्रयो गौणा ज्ञान्येव परमभक्तः । तेन सहार्तादीना-
मभिधानं तु स्तुत्यर्थमेव, यथा राजसमभिव्याहारेणामात्यानामित्यर्थः । उक्तं चान्यत्र—

'चतुर्विधा मम जना भक्ता एव हि मे श्रुतम् । तेषामेकान्तिनः श्रेष्ठा ये चैवानन्यदेवताः ॥ ३४ ॥—

युक्तिभिरपहृतं, ते तथोक्ताः, आसुरं भावमाश्रिताः— मद्विषयं मदैश्वर्यविषयं च ज्ञानं सुदृढमुपपन्नं येषां द्वेषायैव भवति, त आसुरं भावमाश्रिताः । उत्तरोत्तराः पापिष्ठतमाः ॥ १५ ॥

४ वे. ता. चं.— 'ये प्रपद्यन्ते' [७।१४] इतिविशेष-निर्देशप्रतिक्षेपाभिप्रायेणाशङ्कते— किमिति । सुकृतिवदुष्कृ-तित्वभेदः साक्षाच्छङ्कोत्तरम् ; तत्तारतम्यकथनं त्वत्यन्तहेया-त्यन्तोपादेयाकारभेदज्ञापनार्थमित्यभिप्रायेणाह दुष्कृतिन इति । उत्तरश्लोकस्थचतुर्विधपदमत्रापि चतुर्विधपुरुषनिर्देशवशादाकृष्य दर्शितम् । मूढत्वादिविशेषणानामेकस्मिन्नेव समुच्चयः किं न स्यात् ? इति शङ्काव्युदासाय पदचतुष्टयव्याख्या मूढत्वापहृत-ज्ञानत्वयोर्मध्ये काचिदवस्था नराधमशब्देन विवक्षितेत्यभिप्राये-णाह—सामान्येनेति । उपनिषदर्थनिश्चयाभावेऽपि सर्वलोकप्रसि-द्धीतिहासपुराणादिभिः सामान्यज्ञानम् । सुमेरुप्रभृतिष्विव सुलभ-त्वापरिज्ञानादौन्मुख्यानर्हत्वम् । उत्पन्नस्यैव हि ज्ञानस्यापहारः ; स हि विचित्रमोहजनकतया मायाशब्दवाच्याभिः कुदृष्टिबाह्य-प्रसृतकृत्युक्तिभिरेवेत्यभिप्रायेणाह मद्विषयमिति । 'आसुरं

भावमाश्रिताः' इत्येतदनपहृतज्ञानविषयमित्याह सुदृढमुपप-न्नमिति । निपुणतमप्रतिपादितप्रक्रियया प्रमाणतर्कराव्यत्येन निश्चितमित्यर्थः । असुरसम्बन्धी भाव आसुरो भावः ; असुरा हि भगवन्तमतिशयितशक्तिं जानन्त एव द्वेषमाचरन्ति । वक्ष्यते चासुरप्रकृतीनां भावः षोडशे । 'द्विविधो भूतसर्गोऽयं दैव आसुर एव च । विष्णुभक्तिपरो देवो विपरीतस्तथाऽऽसुरध ॥ [वि. ध. १०९।७४] इति न्यायाच्चायमासुरो भावो भगवति द्वेष एवेत्यभिप्रायेण द्वेषायैव भवतीत्युक्तम् । एषामुत्तरोत्तरेषां ज्ञानांशेनातिशयादुत्कृष्टतमत्वभ्रमः स्यादिति तन्निरासायाह— उत्तरोत्तरा इति । 'विदुषोऽतिक्रमे दण्डभूयस्त्वम्' [गौ. ध. २।१२।६] इति न्यायेन ज्ञानप्रकर्ष एवात्र पापिष्ठतमत्वे हेतुः ; ज्ञानातिशयेऽपि वैमुख्यं च प्राचीनपापातिशयादेवेति भावः ॥ १५ ॥

३ श. भा.— सुकृतिनः—पुण्यकर्माणो मां शरणमुपगम्य मामेव भजन्ते; ते च सुकृततार-तम्येन चतुर्विधाः; सुकृतगरीयस्त्वेन प्रतिपत्तिवैशेष्यादुत्तरोत्तराधिकतमा भवन्ति । आर्तः— प्रतिष्ठाहीनः, अश्वैश्वर्यः पुनस्तत्प्राप्तिकामः । अर्थार्थी अप्राप्तैश्वर्यतया ऐश्वर्यकामः । तयोर्मुखभेद-मात्रम् ; ऐश्वर्यविषयतयैक्यादेक एवाधिकारः ; जिज्ञासुः—प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूपावाप्तीच्छुः ; ज्ञान-मेवास्य स्वरूपमिति जिज्ञासुरित्युक्तम् । ज्ञानी च—'इतस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम्' [७।५] इत्यादिनाऽभिहितभगवच्छेषतैकरसात्मस्वरूपवित् ; प्रकृतिवियुक्तकेवलात्मन्यपर्यवस्यन् भगवन्तं प्रेम्सुः भगवन्तमेव परमप्राप्यं मन्वानः ॥ १६ ॥

—अहमेव गतिस्तेषां निराशीः कर्मकारिणाम् । ये च शिष्टास्त्रयो भक्ताः फलकामा हि ते मताः ॥ ३५ ॥

सर्वे च्यवनधर्मास्ते प्रतिबुद्धस्तु श्रेष्ठभाक् ।' (म. भा. १२. ३४१. ३४-३६) इति ।

वाचनस्त्वमं श्लोकं—

मन्वेते केऽपि भगवान्मुक्तिमेव प्रयच्छति । न तु कामानतः सेव्यः स कथं कामकामिभिः ॥

अन्ये वदन्ति सर्वत्र समे ब्रह्मणि किं वृथा । विष्णावभिनिवेशेन द्वैतपातकहेतुना ॥

परे त्वाहुः सति ज्ञाने किमर्थं भजनं विभोः । त्रिविधानप्यमूनत्र वैकुण्ठः कुण्ठयञ्जगौ ॥

इत्यवतार्य व्याख्यानशेष उक्तमाक्षेपत्रयं भगवन्मुखेनैवं समाधत्ते—

दाताऽस्मि सत्यमपवर्गपदस्य किन्तु कामानपि प्रवितराम्यभिलाषुकाय ।

शक्नोति दातुममृतं य इह प्रकामं किं काञ्चिकं स परिपाययितुं न शक्तः ? ॥

शक्तस्तु यः कुञ्जलमेव दातुं लभ्या सुधा जातु यथा न तस्मात् ।

तथाऽमरेभ्योऽवमकामदेभ्यो नैवापगोऽपि कदाप्यवाप्यः ॥

मत्परैस्तु विनायासं प्राप्यते कामकाञ्चिकम् । मोक्षामृतप्रदात्रा च मया परिचयोऽधिकः ॥

अथ मोक्षसुधाऽप्येभिर्लभ्यते तत्स्वहोद्भवे । मत् एव, हिता भक्तिर्ममैवातोऽर्थिनामपि ॥

ब्रह्मैवाखिलमपि चेत्कुतो न मुक्त्यै सेव्यन्तेऽन्त्यजखरविट्चरादयोऽपि ।

उत्कृष्टो यदि तु भवत्युपाधिरिष्टः सेव्यस्तत्कथमिव नेश्वरोऽहमेव ॥

उपाधिभेदात्परमावमत्वमुपासकैः स्वीकृतमद्वयेऽपि ।

सर्वोत्तमं मां भजतां न तस्मात् द्वैतान्धतामिहनिपातभीतिः ॥

ज्ञानिनस्त्वात्मभूतं मां साक्षात्कृत्यापि निर्गुणम् । निर्निमित्तं भजन्त्येव सगुणं द्रुतचेतसः ॥

चतुर्विधा अपि जना भजन्त इति वादिना । एवं निरस्ता हरिणा त्रिविधाः पूर्वपक्षिणः ॥ इति ।

— अविगीता ।

४ वे. ता. चं.— 'चतुर्विधा भजन्ते' इत्यत्र भजनपर्य-
वसिता प्रपत्तिविधित्सिता; पूर्वश्लोके तन्निषेधादत्र तद्विधानस्यै-
वोचितत्वादित्यभिप्रायेण शरणमुपगम्येत्युक्तम् । सुकृति-
त्वाविशेषे कथमधिकारिभेद इत्यत्रोक्तं सुकृततारतम्येनेति ।
तारतम्यं विवृणोति सुकृतगरीयस्त्वेनेति । विश्वासादेः
साधारणत्वेऽपि प्रपत्तेर्वैशिष्ट्यं फलेच्छाभेदात् । आर्तशब्दोऽत्रार्ति-
मूलपूर्वस्थितिशैथिल्यपर इत्यभिप्रायेणाह प्रतिष्ठाहीन इति ।
आर्तस्य हि परभजनमार्तिनिवृत्त्यर्थमेवेत्यभिप्रायेणाह भ्रष्टै-
श्वर्यः पुनस्तत्प्राप्तिकाम इति । पाठक्रमादप्यर्थक्रमस्य प्रबल-
त्वाजिज्ञासोः प्रागेवार्थार्थिन उपादानम् । आर्तास्तस्य विशेषं
दर्शयति अप्राप्तेति । अर्थशब्दोऽत्रार्थनीयभोगविशेषपरः ।
फलद्वारा ह्यधिकारिभेदोऽभिधीयते; फलं चार्तस्यार्थार्थिनश्चैश्व-
र्यमेकमेव । यदा पुनस्तदवान्तरभेदेन भेदकल्पसिः तदा भेदान्तर-
मपि वक्तुं शक्यमित्यत्राह तयोरिति । प्रसिद्धेनावान्तरभेदेन
विशेषव्यपदेशमात्रमिति भावः । जिज्ञासुशब्देन ज्ञानार्थिमात्रं
किं न गृह्यते । भगवन्तमेव वा जिज्ञासुः भक्तिश्रद्धारहितः कुतू-
हलमात्रेण भगवन्तं जिज्ञासमानो वा, यथैकैतमे द्विततादयः 'युयं
जिज्ञासवो भक्ताः' इति । 'आरोग्यं भास्करादिच्छेच्छ्रियमिच्छेदु-

५ आ. मा. भा.— तर्हि सर्वेऽपि किमिति नान्याययन्नित्यत आह— न मामिति । दुष्कृति-
त्वान्मूढाः, अत एव नराधमाः । अपहृतज्ञानत्वाच्च मूढाः, अत एवासुरं भावमाश्रिताः । स च वक्ष्यते
'प्रवृत्तिं निवृत्तिं च' [१६।७] इत्यादिना । अपहारोऽभिभवः । उक्तं चैतद्व्यासयोगे 'ज्ञानं स्वभावो
जीवानां मायया ह्यधिभूयते' इति । असुषु रता असुराः, तच्चोक्तं नारदीये— 'ज्ञानप्रधाना देवास्तु
असुरास्तु रता असौ' इति ॥ १५ ॥ १६ ॥

६ ज. प्र. दी.— उत्तरवाक्यं प्रकृतानुपयुक्तमित्यत आह—
तर्हीति । यदि त्वत्प्रतिपत्तिर्मायातरणोपायस्तर्हीत्यर्थः । त्वां
प्रपद्येति शेषः । तथा च 'मामेव' [७।१४] इत्युक्तमसदिति भावः ।
दुष्कृतित्वादीनां प्रयोजनान्तराभावात् हेतुत्वेनान्वये स्थिते किं
ते पश्चापि साक्षाद्भवदप्रतिपत्तिहेतवः ? किं वा हेतुहेतुमद्भावेन ?
इत्यपेक्षायामाह— दुष्कृतिस्त्वादिति । मूढाः मिथ्याज्ञानिनः,
विपर्ययस्याधर्मकार्यत्वप्रसिद्धेः । अत एव मूढत्वादेव । देवा-
नामुत्तममध्यममनुष्याणां च केवलमिथ्याज्ञानित्वाभावात् । अधि-
ष्ठानयाथात्म्याज्ञानस्य विपर्ययहेतुत्वप्रसिद्धेरपहृतज्ञानत्वाच्च मूढाः ।
अत एव नराधमत्वादेव । जीवत्रैविध्यविवक्षायां नराधमाना-
मसुरेष्वन्तर्भावस्य प्रसिद्धत्वात्, आसुरभावाश्रयणात् मां प्रप-
द्यन्त इत्यर्थः । नन्वासुरो भावो हि हिंसानृतादिलक्षणोऽन्यैव्या-

७ ह. प. भा.— न मामिति । न मां दुष्कृतिनः पापकर्माणो मूढाः प्रपद्यन्ते न शरणं
गच्छन्ति । नराधमा मायया मदीययाऽपहृतज्ञाना अपहृतं तिरोहितं ज्ञानं येषांतेऽपहृतज्ञाना आसुरं भाव-
माश्रिताः ॥ १५ ॥ चतुर्विधेति । चतुर्विधाश्चतुष्प्रकारा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ! आर्तो
दुःखी, ज्ञातुमिच्छुर्जिज्ञासुः, अर्थार्थी, ज्ञानी आत्मवित् । भरतर्षभ ! ॥ १६ ॥

८ वें. ब्र. गि.— यद्येवं तर्हि किमिति सर्वेऽपि त्वां न
प्रपद्यन्ते ? पापप्रतिबन्धादित्याह— न मामिति । मां दुष्कृ-
तिनो न प्रपद्यन्त इति प्रथमं सम्बन्धः । तत्र पापतारतम्यात्

ताशनात् । ईश्वराज्ज्ञानमन्विच्छेन्मोक्षमिच्छेज्जनादर्शनात् ॥ [म. पु.
७।४९] इत्युक्ताधिकारिचतुष्टये चात्र प्रत्यभिज्ञायमाने जिज्ञा-
सुरपि स एव भवितुमर्हति; तत्राह प्रकृतीति । भगवन्तं
जिज्ञासोरन्ततो भगवानेव प्राप्यतयाऽभिमत इति न पुरुषार्थभेदः;
तद्भेदाच्चात्राधिकारिभेदः प्रतिपाद्यते । 'आर्तः, अर्थार्थी' इति बाह्य-
पुरुषार्थाभिलाषिणो निर्दिष्टाः । भगवदर्थी च 'ज्ञानी' इति; जीवा-
त्मस्वरूपं चाधिकानन्दस्वरूपं प्राप्यं चान्यत्र प्रसिद्धम् ; अत्रापि
परस्तादधिकारिभेदः समर्थयिष्यते; अतः परिषेष्वादात्मार्थिवि-
षयोऽयं जिज्ञासुशब्द इति भावः । ज्ञानार्थिवाचके जिज्ञासुशब्दे
कथमात्मार्थित्वं व्याक्रियते ? इत्यत्राह— ज्ञानमेवेति । ज्ञानमिह
शुद्धात्मानुभवरूपं विवक्षितमिति भावः । ज्ञानिनोऽधिकार्यन्तर-
त्वानुगुणान् वक्ष्यमाणान् विशेषाननुसन्धाय विशिष्टज्ञानत्वं दर्श-
यति इतस्त्वन्यामित्यादिना । केवलतात्मन्यपर्यवस्य-
न्निति— नगरं प्रविधिक्षोरध्वगस्य च्छायातरुमूलस्वापवदात्मा-
नुभवविलम्ब इति भावः । अत्र जिज्ञासोर्वक्तव्यं सर्वमष्टमे प्रपञ्च-
यिष्यामः । विशिष्टज्ञानफलभूतं पुरुषार्थान्तरपरिग्रहमाह भग-
वन्तं प्रेप्सुरिति । तत्र हेतुमाह— भगवन्तमिति । भगवन्त-
मेवेत्यात्मानुभवविलम्बाक्षमत्वमभिप्रेतम् ॥ १६ ॥

नान्याययन्नित्यत आह— न मामिति । दुष्कृति-
मूढाः, अत एवासुरं भावमाश्रिताः । स च वक्ष्यते
असुराः, तच्चोक्तं नारदीये— 'ज्ञानप्रधाना देवास्तु
ख्यातः (शं.) तद्रहिताश्च क्षपणकादयो न भगवन्तं प्रपद्यन्ते, तत्क-
थमस्य हेतुत्वमित्यत आह— स चेति । एतेषामन्यतमः सर्वे-
वप्यस्तीति भावः । ननु सुक्तौ योग्यानामयोग्यानां च भगव-
न्तमप्रतिपद्यमानानां एते धर्मा वक्तव्याः, तत्र मुक्तियोग्यानां
सम्यग्ज्ञानस्वभावात्, तत्कथं मपहृतज्ञानत्वं इत्यत आह— अप-
हार इति । आगमवाक्यमपि सज्जीवविषयं मुक्तियोग्यानाम-
सुरभावाश्रयणप्रवृत्त्याद्यज्ञानेनोक्तम् । प्रकारान्तरेण घटयितु-
माह— असुष्विति । इन्द्रियेषु तत्प्रीणन एव रताः । 'असौ' इति
जातावेकवचनम् । पदसन्धेर्विवक्षाधीनत्वात्सन्धिर्न दोषः ।
त्रिभिरित्यत्र भगवतो गौणविग्रहत्वज्ञानस्य कारणमुक्तम् ।
अत्र तु स्वदोषादेव न मां प्रपद्यन्ते । न तु मत्प्रपत्तेर्मायातरणो-
पायत्वाभावादित्यतो महान्भेदः ॥ १५ ॥ १६ ॥

चतुर्विधा दुष्कृतिनः— मूढा नराधमा मायापहृतज्ञाना आसु-
राश्च । तत्र मूढः सर्वात्मना मत्स्वरूपज्ञानशून्यः । नराध-
मस्तु सत्यपि मत्स्वरूपज्ञाने मदीन्द्रियशून्यः । मायापहृत-

ज्ञानस्तु सत्यपि मत्स्वरूपज्ञाने कृत्युक्तिविरचितासम्भावनाप्रस्त
चित्तः । आसुरस्तु सुदृढज्ञातमत्स्वरूपोऽपि द्वेषरूषितः । एते
चोत्तरोत्तरं पापिष्ठाः ॥ १५ ॥ नन्वेवं निखिलमपि जगन्मूढादिभेद-
भिन्नमेवेति त्वद्भजनमेव दुर्लभम्; अतो जगदनिर्मोक्षस्तदवस्थ
इति चेत्, न; दुष्कृतिलोकस्य तदसम्भवेऽपि सुकृतिनां तत्स-
म्भवादित्याह—चतुर्विधा इति । सुकृतिनो जना मां
भजन्ते । ते चातादिभेदेन चतुर्विधाः । तत्रायः शत्रुव्याध्या-
द्युपद्रवग्रस्तः, यथा गजेन्द्रद्रौपद्यादिः । जिज्ञासुरात्मज्ञानार्थी,
यथा मैथिलजनकश्रुतदेवादिः । अर्थार्थी त्विह परत्र वा भोगै-
श्वर्यकामः, यथेह सुदामा, परत्र तु ध्रुवः । ज्ञानी तु भगव-
त्स्वसाक्षात्कारी, यथा सनकादिः, तस्य निवृत्ताज्ञानतत्कार्य-
द्वैतप्रतिभासत्वेऽपि यावद्विदेहसुक्ति प्रारब्धानुवृत्तद्वैतव्यवहार-
त्वाद्भजनमविरुद्धम् । कृतकृत्यत्वेऽपि 'आत्मारामाश्च सुनयो
निर्ग्रन्था अप्युरुक्ते । कुर्वन्त्यहैतुर्कां भक्तिमित्यभूतगुणो

हरिः' [१।७।१०] 'सङ्क्षोभमक्षरञ्जपामपि चित्ततन्मोः' इति
भागवतोक्तरीत्या भजनोपपत्तिः । 'ज्ञानी च' इति चकारेण
निष्कामप्रेमभक्तस्य ज्ञानिन्येवान्तर्भावः सूचितः । तेन 'चतु-
र्विधाः' इत्यस्याविरोधः । न च तथापि ज्ञानज्ञान्यस्य केवलप्रेम-
भक्तस्य ज्ञानिन्यनन्तर्भावाच्चतुर्विध्यानुपपत्तिरिति वाच्यम् ।
तस्य ज्ञानकामत्वे जिज्ञासावेवान्तर्भावात् । 'न नाकष्टं न च
सावर्भौमं न पारमेष्ठ्यं न रसाधिपत्यम् । न योगसिद्धीरपु-
नर्भवं वा वाञ्छन्ति यत्पादरजःप्रपन्नाः' [१०।१६।३७]
इति भागवतोक्तरीत्या ज्ञानानपेक्षित्वे तु 'तेषामेवानुक्तम्पार्थम्'
[१०।११] इति भगवदुपनीयमानज्ञानयोगत्वावश्यम्भावेन
ज्ञानिन्येवान्तर्भावाच्च न चातुर्विध्यानुपपत्तिः । एवं च सकाम-
निष्कामभेदेन द्विविधे भक्तराशौ सकामानां सर्वेषामप्यार्था-
दिष्वेवान्तर्भावान्निष्कामभक्तद्वयस्याप्युक्तरीत्या ज्ञानिन्येवान्त-
र्भावात्साधु भगवतोक्तं 'चतुर्विधा भजन्ते माम्' इति ॥ १६ ॥

९ व० त० दी०— किमिति तर्हि सर्वे त्वामेव न प्रपद्यन्ते ? मायातारकत्वादित्याह— न मां दुष्कृतिन इति ।
सत्यं तेषां दुष्कृतिरेव प्रतिबन्धिका । आसुरं भावमाश्रिता इति कायमनोदोषा उक्ताः । मायावादमार्गोऽभिनिवे-
शाद्वा आसुरं भावं वक्ष्यमाणमाश्रिताः, अतएव माययाऽपहतो विवेकस्तत्त्वनिश्चयो येषां ते तथा, 'तत्त्वतो विमुखो
भवेत्' इति मोहवाक्यात् । अतएव च नराधमा मां न प्रपद्यन्ते, भगवन्मूर्च्छित्वेऽपिः प्रत्युत भवन्तीत्यप्रे-
वक्ष्यति भगवान् ॥ १५ ॥ सुकृतिनस्तु भजन्त्येवेत्याह—चतुर्विधा इति । सुकृतिरेव तत्र प्रवर्तिकेति सुकृतिन इत्यु-
क्तम् । ते च सेवकाः सुकृतिनस्त एव तारतम्येन चतुर्विधाः स्थूलरीत्येति । तदाह— आर्त्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी
चेति । यदात्यादिनाऽपि भगवत्सम्बन्धित्वं ते सुकृतिनो ज्ञेयाः, यथा गजेन्द्रशौनकध्रुवशुकादयः; एतेन तेषामा-
त्यादिना भजने पूर्वसुकृतिरेव हेतुरिति गम्यते । यत्र च भजनं दृश्यते सुकृतिश्च हेतुर्न भवति ते च गोप्यादयः
पुष्टिमार्गीया भक्ताः । यद्यपि ते कामाद्युपाधिकाः स्नेहवन्तस्तथापि तत्रालौकिकभगवत्स्वरूपात्मकतद्गत्वात् स्नेहस्य
प्राकृतत्वं, न च जन्मान्तरीयसुकृतिसाध्यः स इति वाच्यम्, तथागमकवाक्यभावात्; प्रत्युत सर्वकृतिनिषे-
धवाक्यसत्त्वाच्च । तथाहि ' ते नार्थीतश्रुतिगणा नोपासितमहत्तमाः । अत्रतातप्ततपसो मत्सङ्गात् (सत्सङ्गान्)
मामुपागताः' [भाग. ११।१२।७] इत्यादि पूर्वजन्मन्यपि स्नेहार्थं साधनकरणाभावादित्याशयः । किञ्च स्वस्य
साक्षात्कृतस्य सर्वफलभूतस्य प्रमेयबलेन स्वसङ्गस्य प्राशस्त्यमप्युक्तं; साधकतमत्वं च 'व्याधः कुड्जा ब्रजे गोप्यः'
[भाग. ११।१२।६] इत्यत्र इत्थं च स्वरूपानुग्रहेतरसाधनासाध्यस्वप्राप्तिरुक्ता ' केवलेनैव भावेन गोप्यो
गावः खगा नगाः' [भाग. ११।१२।८] इत्यादिना दृढीकृता च । तद्विषयास्ते उभयदृष्टादृष्टसाधनरहिताः
साधनफलात्मकभगवत्स्वरूपानुग्रहबलेनैवलौकिककामस्नेहवन्त इति तेषामेतेषु चतुर्विधेषु चकारेण समावेशः,
परप्रतिपादितः (मधुसूदनसरस्वतीभिः प्रतिपादितः) न घटत इति वयं अवोचाम । इदं तु ' भक्त्या ह्यनन्यया
शक्यः' [११।५४] इत्यादौ सिद्धमिति न प्रतन्यते ॥ १६ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवं सति कथं न सर्वे प्रपन्ना भवन्ति ?
इत्याह— न मामिति । मां दुष्कृतिनो दुष्टकर्मकर्तारः पापाः
मूढाः पशुवद्विवेकरहिताः नराधमाः नरेषु अधमाः केवलं वैचि-
त्र्यार्थं जगत्पूरणार्थं सृष्टाः मां न प्रपद्यन्ते । नन्वपदेशादिना
कथं न पापकर्मादित्यागेन प्रपद्यन्ते ? इत्यत आह— माययेति ।
मायया अपहृतं गुरूपदेशादिजनितं ज्ञानं येषाम् । मायेति-
पदेन ज्ञाननाशनसामर्थ्यमुक्तम् । अत एव देवीपुराणे 'ज्ञानिना-
मपि चेतांसि देवी भगवती हि सा । बलादाकृष्य मोहाय महा-
माया प्रयच्छति, [मा. पु. ७।८।४२ सप्तश. १।५५] इत्युक्तम् ।
ननु भगवत्प्रपत्तीच्छनां कथं न भगवान् रक्षतीत्यत आह—

आसुरं भावमाश्रिताः मद्विरोध्यासुरसङ्गेन तद्भावं प्राप्ताः
अतो मया न रक्ष्यन्त इति भावः । एतेन दुस्सङ्गराहित्येन
प्रपत्तिः कार्येत्युपदिष्टम् । अतएव दुस्सङ्गनिषेधः श्रीभागवते
'न तथाऽस्य भवेन्मोहः' [३।३१।३५] 'सङ्गस्तेष्वपि ते प्राध्व्यः'
[३।२५।२४] इत्यादिभिर्मुक्तः ॥ १५ ॥ एवं दुष्टकर्मकर्तारो
न भजन्तीत्युक्तं, तर्हि के भजन्ति ? इत्याकाङ्क्षायामाह—
चतुर्विधा इति । हे अर्जुन ! सावधानतया श्रोतव्यत्वेन
सम्बोध्य ! सुकृतिनः पूर्वजन्मसञ्चितपुण्यराशयो जनाः मां
भजन्ति । अन्यथा भजने प्रवृत्तिरेव न स्यात् । अतएव
'नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायते' इति श्रीभागवते

[?] उक्तम् । ते च चतुर्विधाः । चतुर्विधत्वं प्रकटयति—आर्त इति । आर्तः संसारक्लेशादियुक्तः, तत्रित्यर्थं धर्मरूपेण मां भजति । जिज्ञासुः कामात्मकमत्स्वरूपज्ञानेच्छुः, कामरूपेण मां भजति । अर्थार्थी मत्सेवोपयिकसाधनसम्पत्त्य-

र्थरूपेण मां भजति । च पुनः । ज्ञानी शास्त्रार्थज्ञानवान् मोक्षरूपेण मां भजति । भरतर्षभ ! इति सम्बोधनं सत्कुलोत्पन्नानामेव भजनप्रवृत्तिर्भवतीति ज्ञापनार्थम् ॥ १६ ॥

११ नी० भा० दी०—कुतस्तर्हि सर्वे त्वां प्रपद्य मायां न तरन्तीत्याशङ्क्याह— न मामिति । यतो दुष्कृतिनोऽतश्चित्तशुद्धयभावान्मूढाः आत्मानात्मविवेकहीनाः, अत एव नराधमा मां न प्रपद्यन्ते । कुतो दुष्कृतिनः ? यतो मायायाऽपहृतं तिरस्कृतं ज्ञानमखण्डसंविद्रूपं ब्रह्म येषां ते अपहृतज्ञानाः । एतेन मायाया आवरणशक्तिरुक्ता । किञ्च आसुरं असुराणां विरोचनादीनां भावं चित्ताभिप्रायं “आत्मैवेह मह्यः” [छां. उ. ८।८।४] इत्यादिना श्रुतं देहेन्द्रियसङ्घात एव सम्पद्य सन्तर्पणीय इत्येवंविधमाश्रिताः । एतेन मायाया विश्लेषशक्तिरुक्ता । तदेवं मायाया स्वरूपानन्दमावृत्य देहात्मभ्रमे जनिते सति तदभिमानाद्देहादिपुष्ट्यर्थं दुष्कृतं कुर्वन्ति, तेन च मूढाः सन्तो नराधमा मां न प्रपद्यन्ते । सर्वानर्थमूलं मायैवेत्यर्थः ॥ १५ ॥

ये तु सत्यपि देहाद्यध्यासे मत्तो विभ्यति मत्प्रीत्यर्थं सुकृतमेवाचरन्ति तेऽपि चतुर्विधा न केवलं सर्वे मदेक-कामा इत्याशयेनाह—चतुर्विधा इति । आर्तः पीडितः पीडापरिहारार्थी, जिज्ञासुः स्वाज्ञाननाशार्थी, अर्थार्थी धनाद्यर्थी, ज्ञानी चेति चतुर्विधा मां भजन्ते ॥ १६ ॥

आर्तादिभक्तेभ्यो ज्ञानिनः श्रेष्ठ्यम् ।

तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ।

प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः ॥ १७ ॥

१ शां. भा.—तेषामिति । तेषां चतुर्णां मध्ये ज्ञानी तत्त्ववित्तत्त्वविचिन्वित्ययुक्तो भवति, एकभक्तिश्च, अन्यस्य भजनीयस्यादर्शनात्, अतः स एकभक्तिर्विशिष्यते विशेषमाधिक्यमापद्यते, अतिरिच्यत इत्यर्थः । प्रियो हि यस्माद्दहमात्मा ज्ञानिनोऽतस्तस्याहमत्यर्थं प्रियः । प्रसिद्धं हि लोके ‘आत्मा प्रियो भवति’ इति । तस्माज्ज्ञानिन आत्मत्वाद्वासुदेवः प्रियो भवतीत्यर्थः । स च ज्ञानी मम वासुदेवस्याऽऽत्मैवेति ममात्यर्थं प्रियः ॥ १७ ॥

२ आ.शां. व्या.—चतुर्विधानां तेषां सुकृतिनां भगवदभिमुखानां तुल्यत्वमाशङ्क्याऽऽह—तेषामिति । तस्य विशिष्यमाणत्वे हेतुमाह—प्रियो हीति । नित्ययुक्तत्वं भगवत्यात्मनि समाहितचेतस्त्वम् । असारे संसारे भगवानेव सारः, ‘सोऽहमस्मि’ [छां. उ. ४।१।१] इत्येकस्मिन्नद्वितीये स्वस्मादत्यन्तमभिन्ने भगवति भक्तिः स्नेहविशेषोऽस्यैकभक्तिः । तस्याऽऽधिक्ये हेतुं विवृणोति—प्रियो हीत्यादिना । भगवतो ज्ञानिनश्च परस्परं

प्रेमास्पदत्वे प्रसिद्धिं प्रमाणयति—प्रसिद्धं हीति । आत्मनो ज्ञानिनं प्रति प्रियत्वेऽपि भगवतो वासुदेवस्य कथं तं प्रति प्रियत्वं ? इत्याशङ्क्याऽऽह—तस्मादिति । अहं ज्ञानिनो निरुपाधिकप्रेमास्पदं परमपुरुषार्थत्वेनाऽऽत्मत्वेन च गृहीतत्वादित्यर्थः । ज्ञानिनोऽपि भगवन्तं प्रति प्रियत्वं प्रकटयति—स चेति ॥ १७ ॥

३ रा. भा.—तेषां ज्ञानी विशिष्यते; कुतः ? नित्ययुक्त एकभक्तिरिति च; ज्ञानिनो हि मदेक-प्राप्यस्य मया योगो नित्यः; इतरयोस्तु यावत्स्वाभिलषितप्राप्ति मया योगः । तथा ज्ञानिनो मध्ये-कस्मिन्नेव भक्तिः, इतरयोस्तु स्वाभिलषिते तत्साधनत्वेन मयि च अतः स एव विशिष्यते । किञ्च—प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहम्—अत्रार्थशब्दोऽभिधेयवचनः । ज्ञानिनोऽहं यथा प्रियः, तथा मया सर्वज्ञेन सर्वशक्तिनाऽप्यभिधातुं न शक्यत इत्यर्थः, प्रियत्वस्येयत्तारहितत्वात् । यथा ज्ञानि-

१ अर्थमतिक्रम्य अत्यर्थम्, प्रयोजनं विनैव ज्ञानिनोऽहं प्रिय इत्यर्थः । उक्तं च—‘आत्मारामाश्च मुनयो निर्भन्था अप्युत्क्रमे । कुर्वन्त्यहेतुकीं भक्तिमित्थंभूतगुणो हरिः ॥ (भाग. १।७।१०) इति । सिद्धान्तितं च पराभक्तेर्निष्कामत्वं देवीमीमांसादर्शने—‘अकाम्या सा निरोधरूपत्वात्’ । (र. पा. २६) इति ।

—अविगीता ।

नामप्रेसरस्य प्रह्लादस्य 'स त्वासक्तमतिः कृष्णे दृश्यमानो महोरगैः । न विवेदात्मनो गात्रं तत्समृत्याह्लादसंस्थितः' [वि. पु. १।१७।३९] इति; तथैव सोऽपि मम प्रियः ॥ १७ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं भक्तभेद उक्तः; तत्र प्रबुद्धस्य श्रेष्ठ्यं दर्शयति— तेषामिति । इममेवार्थं परस्तादपि वक्ष्यति— 'चतुर्विधा मम जना भक्ता एव हि ते श्रुताः । तेषामेकान्तिनः श्रेष्ठास्ते चैवानन्यदेवताः ॥ अहमेव गतिस्तेषां निराशीः कर्मकारिणाम् । ये तु शिष्टास्त्रयो भक्ताः फलकामा हि ते मताः ॥ सर्वे च्यवनधर्माणः प्रतिबुद्धस्तु मोक्षभाक्' [म. भा. १.१।३४.१।३३-३५] इति । तेषामिति निर्धारणे षष्ठी । विशिष्यते श्रेष्ठतम इत्यर्थः । किं प्रशंसामात्रार्थमिदं? इति शङ्कते कुत इति । वैशिष्ट्यहेतुपरं विशेषणद्वयमित्याह नित्ययुक्तः एकभक्तिरिति चेति । ज्ञानिनो हीत्यादि— प्रापकस्य तस्यैव प्राप्यत्वात्फलदशायामपि । योगोऽनुवृत्त इत्यर्थः । आर्तस्यार्थार्थिनश्चैकाधिका रित्वनिर्णयादितरयोरिति द्विवचनम् । एतेनात्मार्थिनः फलदशायां परमात्मनो भोग्यतयाऽनुसन्धानं नास्तीति सिद्धम् । एकस्मिन् भक्तिर्यस्य स एकभक्तिरिति व्यधिकरणबहुव्रीहिः । एकशब्दाभिप्रेतमुपास्यफलदयोरभेदं दर्शयितुं एकस्मिन्नेवेत्यवधारणम् । 'प्रियो हि' इत्यादिना हेत्वन्तरमुच्यते इत्यभिप्रायेणाह— किञ्चेति । अतिशयितकाष्ठां वक्तुमाह— अर्थशब्दोऽभिधेयवचन इति । अत्यर्थमत्यभिधेयम्; अभिधेयातिक्रमणं चात्राभिधेयान्तराद्वैलक्षण्यम्; तत्राभिधातुमशक्यतेत्यभिप्रायेणाह ज्ञानिनोऽहमिति । 'अभिधातुमशक्यं' इत्यस्येश्वरवचनत्वात्तेनाप्यशक्यमिति फलितमित्यभिप्रायेणोक्तं मयेत्यादिना । ननु सर्वज्ञेन

यदज्ञातं तदसदेव स्यात्, यत्र चासावशक्तः, तत्र चास्यानीश्वरत्वं स्यादित्यत्राह— प्रियत्वस्येति; गगनकुसुमादिवदसत्त्वनिबन्धनमज्ञानं न दोषाय; अन्यथा भ्रान्तत्वप्रपञ्चात् । इयत्ताया अभावादेव तद्वाचकः शब्दोऽपि नास्तीति तदप्रयोगोऽपि नाशक्तिहेतुरिति भावः । हिशब्दयोः तितां प्रसिद्धिमुदाहरति— यथेति । ज्ञानिनामप्रेसरस्येत्यनेन जन्मसिद्धनिरतिशयज्ञानवत्त्वं बाधकवचनादिभिर्बिभीषिकासहस्रैश्चाकम्पितत्वं विवक्षितम् । 'कृषिर्भूवाचकः शब्दो णश्च निर्वृतिवाचकः' [म. भा. ५।७०।५] इति कृष्णशब्देनात्र निर्वृतिहेतुत्वादिर्न विवक्षितम् । प्रवाहानादिकृष्णावतारकृतकालियमर्दनसूचनं वा; भक्तदुःखानां कर्षणाद्वा कृष्णः; तीव्रदुःखहेतुसद्भावेऽपि दुःखानुभवाभावो निरतिशयप्रीत्यन्तरमत्ततयेति भावः । आत्मज्ञानमपि तदानीं सृष्टं, किं पुनर्यहादिकल्पशरीरज्ञानमित्यात्मनो गात्रमित्यस्य भावः । 'स च मम प्रियः' इत्यत्राप्यत्यर्थशब्दः समुच्चयसामर्थ्यादर्थस्वभावाच्चानुषक्त इत्यभिप्रायेणाह— तथैवेति । यथाऽहं त्रिविधपरिच्छेदरहित—निरतिशयानन्दस्वरूपोऽनन्तरुणविभूति—ज्ञानिनः प्रियस्तथाऽयमेक एव ज्ञानी मम निरतिशयप्रीतिविषय इत्युक्तं भवति । 'स च मम प्रियः' इत्यत्र निरतिशयप्रीतिं कुर्वतोऽपि महोदारस्येश्वरस्यापि तत्प्रीत्युपाधिकप्रीतिकरणादत्सिः सूचितेति केचिदाचार्याः ॥ १७ ॥

५ आ. मा. भा.— एकस्मिन्नेव भक्तिरित्येकभक्तिः । तच्चोक्तं गारुडे— 'मय्येव भक्तिर्नान्यत्र एकभक्तिः स उच्यते' इति ॥ १७ ॥

६ ज. प्र. टी.— एका भक्तिर्यस्येति विग्रहे भक्तिशब्दस्य प्रियादित्वात्तस्मिन्परतः पूर्वपदस्य पुंवद्भावात् न सिध्यतीत्यालोच्यह— एकस्मिन्नेवेति । 'अस्य' इत्यध्याहार्यम् । तथापि

वैयधिकरण्यात् बहुव्रीहिर्न सिध्यतीति चेत्, न; आगमसिद्धत्वाच्चेत्याह— तच्चेति । यस्येत्युपसर्कतव्यम् ॥ १७ ॥

७ ह. पै. भा.— तेषां मध्ये ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते श्रेयान् । प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमतिशयेनाहं, स च मम प्रियः ॥ १७ ॥

८ वे. ब्र. गि.— एतेषां मध्ये कः श्रेष्ठः? इत्याह— तेषामिति । तेषां पूर्वोक्तानां सर्वेषां मध्ये ज्ञानी विशिष्यते श्रेष्ठः । तत्र नित्ययुक्तत्वादयश्चत्वारो हेतवः । नित्ययुक्तः सदा मन्निष्ठः । अनेनार्तादिभ्यो विशिष्टत्वमुक्तम् । तेषां त्रयाणामपि स्वार्थसिद्धिपर्यन्तमेव मन्निष्ठत्वात्समयान्तरेष्वपि तेषां क्वचिन्मन्निष्ठासत्त्वेऽपि विक्षेपबाहुल्येन विच्छेदान्न सर्वदा मन्निष्ठेत्यर्थः । अयं सर्वतो विरक्तस्य जिज्ञासोः सत्येभक्तस्य सदा भगवन्निष्ठास्तीत्येकभक्तिरिति विशेषणम् । एकस्मिन्मय्येव भक्तिरनुभक्तिर्यस्य स तथोक्तः । जिज्ञासोस्तु स्वाभिलषिते ज्ञाने तत्साधनत्वेन मयि चादुरक्तिरिति न तस्यैकभक्तिस्त्वमित्यर्थः । निष्कामप्रेमभक्तस्यैकभक्तिरिति तद्व्यावृत्त्यर्थमाह— प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमिति । अर्थशब्दोऽभिधेयवचनः ।

ज्ञानिनोऽहं यथा प्रियः तथा मया सर्वज्ञेन सर्वशक्तिनाऽप्यभिधातुं न शक्यत इत्यर्थः । हिः प्रसिद्धौ । प्रसिद्धं ह्येतल्लोके वेदं चात्मेव सर्वस्य निरुपाधिकप्रेमविषय इति । श्रुतिरप्याह— "न वा अरे जायायै कामाय जाया प्रिया भवति आत्मनस्तु कामाय ... सर्वं (इदं) प्रियं भवति" [बृ. उ. २।४।५+४।५।६] इत्यादिः । ज्ञानिनश्चात्मेवाहम्, "तदात्मानमेवावैदं ब्रह्मास्मि" [बृ. उ. १।४।१०] इति स्वात्मत्वेनैव तेन प्रतिपन्नत्वात् । तथा स च ज्ञानी ममात्यर्थं प्रियः, मदात्मत्वेन स्वात्मदर्शिनस्तस्यापि मया स्वात्मत्वेनैव प्रतिपन्नत्वात् । 'ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम्' [४।११] इति हि मम स्थितिरित्यर्थः ॥ १७ ॥

९ व० त० दी०— एतेषां मध्ये मुमुक्षुः मम ज्ञानी श्रेष्ठो मत इत्याह—तेषां ज्ञानीति । नित्यं योग उक्तलक्षण-स्तद्वान् नित्ययुक्तः । तादृशश्च मदीयमहिमज्ञानवान् तथा मय्येव पुरुषोत्तमे परमात्मनि विभावेकस्मिन् एका निरपेक्षा भक्तिर्यस्य । इतरेषां तु स्वाभिलषिते तत्साधकत्वेन वा मयि वेत्यत एव स विशिष्टो भवति । न केवलं स विशिष्टः, किन्तु प्रियः परस्परमित्याह— प्रियो हीति । अहं ज्ञानिनोऽत्यर्थं प्रियः प्रेमविषयः, स च ममेति भजनात् 'ज्ञानी चेद्भजते कृष्णं तस्मान्नास्त्यधिकः परः' इति निबन्धवाक्यात् । सर्वेषां ममताविषयाणां मध्ये स्वात्मा प्रियः, आनन्दरूपत्वात्; स चात्मा परमानन्दपरमात्मांशत्वादित्यर्थः । परमात्मनि प्रियत्वम् ॥ १७ ॥

१० पु. अ. त.— एवं चतुर्विधानुक्त्वैतेषु ज्ञानी मोक्षार्थं भजनकर्ता उत्तम इत्याह—तेषामिति । तेषां पूर्वोक्तचतुर्विधानां मध्ये ज्ञानी नित्ययुक्तः, नित्यं मया युक्त इत्यर्थः । एतेभ्यश्चतुर्विधेभ्योऽपि एकभक्तिरनन्यत्वेनैकान्तभजनकृत् दासवत् स विशिष्यते, उत्तमत्वेनेत्यर्थः । तस्य विशेष्यधर्ममाह— प्रिय इति । हीति निश्चयेन, ज्ञानिनः सकाशात् अत्यर्थं सर्वभावे अहमेव तस्य प्रियः । अतएव श्रीभागवते भगवद्वाक्यं 'मदन्यत्ते न जानन्ति नाहं तेभ्यो मनागपि' इति ॥ १७ ॥

११ नी० भा० दी०— किं सर्वेऽपि समा एते सुकृतिनः? इति साधारण्येन विशेषणादत आह—तेषामिति । तेषां मध्ये ज्ञानी विशिष्यते, यतो नित्ययुक्तः । आर्त्तादयो हि कामिनः कामपूर्तौ न मद्भजने युक्ता भवन्ति, अयं तु नित्ययुक्त एकभक्तिश्चैकभावेन भजनं करोति । तथा हि आर्त्ता रोगिणः सूर्यं भजन्ते, जिज्ञासवः सरस्वतीं, अर्थार्थिनः कुबेरादीन्, इति तेषां तत्तत्कामार्थित्वेनानेकभक्तित्वं दृश्यते । तस्य नित्ययुक्तत्वे एकभक्तित्वे च हेतुः— हि यतः ज्ञानिनोऽहमत्यर्थं प्रियः आत्मत्वादेव; आत्मा च प्रियः निरुपाधिप्रेममगोचरत्वात्; " तदेतत्प्रेयः पुत्रात्प्रेयो वित्तात्प्रेयोऽन्यस्मात्सर्वस्मादन्तरं यदयमात्मा " [बृ. उ. १।४।८] इति श्रुतेश्च । स च ज्ञानी मम प्रियो भक्तानां दुर्लभत्वादिति भावः ॥ १७ ॥

उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।

आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥ १८ ॥

१ शं. भा.— न तर्ह्यार्त्तादयस्त्रयो वासुदेवस्य प्रियाः, न; किं तर्हि? उदारा इति । उदारा उत्कृष्टाः सर्व एवैते, त्रयोऽपि मम प्रिया एवेत्यर्थः । न हि कश्चिन्मद्भक्तो मम वासुदेवस्याप्रियो भवति, ज्ञानी त्वत्यर्थं प्रियो भवतीति विशेषः । तत्कस्मात्? इत्याह— ज्ञानी त्वात्मैव, नान्यो मत्त इति मे मम मतं निश्चयः । आस्थित आरोढुं प्रवृत्तः स ज्ञानी हि यस्मादहमेव भगवान्वासु-

१ उदारा उत्कृष्टाः 'भवानग्रे रथोदारः' (म. भा. उयो. १६।५।१९) 'तथा हि ते शीलमुदारदर्शने तपस्विनामप्युपदेशतां गतम्' । (कु. सं. ५।१६) इत्यादिषु तथार्थदर्शनात् ॥

युक्तात्मा—ज्ञातेऽप्यात्मनि तत्तत्त्वे येन चेतो न योजितम् । प्राक्संस्कारपदात्तस्य देहे भात्यात्मता ध्रुवम् ॥

आत्मज्ञोऽपि न तस्मात्स वक्तुमात्मेति युज्यते । हन्ति देहात्मतां योगायुक्तात्मालोच्यतेऽत्र सः ॥

अत्र तुर्यपादे वामनः—

एवशब्दस्यायमर्थो न मोक्षस्यापि लिप्तया । भजत्येकान्तभक्तो मां कामानां तत्र का कथा ॥

मिथ्यारूपो यथा बन्धो मिथ्या मोक्षस्तथैव सः । सत्ये मय्यनुरक्तस्य कथं मत्तः प्रियो भवेत् ॥

प्रेयान् मोक्षस्तदर्थं च प्रियो यस्य श्रियः पतिः । तं भक्तं मन्वते मूढा भक्तो मुक्तेः स नो हरेः ॥

लोकेषु या स्वोदरपूर्तये कृता सेवोदरस्यैव, न साऽवनीपतेः ।

हेतुं पुरस्कृत्य कृता तथेह या सा जातु भक्तिर्न भवेद्रमापतेः ॥

तस्मान्न मुक्तिमपि वाञ्छति विद्वरिष्ठो मामेव केवलमखण्डरसं प्रपन्नः ।

मत्तो न काचिदपरा गतिरुत्तमेति युक्तात्मनोऽस्य सुदृढा भवति प्रतीतिः ॥ इति ।

अत्र— न पारमेष्ठ्यं न महेन्द्रधिष्यं न सार्वभौमं न रसाधियत्यम् ।

न योगसिद्धीरपुनर्भवं वा मय्यर्पितात्मेच्छति मद्भिनाऽन्यत् ॥ (११।१।१४)

इति भागवतमप्यनुसन्धेयम् ।

—अविगीता ।

देवो नान्योऽस्मीत्येवं युक्तात्मा समाहितचित्तः सन्मामेव परं ब्रह्म गन्तव्यमनुत्तमां गतिं गन्तुं प्रवृत्त इत्यर्थः ॥ १८ ॥

२ आ. शां. व्या.— ज्ञानी चेदत्यर्थमीश्वरस्य प्रियो भवति, तर्हि विशेषणसामर्थ्यादितरेषामप्रियत्वं प्राप्तमिति शङ्कते— न तर्हीति । तेषां भगवन्तं प्रति प्रियत्वमत्र विवक्षितमित्याह— नेति । ‘अत्यर्थ’ इति विशेषणस्य तर्हि किं प्रजोजनं ? इति पृच्छति— किं तर्हीति । सर्वेषां भगवदभिमुखत्वादुत्कर्षेऽपि ज्ञानिनि तदतिरेकमङ्गीकृत्य विशेषणमित्याह— उदारा इति । किं तत्र प्रमाणं ? इत्याशङ्क्येश्वरज्ञानमित्याह— मे मतमिति । ‘ज्ञानी त्वात्मैव’ इत्यत्र हेतुमाह— आस्थित इति । सर्वशब्दस्य ज्ञानि-

व्यतिरिक्तविषयत्वमाह— त्रयोऽपीति । ज्ञानिव्यतिरिक्तानि भगवदभिमुखत्वेऽपि ज्ञानाभावापराधान्न भगवत्प्रीतिविषयतेत्याशङ्क्याऽऽह— न हीति । कस्तर्हि ज्ञानवति विशेषः ? तत्राऽऽह— ज्ञानी विवति । तमेव विशेषं प्रक्षपूर्वकं प्रकृत्यति- तत्कस्मादित्यादिना । सर्वमात्मानं पश्यतोऽपि तस्य तव कथं यथोक्तो निश्चयः स्यात् ? इत्याशङ्क्य ‘आस्थितः’ इत्येतद्व्याकरोति— आरोहुमिति । आरोहे हेतुं सूचयति— स ज्ञानीति । आरोहं प्रवृत्तत्वमेव स्फुटयति— मामेवेति ॥ १८ ॥

३ रा. भा.— सर्व एवैते मामेवोपासत इत्युदारा वदान्याः । ये मत्तो यत्किञ्चिदपि गृह्णन्ति, ते हि मम सर्वस्वदायिनः; ज्ञानी त्वात्मैव मे मतं तदायत्तात्मधारणोऽहमिति मन्ये । कस्मादेवम् ? यस्मादयं मया विनाऽऽत्मधारणासम्भवनया मामेवानुत्तमं प्राप्यमास्थितः; अतस्तेन विना समाप्यात्मधारणं न सम्भवति; ततो ममाप्यात्मा हि सः ॥ १८ ॥

४ वे. ता. चं.— ‘तेषाम्’ [७१७] इति श्लोकस्यार्थ एव ‘उदाराः’ इत्यनेनापि दृढीक्रियते । ज्ञानिनोऽत्यर्थप्रियत्व- वचनादन्येषामपि किञ्चित्प्रियत्वं फलितम्; तदेव ‘उदाराः सर्वे’ इति पादेन विशदीकृतम् । तदेकोपायत्वस्य साधारण्यं मामेवोपासत इत्यनेन दर्शितम् । उदारशब्दस्यात्र मन्दप्रयो- जनोत्कर्षमात्रपरस्वयुदासाय प्रसिद्धयनुरोधेनाह— वदान्या इति । अर्थित्वेनावस्थितानां कथं वदान्यत्वं ? इत्यत्राह— ये मत्त इति । सकलफलप्रदत्वलक्षणं परमौदार्यमेव हि मम सर्वस्वम्; तन्न प्रतिग्रहीतृसापेक्षं तदभावे कथं स्यादित्युक्तं भवति । ‘मतम्’ इति नपुंसकत्वान्न ज्ञानीत्यनेनान्वयः; ‘मतः’ इति परोक्तपाठस्त्वप्रसिद्धः; तस्मादिति शब्दोऽप्याहृतः । अयमर्थः— त्रय्यन्तसिद्धान्तो भवतु वा मा वा; कृष्णसिद्धान्तस्त्वयमिति भावः । आत्मशब्दस्यात्र बहुप्रमाणविरुद्धत्वान्न तादात्म्यादि- विषयत्वम्; तथा सति व्यतिरेकनिर्देशबाधश्च । अतस्तदभिप्रत- माह— तदायत्तेति । शरीरं प्रति धारको ह्यात्मा । प्रियत्वा- दिशयप्रतिपादनाय सावधारणोऽयमात्मत्वारोपः । अस्मिन्न- भिमानमात्रसारे भवत्सिद्धान्ते किं प्रमाणमभिमतं ? इत्याकाङ्क्षा-

याम् ‘आस्थितः’ इत्यादिकमुच्यत इत्याह— कस्मादेव- मिति । हिहेतौ । ‘युक्तात्मा’ इत्याशंसायां कः; परमात्म- योगाशाविशिष्ट एव आत्मा यस्य सोऽत्र युक्तात्मा; तदेत- दभिप्रेत्योक्तं— मया विनाऽऽत्मधारणासम्भवनयेति । म- नुसन्धानाभावे सति अर्थान्तरानुसन्धानप्रवृत्तिसमर्थस्वभावतये- त्यर्थः । मामेवेति अयुक्तदशायासत्त्वमेव हि स्यादिति भावः । मामेव उपायभूतमेव, न तु फलान्तरत्वमित्यर्थः । प्राप्पमिति— गतिशब्दोऽत्र गन्तव्यपरः । अस्त्वेव तदायत्त- धारणो यथाप्रमाणं ज्ञानी, ततः किमायातं भगवत्तदायत्तधा- रणत्वस्य ? इत्यत्राह अतस्तेन विनेति । सहृदयानां मदभि- प्रायविदां चैतच्चकमित्यभिप्रायः । तथा हि ‘न तस्यान्यः प्रिय- तरः प्रतिबुद्धैर्महात्मभिः । विद्यते त्रिषु लोकेषु ततोऽस्त्येका न्तितां गतः । नापदैतद्धि ते सख्यं वचनं समुदाहृतम् । नास्य भक्तैः प्रियतरो लोके कश्चन विद्यते’ इति । ततो ममात्मा हि स इति— आधारत्वादिविशेषो ह्यात्मलक्षणमिति भावः । ऐश्व- र्यादिकामाः सर्वे एव मत्स्वरूपस्यातिशयहेतवः । ज्ञानी तु मम स्वरूपसत्ताहेतुरिति स्वभक्तस्तुतिपरः श्लोकः ॥ १८ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ १८ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १८ ॥

७ ह. पै. भा.— उदारा इति । उदारा उत्कृष्टाः सर्वे एवैत आर्तादयः । ज्ञानी त्वात्माऽहमेवे- त्यभिप्रयः । आस्थितः सम्प्राप्तः स हि ज्ञानी युक्तात्मैकाग्रचित्तो मामेवानुत्तमां गतिम् ॥ १८ ॥

८ वे. ब्र. गि.— तस्मिन्मातां दयस्त्व न प्रियास्त्वन्यायां न तरन्ति ? नेत्याह— उदारा इति । एते आर्तादयो मद्भक्ताः सर्वेऽप्युदारा महान्त एव, पूर्वजन्मकृतसुकृतपुञ्जत्वात् । अन्यथा हि मां न भजेयुरेव, आर्तस्य जिज्ञासोरर्थाधिपश्च महिष्ठस्य क्षुद्रदेवताभक्त्यापि बहुलसुपलम्भात् । अतो मम प्रिया एव ते सर्वेऽपि । न हि कश्चिन्मद्भक्तो ममाप्रियो-

ऽस्ति, न वा मां प्रपन्नेषु कश्चिदशुक्तो भवतीति भावः । कथं तर्हि ज्ञानी विशिष्यत इत्युक्तम् ? तत्राह— ज्ञानी त्विति ! तुशब्दोऽप्यर्थः । प्रियत्वनिधयुक्तत्वैकभक्तिस्वरूपपूर्वोक्तवैलक्ष- ण्यार्थस्तत्राप्यर्थः । प्रियत्वं तावदाह— आत्मैवेति । आर्तादयो मदीयाः, ज्ञानी त्वात्मैवेत्यर्थः । एतच्च न यत्किञ्चिन्मताह- वादः, किन्तु मत्सिद्धान्त इत्याह— मे मतमिति । मे मम

सर्वज्ञस्य सर्वगुरोर्निश्चय इत्यर्थः । एवमात्मत्वेन ज्ञानिनोऽति-
वायुस्तुक्त्वा नित्ययुक्तवैकभक्तिव्याभ्यामपि तमाह—आ-
स्थित इति । हि यस्मात्स ज्ञानी युक्तात्मा सदा मयि समा-

हितचित्तः पूर्वोक्तो नित्ययुक्तः तथा मां परमेश्वरमेव अतुत्तमां
सर्वोत्कृष्टां गतिं प्राप्तव्यफलमास्थितः आश्रितवान् मदन्त्यत्
किमपि फलं न मन्यते ; मदेकभक्तिरित्यर्थः ॥ १८ ॥

१ व० त० दी०— तर्हि किमितरे त्वद्भक्तास्त्रिविधाः संसृताः ? इति, नहि नहीत्याह—उदाराः सर्वे इति । एते
मद्भक्ताः सर्वे एवोदारा देवान्तरोपासकैभ्यो महान्तो वदान्याश्च, मत्तो यत्किञ्चित् गृह्णन्ति मम सर्वसमर्पकाः प्रथमं,
अन्यथा फलसिद्धिर्न स्यात् । परं व्यावहारिकरीत्या तद्भजनं प्राकृतमिति न तत्र प्रियत्वमुक्तम् । संसृतिरपि प्रा-
कृतानामिव न भविष्यति, यथा कथञ्चिद्भजनात् । उक्तं च भागवते [१।५।१७] ‘त्यवत्वा स्वधम चरणाभ्युजं’
इत्युपक्रम्य ‘यत्र क वाऽभद्रमभूदमुष्य किं को वाऽर्थ आप्तो भजतां स्वधर्मतः’ इत्यादिना ‘कामं क्रोधं भयं
स्नेहमैक्यं सौहृदमेव च । नित्यं हरौ विदधते यान्ति तन्मयतां हि ते’ [भाग. १०।२९।१५] इति चान्ते तन्म-
यत्वफलमननादुदारास्ते । यथाकथञ्चित्कार्यापेक्षयापि भगवत्सम्बन्धिभावे प्रवृत्तिरुचिततरति सङ्क्षेपः । मम महिम-
तत्त्वज्ञानी पुनरात्मैवेति मे मतम् । ब्रह्मवादानुरोधि भगवन्मतं वा आस्थितः आश्रितः मामेवानुत्तमां गतिं मुक्तिं
फलभूतामास्थितश्च मे मतः । तत्रात्पत्वं मन्ये । तद्द्वीन इत्यर्थसिद्धम् । तत उत्तमः ॥ १८ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेषु चतुर्विधेषु ज्ञानी उत्तम उक्त-
स्ततोऽपि भक्तस्तदा पूर्वोक्तानां किं फलं ? इत्यपेक्षायामाह—
उदारा इति । एते सर्वे एव स्वार्थपरित्यागेन मदर्धधर्मादि-
त्रयभजनकर्तारः उदाराः मोक्षाधिकारिणः । तु पुनः ज्ञानी
आत्मैव मदात्मक एव, शुक्त एवेत्यर्थ इति मे मतम् । हीति

निश्चयेन । अनन्यमनसा सर्वत्यागेन, अनुत्तमां न विद्यते उत्तमा
यस्यास्तादृशीं गतिं प्राप्य स्थानं ज्ञात्वा मामेवास्थितः स
युक्तात्मा मत्संयोगयुक्तो दास्यादिभावेनेत्यर्थः । स उत्तम इति
भावः ॥ १८ ॥

११ नी० भा० दी०— उदारा इति । सर्वेऽप्येते उदारा उत्कृष्टा एव । ज्ञानी तु ममात्मैवेति मम मतं निश्चितम्,
हि यतः स युक्तात्मा ‘अहमेव भगवान्वासुदेवः’ इत्यभेदेन मयि समाहितचित्तो मामेवानुत्तमां श्रेष्ठां गतिमास्थितः।
न तु मत्तोऽन्यदारोग्यादिकं कामयानो मद्भक्तिं करोति । किं तर्हि ? मत्प्राप्त्यर्थमेव मां भजत इत्यर्थः ॥ १८ ॥

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ।

वासुदेवः सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ॥ १९ ॥

१ शां. भा.— ज्ञानी पुनरपि स्तूयते— बहूनामिति । बहूनां जन्मनां ज्ञानार्थसंस्काराश्र-
याणामन्ते समाप्तौ ज्ञानवान्प्राप्तपरिपाकज्ञानो मां वासुदेवं प्रत्यगात्मानं प्रत्यक्षतः प्रपद्यते । कथं ?
वासुदेवः सर्वमिति । य एवं सर्वात्मानं मां प्रतिपद्यते स महात्मा न तत्समोऽन्योऽस्त्यधिको वा;
अतः सुदुर्लभो ‘मनुष्याणां सहस्रेषु’ [७-६] इत्युक्तम् ॥ १९ ॥

२ आ. शां. व्या.— उत्तरश्लोकस्य गतार्थत्वं परिहरति—
ज्ञानीति । ज्ञानार्थसंस्कारो वासना तत्तज्जन्मनि पुण्यकर्मानुष्ठान-
जनिता बुद्धिश्चिद्विस्तदाश्रयाणां तद्गतमनन्तानां जन्मनामिति
यावत् । ज्ञानवत्त्वं प्राक्नेवपि जन्मसु सम्भावितमित्याशङ्क्या-
ऽऽह— प्राप्तेति । ज्ञानवतो भगवत्प्रतिपत्तिं प्रश्नद्वारा विवृणोति—

कथमिति । यथोक्तज्ञानस्य तद्वत्तु दुर्लभत्वं सूचयति—य एव
मिति । महत्सर्वोत्कृष्टमात्मशब्दितं वैभवमस्येति महात्मा ।
महात्मत्वे फलितमाह—अत इति । तत्र वाक्योपक्रमानु-
कूल्यं कथयति—मनुष्याणामिति ॥ १९ ॥

३ रा. भा.— नाल्पसङ्ख्यासङ्ख्यातानां पुण्यजन्मनां फलमिदं, यन्मच्छेषतैकरसात्मयाथा-
त्म्यज्ञानपूर्वकं मत्प्रपदनम् ; अपि तु बहूनां जन्मनां पुण्यजन्मनामन्ते अवसाने वासुदेवशेषतैकरसोऽहं
तदायत्तत्त्वस्वरूपास्थितिप्रवृत्तिश्च ; स चासङ्ख्येयैः कल्याणगुणगणैः परतर इति ज्ञानवान्भूत्वा वासुदेव
एव मम परमप्राप्यं प्रापकं चान्यदपि यन्मनोरथवर्ति स एव मम तत्सर्वमिति मां यः प्रपद्यते मासु-
पास्ते; स महात्मा महामनाः सुदुर्लभः दुर्लभतरो लोके ।

४ वे. ता. चं.— पुनरप्युक्तज्ञानवत्त्वस्यानेकजन्मसाध्य-
पुण्यफलत्वेन दुर्लभतरतया ज्ञानिनः श्रेष्ठ्यं दर्शयति— 'बहूनाम्'
इति श्लोकेन । 'ये जन्मकोटिभिः सिद्धास्तेषामन्तेऽत्र संस्थितिः'
इति भगवच्छास्त्रं 'जन्मान्तरसहस्रेषु' [पां. गी. ४] इत्यादिकां
स्मृतिं चाजुसन्दधान आह— नाल्पेति । 'बहूनां जन्मनाम्'
इत्यत्र न तावद्बहुजन्मसङ्कावमात्रं विवक्षितम्, तस्यात्रानुप-
युक्तत्वात् । न च बहुजन्ममात्रस्य ज्ञानहेतुत्वमुच्यते; सर्वेषा-
मयत्नतो ज्ञानित्वप्रसङ्गात् ; अतः पुण्यजन्मनां इति विशेषि-
तम् । ईदृशज्ञानवत्त्वमेवम्भूतविशिष्टप्रपत्तौ हेतुरिति दर्शयितुं,
ज्ञानवतोऽनेकजन्मभ्रमव्युदासाय च ज्ञानवान् भूत्वेत्युक्तम् ।
'वासुदेवः सर्वम्' इति सामानाधिकरण्यस्य बाधाध्यासतादा-

त्म्यादिविषयत्वायोगच्छरीरशरीरिभावादिनिर्वाहादपि प्रकरण-
विशेषसिद्धस्यार्थस्य ग्राह्यतरत्वात् परमप्राप्यमित्यादिक-
मुक्तम् । लौकिकं धारकादिकमभिप्रेत्याह अन्यदपीत्यादि ।
'त्वमेव माता च पिता त्वमेव' [ना. ह. १०] 'माता पिता
भ्राता निवासः शरणं सुहृदतिनारायणः' इत्यादिकमपीहा-
भिप्रे. । प्रपत्तेरत्रोपासनाङ्गत्वादाह मामुपास्त इति । ज्ञानि-
नोऽपि स्वरूपमहत्त्वं प्रमाणविरुद्धम् ; पङ्क्तिपावनत्वादिमाहात्म्यं
सदपि प्रकृतेऽनपेक्षितम् ; तस्माज्ज्ञानविशेषाधीनमाहात्म्यमिह
विवक्षितमित्याह महामना इति । फलान्तरपरस्यापि
भगवदुपासकस्य दुर्लभत्वात्तद्व्यवच्छेदाय सुशब्द इति दर्शयितुं
दुर्लभतर इत्युक्तम् ।

३ रा. भा.— 'वासुदेवः सर्वमिति' अस्यायमेवार्थः 'प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहम्'
[७।१७] 'आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम्' [७।१८] इति प्रक्रमात् । ज्ञान-
वांश्यायमुक्तलक्षण एव, अस्यैव पूर्वोक्तज्ञानित्वात् ; 'भूमिरापः' इत्यारभ्य 'अहङ्कार इतीयं मे
भिन्ना प्रकृतिरष्टधा । अपरेयमितस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् । जीवभूताम्' [७।४, ५] इति
हि चेतनाचेतनस्य प्रकृतिद्वयस्य परमपुरुषशेषतैकरसतोक्ता, 'अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलय-
स्तथा । मत्तः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनञ्जय !' [७।६, ७] इत्यारभ्य 'ये चैव सात्त्विका
भावा राजसास्तामसाश्च ये । मत्त एवेति तान्विद्धि न त्वहं तेषु ते मयि' [७।१२] इति प्रकृति-
द्वयस्य कार्यकारणोभयावस्थस्य परमपुरुषायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तित्वं परमपुरुषस्य च सर्वैः प्रकारैः
सर्वस्मात्परतरत्वमुक्तम् ; अतः स एवात्र ज्ञानीत्युच्यते ॥ १९ ॥

४ वे. ता. चं.— 'वासुदेवः सर्वम्' इति सामानाधिकर-
ण्यस्य पराभिमतमर्थं प्रतिक्षिपन् स्वोक्तं ब्रूयति वासुदेव इति ।
अत्र ह्युपक्रमः प्राण्यभेदनिबन्धनाधिकारिभेदपरः । प्रकरणविरुद्ध-
प्रकरणानुपयुक्तो वाऽर्थः प्रकरणविशेषसिद्धोपयुक्तमार्थं जाग-
रुकेऽनादरणीय इति भावः । 'ज्ञानवान्' इत्यत्रापि निर्विशेषा-
दिज्ञानजीवमात्रज्ञानादिव्युदासायाह ज्ञानवांश्यायमिति । उक्त-
लक्षणः वासुदेवशेषतैकरसस्वात्मवेदीत्यर्थः । उक्तलक्षणत्वे हेतु-
माह—अस्यैव पूर्वोक्तज्ञानित्वादिति 'ज्ञानी च भरतर्षभ !'

[७।१६] इति पूर्वोक्ते ज्ञानिनि कथमुक्तलक्षणत्वं ? इत्यत्राह
भूमिराप इत्यारभ्येति । यद्वा पूर्वोक्तज्ञानित्वादित्येकभक्ति-
त्वादिकं विवक्षितम् ; 'भूमिरापः' इत्यादिना हेतवन्तरोक्तिः ।
कार्यकारणोभयावस्थस्येति— कार्यत्वकारणत्वरूपोभयाव-
स्थाविशिष्टस्येत्यर्थः । स्वरूपस्थित्यादितादधीन्यं 'मयि सर्वं'
[७।७] 'रसोऽहम्' [७।८] इत्यादिषु व्यक्तम् । उक्तलक्षणत्वं
निगमयति— अत इति । स एवेति— 'वासुदेवशेषतैक-
रसोऽहम्' इत्यादिनोक्तलक्षण एवेत्यर्थः ॥ १९ ॥

५ आ. मा. भा.— बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्भवति । तच्चोक्तं ब्राह्मे— 'बहुभिर्जन्मभिर्ज्ञात्वा
ततो मां प्रतिपद्यते' इति ॥ १९ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'बहूनां जन्मनां' इत्यत्र ज्ञानोत्पत्त्यनन्तरं
भगवत्प्रतिपत्तौ बहुजन्मव्यवधानमुच्यते इति निरासार्थमाह—

बहूनामिति । प्रतीतमेव किं न स्यात् ? इत्यत आह— तच्चेति ।
ततस्तदैव ॥ १९ ॥

७ ह. पै. भा.— बहूनामिति । बहूनां जन्मनामन्तेऽवसाने ज्ञानवान्मां प्रपद्यते वासुदेवः सर्वमिति
प्रतिपद्यमानः । स च महात्मा सुदुर्लभः ॥ १९ ॥

८ वं. ब्र. गि.— किञ्च आर्तादयो बहवः सन्ति,
ज्ञानी त्वतिदुर्लभ इति ततोऽपि तस्य श्रेष्ठ्यमित्यभिप्रायेणाह—
बहूनामिति । 'जन्मनां' इति बहुवचनेनैव बहुत्वे सिद्धे
'बहूनां' इति विशेषणेन कपिअलाधिकरणन्यायसिद्धित्रित्व-
व्युदासः । अनेकशतसहस्राणां जन्मनां किञ्चित्किञ्चित्पुण्यो-
पचयहेतूनामन्ते चरमे जन्मनि तत्सुकृतविपाकरूपे 'वासुदेवः

सर्वमिति ज्ञानवान्मां प्रपद्यते' "सर्वं खल्विदं ब्रह्म" [छां.
उ. ३।१४।१] " ह्यैवेदं सर्वम् " [नृ. उ. उ. ७] " आत्मै-
वेदं सर्वम् " [छां. उ. ७।२५।२] " सकलमहमिदं च वासु-
देवः' इत्यादिश्च तिसृषु तिसृषु तिसृषु सर्वात्मदृष्टिलक्षणभजनरूप-
प्रपत्तिं करोति । अतः स महात्मा अपरिच्छिन्नदृष्टिः सुदु-
र्लभः । अतो नातादिसाधारणो ज्ञानीत्यभिप्रायः ॥ १९ ॥

९ व० त० दी०— एवम्भूतोऽतिदुर्लभ इत्याह—बहूनामिति । आत्मज्ञानं तु कदाचिदेकजन्मन्यपि सिद्धं भवति, भगवज्ज्ञानं तु न तथेति ततोऽपि प्रपन्तिभक्तिरतिदुर्लभा; सा चेद्भवति स महादुर्लभः । यो बहूनां जन्मनामन्ते चरमजन्मनि पूर्वसुकृतसञ्चयेन यत्सन्तुष्टभगवता दत्तं स्वज्ञानं तद्वान् भवति, स दुर्लभः । तादृशोऽपि मां पुरुषोत्तमं परमात्मानं प्रपन्नो विज्ञानवानतिदुर्लभः; यतो ज्ञानमपि तस्य नात्मकविषयकं, किन्तु भगवत्सर्वविषयकं तदाह—वासुदेवः सर्वमिति । 'कृष्ण एवाखण्डं(ण्डः)सर्वं' इत्यभेदज्ञानवान् । तथैतदुक्तं निबन्धे—'अखण्डाद्वैत-भाने तु सर्वं ब्रह्मैव नान्यथा । ज्ञानाद्विकल्पबुद्धिस्तु बाध्यते न स्वरूपतः ॥ भिन्नत्वं नैव युज्येत ब्रह्मोपादानतः क्वचित् । वाचारम्भणमात्रत्वाद्भेदः केनोपजायते'—इति । अतएव महात्माऽपरिच्छिन्नात्मा एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानवान् स सुदुर्लभः 'सुदुर्लभः प्रशान्तात्मा कोटिष्वपि महामुने !' इति श्रीभागवते षष्ठस्कन्धे (?) रुद्रोक्तेः ॥ १९ ॥

१० पु. अ. त.—ये पूर्वोक्तास्ते कथं मोक्षमनुभवन्ति ? इत्याह—वासुदेव इति । सर्वमैहिकं पारलौकिकं च वासुदेवः, इत्याकाङ्क्षायामाह—बहूनामिति । बहूनां जन्मनां धर्मादि- स महात्मा महान् मद्दर्थमेव अहमेव वा आत्मा तादृशः स त्रययुक्तानामन्ते अन्तिमजन्मनि ज्ञानवान् भवति । ततो मां दुर्लभोऽप्राप्य इत्यर्थः । यद्वा दुःखेन क्लेशेन भगवानिव लभ्य प्रपद्यते, मुक्तो भवतीत्यर्थः । यस्तु भक्त उक्तः स तु दुर्लभ इति भावः ॥ १९ ॥

११ नी० भा० दी०—किञ्च 'वासुदेवः सर्वं' इति ज्ञानवान् यो बहूनां जन्मनामन्ते चरमजन्मनि मां प्रपद्यते सम्यग्दर्शनेनापरोक्षीकरोति स महात्मा ब्रह्मभूतः सुदुर्लभ इति योजना ॥ १९ ॥

आर्तादिस्वभक्तत्रयोत्कर्ष प्रतिपादयितुमितरेषां सकामानां देवतान्तरभजने हेतुः ।

कामैस्तैस्तैर्हृतज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः ।

तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया ॥ २० ॥

१ शां. भा.—'आत्मैव सर्वं वासुदेवः' इत्येवमप्रतिपत्तौ कारणमुच्यते—कामैस्तैस्तैः पुत्रपशु-स्वर्गादिविषयैर्हृतज्ञाना अपहृतविवेकविज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः प्राप्नुवन्ति वासुदेवादात्मनो-ऽन्या देवताः । तं तं नियमं देवताराधने प्रसिद्धो यो यो नियमस्तं तमास्थायऽऽश्रित्य प्रकृत्या स्वभावेन जन्मान्तरार्जितसंस्कारविशेषेण नियता नियमिताः, स्वयाऽऽत्मीयया ॥ २० ॥

२ आ. शां. व्या.—किमिति तर्हि सर्वेषां प्रत्यग्भूते भगवति यथोक्तज्ञानं नोदेति ? इत्याशङ्क्य 'न मां' [७।१५] इत्यत्रोक्तं हृदि निधाय ज्ञानानुदये हेतुवन्तरमाह—आत्मैवेति । कामैर्नानाविधैरपहृतविवेकविज्ञानस्य देवतान्तरनिष्ठत्वमेव प्रत्य-ग्भूतपरदेवताप्रतिपत्त्यभावे कारणमित्याह—कामैरिति । देव-तान्तरनिष्ठत्वे हेतुमाह—तं तमिति । प्रसिद्धो नियमो जपो-पवासप्रदक्षिणानमस्कारादिः । नियमविशेषाश्रयणे कारण-माह—प्रकृत्येति ॥ २० ॥

३ रा. भा.—तस्य ज्ञानिनो दुर्लभत्वमेवोपपादयति—कामैरिति । सर्व एव हि लौकिकाः पुरुषाः स्वया प्रकृत्या वासनया गुणमयभावविषयया नियताः नित्यान्विताः तैस्तैः स्ववासनानुरूपैर्गुणमयैरेव कामैरिच्छाविषयभूतैः हृतमत्स्वरूपविषयज्ञानाः तत्तत्कामसिद्धयर्थमन्यदेवताः मद्ब्र-ह्मतिरिक्ताः केवलेन्द्रादिदेवताः तं तं नियममास्थाय तत्तद्देवताविशेषमात्रप्रीणनायासाधारणं नियममा-स्थाय प्रपद्यन्ते, ता एवाश्रित्यार्चयन्ते, न मत्स्वरूपमभिजानन्ति ॥ २० ॥

४ वे. ता. चं.—'कामैस्तैस्तैः' इत्यादेः 'सर्गे यान्ति परन्तप!' [७।२७] इत्यन्तस्य प्रकृतसङ्गतिमाह—तस्येति । सङ्कोचं 'सर्वभूतानि सम्मोहम्' [७।२७] इति वक्ष्यमाणं चानुसन्धायोक्तं सर्व एव हीति । स्वयेति प्राचीनस्वकीयानु-भवजनितया प्रत्यात्मनियतया तदेकनिष्ठफलप्रसाधिकयेत्यर्थः । देवतान्तरफलान्तरसङ्गादिकं प्रतिबन्धकमिति भावः । बहुवचना-

१ ये पुनः स्वेन स्वेनोत्तमादिकामनास्वभावेन विचित्रेण परिच्छिन्नमनसस्ते कामनापहृतचेतसस्तत्समुचितामेव ममैवान्तरतनुं देवता-विशेषमुपासते; अतो मत् एव कामफलमुपाददते । किन्तु तस्यान्तोऽस्ति, निजयैव वासनया परिमितीकृतत्वात् । अत एवेन्द्रादि-भावनातात्पर्येण यागादि कुर्वन्तस्तथाविधमेव फलमुपाददते, मत्प्राप्तिपरास्तु मामेव—इत्यभिनवगुप्तपादाः । —अविगीता ।

वासनायाः नियतविषयेच्छाजनकत्वाथोक्तं गुणमयभावविषय-
येति । एतेन स्वभावपर्यायः प्रकृतिशब्दोऽत्र 'कामैस्तैस्तैः'
इत्यादिसमभिव्याहारात् तत्तदिच्छाहेतुभूतसहजवासनाविषय
इत्यपि निर्व्यूढम् । नियतत्वं नामादृष्टव्यभिचारः सम्बन्ध इत्य-
भिप्रायेणोक्तं नित्यान्विता इति । वीप्साभिप्रेतमाह स्ववास-
नानुरूपैरिति । 'लभते च ततः कामान्' [७।२२] इत्य-
नन्तराभिधीयमानैकार्थ्यात् कामशब्दोऽत्र कर्मणि व्युत्पन्नः । 'हृत्-
ज्ञानाः' इत्यत्र ज्ञानशब्देन पूर्वप्रसक्तमेव ज्ञानं विवक्षितमिति
प्रदर्शयितुं हृतमत्स्वरूपविषयज्ञाना इत्युक्तम् । तदेव चान्य-
देवताभजनकारणम् । फलकारणयोः स्वरूपेण निर्दिष्टयोरपि सा-
दृश्यसाधनभावोऽर्थसिद्ध इति दर्शयितुं तत्तत्कामसिद्ध्यर्थमि-
त्युक्तम् । तैस्तैस्तत्तद्देवताभिर्वातुं शक्यैरित्यर्थः । इन्द्रादिदेवता-
नामपि भगवत्पर्यन्तानुसन्धाने तत्तद्विशेषणविशिष्टस्य भगवत

एव तत्तद्देवतात्वादन्यदेवतात्वं तथाविधानुसन्धानराहित्यनि-
बन्धनमिति ज्ञापनायोक्तं मद्भ्यतिरिक्ताः केवलेन्द्रादिदेवता
इति । एतेन 'कामैस्तैस्तैः' इत्यादिकमितरभक्तत्रयविषयमिति
परोक्तं निरस्तम् । तत्तत्कामार्थमपि निपुणैर्भगवानेव प्रपदनीयः,
अत एव हि सङ्गृहीतं 'ऐकान्त्यं भगवत्प्रेषां समानमधिकारि-
णाम्' [गी.सं. २८] इति । अन्यथा 'तृषितो जाह्नवीतीरे कूर्पं
खनति दुर्मतिः' इति भावः । तं तं नियममिति— निय-
मोऽत्र सङ्कल्पविशेषादिः । 'श्रद्धयाऽर्चितुमिच्छति' [७।२१]
इति वक्ष्यमाणवशादत्रापि प्रपत्तेरर्चनाङ्गत्वं दर्शयति— ता एवा-
श्रित्यार्चयन्त इति । विश्वासगर्भफलप्रदत्ववरणपूर्वकं तत्तत्क-
र्मभिः प्रीणयन्तीत्यर्थः । प्रपत्तिस्वरूपसामर्थ्याद्वधारणसिद्धिः ।
'तदेकोपायता याश्चा' इति हि तल्लक्षणम् ॥ २० ॥

५ आ. मा. भा.— प्रकृत्या स्वभावेन । 'स्वभावः प्रकृतिश्चैव संस्कारो वासनेति च' इत्यभि-
धानात् ॥ २० ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु मूलप्रकृतेः सर्वत्रैकत्वात्कथं स्वयेति प्रातिस्विकत्वमुच्यते ? इत्यत आह— प्रकृत्येति । स्वभाव
एवेत्येवशब्दसम्बन्धः ॥ २० ॥

७ ह. पै. भा.— कामैर्बहुविधैरपहृतज्ञानाः प्रपद्यन्त आश्रयन्तेऽन्यदेवता मद्भ्यतिरिक्ताः । तं तं
नियमं व्रतमास्थायाऽऽश्रित्य प्रकृत्या स्वभावेन नियता वशीकृताः स्वयाऽऽस्मीयया ॥ २० ॥

८ व. ब्र. गि.— तदेवं 'तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एक-
भक्तिर्वैशिष्यते' [७।१७] इत्यनेन प्रतिज्ञातमातादिभक्तत्रया-
पेक्षया ज्ञानिभक्तस्योत्कर्षे व्याख्याय सम्प्रति 'उदाराः सर्वे
एवैते' [७।१८] इत्यनेन प्रतिज्ञातं देवतान्तरभक्तापेक्षया
आर्तादिस्वभक्तत्रयस्योत्कर्षे प्रतिपादयितुं प्रथमं तावत्तेषां स्व-
भजनत्यागेन देवतान्तरभजने हेतुमाह— कामैरिति । स्वया
स्वकीयया प्रकृत्या पूर्वाम्यासवासनया नियता वशीकृताः,

अत एव तैस्तैर्नियमैर्मौहनस्तम्भनाकर्षणवशीकरणमारणोच्चा-
टनादिविषयैर्भगवत्सेवया लब्धुमशक्यत्वेनाभिमतैः कामैरभि-
लोपैर्हृतज्ञाना अपहृतविवेकाः । भगवद्विषुखाः सन्त इति
यावत् । अन्यदेवताः भूतप्रेतयक्षादिभृद्देवताः प्रपद्यन्ते । किं
कृत्वा ? तं तं नियमं जपोपवासादिरूपं तत्तद्देवताराधने
प्रसिद्धं व्रतविशेषमास्थायाश्रित्य ॥ २० ॥

९ व० त० दी०— तदेवमलौकिकमहिमानं मां यथाकथञ्चिदपि ये प्रपद्यन्ते ते सिद्धिं प्राप्यान्ते तरन्ति
अनावृतवस्तुमहिम्नस्तथात्वादित्युक्तम् । ये तु मां न प्रपद्यन्ते ते आसुरमार्गीया अन्यदेवता एव प्रपद्यन्ते । प्राकृतका-
माद्यर्थं ते मायाभोहिताः संसरन्तीत्याह— कामैरिति सार्धैस्त्रिभिः । स्वया प्रकृत्या राजसतामसस्वभावेन नियता
बद्धा मदीयया (स्वनिष्ठया मायया) वा बद्धाः ॥ २० ॥

१० पु. अ. त.— स कथं दुर्लभः ? इत्यत आह—
कामैरिति । तैस्तैः कामैः पूर्वोक्तैः 'आर्तैः' [७।१६]
इत्यादित्रिरूपैर्हृतज्ञानाः सन्तोऽन्यदेवताः भुद्राः शिवाद्यो
भूतप्रेतादयश्च स्वया प्रकृत्या कृत्वा तं तं नियमं देवता-
राधने उपवासादिलक्षणमास्थाय प्रपद्यन्ते । अत्रायमर्थः—
कामनार्थं मत्सेवायां प्रवृत्ताः, न तु मोक्षार्थं भक्त्यर्थं

वा; अहं तु मोक्षभक्त्यनुरूपं कामितफलं न ददामि,
तत्फलमननुभूय तैः कामैः हृतं मत्स्वरूपज्ञानं येषां तादृशाः
सन्तः स्वया प्रकृत्या नियताः प्रकृत्यंशत्वाच्छीघ्रं तत्फलदा
अन्यदेवता भजन्ति । अतएव 'यो यदंशः स तं भजेत्'
इत्युक्तम् ॥ २० ॥

११ नी० मा० दी०— अन्ये तु तैस्तैः कामैः पुत्रपन्थादिविषयैर्हृतज्ञानाः हृतं दूरीकृतं ज्ञानं विवेको येषां ते
अन्यदेवताः 'अहमेतस्या आराधनेनेदं फलमवाप्तवानि' इति भेदबुद्ध्या प्रपद्यन्ते इन्द्रादीन् । तं तं नियमं
चतुर्दशुपवासादिकमास्थाय स्वया प्रकृत्या वक्ष्यमाणविधया दैव्या आसुर्या वा नियताः निगृहीताः ॥ २० ॥

यो यो यां यां तनुं भक्तः श्रद्धयाऽर्चितुमिच्छति ।
तस्य तस्याचलां श्रद्धां तामेव विदधाम्यहम् ॥ २१ ॥

‘तस्य तस्याचलां भक्तिं’ इति वै. ब्र. गि. सम्मतः पाठः ।

स तथा श्रद्धया युक्तस्तस्या राधनमीहते ।
लभते च ततः कामान्मयैव विहितान् हि तान् ॥ २२ ॥

१ शां. भा.— तेषां च कामिनाम्— यो यः कामी यां यां देवतातनुं श्रद्धया संयुक्तो भक्तश्च सन्नर्चितुं पूजयितुमिच्छति, तस्य तस्य कामिनोऽचलां स्थिरां श्रद्धां तामेव विदधामि स्थिरीकरोमि, यथैव पूर्वं प्रवृत्तः स्वभावतो यो यो यां यां देवतातनुं श्रद्धयाऽर्चितुमिच्छति— स तयेति । स तथा मद्बिहितया श्रद्धया युक्तः संस्तस्या देवतातन्वाः राधनपाराधनमीहते चेष्टते । लभते च ततस्तस्या आराधिताया देवतातन्वाः कामानीप्सितान्मयैव परमेश्वरेण सर्वज्ञेन कर्मफलविभागज्ञतया विहितान् निर्मितांस्तान्, हि यस्मात्ते भगवता विहिताः कामास्तस्मात्तान्मयैव लभत इत्यर्थः । ‘हितान्’ इति पदच्छेदे हितत्वं कामानामुपचरितं कल्प्यं, न हि कामा हिताः कस्यचित् ॥ २१ ॥ २२ ॥

२ आ. शां. व्या.— तत्तद्देवताप्रसादात् कामिनामपि सर्वेश्वरे सर्वात्मके वासुदेवे क्रमेण भक्तिर्भविष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— तेषां चेति । स्वभावतो जन्मान्तरीयसंस्कारवशादित्यर्थः । भगवद्बिहितया स्थिरया श्रद्धया संस्काराधीनया देवताविशेष-माराधयतोऽपि भगवदनुग्रहादेव फलप्राप्तिरित्याह— यो यो यां यामिति ॥ २१ ॥ ईहते निर्वर्तयतीत्यर्थः । आराधितदेव-ताप्रसादात्फलप्राप्तौ किमीश्वरेण ? इत्याशङ्क्य तस्य सर्वज्ञस्य

कर्मफलविभागाभिज्ञस्य तत्तद्देवताधिष्ठातृत्वात्तस्यैव फलदातृत्व-मित्याह— सर्वज्ञेनेति । ‘एको बहूनां यो विदधाति कामान्’ [कठो. ५।१३] इत्यादिश्रुतिमाश्रित्य ‘हि तान्’ इति पदद्वयं व्या-चष्टे— यस्मादिति । ‘हितान्’ इत्येकं पदमिति पक्षं प्रत्या-ह— हितानिति । मुख्यत्वसम्भवे किमित्यौपचारिकत्वमि-त्याशङ्क्याह— न हीति ॥ २२ ॥

३ रा. भा.— ता अपि देवता मदीयास्तनवः ‘य आदित्ये तिष्ठन्नादित्यादन्तरो यमादित्यो न वेद, यस्यादित्यः शरीरम्’ [बृ. उ. ३।७।९] इत्यादिश्रुतिभिः प्रतिपादिताः । मदीयास्तनव इत्यजानन्नपि यो यो यां यां मदीयामादित्यादिकां तनुं भक्तः श्रद्धयाऽर्चितुमिच्छति; तस्य तस्या-जानतोऽपि ‘मत्तनुविषयैषा श्रद्धा’ इत्यहमनुसन्धाय तामेवाचलां निर्विघ्नां विदधाम्यहम् ॥ २१ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं देवतान्तरफलान्तरसक्ता अपि तत्तदा-राधनतत्फलयोः शैथिल्ये सति ‘अलाभे मत्तकाशिन्या दृष्टा तिर्यक्षु कामिता’ [म. भा.] इति न्यायेन अनर्थहेतुषु निषिद्धेषूपयेषु निमज्जेयुरिति भयात्परमकारुणिकोऽहमेव तत्तदाराधनहेतुश्रद्धावि-घ्नशान्तिं तत्फलं च प्रयच्छामीति श्लोकद्वयेनाह—यो य इति । एक एवेश्वरो रामकृष्णायवतारवदादित्यादिविग्रहभाक् ; न तु चेतना-न्तरमस्तीति कुट्टिमत्तनिरासायाह— ता अपीति । अयमभि-प्रायः— पूर्वलोके ‘प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः’ [७।२०] इति शि-वंशं न तावदीश्वरासाधारणविग्रहविशेषविषयस्तद्विशिष्टेश्वरविषयो वा भवितुमर्हति, तत्रान्यदेवतात्वक्यपदेशायोगाद्गामकृष्णादिवदेव । तत्तत् चेतनान्तरविषयत्वमवश्याभ्युपगमनीयम् । ‘देवान्देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि’ [७।२३] इति च पृथग्वक्ष्यते ।

अतोऽत्र तनुशब्दः पूर्वोत्तरपरामर्शवशाच्चेतनविशेषविषयः, इति सर्वासां चेतनविशेषरूपदेवतानामीश्वरशरीरत्वप्रदर्शनार्थं श्रुति-मुदाहरति य आदित्य इति । नात्र तनुत्वेन भजनं विवक्षितम् । तथा सति प्रतर्दनविद्यादिष्विव परमात्मोपासनत्वप्रसङ्गात् । ‘न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेन’ [९।२४] इति वक्ष्यमाणत्वाच्चेत्यभि-प्रायेणाह—मदीयास्तनव इति । अजानन्नपीति । तर्हि तनु-त्वेनात्र निर्देशोऽनुपपन्नो निरर्थकश्च, ‘यां यां देवतां’ इत्येव हि वक्तव्यमित्यत्राह— तस्य तस्येति । यथा नरपतेरात्मस्वरूप-मजानतोऽपि राजशरीरप्रसाधनादिकं कर्तुरन्ततो राजात्मनैव फलमिति न्यायसूचनादुपपन्नोऽत्र तनुशब्द इति भावः । जातायाः श्रद्धाया अचलत्वं नाम प्रतिबन्धकराहित्येनाफललाभाय निरन्तर-सन्तन्यमानत्वमित्यभिप्रायेणोक्तं निर्विघ्नमिति ॥ २१ ॥

१ अत्र ‘यो यो यां यां भक्तः’ इत्येतावतैवोक्तार्थसिद्धौ तनुपर्यन्तनिर्देशात् प्रकृताया भक्तेस्तन्वात्मविषयत्वे तात्पर्यमुन्नीयते, तेन परा भक्तिः प्रादुर्भावात्मविषयाऽपि भवतीति सिद्धान्तितं भक्तिमीमांसायां ‘तद्वाक्यशेषात् प्रादुर्भाविष्वपि सा’ (शांङ्. भ. सू. ३।१।२०) इति सूत्रेण ।
-अविगीता ।

३ रा. भा.—स तया निर्विघ्नया श्रद्धया युक्तस्तस्य इन्द्रादेराराधनं प्रतीहते चेष्टते । ततो मत्तनु-
भूतेन्द्रादिदेवताराधनात्तानेव हि स्वाभिलषितान् कामान् मयैव विहिताँल्लभते । यद्यप्याराधनकाले
आराध्येन्द्रादयो मदीयास्तनवः, तत एव तदर्चनं च मदाराधनमिति न जानाति, तथापि तस्य
वस्तुतो मदाराधनत्वादाराधकाभिलषितमहमेव विदधामि ॥ २२ ॥

४ वे. ता. चं.—‘स तया’ इति श्लोकेऽपि पूर्ववद्दीप्सा
भाष्या । ‘तया’ इत्यस्य प्रस्तुतोपयुक्ताकारपरामर्शित्वज्ञापनाय
निर्विघ्नयेत्युक्तम् । स्त्रीलिङ्गेन देवताशब्देन तनुशब्देन च पूर्व-
निर्देशेऽपि ‘तस्य’ इति पुँलिङ्गेन प्रतिनिर्देशो बुद्धिस्थितत्वे-
वपरः । ‘देवान्देवयजो यान्ति’ [७।२३] इति ह्यनन्तरमुच्यत
इत्यभिप्रायेण तस्येन्द्रादेरित्युक्तम् । यद्यपि ‘तस्याः’ इति पद-
च्छेदः शक्यः, तथापि ‘राधनं’ इत्यस्योपसर्गरहितस्य आराधने
प्रसिद्ध्यभावात्तदनादरः । यद्वा, फलितोक्तिरियं; ‘राधनं’ इत्येव
पदच्छेदः । तत इति व्याख्येयनिर्देशः । तद्याख्यानां मत्तनु-
भूतेन्द्रादिदेवताराधनादिति । अयमभिप्रायः—‘ततः’
इत्यस्येन्द्रादिपरत्वं मन्दम्, ‘मयैव विहितान्’ इति स्वस्यैव
फलदातृत्ववचनात् । ततस्तन्निमित्तमेवात्रापेक्षितम् । अतः

‘तस्याराधनमीहते’ इति प्रधानतया प्रस्तुतपरामर्श एवायमिति ।
‘हि तान्’ इत्यत्र हीत्यव्ययम् । सर्वत्र च तच्छब्दनिर्देशात् ‘कामान्’
इत्यत्रापि ‘तान्’ इति विशेषणमुचितम् ; भगवतः समस्ताभिल-
षितदायित्वसूचनादपेक्षितं च । हितत्ववचनं च प्रकरणविरुद्धम् ।
‘अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम्’ [७।२३] इति तन्नि-
न्दाप्रवृत्तत्वादित्यभिप्रायेणोक्तं तानेव हि स्वाभिलषिता-
निति । त्वद्विषयज्ञानहीनस्य त्वया फलदानं कथं ? इत्यत्र ‘मयैव’
इत्यवधारणाभिप्रेतमाह यद्यपीति । एतदप्यत्र स्मारितं—
यद्यपीत्यवधारणार्थमाह—मदाराधनत्वादिति ‘अहं हि सर्व-
यज्ञानां’ [९।२४] इत्येतदत्र भाष्यम् । ‘इष्टापूर्ते बहुधा जातं
जायमानं, विश्वं विभर्ति भुवनस्य नाभिः’ [म. ना. १।६]
इति च श्रुतिः ॥ २२ ॥

५ आ. मा. भा.—यां यां ब्रह्मादिरूपां तनुम् । उक्तं च नारदीये ‘अन्तो ब्रह्मादिभक्तानां
मद्भक्तानामनन्तता’ इति । ‘मुक्तश्च कां गतिं गच्छेन्मोक्षश्चैव किमात्मकः’ [म. भा. १।२।३३४।३] इत्यादेः
परिहारसन्दर्भाच्च मोक्षधर्मेषु । ‘अवतारे महाविष्णोर्भक्तः कुत्र च मुच्यते’ इत्यादेश्च ब्रह्मवैवर्ते ॥ २ ॥ २२ ॥

६ ज. प्र. टी.—रामकृष्णादिरूपां भगवत्तनुमिति प्रती-
तिनिरासायाह—यां यामिति । कुत एतत् ? ‘अन्तवत्तु फलं
तेषां’ [७।२३] इति तद्भक्तानामन्तवत्फलवचनात् । तस्य च
ब्रह्मादिग्रहणे सम्भवाद्भगवद्ग्रहणे चात्मसम्भवादिति भावेनाह—उक्तं
चेति । फलस्येति शेषः । गम्यत इति गतिः, इत्यादेः प्रश्नस्य

परिहाररूपवाक्यसन्दर्भाच्च । बहुत्वादानुदाहरणमिति भावः । अन-
न्तफलत्वं मूलरूपभक्तानामस्तु, अवतारतनुभक्तानामन्तवत्फला-
ङ्गीकारे को विरोधः ? इत्यत आह—अवतार इति । कुत्र
चावतारे ॥ २१ ॥ २२ ॥

७ ह. पै. भा.—यो यो भक्तः यां यां तनुं देवताविग्रहं श्रद्धयाऽर्चितुमिच्छति तस्य तस्याचलां
निश्चलां श्रद्धां तामेव तद्विषयां विदधामि करोम्यहम् ॥ २१ ॥ स तया विहितया श्रद्धया युक्तस्तदे-
वताविशेषस्याऽऽराधनमीहते करोति । लभते च तत आराधनात्कामानीप्सितान्मयैव विहितान्हितान्
मयैव दत्तानलुकूलान् ॥ २२ ॥

८ वें. ब्र. गि.—तर्हि तत्तदेवताप्रसादात्तेषां त्वय्येव
भक्तिर्न किं भविष्यति ? नेत्याह—यो य इति । यो यः
कामी यां यां तनुं देवतामूर्तिम् । अनेन तनुभेदमात्रं, न तनु-
मद्भेदः, तदुनिबन्धन एवान्यदेवताव्यवहार इति सूचितम् ।
श्रद्धया जन्मान्तरवासनाप्रजातविधासेन युक्तः सन् अर्चितु-
मर्चयितुमिच्छति । चौरादिकस्यार्चतेर्णिजभावपक्षे रूपमिदम् ।
तस्य तस्य कामिनस्तामेव तनुं प्रति पूर्ववासनाप्राप्तां भक्तिं
अचलां स्थिरां विदधामि अहमन्तर्यामी न तु मद्भक्तिमित्यर्थः ।
तामेव भक्तिमिति व्याख्याने यच्छब्दानन्वयः स्यादिति प्रति-

शब्दाध्याहारेण व्याख्यातम् । यद्वा यामर्चितुमिच्छति, तां
तद्विषयां भक्तिमित्यर्थः ॥ २१ ॥

ततः किम् ? तत्राह—स तयेति । स कामी तथा
श्रद्धया युक्तः सन् तस्या देवतामूर्तेः राधनं पूजनमीहते कर्तु-
मिच्छति । अतुपसर्गस्यापि राधतेः पूजार्थकत्वात् ‘राधनं’
इति प्रयोगो युक्तः । ततः तस्या देवतामूर्तेः सकाशात् कामा-
निष्टार्थाश्च लभते । न चैवं मम सर्वकर्मफलप्रदत्वहानिः । हि
यस्मात् मयैव विहितान् तान्कामान् लभते, ‘फलमत उप-
पत्तेः’ [ब्र. सू. ३।२।३८] इति न्यायादिति भावः ॥ २२ ॥

९ व० त० दी०—ता अपि देवता मदीयाः शरीरभूताः “य आदित्ये तिष्ठन्नादित्यादन्तगे यमादित्यो न वेद यस्यादित्यः शरीरं” [बृ.उ. ३।७।९] इत्यादिश्रुतिभिस्तथाप्रतिपादनात् । तदजानन्नेव यो यो यां यां इति तस्याजानतोऽपि मच्छरीरभूतविषयकैषा श्रद्धेत्यहमोकोऽनुसन्धाय तां श्रद्धामेवाचलां विदधामि ॥ २१ ॥ ततश्च स तथेति । ततो मदङ्गभूतादुपास्यदेवात् लभते कामान् मयैवाङ्गिना विहितान्निर्मितान् प्राप्नोति । यद्यप्याराधनकालेऽपि मामेवमवयविनमविज्ञानस्तामेव भजते स भक्तस्तथापि वस्तुतो मदाराधनत्वात् मन्निर्मितमेव फलं लभते । यथा शरीरं पुरुषदत्तं वस्तुत आत्मदत्तमित्यात्मभजनस्यैव मुख्यत्वं युक्तं; शाखिमूलसेचनवदिति भावः ॥ २२ ॥

१० पु. अ. त.— अतोऽहमपि तान् स्वरूपरसदानायो-
ग्यांस्तदेवताभजने दृढान् करोमीत्याह— यो य इति । यो यो
भक्तो यां यां तदं यां यां देवतावृत्तिं श्रद्धया स्वकामसिद्धयर्थे
शुद्धान्तःकरणेन अर्चितुमिच्छति, तस्य भक्तस्य तामेव श्रद्धा-
मचलां शास्त्रज्ञानादिना वा चालयितुमयोग्यामहमेव विदधामि
करोमि, पोषयामि चेत्यर्थः ॥ २१ ॥ ततः स मत्कृतश्रद्धया

तस्याऽऽराधनं करोतीत्याह— स तथेति । स तथा मत्कृतया
श्रद्धया युक्तस्तस्या मूर्तेराराधनमीहते करोति । ततः श्रद्धातः
स्वशुद्धान्तःकरणतस्तान् कामान् स्वमनोरथरूपान् मयैव
विहितान् निर्मितान्—अन्यथा मदाज्ञां विना देवादीनां
न सामर्थ्यम्—अतो मयैव निश्चयेन विहितोऽहमेव प्राप्नो-
तीत्यर्थः ॥ २२ ॥

११ नी० भा० दी०— किञ्च यो यो भक्तः सात्त्विको राजसस्तामसो वा यां यां तनुं तादृशीमेव देवादिरूपां
यक्षरक्षोरूपां भूतप्रेतरूपां वा मूर्तिं श्रद्धया तादृश्यैवाचिनुमिच्छति, तस्य तस्य भक्तस्य तामेव श्रद्धां सात्त्विकीं
राजसीं तामसीं वाऽहं सर्वेश्वरोऽचलां विदधामि ॥ २१ ॥ ततश्च स तथा श्रद्धया युक्तः सन् तस्या मूर्तेराराधनं
ससाधनं वशीकरणमीहते इच्छति । ततश्च कामान्विषयान् लभते मयैव विहितानाज्ञापितान् हितान् ईप्सितान् ।
एतेन सर्वासां देवतानां स्वाज्ञावशवर्तित्वं दर्शितम् ॥ २२ ॥

अन्यदेवताभक्तानां मौढ्यं भगवद्भक्तानां च वैशिष्ट्यम् ।

अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ।

देवान्देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ॥ २३ ॥

१ शां. भा.— यस्मादन्तवत्साधनव्यापारा अविवेकिनः कामिनश्च तेऽतः— अन्तवद्विनाशि
तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसामल्पप्रज्ञानाम् । देवान्देवयजो यान्ति देवान्यजन्तीति देवयजस्ते
देवान्यान्ति । मद्भक्ता यान्ति मामपि । एवं समानेऽप्यायासे मामेव न प्रपद्यन्तेऽनन्तफलाय, अहो
खलु कष्टं वर्तत इत्यनुक्रोशं दर्शयति भगवान् ॥ २३ ॥

२ आ. शां. व्या.— प्रेक्षापूर्वकारिणि कामानां हितत्वा-
भावे हेतुमाह— यस्मादिति । किञ्च ये कामिनस्ते न विवे-
किनस्ततश्चाविवेकपूर्वकत्वात्कामानां कुतो हितत्वाशङ्का? इत्याह—
अविवेकिन इति । कामानामनन्तफलत्वेन हितत्वमाशङ्क्या-
ऽऽह— अत इति । तेषामविवेकपूर्वकत्वमतश्शब्दार्थः । तुश-
ब्दोऽवधारणार्थः । कामफलस्य विनाशित्वे किमिति कामनिष्ठत्वं

जन्तूनां? इत्याशङ्क्य प्रज्ञामान्यादित्याह— अल्पेति । किं तर्हि
साधनमनन्तफलाय? इत्याशङ्क्य भगवद्भक्तिरित्याह— मद्भक्ता
इति । अक्षरार्थमुक्त्वा श्लोकस्य तात्पर्याथमाह— एवमिति ।
देवताप्राप्तौ चेति शेषः । ‘मामेव’ [७।१४] इत्यादौ देवताविशेषं
प्रपद्यन्तेऽन्तवत्फलायेति वक्तव्यम् । उक्तवैपरीत्यं कारणमवि-
वेकातिरिक्तं नास्तीत्यभिप्रेत्याऽऽह— अहोखल्विति ॥ २३ ॥

३ रा. भा.— तेषामल्पमेधसां अल्पबुद्धीनामिन्द्रादिमात्रयाजिनां तदाराधनफलमल्पं अन्तवच्च
भवति । कुतः? देवान् देवयजो यान्ति यत इन्द्रादीन् देवान् तद्याजिनो यान्ति । इन्द्रादयो हि
परिच्छिन्नभोगाः परिमितकालवर्तिनश्च; ततस्तत्सायुज्यं प्राप्ताः तैः सह प्रच्यवन्ते । मद्भक्ता अपि
तेषामेव कर्मणां मदाराधनरूपतां ज्ञात्वा परिच्छिन्नफलसङ्गं त्यक्त्वा मत्प्रीणनैकप्रयोजनाः मामेव
प्राप्नुवन्ति, न च पुनर्निवर्तन्ते; ‘मासुपेत्य तु कौन्तेय ! पुनर्जन्म न विद्यते’ [८।१६] इति हि
वक्ष्यते ॥ २३ ॥

४ वे. ता. चं.— यदि भवत्प्रसादात्तेषामपि फलसिद्धिस्तर्हि तत्र को विशेषो भवदुपासकेभ्यः ? इत्यत्रोत्तरम्—‘अन्तवत्तु’ इत्यादि । पूर्वार्धे सम्भवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदभ्रमनिरासाय तेषामल्पमेधसामिति सामानाधिकरण्यं दर्शितम् । तेषामिति फलाल्पत्वहेतुपरामर्श इत्याह इन्द्रादिमात्र-याजिनामिति । तत्र हेतुरल्पबुद्धित्वम् । अल्पेष्विन्द्रादिषु तदधीनफलेषु च मेधा बुद्धियेषां तेऽल्पमेधसः । अल्पगोचरत्वाद्दल्पा मेधा येषामिति वा । अल्पमेध-स्त्वादेव तत्फलस्याल्पत्वत्वं सिद्धमिति कृत्वा अल्पमन्त-वच्च भवतीत्युक्तम् । ‘देवान् देवयजः’ इत्यत्र देवशब्दो गोबलीवर्दन्यायान्मन्त्रबन्धोक्तभगवद्भक्तिरिक्तदेवपरः । अथवा, मनुष्यादिसहपठितकर्मवश्यदेवजातिविशेषपर इत्यभिप्रायेण इन्द्रादीन् देवांस्तद्याजिन इत्युक्तम् । कथमिन्द्रादिप्राप्तिः फलस्याल्पास्थिरत्वहेतुः ? इत्यत्राह—इन्द्रादयोऽपि हीति । अस्तु तेषामल्पभोगत्वमस्थिरत्वं च; ततः किं तदुपासकस्य भगवत्प्रसादाधीनफललाभस्येत्यत्राह तत इति । केवलेन्द्रा-दियाजिनां तत्तदभिलषितं तत्सायुज्यादिकमेव हि भगवान् प्रय-च्छति; सायुज्यं च समानभोगत्वमेव; तत इन्द्रादिभोगस्य परि-

मितस्वरूपत्वात्परिमितकालवर्तित्वाच्च तत्समानस्तदुपासकभोगो-ऽपि तथाविध एव भवेदिति भावः । ‘माम्’ इति निर्दिष्टभगव-त्स्वरूपस्य निरतिशयानन्दमयत्वात्तत्साधर्म्यमागतस्यापि निर-तिशयभोगत्वं सिद्धम् । सूत्रं च ‘भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च’ [ब्र. सू. ४।४।२१] इति । तन्नित्यत्वाच्च तदुपासकभोगस्यापि नित्यत्वं दर्शयति न च पुनर्निवर्तन्त इति । अत्राभिप्रेतं वक्ष्यमाणवचनेन विशदयति मामुपेत्येति । अत्रापि सूत्रम्—‘अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात्’ [ब्र. सू. ४।४।२२] इति । ‘मद्भक्ता यान्ति मामपि’ इत्यत्र भगवति फलान्तरार्थिनामपि मोक्षे विश्रमो नारायणार्थैरुक्तः—‘तथा देवतान्तरभक्तानां अपे-क्षितार्थलाभ एव फलम् ; भगवद्भक्तानां तु न तावन्मात्रं फलम् ; किन्तु स्वभावप्राप्तादनभिसंहितादपि पापपरिक्षयात् सत्त्वाधि-क्योन्मीलनेन शुद्धेषु धर्मेषु ध्रुवोत्पत्त्या शनैश्शनैर्ज्ञानवैराग्यादि-लाभद्वारेण पूर्वोक्तभक्तिविशेषलाभाच्चिरतरेणापि कालेन भगव-त्प्राप्तिर्भविष्यतीति नित्यफलत्वमित्यभिप्रायः’—इति । इदं च शाण्डिल्यसंहितायामपि भागवतापचारसङ्ग्रेहे प्रोक्तं—‘भग-वन्तं समुद्दिश्य तदेकशरणा नराः । कदाचिन्न च हीयन्ते काम्य-कर्मरता अपि’ ॥ इति ॥ २३ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २३ ॥

७ ह. पै. भा.—अन्तवत्तु अतो विनाशो विद्यते यस्य तदन्तवत्फलं तु तेषां देवतान्तरपूजका-नामल्पमेधसामल्पबुद्धीनाम् । देवानभिमतान्देवान्यजन्तीति देवयजो यान्ति गच्छन्ति । मयि भक्ता मद्भक्ता यान्ति मामपि तस्मादनन्तपूजाफलम् ॥ २३ ॥

८ वं. ब्र. गि — तर्हि त्वत् एव सर्वेषामपि फलप्राप्त्य-विशेषे त्वद्भक्तानामातादीनामन्यदेवताभक्तेभ्यः कथमतिशयः ? तत्राह—अन्तवदिति । तेषां तु अन्यदेवताभक्तानां मह-त्तमपि तत्फलं अन्तवद्विनाशवद्भवति । तत्र हेतुः—अल्प-मेधसां अल्पेषु परिच्छिन्नेषु शुद्धदैवतेषु मेधा बुद्धियेषां ते तथोक्ताः । एतदेव दर्शयति—देवान्देवयज इति । देवान्य-जन्ति भजन्तीति देवयजः, ते देवानन्तवत् एव यान्ति । इन्द्रा-दयो हि परिच्छिन्नभोगाः परिमितकालवर्तिनश्च । अतस्तान् प्राप्ता अपि तैः सहैव च्यवन्ते । मद्भक्तास्त्वार्तादयो मामनन्तं प्राप्नुवन्ति ; माशुपेत्य तु कौन्तेय ! पुनर्जन्म न विद्यते’

[८।२६] इति हि वक्ष्यति । ‘मामपि’ इत्यपिशब्दः काम-समुच्चयार्थः । तथा चायं भावः—यथा हि धर्मशान्तये गङ्गामवगाहमानः स्वामीप्सितां तापशान्तिमनभीप्सितं पावनत्वमपि लभते । तत्कस्य हेतोः ? अवगाह्यगङ्गाजल-स्वाभाव्यात् ; तथा आर्तिपरिहारदिकामनया मां भजन्तः स्वामीष्टान्कामान् मद्भजनमाहात्म्यप्रयुक्तमपुनरावृत्तिलक्षणं मत्प्राप्तिरूपं मोक्षमपि प्राप्नुवन्ति । अतो मद्भक्तानामन्यदेव-ताभक्तानां च महदन्तरम् । तस्मात्साधूक्तम् ‘उदाराः सर्व एवैते [७।१८] इति ॥ २३ ॥

९ व० त० दी०—अतो भावभेदात्फलभेद इत्याह—अन्तवदिति । तुशब्दो भेदं सूचयति । यतोऽल्पमेधसां इन्द्रादिमात्राङ्गयाजिनां शाखाफलपत्रान्यतरसेचकानामिव तेषां फलमल्पमन्तवद्विनाशि च भवति; वदति च ‘देवान्देवयजो यान्ति’ इत्यादौ तत्तद्देशसायुज्यं चाप्याप्तव्यमेवेति । यागे तु श्रौते देवानां भगवद्भूतत्वज्ञानपूर्वकं माराधनमिति न विरोधः । भक्तौ तु केवलं तदङ्गिन एवाराधने सर्वाराधनं भवतीति भावेन मूलरूपत्वादिति ज्ञेयम् ! किं बहुना ? यो यं भजते श्रद्धया तं तमेवैतीत्यभिप्रायेण मद्भक्ता यान्ति मामपीत्युक्तम् ॥ २३ ॥

१० पु. अ. त.—तर्हि त्वन्निर्मितफलाभ्या चोत्तमत्वमेव तत्फलस्य कथं न ? इत्यत आह—अन्तवत्त्विति । तु पुनः परिमितमपि फलं तेषामल्पमतिमतां भक्तिं विहाय कामपर-

त्वात् अन्तवत् विनाशयुक्तं भवतीत्यर्थः । तच्छब्देन तद्बुद्ध्य-स्यारेण मया तत्फलं विधीयत इति व्यज्यते । ननु देवा अपि त्वदंशास्तद्भजने कथं नोत्तमफलम् ? इत्यत आह—देवा-

निति । देवयजः पूर्वोक्तप्रकारेण स्वकामितफलाप्त्यर्थं देवभजनकर्तारः । अथवा देवत्वेन तद्भजनकर्तारः, न तु मर्दशब्देन स्फुरितसन्मानाः, अतो देवान् यान्ति मत्सायुज्यकामाभावे प्राप्नुवन्ति । कामनायां तु तदेव प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । अन्यदेवेषु देवत्वेन भजनकर्तारस्तत्सायुज्यमेव प्राप्नुवन्ति । कामनायां तु तदपि न प्राप्नुवन्त्यतः कामनयाऽपि मद्भजनसुत्तममित्याह—मद्भक्ता इति । मद्भक्ताः मद्भजनकर्तारो मामपि

यान्ति । कामनयाऽपि प्रवृत्ताः पूर्वोक्तप्रकारेण । मामपि प्राप्नुवन्ति । अतएव 'उदाराः सर्व एते' [७।१८] इति पूर्वोक्तम् । अतोऽग्रे तेषां मोक्षः । अक्षरसायुज्यमपि प्राप्नुवन्ति । अतएव हरिवंशे 'अपत्यं द्रविणं दारा हारा हर्म्यं हया गजाः । सुखानि स्वर्गमोक्षौ च न दूरे हरिभक्तितः' ॥इति। इदमेवापि शब्देन व्यज्यते ॥ २३ ॥

११ नी० भा० दी०— अल्पमेधसां “अथ यत्रान्यत्पश्यत्यन्यच्छृणोति अन्यन्मनुतेऽन्यद्विजानाति तदल्पम्” [छां. उ. ७।२४।१] इति श्रुतेः । द्वैतमल्पं तत्रैव मेधा येषां ते, बाह्यार्थाभिलाषिणामित्यर्थः । तेषां तत्फलमन्तवत् । सर्वस्य बाह्यार्थस्यान्तवत्त्वादेव । तुशब्दोऽभेदेनेश्वरे भक्तेभ्यो विभेदार्थः । यतो देवयजो देवान्यजन्ते इति देवयजस्ते देवानन्तयुक्तानेव यान्ति । एवं यक्षरक्षोभक्ता यक्षादीनेव यान्ति, भूतप्रेतभक्ताश्च भूतादीनेवेत्यपि द्रष्टव्यम् । मद्भक्तास्तु मामेवानन्तं यान्ति, अतस्तेऽनन्तफलभाज इत्यर्थः ॥ २३ ॥

अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नं मन्यन्ते मामबुद्धयः ।

परं भावमजानन्तो ममाव्ययमनुत्तमम् ॥ २४ ॥

१ शां. भा.— किन्निमित्तं मामेव न प्रपद्यन्ते ? इत्युच्यते—अव्यक्तमप्रकाशं व्यक्तिमापन्नं प्रकाशं गतमिदानीं मन्यन्ते मां नित्यप्रसिद्धर्माश्वरमपि सन्तमबुद्धयोऽविवेकिनः परं भावं परमात्मस्वरूपमजानन्तोऽविवेकिनो ममाव्ययं व्ययरहितमनुत्तमं निरतिशयं मदीयं भावमजानन्तो मन्यन्त इत्यर्थः ॥ २४ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवद्भजनस्योत्तमफलत्वेऽपि प्राणिनां प्रायेण तन्निष्ठत्वाभावे प्रश्नपूर्वकं निमित्तं निवेदयति— किन्निमित्तमित्यादिना । अप्रकाशं शरीरग्रहणात्पूर्वमिति शेषः । इदानीं लीलाविग्रहपरिग्रहावस्थायामित्यर्थः । प्रकाशस्य तर्हि

कादाचित्कत्वं भगवति प्राप्तं ? नेत्याह—नित्येति । कथं तर्हि भगवन्तमागन्तुकप्रकाशं मन्यन्ते ? तत्राबुद्धय इत्युत्तरं तद्विद्युणोति— परमिति । 'परमनुत्तमम्' इति विशेषणद्वयं सोपाधिकनिरुपाधिकभावार्थम् ॥ २४ ॥

३ रा. भा.— इतरे तु सर्वसमाश्रयणीयत्वाय मम मनुष्यादिष्ववतारमप्यकिञ्चित्करं कुर्वन्तीत्याह— सर्वैः कर्मभिराराध्योऽहं सर्वेश्वरो वाङ्मनसापरिच्छेद्यस्वरूपस्वभावः परमकारुण्यादाश्रितवात्सल्यञ्च सर्वसमाश्रयणीयत्वायाजहत्स्वभाव एव वसुदेवसूनुरवतीर्ण इति ममैवं परं भावमव्ययमनुत्तममजानन्तः प्राकृतराजसूनुसमानं इतः पूर्वमनभिव्यक्तमिदानीं कर्मवशाज्जन्मविशेषं प्राप्य व्यक्तिमापन्नं प्राप्तं मामबुद्धयो मन्यन्ते; अतो मां नाश्रयन्ते; न कर्मभिराराध्यन्ति च ॥ २४ ॥

४ वे. ता. चं.— ननु फलान्तरदेवतान्तरवासनया हि त्वद्विषयज्ञानप्रतिबन्ध उक्तः; त्वत्साक्षात्काराभावे हि तदुपपत्तिः; त्वयि कारुण्यादिगुणप्रेरिते सर्वसमाश्रयणीयत्वायावतारवशाद्दशेभजननयनगोचरे कथं त्वत्परित्याग इत्यत्रोत्तरम्—'अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नम्' इत्यभिप्रायेणाह— इतरे त्विति । इतरे चतुर्विधसुकृतिभ्योऽन्ये । 'परं भावम्' इत्यनेनाभिप्रेतं निरतिशयपरत्वसौलभ्यरूपं स्वभावं दर्शयति सर्वैः कर्मभिरित्यादिना

अवतीर्ण इत्यन्तेन । अजहत्स्वभाव इत्यव्ययशब्दाभिप्रेतोक्तिः । अस्मादुत्तमं नास्तीत्यनुत्तमम्, अनवधिकालिहायमित्यर्थः । अत्र 'अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नम्' इत्येतत्सामर्थ्यादवतारविषयत्वम् ; तत्रापि 'माम्' इत्यस्यौचित्यादवतारविशेषविषयत्वं च सिद्धमित्यभिप्रेत्योक्तं वसुदेवसूनुरवतीर्ण इति, प्राकृतराजसूनुसमानमिति च । इदं सर्वावतारोपलक्षणतया विशेषोदाहरणमात्रं वा । 'अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नम्' इत्यनयो-

१ ननु सर्वगते भगवत्त्वे किमिति देवतान्तरोपासकानां मितं फलम् ? उच्यते—अव्यक्तमिति । ते खल्वल्पबुद्धित्वान्मत्स्वरूपपारमार्थिकमविद्यमानव्यक्तिकं न प्रत्यभिजानन्ते, अपि तु निजकामनासमुचितकारिन्निष्ठज्ञानस्वभावां व्यक्तिमेवापन्नं विदन्ति, नान्यथा । अत एव न नाम्न्याकारे वा काश्चिद्ब्रह्म, किन्तु सिद्धान्तोऽयमत्र—यः कामनापरिहारेण यत्किञ्चिद्देवतारूपमालम्बते, तस्य तच्छुद्धमुक्तभावे पर्यवस्यति; विपर्ययात्तु विपर्ययः— इत्यभिनवगुप्तपादाः ।

—अविगीता ।

रथान्तरभ्रमव्युदासायाह प्राकृतेत्यादि । मन्दमतिबोद्धव्यतया निन्यमानोऽर्थोऽत्रायमेव भवितुमर्हतीति भावः । इतः पूर्वमनभिव्यक्तत्वमिदानीमवताराद्व्यक्तत्वमपि प्रमाणसिद्धम् ; तत्कथमत्र प्रतिक्षिप्यत इत्यत्रोक्तं कर्मवशाज्जन्मविशेषं प्राप्येति । उत्सर्गापवादादिन्यात्सङ्कोच इति भावः । 'अबुद्ध्यः' इत्यनेन

परमात्मतदवतारादिविषयश्रवणमननादिराहित्यं वैलक्षण्यज्ञापकलिङ्गदर्शनेऽपि तद्दृशकत्वैककर्म्यं च विवक्षितम् । फलितमाह— अत इत्यादि । आश्रयणमत्र प्रपत्तिपूर्वकभजनं, तदभावाच्च तदज्ञतया वर्णाश्रमादिधर्मान् स्तुतिनमस्कारादींश्च न कुर्वत इत्याह— न कर्मभिरिति ॥ २४ ॥

५ आ. मा. भा.— को विशेषतवान्येभ्यः ? इत्यत आह— अव्यक्तमिति । कार्यदेहादिवर्जितम् । तद्वानिव प्रतीयस इत्यत आह— व्यक्तिमापन्नमिति । कार्यदेहाद्यापन्नम् । तच्चोक्तम्—“सदसतः परम्” “न तस्य कार्यम्” “अपाणिपादः” [श्वे. उ. ३।१९] ‘आनन्ददेहं पुरुषं मन्यन्ते गौणदैहिकम्’ इत्यादौ । भावं याथार्थ्यम् । तथाऽब्रवीत्— ‘याथातथ्यमजानन्तः परं तस्य विमोहिताः’ इत्यादि ॥ २४ ॥

६ ज. प्र. दी.— ‘अव्यक्तं’ इति श्लोकस्य प्रकृतेन साक्षात्सङ्गत्यभावात् तं सङ्गमयितुमाह— क इति । अन्येभ्यो ब्रह्मादिभ्यः । येन तान् प्राप्तानामन्तवत्फलत्वेऽपि त्वां प्राप्तानामन्तफलतेति शङ्काशेषः । कथमनेनोक्तशङ्कापरिहारः ? इत्यत आह— कार्येति । अनेन यथाश्रुतं पदं पठित्वा व्याख्यातम् । वस्तुतः ‘अव्यक्तं मां’ इत्यनुवादादव्यक्तोऽहमिति यत्सिद्धं तस्येदं व्याख्यानमिति ज्ञातव्यम् । इदानीमुत्तरस्य सङ्गतिमाह— तद्वानिति । कार्यदेहादिमान् इवेति मृदूक्तिः, वस्तुतस्त्वेवेति । अतो

न तद्वर्जित इति शेषः । प्रकृतोपयोगितया व्याचष्टे— कार्येति । भगवतः कार्यदेहादिवर्जितत्वं तद्वत्ताप्रतीतिश्चाज्ञानमूलेत्येतत्कृतः येन वाक्यद्वयमुक्तार्थं स्यात् ? इत्यतोऽर्थद्वये क्रमेण प्रमाणान्याह— तच्चेति । कार्यात्कारणाच्च । इदमपरं रूपं, परं तु रूपमजानन्त इति प्रतीतिनिरासार्थमाह— भावमिति । याथार्थ्यं प्रमाणाव्यभिचरितस्वरूपम् । अत एव परम् । कुतोऽयमर्थः ? समाख्यानादित्याह— तथेति । यद्यप्ययमर्थः ‘त्रिभिः’ [७। १३] इत्यत्रोक्तस्तथापि प्रसङ्गात् पुनरुक्त इत्यदोषः ॥ २४ ॥

७ ह. पै. भा.— किन्निमित्तं भगवन्तं विहाय देवतान्तरं यजन्ति ? इत्यर्जुनवचनमाशङ्क्याह— अव्यक्तमिति । अव्यक्तमविद्यमानव्यक्तिभावमिमं संसारिपुरुषवच्चक्तिमापन्नं प्राप्तं मन्यन्ते जानन्ति मामबुद्ध्योऽविवेकिनो लौकिका जनाः । मम परं प्रकृष्टं परमात्मभावमजानन्तोऽचिन्तयन्तोऽव्ययमधिनाशिनमनुत्तमं निरुत्तमम् । अतो तं मां विहाय देवतान्तरं पूजयन्ति ॥ २४ ॥

८ वै. ब्र. गि.— एवं च समाने प्रयासे महति च फलविशेषे सति मामनादृत्य देवान्तरं भजन्ति ; अहो जगन्मौढ्यमिति सानुक्रोशमनुशोचन्निव भगवानाह— अव्यक्तमिति । इतः पूर्वमनभिव्यक्तमिदानीं कर्मवशाद्दुःखगृहे जन्मविशेषं प्राप्य व्यक्तिमापन्नं मां इतरजीवसाधारणं जना मन्यन्ते । तत्र हेतुः— अबुद्ध्यः विवेकशून्याः । इदमेव विदुषोति— परं

भावमिति । परं जगत्कारणभूतमनुत्तमं सर्वोत्कृष्टतमं अव्ययं नित्यं मम भावं स्वरूपमजानानाः सन्तः जीवावसारिकार्थदर्शनाजीवमेव कञ्चिन्मन्यन्ते । अतो मामांश्वरं विहाय देवतान्तराण्येव भजन्ते । ततश्चान्तवत्फलं यान्तीत्यर्थः । तदेतद्दृश्यति— ‘अवजानन्ति मां मृदा मानुषीं तनुमाश्रितम्’ [१।११] इति ॥ २४ ॥

९ व० त० दी०— मद्भजने देवान्तरभजने च तेषां मत्स्वरूपमाहात्म्याज्ञानमेव हेतुरित्याह— अव्यक्तमिति । यतोऽक्षरमैश्वर्यं अप्रकटं वा व्यक्तगहितं वा मानुषलोके स्वेच्छया स्वगताशेषालौकिकसौन्दर्यं दुर्विभाव्यं व्यक्तिमापन्नं निराकारं मन्यन्ते वा मानयन्ति प्राकृतं व्यक्तिमापन्नं वा मन्यन्तेऽबुद्ध्योऽतः तथा मानने हेतुः मम सदानन्दमात्रस्याचिन्त्यैश्वर्यस्य परं भावमंशांशिभावेनावस्थितिभावमानन्दमात्रवलक्षणं वाऽजानन्त इति ॥ २४ ॥

१० पु. अ. त.— तर्हि कथं न सर्वे त्वामेव भजन्ति ? इत्यत आह— अव्यक्तमिति । अबुद्ध्यः कामहृतज्ञाना अव्यक्तं विद्यते व्यक्तो लौकिकवत् प्रकटो व्यवहारो यस्य, व्यक्तिर्जात्यादिर्वा यस्य, तादृशं पुरुषोत्तमं व्यक्तिमापन्नं मनुष्यादिभावेन जगति प्रकटं लौकिकत्वेन अन्यदेवसमं मनुष्यादिसमं वा मन्यन्ते । कुतः ? इत्याकाङ्क्षायामाह— परमिति ।

मम पुरुषोत्तमस्य अव्ययं नाशरहितं लीलात्मकं केषुचिद् । भाग्यवत्सु प्रकटीभूय तद्रसपोषार्थं तत्समानाकारेण लीलारूपमजानन्तः । किञ्च अनुत्तमं न विद्यते उत्तमो यस्मात्तादृशं परं भावं पुरुषोत्तमात्मकमजानन्तो मां तथा मन्यन्ते । अतः स्वकामितफलक्षिप्रप्रसादार्थमन्यदेवता एव भजन्ति, न तु मामित्यर्थः ॥ २४ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं तर्हि कुतस्त्वामेव सर्वे न प्रतिपद्यन्ते ? इत्याशङ्क्याज्ञानादित्याह— अव्यक्तमिति । अव्यक्तं सर्वोपाधिशून्यत्वेनास्पष्टमपि वासुदेवशरीरेण व्यक्तीमापन्नं अस्मदादिवच्छरीराभिमानिनं मामबुद्धयो मन्यन्ते । यतो मम परं भावं परत्वमुत्कृष्टत्वमज्ञानन्तः । उत्कृष्टत्वमेव विशिनष्टि—अव्ययं न व्येतीत्यव्ययमविनाशिनं अनुत्तमं यस्मादन्यदुत्कृष्टं च नास्ति, निरतिशयमखण्डैश्वर्यरूपमित्यर्थः ॥ २४ ॥

नाहं प्रकाशः सर्वस्य योगमायासमावृतः ।

मूढोऽयं नाभिजानाति लोको मामजमव्ययम् ॥ २५ ॥

१ शां. भा.— तदीयमज्ञानं किन्निमित्तं ? इत्युच्यते— नाहं प्रकाशः सर्वस्य लोकस्य, केषाञ्चिदेव मद्भक्तानां प्रकाशोऽहमित्यभिप्रायः । योगमायासमावृतो योगो गुणानां युक्तिर्घटनं सैव माया योगमाया, अथवा भगवत्श्रित्तसमाधानं योगः तत्कृता माया योगमाया, तथा योगमाया समावृतः, सञ्छन्न इत्यर्थः । अत एव मूढो लोकोऽयं नाभिजानाति मामजमव्ययम् ॥ २५ ॥

२ आ. शां. व्या.— अविवेकरूपमज्ञानं भगवन्निष्ठाप्रतिबन्धकमुक्तं, तस्मिन्नपि निमित्तं प्रश्रुपूर्वकमनाद्यज्ञानमुपन्यस्यति— तदीयमज्ञानमित्यादिना । 'त्रिभिर्गुणमयैः' [७।१३] इत्यनौपाधिकरूपस्याप्रतिपत्तौ कारणमुक्तं, अत्र तु सोपाधिकस्यापीति विशेषं गृहीत्वा व्याचष्टे— नाहमिति । तर्हि भग-

वद्भक्तिरनुपयुक्तेत्याशङ्क्याऽह— केषाञ्चिदिति । 'सर्वस्य लोकस्य न प्रकाशोऽहं' इत्यत्र हेतुमाह— योगेति । अनाद्यनिर्वाच्याज्ञानाच्छन्नत्वादेव मद्भिष्ये लोकस्य मौढ्यं, ततश्च मदीयस्वरूपविवेकाभावान्मनिष्ठत्वरहित्यमित्याह— अत एवेति ॥ २५ ॥

३ रा. भा.— कुत एवं न प्रकाशते ? इत्यत्राह— क्षेत्रज्ञासाधारणमनुष्यत्वादिसंस्थानयोगाख्यमायया समावृतोऽहं न सर्वस्य प्रकाशः । मयि मनुष्यत्वादिसंस्थानदर्शनमात्रेण मूढोऽयं लोको मामतिवाय्विन्द्रकर्माणमतिस्वर्गाश्रितेजसमुपलभ्यमानमपि अजमव्ययं निखिलजगदेककारणं सर्वेश्वरं मां सर्वसमाश्रयणीयत्वाय मनुष्वत्वसंस्थानमास्थितं नाभिजानाति ॥ २५ ॥

४ वे. ता. चं.— यदि त्वमप्रतिहतसङ्कल्पः साभिसन्धिकं सर्वसमाश्रयणीयत्वायावतीर्णः, तर्हि कथं तत्फलासिद्धिरित्यभिप्रायेण शङ्कते कुत इति । मायाशब्दस्तावद्विचित्र(शिष्ट)सृष्टिकरार्थेवाचितया प्रागेव प्रपञ्चितः; त्रिगुणात्मिकया मायया समावृतत्वं तु प्रागवस्थावतारावस्थयोः साधारणम्; असाधारणश्चावरणहेतुरत्र सम्भवे वक्तुमुचितः; सङ्कल्पादिश्च साधारणः योगशब्दोऽपि सम्बन्धे प्रचुरप्रयोगत्वात्तदर्थः प्राप्तः; तत्सम्बन्धी चार्थसिद्धः; स चात्रौचित्यात्प्रदेशान्तरेषु प्रसिद्धत्वाच्च मनुष्यादिसंस्थानवेषभाषादिरेव; तेनैवेन्द्रजालमायाव्यवच्छेदोऽपि सिद्ध इत्यभिप्रायेणाह मनुष्यत्वादीति । प्रकाशः परस्वभावेनेति शेषः । तर्हि तवैवायं दोष इत्यत्रोत्तरं मूढोऽयमित्यादि । अधिगम्यत्वायापादितं मनुष्यत्वादिकं दुर्मतीनां परित्यागहेतुरभूत्, नच पारमेश्वरस्वभावा मायया सर्वस्तिरोहितः; लोकोत्तरकर्मतेजःप्रभृतीनां प्रकाशनात् । किन्त्वयं मन्दो लोको यत्किञ्चित्साधर्म्याद्भनावृते मयूखमालिनि खयोतभावमवगच्छतीत्यभिप्रायेणाह— मयीति ।

मूढः मयि मनुष्यत्वादिभ्रमविशिष्ट इत्यर्थः । 'माम्' इति तदानीन्तनोपलभ्यमानाकारनिर्देशसामर्थ्यात्प्रदेशान्तरोक्तत्वाच्च अतिवाय्विन्द्रकर्माणमित्याद्युक्तम् । परावस्थस्याज्ञानं सर्वेषां प्राप्तमेव हि; इह तु 'परं भावमजानन्तो ममाव्ययमनुत्तमम्' [७।२४] इति मनुष्यत्वे परत्वस्याज्ञानमुच्यते; तत्र प्रतिषेध्यस्य ज्ञानस्य प्रसङ्गार्थं लिङ्गोक्तिरियम् । निरतिशयदीप्तियुक्तत्वमपि जगत्कारणपरमपुरुषासाधारणधर्मतया वेदान्तेषु निर्णीतम् । अतिवाय्विन्द्रकर्मत्वं च सर्वनियन्तृत्वलिङ्गम् । 'अजम्' इत्यनेन फलितमाह निखिलजगदेककारणमिति । 'अव्ययम्' इत्यनेन लब्धमाह सर्वेश्वरमिति । स्वरूपतो धर्मतश्च निर्विकारत्वं हि तस्याव्ययत्वम्; एतेन 'अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन्' [४।६] इति प्रागुक्तसुचनं वा । अजमव्ययं नाभिजानाति, किन्तु पुरुषान्तरवत्कर्माधीनजन्मानं ज्ञानसङ्कोचादिमन्तं जानातीति शेषः ॥ २५ ॥

५ आ. मा. भा.— अज्ञानं च मदिच्छयेत्याह— नाहमिति । योगेन सामर्थ्योपायेन मायया च । मयैव मूढो नाभिजानाति ! तथाहि पात्रे—'आत्मनः प्रावृतिं चैव लोकचित्तस्य बन्धनम् । स्वसामर्थ्येन देव्या च कुरुते स महेश्वरः' इति च ॥ २५ ॥

६ ज. प्र. दी.— तथापि 'नाहं प्रकाशः' इति पुनरुक्तिरित्यतस्तात्पर्यमाह—अज्ञानं चेति । येनाज्ञानेन मामन्यथा मन्यन्ते, तदज्ञानं च मद्विच्छाधीनमेव, न स्वतन्त्रं; येन तथा निन्दया मम खेदः स्यादिति भावः। 'योग एव माया' इति व्याख्यानं (शं.) असदिति भावेनाह—योगेनेति । सामर्थ्यमेवोपायः । 'युज्यते येन योगोऽसावुपायः शक्तिरेव च' इति वचनाद्योगशब्दस्योभयार्थ-

त्वेन द्वन्द्वैकवद्भावः किं न स्यात्? इति चेत्, न; मायया चेत्यस्य वैयर्थ्यापत्तेः, तस्या अप्युपायविशेषत्वात् । अत एवोपायार्थत्वं गृहीत्वा सामर्थ्येति तद्व्याख्यानं कृतम् । इदं तात्पर्यं श्लोके न प्रतीयत इत्यत आह— मयैवेति । उक्तार्थस्थापनाय पुराण-सम्प्रतिमाह— तथेति ॥ २५ ॥

७ ह. पै. भा.— नाहमिति । नाहं प्रकाशः सर्वस्य लोकस्य । केषाञ्चिदेव मद्भक्तानां प्रकाशोऽहमित्यभिप्रायः । गुणैर्योग एव माया, योगमायासमावृतो मूढोऽपमविवेकी लोको नाभिजानाति मामजमव्ययमुत्पत्तिविनाशरहितम् ॥ २५ ॥

८ वै. ब्र. गि.— ननु जन्मप्रभृत्यतिमात्रुवात्यद्भुतविविध-दिव्यचरित्रशालिनि त्वयि कथमितरजीवसाधारण्यबुद्धिः स्यात्? एकैकमपि हि त्वच्चरित्रमप्राकृतदिव्यपुरुषत्वं तवावेदयतीत्याशङ्क्याह— नाहमिति । अहं सर्वस्य लोकस्य न प्रकाशः स्वेन रूपेण प्रकटो न भवामि । 'सर्वस्य' इति वचनात्केषाञ्चिन्मद्भक्तानामेव प्रकटो भवामीति दर्शितम् । तत्र हेतुः— योगमायासमावृत इति । योगो ध्यानं भगव-

त्सङ्कल्पः, तद्व्यवर्तिनी माया योगमाया, तथा मद्भक्तेरतो मां न जानात्विति सङ्कल्पाधीनया मायया; यद्वा योगो गुणानां युक्तिर्घटना, सैव माया तथा समावृतः । अतो मूढो मायया अयं चतुर्विधभक्तविलक्षणो लोकः सत्यपि ज्ञानकारणे मामजमव्ययमनाद्यन्तं परमेश्वरं नाभिजानाति, किन्तु लोकसाधारणमेव मन्यते ॥ २५ ॥

९ व० त० दी०— कुत एवं न प्रकाशस इत्यत्राह— नाहमिति । नाहं प्रकाशः सर्वस्य संसृतस्य किन्तु स्वभक्तानामेव, यतोऽहं योगमायासमावृतः अंशांशिभावावस्थित्यादिसर्वभवनरूपा योगशक्तिरेवान्येषां व्यामोहिका माया तथा सम्यगासमन्तावृतः । 'वृञ् वरणे' इतिधातोः लोको वा योगमायासमावृतो न जानाति ॥ २५ ॥

१० पु. अ. त.— ननु मनुष्या विवेकादिसहिताः कथं न त्वां जानन्ति? इत्यत आह— नाहमिति । अहं सर्वस्य साधारणस्य प्रकाशः प्रकटो न भवामि, किन्तु कस्यचिद्भक्तस्यैव । तत्र हेतुमाह— योगमायासमावृत इति । योगार्थमेव या माया अन्तरङ्गा दासीभूता शक्तिस्तया आवृतो रसार्थमाच्छ-

नः । अतो मूढो भक्त्यालोचनादिज्ञानशून्योऽयं परिदृश्यमानो मां पश्यन्नपि स्वरूपज्ञानरहितो लोको बहिर्दृष्टिर्मांमजं जन्मरहितं लीलया प्रकटमव्ययं नित्यं नाभिजानाति अभितः सर्वभावेन न जानाति ॥ २५ ॥

११ नी० भा० दी०— कुतस्त्वद्विषयमज्ञानं लोकस्य ? इत्यत आह— नाहमिति । हे योग योगिन् ! अर्श आद्यच्चप्रत्ययान्तोऽयं योगशब्दः । अहं तत्पदार्थः सर्वस्य योगिनस्त्वम्पदार्थमात्राभिज्ञस्य न प्रकाशोऽस्मि । तत्र हेतुः । मायासमावृत इति । (शां.) भाष्ये तु योगो युक्तिर्गुणानां घटनं सैव योगमाया चित्तसमाधिर्वा योगो भगवत्सत्कृता मायेति भगवत्सङ्कल्पव्यवर्तिनी मायेत्यर्थः । उत्तरार्थः स्पष्टार्थः ॥ २५ ॥

वेदाहं समतीतानि वर्तमानानि चार्जुन ! ।

भविष्याणि च भूतानि मां तु वेद न कश्चन ॥ २६ ॥

१ शां. भा.— यथा योगमायया समावृतं मां लोको नाभिजानाति, नासौ योगमाया मदीया सती ममेश्वरस्य मायाविनो ज्ञानं प्रतिबध्नाति, यथाऽन्यस्यापि मायाविनो माया ज्ञानं तद्वत्; यत एवमतः— अहं तु वेद जाने समतीतानि समतिक्रान्तानि भूतानि तथा वर्तमानानि च अर्जुन ! भविष्याणि च भूतानि वेदाहम्, मां तु वेद न कश्चन, मद्भक्तं मच्छरणमेकं मुक्त्वा मत्तत्त्ववेदनाभावादेव न मां भजते ॥ २६ ॥

२ आ. शां. व्या.—मायया भगवानावृत्तश्चेत्तस्यापि लोकस्येव ज्ञानप्रतिबन्धः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह—यथेति । न हीयं माया मायाविनो विज्ञानं प्रतिबध्नाति, मायात्वात्, लौकिक-मायावत्, अथवा नेश्वरो मायाप्रतिबद्धज्ञानो-मायावित्वात्, लौकिक-मायाविवदित्यर्थः । भगवतो मायाप्रतिबद्धज्ञानत्वाभावे सर्वज्ञत्वमप्रतिबद्धं सिद्धमित्याह—यत इति । लोकस्य मायाप्रतिबद्धविज्ञानत्वादेव भगवदाभिमुख्यज्ञान्यत्वमित्याह—मां त्विति । काल-

त्रयपरिच्छिन्नापरिच्छिन्नसमस्तवस्तुपरिज्ञाने प्रतिबन्धो नेश्वरस्यास्तीति द्योतनार्थस्तुशब्दः । 'मां तु' इति लोकस्य भगवत्त्वविज्ञानप्रतिबन्धं द्योतयति । तर्हि त्वद्भक्तिर्विफलेत्याशङ्क्याऽऽह—मद्भक्तमिति । तर्हि सर्वोऽपि त्वद्भक्तिद्वारा त्वां ज्ञास्यति नेत्याह—मत्तत्त्वेति । विवेकवतो मद्भजनं, न तु विवेकशून्यस्य सर्वस्यापीत्यर्थः ॥ २६ ॥

३ रा. भा.—अतीतानि वर्तमानान्यनागतानि च सर्वाणि भूतान्यहं वेद जानामि । मां तु वेद न कश्चन—मयाऽनुसन्धीयमानेषु कालत्रयवर्तिषु भूतेषु मामेवंविधं वासुदेवं सर्वसमाश्रयणीयतया-ऽवतीर्णं विदित्वा मामेव समाश्रयन्न कश्चिदुपलभ्यत इत्यर्थः । अतो ज्ञानी सुदुर्लभ एव ॥ २६ ॥

४ वे. ता. चं.—अयं लोको नाभिजानातीत्येतावता वर्तमानमात्रपरत्वं नाशङ्कनीयं; किन्तु त्रैकाल्यवर्तीन्यपि भूतानि न जानन्तीत्युच्यते 'वेदाहं' इत्यादिना । अत्र 'अतीतानि' इति पृथङ्निर्दिष्टत्वात् भूतानि इत्येतत्क्षेत्रज्ञपरम् । स्वस्य सर्वज्ञत्व-

मत्र किमर्थमुच्यते? इत्यत्राह मयेति । तद्वेदनफलं हि तदेक-समाश्रयणमिति दर्शयितुं मामेव समाश्रयन्नित्युक्तम् । परम-प्रकृतेन सङ्गमयति—अत इति ॥ २६ ॥

५ आ. मा. भा.—न मां माया बध्नातीत्याह—वेदेति । न कश्चनातिसमर्थोऽपि स्वसामर्थ्यात् ॥ २६ ॥

६ ज. प्र. दी.—अकस्मात्स्वस्य सार्वज्ञं किमित्युच्यते? इत्यत आह—नेति । यवनिकाशुभयभागवर्तिनोः परस्पराज्ञानवत्त्वापि भूतविषये ज्ञानं न स्यादिति शङ्कानिरासार्थमिति शेषः । तथापि 'मां तु वेद न कश्चन' इति पुनरुक्तमित्यत आह—न क-

श्चेति । असमर्थो लोको न जानातु, अतिसमर्थस्तु ब्रह्मादि-ज्ञास्यतीति शङ्कानिरासार्थमेतदुक्तम् । कश्चेति विशेषणादिति भावः । तर्हि 'ज्ञानी च भरतर्षभ!' [७।१६] इत्यादिविरोध इत्यत उक्तम्—स्वेति ॥ २६ ॥

७ ह. पै. भा.—वेदेति । वेद जानाम्यहं समतीतान्यतिक्रान्तानि वर्तमानानि चार्जुन! भविष्याणि भावीनि च भूतानि पदार्थान्मां तु वेद विजानाति न कश्चन न कोऽपीति ॥ २६ ॥

८ वें. ब्र. गि.—'मायादृत्तः' इत्येतदेवोपपादयति—वेदाहमिति । अतीतानि वर्तमानान्यनागतानि चेत्ति काल-त्रयवर्तीनि स्थावरजङ्गमात्मकानि सर्वाणि भूतान्यहं वेद जानामि । मां तु कश्चिदपि न वेद न जानाति । प्रसिद्धं

ह्येतल्लोके मायाव्यैन्द्रजालिको लोकान्मोहयंस्तान्सर्वान्स्वयं जानाति लोकैस्तु स्वयं न ज्ञात इति । तथा सर्वजगन्मोहको महामायाव्यहमपीत्यर्थः ॥ २६ ॥

९ व० त० दी०—सर्वोत्तमं मत्स्वरूपं अजानन्त इत्युक्तं तदेव स्वसर्वोत्तमत्वं परत्वमनावृत्तज्ञानादिशक्ति-मत्त्वेन दर्शयन्नन्येषामज्ञानमाह—वेदाहमिति । अतीतानि वर्तमानान्यनागतानि च सर्वाणि भूतानि जानामि । मां तु कश्चन न जानाति । मयाऽनुसन्धीयमानेषु कालत्रयवर्तिषु मामेवंविधमहिमानं वासुदेवं सर्वमुक्त्यर्थमव-तीर्णं ज्ञात्वा मामेव प्रपद्यमानो न कश्चिदुपलभ्यत इत्यर्थः । अतो भगवन्मार्गीयो ज्ञानी दुर्लभ एव ॥ २६ ॥

१० पु. अ. त.—ननु यौस्त्वं स्वसेवार्थं प्रकटीकृतान् पुनः स्वकीयत्वेन न जानासि तदा माया तान् व्यामोहयति? उतान्यथा वा? इत्याशङ्क्याह—वेदाहमिति । अहं समती-तानि सेवामकृत्वा नष्टानि वर्तमानानि साम्प्रतं सेवां कुर्वा-

णानि भविष्याणि सेवार्थं प्रकटानि यानि भूतानि मत्सत्तया प्रकटानि स्थावरजङ्गमानि त्रिकालवर्तीनि मदीयत्वेन वेद जानामि । तु पुन. मज्जानानन्तरमपि कश्चन त्रिकालवर्तिषु मां प्रभुत्वेन न वेद । न जानातीत्यर्थः ॥ २६ ॥

११ नी० भा० दी०—ननु त्वदभिज्ञं लोकं त्वन्माया मोहयति चेत्त्वां कुतो न मोहयति? इत्यत आह—वेदाहमिति । सत्यं, सत्यपि लोकस्य मम चाभेदे औपाधिकभेदस्य सत्त्वादुपाधिधर्माभिमानित्वाल्लोको मूढः । तदभावाच्चाहं सर्वज्ञ इति विशेषः । अक्षरार्थः स्पष्टः ॥ २६ ॥

इच्छाद्वेषसमुत्थेन द्वन्द्वमोहेन भारत ! ।

सर्वभूतानि सम्मोहं सर्गे यान्ति परन्तप ! ॥ २७ ॥

१ शां० भा०— केन पुनर्मत्तत्त्ववेदनप्रतिबन्धेन प्रतिबद्धानि सन्ति जायमानानि सर्वभूतानि मां न विदन्तीत्यपेक्षायामिदमाह—इच्छाद्वेषसमुत्थेन , इच्छा च द्वेषश्चेच्छाद्वेषौ, ताभ्यां समुत्तिष्ठतीतीच्छाद्वेषसमुत्थस्तेनेच्छाद्वेषसमुत्थेन । केनेति विशेषापेक्षायामिदमाह— द्वन्द्वमोहेन द्वन्द्वनिमित्तो मोहो द्वन्द्वमोहस्तावेवेच्छाद्वेषौ शीतोष्णवत्परस्परविरुद्धौ सुखदुःखतद्वेतुविषयौ यथाकालं सर्वभूतैः सम्बन्धमानौ द्वन्द्वशब्देनाभिधीयते । तत्र यदेच्छाद्वेषौ सुखदुःखतद्वेतुसम्प्राप्त्या लब्धात्मकौ भवतस्तदा तौ सर्वभूतानां प्रज्ञायाः स्ववशापादनद्वारेण परमार्थात्पतत्त्वविषयज्ञानोत्पत्तिप्रतिबन्धकारणं मोहं जनयतः । न हीच्छाद्वेषदोषवशीकृतचित्तस्य यथाभूतार्थविषयज्ञानमुत्पद्यते बहिरपि; किमु वक्तव्यं ताभ्यामाविष्टबुद्धेः सम्मूढस्य प्रत्यगात्मनि बहुप्रतिबन्धे ज्ञानं नोत्पद्यते ? इति । अतस्तेनेच्छाद्वेषसमुत्थेन द्वन्द्वमोहेन भारत भरतान्वयज ! सर्वभूतानि सम्मोहितानि सन्ति सम्मोहं सम्मूढतां सर्गे जन्मन्युत्पत्तिकाल इत्येतद्वान्ति गच्छन्ति हे परन्तप ! । मोहवशान्येव सर्वभूतानि जायमानानि जायन्त इत्यभिप्रायः । यत एवमतस्तेन द्वन्द्वमोहेन प्रतिबद्धप्रज्ञानानि सर्वभूतानि सम्मोहितानि मामात्मभूतं न जानन्ति; अत एवाऽऽत्मभावेन मां न भजन्ते ॥ २७ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवत्तत्त्वविज्ञानप्रतिबन्धकं मूलाज्ञानातिरेकं प्रश्नद्वारेणोदाहरति केनेत्यादिना । पुनश्शब्दात्प्रतिबन्धकान्तरविवक्षा गम्यते । अपरोक्षमवान्तरप्रतिबन्धकमिदमागृह्यते । विशेषमाकाङ्क्षापूर्वकं निक्षिपति— केनेति विशेषापेक्षायामिति । द्वन्द्वशब्देन गृहीतयोरपीच्छाद्वेषयोर्ग्रहणं द्वन्द्वशब्दार्थोपलक्षणार्थमित्यभिप्रेत्याऽऽह— तावेवेति । तयोरपर्यायमेकत्रानुपपत्तिं गृहीत्वा विशिनष्टि— यथाकालमिति । न च तयोरनधिकरणं किञ्चिदपि भूतं संसारमण्डले सम्भवतीत्याह—सर्वभूतैरिति । तथापि कथं तयोर्मोहहेतुत्वमित्याशङ्क्याः

ऽऽह—तत्रेति । तयोरश्रयः सप्तमर्थः । उक्तमेवार्थं कैमुतिकन्यायेन प्रपञ्चयति— न हीति । पूर्वभागाज्जावपूर्वकमुत्तरभागेन फलितमाह— अत इति । प्रत्यगात्मन्यहङ्कारादिप्रतिबन्धप्रभावतो ज्ञानोत्पत्तेरसम्भवोऽतश्शब्दार्थः । कुलप्रसूत्यभिमानेन स्वरूपशक्त्या च युक्तस्यैव यथोक्तप्रतिबन्धविधातसामर्थ्यमिति द्योतनार्थं भारत परन्तप ! इति सम्बोधनद्वयम् । तत्त्वज्ञानप्रतिबन्धे प्रकृतमवान्तरकारणमुपसंहरति— मोहेति । जायमानभूतानां मोहपरतन्त्रत्वे फलितमाह— यत इति । भगवत्त्ववेदनाभावे तन्निष्ठत्ववैधुर्यं फलतीत्याह— अत एवेति ॥ २७ ॥

३ रा. भा.— तथा हि—इच्छाद्वेषाभ्यां समुत्थितेन शीतोष्णादिद्वन्द्वारुख्येन मोहेन सर्वभूतानि सर्गे जन्मकाल एव सम्मोहं यान्ति । एतदुक्तं भवति—गुणमयेषु सुखदुःखादिद्वन्द्वेषु पूर्वपूर्वजन्मानि यद्विषयाविच्छाद्वेषौ रागद्वेषावभ्यस्तौ; तद्वासनया पुनरपि जन्मकाल एव तदेव द्वन्द्वारुख्यमिच्छाद्वेषविषयत्वेन समुपास्थितं भूतानां मोहनं भवति; तेन मोहेन सर्वभूतानि सम्मोहं यान्ति; तद्विषयेच्छाद्वेषस्वभावानि भवन्ति, न मत्संश्लेषवियोगसुखदुःखस्वभावानि । ज्ञानी तु मत्संश्लेषवियोगैकसुखदुःखस्वभावः; न तत्स्वभावं किमपि भूतं जायते इति ॥ २७ ॥

४ वे. ता. चं— एवं ज्ञानिनो दौर्लभ्याय कालत्रयवर्तिसर्वभूतसाधारणं भगवद्ज्ञानकारणं ' इच्छा ' इति श्लोकेनोच्यत इत्यभिप्रायेणाह— तथाहीति । पदार्थमन्वयार्थं च दर्शयति इच्छाद्वेषाभ्यामिति । इच्छाद्वेषाभ्यां समुत्तिष्ठतीति इच्छाद्वेषसमुत्थः । ननु जन्मकाल एवेच्छाद्वेषौ कारणाभावान्न सम्भवतः;

सम्भवन्तौ वा भगवद्विषयौ किं न स्याताम् ? न चेच्छाद्वेषमात्रेण शीतोष्णादेश्स्थानं, तस्य च हेमन्तवर्मादिस्वकारणाधीनत्वात्; द्वन्द्वस्य च कथं मोहशब्दार्थता? मोहेन मोहं यान्तीत्यात्माश्रयादिप्रसङ्गः । इच्छाद्वेषावेव द्वन्द्वशब्देन गृह्यते; अतो द्वन्द्वनिमित्तो मोहो द्वन्द्वमोह इत्यादि परव्याख्यानं च पुनरुक्त्या-

१ अत्र इच्छाद्वेषसमुत्थेनेत्येतत् ' इन्द्रियाणामिच्छाद्वेषाभ्यामुद्भवता ' इति व्याचकुर्वन्व्याः । तदयुक्तम्, इच्छाद्वेषयोरिन्द्रियधर्मत्वाभावात् । प्रसिद्धं हि तयोरन्तःकरणधर्मत्वम् । ' सर्गेऽस्यां सृष्टौ ' इति विवरणमसङ्गतमेव, सर्गशब्दस्योत्पत्तावेव सूक्तत्वात् ।

—अविगीता ।

दिदुस्स्थम् । एतेन 'सुखं मे भूयात्' 'दुःखं मा भूत्' इत्यभिनिवेशो द्वन्द्वमोह इत्यपि मन्दमुक्तमित्यादिकमाशङ्क्याह—एतदुक्तं भवतीति । जन्मान्तरवासनाख्यं कारणमस्ति; वासनायाश्च स्वकारणस्वभावविषयत्वादिच्छाद्वेषयोर्न भगवत्संश्लेषविश्लेषविषयत्वप्रसङ्गः । उत्थानं चेच्छाद्वेषविषयतया स्फुरणमेव । मोहशब्दस्य करणे व्युत्पत्त्या द्वन्द्वे प्रयोगः । मोहकारणस्य मोहजनने च नात्माश्रयादिरिति भावः । अमोहये भोगयताबुद्धिः

अद्वेष्ये च द्वेष्यताबुद्धिरिह सम्मोह इत्यभिप्रायेणाह— तद्विषयेति । एवंविधसम्मोहवशादिच्छाद्वेषयोः साक्षात्प्राप्तविषयपरित्यागं दर्शयति— न मत्संश्लेषेति । उचितविषयेच्छाद्वेषशालिनं सुदुर्लभं ज्ञानिनं तद्यतिरेकप्रकाशनाय दर्शयति ज्ञानीत्विति । 'ज्ञानी तु परमैकान्ती तदायत्तात्मजीवनः । तत्संश्लेषवियोगैकसुखदुःखस्तदेकधीः' [गी. सं. २७] इति सङ्ग्रहः । तद्व्यतिरेकमेव भूतानां जन्मसिद्धं दर्शयति— न तदिति ॥ २७ ॥

५ आ. मा. भा.—द्वन्द्वमोहेन सुखदुःखादिविषयमोहेन इच्छाद्वेषयोः प्रवृद्धयोर्न हि किञ्चिज्ज्ञातुं शक्यम् । कारणान्तरमेतत् । सर्गे सर्गकाले आरभ्यैव शरीरे हि सतीच्छादयः । पूर्वं त्वज्ञानमात्रम् ॥ २७ ॥

६ ज. प्र. दी.—इच्छाद्वेषौ द्वन्द्वम्, तज्जन्यो मोहो द्वन्द्वमोहः, तेनेति कश्चित् [शं.] तदसदिति भावेनाह—द्वन्द्वेति । अन्यथा इच्छाद्वेषसमुत्थेन मोहेनेत्येव स्यादिति भावः । व्याख्यानव्याख्येयभावश्चागतिका गतिः । द्वन्द्वमोहस्येच्छाद्वेषसमुत्थत्वं कथं ? इत्यत आह—इच्छेति । किञ्चित्सुखादिकं हेयत्वादिनेति शेषः । ननु 'नाहं प्रकाशः' [७।२५] इति भगवतो 'द्वैवी ह्येषा' [७।१४] इति तदधीनायाः गुणमय्या मायायाश्च मोहकत्वमुक्तं, तत्कथं भगवद्विषयसम्मोहस्येच्छाद्वेषसमुत्थो द्वन्द्वमोहः कारणमुच्यते ? इत्यत आह—कारणान्तरमिति । इच्छाद्वेषसमुत्थद्वन्द्वमोहलक्षणमेतद्भगवद्विषयस्य सम्मोहस्यावान्तरकारणमुच्यत इत्यर्थः । कुत एतदित्यतः तत्सूचकं पदं

पठति—सर्ग इति । सर्गः क्रिया, कथं तस्याधिकरणत्वं ? इत्यतो लक्षणाभाश्रित्य व्याचष्टे—सर्गेति । तदुत्तरकालं किं तत्र कारणं ? इत्यतः पुनर्लक्षणाश्रयणेनाह—आरभ्येति । सर्गकालमिति सम्बन्धः । कथमनेनावान्तरकारणत्वं ज्ञायते ? इत्यतः सावधारणमेतदित्युक्तमेवेति । उक्तमुपपादयन्नाह—शरीर इति । आदिपदेन द्वेषस्य द्वन्द्वानां च ग्रहणम् । अतः सर्गकालमारभ्यैवैतत्कारणमिति सिद्धम् । एतावता कथमवान्तरकारणत्वसिद्धिः ? इत्यत आह—पूर्वं त्विति । सर्गात्पूर्वं त्विच्छादिना विना ज्ञानमस्त्येव भगवदिच्छाद्यधीनमत एतदवान्तरं कारणमिति सिद्धमित्यर्थः ॥ २७ ॥

७ ह. पै. भा — इच्छेति । इच्छाद्वेषसमुत्थेन प्रकाशितेन द्वन्द्वमोहेन 'सुखं मे स्यात्' 'दुःखं मे मा भूत्' इत्येवमर्थरूपेण द्वन्द्वमोहेन सर्वाणि भूतानि सम्मोहं भ्रमं सर्गे सृष्टौ यान्ति परन्तप ! ॥ २७ ॥

८ वें. ब्र. गि.—मायावद्वन्द्वमोहोऽपि भगवत्तत्त्वज्ञानप्रतिबन्धक इत्याह—इच्छाद्वेषेति । इच्छाद्वेषाभ्यामनुकूलप्रतिकूलविषयाभ्यां समुत्थितेन शीतोष्णादिद्वन्द्वारूपमोहेन सर्वभूतानि सर्गे जन्मकाल एव सम्मोहं यान्ति । अयमर्थः—गुणमयेषु सुखदुःखादिद्वन्द्वेषु पूर्वजन्मनि यद्विषयाविच्छाद्वेषा-

वभ्यस्तौ तद्वासनया पुनरपि जन्मकाल एव तदेव द्वन्द्वारूपमिच्छाद्वेषविषयत्वेन सञ्चलितं भूतानां मोहनं भवति । तेन मोहेन सर्वभूतानि सम्मोहं यान्ति तद्विषयेच्छाद्वेषस्वभावान्येव भवन्ति, न तु मत्संश्लेषवियोगसुखदुःखस्वभावानि । अतो न मां प्रपद्यन्त इति ॥ २७ ॥

९ व० त० दी०—किञ्चायं मोहो नेदान्तीतनः, किन्तु सृष्ट्यर्थः प्राक्तन एवेत्याह—इच्छेति । इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे व्यवस्थितौ ईशकृतौ (प्राकृतौ) रागद्वेषौ, तयोः पापहेतुभूतयोः समुत्पत्तिर्येन तथाभूतेन द्वन्द्वनिमित्तेन मोहेन हेतुना सर्वभूतानि क्षरपदवाच्यानि संसृतानि सर्गे एव सम्मोहं जन्ममरणपर्यावर्ते कारणभूतं भगवत्स्वरूपाज्ञानभयं प्राप्नुवन्ति गुणप्रवाहमध्ये पतिता भवन्तीत्यर्थः ॥ २७ ॥

१० पु. अ. त.—तर्हि त्वज्ज्ञाने तान् माया कथं मोहयति ? इत्यत आह—इच्छेति । सर्गे सृष्टावृत्त्यनन्तरम्, इच्छा स्वेष्टवस्तुषु, द्वेषस्तद्विपरीतवस्तुषु, ताभ्यां सम्यक् प्रकारेणोत्थितो यो द्वन्द्वमोहः सुखदुःखरूपस्तेन हे भारत भक्तवंशज ! सर्वभूतानि सम्मोहं यान्ति प्राप्नुवन्ति । भारतेति

सम्बोधनेन भरतवत् कस्यचिदेव भक्तस्य न मोहो भवतीति व्यञ्जितम् । अत्रायं भावः—मत्क्रीडार्थे सेवार्थं वा ये सृष्टास्तैर्मत्संयोगवियोगसुखदुःखविचार एव कर्तव्यः, न तु स्वस्वविचारकाणां भगवत्कार्यावृत्त्युक्तत्वान्माया मोहयतीति भावः ॥ २७ ॥

११ नी० भा० दी०—केन पुनर्निमित्तेनातीतादीनि भूतानि न जानन्ति ? इत्याशङ्क्याह—इच्छेति । इच्छा रागः द्वेषस्ताभ्यां समुत्थितो द्वन्द्वमोहः शोभनाशोभनसत्यासत्यनित्यानित्यात्मानात्मसु विपर्ययः अशो-
गी. द्वि. ८

भने शोभनबुद्धिः शोभने वा अशोभनबुद्धिरित्येवं रूपस्तेन । हे भारत भरतान्वय ! सर्वभूतानि सर्गे सृष्टिवि-
पये मोहं अविवेकं यान्ति हे परन्तप ! । अयं भावः—यो हि सृष्टेरुपादानं स्वरूपं च तत्त्वतो जानाति स ब्रह्मवित्
सर्वज्ञत्वाद्गीतादीन् जानाति, सृष्टौ च सर्वेषां मोहोऽस्ति, अशोभने ह्यादौ शोभनाध्यासात्, असत्ये प्रपञ्चे
सत्यत्वाध्यासात्, सत्ये चात्मनोऽसङ्गत्वेऽसत्यत्वाध्यासात्, अनित्ये स्वर्गादौ नित्यत्वाध्यासात्, अनात्मनि देहा-
दावात्माध्यासात्; अतो विपर्ययेण सृष्टिज्ञानं प्रतिबद्धं, तेन च सार्वज्ञं न जायतेऽस्मदादीनामिति ॥ २७ ॥

भगवद्भजनाधिकारित्वकथनपूर्विकोत्तराध्यायसङ्गतिः ।

येषां त्वन्तगतं पापं जनानां पुण्यकर्मणाम् ।

ते द्वन्द्वमोहनिर्मुक्ता भजन्ते मां दृढव्रताः ॥ २८ ॥

१ शां. भा.—के पुनरनेन द्वन्द्वमोहेन निर्मुक्ताः सन्तस्त्वां विदित्वा यथाशास्त्रमात्मभावेन
भजन्ते ? इत्यपेक्षितमर्थं दर्शयितुमुच्यते—येषां तु पुनरन्तगतं समाप्तप्रायं क्षीणं पापं जनानांपुण्य-
कर्मणां पुण्यं कर्म येषां सत्त्वशुद्धिकारणं विद्यते ते पुण्यकर्मणस्तेषां पुण्यकर्मणां ते द्वन्द्वमोहनिर्मुक्ता
यथोक्तेन द्वन्द्वमोहेन निर्मुक्ता भजन्ते मां परमात्मानं दृढव्रताः 'एवमेव परमार्थतत्त्वं, नान्यथा'
इत्येवं सर्वपरित्यागव्रतेन निश्चितविज्ञाना दृढव्रता उच्यन्ते ॥ २८ ॥

२ आ. शां. व्या.—यदि सर्वाणि भूतानि जन्म प्रति-
पद्यमानानि सम्मूढानि सन्ति भगवत्तत्त्वपरिज्ञानशून्यानि भगव-
द्भजनपराङ्मुखानि, तर्हि शान्त्रानुरोधेन भगवद्भजनमुच्यमान-
मधिकार्यभावादनर्थकमापद्येतेति शङ्कते—के पुनरिति । अने-
केषु जन्मसु सुकृतवशादपाकृतदुरितानां द्वन्द्वप्रयुक्तमोहविरहिणां
ब्रह्मचर्यादिनियमवतां भगवद्भजनाधिकारित्वात् शास्त्रविरोधो-

ऽस्तीति परिहरति—उच्यत इति । तुशब्दद्योत्यमर्थमाह—
पुनरिति । उक्तार्थमात्रसिद्धयर्थं 'समाप्तप्रायं' इत्युक्तम् ।
प्रकृतोपयोगं पुण्यस्य कर्मणो दर्शयितुं विशिनष्टि—सत्त्वेति ।
उभयविधशुद्धेर्द्वन्द्वनिमित्तमोहनिवृत्तिफलमाह—ते द्वन्द्वेति । मोह-
निवृत्तेर्भगवन्निष्ठापर्यन्तत्वमाह—भजन्त इति । तेषां नाना-
परिग्रहवतां भगवद्भजनप्रतिहतित्माशङ्क्याऽऽह—दृढेति ॥ २८ ॥

३ रा. भा.—येषां त्वनेकजन्मार्जितेनोत्कृष्टपुण्यसञ्चयेन गुणमयं द्वन्द्वेच्छाद्वेषहेतुभूतं मदौन्मुख्य-
विरोधि चानादिकालप्रवृत्तं पापमन्तगतं क्षीणं; ते पूर्वोक्तेन सुकृततारतम्येन मां शरणमनुप्रपद्य
गुणमयान्मोहान्निर्मुक्ताः जरामरणमोक्षाय, प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूपदर्शनाय महते चैश्वर्याय,
मत्प्राप्तये च दृढव्रताः दृढसङ्कल्पाः मामेव भजन्ते ॥ २८ ॥

४ वे. ता. चं.—यथेवं सर्वभूतानि सम्मोहं यान्ति; तर्हि
भगवद्गुणासनं कदाचिदपि कस्यचिदपि न स्यात्; अतः 'चतु-
र्विधा भजन्ते माम्' [७।१६] इत्यादिनोक्तं चानुपपन्नं स्या-
दित्यत्रोत्तरं येषां त्वित्यादि । 'पुण्यकर्मणाम्' इत्येतत्पाप-
निवृत्तिहेतुपरम् । तथा च श्रुतिः " धर्मेण पापमपनुवति " [म. ना. उ. १६।१] इति । जनशब्दश्च जननवति वर्तमान-
त्वात् पुण्यप्रचयेहेतुभूतानेकजन्मसूचनपर इत्यभिप्रायणोक्तम्—
अनेकजन्मार्जितेनोत्कृष्टपुण्यसञ्चयेनेति । भगवद्भजान-
प्रतिबन्धकपापनिवर्तकत्वाच्च त्कृष्टत्वं फलितम् । गुणमयशब्देन
सुखदुःखरूपभगवत्संश्लेषवि श्लेषाख्यद्वन्द्वव्यवच्छेदः । 'द्वन्द्वमोहवि-
निर्मुक्ता मां भजन्ते' इति फलद्वयदर्शनात्प्रतिबन्धकेऽपि पापे
द्वन्द्वेच्छाद्वेषहेतुभूतं मदौन्मुख्यविरोधि चेति भेदो दर्शितः ।
अनेकजन्मार्जितोत्कृष्टपुण्यनाशयत्वायोक्तं अनादिकालप्रवृ-
त्तमिति । उपासनारम्भे पापस्य द्वन्द्वमोहस्य च निरशेषवि-

नष्टत्वाभावादनन्तगतशब्देनाल्पावशिष्टत्वं विवक्षितमित्यभिप्राये-
णोक्तं—क्षीणमिति । 'मामेव ये प्रपद्यन्ते' [७।१४]
'चतुर्विधा भजन्ते मां' इत्यादिकं च प्रागुक्तमनन्तरा-
भिधीयमानं च 'जरामरणमोक्षाय' [७।२९] इत्यादिक-
मनुमन्द्धान आह पूर्वोक्तेनेति । न चात्र द्वन्द्वमोह-
विनिर्मुक्तत्ववचनादैश्वर्यार्थिनां प्रसङ्गानुपपत्तिः, तेषामपि ध्युत्तर-
द्वन्द्वनिरोधस्यावश्यापेक्षितत्वात् । व्रतशब्दः सङ्कल्पविशेषेषु
मुख्यः; तत्सम्बन्धादेव क्रियाविशेषेषु तत्प्रयोग इत्यभिप्रायेण
दृढसङ्कल्पा इत्युक्तम् । दृढव्रतशब्देन देवतान्तरपरित्यागादि-
नियमोऽपि यथाप्रमाणं सूचित इत्यभिप्रायेण मामेव भजन्त
इत्युक्तम् । 'मां भजन्ते' इत्यनेनेव भजनाद्भजतादेरपि सिद्ध-
त्वात् मत्प्राप्तये चेत्यन्तेन दृढसङ्कल्पत्वं स्वाभिमतफलविषय-
तया वा व्याख्यातम् ॥ २८ ॥

५ आ. मा. भा.— विपरीताश्च केचित्सन्तीत्याह— येषामिति ॥ २८ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'चतुर्विधाः' [७१९] इत्यनेन गता-
र्थमुत्तरं वाक्यमित्यत आह— विपरीताश्चेति । त्वत्प्रपत्तेर्मा-
याकरणाकारणत्वात् स्वदोषाद्वा त्वां न प्रपद्यन्त इत्यत्र कथं

निर्णयः? इत्यतस्तदुक्तम् । सर्वभूतानि सम्मोहं यान्ति चेत्, लुप्तो
सुक्तिमार्ग इत्याशङ्क्याऽत्र द्वन्द्वमोहरहिताश्च केचित्सन्तीत्या-
हेत्यर्थः ॥ २८ ॥

७ ह. पै. भा.— येषामिति । येषां त्वन्तगतं पापं दुष्कृतं जनानां पुण्यकर्मणां ते पुण्यकर्मणां
द्वन्द्वमोहनिर्मुक्ता द्वन्द्वभ्रमरहिता भजन्ते सेवन्ते मां दृढव्रता दृढसङ्कल्पाः ॥ २८ ॥

८ वै. ब्र. गि.— यदि सर्वभूतानि द्वन्द्वमोहप्रस्तानि न
त्वां भजन्ति कथं तर्हि 'चतुर्विधा भजन्ते माम्' [७१९]
इत्युक्तं? इत्याशङ्क्यं परिहरन्नध्यायार्थमुपसंहरति— येषामिति ।
येषां त्वनेकजन्मकृतसुकृतपुञ्जानां जनानां तत्पुण्यमहिम्ना पापं
मज्जानप्रतिबन्धकमन्तं गतं नष्टम्, ते द्वन्द्वमोहेन प्रागुक्तेन
निर्मुक्ताः; अत एव दृढमचलं व्रतं नियमो येषां ते तथोक्ताः;

भगवानेव भजनीयः स चैवंरूप एवेति निश्चयवन्त इत्यर्थः ।
मां भजन्ते । एतादृशा एव 'चतुर्विधा भजन्ते माम्'
[७१९] इत्यत्रोक्ताः, अत एव सुकृतिन इति तत्रोक्तम् । अतः
'सर्वभूतानि सम्मोहं यान्ति' [७१७] इत्युत्सर्गः; 'तेषु
सुकृतिनो भजन्ति' इत्यपवाद इत्यविरोधोऽध्यायार्थो-
पसंहारश्च ॥ २८ ॥

९ व० त० दी०— येषां त्विति । सुकृतिनां जनानां धापमात्रं नष्टं पापरूपं प्रतिबन्धकं वा ते मां दृढव्रताः
सन्तो भजन्ते । मां भजन्तो दृश्यन्त इत्यर्थः ॥ २८ ॥

१० पु. अ. त.— ननु ये मोहयुक्तास्तन्मध्ये तत्सङ्गिन
एव केचन पूर्वमभजन्तः पश्चात् स्वद्भजनप्रवृत्ताः कथं भवन्ति ?
इत्यत आह— येषामिति । येषां दुर्लभानां भाग्यवतां पुण्य-
कर्मणां महर्शनादिना पुण्याचरणशीलानां महत्सु विनयादि-
युक्तानाम् । तु पुनः जनादिक्लेशयुक्तानां पापं मत्स्वरूपज्ञान-
प्रतिबन्धकं अन्तर्भावं गतं प्राप्तं, नष्टमिति यावत् । ते द्वन्द्व-
मोहनिर्मुक्ताः स्वसुखदुःखादिमोहनिर्मुक्ताः दृढव्रताः दृढ-

सङ्कल्पाः मदेकनिष्ठाः मां भजन्ते । अत्रायं भावः— पूर्वजन्मकृतं
यत्किञ्चित् पुण्यकर्म, तेन जन्मान्तरे प्रवृद्धमाने वाऽनेक-
जन्मनि वयसः परिपाके पुण्योपचितमरणभयेन तत्रित्यर्थं
मद्भजनप्रवृत्ता भवन्ति । अतएव 'जन्मान्तरसहस्रेषु तपो-
ज्ञानसमाधिभिः । नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायते'
[पां. गी. ४०] इति भागवतैरुक्तम् ॥ २८ ॥

११ नी० भा० दी०— केषां तर्हि सार्वज्ञ्यं भवति ? इत्याशङ्क्याह— येषां त्विति द्वाभ्याम् । येषां पुनर्ज-
नानां पुण्यकर्मणां पापं अन्तगतं अन्तं नाशं प्राप्तम्— 'द्वितीयाश्रिता०' [अष्टा. २।१।२४] इति समासः— ते
द्वन्द्वमोह उक्तलक्षणस्तेन निर्मुक्ताः सन्तः प्रथमं दृढव्रताः शमदमादिदार्ढ्यभाजो भूत्वा मां भजन्ते ॥ २८ ॥

जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये ।
ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलम् ॥ २९ ॥

१ शां. भा.— ते किमर्थं भजन्ते ? इत्युच्यते— जरामरणमोक्षाय जरामरणयोर्मोक्षार्थं मां पर-
मेश्वरमाश्रित्य मत्समाहितचित्ताः सन्तो यतन्ति प्रयतन्ति प्रयतन्ते ये, ते यद्ब्रह्म परं तद्विदुः कृत्स्नं
समस्तं अध्यात्मं प्रत्यगात्मविषयं वस्तु तद्विदुः, कर्म चाखिलं समस्तं विदुः ॥ २९ ॥

२ आ. शां. व्या.— यथोक्तानामधिकारिणां भगवद्भजन-
फलं प्रश्नद्वारा दर्शयति— ते किमर्थमिति । जरामरणादि-
लक्षणो यो बन्धस्तद्विश्लेषार्थं भगवद्भजनमित्यर्थः । सम्प्रति
सगुणस्य सप्रपञ्चस्य मध्यमानुग्रहार्थं ध्येयत्वमाह— मामा-
श्रित्येति । जरादिसंसारनिवृत्त्यर्थं निर्गुणं निष्प्रपञ्चं मामुत्तमा-
धिकारिणो जानन्तीत्युक्तं 'मामेव ये प्रपद्यन्ते' [७।१४]
इत्यादावित्याह— जरेति । मध्यमानधिकारिणः प्रत्याह—

मामिति । परमेश्वराश्रयणं नाम विषयविमुखत्वेन भगवदेकनि-
ष्ठत्वमित्याह— मत्समाहितेति । प्रयतनं भगवन्निष्ठासिद्धयर्थं
बहिरङ्गाणां यज्ञादीनामन्तरङ्गाणां च श्रवणादीनामनुष्ठानम् ।
प्रागुक्तं जगदुपादानं परं ब्रह्म । कथं ब्रह्म विदुः ? इत्यपेक्षयां
समस्ताध्यात्मवस्तुत्वेन सकलकर्मत्वेन च तद्विदुरित्याह—
कृत्स्नमिति ॥ २९ ॥

३ रा. भा.— अत्र तेषां त्रयाणां भगवन्तं भजमानानां ज्ञातव्यविशेषानुपादेयांश्च प्रस्तौति—
जरामरणेति । जरामरणमोक्षाय प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूपदर्शनाय मामाश्रित्य ये यतन्ते; ते तद्ब्रह्म विदुः,
अध्यात्मं च कृत्स्नं विदुः, कर्म चाखिलं विदुः ॥ २९ ॥

४ वे. ता. चं.— अथाष्टमाध्याये प्रपञ्चयिष्यमाणस्यार्थस्य प्रस्तावः श्लोकद्वयेन क्रियत इत्याह— अत्रेति । ‘जरामरणमो-
क्षाय’ इत्येतावतो निर्देशात् प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूपदर्श-

नायेत्युक्तम् । यतनमत्राराधनरूपं विवक्षितम् । एषां ब्रह्माध्या-
त्मकर्मादीनां सप्तानां प्रश्नपूर्वकं प्रपञ्चो भविष्यति । अत्र ‘विदुः’
इति सिद्धवन्निर्देशो वर्तमानापदेशोऽपि विद्वयर्थः ॥ २९ ॥

५ आ. मा. भा.— ‘जरामरणमोक्षाय’ इत्यन्यकामव्यावृत्त्यर्थं, मोक्षे सक्तिस्तुत्यर्थं वा, न
विधिः ‘मुमुक्षोरमुमुक्षुस्तु वरो ह्येकान्तभक्तिभाक्’ इति इतरस्तुतेनारदीये । नात्यन्तिकमिति च ।
‘देवानां गुणलिङ्गानामानुश्राविककर्मणाम् । सत्त्व एवैकमनसो वृत्तिः स्वाभाविकी तु या ॥ अनिमित्ता
भगवति भक्तिः सिद्धेगरीयसी । जरयत्याशु या कोशं निगीर्णमनलो यथा’ [३।२५।३२-३३] इति
लक्षणाच्च भागवते । आह च ‘सर्वे वेदास्तु देवार्था देवा नारायणार्थकाः । नारायणस्तु मोक्षार्थो मोक्षो
नान्यार्थ इष्यते ॥ एवं मध्यमभक्तानामेकान्तानां न कस्यचित् । अर्थे नारायणो देवः सर्वमन्यत्तदर्थ-
कम्’ इति गीताकल्पे । “त एव च विदुः” । “यमेवैष वृणुते” [कठो. २।२२+मुंडो. २।३]
इति श्रुतेः ॥ २९ ॥

६ ज. प्र. दी.— ‘मां भजन्ते’ [७।१८] इत्युक्तानु-
वादेन फलमुच्यते । तत्र ‘जरामरणमोक्षाय’ इत्यनुक्तस्यानुवादा-
सम्भवादप्राप्तत्वेन विध्यर्थं, मद्भजनं च जरामरणमोक्षोद्देशेन
कार्यमित्येवं प्रतीतिनिरासार्थमाह— जरैति । लक्षणया स्वर्गा-
दिकामनिवृत्तिरर्थोऽस्येति तथोक्तम् । मोक्षविषयासक्तिरन्यसक्तेः
प्रशस्तेतितस्तुत्यर्थं वा सर्वथा न विधिः । कुतः? इत्यत आह—
मुमुक्षोरिति । इतरस्यामुमुक्षोर्भक्तस्य । न हि प्रशस्ते सत्य-
प्रशस्तं नियन्तुं युक्तमिति भावः । इति चेतस्तुतेरिति
सम्बन्धः । प्रकारभेदात्पृथगुक्तिः । इतश्च न मोक्षकामविधि-
रित्याह— देवानामिति । सत्त्व एवैकमनसः शुद्धसात्त्विकस्य
पुंसो देवानामिन्द्रियाणां, गुणलिङ्गानां गन्धाद्युपलब्धिलक्षण-
गुणानुमेयानाम्, तथा वचनादिक्रियानुमेयानां च, आनुश्रावि-
ककर्मणां वैदिकाद्युष्ठान कारणाणाम् । या भगवत्यनिमित्ता फलो-
द्देशरहिता केवलं स्वाभाविकी निरवधिकस्नेहरूपस्वभावनिर्वृत्ता

वृत्तिः सा भक्तिः, सा च सकामभक्त्या जातायाः सिद्धेर्मुक्तैरपि गरी-
यसी । या सा कामनाभावेऽपि कोशं लिङ्गशरीरं स्वभावादेव
जरयत्यनलवदित्यनिमित्तत्वस्य भक्तिलक्षणत्वेनोक्तत्वाच्चेत्यर्थः ।
न हि लक्षणवैकल्यं विधेयमिति भावः । आह च स्पष्टमेतदन्यत्र ।
देवार्थाः देवप्रतिपत्त्यर्थाः । प्रतिपन्ना देवा नारायणज्ञानार्थाः ।
मोक्षार्थे ज्ञातव्यः । नान्यार्थः परः पुरुषार्थः । मध्यमभक्तानां
चित्तवृत्तिः । एकान्तानां नियतानामुत्तमभक्तानां न कस्यचिदर्थं स
एव परमपुरुषार्थः । ननु ‘मामेव ये प्रपद्यन्ते’ [७।१४] इत्युक्त-
त्वात् ‘ते ब्रह्म तद्विदुः’ इति पुनरुक्तमित्यत आह— त एवेति ।
अन्योपायनिवृत्त्यर्थमेतदित्यर्थः । स्यादेवं व्याख्यानम्, यदि
भगवद्भजनेन विना ज्ञानस्यान्योपायाभावः प्रमितः स्यात् । स
एव कुतः ? इत्यत आह— यमिति । भक्तमेव च वृणुत इति च
प्रसिद्धम् ॥ २९ ॥

७ ह. पै. भा.— जरैति । जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति प्रयतन्ते ये ते ब्रह्म तद्विदुर्विजान-
न्ति कृत्स्नमध्यात्ममध्यात्मभूतं प्रत्यगात्मभूतं कर्म चाखिलं समस्तम् ॥ २९ ॥

८ वे. ब्र. नि.— अथास्य फलं निरूपयन्नेवोत्तराध्याय-
सङ्गतिप्रदर्शनाय तत्प्रतिपाद्यमर्थमुपक्षिपति द्वाभ्याम्—
जरामरणेति । जरामरणादिसर्वदुःखनिरासाय तदेकहेतुं
मामीश्वरं वासुदेयमाश्रित्य ये यतन्ति भजन्ति, ते अन्तःकरण-
शुद्ध्या तद्ब्रह्म निर्गुणं तत्पदलक्ष्यं विदुर्जानन्ति; तथा अध्या-

त्ममात्मानं देहमधिकृत्य वतमानं कृत्स्नं कार्यकरणसङ्घातसहितं
त्वम्पदलक्ष्यं च विदुः; तथा तत्त्वम्पदाथैक्यज्ञानसाधनं यज्ञदान-
तपश्श्रवणमननादि सकलं कर्म च विदुः अनुष्ठितवन्तो
भवन्तीति यावत् ॥ २९ ॥

९ व० त० दी०— एवं पूर्वोक्तेषु चतुर्षु भजमानेषु ज्ञानिभक्तानामुत्कर्ष उक्तः; आर्त्तार्थार्थिनस्तु भगवतः सका-
शात्फलं प्राप्य पश्चान्मुमुक्षवो भूत्वा जिज्ञासवो भवन्ति, तेषां ज्ञानिनां च फलं वदंस्तत्साधनीभूतज्ञानविशेषोपादे-

यानर्जुनस्य तज्जिज्ञासोत्पादनार्थं भगवान्प्रस्तौति द्वाभ्यां— जरामरणमोक्षायेति । जरामरणतो मोक्षो हि ब्रह्मात्मज्ञान एवेति तदर्थं मुमुक्षवो मामाश्रित्य प्रपद्य यतन्ति यतयो ये आत्मतत्त्वजिज्ञासवस्ते ब्रह्म परमं तदक्षरं विदुरध्यात्मं आत्माधिगतं स्वभावं च विदुरखिलं कर्म च ॥ २९ ॥

१० पु. अ. त.— एवं भजनप्रवृत्ता मां जानन्ती-
त्याह—जरामरणेति । जरामरणयोः भगवद्भजनप्रतिबन्धक-
भगवद्विस्मरणरूपयोर्मोक्षाय निवारणार्थं मामाश्रित्य अन-
न्यैकचित्तेन ये यतन्ति, भजनार्थं यत्नं कुर्वन्ति, भजन्ति वा, ते

तत् परं ब्रह्म पुरुषोत्तमात्मकं विदुः जानन्ति । कृत्स्नं
पूर्णमध्यात्मं भजनौपयिकं साधनरूपं विदुः । च पुनः, कर्म
सेवारूपं तत्साधनात्मकमखिलं भावादियुक्तं जानन्ती-
त्यर्थः ॥ २९ ॥

११ नी० भा० दी०—ततश्च जरामरणयोः प्रवाहादात्मनो मोक्षाय मामाश्रित्य मयि समाहितचेतसो भूत्वा ये यतन्ति यतन्ते ज्ञानलाभाय वेदान्तश्रवणादौ, ते तत् सर्ववेदान्तप्रसिद्धं कृत्स्नं ब्रह्म विदुः । विराडाद्युपासका ह्यकृ-
त्स्नब्रह्मविदुः, सूत्रकारणयोर्निष्कलस्य चाज्ञानात् । श्रीगोपालबालोपासकास्तु तत्पदलक्ष्यकृत्स्नब्रह्मविदोऽतस्ते-
ऽध्यात्मादिकं कात्स्न्येन जानन्ति, सर्वविदो भवन्तीत्यर्थः । अनेन 'यज्ज्ञात्वा नेह भूयोऽन्यत् ज्ञातव्यमवशिष्यते'
[२।७] इत्येकविज्ञानात्सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा या पूर्वं कृता तस्या उपसंहारो दर्शितः । अध्यात्मं आत्मनि शरीरे स्थितं
प्रत्यगात्मविषयं वस्तु शुद्धं त्वम्पदार्थमित्यर्थः । कर्म च तत्त्वम्पदार्थज्ञानयोः साधनं श्रवणादिकं सर्वं विदुः ॥ २९ ॥

साधिभूताधिदैवं मां साधियज्ञं च ये विदुः ।

प्रयाणकालेऽपि च मां ते विदुर्युक्तेचेतसः ॥ ३० ॥

इति श्रीमहाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि

श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णा-

र्जुनसंवादे ज्ञानविज्ञानयोगो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

१ शां. भा.— साधीति । साधिभूताधिदैवमधिभूतं चाधिदैवं चाधिभूताधिदैवं, सहाधिभूता-
धिदैवेन वर्तत इति साधिभूताधिदैवं च मां ये विदुः, साधियज्ञं च सहाधियज्ञेन साधियज्ञं ये विदुः,
प्रयाणकालेऽपि च मरणकालेऽपि च मां ते विदुर्युक्तचेतसः समाहितचित्ता इति ॥ ३० ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यश्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ

श्रीभगवद्गीताभाष्ये ज्ञानविज्ञानयोगो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

२ आ. शां. व्या.— न केवलं भगवन्निष्ठानां सर्वाध्यात्म-
कर्मात्मकब्रह्मवित्त्वमेव, किन्त्वधिभूतादिसहितं तद्वेदित्वमपि
सिध्यतीत्याह— साधिभूतेति । अध्यात्मं कर्माधिभूतम-
धिदैवमधियज्ञश्चेति पञ्चकमेतद्ब्रह्म ये विदुस्तेषां यथोक्तज्ञानवतां
समाहितचेतसामापदवस्थायामपि भगवत्तत्त्वज्ञानमप्रतिहतं तिष्ठ-
तीत्याह— प्रयाणेति । 'अपि च' इति निपातान्भ्यां तस्या-

मवस्थायां करणग्रामस्य व्यग्रतया ज्ञानासम्भवेऽपि समाहितचि-
त्तानामुक्तज्ञानवतां भगवत्तत्त्वज्ञानमयत्नलभ्यमिति द्योत्यते ।
तदनेन सप्तमेनोत्तममधिकारिणं प्रति ज्ञेयं निरूपयता, तदर्थमेव
सर्वात्मकत्वादिकमुपदिशता, प्रकृतिद्वयद्वारेण सर्वकारणत्वादिति
च वदता, तत्पदवाच्यं तल्लक्ष्यं चोपक्षिप्तम् ॥ ३० ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमच्छुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यानन्दज्ञानविरचिते श्रीमद्भगवद्गीता-

शाङ्करभाष्यव्याख्याने सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

१ 'यथाकतुरस्मिन्लोके पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्य भवति' (छां. ३।१।१) इति श्रुतेः 'अन्तकाले च मामेव स्मरन्भुक्त्वा
कलेवरम् ।' (८।५) इति वक्ष्यमाणान्तकाले भगवद्भाव आवश्यकोऽपि भृशं दुर्लभ एव । चरमसमये सर्वेषामपि व्यामोहप्रा-
प्तैर्नियतत्वात् । तदुक्तमभियुक्तैः— 'कृष्ण ! त्वदीयपदपङ्कजपञ्जरान्तमद्यैव मे विशतु मानसराजहंसः । प्राणप्रयाणसमये कफवातपित्तः
कण्ठावरोधनविधौ स्मरणं कुतस्ते ? ॥ (मुकुन्दमाला ३३) इति । अत्रोक्तप्रकारेण विदितवन्तस्तु तदापि युक्तचेतसः असम्भ्रान्तमनसः
सन्तो मां विदन्तीत्यर्थः । उक्तं च— 'नोत्तमश्लोकवार्तानां जुषतां तत्कथामृतम् । स्यात्सम्भ्रमोऽन्तकालेऽपि स्मरतां तस्मि-
दाम्बुजम् ॥ (भाग. १।१।८४) इति ।

— अविगीता ।

३ रा. भा.— अत्र य इति पुनर्निर्देशात्पूर्वनिर्दिष्टेभ्योऽन्ये अधिकारिणो ज्ञायन्ते, साधिभूतं साधिदैवं मांश्वर्यार्थिनो ये विदुः— इत्येतदनुवादस्वरूपमप्यप्रार्थत्वात्तद्विधायकमेव; तथा साधियज्ञ-मित्यपि त्रयाणामधिकारिणामविशेषेण विधीयते, अर्थस्वाभाव्यात् । त्रयाणां हि नित्यनैमित्तिकरूप-महायज्ञाद्यनुष्ठानमवर्जनीयम् । ते च प्रयाणकालेऽपि स्वप्राप्यानुगुणं मां विदुः । ते चेति चकारात् पूर्वं जरामरणमोक्षाय यतमानाश्च प्रयाणकालेऽपि विदुर्गिति समुच्चीयन्ते; अनेन ज्ञानिनोऽप्यर्थस्वाभा-व्यात् साधियज्ञं मां विदुः; प्रयाणकालेऽपि स्वप्राप्यानुगुणं मां विदुरित्युक्तं भवति ॥ ३० ॥

इति श्रीमद्भगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

४ वे. ता. चं.— 'साधिभूत-' इति श्लोकस्यश्वर्यार्थविषय-यत्वं वक्तुमधिकारिणो भेदमात्रज्ञापकं तावद्दर्शयति— अत्रेति । पूर्वाधिकारिविषयत्वे 'साधियज्ञं च ते विदुः' इति हि वक्त-व्यम्; न चैवं शिष्टाः पठन्ति । न चात्र यच्छब्दावृत्तेः प्रयोज-नमस्तीति भावः । प्रश्नोत्तरवशाच्चाधिकारिभेदः सेत्स्यति । एवं सामान्येन ज्ञातमधिकारिभेदमधिभूतादिसामर्थ्याद्विशिनष्टि पे-श्वर्यार्थिन इति । 'जरामरणमोक्षाय' [७।२९] इत्यादा-विव अत्रापि यच्छब्दत्रयादनुवादत्वं प्रतीतिमिति तदप्रतिज्ञिपति इत्येतदित्यादिना । " यदाधेयोऽष्टाकपालः " [श. ब्रा. २।५। १।११] इत्यादिवदिति भावः । अस्य च विधित्वं प्रश्नादिव-शाच्च फलिष्यति । नह्यत्रगते प्रश्नाद्यवकाशः । 'साधियज्ञम्' इत्यस्यैकस्मिन्नधिकारिणि निर्दिष्टस्याप्यर्थस्वाभाव्यान्निष्पन्न-न्वयं दर्शयति— तथेति । अर्थस्वाभाव्यादिति सर्वाधिका-रिसाधारणतया प्रमाणसिद्धयज्ञाख्यपदार्थस्वाभाव्यादित्यर्थः ।

एतदेव दर्शयति— त्रयाणां हीति । अन्यथा 'सन्ध्याहीनो-ऽशुचिर्नित्यमनर्हः सर्वकर्मसु' इत्यादिक्रमेण कर्मानर्हत्वादिप्रसङ्ग इत्यभिप्रायेणाह अवर्जनीयमिति । अपि चेत्येकाव्ययार्थत्वे प्रयोजनाभावात् पृथक्त्वे सप्रयोजनतया अन्वयसम्भवाच्च विभ-ज्याह—ते चेति । अन्तिमप्रत्ययस्यैकस्यैव वक्ष्यमाणं विषय-विशेषेण प्राप्यानुगुणाकारत्वं युक्तचेतदशब्देन विवक्षितमित्या-ह— स्वप्राप्यानुगुणमिति । चकारस्य पृथगन्वयेन लब्ध-माह ते चेति । चकारादिति यद्वृत्तप्रतियोगिकत्वात्तद्वृत्तमैश्व-र्यार्थविषयमेव । चकारात्तु पूर्वश्लोकोक्तानां समुच्चयः । तेषामपि ह्यन्तिमप्रत्यये विशेषो वक्ष्यत इति भावः । 'त्रयाणाम्' इत्या-दिकमयुक्तं, ज्ञानिनामत्र प्रसङ्गाभावादित्यत्राह— अने-नेति । यज्ञान्तिमप्रत्ययमात्रयोरधिकारित्रयसाधारण्यसिद्धेरिति भावः ॥ ३० ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु श्रीमद्गीताभाष्य-

टीकायां सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३० ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३० ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमद्भगवद्गीताभाष्ये सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितगीताभाष्यस्य टीकायां जयतीर्थमुनिविरचितायां प्रमेयदीपिकायां सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

७ ह. पै. भा.— साधीति । साधिभूताधिदैवमधिभूताधिदैवैः सहितं साधियज्ञं यज्ञसहितं च ये विदुर्विजानन्ति प्रयाणकाले मरणकाले चापि मां ते विदुर्विजानन्ति युक्तचेतस इति ॥ ३० ॥

इति श्रीमद्भगवद्भिरचिते पैशाचभाष्ये श्रीमद्भगवद्गीताव्याख्याने सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

८ वे. ब्र. गि.— न चैवंविधानां मद्भक्तानामन्त्यकाले मद्भिस्मरणशङ्केत्याह— साधिभूतेति । अधिभूतादिशब्दा-द्युत्तराध्याये भगवानेव व्याख्यास्यति । अधिभूतेन अधिदैवेन अधियज्ञेन च सहितं मां ये विदुश्चिन्तयन्ति ते युक्तचेतसः सवदा मयि समाहितचित्ताः सन्तः तत्संस्कारपाटवात् प्रयाण-

काले मरणसमये । 'अपि च' इत्यनेन सकलकरणव्याकुली-भावाज्ज्ञानोदयानर्हत्त्वमुच्यते । तादृशोऽप्यन्तकाले मां सर्वा-त्मानं विदुः । मदाकारैव चित्तवृत्तिर्मत्कृपया तेषां भवतीति न योगभ्रंशशङ्केत्यर्थः ॥ ३० ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकसार्वभौमश्रीमद्वैतविद्याप्रतिष्ठापनाभिनवशङ्कराचार्यसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीम-द्रामब्रह्मानन्दतीर्थभगवत्पूज्यपादानां शिष्येण श्रीवेङ्कटनाथेन कृते ब्रह्मानन्दगिर्याख्याने भगवद्गीताव्याख्याने सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

९ व० त० दी०— साधिभूतेति । अत्र 'ये' इति पुनर्निर्देशात्पूर्वनिर्दिष्टेभ्योऽन्ये जिज्ञासव उक्ता इत्यवसीयते । ये च मां (साधिभूतं) साधिदैवं साधियज्ञमिति विशेषसहितं विदुरिति । किञ्च भगवत्तत्त्वजिज्ञासवः प्राणानां प्रयाणकालेऽपि ते च मां तथाभूतमात्मानं विदुः । किंभूतास्ते ? युक्तचेतस इति योगसिद्धिरन्ते सूचिता ॥ ३० ॥

इति श्रीभगवद्गीतातत्त्वदीपिकायां सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

१० पु. अ. त.— एवं ज्ञानस्य फलमाह—साधिभूताधिदैवमिति । साधिभूताधिदैवम्, अधिभूतेन अधिकरणस्मकेन अधिदैवेन मूलरूपेण सह अधियज्ञेन अंशात्मककर्मरूपेण च सहितं ये मां विदुस्ते युक्तचेतसः युक्तं तन्निष्ठं चेतो भक्तानामेव श्रीकृष्णज्ञानविज्ञानयोग्यता । अतोऽत्र ज्ञानविज्ञानयोगं हरिस्त्वाच हि ॥ ७ ॥

इति श्रीभगवद्गीतामृततरङ्गिण्यां सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं तत्पदार्थविवेकं सद्योमुक्तिहेतुं समाप्य तत्प्राप्त्युपासनानि क्रममुक्तिफलानि विस्तरेण वक्तुकामः सङ्क्षेपेण सूत्रयति— साधिभूतेति । अधिभूतं च अधिदैवं च ताभ्यां सहितं साधिभूताधिदैवं तथाऽधियज्ञेन सहितं साधियज्ञं च मां ये विदुः उपासते ते युक्तचेतसः । यतो नित्यं समाहितचित्तास्ततो मां प्रयाणकालेऽपि सर्वजनव्यामोहके विदुरेव । भावनादाढर्यान्मरणकालेऽपि तस्य ज्ञानस्य प्रमोषो न भवत्यतो भगवति नैरन्तर्येण दृढा भावना कर्त्तव्येति भावः । अधिभूतादिपदार्थं तु भगवानेव व्याख्यास्यतीति नोक्तवन्तो वयम् ॥ ३० ॥

इति श्रीमहाभारते नैलकण्ठीये भारतभावदीपे श्रीमद्भगवद्गीतार्थप्रकाशे सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

श्रीमद्भगवद्गीतायाः सप्तमाध्यायस्य माहात्म्यम् ॥ ७ ॥

श्रीशिव उवाच—

अपर्णे ! वर्णयिष्यामि सप्तमाध्यायगौरवम् ।
यदाकर्ण्य सुधापूरपूर्तिर्भवति कर्णयोः ॥ १ ॥
अस्ति पाटलिपुत्राख्यं दुर्गमुत्तुङ्गगोपुरम् ।
तत्राभूद्ब्राह्मणो नाम शङ्कुर्गर्भो दयार्णवः ॥ २ ॥
वैश्यवृत्तिं समासाद्य धनमर्जितवान्वह ।
पितृन् तर्पयामास पूजयामास नो सुरान् ॥ ३ ॥
पार्थिवान्भोजयाञ्चके धनार्जनपरायणः ।
तुरीयपाणिग्रहणमङ्गलार्थं गृहान्तरम् ॥ ४ ॥
तनुर्जैर्बन्धुभिः सार्धं सम्प्रतस्थे कदाचन ।
रजन्यामर्थकल्पायां निद्रालोस्तस्य दोस्तलम् ॥ ५ ॥
दशति स्म समागत्य दन्दशुकः कुतश्चन ।
स दष्टमात्रोऽस्माध्यात्मा मणिमन्त्रौषधादिभिः ॥ ६ ॥
क्षणैः कतिपयैरेव गतासुरभवत्ततः ।

पितृमन्ददलैर्नालैरवगुण्ठितविग्रहः ॥ ७ ॥
तमारोप्य तरुस्कन्धे सूनवो गृहमाययुः ।
ततः कालेन बहुना प्रेतो जातः सरीसृपः ॥ ८ ॥
तद्वासनानिबद्धात्मा पूर्ववृत्तमनुस्मरन् ।
वञ्चयित्वा सुतानेतान्पूरयामि गृहाद्बहिः ॥ ९ ॥
आत्मनः कोटिसङ्ख्याकं यत्राऽऽस्ते स्थापितं वसु
ततो नारायणवर्लिं श्रद्धया परयाऽन्विताः ॥ १० ॥
कृतवन्तः परेतस्य सूनवो हि द्विजन्मनः ।
एकदा स्वप्नमागत्य पीडितः सर्पजन्मना ॥ ११ ॥
अभाषयन्मनोवृत्तिं पुत्राणामग्रतः पिता ।
ततस्ते प्रातरुत्थाय परं विस्मयमागताः ॥ १२ ॥
इतरेतरमाख्याय पश्यन्तस्ते निरङ्कुटाः ।
एकस्तत्र पितृस्नेहादुद्धतुमपि वाञ्छति ॥ १३ ॥
अन्यो द्रविणलोभेन निहन्तुं सर्पमीहते ।
इतरस्तु पितृस्नेहरसमोहितमानसः ॥ १४ ॥

चिराद्दहिमयो न स्याच्छोचन्नोदिति केवलम् ।
 मध्यमस्तु ततः पुत्रो वञ्चयित्वा सहोदरौ ॥ १५ ॥
 केनापि च्छन्ननोत्थाय जगाम निजमालयम् ।
 ततः शनैः समाहूय गृहिणीं गुणशालिनीम् ॥ १६ ॥
 कुदालहस्तो निरगाद्यत्राऽऽस्ते पन्नगः पिता ।
 तेनाविदितवित्तेन चिह्नैर्निश्चित्य तत्त्वतः ॥ १७ ॥
 स्थानमागत्य तं हन्तुं बलमीकं लोभबुद्धितः ।
 भार्ययोत्सार्यते मृत्सा स्वयं तेन च खन्यते ॥ १८ ॥
 निखन्यमानादत्युग्रो बलमीकादहिरुत्थितः
 ततो गरलगण्डूषैर्निर्गतैरतिदुस्तरैः ॥
 दिशः कबलयाञ्चक्रे फणी फूत्कारमारुतैः ॥ १९ ॥

अहिरुवाच—

कस्त्वं किमर्थमायातः कथं वा खन्यते बिलम् ।
 केन वा प्रहितो मूढ ! तदाख्याहि ममाग्रतः ॥ २० ॥

पुत्र उवाच—

पुत्रस्तेऽहं शिवो नाम हेमग्रहणकौतुकी ।
 आगतो रात्रिलब्धस्य स्वप्नस्य तु सुविस्मितः ॥ २१ ॥

श्रीशिव उवाच—

इत्थमाकर्ण्य पुत्रस्य गिरं लोकविगर्हिताम् ।
 वक्तुमारभत स्पष्टं हसन्नुच्चैः फणी तदा ॥ २२ ॥

अहिरुवाच—

यदि पुत्रोऽसि मे तूर्णं मामुन्मोचय बन्धनात् ।
 निक्षेपार्थाय सञ्जातं पन्नगं पूर्वजन्मनः ॥ २३ ॥

पुत्र उवाच—

पितः ! कथं ते मुक्तिः स्यादित्याचक्ष्व ममाग्रतः ।

परित्यक्त्वाऽखिलं लोकमागतोऽहं यथा निशि ॥ २४ ॥

पितोवाच—

न तीर्थानि न दानानि न तपांसि न चाध्वराः ।
 मामुन्मोचयितुं पुत्र ! प्रभवन्ति च सर्वथा ॥ २५ ॥
 गीतानां सप्तमाध्यायमन्तरेण सुधामयम् ।
 जन्तोर्जगामृत्युदुःखनिराकरणकारणम् ॥ २६ ॥
 सप्तमाध्यायिनं विप्रं मदीये श्राद्धवासरे ।
 भोजय श्रद्धया पुत्र ! तेन मुक्तिर्न संशयः ॥ २७ ॥
 अन्यानपि द्विजान्वत्स ! वेदविद्याविशारदान् ।
 सम्भोजय यथाशक्ति परमश्रद्धयाऽन्वितः ॥ २८ ॥

श्रीशिव उवाच—

इत्याकर्ण्य पितुर्वाक्यमुत्सृज्य मुपेयुषः ।
 ते सवः सूनवोऽकुर्वन्वथाऽऽदिष्टं ततोऽधिकम् ॥ २९ ॥
 शङ्कुर्णस्ततः श्रीमानुत्सृज्य तनुमौरगीम् ।
 कृत्वा तु पुत्रसाद्रव्यं दिव्यदेहमुपाददौ ॥ ३० ॥
 विभज्य दत्तं यत्पित्रा द्रव्यं तत्कोटिसङ्ख्यया ।
 तेन ते सूनवः सर्वे मुमुदुः साधुवृत्तयः ॥ ३१ ॥
 वापीकूपसरोयज्ञदेवप्रासादहेतवे ।
 अन्नशालां ततोऽकुर्वन्पुत्रास्ते धर्मबुद्धयः ॥ ३२ ॥
 सप्तमाध्यायजपतो मुक्तिभाजोऽभवंस्ततः ।
 षष्ठमिष्टतम ज्ञात्वा निर्वाणार्पितदृष्टयः ॥ ३३ ॥
 एतत्ते सप्तमाध्यायमाहात्म्यं कथितं शिवे ! ।
 यस्य श्रवणमात्रेण मुच्यते सर्वपातकैः ॥ ३४ ॥

इति श्रीमहापुराणे पाद्म उत्तरखण्डे गीतामाहात्म्ये श्रीमद्भगवद्गीतासप्तमाध्यायमाहात्म्यकथनं

नाम सप्तसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

श्रीमते रामानुजाय नमः ।

यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः ।

[अध्यायः ८]

ऐश्वर्याक्षरयाथात्म्यभगवच्छरणार्थिनाम् ।
वेद्योपादेयभावानामष्टमे भेद उच्यते ॥ १२ ॥

श्रीमद्यामुनमुनये नमः

श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकवेङ्कटनाथविरचिता गीतार्थसङ्ग्रहरक्षा ।

ऐश्वर्यमत्रेन्द्रप्रजापतिपशुपतिभोगेभ्योऽतिशयितभोगः; अक्षरयाथात्म्यं विविक्तात्मस्वरूपम्; वेद्यास्तु
'अक्षरं ब्रह्म परमम्' [८।३] इत्यादिनोक्ताः शुद्धात्मस्वरूपप्रभृतयः; उपादेयास्तु तत्तदिष्टफलानुरूपपरम-
गुरुष्वचिन्तनान्तिमप्रत्ययगतिचिन्तनादयः । त एव भावाः पदार्थाः, तेषां भेदः तत्तदधिकारानुरूपे
विशेषः ॥ १२ ॥

नमः श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय ।

श्रीमद्भगवद्गीतायाः

तारकब्रह्मयोगो नामाष्टमोऽध्यायः* ।

अर्जुनस्य सप्त प्रश्नाः ।

अर्जुन उवाच—किं तद्ब्रह्म किमध्यात्मं किं कर्म पुरुषोत्तम ! ।
अधिभूतं च किं प्रोक्तमधिदैवं किमुच्यते ॥ १ ॥
अधियज्ञः कथं कोऽत्र देहेऽस्मिन्मधुमूदन ! ।
प्रयाणकाले च कथं ज्ञेयोऽसि निपतात्मभिः ॥ २ ॥

१ श्रीशाङ्करं भाष्यम् ।

‘ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नं’ [७।२९] इत्यादिना भगवताऽर्जुनस्य प्रश्नबीजान्युपदिष्टानि, अतस्तत्प्रश्नार्थमर्जुन उवाच ॥ १ ॥ २ ॥

२ आनन्दगिरिकृतं शाङ्करभाष्यव्याख्यानम् ।

सप्तमाध्यायान्ते ‘येषां त्वन्तगतं पापं’ [७।२८] इत्यादिना येषां ब्रह्मादीनामनुसन्धानमुक्तं, यच्च प्रयाणकाले भगवतः स्मरणं दर्शितं, तदिदं जिज्ञासमानः सन्पृच्छतीति प्रश्नसमुदायमवतारयति—ते ब्रह्मेति । प्रश्नबीजानि तद्विषयभूतानि ब्रह्मादीनि वस्तुनीति यावत् । बुभुत्सितविषयप्रतिलम्भानन्तरं तेषां प्रश्नद्वारा निर्णयार्थमित्याह—अत इति । यदुक्तं ‘ते ब्रह्म तद्विदुः’ इति, तर्हि सोपाधिकं निरुपाधिकं वा? ब्रह्मशब्दस्योभयत्रापि सम्भवादिति मत्वाऽऽह—किं तदिति । यच्चोक्तं ‘कृत्स्नमध्यात्मं’ [७।२९] इति तत्राऽऽत्मानं देहमधिकृत्य तस्मिन्नधिष्ठाने तिष्ठतीत्यध्यात्मशब्देन श्रोत्रादिकरणप्राप्तौ वा, प्रत्यग्भूतं ब्रह्मैव वा विवक्षितं? इत्याह—किमध्यात्ममिति । “विज्ञानं यज्ञं तनुते, कर्माणि तनुतेऽपि च” [तै. उ. २।५।१] इति श्रुतौ कर्मणो द्वैविध्यनिर्धारणात् ‘कर्म चाखिलं’ [७।२९] इत्यत्र कीदृकर्म

गृहीतं? इति पृच्छति—किमिति । क्षराक्षराभ्यां कार्यकारणाभ्यामतीतस्य भगवतो न किञ्चिदवेद्यमस्तीति सूचयति—पुरुषोत्तमेति । ‘साधिभूताधिदैवं’ [७।३०] इत्यत्र ‘अधिभूतशब्देन पृथिव्यादिषु भूतेषु वर्तमानं किञ्चिदेव गृह्यते, किंवा समस्तमेव कार्यं?’ इति निर्दिधारयिषया पृच्छति—अधिभूतमिति । अधिदैवमिति च ‘दैवतविषयमनुष्ठानं वा दैवतेष्वादित्यमण्डलादिषु वर्तमानं चैतन्यं वा जिघृक्षितं?’ इति प्रश्नान्तरं प्रस्तौति—अधिदैवमिति । ‘साधियज्ञं च’ इत्यत्राधियज्ञशब्देन यज्ञमधिगतो विज्ञानात्मा वा? परदेवता वा? इति प्रश्नान्तरं प्रकरोति—अधियज्ञ इति । स च कथं केन प्रकारेण ब्रह्मत्वेन चिन्तनीयः? किं तादात्म्येन? किंवाऽऽयन्ताभेदेन? इत्याह—कथमिति । सर्वथाऽपि स किमस्मिन्देहे वर्तते? ततो बहिर्वा? देहे चेत्स कोऽत्र बुद्ध्यादिस्तद्व्यतिरिक्तो

* अस्याध्यायस्य धारणायोगः अक्षरपरब्रह्मयोगः महापुरुषयोगः ब्रह्माक्षरनिर्देशः इत्यादीनि नामान्तराणि दृश्यन्ते ।

१ किं तद्ब्रह्मेति—अत्र वामनः—

विदुर्ब्रह्माथ तत्कृत्स्नमिति चावोचदच्युतः । सप्तमान्ते द्विधा तस्मादत्र पार्थोऽपि पृच्छति ॥

किं ब्रह्म? किं तदिति च ज्ञेयः प्रश्नो द्विधा बुधैः । कीदृग्ब्रह्म? कथं कृत्स्नं तच्चैत्यस्याशयः स्फुटः ॥

अनुरूपं वासुदेवो दास्यत्युत्तरमस्य च । ब्रह्माक्षरं च परमं चेति स्पष्टतरं द्विधा ॥

प्रश्नबीजानुरूपोऽयमुत्तरानुगुणः पुनः । सिद्धो व्याकरणार्थः कुतोऽनाद्रियते वृथा? ॥

× × × ×

साधियज्ञं विदुर्यै मामित्येतावति कीर्तिते । स्थितिं देहेऽधियज्ञस्य प्रतीयायाऽर्जुनः कथम्? ॥

ति चेदपरोक्षोऽयं संवाद उभयोरतः । हस्तास्यनेत्रचेष्टाभिर्विशेषः शक्य ऊहितुम् ॥

प्रायोऽत्र पूर्वाध्यायान्ते ‘साधियज्ञं’ पदं वदन् । निर्दिदेशार्जुनतनुं तर्जन्या गदपूर्वजः ॥

शङ्कां बलवतीं पार्थः सूचयन्विस्मितस्ततः । देहेऽत्र कः कथं चेति पात्रच्छीति विशेषतः ॥ इति ॥

अत्र सप्त प्रश्नाः । तत्र षष्ठो द्विरूपः, सप्तमन्निरूप इति दश प्रश्नाः सम्पद्यन्त इति केचित् । — अविगीता ।

वा ? इति जिज्ञासया ब्रूते—कोऽत्रेति । 'अधियज्ञः कथं कोऽत्र' इति न प्रश्नभेदकः (दः)। कथमिति तु प्रकारभेदविवक्षयेति द्रष्टव्यम् । यत्तु समाहितचित्तानामुक्तं तत्प्रयाणकालेऽपि भग-

वदनुसन्धानं सिद्धयतीति तदयुक्तमुत्क्रमणदशायां करणप्र-
मवैयर्थ्यात् चित्तसमाधानानुपपत्तेरित्यभिप्रेत्याऽऽह— प्रया-
णेति ॥ १ ॥ २ ॥

३ रामानुजाचार्यप्रणीतं भाष्यम् ।

सप्तमे परस्य ब्रह्मणो वासुदेवस्योपास्यत्वं, निखिलचेतनाचेतनवस्तुशेषित्वं, कारणत्वम्, आधा-
रत्वम्, सर्वशरीरतया सर्वप्रकारत्वनं सर्वशब्दाच्यत्वं, सर्वनियन्तृत्वं, सर्वैश्वर्यकल्याणगुणगणैरैकाश्रयत्वं
तस्यैव परतरत्वं च, सत्त्वरजस्तमोमयैर्देहेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन चावस्थितर्भावैरनादिकालप्रवृत्तदुष्कृत-
प्रवाहहेतुकैस्तस्य तिरोधानम्, अत्युत्कृष्टसुकृतहेतुकभगवत्प्रपत्त्या च तन्निवर्तनं, सुकृततारतम्येन च
प्रतिपत्तिवैशेष्यादैश्वर्याक्षरयाथात्म्यभगवत्प्राप्त्यपेक्षयोपासकभेदं, भगवन्तं प्रेप्सोर्नित्ययुक्ततथैक-
भक्तितया चात्पर्यपरमपुरुषप्रियत्वेन श्रैष्ठ्यं, दुर्लभत्वं च प्रतिपाद्य एषां त्रयाणां ज्ञातव्योपादेय-
भेदांश्च प्रास्तौपीत् ।

४ श्रीवेङ्कटनाथकृता तात्पर्यचन्द्रिका ।

सङ्गतिदर्शनायाह— सप्तम इति । परस्य ब्रह्मणो वासु-
देवस्योपास्यत्वमिति— 'मय्यासक्तमनाः' [७११] इ-
त्यादेरर्थः; तत्रैव ह्युपासनं प्रस्तुतम् । तच्छेषतया चान्यत्सर्वमि-
होच्यते । तस्यैव प्रपन्नम् 'अहं सर्वस्य प्रभवः' [१०१८]
'वासुदेवः सर्व' [७११९] 'चतुर्विधा भजन्ते माम्' [७११६]
इत्यादिभिः परस्तात्क्रियत इति भावः । परस्येत्यादिभिरुप-
हितब्रह्मव्योमातीतादिपक्षप्रतिषेधः । ब्रह्मशब्दस्य विशेषशब्द-
समभिव्याहाराद्देवतान्तरव्यावृत्तिः । वासुदेवशब्देनात्रावतार-
विशेषो वा विवक्षितः । निखिलेत्यादिभिरुपास्यत्वपरब्रह्मत्वो-
पयुक्ताकारकथनम् । निखिलचेतनाचेतनवस्तुशेषित्वमि-
ति 'भूमिरापः' [७१४] इत्यादेः श्लोकद्वयस्यार्थः । निखिल-
शब्देन कार्यकारणादिरूपावस्थासङ्गहात् कार्यभूतब्रह्मरूपादेरपि
कोडीकारः । कारणत्वम् 'एतद्योनीनि' [७१६] इति श्लोक-
स्यार्थः । 'मत्तः परतरं नान्यत्' [७१७] इत्युक्तस्य परत्वस्य
'मामेभ्यः परम्' [७११३] इत्यत्रोपयुक्ततया तत्रैवोदाहर्तुमत्र
तदतिक्रमेण 'मयि सर्वम्' [७१७] इत्याद्युक्ताधारत्वोपादानम् ।
'रसोऽहम्' [७१८] इत्यादिसामानाधिकरण्यफलितं सर्वशब्द-
वाच्यत्वम् । तत्र हेतुराधारत्वादिविशेषसिद्धं सर्वशरीरकत्वम् ।
एवं शेषित्वाद्यनुदादेन वक्ष्यमाणतत्तदधिकारिप्राप्यवस्तुविशेष-
सामानाधिकरण्यस्यापि शरीरात्मभावहेतुकत्वं दर्शितम् । 'मत्त
एवेति तान्विद्धि' [७११२] इत्यादिषु प्रवृत्तितादधीन्यस्यापि

विवक्षितत्वात्सिद्धं सर्वनियन्तृत्वम् । स्वश्रेत्यनेनानिर्दिष्टाना-
मन्येषां च आभिप्रायिकाणां सङ्ग्रहः । तस्यैवेत्यवधारणेन
'नान्यत्किञ्चिदस्ति' [७१७] इत्यस्यार्थ उक्तः । 'त्रिभिर्गु-
णमयैः' [७११३] इति श्लोकस्य सार्धस्यार्थः सत्त्वेत्यादि-
नोक्तः । 'मामेव' [७११४] इत्याद्युक्तप्रपत्तेः सुकृतविशेष-
हेतुकत्वम् । 'जनाः सुकृतिनः' [७११६] इत्यनेन दर्शितमाह
अत्युत्कृष्टसुकृतेति । 'न मां दुष्कृतिनः' [७११५] इत्यादेः
पूर्वोक्ततिरोधानप्रकारविशेषकथनरूपत्वात्सुकृतिप्रशंसानिशेषत्वाच्च
तदर्थोऽत्र पृथङ्ज्ञोपात्तः । 'चतुर्विधाः' [७११६] इत्यादिकं
सुकृततारतम्येनेत्यादिनाऽऽनुसंहितम् । उपासकभेदं चेत्य-
न्वयः । 'तेषां ज्ञानी' [७११७] इत्यादेः श्लोकद्वयस्यार्थो
भगवन्तमित्यादिनोक्तः । 'बहूनां जन्मनाम्' [७११९]
इत्यादिना 'सर्गे यान्ति परन्तप' [७१२०] इत्यन्तेन सिद्ध-
माह दुर्लभत्वमिति । 'येषां तु' [७१२८] इत्यादे-
रध्यायशेषस्य अर्थमाह— एषां त्रयाणामिति । ज्ञातव्यमिह
सिद्धरूपं विवक्षितम् । उपादेयं अनुष्ठेयम् । एतेन 'स्वयाथा-
त्म्यम्' [गी. सं. ११] इत्यादिसङ्ग्रहश्लोकस्यार्थोऽपि प्रप-
ञ्चितः । अयं त्वष्टमस्य सङ्ग्रहः 'ऐश्वर्याक्षरयाथात्म्यभगवत्त्वर-
णार्थिनाम् । वेद्योपादेयभावानामष्टमे भेद उच्यते' [गी. सं. १२]
इति । अत्र भदोक्तैरध्यायार्थत्वात्स्वरूपप्रस्तावः प्रागेव कृत
इति दर्शितम् ।

३ रा. भा.— इदानीमष्टमे प्रस्तुतान् ज्ञातव्योपादेयभेदान् विविनक्ति—किं तदिति । जरामर-
णमोक्षाय भगवन्तमाश्रित्य यतमानानां ज्ञातव्यतयोक्तं तद्ब्रह्माध्यात्मं च कर्म च किमिति वक्तव्यम् ?
ऐश्वर्यार्थिनां ज्ञातव्यमधिभूतमधिदैवं च किं ? त्रयाणां ज्ञातव्योऽधियज्ञशब्दनिर्दिष्टश्च कः ? तस्य
चाधियज्ञभावः कथं ? प्रयाणकाले चैभिस्त्रिभिर्नियतात्मभिः कथं ज्ञेयोऽसि ? ॥ १ ॥ २ ॥

४ वे. ता. चं.— प्रस्तुतप्रपन्नमिति सङ्गतिमाह— इदानी-
मिति । जीवस्वरूपादिज्ञातव्यस्योपासनाद्यनुष्ठेयस्य च भेदजिज्ञा-
सयाऽर्जुन-उवाच— किं तदिति । 'आतो जिज्ञासुः' [७११६]

इत्यादिना प्रागेवाधिकारित्रयस्योक्तत्वात् 'जरामरणमोक्षाय'
[७१२९] इत्यादिषु यच्छब्दावृत्तिसामर्थ्यादर्थस्वभावाच्चा-
धिकारिभेदस्तेषां ज्ञातव्योपादेयवस्तुप्रतिनियमश्चार्जुनेन ज्ञातः;

तत्रैव विशेषबुभुत्सयाऽय प्रश्नः । वक्ष्यते च विशेषः । ततश्च
‘ किं तद्ब्रह्म ’ इत्यर्थमक्षरयाथात्म्यार्थविषयम्, अधिभूते च
इत्यर्थमैश्वर्यार्थविषयम्; ‘अधियज्ञः’ इति श्लोकस्तु अर्थस्व-
भावात् त्रयाणां साधारण इति विविनक्ति—**जरामरणेति ।**
कथमिति प्रकारप्रश्ने **अधियज्ञभाव** इत्यर्थलब्धम् । ‘अत्र’
इत्येतच्छब्दः शास्त्रसन्निध्युपाधिकः; तच्चोत्तरग्रन्थे व्याख्या-
स्यति—‘अत्र इन्द्रादौ मम देहभूते’ इति । ‘अस्मिन्’ इतीदं-

शब्दस्तु स्वप्रत्यक्षसन्निध्युपाधिकः; प्रत्यक्षा हीन्द्रादयोऽपि प्रष्टु-
र्जुनस्य । एतच्छब्देदंशब्दयोश्चैकस्मिन्वाक्ये सामानाधिकरण्येन
प्रयोगो दृश्यते—‘स एष द्वाभ्यां दर्शनीभ्यां विराड्भ्यामनयो-
र्द्वाविंशयोर्द्विवचनयोरयं पुरुषः प्रतिष्ठितः’ इत्यादौ । यद्वा ‘अत्र’
इति यज्ञस्वरूपपरामर्शः; नियतात्मत्वं त्रयाणामपेक्षितम्; अत्र
बहुवचनमधिकारित्रयपरमित्यभिप्रायेणोक्तम्— **एभिस्त्रिभि-**
रिति ॥ १ ॥ २ ॥

५ माध्वभाष्यम् ।

नमः श्रीमते कृष्णाय । ३० मरणकालकर्तव्यगत्याद्यस्मिन्नध्याय उपदिशति ॥ १ ॥ २ ॥

६ जयतीर्थविरचिता प्रमेयदीपिका ।

अध्यायस्यावान्तरप्रतिपाद्यमर्थमाह—**मरणेति** । गम्यत
इति गतिः । आदिपदेन मार्गादिकम् । मरणकालकर्तव्यं च
गतिश्च ते आदौ यस्य तत्तथोक्तम् । कतव्यस्मरणविषयत्व-
गम्यत्वादिरूपो भगवन्महिमैव वर्णयत इति षट्कान्तभावि-

सिद्धिः । उक्तव्याख्यानपूर्वकमिति चोपकर्तव्यम्, तेनानन्तर्ध-
लक्षणाऽपि सङ्गतिः सिद्धा, तत्प्रसङ्गेनैव मरणकालकर्तव्याद्युप-
देशात् ॥ १ ॥ २ ॥

७ हनुमत्कृतं पैशाचभाष्यम् ।

**‘ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नं’ [७।२९] इत्यादिना भगवताऽर्जुनस्य प्रश्नबीजान्युपक्षिप्त्वाऽन्यतस्तत्पश्चात्-
मर्जुन उवाच— किं तद्ब्रह्मेत्यादिना ॥ १ ॥ २ ॥**

८ श्रीवेङ्कटनाथकृतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानम् ।

एवं सप्तमेऽध्याये तत्पदार्थस्य भगवतो नारायणस्य पर-
ब्रह्मणो भजनमुपदिष्टम्; तदेवाष्टमे प्रपञ्चयते । तत्र तावत्पूर्वा-
ध्यायान्ते ‘ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलम्’
[७।२९] इत्यादिमोपक्षिप्तब्रह्माध्यात्मादिसप्तपदार्थनिरूपणरूपो-
ऽयमध्याय इति सप्तमाष्टमयोः सङ्गतिं दर्शयन्नेवाऽर्जुनप्रश्नमवता-
रयति द्वाभ्याम्— किं तद्ब्रह्मेति । ‘ते ब्रह्म तद्विदुः’ इति
यदुक्तं तद्ब्रह्म किं सविशेषं निर्विशेषं वा, उभयत्रापि ब्रह्मपद-
प्रयोगात् ? । एवं किमध्यात्मम् ? आत्मानं देहमधिकृत्य
तिष्ठतीत्यध्यात्मशब्दवाच्यस्य जीवस्य चक्षुरादीन्द्रियग्रामस्य च
सर्वविदितत्वेन तद्देहनस्य भगवद्भजनफलत्वोक्त्यनुपपत्तेरिहा-
ध्यात्मशब्दवाच्यं वस्तु किमित्यर्थः २ । एवं किं कर्म ?
कृषिवाणिज्यादिलौकिकवेदनस्य भजनफलत्वायोगात् ‘अखिलं
कर्म विदुः’ इति वदता कीदृशं कर्म विवक्षितमित्यर्थः । श्रोत्रा-

दिकंप्रत्यक्चैतन्यं वाऽध्यात्मम् ? यज्ञो वाऽन्यद्वा कर्म ? इति १।
मधुसूदनसरस्वतीव्याख्याने तु ‘कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलम्’
इति प्रागुक्तत्वात्प्रश्नानवकाश एव स्यात् । न हि ‘कृत्स्नमध्या-
त्ममखिलं कर्म’ इति वदन्तं प्रति किं श्रोत्रादिकमध्यात्मं किं
वा जीवः ? इत्यादिप्रश्नोऽवतरति । अधिभूतमिति ।
अधिभूताधिदैवादियज्ञसहितभगवच्चिन्तकानामन्यकाले भग-
वत्स्मरणमुक्तम्, तत्राधिभूताधिज्ञश्चैवाच्य किमित्यर्थः ३।९।
अधियज्ञः कथं कोऽत्र देहेऽस्मिन्निति । अधियज्ञः कः, कथं च
तस्याधियज्ञत्वम् ? स चाधियज्ञः कुत्र तिष्ठति ? किं बाहदृशे किं
वा देह एवास्मिन्नित्यर्थः ६। प्रयाणकाल इति । मरण-
काले सकलेन्द्रियक्षोभेण मनस्समाधानाभावात्कथं तदा निय-
तात्मभिः समाहितचित्तैर्ज्ञेयोऽसि ? अतस्तदानीं त्वज्ज्ञानमघट-
मानमिदं प्रतिभाति; तदपि वक्तव्यमित्यर्थः ७ ॥ १ ॥ २ ॥

९ श्रीवल्लभाचार्याविष्कृता तत्त्वदीपिका ।

ब्रह्मकर्मादिकं प्राज्ञैर्विज्ञेयं नास्मदादिभिः । इति जिज्ञासया पार्थः सन्दिहानोऽथ पृच्छति ॥ १ ॥
अर्जुन उवाच— किं तद्ब्रह्मेति द्वाभ्याम् । पूर्वेषां यत् ज्ञेयतयोक्तं तद्ब्रह्म किमध्यात्मं कर्म वा किमिति
वक्तव्यम् ? । अप्रिमाणां च ज्ञेयमधिभूतमधिदैवं च किम् ? ॥ १ ॥ अधियज्ञश्च कः ? स चाधियज्ञोऽत्र देहे कथं
ज्ञेयः ? । प्रयाणकाले चैभिर्नियतात्मभिः कथं ज्ञेयोऽसि ? ॥ २ ॥

१० पुरुषोत्तमजीविरचिताऽमृततरङ्गिणी ।

पूर्वोक्तब्रह्मकर्मादिरूपजिज्ञासुरर्जुनः ॥

पृष्टवान् स्पष्टमेतस्य कृष्ण उत्तरमुक्तवान् ॥ १ ॥

पूर्वाध्यायान्ते भगवता ‘ते ब्रह्म’ [७।२९] इत्यादिना समपदा-
र्थज्ञानमुक्तं भक्तानाम्, तत्स्वरूपजिज्ञासुरर्जुनः प्रभुं विज्ञापया-

मास—**अर्जुन उवाच किं तद्ब्रह्मेति** द्वयेन । हे पुरुषोत्तम !
तद्ब्रह्म यदुक्तं तत्किम् ? अध्यात्मं किं ? कर्म किं ? च पुनः अधि-
भूतं किं प्रोक्तं ? च पुनः अधिदैवं किमुच्यते ? अधियज्ञः
यज्ञाधिष्ठाता फलदाता कः ? । अत्र उक्तप्रकारेषु कथं केन

प्रकारेण नियतात्मभिरनन्यैकपरस्मितैश्चैयोऽसि ? । हे मधु-
सूदन सर्वांनिष्ठनिवर्तक ! अस्मिन् दहे प्रयाणकाले अन्त-
काले कथं केन प्रकारेण ज्ञेयोऽसि । अत्रायं भावः—पुरुषोत्त-
मेति सम्बोधनेन त्वमेव पुरुषोत्तमः त्वत्तः पराभावात् । कथं
तद्ब्रह्मेत्युक्तम् ? आधिदैविकं तु त्वत्स्वरूपमेव, अतस्त्वत्तो-

ऽन्याधिदैवं किम् ? अध्यात्माद्यस्तु हीना एव, तेषां ज्ञानं
किं प्रयोजनकम् ? सेवा च कथं कार्या ? इत्यादिव्यञ्जितम् ।
मधुसूदनेति सम्बोधनेन त्वदीयानां मरणादिभयाभावे
तत्समये त्वं कथं स्वज्ञानशुक्तवानिति ज्ञापितमिति
भावः १ ॥ २ ॥

११ नीलकण्ठकृतो भारतभावदीपः ।

पूर्वस्मिन्नध्याये मायोपहितं ब्रह्म जगत्कारणमुक्तं, तच्च उत्तमानामनुपाधिब्रह्मप्रतिपत्तानुपलक्षणं, मध्यमाना-
मुपास्यं चेति मत्वा प्रतिपत्तव्यं ब्रह्म, तद्विषय एकः, उपासनाविषयाश्च षट्, एवं सप्त प्रश्नविषयाः, 'ते ब्रह्म तद्विदुः'
[७।२९] इत्यध्यायान्ते सार्धश्लोकेन भगवता सूत्रिताः तद्गृत्तोरूपोऽयमध्याय आरभ्यते, तत्र सूत्रितानां
ब्रह्मादिशब्दानामर्थं बुभुत्सुर्जुन उवाच ' किं तत्कृत्स्नं ब्रह्म ' इति प्रथमः प्रश्नः । शेषः स्पष्टार्थः श्लोकः ॥ १ ॥
'अधियज्ञः कथं कोऽत्र कः' इति स्वरूपप्रश्नः, कथं ज्ञेय इति पदापकर्षेण तत्तदुपासनाप्रकारप्रश्नश्चेति द्वयं मिलित्वा
एक एव प्रश्नः । शेषं स्पष्टम् ॥ २ ॥

अर्जुनकृतसप्तप्रश्नोत्तराणि ।

श्रीभगवानुवाच—अक्षरं ब्रह्म परमं स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते ।

भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः ॥ ३ ॥

१ शां. भा.— एषां प्रश्नानां यथाक्रमं निर्णयाय श्रीभगवानुवाच— अक्षरमिति । अक्षरं न
क्षरतीत्यक्षरं पर आत्मा "एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि"[वृ.उ.३।८।९] इति श्रुतेः । अंका-
रस्य च "ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म"[८।१३] इति परेण विशेषणादग्रहणम् । परममिति च निरतिशये
ब्रह्मण्यक्षर उपपन्नतरं विशेषणम् । तस्यैव परस्य ब्रह्मणः प्रतिदेहं प्रत्यगात्मभावः स्वभावः ।
स्वो भावः स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते, आत्मानं देहमधिकृत्य प्रत्यगात्मतया प्रवृत्तं परमार्थब्रह्मावसानं वस्तु
स्वभावोऽध्यात्ममुच्यतेऽध्यात्मशब्देनाभिधीयते । भूतभावोद्भवकरः, भूतानां भावो भूतभावस्तस्यो-
द्भवो भूतभावोद्भवस्तं करोतीति भूतभावोद्भवकरः, भूतवस्तुत्पत्तिकर इत्यर्थः । विसर्गो विसर्जनं
देवतोद्देशेन चरुपुरोडाशादेर्द्रव्यस्य परित्यागः, स एष विसर्गलक्षणो यज्ञः कर्मसंज्ञितः कर्मशब्दित
इत्येतत् । एतस्माद्भिर्बीजभूताद्गृष्ट्यादिक्रमेण स्थावरजङ्गमानि भूतान्युद्भवन्ति ॥ ३ ॥

२ आ. शां. व्या.— व्याख्यातप्रश्नसप्तकस्य प्रतिवचनं | क्रमेणैव प्रतिवचने प्रष्टुरभीष्टप्रतिपत्तिसौकर्यं सिध्यतीति बुध्य-
भागवतमवतारयति— एषामिति । क्रमेण कृतानां प्रश्नानां | मानो विशिनष्टि— यथाक्रममिति । तत्र प्रश्नत्रयं निर्णेतुं

१ निर्विकारमद्वैततत्त्वोपबृंहितं कर्मातीतं भावातीतं बुद्ध्यतीतं पदमक्षरं ब्रह्मोच्यते । तस्य च प्रकृतिस्वरूपः स्वभावोऽध्या-
त्ममित्युच्यते, अतश्च ब्रह्मप्रकृतिरेवाध्यात्मं सैव च स्वस्वभावरूपा निगद्यते । ब्रह्मणः स्वभावरूपा प्रकृतिस्तावदेव स्वप्रकृतित्वं
गोपायति, यावत् विकारं न प्राप्नोति । सर्वेषु भूतेषु सर्वासु चावस्थासु या तस्या एकरसावस्था विद्यते, सैव तस्याः स्वभावस्य
स्थापित्वस्य साम्यत्वस्य वा रक्षिका निगद्यते । साम्यावस्थातो या तस्या एव विरुद्धावस्था, सैव विकृतिशब्दवाच्या द्वितीयाव-
स्थोच्यते । अतो हि भूतभावोद्भवकरी तस्याः प्रकृतित्वं हापयन्ती भूतसृष्टिकृत् याऽवस्था भवति, सैव तु कर्मोत्पत्तेः कार-
णतां व्रजति । सैव च ब्रह्मस्वभावस्य विसर्गावस्थाऽप्युच्यते । तथा च यदाद्वैतसत्तायां द्वैतभावोत्पत्तिर्भवति, साम्यावस्थापन्ना
प्रकृतिर्विषमावस्थाप्रायति, यदा च त्रिगुणविकारेण तरङ्गायिता प्रकृतिर्महत्तत्त्वादिरूपेण परिणतिमारभमाणा भवति, सैव भूतभा-
वोद्भवकरी अवस्थोच्यते । अस्यामेवावस्थायां कर्मणः समुत्पत्तिर्भवतीति तात्पर्यम्— इति कर्ममीमांसादर्शन—(३।२३-२५)—
प्रदर्शिता प्रक्रियाऽत्रानुसन्धानमर्हति ॥ चामनस्तु—

देवोऽक्षरपदेनात्र प्रतिषिद्धय क्षरं जडम् । अविद्यावरणं भेत्तुं व्यतिरेकमबुबुधत् ॥

उक्त्वा परमशब्देनान्वयं विक्षेपशातनम् । किं तत् ब्रह्मेति पृच्छाया द्विधोत्तरमदात्स्फुटम् ॥

इति महता प्रवन्धेन वर्णयति, तद्विस्तरभयान्नानूद्यते ।

— अविगीता

भगवद्वचनमुदाहरति—**अक्षरमिति** । किं तद्ब्रह्मेति प्रश्नस्य प्रतिवचनम्—**अक्षरं ब्रह्म परममिति** । तत्राक्षरशब्दस्य निरुपाधिके परस्मिन्नात्मन्यविनाशित्वव्याप्तिमत्त्वसम्बन्धात्प्रवृत्तिं व्युत्पादयति—**अक्षरमित्यादिना** । कथं पुनराक्षरशब्दस्य यथोक्ते परमात्मनि वृद्धप्रयोगमन्तरेण व्युत्पत्त्या प्रवृत्तिराश्रीयते ? व्युत्पत्तेरर्थान्तरेऽपि सम्भवात्, इत्याशङ्क्य यावापृथिव्यादिविषयनिरङ्कुशप्रशासनस्य परस्मान्दस्यस्मिन्नसम्भवात्प्राविध-प्रशासनकर्तृत्वेन श्रुतमक्षरं ब्रह्मैवेत्याह—**एतस्येति** । ‘रूढि-र्यागमपहरति’ इति न्यायादोङ्कारे वर्णसमुदायात्मन्यक्षरशब्दस्य रूढया प्रवृत्तिराश्रयितुमुचितेत्याशङ्क्याऽऽह—**ओङ्कारस्येति** । प्रतिवचनोपक्रमे प्रकान्तमोङ्काराख्यमक्षरमेवोत्तरत्र विशेषितं भविष्यतीत्याशङ्क्य परमविशेषणविरोधान्न तस्य प्रक्रमः सम्भवतीत्याह—**परममिति चेति** । ‘किमध्यात्मं’ इति प्रश्नस्योत्तरं ‘स्वभावोऽध्यात्मं’ इत्यादि । तद्याचष्टे—**तस्यैवेति** । स्वकीयो भावः स्वभावः श्रोत्रादिकरणग्रामः, स चाऽऽत्मनि

देहेऽहम्प्रत्ययवेद्यो वर्तत इत्यमुं प्रतिभासं व्यावर्त्य स्वभावपदं गृह्णाति—**स्वभाव इति** । एवं विग्रहपरिग्रहे ‘स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते’ इत्यस्यायमर्थो निष्पन्नो भवतीत्यनुवादपूर्वकं कथयति—**स्वभाव इति** । तस्यैव परस्येत्यादिनोक्तं न विस्मर्तव्यमिति विशिनष्टि—**परमार्थेति** । परमेव हि ब्रह्म देहादौ प्रविश्य प्रत्यगात्मभावमनुभवति “तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्” [तै. उ. २।६।१] इति श्रुतेरित्यर्थः । ‘किं कर्म’ इति प्रश्नस्योत्तरमुपादत्ते—**भूतेति** । भूतान्येव भावास्तेषामुद्भवः सभुत्पत्तिस्तां करोतीति व्युत्पत्तिं सिद्धवत्कृत्य विधान्तरेण व्युत्पादयति—**भूतानामिति** । भावः सद्भावो वस्तुभावऽन एव भूतवस्तुत्पत्तिकर इति वक्ष्यति । वैदिकं कर्मात्रोक्तविशेषणं कर्मशब्दितमिति विसर्गशब्दार्थं दर्शयन्विशदयति—**विसर्ग इत्यादिना** । कथं पुनर्यथोक्तस्य यज्ञस्य सर्वेषु भूतेषु सृष्टिस्थितिप्रलयहेतुत्वेन तदुद्भवकरत्वमित्याशङ्क्य ‘अग्नौ प्रास्ताऽऽहुतिः’ [मनुः ३।७६] इत्यादिस्मृतिमनुसृत्याऽऽह—**एतस्माद्गीति** ॥ ३ ॥

३ रा. भा.—तद्ब्रह्मेति निर्दिष्टं परममक्षरं न क्षरतीत्यक्षरं क्षेत्रज्ञं समाष्टिरूपम् । तथा च श्रुतिः—**“अव्यक्तमक्षरे विलीयते, अक्षरं तमसि विलीयते”** [सुबालो. २] इत्यादिका । परममक्षरं प्रकृतिविनिर्मुक्तमात्मस्वरूपम् । स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते—**स्वभावः प्रकृतिः** । अनात्मभूतमात्मनि सम्बन्ध्यमानं भूतसूक्ष्मतद्वासनादिकं पञ्चाग्निविद्यायां ज्ञातव्यतयोदितम् । तदुभयं प्राप्यतया त्याज्यतया च सुमुक्षुभिर्ज्ञातव्यम् । भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः—**भूतभावः मनुष्यादिभावः, तदुद्भवकरो यो विसर्गः “पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति”** [छां. उ. ५।३।३+५।१।१] इति श्रुतिसिद्धो योषित्सम्बन्धजः स कर्मसंज्ञितः । तच्चाखिलं सानुबन्धं उद्वेजनीयतया पारहरणीयतया च सुमुक्षुभिर्ज्ञातव्यम् । परिहरणीयता चानन्तरमेव वक्ष्यते ‘यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति’ [८।११] इति ॥ ३ ॥

४ वे. ता. चं.—‘अक्षरं ब्रह्म परमम्’ इत्यत्र उद्देश्योपादेयान्यथाभावनिरासायाह—**तद्ब्रह्मेति निर्दिष्टमिति** । ब्रह्मशब्दोऽत्र परमात्मसाधर्म्यादुपचारवृत्त्येति भावः । अक्षरः शब्दस्य निर्वचनं प्रतिपाद्यं च दर्शयति **न क्षरतीत्यादिना** । क्षेत्रज्ञसमष्टौ श्रौतं प्रयोगं दर्शयति **तथा चेति** । ल्योऽत्र संश्लेषविशेषः । अथवा श्रुतावक्षरशब्देन उन्मग्नचेतनांशः प्रकृत्यवस्थाविशेष एव अभिधीयत इति साक्षात्प्रलयार्थत्वेऽपि न विरोधः । तथापि शब्दप्रवृत्तिद्वारभूतचिदंशे तात्पर्यात्तदुदाहरणम् । ‘परममक्षरम्’ इत्यत्र विशेषणाभिप्रेतमाह—**प्रकृतिविनिर्मुक्तमात्मस्वरूपमिति** । स्वभावशब्दार्थः **प्रकृतिरिति** । नियतसम्बन्धमिति यावत् । किं तदित्याकाङ्क्षायां अध्यात्मशब्दानुसारेणाह—**अनात्मेति** । आत्मन्यधिवसनात् सम्बन्ध्यमानमित्यध्यात्मशब्दनिर्वचनम् । तत एव सिद्धमनात्मत्वम् । **तद्वासनादिकं** तत्संसर्गोपाधिकाज्ञानकर्मवासनादिकम् । भूतसूक्ष्मादेर्ज्ञातव्यत्वे श्रुतिं दर्शयति—**पञ्चाग्निविद्यायामिति** । “वेद्य यथा पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति” इत्युपक्रम्य “इति तु पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति” इत्युक्त्वा “तद्य इत्थं विदुः” [छां. उ. ५।१०।१] इत्यच्छब्दो-

पलक्षितपञ्चभूतसूक्ष्मवेद्यत्वं ह्युक्तमिति भावः । ननुपायकर्तृभूते-दानीन्तनात्मस्वरूपपरित्यागेन परिशुद्धात्मस्वरूपकथनं सुमुक्षोः कोपयुक्तं ? भूतसूक्ष्मादिकथनं च किमर्थं ? इत्यत्राह **तदुभयमिति** । यथाक्रममन्वयः । अत्र पञ्चमाहुतेर्विवक्षितत्वाद्यो-निजभूतविषयोऽयं भूतशब्द इत्यभिप्रायेणाह—**भूतभावो मनुष्यादिभाव इति** । मनुष्यत्वादिविशिष्टशरीरयोग इत्यर्थः । विशिष्टस्य विसर्गस्य ज्ञातव्यत्वे तस्य मनुष्यादिभावहेतुत्वे च श्रुतिं दर्शयति—**पञ्चम्यामिति** । अत्र मूत्रमरुन्मलादिविसर्गव्यवच्छेदार्थमुक्तं **भूतभावोद्भवकर इति** । तदेव दर्शयति—**योषित्सम्बन्धज इति** । विसर्गविशेषणसामर्थ्यादितिसिद्धम् । एवं कर्मसंज्ञितरेतो विसर्गज्ञानस्य सप्रयोजनतामाह—**तच्चाखिलमिति** । अत्र कर्माभिप्रायेण नपुंसकनिर्देशः । **अखिलं मनुष्यत्वमृगत्वादिजातिभेदहेतुतयाऽनेकप्रकारम् । सा नुबन्धं हेतुभूतः कर्मभिः फलभूतैश्च गर्भवासादिभिः सहितमित्यर्थः** । पञ्चाग्निविद्यायामुदितसर्वावस्थानुयायित्वदुस्त्यजत्वजन्मादिदुःखकरत्वादेः फलितत्वाज्जगुप्सनीयतारूपा भयावहत्वरूपा चोद्वेजनीयता युक्ता । परिहरणीयता तु कृतः सिद्धयेत् ? इत्यत्राह **परिहरणीयता चेति** ॥ ३ ॥

५ आ. मा. भा.—परममक्षरं ब्रह्म । वेदादिशङ्काव्यावृत्त्यर्थमेतत् । आत्मन्यधि यत्तदध्यात्मम् । आत्माधिकारे यत्तदिति वा । तथा हि—जैवः स्वभावः । स्वाख्यो भावः स्वभाव इति व्युत्पत्त्या जीवो वा स्वभावः; सर्वदा अस्त्येव एकप्रकारेणेति भावः । अन्तःकरणादिव्यावृत्त्यर्थो भावशब्दः । न ह्येक-प्रकारेण स्थितिरन्तःकरणादेः, विकारित्वात् । स्वशब्द ईश्वरव्यावृत्त्यर्थः । भूतानां जीवानां भावानां जडपदार्थानां चोद्भवकरीश्वरक्रिया विसर्गः; विशेषेण सर्जनं विसर्ग इत्यर्थः ॥ ३ ॥

६ ज प्र. दी.—ननु पूर्वाध्याये[२९]‘ते ब्रह्म’ इति निर्विशेष-णमेवोपक्षिप्तम्, अतएवात्र ‘किं तद्ब्रह्म’ इति तथैव पृष्ठम् । उत्तरे तु कस्मात् ‘अक्षरं परमं ब्रह्म’ इति सविशेषणमुपादीयते ? इत्यत आह—परममिति । अक्षरस्यैव परमत्वविशेषणम्, न ब्रह्मण इत्यर्थः । तर्हि ‘अक्षरं’ इत्येवालं, किं विशेषेण ? इत्यत आह—वेदेति । आदिपदेन प्रकृतिगृह्यते, तयोरपि ब्रह्माक्षरश-ब्दवाच्यत्वात् प्रसक्तिः । ‘स्वभावोऽध्यात्मं’ [८।३] इति शब्द-द्वयस्यैकविषयत्वसिद्धयेऽध्यात्मशब्दं तावत् द्वेषा व्याचष्टे—आत्मनीति । आत्मानं जीवमधिकृत्य तदुपकारित्वेन वर्तमानं वस्त्वित्यर्थः । आत्माधिकार इति प्रन्थविशेषस्य संज्ञा, यत्प्रति-पाद्यं तदध्यात्ममिति वेत्यर्थः । अत्राध्यात्मशब्दं प्रथमान्तं गृहीत्वा प्रथमं व्याख्यानम् । सप्तम्यन्तमुपादाय द्वितीयं आत्मशब्दं देहविषयमादाय व्याख्याने परमेश्वरप्रसक्तेर्न तथा व्याख्यातम्

एवं तर्हि स्वभावः इत्युभयस्य कथमुत्तरं ? इत्यत-स्तावत्तद्व्याख्यानं प्रतिजानीते—तथा हीति । तत्राद्यो-त्तरत्वेनादौ व्याचष्टे—जैव इति । जीवस्यायं जैवो-ऽन्तःकरणादिर्देहपर्यन्तः पदार्थः स्वभावः, स्वस्य भाव इति व्युत्पत्त्या । ‘ते ब्रह्म तद्विदुः’ [७।२९] इति जीवानां प्रकृतत्वात् स्वशब्दो जीववाची, तथा चात्मन्यधि यत् तदित्येवं व्याख्याता-ध्यात्मशब्दार्थप्रश्नस्येदमुत्तरं भवतीति भावः । इदानीं द्विती-योत्तरत्वेन व्याख्याति—स्वाख्य इति । पूर्ववदत्रापि स्वशब्दो जीववाची, तथा चात्माधिकार इति व्याख्याताध्यात्मशब्दार्थ-प्रश्नस्येदमुत्तरं भवतीत्याशयः । ननु जैववाचित्वे भावशब्दः सार्थकः, षष्ठ्याः साकाङ्क्षत्वात्; जीववाचित्वे तु तस्य पदार्थत्वा-व्यभिचारात् । स्वशब्देनैवालं, किंभावशब्देन ? इत्यतो भावशब्दं

तावदन्यथा व्याचष्टे—सर्वदेति । यद्यपि भवनकर्ता भावः, तथापि विशेषानुपादाने मुख्यस्य प्राह्यत्वात्सर्वदेत्यादि सिध्यति, तथापि तस्य किं प्रयोजनम् ? इत्यत आह—अन्तःकरणा-दीति । स्वशब्दमात्रोपादाने तस्यात्मीयेऽपि प्रयोगान्तःकर-णादिकमपि प्रसज्येत, तथा च द्वितीयस्येदमुत्तरं स्यात् । आत्मैव ह्यात्माधिकारं प्रतिपाद्यो वक्तव्यः; नान्तःकरणादिकम्, अतस्तद्व्यावृत्त्यर्थो भावशब्दः प्रयुक्तः । कथं तेन तद्व्यावृत्तिः ? इत्यत आह—न हीति । ‘अन्नमयं हि सोम्य मनः’ [छां. उ. ६।५।४] इत्यादेरिति भावः । तथा चान्तःकरणादौ व्यावृत्ते स्वशब्द आत्मार्थतया व्याख्यातो भवतीति हृदयम् ।

एवं तर्हि भाव इत्येवास्तु, किं स्वशब्देन ? इत्यत आह—स्वशब्द इति । ईश्वरोऽपि हि सर्वदैकप्रकारेणास्त्येव, अतो भाव इत्येवोक्ते तत्प्रसक्तौ पूर्ववत् द्वितीयोत्तरस्वासम्भवे तद्व्यावृ-त्त्यर्थः स्वशब्दः । न हि ईश्वरो जीवानां स्वः, भेदप्रमाणविरोधात् । अत एवेश्वरस्वभावो जीव इति व्याख्यानमपास्तम् । नन्वेवमपि स्वशब्दस्यात्मीयार्थत्वादीश्वरप्रसक्तिः; मैवम्, ‘द्विष्टो यद्यपि सम्बन्धः षष्ठ्युत्पत्तिः प्रधानतः’ इति वचनात्स्यात्मीयत्वा-भावात् षष्ठ्यन्तात्स्वत्वयं छः । सकलकार्योत्पत्तिनिमित्तभूतो देवतोदेशेन च पुरोडाशादिद्रव्यपरित्यागरतज्जन्यमपूर्वमिति यावदिति व्याख्यानमसत् । तस्याध्यात्मपदेनैव गृहीतत्वादिति भावेन भूतयोत्रत्यादिकं व्याख्याति—भूतानामिति । उद्भव-करी च सेश्वरक्रिया चेति विग्रहः । ईश्वरक्रियाग्रहणं कर्मशब्दे-नैकार्थ्यप्रतिपत्त्यर्थम् । एवंलक्षणो यो विसर्गः स कर्मसंज्ञितः, न तु कुलालादिसम्बन्धीत्यर्थः । ननु विसर्गशब्दस्त्यागार्थस्तत्कथ-मेवं व्याख्यानं ? इत्यत आह—विशेषेणेति ॥ ३ ॥

७ ह. पै. भा.—एषां प्रश्नानां निर्णयार्थं भगवानुवाच—अक्षरमिति । अक्षरं न क्षरतीत्यक्षरं परमात्मरूपं तद्ब्रह्मेत्युच्यते । “एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गी” [बृ. उ. ३।८।९] इत्येषा श्रुतिः । तस्यैवास्य ब्रह्मणः प्रतिदेहं प्रत्यगात्मत्वभावोऽध्यात्ममुच्यते; आत्मानं देहमधिकृत्य प्रत्यगात्मतया प्रवृत्त-मध्यात्मशब्देनोच्यत इत्यर्थः । भूतानां प्राणिनां भावो भूतभावस्तस्योद्भवमुत्पत्तिं करोतीति भूतभा-वोद्भवकरः; विसर्गो यागः; देवतोदेशेन द्रव्यत्यागरूपत्वात्; स यागः कर्मसंज्ञितस्तस्य भूतभावोद्भव-करत्वम् । ‘अग्नौ प्रास्ताऽऽहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते’ [मनुः३।७६] इत्यादिस्मृतेः ॥ ३ ॥

८ वै. ब्र. गि.—एवं सप्तप्रश्नानां क्रमेणोत्तराणि श्रीभगवा-नुवाच—अक्षरमिति । न क्षरति न विनश्यतीति वा, अश्नुते सर्वं व्याप्नोतीति वा अक्षरम् । तदेवात्र ब्रह्म विवक्षितम् ।

सविशेषब्रह्मणस्तेन रूपेणाविनाशित्वव्यापित्वयोरभावात्-द्वयावृत्तिः । अथ तस्यापि स्वरूपेण नित्यत्वव्यापित्वसत्त्वात् । प्रणवे चाक्षरशब्दस्य रूढत्वेन योगाद्देवलीयस्त्वात्सविशेषं ब्रह्म

प्रणवो वाऽत्राक्षरमिति शङ्का स्यात् ; तां वारयितुं 'परम' इति विशेषणम् । पारम्यं च निरतिशयमहत्त्वरूपम् । तच्चेह सङ्कोचकाभावव्यायेन त्रिविधपरिच्छेदराहित्य एव पर्यवस्यन्निर्विशेषमेव ब्रह्म गमयति । तथा च "यत्तद्ब्रह्मेत्यमग्राह्यम्" [छं. उ. १।१।६] "एतद्वै तदक्षरं गार्गी ब्राह्मणा अभिवदन्ति अस्पूलमनण्वहृस्वम्" [बृ. उ. ३।८।८] "अक्षरमम्बरान्तघृतेः" [ब्र. सू. १।३।१०] इत्यादिश्रुतिन्यायप्रसिद्धं निर्विशेषाद्वैतचिदानन्दरूपं परं ब्रह्मैवाक्षरमिति भावः ? । एवं 'किं तद्ब्रह्म' इत्यस्योत्तरमुक्त्वा 'किमध्यात्मम्' इत्यस्योत्तरमाह-स्वभावोऽध्यात्ममिति । यत् 'अक्षरं ब्रह्म' इत्युक्तं तस्य स्वभावः स्वरूपम् । 'स्वरूपं च स्वभावश्च' इत्यमरः [१।७।३८] त्वम्पदलक्ष्यं निष्कृष्टाहङ्कारशुद्धजीवचैतन्यमिति यावत् । तदेव आत्मानं देहमधिकृत्य वर्तमानत्वादत्राध्यात्ममित्युच्यते । "तत्त्वमसि" [छां. उ. ६।८।७] "अहं ब्रह्मास्मि" [बृ. उ. १।४।१०] "अयमात्मा ब्रह्म" [बृ. उ. २।५।१९] "नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा" [बृ. उ. ३।७।२३] इत्यादिश्रुतिशतप्रसिद्धेः तद्वेदानस्य च भगवदनुग्रहायत्तचित्तशुद्धिसमधिगम्यत्वेन भगवद्भजनफलत्वोपपत्तेश्चेति भावः २ । 'किं कर्म' इति तृतीयप्रश्नस्योत्तरमाह— भूतेति । भूतानां प्राणिनां भावस्युत्पत्तिमुद्भवं वृद्धिं च करोतीति तथोक्तो यो विसर्गः त्यागो यागहोमदानात्मकः, स इह कर्मसंज्ञितः, कर्मशब्देनोक्त इत्यर्थः । देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागो यागः, स एव प्रक्षेपान्तो होमः, परस्वत्वापादनपर्यन्तः स्वत्वत्यागो दानमिति सर्वत्र विसर्गशब्दवाच्यस्त्यागोऽसुगतः । तस्य च भूतभावोद्भवकरत्वम् 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्युत्पत्तिष्ठति । आदित्याज्जायते वृष्टिर्दृष्टेरन्नं ततः प्रजाः' [मनुः ३।७६] इति स्मृतिसिद्धम् । अतो यागहोमदानात्मकं वैदिकं कर्मैवात्र कर्मशब्देन विवक्षितम्, न तु लौकिकं कृष्यादिकमित्यर्थः ३ ।

यत्त्र रामानुजव्याख्यानम्— 'अक्षरं क्षेत्रज्ञः स एव

९ व० त० दी० — प्रश्नक्रमेणोत्तरमाह श्रीभगवान्-अक्षरमिति त्रिभिः । अत्र 'वदन्ति तत्तत्त्वविदस्तत्त्वं यज्ज्ञानमद्वयम् । ब्रह्मेति परमात्मेति भगवानिति शब्द्यते' इति भागवतपद्ये [१।२।११] ब्रह्माक्षरोऽव्यक्तोऽगणितानन्दकः यः परमात्मा सत्त्वदर्शनीयाङ्गः प्रकटानन्दांशः भगवान् पुरुषोत्तमो दर्शनीयाङ्गो निर्गुणः सदानन्द इत्युपपादितम् । यत् ब्रह्मेति निर्दिष्टं परमं प्रधानं उत्कृष्टमक्षरं न क्षरतीत्यक्षरं क्षेत्रज्ञं समष्टि-वृष्टिमूलं कूटस्थं गणितानन्दकमध्यात्मरूपं भगवतोऽभिन्नमपि पृथगुच्यते भगवद्भामत्वादित्यत्रे वक्ष्यते । यथा च सात्वततंत्रे—'विष्णोस्तु त्रीणि रूपाणि पुरुषाख्यान्यथो विदुः । प्रथमं महतः स्रष्टृ द्वितीयं खण्डसंस्थितम् ॥ तृतीयं सर्वभूतस्थं तानि ज्ञात्वा विमुच्यते' इति प्रथमं अक्षरं, द्वितीयं समष्टिरूपं, तृतीयं व्यष्टिजीवरूपमिति बोध्यम् । अध्यात्मं आत्मनि अधिगम्यमानं षोडशकलं सूक्ष्मं सेन्द्रियमनोरूपं स्वभावः । भूतेति-भूतानां पञ्चानां भावो भौतिकं शरीरं तस्योद्भवकरो (भावेन वासनया उद्भवकरो) विसर्गः 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्युत्पत्तिष्ठति (ते)' इति "पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति" [छां. उ. ५।१।३] इति श्रुतिप्रतिपादितः कर्मपदस्यार्थः विशेषेण सर्जनस्वभावत्वात् इति पूर्वेषां वेद्यं निर्णीतम् ॥ ३ ॥

१० पु. अ. त.— एतद्व्यशोत्तरं साभिप्रायज्ञानार्थं श्री-भगवानुवाच—अक्षरमिति त्रयेण । न क्षरति न चलतीत्यक्षरं सदैकरसरूपं पुरुषोत्तमचरणात्मकं भक्तहृदयादुचलं

ब्रह्मेत्युच्यते । स्वभावः प्रकृतिः; सैवाध्यात्मम्, आत्मसम्बन्धि-तया वर्तमानत्वात् । तयोश्च प्राप्यतया त्याज्यतया च सुसुष्ठु-ज्ञेयत्वात् । भूतभावो महुष्यादिभावः, तदुद्भवकरो यो विसर्गः "पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति" [छां. उ. ५।१।३] इति श्रुतिसिद्धो योचित्सम्बन्धजः, स कर्म-संज्ञितः । स चांद्रेजनीयतया परिहरणीयतया च सुसुष्ठुभिज्ञेयः, इति । तत्र; 'अक्षरं ब्रह्म परमम्' इति परत्वेन विशेषित-स्याक्षरस्य क्षेत्रज्ञत्वायोगात् । न च प्रकृतिविनिर्मुक्तस्वरूपत्वेन तस्यापि पारम्यमिति युक्तम्; असंकुचितपारम्ये सम्भवति सङ्कुचितवैवक्षिकपारम्यग्रहणानौचित्यात् वैवक्षिकस्य पारम्यस्य सर्वत्र सुलभत्वेन व्यावर्त्यासिद्धया विशेषणस्यैव वैयर्थ्या-पाताच्च । 'स्वभावोऽध्यात्मं' इत्यत्र स्वभावशब्दस्त्रिगुणात्मक-प्रकृतिवाचक इत्यशब्दार्थव्याख्यानम् । न हि 'स्वभावशब्दः प्रकृतिपर्यायः' इत्येतावता वेदान्त्यभिमतत्रिगुणप्रकृतिः स्व-भावशब्दार्थो भवति; तथा सति 'प्रत्ययमवधिं कृत्वोपादीयमानं शब्दरूपं प्रकृतिः' इति शाब्दिकाभिमतयाः 'दर्शपूर्णमासा-विधीनां प्रकृतिः' इति मीमांसकमताया अपि प्रकृतेः स्वभाव-शब्दार्थत्वापातात् । अध्यात्मशब्दसमभिध्याहृतस्वभावशब्दस्य आत्मस्वभावभूतप्रकृतिवाचित्वं भविष्यतीति चेत्, न; प्रकृ-तेरात्मस्वभावतासिद्धेः; अन्यथा तत्परिहरणायोगात्, 'न हि स्वभावो भावानां व्यावर्त्येतौष्ण्यवद्रवेः' इत्युक्तेः । विसर्ग-शब्दस्य स्त्रीपुरुषसम्बन्धजन्यरेतोविसर्गरूपत्वे तस्य भूतोत्पत्ति-मात्रहेतुत्वेन तद्विद्वद्धिहेतुत्वाभावात् 'भूतभावोद्भवकरो' इति विशेषणासङ्गतिः । 'भूतभावस्य मनुष्यभवनस्योद्भवस्युत्पत्तिः' इति व्याख्याने भावशब्दवैयर्थ्यम् । अस्माकं तु भाव उत्पत्ति-रुद्भवो वृद्धिः; तदुद्भवकरत्वमपि "अत्राद्भूतानि जायन्ते जातान्यत्वेन वर्धन्ते" [तै. उ. २।२।१] इत्यत्रे प्रसिद्धम् । 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः' इत्यादिशास्त्रादन्नद्वारा होमादिषु च प्रमि-तमिति न कश्चिदोष इत्यतो यथोक्त एव श्लोकार्थः ॥ ३ ॥

गृहात्मकं वा स्थिरं तत् । परमं परः पुरुषोत्तमो मीयत अस्मि-न्निति परमं ब्रह्म बृहत् व्यापकं च । स्वभावः स्वस्य भगवतो दास्यादिसेवासिद्धयर्थं जीवरूपेण भवतम् । अध्यात्मम्,

आत्मानमविकृतं सेवायोग्यं देहमधिकृत्य तदनुभवे वर्तमानो
जीवभावोऽध्यात्मशब्देनोच्यत इत्यर्थः । भूतानां जीवानां
भावस्य भगवद्रसरूपस्योद्भवकरः प्रकटकारको यो विसर्गो

भगवदथद्रव्यादिविनियोगेन सेवारूपः स कर्मसंज्ञितः क्रिया-
रूपः कर्मशब्दवाच्य इत्यर्थः ॥ ३ ॥

११ नी० भा० दी०— क्रमेणैषां प्रश्नानामुत्तरमाह—अक्षरमित्यादिभिस्त्रिभिः । तत्र ' किं तद्ब्रह्म ' इत्यस्योत्तरं
' अक्षरं परमं ब्रह्म ' इति । यत् परममक्षरं तद्ब्रह्मेति योजना, अक्षरशब्दस्य वर्णेषु रूढत्वात्, "ओमित्येतदक्षरम्"
[छां. उ. १।१।४।१] इत्यादिश्रुतौ "ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म" [८।१३ अ. ना. २१] इति स्मृतौ
च दर्शनेनात्रापि प्रणवस्याक्षरशब्देन ग्रहणे प्रसक्ते परममिति विशेषणं, प्रणवस्य परब्रह्मत्वासम्भवात् ;
अतश्च " एतद्वै तदक्षरं गार्गी ब्राह्मणा अभिवदन्त्यस्थूलमनण्वहस्वमदीर्घम्" [वृ. उ. ३।८।८] इति श्रुतिप्रसिद्ध-
मखण्डैकरसं वस्तु अक्षरशब्दितं तद्ब्रह्मेति प्राञ्चः । यद्वा अक्षरशब्देन जीवः, 'कूटस्थोऽक्षर उच्यते' [१५।१६]
' उत्तमः पुरुषस्वन्यः ' [१५।१७] इति गीतासु । " क्षरं प्रधानममृताक्षरं हरः क्षरात्मानावीशते देव एकः " [श्वे. उ. १।१०] इति श्रुतौ च कूटस्थपदेनामृतपदेन च विशेषितस्याक्षरपदस्य जीववाचित्वदर्शनात् 'अमृतो-
ऽक्षरं' इत्यपेक्षिते । उक्त्वाभावच्छान्दसः । यथा चाक्षरं जीवाख्यं परमं ब्रह्म, परममिति विशेषणेन सोपाधिकस्य
पूर्वाध्यायोक्तस्य व्यावृत्तिः । नहि जीवस्य सोपाधिकस्य ब्रह्मभावः सम्भवति, व्यावर्त्तकोपाधौ मायादर्पणे
जाग्रति तयोरभेदायोगात् । ' किं तद्ब्रह्म ' इति प्रश्ने ' परमं ' इति विशेषणाभावेऽपि ' ते ब्रह्म तद्विदुः
कृत्स्नं ' [७।२९] इति प्रश्नोत्थापके सूत्रे परमत्ववाचिना कृत्स्नपदेन ब्रह्मणो विशेषितत्वादुत्तरेऽपि ब्रह्मण एव
' परमं ' इति विशेषणं युज्यत एव; प्रश्नेऽपि तच्छब्देन कृत्स्नत्वस्यैव ग्रहात् । ततश्च ' किं तत् कृत्स्नं ब्रह्म '
[८।१] इति प्रश्ने यदक्षरं जीवाख्यं तदेवापेतोपाधिसम्बन्धं सत् कृत्स्नं ब्रह्मेति 'तत्त्वमसि' इति महावाक्यार्थः
प्रतीचो ब्रह्मभावः प्रतिपादितो भवतीति ह्ययम् । तथा स्त्रोऽनागन्तुको भावः स्वरूपं स्वभावः शुद्धस्त्वम्पदार्थः,
सोऽध्यात्ममुच्यते । भाष्ये तु तस्यैव पदस्य ब्रह्मणः प्रतिदेहं प्रत्यगात्मभावः स्वो भावः स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते
अध्यात्मशब्देनाभिधीयत इति । विसर्गो देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागात्मको यागः स कर्मसंज्ञितः । तमेव विशिनष्टि—
भूतेति । भूतानां भावः सात्त्विकादिः स्वभाव उद्भवश्च तयोः करणाद्भूतभावोद्भवकरः । तथा हि ' बुद्धिः कर्मा-
नुसारिणी ' [] इति कर्मानुसारित्वं भावस्य स्मर्यते । तथा उद्भवोऽपि कर्मत एव स्मर्यते । ' अग्नौ
प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याज्जायते वृष्टिर्बृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ' [मनुः ३।७६] इति ॥ ३ ॥

अधिभूतं क्षरो भावः पुरुषश्चाधिदैवतम् ।

अधियज्ञोऽहमेवात्र देहे देहभृतां वर ! ॥ ४ ॥

१ शां. भा.— अधिभूतमिति । अधिभूतं प्राणिजातमधिकृत्य भवतीति । कोऽसौ ? क्षरः क्षर-
तीति क्षरो विनाशी भावः, यत्किञ्चिज्जनिमद्वस्त्वित्यर्थः । पुरुषः पूर्णमनेन सर्वमिति, पुरि शयनाद्वा

१ देहभृतामिति पदं देहलीदीपन्यायेन देह इत्यनेन वरेत्यनेन च सम्बद्धयत इति केचित् । अर्जुन ! त्वमेव प्राणिनामुत्त-
मोऽसि, न त्वतोऽन्यः । अहो ते महाभाग्यम् ! पृच्छसि त्वं स्वैरं विगताशङ्कं शङ्कापनोदाय, न मनागप्युदेति ममाभर्षः,
जायते च मम परमामोदः, समादधे च परमप्रीत्या, भागधेयमिदमसाधारणम् । अतोऽहं ब्रवीमि— 'देहभृतां वर !' इति इत्यु-
पन्यासदर्पणम् । अत्र वामनः—

प्रीतस्तरां तव वसामि यथाऽत्र देहे देहेषु नैवमितरेष्वधियज्ञरूपः ।

श्रेष्ठोऽसि देहिषु ततस्त्वमिति स्वभक्तं देवो नुनाव किल देहभृतां वरेति ॥ इत्याशयं विशदयति ।

नवास्तु— 'कोऽत्र देहेऽस्मिन्' इत्यत्र 'अस्मिन् देहेऽधिदेहः कः?' इत्यधिकं प्रश्नमेकं कल्पयित्वाऽत्र 'यमधियज्ञं
सर्वयज्ञाधिपतिमाहुः, असावहमेवास्मिन् देहेऽधिदेहोऽस्मि' इति व्याख्याय, 'अत्राधियज्ञपदं भगवता न व्याख्यातम्,
यज्ञविषयस्य प्राक् तृतीये चतुर्थे चाध्याये सविस्तरं वर्णितत्वात्' इत्यादि बन्दिन्ति । तत्र युक्तम्, श्रुतार्थपरित्यागादश्रुतार्थकल्पना-
क्लेशाच्च । श्रूयते ह्यत्र विस्पष्टमेव 'अधियज्ञोऽहमेव' इत्यधियज्ञपदव्याख्यानम्, न चात्र प्रश्नवाक्ये वा पठयतेऽधिदेहशब्दोऽपीति
किमनुक्तोपालम्भविमर्शेन ?

—अविगीता ।

पुरुषः, आदित्यान्तर्गतो हिरण्यगर्भः, सर्वप्राणिकरणानामनुग्राहकः सोऽधिदैवतम् । अधियज्ञः सर्व-
यज्ञाभिमानिनी देवता विष्णुवाख्या “यज्ञो वै विष्णुः” [तै. सं. १।७।४] इति श्रुतेः । स हि
विष्णुरहमेव, अत्रास्मिन्देहे यो यज्ञस्तस्याहमधियज्ञः; यज्ञो हि देहनिर्वर्त्यत्वेन देहसमवायीति देहाधि-
करणो भवति, देहभृतां वर ! ॥ ४ ॥

२ आ. शां. व्या.—सम्प्रति प्रश्नत्रयस्योत्तरमाह—अ-
धिभूतमिति । ‘अधिभूतं च किं प्रोक्तं’ [८।१] इत्यस्य
प्रतिवचनं ‘अधिभूतं क्षरो भावः’ इति, तत्राधिभूतपदमनूद्य वाच्य-
मर्थं कथयति—अधिभूतमित्यादिना । तस्य निर्देशमन्तरेण
निर्ज्ञातुमशक्यत्वात्प्रश्नद्वारा तन्निर्दिशति—कोऽसाविति ।
कार्यमात्रमत्र सङ्गृहीतमिति वक्तुमुक्तमेव व्यनक्ति—यत्कि-
ञ्चिदिति । ‘अधिदैवं किं’ इति प्रश्ने ‘पुरुषश्च’ इत्यादि प्रति-
वचनं, तत्र पुरुषशब्दमनूद्य मुख्यमर्थं तस्योपन्यस्यति—पुरुष
इति । तस्यैव सम्भावितमर्थान्तरमाह—पुरि शयनाद्वेति ।
वैराजं देहमासावाऽऽदित्यमण्डलादिषु दैवतेष्वन्तरवस्थितो
लिङ्गात्मा व्यष्टिकरणानुग्राहकोऽत्र पुरुषशब्दार्थः, स चाधिदैवत-
मिति स्फुटयति—आदित्येति । ‘अधियज्ञः कथं’ [८।२]
इत्यादिप्रश्ने परिहरन्अधियज्ञशब्दार्थमाह—अधियज्ञ इति ।

कथमुक्तायां देवतायामधियज्ञशब्दः स्यात् ? इत्याशङ्क्य श्रुतिम-
नुसरन्माह—यज्ञो वा इति । परैव देवताऽधियज्ञशब्देनोच्यते ।
सा च ब्रह्मणः सकारादत्यन्ताभेदेन प्रतिपत्तव्येत्याह—स हि
विष्णुरिति । शास्त्रीयव्यवहारभूमिरेत्युक्ता । देहसामानाधि-
करण्याद्वा ‘अत्र’ इत्यस्य व्याख्यानम्—अस्मिन्निति ।
‘अधियज्ञो बहिरन्तर्वा देहात् ? इति सन्देहो मा भूदित्याह—देह
इति । ननु यज्ञस्य देहाधिकरणत्वाभावात्कथं तथाविधयज्ञाभि-
मानिदेवतात्वं भगवता विवक्ष्यते ? तत्राऽऽह—यज्ञो हीति ।
एतेन तस्य बुद्ध्यादिव्यतिरिक्तत्वमुक्तमवधेयम् । न हि परा
देवता दर्शितरीत्याऽधियज्ञशब्दिता बुद्ध्यादिवन्तर्भावमनुभवि-
तुमलम् । देहान्ब्रह्मतीति देहभृतः सर्वे प्राणिनस्तेषामेष वरः
श्रेष्ठः । युक्तं हि भगवता साक्षादेव प्रतिक्षणं संवादं विद्वानस्या-
र्जुनस्य सर्वेभ्यः श्रेष्ठ्यम् ॥ ४ ॥

३ रा. भा.—अधिभूतमिति । ऐश्वर्यार्थिनां ज्ञातव्यतया निर्दिष्टमधिभूतं क्षरो भावः वियदा-
दिभूतेषु वर्तमानस्तत्परिणामविशेषः क्षरणस्वभावो विलक्षणः शब्दस्पर्शादिः साश्रयः । विलक्षणाः
साश्रयाः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धाः ऐश्वर्यार्थिभिः प्राप्यास्तैरनुसन्धेयाः । पुरुषश्चाधिदैवतम्—अधिदै-
वतशब्दनिर्दिष्टः पुरुषः । अधिदैवतं दैवतोपरि वर्तमान इन्द्रप्रजापतिप्रभृतिवृत्तदेवतोपरि वर्त-
मान इन्द्रप्रजापतिप्रभृतीनां भोग्यजाताद्विलक्षणशब्दादेर्भोक्ता पुरुषः ।

४ वे. ता. चं.—ऐश्वर्यार्थिनां ज्ञातव्यतया निर्दिष्ट-
मित्येतदधिदैवतेऽप्यनुषङ्गनीयम्, अधिभूतक्षरशब्दनिर्वचनान्तरो-
धेन व्याख्याति वियदादीति । सूतशब्दस्यात्र जन्तुविषयत्व-
व्यवच्छेदाय वियदादिशब्दः । शब्दाद्यवस्थातद्गतो भोग्ययोर्द्वयो-
रपि क्षरशब्देन सङ्ग्रहणाय क्षरणस्वभाव इति निर्वचनम् ।
नक्षर इत्यर्थः । विलक्षण इति ‘इन्द्रप्रजापतिप्रभृतीनां भोग्य-
जातात्’ इति वक्ष्यमाणमत्रापि द्रष्टव्यम् । एवंविधं च वैल-
क्षण्यं स्वासाधारणभक्तियोगप्रसन्नपरमात्मसङ्कल्पविशेषप्रसूतभोग-

रूपत्वात् । अस्य ज्ञातव्यता हेतुं दर्शयति—विलक्षणा इति ।
‘क्षरो भावः’ इत्येकवचनं जात्यभिप्रायमिति भावः । प्राप्या-
प्राप्यत्वादित्यर्थः । अधिदैवतशब्दे रूढिभ्रमव्युदासायाह—
अधिदैवतशब्दनिर्दिष्ट इति । तन्निरुक्तिः दैवतोपरिवर्तमा-
नमिति । दैवतोपरोति सम्बन्धसामान्यषष्ठ्या समाप्तः । दैवत-
शब्दस्यात्र सर्वेश्वरात् सङ्कोचं देवतान्तरेष्वभिव्यक्तिं चाह—इन्द्रे-
ति । उपरि वर्तमानत्वमिह न केवलं देशाद्यपेक्षया; किन्तु भोग-
प्रकर्षादधीत्यभिप्रायेणेत्याह—इन्द्रेत्यादि पुरुष इत्यन्तम् ।

३ रा. भा.—सा च भोक्तृत्वावस्था ऐश्वर्यार्थिभिः प्राप्यतयाऽनुसन्धेया । अधियज्ञोऽहमेव
अधियज्ञशब्दनिर्दिष्टोऽहमेव । अधियज्ञः यज्ञैराराध्यतया वर्तमानः । अत्र इन्द्रादौ मम देहभते
आत्मतयाऽवस्थितोऽहमेव यज्ञैराराध्य इति महायज्ञादिनित्यनैमित्तिकानुष्ठानवेलायां त्रयाणामधिका-
रिणामनुसन्धेयमेतत् ॥ ४ ॥

४ वे. ता. चं.—ननु पुरुषान्तरमिहाविवक्षितम्; स्वात्म-
स्वरूपपुरुषानुसन्धानमधिकार्यन्तरस्यापि समानम्; ततोऽत्र को
विशेषः ? इत्यत्राह—सा चेति । न परिशुद्धस्वरूपमिहानुस-
न्धेयं, न चाशुद्धेऽपि हेयत्वमिह भान्यम् । पुरुषशब्दनिर्देशश्चात्र
भावप्रधान इति भावः । अहमेवेति क इति प्रश्नस्योत्तरम् ।

कथमिति प्रश्नस्योत्तरत्वं तदभिप्रेतं विवृणोति—अधियज्ञ
इति । यज्ञे सम्बन्धमानोऽधियज्ञः । तत्र च सर्वेश्वरस्याराध्यतया
सम्बन्ध इत्याह—यज्ञैराराध्यतया वर्तमान इति । इन्द्रा-
दयो हि तत्र च आराध्याः श्रुताः; तत्कथमहमेवेत्युच्यत इत्य-
त्रोत्तरम् ‘अत्र देह’ इत्यनेन विवक्षितमिति दर्शयति—अत्रे-

न्द्रादाविति । 'अधियज्ञोऽहमेवात्र देहे' इतीश्वरेणाभिधीयमानत्वात्तद्देहविषयत्वं प्रतीतम् । स चेश्वरदेहः 'यज देवपूजायाम्' [१११०२७] इति याज्यदेवतापेक्षयज्ञप्रसङ्गादिन्द्रादिरिवेत्यभिप्रायेणोक्तम्— इन्द्रादाविति । 'यां यां तनुम्' [७२१] इति प्रागुक्तं स्मारयति— मम देहभूत इति । कर्मणा ह्यविद्रव्यं कस्यचिद्देहो भवति ; न तथाऽत्र देहत्वं कादाचित्कमिति ज्ञापनाय देहभूत इति प्रयोगः । देहभूतकेवलेन्द्रादिव्यवच्छेदार्थं अहमेवेत्यवधारणम् । पूर्वनिर्दिष्टब्रह्माध्यात्मकमार्धिभूताधिदैववन्न तत्त्वान्तरमिति ज्ञापनार्थं वा । "वि-

ष्णुः सर्वा देवताः" इति च श्रुतिः । एतेन 'कथम्' इति प्रश्नस्याप्युत्तरं दत्तम् । तत्तद्विशिष्टस्याराध्यत्वात् । 'देहभृतां वर!' इत्यनेनाध्यात्मचिन्तानुगुणसत्त्वोत्तरदेहेन्द्रियादिमत्त्वं, स्वस्थालौकिकेन्द्रादिदेहवत्त्वे निर्दर्शनं चाभिप्रेतम् । एवंविधाधियज्ञविज्ञानमनुष्ठानानुप्रविष्टम् ; न तु तदुपकारकमात्रम् ; न चैश्वर्यार्थिमात्रविषयमिति दर्शयति— इति महायज्ञेति । अकरणनिमित्तानर्हतादिपरिहाराय त्रयाणामवश्यकतेव्यताद्योतनाय नित्यनैमित्तिकोक्तिः ॥ ४ ॥

९ आ. मा. भा.— भूतानि सशरीरान् जीवानधिकृत्य यत्तदधिभूतम् । क्षरो भावो विनाशिकार्यपदार्थः । अव्यक्तान्तर्भावेऽपि तस्याप्यन्यथाभावाख्यो विनाशोऽस्त्येव । तन्नोक्तम्— 'अव्यक्तं परमेव्योम्नि निष्क्रिये सम्प्रलीयते' इति । 'तस्मादव्यक्तमुत्पन्नं त्रिगुणं द्विजसत्तम !' इति च । 'विकारोऽव्यक्तजन्म हि' इति च स्कान्दे । पुरि शयनात्पुरुषो जीवः, स च सङ्कर्षणो ब्रह्मा वा । स सर्वदेवानधिकृत्य तत्ततिरित्यधिदैवतम्, देवाधिकारस्थ इति वा ।

६ ज. प्र. दी.—परिहारं सङ्गमयितुमधिभूतशब्दार्थं तावदाह— भूतानीति । अधिकृत्य तदुपकारित्वेन यद्वर्तते 'क्षरः सर्वाणि भूतानि' [१५११६] इति वक्ष्यमाणं क्षरं व्यावर्तयितुं व्याचष्टे— क्षर इति । क्षरशब्दस्याख्या विनाशीति । भावशब्दस्यार्थद्वयं कार्यं इति, पदार्थं इति । भवत्युत्पद्यत इति भावः । उत्पत्तिमान्पदार्थो नाशवान् पदार्थं इति प्रत्येकमुत्तरम् । सर्वभूतानामध्यात्मत्वान्न ग्रहणम् । नन्वव्यक्तमपि सशरीरान् जीवानधिकृत्य वर्तते इति तस्याप्यधिभूतेऽन्तर्भावोऽस्त्येव, न चैतद्विनाशि कार्यं वा, 'नासतः' [२११६] इत्युक्तत्वात् । ततोऽप्यपकमुत्तरमित्यत आह—अव्यक्तं इति । अव्यक्तस्याधिभूतान्तर्भावेऽपि नाव्यापकमुत्तरमिति शेषः । कुतः ? इत्यत आह—तस्यापीति । अन्यथाभावो वैषम्यपरित्यागेन

साम्यावस्थापत्तिः । यत इति शेषः । तथा विक्रियालक्षणं जन्म चेत्पि ग्राह्यम् । उभयत्र क्रमेण प्रमाणान्याह— तच्चेति । व्योम्नि व्याप्ते प्रलये प्रचुरव्यापाराभावात् निष्क्रिये । ननु पुरुषः परमात्मा स ब्रह्माधियज्ञशब्दाभ्यामुक्त इत्यत आह— पुरो त । शरीरे "अधिकरणे ज्ञेतेः" [अष्टा. ३।२।१५] इति डः । 'वर्णागमो वर्णविपर्ययश्च' इत्यादिना साधुः । तथाप्यध्यात्मशब्देन गतार्थतेत्यत आह— स चेति । सर्वजीवाभिमानीत्वादिति भावः । तस्याधिदैवत्वं कथं ? इत्यतो द्वेषाऽह— स इति । अधिकृत्य वर्तते इत्यस्यैव विवरणं— पतिरिति । देवाधिकारस्थस्तत्प्रकरणेषु मुख्यतः प्रतिपाद्यः । सर्वदेवतासङ्गार्थं वा द्वितीयं व्याख्यानम् । अक्षरार्थस्तु पूर्ववत् ।

५ आ. मा. भा.— सर्वयज्ञभोक्तृत्वादेरधियज्ञः । अन्योऽधियज्ञोऽन्यादिः प्रसिद्ध इति देह इति विशेषणम् । 'भोक्तारं यज्ञतपसां' [५।२९] । 'त्रैविद्या मां' [१।२०] । 'ये त्वन्यदेवताभक्ताः' । [१।२३] "एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने... गार्गी ददतो मनुष्याः प्रशंसन्ति यजमानं देवाः" [बृ. उ. ३।८।९] इत्यादेः । 'कुतो ह्यस्य ध्रुवः स्वर्गः कुतो नैश्वर्यसं पदम्' [म. भा. १।२।३३४।२] इत्यादिपरिहारश्च मोक्षधर्म । भगवांश्चेत्तद्भोक्तृत्वादेरधियज्ञत्वं सिद्धमिति कथमित्यस्य परिहारः पृथङ्नोक्तः ? । सर्वप्राणिदेहस्थरूपेण साधियज्ञः ।

६ ज. प्र. दी.—अधियज्ञः कथं ? [८।२] इत्यस्योत्तरं भगवतोऽनुक्तं भाष्यकृदाह— सर्वेति । आदिपदेन तत्प्रवर्तकत्वादिनाऽध्यात्मशब्दवदधियज्ञशब्देऽव्ययीभावः । किन्तु अधिगतो यज्ञमिति प्रादिसमासः । अधिष्ठितो यज्ञोऽनेनेति बहुव्रीहिर्वा । 'अधियज्ञः कः' इति प्रश्ने तत्परिहारे च देह इत्यस्य प्रयोजनमाह—अन्य इति । अन्यो भगवतः इति सिद्धार्थतापरिहारार्थं प्रश्नवाक्ये देह इति विशेषणं प्रयुक्तं कर्तृभोक्तृफलदातृणां हेतुरेकत्वेन वर्तमान इति । अतः परिहारवाक्येऽपि यथाप्रश्नं

तदुपात्तमिति वाक्यशेषः । भगवतः सर्वयज्ञभोक्तृत्वं कुतो येनैवमुत्तरमध्याहियते ? इत्यत आह—भोक्तारमिति । त्रैविद्यानुष्ठितयज्ञभोक्तृत्वाभावात्सर्वेत्यनुपपन्नमित्यत आह— त्रैविद्या इति । प्रवर्तकत्वे श्रुतिमाह— एतस्येति । यज्ञफलदातृत्वादौ प्रमाणमाह— कुतो हीति । ध्रुवश्चिरन्तनः । निश्वस्यसे मुक्तो भवं पदं सुखम् । इत्यादेः प्रश्नस्य । नन्वेष परिहारो भगवतैवं कुतो नोक्तः ? इत्यत आह— भगवांश्चेदिति । चेच्छब्दो यदाशब्दार्थं । अधियज्ञोऽहमिति यदाधियज्ञत्वेन भगवानुक्तः

तदा तस्य सर्वयज्ञभोक्तृत्वादेरधियज्ञत्वमर्जुनस्य सिद्धमेव, भोक्तारमित्यादेरर्थस्य तेन धृतत्वात्, अन्यत्वपक्ष एव कथमिति पृष्ठत्वात् । एवमालोच्य भगवता कथमित्यस्य प्रश्नस्य परिहारोऽधि- यज्ञोऽहमित्यतः पृथक् नोक्तः । अस्माभिस्तु मन्दान्बोधयितुमुक्त

इति भावः । ननु यद्यधियज्ञः स्वयमेव, तर्हि कथं 'साधियज्ञं मां' इति प्रागवोचत्? इत्यत आह—सर्वेति । रूपविशेषापेक्षया साहित्ययुक्तमिति भावः । अनेन परिहारवाक्यस्थस्य देह इति विशेषणस्य प्रयोजनान्तरं चोक्तं भवति ।

५ आ. मा. भा.—अत्रेति स्वदेहनिवृत्त्यर्थम् । न हि तत्रेश्वरस्य नियन्तृत्वं पृथगस्ति । नात्रोक्तं ब्रह्म भगवतोऽन्यत् 'ते ब्रह्म' [७।२९] इत्युक्त्वा 'साधिभूताधिदैवं मां साधियज्ञं च ये विदुः' [७।३०] इति परामर्शात्, तस्यैव च प्रश्नात् । 'साधियज्ञं' इति भेदप्रतीतेस्तन्निवृत्त्यर्थं 'अधियज्ञोऽहं' इत्युक्तम् । मामित्यभेदप्रसिद्धेरक्षरमित्येवोक्तम् । आह च गीताकल्पे—'देहस्थविष्णुरूपाणि अधियज्ञ इतीरितः । कर्मेश्वरस्य सृष्ट्यर्थं तच्चापीच्छाद्यमुच्यते ॥ अधिभूतं जडं प्रोक्तमध्यात्मं जीव उच्यते । हिरण्यगर्भोऽधिदैवं देवः सङ्कर्षणोऽपि वा ॥ ब्रह्म नारायणो देवः सर्वदेवेश्वरेश्वरः' इति । 'यथा प्रतीतं वा सर्वमत्र नैव विरुध्यते' इति । स्कान्दे च—'आत्माभिमानाधिकारस्थितमध्यात्ममुच्यते । देहाद्वाह्यं विनाऽतीव बाह्यत्वाद्धिदैवतम् ॥ देवाधिकारं सर्वं महाभूताधिकारगम् । तत्कारणं तथा कार्यमधि- भूतं तदन्तिकात्' इति । महाकौर्मिं च—'अध्यात्मं देहपर्यन्तं केवलतमोपकारकम् । सदेहजीवभूतानि यत्तेषामुपकारकत् ॥ अधिभूतं तु मायान्तं देवानामधिदैवतम्' इति ॥ ४ ॥

६ ज. प्र. दी.—अत्रेति देहविशेषणं किमर्थं? इत्यत आह—अत्रेति । इह लौकिके देह इत्यर्थः । कुत ईश्वरदेहो व्यावर्तनीयः? इत्यत आह—न हीति । तत्र स्वदेहे । पृथक् पृथग्भावेन । यथाऽधियज्ञोऽहमेवेत्युक्तं न तथा ब्रह्माहमिति । अतो भगवतोऽन्यदेवेद् ब्रह्म, परमामिति तु स्वरूपकथनम् । न तु विशेषणमिति शङ्का निवारयति—नात्रेति । पूर्वध्याये 'ते ब्रह्म तद्विदुः' [७।२९] इत्युक्त्वा कथम्भूतं ब्रह्मेत्याकाङ्क्षायां साधिभूताधिदैवं साधियज्ञं च ब्रह्मेति वक्तव्ये मामिति ब्रह्मणः परामर्शात् । तत्रास्तु भगवानेव ब्रह्म, अत्र तु कुतः? इत्यत आह—तस्यैवेति; पृष्ठस्यैव वक्तव्यत्वात् । तर्हि अधियज्ञस्य ब्रह्म- णश्च भगवत्त्वादेकत्राहमेवेत्युक्तिः, अपरत्र तदनुक्तिः किंनिबन्धना? इत्यत आह—साधियज्ञमिति । शेषं तात्पर्यनिर्णये । एतेनाप- व्याख्यानमपि निरस्तम् । द्वादशादौ च विस्तरेण आगमसम्म-

त्योक्तं स्थापयति—आह चेति । यानि देहस्थविष्णुरूपाणिसो धियज्ञ इतीरितः । तदपीच्छाप्रयत्नाद्यमेव, न तु परिणामरूपम् । जडं देहाद्वाह्यम् । न केवलमेषां पदानामेतावन्मात्रार्थत्वं; किन्तु यथाप्रतीतं प्रतीतिमनतिक्रम्य शब्दशक्त्या यावत्प्रतीतं प्रमाणा- विरुद्धं च तदत्र व्याख्यायमानं वक्तुरभिप्रायं न व्यभिचरती- त्यर्थः । किञ्चिद्व्यवहितत्वात् मध्येऽपीति शब्दः । एतदेव वाक्यान्त- रेण स्पष्टयति—स्कान्दे चेति । आत्मनोऽभिमानस्य विषयः आत्माधिकारस्थं तत्र प्रतिपाद्यं देहाद्वाह्यं विनेति । सामर्थ्या- दात्माभिमानस्थेन सम्बध्यते । तत्र युक्तिः अतीव बाह्यत्वात् । अत्यभिमानविषयत्वाभावात् । महाभूताधिकारं महाभूतम् । कार्यकारणग्रहणहेतुः । तदन्तिकात्तादात्म्यात् देवानामुपका- रकत् ॥ ४ ॥

७ ह. पै. भा.—अधिभूतं प्राणिजातमधिकृत्य भवतीति । तदेव दर्शयति—क्षरो भावः क्षरति विनश्यतीति क्षरो भावो वस्तु, विनाशि वस्तिवत्यर्थः । पुरुषः पूर्णमनेन सर्वमिति, पुरि शयनाद्वा- ऽऽदित्यान्तर्गतो हिरण्यगर्भः सर्वप्राणिकरणानुग्राहकः; स एवम्भूतः पुरुषोऽधिदैवतमित्युच्यते । अधियज्ञः सर्वयज्ञाभिमानिनी देवता विष्णवाख्या "यज्ञो वै विष्णुः" [तै. सं. १।७।४] इति श्रुतेः । अत्र देहे कर्ममये शरीरे देहभूतां वर ! ॥ ४ ॥

८ वें. ब्र. गि.—'अधिभूतं किम्' इति चतुर्थप्रश्नस्यो- च्छरमाह—अधिभूतमिति । क्षरति विनश्यतीति क्षरो विन- श्रो भावः पदार्थो देहादिः । स एवात्र भूतं प्राणिजातमधि- कृत्य भवतीत्यधिभूतम् । पुरुषश्चाधिदैवतमिति पञ्चमस्यो- च्छरम् । पुरुषो हिरण्यगर्भः, "आत्मैवेदमग्र आसीत् पुरुषः" [वृ. उ. १।४।१७] 'स वै शरीरी प्रथमः स वै पुरुष उच्यते । आदिकर्ता स भूतानां ब्रह्माग्रे समवर्तते' इत्या- दिश्रुतिस्मृतिप्रसिद्धः सर्वभूताधिपतिर्भगवदंशः । स एवात्र

देवतान्यादित्यादीन्यधिष्ठाय चक्षुरादीन्यङ्गुल्लातीत्यधिदैवत- मित्युच्यते ४।१। अधियज्ञोऽहमिति षष्ठस्योच्छरम् । अत्र अस्मि- न्देहेऽन्तर्यामित्वेन स्थितोऽहमेव यज्ञादिप्रवर्तकत्वाद्यज्ञमधिकृत्य तिष्ठन्नधियज्ञः । अनेनैव कथमधियज्ञत्वं क वाऽधियज्ञस्तिष्ठती- त्येतत्प्राक्पृष्टं द्वयमप्युत्तरितम् । 'देहभूतां वर!' इति सम्बोधयन् पराधीनस्वप्रवृत्तिनिवृत्त्यन्वयव्यतिरेकाभ्यामन्तर्यामी देहभृ- न्मात्रेण ज्ञातुं शक्यते; तेषु श्रेष्ठस्य तव तद्बोधने किञ्च वक्तव्यम्? इति सूचयति ॥ ४ ॥

९ व० त० दी०—अग्निमाणा माह—अधिभूतमिति । पूर्वनिर्दिष्टमधिभूतं क्षरो भावः भूताधिकृतः क्षरण-
स्वभावो भौतिकः पदार्थः युष्मदादिविराडन्तः; किञ्च पुरुषो जीवोऽत्रात्मा सर्वत्रास्त्यधिदैवतं (सर्वेषामधिदैवतं)
सर्वसाधारणं शब्दादिभोक्तृ चेति सूर्याद्या अधिदेवताश्चकारेण संगृह्यन्ते । सा भोक्तृत्वावस्था पुरुषान्तर्यामि-
ज्ञानिभिः (पुरुषोत्तमज्ञानिभिः) सर्वत्रैकरूपतया—(सर्वाधिगम्यतया)ऽनुसन्धेया । अधियज्ञोऽहमिति—यस्त्वया
पृष्टः कोऽधियज्ञ इति स चाहं यज्ञाधिष्ठातावयवी यज्ञेश्वाराध्यः परमात्मरूपः । 'देहेऽस्मिन्कथं?' इत्यस्योत्तरमाह—
अत्र देहे समस्तभूतशरीरे तदन्तर्यामितया स्थितः; यथोक्तं भागवते—'आध्यात्मिकस्तु यः प्रोक्तः सोऽसावेवा-
धिदैविकः । यस्तत्रोभयविच्छेदः स स्मृतो ह्याधिभौतिकः । एकमेकतराभावे यदि नोपलभामहे । त्रितयं तत्र यो
वेद स आत्मा [स्वाश्रयाश्रयः] स्वाश्रयः परः ॥ [भाग. २।१०।९] इति । हे देहभृतां वर ! यथा देहभृतः केचन
विज्ञाः (लिप्ताः) केचनाऽविज्ञाः (अलिप्ताः) तथाऽहमभिज्ञः (अलिप्तः) साक्षी त्वं चापि तेषु वरो जिज्ञासुः
देहभृत्त्वादिति तं स्तौति ॥ ४ ॥

१० पु. अ. त.—एवं ब्रह्माध्यात्मकर्मोत्तराण्युक्त्वाऽधि-
भूतायुत्तराण्याह—अधिभूतमिति । क्षरो भावो विनश्वरो
देहो भगवद्विप्रयोगतापाधिक्येन नाशभावयुक्तोऽधिभूतं
जीवमात्रमधिकृत्य भवतीति अधिभूतं दास्यार्थमाविर्भावित-
स्वांशे विप्रयोगतापार्थं प्रकटीक्रियत इति तथोच्यत इति
भावः । च पुनः । पुरुषो मम जीवहृदि पुरुषत्वेन रसात्मको

भावः स अधिदैवः, तं क्रीडात्मकभावमधिकृत्य भवतीति
सर्वमूलरूप इति तथोच्यत इति भावः । किञ्च हे देहभृतां वर
मत्सेवोपयिकसामर्थ्ययुक्त ! अत्र जगति देहे देहनिमित्तं सेवो-
पयिकोपचयार्थं अधियज्ञः यज्ञादिकर्मात्मकस्तत्प्रवर्तकश्चे-
त्यर्थः ॥ ४ ॥

११ नी० भा० दी०—क्षरो भावो जनिमद्वस्तु कर्मफलभूतं तत्साधनभूतं च तदधिभूतमित्युच्यते ।
अधिदैवतं पुरुषः सर्वासु पूर्णं वसतीति सर्वकरणानुप्राहकः सकलदेवतात्मा हिरण्यगर्भः । अधियज्ञो यज्ञाभिमानि
विष्णुरन्तर्यामी सोऽहमेव देह्यस्मि । अत्रास्मिन्देहे देहभृतां वर ! ॥ ४ ॥

अन्तकाले च मामेव स्मरन्मुक्त्वा कलेवरम् ।

यः प्रयाति स मद्भावं याति नास्त्यत्र संशयः ॥ ५ ॥

१ शां. भा.—अन्तकाल इति । अन्तकाले च मरणकाले मामेव परमेश्वरं विष्णुं स्मरन्मुक्त्वा
परित्यज्य कलेवरं शरीरं यः प्रयाति गच्छति, स मद्भावं वैष्णवं तत्त्वं याति; नास्ति न विद्यतेऽत्रा-
स्मिन्नर्थे संशयो याति वा न वेति ॥ ५ ॥

२ आ. शां. व्या.—यत्तु 'प्रयाणकाले च' इत्यादि चोदितं
तत्राऽऽह—अन्तकाले चेति । 'मामेव' इत्यवधारणेनाध्या-
त्मादिविशिष्टत्वेन स्मरणं व्यावर्त्यते । विशिष्टस्मरणे हि चित्त-
विक्षेपान्न प्रधानस्मरणमपि स्यात् । नच मरणकाले कार्यकरण-
पारवश्याद्भगवदनुस्मरणासिद्धिः सर्वदैव नैरन्तर्येणाऽऽदरधिया

भगवति समर्पितचेतसस्तत्कालेऽपि कार्यकरणजातमगणयतो
भगवदनुसन्धानसिद्धः, शरीरं तस्मिन्नहम्ममाभिमानाभावादिति
यावत् । 'प्रयाति' इत्यत्र प्रकृतशरीरमपादानम् । 'ब्रह्म वेदब्रह्मैव
भवति' [सं. उ. ३।२।९] इत्यादिश्रुतिमाश्रित्याऽऽह—ना-
स्तीति । व्यासेऽध्यं संशयमेवाभिनयति—याति वेति ॥ ५ ॥

३ रा. भा.—इदमपि त्रयाणां साधारणम् । अन्तकाले च मामेव स्मरन् कलेवरं त्यक्त्वा यः
प्रयाति, स मद्भावं याति मम यो भावः स्वभावः तं याति । तदानीं यथा मामनुसन्धते, तथावि-
धाकारो भवतीत्यर्थः; यथा आदिभरतादयस्तदानीं स्मर्यमाणमृगसजातीयाकाराः सम्भूताः ॥ ५ ॥

१ अत्राभिनवगुप्तपादाः— न केवलं स्वस्थावस्थायाम्, यत्तदन्तकालेऽपीति । मामेवेति व्यवच्छिन्नसकलोपाधिकम् ।—
इत्याहुः । कले शुक्रे मधुराव्यक्तध्वनौ वा वरं श्रेष्ठं कलेवरम् । 'हलदन्तात्'—(अष्टा. ६।१।९) इत्यलुक् ॥ मा लक्ष्मीः तया-
सहितं अं माम् । लक्ष्मीमनोहरं सगुणसुन्दरं वैकुण्ठपतिमित्यर्थः । विश्वपाशब्ददाकारान्तो माशब्दो बोध्यः । 'अकारो ब्रह्मविष्णुवीश-
कमठेष्वङ्गने रणे ।' इति रत्नकोशः । सगुणोपासकानामेवान्तिमस्मरणोपेक्षा भगवत्सायुज्यप्राप्तिश्च, न निर्गुणज्ञानवताम्, इत्य-
यन्यत्र प्रपञ्चितमेवेति नात्र विस्तार्यते ।

४ वे. ता. चं.—‘प्रयाणकाले’ [८।२] इत्यस्य प्रश्नस्य सङ्ग्रहेणोत्तरं ‘अन्तकाले’ इति श्लोकः । अतो न ज्ञानिमात्र-विषय इत्यभिप्रायेणाह—इदमपीति । अधियज्ञपदार्थस्वाभाव्याद्वक्ष्यमाणप्रकाराच्चेति भावः । अन्वयं दर्शयति—अन्तकाले चेति । ‘मद्भावं याति’ इत्यत्र श्रुत्यादिविरुद्धतादान्यावाप्तिभ्रमव्युदासायाह मम यो भाव इति । नन्वीश्वरस्वभावप्राप्तावस्यापि क्लेशोदरीनीडनिहितक्रीडस्य तज्जातीयत्ववदीश्वरान्तरत्वप्रसङ्गः, त्रयाणामधिकारिणां गुणाष्टकरूपेश्वरस्वभाव-

प्राप्त्यविशेषेऽधिकारिभेदश्च न स्यादित्यत आह—तदानी-मिति । तत्तदनुसन्धेयाकारविशेषसाम्यप्राप्तिर्विवक्षिता । साम्यं च स्वरूपभेदकवैधर्म्ये स्थिते सत्येवेति न कश्चिद्विषय इति भावः । एवं प्रश्नाः प्रत्युक्ताः । ‘नास्त्यत्र संशयः’ इत्यनेन अभिप्रेतां प्रयोजकप्रसिद्धिं दर्शयति—यथाऽऽदिभरतादय इति । एते-नोदाहरणेनापि तादात्म्यभ्रमो निरस्तः; न ह्यादिभरतस्य स्मर्य-माणमृगेण तादात्म्यम्; अपितु तत्समानाकारमृगशरीरपरि-ग्रह एवेति तत्रैव प्रसिद्धम् । तदानीं देहवियोगकाल इत्यर्थः ॥ ५ ॥

५ आ. मा. भा.—मद्भावं मयि सत्तां निर्दुःखनिरतिशयानन्दात्मिकाम् । तच्चोक्तम्—‘मुक्तानां च (तु) गतिर्ब्रह्म क्षेत्रज्ञ इति कल्पितः’ [म. भा. ५।३३४४१] इति मोक्षधर्मे ॥ ५ ॥

६ ज. प्र. दी.—मद्भावमित्यस्य मदात्मकत्वमित्यन्यथा-प्रतीतिनिरासायाह—मद्भावमिति । न तु भगवति स्थितिः सर्वदाऽस्ति, सा कथं फले ? इत्यतो विशिनष्टि—निर्दुःखेति । क्वचित्पाठः ‘मद्भावं मद्ब्रह्मं’ इति । तत्र भगवत्प्रतिबिम्बानां जीवानां तत्सादृश्यं सदाऽस्ति, तत्कथं प्राप्यमुच्यते ? इत्यत

उक्तं निर्दुःखेति । अत्र ‘आत्मकं’ इति पाठः, अभिव्यक्त-मिति शेषः । प्रतीत एवार्थः किं न स्यात् ? इति चेत्, न; मुक्तानां भगवदाश्रितत्वेन तद्भावायोगात् । तदपि कुतः ? इत्यत आह—तच्चेति । क्षेत्रज्ञः परमात्मा गतिरिति समर्थितः ॥ ५ ॥

७ ह. वै. भा.—अन्तकाल इति । अन्तकाले मरणकाले च मामेव विष्णुवाक्यं स्मरन्मुक्त्वा परि-त्यज्य कलेवरं शरीरं यः प्रयाति म्रियते स मद्भावं विष्णुभावं वैष्णव पदं यातीत्यत्र संशयो नास्ति ॥ ५ ॥

८ वें. ब्र. गि.—सप्तमप्रश्नस्योत्तरमाह—अन्तकाले मां स्मरन्कलेवरं मुक्त्वा यः प्रयाति स मद्भावं यातीति प्रथमं सम्बन्धः । नन्वन्तकाले सकलेन्द्रियतनुक्षोभात्त्वत्स्मरणं दुर्लभ-मिति प्रागेवोक्तम्; अत आह—अन्तकाले चेति । चका-रादितरकालेष्वपि । तथा च निरन्तरमदनुचिन्तनाभ्यासवास-नैव मरणकालविवशकरणकायस्यापि स्मरणकारणं भवतीति न तदौर्ध्वमिति भावः । एतच्च ‘तस्मात्सर्वेषु कालेषु मामनु-स्मर’ [८।७] इत्युपदमेव वक्ष्यति । ‘मामेव’ इत्येवकारेण च ‘साधिभूताधिदैवं मां साधियज्ञं च ये विदुः प्रयाण-कालेऽपि च मां ते विदुर्युक्तचेतसः’ [७।३०] इत्यन्तकालीन-भगवदनुसन्धानहेतुत्वेन प्रागुक्तात् साधिभूताधिदैवभगवद्भ-जनपक्षात् पक्षान्तरं दर्शितम् । अधिभूतादिनियामकर्त्वांश-परित्यागेन केवलं मामेवावुचिन्तयन्नित्यर्थः । मामिति चानुचि-न्तनीयमूर्तिस्वरूपस्य शृङ्गग्राहिकया प्रदर्शनमिति प्रागेव व्या-

ख्यातमनुसन्धेयम् । मां स्मरन्कलेवरं मुञ्चतीत्येतावतैव निर्वहि कलेवरं मुक्त्वा यः प्रयातीत्यनेनेयं शङ्का निरस्ता । अत्र ह्येवं शङ्का भवति—भरतस्य ह्यन्तकाले मृगस्मरणेनैव शरीरं त्यजतो मृगसमानाकारतैव जाता, न तु स्मर्यमाणमृगै-क्यम्; तथा भगवत्स्मरणेन तद्वं त्यजतोऽपि भगवत्समाना-कारतैव, न तु भगवदैक्यमिति । सेयं यः प्रयाति’ इत्यनेन निर-स्यते । ‘अग्निर्ज्योतिरहः शुक्रः’ [८।२४] इत्यादिवक्ष्य-माणदेवयानमार्गेण प्रयाति पितृयाणमार्गतोऽनाट्टितिक्षणेन प्रकर्वेण यातीत्यर्थः । तथा च मत्समानाकारो भूत्वा देवयानेन ब्रह्मलोकाख्यं वैकुण्ठं प्राप्य दिव्यभोगाननुभूय तदन्ते लब्ध-विज्ञानो मद्भावापत्तिरूपं परब्रह्मैक्यलक्षणं मोक्षं प्राप्नोतीति भावः । एवं च भरतस्येव किं तत्समानाकारतामात्रं किंवा तदैक्यमिति संशयो न कर्तव्य इत्याह—नास्त्यत्र संशय इति ७ ॥ ५ ॥

९ व० त० दी०—‘प्रयाणकाले च कथं ज्ञेयोऽसि’ इत्यस्योत्तरमाह—अन्तकाल इति । एवकारोऽन्यव्यव-च्छेदार्थकः । मन्त्रोपासनाद्यस्पृष्टं पूर्णानन्दं मां लीलापुरुषोत्तममेव स्मरन् यो भक्तिमान् योगी प्रयाति प्रयाणं करोति स मद्भावं यातीति नास्त्यत्र संशयः ॥ ५ ॥

१० पु. अ. त.—प्रयाणकाले च कथं ज्ञेयोऽसि ? इत्यस्योत्तरमाह—अन्तकाल इति । अन्तकाले एत-देहावसानसमये वा अन्तरूपस्य अन्तिमजन्मनो देहस्य काले नाशसमये प्राप्ते सति मामेव स्मरन् यः प्रयाति देहं मुञ्चति, स कलेवरं मृतदेहं भजनायोग्यं मुक्त्वा मद्भावं सेवौपधिक-

स्वरूपं याति प्राप्नोति । अत्रार्थे संशयो नास्ति न वर्त्तते । अतः सन्देहो न कर्तव्य इत्यर्थः । चकारेण शुद्धावस्थादिकं न विचारणीयमिति ज्ञापितम् । एवकारेण कामनयाऽन्यत् किञ्चिदपि फलत्वेन न स्मरणीयमिति ज्ञापितम् ॥ ५ ॥

११ नी० भा० दी०—अत्र षट्प्रश्नोत्तरेषु प्रथमे जीवस्य ब्रह्मभावः उक्तः, तं जानतां प्रयाणमेव नास्ति “न तस्य प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव समवनीयन्ते” [नृ. उ. ता. ५, वृ. उ. ३।२।११] “ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति” [वृ. उ. ४।४।६]

इति श्रुतेः; द्वितीये शुद्धस्त्वम्पदार्थ उक्तः, तद्ज्ञानस्यापि वस्तुतत्त्वविषयत्वान्न तत्र भावनापेक्षाऽस्तीति न भावनाफलभूतकाले तत्प्रत्ययोऽपेक्षते; तृतीयचतुर्थयोस्तु कर्म तत्साधनभूतं च जन्यं वस्तुक्तं, तत्रापि न भावनापेक्षाऽस्ति; अन्तकाले प्रबलेनैव कर्मणा चित्तस्यावरोधात्तत्साधनफलभूतस्यैव स्मरणावश्यम्भावेन तत्र भावनाया वैयर्थ्यात् । परिशेषादन्त्ययोरेव कार्यकारणब्रह्मणोः सोपाधिकनिरुपाधिकयोरन्यतरस्य भावना सुदृढा चेदन्तकाले तत्प्रत्ययोऽवश्यम्भावीति तयोरन्यतरं रूपं परमात्मानं स्मरन् यः कलेवरं मुक्त्वाऽर्चिरादिमार्गेण प्रयाति, स ब्रह्मलोकप्राप्तिद्वारा क्रमेण मद्भावं मोक्षं यातीत्याह— अन्तकाले चेति । स्पष्टा योजना, नास्त्यत्र संशय इति सोपाधिकब्रह्मोपासितं प्रकृत्य “शतं चैका च हृदयस्य नाड्यस्तासां मूर्द्धानमभिनिस्सृतैका ॥ तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति विष्णुन्या उत्क्रमणे भवन्ति” [छां. उ. ८।६।६ + कठो. ६।१६] इति तदुपासकस्य गतिपूर्वकस्यामृतत्वस्य श्रवणात् । यस्तु शुद्धत्वम्पदार्थरूपमध्यात्मवस्तुमात्रं वेद, असौ ब्रह्मात्मैक्यज्ञानाभावात् “ न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति ” इत्येतद्भयविषयो न भवति किन्तु “ शतं चैका च ” इत्येतस्यैव विषयः । ननु तस्यानुपासकत्वात्कथमेतदिति चेत्, न; ‘न हि कल्याणकृत्कश्चिदुर्गतिं तात ! गच्छति’ [६।२४] इति न्यायेन तस्योभयभ्रष्टत्वासम्भवात् । कठवल्लीषु निष्कलप्रत्यगात्मविदं केवलयोगिनं प्रकृत्य “ शतं चैका च ” इत्याम्नानाच्च । ‘वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः सन्न्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः । ते ब्रह्म लोकेषु (तु) परान्तकाले परामृतात्परिसुच्यन्ति सर्वे ॥ ’ [मुं. उ. ३।२।६] इति श्रुतेर्निश्चितार्थानां शोधितत्वम्पदार्थानामेव क्रममुक्तिरवगम्यते, न चात्र ‘सुनिश्चितार्थाः’ इत्यनेन ब्रह्मात्मैक्यनिश्चयवन्तो ग्रहीतुं शक्याः, तेषां गत्यभावस्य प्रोक्तत्वात् ; नाप्युपासकाः असम्भवात् । उपासना हि नाम अतस्मिन्स्तद्बुद्धिः, यथा शालग्रामे विष्णुबुद्धिः; एवं सूत्रविराडन्तर्यामिष्वात्मबुद्धिरिति न तद्वन्तः सुनिश्चितार्था इति वक्तुं शक्यम् । तस्मादध्यात्मविदां ब्रह्मात्मैक्यानवगमादनुपासकत्वेनान्त्यप्रत्ययाभावेऽर्चिरादिगतिप्राप्तिरस्तीति सर्वमनवद्यम् ॥ ५ ॥

त्रियमाणस्यान्तकालीना या मतिः सैव तद्गतिः ।

यं यं वाऽपि स्मरन्भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।

तं तमेवैति कौन्तेय ! सदा तद्भावभावितः ॥ ६ ॥

तस्मात्सर्वेषु कालेषु मामनुस्मरे युध्य च ।

मय्यर्पितमनो बुद्धिर्मा मे वैष्यस्य संशयः ॥ ७ ॥

१ अत्राभिनवगुप्तपादाः— कथं चास्वस्थावस्थायां विनिवृत्तसकलेन्द्रियचेष्टस्य भगवान् स्मृतिपथमुपेयादित्युपायमप्युपदिशति— सर्वावस्थाषु व्यावहारिकीष्वपि यस्य भगवत्त्वं न हृदयादपयाति, तस्य भगवत्येव सकलकर्मन्यासिनः सततभगवन्मयस्यावश्यं स्वयमेव भगवत्त्वं स्मृतिविषयतां यातीति । सदा तद्भावभावितत्वं चात्र हेतुः । अत एवाह— येनैव वस्तुना सदा भावितान्तःकरणभावस्तदेव मरणसमये स्मर्यते, तद्भाव एव च प्राप्यते, इति सर्वथा मत्परम एव मत्प्रेप्सुः स्यादित्यत्र तात्पर्यम् ; न तु यदेवान्ते स्मर्यते, तत्त्वमेवावाप्यत इति । एवं हि सति ज्ञानिनोऽपि यावच्छरीरभाविधातुदोषविकलिताचित्तवृत्तेर्जडतां प्राप्तस्य तामस्यैव गतिः स्यात् । न चाभ्युपगमोऽत्र युक्तः, प्रमाणभूतश्रुतिविरोधात् । अस्ति हि— ‘तीर्थे श्वपचगृहे वा नष्टस्मृतिरपि परित्यजन्देहम् । ज्ञानसमकालमुक्तः कैवल्यं याति हतशोकः ॥’ (परमार्थसारे ८१) इति, ‘तनुं त्यजतु वा काश्यां श्वपचस्य गृहेऽथ वा । ज्ञानसम्प्राप्तिसमये मुक्तोऽसौ विगतज्वरः ॥’ इति । तस्मादेवं विध्यनुवादी—सदा येन भावितमन्तःकरणं तदेवान्ते प्रयाणानन्तरं प्राप्यते । तच्च स्मर्यते नवेति नात्र निर्बन्धः । अन्वाचयश्चायमपिशब्देन सूचितः । यं यं वापीत्यत्र स्मरणस्यासर्वथाभावं वाशब्दः स्फुटयति । सदा च मत्परमो जन्मः सर्वथा स्यादिति तात्पर्यं मुनिरेव प्रकटयतीति प्रतिपादयाम्बभूतुः ॥ अन्तमस्मरणस्य स्मर्यमाणपदार्थसजातीयाकारतापादकत्वादिकं कथमिति चेत्, कस्यचित् पदार्थस्य स्मरणेन मनसि वासनापरनामा कश्चित्संस्कारो जायते । तत्संस्कारसंस्कृतेन मनसा पुरुषरेतौद्वारा योषिद्धर्मं प्रविशतो जीवस्य संस्कारजनकस्मृतिविषयपदार्थाकारसजातीयाकारानुगुणसन्निवेशवान् देह उत्पद्यते, इति सविस्तरमुपवर्णितमुपन्यासदर्पणे ।

अत्राहुरभिनवगुप्तपादाः— इत्थमत्र पदसङ्गतिः— सदा यं यं भावं स्मरन् कलेवरं त्यजति, अन्तेऽपि वा स्मरन्— वाप्यहणादस्मरन्वा, तं तमेवैति । यतोऽसौ सदा मद्भावेन भावितः । अन्येतु कलेवरं त्यजति सति अन्ते कलेवरत्यागक्षणे बन्धुपुत्रादिप्रमान्तरागोचरे श्वासायासहिक्कागद्गदादिचेष्टाचरमभाविनि क्षणे शरीरदार्यबन्धप्रतनुभावाद्देहकृतसुखदुःखमोहबन्धे कालांशे देहस्यज-

१ शां. भा.— न मद्रिषय एवायं नियमः, किं तर्हि ?—यं यं वाऽपि यं यं भावं देवताविशेषं स्मरंश्चिन्तयंस्त्यजति परित्यजत्यन्तेऽन्तकाले प्राणवियोगकाले कलेवरं शरीरं, तं तमेव स्मृतं भावमेवैति, नान्यं; कौन्तेय ! सदा सर्वदा तद्भावभावितस्तस्मिन्भावस्तद्भावः स भावितः स्मर्यमाणतयाऽभ्यस्तो येन स तद्भावभावितः सन् ॥ ६ ॥

२ आ. शां. व्या.— अन्तकाले भगवन्तमनुध्यायतो भगवत्प्राप्तिनियमवदन्यमपि तत्काले देवादिविशेषं ध्यायतो देहं त्यजतस्तत्प्राप्तिरवश्यम्भाविनीति दर्शयति— नेत्यादिना । कथं पुनरन्तकाले परवशस्य नियतविषयस्मृतिर्भवितुमुत्सहते ?

तत्राऽऽह— सदेति । देवादिविशेषस्तस्मिन्निति सप्तम्यर्थः । भावो भावना वासना, स भावो भावितः सम्पादितो येन पुंसा स तथाविधः सन् यं भावं स्मरति तं तमेव देहत्यागादूर्ध्वं गच्छतीति सम्बन्धः ॥ ६ ॥

१ शां. भा.— यस्माद्देवमन्त्या भावना देहान्तरप्राप्तौ कारणम्—तस्मात्सर्वेषु कालेषु मामनुस्मर यथाशास्त्रं युध्य युद्धं च स्वधर्मं कुरु । मयि वासुदेवेऽर्पिते मनोबुद्धी यस्य तव स त्वं मय्यर्पितमनोबुद्धिः सन्मामेव यथास्मृतमेव्यस्यागमिष्यसि, असंशयो न संशयोऽत्र विद्यते ॥ ७ ॥

२ आ. शां. व्या.— सततभावना प्रतिनियतकालप्राप्तिनिमित्तान्यप्रत्ययहेतुरित्यङ्गीकृत्यानन्तरश्लोकमवतारयति— यस्मादिति । विशेषणत्रयवतो भगवदनुस्मरणस्य भगवत्प्राप्तिहेतुत्वं तस्मादित्युच्यते । सर्वेषु कालेष्वेवादनैरन्तर्याम्यां सहेति यावत् । भगवदनुस्मरणे विशेषणत्रयसाहित्यं यथाशास्त्रमिति व्योत्यते । भगवदनुसन्धानं कर्तव्यमुक्त्वा तेन सह स्वधर्ममपि 'कुरु युद्धं' इत्युपदिशता भगवता समुच्चयो ज्ञानकर्मणोरङ्गीकृतो

भातीत्याशङ्क्याऽऽह— मयीति । मनोबुद्धिगोचरं क्रियाकारकफलजातं सकलमपि ब्रह्मैवेति भावयन्नुध्यस्वेति बुवता क्रियादिकलापस्य ब्रह्मातिरिक्तस्याभावामित्यापान्नात्र समुच्चयो विवक्षित इत्यर्थः । उक्तीत्या स्वधर्ममनुवर्तमानस्य प्रयोजनमाह— मामेवेति । उक्तसाधनवशात्फलप्राप्तौ प्रतिबन्धाभावं सूचयति— असंशय इति ॥ ७ ॥

३ रा. भा.— स्मर्तुः स्वविषयसजातीयाकारतापादनमन्त्यप्रत्ययस्य स्वभाव इति सुस्पष्टमाह— अन्ते अन्तकाले । यं यं वाऽपि भावं स्मरन् कलेवरं त्यजति, तं तं भावमेव मरणानन्तरमेति । अन्त्यप्रत्ययश्च पूर्वभावितविषय एव जायते ॥ ६ ॥

४ वे. ता. चं.— न केवलमीश्वरविषयान्तिमप्रत्ययस्वभावोऽयमिति मन्तव्यम्, किन्तु सर्वसाधारणमिदमत्राप्युक्तमिति प्रयोजकाकारो 'यं यम्' इति श्लोकेनोच्यत इत्याह— स्मर्तु-

रिति । अन्तशब्दः पूर्वश्लोकाभिहितान्तकालपरः । तस्य चान्तिमप्रत्ययप्रभावज्ञापनाय 'स्मरन्' इत्यनेनान्वय इति दर्शयति— अन्ते अन्तकाले इति । वीप्सया 'वापि' इत्यनेन च

— नशब्दवाच्ये यदेव स्मरति, तदेव प्रथमसंविदनुग्रहीतमस्य रूपं सम्पद्यते । तादृशि च काले स्मरणस्य कारणं सदा तद्भावभावितस्वमिति त्यजतीति सप्तमी योज्येति प्राक्तन एवार्थः । नन्वेवमन्तकाले किं प्रयोजनं तस्मरणेन ? । क एवमाह प्रयोजनमिति ? किं वस्तुवृत्तौपनतमेव तद्भवति तस्मिन्नन्त्ये क्षणे ? । ननु पुत्रकलत्रवन्धुमृतेः शिशिरोदकपानादेवान्त्ये क्षणे दृष्टं स्मरणमिति तद्भावपत्तिः स्यात् । मैवम्, नहि सोऽन्त्ये क्षणः स्फुटदेहावस्थानात् । न ह्यसावन्त्ये क्षणोऽस्मद्विवक्षितो भवादृशैर्लक्ष्यते । तत्र स्वन्त्ये क्षणे येनैव रूपेण भवितव्यं, तत्संस्कारस्य दूरवर्तिनोऽपि ' देशकालव्यवहितानामप्यानन्तर्यम्' इति न्यायेन प्रबोधेन भाव्यम्, तद्गशात्स्मरणं, तत्स्मृत्या तद्भावप्राप्तिः । कस्यचित्तु देहस्य स्वस्थावस्थायामपि तदेव काकतालीयवशाद्द्वयज्यते— यथा मृगादेः पुराणे वर्णनं तत्कृतं तु मृगत्वम् । अत एव ' प्रयाणकालेऽपि च मां' इत्यादावपि चेति प्रहणम् । ये हि सदा भगवन्तं भावयन्ति एवं भूत्वा भविष्याम इति, तेषां ' तज्जः संस्कारोऽन्त्यसंस्कारप्रतिबन्धी ' इति न्यायेन तस्यामलक्ष्यायामन्तर्देशायां संस्कारापहस्तनेन संस्कारकृते तत्तत्स्मरणे देहसद्भावक्षणकृते च तस्य स्मरणेऽनन्तरं देहविनिपातलक्षण एव कालसंस्कारनिवृत्तेस्तदिदमित्यादिवेद्यविभागानवभासात्संविन्मात्रसत्त्वपरमेश्वरस्वभावतैव भवतीति श्रीमद्भिनवगुप्तगुरूणां सन्मतमित्यलं बहुना— इति ॥

'युद्धश्च ' युध सम्प्रहारे ' (धा. पा. दि. १०६७) अनुदात्तेत्त्वलक्षणस्यात्मानेपदस्यानित्यत्वात् परस्मैपदम् । केचित्तु ' असंशयः' इत्यस्यादृश्या असंशयः स्मर, असंशयो युध्यस्व, असंशयो मामेव्यसि इत्यन्वयमाहुः । तत्रासंशय इत्यर्जुनविशेषणम् ।

नन्यास्तु— भगवद्भक्तेनापि स्वधर्मप्राप्तानि सर्वकर्माणि निष्कामबुद्ध्यानुष्ठेयान्येवेति गीताशास्त्रसिद्धान्तः । स एव च ' मामनुस्मर युध्य च ' इतिशब्दैः स्पष्टीकृत इति वदन्ति । तदसत्, अत्र भगवदनुस्मरणस्यैव विधेयत्वात् । ' युध्य च ' इति तु प्राप्तयुद्धानुवादमात्रं, न युद्धविधानम् । सन्दर्भस्वरसात्, युद्धस्य विधेयत्वाभ्युपगमे तस्य सर्वेषु कालेषु केनापि कर्तुमशक्यत्वेन शास्त्रानर्थक्यप्रसङ्गाच्च ।

—अविगीता ।

स्मर्तव्यविषयनियमो नीचोत्तमविषयवैषम्याभावश्च दर्शितः । 'तं तम्' इति वीप्सया त्वसङ्कीर्णतत्तत्प्राप्तिः । अवधारणेन प्रबलपुण्यान्तरेणापि तस्या दुर्वारत्वं च विवक्षितम् । भावशब्दोऽत्र स्वभावपरः । धर्मिप्रत्ययस्तु नान्तरीयकः । भावशब्दस्यात्र पदार्थपरत्वे प्रस्तुतभावशब्दवैरूप्यम्, 'तं तमेति' इति साजात्यलक्षणा च । 'तं तमेवैति' इत्यत्र यत् कचन जन्मनि सर्वसाधारणतज्जाति-

योगमात्रव्युदासायोक्तं मरणानन्तरमिति । नह्यादिभर-
तमृगत्वे जन्मान्तरव्यवधानं 'सदा तद्भावभावितः' इत्यनेना-
न्तिमस्मृतिहेतुर्विवक्षित इत्याह— अन्तिमप्रत्ययश्चेति ।
तद्भावभावितः तद्भावनावासित इत्यर्थः, तस्मिन् भावो भावितो
येनेति वा तद्भावभावितः ॥ ६ ॥

३ रा. भा.— यस्मात् पूर्वकालाभ्यस्तविषय एवान्त्यप्रत्ययो जायते, तस्मात्सर्वेषु कालेषु
आ प्रायणादहरहर्मानुस्मर । अहरहरनुस्मृतिकरं युद्धादिकं वर्णाश्रमानुबन्धि श्रुतिस्मृतिचोदितं
नित्यनैमित्तिकं च कर्म कुरु । (एवं) एतदुपायेन मय्यर्पितमनोबुद्धिः अन्तकाले च मामेव स्मरन्
यथाभिलषितप्रकारं मां प्राप्स्यसि; नात्र संशयः ॥ ७ ॥

एवान्त्यप्रत्ययो जायते, तस्मात्सर्वेषु कालेषु
युद्धादिकं वर्णाश्रमानुबन्धि श्रुतिस्मृतिचोदितं
मय्यर्पितमनोबुद्धिः अन्तकाले च मामेव स्मरन्

४ वे. ता. चं.— एवमन्तिमप्रत्ययाधीने फले अन्तिमप्रत्यये
चानवरतभावनाधीने भवताऽपि तथाविधभावना तदनुप्राहकं कर्म
च कर्तव्यमित्युच्यते 'तस्मात्' इति श्लोकेन । 'सर्वेषु
कालेषु' इत्यनेन 'स खल्वेवं वर्तयन्त्यावदायुषं ब्रह्मलोकमभि-
सम्पद्यते' [छां. उ. ८।१।५।१] " प्रायणान्तमोङ्कारमभिध्या-
यति " [प्रश्नो. ५।१] इत्यादिः श्रुतिश्चानुस्मृतेत्यभिप्रायेण
आप्रायणादित्युक्तम् । सूत्रं च 'आप्रायणात्तत्रापि हि दृष्टम्'
[ब्र. सू. ४।१।१२] इति । प्रतिमासं प्रतिपक्षमनुस्मरणेऽप्या-
प्रायणादिति वक्तुं शक्यमिति तद्व्युदासाभिप्रायेण बहुवचनमि-
त्याह अहरहरिति । 'तं पूर्वापररात्रेषु युञ्जानः' इत्यादिवि-
हितैकाग्रतारुपसात्त्विककालेष्वित्युक्तं भवति । तथा च सूत्रं—
'यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात्' [ब्र. सू. ४।१।११] इति । 'युच्य
च' इति विहितस्य युद्धस्य अत्र 'फलवत्सन्निधावफलं, तदङ्गम्'
इत्यादिन्यायादनुस्मृत्यङ्गत्वं सिद्धम्; तच्च युद्धमत्र प्रस्तुतत्वादु-
पलक्षणतयोक्तम्; ततश्च प्रमाणसिद्धं यथास्ववर्णाश्रमकर्मावयवं
कर्तव्यमित्युक्तं भवतीत्यभिप्रायेणाह अहरहरनुस्मृतिकरं
युद्धादिकमिति । वर्णाश्रमानुबन्धीत्युपलक्ष्य सङ्गाहका-

कारः । चोदितमित्यनेन शमादिविधेश्चोदितव्यतिरिक्तविष-
यत्वं सूचितम् । नित्यनैमित्तिकशब्देन फलाभिसन्धिपूर्वकर्मव्यु-
दासः । 'मय्यर्पितमनोबुद्धिः' इत्यस्य उक्तार्थानुवादरूपत्वं दर्श-
यति— एवमिति । उपायेन कर्मादिरूपेणेत्यर्थः । अनुस्म-
रणमेवात्र मनसोऽर्पणम्; बुद्धेर्पणं तु फलप्रदत्वाध्यवसायः । प्रकर-
णसिद्धावान्तरव्यापारकथनं अन्तकाले च मामेव स्मर-
न्निति । यद्वा, अवोपायेनेति कर्मानुगृहीतानुस्मृतिरेवोच्यते ;
तत्फलं मय्यर्पितमनोबुद्धिः' इति । तस्यैवार्थः— अन्तकाले
च मामेव स्मरन्निति । पूर्वोत्तरानुवृत्ताधिकारित्यसाधारण्या-
याह— यथाभिलषितप्रकारं मामिति । 'निस्संशयेषु
सर्वेषु नित्यं वसति वै हरिः । संसंशयान् हेतुबलाद्वाध्यावसति
माधवः' [म. भा. १।२।३४९।७१] इत्यादिवत् 'असंशयः'
इत्यस्यार्जुनविशेषणत्वेऽपि फलितमाह— नात्र संशय इति ।
'अ मा नो ना प्रतिषेधे' इति वचनादकारो वाऽत्र पृथगनु-
सन्धेयः । " एतमितः प्रेत्याभिसम्भवितास्मीति यस्य स्यादद्वा
न विचिकित्सास्ति " [छां. उ. ३।१।४] इत्यादिकमत्रानु-
सन्धेयम् ॥ ७ ॥

५ आ. मा. भा.— स्मरन्पुरुषस्त्यजतीति भिन्नकालीनत्वेऽप्यविरोध इति मन्दमतेः शङ्का मा
भूदित्यन्त इति विशेषणम्, सुमतेनव शङ्कावकाशः । 'स्मरंस्त्यजति' इत्येककालीनत्वप्रतीतेः ।

भूदित्यन्त इति विशेषणम्, सुमतेनव शङ्कावकाशः । 'स्मरंस्त्यजति' इत्येककालीनत्वप्रतीतेः ।

६ ज. प्र. दी.— ननु कलेवरत्यागस्यान्ताव्यभिचारादन्त
इति व्यर्थमित्यत आह— स्मरन्निति । नान्त इत्येतत्कलेवरं
त्यजतीत्यस्य विशेषणं येन व्यर्थं स्यात्, किन्तु अन्ते स्मर-
न्निति स्मरणस्यैव; तत्रापि किं प्रयोजनं ? इति चेत्, उच्यते
'लक्षणहेत्वोः क्रियायाः' [अष्टा. ३।२।१२६] इति लक्षणेऽपि
शतुर्विधानात् । 'स्मरन्पुरुषः कलेवरं त्यजति' इति स्मरण-
कलेवरत्यागयोर्भिन्नकालत्वेऽपि न कश्चिच्छब्दविरोध इति
मन्दमतेः शङ्का स्यात्, सा मा भूदित्येवमर्थमन्त इति स्मर-
णस्य विशेषणमुपात्तम्, तेनात्र स्मरणकलेवरत्यागयोरेककालत्व-
सिद्धिरिति । 'मन्दमतेः' इत्यस्य कृत्यमाह— सुमतेरिति ।

कुतः ? इत्यत आह— स्मरन्निति । 'लटः शतृशानचौ'
[अष्टा. ३।२।१२४] इति लडादेशत्वेनापि शतुर्विधानमस्ति,
स च लडिति वर्तमाने पुनर्लङ्ग्रहणसामर्थ्यात्कचित् प्रथमासा-
मानाधिकरण्येऽपि भवति, लक्षणे विहिताच्च लडादेशो बलीयान् ।
तत्र क्रियाया इत्युपपदसापेक्षत्वात् अस्यानपेक्षत्वात् । " अप्र-
थमासमानाधिकरणे " इत्यस्यातिप्रसक्तिपरिहारमात्रार्थत्वात् ।
तथा च बलवतो ग्राह्यत्वे 'स्मरंस्त्यजति' इत्यस्य स्मरति च
त्यजति चेत्यर्थः स्यात् । एवं चान्त इत्यनुक्तेऽपि स्मरणत्याग-
योरेककालीनत्वप्रतीतेः सुमतेनैव शङ्कावकाश इति भावः ।

७ आ. मा. भा.— दुर्मतेर्दुःखान्न स्मरंस्त्यजतीति शङ्का । 'त्यजन्देहं न कश्चित्तु मोहमाप्नोत्य-
संशयम्' इति स्कान्दे । " तस्य हैतस्य हृदयस्याग्रं प्रद्योतते तेन प्रद्योतेनैष आत्मा निष्क्रामति "
गी. द्वि. ११

दुर्मतेर्दुःखान्न स्मरंस्त्यजतीति शङ्का । 'त्यजन्देहं न कश्चित्तु मोहमाप्नोत्य-
संशयम्' इति स्कान्दे । " तस्य हैतस्य हृदयस्याग्रं प्रद्योतते तेन प्रद्योतेनैष आत्मा निष्क्रामति "

[बृ. उ. ४।४।२] इति हि श्रुतिः । 'सदा तद्भावभावितः' इत्यन्तकालस्मरणोपायमाह—भावोऽन्तर्गतं मनः, तथाभिधानात् । भावितत्वं अतिवासितत्वम् । 'भावना त्वतिवासना' इत्यभिधानात् ॥६॥७॥

६ ज. प्र. दी.— ननु दुर्मतिरपि शब्दं न्यायं जानात्येव, अन्यथा शास्त्रे नाधिक्रियेत; केवलमध्यात्मविषये न प्रवीणः, तत्कथं तस्याप्येषा शङ्का स्यात् ? ततश्च तं प्रत्यपि अन्त इत्येतत् व्यर्थमित्यत आह—दुर्मतेरिति । दुर्मतेर्भविष्यति शङ्का भिन्नकालत्वविषया । कुतः ? मरणकाले महदुःखं जायते, दुःखस्य च संस्कारविलोपहेतुत्वं प्रसिद्धम्, अतो दुःखात्कारणात् मूर्च्छितो, न स्मरंस्त्यजति । कलेवरत्यागसमये स्मरणमसम्भवीति यावत् । एतामनुपपत्तिं पश्यन् बलवन्तमपि लडादेशं विहाय लक्षणार्थमेव हि मन्यत इति भावः । ननु सुमतेरप्येवं शङ्का स्यादेव, कथं चेयं शङ्का तत्त्वप्रतीतिरेवेति चेत्, न; ज्ञानिन एव देहाभिमानिनो देहत्यागमात्मत्यागमिव मन्यमानस्य मरणकाले दुःखं भवति, तदपि मरणक्षणात्पूर्वमेव; ज्ञानी तु सर्वदा देहं हेयमेव

७ ह. पै. भा.—यं यमिति । यं यं वाऽपि तस्मात्सर्वेषु कालेष्विति । स्पष्टोऽर्थः ॥ ७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— न केवलं मां स्मरन्मद्रूपो भवतीति नियमः; किं तर्हि ? यं यमिति । अन्तकाले यं यं वाऽपि भावं देवताविशेषमन्यमपि वा यं कञ्चिद्भावं स्मरन्कलेवरं त्यजति, तं तमेव स्मर्यमाणं भावमाप्नोति, नान्यम् । ननु कथमन्तकाले भावविशेषस्मरणं ? विवशत्वात्; तत्राह—सदा तद्भावभावितः, तस्य भावो भावना अद्विचिन्तनम्, तेन भावितो वासितचित्तः; यद्वा तद्भावो भावितः संपादितो येन स तथोक्तः, भाविततद्भाव इत्यर्थः । आदिताग्न्यादेराकृतिगणत्वाद्भावितपदस्य परनिपातः ॥ ६ ॥ यस्मादेवं पूर्वाभ्यस्त एवान्यभावना भवति, तस्मान्मद्विषयकान्यभावनोत्पत्त्यर्थं सर्वेष्वपि कालेषु

९ व० त० दी०— न केवलं मां स्मरन्मद्भावं यातीति नियमः—यं यमिति । अन्तेऽन्तकाले तमेव भावं स्मर्तुः स्वविषयजातीयाकारत्वसम्पादकं भावं स्वरूपमेति, भरतवत् ॥ ६ ॥ यत एवं तस्मात्त्रमपि सर्वकालेषु मामनुस्मर 'श्रीकृष्णः शरणं मम' इति । एवं योगेन स्वकर्मकरणमपि तव श्रेय इत्याह—युद्धय चेति । तथा मय्यर्पितमनोबुद्धिरत्र 'मनोबुद्धिः' इत्युक्त्या सङ्कल्पव्यवसायावपि मय्येव विधेयाविति द्योतनाय । एवं च मामेव प्राप्स्यसि नाक्षरादिकमत्र न संशयः ॥ ७ ॥

१० पु. अ. त.—अन्यास्मरणे हेतुमाह—यं यमिति । हे कौन्तेय तत्स्मरणायोग्य ! यं यं देवतान्तरमपि वा स्वमनोभिलषितजीवस्वरूपं स्मरन् अन्ते कलेवरं त्यजति स तमेव तत्सारूप्यमेति प्राप्नोतीत्यर्थः । अपीति निश्चयार्थं वा । अत एव भरतस्य अन्ते मृगस्मरणे मृगशरीरासिः, अयमेवार्थोऽपिशब्देन द्योतितः । यतोऽन्तकाले यत्स्मरणेन त्रियते तमेव प्राप्नोत्यतः साधारण्येनापि मत्स्मरणेन मरणे मत्प्राप्तौ न सन्देह इत्यर्थः । नन्वन्ते वैकल्ये देवतान्तरस्मरणं स्वाभिलषितस्मरणं वा कथं स्यात् ? इत्यत आह—सदा तद्भावभावितः निरन्तरं तद्भावेन भावितो यो भवति स

मन्यमानो न मनागपि दुःखायते, किन्तु विशिष्टमेव तस्योत्कमणामत्यध्यात्मशास्त्रमनुसन्धानस्य सुमतेः शङ्कानवकाशात् । किं तदध्यात्मशास्त्रं ? इत्यत आह—त्यजति । कश्चिद्विद्वान् । अविद्वानपि तत्काले तस्येति मरणवैशिष्ट्यमात्रपरम्, न त्वन्त इत्येतत् स्मरणविशेषणं चेत् तदा 'सदा तद्भावभावितः' [८।६] इत्यनेनैव गतार्थं स्यात्, अन्यथा तद्व्यर्थं भवेदित्यत आह—सदेति । अन्तकालस्मरणमेव तत्प्राप्तिसाधनम् । न च तदकस्माद्भवति, अतः तदुपायत्वेन सदा तद्भावभावितत्वमुच्यत इत्यर्थः । कथमित्यतो यथाऽयं तदुपायः स्यात् तथा व्याचष्टे—भाव इति । तथाऽभिधानादिति स्याद्भावोऽन्तर्गतं मन इत्येव रूपदभिधानादित्यर्थः । वासितत्वं संस्कृतत्वम् । तस्मिन् भावस्तद्भावस्तेन भावित इति मनोधर्मेणात्मोपचर्यते ॥ ६ ॥७॥

स्मरन्भावं पदार्थं तेन भावेन भावितः ॥ ६ ॥

मदनुचिन्तनपरो भवेत्याह—तस्मादिति । अनुस्मरेति । निरन्तरमदनुचिन्तनवासनैव अन्यकालविवशस्यापि स्मरणकारणमित्यर्थः । न चैवं भगवदनुचिन्तनैकव्यापृतोऽहमिति स्वधर्मं त्यक्तुमर्हसि; वर्णाश्रमधर्मानुष्ठानपरिनिष्ठितस्यैव निरन्तरमदनुस्मरणलाभादित्यभिप्रेत्याह—युध्य चेति । युध्यस्व चेत्यर्थः । चकारोऽनुस्मरणसमुच्चयार्थः । मदनुस्मरणसहितमेव युद्धादिकर्म कुर्वित्यर्थः । एतदेवाह—मयीति । मयि परमेश्वरे अर्पिते मनोबुद्धी सङ्कल्पाध्यवसायरूपे येन स तथा । परमेश्वरप्रीत्यर्थमेवेदं कर्म करिष्ये इति बुद्ध्या युध्यस्वेत्यर्थः । एवं कुर्वन्त्यकाले मदनुस्मरणान्मामेव प्राप्स्यसि । नास्त्यत्र संशयः ७

तमेवान्ते स्मरति ॥ ६ ॥ अतः सदा त्वं मद्भावयुक्तो भवेत्याह—तस्मादिति । तस्मात् पूर्वोक्तात् कारणात् सर्वेषु कालेषु लौकिकवैदिकक्रियायोग्येषु मय्यर्पितं मनश्चाञ्चल्यदोषनिवारणार्थं, बुद्धिरन्यत्र व्यवसायदोषनिवारणार्थं येन तादृशः सन् मामनुस्मर चिन्तय । अनुस्मरणेन मया कृपया सर्वदा त्वं स्मर्यसे तस्मात्सर्वदा मत्स्मरणं फलरूपं भविष्यतीति भावो व्यञ्जितः । युध्य च युध्यस्व सद्भाववनया मदाज्ञया युद्धमपि कुर्वित्यर्थः । एवमनुस्मरणेन असंशयः सन्देहरहितः सन् मामेव एष्यसीत्यर्थः । असंशयः अत्र च सन्देहो नास्तीति भावः ॥ ७ ॥

११ नी० भा० दी०— न केवलं कार्यकारणब्रह्मणोरेव भावनान्त्यप्रत्ययवशात्तद्भावप्राप्तिहेतुः, अपितु कीदृश्य जीवत एव भावनाबलाद्भाव्यवस्तुभावप्राप्तिर्दृश्यते, नन्दिकेश्वरस्य च स्मर्यते; स हि महादेवं भावयंस्तत्सारूप्यं देहान्तरं विनैव प्राप्त इति योगशास्त्रेऽपि प्रसिद्धम् । तत्र किमु वक्तव्यमन्तप्रत्ययवशाद्देहान्तरे भाव्यभावप्राप्तिरस्तीति मत्वा तमेवार्थमन्यत्रापि दर्शयति—यं यमिति । तद्भावभावितः भाव्याकारवासनया रञ्जित इत्यर्थः ॥ ६ ॥

यस्मादेवं तस्मात्सर्वेषु कालेषु मामनुस्मर अन्तकाले मत्स्मृत्या मद्भावप्राप्त्यर्थम् । गुण्य चेति चकारात्कर्मोपास्त्योः समुच्चयोऽवगम्यते । ज्ञानकर्मसमुच्चयकर्त्तरीव तदुभयानुष्ठानयैकस्मिन्नेवाधिकारिणि कर्तृत्वाकर्तृत्वप्रत्ययकृतविरोधाभावात् मयि अर्पिते मदेकनिष्ठतां नीते मनोबुद्धी येन स मद्यर्पितमनोबुद्धिस्त्वं असंशयं मामेवैष्यसि प्राप्स्यसि । अन्तकाले स्मरणेनेति शेषः ॥ ७ ॥

अन्तकालीनभगवत्स्मरणपूर्वका तत्प्राप्तिप्रकाराः ।

अभ्यासयोगयुक्तेन चेतसा नान्यगामिना ।

परमं पुरुषं दिव्यं याति पार्थानुचिन्तयन् ॥ ८ ॥

कविं पुराणमनुशासितारमणोरणीयांसमनुस्मरेद्यः ।

सर्वस्य धातारमचिन्त्यरूपमादित्यवर्णं तमसः परस्तात् ॥ ९ ॥

प्रयाणकाले मनसाऽचलेन भक्त्या युक्तो योगबलेन चैव ।

भुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य सम्यक्स तं परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥ १० ॥

१ शां. भा.— किञ्च—अभ्यासयोगयुक्तेन मयि चित्तसमर्पणविषयभूत एकस्मिन्स्तुल्यप्रत्ययावृत्तिलक्षणो विलक्षणप्रत्ययानन्तरितोऽभ्यासः, स चासौ योगस्तेन युक्तं तत्रैव व्यापृतं योगिनश्चेतस्तेन चेतसा नान्यगामिना नान्यत्र विषयान्तरे गन्तुं शीलमस्येति नान्यगामि तेन नान्यगामिना, परमं निरतिशयं पुरुषं दिव्यं दिवि सूर्धमण्डले भवं याति गच्छति हे पार्थ ! अनुचिन्तयन् शास्त्रार्थोपदेशमनुध्यायन्नित्येतत् ॥ ८ ॥

२ आ. शां व्या.— इतश्च पूर्वश्लोकोक्तार्थानुष्ठायी भगवन्तमन्तकाले प्राप्नोतीत्याह— किञ्चेति । अभ्यासं विभज्यते— मयीति । न हि चित्तसमर्पणस्य विषयभूतं भगवतोऽर्थान्तरं वस्तु सदस्तीति मन्वानो विशिनष्टि— चित्तेति । अन्तरालकालेऽपि विजातीयप्रत्ययेषु विच्छिद्य विच्छिद्य जायमानेष्वपि सजातीयप्रत्ययावृत्तिरयोगिनोऽपि स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— विलक्षणेति । अभ्यासाख्येन योगेन युक्तत्वं चेतसो विवृ-

णोति— तत्रैवेति । तृतीयया परामृष्टोऽभ्यासयोगः सप्तम्याऽपि परामृश्यते । ननु(तु)प्राकृतानां चेतस्तथेत्याशङ्क्य विशिनष्टि— योगिन इति । तच्चेतो विषयान्तरं परामृशेत् तर्हि परमपुरुषार्थप्राप्तिहेतुः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— नान्यगामिनेति । प्रासादिकं विषयान्तरपारवश्यमभ्यनुष्ठानं ताच्छील्यप्रत्ययस्तेन तात्पर्यादपरामृष्टार्थान्तरेण परमपुरुषनिष्ठेनेत्यर्थः । तदेव पुरुषस्य निरतिशयत्वं यदपरामृष्टाखिलानर्थत्वमनतिशयानन्दत्वं च । तत्र

१ आदित्यवर्णत्वं वायुदेवतत्वस्य परिच्छेदकम् । आकृतिकल्पनादिविभ्रान्तिमयमोहतमसोऽतीतत्वाद्दिव्यत्वेनोपमानम्— इत्यभिनवगुप्तपादाः ॥ तमसः अज्ञानात् परस्तात्, गुरुशास्त्रोपदेशरहितैर्मूर्धैरनुभवितुमशक्य इत्यर्थः— इति सायणः । यः अनुस्मरेत् स तं पुरुषमुपैतीत्युत्तरेणान्वयः । अत्रोपन्यासदर्पणम्— योगो द्विविधः— राजयोगो हृद्योगश्चेति । कर्मतज्जन्यचित्तशुद्धिद्वारा श्रवणमननध्यानज्ञानादिरूपो राजयोगः; हृद्योगस्तु तदशकस्य मोक्षेच्छावतः ईषच्छ्रवणादिसहकृतः रेचकपूरककुम्भकाख्यै रूपायैर्निरुध्य वायुं तस्य मूलाधाराद्ब्रह्मरन्ध्रपर्यन्तं तत्तच्चक्रप्रापणक्रमेण सुषुप्तानाडीपथेन नयनपूर्वकं ब्रह्मरन्ध्राद्विनिष्क्रमणरूपः । तत्र राजयोगवतां ' बहूनां जन्मनामन्ते ' (७।१९) इत्युक्तीत्या कालविलम्बेन ब्रह्मप्राप्तिः, तज्जन्यं सुखं च परमं महत् । हृद्योगवतां तु वायुजयवत्त्वेन स्वच्छन्दोत्क्रमणसिद्धयर्हंतया शीघ्रं ब्रह्मप्राप्तिः, परं तज्जन्यं सुखमल्पम् । तत्र मोक्षार्थं च राजयोगमुक्तरूपमनुतिष्ठन्ति, तेषामन्तिमस्मरणेन मोक्षप्राप्तिक्रम उक्तः । ये तु हृद्योगमनुतिष्ठन्ति, तेषामन्तिमस्मरणेन मोक्षप्राप्तिक्रमं शृणु इति । एतेन— अन्तकाले कर्तव्यं दिव्यस्य परमपुरुषस्यानुचिन्तनमपि परमेश्वरार्पणबुद्ध्या यावज्जन्म निष्कामकर्मानुष्ठानपराः कर्मयोगिनः कथं कुर्वन्ति तद्दर्शयतीति वदन्तो नव्याः परस्ता एवेति नास्माभिः पृथक्प्रयत्यते ।—अविगीता ।

प्रागेव व्याख्यातं तेह व्याख्यानमपेक्षते । “यश्चासावादित्ये” [तै. उ. २।८।१; ३।१०।४] इत्यादिश्रुतिमनुसृत्याह—दिवी-
ति । तत्र विशेषतोऽभिव्यक्तिरेव भवन्म् । पूर्वोक्तेन चेतसा

यथोक्तं पुरुषमनुचिन्तयन्त्याति तमेवेति सम्बन्धः । अनुचिन्त-
यन्नित्यत्रानुशब्दार्थं व्याचष्टे—शास्त्रेति । चिन्तयन्निति
व्याकरोति—ध्यायन्निति ॥ ८ ॥

१ शां. भा.— किंविशिष्टं च पुरुषं याति ? इत्युच्यते— कविं क्रान्तदर्शिनं सर्वज्ञं, पुराणं
चिरन्तनं, अनुशासितारं सर्वस्य जगतः प्रशासितारं, अणोः सूक्ष्मादप्यणीयांसं सूक्ष्मतरं अनुस्मरेदनु-
चिन्तयेद्यः कश्चित्, सर्वस्य कर्मफलजातस्य धातारं विधातारं विचित्रतया प्राणिभ्यो विभक्तारं विभज्य
दातारमचिन्त्यरूपं नास्य रूपं नियतं विद्यमानमपि केनचिच्चिन्तयितुं शक्यत इत्यचिन्त्यरूपः,
तमादित्यवर्णमादित्यस्येव नित्यचैतन्यप्रकाशो वर्णो यस्य तमादित्यवर्णं तमसः परस्तादज्ञानलक्षणा-
न्मोहान्धकारात्परं तं ‘अनुचिन्तयन्’ यातीति पूर्वणैव सम्बन्धः ॥ ९ ॥

२ आ. शां. व्या.— पुरुषमनुचिन्तयन्निति सम्बन्धः ।
चकारात्कया वा नाड्योत्कामन्नित्यनुकृत्यते । तत्र ध्यानद्वारा
प्राप्यस्य पुरुषस्य विशेषणानि दर्शयति—उच्यते इति । क्रान्त-
दर्शित्वमतीतादेशेषस्य वस्तुनो दर्शनशीलत्वम्, तेन निष्पन्न-
मर्थमाह—सर्वज्ञमिति । चिरन्तनमादिमतः सर्वस्य
कारणत्वादानादिमित्यर्थः । सूक्ष्ममाकाशादि, ततः सूक्ष्मतरं तदु-
पादानत्वादित्यर्थः । यो यथोक्तमनुचिन्तयेत्स तमेवानुचिन्त-
यन्त्यातीति पूर्वणैव सम्बन्ध इति योजना । ननु विशिष्टजात्या-
दिमतो यथोक्तमनुचिन्तनं फलवद्भवति, न त्वस्मदादीनामित्या-

शङ्कयाऽऽह—यः कश्चिदिति । ‘फलमत उपपत्तेः’ [ब्र. सू-
३।२।३८] इति न्यायेनाऽऽह—सर्वस्येति । “एतदप्रमेयं
ध्रुवम्” [ब्र. उ. ४।४।२०] इति श्रुतिमाश्रित्याऽऽह—अचि-
न्त्यरूपमिति । न हि परस्य किञ्चिदपि रूपं वस्तुतोऽस्ति;
‘अरूपवदेवहि’ [ब्र. सू. ३।२।१४] इति न्यायात्कल्पितमपि
नास्मदादिभिः शक्यते चिन्तयितुमित्याह—नास्येति ।
मूलकारणादज्ञानात्तत्कार्याच्च परस्तादुपरिष्ठाद्व्यवस्थितं परमार्थतो-
ऽज्ञानतत्कार्यास्पृष्टमित्याह—तमस इति ॥ ९ ॥

१ शां. भा.— किञ्च—प्रयाणकाले मरणकाले मनसाऽचलेन चलनवर्जितेन भक्त्या युक्तो
भजनं भक्तिस्तया युक्तो योगबलेन चैव योगस्य बलं योगबलं तेन समाधिजसंस्कारप्रचयजनित-
चित्तस्थैर्यलक्षणं योगबलं तेन च युक्त इत्यर्थः । पूर्वं हृदयपुण्डरीके वशीकृत्य चित्तं तत ऊर्ध्वगा-
मिन्या नाड्या भूमिजयक्रमेण भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य स्थापयित्वा सम्यगग्रमत्तः सन्, स एवं बुद्धि-
मान्योगी ‘कविं पुराणं’ (८।९) इत्यादिलक्षणं तं परं (परतरं) पुरुषमुपैति, प्रतिपद्यते दिव्यं
द्योतनात्मकम् ॥ १० ॥

२ आ. शां. व्या.— इतश्च भगवदनुस्मरणं सफलत्वादनुष्ठे-
यमित्याह—किञ्चेति । कदा तदनुस्मरणे प्रयत्नातिरेकोऽभ्य-
र्थ्यते ? तत्राऽऽह—प्रयाणकाल इति । कथं तदनुस्मरणं ? इत्यु-
पकरणकलापमपेक्षमाणं प्रत्याह—मनसेति । योऽनुस्मरेत्स
किमुपैति ? तत्राऽऽह—स तमिति । मरणकाले क्लेशबाहुल्येऽपि
प्राचीनाभ्यासप्रसादासादितबुद्धिवैभवं भगवन्तमनुस्मरन् यथा-
स्मृतमेव देहाभिसाननिर्गमानन्तरमुपगच्छतीत्यर्थः । भगवदनु-
स्मरणस्य साधनं ‘मनसैवानुद्वेष्यम्’ [ब्र. उ. ४।४।१९]

चित्तं प्रापयित्वा—मनसेति । तस्य चञ्चलत्वान्न स्थैर्य-
भ्यनि, तत्कथं तेन तदनुस्मरणं ? इत्याशङ्क्याऽऽह—

। ईश्वरानुस्मरणे प्रयत्नेन प्रवर्तितं विषयविमुखं
लास्मन्नवानुस्मरणयोग्ये पौनःपुन्येन प्रवृत्त्या निश्चलीकृतं ततश्चल-
नविक्रलं तेनेति व्याचष्टे—चलनेति । सम्प्रत्यनुस्मरणाधि-
कारिणं विक्षिणष्टि—भक्त्येति । परमेश्वरे परेण प्रेम्णा सहितो-
विषयान्तरविमुखोऽनुस्मरेत्यर्थः । योगबलमेव स्फोरयति—
समाधिजेति । योगः समाधिचित्तस्य विषयान्तरवृत्तिनिरोधेन

परस्मिन्नेव स्थापनं, तस्य बलं संस्कारप्रचयो ध्येयैकाग्र्यकरणं,
तेन तत्रैव स्थैर्यमित्यर्थः । चकारसूचितमन्वाचष्टे—तेन चेति ।
यत्तु कया नाड्योत्कामन्यातीति तत्राऽऽह—पूर्वमिति ।
चित्तं हि स्वभावतो विषयेषु व्यापृतं तेभ्यो विमुखीकृत्य हृदये
पुण्डरीकाकारे परमात्मस्थाने यत्नतः स्थापनीयम् “अथ यदि-
दमस्मिन्” [छां. उ. ८।१.१] इत्यादिश्रुतेः—तत्र चित्त
वशीकृत्याऽऽशवनन्तरं कर्तव्यमुपदिशति—तत इति । इडा-
पिङ्गले दक्षिणोत्तरे नाड्यौ हृदयान्निस्सृते निरुच्य तस्मादेव हृद-
याप्रादूर्ध्वगमनशीलया सुषुप्तया नाड्या हार्दं प्राणमानीय कण्ठा-
वलम्बितस्तनसदृशं मांसखण्डं प्रापय्य तेनाध्वना भ्रुवोर्मध्ये तमा-
वेश्याप्रमादवान्ब्रह्मरन्प्राद्विनिष्कम्य ‘कविं पुराणं’ इत्यादि-
विशेषणं परमपुरुषमुपगच्छतीत्यर्थः । भूमिजयक्रमेणेत्यत्र भूम्या-
दीनां पञ्चानां भूतानां जयो वशीकरणं तस्यतस्य भूतस्य स्वा-
धीनचेष्टवैशिष्ट्यं तद्वारेणेत्येतदुच्यते । ‘स तं’ इत्यादि
व्याचष्टे—स पवमिति ॥ १० ॥

३ रा. भा.— एवं सामान्येन सर्वत्र स्वप्नावाप्तिरन्त्यप्रत्ययार्थानेत्युक्त्वा तदर्थं त्रयाणा-
मुपासनप्रकारभेदं वक्तुमुपक्रमते; तत्रैश्वर्यार्थिनामुपासनप्रकारं यथोपासनमन्त्यप्रत्ययप्रकारं चाह—
अभ्यासेति । अहरहरभ्यासयोगाभ्यां युक्ततया नान्यगामिना चेतसा अन्तकाले परमं पुरुषं दिव्यं
मां वक्ष्यमाणप्रकारं चिन्तयन् मामेव याति आदिभरतमृगत्वप्राप्तिवदैश्वर्यविशिष्टतया मत्समानाकारो
भवति । अभ्यासः नित्यनैमित्तिकाविरुद्धेषु सर्वेषु कालेषु मनसोपास्यसंशीलनम् । योगस्त्वहरहर्योग-
कालेऽनुष्ठीयमानं यथोक्तलक्षणमुपासनम् ॥ ८ ॥

४ वे. ता. चं.— अन्तिमप्रत्ययप्रसङ्गात्तद्धेतुतया 'अनुस्मर'
[८।७] इत्युपासनं प्रस्तुतम्; तत्प्रकारभेदोऽनन्तरप्रषट्कार्थ
इत्यभिप्रायेणाह एवमिति । गतिभेदोऽपि वक्ष्यमाणोऽनेनो-
पलक्षणीयः । 'अभ्यास—' इत्यादिश्लोकत्रयार्थमाह तत्रेति ।
योगशब्दस्य सम्बन्धमात्रपरत्वे नैरर्थक्यादत्त ध्यानपरत्वं वक्तुं
युक्तं, तत्पुरुषाच्च द्वन्द्वस्योभयपदार्थप्रधानत्वात्परिग्राह्यत्वम-
स्तीति तदाह—अभ्यासयोगाभ्यामिति । 'नान्यगामिना'
इत्येतन्नैकादिशब्दवत्, अनन्यगामिनेत्यर्थः । अन्यत्र विषया-
न्तरे गन्तुं शीलं नास्येति नान्यगामि । अभ्यासयोगशब्देन प्राची-
नचिन्तनस्योक्तत्वात्, 'अनुचिन्तयन्' इत्येतदन्तिमस्मृतिपर-
मिति प्रदर्शनाय अन्तकाल इत्युक्तम् । चिन्तनस्य ध्यानस्य
च पुरुष एवात्त कर्म; स च परमशब्देन विशेषितत्वादीश्वर एवे-
त्यभिप्रायेण मामित्यादि पदद्वयम् । 'दिव्यम्' इत्यस्य सूर्य-
मण्डले स्थितमिति शङ्करोक्तं निर्मूलम्, 'आदित्यवर्णं
तमसः परस्तात्' [८।९] इति वक्ष्यमाणविरुद्धं चेत्यभिप्राये-

णाह— वक्ष्यमाणप्रकारमिति । अनन्तरश्लोकद्वयेनेति शेषः ।
कथमैश्वर्यार्थिनोऽनपेक्षितपरमपुरुषप्राप्तिः फलतयोच्यते ? इत्य-
त्राह— आदिभरतेति । अन्तकाले स्मर्यमाणभोगप्रदानोपयु-
क्ताकारविशिष्टपरमपुरुषसमानैश्वर्यप्राप्तिरिह परमपुरुषप्राप्तिः ।
तत्साम्यापत्तिरेव हि तत्प्राप्तिरिति 'यं यम्' [८।६] इति
श्लोकेनोदाहृतेति भावः । 'आरम्भणसंशीलनं पुनः पुनरभ्यासः'
इति वाक्यकारवचनानुरोधेनाभ्यासशब्दार्थमाह—अभ्यास
इति । पुनःपुनरिति वचनान्मध्येऽवश्यम्भाविभिः कैश्चिद्व्यव-
धानं सूचितमित्यभिप्रायेणोक्तं नित्यनैमित्तिकाविरुद्धे-
ष्विति । सर्वेषु कालेष्विति न केवलं योगकाले, तदातनस्य
शीलनस्य योगशब्देनोपात्तत्वादिति भावः । आरम्भणमालम्ब-
नम्; तच्चातोपास्यशब्देन व्याख्यातम् । योगशब्देनात्वाङ्गिस्व-
रूपमुच्यते इत्यभिप्रायेणाह— योगस्त्विति । यथोक्तमिति
अत्यर्थप्रियविशदतमप्रत्यक्षतापन्नमित्यर्थः ॥ ८ ॥

३ रा. भा.— कविं सर्वज्ञं, पुराणं पुरातनम्, अनुशासितारं विश्वस्य प्रशासितारम्, अणो-
रणीयांसं जीवादपि सूक्ष्मतरं, सर्वस्य धातारं सर्वस्य स्रष्टारम्, अचिन्त्यरूपं सकलेतर-
विसजातीयस्वरूपम्, आदित्यवर्णं तमसः परस्तात् अप्राकृतस्वासाधारणादिव्यरूपं, तमेवम्भूत-
महरहरभ्यस्यमानभक्तियुक्तयोगवलेनारूढसंस्कारतया अवलेन मनसा प्रयाणकाले भ्रूवोर्मध्ये प्राण-
मावेश्य संस्थाप्य, तत्र भ्रूमध्य दिव्यं पुरुषं योऽनुस्मरेत्, स तमेवोपैति तद्भावं याति; तत्समानै-
श्वर्यो भवतीत्यर्थः ॥ ९ ॥ १० ॥

४ वे. ता. चं.— कान्तदर्शी हि कविरित्युच्यते; अत्र
तु कविशब्दः ईश्वरविषयत्वात् सर्वदर्शित्वपर इत्यभिप्रायेणाह—
सर्वज्ञमिति । पुराणशब्देनानादित्वं विवक्षितमित्यभिप्रायेणोक्तं
पुरातनमिति । अनुपूर्वः शासिर्विविच्य ज्ञापनार्थं इत्येतावन्मा-
त्रपरस्वन्द्यासाय विश्वस्य प्रशासितारमित्युक्तम् । ईश्वरस्य
सतोऽनुशासनमाज्ञापनमेवेति भावः । अनुशासनं कस्यत्याका-
ङ्क्षायां 'सर्वस्य धातारम्' इत्यत्र सर्वस्येति पदमाकर्षणीयम्,
विशेषनिर्देशाभावाद्वा सर्वविषयत्वमित्यभिप्रायेण—विश्वस्ये-
त्युक्तम् । "एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गी यावापृथिव्यौ
विद्यते तिष्ठतः' [बृ. उ. ३।८।९] इत्यादिकमत्र भाव्यम् ।
"अन्तः प्रविष्टः शास्ता जवानाम्' [य. आ. ३।३] इत्यादिषु
प्रशासनसहपठितान्तःप्रवेशौपयिकसूक्ष्मतरत्वमत्त 'अणोरणीयां-
सम्' इत्युच्यते इत्यभिप्रायेणोक्तं—सूक्ष्मतरमिति । "धाता पुर-
स्ताद्यमुदाजहार" "सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथा पूर्वमकल्पयत्"

[ऋक्सं. ८।८।४।८।३ तै. ना. १।३।८] इत्यादिषु धातुशब्दस्य
स्रष्टारि प्रयोगाद्धानां चानेकार्थगर्भत्वात् सर्वस्य स्रष्टार-
मित्युक्तम् । 'विष्णुना विद्यते भूमि' 'सर्वाधारं धाम
विष्णुसंज्ञम्' इत्युक्तं सर्वाधारत्वं सर्वेष्वष्टरेवेति फलितोक्तिर्वा ।
उक्तप्रकाशेश्वरस्वरूपस्य सामान्यतो दृष्टैस्तकैरसम्भव-
नीयतां केचिदभिमन्येरन्निति तन्निरासपरम् । 'अचिन्त्यरूपम्'
इतिपदमित्यभिप्रायेणाह सकलेतरविसजातीयस्वरूप-
मिति । वर्णयोगस्य स्वरूपेणाघटनात् प्रमाणसिद्धविलक्षणविश-
द्वारा तद्योगमाह अप्राकृतेति । 'येन सूर्यस्तपति तेजसेदः'
[य. तै. ब्रा. ३।१।९।७] "यस्यादित्यो भासुपयुज्य भाति"
"तस्य भासा सर्वमिदं विभाति" [मुं. उ. २।२।१०]
"(तं) तद्देवा ज्योतिषां ज्योतिः" [बृ. उ. ४।४।१६] इत्यादिषु
निरतिशयदीप्तियोगः सिद्धः । "आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्"
[य. सं. ३।१।९।८ श्वे. उ. ३।८] इति श्रुतिखण्डस्यात्र निबन्धः

“तम आसीत्” [ऋक्सं. ८।७।१७३ यजुः २।७।९] “तमसस्त-
न्महिनाजायतैर्क” [यजुः २।४।९] “यदा तमः” [श्वे. उ.
४।१८] इत्यादिश्रुत्यन्तरोपलक्षणार्थः । तेन ‘तमसः’ इति
सर्वकारणभूततमोद्भव्यविवक्षा । ‘तमसः परस्तात्’ इत्यनेन
फलितमप्राकृतत्वम् ; तत एव चाकर्माधीनत्वं, नित्यत्वं, निर-
वद्यत्वमित्यादि सूचितम् । एतच्छ्लोकच्छायश्च मानवः श्लोकः—
‘प्रशासितारं सर्वेषामणीयांसम—[णोरपि]—णीयसाम् ।
रुक्माभं स्वप्रधीगम्यं विद्या (तं)—तु पुरुषं परम्’—[मनुः १२।
१२२] इति । अनुकूलानां हितरमणीयत्वाद्याकारेण हिरण्य-
वर्णत्वस्वभाभत्वादिव्यपदेशः । प्रतिकूलदुष्प्रेक्षत्वप्रकाशातिरे-
कादिविवक्षया आदित्यवर्णत्वाद्युक्तिः । ‘दिवि सूर्यसहस्रस्य’
[११।१२] इत्यादि च वक्ष्यति । एतेनादित्यशब्दस्य नित्य-
चैतन्यप्रकाशपरत्वं, तमशब्दस्य चाज्ञानविषयत्वं परोक्तं (शं.)
निरस्तम् ।

श्लोकद्वयस्यान्वयं दर्शयति— तमेवम्भूतमित्यादिना ।
भक्त्या युक्तो योगबलेन’ इति पृथङ्निर्देशात् परो-
क्तप्राणजयबलादिपृथगर्थताप्रतीतिः स्यादिति तदपाकरणाय
विशिष्टैकार्थतां दर्शयितुं भक्तियुक्तयोगबलेनेत्युक्तम् ।

५ आ. मा. भा.— सदा तद्भावभावितत्वं स्पष्टयति— अभ्यासेति । अभ्यास एव योगोऽभ्या-
सयोगः । दिव्यं पुरुषं पुरिशयं पूर्णं च “स वा अयं पुरुषः सर्वासु पूर्षु पुरिशयो नैनेन किञ्चनानावृतं
नैनेन किञ्चनानासंवृतम्” [बृ. उ. २।५।१८] इति श्रुतेः । दिव्यं सृष्ट्यादिक्रीडायुक्तम् । दिवु
क्रीडा—[धा. पा. ४।१] इति धातोः ॥ ८ ॥

६ ज. प्र. दी.— कुतोऽयमर्थः ? इत्यत उत्तरत्रैवमेव
व्याख्यानादिति भावेनाह— सदेति । द्वन्द्वादिशङ्काव्युदासार्थ-
माह— अभ्यास एवेति । अभ्यासातिरिक्तस्य योगस्य
प्रकृतोपयोगिनोऽभावादिति भावः । ‘पुरुषश्चाधिदैवतम्’
[८।४] इति प्रकृतो हिरण्यगर्भोऽञ्जोच्यत इति प्रतीतिनिरासार्थ-
माह दिव्यमिति । दिव्यत्वेन विशेषणात् ईश्वर एवायमि-
त्यर्थः । ‘पृ पालनपूरणयोः’ [धा. पा. ३।४] इत्यतः

मनसोऽचलत्वे हेतुरिदम् ; तस्य चावान्तरव्यापारः योग्यपर्याय-
युक्तशब्देन विवक्षित इत्याह आरूढसंस्कारतयेति ।
‘आवेश्य’ इत्यनेन योगप्रकरणेषूक्तं निश्चलावस्थापनं विवक्षि-
तमित्याह संस्थाप्येति । अत्र पुरुषध्यानस्यापि भ्रूमध्यमेव
देशः देशान्तरानभिधानाद्योगप्रकरणान्तरेषूपदेशाच्च तदिसद्धेरिति
विभाव्योक्तं तत्र भ्रूमध्य इति । तमेवम्भूतं दिव्यं पुरुषम्
इत्यन्वयः । ‘तं तमेवैति’ [८।६] इत्यवधारणदेशेनात्
‘स तं परं पुरुषम्’ इत्यत्रापि ‘तं’ इतीतरव्यवच्छेदपर-
मित्यभिप्रायेणाह स तमेवोपेतीति । ‘यः प्रयाति स मद्भावं
याति’ [८।५] इति प्रकान्तप्रकार एवात्र विवक्षित इति
दर्शयति तद्भावं यातीति । भावप्रधानोऽत्र निर्देश इति
भावः । तत्र तादात्म्यादिभ्रमं व्युद्स्यति तत्समानैश्वर्यो
भवतीत्यर्थ इति । परमसाम्यापतिव्यवच्छेदाय समानैश्वर्यं
इत्युक्तम् । एतेन ‘कविम्’ इत्यादिभिः सर्वज्ञत्वादयो गुणाः
ऐश्वर्यप्रदत्वार्थमनुसन्धेयतयोक्ताः, न तु प्राप्यत्वार्थमिति
फलितम् । एवमन्तिमकालस्मर्तव्यतया निर्दिष्ट एवाकारः प्रागपि
ध्येयतयोक्त इति मन्तव्यम् । एवमुत्तरत्रापि ॥ ९ ॥ १० ॥

५ आ. मा. भा.— ध्येयमाह— कविमिति । कविं सर्वज्ञम् “यः सर्वज्ञः” [मुं. उ. १।९]
इति श्रुतेः । ‘त्वं कविः सर्ववेदनात्’ इति च ब्राह्मे । धातारं धारणपोषणकर्तारम्, ‘डुधाञ् धारण-
पोषणयोः [धा. पा. ३।१०] इति धातोः । “धाता विधाता परमोत सन्दृक्” इति च श्रुतिः ।
‘ब्रह्मा स्थाणुः’ इत्यारभ्य ‘तस्य प्रसादादिच्छन्ति (ते तत्प्रसादाद्दृच्छन्ति) तदादिष्टफलां गतिम्’
[म. भा. १२।३३४।३५-३९] इति च मोक्षधर्मे । तमसोऽव्यक्तात्परतः स्थितम् । “तमसः पर-
स्तादित्यव्यक्तं वै तमः परस्ताद्धि सततः” इति पिप्पलादशाखायाम् “मृत्युर्वाच तमो मृत्युर्वा”
“मृत्युर्वै तमो ज्योतिरमृतम्” [बृ. उ. १।३।२८] इति श्रुतेः ॥ ९ ॥

६ ज. प्र. दी.— उत्तरश्लोकगतविशेषणबलाच्च परमात्मै-
वायमिति भावेन तत्तात्पर्यमाह— ध्येयमिति । आह विशिन-
ष्टीत्यर्थः । ननु कवित्वमन्येषामप्यस्ति, तत्कथं भगवतो विशे-
षणं ? इत्यत आह— कविमिति । परमेश्वरस्य सर्वज्ञे प्रमिते

भवेद्विदं व्याख्यानम्, तदेव कुतः ? इत्यत आह— य इति ।
सर्वज्ञः कविशब्दार्थ इत्येतत्कुतः ? इत्यत आह— त्वमिति ।
अन्येषां तु ‘सर्वे विमोहितधियः’ इत्यादिना सर्वज्ञाभावः
प्रमितः । ननु धाता विरिञ्चोऽपि प्रसिद्धः, तत्कथमेतद्भगवतो

विशेषण ? इत्यत आह— धातारमिति । कुतोऽयमर्थः । इत्यत आह— दुधात्रिति । तृचः कर्तृवाचित्वे प्रसिद्धमेव । परमेश्वरस्य धातृत्वसद्भावे किं प्रमाणं ? इत्यत आह— धातेति । विधाता कर्ता । परमा सन्दृक् परमज्ञानरूपः । ' सर्वस्य धातारं ' इत्येतत् भगवत् एव, नान्येषामित्यत्र प्रमाणमाह— ब्रह्मेति ।

तेन भगवताऽऽदिष्टं दत्तं फलं सुखं यस्यां सा तथोक्ता । मोक्षधर्मे कथितमिति शेषः । तमसः परस्तादित्येतत् आदित्यादि-साधारणं इत्यतो द्वेषा सप्रमाणकं व्याचष्टे— तमस इति । स्थितमिति शेषोक्तिः । अप्राकृतविग्रहमित्यर्थः ॥ ९ ॥

६ आ. मा. भा.— वायुजयादियोगयुक्तानां मृतिकाले कर्तव्यमाह विशेषतः— प्रयाणकाल इति । वायुजयादिरहितानामपि ज्ञानभक्तिवैराग्यादिसम्पूर्णानां भवत्येव मुक्तिः । तद्वतां त्वीषज्ज्ञानाद्यसम्पूर्णानामपि निपुणानां तद्बलात्कथञ्चिद्भवतीति विशेषः । उक्तं च भागवते [३।५।४५, ४६] ' पानेन ते देव कथामुवाचाः प्रवृद्धभक्त्या विशदाशया ये । वैराग्यसारं प्रतिलभ्य बोधं यथाऽञ्जसा त्वापुःकुण्ठधिष्ण्यम् ॥ तथाऽपरे त्वात्मसमाधियोगबलेन जित्वा प्रकृतिं बलिष्ठाम् । त्वामेव धीराः पुरुषं विशन्ति तेषां श्रमः स्यान्न तु सेवया ते ' इति । ' ये तु तद्भाविता लोका (के, हे) एकान्तित्वं समाश्रिताः । एतद्भ्यधिकं तेषां तत्तेजः प्रविशन्त्युत ' [म. भा. १२।३३४।४४] इति च मोक्षधर्मे । ' सम्पूर्णानां भवेन्मोक्षो विरक्तिज्ञानभक्तिभिः । नियमेन तथापीरजयादियुतयोगिनाम् ॥ वश्यत्वान्मनसस्वीषःपूर्वमप्याप्यते ध्रुवम् ' इति च व्यासयोगे ॥ १० ॥

६ ज. प्र. दी.— उत्तरश्लोकोक्तं सर्वं सर्वोच्चिकमिषुसाधारणमिति प्रतीतिनिरासार्थमाह— वायुजयादीति । साधका द्विविधाः, भक्त्यादिप्रधाना वायुजयादिप्रधानाश्चैत्यतो विशेषणं विशेषत इति । अनेन भक्त्यादीनां साधारण्यमाह । ननु च ' अनुस्मरेद्यः स तं परं पुरुषमुपैति ' [श्लो. ९-१०] इत्यन्यथादेकस्य वाक्यस्य कथं भिन्नविषयत्वम् ? उच्यते— एकस्मिन्नपि वाक्ये योगबलेनैव ' भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य ' इत्येतन्न सर्वविषयमित्येतावन्मात्रमत्र प्रतिपाद्यते । यथा " प्रातरुत्थाय " इति श्रुतौ ' न भृशं वदेत् ' इत्यादिकं किञ्चित्साधारणं किञ्चिद-

साधारणम् । कुतोऽस्यासाधारण्यं कल्प्यते ? इत्यत आह— वायुजयादीति । अतो न तत्सर्वसाधारणमिति शेषः । तर्हि को विशेषोऽन्येषां, येन वायुजयादिक्लेशमधिकमनुभवन्ति ? इत्यत आह— तद्वतां स्विति । निपुणानां, वायुजयादौ । कथञ्चिदल्पेत्यर्थः । किञ्चिच्छीघ्रं चेत्यपि ग्राह्यम् । अत्र प्रमाणान्याह— उक्तमिति । यथा यथार्थं बोधम् । धिष्ण्यं मन्दिरम् । इन्द्रियं त्वां विशन्त्येव, न तु त इवाञ्जसा । तद्भावितास्तेन भगवता वासिताः । एतन्मुक्तिलक्षणं फलम् । तेजो नारायणाख्यम् । ईरः समीरः । ध्रुवं ब्रह्माप्यते तैः ॥ १० ॥

७ ह. पै. भा.— अभ्यासयोगयुक्तेनेति अभ्यस्यत इत्यभ्यासः, अभ्यासश्चासौ योगश्चेत्यभ्यासयोगः, तेन युक्तेनाभ्यासयोगयुक्तेन परमं श्रेष्ठतमं दिव्यमप्राकृतं पार्थ ! अनुचिन्तयन्त्याति तं नान्यगतिमित्यर्थः ॥ ८ ॥ कविं क्रान्तदर्शिनं सर्वज्ञं पुराणं पुरातनमनुशासितारं सर्वप्राणिनां स्वधर्मस्थितिनिमित्तमणोरणीयांसं सूक्ष्मादपि सूक्ष्मतरमनुस्मरेद्यः सर्वस्य धातारमचिन्त्यरूपमचिन्त्यं रूपं यस्य तमादित्यवर्णं प्रकाशरूपं तमसः परस्तात्परतो वर्तमानम् ॥ ९ ॥ प्रयाणकाले मनसाऽचलेन चलनवर्जितेन भक्त्या युक्तो योगबलेन चैव योगस्य बलं योगबलं तेन भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य व्यवस्थाप्य सम्यग्यथाशास्त्रं स तं परं ब्रह्म पुरुषमात्मानं दिव्यमुपैति ॥ १० ॥

परम निरतिशयम्, अत एव दिव्यमप्राकृतं पुरुषमनुचिन्तयन् तमेव याति प्राप्नोति ॥ ८ ॥ अनुचिन्तनीयः पुरुषः कीदृशः ? तत्राह— कविमिति । कविं सर्वज्ञं पुराणमनादि अनुशासितारं निखिलजगन्नियन्तारं, अणोः सूक्ष्मात्परमाण्वादेरपि अणीयांसं सूक्ष्मतरं दुर्विज्ञेयं, सर्वस्य धातारं पोषकं, अचिन्त्यमपरिमितमहिमतया चिन्तयितुमशक्यं रूपं यस्य तं तथोक्तम्, आदित्यस्येव सकलजगद्भासको वर्णः प्रकाशो यस्य तम्, सर्वजगद्भासकमित्यर्थः ।

८ वें. ब्र. गि.— एवं सप्तप्रधानासुत्तरमुक्त्वा इदानीमन्तकालीनभगवत्स्मरणकारणीभूतान् भगवदुपासनभेदान् वक्तुमारभते— अभ्यासेति । अभ्यासश्च योगश्चेत्यभ्यासयोगौ । नित्यनैमित्तिकाविरुद्धकालेषु मनसोपास्यसंशीलनं अभ्यासः, योगस्वहरहयोंगकालेऽनुष्ठीयमानं यथोक्तलक्षणमुपासनम्, ताभ्यां युक्तेन, अत एव हेतोर्नान्यगामिना, अन्यं विषयं गन्तुं शीलमस्येत्यन्यगामि, तत्र भवतीति नान्यगामि । ' गमिकर्मीकृतनकनीटता ' इतिवन्न समासः । तेन चेतसा

परम निरतिशयम्, अत एव दिव्यमप्राकृतं पुरुषमनुचिन्तयन् तमेव याति प्राप्नोति ॥ ८ ॥ अनुचिन्तनीयः पुरुषः कीदृशः ? तत्राह— कविमिति । कविं सर्वज्ञं पुराणमनादि अनुशासितारं निखिलजगन्नियन्तारं, अणोः सूक्ष्मात्परमाण्वादेरपि अणीयांसं सूक्ष्मतरं दुर्विज्ञेयं, सर्वस्य धातारं पोषकं, अचिन्त्यमपरिमितमहिमतया चिन्तयितुमशक्यं रूपं यस्य तं तथोक्तम्, आदित्यस्येव सकलजगद्भासको वर्णः प्रकाशो यस्य तम्, सर्वजगद्भासकमित्यर्थः ।

तमसः अज्ञानान्धकारात्परस्ताद्वर्तमानं प्रकाशरूपत्वेन तन्निवर्तकम्, एवम्भूतं योऽनुस्मरेच्चिन्तयेत् स तं पुरुषं यातीति पूर्वैण सम्बन्धः ॥ ९ ॥

एवमुपासीनस्यान्तकालीनभगवदनुस्मरणपूर्वकं तस्यासि-
प्रकारं दर्शयति—प्रयाणकाल इति । एवमहरहरभ्यस्य-
मानया भक्त्या भजनेन युक्तः तस्यैव भक्तियोगस्य यद्गलं
चिरकालाभ्यासजनितचित्तस्थैर्यलक्षणं तेन युक्तः, तत एव
हेतोः प्रयाणकाले मरणकाले च अचलेन परमपुरुषैकाग्र्येण
चेतसा तं पुरुषमनुस्मरेदिति पूर्वस्मादनुषङ्गः । स चैवमनु-
स्मरन् तं दिव्यं परं पुरुषमुपैति । कीदृशो भूत्वा ? भ्रुवोर्मध्ये

९ व० त० दी०— एवं सप्तप्रश्नानामुत्तरं निरूप्य प्रयाणकाले योगिनां ज्ञानिनां भक्तानां च तत्तत्स्वरूप-
प्राप्त्यात्मकं फलमाह—अभ्यासयोगेति । नान्यगामिना विषयाद्यगामिना—(अक्षराद्यगामिना)—ऽनुचिन्तयन्परमं
पुरुषं नारायणं दिव्यं सूर्यस्थं याति तमेव विशिनष्टि—कविमिति । यो योगी सर्गमर्यादाधिदेवं परमात्मानं अणो-
रणीयांसं समनुस्मरेत् अणोर्जीवाद्युत्तरम् ‘अण्वीं जीवकलां ध्यायेत्’ इति वाक्यात् । आदित्यवर्णं स्वप्रकाश-
स्वरूपं तदन्तर्वर्त्तिरूपं वायुरूपं पुरुषसूक्तप्रतिपाद्यस्वरूपं वा तमसः प्रकृतेः परस्तात्परतरम् ॥ ८ ॥ ९ ॥

ध्यानप्रकारं कालं चाह—प्रयाणकाल इति । भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्येति । स तं परं पुरुषमुपैति तत्समाकारः
सामीप्यरूपमाप्नोति ॥ १० ॥

१० पु. अ. त.—अथ तव तु मयासिर्निस्सन्दिग्धासाक्षा-
न्मयोपदिष्टत्वात् किन्तु मदाज्ञानव्यतिरेकेणापि येऽनन्यभावेन
स्मरन्ति तेऽपि मां प्राप्नुवन्तीत्याह—अभ्यासेति । हे पार्थ
मद्भक्त ! अभ्यासो भगवत्सङ्गानुशीलनं, स एव योग उपायः,
तद्युक्तेन नान्यगामिना अन्यत्रोत्तमत्वज्ञानजचाञ्चल्यदोषरहि-
तेन चेतसा दिव्यं क्रीडात्मकं परमं पुरुषं पुरुषोत्तमभावं
निर्जितचेतसा अनुचिन्तयन् भगवत्कृतस्मरणानन्तरं चिन्तयन्
स्मरन् हे पार्थ ! तमेव याति प्राप्नोतीत्यर्थः । पार्थेति सम्बो-
धनेन पृथासम्बन्धान्मत्कृतस्मरणानन्तरस्मरणेन यथा त्वं
मामाप्नोषीति बोध्यते ॥ ८ ॥

चिन्तनीयस्वरूपधर्मानाह द्वाभ्याम्—कविमिति । कविं
शब्दार्थरसिकं स्वगुणानुवर्णनश्रवणानन्दसंसूचितानुग्रहम्,
पुराणं अनादिसिद्धं सर्वदैकरसम्, अनुशासितारं भावादि-
धर्मनियन्तारम्, अणोरणीयांसं अणोः सूक्ष्मात् अणीयांसं
सूक्ष्मम् । अयं भावः—सूक्ष्माजीवात् सूक्ष्मं जीवभाव-

सम्यक्प्राणमावेश्य, प्रथमं हृत्पुण्डरीके स्वात्मानं वशीकृत्य
तत उर्ध्वगामिन्या सुषुम्णनाढ्या गुरूपदिष्टत्वमर्त्ना भूमिजय-
क्रमेण भ्रूमध्यगते आज्ञाचक्रं तं स्थापयित्वा ततो ब्रह्मरन्ध्रा-
दुत्क्रम्य पुरुषमुपैति । “अन्तरेण तालुके । य एष स्तन इवा-
वलम्बते, सेन्द्रयोनिः । यत्रासौ केशान्तो विवर्तते । व्यपोह्य
शीर्षकपाले” [तै. उ. १।६।१] “शतं चैका च हृदयस्य
नाढ्यस्तासां मूर्धानमभिनिसृष्टैका । तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति
विष्वङ्मुन्या उक्कमणे भवन्ति” [कठो. ६।१६ छां. उ. ८।६।६]
इत्यादिश्रुत्यर्थोऽत्रानुसन्धेयः ॥ १० ॥

भावनयोग्यस्वरूपप्राकट्येन तद्बुद्धिं बहिस्तदृष्ट्यादिस्थिति-
योग्यम् । सर्वस्य स्वक्रीडायोग्यस्य भावादिरूपाक्षरादि-
रूपपदार्थस्य धातारं पोषकम् । अचिन्त्यरूपं अलौकिकक्रीडा-
द्यपरिमेयमहिमानम् । आदित्यवर्णं रसात्मकतापतेजसा सर्व-
प्रकाशकम् । तमसः परस्तात् प्रकृतेः परस्ताद्वर्त्तमानम् ।
अत्रायं भावः—भावात्मकप्राप्तभक्तस्वरूपं प्रकटितलीलास्व-
रूपात् सर्वदा रसात्मकत्वेन वर्तमानमेवं पुरुषं पुरुषो-
त्तमम् ॥ ९ ॥

प्रयाणकाले अन्तकाले मनसा निश्चलेन मनसा सर्व-
कामरहितेन च पुनः योगबलेनैव संयोगात्मकभावेनैव
भ्रुवोर्मध्ये भाग्यस्थाने सन्तं विद्यमानं योऽनुस्मरेद्भगवत्कृ-
तस्मरणानन्तरं स्वार्थेप्रकटज्ञानेन स्मरेत्, स तस्मिन्नेव
प्राणमावेश्य सम्यक् भावात्मकस्वरूपप्राप्त्या परं पुरुषं पुरुषो-
त्तमं दिव्यं क्रीडात्मकं उपैति समीपे दास्येन प्राप्नो-
तीत्यर्थः ॥ १० ॥

११ नी० भा० दी०— एतदेव श्लोकत्रयेण विवृणोति—अभ्यासेति । अभ्यासयोगयुक्तेन ‘तत्र स्थितौ
यत्नोऽभ्यासः’ [पा. यो. सू. १।१३] इति सूत्रितोऽभ्यासः, तत्र ध्येये वस्तुनि चित्तस्य स्थिरीकरणार्थो यत्नः, स च
विजातीयप्रत्ययानन्तरितसजातीयप्रत्ययप्रवाहीकरणरूपः, सोऽत्राभ्यासः । तत्र भाव्यो विषयः सिद्धः विष्णुप्रति-
मादिविराडादिर्वा । अस्तिद्वस्तु मानसप्रतिमादिः, तत्रासिद्धे मनसः प्रतिमाकारतासम्पादने तत्र स्थैर्यसम्पादने
ते विषयभेदाद्विगुणो यत्नः कर्त्तव्यो भवति । सिद्धे तु चित्तस्थिरीकरणार्थं एकं एव यत्नः ।

तत्र यथा स्वतः स्वच्छः स्फटिको जपाकुसुमोपरागाहोहितः स्फटिक इति तत्र लौहित्याध्यासः, तत्प्राबल्या-
त्तत्रैव स्फटिकधीप्रमोषे पद्मरागत्वाध्यासः, पद्मरागेऽपि चन्द्रिकायामिन्द्रनीलत्वाध्यासः, तत्रैव तदानीमेव किञ्चि-
दूरस्थे निहीनोपलम्बाध्यास इत्युत्तरोत्तराध्यासक्रमेण शुद्धं एकं एव स्फटिकः पञ्चविधो भवति; एवं स्वतःशुद्धं
चैतन्यं, मायोपरागात्तदेवेश्वरः, मायाप्राबल्ये तस्यैवेश्वरत्वांशप्रमोषे तत्रैव सूत्रात्माध्यासः, सूत्रेऽप्यज्ञानदाढ्या-
द्विराडध्यासः, तत एव विराडेकदेशेषु शरीरादिषु आत्मत्वध्रमः ।

तत्र यथा घटान्तर्गतः प्रदीपो घटमात्रं भासयति, घटच्छिद्रात् बहिर्गतः किञ्चित्स्वप्रभया संसृष्टं विषयमव-
भासयति, सर्वात्मना घटाद्बहिर्गतस्तु कृत्स्नं भवनोदरवर्तिपदार्थज्ञातं प्रकाशयति; तद्देहान्तर्गतां चित्तिर्देहमात्रं
भासयति, देहच्छिद्राच्चक्षुरादेर्वहिर्गता सती तत्सन्निकृष्टं कञ्चिद्विषयं रूपादिकमवभासयति, सर्वात्मना गुरुक्त-
युक्त्या देहकृतपरिच्छेदाभिमाने त्यक्ते त्वपरिच्छिन्ना सती कृत्स्नं विराडात्मानमवभासयति । यथोक्तं बाह्यप्रन्थे-
ष्वपि—‘मणिद्रुतवहतारासोमसूर्यादयोऽपि क्षितिविषयमिहाल्पं बाह्यमुद्योतयन्ति । सहजलयसमुत्थं द्योतयेज्योति-
रन्तस्त्रिभुवनमपि सूक्ष्मस्थूलभेदक्रमेण’ इति । सहजलयसमुत्थं सहजः स्वाभाविको देहकृतपरिच्छेदाभिमानः,
तस्य लयमात्रादेव उत्थितं क्रमेण सङ्कल्पक्रमेण सदीक्षणमात्राभिनिर्वृत्तत्वात्सर्वस्य प्राक्सङ्कल्पादसत्त्वात् । तथा
च श्रुतिः—“स यदि पितृलोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति” [छां. उ. ८।२।१] इति ।
‘दोषनिमित्तं रूपादयो विषयाः सङ्कल्पकृताः’ [न्या. द. ४।२।२] इत्यक्षपादसूत्राच्च । दोषा रागादयः ।

तदेवं प्रकाशमाने विराजि ‘अहमेवेदं सर्वोऽस्मीति मन्यते सोऽस्य परमो लोकः’ इति शास्त्रप्रामाण्यादुपासकेन
गृहीतोऽहङ्गहो यद्यपि वस्तुतत्त्वापेक्षया भ्रान्तिरूपस्तथापि स्वाभाविकाद्देहाहङ्गहातसत्यरूपः । यथा स्फटिके ही-
नोपलत्वग्रहापेक्षया इन्द्रनीलत्वग्रहस्तद्वत् । यथा च स्फटिके प्रणिधीयमानं चक्षुरुत्तरोत्तरपाटविवृद्धाविन्द्रनीलत्वं
बाधित्वा पद्मरागत्वं, तद्बाधेन लोहितस्फटिकत्वं, तद्बाधेन शुद्धत्वं चावगच्छति । एवं गुरुक्तयुक्त्या प्रत्यगात्मनि
प्रणिधीयमानं मनोऽस्य बाह्याबाह्यं रूपमपोह्य आन्तरेऽन्तरे अवतिष्ठते । चरमं विशुद्धं रूपं प्राप्य तु स्वयमेव
विलीयते । यथोक्तम्—‘येन त्यजसि तत्त्यज’ [म. भा. १२।३२९।४०+३३१।४४] इति । येन मनसा त्यजसि
विराडादिभावं तदपि मनस्त्यजेत्यर्थः ।

तदेवं व्यवहारापेक्षया सिद्धेषु विराट्सूत्रान्तर्यामिषु मनसः स्थिरीकरणार्थं यत्नोऽभ्यासस्तत्फलभूतो योगः ।
समाधिर्धैर्यवस्तुन्येव चेतसः स्थैर्यं, तेन गुणेन युक्तं यच्चेतस्तेन । नान्यगामिना अनन्यगामिना नैकधेतिवत्समासः ।
तेन चेतसा परमं सर्वोत्कृष्टं पुरुषं निरस्ताशेषदोषम् “यत्सर्वेषां पुरस्तात्सर्वान्पाप्मन औषत्तस्मात्पुरुषः” [ब्र. उ.
१।४।१] इति निर्वचनात् । दिव्यं द्योतमानमनुचिन्तयन्नहमेव भगवान्सर्वात्मा वासुदेव इति सततमाचार्योपदेश-
मनुध्यायन् तमेव नदीसमुद्रन्यायेन याति हे पार्थ ! । तथा च श्रुतिः—“यथा नद्यः स्यन्दमानाः समुद्रेऽस्तं गच्छन्ति
नामरूपे विहाय । तथा विद्वान् पुण्यपापे विधूय (नामरूपाद्विमुक्तः) परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ” [मुं. उ. ३।२।८]
इति परात्सूत्रात्परं अन्तर्यामिणम् ॥ ८ ॥

तदेवमुपासनायाः स्वरूपमुक्त्वा उपास्यस्य स्वरूपमाह—कविमिति । कविं क्रान्तदर्शिनं, सर्वज्ञं, पुराणं
चिरन्तनं, अनुशासितारं जगतोऽन्तर्यामिणं, अपोः सूक्ष्मादप्याकाशादेरणीयांसं सूक्ष्मतरं, योऽनुस्मरेत् अनु-
चिन्तयेत् । सर्वस्य कर्मफलस्य धातारं विभागेन प्रदातारम् । अचिन्त्यरूपं नास्य रूपं विद्यमानमपि केनचिच्चि-
न्तयितुं शक्यम् । आदित्यवर्णं आदित्यस्येव नित्यप्रकाशरूपो वर्णो दीप्यमानता यस्य तं आदित्यवर्णं, सर्वजग-
दवभासकमित्यर्थः । तमसो देहेन्द्रियादावनात्मन्यात्माभिमानरूपाविद्यातः परस्तात् पराचीनं; सति देहाभिमाने
न प्रकाशते, योगयुक्त्या त्यक्ते तु तस्मिन् स्वयमेव प्रकाशत इत्यर्थः ॥ ९ ॥

उपासनायाः फलमाह—प्रयाणेति । प्रयाणकाले मनसाऽचलेन वृत्त्यन्तरवर्जितेन । भक्त्या भगवति
वासुदेवे आराध्यत्वबुद्ध्या युक्तः, योगबलेन योगो मनःप्राणेन्द्रियक्रियानिरोधः हृदयपुण्डरीके तेषां वशी-
करणमित्यर्थः । तस्यैव बलेन च युक्तो भूमिकाजयक्रमेण प्रागेव मूलाधारादिब्रह्मरन्ध्रान्तस्थानेष्वारोहाव-
रोहक्रमेण सञ्चारितपवनोऽन्तकाले भ्रुवोर्मध्ये आज्ञाचक्रे प्राणं आवेश्य सुषुम्नया नाड्या मूलाधारादुत्थापन-
पूर्वकं सम्यक् निवेश्य स्थापयित्वा । स्थापनप्रयोजनं तु अन्यविस्मरणपूर्वकं दिव्यपुरुषचिन्तनं, तच्च भ्रूमध्यादुपधु-
न्नीयमाने वायो मनो मुच्छामापद्यत इति तस्यासवस्थार्यां न भवतीत्यन्त्यप्रत्ययस्तत्रैव सम्पाद्यः । ततोऽचिरादि-
मार्गपर्वणा अमानवस्य पुरुषस्य स्थानविशेषप्रापकस्य प्राप्यस्थानस्य च तस्मिन्नेव स्मरणं कर्तव्यम् । तद्वासना-
वासितं मनो भ्रूमध्याद्योगिना ऊर्ध्वया नाड्या उल्लिखे प्राणे मुक्तेषुवद्ब्रह्माण्डखर्परं भिन्ना प्रचलिते सति लब्ध-
वृत्तिकं भूत्वा पूर्वसंस्कारप्राबल्याद्योगमाहात्म्याच्च दिव्योपाधुपेतमचिरादिपर्वदेवताभिरभिपूज्यमानमुत्तरोत्तरं स्थानं
प्रत्यतिवाह्यमानममानवेन च पुरुषेण सङ्गच्छमानं, तेन च यथाभिलषितं स्थानं प्रापितमात्मानं पश्यति ।
तदिदमुक्तं ‘भ्रुवोर्मध्ये सम्यक् प्राणमावेश्य’ इति । स एवं कृत्वा योगी ‘कवि पुराणं’ इत्युक्तलक्षणं परं पुरुषं
हिरण्यगर्भाख्यं सर्वस्य भूतजातस्य जनयितारं नारायणादिशब्दप्रतिपाद्यमुपैति समीपे प्राप्नोति ; तल्लोकं प्राप्नो-
गी. द्वि. १२

तीत्यर्थः । न हि पौराणिकानामिव वैदिकानां मते ब्रह्मविष्णुरुद्रलोकानामुपर्युपरि कल्पनाऽस्ति, किं तर्हि सर्वे हिरण्यगर्भलोकालये सत्यलोक एवान्तर्भवन्ति । “परा हि सोपासनकर्माभिितिर्हिरण्यगर्भप्राप्यता” इति बृहदा-
रण्यके तद्भाष्यादौ च स्पष्टम् ॥ १० ॥

ॐङ्कारब्रह्मोपासनं सफलः तत्प्रकारश्च ।

यदक्षरं वेदविदो वदन्ति विशन्ति यद्यतयो वीतरागाः * ।

‡ यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं सङ्ग्रहेणं प्रवक्ष्ये ॥ ११ ॥

१ शां. भा.— (योगमार्गानुगमनेनैव ब्रह्मविद्यामन्तरेणापि ब्रह्म प्राप्यत इत्येवं प्राप्तं इदमु-
च्यते ।) पुनरपि वक्ष्यमाणेनोपायेन प्रतिपित्सतस्य ब्रह्मणो वेदविद्वदनादिविशेषणविशेष्यस्याभि-
धानं करोति भगवान्— यदिति । यदक्षरं न क्षरतीत्यक्षरमविनाशि वेदविदो वेदार्थज्ञा वदन्ति
“ (तद्वा) एतद्वैतदक्षरं गार्गी ब्राह्मणा अभिवदन्ति” [बृ.उ. ३।८।८] इति श्रुतेः । सर्वविशेषनिवर्तक-
त्वेनाभिवदन्ति “ अस्थूलमनणु ” इत्यादि । किञ्च विशन्ति प्रविशन्ति सम्यग्दर्शनप्राप्तौ सत्यां
यद्यतयो यतनशीलाः सत्यासिनो वीतरागा विगतो रागो येभ्यस्ते वीतरागाः । यच्चाक्षरमि-
च्छतः—‘ज्ञातुं’ इति वाक्यशेषः—ब्रह्मचर्यं गुरौ चरन्ति आचरन्ति, तत्ते पदं तदक्षराख्यं पदं पदनीयं
ते तुभ्यं सङ्ग्रहेण—सङ्ग्रहः सङ्केपस्तेन—सङ्केपेण प्रवक्ष्ये कथयिष्यामि ॥ ११ ॥

२ आ. शां. व्या.— येनकेनचिन्मन्त्रादिना ध्यानकाले
भगवदनुस्मरणे प्राप्ते सत्यभिधानेन नियन्तुं स्मर्तव्यत्वेन प्रकृत-
परमपुरुषस्य त्रैविद्यबृहदप्रसिद्धया प्रामाणिकत्वमाह— पुनरपीति ।
उपायो वक्ष्यमाण ओङ्कारः । अविषये प्रतीचि ब्रह्मणि वेदार्थ-
विदामपि कथं वचनं ? इत्याशङ्क्याविषयत्वमत्यक्तवैवेति मत्वा
श्रुतिमुदाहरति— तद्वा इति । तथापि तस्मिन्नविषये सर्वविशेष-

शून्ये वचनमनुचितमित्याशङ्क्याऽऽह— सर्वेति । न केवलं
विद्वदनुभवसिद्धं यथोक्तं ब्रह्म, किन्तु मुक्तोपसृप्यतया मुक्ता-
नामपि सिद्धमित्याह— किञ्चेति । केषां पुनः सत्यासित्वं ?
तदाह— वीतरागा इति । ज्ञानार्थं ब्रह्मचर्यविधानादपि ब्रह्म ज्ञेय-
त्वेन प्रसिद्धमित्याह— यच्चेति । कथं तर्हि यथोक्तं ब्रह्म मम ज्ञातुं
शक्यं ? इत्याकुलितचेतसमर्जुनं प्रत्याह— तत्ते पदमिति ॥११॥

३ रा. भा.— अथ कैवल्यार्थिनां स्मरणप्रकारमाह— यदक्षरमिति । यदक्षरमस्थूलत्वादिगुणकं
वेदविदो वदन्ति, वीतरागाश्च यतयो यदक्षरं विशन्ति, यदक्षरं प्राप्तुमिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति,
तत्ते पदं सङ्ग्रहेण प्रवक्ष्ये— पद्यते गम्यते चेतसेति पदम् ; तत् निखिलवेदान्तवेद्यं मत्स्वरूपमक्षरं
यथोपास्यं, तथा सङ्केपेण प्रवक्ष्यामीत्यर्थः ॥ ११ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ मन्दप्रयोजनोक्तपरव्याख्या-
तिक्षेपाय ‘यदक्षरम्’ इत्यादिश्लोकत्रयस्यार्थमाह— अथेति ।
स्मरणशब्दोऽत्रोपासनस्यान्तिमप्रत्ययस्य च सङ्गाहकः, उभयो-

रपि स्मृतिविशेषत्वात् । “ नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम् ” [यजुः-
का. ३।५५।७] इत्युक्तप्रमाणान्तरागोचरत्वपरेण ‘ वेदविदो
वदन्ति’ इत्यनेन सूचितवेदोक्तप्रकारकथनम्— अस्थूलत्वादि-

* विशेषण निश्चेषेण इतो गतो रागो येषां ते वीतरागाः । ‡ श्रीमद्भगवद्गीतायाः श्रुतिमूलकत्वं प्रतिपादयत्यर्थं श्लोकः ।
तथाच श्रुतिः— “ यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं सङ्ग्रहेण ब्रवीम्योमित्येतत् । ” [कठो. २।१५] इति ।

१ सम्यग्बृहते निधीयतेऽनेनेति सङ्ग्रह उपायस्तेनोपायेनैतत्पदमभिधास्ये— उपायमत्र सतताभ्यासाय वक्ष्ये इत्यभिनव-
गुप्ताचार्याः । वामनस्तु—

पद्यते प्राप्यतेऽनेनेत्युपायः पदसञ्चितः । सम्यग्ग्रहश्च प्राणानां सङ्ग्रहः प्राणसंयमः ॥

भित्त्वा योगेन चक्राणि क्रमात्प्राणं समुन्नयेत् । भ्रूमध्यचक्रपर्यन्तमेतावत्पूर्वमीरितम् ॥

वक्ष्यत्यग्रे ब्रह्मरन्ध्रं भित्त्वा यानविधिं विधुः । तस्मात्सङ्ग्रहशब्देन ज्ञेयोऽत्र प्राणसङ्ग्रहः ॥

—इति व्याख्यायान्यमतमेवं दृषयति—

यत्तु सङ्केपत इति व्याख्यायानं तदसाम्प्रतम् । अत्र देवेन सङ्केपः सर्वत्रैवाश्रितो यतः ॥

किञ्चानुक्त्वाऽपि सङ्केपाद्वक्ष्य इत्यञ्जलोचनः । सङ्केपाद्वक्ति चेदत्र शेषिष्यति किमर्जुनः ? ॥ इति — अविगीता ।

गुणकमिति। “अस्थूलमनण्वहस्वम्” [बृ. उ. ३।८।८] इत्यादिश्रु-
तिरिह विवक्षिता। ब्रह्मचर्यं ऊर्ध्वरेतस्त्वादिकम् । यद्वा “अथ
यद्यन्न इत्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तत् ... अथ यत्सत्रायणमित्या-
चक्षते ... अथ यन्मौनमित्याचक्षते... अथ यदरण्यायनमि-
त्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तत्” [छां. उ. ८।१।१, २, ३] इति
श्रुतेः ब्रह्मप्राप्त्यर्था या काचिदपि चर्या ब्रह्मचर्यम् । वीतरागा
यतय एव “ यद्विच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति ” [कठो. २।१५]

इत्यत्रापि कर्तारः । एतेन फलोपाययोः प्रदर्शनम् । पदशब्द-
स्यात्र रूढार्थानुपपत्तेरुपपन्नं योगमाह— पद्यत इति । अत्र
पदशब्देन ज्ञानविषयत्वमुखेन उपास्यत्वादिकमभिप्रेतमित्याह—
गम्यते चेत्सेति । यत्तच्छब्दाभिप्रेतां प्रसिद्धिमाह— तन्निखि-
लेति । अक्षरशब्दस्यात्र विकारादिदोषरहितपरमात्मविषयत्वात्
मत्स्वरूपमित्युक्तम् । स्वासाधारणं रूपमित्यर्थः । अक्षररूप-
परमात्मोपासनमत्राक्षरस्वरूपजीवात्मात्प्राप्त्यर्थम् ॥ ११ ॥

५ आ. मा. भा.— तदेव ध्येयं प्रपञ्चयति— यदक्षरमित्यादिना । प्राप्यते मुमुक्षुभिरिति
पदम् । पदं गतौ [४।६३] इति धातोः। “तद्विष्णोः परमं पदम्” [ऋक्सं. १।२।६।५+कठो. ३।९]
इति श्रुतेश्च । ‘ गीयसे पदमित्येव मुनिभिः पद्यसे यतः ’ इति वचनान्नारदीये ॥ ११ ॥

६ ज. प्र. दी.— कर्ममुक्त्यर्थं ओङ्कारोपासनमुच्यत
इत्यन्यथाव्याख्यायानमपाकर्तुमाह— तदेवेति । वायुजययुतानां
भरणकाले कर्तव्यमेव, ‘मामनुस्मरन्’ [८।१३] इत्यादि-

विरोधादिति भावः । ननु पदत्वं शब्दस्यैवैकोकारस्य सम्भवति,
न विष्णोरित्यत आह— प्राप्यत इति । कर्मण्यकारप्रत्ययः ।
पदं स्वरूपमिति प्रयोगप्रदर्शनम् ॥ ११ ॥

७ ह. पै. भा.— यदिति । अक्षरं न क्षरतीत्यक्षरम् “एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि”
[बृ. उ. ३।८।९] इति श्रुतेः । वेदविदो वदन्ति । विशन्ति प्रविशन्ति । ब्रह्मचर्यं ब्रह्मचारिव्रतं चरन्त्य-
नुतिष्ठन्ति । सङ्ग्रहेण सङ्क्षेपेण प्रवक्ष्ये ॥ ११ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं ‘अभ्यासयोगयुक्तेन’ [८।८]
इत्यादिभिस्त्रिभिरेकमुपासनमुक्तम् । इदानीम् “सर्वे वेदा
यत्पदमाभनन्ति तर्पांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति । यद्विच्छन्तो
ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं सङ्ग्रहेण ब्रवीमि— ओमित्येतत्”
[१।२।१५] इति कठवल्गुक्तमोङ्कारब्रह्मोपासनं वक्तुं प्रति-
जानीते— यदक्षरमिति । वेदविदो यदक्षरं वदन्ति “एतद्वै
तदक्षरं गार्गि” [बृ. उ. ३।८।८] “अथ परा यथा तदक्षर-
मधिगम्यते” [छं. उ. १।१।५] इत्यादिभिः । न केवलं
वाचा वदन्ति, किन्तु श्रुक्ताः स्वप्राप्यतयाऽनुभवन्ति चेत्याह—
विशन्तीति । वीतरागा निस्स्पृहा यतयः यदक्षरं विशन्ति
स्वरूपतया प्रविशन्ति । न केवलं ज्ञानिभिरनुभूतम्, किन्तु
जिज्ञासूनामपि सर्वैः प्रयासस्तदर्थं एवेत्याह— यद्विच्छन्त

इति । ज्ञातुमिति शेषः। यज्ज्ञातुमिच्छन्तः साधकाः गुरुकुल-
वासादिरूपं ब्रह्मचर्यमाचरन्ति । ‘ब्रह्मचर्यं’ इति गृहस्थवान-
प्रस्थधर्माणां यागदानतपसामप्युपलक्षणम्, “तमेतं वेदानु-
वचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसानाशकेन”
[बृ. उ. ४।४।२२] इति श्रुत्या ब्रह्मचारिधर्माणामिव गृह-
स्थादिधर्माणामपि विविदिषासाधनत्वेन विधानात् । एवं
वेदानुवचनयज्ञदानतपोभिर्जिज्ञासितव्यं वीतरागैर्यतिभिः प्रवे-
ष्टव्यमखिलवेदरहस्यं कथमहं विजानीयामित्याकुलो मा भूः,
अहं खलु ज्ञापयामीत्यभिप्रायेणाह— तत्ते पदमिति ।
तदक्षराख्यं पद्यते गम्यत इति पदं ब्रह्म ते तुभ्यं सङ्ग्रहेण
सङ्क्षेपेण प्रवक्ष्ये यथा तव बोधो भवति तथा प्रकर्षेण
वक्ष्ये ॥ ११ ॥

९ व० त० दी०— इयं त्वधियज्ञप्राप्तिरुक्तयोगिनस्त्रिधोक्ता, अक्षरब्रह्मात्मचिन्तकानां ज्ञानिनां तु स एव च
लभ्यो भवतीति प्रतिजानंस्तदुपासकानाह— यदक्षरमिति । वेदविदो ब्राह्मणाः “एतद्वै तदक्षरं गार्गि” इत्यभि-
वदन्ति [बृ. उ. ३।८।८] । प्रायो वेदविदां वादोऽक्षरपर्यवसायीति गम्यते । यतयो वीतरागाः परमहंसाः यत्
विशन्ति एकत्वमाप्नुवन्तीति सङ्ख्यासिनां प्राप्यतयोक्तम् । ‘यद्विच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति’ इति ब्रह्मचारिणां तदक्षर-
स्वरूपं मत्पदरूपत्वात्पदम् ‘चैवे च सात्त्वतपत्तेश्चरणं प्रविष्टे’ इति वाक्यात् ‘अन्तर्गम्यवतारादिरूपे पादत्वमस्य
हि’ इति निबन्धाच्चरणरूपमेतत् ते सङ्ग्रहेण प्रवक्ष्ये तेषां गम्यमिति वक्ष्यामीत्यर्थः ॥ ११ ॥

१० पु. अ. त.— ननु भक्तियुक्ता अपि तदेव प्राप्नुवन्ति,
योगयुक्ता अपि च, तदा तयोः को विशेषः ? इत्याकाङ्क्षायां
तयोः प्राप्यरूपमाह— यदक्षरमिति । वेदविदो वेदान्तज्ञा
यदक्षरं वदन्ति, यत् वीतरागा विरागिणो यतयः सर्वत्यागा-

दिप्रयत्नवन्तो विशन्ति यत्रैक्यं प्राप्नुवन्ति, यद्विच्छन्तो
यत्स्वरूपज्ञानेन प्राप्तीच्छवः ब्रह्मचर्यमिन्द्रियनिग्रहं गुरुकुले
चरन्ति, तत्पदं तेषां प्राप्यं ते तुभ्यं सङ्ग्रहेण सङ्क्षेपेण ज्ञानार्थं
प्रवक्ष्ये कथयिष्यामीत्यर्थः ॥ ११ ॥

११ नी० भा० दी०— ‘भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य’ [१०] इत्युक्तं तर्किकं कृत्वा कर्तव्यं ? तत्कृत्वा च किं कर्तव्यं ?
इत्येतद्व्यं वदिष्यंस्तत्र प्रतीकत्वेन चिन्त्यं प्रणवं तावद्वाच्यवाचकयोरभेदविवक्षया स्तौति— यदिति । यदक्षरं प्रण-

वाख्यं वाचकं वेदविदो वेदादौ वदन्ति । यद्वा यदक्षरं ब्रह्म तद्वाच्यं— “ एतद्वै तदक्षरं गार्गी ब्राह्मणा अभिवदन्त्य-
स्थूलमनण्वहस्वमदीर्घम् ” [बृ.उ.३।८।८] इत्येवंलक्षणं वा वेदविद उपनिषद्विदो वदन्ति, यच्च यतयो विशन्ति ब्रह्म-
प्रतीकत्वेन शरणीकुर्वन्ति; पक्षे सम्यग्दर्शने सति सरित्सागरन्यायेन यत्प्रविशन्ति यतयः । यदक्षरमिच्छन्तो
ब्रह्मचर्यं चरन्तीति पक्षद्वयेऽपि समानम् । तत्ते पदं वर्णत्रयात्मकं पदनीयं वा स्थानं विष्णोः परमं पदं संग्रहेण
प्रवक्ष्ये । अयं च वाच्यवाचकयोरभेदः श्रुतिच्छायाया गम्यते “ अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मात् ” [कठो. २।१४]
इति सर्वधर्मातीतं ब्रह्म प्रकृत्य “ सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति तपांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति । यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं
चरन्ति तत्ते पदं सङ्ग्रहेण ब्रवीम्योमित्येतत् ” [कठो. २।१५] इत्योङ्कारेणोपसंहारात् तत्फलं च प्रतीकभावात् ओ-
ङ्कारं प्रतीकत्वेन प्रकल्प्य तद्वारा शुद्धं शबलं वा ब्रह्म प्रतिपत्तव्यम् । तथा च श्रुत्यन्तरे “ एतद्वै सत्यकाम परं
चापरं च ब्रह्म यदोङ्कारः ” इत्युपक्रम्य “ तस्मात् (एवं) विद्वानेतेनैवायतनेनैकतरमन्वेति ” [प्रश्नो. ५।२]
इति दृष्टम् । आयतनं शालग्रामवत् प्रतीकं तेन ॥ ११ ॥

सर्वद्वाराणि संयम्य मनो हृदि निरुध्य च ।

मूर्ध्याधायाऽऽत्मनः प्राणमास्थितो योगधारणाम् ॥ १२ ॥

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन्मामनुस्मरन् ।

यः प्रयाति त्यजन्देहं स याति परमां गतिम् ॥ १३ ॥

१ शां. भा.— “ स यो ह वैतद्भगवन्मनुष्येषु प्रायणान्तमोङ्कारमभिध्यायीत ! कतमं वाच
स तेन लोकं जयतीति । तस्मै सहोवाच, एतद्वै सत्यकाम परं चापरं च ब्रह्म यदोङ्कारः ” [५।१;२]
इत्युपक्रम्य “ यः पुनरेतं (एतत्) त्रिमात्रेणोमित्येतेनैवाक्षरेण परं पुरुषम् अभिध्यायीत ” [प्रश्नो. ५।५]
इत्यादिना वचनेन “ अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मात् ” इति चोपक्रम्य “ सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति
तपांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति । यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं संग्रहेण ब्रवीम्योमित्येतत् ” [कठो.
२।१४, १५] इत्यादिभिश्च वचनैः परस्य ब्रह्मणो वाचकरूपेण प्रतिमावत्प्रतीकरूपेण (वा) च परब्रह्म-
प्रतिपत्तिसाधनत्वेन मन्दमध्यमबुद्धीनां विवक्षितस्योङ्कारस्योपासनं कालान्तरे मुक्तिफलमुक्तं यत्,
तदेवेहापि “ कविं पुराणमनुशासितारम् ” [८।९] “ यदक्षरं वेदविदो वदन्ति ” [८।११] इति
चोपन्यस्तस्य परस्य ब्रह्मणः पूर्वोक्तरूपेण प्रतिपत्त्युपायभूतस्योङ्कारस्य कालान्तरमुक्तिफलमुपासनं
योगधारणासहितं वक्तव्यं, प्रसक्तानुप्रसक्तं च यत्किञ्चिदित्येवमर्थं उत्तरो ग्रन्थ आरभ्यते—सर्वेति ।

२ आ. शां. व्या.— वक्ष्यमाणेनोपायेनेत्युक्तं व्यक्तीकुर्व-
न्नोङ्कारद्वारा ब्रह्मोपासनं श्रुत्युक्तमनुकामति—स यो हेति । सत्य-
कामेनाभिध्यानफलं जिज्ञासुना ‘ भगवन् ’ इति पिप्पलादः सम्बो-
ध्याभिमुखी क्रियते । निपातौ तु प्रसिद्धमर्थमेव योतयन्तावभि-
ध्यानस्य फलवत्त्वेन कर्तव्यत्वमावेदयतः । मनुष्येषु मध्ये स
योऽधिकृतो मनुष्यस्तत्प्रसिद्धमभिध्यानं यथा सिध्यति तथा

सर्ववेदसारभूतमोङ्कारमाभिमुख्येन ध्यायीत । तच्चाभिध्यानं
‘ आप्रायणात् ’ [ब्र.सू. ४।१।१२] इति न्यायेन मरणान्त-
मनुष्ठेयम् । स चैवमनुतिष्ठन्प्रकृतेनाभिध्यानेन लोकानां जेत-
व्यानां बहुत्वात्कतमं लोकं जयतीति प्रश्नं पृष्टवते सत्यकाम-
माय पिप्पलादनामा किलाऽऽचार्यः प्रतिवचनं प्रोवाच । तत्र प्रथ-
ममभिधयेयमोङ्कारं परापरब्रह्मत्वेन महीकरोति— एतद्वा इति ।

१ अत्र केचित्— ईश्वरप्रणिधानेन संसारहेतोः स्वात्मगोचराज्ञानस्य स्वात्मगोचरमुक्तमयोगमन्तरेण निवृत्त्ययोगात् तस्य
साक्षान्मोक्षहेतुत्वं न सम्भवति, किन्तु अन्तरायोनमूलनद्वारा योगसम्पादकत्वमेव । तथा च सूत्रम्— ‘ समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणि-
धानात् ’ (पा. यो. २. ४. १) इति । तस्मादविरोधाय— ‘ ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन् मामनुस्मरन् आत्मनो योगधारणामा-
स्थितः— इति व्याख्येयम्— इति वदन्ति । अन्ये पुनः— निरतिशयशक्तिमदीश्वरप्रणिधानमुत्कर्षकाष्टामुपगतं विनैव योगादि-
कर्म मोक्षहेतुः । तथाच भक्तिमीमांसासूत्रम्— ‘ उत्क्रान्तिः स्मृतिवाक्यशेषाच्च ’ (शां. भ. सू. २. २. २६) इति । परमकौ
उत्क्रान्तिः कमञ्जुल्लङ्घ्य ऊर्ध्वगमनम् । कुतः ? स्मृतिवाक्यशेषात्— स्मृतयो गीतायाः तासां वाक्यशेषैः परमकवेवोत्क्रान्तिः
स्मर्यते इति तदर्थः । तस्माद्यथावस्थितमेव युक्तमित्याहुः ।

—अविगीता ।

त्रिमित्रेणाकारोकारमकारात्मकेनेति यावत् । 'योऽभिध्यायी(सः) तमेव यथाभिध्यानं पुरुषमधिगच्छति' इत्यादिवचनेनोपासनमोङ्कारस्योक्तमित्यर्थः । प्रभृतिवत्कठवल्ली च तत्रैवार्थे प्रवृत्त्याह— अन्यत्रेति । अव्यवधानेनोपनिषदां व्यवधानेन च कर्मश्रुतीनां परस्मिन्नात्मनि पर्यवसानं दर्शयति— सर्व इति । तपषामपि सर्वेषां चित्तशुद्धिद्वारा तत्रैव पर्यवसानमित्याह— तपांसीति । तस्यैव च ज्ञानार्थमश्राद्धं ब्रह्मचर्यं तत्र तत्र विहितमित्याह— यदिच्छन्त इति । तस्य पदनीयस्य ब्रह्मणः सङ्क्षेपेण कथनमोङ्कारद्वारकमिति कथयति—ओमित्येतदिति । उदाहृतवचनानां तात्पर्यं दर्शयति— परस्येति । तस्य वाचकरूपेण वा तस्यैव प्रतीकरूपेण वा विवक्षितस्योङ्कारस्योपासनं यथोक्तैर्वचनैरुक्तमिति सम्बन्धः । ननु परस्मिन्ब्रह्मणि "तत्त्वमसि"[छां. उ. ६।८-१६] आदिवाक्यादेव प्रतिपत्तिरधिकारिणो भविष्यति किमित्युपासनमोङ्कारस्योपन्यस्यते? तत्राऽऽह— परेति ।

यद्यपि विशिष्टस्याधिकारिणो विनैवोपासनमुपनिषद्भ्यो ब्रह्मणि प्रतिपत्तिरुत्पद्यते, तथापि मन्दानां मध्यमानां च तद्दीहितुत्वेनोङ्कारो विवक्षितस्तत्रोपासनं ब्रह्मदृष्ट्या श्रुतिभिरुपदिष्टमित्यर्थः । तस्य क्रममुक्तिफलत्वादनुष्ठेयत्वं सूचयति— कालान्तर इति । भवत्वेवं श्रुतीनां प्रवृत्तिस्तावता प्रकृते किमायातं? इत्याशङ्क्याऽऽह— उक्तं यदिति । तदेवेहापि वक्तव्यमित्युत्तरेण सम्बन्धः । उपासनमेवोपास्योपन्यासद्वारा स्फोरयति— क्वचित्मित्यादिना । पूर्वोक्तरूपेणेत्यभिधानत्वेन प्रतीकत्वेन चेत्यर्थः । श्रौतस्योपासनस्यानुष्ठानस्य सोपस्करत्वं सङ्घिरते— योगेति । तर्हि कथम् 'अनन्यचेताः सततम्' [८।१४] इत्यादि वक्ष्यते? तत्राऽऽह— प्रसक्तेति । ओङ्कारोपासनं प्रसक्तं, तदनन्तरं तत्फलमनुप्रसक्तं, तद्वारा चापुनरावृत्त्यादि वक्तव्यकोटिनिविष्टमित्यर्थः । उक्तेऽर्थे समनन्तरप्रथममुत्थापयति— इत्येवमर्थ इति ।

१ शां. भा.— सर्वद्वाराणि सर्वाणि च तानि द्वाराणि च सर्वद्वाराण्युपलब्धौ, तानि सर्वाणि संयम्य संयमनं कृत्वा मनो हृदि हृदयपुण्डरीके निरुध्य निरोधं कृत्वा निष्प्रचारमापाद्य तत्र वशीकृतेन मनसा हृदयादूर्ध्वगामिन्या नाड्योर्ध्वमारुह्य मूर्धन्याधायऽऽत्मनः प्राणमास्थितः प्रवृत्तो योगधारणां धारयितुम् ॥ १२ ॥

२ आ. शां. व्या.— श्रोत्रादीनां कुत्र द्वारत्वं? तत्राऽऽह— उपलब्धाविति । तेषां संयमनं विषयेषु प्रवृत्तानां दोषदर्शनद्वारा तेभ्यो वैमुख्यापादनम् । कोऽयं मनसो हृदये निरोधः? तत्राऽऽह— निष्प्रचारमिति । मनसो विषयाकारवृत्तिं निरुध्य हृदि वशीकृतस्य कार्यं दर्शयति— तत्रेति । ऊर्ध्वमित्यत्रापि

हृदयादिति सम्बध्यते । सर्वाण्युपलब्धिद्वाराणि श्रोत्रादीनि सन्निरुध्य वायुमपि सर्वतो निरुध्य हृदयमानीय ततो निर्गतया सुषुम्नया कण्ठभ्रूमध्यललाटकमेण प्राणं मूर्धन्याधाय योगधारणामारूढो ब्रह्म व्याहरन्मां च तदर्थमनुस्मरन्परमां गतिं यातीति सम्बन्धः ॥ १ ॥

१ शां. भा.— तत्रैव च धारयन्— ओमिति ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म ब्रह्मणोऽभिधानभूतमोङ्कारं व्याहरन्नुच्चारयन्सतदर्थभूतं मामीश्वरमनुस्मरन्ननुचिन्तयन् यः प्रयाति प्रियते स त्यजन्परित्यजन्देहं शरीरं, 'त्यजन्देहं' इति प्रयाणविशेषणार्थं, देहत्यागेन प्रयाणमात्मनः, न स्वरूपनाशनेत्यर्थः । स एवं त्यजन्याति गच्छति परमां प्रकृष्टां गतिम् ॥ १३ ॥

२ आ. शां. व्या.— यथोक्तयोगधारणार्थं प्रवृत्तो मूर्धनि प्राणमाधाय धारयन्किं कुर्यात्? इत्याशङ्क्यानन्तरश्लोकमवतारयति— तत्रैवेति । एकं च तदक्षरं चेत्येकाक्षरमोमित्येवंरूपं तत्कथं ब्रह्मेति विशिष्यते? तत्राऽऽह— ब्रह्मण इति । यः

प्रयातीति मरणमुक्त्वा त्यजन्देहमिति श्रुवता पुनरुक्तिराश्रिता स्यादित्याशङ्क्य विशेषणार्थं विवृणोति— देहेति । एवमोङ्कारं उच्चारयन्त्रयं चाभिध्यायन्ध्याननिष्ठः स पुमानित्यर्थः । 'परमां' इति गतिविशेषणं क्रममुक्तिविवक्षया द्रष्टव्यम् ॥ १३ ॥

३ रा. भा.— सर्वद्वाराणीति । सर्वाणि श्रोत्रादीनीन्द्रियाणि ज्ञानद्वारभूतानि संयम्य स्वव्यापारेभ्यो विनिवर्त्य हृदयकमलनिविष्टे मय्यक्षरे मनो निरुध्य योगारूढां धारणामास्थितः मय्येव निश्चलां स्थितिमास्थितः ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म मद्वाचकं व्याहरन् वाच्यं मामनुस्मरन् आत्मनः प्राणं मूर्धन्याधाय देहं त्यजन् यः प्रयाति, स याति परमां गतिं प्रकृतिवियुक्तं मत्समानाकारमपुनरावृत्तिमात्मानं प्राप्नोतीत्यर्थः । 'यः स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति । अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम्' [८।२०, २१] इत्यनन्तरमेव वक्ष्यते ॥ १२ ॥ १३ ॥

४ वे. ता. चं.— 'सर्वद्वाराणि संयम्य' इत्यत्र नवद्वारप्रतीतिनिरासाय प्रत्याहारविषयताद्योतनाय चाह सर्वाणि

श्रोत्रादीनीति । द्वारानुबन्धरहितस्पर्शनादीन्द्रियाणां कथं द्वारशब्दार्थतेत्यत्रोक्तं ज्ञानद्वारभूतानीति । संयमनमत्र शब्दादि-

विषयान्मुख्यनिवर्तनमित्यभिप्रायेणाह स्वव्यापारेभ्यो वि-
निवर्त्येति । 'मनो हृदि निरुध्य च' इत्यत्र हन्मात्रस्य ध्येय-
तानुपपन्नेत्यत्रोक्तं हृदयकमलनिविष्टे मय्यक्षर इति ।
हृच्छब्दोऽत्र तत्रत्यपुरुषलक्षकः; अन्यथा 'मामनुस्मरन्' इत्य-
नन्तरोक्तिर्न घटेतेति भावः । अर्थक्रमेण बलवता दुर्बलस्य
पाठक्रमस्य बाधमभिप्रेत्य 'मनो हृदि निरुध्य' इत्यस्या-
नन्तरन् 'आस्थितो योगधारणाम्' इत्यादिकं व्याख्यातम् ।
प्रत्याहारानन्तरपठितधारणाव्यवच्छेदायाह योगारूपां धार-
णामिति । षष्ठी समासात्समानाधिकरणसमासस्य ग्राह्यत्वं
निषादस्थपतिन्यायसिद्धम् । 'स्थपतिर्निषादः स्यात् शब्द-
सामर्थ्यात्' [पू. मी. ६।१।५१] इति । धारणाश-
ब्दाधिक्याभिप्रेतमाह मय्येव निश्चलां स्थितिमिति ।
प्रणवस्य ब्रह्मप्रतिपादकत्वात् 'ब्रह्म' इति व्यपदेश इत्यभिप्रा-
येण मद्वाचकमित्युक्तम् । मन्त्रस्यार्थविशेषप्रकाशनमुखेनोप-
कारकत्वमप्यत्र ब्रह्मशब्देन प्रतिपादनाद्विवक्षितमित्यभिप्रायेण
वाच्यं मामनुस्मरन्नित्युक्तम् । प्रणवस्य भगवद्वाचकत्वं
योगाङ्गत्वादिकं च श्रुतिस्मृत्यादिसिद्धम् । यथा कठवल्ल्यां
[२।१५] "सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति तपांसि सर्वाणि च
यद्वदन्ति । यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं सङ्गहेण ब्रवी-
म्योमित्येतत्" इति ।

अत्र नाम्ना नामिनो निर्देशः । तथा "प्रणवो धनुः
शरो ह्यात्मा ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते । अप्रमत्तेन वेदव्यं
शरवत्तन्मयो भवेत्"[मुं.उ. २।२।४]इति । तथा "आत्मानम-
रणिं कृत्वा प्रणवं चोत्तरारणिम् । ध्याननिर्मथनाभ्यासा—(द्वेवं
पर्येन्नगु—) त्पर्येद्ब्रह्माग्निगूढवत्" [ध्यानविंदू. २२] इति ।
तथा "ओमित्येवं ध्यायथात्मानम्" [मुं. उ. २।२६]
इति । तथा "यः पुनरेतं त्रिमात्रेणोमित्येतेनैवाक्षरेण परं पुरु-
षमभिध्यायीत स तेजसि सूर्ये सम्पन्नः । यथा पादोदरस्त्वचा
विनि—[मुच्यते]—मुक्त एवं ह वै स पाप्मना विनिर्मुक्तः स
सामभिरुनीयते ब्रह्मलोकम् । स एतस्माज्जीवधनात्परारपरं पुरि-
शयं पुरुषमीक्षते" [प्रश्नो. ५।५] इति । तथा "वहेर्यथा
योनिगतस्य मूर्तिर्न दृश्यते नैव च लिङ्गनाशः । स भूय एवे-
न्धनयोनिगृह्यस्तद्वोभयं वै प्रणवेन देहे ॥ स्वदेहमरणिं कृत्वा
प्रणवं चोत्तरारणिम् । ध्याननिर्मथनाभ्यासाद्देवं पर्येन्नगूढवत्"
[श्रे. उ. १।१३; १४] इति । अत्रैव श्लोके 'विष्णुं पर्येन्नगूढि
स्थितम्' [शं. स्मृ. ७।१६] इति योगयाज्ञवल्क्यपाठः ।
तथा 'कांस्यघण्टानिनादस्तु यथा लीयति ज्ञान्तये । ओङ्कार-
स्तु तथा योज्यः शान्तये शान्तिमिच्छता । यस्मिन् स लीयते
शब्दस्तत्परं ब्रह्म गीयते' [] इति । तथा 'ओं
खं ब्रह्म खं पुराणम्'[बृ.उ.५।१।१]इति । "ओमित्येतदक्षरमादौ
... ब्रह्मास्य पादाश्वत्वारो वेदाश्वत्तुष्पादिदमक्षरं [परं ब्रह्म]
"पूर्वाऽस्य मात्रा पृथिव्यकारः" इत्यारभ्य "प्रथमा रक्तपीता
महद्ब्रह्मदैवत्या, द्वितीया विद्युमती कृष्णा विष्णुदैवत्या, तृतीया
शुभाशुभा शुक्ला स्रदैवत्या, याऽवसानेऽस्य चतुर्थ्यैमात्रा सा

विद्युमती सर्ववर्णा पुरुषदैवत्या" [अ. शिखो. १] इति च ।
अत्र अर्धमात्राधिदैवतभूतः पुरुष एवावतोर्यावस्थो द्वितीयमा-
त्रादैवत्वेन विष्णुरिति चोक्तः । तथा "ओमिति ब्रह्म ओमि-
तीदं सर्वम्" [तै. उ. १।१।१] इति, "ओङ्कार एवेदं
सर्वम्" [छां. उ. २।२३।३] इति । तथा "हृदिस्था देव-
ताः सर्वा हृदि प्राणाः प्रतिष्ठिताः । हृदि त्वमसि यो नित्यं तिस्रो
मात्राः परस्तु सः । तस्योत्तरतः शिरो दक्षिणतः पादो य उत्त-
रतः स ओङ्कार य ओङ्कारः, स प्रणवो यः प्रणवः स सर्वव्यापी,
यः सर्वव्यापी सोऽनन्तः, योऽनन्तस्तत्तारं, यत्तारं तत्सूक्ष्मं,
यत्सूक्ष्मं तच्छुक्लं, यच्छुक्लं तद्वैद्युतं, यद्वैद्युतं तत्परं ब्रह्म" [अ.
शिरउ. ३] इति । अत्र प्रकरणादिवशात् प्रतर्दनविधावदन्त-
रितं शासनमनुसन्धेयम् ।

सुसुक्ष्मोक्तमणप्रकरणे च प्रणवः श्रूयते "अथ यत्रैतदस्मा-
च्छरीरादुत्क्रामति, अथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्वमाक्रमते, स ओमिति
वा होद्वामीयते स यावत् क्षिप्येन्मनस्तावदादित्यं गच्छति, एतद्वै
खलु लोकस्य द्वारं विद्युषां प्रपदनं निरोधोऽविद्युषाम् । तदेष
श्लोकः— शतं चैका च हृदयस्य नाड्यस्तासां मूर्धानमभिनि-
स्सृतैका । तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति विष्वङ्कन्या उत्क्रमणे
भवन्ति" [छां. उ. ८।६।५] इति । महाभारते च महेश्वर-
वचनम् 'ओमित्येवं सदा विप्राः पठध्वं ध्यात केशवम्'
[ह.वै.वि.प. १३३।१०] इति । आह च भगवान्याज्ञवल्क्यः—
'देवतायाः परायाश्च ह्यालम्बः प्रणवः स्मृतः । कश्चिदाराध-
नाकामो विष्णोर्भक्त्या करोति वै ॥ तदाराधनसामिध्ये
प्रतिमां व्यञ्जिकां यथा । धातुद्रव्यादिपाषाणैः कृत्वा भावं
निवेशयेत् ॥ श्रद्धाभक्त्यादाराद्यैश्च तस्य देवः प्रसीदति । ओङ्का-
रेण तथा चात्मा ह्युपास्ते स प्रसीदति । []
'सर्वद्वाराणि संयम्य मनो हृदि निरुध्य च ॥ मुच्यन्धीयाया-
त्मनः प्राणमास्थितो योगधारणाम् । ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म
व्याहरन्मामनुस्मरन् । यः प्रयाति त्यजन् देहं स याति परमां
गतिम् ॥ य एतं प्रणवेनाद्यमक्षरं प्रतिपद्यते ।
ततोऽक्षरेण वेदेन वेद्यं ब्रह्माधिगच्छति ॥ एतदालम्बनं श्रेष्ठमेत-
दालम्बनं परम् । एतदालम्बनं ज्ञात्वा ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥
अदृष्टविग्रहो देवो भावग्राह्यो निरामयः । तस्योङ्कारः स्मृतं नाम
तेनाहूतः प्रसीदति ॥ तस्मादोमिति पूर्वं तु कृत्वा युञ्जीत
तत्परः । ब्रह्मोङ्कारविधानेन तत्त्वेन प्रतिपद्यते' इति । अत्र
'सर्वद्वाराणि' इत्यादिश्लोकयोर्भगवद्वाक्यतया प्रसिद्धयोस्त्वा-
हरणात् 'माम्' इति निर्देशस्तद्विषयः । पुनश्चात्र हैरण्यगर्भादि-
सिद्धान्तेषु प्रणवार्थं प्रपञ्चयान्तेऽप्याह— 'त्रिरात्मा त्रिस्व-
भावश्च तथा त्रिव्यूह एव च । पञ्चरात्रे तथा ह्येष भगवद्वाचकः
स्मृतः । बलं वीर्यं तथा तेजस्त्रिरात्मेति च संज्ञितः । ज्ञानैश्वर्यं
तथा शक्तिस्त्रिस्वभाव इति स्मृतः ॥ सङ्कर्षणोऽथ प्रयुञ्जो ह्यनि-
रुद्धस्तथैव च । त्रिव्यूह इति निर्दिष्ट ओङ्कारो विष्णुरव्ययः ॥
भगवद्वाचकः प्रोक्तः प्रकृतेर्वाचकस्तथा । व्यक्ताव्यक्तो वासु-
देवः प्रभवः प्रलयस्तथा' ॥ इति । यच्चान्न हैरण्यगर्भाकपिलावा-

न्तरतपस्सनत्कुमारब्रह्मिष्ठपाशुपताख्येषु सिद्धान्तेष्वर्थभेदवर्णनं, तदपि तत्तदर्थविशेषान्तरितपरमपुरुषपर्यवसानमभिप्रेत्येति मन्त-
व्यम् । अत एव हि विष्णुप्रतिपादकतयाऽन्तकाले स्मर्तव्यत्वेनोप-
संहियते— ‘ओङ्कारं विपुलमचिन्त्यमप्रमेयं सूक्ष्माख्यं ध्रुव-
मचरं च यत्पुराणम् । तद्विष्णोः पदमपि पद्मजप्रसूतं देहान्ते
मम मनसि स्थितिं करोतु’ इति । प्रणवेनैवात्र भगवदचनमु-
च्यते—‘तल्लिङ्गैरचयेन्मन्त्रैः सर्वान् देवान् समाहितः । नमस्कारेण
पुष्पाणि विन्यसेत्तु यथाक्रमम् ॥ आवाहनादिकं कर्म यत्र सूक्तं
मया त्विह । तत्सर्वं प्रणवेनैव कर्तव्यं चक्रपाणये ॥ दद्यात्पुरुष-
सुक्तेन यः पुष्पाण्यप एव वा । अर्चितं स्याज्जगदिदं तेन सर्वं
चराचरम् ॥ विष्णुर्ब्रह्मा च रुद्रश्च विष्णुरेव दिवाकरः । तस्मा-
त्पूज्यतमं नान्यमहं मन्ये जनार्दनात्’ इति । तथा परमपु-
रुषसाक्षात्कारकारणतया चात्र प्रणवोपासनप्रकार उच्यते ।
‘ओम्भूर्भुवस्सुवर्महर्जनस्तपस्सत्यम्’ इति वैदिकम् । ‘एत-
दुच्चार्य वै ब्रह्म परे व्योम्नि नियोजयेत् । हृदयेऽग्निश्च वायुश्च
जीवो यः समुदाहृतः ॥ ओङ्कारं पद्मनाले तु उद्धृत्योपरि योज-
येत् । आप्राणाच्छून्यभूतात्तु चेतोङ्गं जीवसंज्ञितम् ॥ जायते तु

यतस्तस्मात्पुनस्तत्र निवेशयेत् । घण्टाराब्दवदोङ्कारमुपासीत
समाहितः ॥ पुरुषं निर्मलं शुभ्रं पश्येद्वै नात्र संशयः’ इति ।
योगानुशासनसूत्रं च ‘क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषवि-
शेष ईश्वरः’ [ब्र. सू. १।२४] ‘तस्य वाचकः प्रणवः’ [ब्र.
सू. १।२७] इति । अतः प्रणवस्य भगवद्वाचकत्वं समाध्यु-
त्क्रमणाद्यवस्थासु तेनैव भगवदनुस्मरणं च सिद्धम् ।

‘शतं चैका च हृदयस्य नाड्यस्तासां मूर्धानमभिनिसृ-
तैका । तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति विष्णुन्या उत्क्रमणे भवन्ति’
[छां. उ. ८।६।६] ‘ऊर्ध्वमेकः स्थितस्तेषां यो भित्त्वा
सूर्यमण्डलम् । ब्रह्मलोकमतिक्रम्य तेन याति परां गतिम्’
[या. स्म. ३।१६७] इत्यादिश्रुतिस्मृत्यनुसारान्मुमुक्षोरुत्क-
ण्ठौपयिकमिदं मूर्ध्नि प्राणाधानम् । त्यजन् यः प्रयातीति,
त्यक्त्वा यः प्रयातीत्यर्थः । आत्मार्थिनो ह्यात्मा गन्तव्यः ;
तत्रापुनरावृत्तित्वमात्रात्परमगतित्वोक्तिरित्यभिप्रायेणाह—**प्रकृ-
तीति** । ईदृशस्यात्मनः परमगतिशब्देन व्यपदेशो न केवलं
प्रकरणवशात् ; किन्स्वस्मिन्नेवाध्याये तद्विषय एवार्थं प्रयोगो-
ऽप्यस्तीत्याह—**यः स सर्वेष्विति ॥ १२ ॥ १३ ॥**

५ आ. मा. भा.— ब्रह्मनाडीं विना यद्यन्यत्र गच्छति, तर्हि विना मोक्षं स्थानान्तरं प्राप्नोतीति
सर्वद्वाराणि संयम्य ‘निर्गच्छंश्चक्षुषा सूर्यं दिशः श्रोत्रेण चैव हि’ इत्यादिवचनात् व्यासयोगे, मोक्ष-
धर्मे च । हृदि नारायणे । ‘ह्रियते त्वया जगद्यस्माद्धृदित्येवं प्रभाषसे’ इति पात्रे । नहि मूर्धनि प्राणे
स्थिते हृदि मनसः स्थितिः सम्भवति । ‘यत्र प्राणो मनस्तत्र तत्र जीवः परस्तथा’ इति व्यासयोगे ।
योगधारणामास्थितः योगभरण एवाभियुक्त इत्यर्थः ॥ १२ ॥ १३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु ‘मनो निरुध्य’ इत्यनेनैव सर्वेन्द्रिय-
संयमनं लब्धम् , तर्हि पुनरुच्यते ? मैवम् ; वायुसञ्चरणद्वाराणां
नाडीनामत्र ग्रहणात् । तत्रियमनं किमर्थं ? इत्यत आह—
ब्रह्मेति । इति हेतौ । इत्युक्तमिति शेषः । अत्र प्रमाणमाह—
निर्गच्छन्निति । सूर्यं गच्छति । मोक्षधर्मे चायमेवार्थ उक्त
इति शेषः । हृदीत्यस्य प्रसिद्धार्थतानिरासार्थमाह—**हृदीति ।**

हरतेः “ क्विप् च ” [अष्टा. ३।३।७६] इति क्विप्
प्रसिद्धार्थ एव किं न स्यात् ? इत्यत आह—**नहीति ।**
कुतो न सम्भवति ? इत्यत आह—**यत्रेति ।** आदौ हृदि निरुध्ये-
त्यध्याहारो दोषः । मरणवेलायामखण्डस्मृतिर्विकल्प्या, तत्कथं
धारणोच्यते ? इत्यत आह—**योगेति ॥ १२ ॥ १३ ॥**

७ इ. पै. भा.— सर्वेति । सर्वद्वाराणि नव द्वाराणि संयम्य सम्यगवशीकृत्य । हृदि हृत्पुण्डरीके ।
मूर्धन्याध्यायाऽऽत्मनः प्राणमास्थितः प्रवृत्तो योगधारणां योगाभ्यासं धारयितुं तत्रैव धारयेत् ॥ १२ ॥
ओमित्येकाक्षरं प्रधानाक्षरमित्यर्थः । ब्रह्म ब्रह्मप्राप्तिहेतुत्वाद्वाह्यहरन्नुच्चारयन्मामनुस्मरन्प्रयाति त्रियते
त्यजन्देहं परमां गतिं याति ॥ १३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— तदेवाह द्वाभ्याम्—सर्वद्वारा-
णीति । सर्वद्वाराणि चक्षुरादिबाह्येन्द्रियाणि संयम्य स्वस्व-
विषयेभ्यः प्रत्याहृत्य । एवमपि मनसो विषयचिन्तापरत्वे
बाह्येन्द्रियनिरोधो निरर्थक इत्यत आह—**मन इति ।**
अभ्यासचैराभ्याभ्यां षष्ठे प्रागुक्ताभ्यां मनो हृदयदेशे निरुध्य
निर्वृत्तिकतामापाद्य, एवं बहिरन्तरुपलब्धिद्वाराणि सर्वाणि
निरुध्य क्रियाद्वारं प्राणमपि सर्वतो निगृह्य भूमिज्यक्रमेण

भूमिं भूमध्ये निधाय तदुपरि गुरुपदेशैकसमधिगम्यां योग-
धारणां आत्मविषयकसमाधिस्यैर्यरूपामास्थित आश्रितः
ओमिति यदेकमक्षरं तद्ब्रह्म ब्रह्मवाचकत्वात्प्रतिमादिवद्ब्रह्मप्रती-
कत्वाच्च— तद्व्याहरन्नुच्चारन् तद्वाच्यं च मामनुस्मरन् मूर्धन्यया
नाड्या देहं त्यजन् यः प्रयाति प्रकर्षेणाचिरादिमार्गेण ब्रह्मलोकं
गच्छति, स तत्र भोगान्ते लब्धविज्ञानः परमां गतिं मुक्तिं
प्राप्नोति ॥ १२ ॥ १३ ॥

९ व० त० दी०— तत्प्राप्तौ साङ्गमुपायमाह— सर्वद्वाराणीति द्वाभ्याम् । ब्रह्मवादे मैव नामरूपात्मकत्वा-
दिति योगी मां ऊँइत्येकाक्षररूपमनुस्मरन् तथा व्याहरन्नन्तकाले परमामेतां पदत्वेन निर्दिष्टां गतिं याति ॥ १२ ॥ १३ ॥

१० पु. अ. त.— प्रतिज्ञातस्वरूपमाह द्वाभ्याम्— सर्व-
द्वाराणीति । सर्वाणि इन्द्रियद्वाराणि संयम्य वशीकृत्य
लौकिकविषयान्मनोनिरुन्धनं कृत्वा मनश्च विकल्पादिधर्म-
त्यागेन हृदि निरुद्धय मूर्ध्नि भ्रुवोर्मध्ये भाग्यस्थाने प्राणमाधाय
आत्मनो योगधारणामास्थित आश्रितः सन् ॥ १२ ॥

ओमिति । एकाक्षरं शक्तिद्वयसम्बद्धपुरुषवद्वर्णत्रयात्मक-
मेकं यदक्षरं ब्रह्मवाचकत्वात्तत्स्वरूपत्वाद्वा ब्रह्मात्मकं व्याहरन्तु-
चारयन् मामेवंरूपं प्रकटमनुस्मरन् यो देहं त्यजन् प्रयाति
प्रकर्षेण भावात्मतया गच्छति स परमां परो मीयते यथा, यत्र
वा, तां गतिं अक्षरात्मिकां याति, प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ १३ ॥

११ नी० भा० दी०— भ्रुवोर्मध्ये कथं प्राणमावेशयेत् ? इत्यत आह— सर्वेति । सर्वाणि शब्दादिविषयप्रहण-
द्वाराणीन्द्रियाणि संयम्य निगृह्य, तथा हृदि मनोऽपि निरुद्धय तेषां कञ्चुकभूतं प्राणं मूर्द्धन्यनाडया सुषुम्नाख्यया
मूर्ध्नि भ्रुवोर्मध्ये आधाय । कथम् ? योगधारणां योगशास्त्रोक्तां धारणां मनसो देशविशेषनिबन्धिनीमास्थिता
अनुतिष्ठन् सन् ॥ १२ ॥ मूर्ध्नि प्राणमाधाय किं कुर्यात् ? अत आह— ओमिति । ओङ्काररूपं एकाक्षरं एकं च तदक्षरं
च वर्णो ब्रह्म च तद्व्याहरन् उच्चरन्, मां च ब्रह्मभूतं अनुस्मरन्, यो हि देवदत्तं स्मृत्वा तन्नाम व्याहरति तस्मै
देवदत्तोऽभिमुखो भवति, एवं ब्रह्मणो नामोच्चारणेन सन्निहिततरं व्यापकं ब्रह्म साधकस्य सन्निधीयते । सन्निहिते च
ब्रह्मणि यो देहं त्यजन् त्रियमाणः प्रयाति उर्ध्वनाडया उत्क्रामति, स परमां गतिं सन्निकृष्टब्रह्मरूपं याति ब्रह्मैव
प्रकृत्य श्रूयते “ एषाऽस्य परमा गतिरेषाऽस्य परमा सम्पदेषोऽस्य (परमो लोक एषोऽस्य) परम आनन्दः ”
[वृ. उ. ४।३।३२] इति । तामेव गतिं शुद्धं ब्रह्मैव प्राप्नोति ब्रह्मलोकप्राप्तिद्वारा ॥ १३ ॥

भगवत्प्राप्तेः सुलभमुपायान्तरम् ।

अनन्यचेताः सततं यो मां स्मरति नित्यशः ।

तस्याहं सुलभः पार्थ ! नित्ययुक्तस्य योगिनः ॥ १४ ॥

१ शां. भा.— किञ्च— अनन्यचेता नान्यविषये चेतो यस्य सोऽयमनन्यचेता योगी सततं
सर्वदा यो मां परमेश्वरं स्मरति नित्यशः । ‘ सततं ’ इति नैरन्तर्यमुच्यते । ‘ नित्यशः ’ इति दीर्घ-
कालत्वमुच्यते, न षण्मासं संवत्सरं वा । किं तर्हि ? यावज्जीवं नैरन्तर्येण यो मां स्मरतीत्यर्थः ।
तस्य योगिनोऽहं सुलभः सुखेन लभ्यः, हे पार्थ ! नित्ययुक्तस्य सदा समाहितचित्तस्य योगिनः ।
यत एवमतोऽनन्यचेताः सन्मयि सदा समाहितो भवेत् ॥ १४ ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु वायुनिरोधविधुराणामुदीरितया
रीत्या स्वेच्छाप्रयुक्तोत्क्रमणासम्भवाद्दुर्लभा परमा गतिरापतेदिति
तत्राऽऽह— किञ्चेति । इतश्च भगवदनुस्मरणे प्रयतितव्यमित्य-
र्थः । ‘ सततं नित्यशः ’ इति विशेषणयोरपुनरुक्तत्वमाह— सतत-

मित्यादिना । उक्तमेवापौनरुक्त्यं व्यक्तीकरोति— नेत्या-
दिना । जितासुरिच्छया देहं त्यजति, तदितरस्तु कर्मक्षयगै-
वेति विशेषं विवक्षयन्नाह— यत इति । अनन्यचेतसं समाहित-
चेतसं प्रतीश्वरस्य सौलभ्यमेवमित्युच्यते ॥ १४ ॥

३ रा. भा.— एवमैश्वर्यार्थिनः कैवल्यार्थिनश्च स्वप्राप्यानुगुणो भगवदुपासनप्रकार उक्तः; अथ
ज्ञानिनो भगवदुपासनप्रकारं प्राप्तिप्रकारं चाह— अनन्यचेता इति । नित्यशः मामुद्योगप्रभृति सततं

१ अत्रैवं वदन्त्यभिनवगुप्तपादाः— नन्वत्र मुनेः परब्रह्माद्वैतपदोपक्षेपविरोधी उत्क्रान्तौ भरः, तथा चोक्तम्— ‘ व्यापिन्यां
शिवसत्तायामुत्क्रान्तिर्नाम निष्फला । अव्यापिनि शिवे नाम नोत्क्रान्तिः शिवदायिनी ’ इति । यदि वा सतताभ्यासोऽपि यैर्न
कृतस्तथापि कुतश्चित्स्वतन्त्रेश्वरेच्छादेर्निमित्तादन्त्य एव क्षणे यदा तादृग्भावो जायते, तदाऽयमुत्क्रान्तिलक्षण उपायः संस्कारान्तर-
प्रतिबन्धक उक्तः । अत एव ‘ यदक्षरं ’ इत्यादिना ‘ अभिधास्ये ’ इत्यन्तेन प्रतिज्ञा कृता क्षणमात्रस्यापि भगवदनुचिन्तनमयस्य
सकलसंस्कारविध्वंसनलक्षणामद्भुतवृत्तिं प्रतिपादयितुम् । यदाहुराचार्याः— ‘ निमेषमपि यद्येकं क्षीणदोषे करिष्यसि । पदं
चित्ते तदा शम्भोः किं न सम्पादयिष्यसि ? ॥ ’ इति । अत एव प्रयाणकाले स्मरणेन विनाखण्डेनेति येषां शङ्का, तान् वीतशङ्कान्
कर्तुमुक्तं ‘ अनन्यचेताः सततं ’ इति । अन्यत्र फलादौ साध्ये यस्य न चेत इत्यर्थः ॥ तस्याहं सुलभ इति— तस्य न
कचित् किञ्चित् प्रयाणकालौचित्यपर्येषणम्, तीर्थसेवा, उत्तरायणम्, आयतनसंशयः, सत्त्वविशुद्धिः, सचित्तकत्वम्, विषुवदा-
दिपुण्यकालः, दिनम्, अकृत्रिमपवित्रभूपरिग्रहः, स्नेहमलहीनदेहता, शुद्धवस्त्रादिग्रहः, इत्यादिः, क्लेशोऽभ्यर्थनीय इत्यर्थः— इति ।
योगिनः कर्मयोगरतस्येति व्याख्यानं तु दुराग्रहमूलकमेव, सन्दर्भस्वरसविरोधात् ।

— अविगीता ।

सर्वकालं अनन्यचेता यः स्मरति अत्यर्थमतिप्रयत्वेन मत्स्मृत्या विना आत्मधारणमलभमानो निरति-
शयप्रियं मां यः स्मरति, तस्य नित्ययुक्तस्य नित्ययोगं काङ्क्षमाणस्य योगिनोऽहं सुलभः अहमेव
प्राप्यः न मद्भावं ऐश्वर्यादिकः सुप्रापश्च । तद्वियोगमसहमानोऽहमेव तं वृणे । मत्प्राप्त्यनुगुणोपासन-
विपाकं तद्विरोधिनिरसनमत्यर्थमतिप्रयत्वादिकं चाहमेव ददामीत्यर्थः । “यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः”
[मुं. उ. ३।२।३] इति हि श्रूयते । वक्ष्यते च ‘तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् । ददामि
बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥ तेषामेवानुक्तम्पार्थमहमज्ञानजं तमः । नाशयाम्यात्मभावस्थो
ज्ञानदीपेन भास्वता’ ॥ [१०।१०, ११] इति ॥ १४ ॥

४ वे. ता. चं.— सङ्गत्यर्थमनुवदति— एवमिति ।
अध्यायारम्भगतप्रश्नोत्तरयोस्तत्प्रसङ्गे पूर्वाध्यायान्ते चायं
क्रमो न विवक्षितः, अधियज्ञान्तिमप्रत्यययोः साधारण्येन
प्रतिपादने तात्पर्यात् । इह तु प्रतिनियतार्थोपदेशरूपत्वादुत्त-
रोत्तरं उत्कृष्टताप्रदर्शनायैश्वर्याक्षरयाथात्म्यं भगवच्चरणार्थिनः क्रमे-
णोक्तमिति भावः । अत्र च एवम् इति निर्देशात् स्वप्रा-
प्यानुगुणं इति निर्देशाच्च प्रकरणस्याधिकारित्रयविषयत्वव्य-
वस्थापकहेतवः प्रदर्शिताः । तथाहि— एवमत्र कश्चिच्छब्दे-
ननु ‘ते ब्रह्म तद्विदुः’ [७।२९] ‘किं तद्ब्रह्म’ [८।१]
‘अक्षरं ब्रह्म परमम्’ [८।३] इति ब्रह्मशब्दस्य साक्षाद्ब्रह्मवि-
षयत्वे को बाधः ? तस्यैव च सर्वात्मत्वाद्दध्यात्मशब्देनापि
तद्वत् सर्वं ग्रीहीतुमुचितम्; ‘भूतभावोद्भवकरो विसर्गः’ [८।३]
इत्यपि जगत्सृष्टिप्रदं युक्तं, देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागो वा;
स चात्र निवृत्तिलक्षणे यज्ञः; ‘अधिभूतं क्षरो भावः’ [८।४]
इति च अधिभवतीति व्युत्पत्तेः प्राणिजातम् । पुरुषश्च अधिदैवत-
मिति परब्रह्मावस्थाविशेषः, समष्टिपुरुषादिर्वा; अधियज्ञः सर्व-
यज्ञाभिमानिनी विष्णवाख्या देवता, ‘यज्ञो वै विष्णुः’ [श.
ब्रा. १।३।१] इति श्रुतेः; ‘अन्तकाले च’ [८।५] इत्यादि
श्लोकत्रयमपि मुमुक्षोरेवान्तिमप्रत्ययमधिकृत्योक्तम्; प्रश्नप्रति-
वचनश्लोकानां पूर्वाध्याये प्रस्तुताधिकारित्रयज्ञातव्योपादेयपर-
त्वेऽप्युपरितनाः श्लोकाः प्रधानतया सुदुर्लभत्वेन निर्दिष्टज्ञानिपरा
युक्ताः; अन्यथा ‘मामेव स्मरन्’ [८।५] ‘मामेवैष्यसि’
[८।७] इत्यादीर्वाधात्; अत एव ‘प्रयाणकाले च कथम्’
[८।२] ‘अन्तकाले च माम्’ [८।५] इति श्लोकयोरधिकारि-
त्रयपरत्वेऽपि तद्विवरणेऽत्र तद्वैकार्थ्ये ग्राह्यमित्यपि निरस्तम् ।
तत्रापि चाधिकारित्रयपरत्वं न प्रतीयते, नचैश्वर्यार्थिनः परम-
पुरुषविषयान्तिमप्रत्ययसापेक्षतायां प्रमाणं पश्यामः; एवमुत्तरे-
ष्वपि श्लोकेष्वेक एवाधिकारी, तद्वैयं चैकमेव पुनः पुनरनूय
विशेषतो विशदीक्रियते; नच पुनरुक्तिदोषः, अभ्यासस्य
ज्ञानिप्राधान्यलिङ्गत्वात्; ‘संसिद्धिं परमां गताः’ [८।१५]
‘स याति परमां गतिं’ [८।१३] ‘तमाहुः परमां गतिम्’ [८।२१]
इत्यमोषमैकार्थ्यं च प्रतीतं त्वपरित्याज्यम्; न च परमगन्त-
व्यातिरिक्ता परमसंसिद्धिः । ‘तमाहुः परमां गतिम्’ [८।२१]

इति परोक्षनिर्देशश्च ‘पुरुषः स परः पार्थ !’ [८।२२] इतिव-
त्स्यात्; ‘परमं पुरुषं दिव्यं’ [८।८] ‘स तं परं पुरुषमुपैति
दिव्यं’ [८।१०] ‘पुरुषः स परः पार्थ ! भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया’
[८।२२] इत्यमोषां भिन्नार्थत्वकल्पनं चायुक्तम्; परैरपि
च सर्वैः प्रायश एवमैककण्ठ्येन व्याख्यातम्— इति । अत्रैवं
परिहारक्रमः— ‘अधियज्ञोऽहमेव’ इतिवत् ‘अहमेव ब्रह्म’ इत्य-
नुत्तरध्यात्मादिवदत्र ब्रह्मशब्दार्थस्याप्यर्थान्तरत्वं तावत्प्रतीतम्
नच ब्रह्मशब्दादक्षरशब्दस्य परमात्मनि रूढ्यतिशयः, येन ततस्त-
व्याख्यानं स्यात् । ‘एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पुर्युपासते ।
ये चाप्यक्षरमव्यक्तम्’ [१२।१] इत्यादिषु च परमात्मनो-
ऽन्यदेवोपास्यत्वमक्षरशब्देन प्रतीयते; ‘द्वे रूपे ब्रह्मणस्तस्य मूर्ते
चामूर्तेमेव च । क्षराक्षरस्वरूपे ते सर्वभूतेषु च स्थिते ॥ अक्षरं
तत्परं ब्रह्म क्षरं सर्वमिदं जगत्’ [वि. पु. १।२।५५; ५६]
इत्यादिषु चाक्षरपरब्रह्मशब्दौ परिशुद्धात्मविषयौ शारीरक-
भाष्ये समर्थितौ; अतोऽत्र ‘किं तद्ब्रह्म’ [८।१] इत्यु-
क्तेऽहमेव ब्रह्मेत्यव्याख्यानात्स्वेतरविषयब्रह्मशब्दः, परमशब्दवि-
शेषिताक्षरशब्दानुगुण्याच्च प्रकृतेरीश्वराच्चान्यस्मिन्परिशुद्धात्म-
न्युपचाराद्द्वैते; पश्चाच्चायमेव ‘अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तः’ [८।२१]
इति वक्ष्यते; न चासौ श्लोकः परमात्मपर इति शङ्कनीयम्,
‘ये चाप्यक्षरमव्यक्तं’ [१२।१] ‘ये त्वक्षरमनिर्देश्यं’
[१२।३] ‘क्षरश्चाक्षर एव च’ [१५।१६] इत्यादिष्विवा-
त्रापि अक्षरशब्दस्य भगवद्यतिरिक्तविषयत्वप्रतीतेः; संसिद्धि-
शब्दश्च परमगतिशब्दनिर्दिष्टप्राप्यविलक्षणां समीचीनां सिद्धिं
स्वरसत उपसर्गशक्त्या व्यनक्ति, अतएव स्वभावादिशब्दा अधि-
कारित्रयज्ञातव्योपादेयवस्तुविशेषपरा उक्ताः । एवं स्ववाक्य-
पर्यालोचनया पूर्वाध्यायप्रकृतपरामर्शेन च प्रश्नप्रतिवचनवाक्या-
नामधिकारित्रयविषयत्वे सिद्धे तदनन्तराणामपि ग्रन्थानां
यथासम्भवं सर्वविषयत्वं युक्तम् । प्रकान्ते चाधिकारित्रये यद्ब्र-
ह्म तत्रयेणानूद्यमाने कैवल्यभगवत्प्राप्तिकामयोरनन्तरं स्पष्टमभि-
धानात् ‘अभ्यास’- [८।८] इत्यादिकं परिशेषादैश्वर्यार्थिवि-
षयम्; यच्चैश्वर्यार्थिनां परमपुरुषविषयान्तिमप्रत्ययसापेक्षतायां
प्रमाणं नास्तीति; तदपि न, श्रीमद्भागवते पुराणे ध्रुवचरिते
तद्वृष्टेः— ‘भक्तिं हरौ भगवति प्रवहन् *’ इत्यादिनां । अतो

* भक्तिं मुहुः प्रवहतां त्वयि मे प्रसङ्गो भूयादनन्त ! महताममलाशयानाम् । येनाजसोत्वणमुरुष्यसनं भवाच्चिन्नेष्ये भवतुणकथा-
मृतपानमक्तः ॥ [४।१।११] इति तु भागवते ।

यथोक्त एवार्थः । यद्यपि ब्रह्मपुरुषपरगत्यादिशब्दैरिह सर्वत्र परमात्मभजनतत्प्राप्त्यादिरेव प्रतीयते; तथापि तावतैवाधिकारिविषयत्वं वक्तुं न युज्यते, पूर्वत्र प्रयाणकाले भ्रूमध्ये प्राणावेशस्य तत्रैव परमात्मध्यानस्य च विहितत्वात्, अनन्तरं च हृदि ध्यानस्य मूर्ध्नि प्राणावेशस्य च तत्काल एव विधानात्; तदिदं द्वयं परस्परविरुद्धं किं कालभेदाद्यवस्थाप्येताधिकारिभेदाद्वा?; तत्र न तावत्कालभेदः श्रुतः; प्रत्युत कालैक्यमेव श्रूयते; अतः परिशेषात्सिद्धोऽधिकारिभेदः । किञ्च “ शतं चैका च ” [छां. उ. ८।६।६] इत्यादिभिर्मूर्धन्यनाड्या निष्क्रमणं मोक्षहेतुः, अन्याभिर्निष्क्रमणं फलान्तरहेतुरित्यवगते प्रयाणकाले भ्रूमध्ये मूर्ध्नि च प्राणावेशस्योत्क्रमणशेषतया तत्तद्देशगतनाडयोत्क्रमणे प्रतीते सिद्धस्तदधिकारिभेदः । पूर्वत्र चाध्याये ‘चतुर्विधा भजन्ते माम्’ [७।१६] इत्यादावयमधिकारिभेदः प्रस्तुतः; तदन्ते च ‘जरामरणमोक्षाय’ [७।२९] ‘साधिभूताधिदेवं माम्’ [७।३०] इति श्लोकयोर्यच्छब्दावृत्त्याधिकारिभेदप्रतीतिर्भाष्ये प्रतिपादिता; सा चात्रापि स्फुटा ‘अगोर्णीयांसमनुस्मरेयः’ [८।९] ‘यः प्रयाति त्यजन् देहं’ [८।१३] ‘यो मां स्मरति नित्यशः’ इति । एतदखिलमभिप्रेत्योक्तं एवमैश्वर्यार्थिन इत्यादि ।

उक्तश्चास्याधिकारी ‘अनन्यचेताः’ इत्युच्यत इति परोक्तं निराकुर्वन् ‘अनन्यचेताः’ इति श्लोकस्यार्थमाह—अथेति । ‘नित्यशः’ इत्यनेनात्मानुभवादिकलान्तरव्यवधाननैरपेक्ष्यं विवक्षितमित्याह—उद्योगप्रभृतीति । अन्यथा ‘सततम्’ इत्यनेन पुनरुक्तिः सङ्कोचकेशो वा स्यादित्यभिप्रायेणाह—सततं सर्वकालमिति । अनन्यचेतश्शब्देनाभिप्रेतं स्मृते-

६ आ. मा. भा.—नित्ययुक्तस्य नित्योपायवतः । योगिनः परिपूर्णयोगस्य ॥ १४ ॥

६ ज. प्र. दी.—नित्ययुक्तस्य योगिन इत्येतयोरेकार्थतानिरासार्थमाह—नित्येति । नित्योपायवत्त्वेन सम्पूर्णयोगस्येत्यर्थः ॥ १४ ॥

७ ह. पै. भा.—अनन्येति । अनन्यचेता यो मां स्मरति नित्यशः । सुलभः सुखेन लभ्यः । नित्ययुक्तस्य नित्यं युक्तो नित्ययुक्तस्तस्य योगिनः ॥ १४ ॥

८ वं. ब्र. मि.—ये पुनर्वायुनिरोधवैधुर्येण भ्रूमध्ये प्राणमावेश्य मूर्धन्यया नाड्या देहं त्यक्तुं स्वेच्छया न शक्नुवन्ति किन्तु परवशतयैव देहं त्यजन्ति, तेषां नोक्तमुपासनद्वयमुपयोगाय भवतीति निखिलसुलभमन्यदुपासनमाह परमकारुणिकः श्रीभगवान्—अनन्येति । यः सततं मां स्मरति तस्याहं सुलभ इति प्रथमं सम्बन्धः । स्ववशतया परवशतया वा देहं त्यजत इति तच्छब्दार्थः । तथा च सततं मदनुचिन्तनमेव मत्प्राप्तिहेतुः; मूर्धन्यया स्वेच्छया वा प्राणोत्क्रमणं भवतु, न तत्राभिनिवेश इति भावः । ‘तस्य सुलभः’ इत्यत्र ‘न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतुनाम्’ [अष्टा. २।३।६९] इत्यादिना कर्तरी षष्ठीप्रतिषेधेऽपि सम्बन्धसामान्यविवक्षया षष्ठ्युपपत्तिः । ननु चक्षुरादिभिस्तत्तद्विषयग्रहणकाले तत्तदनुचिन्तन-

भक्तिरूपापन्नत्वं दर्शयति—अत्यर्थेति । अनन्यचेतस्त्वादेव च स्मरणस्याच्छिद्रत्वम् । उत्कण्ठनेऽपि च स्मरतिः प्रयुज्यते—‘आतरौ स्मरतां वीरौ’ [वा रा. २।१३] इत्यादिषु । ‘नित्ययुक्तस्य योगिनः’ इत्युक्तानुवादः फलस्याव्यवहितत्वद्योतनाय । अत्र अहंशब्देनेश्वरस्य प्रत्यगर्थोऽभिप्रेतः । तेन तद्विशेषणभूताक्षरादिकलप्राप्तिव्यवच्छेदो विवक्षित इत्यभिप्रायेणाह—अहमेवेति । तदेव विवृणोति—न मद्भाव इति । भगवत्प्राप्तेः फलान्तरेभ्योऽतिशयितफलत्वात्तत्प्राप्तौ प्रयासातिरेकसम्भावनाव्यवच्छेदाय सुलभपदमित्यभिप्रायेणाह—सुप्रापश्चेति । अकृच्छ्रेण प्राप्य इत्यर्थः । ‘ईषदुस्सुषु कृच्छ्राकृच्छ्राथेषु खलु’ [अष्टा. ३।३।१२६] इत्यनुशिष्यते । आश्रितवत्सलस्येश्वरस्य सौलभ्यं रागप्राप्तमित्याह—तद्वियोगमिति । उक्तस्यातिवाद्मात्रत्वशङ्कान्युदासाय श्रुतिमूलतामाह—यमेवेति । अत्र चरणशब्देन किमुच्यते ? न तावच्छेषत्वशरीरत्वाद्याकारेण स्वकीकारः, तस्य नित्यसिद्धत्वात्; न च तद्विपरीतः, विरुद्धत्वादेव; न च प्राप्तिप्रदानं, ‘तेन लभ्यः’ इत्यनेन पौनरुक्त्यप्रसङ्गात्; न चान्योऽत्र प्रकारः, असम्भवादित्यत्राह—मत्प्राप्त्यनुगुणेति । विपाकोऽत्र ध्रुवानुस्मृतिरूपत्वदर्शनसमानाधिकारत्वादिरूपः । तद्विरोधिनो दुष्कृतरजस्तमोरागद्वेषमोहादयः । अत्यर्थमप्रियत्वं निरतिशयभक्तिवत् । आदिशब्देन परमपदपर्यन्तासत्तिपर्यन्तं यन्मन्त्रेऽपेक्षितं तत्सर्वं विवक्षितम् । अहमेवेति परमकारुणिकस्य ममैवायं भर इत्यभिप्रायः । ‘तस्याहं सुलभः’ इत्यादेरुक्तार्थपरत्वस्थिरीकरणायस्यैवार्थस्य वक्ष्यमाणं विस्तरमुदाहृतश्रुत्युपवृंहणरूपं दर्शयति—वक्ष्यते चेति ॥ १४ ॥

स्यैव प्राप्तेः कथं सन्ततं त्वदनुचिन्तनं घटेत ? तत्राह—अनन्यचेता इति । अन्यविषयकचेतोरहितः, चेतसो मदेकनिष्ठत्वमेव सन्ततमदनुचिन्तनम्, तच्च बाह्येन्द्रियाणां तत्तद्विषयान्तरसम्बन्धेऽपि न क्षतमिति न तदौर्ध्वमित्यर्थः । एतादृशं सन्ततचिन्तनं नैकवर्षं वा षण्मासं वा, किन्तु यावज्जीवमित्याह—नित्यश इति । प्रसहं यो मां स्मरत्यनुचिन्तयति, तस्य नित्ययुक्तस्य मद्द्विषयकप्रेमभरितत्वेन क्षणमात्रमपि मदनुचिन्तनं विनाऽऽत्मधारणमलभमानस्य योगिनः अहं सुप्रापः । तद्वियोगमसहमानोऽहमेव तं दृष्टे “यमेवैष दृष्टते तेन लभ्यः” [कठो. २।२.२+छं. उ. ३।२।३] इति श्रुतेः । ‘तेषां सततयुक्तानाम्’ [१०।१०] इत्यादिवक्ष्यमाणत्वाच्चेति भावः । पार्थेति सम्बोधयंस्तवाहमिति सुलभो मा भेषीरिति सूचयति ॥ १४ ॥

९ व० त० दी०— एवं परमात्मचिन्तकानां त्रिधा प्राप्तिमुक्त्वा स्वचिन्तकस्य भक्तस्य स्वप्राप्तिमाह— अनन्येति । नान्यस्मिन्पुत्रदारादिके (किन्तु अक्षरादिके स्वरूपे) चेतो यस्य तथा मां भगवन्तं लीलापुरुषोत्तमं नित्यशः स्मरति सततं तस्य नित्ययुक्तस्य मदनुरक्तस्य योगिनो मत्सम्बन्धतो वाऽहं निरुपममहिमा वासुदेवः पुरुषोत्तमो भगवान्सुलभोऽस्मि ॥ १४ ॥

१० पु. अ. त.— एवं योगयुक्तानां स्वांशाक्षरात्मकगति-स्वरूपमुक्त्वा भक्तियुक्तस्य स्वप्राप्तिमाह— अनन्य इति । सततं निरन्तरमव्यवच्छिन्नतया न अन्यस्मिँल्लौकिकालौकिक-विषये चेतो यस्य, तादृशो यो मां नित्यशः प्रत्यहं स्मरति तस्य

नित्ययुक्तस्य मम नित्यं सम्मतस्य योगिनः सकाशादहं सुलभः सुखेन लभ्यः प्राप्यः । पार्थैतिसम्बन्धनेन यथा त्वन्मातृस्मरण-बलेन तव सुलभो जातस्तथेति व्यञ्जितम् ॥ १४ ॥

११ नी० भा० दी०— इयं मतिरतीव दुर्लभेति मा मंस्था इत्याह— अनन्येति । नास्ति अन्यत्र चेतो यस्यासौ अनन्यचेता इत्यनेन स्मरणे आदर उच्यते । सततमिति नैरन्तर्यम् । 'यो मां स्मरति नित्यशः' इति दीर्घकालत्वं यावज्जीवं स्मरतीत्यर्थः । तस्याहं सुलभः पार्थ ! नित्ययुक्तस्य नित्ये योगिनामावश्यकं युक्ताहारविहारदौ यमनियमादौ च युक्तस्यावहितस्य योगिनः योगमनुतिष्ठतः ॥ १४ ॥

मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् ।

नाऽऽप्नुवन्ति महात्मानः संसिद्धिं परमां गताः ॥ १५ ॥

१ शां. भा.— तव सौलभ्येन किं स्यात् ? इत्युच्यते, शृणु तन्मम सौलभ्येन यद्भवति— मामिति । मामुपेत्य मामीश्वरमुपेत्य मद्भावमापद्य पुनर्जन्म पुनरुत्पत्तिं न प्राप्नुवन्ति । किंविशिष्टं पुनर्जन्म न प्राप्नुवन्ति ? तद्विशेषणमाह— दुःखालयं दुःखानामाध्यात्मिकादीनामालयमाश्रयं, आलीयन्ते यस्मिन्दुःखानीति दुःखालयं जन्म । न केवलं दुःखालयं अशाश्वतमनवस्थितस्वरूपं च नाऽऽप्नुवन्तीदृशं पुनर्जन्म महात्मानो यतयः संसिद्धिं मोक्षाख्यां परमां प्रकृष्टां गताः प्राप्ताः । ये पुनर्मां न प्राप्नुवन्ति ते पुनरावर्तन्ते ॥ १५ ॥

२ आ. शां. व्या.— किंत्वां प्राप्तास्त्वय्येवावतिष्ठन्ते किंवा पुनरावर्तन्ते चन्द्रलोकादिव ? इति सन्देहात्पृच्छति— तवेति । तत्रोत्तरश्लोकेन निश्चयं दर्शयति— उच्यते इति । ईश्वरोपगमनं न सामीप्यमात्रमिति व्याचष्टे— मद्भावमिति । पुनर्जन्म-नोऽनिष्टत्वं प्रभूद्वारा स्पष्टयति— किमित्यादिना । महात्मत्वं

प्रकृष्टसत्त्ववैशिष्ट्यम् । यतयस्तस्मिन्नेश्वरे समुत्पन्नसम्यग्दर्शिनो भूत्वेति शेषः । भगवन्तमुपगतानामपुनरावृत्तौ ततो विमु-खानामनुपजातसम्यग्प्रिययां पुनरावृत्तिरर्थसिद्धेत्याह— ये पुनरिति ॥ १५ ॥

३ रा. भा.— अतः परमध्यायशेषेण ज्ञानिनः कैवल्यार्थिनश्चापुनरावृत्तिमैश्वर्यार्थिनः पुनरावृत्तिं चाह— मामिति । मां प्राप्य पुनर्निखिलदुःखालयमस्थिरं जन्म न प्राप्नुवन्ति । यत एते महात्मानो महामनसः, यथावस्थितमत्स्वरूपज्ञाना अत्यर्थं मत्प्रियत्वेन मया विना आत्मधारणमलभमाना मय्यासक्तमनसो मदाश्रया मामुपास्य परमसंसिद्धिरूपं मां प्राप्ताः ॥ १५ ॥

१ महान् आत्मा मनः, बुद्धिः, ज्ञानं, अनुभावः, येषां ते महात्मानः । 'कलेवरे प्रयत्ने च स्वभावे परमात्मनि । स्वान्ते धृतौ मनीषायामात्मानं कवयो विदुः ॥' (६२) इति शाश्वतः । महान्तश्च त आत्मानश्च ते महात्मानः । पुनर्जन्मन दुःखानां चालयं पुनर्जन्मदुःखालयमित्येकं वा पदम् । अत्र वामनः—

सामीप्यबोधकेनात्रोपशब्देन रमापतिः । मोक्षं सगुणसामीप्याद्द्वयातिरूपमसुसुचत् ॥

निर्गुणं चाङ्गिणाऽन्त्येन 'संसिद्धिं परमां गताः' । इत्यनेन जगौ व्यक्तं मोक्षं कैवल्यलक्षणम् ॥

अथ ते न पुनर्जन्म प्राप्नुवन्तीति कीर्तयन् । श्रेष्ठत्वं हृद्योगिभ्यो द्वेषामप्यपुस्फुटत् ॥

दूरत्वं वाथ सामीप्यं निर्गुणे नैव विद्यते । ज्ञेयः सगुण एवात्रास्मदोद्दिष्टो हरिस्ततः ॥

सगुणं निर्गुणं वापि ये प्राप्ताः परमेश्वरम् । महात्मानो हि ते तेषां चेतो भूमात्मां गतम् ॥

इति निरूपयति ।

— अविगीता ।

४ वे. ता. चं.— इतः पूर्वं त्रयाणामधिकारिणां केचन वेद्योपादेयभेदाः प्रतिपादिताः ; अतः परमधिकारौपयिकतया-
ऽवश्यवेद्यस्य फलस्य स्थिरास्थिरत्वलक्षणविशेषं दर्शयतीत्याह—
अतः परमिति । अत्र ज्ञानिनस्तावदपुनरावृत्तिरुच्यते ' मामु-
पेत्य ' इति श्लोकेन । दुःखानन्त्यस्य सर्वप्रमाणसिद्धत्वाद्दुःख-
शब्दस्य निर्विशेषणस्य सङ्कोचायोगात् — निखिलैत्युक्तम् ।
जन्मनशाश्वतशब्दनिर्दिष्टमस्थिरत्वं जन्माविनाभूतदेहभोगाद्य-

स्थिरत्वरूपमिह विवक्षितम्, जन्मशब्दो वाऽत्र जनिमच्छरीरपरः।
' महात्मानः ' इति स्तुतिमात्रादपि माहात्म्यस्यात्र संसिद्धिहेतु-
त्वमुचितमित्यभिप्रायेणाह— यत इति । महामनस्त्वं ज्ञानिनां
प्राक्प्रपञ्चितमिहानूदितं दर्शयति यथावस्थितेत्यादिना ।
अभिलषितस्य फलस्य सिद्धिव्यपदेशौचित्यात् परमशब्दस्वा-
रस्याच्च परमसंसिद्धिरूपं मामित्युक्तम् । परमसंसिद्धि-
रूपं परमपुरुषार्थरूपमित्यर्थः । समीचीना सिद्धिः संसिद्धिः ॥१५॥

५ आ. मा. भा.— तत्प्राप्तिं स्तौति— मामिति । परमां सिद्धिं गता इति हि तत्र हेतुः ॥ १५ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'स याति परमां गतिम् ' [८१३]
'तस्याहं सुलभः' [८१४] इति द्वेषावचनात् परमगति-
भोगवन्नाभश्च पृथगिति न मन्तव्यम्, भगवत्प्राप्तेरेवोत्तरत्र
स्तुतेः, अन्यथोभयस्तुतिप्रसङ्गादित्यभिप्रायेणाह— तत्प्राप्ति-
मिति । तर्हि कथं 'मामुपेत्य' इत्युक्त्वा 'संसिद्धिं परमां

गताः' इति पृथगुक्तिः ? इत्यत आह— परमामिति । ये
मामुपेतास्ते परमां सिद्धिं मोक्षलक्षणां हि गताः । न च
मुक्तानां निर्बीजं जन्म सम्भवतीत्येवं तत्र स्वयम्प्राप्तानां
जन्माभावे हेतुरयमुच्यते । न तु भगवत्प्राप्तेरन्या परमसंसि-
द्धिप्राप्तिरित्यर्थः ॥ १५ ॥

७ ह. पै. भा.— मामिति । संसिद्धिं परमां मोक्षम् ॥ १५ ॥

८ वे. ब्र. गि.— तव सौलभ्येन किं स्यादिति चेदाकर्ण-
येत्याह— मामुपेत्येति । मां प्राप्य दुःखानामाध्यात्मिका-
दीनामालयमाश्रयभूतम्, तथाप्यशाश्वतमस्थिरं पुनर्जन्म न

प्राप्नुवन्ति, यतस्ते महात्मानः परमां संसिद्धिं मुक्तिं
गताः ॥ १५ ॥

९ व० न० दी०— स्वप्राप्तावपुनरावृत्तिं सदाचारेण दर्शयति— मामिति । परमपुरुषं अन्तर्यामिणमक्षरं परं
पुरुषोत्तमं मां प्राप्य पुनर्जन्म न प्राप्नुवन्ति महात्मानः; किन्तु परमां सिद्धिं मुक्तिं निर्गुणां गताः ॥ १५ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवमेव तत्तद्देवोपासकास्तत्तत्स्वायुज्यं
प्राप्नुवन्तीति तत्तच्छास्त्रेषु विगद्यत इति भवत्प्राप्तौ को
विशेषः ? इत्याकाङ्क्षायां स्वप्राप्तेर्विशेषमाह— मामुपेत्येति ।
महात्मानो महात्मका भक्ता परमां संसिद्धिं भावरूपां गताः

सन्तो मामेकं पुरुषोत्तममुपेत्य समीपे प्राप्य पुनः दुःखालयं
संसारात्मकं अशाश्वतमनित्यं लौकिकं जन्म न प्राप्नुवन्ती-
त्यर्थः ॥ १५ ॥

११ नी० भा० दी०— त्वल्लाभेऽपि किं स्यात् ? अत आह— मामिति । मामुपेत्य पुनर्द्वितीयवारं जन्म नाप्नु-
वन्ति । यजन्म दुःखानामालयभूतं मूढदृष्ट्या किञ्चित्सुखालयत्वेऽपि अशाश्वतं नश्वरं, तुच्छमित्यर्थः । के नाप्नु-
वन्ति ? महात्मानो योगेन जितचित्ताः ; अत एव परमां संसिद्धिं मोक्षं गताः । अगता अपि प्रत्यासन्नत्वाद्गता
एव । तथा ब्रह्मलोकगतान् प्रकृत्य स्मर्यते ' ब्रह्मणा सह ते सर्वे सम्प्राप्ते प्रतिसञ्चरे । परस्यान्ते कृतात्मानः प्रवि-
शन्ति परं पदम् ' इति । प्रतिसञ्चरे ब्राह्मे प्रलये । परस्य चतुर्मुखस्य अन्ते नाशे ॥ १५ ॥

सहेतुका पुनरावृत्त्यपुनरावृत्तिनो लोकाः ।

आ ब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन ! ।

भवनाल्लोकाः इति वे. ब्र. गि.— पु. अ. त. सम्मतः पाठः ।

मामुपेत्य तु कौन्तेय ! पुनर्जन्म न विद्यते ॥ १६ ॥

१ आ ब्रह्मेति— ब्रह्मलोकप्राप्तानामपि पुनरावृत्तिरस्तीति सर्वैर्व्याख्यातम् । एतदभ्युपगमे च तदुपरितनलोकगतिमुक्तिरित्यभिहितं
स्यात्, तत्र न हृदयङ्गमिति संशयमहामोहकलुषीकृतान्तर्दृशामस्माकं प्रतिभातीयमागमाधिगता व्याख्यावर्तिः— आब्रह्म यावद्ब्रह्म-
पदं प्राप्तं, तावद्यस्मारकस्माच्चित्तिर्यगुध्वाधस्ताद्भुवनात्पुनरावर्तन्ते चक्रवत्स्थानान्तरमविरतं भ्राम्यन्तो विपरिवर्तन्त इत्यभिनव-
गुप्तपादाः । हंसयोगो तु— अत्र भगवता पूर्वार्धेन ज्ञानभक्तिकर्मनिष्ठानां निवृत्तानां प्रवृत्तानां चाधिकारिणामविशेषेणाशुद्धस्व-
रूपत्वात्तत्पथयोरपि पुनरावृत्तिहेतुत्वमभिहितम् । उत्तरार्धेन तु शुद्धदृष्ट्या योगेन शरणागत्यपरपर्यायेण शुद्धं ब्रह्म ये समुपासते,
न तेषां परप्रेप्सूनां मुक्तानां भूतपूर्वसंसारमण्डलप्रवेशो भवतीत्युपदिष्टमिति मन्यते ॥ लोका जनाः स्वर्गादयश्च । पुनरावर्तन्ते
पुनरावर्तयन्ति चेति पुनरावर्तिनः । आब्रह्मभुवनादिति 'आसत्यलोकादा पातालात्' इत्यादिवदभिधावाह ॥ अत्र धामनः—

१ शां. भा.— किं पुनस्त्वत्तोऽन्यत्प्राप्ताः पुनरावर्तन्ते ? इत्युच्यते— आ ब्रह्मभुवनात् भवन्ति अस्मिन्भूतानीति भुवनं ब्रह्मभुवनं, ब्रह्मलोक इत्यर्थः । आब्रह्मभुवनात् सह ब्रह्मभुवनेन लोकाः सर्वे पुनरावर्तिनः पुनरावर्तनस्वभावाः, हेऽर्जुन ! मामेकमुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म ! पुनरुत्पत्तिर्न विद्यते ॥ १६ ॥

२ आ. शां. व्या.— “ अपाम सोमममृता अभूम ” [ऋक्सं. ६।४।११] इति श्रुतेः स्वर्गादिगतानामपि समानैवानावृत्तिरित्याशङ्कते— किं पुनरिति । अर्थवादश्रुतौ कर्मिणाममृतत्वस्याऽऽपेक्षितत्वं विवक्षित्वा परिहरति— उच्यते इति । एतेन भूरादिलोकचतुष्टयं प्रविष्टानां पुनरावृत्तावपि जनादिलोकत्रयं प्राप्तानामपुनरावृत्तिरिति विभागोक्तिरप्रामा-

णिकत्वादवहेत्यवधेयम् । तर्हि तद्भवेत्श्वरं प्राप्तानामपि पुनरावृत्तिः शङ्क्यते ? नेत्याह— मामिति । यावत्सम्पातश्रुतिवदीश्वरं प्राप्तानां निवृत्ताविद्यानां पुनरावृत्तिरप्रामाणिकीत्यर्थः । यस्य स्वाभाविकी वंशप्रयुक्ता च बुद्धिस्तस्यैवोक्तेऽर्थे बुद्धिहृदेतीति मत्वा सम्बुद्धिद्वयम् ॥ १६ ॥

३ रा. भा.— ऐश्वर्यगतिं प्राप्तानां भगवन्तं प्राप्तानां च पुनरावृत्तावपुनरावृत्तौ च हेतुमन्तरमाह— आब्रह्मेति । ब्रह्मलोकपर्यन्ता ब्रह्माण्डोदरवर्तिनः सर्वे लोका भोगैश्वर्यालयाः पुनरावर्तिनः विनाशिनः; अत ऐश्वर्यगतिं प्राप्तानां प्राप्यस्थानविनाशाद्विनाशित्वमवर्जनीयम् ; मां सर्वज्ञं सत्यसङ्कल्पं निखिलजगदुत्पत्तिस्थितिलयलीलं परमकारणिकं सदैकरूपं प्राप्तानां विनाशप्रसङ्गाभावात्तेषां पुनर्जन्म न विद्यते ॥ १६ ॥

४ वे. ता. चं.— अप्रसक्तस्य प्रतिषेधायोगात् प्रतिषेधस्य प्रसङ्गिनश्च आसन्नवर्तिन उपादातुमुचितत्वात्प्रश्नफलभूतैश्वर्याधिनां जन्ममात्रं तन्निषेधमुखेन सूचितम् ; अतस्तत्रापि हेतुरेव केवलं वक्तव्य इत्यभिप्रायेणाह— ऐश्वर्यगतिमिति । ‘ मासुपेत्य तु ’ इति भगवतः प्रतियोगीकरणादाडोऽत्राभिविधिपरत्वाभिप्रायेणाह ब्रह्मलोकेति । प्रकृत्याख्यभगवन्मायामहोदधौ ब्रह्माण्डैरपि यदा बुद्बुदायितं, तदा कैव कथा तदन्तर्वर्तिनां लोकानामित्यभिप्रायेण ब्रह्माण्डोदरवर्तिन इत्युक्तम् । तेन परमाकाशव्यवच्छेदसिद्धिश्च । ऐश्वर्यानित्यताप्रतिपादनपरत्वाथोक्तं भोगैश्वर्यालया इति । भुवनशब्दसमभिव्याहृतस्य लोकश-

ब्दस्य जनविषयत्वायोगाल्लोकस्व गमनाभावेन पुनरावृत्तेरप्यभावात्, पुनरावृत्तिशब्देन प्रवाहतेऽपि विनाशमात्रं लक्ष्यत इत्याह विनाशिन इति । पुनरावृत्तिशब्दस्याजहलक्षणवृत्तेस्तल्लोकगतपुरुषपुनरावृत्तिरेव वा द्वारम् । फलितमाह अत इति । ‘ माम् ’ इत्यत्र तुशब्देन योतितानपुनरावृत्तिहेतुविशेषान् दर्शयति मां सर्वज्ञमित्यादिना । असर्वज्ञमसत्यसङ्कल्पं कार्यकोटिषटितं (तमनिर्गुणं) निर्घृणं रजस्तमोमूलरागद्वेषादिनानाविकारशालिनं कञ्चन क्षुद्रदैवतं प्राप्तानां हि तदन्त्येन तेनैव वा पुनरावृत्तिः स्यादिति विशेषणानां तात्पर्यम् ॥ १६ ॥

५ आ. मा. भा.— महामेरुस्थब्रह्मसदनमारभ्य न पुनरावृत्तिः । तच्चोक्तं नारायणगोपालकल्पे ‘ आ मेरुब्रह्मसदनादा जनान्न जनिर्भुवि । तथाप्यभावः सर्वत्र प्राप्यैव वसुदेवजम् ’ इति ॥ १६ ॥

६ ज. प्र. दी.— ‘ आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनः ’ इति सत्यलोकसहितानां पुनरावृत्तिरुच्यते इत्येतदपव्याख्यानमिति भावेनाह— महामेरुस्थेति । परतः स्थितानाम् । एवं जनलोकमारभ्येत्यपि ग्राह्यम् । कुत एतत् ? इत्यतः श्लोकमाग-

मेनैव व्याचष्टे— तच्चेति । पृथिवीसम्बन्धिनां तदसम्बन्धिनां लोकानां ग्रहणायोभयोपादानम् । परतः स्थितानाम् । यद्यपीति शेषः । अभावो जनेः लभ्यत इति शेषः । अनेनैव व्याख्यातं भवति । महामेरुस्थब्रह्मसदनं जनलोकं चारभ्य न पुनरावृत्तिः ।

—सालोक्याद्यपि ये प्राप्तास्तेषां नास्ति जन्तुः पुनः । इति चेदापत्तुर्द्वास्त्वथौ कथं जन्मत्रयं हरेः ? ॥

अत्रोच्यते स्तो वैकुण्ठे मुक्तामुक्तपदे पृथक् । भक्तो मुक्तस्थलगतो ज्ञानी नावर्तते क्वचित् ॥

आत्मज्ञानविहीनोऽपि समुण्ठ्यानतत्परः । अन्तकाले स्मरन्देवं यो जहाति कलेवरम् ॥

ज्ञानाम्यदग्धसंसारबीजप्रकृतिमानसौ । अन्यस्मृत्याप्ततद्भावोऽप्येत्य मुक्तस्थलं खलु ॥

जयश्च विजयः शापात्तत्रस्थावेव विच्युतौ । भेदस्फुरणयुक्तत्वात्पातः सम्भाव्यते ततः ॥

आत्मानमथ वैकुण्ठं वैकुण्ठाधिपतिं च यः । अनन्धं पश्यति ज्ञानी स नैवावर्तते पुनः ॥

इति प्रतिपादयति ।

— अविगीता ।

अतो मामुपेत्य पुनर्जन्मेति किमुच्यते ? इति चेत्, सत्यम् ;
आ ब्रह्मभुवनात् एवमाजनाच्चावर्गमवा एव लोकाः पुनरावर्तिनः ।
परे न पुनरावर्तिन इति यावत् । तथापि नोक्तमयुक्तम्, यतस्तेषु

लोकेषु स्थितं मामुपेत्यावस्थितस्य पुनर्जन्म न विद्यते
इति । अन्यथा मामुपेत्य पुनर्जन्मेत्युक्तत्वात् उत्तरार्ध-
वैयर्थ्यं च ॥१६॥

७ ह. पै. भा.—॥ १६ ॥

८ वै. ब्र. गि.—एतदेवान्वयव्यतिरेकाभ्यां द्रढयन्नाह—
आ ब्रह्मेति । तत्र पूर्वार्धेन व्यतिरेक उच्यते । भवन्त्यस्मिन्
भूतानीति भवनं लोकः । अभिविधावाकारः । ब्रह्मलोकेन
सह सर्वेऽपि लोकाः पुनरावर्तनस्वभावाः । ‘ब्रह्मभुवनात्’
इति पाठे तु भुवनशब्दस्य लोकवाचित्वं प्रसिद्धम् । एवं
व्यतिरेकमुक्त्वाऽन्वयमाह—मामुपेत्य त्विति । तु-शब्दो
लोकान्तरवैलक्षण्यार्थः । मामेकमुपेत्य तु वर्तमानानां पुनर्जन्म
नास्ति । यद्यपि “ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यते, न च पुनरावर्तते”
[छां.उ. ८।१५।१] ‘अनावृत्तिः शब्दात्’ [म.सू. ४।४।२२]

इति श्रुतिसूत्रयोर्ब्रह्मलोकं गतानामनावृत्तिरुच्यते; तथापि
क्रममुक्तिफलाभिरुपासनाभिर्ये ब्रह्मलोकं प्राप्तास्तेषामेव
तत्रोत्पन्नज्ञानानां ब्रह्मणा सह मोक्षभागित्वादानावृत्तिरि-
त्येतत्परे श्रुतिसूत्रे, न तु पञ्चामिविद्यादिभिरतत्कृतवोऽपि ये
ब्रह्मलोकं प्राप्तास्तेषामनावृत्तिरस्ति, किन्तु पुनर्जन्मवैयर्थ्यमि-
प्रायः । अर्जुनेति सम्बोध्यापि पुनः कौन्तेयेति सम्बोधनेन
पितृष्वसुपुत्रतयाऽवश्याग्राह्यत्वप्रदर्शनेन प्रतारणाशङ्कामपह-
दनुक्तार्थस्य त्रिसम्भणीयतां सूचयति ॥ १६ ॥

९ व० त० दी०—अनेवभूतानामभक्तानां संसारे पुनरावृत्तिं वदन् स्वप्राप्तानां तदभावमाह—आब्रह्मेत्या-
दिना । हे अर्जुन ! अन्ये लोकाः ब्रह्मभुवनमभिव्याप्य निर्दिष्टा जनाः सर्वे एवेह पुनरावर्तनशीलाः सन्ति
“धर्मस्य ह्यनिमित्तस्य विपाकः परमेष्ठयसौ” इत्यपि वचनात् । मामुपेत्य तु तथाभूतं पुनर्जन्म तेषां न विद्यते,
नैष्कर्म्यगम्यत्वात् । निश्चयार्थं पुनः कथनम् ॥ १६ ॥

१० पु. अ. त.—अथान्येषां पुनर्जन्म भवतीत्यर्थः—
आब्रह्मेति । आब्रह्मभुवनात् ब्रह्मभुवनमभिव्याप्य सर्वे लोकाः
पुनरावर्तिनः सर्वे पुनर्जन्मभाजो भवन्ति । मां तु उपेत्य

कौन्तेय परमस्निग्ध ! परं जन्म न विद्यते, न स्यादित्यर्थः ।
तुशब्देन मन्मार्गे प्रवृत्तस्य अत एव शङ्का न भवतीति
ज्ञापितम् ॥ १६ ॥

११ नी० भा० दी०—त्वदलाभेऽपि किं स्यात् ? अत आह—आब्रह्मेति । आब्रह्मभुवनात्, ब्रह्मलोकमभि-
व्याप्य ब्रह्मलोकेन सहैवेत्यर्थः । लोकाः पुनरावर्तिनः पुनरावृत्तिस्वभावाः । हे अर्जुन ! शेषं स्पष्टम् । अत्रेयं
व्यवस्था—ये क्रममुक्तिफलाभिर्देहरादिविद्याभिर्ब्रह्मलोकं गतास्ते तत्रैव ज्ञानं प्राप्य ब्रह्मणा सह मुच्यन्ते ।
ये तु पञ्चामिविद्याभिर्ब्रह्मलोकं गतास्तेऽनुपासितपरमेश्वराः पुनरावर्तन्ते इति ॥ १६ ॥

सहस्रयुगपर्यन्तमहर्षद्ब्रह्मणो विदुः ।

रात्रिं युगसहस्रान्तां तेऽहोरात्रविदो जनाः ॥ १७ ॥

१ अत्र युगशब्दो दैवयुगपरो ज्ञेयः । तथा च मनुः [१।६८—७२]—

ब्राह्मस्य तु क्षपाहस्य यत्प्रमाणं समासतः । एकैकशो युगानां तु क्रमशस्तात्रिवोधत ॥

चत्वार्थाहुः सहस्राणि वर्षाणां तत्कृतं युगम् । तस्य तावच्छती सन्ध्या सन्ध्यांशश्च तथाविधः ॥

इतरेषु ससन्धेषु ससन्ध्यांशेषु च त्रिषु । एकापायेन वर्तन्ते सहस्राणि शतानि च ॥

यदेतत्परिसङ्ख्यातमादावेव चतुर्युगम् । एतद्वादशसाहस्रं देवानां युगमुच्यते ॥

दैविकानां युगानां तु सहस्रं परिसङ्ख्यया । ब्राह्ममेकमहर्षेण तावतीं रात्रिमेव च ॥

महाभारतेऽपि (१२।२३।१।२९)—

एतां द्वादशसाहस्रीं युगाख्यां कवयो विदुः । सहस्रपरिवर्तं तद्ब्रह्मं दिवसमुच्यते ॥ इति ॥

ब्राह्ममहः रात्रिं च ये जानन्ति, तेऽहोरात्रज्ञा इति स्तुतिरियम् । स्तुत्या च ब्राह्ममहोरात्रं ज्ञातव्यमिति विधिः

परिकल्प्यत’ इति कुल्लुकभट्टः ।

ये ज्ञानिनो निर्गुणमेव तत्त्वं भजन्ति ये वा सगुणं परेशम् । तेषां द्वयेषामपि सद्य एव मुक्तिर्न चावर्तनमित्यवादि ॥

अपक्वबोधा अथ भक्तियोगमनाश्रिता ये हठयोगसक्ताः । षट्चक्रमेदक्रममुक्तदेहा नावर्तनं तेऽपि पुनर्भजन्ते ॥

अपक्वबोधा इति नापवर्गं योगाप्रयाता इति नोद्भवं च । विन्दन्ति ते, किन्तु पदं विधातुः सम्प्राप्य तिष्ठन्त्यमृतत्वकामाः ॥—

अव्यक्ताद्व्यक्तयः सर्वाः प्रभवन्त्यहरागमे ।

रात्र्यागमे प्रलीयन्ते तत्रैवाव्यक्तसंज्ञके ॥ १८ ॥

भूतग्रामः स एवायं भूत्वा भूत्वा प्रलीयते ।

रात्र्यागमेऽवशः पार्थ ! प्रभवत्यहरागमे ॥ १९ ॥

१ शां. भा.—ब्रह्मलोकसहिता लोकाः कस्मात्पुनरावर्तिनः ? कालपरिच्छिन्नत्वात्, कथम् ? सहस्रेति । सहस्रयुगपर्यन्तं सहस्रं युगानि पर्यन्तः पर्यवसानं यस्याहस्तदहः सहस्रयुगपर्यन्तं ब्रह्मणः प्रजापतेर्विराजो विदुः, रात्रिमपि युगसहस्रान्तामहःपरिमाणमेव । के विदुः ? इत्याह—तेऽहोरात्र-त्रविदः कालसङ्ख्याविदो जना इत्यर्थः । यत एवं कालपरिच्छिन्नास्तेऽतः पुनरावर्तिनो लोकाः ॥ १७ ॥

२ आ. शां. व्या.—ब्रह्मलोकसहितानां लोकानां पुनरा-
वृत्तौ हेतुं प्रश्नद्वारा दर्शयति—ब्रह्मेति । उक्तमेव हेतुमाका-
ङ्क्षापूर्वकमुत्तरश्लोकेन साधयति—कथमित्यादिना । यथोक्ता-
होरात्रावयवमासत्त्वयनसंवत्सरावयवशतसङ्ख्यायुरवच्छिन्नत्वा-

त्प्रजापतेस्तदन्तर्वर्तिनामपि लोकानां यथायोग्यकालपरिच्छिन्न-
त्वेन पुनरावृत्तिरित्यभिप्रेत्य व्याचष्टे—सहस्रेत्यादिना ।
अक्षरार्थमुक्त्वा तात्पर्यार्थमाह—यत इति ॥ १७ ॥

१ शां. भा.—प्रजापतेरहनि यद्भवति रात्रौ च, तदुच्यते—अव्यक्तादव्यक्तं प्रजापतेः
स्वापावस्था, तस्मादव्यक्तात् व्यक्तयो व्यज्यन्त इति व्यक्तयः स्थावरजङ्गमलक्षणाः सर्वाः प्रजाः
प्रभवन्त्यभिव्यज्यन्ते अह्न आगमोऽहरागमस्तस्मिन्नहरागमे काले ब्रह्मणः प्रबोधकाले; तथा रात्र्या-
गमे ब्रह्मणः स्वापकाले प्रलीयन्ते सर्वा व्यक्तयस्तत्रैव पूर्वोक्तेऽव्यक्तसंज्ञके ॥ १८ ॥

२ आ. शां. व्या.—यत्प्रजापतेरहस्तद्युगसहस्रपरिमितं
या च तस्य रात्रिः साऽपि तथेति कालविदामभिप्रायमनुसृत्य
ब्राह्मस्याहोरात्रस्य कालपरिमाणं दर्शयित्वा तत्रैव विभज्य
कार्यं कथयति—प्रजापतेरिति । अव्यक्तमव्याकृतमिति

शङ्कां वारयति—अव्यक्तमित्यादिना । जातिप्रतियोगिभूता
व्यक्तीर्व्यावर्तयति—स्थावरेति । असदुत्पत्तिप्रसक्तिं प्रत्या-
दिशति—अभिव्यज्यन्त इति । पूर्वोक्तमव्यक्तसंज्ञकं स्वापा-
वस्थं ब्रह्म प्रजापतिशब्दितं तस्मिन्निति यावत् ॥ १८ ॥

—पराद्ध्वयान्ते विधात्रा सहैषां विमुक्तिः प्रविष्टाऽत उत्कण्ठतास्ते ।

दिनानि क्षपाश्चातिदीर्घा विरिञ्चेत्थिरस्य प्रसङ्ख्यान्ति मोक्षप्रतीक्षाः ॥

आवर्तनं न पुनरस्ति तथापि तेऽमी कालप्रवाहपतिता न सुखं लभन्ते ।

ये ज्ञानिनः सगुणभक्तिपराश्च ते तु सद्यः सुखेन परमं पदमाप्नुवन्ति ॥

ज्ञानादृते नैव मोक्षस्तद्विहायाल्पबुद्धयः । हठयोगरता ये ते मुषिता एव केवलम् ॥

आयातां वरितुं वर्यां ददाति प्रतिवेशिने । भविता दुहिता याऽस्याः सा मे पत्नी भवेदिति ॥

सद्यो लभ्यं तथा ज्ञानान्मोक्षं त्यक्त्वा हृष्टे रताः । गणयन्ति ब्रह्मलोके कालं ते मोक्षकाङ्क्षिणः ॥

ये पूर्वमुक्ता हठयोगसक्ताः परामृशतांस्त इतीह देवः । पूर्वानुसन्धानमिदं विहाय व्याख्यातमन्यैस्तु किमप्युक्तम् ॥

—तच्छब्देन परामर्शः पूर्वोक्तस्यैव युज्यते । ये प्रागकीर्तिता ज्ञेयाः कथं वा के न्वितीह ते ॥ इति वामनाशयः ।

१ वामनः श्लोकमिममेवमवतारयति—

ब्रह्मलोकमुपेता ये गणयन्ति स्वयम्भुवः । ते दिनानि त्रियामाश्चेत्युक्तमेतर्हि यत्स्फुटम् ॥

तत्कथं घटते ? न स्तस्तत्र ह्यस्तोदर्यौ रवेः । शङ्कामिमामपाकर्तुं जगाद जगतां गुरुः ॥ इति ।

अत्र नव्या अव्यक्तशब्देन साङ्ख्यशास्त्रोक्ता प्रकृतिरुच्यते इति मन्यन्ते । तदयुक्तम्, इह प्रजापतेर्जाग्रत्सुषुप्त्यवस्थयोरेव
प्रकृतत्वात् । किञ्च—न साङ्ख्यैः पुरुषस्य प्रकृतेः परत्वं स्वीक्रियते; अत्र तु 'परस्तस्मात्तु भावोऽन्योऽव्यक्तोऽव्यक्तात्—'
(८।१०) इत्यस्मादव्यक्तात् अव्यक्तपुरुषस्य परत्वमुच्यते इति न साङ्ख्याभिमतता प्रकृतिरिहोद्दिष्टेति व्यक्तं विशेषविदाम् ।

२ भूतानां ग्रामः समुदायः । 'असु अदने' (धा. ६३०) 'असेरा च' (उ.सू. १।१४८) इत्यौणादिको मन्, धातोराकारश्च ।
'शब्दादिपूर्वो वृन्देऽपि ग्रामः' (३।३।१४०) इत्यमरः । अन्ये तु—'ग्राम आमन्त्रणे' (धा. पा. १८९३) अस्माद्व्युत्पादयन्ति ॥
अवशः अशब्दाच्चस्य भगवतो वश इति केचित् ।

—अविगीता ।

१ शां. भा.— अकृताभ्यागमकृतविप्रणाशदोषपरिहारार्थं बन्धमोक्षशास्त्रप्रवृत्तिसाफल्यप्रदर्शनार्थं अविद्यादिक्लेशमूलकमाशयवशाच्चावशो भूतग्रामो भूत्वा भूत्वा प्रलीयत इत्यतः संसारे वैराग्यप्रदर्शनार्थं चेदमाह— भूतग्राम इति । भूतग्रामो भूतसमुदायः स्थावरजङ्गमलक्षणो यः पूर्वास्मिन् कल्प आसीत्स एवायं, नान्यः; भूत्वा भूत्वाऽहरागमे, प्रलीयते पुनः पुना रात्र्यागमेऽहः क्षयेऽवशोऽस्वतन्त्र एव पार्थ ! प्रभवति अवश एवाहरागमे ॥ १९ ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु प्रबोधकाले ब्रह्मणो यो भूतग्रामो भूत्वा तस्यैव स्वापकाले विलीयते तस्मादन्यो भूयो ब्रह्मणोऽहरागमे भूत्वा पुना रात्र्यागमे परवशो विनश्यति, तदेवं प्रत्यवान्तरकल्पं भूतग्रामविभागो भवेदित्याशङ्क्यानन्तरश्लोकोक्तात्पर्यमाह— अकृतेति । प्रतिकल्पं प्राणिनिकायस्य भिन्नत्वे सत्यकृताभ्यागमादिदोषप्रसङ्गात्तत्परिहारार्थं भूतग्रामस्य प्रतिकल्पमैक्यमास्थेयमित्यर्थः । यदि स्थावरजङ्गमलक्षणस्य प्राणिवर्गस्य प्रतिकल्पमन्यथात्वं, तदैकस्य बन्धमोक्षान्वयिनोऽभावात्काण्डद्वयात्मनो बन्धमोक्षार्थस्य शास्त्रस्य प्रवृत्तिरफला प्रसज्येतातस्तत्साफल्यार्थमपि प्रतिकल्पं प्राणिवर्गस्य नवीनत्वात्प्रपत्तिरित्याह— बन्धेति । कथं पुनर्भूतसमुदायोऽस्वतन्त्रः

सन्नवशो भूत्वा प्रविलीयते ? तत्राह— अविद्यादीति । आदिशब्देनास्मितारागद्वेषाभिनिवेशा गृह्यन्ते । यथोक्तं क्लेशपञ्चकं मूलं प्रतिलभ्य धर्माधर्मात्मिककर्मराशिच्छ्रवति तद्वादेवास्वतन्त्रो भूतसमुदायो जन्मविनाशावनुभवतीत्यर्थः । प्राणिनिकायस्य जन्मनाशाभ्यासोत्तरार्थमाह— इत्यत इति । संसारे विपरिवर्तमानानां प्राणिनामस्वातन्त्र्यादवशानामेव जन्ममरणप्रबन्धादलमनेन संसारेणेति वैतृष्ण्यं तस्मिन्प्रदर्शनीयं तदर्थं चेदं भूतानामहोरात्रमावृत्तिवचनमित्यर्थः । समन्तरवाक्यमिदमा परामृश्यते । रात्र्यागमे प्रलयमनुभवतोऽहरागमे च प्रभवं प्रतिपद्यमानस्य प्राणिवर्गस्य तुल्यं पारवश्यमित्याशयवानाह— अह इति ॥ १९ ॥

३ रा. भा.— ब्रह्मलोकपर्यन्तानां लोकानां तदन्तर्वर्तिनां च परमपुरुषसङ्कल्पकृतामुत्पत्तिविनाशकालव्यवस्थामाह— सहस्रयुगेति । ये मनुष्यादिचतुर्मुखान्तानां मत्सङ्कल्पकृताहोरात्रव्यवस्थाविदो जनाः, ते ब्रह्मणश्चतुर्मुखस्य यदहः, तच्चतुर्युगसहस्रावसानं विदुः, रात्रिं च तथारूपाम् । तत्र ब्रह्मणोऽहरागमसमये त्रैलोक्यान्तर्वर्तिन्यो देहेन्द्रियभोग्यभोगस्थानरूपा व्यक्तयश्चतुर्मुखदेहावस्थादव्यक्तात् प्रभवन्ति । तत्रैवाव्यक्तावस्थाविशेषे चतुर्मुखदेहे रात्र्यागमसमये प्रलीयन्ते । स एवायं कर्मवश्यो भूतग्रामोऽहरागमे भूत्वा भूत्वा रात्र्यागमे प्रलीयते । पुनरप्यहरागमे प्रभवति । तथा वर्षशतावसानरूपयुगसहस्रान्ते ब्रह्मलोकपर्यन्ता लोकाः ब्रह्मा च “ पृथिव्यप्सु प्रलीयते आपस्तेजसि प्रलीयन्ते ” [सुबालो. २] इत्यादिक्रमेण अव्यक्ताक्षरतमःपर्यन्तं मय्येव प्रलीयन्ते । एवं मद्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्य कालव्यवस्थया मत् उत्पत्तेर्मयि प्रलयाच्चोत्पत्तिविनाशयोगित्वमवर्जनीयमित्यैश्वर्यगतिं प्राप्तानां पुनरावृत्तिपरिहार्या । मामुपेतानां तु न पुनरावृत्तिप्रसङ्गः ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥

४ वे. ता. चं.— ‘सहस्र-’ इत्यादिश्लोकत्रयस्य पिण्डतार्थमाह— ब्रह्मलोकपर्यन्तानामिति । हिरण्यगर्भादिस्वातन्त्र्यसिद्धसत्यलोकादिस्थैर्यशङ्काव्युदासायाह परमपुरुषसङ्कल्पकृतामिति । ईश्वरस्वातन्त्र्यमेव ह्यन्युनानतिरिक्तदिनरात्र्यादिविचित्रव्यवस्थायां कारणम् । तथा चोच्यते ‘ कालस्य च हि मृत्योश्च [म. भा. ५. ६८. १३] ‘कालचक्रं जगच्चक्रं’ [म. भा. ५. ६८. १२] इत्यादिभिः । एवमेवोक्तमन्यत्र ‘ ततो युगसहस्रान्ते संहरिष्ये जगत्पुनः । कृत्वा मत्स्थानि भूतानि चराणि स्थावराणि च ’ इत्यादि । यत्तु मानवे ‘ तये युगसहस्रं तु (तद्वै युगसहस्रान्तं) ब्राह्मं पुण्यमहर्विदुः । रात्रिं च तावतीमेव तेऽहोरात्रविदो जनाः ’ [१. ७. ३] इति ; तत्र य इत्येव पाठाद्यथाक्रममन्वयः । इह तु ‘ सहस्र-’ इति श्लोके ‘ यत् ’ इत्यस्याहश्शब्देनेव ह्यन्वयो घटते ; ततश्च ‘ते’ इत्यस्य ‘ये’ इति पदमपेक्षितम् ;

तत्रापि ‘ ये विदुस्तेऽहोरात्रविदो जनाः ’ इत्यन्वये प्रसङ्गरहिताहोरात्रवेदिव्युत्पादनरूपं स्तुतिपरं वाक्यं प्रस्तुतासङ्गतं स्यात् ; ततश्च ‘ येऽहोरात्रविदो जनास्त एवं विदुः ’ इत्यन्वयः । एवं कालव्यवस्थायां प्रामाणिकत्वप्रतिपादनपरोऽत्र स्वीकार्य इत्यभिप्रायेणाह ये मनुष्यादीति । अनुद्यमानमहोरात्रवेदित्वं यथाप्राप्तिद्वि सर्वविषयमेव भवितुर्महति, तेन चतुर्मुखस्यापि मनुष्यादितुल्यता द्योतिता स्यादित्यभिप्रायेण मनुष्यादीत्यादिकमुक्तम् । ब्रह्मशब्दस्यात्र परमात्मविषयत्वभ्रमव्युदासाय चतुर्मुखशब्दः । तस्यैव हि सहस्रयुगप्रतिनियताहोरजनीविभागः प्रसिद्ध इति भावः । ‘ सविशेषणौ विधिनित्येषौ विशेषणमुपसङ्गामतः ’ इति न्यायात् ‘ येऽहोरात्रविदो जनाः ’ इत्यहोरात्रवेदिताशस्यानुदितत्वाच्च सहस्रयुगपर्यन्ततावेदनमेवात्र विधेयमित्यभिप्रायेण तच्चतुर्मुखसहस्रावसानं विदुरित्यु-

क्तम् । सहस्रयुगानि पर्यन्तं यस्य तत्सहस्रयुगपर्यन्तम् । युग-
शब्दश्चात्र प्रमाणान्तरानुसाराच्चतुर्युगपरः ।

अस्त्वेवं चतुर्मुखस्याहोरात्रव्यवस्था; ततः किं प्रस्तुतस्य ?
इत्यत्रोत्तरम्— 'अव्यक्तात्' इति श्लोकः । तस्यार्थमाह—
तत्रेति । अयमभिप्रायः— अत्र व्यक्तशब्दस्तावन्न महदा-
द्विविषयः, चतुर्मुखात्प्रागेव तदुत्पत्तेः । अतश्चतुर्मुखस्यमात्र-
विषय एवासौ । व्यज्यन्त इति व्यक्तयः । तत्रापि सत्यलोकादेः
प्रतिकल्पं प्रलयाभावात् त्रैलोक्यान्तर्वर्तिदेहेन्द्रियादिवस्तुमात्र-
विषयत्वमेव स्वीकार्यम् । तेषां चोत्पत्तिः ब्रह्मशरीरादेव ।
ततश्चात्राव्यक्तशब्दोऽपि न मूलाव्यक्तविषयः; अपितु तदुपा-
दानकब्रह्मशरीरपरः । शरीरे चाव्यक्तशब्दप्रयोगः सूत्रेऽयुपपा-
दितः 'सूक्ष्मं तु तदर्हत्वात्' [ब्र. सू. १।४।१२] इति ।

एवंविधसृष्टिप्रलयकारणविशेषं तदनुच्छेदाच्च सृष्टिप्रलयसन्तान-
नानुच्छेदं अकृताभ्यागमकृतविप्रणाशप्रसङ्गपरिहारमुक्तस्यार्थस्य
सर्वेष्वपि कल्पेषु अभिव्याप्तिं यथापूर्वकल्पनं च 'भूतप्रागः'
इति श्लोकः प्रतिपादयतीत्यभिप्रायेणाह— स एवायमिति ।
भूतशब्दोऽत्राचिद्विशिष्टक्षेत्रज्ञपरः । सृज्यत्वसंहार्यत्वहेतुभूत-
मवशत्वं कर्मनिबन्धनमेव हीत्यभिप्रायेण कर्मवश्य इत्युक्तम् ।
'अहरागमे' इति पदं 'भूत्वा' इत्यत्रापि अनुवर्तनीयमित्यभि-
प्रायेण अहरागमे भूत्वेत्यन्वय उक्तः । इदं च नैमित्तिक-

प्रलयप्रतिपादनं श्रुत्यादिप्रसिद्धप्राकृतप्रलयस्याप्युपलक्षणम् । तथा
सति [तेन] सत्यलोकविनाशसिद्धिः; 'आब्रह्मभुवनाल्लोकाः'
[८।१६] इति ह्युपक्रान्तमित्यभिप्रायेणाह— तथेति । यद्वा
रात्र्यागमशब्द एव ब्रह्मणोऽन्तिमरात्र्यागममपि शक्त्या
संगृह्णातीति भावः । तदेतत्सूचितं वर्षशतावसानरूपयुग-
सहस्रान्त इति । तथा चान्यत्र स्मर्यते— 'निजेन तस्य
मानेन आयुर्वर्षशतं स्मृतम्' इति । एवमहरागमशब्दोऽपि
प्रथममहः संगृह्णाति । पृथिव्यादितत्त्वानामेव विलये तदारब्धानां
ब्रह्मलोकब्रह्मशरीरब्रह्माण्डादीनां का कथेत्यभिप्रायेण— पृथि-
वीत्यादिश्रुतिरुदाहृता । तमोवस्थाचिद्व्यवस्थैक्रीभावो हि पर-
स्मिन्नेव देवे श्रूयते । अत्रापि 'अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः
प्रलयः' [७।६] इत्यादिकं ह्युच्यते इत्यभिप्रायेण मय्येवे-
त्युक्तम् । एवं 'यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वम्' [श्वे. उ. ६।१८]
'एको ह वै नारायण आसीन्न ब्रह्मा नेशानः' [महो. १।१]
इति क्रमेण पुनर्ब्रह्मादिसृष्टिः, पुनश्च तत्प्रलय इत्यादिकमपि
भाव्यम् । ईदृशसृष्टिप्रलयप्रतिपादनस्य प्रकृतोपयोगं दर्शयति—
एवमिति । सर्वेषु सृष्टिप्रलयप्रकरणेष्विदमेव तात्पर्यं भाव्यम् ।
मद्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्येत्यनेन 'अहं कृत्स्नस्य' [७।६]
इति प्रागुक्तं स्मारितम् । उक्तं च मोक्षधर्मेऽपि 'नित्यं हि (च)
नास्ति जगति भूतं स्थावरजङ्गमम् । ऋते तमेकं पुंसं वासुदेवं
सनातनम्' [म. भा. १२।३३।१।३२] इति ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥

५ आ. मा. भा.— मां प्राप्य न पुनरावृत्तिरिति स्थापयितुं अव्यक्ताख्यात्मसामर्थ्यं दर्शयितुं
प्रलयादि दर्शयति— सहस्रयुगेत्यादिना । सहस्रशब्दोऽत्रानेकवाची । ब्रह्मपरम् । " सा विस्वरूपस्य
रजनी " इति श्रुतिः । द्विपरार्धप्रलय एवात्र विवक्षितः । 'अव्यक्ताव्यक्तयः सर्वाः' [८।१८]
इत्युक्तेः । उक्तं च महाकौर्मे 'अनेकयुगपर्यन्तं महाविष्णोस्तथा निशा । रात्र्यादौ लीयते सर्वमहरादौ
तु जायते' इति च । 'यः स सर्वेषु भूतेषु' [८।२०] इति वाक्यशेषाच्च ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥

६ ज. प्र. दी.— उत्तरप्रकरणस्यासङ्गतिमाशङ्क्याह—
मां प्राप्येति । अवस्थितानामिति शेषः । प्रतिज्ञामात्रेण हि
तदुक्तं अव्यक्तसामर्थ्यस्यात्र कथनात् कथमात्मेत्युच्यते ? इत्यत
उक्तम्— अव्यक्ताख्येति । प्रलयादीति, तत्कारणत्वमा-
त्मनः । सृष्टिप्रलययोरिदम्पूर्वत्वाभावज्ञापनाय गीतामुल्लङ्घ्यो-
क्तम् । अत्र सहस्रशब्दो दशशतवाचीतिप्रतीतिनिरासायाह—
सहस्रेति । बहुशब्दपर्यायोऽयं, न तु प्रसिद्धार्थः । विरिश्वाहो-
रात्रयोः प्रसिद्धस्य सहस्रचतुर्युगपर्यन्तत्वात् कथमेतत् ? इत्यत
आह— ब्रह्मेति । तथा च द्विपरार्धप्रलयस्यादिसृष्टेश्चात्र विव-
क्षितत्वात् उक्तं युक्तम् । ननु परस्य ब्रह्मणो नित्यत्वादहोरात्रे

न स्तः । तत्कथं तत्परमेतत् ? इत्यत आह— सेति । सा निर्व्या-
पारावस्था परिपूर्णरूपस्यापि हरेः रजनीत्यर्थः । अनेनाहरपि
सिद्धम् । भवेदेतद्यत्र द्विपरार्धप्रलयस्यादिसृष्टेश्च विवक्षेयत्र
प्रमाणं स्यादित्यत आह— द्विपरार्धेति । एवमादिसृष्टिश्वे-
त्यपि ग्राह्यम् । न ह्यनन्तरसृष्टिप्रलययोः सर्वकार्योत्पत्तिविनाशा-
विति भावः । आगमान्तरसम्भवेत्येत्याह— उक्तं चेति ।
इतोऽप्येवमित्याह— य इति । न ह्यनन्तरप्रलये सर्वेषामाका-
शादीनां भूतानां नाशः, नापि विरिश्वास्य पञ्चभूतनाशेऽपि
अविनाशित्वमिति भावः ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥

७ ह. पै. भा.— सहस्रेति । सहस्रयुगपर्यन्तं युगसहस्रप्रमाणं ब्रह्मणो यदहस्तद्युगसहस्रप्रमाणं
विदुः । ब्रह्मणो रात्रिमपि युगसहस्रान्तामहोरात्रविदो जना ज्ञानिन एवं विदुः ॥ १७ ॥ अव्यक्तात्प्र-
कृतेर्व्यक्तयो महदाद्याः प्रभवन्ति अहनि अह्नि सजायन्ते । रात्र्यागमे रात्रौ प्रलीयन्ते लयं गच्छन्ति
तत्रैवाव्यक्तसंज्ञके प्रकृतौ ॥ १८ ॥ भूतग्रामो भूतसमूहः भूत्वा भूत्वा प्रलीयत उत्पद्योत्पद्य विनश्यति ।
अवशः परत्रयः । प्रभवत्युत्पद्यते । अहरागमोऽह आगमः ॥ १९ ॥

८ वें. ब्र. गि.—‘ आ ब्रह्मभवनल्लोकाः पुनरावर्तिनः ’ इत्येतदुपपादयितुं तेषां कालपरिच्छिन्नत्वप्रदर्शनाय ब्रह्मणोऽहो-
रात्रपरिमाणं तावदाह—सहस्रेति । ये मनुष्यादिचतुर्भुजा-
न्तानामहोरात्रपरिमाणविदो जनाः ते सहस्रयुगपर्यन्तम्, सहस्रं
च तानि युगानि च सहस्रयुगानि तानि पर्यन्तोऽवसानं यस्य
तत्तथोक्तम्, एवंविधं ब्रह्मणो यदहः प्रसिद्धं ‘चतुर्युगसहस्रं तु
ब्रह्मणो दिनमुच्यते’ [भाग. १२।१।२] इति तद्विदुः । तथा
ब्रह्मणो रात्रिमपि युगसहस्रपर्यन्तां तावतीमेव ते विदुः । एवं
च यथोक्तैराहोरात्रैः पक्षमासादिगणनया पूर्णं वर्षशतं प्रजापतेः
परमायुरिति कालपरिच्छिन्नत्वेन ब्रह्मलोकस्थानित्यत्वात्ततः
पुनरावृत्तिर्युक्तैवेति भावः ॥ १७ ॥

ये पुनर्ब्रह्मलोकादवाञ्छो लोकास्तेषां तदहर्मात्रपरिच्छिन्न-
त्वात्तेभ्यः परावृत्तिः कैमुतिकन्यायसिद्धेत्यभिप्रायेणाह—
अव्यक्तादिति । अत्र दैनन्दिनसृष्टिप्रलययोरेवोच्यमानत्वात्त-
योश्चाकाशादीनां सत्त्वाद्यक्तशब्दो नाव्याकृतावस्थापरः । तथा
च ‘अव्यक्तात्प्रकृतेर्व्यक्तयो महदाद्याः प्रभवन्ति’ इति पैंशाच-
भाष्यमयुक्तम् । किन्तु ‘ब्रह्मणः स्वापावस्थैवात्राव्यक्तम्’ इति

९ व०त०दी०— ननु कथमेवमुच्यते ‘आब्रह्मभुवनात्’ इति ? सत्यं, ब्रह्मणोऽपि कालप्रमितत्वादित्याह—सहस्र-
मिति । अत्र चतुःपदं योजनीयं ‘चतुर्युगसहस्रं तु ब्रह्मणो दिनमुच्यते’ इति वाक्यात् । तथा चैवं मानेन ब्रह्मणो
द्विपराद्वर्षपर्यन्ते लय इत्युक्तम् ॥ १७ ॥ परं समष्टिभूतस्याह । पुनरागमे व्यष्टिभूतानां व्यक्तिप्रभवो नैमित्तिकश्च रात्र्यागमे
लयस्तमाह—अव्यक्ताद्यक्तय इति । अक्षरात्मकात्तत्तद्भूतात् परमेष्ठिपुरुषात् समष्टिमूलभूतात्तत्प्रकृत्यन्वितात् दैव-
च्छया निराकाराणां चेतनानां जीवानां ब्रह्मण्यनुशयितानां व्यक्तयो व्यष्टयो देहाद्या योनयो लोकाश्च प्रभवन्ति
आविर्भवन्ति । तिरोभावात्मकं लयमाह । रात्र्यागमे तथाभूते तस्मिन्नेवाव्यक्तसंज्ञके प्रलीयन्ते तिरोभवन्ति
॥ १८ ॥ उत्पत्तिः प्रलयश्चापि तेषामेव व्यष्टीनां, न त्वन्येषां नूतनानां मुक्तानां वेति निरूपयति—भूतग्राम
इति । यः पूर्वोक्तः स एवायं अवशः प्रकृतिगुणाधीनः ॥ १९ ॥

१० पु. अ. त.— ननु ब्रह्मलोकगतास्तेन सह मुच्यन्ते
‘ ब्रह्मणा सह मुच्यन्ते ’ इत्यादिभ्यस्तेऽपि पुनरावृत्तिरहिता
भवन्त्येवेत्याशङ्क्य तेषां तदभावमाह—सहस्रेति । सहस्र-
युगपर्यन्तं चतुर्युगसहस्रं पर्यन्तोऽवसानं यस्य तत् ब्रह्मणो
यदहर्दिनं तद्ये विदुर्जीवन्ति, युगसहस्रान्तां चतुर्युगसहस्रं
अन्तो यस्यास्तादृशीं रात्रिं ये विदुस्ते अहोरात्रविदोः । तत्र
कालगणने महत्स्याणां यद्वर्षं तदेवानामहोरात्रः, तादृगहोरा-
त्राणितद्वादशवर्षसहस्रेण चतुर्युगं तच्च तद् ब्रह्मणो दिनं ताव-
त्येव रात्रिस्तद्गणनक्रमेण वर्षशतं तत् ब्रह्मणः परमायुरित्यु-
च्यते; तदवसाने तत्सहितयुक्तानामक्षरप्राप्तिः परम्परया
भवति ॥ १७ ॥ पुनस्तत्प्रकृतसमये तत्सहितानामागमनमि-

भगवत्पादभाष्यार्थ एव युक्तः । अहरागमे ब्रह्मणः प्रबोध-
समये अव्यक्तास्वापावस्थापत्रात्प्रजापतेः व्यज्यन्त इति
व्यक्तयो भोग्यभोगस्थानदेहेन्द्रियरूपाः प्रादुर्भवन्ति । तथा
रात्र्यागमे तस्य स्वापकाले ता व्यक्तयः तत्रैव यत्रा-
विर्भूतास्तत्रैवाव्यक्तसंज्ञिते स्वापावस्थे चतुर्भुजे लीयन्ते
तिरोभवन्ति ॥ १८ ॥

ननु यदि सर्वा अपि व्यक्तयो रात्र्यागमे प्रलीयन्ते, तर्हि-
नाशयानैव सर्वेषामपि संसारकेशनाशात्किं मोक्षार्थं प्रयासेन ?
इत्याशङ्क्याह—भूतग्राम इति । यः पूर्वस्मिन्कल्पे प्रलीनो
भूतग्रामः प्राणिसमुदायः, स एवायमस्मिन्कल्पे अहरागमे
भूत्वा भूत्वा उत्पद्योत्पद्य रात्र्यागमे प्रलीयते; पुनरप्यहरागमे
कर्मतन्त्रः प्रभवति । अतोऽनवरत जन्ममरणसंसारयदीयन्त्रपरि-
भ्रान्तानां कदाचिद्व्यलीनतामात्रात् मोक्षशङ्कति भावः । अत्र
‘भूतग्रामः स एवायं’ इत्येतावतैव निर्वदिपि जन्ममरण-
प्रवाहदुःखाद्यविद्वत्तया संसारवैराग्योत्पत्त्यर्थं भूत्वेत्यादिक-
मुक्तम् ॥ १९ ॥

त्याह—अव्यक्तादिति । अव्यक्तादक्षराद्भगवत्चरणरूपात्
व्यक्तयः स्थावरजङ्गमादयः सर्वाः देवादिकीटतृणादयः अहरा-
गमे ब्रह्मदिनोद्गमे प्रभवन्ति उत्पद्यन्ते । तत्रैवाव्यक्तसंज्ञके
अक्षरे रात्र्यागमे रात्र्युद्गमे प्रलीयन्ते लीना भवन्तीति
तद्विदो जनास्तत्र प्रविशन्तीत्यर्थः ॥ १८ ॥ तत्र प्रलीनाश्च
पुनरुत्पद्यन्त इत्याह—भूतग्राम इति । स एव पूर्वोक्त
एवायं परिदृश्यमानो मत्सम्बन्धरहितो भूतग्रामश्चराचरसमूहो
भूत्वा भूत्वा उत्पद्योत्पद्य रात्र्यागमे दिवसावसाने अवशः
परवशः सन् प्रलीयते । हे पार्थेति सावधानः शृण्वित्यर्थः ।
तथैव अहरागमे दिनागमेऽवश एव प्रभवति उत्पद्यत
इत्यर्थः ॥ १९ ॥

११ नी० भा० दी०—आवृत्तिभाजां कालपरिच्छेदमाह—सहस्रेति । युगशब्दोऽत्र चतुर्युगपर्यायः ‘चतुर्युग-
सहस्रं तु ब्रह्मणो दिनमुच्यते’ इति पुराणान्तरदर्शनात् ; सहस्रं चतुर्युगानि पर्यन्तोऽवसानं यस्य चतुर्युगसहस्र
ब्रह्मणो दिनम् । रात्रिमपि तावतीत्याह—रात्रिमिति । अत्रापि चतुर्युगसहस्राणां अन्ते भवति तां चतुर्युगसह-
स्रान्तां, ते प्रसिद्धा अहोरात्रविदो जना विदुः ॥ १७ ॥ किं ब्रह्मणोऽहि जायेते किं वा रात्रौ ? इत्यत आह—
अव्यक्तादिति । अत्र दैनन्दिनसृष्टिप्रलययोः प्रकृतत्वादव्यक्तशब्देन नाव्याकृतं वियदादिकारणमिह प्राप्तं, तदा-
काशादीनां सत्त्वात् । किं तर्हि प्रजापतेः स्वापावस्थैवेवाव्यक्तशब्दार्थः ? अयं भावः—प्रजापतेः स्वापकाले

तत्कल्पितो स्थावरजङ्गमप्रपञ्चः सर्वोऽपि तदीयेऽज्ञानेऽव्याकृताख्ये लीयते रात्र्यागमे । तथा दिवसागमे पुनस्तत् एव यथापूर्वमाविर्भवति । एवं दृष्टिसृष्टिन्यायेनास्मत्कल्पितोऽप्ययं विद्यदादिप्रपञ्चोऽस्मत्सुषुप्तौ लीयते, अस्मत्प्रबोधे यथापूर्वं प्रादुर्भवतीति ॥ १८ ॥ कृतहानाकृताभ्यागमदोषापनुत्तये बन्धमोक्षशास्त्रप्रवृत्तिसाफलया च अविद्या-दिवशादवशोऽयं भूतग्रामः पुनः पुनर्भूत्वा पुनः पुनः प्रलीयत इत्याह वैराग्योत्पादनार्थं— भूतग्राम इति । अह-रागमे भूत्वा भूत्वा रात्र्यागमे प्रलीयत इति योजना । स एव भूत्वा प्रलीयते, नान्योऽभिनवो भवतीत्यर्थः । कुतः ? यतोऽवशः अविद्याकामकर्माधीनतः, तस्मात्सर्वानर्थबीजभूताया अविद्याया विद्यया उच्छेदे जन्ममरण-प्रवाहविच्छेदायावश्यं यतितव्यमित्यर्थः ॥ १९ ॥

अनावृत्तिस्थानं तत्प्राप्त्युपायश्च [२०-२१]

परस्तस्मात्तु भावोऽन्योऽव्यक्तोऽव्यक्तात्सनातनः ।

यः स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ॥ २० ॥

अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम् ।

यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥ २१ ॥

१ शां. भा.— यदुपन्यस्तमक्षरं तस्य प्राप्त्युपायो निर्दिष्टः 'ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म' [८।१३] इत्यादिना, अथेदानीमक्षरस्यैव स्वरूपनिर्दिदिक्षयेदमुच्यतेऽनेन योगमार्गेणैदं गन्तव्यमिति— परो व्यतिरिक्तो भिन्नः । कुतः ? तस्मात्पूर्वोक्तात् । तुशब्दोऽक्षरस्य विवक्षितस्याव्यक्ताद्वैलक्षण्यविशेष-णार्थः । भावोऽक्षराख्यं परं ब्रह्म; व्यतिरिक्तत्वे सत्यपि सालक्षण्यप्रसङ्गेऽस्तीति तद्विनिवृत्त्यर्थ-माह—अन्य इति । अन्यो विलक्षणः, स चाव्यक्तोऽनिन्द्रियगोचरः । 'परस्तस्मात्' इत्युक्तं, कस्मात्पुनः परः ? पूर्वोक्ताद्भूतग्रामबीजभूतादविद्यालक्षणादव्यक्तात् । अन्यो विलक्षणो भाव इत्य-भिप्रायः । सनातनश्चिरन्तनः, यः स भावः सर्वेषु भूतेषु ब्रह्मादिषु नश्यत्सु न विनश्यति ॥ २० ॥

२ आ. शां. व्या.— 'अक्षरं ब्रह्म परमं' [८।३] इत्युपक्रम्य तदनुपयुक्तं किमिदमन्यदुक्तं ? इत्याशङ्क्य वृत्तमनु-वानन्तरप्रस्थसङ्गतिमाह— यदुपन्यस्तमिति । अक्षरस्वरूपे निर्दिदिक्षिते तस्मिन्पूर्वोक्तयोगमार्गस्य कथमुपयोगः स्यात् ? इत्याशङ्क्य तत्प्राप्त्युपायत्वेनेत्याह— अनेनेति । गन्तव्यमिति योगमार्गोक्तिरुपयुक्तेति शेषः । पूर्वोक्तादव्यक्तादिति सम्बन्धः । परशब्दस्य व्यतिरिक्तविषयत्वे तुशब्देन वैलक्षण्यमुक्त्वा पुन-रन्यशब्दप्रयोगात्पौनरुक्त्यमित्याशङ्क्याऽऽह— व्यतिरिक्तत्वं

इति । तुना द्योतितं वैलक्षण्यमन्यशब्देन प्रकटितम् । यतो भिन्नेष्वपि भावभेदेषु सालक्षण्यमालक्ष्यते, ततश्चाव्यक्ताद्विन्न-त्वेऽपि ब्रह्मणस्तेन सादृश्यमाशङ्क्यते तन्निवृत्त्यर्थमन्यपदमि-त्यर्थः । यद्वा परशब्दस्य प्रकृष्टवाचिनो भावविशेषणार्थत्वे पुनरुक्तिशङ्कैव नारतीति द्रष्टव्यम् । अनादिभावस्याक्षरस्यावि-नाशित्वमर्थसिद्धं समर्थयते— यः स भाव इति । सर्वं हि विनश्यद्विकारजातं पुरुषान्तं विनश्यति, स तु विनाशहेत्वभावात् विनश्यमर्हतीत्यर्थः ॥ २० ॥

१ शां. भा.— अव्यक्त इति । योऽसावव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमेवाक्षरसंज्ञकमव्यक्तं भावमाहुः परमां प्रकृष्टां गतिम् । यं भावं प्राप्य गत्वा न निवर्तन्ते संसाराय, तद्धाम स्थानं परमं प्रकृष्टं मम विष्णोः परमं पदमित्यर्थः ॥ २१ ॥

२ आ. शां. व्या.— यथोक्तेऽव्यक्ते भावे श्रुतिसम्मति-माह— अव्यक्त इति । तस्य परमगतित्वं साधयति— यं प्राप्येति । योऽसावव्यक्तो भावोऽत्र दर्शितः सः " येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यम् " [मुं. उ. १।२।१३] इत्यादिश्रुतावक्षर इत्युक्तस्तं चाक्षरं भावं परमां गतिं " पुरुषान्न परं किञ्चित्सा काश्च

सा परा गतिः " [ऋ. ३।११] इत्याद्याः श्रुतयो वदन्ती-त्याह— योऽसाविति । परमपुरुषस्य परमगतित्वमुक्तं व्यनक्ति— यं भावमिति । " तद्विष्णोः परमं पदम् " [ऋक्सं. १।२।६।९ ऋ. ३।९] इति श्रुतिमत्र संवादयति— तद्धामेति ॥ २१ ॥

३ शां. भा.— अथ कैवल्यं प्राप्तानामपि पुनरावृत्तिर्न विद्यत इत्याह— पर इति । तस्मादव्यक्तात् अचेतनप्रकृतिरूपात्पुरुषार्थतया परः उत्कृष्टो भावोऽन्यो ज्ञानैकाकारतया तस्माद्विसजातीयोऽऽगन्

केनचित्प्रमाणेन न व्यज्यत इत्यव्यक्तः स्वसंवेद्यस्वासाधारणाकार इत्यर्थः । सनातनः उत्पत्तिविनाशानर्ह-
तया नित्यः, यः सर्वेषु वियदादिषु भूतेषु सकारणेषु सकार्येषु विनश्यत्सु तत्रतत्र स्थितोऽपि न विनश्यति
सोऽव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तः 'ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते' [१२।३] 'कूटस्थोऽक्षर उच्यते'
[१५।१६] इत्यादिषु; तं वेदविदः परमां गतिमाहुः । अयमेव 'यः प्रयाति त्यजन् देहं स याति परमां
गतिम्' [८।१३] इत्यत्र परमगतिशब्दनिर्दिष्टोऽक्षरः प्रकृतिसंसर्गवियुक्तस्वरूपेणावस्थित आत्मेत्यर्थः ।
यमेवम्भूतं स्वरूपेणावस्थितं प्राप्य न निवर्तन्ते, तन्मम परमं धाम परं नियमनस्थानम् ; अचेतनप्रकृति-
रेकं नियमनस्थानम् ; तत्संसृष्टरूपा जीवप्रकृतिर्द्वितीयं नियमनस्थानम् ; अचित्संसर्गवियुक्तं स्वरूपेणा-
वस्थितं मुक्तस्वरूपं परमं नियमनस्थानमित्यर्थः । तच्चापुनरावृत्तिरूपम् । अथवा प्रकाशवाची धामशब्दः;
प्रकाशश्चेह ज्ञानमभिप्रेतम् ; प्रकृतिसंसृष्टात् परिच्छिन्नज्ञानरूपादात्मनोऽपरिच्छिन्नज्ञानरूपतया मुक्तस्वरूपं
परं धाम ॥ २० ॥ २१ ॥

४ वे. ता. चं.— 'परः' इत्यादिश्लोकद्वयस्यार्थमाह—
अथेति । अयमभिप्रायः— भगवन्तं प्राप्तानां पुनरावृत्तिः
प्रागेवोक्ता; अव्यक्तात्परत्वेन निर्दिष्टोऽक्षरश्च जीव एव भवि-
तुमर्हति, 'अपरेयमितस्त्वन्व्याम्' [७।५] इत्यादिप्रत्यभि-
ज्ञानात् ; वक्तव्या च कैवल्यार्थिनामवरोहाभावादपुनरावृत्तिः ।
अत एव तत्परमेवेदं श्लोकद्वयम्— इति । अव्यक्तस्यैव पूर्वप्रकृ-
तत्वात्, अत्रापि 'अव्यक्तात्' इत्येव परभेदः । तस्य चापेक्षया
परशब्दान्यशब्दान्यामप्यन्वयः । तत्र च पौनरुक्त्यव्युदासायो-
त्कृष्टत्वाभिधानमुखेन पुसर्षार्थरूपत्वपरः परशब्दः । तत एव च
स्वरूपभेदस्य सिद्धत्वादन्यशब्दः प्रकारान्यत्वपरः । अतः स च
प्रकारभेदश्चेतनत्वरूप एव प्रमाणसिद्ध इत्यभिप्रायेणाह— तस्मा-
दिति । भावशब्दोऽत्र पदार्थमात्रवाची । 'व्यक्तः' इति पद-
च्छेदो न युक्तः, 'अव्यक्तोऽक्षरः' इत्यत्रैवाभिधानात् ; दुर्ग्रहे
च जीवे व्यक्तशब्दप्रयोगानुपपत्तेरित्यभिप्रायेणाह— केनचि-
दिति । ननु जीवस्याव्यक्तत्वमयुक्तं, प्रत्यक्षातुमानागमैर्यथा-
सम्भवं तद्यक्तेः, अन्यथा खपुष्पत्वप्रसङ्गादित्यत्राह— स्वसं-
वेद्येति । प्रमाणान्तराणि हि साधारण्येन तत्प्रतिपादकानीति
भावः । नित्यत्वे द्वितीयाध्यायोक्तहेतुस्मरणं उत्पत्तिविना-
शानर्हतयेति । भूतशब्दोऽत्र महाभूतपरः, तद्विनाशोऽप्यात्म-
स्थितवचनेन नित्यत्वस्यानायासादलभात् । तत्र सर्वशब्दाभि-
प्रायवशादेव सकारणत्वं सकार्यत्वं च सिद्धमित्यभिप्रायेणाह
वियदादिष्विति । प्रसक्तो हि नाशो जीवे निषेध्यः; प्रसङ्गश्चात्र
नश्यत्पदार्थानुप्रवेशवशात् ; यथा तिलेषु दह्यमानेषु तदनुप्रविष्टं
तैलमपि दह्यते; ततश्च सर्वेषु भूतेषु नश्यत्स्वत्वस्यैव सामर्थ्य-
लब्धमुक्तं तत्र तत्र स्थितोऽपीति 'यः सर्वेषु' [८।२०]
इत्यत्र 'सः' इत्यस्य प्रयोजनमान्यादुत्तरत्रापेक्षितत्वाच्च सोऽव्य-
क्तोऽक्षर इत्यन्वय उक्तः ; यद्वाऽयमव्याहारः । उक्त इत्यस्य
कुत्रेत्याकाङ्क्षायामाह ये त्विति । अनयोः प्रकरणयोरक्षरशब्दस्य
जीवविषयत्वं तत्रैव व्यक्तम् 'उत्तमः पुरुषस्त्वन्वयः' [१५।१७]
इत्यादिभेदव्यपदेशात् । अतोऽत्राप्यध्याये 'अक्षरं ब्रह्म परमम्'
[८।३] 'अव्यक्तोऽक्षरः' इत्यक्षरशब्दान्यां परिशुद्धजीव एव

व्यपदिश्यते । 'ये तु' [१२।३] इत्यत्राक्षराव्यक्तशब्दयोर्द्वि-
योरपि प्रयोगाद्वापि 'अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तः' इति तदुभयनि-
र्देशाच्च तत्प्रत्यभिज्ञासिद्धेरिति भावः । ननु कथं वक्ष्यमाणप्रक-
रणस्थमत्र 'उक्तः' इत्यनेनान्विततयोपादीयते? इत्थं तत्प्रक-
रणोपबृंहणीयश्रुत्यभिप्रायेण तदुपादानात्, 'निहताः पूर्वमेव'
[११।३३] इतिवत्स्वसङ्कल्पारोहादिति । 'आहुः' इत्यत्र
कर्त्तृपेक्षार्या 'यदक्षरं वेदविदो वदन्ति' [८।११] इति प्रसक्त-
मुचितं च कर्तृविशेषमाकृष्याह— तं वेदविद् इति । 'स
याति परमां गतिम्' [८।१३] इति सामान्यनिर्देश एतेन
विशेषित इति दर्शयति— अयमेव यः प्रयातीत्यादिना ।
यद्वा अत्र 'तमाहुः परमां गतिम्' इति निर्देशः 'स याति परमां
गतिम्' इति पूर्वोक्तप्रत्यभिज्ञापनार्थ इति भावः । तत्राक्षरपरम-
गतिशब्दयोः प्रयोगयोग्यतां दर्शयति— प्रकृतीति । अनि-
वृत्तिहेतुत्वेनायमर्थ उक्त इत्यभिप्रायेण एवम्भूतं स्वरूपेणा-
वस्थितमित्युक्तम् । 'तद्धाम परमं मम' इति सम्बन्धमात्र-
विधानस्य प्रागेव सिद्धेः स्थानस्य च स्थानिसापेक्षत्वनियमात्
"य आत्मनि तिष्ठन्" [श. प. ब्रा. १।४।६।५।३०]
इत्याद्युक्तमधिष्ठेयं स्थानपर्यार्थं धामशब्देन विवक्षितमित्याह
नियमनस्थानमिति । अत्र किमपरं नियमनस्थानं यद्यव-
च्छेदाय परमशब्दः? इत्यत्राह अचेतनेति । अत्र परमधामत्व-
व्यपदेशात्परिशुद्धात्मविषयत्वं सिद्धम् ; ततश्चाशुद्धो जीवो-
ऽप्यपर एव विवक्षित इत्याह तत्संसृष्टेति । यदि मुक्तोऽपि
परमात्मपरतन्त्रः ; तर्हि स्वतन्त्रेण परमात्मना पुनरपि संसार-
गतं प्रक्षिप्येतेत्यत्राह तच्चेति । अयं भावः— अविद्यादिर्हि
संसारकारणम्, न तु पारतन्त्र्यं; अविद्यादेश्च प्रक्षयादीश्वरका-
रण्यादीनां च स्वाभाविकत्वात्तत्र मुक्तस्य संसारगन्ध इत्यर्थः ।
यद्वा न केवलं भगवत्प्राप्तिरेव अपुनरावृत्तिरूपा, किन्तु परिशुद्ध-
जीवप्राप्तिरपि अवरोहणाभावात्तथेति भावः । 'नियमनस्थानं'
इत्यस्याश्रितविशेषणोपादानारुचेराह अथ वेति । अस्तु धाम-
शब्दस्तेजःपर्यायः प्रकाशवाची, तस्य कथमत्रान्वयः? इत्य-
त्राह प्रकाशश्चेति । विशेषणफलितं दर्शयति— प्रकृति-

संस्पृष्टादिति । प्रकाशपक्षे—तत् परमं धाम, मम-मच्छेष-भूतम्— इति वाक्यार्थः । यद्यपि 'अपरेयम्' [७।५] इत्यादिना प्रागेव स्वशेषत्वमुक्तम् ; तथापि समष्टिचेतनमात्रविषयत्वं

तत्र प्रतीयते; इह तु मुक्तस्यापि स्वशेषत्वमुच्यत इत्यपौन-स्कर्यम् ॥ २० ॥ २१ ॥

५ आ. मा. भा.— अयं व्यक्तो भगवान् 'यं प्राप्य न निवर्तन्ते' इति 'मामुपेत्य' [८।१५] इत्यस्य परामर्शात् । 'अव्यक्तं परमं विष्णुं' इति प्रयोगाच्च गारुडे । धाम स्वरूपं तेजस्वरूपं 'तेजस्वरूपं च गृहं प्राज्ञैर्धामेति गीयते' इत्यभिधानात् ॥ २० ॥ २१ ॥

६ ज. प्र. दी.— इदानीमव्यक्ताख्यातेमिति यदुक्तं तत्साध-यितुमाह— अव्यक्त इति । 'मामुपेत्य' [८।१५; १६] इत्युक्तार्थस्य 'यं प्राप्य न निवर्तन्ते' इत्यव्यक्तविषयतया परामर्शात् । न

केवलमव्यक्तशब्दो युक्तिबलात् भगवति नीयते । किन्तु वाचकस्य तस्येत्याह— अव्यक्तमिति । कथं तर्हि भगवता व्यक्तस्य स्वस्थानत्वमुच्यते ? इत्यत आह— धामेति ॥ २० ॥ २१ ॥

७ ह. पै. भा.— पर इति । पर उत्कृष्टः । तस्माद्भूतग्रामात् । भावः पदार्थः । व्यक्तो नित्य-सिद्धः । अव्यक्तात्प्रकृतेः । सनातनो नित्यः । यो भावः सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ॥ २० ॥

अव्यक्तः प्रत्यक्षादिप्रमाणागोचरः, अक्षर इत्युक्तस्तमव्यक्तमाहुः । यं भावं प्राप्य न निवर्तन्ते संसारं नावतरन्ति तत्परमं धाम मम ॥ २१ ॥

८ वै. ब्र. गि.— एवं 'आ ब्रह्मभवनाल्लोकाः' [८।१६] इत्येतदुपपादितम् ; इदानीं 'मामुपेत्य पुनर्जन्म न विद्यते' [८।१६] इत्येतदुपपादयति द्वाभ्याम्— पर इति । तस्माद्भूतग्रामवीजाद्विरण्यगर्भाख्यादव्यक्तात्पर उत्कृष्टः, स्वाध्यस्त-द्विरण्यगर्भादिसकलप्रपञ्चसत्तास्फूर्तिप्रदत्वेन तदधिष्ठानतया ततः श्रेष्ठ इति यावत् । तदधिष्ठानत्वादेव ततोऽन्यः अव्यक्तः अस्पष्टस्वरूपश्च, सर्वथा ज्ञातेऽज्ञाते वा वस्तुन्यभ्यासायोगात् । एवं सर्वोद्दिभूतद्विरण्यगर्भाधिष्ठानत्वादेव सनातनश्चिरन्तनः, एवमभूतो यो भावः पदार्थः सर्वेषु स्वाध्यस्तेषु द्विरण्यगर्भादि-भूतेषु नश्यत्स्वपि न विनश्यति ॥ २० ॥

नन्वस्त्वेवमव्यक्तभावस्याविनाशित्वम् ; 'मामुपेत्य पुनर्जन्म न विद्यते' [८।१६] इति त्वां प्राप्स्यपुनराहूतौ किमाया-तम् ? अत आह— अव्यक्त इति । यो भावः पूर्वश्लोकेन 'अव्यक्तः' इति 'अक्षरः' इति चोक्तः, तं भावं परमामपुनरा-वर्तिनीं गतिं गम्यं पुरुषार्थमाहुः श्रुतिस्मृतयः "पुरुषान्न परं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गतिः" [कठो. १।३।११] इत्यादि-श्रवणात् । यं भावं प्राप्य न निवर्तन्ते, तन्मम परममुत्कृष्टं धाम स्वरूपम् । 'राहोः शिरः' इतिवत् । 'मम धाम' इति भेदकल्पनया षष्ठी । तद्वामेति च विधेयप्राधान्यात्पुंसक-निर्देशः ॥ २१ ॥

९ व० त० दी०— व्यक्तिमन्त्रन्धाव्यक्तसंज्ञको जीव आब्रह्मपर्यन्त उक्तः । तस्मात्क्षरादन्योऽव्यक्तः व्यक्ति-रहितः परो गुणातीतश्च सनातनः व्यक्तितत्सु सर्वेषु नश्यत्सु न नश्यति अनुच्छित्तिधर्मत्वात् ॥ २० ॥

तथापि सोऽव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तः । न चाव्यक्तशब्देन जीवः प्रकृतिर्वाऽभिधेया, 'यं प्राप्य न निवर्तन्ते' इत्युक्तत्वात् जीवादौ तथात्वासम्भवात् ; तथा सति नित्यमुक्तत्वापत्त्या शास्त्रसाधनादिवैफल्यपत्तेश्च । अतएव ज्ञानमार्गीयाणां तत्प्राप्तिरेव मुक्तिरिति तदाह— तमाहुः परमां गतिमिति । मम पुरुषोत्तम-स्याधिष्ठानभूतं च तदित्याह— परमं मम धामेति वैकुण्ठभुवनं तेजश्च प्रकाशात्मकम् 'सत्यं ज्ञानमनन्तं यद्ब्रह्म ज्योतिः सनातनम् । ते तु ब्रह्महृदं नीता मग्नाः कृष्णेन चोद्धृताः ॥ ददृशुर्ब्रह्मणो लोकं' इत्यादिवाक्यात् ततो भूतप्रकृतिवियुक्तात्मा गुणातिगो द्युभ्वाद्यायतनोऽनन्तरूपोऽगणितानन्दः सर्वधर्माश्रयः पुरुषप्रकृतिको ब्रह्मपदवा-च्योऽक्षरोऽध्यात्मरूपं पुरुषोत्तमस्य धाम 'तदाहुरक्षरं ब्रह्म सर्वकारणकारणम् । विष्णोर्धाम परं साक्षात् पुरुषस्य महात्मनः ॥' इति वाक्यात् । सोऽयं ससाधनज्ञानलभ्यः ; अहं तु न तथाऽहैतुकभक्तितलभ्यत्वादित्याह ॥ २१ ॥

१० पु. अ. त.— एवं तेषां पुनरुद्गमस्तुक्त्वा स्वप्राप्तौ तदभावाय स्वस्थानस्वरूपमाह— परस्तस्मादिति । तुश-ब्देन पूर्वस्य परत्वं व्यावर्तयति तस्मात्पूर्वोत्पत्तिकारणात्मका-दन्यो भावः अव्यक्तः, तस्यापि मूलभूत इत्यर्थः । अव्यक्ता-त्सनातनः अनादिसिद्धः परः, सर्वोत्तम इत्यर्थः । तत्स्वरूप-

माह— यः सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु सत्सु न विनश्यति न विकारमाप्नोतीत्यर्थः ॥ २० ॥ एवमव्यक्तपरस्वरूपस्तुक्त्वा ज्ञानार्थं विशिनष्टि— अव्यक्त इति । अव्यक्तः अप्रकटः ज्ञातुमशक्यो यो भावः स अक्षरः, न क्षरति न चलति मचर-णांशरूप इत्युक्तः ; तमक्षरं वेदादिविदः परमां परस्य अह-

भेयां गतिमाहुः । ननु ते तस्य परमगतित्वं कुतो वदन्ति ।
इत्याशङ्क्याह— यं प्राप्य न निवर्तन्ते इति । यत्स्थानं प्राप्य
न निवर्तन्ते पुनर्जन्मानो न भवन्ति, अतस्तथा वदन्तीत्यर्थः ।

तथात्वं तस्य स्वसम्बन्धादित्याह— तदिति । तदक्षरार्थकं
मम परमसुखं धाम गृहमित्यर्थः । मद्गृहत्वात् पुनरावृत्तिर्न
भवतीति भावः ॥ २१ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं ब्रह्मभुवनान्तानामावृत्तिं व्याख्याय यत्प्राप्तानामावृत्तिर्नास्ति 'तदक्षरं परमं ब्रह्म'
इत्युपक्रान्तं वस्तु लक्षयति— परस्तस्मादिति त्रिभिः । परस्तस्मादव्यक्तात् भूतग्रामबीजभूतादविद्यालक्षणादनृतात्
अन्योऽत्यन्तविलक्षणो भावः सत्ता । तुशब्दात्पराभिमत्तं सत्तासामान्यं वारयति, तस्य सामान्यादिभ्यो व्यावृत्त-
त्वात्, अस्य च सर्वानुगतत्वात् । सनातनो नित्यैकरूपः । उपाधिमान् हि उपाधिविक्रियया नित्यं विक्रियत इव
भाति, अयं त्वनुपाधित्वान्नित्यैकरूप एव; यः स भावः सर्वेषु भूतेषु वियदादिषु नश्यत्सु न विनश्यति केवलसत्ता-
रूपत्वात् । एतेन तस्य कालत्रयाबाध्यत्वं नित्यत्वं चोक्तम् ॥ २० ॥

अव्यक्तो न व्यज्यत इति दृश्यत्वं निरस्तम् । अक्षरोऽश्नुते व्याप्रोतीति त्रिविधपरिच्छेदशून्यत्वमुक्तम् । तं भावं
परमां गतिं, ब्रह्मलोकान्ता गतिरपरमा, कार्यत्वात् । इयं तु परमा कार्यकारणातीतत्वात् आहुः, "एषाऽस्य परमा
गतिः" [बृ. उ. ४।३।३२] इत्यादयः श्रुतयः । यं भावं प्राप्य न निवर्तन्ते पुनः संसारे न पतन्ति तदिति
विधेयापेक्षं क्लीबत्वम् । स एव मम विष्णोः परमं उपाध्यस्पृष्टं धाम प्रकाशः "तद्विष्णोः परमं पदम्" [ऋक्सं.
१।२।६।५ कठो. ३।९] इति श्रुतिप्रसिद्धं निष्कलं ब्रह्म ॥ २१ ॥

पुरुषः स परः पार्थ ! भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया ।

यस्यान्तस्स्थानि भूतानि येन सर्वमिदं ततम् ॥ २२ ॥

१ शा. भा.— तल्लब्धेरुपाय उच्यते— पुरुष इति पुरि शयनात्पूर्णत्वाद्वा, स परः पार्थ! परो
निरतिशयो यस्मात्पुरुषान्न परं किञ्चित्स भक्त्या लभ्यस्तु ज्ञानलक्षणयाऽनन्ययाऽऽत्मविषयया ।
यस्य पुरुषस्यान्तस्स्थानि मध्यस्थानि कार्यभूतानि भूतानि । कार्यं हि कारणस्यान्तर्वर्ति भवति ।
येन पुरुषेण सर्वमिदं जगत्तं व्याप्तमाकाशेनेव घटादि ॥ २२ ॥

१ अत्रैवं सन्दर्भशुद्धिं दर्शयति वामनः—

अस्मिन्मुक्तिप्रकरणे प्रसङ्गादितरा अपि । गतीराह हरिर्विद्युस्तास्वावृत्तिं ध्रुवामिति ॥

आवर्तिन्योऽन्यगतयो मुक्तिस्त्वावृत्तिवर्जिता । निर्गुणा सगुणा चेति प्रसिद्धा द्विविधा च सा ॥

नैव ज्ञानाहते मुक्तिर्भक्तानां सा गुणान्विता । निर्गुणोपासकानां तु भवेत्कैवल्यलक्षणा ॥

न कोऽपि भेदः कैवल्यमुक्तौ यद्यपि विद्यते । सद्यः क्रमाच्चेति भेदौ तत्प्राप्तौ स्तस्तथाप्युभौ ॥

सद्यः शरीरपातान्ते मुच्यन्ते ज्ञानयोगिनः । हठयोगं श्रयन्तस्तु क्रमात्कालेन भूयसा ॥

ध्रमेऽथ तेषामनुवर्ण्यमाने चेतश्चकम्पे कपिकेतनस्य । अतः स्वसौलभ्य 'मनन्यचेता' इत्याह देवो भजतां दयालुः ॥

भूत्वाऽपि सुलभो दत्ते भक्तेभ्यः सुखमक्षयम् । इत्यसुखदव्यग्रो 'मामुपेत्ये' ति माधवः ॥

येषां क्लेशप्रसङ्गादकथि सुलभता स्वस्य भक्तोत्तमेभ्यो लब्ध्वा ते ब्रह्मलोकं तदुपरि समये मुक्तिमप्याप्नुवन्ति ।

तस्माच्छ्रेयस्त्वमेषामिति मतिमुदितासुलुनन्निन्द्रसूक्तो 'रात्रह्ने' त्यादिनोचे भवभयमभवो ब्रह्मलोकङ्गतानाम् ॥

अन्ये च्यवन्तु हठयोगपरास्तु तत्र स्थित्वाऽऽप्नुवन्ति विधिना सह मोक्षमेव ।

तज्ज्ञानिभिः सुसमता विकलैव तेषामित्यर्जुनो मनसि मंस्यत इत्यथाप्रे ॥

'सहस्रयुगपर्यन्त' मिति लोके विधेः प्रभुः । मोक्षप्रतीक्षया तेषां वासं चिरतरं जगौ ॥

पत्काषिणः पुष्यरथेन तूर्णं सद्यश्च यातेषु यथेष्टदेशम् । मुक्तेष्वरं ज्ञानिषु ते तथैव चित्ते व्यथन्ते हठयोगनिष्ठाः ॥

सूर्योदयास्तरहिते ब्रह्मलोके कथं विदुः ? । कालमित्यवदद्दयक्त 'मन्यक्ता' दित्यथाब्जदक् ॥

नक्तं दिवं विधेः शश्वत्प्राप्नुवन्प्रलयोदयौ । 'भूतग्रामः' स इत्याह तत्प्रवाहस्य नित्यताम् ॥

नश्वरो भूतसङ्घोऽसौ 'परो' ऽन्यक्त 'स्त्वनश्वरः' इत्युच्येऽथ प्रसङ्गेन नित्यत्वं परमात्मनः ॥

प्रसक्तानुप्रसक्त्याऽत्र भक्त्या लभ्यत्वमस्य च । उक्त्वाऽनुसन्धात्यप्रे प्रयाणं हठयोगिनाम्—इति ॥—

२ आ. शां व्या.— नन्वव्यक्तादतिरिक्तस्य तद्विलक्षणस्य परमपुरुषस्य प्राप्तौ कश्चिदसाधारणो हेतुरेषितव्यः, यस्मिन्प्रेक्षापूर्वकारी तत्प्रेषया प्रवृत्तो निर्वृणोति, तत्राह— तल्लब्धेरिति । परस्य पुरुषस्य सर्वकारणत्वं सर्वव्यापकत्वं च विशेषणद्वयमुदाहरति— यस्येति । निरतिशयत्वं विहादयति— यस्मादिति । तुशब्दोऽवधारणार्थः । भक्तिर्भजनं, सेवा

प्रदक्षिणप्रणामादिलक्षणा, तां व्यावर्तयति—ज्ञानेति । उक्त्वा भक्तेर्विषयतो वैशिष्ट्यमाह— अनन्ययेति । कोऽसौ पुरुषो यद्विषया भक्तिस्तत्प्राप्तौ पर्याप्ता ? इत्याशङ्क्योत्तरार्थं व्याचष्टे— यस्येति । कथम्भूतानां तदन्तस्स्थत्वं ? तत्राऽऽह— कार्यं हीति । “स पर्यगात्” [ई.उ. ८] इति श्रुतिमाश्रित्याऽऽह— येनेति ॥ २२ ॥

३ रा. भा.— ज्ञानिनः प्राप्यं तु तस्मादत्यन्तविभक्तमित्याह— पुरुष इति ‘ मत्तः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनञ्जय ! । मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ’ [७।७] ‘ मामेभ्यः परमव्ययम् ’ [७।१३] इत्यादिना निर्दिष्टस्य यस्य अन्तस्स्थानि सर्वाणि भूतानि, येन च परेण पुरुषेण सर्वमिदं ततं, स परः पुरुषः ‘ अनन्यचेताः सततम् ’ [८।१४] इत्यनन्यया भक्त्या लभ्यः ॥ २२ ॥

४ वे. ता. चं.— ‘पुरुषः सः’ इति श्लोके तुशब्देनार्थान्तरद्योतनात् ‘अनन्यया भक्त्या’ इत्यस्य सामर्थ्यात्पुरुषशब्दस्य परमात्मनि पुरिशयत्वपूर्णत्वपूर्वसद्भावपुरुदानादिभिर्निमित्तैः “सहस्रशीर्षा पुरुषः” [ऋक्सं. ८।४।१७।८ यजुस्तं. ३।१।१] इत्यादिप्रयोगप्राचुर्यात्परशब्देन विशेषणाच्च पूर्वोक्तात्फलादधिकफलोपदेशार्थोऽयं श्लोक इत्यभिप्रायेणाह— ज्ञानिन इति । विभक्तं विवेचकैरिति शेषः । विलक्षणमिति वाऽर्थः । गगनाद्यन्तस्थि-

तावपि गगनादेः परत्वाभावात्तिसिद्धयर्थं ‘यस्य’ इत्यादिप्रसिद्धवन्निर्देशोऽत्र पूर्वोक्तपरत्वपर इति दर्शयति— मत्त इति । अनुवादपुरोवादयो रैकार्थ्यमिति भावः । “यस्मात्परं नापरम्” इत्यारभ्य “तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वम्” [श्वे. उ. ३।९] इति श्रुतिस्मरणाय येन च परेण पुरुषेणेत्युक्तम् । भक्तेरनन्यत्वं कीदृशं ? इत्यत्राह— अनन्यचेता इति ॥ २२ ॥

५ आ. मा. भा.— परमसाधनमाह— पुरुष इति ॥ २२ ॥

६ ज. प्र. दी.— ‘ भक्त्या युक्तः ’ [८।१०] इति भक्तेर्भगवत्प्राप्तिसाधनत्वस्योक्तत्वात् पुनरुक्तमुत्तरं वाक्यमित्यत आह— परमेति । अन्यैः साधनैः सहोक्तत्वेन तत्साम्यशङ्कायां

साधनेषु भक्तेः परमत्वमनेनाह । तच्च पुनर्वचनेनैव द्योत्यमिति भावः ॥ २२ ॥

७ ह. पै. भा.— पुरुष इति । यस्यान्तस्स्थानि भूतानि, अन्तस्तिष्ठन्तीत्यन्तस्स्थानि । येनाव्यक्तेनेदं सर्वं ततं व्याप्तम् ॥ २२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— तत्राप्राप्तौ च ‘ अनन्यचेताः सततम् ’ [८।१४] इति प्रागुक्त एवोपाय इत्याह— पुरुष इति । यस्य पुरुषस्य अन्तस्स्थानि भूतानि, कार्याणां कारणान्तर्वर्तित्वात्, अत एव येन सर्वमिदं जगत् ततं व्याप्तम्, अतः स परो निर-

तिशयः पुरुषोऽहमनन्यया विषयान्तरवर्जनेन स्वैकतानया प्रेमलक्षणया भक्त्या लभ्यः, नान्यथेत्यर्थः । यद्वा न विद्यतेऽन्यद्भस्तु यस्यां सा अनन्या ब्रह्माद्वैतगोचरा, तथा भक्त्या ज्ञानलक्षणया लभ्य इति (शं.) भाष्योक्त एवार्थोऽत्र द्रष्टव्यः ॥ २२ ॥

९ व० त० दी०— पुरुषः स पर इति । अनेनाक्षरात्परस्य स्वस्य पूर्णानन्दस्य निर्हेतुकभक्तिर्लभ्यत्वमुक्तम् । तेन न ज्ञानमार्गीयाणां पुरुषोत्तमप्राप्तिरिति सिद्धम् । परस्य लक्षणमाह— यस्यान्तस्स्थानि भूतानि इति साक्षराणि । एतच्च स्पष्टं मृद्भक्षणप्रसङ्गे श्रीगोकुलेश्वरे ‘येन सर्वमिदं ततं’ [१८।४६] इति माहात्म्यं परिच्छिन्नमेव व्यापकमिति दामोदर-

-- पुरं शरीरम्, तस्मिन् शेते पुरुषः । नवद्वारं पुरं पुण्यमेतैर्भाविः समन्वितम् । व्याप्य शेते महात्मा यत्तस्मात्पुरुष उच्यते ॥ (१२।२।१०।३७) इति भारते ॥ यद्वा— ‘ अस्ते ’ व्यस्ताक्षरयोगात् आसीत्पुरा पूर्वमेवेति विग्रहं कृत्वा व्युत्पादितः पुरुषः । ‘ पूर्वमेवाहमिहासमिति तत्पुरुषस्य पुरुषत्वम् ’ इति श्रुतेः ॥ पुरुषु भूरिषु उत्कर्षशालिषु सत्त्वेषु सीदतीति वा, पुरुणि भुवनानि संहारसमयेऽच्यति अन्तं करोति वा, पूर्णत्वात्पूरणाद्वा सदानाद्वा पुरुषः । ‘ पूरणात्सदानाच्चैव ततोऽसौ पुरुषोत्तमः ’ (५।१०।११) इति पञ्चमवेदे । सर्वस्मात्पुरा सदानात् सर्वपापस्य सादानाद्वा पुरुषः । ‘ स यत्पूर्वोऽस्मात् सर्वस्मात् सर्वान् पाप्मन औषत्समात्पुरुषः । ’ ‘ स वा अयं पुरुषः सर्वासु पूर्षु पुरिशयः ’ इति श्रुतेः । इति भगवत्पादीये विष्णुसहस्रनामभाष्ये ॥ वैयाकरणास्तु ‘ पुर अग्रगमने ’ (धा. तु. ६६) अस्मात् ‘ पुरः कुषन् ’ (उ. ५२३) इत्यौणादिकेन व्युत्पादयन्ति ॥ पुरु बहु सनोमिति वा । ‘ षण् दाने ’ (धा. पा. तना. २) अस्मात् ‘ अन्येष्वपि दृश्यते ’ (अष्टा. ३।२।१०१) इति डः । इति केचित् ॥ अनन्यतालक्षणमुक्तं नारदेन— ‘ अन्याश्रयाणां त्यागोऽनन्यता ’ (भ. सू. १०) इति । — अविर्गीता ।

लीलायां इदं सर्वं 'अक्षरधियां त्ववरोधः सामान्यतद्वावाभ्यामौपसदवत्तदुक्तं' इत्यादिसूत्रभाष्ये [ब्र.सू.३।३।३३] प्रपञ्चितम् । यत्तु (रामानुजाचार्यैः) कैश्चिदुक्तं 'भूम्यादिप्रकृतिर्जीवभूता च भगवतो धाम' इति तद्युक्तमुक्तम् । तस्मात् जीवभूतस्य च तद्भामत्वं श्रूयतेऽपि "यस्य पृथिवी शरीरं" [बृ.उ.३।७।३] "यस्यात्मा शरीरं" [श.ब्रा.१४।३।५।५] इति । न त्वक्षरत्वं तदा (सदा) जीवभूतस्य सम्भवति ज्ञानोत्तरं तस्वसिद्धेः । तस्माज्जीवातीतः सर्वकारणकारणभूतोऽक्षरोऽपि पृथगित्यबोचाम । यत् उक्तं भागवते तृतीये [३९-४१] 'आण्डकोशो बहिरयं पञ्चाशत्कोटिविस्तृतः । दशोत्तराधिकैर्यत्र प्रविष्टः परमाणुवत् । लक्ष्यतेऽन्तर्गताश्चान्ये कोटिशो ह्यण्डराशयः ॥ तदाहुरक्षरं ब्रह्म सर्वकारणकारणम् । विष्णोर्धाम परं साक्षात् पुरुषस्य महात्मनः ॥' इति तस्याक्षरस्यांशः पुरुषस्तु समष्टिव्यष्ट्यभिमानो वैराजः, स जीवलोके जीवभूत इति व्यपदिश्यते । पुरुषोत्तमस्तु एतन्नितयान्य इति स्वयमेव वक्ष्यति । स च सर्वसाधनफलात्मजीवलोकोत्तररसानन्दस्वरूपो "नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन" [कठो. २।२२] किन्तु "यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः" [कठो. २।२२] इति श्रुतेः स्वानुगृहीतभक्तितलभ्य इति प्रतिभाति । तथैवाग्रे प्रदर्शयिष्यामः ॥ २२ ॥

१० पु. अ. त.— नह यद्दामगता न निवर्तन्ते स त्वं कथं प्राप्यः ? इत्याकाङ्क्षायामाह— पुरुष इति । हे पार्थ मद्भक्त ! सोऽहं परः पुरुषोत्तमः अनन्यया ऐहिकपारलौकिकयोर्मच्छरणैकरूपया मदितरज्ञानरहितया भक्त्या ज्ञेहेन लभ्यः प्राप्यः । स कीदृशः ? इत्यत आह— यस्येति । यस्य अन्तस्थानि भूतानि चराचराणि रमणकारणात्मकानि यस्य मध्ये

स्वरूपे तिष्ठन्ति; येन इदं परिदृश्यमानं सर्वं जगत् तत् व्याप्तम् अत्रायं भावः—लौकिकाः सर्वे क्रीडोपयुक्ता न भवन्ति, आचरणस्थितत्वात्; अतस्ते ज्ञानादिना मद्भाम प्राप्यं लीनास्तत्रैव मुक्ता भवन्तीत्यर्थः । येन क्रीडार्थमाविर्भूतेन तदधिष्ठानत्वादिदं मयि जगत् व्याप्तं सत् तत् विस्तृतं विभातीति भावः ॥ २२ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं ज्ञेयं प्रत्यगभिन्नं ब्रह्मोक्त्वा जगत्कारणमुपासनीयमितोऽन्यदित्याह— पुरुष इति । तुशब्दः पूर्ववैलक्षण्यद्योतनार्थः । हे पार्थ ! योऽयं भक्त्या आराधनेन उपासनेनेति यावत् । कीदृश्या ? अनन्यया, नास्त्यन्यो यस्यां सा तथा; उपास्योपासकभेदमन्तरेण अहंग्रहैरूपयेत्यर्थः । तथा भक्त्या यो लभ्यः स परः पूर्वोक्तादव्यावृत्ताननुगतादक्षरादन्यः कारणात्मेति यावत् । लभ्यत्वादेवास्यान्यत्वमपि, न ह्यात्मा च लभ्यश्चेति युज्यते । अस्य कारणत्वमेवाह— यस्येति । यस्य पुरुषस्यान्तस्थानि बीजे द्रुम इव सर्वाणि वियदादीनि स्थावरजङ्गमानि च; येन च इदं सर्वं तत् व्याप्तमुपादानत्वात्, स भक्त्या लभ्यत इति योजना ॥ २२ ॥

मृतस्य देवयानपितृयाणापरनामकौ अर्चिरादिमार्गौ ।

यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिं चैव योगिनः ।

प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ ! ॥ २३ ॥

१ वामनस्त्वत्र—अत्र 'यत्र' पदेनाध्वा योगिनां व्यपदिश्यते । मार्गं कालं च वक्ष्यामीत्यर्थस्तेन प्रतीयते ॥

अग्रेतने श्लोकयुग्मे 'तत्र' शब्देन चोभयोः । परामर्शात्तत्र मार्गं कालं चेत्यवसीयते ॥

अग्निज्योतिरनावृत्तौ धूमश्चावृत्तिवर्त्मनि । मार्गाभिमानिनोऽन्ये तु ज्ञेयाः कालाभिमानिनः ॥

व्याख्यातारोऽविदित्वैतन्मुह्यन्त्यत्र वृथेतेरे । कालं प्रतिज्ञाय कथं बह्यादीनब्रवीदिति ॥

इति व्याख्याति । तथा—

मन्यन्ते केचिदत्रोक्ता योगिनः कर्मयोगिनः । धूमादिमार्गः श्रुतिभिस्तेषामेवोदितो यतः ॥

तद्युक्तं; यतः षष्ठे 'प्राप्य पुण्यकृता' मिति । आवृत्तिमविशेषेणासुसुचत्कर्मयोगिनाम् ॥

आवृत्तिर्दक्षिणे यद्गदयने तद्गदुत्तरे । कर्मिणां चेद्विशेषः कः केशवेनात्र कीर्तितः ? ॥

उत्तरेऽपुनरावृत्तिरज्ञानामपि कर्मिणाम् । यदि स्यादयने वाम्यस्तदभावोऽपरे भवेत् ॥

मन्यो विषेण म्रियतेऽमृतेन तथाऽमरो जातु न मृत्युमेति । गुणः क इत्थं वदतामृतस्य विषस्य वोक्तो भवति प्रसिद्धः ? ॥

ये हि ब्रह्मविदो ब्रह्म भावमत्रैव ते गताः । उत्तरायणयानेन तेषां किमधिकं भवेत् ? ॥

ये कर्मयोगिनस्तेषामावृत्तिर्नियता पुनः । किं दक्षिणायनेनैषां भविष्यत्यधिकं ततः ? ॥

अपक्वानिनस्तस्माद्धृद्योगावल्म्बिनः । ये तेऽत्र योगिनो ज्ञेया अन्येऽर्थास्तु न सङ्गताः ॥

इति प्रतिपाद्यति । तेन 'योगिनः कर्मयोगिनः' इति नव्यव्याख्यानमपि पराहृतम् । — अविगीता ।

अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम् ।

तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः ॥ २४ ॥

१ शां. भा.— प्रकृतानां योगिनां प्रणवावेशितब्रह्मबुद्धीनां कालान्तरमुक्तिभाजां ब्रह्मप्रतिपत्तय उत्तरो मार्गो वक्तव्य इति 'यत्र काले' इत्यादि विवक्षितार्थसमर्पणार्थमुच्यते— आवृत्तिमार्गोपन्यास इतरमार्गस्तुत्यर्थः— यत्रेति । यत्र काले प्रयाता इति व्यवहितेन सम्बन्धः । यत्र यस्मिन् कालेत्वनावृ-

१ अत्राग्निर्ज्योतिरित्येतदग्निस्त्वन्धि तद्रूपं वा ज्योतिरिति देवतैक्यपरत्वेन व्याख्येयम् । अग्निश्लोक एतत्प्रतियोगित्यैक-
स्यैव धूमस्योक्तत्वात् ; मूलभूतायां श्रुतौ 'तेऽर्चिरभिसम्भवन्त्यार्चिषोऽहरह आर्प्यमाणपक्षमापूर्यमाणपक्षात् यान्षण्मासात्तुद-
द्वादित्य एति' (बृ. ६।२।१५) इत्यर्चिर्मात्रस्य श्रुतत्वात्, 'क्रमात्ते सम्भवन्त्यार्चिरहः शुक्लं तथोत्तरम् । अयनं देवलोके च
सवितारं सवैद्युतम् ॥ ' (याज्ञस्मृ. ३।१९३) इति समानविषयस्मृत्यन्तरसंवादात्, 'अर्चिरादिना तत्प्रतीतेः' (बृ. सू. ४।३।१) इति सूत्रेऽप्यर्चिरादित्वदर्शनाच्चेत्याहुः ॥

अथ यदनयोर्देवयानपितृयाणाख्ययोरध्वनोरहरादयो देवता एवातिवाहिक्य उच्यन्ते, न काला इति निर्णीतमुत्तरमीमांसा-
याम् 'आतिवाहिकास्तद्विज्ञात्' (४।३।४) इत्यादिना, तत् 'अर्चिषोऽहरह आर्प्यमाणपक्षमापूर्यमाणपक्षात् यान्षण्मासात्तुद-
द्वादित्य एति' (छां. ४।१।५) इत्यादिश्रुतिविषयकमेव । 'वेदान्तवाक्यकुसुमप्रथनार्थत्वात्सूत्राणाम्' (शारी. भा. १।१।२)
अत्र त्वाकरे महाभारते भीष्मस्योत्क्रान्तावुत्तरायणप्रवृत्तिप्रतीक्षादर्शनात्काला एवैत इत्यभ्युपगन्तव्यम् । तथा च (भीष्मः
कथं महात्मा सन्संस्थाता दक्षिणायने ? ॥ ' इति वदस्तु हंसेषु—) 'तानब्रवीच्छान्तनवो नाहं गन्ता कथञ्चन ।
दक्षिणवर्ते आदित्ये एतन्मे मनसि स्थितम् ॥ १०४ ॥ गमिष्यामि स्वकं स्थानमासीद्यन्मे पुरातनम् । उदगायन आदित्ये हंसाः
सत्यं ब्रवीमि वः ॥ १०५ ॥ धारयिष्याम्यहं प्रागानुत्तरायणकाङ्क्षया ।' (भी. प. १।१।१०६) 'दिशं वैश्रवणाक्रान्तां यदा
गन्ता दिवाकरः ॥ नूनं सप्ताश्वयुक्तेन रथेनोत्तमतेजसा । विमोक्ष्येऽहं तदा प्राणान्सुहृदः सुप्रियानिव ॥ ' [६।१।२०।१३] इति ।
'आगन्तव्यं च भवता समये मम पार्थिव ! । विनिवृत्ते दिनकरे प्रवृत्ते चोत्तरायणे ॥ ' (१३।१६७।१४) 'स निर्ययौ गज-
पुराद्याजकैः परिवारितः । दृष्ट्वा निवृत्तमादित्यं प्रवृत्तं चोत्तरायणम् ॥ ' (१३।१६८।६) 'दिष्ट्या प्राप्तोऽसि कौरव्य ! सहा-
मात्यो युधिष्ठिर ! । परिवृत्तो हि भगवान् सहस्रांशुर्दिवाकरः ॥ २६ ॥ माधोऽयं समनुप्राप्तो मासः सौम्यो युधिष्ठिर ! ।
त्रिभागशेषः पक्षोऽयं शुक्लो भवितुमर्हति ॥ ' (१३।१६८।२८) इति च दक्षिणायने सश्वेत्वाहनेन शिखण्डिना शितशरशतैः
शताङ्गात्रिपातितोऽपि शान्तनव औत्तरायणं प्राणानदीधरदिति तत्र तत्रोपवर्ण्यते भारते । नोपपद्येत ह्येतत्कालनैरपेक्ष्य-
कल्पनं इति ॥ अत्रोच्यते— देवता एवात्राप्यहरादयो न कालाः; गीतायाः श्रुतिमूलकत्वात्, श्रौतयोरेव देवयानपितृयाणयो-
रत्र प्रत्यभिज्ञानात्, वेदान्तसूत्राणां गीतावाक्यकुसुमप्रथनेऽपि प्रवृत्तिदर्शनाच्च विषयभेदकल्पनस्य सर्वथानौचित्यात् । न च
भीष्मस्य कालप्रतीक्षाविरोधः, तस्य स्वच्छन्दमृत्युताख्यापनार्थत्वात् । तथा चोक्तं तेनैव—

‘ ऐश्वर्यभूतः प्राणानामुत्सर्गो हि यतो मम । तस्मात्प्राणान्धारयिष्ये मुमुर्षुर्दगायने ॥

यश्च दत्तो वरो मह्यं पित्रा तेन महात्मना । 'छन्दतो' मृत्युरित्येवं तस्य चास्तु वरस्तथा ॥ (६।१।१९।१०७-८) इति ।

भागवतेऽपि—

‘धर्मं प्रवदतस्तस्य स कालः प्रत्युपस्थितः । यो योगिनश्छन्दमृत्योर्वाञ्छितस्तत्तरायणः’ ॥ (१।९।२९) इति
तत्प्रतीक्षायाश्छन्दमृत्युतामूलत्वं सूचितम् । अन्यत्र च देशकालनिरपेक्षता स्पष्टतयोक्ता— 'यदा जिहासुरिममङ्ग !
लोकं काले च देशे च मनो न सज्जयेत्—' (२।२।१५) इति । अत एवाहुः श्रीशङ्करभगवत्पादा अपि शारीर-
भाष्ये— 'भीष्मस्य प्रतिपालनमाचारप्रतिपालनार्थं पितृप्रसादलब्धस्वच्छन्दमृत्युताख्यापनार्थं च' (४।२।२०) इति । 'अज्ञा-
नामुत्तरायणे दैवान्मरणं चेत् प्रशस्तम् , इत्यभिज्ञानभिवचनरूपाचारपरिपालनार्थं भीष्मस्य प्रतीक्षा' इति रत्नप्रभा । अतोऽहरा-
दीनां देवतात्वे न काऽप्यनुपपत्तिः ॥

किञ्च— महाभारत एव भीष्मप्रपतनात्पञ्चम एव दिने रणमूर्धनि योगधारणयोत्क्रान्तस्य द्रोणस्य ब्रह्मलोकप्राप्तिरुपवर्णिता—
'द्रोणोऽपि शस्त्राण्युत्सृज्य परमं साङ्ख्यमास्थितः ॥ ४९ ॥ दिवमाक्रामदाचार्यैः साक्षात्सङ्घिष्ठुराक्रमम् ॥ ५३ ॥ वयमेव तदाद्वाक्ष्म
पञ्च मानुषयोनयः ॥ ५६ ॥ योगयुक्तं महात्मानं गच्छन्तमपरां गतिम् ॥ ५७ ॥ अन्ये तु सर्वे नापश्यन् भारद्वाजस्य धीमतः ॥ ५८ ॥
महिमानं महाराज ! योगयुक्तस्य गच्छतः । ब्रह्मलोकं महद्विषयं देवगुह्यं हि तत्परम् ॥ ५९ ॥ नापश्यन् गच्छमानं हि तं
साधैर्मधिपुङ्गवैः । आचार्यं योगमास्थाय ब्रह्मलोकमरिन्दमम् ॥ ' (७।१९२।६०) इति । सा चोत्तरायणकाल एव प्रयातस्य ब्रह्म-
लोकप्राप्त्यभ्युपगमे न सज्जच्छेत् । तस्मादत्रापि देवता एवाहरादयो न काला इति सुस्थमेव सर्वम् ॥ — अविगीता ।

चित्तमपुनर्जन्म आवृत्तिं तद्विपरीतां चैव । 'योगिनः' इति योगिनः कर्मिणश्चोच्यन्ते । कर्मिणस्तु गुणतः 'कर्मयोगेन योगिनाम्' [३।३] इति विशेषणाद्योगिनः । यत्र काले प्रयाता मृता योगिनोऽनावृत्तिं यान्ति, यत्र काले च प्रयाता आवृत्तिं यान्ति, तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ ! ॥ २३ ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु ज्ञानायत्ता परमपुरुषप्राप्तिरुक्ता, न च ज्ञानं मार्गमपेक्ष्य फलाय कल्पते, विदुषो गत्युत्क्रान्ति-निषेधश्रुतेः ; तथा च मार्गोक्तिरयुक्तेत्याशङ्क्य सगुणशरणानां तदुपदेशोऽर्थवानित्यभिप्रेत्याऽऽह— प्रकृतानामिति । वक्तव्य इति यत्र काल इत्याद्युच्यते इति सम्बन्धः । स चेद्वक्तव्यस्तर्हि किमित्यध्यात्मादिभावेन सविशेषं ब्रह्म ध्यायतां फलाप्तये मूर्धन्यनाडीसम्बद्धे देवयाने पथ्युपास्यत्वाय वक्तव्ये कालो निर्दिश्यते ? तत्राऽऽह— विवक्षितेति । सोऽर्थो मार्गस्तदु-क्तित्येषत्वेन कालोक्तिरित्यर्थः । पितृयाणमार्गोपन्यासस्तर्हि

किमिति क्रियते ? तत्राऽऽह— आवृत्तीति । मार्गान्तरस्या-ऽऽवृत्तिफलत्वादस्य चानावृत्तिफलत्वात्तदपेक्षया महीयानयमिति स्तुतिर्विवक्षितेति भावः । ' योगिनः ' इति ध्यायिनां कर्मिणां च तन्त्रेणाभिधानमित्याह— योगिन इति । कथं कर्मिणु योगिशब्दो वर्ततां ? इत्याशङ्कयानुष्ठानगुणयोगादित्याह— कर्मि-णस्त्विति । गुणतो योगिन इति सम्बन्धः । तत्रैव वाक्योप-क्रमस्याऽऽनुकूल्यमाह— कर्मयोगेनेति । अवशिष्टान्यक्षराणि व्याचक्षाणो वाक्यार्थमाह— यत्रेति । योगिनो ध्यायिनोऽत्र विवक्षिता आवृत्तावधिकृता योगिनः कर्मिण इति विभागः ॥ २३ ॥

१ शां. भा.— तं कालमाह—अग्निरिति । अग्निः कालाभिमानिनी देवता, तथा ज्योतिर्देवतैव कालाभिमानिनी । अथवाऽग्निज्योतिषी यथाश्रुते एव देवते । भूयसां तु निर्देशो यत्र काले तं कालमित्याप्रवणवत् । तथाऽहर्देवताऽहरभिमानिनी, शुक्लः शुक्लपद्मदेवता, षण्मासा उत्तरायणं तत्रापि 'देवतैव मार्गभूता' इति स्थितोऽन्यत्र [ब्र. सू. भा. ४।३।४] अयं न्यायः । तत्र तस्मिन्मार्गे प्रयाता मृता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो ब्रह्मोपासनपरा जनाः । क्रमेणेति वाक्यशेषः । न हि सद्योमुक्तिभाजां सम्यग्दर्शन-निष्ठानां गतिरागतिर्वा कचिदस्ति " न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति " [बृ. उ. ४।४।६] इति श्रुतेः, ब्रह्म-संलीनप्राणा एव ते; ब्रह्ममया ब्रह्मभूता एव ते । क्रमेण तु गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः ॥ २४ ॥

२ आ. शां. व्या.— कालप्राधान्येन मार्गद्वयोपन्यास-मुपक्रम्य तमेव प्रधानीकृत्य देवयानं पन्थानमवतारयति— तं कालमिति । यथोपक्रमं व्याख्याय यथाश्रुतं व्याख्याति— अथवेति । कथं तर्हि देवतानामितिनेत्रीणां ग्रहणे कालप्राधा-न्येन निर्देशः लिख्यते ? तत्राऽऽह— भूयसां त्विति । मार्ग-द्वयेऽपि कालाद्यभिमानिन्यो देवताः कालशब्देनोच्यन्ते, काला-भिमानिनीनां भूयस्त्वात्कालशब्देन सर्वासं देवतानामुपलक्ष्यत्वं विवक्षित्वा कालकथनमित्यर्थः । यथाऽऽत्राणां भूयस्त्वाद्विद्यमानेष्वपि द्रुमान्तरेषु आर्षैरेव वनं निर्दिश्यते तद्वदित्युदाहरण-

माह— आर्षेति । ननु मार्गचिह्नानां भोगभूमीनां वा तत्तच्छब्दै-रुपादानसम्भवे किमिति देवताग्रहणं ? इत्याशङ्क्य 'आतिवा-हिकस्ताल्लिङ्गात्' [ब्र. सू. ४।३।४] इति न्यायेनोत्तरमाह— इति स्थित इति । तेषामग्न्यादीनां समीपमिति सामीप्ये तत्रेति सप्तमी । ब्रह्म कार्योपाधिकं परं वा ब्रह्म परम्परया मुक्त्यालम्ब-नमत एव क्रमेणेत्युक्तम् । निर्गुणमप्रपञ्चं ब्रह्मास्मीति विद्यावतो व्यवच्छिनति— ब्रह्मोपासनेति । ननु ब्रह्मशब्दस्य मुख्या-र्थत्वात् परब्रह्मविदासमेवेयं गतिरुच्यते, न बादर्थ्यधिकरणविरोधा-दित्याह— नहीति ॥ २४ ॥

३ रा. भा.— अथात्मयाथात्म्यविदः परमपुरुषनिष्ठस्य च साधारणीमर्चिरादिकां गतिमाह; द्वयो-रप्यर्चिरादिका गतिः श्रुतौ श्रुता, सा चापुनरावृत्तिलक्षणा; तथा पञ्चाग्निविद्यायां " तद्य इत्थं विदुर्ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते तेऽर्चिषमभिसम्भवन्त्यर्चिषोऽहः " [छां. उ. ५।१०।१] इत्यादौ अर्चि-रादिकया गत्यागतस्य परब्रह्मप्राप्तिरपुनरावृत्तिश्चास्नाता " स एनान् ब्रह्म गमयति एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्त नावर्तन्ते " [छां. उ. ४।१।५।६] इति ।

न च प्रजापतिवाक्यादौ श्रुतपरविद्याङ्गभूतात्मप्राप्तिविषयेयं ' तद्य इत्थं विदुः ' इति गतिश्रुतिः, ' ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते ' इति परविद्यायाः पृथक्श्रुतिवैयर्थ्यात् ; पञ्चाग्निविद्यायां च " इति तु पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्तीति " [छां. उ. ५।९।१], रमणीयचरणाः कपूयचरणाः ' [छां. उ. ५।१०।७] इति पुण्यपापहेतुको मनुष्यादिभावोऽपामेव भूतान्तर-संसृष्टानाम् ; आत्मनस्तु तत्परिष्वङ्गमात्रमिति चिदचितोर्वैकमभिधाय " तद्य इत्थं विदुः तेऽर्चिष-

मभिसम्भवन्ति ” [छां. उ. ५।१०।१] “ इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते ” [छां. उ. ३।१।५।६] इति विविक्ते चिदचिद्वस्तुनी त्याज्यतया प्राप्यतया च तद्य इत्थं विदुस्तेऽर्चिरादिना गच्छन्ति, न च पुनरावर्तन्त इत्युक्तमिति गम्यते ।

४ वे. ता. चं.— “यत्र काले तु” इत्यादेः “योगयुक्तो भवार्जुन!” [८।२७] इत्यन्तस्य तात्पर्यमाह— अथेति । अत्र धूमादिमार्गकथनं हेयत्वार्थम्; अर्चिरादिमार्गोपदेशस्तु तदनुसन्धानार्थ एवेति तत्रैव तात्पर्यमिति भावः । ननु परम-पुरुषार्थनिष्ठस्यैव ह्यर्चिरादिगतिः, तत्कथमत्र साधारण्यमुच्यते ? इत्यत्राह— द्वयोरपीति । आत्मनिष्ठस्याप्युपनरावृत्तेः पूर्वोक्तत्वात्तस्याप्यर्चिरादिकैव गतिरिति दर्शयितुमाह— सा चेति । साधारण्यापुनरावृत्तयोः श्रुतिमेव दर्शयति— यथेति । अङ्गि-फलमेवाङ्गेषु व्यपदिश्यत इत्याशङ्क्य परिहरति— नचेति । हेतुमाह— ये चेति । यद्यप्यङ्गिफलमेवाङ्गेषु निन्देष्टुं युक्तम्, तथाप्यङ्गिना सहाङ्गस्य तुल्यवत्पृथङ्निर्दिष्टस्य तत्फलनिर्देशो न युक्त इति भावः । एतेन प्रथमषट्कोदितप्रत्यगात्मवेदनादत्र-त्याक्षरयाथात्म्यानुसन्धानस्य भेदोऽपि दर्शितः । “तद्य इत्थं

विदुः” इत्यस्य प्रत्यगात्मनिष्ठविषयत्वं कथं ? इत्यत्राह— पञ्चाग्निविद्यायां चेति । “ आपः पुरुषवचसो भवन्ति ” [छां. उ. ५।१।१४] इति त्रिवृत्कृतानामभिधीयमानत्वाद्भू-तान्तरसंसर्गसिद्धिः । अपामेवेत्यात्मस्वरूपपरिणामव्युदासा-योक्तम् । एवंविधशरीरसम्बन्धमात्रस्याप्यौपाधिकत्वप्रदर्शना-याह पुण्यपापहेतुक इति । “ रमणीयचरणा रमणीयां योनिं... कपूयचरणाः कपूयां योनिम् ” इत्यादिवचनात् केव-लाचिद्विषयमिदं प्रकरणम् । “तद्य इत्थं विदुर्यं चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते” इत्युक्त्यद्वैतद्वयस्य “ तेऽर्चिषम् ” इत्येकेन तद्वृत्तेन प्रतिनिर्देशाद्भुभयोगतिरविशिष्टेति ज्ञापनाय “तद्य इत्थं विदुः” “तेऽर्चिषम्” इति व्यवहितमुपात्तम् । इत्थंशब्दानुदितं प्रस्तुताकारविशेषं दर्शयति— विविक्ते इति ।

३ रा. भा.— आत्मयाथात्म्यविदः परमपुरुषनिष्ठस्य च, “ स एनान् ब्रह्म गमयति ” [छां. उ. ४।१।५।६] इति ब्रह्मप्राप्तिवचनादचिद्वियुक्तमात्मवस्तु ब्रह्मात्मकतया ब्रह्मशेषतैकरसमित्यनुसन्धेयं, तत्कृत-न्यायाच्च । परशेषतैकरसत्वं च “ य आत्मनि तिष्ठन् ... यस्यात्मा शरीरम् ” [श. प. ब्रा. मा. १।४।६। ५।३०] इत्यादिश्रुतिसिद्धम् ।

४ वे. ता. चं.— ननु ‘तत्पुरुषोऽमानवः स एनान् ब्रह्म गमयति’ [छां. उ. ४।१।५।६] इत्यर्चिरादिना गतस्य ब्रह्मप्राप्तिः श्रूयते; तत्कथं केवलात्मोपासकस्य ब्रह्मप्रापकार्चिरादिगति-प्राप्तिः ? इत्यत्राह— आत्मयाथात्म्येति । अयं पञ्चाग्निविद्या-निष्ठो न केवलात्मोपासकः; अपितु ब्रह्मात्मकस्वात्मानुसन्धायीति भावः । अन्यथा तत्कृतुन्यायविरोध इत्यभिप्रायेणाह— तत्क-तुन्यायाच्चेति । चकार इतरेतरयोगे । यथावस्थितात्मानुस-न्धानस्य परशेषतैकरसत्त्वानुसन्धानरूपत्वे प्रमाणमाह— य आत्मनीति । आदिशब्देन “पतिं विश्वस्य” [तै. ना. ६।१।१।३] “करणाधिपाधिपः” [श्वे. उ. ६।९] इत्यादिवाक्यशतं गृह्यते । अत्र शरीरकभाष्यादिविरोधो मन्दैराशङ्कितः ; इह तावच्छ्रुति-सूत्रभाष्यादिष्वन्यत्र च पञ्चाग्निविदः परमात्मात्मकस्वात्मानु-सन्धातृत्वमर्चिरादिगतिश्चाविशेषेणोच्यते । तस्याश्च ब्रह्मगमयि-तृत्वस्य श्रुत्यादिष्विह च ‘तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः’ इति सिद्धत्वात् पञ्चाग्निविदोऽपि परमात्मप्राप्तिरस्त्येवेति स्वीकर्तव्यम् । तत्र प्राप्तौ ज्ञानिनां परमात्मात्मकस्वात्मानुस-न्धानस्य स्वविशिष्टो भोग्यः; अक्षरयाथात्म्यनिष्ठानां तु स्वस्व-रूपमेव पूर्वं भोग्यम् ; वस्वादिपदप्राप्तिपूर्वकब्रह्मप्राप्तिसाधन-मधुविद्यादिन्यायादान्ततो ब्रह्मप्राप्तिः; ईदृशपर्वकमप्रतिनियमश्च प्राचीनापेक्षाभेदात् ; स च प्राचीनकर्मविशेषात् ‘ ऋतुर्विधा भजन्ते माम् ’ [७।१।६] इति प्रागेव दर्शितः ।

न चात्र जिज्ञासोरन्य एवात्मयाथात्म्यविदिति भाष्यते,

जिज्ञासुवेद्यतयोक्तस्वभावविसर्गयोरत्र च पञ्चाग्निविद्योदाहरणात् ; मध्ये च केवल्यार्थिन एव सूर्वन्यनाड्या निष्क्रमणमनावृत्तिश्चोक्ता; आत्मयाथात्म्याक्षरयाथात्म्यशब्दयोश्चात्र न भिन्नार्थत्वम् ; तस्योपासने किञ्चिदस्ति विशेषः ; अक्षरयाथात्म्यविदः— पर-मात्मशरीरभूतस्वात्मोपासकाः, ज्ञानिनस्तु स्वात्मशरीरकपरमा-त्मोपासका इत्ययमेव विशेषः “तद्य इत्थं विदुर्यं चेमेऽरण्ये” [छां. उ. ५।१०।१] इति विभागनिर्देशाभिप्रेत इति भाष्या-दिषूक्तः । सारे तु “उभयेऽपि हि परिपूर्णं ब्रह्मोपासते सुखभेदेन; स्वात्मशरीरकं ब्रह्म केचन, ब्रह्मात्मकस्वात्मानमितरे” [वे. सा-४।३।१४] इति । अत एव सप्तमे प्रकान्तो जिज्ञासुः परमात्म-प्राप्तिकामज्ञानिव्यतिरिक्तत्वात् अब्रह्मात्मकस्वात्मानुसन्धायीति न भ्रमितव्यम् । तस्य चोदारकोटिमात्रे निवेशः स्वात्मानु-भवविलम्बिविमुखज्ञानिव्यतिरेकात् ।

अर्चिरादिगतिनिषेधस्तु ब्रह्मात्मकस्वात्मानुसन्धानरहितस्वा-त्मोपासनविषयः । इदमपि भाष्यादिषु व्यक्तमेवोक्तं ‘ तस्माद्-चिन्मिश्रं केवलं वा चिद्वस्तु ब्रह्मदृष्ट्या तद्वियोगेन च य उपा-सते न तान्नयति ; अपितु परं ब्रह्मोपासीनान् आत्मानं च प्रकृतिवियुक्तं ब्रह्मात्मकमुपासीनानातिवाहिको गुणो नयति, [ब्र. सू. भा. ४।३।१५] इत्यादिभिः । यत्पुनरुच्यते— ‘ये तु शिष्टास्त्रयो भक्ताः फलकामा हि ते मताः । सर्वे च्यवनधर्माणः प्रतिबुद्धस्तु मोक्षमाक्’ [म. भा. १.२।३।४।१।३६] इति ; तत्रापि आत्ममात्रातुभवसुखस्य स्थिरत्वादेव च्यवनधर्मत्वमुच्यते; न

तावता पुनः संसारप्रसङ्गः, 'इन्द्रलोकात्परिभ्रष्टो मम लोकप-
रायणः । प्रमुक्तः सर्वसंसारैर्मम लोकं च गच्छति' [वा. पु. १३९।
९८] 'प्रच्युतो वा एषोऽस्माल्लोकादसतो देवलोकम्' [यजुः
६।१।१।५] इत्यादिष्विदोत्तरातिशयितपदप्राप्तावपि पूर्व-
पदप्रशमात्राज्यवनधर्मत्ववाचो युक्तेरविरोधात्, परिमितसुखानु-
भवविलम्बनेन तदानीं निरतिशयसुखानुभवाद्भ्रष्टत्वेनापि निन्दो-
पपत्तेश्च । उपासनदशानुभूते परमात्मनि फलदशायां किञ्चित्काल-
मनुभवविच्छेदाद्वा प्राप्तप्रश्लक्ष्णं च्यवनधर्मत्वम् । 'प्रतिबुद्धस्तु
मोक्षभाक्' [म. भा. १२।३४१।३५] इति चाव्यवहित-
मोक्षभाक्त्वं प्रतिबुद्धस्योच्यते ; न तावदान्यस्य मोक्षाभावः,
'भुक्त्वा च भोगान्विपुलास्त्वमन्ते मत्प्रसादतः । ममानुस्मरणं
प्राप्य मम लोकमवाप्स्यसि' [वि. पु. ५।१९।२६]
इतिवदविरोधात् ।

यथा च सुसुक्ष्मोरेव कस्यचिन्मध्ये ब्रह्मकायनिषेवणसुखमु-
च्यते; तथात्रापि स्थानविशेषे स्वात्मानुभवविलम्बः । यथा च
'अथवा नेच्छते तत्र ब्रह्मकायनिषेवणम् । उत्क्रामति च मार्गस्थः
शीतोभूतो निरामयः' इत्यादिना ब्रह्मकायनिषेवणसङ्गात् मुक्तस्य
देवयानेन मार्गेण परमाकाशगमनमुच्यते; तद्वदिहापि स्वात्मा-
नुभवस्थानात्प्रच्युतस्य परमव्योमाधिरोहः स्यात् ; अर्चिरादि-
गतिश्चास्यावान्तरफलानुभवात्पश्चाद्वा, गतिमध्ये वा । दक्षिणायन-
मृतस्य चन्द्रमसः सायुज्यवद्विश्रममात्ररूपोऽयमवान्तरफलानुभव
इत्युभयधापि न विरोधः । एतेन पश्चादेवास्याप्रतीकालम्बनत्व-
मित्यपि निरस्तं, मयुविद्यावदेव प्रथममपि तदुपपत्तेः । स्मरन्ति
च स्वात्मानुभवस्थानं मुक्तिस्थानादर्वाचीनं 'योगिनाममृतं स्थानं
स्वात्मसन्तोषकारिणाम् । एकान्तिनः सदा ब्रह्मध्यायिनो
योगिनो हि ये । तेषां तत्परमं स्थानं यद्वै पश्यन्ति सूरयः' [वि. पु.
१।६।३८] इति । अमृतस्थानवर्तिनां च मुक्तत्वव्यपदेशो
जरामरणादिविरोधात्पुनर्जन्महेतुभूतपुण्यपापविगमाच्च ।

अस्ति च परित्यक्तस्थूलदेहानामपि तत्तदुपासनाविशेषाधीन-
मपवर्गादर्वाचीनं फलम् । तच्च प्रकृतिलयादिशब्देन साङ्ख्याः
पठन्ति 'धर्मेण गमनमूर्ध्वं गमनमधस्ताद्भवत्यधर्मेण । ज्ञानेन
चापवर्गो विपर्ययादिष्यते बन्धः ॥ वैराग्यात्प्रकृतिलयः संसारो
भवति राजसाद्वागात् । ऐश्वर्यादविघातो विपर्ययात्तद्विपर्यासः' ॥
[सां. स. का. ४।४।५] इति । 'विपर्ययादिष्यते बन्धः' इत्यत्र
च वाचस्पतिना व्याख्यातं — 'विपर्ययात् — अतस्त्वज्ञानात्'

इष्यते बन्धः; स च त्रिविधः प्राकृतिको, वैकृतिको, दाक्षायणि-
कश्चेति । तत्र प्रकृतावात्मज्ञानाद्ये प्रकृतिमुपासते; तेषां प्राकृतिको
बन्धः । यः पुराणे प्रकृतिलयान् प्रकृत्योच्यते — 'पूर्णं वर्ष-
सहस्रं तु तिष्ठन्त्यव्यक्तचिन्तकाः' इति । वैकारिको बन्धः तेषाम् ;
ये विकारानेव भूतेन्द्रियाहङ्कारबुद्धीरुपासते पुद्गलबुद्ध्या ; तान्
प्रतीदमुच्यते; यथा — 'दश मन्वन्तराणीह तिष्ठन्तीन्द्रियचि-
न्तकाः । भौतिकास्तु शतं पूर्णं सहस्रं त्वाभिमानिकाः ॥ बौद्धा
दश सहस्राणि तिष्ठन्ति विगतज्वराः । ते खल्वमी विदेहा येषां
वैकृतिको बन्धः ॥' इति ।

एवमव्यक्तादितत्त्वचिन्तकानामिव प्रत्यगात्मतत्त्वचिन्तकाना-
मपि तदुचितदेशकालं ततोऽनिश्चितमतिशयितं फलमुपपद्यते । अत
एव भूमविद्यायां प्रत्यगात्ममात्रोपासकस्याप्यतिवादित्वमुक्तम् ।
ब्रह्मात्मकस्वात्मानुसन्धाने तु ब्रह्मप्राप्तौ विश्रमादपुनरावृत्तिरिति
विशेषः । अत एवाक्षरानुभवस्यान्तर्वत्वे तदर्थिनां कथमैश्वर्या-
धिकारणोऽधिकार्यन्तरत्वमित्यपि निरस्तम्, बाह्यान्तरभोक्त-
व्यविभागादावृत्तयानावृत्तियोग्यताभेदाच्च तद्भेदोपपत्तेः । विल-
म्बाक्षमाणां पुनरियं निष्ठा — 'सर्वधर्मोश्च सन्त्यज्य सर्वलोकांश्च
साक्षरान् । लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽवजं विभो ॥'
इति । 'कैवल्यं भगवन्तं च मन्त्रोऽयं साधयिष्यति'
[ब्र. हा. स्मृ. ३।४०] इत्यादिष्वपि कैवल्यशब्देनात्ममात्रानु-
भवसुखं तदपेक्षिभिः प्राप्यमुच्यते । एतच्चान्तरायकोटिनिविष्ट-
त्वादादितः सावधाना ज्ञानिनः परिहरन्ति । केचित्तु ब्रह्मानुभव-
वैमुख्येन नित्यमात्मानुभवसुखमिच्छन्ति ; न तत्र भाष्यकारा-
दिसम्प्रदायं प्रमाणं युक्तिं वा पश्यामः, निश्शेषकर्मक्षये
स्वाभाविकरूपाविभावेन ब्रह्मानुभवावश्यम्भावात्, कर्मशेषयोगे
तु संसारप्रसङ्गाच्च जरामरणादिहेतुभूतसर्वकर्मविनाशादसंसारः ;
तावन्मात्रेण च मुक्तत्वव्यपदेशः । ब्रह्मानुभवप्रतिबन्धककर्मण-
स्त्वविनाशात्तदुभयाभाव इति चेत् — अस्तैवम्, एतत्कर्म
परस्तादपि न नह्यचतीत्यत्र न नियामकमस्ति — इत्येषा
दिक् ॥ — परप्राप्त्यादिरहितनित्यकैवल्यकल्पना । सूत्रभाष्य-
श्रुतिसमृत्त्याद्य बाधेन न सिध्यति । 'अतोऽधिकारिभेदेन ह्य-
स्थाभेदमाश्रिताः । अन्यामपि गतिं प्राञ्चः प्रतीचीं प्रत्यपादयन् ॥
तत्रावृत्तिपरप्राप्तैरूप्यादेरयोगतः । अस्मदुक्तं श्रुतिसमृत्योरन-
पायं रसायनम् ॥'

३ रा. भा. — अत्र कालशब्दो मार्गस्याहः प्रभृति संवत्सरान्तकालाभिमानिदेवताभूयस्तया मार्गोपल-
क्षणार्थः । यस्मिन्मार्गे प्रयाता योगिनोऽनावृत्तिं, पुण्यकर्मणाश्चावृत्तिं यान्ति, तं मार्गं वक्ष्यामीत्यर्थः ।
'अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम्' इति संवत्सरादीनां प्रदर्शनम् ॥ २३ ॥ २४ ॥

४ वे. ता. चं. — ननु — अर्चिरादिगतिमाहेति कथमुच्यते ?
'यत्र काले' इति कालविशेषो ह्युपक्रम्यत इत्यत्राह अत्र काल-
शब्द इति । शारीरके दक्षिणायनादिमृतस्यापि मोक्ष उक्तः
'अतश्चायनेऽपि हि दक्षिणे' [ब्र. सू. ४।२।२०] इति । अत्र
च 'शुक्लरूपे गती ह्येते' [८।२६] इत्यन्तरमेवोच्यते; अन्यथा

'अग्निर्ज्योतिः' इत्यादिना च विद्ध्येत; 'नैते सृती पार्थ !
जानन्' [८।२७] इति च मार्गवाचिना शब्देनोपसंहित्यत इति
भावः । यत्र काले प्रयाता इति व्यवहितेन सम्बन्धं दर्शयन्
योगिनामावृत्तिः कथमिति च शङ्कां परिहरन् 'यत्र काले' इति
श्लोकस्य वाक्यार्थमाह — यस्मिन्निति । अत्र योगिनः

ज्ञानिनः, पुण्यकर्मसम्बन्धिनश्च । 'सरूपाणामेकशेष एकवि-
भक्तौ' [अष्टा. १।२।६४] । यद्वा पुण्यकर्माण इत्यध्याहृतम् ।
'तेऽर्चिषमभिसम्भवन्त्यर्चिषोऽहरह आर्प्यमाणपक्षमापूर्यमाणप-
क्षाद्यान् षडुदङ्केति मासांस्तान्मासेभ्यः संवत्सरम्' [छां. उ. ५।
१०।१;२] इत्यादिश्रुत्यनुसारेणोक्तं संवत्सरादीनां प्रद-
र्शनमिति । एतद्वैश्वमचिरादिवादे । तत्रैवं सङ्गृहीतं वरदशुचिभिः

'अर्चिरहस्सितपक्षानुदगयनाब्दमरुदकेन्द्वन् । अपि वैयुतवरुणेन्द्र-
प्रजापतीनातिवाहिकानाहुः' [त. सा. १०२] इति । ' अग्नि-
ज्योतिः' इति अग्निरूपज्योतिरित्यर्थः । तेन देवयानपथमपर्व-
स्थार्चिर्विवक्षा । अत एवाग्निज्योतिषोर्भिन्नदेवतात्वं कालाभि-
मानिदेवतात्वं च वदन्तः प्रत्युक्ताः ॥ २३ ॥ २४ ॥

५ आ. मा. भा.— यत्कालाद्यभिमानिदेवता गता आवृत्त्यनावृत्ती गच्छन्ति ता आह— यत्रे-
त्यादिना । काल इत्युपलक्षणं अग्न्यादेरपि, वक्ष्यमाणत्वात् ॥ २३ ॥ ज्योतिरर्चिः । 'तेऽर्चिषमभि-
सम्भवन्ति' [बृ. उ. ६।२।१५] इति हि श्रुतिः । तथा च नारदीये— 'अग्निं प्राप्य ततश्चार्चिस्ततश्चाप्यह-
रादिकम्' इति । अभिमानिदेवताश्चाग्न्यादयः । कथमन्यथा 'अह आर्प्यमाणपक्षं' [छा. उ. ५।१।१]
इति युज्यते ? 'दिवादिदेवताभिस्तु पूजितो ब्रह्म याति हि' इति ब्राह्मे । मासाभिमानिभ्यो अय-
नाभिमानो च पृथक् । तच्चोक्तं गारुडे— 'पूजितस्त्वयनेनासौ मासाः परिवृतेन हि' इति । अहरभिजिता
शुक्लं पौर्णमास्यायनं विषुवा सह; तच्चोक्तं ब्रह्मवैवर्ते— 'साहा मध्यन्दिनेनाथ शुक्लेन च सपूर्णमा ।
सविष्वा चायनेनासौ पूजितः केशवं व्रजेत्' ॥ इति ॥ २४ ॥

६ ज. प्र. दी.— यस्मिन् काले मृताः आवृत्त्यनावृत्ती
यान्ति तत्प्रतिपादनार्थमुत्तरो ग्रन्थ इत्यन्यथाप्रतीतिनिरासार्थ-
माह— यदिति । याश्च ताः कालाभिमानिन्यश्चेति विग्रहः ।
देवता गता इति तदधिष्ठितमार्गाभ्यां गता इत्यर्थः, काल
इत्युक्तत्वात् । कथमादिपदप्रक्षेपेण व्याख्यानं ? इत्यत आह—
काल इति । कुतः ? इत्यत आह— अग्न्यादेरिति । अग्नि-
ज्योतिर्धूमानाम् ॥ २३ ॥

ज्योतिरशब्दस्यानेकार्थत्वाद्विवक्षितमर्थमाह— ज्योति-
रिति । अभिसम्भवन्ति प्राप्तुवन्ति । श्रुतिपुराणयोरहः
प्रागर्चिषः प्राप्तेरुक्तेस्तत्समाख्यानादित्यर्थः । प्रातीतिक
एवार्थः किं न स्यात् ? कुतोऽभिमानिदेवताग्रहणम् ?
इत्यत आह— अभिमानोति । आदिशब्दसमर्थनेन सह
समुच्चयार्थश्चशब्दः । अन्यथा मरणकालपरिग्रहे इति श्रुतिः ।

उपलक्षणमेतत् 'अहः शुक्लः' इति गीताऽपि । अहोरात्रव्य-
तिरिक्तपक्षाभावादिति भावः । समाख्यानाच्चैवमित्याह—
दिवादीति । किञ्च 'षण्मासा उत्तरायणम्' ' षण्मासा
दक्षिणायनम्' [८।२५] इत्येदपि अभिमानिदेवतां गम-
यति । मासातिरिक्तायनाभावादभिमानिनां तु पृथक्त्वेन
पृथगुक्तिसम्भवादिति भावेनाह— मासेति । अनेन षण्मासा
एवायनमिति व्याख्यानं च निरस्तं भवति, पुराणविरोधात् ।
अत्रानुक्तमपि किञ्चिदध्याहरति— अहरिति । सहस्थितं
यातीत्यप्यत्र द्रष्टव्यमिति भावः । एतदप्यभिमानिदेवतापरि-
ग्रहसमर्थनार्थम् । प्राधान्यादेरविवक्षितत्वात् साहेत्युक्तम् ।
सपूर्णमासपूर्णमेन ' सुषां सुलुक्' [अष्टा. ७।१।३९]
इत्यादेः । विषुशब्दस्योवङ्ग्यणादेशविकल्पश्छान्दसः ॥ २४ ॥

७ ह. पै. भा.— यत्रेति । यत्र काले त्वनावृत्तिः पुनरागमनं, आवृत्तिं पुनरागमनं च यान्ति तं
कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ ! ॥ २३ ॥ अग्निज्योतिः । अहर्दिवा । शुक्लः पूर्वपक्षः । षण्मासा उत्तरायणाख्याः ।
तस्मिन्मार्गे प्रयाताः शरीरं त्यक्त्वा गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्माणम् । ब्रह्मविदो हिरण्यगर्भोपासकाः । अग्निज्यो-
तिर्ब्रह्मलोकाभिमुखस्याऽऽतिवाहकदेवतोच्यते । अहरित्यहरभिमानिनी देवता । असावातिवाहिक्ययेः
परमतिवहति । शुक्लपक्षाभिमानिनी देवता साऽहः (ऽहः) परमतिवहति । उत्तरायणाभिमानिनी
देवता सा शुक्लपक्षात्परमतिवहति । उत्तरायणमेव योगिनं ब्रह्म प्रापयति ॥ २४ ॥

८ वै. ब्र. गि.— एवं परमेश्वरोपासकास्तं प्राप्य न
निवर्तन्त इत्युक्तम् । तत्र केन मार्गेण तस्यासिरित्याकाङ्क्षायां
देवयानमार्गं वक्तुं प्रतिजानीते— यत्रेति । पितृशानमार्गस्तु
देवयानस्तुत्यर्थमुक्तः । हे भरतर्षभ ! यस्मिन्काले प्रयाता
योगिन उपासकाः कर्मिणश्च क्रमेण अनावृत्तिमावृत्तिं च यान्ति,
तं कालं वक्ष्यामीत्यन्वयः । अत्र च कालशब्दो न मुख्यार्थः;
अग्निज्योतिर्धूमपदानां गतिस्तुतिपदयोश्चानुपपत्तेः, 'अतश्चाय-

नेऽपि दक्षिणे' इति ब्रह्ममीमांसासूत्रे [ब्र. सू. ४।२।२०] दक्षिणायने
रात्रौ वा मृतस्योपासकस्यानाट्टिलक्षणसगुणब्रह्मप्राप्तिः उत्तरा-
यणादिमरणप्राशस्त्यप्रसिद्धेरनुपासकविषयत्वात् भीष्मकृतो-
त्तरायणप्रतीक्षणस्य च लोकसङ्ग्रहमात्रार्थत्वादिति व्यवस्था-
पिततया अहश्शुक्लोत्तरायणशब्दानामविवक्षितार्थत्वेन काल-
शब्दस्यास्युत्थार्थत्वप्राप्तेः । किन्तु कालाभिमानिदेवतापरः ।
तथा चायमर्थः— यस्मिन्काले कालाभिमानिदेवतोपलक्षिते

मार्गे प्रयाता अनावृत्तिमावृत्तिं च यान्ति, तं कालं कालाभिमानिदेवतोपलक्षितं मार्गं वक्ष्यामीति । अग्निज्योतिषोः कालाभिमानित्वाभावेऽपि अहरादिशब्दोक्तकालाभिमानिदेवतानां मार्गद्वयेऽपि भूयस्स्वारादाभ्रवणमितिवदग्निहोत्रमितिवच्च काल इत्येकदेशेनाप्युपलक्षणं मार्गस्याविरुद्धम् । अन्यथा प्रातरग्निदेवताया अभावात्तत्प्रख्याधिकरणव्यवस्थापितमग्निहोत्रपदस्य नामधेयत्वं न स्यादिति ध्येयम् । यस्मिन्मार्गे प्रयाता अनावृत्तिं यान्तीत्यत्र क्रमशुक्तिफलकब्रह्मोपासका इति विशेषणीयम्, 'आ ब्रह्मभवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनः' [८।१६] इति देवयानमार्गप्रयातानामपि पञ्चाग्निविद्यादिमतामत्रह्यक्रान्तां पुनरावृत्तिकथनात् ॥ २३ ॥

तत्रोपासकानामनावृत्तिमार्गमाह— अग्निरिति । अग्निज्योतिःशब्दाभ्याम् “ तेऽर्चिरभिसम्भवन्ति ” * इति श्रुत्युक्तार्चिरभिमानीनी देवता लक्ष्यते, अहरिति दिवसाभिमानिनी, शुक्र इति शुक्रपक्षाभिमानिनी, षण्मासावुत्तरायणमित्युत्तरायणरूपषण्मासाभिमानिनी ' आतिवा-

हिकस्तल्लिङ्गात् ' [ब्र. सू. ४।३।४] इति न्यायात् । ब्रह्मलोकाभिमुखानुपासकान्प्रथमर्चिरभिमानीनी देवता अहर्देवतापर्यन्तमतिवहति गृहीत्वा गच्छति; सा च शुक्रपक्षदेवतापर्यन्तं, साप्युत्तरायणदेवतापर्यन्तमिति भावः । उत्तरायणमित्येतच्च संवत्सरादितदनन्तरातिवाहिकदेवतान्तरायणामप्युपलक्षणम् । तथा च श्रुतिः— “ तेऽर्चिरभिसम्भवन्त्यर्चिषोऽहरह आपूर्यमाणपक्षमापूर्यमाणपक्षाद्यान्पडुदङ्ङेति मासांस्तान्मासेभ्यः संवत्सरं संवत्सरादादित्यमादित्याच्चन्द्रमसं चन्द्रमसो विद्युतं तत्पुरुषोऽमानवः स एनान्ब्रह्म गमयत्येव देवथो ब्रह्मपथ एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्त नावर्तन्ते ” इति । एवंविधो यो देवयानमार्गः, तत्र प्रयाता ब्रह्मविदः सगुणब्रह्मोपासका जनाः ब्रह्म सगुणं गच्छन्ति, निर्गुणब्रह्मविदां “ न तत्र (तस्य) प्राणा उत्क्रामन्ति अत्रैव समवनीयन्ते ” [च. उ. ता. ५] “ अत्र ब्रह्म समश्नुते ” [बृ. उ. ४।४।७ कठो. ६।१४] इति ज्ञानसमकालमुक्तानां गत्यागत्यसम्भवादिति निर्णयः ॥ २४ ॥

९ व० त० दी०— अथ कदा केन मार्गेण गता नावर्तन्ते ? केन वा गताश्चावर्तन्ते ? इत्यपेक्षायामाह—यत्रेति । अत्र कालशब्दोऽपि चाहःप्रभृतिसंवत्सरान्तकालाभिमानिदेवताभिरातिवाहिकीभिर्द्वारा मार्गोपलक्षणार्थः । तथा चायमर्थः—कालाभिमानिदेवतोपलक्षिते यत्र काले मार्गे च प्रयाताः प्राणतो वियोगिनो वा सन्तो भगवन्महिमज्ञानिनः भक्ता अर्थार्थिनश्च यथाक्रममनावृत्तिमावृत्तिं च यान्ति तं वक्ष्यामि । यद्यप्यग्निज्योतिषोः कालाभिमानित्वं स्वतो न सम्भवति तथापि सायम्प्रातः कालाभिमानित्वेन तथोक्तिः सम्भवति । अतएव मंत्रे—“अग्निश्च मामन्युश्च” [म. ना. ३।१।३] इति रात्रौ “सूर्यश्च मामन्युश्च” इति दिवा निरूप्यते ॥ २३ ॥ तत्रानावृत्तिमार्गमाह—अग्निरिति । निष्कामानामग्निहोत्रिणां अग्निरित्यादिसंवत्सरदेवलोकाधिदेवतानामुपलक्षणार्थं निष्कामाग्निहोत्रगम्यतदीयज्योतिःकाले शुक्ले उत्तरायणे प्रयाता मृताः मार्गे वा तत्र प्रयाता ब्रह्माक्षरं भगवन्महिमभूतं क्रममुक्तिप्रकारेण गच्छन्ति । श्रीपुरुषोत्तमतत्त्वज्ञानिनस्तु तदा सद्योमुक्तिप्रकारेण प्रयाता भगवन्तमुपासीना भवन्तीति द्वितीयस्कन्धे निरूप्यते ' यादृशी भावना यस्य तादृशं तस्य तत्फलम् । हरिरेकाक्षरतया भावुकानामिदं फलम् ॥ हरिं रसात्मकतया भावुकानां परं फलम् । तल्लीलामध्यपातित्वं तत्समीपनिवासतः' ॥ एते तु ब्रह्म तदक्षरं प्राप्नुवन्ति, तथा च श्रुतौ “तेऽर्चिषमभिसंविशन्ति । अर्चिषोऽहरहरापूर्यमाणपक्षं आपूर्यमाणपक्षवान् षण्मासानुदगादित्यं प्रैति मासेभ्यो देवलोकां ” इत्यादि ॥ २४ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वितो गता य आवर्तन्ते निवर्तन्ते वा ये तेऽत्र कथं ज्ञेयाः ? इत्याशङ्क्याह—यत्रेति । यत्र काले यस्मिन् काले प्रयाता योगिनः अनावृत्तिं यान्ति प्राप्नुवन्ति; च पुनः यस्मिन् काले प्रयाता आवृत्तिमेव प्राप्नुवन्ति, हे भरतर्षभ ज्ञानयोग्यकुलोत्पन्न ! तं कालं वक्ष्यामि, कथयामीत्यर्थः ॥ २३ ॥ तत्र पूर्वमनावृत्तिज्ञापककालस्वरूपमाह—अग्निरिति । अग्निज्योतिः ! तापयुक्तज्योतिर्युक्तः अहः दिवसः । शुक्रः शुक्रपक्षः । षण्मासा उत्तरायणं प्राप्य भवन्ति ।

तत्र तस्मिन् काले प्रयाता ब्रह्मविदो जना भक्ताः । ब्रह्म भगवत्स्वरूपमनावृत्त्यात्मकं गच्छन्ति । अत्रार्थभावः—आयुर्भोगपूर्णतया कालवशेनोत्तरायणादिविशिष्टकालमृताः सर्व एव न तत् प्राप्नुवन्ति; किन्तु भगवद्भक्ता भीष्मवत् तत्काल आगते भगवन्निषैकतया ये प्राणांस्त्यक्त्वा यातास्ते प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । एतज्ज्ञापनायैव ब्रह्मविद इत्युक्तम् । एतदेव तज्ज्ञापकमित्यर्थः ॥ २४ ॥

११ नी० भा० दी०— पूर्वोक्तानामोङ्कारद्वारा सगुणब्रह्मविदां क्रममुक्तिभाजां ब्रह्मप्रतिपत्तये उत्तरो मार्गो वक्तव्य इत्यत आह—यत्रेति । आवृत्तिमार्गोपन्यासोऽनावृत्तिमार्गस्तुत्यर्थः । योगिन इति, योगिनः कर्मिणश्चोच्यन्ते तेषां यथायोगं मार्गद्वयविभागः । शेषं स्पष्टम् ॥ २३ ॥ तत्रोपासकानां देवयानं पन्थानमाह—

* कुत्रत्येयं श्रुतिरिति सम्यङ् ज्ञायते । अत्र छान्दोग्ये [६।१।५।९; ६।५।१०।१; २] वृहदारण्यके च [६।२।१९] इमा रामानुजभाष्योदाहृताः श्रुतयश्चानुसन्धेयाः ।

अप्रिरिति । अप्रिज्योतिरित्यर्चिरभिमानीनी देवता लक्ष्यते । एवं अहरित्यहरभिमानीनी । एवं शुक्लपक्षस्य षण्माससम्मितोत्तरायणस्य चाभिमानीन्यौ देवते एव । एतच्चान्यासामप्युपलक्षणम् । तत्र प्रयाता उत्क्रान्ता ब्रह्म कार्यं ब्रह्म तद्वारा परं च गच्छन्ति ब्रह्मविदो ब्रह्मोपासका जनाः ॥ २४ ॥

धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः षण्मासा दक्षिणायनम् ।
तत्र चान्द्रमसं ज्योतिर्योगी प्राप्य निवर्तते ॥ २५ ॥

१ शां. भा.—धूम इति । धूमो रात्रिर्धूमाभिमानीनी रात्र्यभिमानीनी च देवता । तथा कृष्णः कृष्णपक्षदेवता । षण्मासा दक्षिणायनमिति च पूर्ववद्देवतैव । तत्र चन्द्रमसि भवं चान्द्रमसं ज्योतिः फलमिष्टादिकारी योगी कर्मी प्राप्य भुक्त्वा तत्क्षयान्निवर्तते ॥ २५ ॥

२ आ. शां. व्या.— प्रकृतं देवयानं पन्थानं स्तोतुं विभजते— धूमेत्यादिना । तत्रेति सप्तमी पूर्ववदेव सामीप्या-
पितृयाणमुपन्यस्यति— धूम इति । अत्रापि मार्गचिह्नानि भोग-
भूमिश्च व्यवच्छिद्यऽऽतिवाहिकदेवताविषयत्वं धूमादिपदानां [ब्र.सू. ३।१।८]इति न्यायं सूचयति—तत्क्षयादिति ॥ २५ ॥

३ रा. भा.— एतच्च धूमादिमार्गस्थपितृलोकादेः प्रदर्शनम् । अत्र योगिशब्दः पुण्यकर्म-
सम्बन्धिविषयः ॥ २५ ॥

४ वे. ता. चं.— पितृलोकादेरित्यादिशब्देन आकाश-
चन्द्रग्रहणम् । योगिनो धूमादिमार्गः पुनरावृत्तिश्च कथमुच्यते ?
इत्यत्राह अत्र योगिशब्द इति । अत्र योगशब्द उपाय-
मात्रवाची; यद्वा सम्बन्धमात्रवाची; धूमादिसामर्थ्यात्तु पुण्य-

कर्मस्वरूपसम्बन्धिविशेषसिद्धिरिति भावः । “अथ य इमे ग्राम
इष्टापूर्ते दत्तमित्युपासते ते धूममभिसम्भवन्ति” [छां. उ.
५।१।३] इत्यादिका श्रुतिरत्रोपबृंहिता ॥ २५ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २५ ॥

॥ ६ ज. प्र. दी.— ॥ २५ ॥

७ ह. पै. भा.— धूमो रात्रिश्चन्द्रलोकाभिमुखस्य कर्मिणः स्वर्गं प्रापयति साऽतिवाहिकी देव-
तोच्यते । धूमो धूमाभिमानीनी देवता । रात्री रात्र्यभिमानीनी देवता, साऽध्यातिवाहिकी धूमात्पर-
मतिवहति । तथा कृष्णपक्षाभिमानीनी देवता रात्रेः परमतिवहति । षण्मासा दक्षिणायनमातिवाहिकी
देवता कृष्णपक्षात्परमतिवहति, गृहीत्वा गच्छतीत्यर्थः । तत्र प्रयाताः कृष्णकर्माणः । चन्द्रमस इदं
चान्द्रमसं ज्योतिः कर्मणा योगी प्राप्य निवर्तते, पुनः शरीरान्तरं मनुष्यलोके गृह्णातीत्यर्थः ॥ २५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— अनावृत्तिमार्गं भुक्त्वा तत्स्तुत्यर्थं पितृया-
णारूपमावृत्तिमार्गमाह— धूम इति । अत्रापि पूर्ववद्धूमरात्रि-
कृष्णदक्षिणायनशब्दाः तत्तदभिमानीतिवाहिकदेवतापराः ।
पूर्ववदेव ‘ दक्षिणायनं ’ इत्येतत्तदनन्तरपितृयाणमार्गातिवा-
हिकदेवतान्तरोपलक्षणम् । तथा च श्रुतिः— “ते धूममभि-
सम्भवन्ति धूमाद्रात्रिं रात्रेरपक्षीयमाणपक्षमपक्षीयमाणप-
क्षाद्यान् (अपरपक्षमपरपक्षान्) षड्दक्षिणैति मासांस्तान्नैते
संवत्सरमभिप्राप्नुवन्ति । मासेभ्यः पितृलोकं पितृलोकादाकाश-
माकाशाच्चन्द्रमसमेध सोमो राजा तदेवानामन्नं तं देवा

भक्षयन्ति, तस्मिन्यावत्सम्पातस्य पितृयाणस्यैतमेवाध्वानं पुनर्नि-
वर्तन्ते” [छां. उ. ५ । १।३-५] इति । एवंविधे तत्र
पितृयाणपथे प्रयातो योगी इष्टापूर्तादिकृत्कर्मयोगी चान्द्र-
मसं ज्योतिस्तदुपलक्षितं स्वर्गं प्राप्य तत्र यावत्सम्पातस्य पितृया-
णनिवर्तते “ अथैनं (अथैमं) आकाशमेवाभिनिष्पद्यन्ते
आकाशाद्वायुं वायोर्दृष्टिं दृष्टेः पृथिवीं, ते पृथिवीं प्राप्यान्नं
भवन्ति, पुनः पुरुषाग्रौ हूयन्ते अथ घोषाग्रौ ततो जायन्ते”
[बृ. उ. ६।२।१६] इति श्रुत्युक्तमेव निवर्तत इत्यर्थः ।
तस्मादावृत्तिमार्गादनावृत्तिमार्ग एव श्रेयानिति भावः ॥ २५ ॥

९ व० त० दी०— आवृत्तिमार्गमाह सकामाग्निहोत्रिणाम् । रात्रौ कृष्णे दक्षिणायने मृतः । धूम इत्यादि
धूममार्गपितृलोकादेः प्रदर्शनम् । अत्रापि श्रुतिः— “ते धूममभिसंविशन्ति” इत्यादिः, तेन भगवद्वर्षणात्मककर्मरूप-
निवृत्त्या सात्विक्या भगवदुपासनातः क्रममुक्तिः सात्विकी । काम्यकर्मभिः पुनर्भवहेतुभिश्चन्द्रलोकं प्राप्य

सुखभोगानन्तरमावृत्ती राजसी । निषिद्धकर्मभिस्तु नरकभोगानन्तरमावृत्तिस्तामसी । क्षुद्रकर्मणां तु जन्तूनाम-
त्रैव पुनः पुनर्जन्मवतामुत्क्रान्तिगत्या गतय इत्यवगन्तव्यम् ॥ २५ ॥

१० पु. अ. त.— आद्युत्तिकालरूपमाह— धूम इति । चान्द्रमसं स्वर्गादिसुखं शीतलात्मकं प्राप्य सुखभोगं कृत्वा
धूमस्तापरूपाग्न्यात्मकप्रतिबन्धरूपः, रात्रिर्निशा, कृष्णः पक्षः; निवर्तते, पुनर्जन्म प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ २५ ॥
एवं षण्मासा दक्षिणायनम् । तत्र योगी सकामः प्रयातः सन्

११ नी० भा० दी०— एतेन च धूमो रात्रिरित्येषोऽपि धूमादिमार्गः कर्मिणामपक्वयोगिनां च उचित
आवृत्तिफलश्च व्याख्यातः ॥ २५ ॥

देवयानपितृयाणमार्गेण गन्तॄणां फलम् ।

शुक्लकृष्णे गती ह्येते जगतः शाश्वते मते ।

एकया यात्यनावृत्तिमन्ययाऽऽवर्तते पुनः ॥ २६ ॥

१ शां. भा.— शुक्लेति । शुक्लकृष्णे शुक्ला च कृष्णा च शुक्लकृष्णे; ज्ञानप्रकाशकत्वाच्छुक्ला,
तदभावात्कृष्णा । एते शुक्लकृष्णे हि गती जगत इत्यधिकृतानां ज्ञानकर्मणोः, न जगतः सर्वस्यैवैते
गती सम्भवतः । शाश्वते नित्ये, संसारस्य नित्यत्वात्, मते अभिप्रेते । तत्रैकया शुक्लया यात्यना-
वृत्ति, अन्ययेतरयाऽऽवर्तते पुनर्भूयः ॥ २६ ॥

२ आ. शां. व्या.— आरोहावरोहयोरभ्यासवाचिना
पुनश्शब्देन संसारस्यानादित्वं सूच्यते, रात्र्यादौ मृतानां ब्रह्म-
विदामब्रह्मप्राप्तिशङ्कानिवृत्त्यर्थमभिमानिदेवताप्रहणाय मार्गयो-
र्नित्यत्वमाह— शुक्लेति । ज्ञानप्रकाशकत्वात् विद्याप्राप्य-
त्वात् अचिरादिप्रकाशोपलक्षितत्वाच्च । शुक्ला देवयानाख्या
गतिः, तदभावाज्ज्ञानप्रकाशकत्वाभावात् धूमाद्यप्रकाशोपलक्षित-
त्वादविद्याप्राप्यत्वाच्च कृष्णा पितृयाणलक्षणा गतिः, तयो-

गंत्योः श्रुतिसृष्टिप्रसिद्धयर्थो हिशब्दः । जगच्छब्दस्य ज्ञान-
कर्माधिकृतविषयत्वेन सङ्कोचे हेतुमाह— न जगत इति ।
अन्यथा ज्ञानकर्मोपदेशानर्थक्यादित्यर्थः । तयोर्नित्यत्वे हेतु-
माह— संसारस्येति । मार्गयोर्वावत्संसारभावित्वे फलि-
तमाह— तत्रेति । क्रममुक्तिरनावृत्तिः । भूयो भोक्तव्यकर्म-
क्षये शेषकर्मवशादित्यर्थः ॥ २६ ॥

३ रा. भा.— शुक्ला गतिः अचिरादिका, कृष्णा च धूमादिका । शुक्लयाऽनावृत्तिं याति, कृष्णया
तु पुनरावर्तते । एते शुक्लकृष्णे गती ज्ञानिनां विविधानां पुण्यकर्मणां च श्रुतौ शाश्वते मते । “ तद्य
इत्थं विदुर्ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते तेऽर्चिपमभिसम्भवन्ति ” [छां. उ. ५।१०।१] ‘ अथ य
इमे ग्राम इष्टापूर्ते दत्तमित्युपासते ते धूममभिसम्भवन्ति ” [छां. उ. ५।१०।३] इति ॥ २६ ॥

४ वे. ता. चं.— उक्तमार्गद्वये श्रुतिप्रसिद्धिः प्रदर्श्यते—
‘ शुक्लकृष्णे ’ इति श्लोकेन । अत्र शुक्लपक्षकृष्णपक्षान्वयाद्वा,

शुद्धशुद्धिविवक्षया वा अभिमन्तृस्वरूपस्याभिमन्तव्ये आरो-
पादेर्वा, गत्योः शुक्लकृष्णशब्दोपचारः । अत्राधिकृतवर्गद्वयविषय-

१ अत्रापि ‘ प्रयाताः ’ इति पदं ‘ प्रयातः ’ इत्येकवचनत्वेन विपरिणम्यानुवर्तते । अत्र वामनः—

‘ मते ’ इतिपदेनात्र योगीशः शुक्लकृष्णयोः । स्वसम्मत्त्वमुभयोरपि गत्योरवोचत ॥

सद्यो मुक्तिकरीत्याद्या, परा त्वावृत्तिमत्यपि । जन्मन्यनन्तरे तूर्णं मुक्तिदेति प्रशस्यते ॥

‘ अन्ययावर्तते ’ इति पर्याप्ते यत् ‘ पुनः ’ पदम् । प्रायुङ्क्तेन भगवानिन्ममर्थममीमनत् ॥

पुनः स यात्यनावृत्तिमिति ज्ञेयोऽन्वयोऽन्यथा । व्यर्थमेव प्रयुक्तं स्याद्भोविन्देन पुनः पदम् ॥

योगभ्रष्टोद्भवः षष्ठे श्रेष्ठत्वेन यथोदितः । तथावृत्तावपि पुनर्मुक्तिदेयं गतिः स्तुता ॥

कर्मयोगपराणां तु या वृत्तिस्तत्र तत्र ताम् । अजगर्हद्वितीये प्राग्गर्हयिष्यति चाग्रिमे ॥

इति प्रथमपीपदत् । तत्र ‘ यामिमां— ’ (४२) इत्यादीनि द्वितीयाध्यायगतानि, ‘ गतागतं कामकामा लभन्ते ’ (२१)
इत्यादीनि च नवमाध्यायगतानि वचनांस्यनुसन्धेयानि ॥ मते इति ‘ मन ज्ञाने ’ (धा. पा. १।१७६) अस्मात् ‘ मतिबुद्धिपूजा-
र्थेभ्यश्च ’ (अष्टा. ३।२।१८८) इति क्तः ।

— अविगीता ।

जगच्छब्दाभिप्रेतप्रदर्शनं ज्ञानिनां विविधानां पुण्यकर्मणां
चेति । “इष्टापूर्ते दत्तमित्युपासते” इत्युक्ततत्कर्मनिष्ठभेदाभि-
प्रायेण विविधशब्दः । हिशब्देन श्रुतिप्रसिद्धिर्द्योतितेति

श्रुतावित्युक्तम् । शाश्वतत्वं प्रवाहरूपेणानाद्यनन्तत्वं
व्यवस्थितत्वम् ॥ २६ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २६ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २६ ॥

७ ह. पै. भा.—शुक्ला च कृष्णा च शुक्लकृष्णे । गती मार्गौ । ज्ञानप्रकाशयुक्तस्य योगिनः शुक्ल-
पक्षो गतिः । ज्ञानप्रकाशरहितस्य कर्मिणः कृष्णपक्षो गतिः । ‘जगतः’ इति योगिनः कर्मिणश्चोच्यन्ते ।
शाश्वते नित्ये, प्रवाहनित्यत्वात् । एकया यात्यनादृत्तिमपुनरादृत्तिं ब्रह्मलोकस्थितिम्, अन्ययाऽऽवर्तते
पुनरागच्छति मनुष्यलोके । ‘तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म’ [८।२४] इत्यत्र परमेव कथं न गृह्यते ? तत्र
परस्मिन्ब्रह्मणि प्रयाणनिषेधात् । “अथाकामयमानो योऽकामो निष्काम आप्तकाम आत्मकामो न तस्य
प्राणा उत्क्रामन्ति । अत्रैव समवलीयन्ते ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति” [बृ. उ. ४।४।६] इति श्रुतेः । “तद्वै-
तत् (तद्वैतत्) पश्यन्नृषिर्वाग्देवः प्रतिपेदे, अहं मनुरभवं सूर्यश्च” [वृ. उ. १।४।१०] इति ॥ २६ ॥

८ वै. ब्र. गि.— एतदेव श्रेयस्त्वं प्रदर्शयति— शुक्ल-
कृष्ण इति । अग्निर्द्योतिरहश्शुक्लपक्षाणां प्रकाशकत्वादर्चिरा-
दिगतिः शुक्ला, धूमरात्रिकृष्णपक्षाणां तमोमयत्वाद्भूमादिगतिः
कृष्णा । यद्वा ज्ञानप्रकाशवत्त्वाच्छुक्ला, तद्वाहित्याकृष्णा ।
शुक्ला च कृष्णा च शुक्लकृष्णे, ते एते गती मार्गौ जगतः

ज्ञानकर्माधिकारिणो लोकस्य शाश्वते नित्ये मते, जगतः
प्रवाहनित्यत्वात् । हिशब्दः पूर्वोक्तश्रुत्यादिप्रसिद्धियोक्तः ।
तयोरेकया शुक्लया अनादृत्तिं याति कश्चित् ; अन्यया
कृष्णया तु पुनरावर्तते ॥ २६ ॥

९ व० त० दी०— उक्तं मार्गद्वयमुपसंहरति—शुक्लकृष्णे इति । शुक्लाऽर्चिरादिगतिः, कृष्णा च धूमादिगतिः ।
उभयोः प्रकाशतमोमयत्वाद्भेदः ॥ २६ ॥

१० पु. अ. त.— एवं कालस्वरूपद्वयमुक्त्वोपसंहरति—
शुक्ल इति । शुक्लकृष्णे पूर्वोक्ता शुक्ला, इतरा कृष्णा; एते
गती ज्ञानप्रकाशकगमनात्मके जगतस्वतत्तदधिकारिणः शाश्वते

सनातने अनादी मते, मन्मत इत्यर्थः । एकया पूर्वोक्तया
अनादृत्तिं याति, अन्यया कृष्णया पुनः वर्तते आत्रर्तते ।
अनेन प्रकारेण गमनादिना स्वरूपमत्रैव ज्ञेयमित्यर्थः ॥ २६ ॥

११ नी० भा० दी०— उक्तौ मार्गावुपसंहरति—शुक्लेति । शुक्ला ज्ञानहेतुत्वादर्चिरादिगतिः, तद्भावात्कृष्णा
धूमादिगतिः । एकया शुक्लया, अन्यया कृष्णया ॥ २६ ॥

नैते सृती पार्थ ! जानन्योगी मुह्यति कश्चन ।
तस्मात्सर्वेषु कालेषु योगयुक्तो भवार्जुन ! ॥ २७ ॥

१ तस्मादिति— सर्वे ये काला अभ्यन्तरास्तद्विषयं योगमभ्यस्येः । अस्मद्मुखस्त्वाहुः— सर्वाणुप्राहकतया मध्ये आभ्यन्तर-
कालकृतमुत्क्रान्तिभेदमभिधाय प्रकृतमेव बाह्यकालविषयं मुख्यप्रमेयमुपसंहृतम्— इत्यभिनवगुप्ताचार्याः । हंसयोगी तु—
हे पार्थ ! योगी शुद्धगत्या तदनुसूययोगब्रह्मविद्यानिष्ठः, कश्चन कोऽपि एते सृती निवृत्तिप्रवृत्तिरूपे उत्तरायणदक्षिणायनगती
जानन् साक्षात्परप्राप्त्यनुपायस्वरूपे इति विजानन् सन् न मुह्यति तद्द्विद्वयविषयकं मोहं न प्राप्नोति, तस्मात्— सुकृतदुष्कृतफलो-
न्मेषनिमेषस्वरूपकालकल्पितगतयोः सर्वथा बन्धहेतुत्वात्, हे अर्जुन ! सर्वेषु कालेषु तदुपपादितस्वरूपेषु, योगयुक्तः योगब्रह्मविद्या-
निष्ठो विद्यया स्वहार्देश्वरं परप्राप्तिविरोधिसर्वकर्मबलध्वंसिनं वासुदेवं समुपासीनः, भव ‘सर्वे ब्रह्मस्वभावजम्’ इत्यादिशुद्धयोगि-
ब्रह्मविद्यामहावाक्यमनुसन्धानो भवेत्यर्थ इत्यत्राभाषिष्ठ । तन्मते हि प्रवृत्तिगतिः, निवृत्तिगतिः, शुद्धगतिरिति तिस्रो गतयः । तत्र
प्राकृतदृष्ट्या ज्ञानसङ्कल्पकर्मस्वरूपसंसारव्यवसायिभिर्भेदं वर्णाश्रमनियतधर्माः स्वर्गादिकामनयाऽनुष्ठीयन्ते, ते प्रवृत्तिगतिगोचराः ।
ये पुनस्तैरेव निरुशेषसुदूरनिस्सारितप्राकृतधर्मगन्धैरात्मदृष्ट्याऽऽत्मस्वरूपाडरूपा धर्मास्तादृशसंसारनिवर्तयिषयाऽनुष्ठीयन्ते, ते
निवृत्तिगतिगोचराः । ये च शुद्धदृष्ट्या ‘सर्वे खल्विदं ब्रह्म’ ‘सर्वेमावदयकम्’ ‘सर्वे ब्रह्मस्वभावजम्’ इति योगव्यवसायेन समनुष्ठेया
ब्रह्मसामीप्यलक्षणपरप्राप्तिकामनया भवन्ति, ते शुद्धगतिगोचराः । तत्र निवृत्तिपथगा अस्यादिमार्गेण ब्रह्मलोकं, प्रवृत्तिपथगाश्च
धूमादिमार्गेण स्वर्गादिलोकं, प्राप्य, पुनरावर्तन्ते भूतपूर्वं संसारमण्डलम्, योगब्रह्मविद्यानिष्ठाश्च दैवीप्रकृतिभाविता ये महात्मानो न तेषां
पुनरावृत्तिशङ्का, तदुक्तं ‘मामुपेत्य’ (८।१६) इत्यादिनेत्यास्तां दर्शान्तरदर्शनेन ॥

— अविगीता ।

१ शां. भा.— नैते इति । नैते यथोक्ते सृती मार्गौ पार्थ ! जानन् 'संसारायैकाऽन्या मोक्षाय च' इति योगी न मुह्यति कश्चन कश्चिदपि । तस्मात्सर्वेषु कालेषु योगयुक्तः समाहितो भवार्जुन ! ॥ २७ ॥

२ आ. शां. व्या.— गतेरुपास्यत्वाय तद्विज्ञानं स्तौति— नैते इति । योगस्य मोहापोहकत्वे फलितमाह— तस्मादिति । ज्ञानप्रकारमनुवदति— संसारायेति । मोक्षाय क्रम-मुक्त्यर्थमित्यर्थः । योगी ध्याननिष्ठो गतिमपि ध्यायन्नैव

मुह्यति, केवलं कर्म दक्षिणमार्गप्रापकं कर्तव्यत्वेन प्रत्येती-त्यर्थः । योगस्यापुनरावृत्तिफलत्वे नित्यकर्तव्यत्वं सिद्धमित्यु-पसंहरति— तस्मादिति ॥ २७ ॥

३ रा. भा.— नैत इति । एतौ मार्गौ जानन् योगी प्रयाणकाले कश्चन न मुह्यति; अपितु स्वनेन देवयानेन पथा याति । तस्मादहरहरचिरादिगतिचिन्तनाख्ययोगयुक्तो भव ॥ २७ ॥

४ वे. ता. चं.— 'नैते सृती' इति श्लोकेन यद्यपि मार्ग-चिन्तनमप्युपासनवत्परमपुरुषप्रीत्यर्थमेव; तथापि मार्गज्ञानं हि गन्तुरन्याकुलगमनार्थमिति लोके सिद्धम्; अत्रापि तथो-पकारः सम्भवन्न परित्याज्यः; तत्प्रसादादेव हि तत्सिद्धिरपी-त्यभिप्रायेणाह एताविति । कश्चिनेति कश्चिदपीत्यर्थः । न मुह्यति 'तत्प्रकाशितद्वारः' [ब्र. सू. ४।१।१७] इत्यादि-

प्रकारेण स्पष्टमार्गो भवतीत्यर्थः । मार्गद्वयज्ञानं हेयमार्गप्रहा-णार्थमित्यभिप्रायेणाह अपित्विति । गतिज्ञानस्य फलमुपदिश्य तस्मादिति हेतुतया परामृश्य साक्षाद्योगविधानस्यासङ्गतत्वा-द्योगशब्दोऽत्र ध्यानमात्रविषयः । तच्च ध्यानं प्रस्तुतपतिचिन्तन-रूपमेव भवितुमर्हतीत्यभिप्रायेणाह— तस्मादिति ॥ २७ ॥

५ आ. मा. भा.— एते सृती सोपाये ज्ञात्वाऽनुष्ठाय न मुह्यति । तच्चाह स्कान्दे — 'सृती ज्ञात्वा च सोपाये अनुष्ठाय च साधनम् । न कश्चिन्मोहमाप्नोति न चान्या तत्र वै गतिः' इति ॥ २७ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'नैते सृती पार्थ !' इति मार्गज्ञान-मात्रेण मोहाभावोऽभिधीयत इति प्रतीतिनिरासार्थमाह— एते इति । अनुष्ठायोपायमिति शेषः । कुत एतत् ? योगी-त्युक्तत्वात् पुराणसंवादाच्चेत्याह— तच्चेति । मोहो भगवद्वि-

स्मृतिरूपः । अन्या भगवत्प्राप्तेः । भाष्ये पुराणे चानुष्ठायेत्या-कारस्थाने क्वचिदीकारो लेखकदोषेण पतितः । मूलपुस्तकेष्व-दर्शनात् ॥ २७ ॥

७ ह. पै. भा.— नैते सृती मार्गौ जानन्नवगच्छन्योग्युपासकः कश्चन कोऽपि मुह्यति, क्रमात् अचिरादिमार्गेण ब्रह्मलोकमुत्त धूमादिमार्गेण पितृलोकमेति ॥ २७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— अर्पेदानीच्छकार्थज्ञानप्रशंसापूर्वक-मध्यायार्थेषुपसंहरति— नैत इति । एते शुक्लकृष्णे सृती मार्गौ जानन् संसारमोक्षफलकत्वेनावगच्छन् । कश्चिदपि न मुह्यति धूमादिमार्गप्रापककर्मनिष्ठां न करोति, किन्तु योगी देवयानमार्गप्रापकपरमेश्वरभजनपरिनिष्ठित एव भवति ।

यस्मादेवं तस्मात् सर्वेषु कालेषु योगयुक्तो भव शुक्लगतिप्रा-पकपरमेश्वरभजनपरिनिष्ठितो भव । अर्जुनत्वेन परिशुद्ध-स्वभावस्य तव शुक्लगत्यनुबन्धिनी योगनिष्ठैव युक्तेति सूचयितुं 'पार्थ' इत्युक्त्वाऽपि पुनः 'अर्जुन' इति सम्बोधितम् । 'योगयुक्तो भव' इत्यध्यायार्थोपसंहारः ॥ २७ ॥

९ व० त० दी०— मार्गज्ञानफलं दर्शयन् योगे उक्तरूपे निवेशयति— नैत इति । योगी कश्चन न मुह्यति तस्मात्किंबहुना ? त्वं सर्वेषु कालेषु योगी भव; न प्राणप्रयाणकाल एव योगस्य सर्वद्वेषेक्षणादिति भावः ॥ २७ ॥

१० पु. अ. त.— एतज्ज्ञानफलं वदन्नुपसंहरति— नैते इति । एते सृती मार्गौ हे पार्थ मद्भक्त ! जानन् कश्चन योगी मत्सम्बन्धियोगं विना केवलयोगी भूत्वा न मुह्यति न मोहं प्राप्नोति । सकामो भूत्वा केवलयोगायासक्तो न भवतीत्यर्थः ।

यत एतज्ज्ञानिनो मोहो न भवति, तस्मात् मद्भक्तज्ञानयुक्तः सर्वत्र मोहरहितः सर्वेषु कालेषु लौकिकालौकिकेषु पूर्वोक्तेषु वा अर्जुन मोक्षजातीयनामयुक्त ! योगयुक्तो मद्योगयुक्तो भवेत्यर्थः ॥ २७ ॥

११ नी० भा० दी०— एते सृती मार्गौ आवृत्त्यनावृत्तिफले जानन् योगी न मुह्यति । योगधर्मोऽयति-रूपप्रपन्नश्च योगी न भवति कश्चन कोऽपि, यस्मादेवं तस्मात् । सर्वेष्वित्यादि स्पष्टम् ॥ २७ ॥

वेदेषु यज्ञेषु तपस्सु चैव दानेषु यत्पुण्यफलं प्रदिष्टम् ।

अत्येति तत्सर्वमिदं विदित्वा योगी परं स्थानमुपैति चाऽऽद्यम् ॥ २८ ॥

इति श्रीमहाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे तारकब्रह्मयोगो नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

१ शां. भा.—शृणु योगस्य माहात्म्यम्—वेदेष्विति । वेदेषु सम्यगधीतेषु यज्ञेषु च साद्गुण्येनानुतिष्ठितेषु तपस्सु च सुतप्तेषु दानेषु च सम्यग्दत्तेषु, यदेतेषु पुण्यफलं पुण्यस्य फलं पुण्यफलं प्रदिष्टं शास्त्रेण, अत्येत्यतीत्य गच्छति तत्सर्वं फलजातम्, इदं विदित्वा सप्तप्रश्ननिर्णयद्वारेणोक्तं अर्थं सम्यगवधार्यानुष्ठाय योगी परं प्रकृष्टमैश्वरं स्थानमुपैति च प्रतिपद्यते, आद्यमादौ भवं, कारणं ब्रह्मेत्यर्थः ॥ २८ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यश्रीमदाचार्यश्रीशङ्करभगवतः

कृतौ श्रीभगवद्गीताभाष्ये ब्रह्माक्षरनिर्देशो नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

२ आ. शां. व्या.—श्रद्धावृद्धयर्थं योगं सौति—शृण्विति । पवित्रपाणिप्राङ्मुखत्वादिसाहित्यमध्ययनस्य सम्यक्त्वम्, अङ्गोपाङ्गोपेतत्वमनुष्ठानस्य साद्गुण्यम्, तपसां सुतप्तत्वं मनोबुद्ध्याद्यैकाग्र्यपूर्वकत्वम्, दानस्य च सम्यक्त्वं देशकालपात्रानुगुणत्वम्, 'इदं विदित्वा' इत्यत्रेदेशव्यर्थमेव स्फुटयति—सन्नेति । यद्यपि 'किं तद्ब्रह्म' [८।१] इत्यादौ 'अधियज्ञः कथं कोऽत्र' [८।१] इत्यत्र प्रश्नद्वयं प्रतिभासानुसारेण कैश्चिदुक्तं तथापि प्रतिवचनालोचनायां द्वित्वप्रतीत्यभावात्

त्प्रकारभेदविवक्षया चशब्दद्वयस्य प्रतिनियतत्वात् सन्नेति विरुध्यते । न चेदं वेदनमापातिकं, किन्त्वनुष्ठानपर्यन्तमित्याह—सम्यगिति । प्रकृतो ध्याननिष्ठो योगीत्युच्यते । ऐश्वरं विष्णोः परमं पदं; तदेव तिष्ठत्यस्मिन्नशेषमिति स्थानं योगानुष्ठानादशेषफलातिशायिमोक्षलक्षणं फलं क्रमेण लब्धुं शक्यमिति भावः । तदनेन सप्तप्रश्नप्रतिवचनेन योगमार्गं दर्शयता ध्येयत्वेन तत्पदार्थो व्याख्यातः ॥ २८ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमच्छुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यानन्दज्ञानविरचिते

श्रीमद्भगवद्गीताशाङ्करभाष्यव्याख्यानेऽष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

३ रा. भा.—अथाध्यायद्वयोदितशास्त्रार्थवेदनफलमाह—वेदेष्विति । ऋग्यजुस्सामाथर्वरूपवेदाभ्यासयज्ञतपोदानप्रभृतिषु सर्वेषु पुण्येषु यत्फलं निर्दिष्टम्, इदमध्यायद्वयोदितं भगवन्माहात्म्यं विदित्वा तत्सर्वमत्येति एतद्वेदनसुखातिरेकेण तत्सर्वं तृणवन्नन्यते । योगी ज्ञानी च भूत्वा ज्ञानिनः प्राप्यं परमाद्यं स्थानमुपैति ॥ २८ ॥

इति श्रीमद्रामानुजाचार्यविरचिते भाष्येऽष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

४ वे. ता. चं.—'इदं विदित्वा'इति सामान्यतो निर्देशादविशेषान्नेकप्रकरणभूताध्यायद्वयार्थो गृह्यत इत्यभिप्रायेणाह—अथेति । 'वेदेषु' इत्यपि यज्ञादिवत्फलकारणतयोपादानम्, न तु प्रतिपादकतया; तथा यज्ञादिफलव्यतिरिक्तविषयतया सङ्कोचनीयत्वापातात् । वेदाभ्यासस्य च दुरितक्षयादिफलप्रदत्वं श्रुत्यादिसिद्धम् । यज्ञादिफलानां प्रतिपादकतयोपादाने च प्रस्तुताध्यायद्वयार्थस्यापि वेदार्थत्वात्ततोऽपि सङ्कोचः स्यात् । तदेतत्सर्व-

मभिप्रेत्य—वेदाभ्यासेत्युक्तम् । 'दाने च' इति चकारस्यानुक्तसमुच्चायकत्वप्रदर्शनाय प्रभृतिशब्दः । 'पुण्यफलम्' इत्यत्र पुण्यशब्देन फलविशेषणतया यज्ञादीनामेव सामान्यतो निर्देशः फलस्य श्लाघ्यताप्रदर्शनार्थं इत्यभिप्रायेण यज्ञादिविशेष्यतया पुण्येष्वित्युक्तम् । अध्यायद्वयोदितं भगवन्माहात्म्यमिति—सप्तमारम्भे हि भगवन्माहात्म्यं प्रकान्तम्; तदनुबन्धादन्यत्सर्वमुक्तमिति भावः । 'परं स्थानमुपैति' इति योगा-

१ अत्येति अभिभवति, सर्वकर्मसंस्काराणां भगवत्स्मृत्या विफलीकरणात् । सर्वकर्मपरिक्षये चासौ सुखेनैव विन्दति परं शिवम्—इत्यभिनवगुप्तपादाः । अत्र 'पर' मिति कैवल्यलक्षणो निर्गुणमोक्षोऽव्यक्तासक्तचित्तज्ञानिप्राप्य उक्तः । 'स्थानमुपैति चाद्यं' इति तु वासुदेवः सर्वमिति मन्त्रानानां भक्तोत्तमानां वैकुण्ठप्राप्तिरूपः सगुणमोक्षः । निर्गुणे सामीप्यासम्भवेनोपोपसर्गवैयर्थ्यापत्तेः, आद्यशब्दस्वारस्यभङ्गाच्च । आद्यपदेन हि सर्वादावभिव्यक्तं सगुणमेव लक्ष्यते । तथा स्थानपदमपि सगुण एव सङ्गच्छते । एवं द्विविधमोक्षाभ्युपगमे चकारोऽपि सुपपद्यत इति वामनाशयः ।

—अविगीता ।

नुष्ठानसाध्यस्य साक्षात्फलस्य पृथगुच्यमानत्वात्तद्विषयत्वे
पौनस्कन्यादधिकपुण्यफलप्राप्तिविवक्षायां लक्षितलक्षणापातात् ।
संसारनिवृत्तिमात्रपरत्वेऽपि पुण्यफलशब्देन पापफलस्यापिलक्ष-
यितव्यत्वात् 'तत्सर्वमत्येति' इत्येतत्तद्विवेकमूलविरक्त्यभिप्रायम् ।
अतिशयितफलवेदनं हि 'मनःप्रीतिरनायासात्' इत्यादिन्यायेन
फलान्तरवैतुष्यहेतुरित्यभिप्रायेणाह— एतद्वेदनेति । भगव-
न्माहात्म्यज्ञानस्य परस्थानप्राप्तिहेतुत्वे प्रागुक्तज्ञानविशेषरूपद्वार-
प्रदर्शनं 'योगी' इत्यनेन क्रियत इत्यभिप्रायेण— ज्ञानी च

भूत्वेत्युक्तम् । परत्वं देशकालयोगादिभिः, "आदित्यवर्ण
तमसः परस्तात्" [यजुस्सं. ३१।१८ श्वे. उ. ३।८] "तदक्षरे
परमे व्योमन्" [तै. ना. ६।१।२] 'दिव्यं स्थानमजरं चाप्र-
मेयम्' [म. भा. १।५।५।२७] 'एते वै निरयास्तात ! स्थानस्य
परमात्मनः' [म. भा. १।२।१९६।३१] इत्यादेः । आद्यमनादि-
मित्यर्थः । 'आदौ भवं, कारणं ब्रह्म' इति [शां. भा.] परोक्तं
तु स्थानशब्दवैधव्यादयुक्तम् ॥ २८ ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु

श्रीमद्गीताभाष्यटीकायां तात्पर्यचन्द्रिकायामष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २८ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २८ ॥

॥ इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते गीता भाष्येऽष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितगीताभाष्यस्य टीकायां जयतीर्थ-
मुनिविरचितायां प्रमेयदीपिकायामष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

७ ह. पै. भा.— शृणु योगस्य माहात्म्यम्— वेदेष्विति । वेदेषु सम्यग्धीतेषु, यज्ञेषु यथावदनु-
ष्ठितेषु, तपस्सु चान्द्रायणादिषु तपेषु, दानेषु च यत्पुण्याख्यं फलमुपदिष्टं, अत्येयतिवर्तते तत्सर्वमिदं
विदित्वा सप्तप्रश्ननिर्णयद्वारेणोक्तमर्थजातं योगी परं प्रकृष्टं स्थानमुपैति प्राप्नोति चाऽऽद्यमादौ भवं परं
ब्रह्मेत्यर्थः ॥ २८ ॥

इति श्रीमद्भुमद्विरचिते पैशाचभाष्यनामके श्रीमद्भगवद्गीताव्याख्यानेऽष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

८ वें. ब्र. गि.— उपसंहृतस्याध्यायार्थस्य वेदने फल-
माह— वेदेष्विति । वेदानुवचनयज्ञतपोदानेषु विधिवदनु-
ष्ठितेषु यत्कर्मफलमनुष्ठानफलं शास्त्रैरुपदिष्टम्, तत्सर्वमपीद-
मष्टमाध्यायप्रतिपाद्यं योगरहस्यं विदित्वा अनुष्ठानपर्यन्तमव-
धार्य अत्येति अतिक्रामति वेदानुवचनाद्यसाध्यं तत्फलाति-
शयितं च फलं सगुणेश्वरप्राप्तिरूपं लभत इत्यर्थः । वक्ष्यति
हि— 'नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया । शक्य एव-

विधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा ॥ भक्त्या त्वनन्यया शक्यः'
[१।१५३; ५४] इति । उक्तं चान्नापि— 'पुरुषः स परः
पार्थ ! भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यथा' [८।२२] इति । सोऽयं
अर्थोऽस्येतिनाऽत्र विवक्षितः । न केवलमेतावन्मात्रं फलम् ।
किन्तु सगुणद्वारा निर्गुणब्रह्मप्राप्तिरपीत्याह— योगीति । योगी
ज्ञानी भूत्वा परं निरतिशयमाद्यं स्थानं 'तद्दाम परमं मम'
[८।२१] इत्युक्तं परं ब्रह्म चोपैतीति ॥ २८ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकसार्वभौमश्रीमद्वैतविद्याप्रतिष्ठापनाभिनवशंकराचार्यसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्भगवद्गीतानन्दतीर्थ-

भगवत्पूज्यपादानां शिष्येण श्रीवेङ्कटनाथेन कृते ब्रह्मानन्दगिर्याख्याने भगवद्गीताव्याख्यानेऽष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

९ व० त० दी०— एवं मनस्समाधानार्थं वैराग्यार्थं महापुरुषचिन्तनयोग उक्तः, तत्फलमाह— वेदेष्विति ।
सर्ववेदादिषु यत्पुण्यफलं प्रदिष्टमैहिकमथ पारलौकिकं अन्नाद्यपशुपुत्रस्वाराज्यादिरूपं तदप्यत्येति । तत्र वैराग्ये
जाते तदतिक्राम्यति, न पुनर्वाञ्छति योगी तत्सर्वमिदं अष्टमाध्याये अष्टप्रश्ननिर्णयेनोक्तं सत्त्वं विदित्वा
विज्ञाय परमुत्कृष्टमाद्यं जगन्मूलभूतं स्थानं भगवद्दाम प्राप्नोति ॥ २८ ॥

चतुर्विधानां भगवद्योगिनां तत्पृथक् फलम् । यथाधिकारमत्रोक्तं भगवद्योगवेदिना ॥ १ ॥

इति श्रीभगवद्गीतातत्त्वदीपिकायामष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

१० पु. अ. त.— एवमष्टप्रश्नोत्तरमुक्त्वैतज्ज्ञानयुक्तयो-
गिनः सर्वकालप्राप्तिमुखोपसंहरति— वेदेष्विति । वेदेषु
अध्ययनादिभिः, यज्ञेषु यज्ञाद्यष्टानादिभिः, तपस्सु परमसन्ता-
पेन क्लेशसहनादिभिः, दानेषु तुलापुरुषादिभिर्यत्पुण्यफलं
प्रदिष्टम्, उक्तमिति यावत्, तत्सर्वं फलमिदं समस्ताध्यायार्थं
विदित्वा अभ्येति प्राप्नोति ततोऽधिकमपि योगी मद्योगयुक्तः

यन् परं मस्तेवारूपं आद्यं सकलकारणरूपं मच्चरणात्मकम्
(स्थानं) उपैति मत्समीपे प्राप्नोतीति भावः ॥ २८ ॥
भक्तैः शुद्धात्मभक्त्यैव संयोगः पुरुषोत्तमे ।
प्राप्यते कृष्णदेवेन तदुक्तमिह चाष्टमे ॥ १ ॥
महापुरुषसंयोगो जीवानां तु यथा भवेत् ।
कृपया कृष्णदेवेन पार्थायोक्तं तदष्टमे ॥ २ ॥

इति श्रीभगवद्गीतातत्त्वदीपिकायामष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

११ नी० भा० दी०—पुनः श्रद्धाभिवृद्धये योगं स्तौति— वेदेष्विति । वेदेषु सम्यगधीतेषु, यज्ञेषु तपस्सु च सम्यगनुष्ठितेषु, दानेषु च सम्यग्दत्तेषु, यत्पुण्यं तत्फलं चेति पुण्यफलं सर्वेषु समुचितेषु यत्प्रदिष्टं शास्त्रेषु तत्सर्वं योगी अत्येति अतिक्रामति; कार्यब्रह्मलोकं प्राप्नोतीत्यर्थः । किं कृत्वा ? इदं पूर्वोक्तमुपासनं विदित्वा ज्ञात्वा-ऽनुष्ठाय च । ततश्च किं ? इत्यत आह—यत्स्थानं निर्विशेषं ब्रह्म उपैति प्राप्नोति च, क्रमेणेत्यर्थः । आद्यं, न तु केनचिन्निर्मितम् । तदनेनाध्यायेन ध्येयस्तत्पदार्थो व्याख्यातः; अग्रिमेऽध्याये ज्ञेयं ब्रह्म व्याख्यास्यति ॥ २८ ॥

इति श्रीमहाभारते नैलकण्ठीये भारतभावदीपे श्रीमद्भगवद्गीतार्थप्रकाशेऽष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

श्रीमद्भगवद्गीताया अष्टमाध्यायस्य माहात्म्यम् ।

श्रीशिव उवाच—

अष्टमाध्यायमाहात्म्यं शृणु वक्ष्यामि पार्वति ।।
यस्य श्रवणमात्रेण परां मुदमवाप्स्यसि ॥ १ ॥
आमर्दकं पुरं नाम्ना विश्रुतं दक्षिणापथे ।
द्विजन्मा भावशर्मते तत्राऽऽसीद्गणिकापतिः ॥ २ ॥
खादन्मांसं पिवन्सीधुं चोरयन्साधुसम्पदः ।
रममाणः परस्त्रीभिराखेटककुतूहली ॥ ३ ॥
अत्यवाह्यदत्युग्रो गरीयांसं मनोरथम् ।
स कदाचित्पानगोष्ठ्यां तालीफलसुधारसम् ॥ ४ ॥
निपीय कण्ठपर्यन्तमजीर्णनातिपीडितः ।
मृतः कालेन पापात्मा जातस्तालीतरुर्महान् ॥ ५ ॥
तस्य च्छायामुपाश्रित्य निविडामतिशीतलाम् ।
अभूतां दम्पती कौचिद्ब्रह्मराक्षसतां गतौ ॥ ६ ॥

श्रीदेव्युवाच—

किञ्जातीयो. किमात्मानौ किंवृत्तावित्युदीरय ।
कर्मणा केन वा देव ! ब्रह्मराक्षसता तयोः ॥ ७ ॥

श्रीशिव उवाच—

वेदवेदाङ्गतत्त्वज्ञः सर्वशास्त्रार्थकोविदः ।
सदाचारोऽभवत्कश्चिद्विजो नाम कुशीबलः ॥ ८ ॥
जाया तु तस्य कुमतिनामधेया दुराशया ।
स सभार्यो महादानान्याददानोऽतिलोभवान् ॥ ९ ॥
महिषीं कालपुरुषं हयादीननुवासरम् ।
अप्रयच्छन्दिजातिभ्यो दानलब्धां वराटिकाम् ॥ १० ॥
कालेन दम्पती वृत्तौ ब्रह्मराक्षसरूपिणौ ।
पर्यटन्तौ महीचक्रं श्रुत्पाकुलविग्रहौ ॥ ११ ॥
विश्रमन्तुरागत्य मूलं तालतरोस्ततः ।
कथमेतन्महादुःखमावयोरुपगच्छति ॥ १२ ॥
कथं वा जायते मुक्तिर्ब्रह्मराक्षसयोनितः ।
इति पृष्टो गृह्णिष्याऽसौ ब्राह्मणः समभाषत ॥ १३ ॥
ब्रह्मविद्योपदेशेन विनाऽध्यात्मविचारणम् ।
विना कर्मविधिज्ञानात्कथं मुच्येत सङ्कटात् ॥ १४ ॥

भार्यावाच—

किं तद्ब्रह्म किमध्यात्मं किं कर्म पुरुषोत्तम ! ।
एतावदुक्ते तत्पत्न्या यदाश्रयमभूच्छृणु ॥ १५ ॥
अष्टमाध्यायश्लोकार्धश्रवणात्स तरुस्तदा ।
विहाय तालरूपं तद्भूव दिव्यरूपवान् ॥ १६ ॥

इति श्रीमहापुराणे पाद्म उत्तरखण्डे गीतामाहात्म्ये श्रीमद्भगवद्गीताष्टमाध्यायमाहात्म्यकथनं

नामाष्टसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

सद्यो ज्ञानविधृतात्मा विमुक्तः पापकञ्चुकात् ।
तन्माहात्म्याद्विनिर्मुक्तौ दम्पती तौ बभूवतुः ॥ १७ ॥
किं तद्ब्रह्म किमध्यात्मं किं कर्म पुरुषोत्तम ! ।
एतावदेव उक्तं च दैवाश्रिरगमन्मुखात् ॥ १८ ॥
ततोऽन्तरिक्षादायातं कणत्किङ्किणिकं शुभम् ।
दिवि दिव्याङ्गनावक्त्रचन्द्रमण्डलमण्डितम् ॥ १९ ॥
अप्सरोवदनाम्भोजभ्राम्यद्भ्रमरसङ्कुलम् ।
निर्मध्यमानदुग्धाब्धिबेलाडिण्डिमपाण्डुरैः ॥ २० ॥
गङ्गातरङ्गसुभगैश्चामरैरुपशोभितम् ।
गायद्गन्धर्वसुभगं नृत्यत्सुरवधूशतम् ॥ २१ ॥
दिव्यं विमानमारूढौ दम्पती जग्मतुर्दिवम् ।
अत्रायं वृत्तमखिलमेतद्विस्मयकारकम् ॥ २२ ॥
ततो लिलेख मेधावी श्लोकार्धमिदमाद्रात् ।
ययौ वाराणसीं नाम नगरीं मुक्तिदायिनीम् ॥ २३ ॥
आराधयितुमन्विच्छन्देवदेवं जनार्दनम् ।
स तत्र कर्तुमारमे तपः परमुदारधीः ॥ २४ ॥
अत्रान्तरे जगन्नाथो देवदेवो जनार्दनः ।
पृष्टो दुग्धाब्धिसुतया संयोज्य करपङ्कजम् ॥
निद्रापथं विहायैव स्थीयते कथमित्युत ॥ २५ ॥

श्रीभगवानुवाच—

काश्यां भागीरथीतीरे तपस्यतितरां द्विजः ।
भावशर्माऽतिमेधावी मद्भक्तिरसपूरितः ॥ २६ ॥
जपन्गीताष्टमाध्यायश्लोकार्धं नियतेन्द्रियः ।
सन्तुष्टवानहं देवि ! तदीयतपसा भृशम् ॥ २७ ॥
चिरं विचारयन्नेव तत्तपस्सदृशं फलम् ।
दातुमुत्कण्ठितमना वतैय साम्प्रतं प्रिये ! ॥ २८ ॥

पार्वत्युवाच—

हरिः प्रसन्नभूतोऽपि चिन्तां प्राप यदि प्रभो ! ।
भावशर्मा हरेर्भक्तः किं प्राप तत्फलं पुनः ॥ २९ ॥
श्रीमहादेव उवाच—
ततः प्रसादमासाद्य प्रसन्नस्य मुरद्विषः ।
सुखमात्यन्तिकं प्राप भावशर्मा द्विजोत्तमः ॥ ३० ॥
लेभिरे पदवीं सर्वे तदीया अपि वंशजाः ।
तत्कर्मवशतो ये वै सम्प्राप्ता यातनां पुरा ॥ ३१ ॥
एतदेवाष्टमाध्यायमाहात्म्यं किञ्चिदेव ते ।
कथितं मृगशावाक्षि ! द्रष्टव्यं तु सदैव च ॥ ३२ ॥

श्रीमते रामानुजाय नमः ।

यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः ।

[अध्यायः ९]

स्वमाहात्म्यं मनुष्यत्वे परत्वं च महात्मनाम् ।
विशेषो नवमे योगो भक्तिरूपः प्रकीर्तितः ॥ १३ ॥

श्रीमन्नलगमान्तमहादेशिकविरचिता गीतार्थसङ्ग्रहरक्षा ।

स्वमाहात्म्यं 'मया ततमिदं सर्वम्' [९।४] इत्यादिभिः शोधितम् । 'अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनु-
माश्रितम् । परं भावमजानन्तो ममाव्ययमनुत्तमम्' ॥ [९।११] 'इति परत्वस्य मनुष्यदशायामपि अव्ययत्व-
मुक्तम् ; प्रस्तुतावतारविवक्षया मनुष्यावस्थत्वोक्तिः ; तन्मुखेन सर्वेष्वप्यवतारेषु अव्ययः परमो भाव उपलिलक्ष-
यिषितः । उक्तं च श्रीवत्सचिह्नमिश्रैः 'परो वा व्यूहो वा विभव उत वार्चावतरणो भवन् वान्तर्यामीवर वरद
यो यो भवसि वै । स स त्वं सन्नैशान्वरगुणगणान् विभ्रदखिलान् भजद्भ्यो भास्येवं सततमितरेभ्यस्त्विवतरथा'
[व. स्त. १८] इति । 'महात्मानस्तु मां पार्थ !' [९।१३] इत्यादिना महात्मनां विशेषो विशेषितः ।
अत्र भक्तिरूपस्य योगस्यैव प्राधान्यं भाष्योक्तम्—'उपासकभेदनिबन्धना विशेषाः प्रतिपादिताः ; इदानीमुपा-
स्यस्य परमपुरुषस्य माहात्म्यं, ज्ञानिनां विशेषं च विशोध्य भक्तिरूपस्योपासनस्य स्वरूपमुच्यते' [रा. भा.
९।१] इति ॥ १३ ॥

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

**श्रीमद्भगवद्गीतायाः
राजविद्याराजगुह्ययोगो नाम नवमोऽध्यायः ।**

उक्तानुक्तज्ञानप्रशंसा ।

श्रीभगवानुवाच— इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे ।

ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्षयसेऽशुभात् ॥ १ ॥

१ श्रीशाङ्करभाष्यम् ।

अष्टमे नाडीद्वारेण धारणायोगः सगुण उक्तः, तस्य च फलमग्न्यर्चिरादिक्रमेण कालान्तरे ब्रह्मप्राप्ति-
लक्षणमेवानावृत्तिरूपं निर्दिष्टम्, तत्र 'अनेनैव प्रकारेण मोक्षप्राप्तिफलमधिगम्यते, नान्यथा' इति
तदाशङ्काव्यावृत्तिसया भगवानुवाच— इदमिति । इदं ब्रह्मज्ञानं वक्ष्यमाणमुक्तं च पूर्वेष्वध्यायेषु, तत्
बुद्धौ सन्निधीकृत्येदमित्याह । तुशब्दो विशेषनिर्धारणार्थः । इदमेव सम्यग्ज्ञानं साक्षान्मोक्षप्राप्तिसा-
धनं 'वासुदेवः सर्वमिति' [७।१२] "आत्मैवेदं सर्वम्" [छां. उ. ७।२।२] "एकमेवाद्वितीयम्" [छां. उ. ६।२।१] इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यः; नान्यत् "अथ येऽन्यथाऽतो विदुरन्यराजानस्ते क्षय्यलोका
भवन्ति" [छां. उ. ७।२।२] इत्यादिश्रुतिभ्यश्च । ते तुभ्यं गुह्यतमं गोप्यतमं प्रवक्ष्यामि कथयिष्या-
म्यनसूयवेऽस्यारहिताय । किं तत् ? ज्ञानं, किंविशिष्टं ? विज्ञानसहितमनुभवयुक्तम् ; यज्ज्ञानं ज्ञात्वा
प्राप्य मोक्षयसेऽशुभात्संसारबन्धनात् ॥ १ ॥

१ अनसूयवे— मयोपदिश्यमाने मते वृथा दोषारोपणमकुर्वते । उक्तं च प्राक्— 'ये मे मतमिदं नित्यमनुतिष्ठन्ति मानवाः ।
श्रद्धावन्तोऽनसूयन्तः' (३।३१) इति । एतेनासूयकायोपदेशनिषेधोऽपि ध्वन्यते । तथा च स्मर्यते— 'विद्या ब्राह्मणमेत्याह
शेवधिष्ठेऽस्मि रक्ष माम् । असूयकाय मां मादास्तथा स्यां वीर्यवत्तमा ॥' [मनुः २।११४] इति ॥ 'असूया तु दोषारोपो
गुणेऽपि' । (१।७।२४) इत्यमरः । गौतमधर्मसूत्रव्याख्यायां मिताक्षरायां त्वनसूयालक्षणमेवं सङ्गृहीतम्— 'यो धर्ममर्थ
कामं च लभते मोक्षमेव च । न द्विष्यात्तं सदा प्राज्ञः साऽनसूया स्मृता बुधैः ॥' (१।८।२४) इति । अत्रिष्टमृतावपि— 'न
गुणानू गुणिनो हन्ति स्तौति चान्यान् गुणानपि । न हसेच्चान्यदोषांश्च साऽनसूया प्रकीर्तिता ॥ (२।१) इति । अत्र वामनः—

वदन्तः सर्वकर्तारमीशं स्वयमनुष्ठितम् । मय्यारोप्य वृथा पापं मूढा गच्छन्त्यसुयुताम् ॥

पापपुण्ये कारयति प्रकृतिर्वासनामयी । न तु प्रभुरिति प्रोक्तमध्यायेऽत्रैव पश्चमे ॥ (१४-१९)

जिष्णो ! तदनुसन्धाय न स्तः सकरणे समे । मथि वैषम्यनैर्घृण्ये इति निर्द्धारितं त्वया ॥

अतो रहस्यमप्येतत्कथयामीति सूचयन् । अनसूयपदेनात्र विशिनष्टयजुर्न विभुः ॥

— इति स्वयं व्याख्याय व्याख्यान्तरं दूषयति—

दोषं मुहुर्बोधयतीत्यनारोपयते मयि । इति व्याचक्षते केचिदनसूयव इत्यदः ॥

तत्र युक्तं, यतः पीत्वा पीयूषं कोऽभिलाषुकः ? । दोषमारोपयेच्छस्वस्वहातरि सचेतनः ॥ इति ॥

अशुभात् शुभादिति च छेदः । 'शुभाशुभफलैरेव मोक्षयसे—' (९।२८) इति वक्ष्यमाणत्वात् ॥ वामनस्त्वृत्तार्थमेव-
भवतायरति—

उपदेष्टव्यमथ किमवशिष्टमिहाष्टमे । उक्तं नमूपसन्नाय यद्वक्तव्यं तदज्ञेसा ॥—

२ आनन्दगिरिकृतं शाङ्करभाष्यव्याख्यानम् ।

अतीतेनाऽऽगामिनोऽध्यायस्यागतार्थत्वं वक्तुं वृत्तमनुव-
दति— अष्टम इति । नाडी सुषुम्नाख्या । धारणाख्येनाङ्गेन
युक्तो योगो धारणायोगः । सगुणः सर्वद्वारसंयमनादिर्गुणस्तेन
सहित इत्यर्थः । तत्फलोकत्यर्थमनन्तराध्यायारम्भमाशङ्क्या-
ऽऽह— तस्य चेति । 'अग्निर्ऋचिः' इत्यादिनोपलक्षितेन क्रम-
वता देवयानेन पथेति यावत् । ज्ञानानन्तरमेव यथोक्तफललाभा-
दलमनेन मार्गोत्पत्त्याशङ्क्याऽऽह— कालान्तर इति । अर्चि-
रादिमार्गेण ब्रह्मप्राप्तौ मुक्तेर्मार्गायत्तत्वात् "न तस्य" [वृ. उ.
४।१।६ नृ. उ. ता. ५] इत्यादिश्रुतिविरोधः स्यादित्याक्षयेन
शङ्कते— तत्रेति । वृत्तोऽर्थः सप्तम्यर्थः । उक्ताशङ्कानिवृत्त्यर्थ-
मनन्तराध्यायसुत्थापयति— तदाशङ्केति । सम्प्रयुक्तत्वेना-
परोक्षत्वाभावेऽपि पूर्वोत्तरग्रन्थालोचनया बुद्धिसन्निधानादिर्द-
शब्देन ब्रह्मज्ञानं गृहीतमित्याह— तद्बुद्ध्याविति । प्रकृताद्ध्या-

नाज्ज्ञानस्य वैशिष्ट्यावद्योती तुशब्द इत्याह— तुशब्द इति ।
निपातार्थमेव स्फुटयति— इदमेवेति । तस्मिन्नर्थे संवादकत्वेन
श्रुतिस्मृती दर्शयति— वासुदेव इति । अद्वैतज्ञानवद्वैतज्ञान-
मपि केषाञ्चिन्मोक्षहेतुरित्याशङ्क्याऽऽह— नान्यदिति । द्वैत-
ज्ञानं मोक्षाय न क्षममित्यत्र श्रुतिमुदाहरति— अथेति ।
अविद्याप्रकरणोपक्रमार्थोऽथशब्दः । अतोऽद्वैतादन्यथा भिन्नत्वे-
नेत्यर्थः । विदुस्तत्त्वमिति शेषः । द्वैतस्य दुर्निरूपत्वेन कल्पि-
तत्वात्तज्ज्ञानं रज्जुसर्पादिज्ञानतुल्यत्वान्न क्षेमप्राप्तिहेतुरिति
चकारार्थः । असूया गुणेषु दोषाविष्करणं, तद्रहिताय ज्ञानाधि-
कृतायेत्यर्थः । ज्ञानं ब्रह्मचैतन्यं तद्विषयं वा प्रमाणज्ञानं तस्य
तेनैव विशेषितत्वानुपपत्तिमाशङ्क्य व्याकरोति— अनुभ-
वेति । विज्ञानमनुभवः साक्षात्कारस्तेन सहितमित्यर्थः । उक्त-
ज्ञानं प्राप्तस्य किं स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— यज्ज्ञानमिति ॥१॥

३ रामानुजाचार्यप्रणीतं भाष्यम् ।

उपासकभेदनिबन्धना विशेषाः प्रतिपादिताः; इदानीमुपास्यस्य परमपुरुषस्य माहात्म्यं, ज्ञानिनां च
विशेषं विशोध्य भक्तिरूपस्योपासनस्य स्वरूपमुच्यते । इदं तु ते गुह्यतमं, भक्तिरूपमुपासनाख्यं ज्ञानं
विज्ञानसहितं उपासनगतविशेषज्ञानसहितम्, अनसूयवे ते प्रवक्ष्यामि । मद्रिषयं सकलेतरविसजातीय-
मपरिमितप्रकारं माहात्म्यं श्रुत्वा एवमेव सम्भवतीति मन्वानाय ते प्रवक्ष्यामीत्यर्थः । यज्ज्ञानं (वक्ष्यमाणं)
अनुष्ठानपर्यन्तं ज्ञात्वा मत्प्राप्तिविरोधिनः सर्वस्मादशुभान्मोक्ष्यसे ॥ १ ॥

४ वेङ्कटनाथकृता तात्पर्यचन्द्रिका ।

'स्वमाहात्म्यं मनुष्यत्वे परत्वं च महात्मनाम् । विशेषो
नवमे योगो भक्तिरूपः प्रकीर्तितः' [गी. सं. १३] इति सङ्ग्रह-
श्लोकमपि व्याकुर्वस्तदनुसारेणाष्टमनवमयोः सङ्गतिं च दर्शयति—
उपासकेत्यादिना । विशेषाः ज्ञातव्योपादेयभेदाः । परमपुरुष-
माहात्म्यस्य ज्ञानिनां विशेषस्य च प्रागेव प्रकृतत्वात्तत्प्रभाव-

विशोधनमलोपासनतत्फलानुप्रविष्टतया क्रियते; अध्यायप्रधाना-
र्थस्तुपासनस्वरूपनिष्कर्षप्रधानार्थत्वेन इत्यभिप्रायेण विशो-
ध्येति विच्छिद्य, भक्तिरूपस्येत्यादि पृथगुक्तम् । भज्जोपासन-
शब्दयोरस्मिन्नेवाध्याये प्रकरणान्तरेषु च समानविषयतयैव प्रयोग-
वशाच्छ्रुतिसिद्धोपासनस्यैवात्र भक्तिशब्देन विशेषणं कृतमित्य-

—द्वैतं निरस्तमद्वैततत्त्वं समवधारितम् । इतोऽपि किं गुह्यतमं ? यदिदानीं विवक्षति ॥

इत्याशङ्कां नुदन्नाह देवो ज्ञानं तदेव ते । कथयामि सविज्ञानं येनाविद्या विलीयते— इति ॥

तदानुगुण्येनैवं व्याख्याति च—

यज्ज्ञानं विविधं तदेव विबुधैर्विज्ञानमुक्तं यथा ब्रह्मैवाद्भ्यमन्वयेन सकलं माया तु भानास्पदम् ।

ब्रह्मैवेदमशेषमित्यवधृतं बुद्ध्या यया सापि धीर्मायैवास्तसमस्तधर्मनिवहे वृत्त्यन्वयासम्भवात् ॥

अथ मायाऽपि सा ब्रह्म नान्यत्किञ्चिदितिह यः । प्रत्ययः सोऽपि मायायाः कोऽपि धर्म उदाहृतः ॥

निर्गुणोपासकेभ्यस्तत्सर्वधर्मविवर्जितम् । रोचते केवलं ब्रह्म बालेभ्य इव फाणितम् ॥

भक्तास्तु मायारचनामपीमा मत्वा स्वरूपं सगुणं मुरारेः ।

प्रीत्या भजन्ते सुधियः सितायास्तदर्धिनः किं प्रतिमास्त्यजन्ति ? ॥

सङ्गह्य प्रतिमाः सिताविरचिता यद्वत्सिताकामुका नेत्राभ्यामवलोकयन्ति ललितं रूपं, रसं जिह्वया ।

निश्शङ्कं रसयन्ति न्वैवमखिलं मायाविलासं बुधाः पश्यन्ति स्फुटमेव तत्र भगवद्रूपं प्रतीयन्ति च ॥

मायाविलासोऽपि ततो न हेयः सेव्यस्तु मत्वा भगवत्स्वरूपम् । यदीदृशं ज्ञानमनेकरूपं विज्ञानमुक्तं हरिणा तदत्र ॥

ब्रह्मात्मत्वमनिश्चित्य व्यतिरेकमथान्वयम् । अज्ञात्वा शाब्दबोधेन नैवाविद्या विनश्यति ॥

विज्ञानसहितं ज्ञानमतो वक्ष्यामि ते यतः । अविद्याया मोक्षयसीति देवो वक्तव्यत्र जिष्णवे ॥ इति ।—अविगीता ।

भिप्रायेण भक्तिरूपस्योपासनस्येत्युक्तम् । अत्र 'इदं तु ते गुह्यतमम्' इति ज्ञानस्योपक्रान्तत्वात्, 'मन्मना भव' [९।३४] इति चोपसंहियमाणत्वात्, मध्ये च बहुशो भजनस्यैवाभ्यस्यमानत्वात्, प्रत्यक्षरूपत्वनिरतिशयप्रियत्वकीर्तनीययतनभस्काररूपत्वादीनां चापूर्वाणां भक्तिस्वरूपानुप्रवेशिनां प्रकाराणां प्रतिपाद्यमानत्वात्, स्वरूपतः साध्यतया निरतिशयफलप्रतिपादनात्, 'राजविद्या' इत्यादिना प्रशंसारूपार्थवाददर्शनाच्चात्पोपक्रमोपसंहारादितात्पर्यलिङ्गैः भक्तिस्वरूपनिष्कर्षेऽध्यायस्य तात्पर्यम्; तदन्विततयाऽन्यदत्रोच्यत इत्यभिप्रायः । 'इदं तु ते' इत्यत्र वक्ष्यमाणमेव बुद्धिस्थतया 'इदम्' इति निर्दिष्टम् । "एष तु वा अतिवदति" [छां. उ. ७।१६।१] इति प्राणविदपेक्षया सत्यविदोऽधिकत्ववत्, तुशब्देन कर्मयोगज्ञानयोगाभ्यामप्यस्याधिक्यं विवक्षितम् । तयोर्हि गुह्यत्वं, गुह्यतरत्वं च । इदं तु गुह्यतमम् । इदं च शुभ्रूपातिशयोत्थापनार्थं, गोपनाधिक्यशिक्षणार्थं चोक्तम् ।

उपबृंहणीयवेदान्तवाक्येष्विवात्तापि ज्ञानशब्दस्य वक्ष्यमाणविशेषपर्यवसानप्रदर्शनाय भक्तिरूपमुपासनाख्यमित्युक्तम् ।

उपासनगतविशेषज्ञानसहितमिति पूर्वोक्तविज्ञानादत्रत्यविज्ञानस्य भेदः; तद्व्युपास्यादिविशेषज्ञानम्, उपासनगतविशेषः, उपासनप्रकारः । प्रस्तुतौपयिकमनस्युत्त्वप्रकारं दर्शयति मद्भिषयमिति । गुणेषु दोषाविष्करणचित्तवृत्तिविशेषो ह्यसूया; तद्विपर्ययश्च गुणेषु गुणाध्यवसाय एव हीति भावः । एतेनोपदेशयोग्यायोग्यविभागेन शिष्यशिक्षणं कृतम् । स्मरन्ति च विद्याया वचनम् 'असूयाकाय मां मादाः' [मनुः २।११४] इत्यादि । वक्ष्यति च 'इदं ते नातपस्काय' इत्यारभ्य 'न च मां योऽभ्यसूयति' [१८।६७] इति । प्रवक्ष्यामि कृष्णं लघु व्यक्तं च वक्ष्यामीत्यर्थः । यज्ज्ञानमनुष्ठानपर्यन्तं ज्ञात्वेति नह्यनुष्ठेयज्ञानमालादनुष्ठानफलम्; अत उपासनस्वरूपं ज्ञात्वा तदनुष्ठानद्वारा मोक्षयस इत्युच्यत इति भावः । कर्मादिभिर्हि भक्त्युत्पत्त्यादिविरोधिपापनिरसनम्; भक्त्या तु भगवत्प्राप्तिविरोधिसमस्तपापनिरसनं हि प्रमाणसिद्धमित्यभिप्रायेण— मत्प्राप्तिविरोधिनः सर्वस्माद्शुभादित्युक्तम् । अशुभशब्दस्यात्र स्वर्गाद्यपरपर्यायव्यामोहननिरयहेतुभूतपुण्यशब्दाभिलष्यपापविषयत्वमपि सर्वस्मादित्यनेन विवक्षितम् ॥ १ ॥

५ आनन्दतीर्थकृतं माध्वभाष्यम् ।

श्रीरङ्गनाथाय नमः ॥ ॐ ॥ सप्तमाध्यायोक्तं स्पष्टयत्यस्मिन्नध्याये ॥ १ ॥

६ जयतीर्थकृता प्रमेयदीपिका ।

पूर्वसङ्गतत्वेनाध्यायार्थमाह— सप्तमेति । भगवन्माहात्म्यमिति शेषः । पदार्थज्ञानपूर्वकं वाक्यार्थज्ञानमिति सप्तमोक्त-

पदार्थानष्टमे व्याख्याय नवमे तद्वाक्यार्थं स्पष्टीकरोतीत्यर्थः ॥ १ ॥

७ श्रीहनुमद्विरचितं पैशाचभाष्यम् ।

सप्तप्रश्ननिर्णयानन्तरमर्जुनाय सम्प्रत्यष्टममप्यर्थमुपदेष्टुं भगवानुवाच— इदं तु त इति । इदं वक्ष्यमाणं तव गुह्यतमं रहस्यतमं प्रवक्ष्यामि । अनसूयवे । गुणेषु दोषाविष्करणमसूया । ज्ञानमवबोधं विज्ञानसहितमनुभवयुक्तम् । यज्ज्ञात्वा मोक्षयसेऽशुभात् ॥ १ ॥

८ श्रीवेङ्कटनाथप्रणीतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानम् ।

अष्टमेऽध्याये भगवतः परब्रह्मणो वासुदेवस्य भजनमुपदिष्टम्, नवमे तु ब्रह्मतत्त्वज्ञानमुपदिश्यते, तत्र तावदुपदेक्ष्यमाणं ज्ञानं प्रशंसन्निभिः श्रीभगवानुवाच— इदमिति । इदं ज्ञानं प्रवक्ष्यामीति प्रथममन्वयः । इदमिति पूर्वाध्यायेषूक्तमग्रे वक्ष्यमाणमिदानीं चोच्यमानं सर्वप्रकारमपि ब्रह्मतत्त्वज्ञानं बुद्धावाकलय्य निर्दिश्यते । तुशब्दः पूर्वोक्ताद्भजनादस्य वैलक्षण्यार्थः । तदेव वैलक्षण्यमाह— गुह्यतममिति । गुह्यतमं गोपनीयतमम्, अतिरहस्यमित्यर्थः । कर्मकाण्डोक्तो धर्मो गुह्यः, उपासनाकाण्डोक्तं भजनं गुह्यतरम्, ज्ञानकाण्डोक्तं ज्ञानं गुह्यतममिति तमप्रत्ययेन दर्शितम् । एतदेवाह— विज्ञानसहितमिति । विज्ञानमपरोक्षाद्यभवः, तेन सहितम् । न ह्यतीन्द्रिये धर्म इव ब्रह्मापरोक्षाद्यभवे स्वरूपतः फलतो वा कस्यचित्संशयोऽस्ति, साक्षिप्रत्यक्षसिद्धत्वात् ज्ञानेनाज्ञाननिवृत्तेः सार्वजनीनत्वेन दृष्टफलकत्वाच्च;

धर्मस्तु नैवम् । अत एव श्रुतिः— "को हि तद्वेद ययञ्च धर्मिल्लोकेऽस्ति वा न वेति" इति । ततो गुह्याद्धर्माज्ञानस्यातिशय इत्यर्थः । हेत्वन्तरेणापि ततोऽतिशयमाह— यज्ज्ञात्वा मोक्षयसेऽशुभादिति । यज्ज्ञानं ज्ञात्वा प्राप्य । 'पाकं पचति' इतिवत्सामान्यविवक्षया प्रयुक्तस्यैव पुनः प्रयोगः । अशुभात्संसारबन्धात् मोक्षयसे भुक्तो भविष्यसि । धर्मस्तु संसारहेतुत्वात् तन्मोचक इति ततोऽस्यातिशय इत्यर्थः । अनेनैव भजनादपि ज्ञानस्यातिशयो दर्शितः; तस्य चित्तशुद्धिद्वारा ज्ञानस्युत्पाद्यैव मोचकत्वेन साक्षात्संसारनिवर्तकत्वाभावात् । एवं गुह्याद्धर्माद्ब्रह्मतराद्व्यानाच्चातिशयित्वेन गुह्यतममपि ज्ञानं ते तुभ्यं प्रवक्ष्यामि । 'ते' इत्यनेन भक्तिस्वरूपादिभिस्त्वमिवाभ्यां न मत्प्रीतिविषयोऽस्तीति सूचितम् । शिष्यगुणसम्पत्तिविचारोऽपि त्वमेवोपदेशार्ह इत्याह— अनसूयव इति । गुणेषु दोषदृष्टिरसूया तद्रहिताय;

पुनः पुनः स्वमाहात्म्यमेवोपदिशतीति परमकारुणिके मयि आर्जवसंयमादिशिष्यगुणान्तराणामपि स्वसमनियतानुप-
दोषबुद्धिमकृत्वा ' इदमित्थमेव ' इति मन्वानायेत्यर्थः । एतच्च लक्षणम् ॥ १ ॥

९ श्रीवल्लभाचार्याविष्कृता तत्त्वदीपिका ।

नवमे स्वाक्षरैश्वर्यज्ञानं सद्भक्तिगर्भितम् । प्राह विज्ञानसहितं महापतितपावनः ॥ १ ॥

एवं तावत्पूर्वत्र स्वमहिमानं सर्वोत्तममुक्त्वा स्वस्य योगनिष्पन्नज्ञानिभक्त्यैकलभ्यत्वं सूचितं; इदानीं स्वाक्षरै-
श्वर्यमहिमज्ञानद्वारा स्वभक्तेरसाधारणमाहात्म्यं महापतितपावनत्वं प्रदर्शयिष्यन् श्रीभगवानुवाच इदं त्विति । तुः
पूर्वव्यावृत्त्यर्थः । तत्तु गुह्यं चतुर्विधोपासकभेदनिबन्धनविशेषरूपं, इदं तु गुह्यतमं भजनीयभक्तिमाहात्म्यनिबन्धन-
रूपमिति ते तुभ्यं अनसूयवे पुनः पुनः सकलेतरविजातीयं मद्दिषयकमपरिमितगुणमाहात्म्यं श्रुत्वैवमेव सम्भव-
तीति मन्वानाय ज्ञानं स्वमाहात्म्यविषयकं विज्ञानं भक्तिगतविशेषज्ञानसहितं प्रकर्षेण वक्ष्यामि; यत् ज्ञात्वाऽशु-
भान्मोहान्मोक्षयसे ॥ १ ॥

१० श्रीपुरुषोत्तमजीकृतामृततरङ्गिणी ।

प्रोवाच कृष्णः कृपया नवमे पाण्डवं प्रति ।
राजविद्या राजगुह्यं योगं स्वैश्वर्यबोधकम् ॥ १ ॥
एवं पूर्वाध्याये स्वस्वरूपं भक्त्यैकलभ्यमुक्त्वा भक्तिस्व-
रूपज्ञानमाह कृष्णः कृपया— इदं त्विति । इदं तु गुह्यत-
ममध्यन्तं गुप्तं भगवद्विषयकभक्त्यात्मकं ज्ञानं विज्ञानसहित-
मनुभवसहितं भक्तिप्रतिकलनरूपं अनसूयवे प्रतिक्षणमुत्त-
रोत्तरमतिकारुण्यभक्त्यैकलभ्यस्वरूपकथनेऽपि दोषरहित-
श्रवणैकपरचित्ताय ते तुभ्यं प्रवक्ष्यामि, प्रकर्षेण स्वरूपज्ञानसहितं
कथयिष्यामीत्यर्थः । यज्ज्ञात्वा यत्स्वरूपं ज्ञात्वा अशुभात्
स्वरूपाज्ञानात्मकसंसारान् मोहाद्वा मोक्षयसे, मुक्तो भविष्य-
सीत्यर्थः । तुशब्देन सर्वेषामकथनीयत्वं ज्ञापितम् । ते इति
कथनेन कृपया वक्ष्यामीति व्यञ्जितम् ॥ १ ॥

११ नीलकण्ठकृतो भारतभावदीपः ।

नी० भा० दी०— पूर्वाध्याये ' किं तद्ब्रह्म ' [८।१] इत्यादिसप्तप्रश्न्यां ' अक्षरं ब्रह्म परमं ' [८।३]
इत्यादिना सङ्क्षिप्य व्याख्यातायां तद्विज्ञानस्य पृथक्प्रयोजनाकाङ्क्षायां कर्मविद् आधिभौतिकं धूमादिमार्गाप्राप्यं
स्थानमिति निरूपणेन प्राप्यप्रापकादिविभागो दर्शितः, तेन कर्माधिभूते व्याख्याते । तथा सूत्रान्तर्यामिणोरु-
पासकस्याचिरादिमार्गेण क्रममुक्तिस्थानप्राप्तिरित्युक्तं, तेनाधिदैवाधियज्ञौ व्याख्यातौ । ' ओमित्येकाक्षरं '
[८।१३] इत्यादिना ' अन्तकाले कथं ज्ञेयोऽसि ' इत्यस्योत्तरं व्याख्यातम् । तदेवं ध्येयब्रह्मविद्या साङ्गा निरू-
पिता । परिशिष्टमाद्यं ज्ञेयब्रह्मविषयं प्रश्नद्वयं ' किं तद्ब्रह्म किमध्यातमं ' इति, तद्विवरणाय नवमोऽध्याय आर-
भ्यते । न केवलमचिरादिगतिप्राप्या कालान्तर एव मुक्तिरस्ति, किन्निवहैव सद्योमुक्तिरस्तीति विशेषं वक्तुं
श्रीभगवानुवाच— इदं तु ते इति । इदं वक्ष्यमाणं तु पूर्वस्माद्ध्येयाद्विलक्षणं ज्ञेयं ते तुभ्यं गुह्यतममतिगोप्यं
प्रवक्ष्यामि । अनसूयवे असूया गुणेषु दोषाविष्करणं, तद्गहिताय । ज्ञानं ज्ञप्तिमात्रस्वरूपं ब्रह्म विज्ञानेनानुभवेन
सहितं, न तु केवलं पारोक्ष्येण । यत् ज्ञानं ज्ञात्वा साक्षात्कृत्य अशुभात्संसारान्मोक्षयसे । अत्र यत्सप्तमादौ
' ज्ञानं तेऽहं सविज्ञानमिदं वक्ष्याम्यशेषतः ' [७।२] इति प्रतिज्ञातं, यस्य च विज्ञानाद्य शाखाचन्द्रन्यायेनोप-
लक्षणीभूतं जगत्कारणं ब्रह्म तत्रैव निरूपितम्, यद्विज्ञानेऽधिकारसम्पत्त्यर्थं तस्यैव सगुणस्योपासनमुक्तं; तदिह
सर्वशेषीभूतं ब्रह्म वक्तव्यमिति तथैव प्रतिजानीते— वचनमात्रेणैवात्रापरोक्षं ज्ञानं जायत इति । तच्च तत्रैव
व्युत्पादितं न विस्मर्त्तव्यम् ॥ १ ॥

राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् ।

प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम् ॥ २ ॥

१ राजविद्येति— राजते सर्वविद्यामध्ये दीप्यते या । इहैव ह्युच्यते—'अध्यात्मविद्या विद्यानाम्—' (१०।३२) इति । राज्ञां
जनकादीनामत्राधिकारः । तेषां रहस्यम्, अतिगुप्तत्वात्, क्षत्रियसुलभेन वीरभावेनाविकम्पत्वात्— इत्यभिनवगुप्ताचार्याः ।

अत्र— प्रत्यक्षं यदिदं स्थास्तु चरिष्यु च तदच्युतः । साकार इति यज्ज्ञानं प्रत्यक्षावगमं हि तत् ॥

—इति व्याख्याय महता संरम्भेण मतान्तरमेव दूषयति वामनः—

१ शां. भा.— तच्च— राजविद्या विद्यानां राजा, दीप्यतिशयवच्चात् । दीप्यते हीयमतिशयेन ब्रह्मविद्या सर्वविद्यानाम् । तथा राजगुह्यं गुह्यानां राजा । पवित्रं पावनामिदमुत्तमं सर्वेषां पावनानां शुद्धि-कारणमिदं ब्रह्मज्ञानमुत्कृष्टतमम् । अनेकजन्मसहस्रसञ्चितमपि धर्माधर्मादि समूलं कर्म क्षणमात्रादेव भस्मी-करोति यतोऽतः किं तस्य पावनत्वं वक्तव्यम् ? किञ्च प्रत्यक्षावगमं प्रत्यक्षेण सुखादेरिवावगमो यस्य तत्प्रत्यक्षावगमम् । अनेकगुणवतोऽपि धर्मविरुद्धत्वं दृष्टं, न तथाऽऽत्मज्ञानं धर्मविरोधिः किन्तु धर्म्यं धर्मा-दनपेतम् । एवमपि स्याद्दुस्सम्पाद्यमित्यत आह सुसुखं कर्तुं यथा रत्नविवेकविज्ञानम् । तत्राल्पायासानां अन्येषां कर्मणां सुखसम्पाद्यानामल्पफलत्वं दुष्कराणां च महाफलत्वं दृष्टमिति, इदं तु सुखसम्पाद्यत्वात् फलक्षयात् व्येतीति प्राप्तमत आह— अव्ययमिति । नास्य फलतः कर्मवत् व्ययोऽस्तीत्यव्ययम्, अतः श्रेष्ठयमात्मज्ञानम् ॥ २ ॥

२ आ. शां. व्या.— तदाभिमुख्यसिद्धये तज्ज्ञानं स्तौति— तच्चेति । ब्रह्मविद्या विद्यानां राजा श्रेष्ठा, इत्यत्र हेतु-माह— दीप्तीति । कुतो ब्रह्मविद्याया विद्यान्तरेभ्यो दीप्य-तिशयवत्त्वं ? तदाह— दीप्यते हीति । दृश्यते हि विद्वदन्त-रेभ्यो लोके पूजातिरेको ब्रह्मविदामिति भावः । उत्कृष्टतमं

शुद्धिकारणं ब्रह्मज्ञानमित्येतदुपपादयति— अनेकेति । तत्र च ध्रुतिस्मृती प्रमाणयितव्ये । न शास्त्रैकगम्यमिदं ज्ञानं, किन्तु प्रत्यक्षप्रमेयमित्याह— किञ्चेति । प्रत्यक्षमवगमो मानमस्मि-न्निति तथा, यद्वा गम्यत इत्यवगमः फलं, प्रत्यक्षोऽवगमोऽस्येति दृष्टफलत्वं ज्ञानस्योच्यते । धर्म्यमित्येतद्व्याकरोति— अनपेत-

प्रत्यक्षेऽवगमो यस्य स्याज्जडप्रतिषेधतः । मिथ्याफणौ गुणस्येव तदिष्टमिह केवलम् ॥
व्याचक्षीरन्निति प्राज्ञाः केऽपि चेत्तान्निवारयन् । विशेषयत्युच्यमानमत्र धर्म्यमिति प्रभुः ॥
मायातीतं निर्गुणं हि नैर्धर्म्यज्ञानमीरितम् । विश्वेशयोर्धर्मवत्त्वात्तज्ज्ञानस्यापि धर्म्यता ॥
धर्म्यं पुण्यमिति व्याख्या त्वविवेकनिबन्धना । ज्ञानवह्निः पुण्यपापे यस्माद्दग्धुमे अपि ॥
न चात्र कीर्त्यते कर्म, ज्ञानप्रकरणं त्विदम् । पार्थेनाप्यभ्युपगतमेतदेकादशादिमे ॥
न धर्मः कर्मरूपोऽत्र वाच्यः पुण्यफलस्ततः । नाप्यन्यत्सगुणज्ञानाज्ज्ञानं धर्म्यं कथञ्चन ॥
अतः प्रत्यक्षमखिलं सगुणं रूपमीशितुः । इति प्रतीयते येन तज्ज्ञानं धर्म्यमुच्यते ॥
इदं हि निर्गुणज्ञानशिरोभूषणमुत्तमम् । न हेयांशोऽत्र कृष्णादिरूपवत्पश्यतां जगत् ॥ इति ।

श्लोकशेषं चैवं निगमयति—

ज्ञानं पवित्रं तत्रापि सगुणज्ञानमुत्तमम् । मायांशस्यापि हेयत्वं यस्मादत्र न विद्यते ॥
तन्तुरूपः पटो यद्गन्मृत्सारूपो घटोऽपि च । ब्रह्मरूपं तथा विश्वं ज्ञानेनानेन भासते ॥
सन्नात्मा तन्तुवन्मिथ्या प्रपन्नः पटरूपवत् । नैवं भेदोऽत्र किन्त्वैकः सेव्यः सर्वत्र चिन्मयः ॥
श्रुत्वैवमस्य श्रेष्ठत्वमभिभेदजुनो हृदि । साधनं दुष्करतरं ध्रुवं स्यादिति चिन्तयन् ॥
अतो मन्दं स्मयन्नाह सुसुखं कर्तुं मित्यजः । अकृच्छ्रेणैव सगुणं प्रत्यक्षं ज्ञायते खलु ॥
विना प्रयासैस्तकृष्टसाधनैश्च विनैव हि । ब्रह्म भाति जगद्रूपं धर्म्यं ज्ञानमतः सुखम् ॥ × ×
प्रत्यक्षमेव चेद्धर्म्यं ज्ञानं तत्तर्हि नश्वरम् । इत्याशङ्कां सुदन्नाह देवोऽव्ययमिति स्फुटम् ॥
यत्र नश्यत्यव्ययं तदिदं नश्यत्युदेति च । कथं तदस्याव्ययत्वमिति चेद्युक्तिरुच्यते ॥

पूर्वेऽह्नि या सैव यथाऽद्य भाति मरीचिका, दृश्यमिदं तथैव ।

हरेस्तिरोभूतमपि स्वरूपं प्रादुर्भवत्येव पुनः स्वकाले ॥

रासप्रसङ्गे प्रथमक्षपायां गोपाङ्गनादर्पमपाकरिणुः ।

हरिस्तिरोधाय यथाऽऽविरासीत् विश्वं विलीयैवमुदेति भूयः ॥

अतोऽव्ययत्वं ध्रुवमस्य सिद्धं विश्वात्मकस्येश्वरविग्रहस्य ।

इदं प्रकृत्याव्ययमित्यशङ्कं पार्थोऽपि वक्ष्यत्यत एव चाग्रे (१११४ ॥

ज्ञानमेव भवेज्ज्ञेयं ज्ञाताऽपि तदसंशयम् । व्यपेतायामविद्यायां सर्वमेवाव्ययं ध्रुवम् ॥ इत्यादि ॥

केचित्तु— तृतीयषट्के वक्ष्यमाणं ज्ञानं ब्रह्मविद्या । 'स ब्रह्मविद्या सर्वविद्याप्रतिष्ठाम्' (मु. १।१।२) 'प्रोवाच तां तत्त्वतो ब्रह्मविद्याम्' (मु. १।२।१३) इत्यादिनिर्देशात् । अस्मिन् षट्के उच्यमाना तु तदवरा भगवदुपास्ती राजविद्येति कल्पनया-ऽत्रत्यं राजविद्यापदं सङ्गमयन्ति ।

— अविगीता ।

पुरुषो दृश्यते” [छां. उ. १।७।५] इति च “अद्भुष्टमात्रः पुरुषोऽद्भुष्टं च समाश्रितः” [म. ना. उ. १।५।५] इति च । ‘त्वं मनस्त्वं चन्द्रमास्त्वं चक्षुरादित्यः’ इत्यादेश्च मोक्षधर्मम् । [म. भा. १२।३३८। ९८-१००] “स प्रत्यक्षः प्रति इति हि सोऽक्षेष्वाक्षवान् भवति य एवं विद्वान्प्रत्यक्षं वेद” इति सामवेदे बाभ्रुव्यशाखायाम् । धर्मो भगवान् तद्विषयं धर्म्यम् । सर्वं जगद्धत्त इति धर्मः । ‘पृथिवी धर्ममूर्धनि’ इति च प्रयोगान्मोक्षधर्मम् । ‘भारभृत्कथितो योगी’ [म. भा. १३।१४९।१०६] इति च । “भर्ता सन् भ्रियमाणो विभर्ति” [तै. आ. ३।१४] इति च श्रुतिः । “धर्मो वा इदमग्र आसीन्न पृथिवी न वायुर्नाकाशो न ब्रह्मा न रुद्रो न देवा न ऋषयः सोऽध्यायत्” इति च सामवेदशाखायाम् ॥ २ ॥

६ ज. प्र. दी.— राज्ञामश्वपतिजनकादीनां विद्या राज-
विद्येति कश्चित्, तदसत्; ब्राह्मणादीनामनधिकारप्रसङ्गादिति
भावेनाह— राजेति । राजेव राजा, राजा चासौ विद्या चेति
राजविद्येत्यर्थः । प्रत्यक्षेणावगमो यस्येति (शां.) व्याख्यान-
मसत् । भगवन्माहात्म्यस्य शास्त्रैकसमधिगम्यत्वात् ‘अद्वैतो-
द्धारस्य प्रमाणविरुद्धत्वादिति भावेनाह— प्रत्यक्षमिति ।
शास्त्रैकवेद्यं ब्रह्म कथं प्रत्यक्षं ? इत्यत आह— अक्षेष्वाति ।
प्रत्यक्षः परमात्मा । प्रादिसमासोऽयं, नाव्ययीभाव इति
ज्ञापनाय नपुंसके प्रकृतेऽपि पुंलिङ्गनिर्देशः, अन्यथा षष्ठी न
श्रूयेत । परमात्मनोऽक्षेषु स्थितत्वे किं मानं? इत्यत आह—
तथा चेति । प्राण इति प्राणाभिमानीनी देवतोच्यते, प्राणा-
दन्तरो भिन्नः । अङ्गुष्ठेति कर्मेन्द्रियाधिष्ठातृत्वमुच्यते । मन
इत्यादेर्मनआदिस्थ इत्यर्थः । प्रत्यक्षशब्दस्यायमर्थ इत्यत्र
श्रुतिमाह— स इति । प्रतिस्थितः । अक्षवान् प्रशस्तेन्द्रियः ।

यो विद्वानेवं प्रत्यक्षशब्दार्थं वेद । धर्मादनपेतं धर्म्यमिति
निर्वचनेऽपि न प्रसिद्धधर्माविरुद्धत्वमर्थः, निवृत्तधर्मस्य ब्रह्म-
ज्ञानाविरुद्धतायाः प्रसिद्धत्वात् । प्रवृत्तिलक्षणस्य तु तद्विरुद्ध-
त्वादिति भावेनाह— धर्म इति । तस्मादनपेतमित्यर्थस्तद्वि-
षयमिति । कथं भगवान् धर्मः ? इत्यत आह— सर्वमिति ।
श्रुजो मन्प्रत्यय औणादिकः । धारके धर्मशब्दप्रवृत्तिः कुतः ?
इत्यत आह— पृथिवीति । पर्वतोपरीत्यर्थः । भगवतः
सर्वधारकत्वे किं मानं? इत्यत आह— भारभृदिति । सर्वत्र
स्थितो भगवान् सर्वेण भ्रियते, स कथं सर्वस्य धारकः ? इत्यत
आह— भर्तेति । भर्ता सन्नेव भ्रियमाणो न स्वकीयस्थित्यै ।
धर्मशब्दस्य भगवद्वाचित्वं कुतः ? इत्यत आह— धर्मो वा
इति । इदमग्रे अस्यग्रे । अत्र पुण्यं धर्मः किं न स्यात् ? इति
शङ्कानिरासार्थं सोऽध्यायदिति वाक्यशेषोदाहरणम् ॥ २ ॥

७ ह. पै. भा.— विद्यानां राजा राजविद्येयं ब्रह्मविद्या । राजगुह्यं विवस्वदादिभी राजभी
रक्षितत्वात् । पवित्रं पावनं, प्रत्यक्षावगमं स्वानुभवं, धर्म्यं धर्मादनपेतं, सुसुखं कर्तुं सुखेनानुष्ठेयम्,
अध्ययमविनाशि ॥ २ ॥

८ वै. ब्र. गि.— प्रकारान्तरेण विज्ञानं स्तौति— राज-
विद्येति । विद्यानां राजा राजविद्या सर्वविद्यासु श्रेष्ठम् ।
वक्ष्यति हि— ‘अध्यात्मविद्या विद्यानाम्’ [१०।३२] इति ।
तथा गुह्यानां गोप्यानां राजा राजगुह्यं सर्वगोप्यश्रेष्ठम् ।
उक्तं हि— ‘श्रुत्वाऽप्येनं वेद न चैव कश्चित्’ [२।२९]
इति । राजदन्तादित्वादुपसर्जनस्य परनिपातः । यद्वा राज्ञां
विद्या राज्ञां गुह्यम् । राजानो हि विस्तीर्णातिगम्भीरमनसः,
महामनसामेवेयं विद्या, तेषामेव गोप्याः गोपनकुशलानामिदं
गोप्यमित्यर्थः । अथवा मन्विश्वामुकुजनकप्रभृतिमहाराज-
परिपालितत्वाद्वा राजगुह्यमित्युक्तिः । किञ्च इदं ज्ञानसुत्तमं पवित्रं
पावनम् । प्रायश्चित्तैर्हि प्रतिपदोक्तैस्तत्तदेव पापं निवर्तते,
न सर्वमपि । न हि ब्रह्महत्याप्रायश्चित्तेन सुरापानपापं निव-
र्तते, निवृत्तमपि पापं न सर्वथा निवृत्तिमधिगच्छति; सूक्ष्म-
रूपेण स्वकारणे सत्त्वात् । यदाह— ‘कर्मणा कर्मनिर्हारी

नवात्यन्तिक इष्यते’ [भाग. ६।१।११] इति । ज्ञानं
त्वनेकजन्मसहस्रसञ्चितमखिलमपि पापं स्थूलसूक्ष्मरूपं तत्का-
रणमज्ञानं च सद्य एव भस्मीकरोति । उक्तं हि— ‘न हि
ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते’ [४।३८] इति । अतः
सर्वोत्तमं पावनमित्यर्थः । किञ्च प्रत्यक्षावगमम्, अवगम्य-
तेऽनेनेत्यवगमो मानम्, अवगम्यत इत्यवगमः फलं च ।
प्रत्यक्षमवगमो मानं फलं च यस्य तत्प्रत्यक्षावगमम्, स्व-
रूपतः फलतश्च प्रत्यक्षमिति पूर्वश्लोके व्याख्यातोऽयमर्थः ।
तर्हि किं दुस्सम्पादम् ? नेत्याह— सुसुखं कर्तुमिति । सद्गु-
रूपदेशात्सुखेन कर्तुं सम्पादयितुं शक्यम्, न चैवमनायास-
साध्यमिति स्वल्पफलम् । अत्र ‘राजविद्या राजगुह्यं’ इत्य-
नेन ज्ञानस्य भजनादतिशयः, अवशिष्टेन तु कर्मेतोऽतिशयः
प्रदर्शित इति ध्येयम् ॥ २ ॥

९ व० त० दी०— किञ्च राजविद्येति । इदं ज्ञानं खलु राज्ञां महामनसां विद्या गुह्यं च मन्त्ररूपं विद्यानां
राजा गुह्यं च इति वा । राजदन्तादित्वादुपसर्जनस्य परत्वम् । पावनसम्बन्धित्वात् पवित्रम् । प्रत्यक्षेति अवगम्यत

इत्यवगमो विषयो यस्य ज्ञानस्य सोऽहं प्रत्यक्षतामुपगतो भवामीत्यर्थः, भक्त्यावृतत्वात् । अथापि धर्म्ये निश्चये-
यसलक्षणाद्धर्मादनपेतम् 'अनिच्छतो गतिमर्णवीं प्रयुङ्क्ते' इति वाक्यात् । कर्तुं च सुसुखं न कर्मान्तरवहुष्करम् ॥ २ ॥

१० पु. अ. त.— गुह्यतमत्वज्ञापनायोच्यमानस्य सर्वो-
त्तमत्वमाह— राजविद्येति । इदमुच्यमानं राजविद्या
विद्यानां राजा, ब्रह्मविद्यात्मकमित्यर्थः । राजगुह्यं गुह्यानां
गोप्यानां राजा, विद्यासु मुख्यत्वात् ; गोप्येषु मुख्यत्वात्
कस्यापि न वक्तव्यमिति भावः । पवित्रं, परमपावनमित्यर्थः ।

उत्तमं सर्वोत्कृष्टम् । प्रत्यक्षावगमं साक्षात्फलात्मकं, दृष्टफल-
रूपमित्यर्थः । धर्म्यं धर्मोत्पादकं, कर्तुं सुसुखं सुखेन कर्तुं
योग्यम्, अव्ययं अविनाशि । यद्वा— अव्ययं कर्तुं स्वसुखं
सुसुखं परमसुखमित्यर्थः ॥ २ ॥

११ नी० भा० दी०— एतदेव स्तौति— राजविद्येति । विद्यानां राजा इति राजविद्या अध्यात्मविद्या,
गुह्यानां राजा इति राजगुह्यम् । 'राजदन्तादिषु परम्' [अष्टा. २।२।३१] इत्युपसर्जनस्य परनिपातः ।
पवित्रं पावनं उत्तमं पूर्वापरदुरितनाशाश्लेषहेतुत्वात् प्रायच्छित्ताद्यपेक्षया श्रेष्ठम् । प्रत्यक्षावगमं प्रत्यक्षं नित्याप-
रोक्षं यत्प्रत्यगात्मवस्तु, तदेव याथात्म्येनावगम्यतेऽनेनेति प्रत्यक्षावगमम् । प्रत्यक्षेण सुखादिवदवगमो यस्येति
वा । अस्मिन्पक्षे विज्ञानसहितमिति विशेषणस्य श्लोकान्तरस्थत्वाच्च तेन पौनरुक्त्यदोषः । तर्ह्यपूर्वत्वाभावाच्चिफलं
स्थादत् आह— धर्म्यं धर्मादनपेतम् । तथा हि क्षणमपि प्रत्यगात्माकारवृत्तौ सदां श्रूयते "क्षणमेकं क्रतुशतस्य
(अपि) चतुस्तप्रत्या यत्फलं तदवाप्नोति " [अ. शिखो. ३] इति । तर्हि दुस्साध्यं स्यात्, नेत्याह— सुसुखं
कर्तुमिति । कर्तुं सम्पादयितुं आविष्कर्तुं सुसुखं अनायाससाध्यं, अज्ञानापनयमात्रसिद्धत्वात् । तर्हि आशुविना-
शिफलं इति चेत् ; अव्ययं वस्तुमात्रविषयत्वादनन्तफलं, न तु कर्मफलवन्नश्यति ॥ २ ॥

अश्रद्धधानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप ! ।

अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ३ ॥

१ शां. भा.— ये पुनः— अश्रद्धधानाः श्रद्धाविरहिता आत्मज्ञानस्य धर्मस्यास्य स्वरूपे तत्फले च
नास्तिकाः पापकारिणोऽसुराणामुपनिषदं देहमात्रात्मदर्शनमेव प्रतिपन्नाः, असुत्पः पापाः पुरुषाः परन्तप !

१ सुखसाध्यमिदं ज्ञानं यदिदानीं विवक्षितम् । कथं तर्हि जनाः सर्वे वर्तन्ते मृत्युवर्त्मनि ? ॥
ये न जानन्ति शास्त्राणि सन्तु ते, ये तु तद्विदः । मृत्योर्मुखे कथं तेऽपि निपतन्ति पुनः पुनः ? ॥
कौन्तेयस्येत्थमाकृतं विदित्वा विष्टश्रवाः । कथा स्वयं स्वघातं ते कुर्वते तदिहागदत् ॥
अस्य ज्ञानस्य धर्माख्यं प्राप्तिमार्गमदुर्गमम् । येन श्रद्धयते तेषां न दुराणं कथं त्विदम् ? ॥
कल्पद्रुमूलसरणिं विदितामप्युपेक्ष्य ये । अन्यतो यान्ति तैः प्राप्यः कथं वा स सुरद्रुमः ? ॥
उपेक्षन्ते तथा धर्मं ज्ञानस्याश्रद्धयाऽस्य ये । ते मामप्राप्य शास्त्रज्ञा अपि भ्राम्यन्ति संसृतौ ॥
प्राप्य स्थानं किमप्यस्मात्प्रत्यावृत्तिनिवर्तनम् । तत्कुतो वाश्रद्धधाना निवर्तन्तेऽत्र पुरुषाः ? ॥
मृत्युसंसारमार्गं ते वर्तन्ते प्रागपि ध्रुवम् । निवर्तन्ते कथं नाम ? कुत्र गत्वाऽथ तत्पुनः ? ॥
सन्देहस्यापि भगवानस्येह वदतां वरः । अश्रद्धधाना इत्यत्र समाधानमदीध्वनत् ॥
यैर्हि ज्ञानमिदं प्राप्तं पीतं पीयूषमेव तैः । प्रत्यावृत्तिः कुतस्तेषां मृत्युसंसारवर्त्मनि ? ॥
येऽस्य ज्ञानस्योपलब्धये गीताभागवतादिषु । मार्गाः प्रोक्तास्तान्विदित्वाऽप्यश्रद्धां तत्र विप्रति ॥
ते तु प्राप्यापि पीयूषप्रपाद्वारमपावृतम् । निवर्तन्ते हतधियः सुधाऽत्र न भवेदिति ॥
लभ्या यत्र सुधा तदेत्य सदनं मत्वाऽथ सौवीरकं स्यात्तत्रेत्यपसूत्य गेहमपरं गत्वारनालं पुनः ।
पर्याप्तं प्रविशन्ति दैवमुषितां अश्रद्धधानास्तथा ज्ञानस्यास्य पथो निवृत्य विदिताद्यध्वान्मजन्ते ऽपरान् ॥
युद्धानिवृत्तोऽपि ममोपदेशं श्रुत्वाऽधुना तापयितुं परास्त्वम् ।
समुद्यतोऽस्यर्जुन ! तन्मदीये नाश्रद्धधानोऽसि वचःप्रपञ्चे ॥
श्रद्धास्यसि ज्ञानपथेऽपि तस्मादस्मिन्निति न्यानगतल्पमर्थम् ॥
आमन्त्रयन्नत्र परंतपेति पुरन्दरस्यात्मजमब्जनाभः ॥

इति व्याचष्टेऽत्र वामनः । धर्मस्येति पदं 'धर्म्यस्य' इति पठित्वा धर्मशब्दवाच्यभगवद्विषयस्येति विवृण्वतेऽपरं—अविगीता ।

अप्राप्य मां परमेश्वरं, मत्प्राप्तौ नैवाऽऽशङ्केति मत्प्राप्तिमार्गसाधनभेदभक्तिमात्रमप्यप्राप्येत्यर्थः । निवर्तन्ते निश्चयेनाऽऽवर्तन्ते । क्व ? मृत्युसंसारवर्त्मनि मृत्युयुक्तः संसारो मृत्युसंसारस्तस्य वर्त्म नरकतिर्यगादि-प्राप्तिमार्गस्तस्मिन्नेव वर्तन्त इत्यर्थः ॥ ३ ॥

२ आ. शां. व्या.— आत्मज्ञानाख्ये धर्मे श्रद्धावतां तन्निष्ठानां परमपदप्राप्तिमुक्त्वा ततो विमुखानां संसारप्राप्तिमाह— ये पुनरिति । आत्मज्ञानतत्फलयोर्नास्तिकानेव विशिनष्टि—

पापेति । उक्तानामात्ममरीणां भगवत्प्राप्तिसम्भावनाभावात्, 'अप्राप्य मां' इत्यप्रसक्तप्रतिषेधः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— मत्प्राप्ताविति ॥ ३ ॥

३ रा. भा.— अस्योपासनाख्यस्य धर्मस्य निरतिशयप्रियमद्विषयतया स्वयं निरतिशयप्रियरूपस्य परमनिश्चयस्वरूपमत्प्राप्तिसाधनस्याव्ययस्योपादानयोग्यदशां प्राप्य अश्रद्धाणाः विश्वासपूर्वकत्वरारहिताः पुरुषाः मामप्राप्य मृत्युरूपे संसारवर्त्मनि नितरां वर्तन्ते; अहो महदिदमाश्चर्यमित्यर्थः ॥ ३ ॥

४ वे. ता. चं.— उक्तप्रकारश्रद्धेयज्ञानानुष्ठानाभावे मोक्षो न सिद्धयतीति दर्शयन् स्वरूपतः फलतश्च निरतिशयसुखरूपस्य सत्त्वरनुष्ठानाभावे हेतुं च वदन् "नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय" [यजुस्सं. ३१।१८थे. उ. ३।८] इत्यादिकमुपबृंहयति 'अश्रद्धाणाः' इति श्लोकेन । 'अस्य' इति पूर्वोक्तसर्वाकारपरामर्श इत्याह निरतिशयेत्यादिना । धर्मस्येति सम्बन्धसामान्यविषयायाः षष्ठ्याः फलितान्वयप्रदर्शनायाह उपादानयोग्यदशां प्राप्येति । यद्वा श्रद्धानिषेधस्तत्प्रसङ्गे सति हीत्यभिप्रायः । कारण-निवृत्तेः कार्यानुष्ठाननिवृत्तिपर्यन्तत्वप्रदर्शनायोक्तं विश्वासपूर्वकत्वरारहिता इति । मृत्युरूप इति बाधकस्वरूप इत्यर्थः, अथवा मरणगर्भत्वादेव मृत्युरूपता । 'निवर्तन्ते' इत्यत्र प्रति-

निवृत्तिविक्षायां मवधिसाकाङ्क्षत्वाद्वा च तन्निर्देशाभावात्, 'मामप्राप्य' इति पृथङ्निर्दिष्टत्वेन परमपुरुषस्याप्यवधित्वकल्पनायोगात्, 'संसारवर्त्मनि' इति सप्तम्याः स्वरसत आधेयसाकाङ्क्षत्वात्, उपसर्गाणां चानेकार्थत्वात् नितरां वर्तन्त इत्युक्तम् । स्वरूपतः फलतश्च निरतिशयपुरुषार्थं सुकरं चोपासनं ज्ञात्वाऽपि परित्यज्य पुरुषाः पुरुषार्थतारतम्यविदोऽपि निरतिशयापुरुषार्थमयं संसारमादरेण सेवन्त इति विस्मयाविद्धस्येश्वरस्य इदं वचनमित्यभिप्रायेणाह अहो इति । आश्चर्यतमो दुष्कर्मप्रभाव इत्यभिप्रायेणाह महदिदमाश्चर्यमिति । अश्रद्धाहेतव आन्तरशा-त्रवोऽपि त्वया निराकार्या इति 'परन्तप !' इति सम्बुद्धेर्भावः ॥ ३ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३ ॥

७ ह. पै. भा.— अश्रद्धाणाः श्रद्धारहिताः पुरुषा धर्मस्यास्य ज्ञानलक्षणस्यानुष्ठानेऽश्रद्धाणा इति सम्बन्धः ! अप्राप्य मां परमात्मानं निवर्तन्ते प्रत्यागच्छन्ति मृत्युयुक्तसंसार एव वर्त्म तत्र मृत्यु-संसारवर्त्मनि ॥ ३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— यद्येवं सुसम्पादमक्षयफलं च ज्ञानम्, तर्हि किमिति न सर्वोऽपि तत्र प्रवर्तते ? तत्राह— अश्रद्धा-धाना इति । अस्य ज्ञानाख्यधर्मस्य स्वरूपे अश्रद्धाणाः श्रद्धारहिताः । यद्वा धर्मस्येति कर्मणि षष्ठी । इमं धर्ममश्रद्धा-

धाना आस्तिक्येनास्वीकुर्वन्तः मामप्राप्य मृत्युरूपे मृत्युयुक्ते वा संसारमार्गे निवर्तन्ते नितरां वर्तन्ते तत्रैव परिभ्रमन्ति, अहो आश्चर्यमित्यर्थः ॥ ३ ॥

९ व० त० दी०— अस्य ज्ञानस्य मध्ये धर्मस्य भजनलक्षणस्य, पाठान्तरे तु धर्मस्य तत्सहितज्ञानस्य वा श्रद्धा-रहिताः पुरुषा ये ते मां पुरुषोत्तममप्राप्य मृत्युरूपे संसारे नितरां वर्तन्ते ॥ ३ ॥

१० पु. अ. त.— एवं पूर्वं 'ते प्रवक्ष्यामि' [१११] इत्यनेन श्रद्धाध्यानाय तुभ्यं कथयामीति प्रतिज्ञाय एतदश्रद्धाधानाः संसारं प्राप्नुवन्तीति कथनेनैतस्योत्तमत्वं प्रतिपादयति— अश्रद्धाधाना इति । हे परन्तप ! मत्प्राप्तादात्मकोऽकृष्टतपो-युक्त ! इदं ज्ञानं महाक्यरूपमश्रद्धाधानाः पुरुषाः योगज्ञा अपि

अस्य धर्मस्य फलरूपं मां अप्राप्य मृत्युयुक्ते संसारमार्गे निवर्तन्ते परिभ्रमन्ति "जायस्व स्रियस्व" [छां. उ. ५।१०।८] इति तृतीयमार्गाभिनिविष्टा भवन्तीत्यर्थः । 'अश्रद्धाधानाः' इति कथनेन श्रद्धामात्रेणापि संसाराभावो व्यञ्जितः ॥ ३ ॥

११ नी० भा० दी०— तर्हि कुत एतज्ज्ञानं सर्वे न सम्पादयन्तीत्याह— अश्रद्धाधाना इति । स्पष्टार्थः श्लोकः ॥ ३ ॥

अद्वैतप्रपञ्चमिथ्यात्वमद्वैतब्रह्मतत्त्वज्ञानं च ।

मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना ।

मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ॥ ४ ॥

न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम् ।

भूतभृन्न च भूतस्थो ममाऽऽत्मा भूतभावनः ॥ ५ ॥

१ शां. भा.— स्तुत्याऽर्जुनमभिमुखीकृत्याऽऽह— मयेति । मया मम यः परो भावस्तेन ततं व्याप्तं सर्वमिदं जगत्, अव्यक्तमूर्तिना न व्यक्ता मूर्तिः स्वरूपं यस्य मम सोऽहमव्यक्तमूर्तिः, तेन मयाऽव्यक्तमूर्तिना, करणागोचरस्वरूपेणेत्यर्थः । तस्मिन्मय्यव्यक्तमूर्तौ स्थितानि मत्स्थानि सर्वभूतानि ब्रह्मादीनि

१ मया आततमिति वा । 'तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सुरयः । दिवीव चक्षुराततम् ॥' (ऋ. र्सं. १।२।७) इति श्रुतेः । आततं व्याप्तं समवायिकारणतया तन्तुभिरिव पटः । मा परमात्मनो माया, तथा वा । 'देव्या यया ततमिदं जगदात्म-शक्त्या निश्शेषदेवगणशक्तिसमूहमूर्त्या ।' (दु. सप्त. ४।२) इत्युक्तेः । अस्मिन्पक्षे मूर्तिशब्दस्य पुंस्त्वं ज्ञेयम् । अव्यक्त-मूर्तिना इति पुरः स्थितचतुर्भुजाद्याकारविशिष्टव्यक्तमूर्तिव्यावृत्त्यर्थमिति केचित् ।

अत्र वामनेन विवक्षितं सविज्ञानं 'ज्ञानमेवापरोक्षेणोपदिशति द्वाभ्यां' इत्युपक्रम्य 'पश्य' इत्युत्तरश्लोकस्थं पदं च १ मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना पश्य, २ मत्स्थानि सर्वभूतानि पश्य, ३ न चाहं तेष्ववस्थितः पश्य, ४ न च मत्स्थानि भूतानि पश्य, ५ मे ऐश्वरं योगं पश्य, इति पञ्चधा योजयित्वा आयेन सपादपद्येन ज्ञानं, शेषेण पादत्रयेण च विज्ञानं विव्रियत इति महता संरम्भेण प्रपञ्चितम् । तत्सन्दर्भस्यातिविस्तृतत्वात्तेनैव स्वीयायां श्रुतिकल्पतायामनूदितस्तत्सङ्केप एवात्र सङ्गृह्यते— मत्स्थानि सर्वभूतानि जीवदृष्ट्या, किरणकदम्बस्थानि यथाऽम्बुनि मृगदृष्ट्या । अत एव न चाहं तेष्ववस्थितः, न हि किरणकदम्बोऽम्बुववस्थितः; तदभावात् । अन्यथा त्वपरिच्छिन्ने यदा सत्यत्वेन भूतानीत्युच्यते, तदा असङ्गेऽपि नभोवत्तेषु व्या-पकत्वस्य दुर्वारत्वात् न चाहं तेष्वित्यधटनाज्जगन्मिथ्येति भावः सूचितः । अतएव न च किरणेष्वम्बुवस्ति, मिथ्यात्वादित्याह— न च मत्स्थानि भूतानीति । भोः पार्थ ! तव दृष्टिमङ्गीकृत्य मत्स्थानि सर्वभूतानीत्युक्तम्, नाहं तेष्ववस्थित इति तु महदृष्ट्या । न च तानि मृषाम्बुसदृशानि मथ्यम्बुत्वेन वर्तन्ते; यतस्तेष्वहमस्मीति मया वक्तव्यम्, तस्मात्त्वमधुना निवृत्तायामविद्यायां मम युक्तिचातुर्यं पश्येत्याह— पश्य मे योगमैश्वरमिति । यस्मान्मम दृष्टयैवम्, तव दृष्ट्या तु सन्त्येव; ततो मत्स्थानि केवलं तानि न सन्तीति वक्तुं न शक्यते । अनादितया तव दृष्ट्या सत्यत्वेन दृश्यत्वादित्याह— 'भूतभृन्न च भूतस्थः' इति । भूतभृदेवाहं— तव दृष्ट्या यथा विद्यमानत्वेन दृश्यन्ते, तथा तान्यहं धारयामीति कृत्वा भूतभृदहम् । 'इयं विसृष्टिर्यत आबभूव यदि वा दधे' (ऋ. सं. ८।७।११) इत्यन्तश्रुतेः । वस्तुतस्तदभावान्न च भूतस्थः । तानि तव दृष्ट्या धारयामि, अतः केवलं न धारयामीति वक्तुमशक्यत्वात्, भूतभृत्त्वमङ्गीकृत्य न च भूतस्थ इत्युच्यते, यथाश्रुत्या केवलं 'न दधे' इति वक्तुमशक्यत्वात् 'यदि वा न' इत्युच्यते । तस्माज्जगत्त्वमेवैतादृशम्, न्यायाभ्यायसिद्धत्वात् । ननु तर्हि किमित्येवं रूपं विश्वं त्वया सृज्यते ? इति चेत्, अनादितया मदुपाधेः सहजः स्वभाव एवेत्यमिति वदन् मिथ्यात्वं स्फुटयति— 'ममात्मा भूतभावनः' इति । ममात्मा मच्चि-च्छक्तिसृष्टः भूतभावनः भूतानि भावयति कल्पयतीति तथा । "असतोऽधि मनः सृजत" () इति श्रुतेः ॥

अत्रेदं तद्वचम्— ब्रह्मणो निर्धर्मकत्वात् स्वस्मिन् भूतानि सन्ति, वा न सन्तीत्युभयं वृत्तिरूपं ज्ञानं वक्तुं न शक्यते । तस्मा-न्मायाशबलितेन ज्ञानेन तदुभयं चिन्त्यम् । तत्र माया द्विविधा— त्रिगुणाविद्या, सत्त्वैकमात्रा शुद्धविद्या चेति । अविद्यादृष्ट्या भूतानि सन्तीति प्रतीतिः, विद्यादृष्ट्या न सन्तीति । तत्रार्जुनस्याद्या दृष्टिस्तत्प्रतीत्या मत्स्थानीत्युक्तम् । तथाप्यविद्यादृष्टेर्भ्रमरूपत्वात् यानि सन्तीति प्रतीयन्ते, तेषां दृग्भ्रमरूपमात्रत्वात् 'न ह्यहं तेषु' इत्युक्तम् । वस्तुतस्तत्स्वरूपदृष्ट्या 'न च तानि मयि' इत्युक्त्या जीवपरमेश्वरयोरविद्याविद्याख्यदृष्टिद्वयप्रतीतिरुक्ता । तत्र दृष्टिद्वयप्रकाशकं यत्त्वमधिष्ठानम्, तदुभयत्र सममिति निगूढाभिप्रायः । तस्माज्जगन्मरीच्यम्बुवदिति सिद्धम् ॥ (श्रु. क. अ. २४) इति ॥

अयमाशयः— मत्स्थानि सर्वभूतानि गुणे फणिवत् । गुणाविद्यावतां दृष्ट्या । न चाहं तेष्ववस्थितः— न हि गुणज्ञदृष्ट्या गुणः सर्पे विद्यते, सर्पाभावात् । ननु मत्स्थानीत्यङ्गीकृत्य कथं न चाहं तेष्ववस्थित इत्युच्यते ? तत्राह— न च मत्स्थानि भूतानीति । वस्तुतो भूतानि मत्स्थानि चेत्, तेषु नाहमिति वक्तुमयोग्यं स्यात् । यत्तु सन्तीत्युच्यते, तच्छुक्तौ रजतवत् । तस्माद्भूतानि ब्रह्माण्डविप्रहादित्तुर्मुखादिलीलारूपाणि मयि सन्त्यपि न सन्त्येवेति युक्तम् । तदसत्यत्वं बोधयितुमेवमुपदिश्य, एतज्जगदिति धिया मा पश्य, किन्तु मयुक्तिचातुर्यमित्येव पश्येत्याह— पश्य मे योगमैश्वरमिति । मिथ्या कार्यकारणरूपं काचिदीश्वरशक्तिर्गुणे फणिवत् ब्रह्मणि जगदाकारेण भातीत्यलं विस्तरैरिति । (श्रु. क. १९) — अविर्गता ।

स्तम्बपर्यन्तानि । न हि निरात्मकं किञ्चिद्भूतं व्यवहारायावकल्पते, अतो मत्स्थानि मयाऽऽत्मनाऽऽत्म-
वत्त्वेन स्थितानि, अतो मयि स्थितानीत्युच्यन्ते । तेषां भूतानामहमेवाऽऽत्मेत्यतस्तेषु स्थित इति मूढबुद्धी-
नामवभासतेऽतो ब्रवीमि न चाहं तेषु भूतेष्ववस्थितः, मूर्तवत्संश्लेषाभावेनाऽऽकाशस्याप्यन्तरतमो ह्यहम् ।
न ह्यसंसर्गि वस्तु क्वचिदाधेयभावेनावस्थितं भवति ॥ ४ ॥

२ आ. शां. व्या.— स्तुतिनिन्दाभ्यां ज्ञाननिष्ठां महीकृत्य
ज्ञानं व्याख्यातुमारभते— स्तुयेति । सोपाधिकस्य व्याप्य-
सम्भवमभिप्रेत्य विशिनष्टि— ममेति । अनवच्छिन्नस्य भग-
वद्रूपस्य निरुपाधिकत्वमेव साधयति— करणेति । व्याप्य-
व्यापकत्वेन जगतो भगवतश्च परिच्छेदमाशङ्क्याऽऽह— तस्मि-
न्निति । तथापि भगवतो भूतानां चाऽऽधाराधेयत्वेन भेदः

स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— न हीति । निरात्मकस्य व्यवहारा-
नर्हत्वे फलितमाह— अत इति । ईश्वरस्य भूतात्मवे तेषु
स्थितिः स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— तेषामिति । तस्य तेषु
स्थित्यभावं व्यवस्थापयति— मूर्तवदिति । संश्लेषाभावेऽपि
किमिति नाऽऽधेयत्वं ? अत आह— नहीति ॥ ४ ॥

१ शां. भा.— अत एवासंसर्गित्वान्मम— न च मत्स्थानि भूतानि ब्रह्मादीनि । पश्य मे योगं
युक्तिं घटनं मे ममैश्वरमीश्वरस्ये ममैश्वरं योगं, आत्मनो याथात्म्यमित्यर्थः । तथा च श्रुतिरसंसर्गित्वादस-
ङ्गतां दर्शयति “ असङ्गो न हि सज्जते ” [बृ. उ. ३।९।२६] इति । इदं चाऽऽश्चर्यमन्यत्पश्य भूतभृत् ,
असङ्गोऽपि सन्भूतानि विभर्ति, न च भूतस्थः, यथोक्तेन न्यायेन दर्शितत्वाद्भूतस्थत्वानुपपत्तेः । कथं
पुनरुच्यतेऽसौ ममाऽऽत्मेति ? विभज्य देहादिसङ्घातं तस्मिन्नहङ्कारमध्यारोप्य लोकबुद्धिमनुसरन्व्यपदिशति
ममाऽऽत्मेति, न पुनरात्मन आत्माऽन्य इति लोकवदजानन् । तथा भूतभावनो भूतानि भावयत्युत्पाद-
यति वर्धयतीति वा भूतभावनः ॥ ५ ॥

२ आ. शां. व्या.— परमेश्वरस्य भूतेषु स्थित्यभावेऽपि
भूतानां तत्र स्थितिरास्थितेति कुतोऽसङ्गत्वं ? तत्राऽऽह— अत
एवेति । ‘न च’ इत्यत्र चकारोऽवधारणार्थः । भूतानामीश्वरे नैव
स्थितिरित्यत्र हेतुमाह— पश्येति । आत्मनोऽसङ्गत्वं स्वरूप-
मित्यत्र प्रमाणमाह— तथा चेति । असङ्गत्वेदीश्वरस्तर्हि कथं
‘मत्स्थानि सर्वभूतानि’ [९।४] इत्युक्तं ? कथं च तथोक्त्वा
‘न च मत्स्थानि’ इति तद्विरुद्धमुदीरितं ? इत्याशङ्क्याऽऽह—
इदं चेति । तर्हि भूतसम्बन्धः स्यादिति, नेत्याह— न चेति ।
यथोक्तेन न्यायेनासङ्गत्वेनेति यावत् । असङ्गतया वस्तुतो
भूतासम्बन्धेऽपि कल्पनया तदविरोधान्न मिथोविरोधोऽस्तीति

भावः । आत्मनः सकाशादात्मनोऽन्यत्वायोगात्कृतः सम्बन्धो-
क्तिः ? इत्याशङ्क्याऽऽह— असाधिति । विभज्येति । यथा
लोको वस्तुतत्त्वमजानन्भेदमारोप्य ममायमिति सम्बन्धमनु-
भवति, न तथेह सम्बन्धव्यपदेश आत्मनि स्वतो भेदाभावात् ;
अतो भेदेऽस्त्येव लोके सम्बन्धबुद्धिदर्शनमनुसरन्भगवानात्मनो
देहादिसङ्घातं विभज्याहङ्कारं तस्मिन्नारोप्यासौ ममाऽऽत्मेति
भेदं व्यपदिशति । तथा च सङ्घातस्य ममेति व्यपदेशात्ततो
निकृष्टस्य स्वरूपस्याऽऽत्मशब्देन निर्देशान्न भूतस्थोऽसावित्यर्थः ।
पूर्वोक्तासङ्गत्वाङ्गीकारेणैवाऽऽत्मा भूतानि भावयतीत्याह—
तथेति ॥ ५ ॥

३ रा. भा.— शृणु तावत्प्राप्यभूतस्य ममाचिन्त्यमहिमानं इदं चेतनाचेतनात्मकं कृत्स्नं जगत् ,
अव्यक्तमूर्तिना अग्रकाशितस्वरूपेण मया अन्तर्यामिणा ततं, अस्य जगतो धारणार्थं नियमनार्थं च शेषित्वेन
व्याप्तमित्यर्थः । यथाऽन्तर्यामिब्राह्मणे “ यः पृथिव्यां तिष्ठन्.... यं पृथिवी न वेद ” [बृ. उ. ३।७।३]
“ य आत्मनि तिष्ठन्... यमात्मा न वेद ” [श. प. ब्रा. १।४।६।५।५।३०] इति चेतनाचेतनवस्तुजातै-
रदृष्टेनान्तर्यामिणा तत्रतत्र व्याप्तिरुक्ता । ततो मत्स्थानि सर्वभूतानि सर्वाणि भूतानि मय्यन्तर्यामिणि
स्थितानि । तत्रैव ब्राह्मणे “ यस्य पृथिवी शरीरं यः पृथिवीमन्तरो यमयति ” [बृ. उ. ३।७।३]
“यस्यात्मा शरीरं... य आत्मानमन्तरो यमयति” [श. प. ब्रा. १।४।६।५।५।३०] इति शरीरत्वेन निय-
म्यत्वप्रतिपादनात्तदायत्ते स्थितिनियमने प्रतिपादिते, इति शेषित्वं च । न चाहं तेष्ववस्थितः, अहं तु न
तदायत्तस्थितः, मत्स्थितौ तैर्न कश्चिदुपकार इत्यर्थः । न च मत्स्थानि भूतानि, न घटादीनां जलादेरिव
मम धारकत्वम् । कथम् ? मत्सङ्कल्पेन । पश्य ममैश्वरं योगम्— अन्यत्र कुत्रचिदसम्भावनीयं मदसाधारण-

माश्चर्यं योगं पश्य । कोऽसौ योगः ? भूतभृन्न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः सर्वेषां भूतानां भर्ताऽहं,
न च तैः कश्चिदपि ममोपकारः । ममात्मैव भूतभावनः मम मनोमयः सङ्कल्प एव भूतानां भावयिता
धारयिता नियन्ता च ॥ ४ ॥ ५ ॥

४ वे. ता. चं.— एवमव्यायप्रधानार्थस्य प्रापकस्य माहा-
त्म्यमुक्तम् ; अथ प्राप्यमाहात्म्यद्वाराऽपि तदेव स्थिरीक्रियत
इत्यभिप्रायेणाह शृणु तावदिति । 'इदं सर्वम्' इति निर्देशः
प्रमाणसिद्धसमस्तवस्तुपर इत्यभिप्रायेण इदं चेतनाचेतना-
त्मकमित्युक्तम् । 'अव्यक्तमूर्तिना' इत्यस्य विग्रहविषयत्वे-
ऽन्नानुपयोगात्स्वरूपविषयोऽयमौपचारिकः प्रयोग इति दर्शयितुं
अप्रकाशितस्वरूपेणेत्युक्तम् । आकाशवत्सन्निधिमात्ररूप-
व्याप्तियुदासाय बहुप्रमाणसिद्धो व्याप्तिप्रकारः 'मया' इत्यने-
नाभिप्रेत इत्याह अन्तर्यामिणेति । उक्तप्रकाराया व्याप्तेः
प्रयोजनं तन्निदानं च दर्शयति अस्येति । अत्र धारणमनन्तर-
ग्रन्थसिद्धम् ; अत एव नियमनमप्यर्थसिद्धम् । धारणं हि
प्रशासनाधीनं श्रूयते । शेषित्वं तु प्रागुक्तं, शरीरित्वेनार्थ-
सिद्धं च । अप्रकाशितस्वरूपत्वेन नियामकत्वेन च सर्वव्याप्तिं
श्रुतौ दर्शयति यथेति । पृथिव्युदाहरणं तत्प्रकरणोक्तसर्वा-
चेतनोपलक्षणार्थम् । उक्तप्रकारव्यापकत्ववशात् 'मत्स्थानि'
इत्यनेन जगतः पृथक्सिद्धता निरस्यत इत्यभिप्रायेणाह ततं
इति । श्रीविश्वरूपादिषु विग्रहाश्रितत्वमपि सर्वस्योच्यते ;
अत्र तु स्वरूपनिष्ठतेत्यपौनरुक्त्याय— मय्यन्तर्यामिणी-
त्युक्तम् । अनयोर्धारणनियमनयोरपि व्याप्त्या सहाधीतता-
माह— तत्रैवेति । स्थितिनियमने— स्थितिप्रवृत्ती इत्यर्थः ।
शरीरशरीरित्ववचनात् धृतिः शेषित्वं च तत्रार्थसिद्धे इत्यभि-
प्रायेणाह शेषित्वं चेति । 'मया ततमिदं सर्वम्' इत्यभि-
धायैव 'न चाहं तेष्ववस्थितः' इति वचनं व्याहृतम् , 'यः
पृथिव्यां तिष्ठन्' इत्यादिश्रुतिविरुद्धं चेत्यत्राह अहं त्विति ।
'मत्स्थानि सर्वभूतानि' इति प्रस्तुतप्रकारा स्थितिरत्र निषि-
ध्यते । "स भगवः कस्मिन् प्रतिष्ठितः" इत्यत्र "स्वे महिन्नि
यदि वा न महिन्नि" [छां. उ. ७।२।११] इति हि श्रूयत इति
भावः । उक्तं विवृणोति मत्स्थिताविति । न कश्चिदिति
स्वरूपतः सङ्कल्पादृष्टादिना वेति भावः ।

'मत्स्थानि' 'न च मत्स्थानि' इत्येतद्व्याहृतमित्यत्राह— न
घटादीनामिति । मूर्ते हि मूर्तान्तरं पतनप्रतिघातिना संयो-
गेन धारयति ; न तथाऽत्रैति भावः । लोकदृष्टविपरीतं न
सम्भवतीत्यभिप्रायेण शङ्कते कथमिति । शरीरशरीरिणोरिव
सम्भवमभिप्रेत्याह मत्सङ्कल्पेनेति । स्वेच्छाधीनधारकत्वं
हि विहितम् । अस्वतन्त्रतया धारकत्वं तु निषिध्यत इत्यविरोध
इति भावः । 'ऐश्वर्यम्' इत्यनेनानन्यसाधारणत्वं फलितम् ।
'पश्य' इत्यनेन चाश्चर्यता द्योतितेत्यभिप्रायेणाह अन्यत्रेति ।
'योगः सन्नहनोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु' [अमरः ३।३।२२]
इति पाठात्सङ्कल्परूपं ध्यानमिह योगः, युज्यमानस्वभावादिर्वा ।
'पश्य मे योगम्' इत्युक्ते योगस्वरूपमेवानन्तरं वक्तव्यमिति
तदाकाङ्क्षां दर्शयति कोऽसाविति । 'भूतभृन्न च भूतस्थः'
इत्यत्रार्थोचित्यादहमित्येव विशेष्यम् । अथवा 'भूतभावनः'
इतिवत् 'ममात्मा' इति निर्दिष्टसङ्कल्पविशेषणत्वेऽपि फलित-
कथनं सर्वेषां भूतानां भर्ताऽहमित्यादि । 'आत्मा' इति
विशेषनिर्देशः परिसङ्ख्यानयात्तदतिरिक्तसहकारिव्यवच्छेदार्थ
इत्यभिप्रायेणाह ममात्मैवेति । 'ममात्मा' इति व्यधिकरण-
निर्देशस्वारस्यसिद्धमात्मशब्दार्थमाह मम मनोमयः सङ्कल्प
इति । एतेन देहादिसङ्घातेऽहङ्कारमध्यारोप्य लोकबुद्धयनुसा-
रेण 'ममात्मा' इति व्यपदेश इति शङ्करोक्तं प्रत्युक्तम् ।
सङ्कल्प एव मनःकार्यतयाऽन्यत्र प्रसिद्धो मनःप्रतिपादकेनात्म-
शब्देनात्र व्यपदिष्टः । यद्वा आत्मशब्दोऽत्र सङ्कल्परूपमनःपर
एव, 'मनसैव जगत्सृष्टि' [वि. पु. ५।२।११] 'मनोऽकुरुत
(आत्मन्वी) स्यामिति' [बृ. उ. १।२।१] इत्यादेः । तदर्थ-
ज्ञापनाय तु मनोमयशब्दः । धारणनियमनयोरेव प्रकृतत्वात् ,
अनन्तरश्लोके च निर्दिश्यमानत्वात् , सृष्टेश्च ततोऽप्यनन्तरं
वक्ष्यमाणत्वाद्वा 'भूतभावनः' इत्येतत्सत्तातादधीन्यनियमना-
द्युपलक्षणमित्यभिप्रायेणाह धारयिता नियन्ता चेति ।
अथवा 'भूतभृन्न च भूतस्थः' इत्यस्यैवायमर्थः ॥ ४ ॥ ५ ॥

५ आ. मा. भा.— प्रत्यक्षावगमशब्देनापरोक्षज्ञानसाधनत्वमुक्तम् । तज्ज्ञानाद्याह— मयेति ।
तर्हि किमिति न दृश्यते ? इत्यत आह— अव्यक्तमूर्तिनेति ॥ ४ ॥

६ ज. प्र. दी.— एवं तर्हि पुनरुक्तिः स्यात्, ब्रह्मविषयं
ज्ञानमित्यस्य ब्रह्मावगम्यते विषयीक्रियतेऽनेन ज्ञानेनेत्यस्य
च भेदाभावादित्यत आह— प्रत्यक्षेति । नावगमशब्देन
विषयीकरणमुच्यते, किन्तु अवगतिसाधनत्वम् । न च ज्ञानस्य
तद्विरुद्धम्, परोक्षज्ञानस्यापरोक्षज्ञानसाधनत्वोपपत्तेरिति भावः ।
'ज्ञानं विज्ञानसहितं प्रवक्ष्यामि' इति प्रतिज्ञाय 'यज्ज्ञात्वा' [९।१]

इत्यादिना तत्प्रशंसादिकमुक्तम् । अतः 'मया ततं' इत्यादि-
कमपि किं तथाभूतमेव किञ्चिदुत प्रतिज्ञातमुच्यते ? इति
शङ्कायामाह— तदिति । प्रतिज्ञातमित्यर्थः । यस्यापरोक्षज्ञान-
साधनत्वमुक्तं तदिति वा । कृत्स्नाध्यायप्रतिपाद्योक्तिरियम् ।
विशेषणवैयर्थ्यमाशङ्क्याह— तर्हीति । सर्वव्यापी चेदित्यर्थः ।
न दृश्यते सर्वत्रेति शेषः ॥ ४ ॥

५ आ. मा. भा.— मत्स्थत्वेऽपि यथा पृथिव्यां स्पृष्ट्वा स्थितानि न तथा मयीत्याह— न चेति ।
'न दृश्यश्चक्षुषा चासौ न स्पृश्यः स्पर्शनेन च' [म. भा. १।२।३२१।२१] इति हि मोक्षधर्मः । 'संज्ञासंज्ञः'

[म. भा. १२।३३८।४७] इति च । ममात्मा देह एव भूतभावनः । 'महाविभूतेर्माहात्म्यशरीर-' इति हि मोक्षधर्मे [म. भा. १२।३३८।१७४-७५] ॥ ५ ॥

६ ज. प्र. दी.—'मत्स्थानि सर्वभूतानि' [९।४] इत्युक्त्वा पुनः कथं 'न च मत्स्थानि' इति व्याहृतमुच्यते ? इत्यत आह— मत्स्थत्वेऽपीति । स्पृष्टेति । स्पर्शनेन्द्रियेण तां ज्ञात्वाऽन्योन्यधर्मसंक्रान्तिमासाद्य चेत्यर्थः । परमेश्वरस्य स्पर्शनाद्यवेद्यत्वे प्रमाणमाह— नेति । संज्ञया शब्देनैव संज्ञा सम्यग् ज्ञानं यस्यासौ तथोक्तः । मत्स्थानीत्यादेरुक्तत्वात् भूतभृदित्यादिकं पुनरुक्तमित्यत आह— ममेति । प्राग्भूताधारत्वादिकं स्वस्यो-

क्तम्, अत्र पुनरव्यक्तमूर्तिनेति मूर्तिवृत्तायां साऽस्मदादीनामिव भिन्नेति भ्रान्तिनिरासार्थं स्वलक्षणं स्वदेहस्योच्यत इत्यर्थः । भूतभावनत्वस्याधिकस्योक्तेश्च न पुनरुक्तिरिति भावेनोक्तम्— भूतेति । स्यादिदं व्याख्यानं यदि भगवद्देहस्येदं भवेत् । तदेव कुतः ? इत्यत आह— महाविभूतेरिति । माहात्म्यमेव शरीरं यस्यासौ तथोक्तः ॥ ५ ॥

७ ह. पै. भा.— मया तत् व्याप्तमिदं सर्वं जगत् । अव्यक्ता मूर्तिर्यस्य सोऽव्यक्तमूर्तिस्तेन मयेश्वरेणेन्द्रियागोचरस्वरूपेणेत्यर्थः । मत्स्थानि सर्वभूतानि सर्वप्राणिनः । न चाहं तेषु भूतेषु व्यवस्थितः ॥ ४ ॥ न च मत्स्थानि भूतानि मयि तिष्ठन्तीति मत्स्थानि । न चेमानि भूतानि मत्स्थानि । "असङ्को न हि सज्जते" [बृ. उ. ३।९।२६] इति श्रुतेः । पश्याऽऽलोक्य मे योगमैश्वरमीश्वरसम्बन्धिनम् । भूतानि विभर्तीति भूतभृत् । न च भूतस्थो न च भूतेषु तिष्ठति । मयेश्वरस्याऽऽत्मा भूतभावनो भूतान्युत्पादयतीति भूतभावनः ॥ ५ ॥

८ वं. ब्र. गि.— तदेवमुपदेश्यमाणस्य ज्ञानस्यान्वयव्यतिरेकसुखेण स्तुत्याऽर्जुनमभिसुखीकृत्य सम्प्रत्यद्वैतब्रह्मज्ञानमुपदिदिदुः प्रथमं द्वैतप्रपञ्चमिथ्यात्वमुत्पादयति साधनं— मयेति । इदं सर्वं चेतनाचेतनात्मकं जगत् मया तत् व्याप्तम् । ननु परिच्छिन्नत्वेनोपलभ्यमानस्य तव कथं जगद्ग्याप्तिः ? इत्याशङ्क्य, नानेन रूपेण मम व्याप्तिः, किन्त्वतीन्द्रियसञ्चिद्रूपेणेत्याह— अव्यक्तमूर्तिनेति । अव्यक्ता अतीन्द्रिया मूर्तिः स्वरूपं यस्य स तथोक्तस्तेन । कीदृशी तव जगद्ग्याप्तिरित्यत आह— मत्स्थानीति । चराचरात्मकानि सर्वभूतानि मयि तिष्ठन्तीति मत्स्थानि । न चाहं तेष्ववस्थितः । चकारस्तुशब्दार्थे । अहं तु तेषु भूतेषु नावस्थितः, "स भगवः कस्मिन्प्रतिष्ठित इति, स्वे महिस्मिन्" [छां. उ. ७।२।११] इत्यादिश्रुतिभिर्ब्रह्मणो निराधारत्वश्रवणात् "आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः" [सर्वो. ४] इत्यादिना च सर्वाधिष्ठानत्वेन सर्वव्याप्तिपरत्वात् । तथा च जगदधिष्ठानत्वरूपैव जगद्ग्याप्तिः, न तु तदधिष्ठानरूपत्वोक्त्यर्थः । अस्त्वेवं प्रपञ्चमिथ्यात्वे किमायातम् ? तत्राह— न च मत्स्थानीति । मत्स्थान्यपि च भूतानि न मत्स्थानि । तथा च शुक्तिरजतादेरिव प्रपञ्चस्य प्रतिपन्नोपाधावभावप्रतियोगित्वरूपं मिथ्यात्वं सिध्यतीति भावः । ननु कथमिदं युज्यते, मत्स्थानि न च मत्स्थानीति प्रतियोगितद्भावयोरैकत्र विरोधात् ? अत आह— 'पश्य मे योगमैश्वरम्' इति । मे ममासाधारणं, ऐश्वरं ईश्वरस्य मम वशे स्थितं योगमद्यदितघटनोपायम्, मायामिति यावत् । उक्तं हि— 'योगमायासमाहृतः' [७।२५] इति । तथा च मदीययोगमायावैभवस्यावितर्क्यत्वात् विरोधशङ्कावकाशः ।

अद्यतनीष्वपि खल्वेन्द्रजालिक्रमायासु परस्परविरुद्धान्याश्रयाणि बहुलमुपलभ्यन्ते; न हि तत्र विरोधचोयमवतरतीति भावः । यद्वा 'मत्स्थानि' 'न च मत्स्थानि' इत्युक्तयोः प्रपञ्चतद्भावयोरैकाधिकरणत्वविरोधशङ्कायां 'पश्य मे योगमैश्वरं' इति वदता भगवता प्रपञ्चस्य मायिकत्वात्परमार्थिकेन तदत्यन्ताभावेन सह तस्य न विरोधः, समानसत्ताकयोरैव प्रतियोगितद्भावयोः सामानाधिकरण्यविरोधादिति दर्शनम् ।

एवंद्वैतप्रपञ्चस्य मिथ्यात्वमुपदिश्याद्वितीयब्रह्मतत्त्वज्ञानमुपदिशति— भूतभृदिति । भूतानि चराचरात्मकानि भावयत्युद्भावयतीति भूतभावनः, तथा भूतानि विभर्ति पोषयतीति भूतभृत्, भूतभावनो भूतभृच्चपि सन्ममात्मा न भूतस्थः परमार्थतो न भूतसम्बन्धी, भूतानां कल्पितत्वात् । न हि कल्पितेन रजतत्वेन शुक्तेर्वस्तुतः सम्बन्धोऽस्ति । तथा च शुक्तावारोपितस्य रजतत्वस्य वास्तवारजतात्मकशुद्धितत्त्वाविघातकत्ववद्ब्रह्मण्यारोपितस्य द्वैतप्रपञ्चस्य वास्तवाद्वैतस्वरूपब्रह्मतत्त्वाविरोधित्वात्प्रित्युहमद्वितीयब्रह्मतत्त्वमिति भावः ।

यत्तत्र रामानुजव्याख्यानम्— 'इदं सर्वं जगन्मयाऽन्तर्यामिणा व्याप्तम्, 'यः पृथिव्यां तिष्ठन्पृथिव्या अन्तरः' [बृ. उ. ३।७।३] इत्यादिश्रुतेः । अतो मत्स्थानि मद्धीनानि सर्वभूतानि, अहं तु न तदधीनः । 'न च मत्स्थानि भूतानि' इति स्वाधारकत्वनिषेधः, स्वसङ्कल्पाधीनानीत्यर्थः । इति, तत्र; मत्स्थानि सर्वभूतानीति जगदधिष्ठानत्वपरम्, वाक्यशेषाद्बरोधेन 'मया तत्' [९।४] इत्यस्याधिष्ठानतया जगद्ग्याप्तिपरत्वस्यैव वक्तव्यत्वात् । न हि 'मत्स्थानि' इत्यस्य मद्धीनानीत्यर्थः, तथा सति 'न च मत्स्थानि' इति तन्नि-

वेधायोगात् । न चात्र स्वाधारकत्वरूपं मत्स्थत्वं निषिध्यत इति युक्तम् ; पूर्वत्र स्वाधीनत्वरूपं मत्स्थत्वं, अत्र स्वाधारकत्वरूपमिति वैरूप्यापातात् । न ह्येकरूपार्थं सम्भवति वैरूप्यं न्याय्यम् । “यः पृथिव्यां तिष्ठन्” इत्यादिश्रुतिरपि

ब्रह्मणो न पृथिव्याद्यधिष्ठानकत्वपरा, “स्वे महिम्नि” [छां. उ. ७।२।४।१] इत्यादि प्रागुक्तश्रुतिविरोधात् । किन्तु पृथिव्याद्यधिष्ठानतया तदन्वयित्वमात्रपरेत्यतो यथोक्त एवार्थः ॥ ४ ॥ ५ ॥

९ व० त० दी०— एवं ज्ञानं प्रस्तुत्याऽर्जुनमभिमुखीकृत्य स्वस्य महिमज्ञानं पूर्वमुपदिशति-मयेति । अव्यक्तोऽक्षरोऽविरुद्धधर्मप्रकृतिपुरुषात्मकः स्वेच्छया पृथग्भासि (वि) तोऽपि महिमरूपः कालात्मा च स बहिर्मर्यादांमार्गाधिदैवतं अध्यात्मस्वरूपं तन्मूर्तिना मयाऽन्तर्यामिणा च तदिदं सर्वं चेतनाचेतनात्मकं जगत्प्राकृतं ततम् । ‘अन्तश्चिदन्तर्यामितदङ्घ्रिरूपोऽक्षरश्चाव्यक्तपदवाच्यः’ इति स्थितमाकरे । स चान्तर्यामी चाहं अन्तर्यामिब्राह्मणे “यः पृथिव्यां तिष्ठन्पृथिवी यं न वेद य आत्मनि तिष्ठन्मात्मा न वेद” [बृ. उ. ३।७।३] इत्यादि निरूपितम् ॥ ४ ॥ तेन भूतानि पञ्चमहाभूतानि प्राणिजातानि च नामरूपज्ञानकर्मात्मकानि मत्स्थानि अस्ति-भाति-प्रियत्वेन रूपेण नास्ना च प्रकाशमाने मय्येवाक्षरे सर्वान्तर्यामिस्वरूपे उपादाने स्थितानि । द्वितीय-पक्षे मत्स्थानि भूतानि मदायत्तस्थितिकानीत्यर्थः । अहं तु न तदायत्तस्थितिरित्याह ‘नचाहं तेषु’ [९।४] इति । एवम्भूतो ममाखिलधर्माश्रयस्य मूलभूतस्य क्षराक्षरातीतस्य स्वैश्वर्यमहिमेति बोधयति ‘न च मत्स्थानि’ इति । निर्लेपतया विरुद्धसर्वधर्माश्रयत्वमाह । वस्तुतो न च मत्स्थानि नहि घटादीनामिव जलाद्यवलेपकत्वं (जलावधारकत्वं) मयि मदाधारशक्त्या तत्स्थितिरपि नान्यथेत्यचिन्त्यैश्वर्ययोगोऽयं ममेत्याह ‘पश्य मे योगमैश्वरं’ इति । तथाहि मे मनोमयसङ्कल्प एव सर्वं कर्तुं शक्तोऽलौकिकयोगः स एवान्यव्यामोहको मायापदव्यपदिश्यमानोऽपि क्वचित् स च ममात्माऽक्षरस्वरूपोऽध्यात्मधर्माख्यो भूतानां भावयिता नियन्ता च तमेतं पश्य मम विरुद्धधर्माश्रयमालोचय । स किम्भूतः ? भूतभृन्न च भूतस्थ इति । न तत्सजातीयः, अपितु भूम्याद्यन्तर्वर्ती पालक उद्गावकश्च ॥५॥

१० पु. अ. त.— एवं प्रतिज्ञाय तत्स्वरूपं च स्तुत्वा ज्ञानमेवाह द्वाभ्याम्— मयेति । अव्यक्तातिरिक्तेषु लौकिकेन्द्रियागोचरा स्वक्रियेच्छैकदृश्या मूर्तिः स्वरूपं यस्य । वक्ष्यति चाद्ये ‘दिव्यं ददामि ते चक्षुः’ [१।१।८] ‘भक्त्या खनन्यया’ [१।१।५४] इत्यादि । एतादृशेन मया इदं जगत् सर्वं जहजङ्गमात्मकमातृणस्तम्बान्तं ततं व्याप्तं, मत्क्रीडार्थं मदात्मकं मया सृष्टमित्यर्थः । यद्वा अव्यक्तमूर्तिना मया व्याप्तमिदं सर्वं जगत् अस्तीति शेषः । अयं भावः— आतृणस्तम्बान्तं सर्ववस्तुषु तत्तत्स्वरूपोऽहमेवास्मि, अव्यक्तत्वात्तथा सर्वैर्न ज्ञायते; एवं चेत्सर्वेषु भूतेषु तद्रूपः प्रविष्टो भवानाधिदैविकन्यायेन भविष्यतीत्यत आह— मत्स्थानीति । मत्स्वरूपस्थानि सर्वाणि सन्ति, सर्वाधारत्वात् । क्रीडेच्छया पृथक् तत्तद्रूपं प्रकटयामीति भावः । अपरिच्छिन्नत्वात् प्रकटमपि जगन्मध्येव तिष्ठति । तेषु न च अहम् । तेषु

परिच्छिन्नतया न तिष्ठामीत्यर्थः ॥ ४ ॥ ‘मत्स्थानि सर्वभूतानि’ [९।४] इत्युक्त्या भगवत्सते भिन्ना भविष्यन्तीति ज्ञानेन व्यापकत्वे भ्रमो मा भवत्वित्यत आह— न च मत्स्थानीति । च पुनः । तानि भूतानि जातान्यपि भिन्नतया मत्स्थानि न, किन्तु मदात्मकान्येवेत्यर्थः । ननु तर्हि कथं भेदप्रतीतिः ? इत्यत आह— पश्य मे योगमैश्वरमिति । मे ऐश्वरं कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुं समर्थत्वरूपं क्रीडात्मकं योगं पश्य । अयमर्थः— मया क्रीडार्थमभेदेऽपि भेदो बोध्यते । एतदेव विशदयति— भूतभृदिति । भूतानि आधारत्वेन धारयति स्वसार्थं पोषयतीति भूतभृत् । भूतानि पालयति तथा भावयति स्वभावभावितानि करोतीति भूतभावनः । एतादृशोऽपि सन् ममात्मा मदात्मस्वरूपं भूतस्थो न भवति । अयं भावः— तेषु क्रीडां कुर्वन्नपि यथा ते क्रीडार्थं सृष्टास्तत्र स्थिताः स्वाभिमानेन भिन्नतया तिष्ठन्ति तथाऽहं न तिष्ठामि ॥ ५ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं स्तुत्याऽभिमुखीकृत्य यद्वक्तव्यं तदाह— मयेति । मया इदं सर्वं जगत् ततं व्याप्तं, उपादानत्वात् कनकेनेव कुण्डलादीनि । ननु प्रागेवैतदुक्तं ‘अहं सर्वस्य (कृत्स्नस्य) जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा’ [७।६] इति । तथा च ‘राजविद्या’ [९।१२] इत्यादिस्तुतिरस्थाने एव कृता स्यात्, वक्तव्यविशेषाभावादिति चेत् ; अत्र ब्रूमः यथा “ यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति । तद्विजिज्ञासस्व । तद्ब्रूवति ” [तै. उ. ३।१] इति । ज्ञेयस्य ब्रह्मणो लक्षणं जगज्जन्मादिहेतुत्वमुक्त्वा तस्यानुगममन्नादिशब्दशब्दितेषु विराडादिषु दर्शयति । “ अन्नाद्धयेव खल्विमानि भूतानि जायन्ते ” [तै. उ. ३।२] “ प्राणाद्धयेव ” [तै. उ. ३।३] इत्यादिना । तस्य निर्णयवाक्यं तु “ आनन्दाद्धयेव खल्विमानि भूतानि जायन्ते ” [तै. उ. ३।६] इति “ सैषा भार्गवी वारुणी विद्या ” [तै. उ. ३।६] इति, तत्रैव विद्यायाः पर्यवसानाभिधानात् ; एवमिहापि सप्तमे ‘भूमिरापोऽनलो वायुः’ [७।४] इत्यादिना सर्वभूता-

त्मकस्य विराजो जगज्जन्मादिहेतुत्वं प्रदर्श्य पश्चात् 'अहं सर्वस्य (कृत्स्नस्य) जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा' [७।६] इत्यनेन मायाशबलेऽपि तत्प्रदर्श्येदानीं शुद्धे प्रत्यगात्मन्येव तद्दर्शयति स्थूलारुन्धतीन्यायेन प्रतिपत्तिसौकर्यार्थमिति गम्यते, 'राजविद्या' [९।२] इत्यादिना स्तुतत्वात् । यथा कश्चिदुर्लक्ष्यां सूक्ष्मामरुन्धतीं दिदर्शयिषु-स्वत्समीपस्थां स्थूलां तारामरुन्धतीति ग्राहयति प्रतिपद्यते चानेनैव क्रमेण प्रतिपत्ता, एवमिहापि कार्यकारण-प्रतिपत्तिद्वारा अकार्यकारणस्य शुद्धस्य प्रतिपत्तिर्युक्ता, अत एव भगवान् भाष्यकारो (शं.) 'मया तत्तमिदं सर्वं' इत्यत्र 'मया मम यः परो भावस्तेन तत् व्याप्तं' इति व्याचख्यौ । न तु 'अहं सर्वस्य जगतः प्रभवः' [१०।८] इत्यत्र मम यः परो भावः स सर्वस्य जगतः प्रभव इति । स च भगवतः कारणात्मनः परो भावः परमा-नन्द एव तेनैव चेदं ततम् । "आनन्दाद्भवेव" [तै. उ. ३।६] इत्युदाहृतश्रुतेस्तस्यैव जगदुपादानत्वेन तदीय-सत्तास्फूर्तिभ्यां जगतो व्याप्तत्वात् । अत एव 'अव्यक्तमूर्तिना' इति विशेषणम् । मायाशबलं हि कारणं बुद्धि-प्राह्यत्वात्करणगोचरः; शुद्धं तु बुद्धेः परत्वात्करणगोचर इति । किम्भूताकारेणानन्दः परिणमते ? इत्यत आह— मत्स्थानीति । मयि प्रत्यगानन्दे रज्ज्वां स्रक्सर्पदण्डधारादय इव सर्वभूतानि स्थितान्यतो मत्स्थानीत्यु-पचारादुच्यन्ते अधिष्ठानाध्यस्तयोर्वास्तवसम्बन्धायोगात् । एतदेवाह— न चेति । न चाहं परमानन्दस्तेषु भूते-ष्ववस्थितोऽस्मि, घटादाविव मृत्; अपरिणामित्वादेव ॥ ४ ॥ एवमभ्युपगतमानन्दस्य जगद्विवर्त्ताधिष्ठानत्वं तदप्यपवदति— न च मत्स्थानीति । अयं भावः— 'अस्य द्वैतेन्द्रजालस्य यदुपादानकारणम् । अज्ञानं तदुपाश्रित्य ब्रह्म कारणमुच्यते' इति वार्तिकोक्तेरज्ञानमेव जगत्कारणं तच्च तुच्छं, अहं चासङ्गः । ततश्च तुच्छतरेण तत्कार-येण भूतसङ्घेन न मामसङ्गस्याधाराधेयभावसम्बन्धोऽनिर्वचनीयोऽप्यस्ति । आवृतं हि रज्ज्वादिकमनिर्वचनीयेन सर्पादिना सम्बन्धयते । अहं तु सर्वदाऽनावृतः साक्षिरूपत्वात्तत्सम्बन्धाशून्य इति 'न च मत्स्थानि भूतानि' इत्युक्तिमिति । ननु साक्षिणस्तव ब्राह्मणो युवा सुखी चेति प्रतीच्येव भूतसम्बन्धानुभवात् कथं 'न च मत्स्थानि' इत्युक्तिरित्या-शङ्क्याह— पश्य मे योगमैश्वरमिति । मे मम भूतैः सह योगं युक्तिघटनां पश्य, ऐश्वरं ईश्वरेण मायाविना निर्मितं गगने गन्धर्वनगरमिव । अत एव मम कारणशरीरस्यात्मा प्रत्यगानन्दो भूतभृदपि भूतस्थो न चकारोऽप्यर्थेऽभिन्नक्र-मश्च । खमिव गन्धर्वनगरभृदपि तत्स्थं न, तस्य तदाकारेण परिणामासम्भवात् । एवंरूपोऽपि परानन्दरूपो ममात्मा स भूतभावनः भूतानां वृद्धिकरः । "एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति" [बृ. उ. ४।३।३२] "को ह्येवान्यात्कः प्राणयात् । यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्" [तै. उ. २।७] इत्यादिश्रुतिभ्यः; आकाशे अव्या-कृताख्ये स्वाधिष्ठानभूत आनन्दोऽनुस्यूतो न स्यात्तर्हि प्राणापानक्रियां कश्चिदपि न कुर्यात्, कारणगतं जाड्यं कार्येऽपि स्यात्, आकाशे आनन्दानुबन्धे तु कारणस्य चेतनत्वात्कार्यमपि चेतनावत्स्यादिति श्रुत्यर्थः । बृहदा-रण्यकेऽपि [३।८।७] "यदूर्ध्वं गार्गी दिवो यदवाक् पृथिव्या यदन्तरा द्यावापृथिवी इमे यदूर्ध्वं च भवच्च भविष्यच्चेत्याचक्षत आकाश एव तदोतं च प्रोतं चेति" इति मायाविनि सर्वस्योत्प्रोतत्वमुक्त्वा "कस्मिन्नु खल्वकाश ओतश्च प्रोतश्चेति" [७।८।७] इति अस्योत्तरम् "एतस्मिन्नु खल्वक्षरे गार्गी आकाश ओतश्च प्रोतश्च" [बृ. उ. ३।८।११] इति अस्थूलादिलक्षणस्याकाशाधारत्वमुक्तम् । तस्माद्युक्तमुक्तमाकाशशरीरेण भगवता कारणोपाधिनिष्कृष्टचिन्मात्राभिप्रायेण— ममात्मा भूतभावन इति ॥ ५ ॥

ब्रह्मणोऽसङ्गस्वभावत्वे दृष्टान्तः, दृश्यप्रपञ्चस्य मायामात्रत्वं च ।

यथाऽऽकाशस्थितो नित्यं वायुः सर्वत्रगो महान् ।
तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीऽपुपधारय ॥ ६ ॥

१ वामनस्तु श्लोकमिमम्—

मत्स्थानि सर्वभूतानि पश्येत्याज्ञापयत्ययम् । अभेदश्च ममानेन तरङ्गस्येव सिन्धुना ॥
तथापि सर्वभूतानि द्रष्टुं शक्तोऽस्मि नात्मनि । नहि सर्वाणि यादांसि बिभर्तुर्यैर्मिदन्वतः ॥
जानामि यावत्प्रत्येमि तावदेवाथ शिष्यते । यद्भूयिष्ठं कथं नाम तद्भूयं मयाऽऽत्मनि ? ॥
शङ्काकुलमिति ज्ञात्वा भगवन्मघवत्सुतम् । दृष्टान्तेन स्पष्टयति भूतानामात्मनि स्थितिम् ॥

—इत्यवतार्य व्याचष्टे—

१ शां. भा.—यथोक्तेन श्लोकद्वयेनोक्तमर्थं दृष्टान्तेनोपपादयन्नाह—यथेति । यथा लोक आकाश-
स्थित आकाशे स्थितो नित्यं सदा वायुः सर्वत्र गच्छतीति सर्वत्रगो महान्परिमाणतस्तथाऽऽकाशवत्
सर्वगते मय्यसंश्लेषेणैव स्थितानीत्येवमुपधारय विजानीहि ॥ ६ ॥

२ आ. शां. व्या.—सृष्टिस्थितिसंहाराणामसङ्गात्माधारत्वं
'मया ततमिदं' [१।४] इत्यादिश्लोकद्वयेनोक्तोऽर्थस्तं दृष्टान्ते-
नोपपादयन्नाहो दृष्टान्तमाहेति योजना । सदेत्युत्पत्तिस्थिति-
संहारकालो गृह्यते । आकाशादेर्महतोऽन्याधारत्वं कथं? इत्या-

शङ्क्याऽऽह— महानिति । यथा सर्वगमित्वात्परिमाणतो
महान्वायुराकाशे सदा तिष्ठति, तथाऽऽकाशादीनि महान्त्यपि
सर्वाणि भूतान्याकाशकल्पे पूर्णे प्रतीच्यसङ्गे परस्मिन्नात्मनि
संश्लेषमन्तरेण स्थितानीत्यर्थः ॥ ६ ॥

३ रा. भा.—सर्वस्यास्य स्वसङ्कल्पायत्तस्थितिप्रवृत्तित्वे निदर्शनमाह—यथा आकाशे अनाल-
म्बने महान् वायुः स्थितः सर्वत्र गच्छति ; स तु वायुर्निरालम्बनो मदायत्तस्थितिरित्यवश्याभ्युपगमनीयो
मयैव धृत इति विज्ञायते; एवमेव सर्वाणि भूतानि तैरदृष्टे मयि स्थितानि मयैव धृतानीत्युपधारय; यथा-
ऽऽहुर्वेदविदः— 'मेघोदयः सागरसन्निवृत्तिरिन्दोर्विभागः स्फुरितानि वायोः । विद्युद्विभङ्गो गतिरुष्ण-
रश्मेर्विष्णोर्विचित्राः प्रभवन्ति मायाः' ॥ इति; विष्णोरनन्यसाधारणानि महाश्चर्याणीत्यर्थः । श्रुतिरपि
“एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गी सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः” [बृ. उ. ३।८।९] “भीषाऽस्मा-
द्वातः पवते, भीषोदेति सूर्यः, भीषाऽस्मादग्निश्चेन्द्रश्च” [तै. उ. २।८।१ नृ. पू. २।४] इत्यादिका ॥ ६ ॥

४ वे. ता. चं.— 'यथाकाशस्थितः' इति श्लोके
स्वस्मिन् सर्वभूतस्थितेराकाशे वायुस्थितिर्दृष्टान्त इति केचिदाहुः,
तदयुक्तम्, आकाशस्य वाय्वपेक्षया नियमनधारणयोरभावात्त-
थाविद्यस्थितेरिह प्रकृतत्वेन तन्निदर्शनार्थत्वस्यैवौचित्याच्चेत्य-
भिप्रायेणाह सर्वस्येति । 'आकाशस्थितः सर्वत्रगः' इत्याभ्या-
मीश्वरैककार्यत्वं तदेकप्रयत्नं च विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह
यथाकाशेऽनालम्बन इति । महत्त्वं चान्याशक्यत्वायो-
क्तम् । अभिप्रेतं निदर्शनप्रकारं विशदयति स त्विति । यथा
निरालम्बने विहायसि ब्रह्मसहसारीरादेश्चेतनविशेषाधिष्ठयत्वं,
एवमेव वाय्वादेरपीति भावः । तैरदृष्ट इत्यनेन अनुपलम्भ-
बाधनिरासाय पूर्वोक्तश्रुत्यादिसिद्धायोग्यत्वप्रदर्शनम् । ईश्वरा-
नुमानमभ्युपगच्छतां कथमिदं निदर्शनमित्यत्राह यथाऽऽहु-
र्वेदविद इति । आगममूलसम्भावनातर्कपरमिति भावः ।
वेदविद इत्यनेनाधीयमानवेदोपबृंहणरूपता योनिता ।
अस्मदाद्यगोचरोपादानोपकरणसम्प्रदानादिकानां तत्क्षणादेव

सकलदिङ्मुखव्यापिनां धाराधाराणामुत्पत्तिः, सकलभुवनाप्लाव-
नलम्पटस्थैव जलनिधेरम्बरालम्बिनां तरङ्गाणां वेलातले निवृत्तिः,
प्रतिनियतकलावृद्धिक्षयशृङ्गोन्नमनादिरूपश्चन्द्रमसो विभागः,
अशङ्कितगमनानामनियतदिग्विशेषाणां तृणगिरितरुष्णडलुण्टा-
कानां चण्डमाहतादीनां विस्फूर्तयः, प्रशान्तदहनमिहिरहिम-
करादिमहसि प्रावृषि निशथेऽप्यविदितपूर्वोत्तरक्षणानां क्षण-
चीनां विभङ्गः, निरालम्बने विहायसि महीयसो मिहिरमण्ड-
लस्य प्रतिनियतदिनरजनिमासायनसंवत्सरदिदेशिकः सञ्चारः,
एवंविधान्यन्यानि च परिवेषोपरागेन्द्रचापकरकास्तनिताशनि-
भूकम्पप्रभञ्जनभ्रमणाद्योऽत्यद्भुतप्रकाराः सर्वे सर्वव्यापिनः सर्व-
शक्तेर्विष्णोरेव विचित्रसृष्टिशक्तिमूला भवितुमर्हन्तीति श्लोकार्थः ॥
मायाशब्दस्य मिथ्यात्वं निरसनायाह विष्णोरिति ।
सम्बन्धसामान्यस्य नियाम्यत्वधार्थत्वादिविशेषपर्यवसानाय
'यथाहुर्वेदविदः' इत्यनेनाभिप्रेतं विवृणोति— श्रुतिरपीति ॥
प्रशासनमत्र सङ्कल्पविशेषः; भीषेति—भयादित्यर्थः ॥ ६ ॥

— आकाशे स्थित एव नित्यमनिलः सर्वत्रगस्तत्र यथाञ्चलयेन महत्त्वमेति स जनैः स्पर्शेन विज्ञायते ।

स्थेयानृच्छति न प्रतीतिविषयं किन्त्वस्त्यसौ खे यथा भूतान्यात्मनि विद्धि फाल्गुन ! तथा बुद्ध्या प्रतीतान्यपि ॥

सर्वत्रगो व्योम्नि यथा प्रतीतः प्रतीतवत्तिष्ठति मातरिश्वा ।

भूतानि जानीहि तथाऽऽत्मनि त्वं पार्थाप्रतीतानि समं प्रतीतैः ॥ इत्यादि ।

ज्ञानदेवोऽन्यथा भावमाह—

यावन्नभो मरुदपि स्थित एव तावान् किन्तु प्रतीतिमयते यदि चाल्यमानः ।

नैवान्यथा पृथगसाविह तद्भवेव भात्येव भूतनिवहो मयि कल्प्यमानः ॥

अकल्पनायां तु न किञ्चनेह सर्वत्र शुद्धोऽस्म्यहमेक एव ।

भूतानि सन्त्यत्र न सन्ति वेति तत्कल्पनाकल्पनयोर्विलासः ॥

लुण्ठते कल्पनालोपे भाति कल्पनया समम् । कल्पनामूलमज्ञानं न चेत्तस्य कथं कथा ? ॥ इति ।

'आकाशः स्थितः' इति छित्त्वा नित्यं स्थितः महान् आकाशः सर्वत्रगो महान् वायुश्च यथासंलिष्टावेवाधाराधेयभावेन
वर्तते, तथाऽहं भूतानि च विना संश्लेषमाधाराधेयभावेन वर्तमिहे । इति व्याख्यातं कैश्चित् । तत्राकाशस्थित इति 'सर्पेर शरि
वा—' (वार्ति.) इति विसर्गलोपो द्रष्टव्यः ॥

—अविगीता ।

५ आ. मा. भा.— मत्स्थानि न च मत्स्थानीत्यत्र दृष्टान्तमाह— यथाऽऽकाशस्थित इति । न ह्याकाशस्थितो वायुः स्पर्शाद्यामोति ॥ ६ ॥

६ ज. प्र. दी.— एकमेकत्राश्रितमित्यत्रासम्भवाभावान् प्रतीयत इत्यतो व्याचष्टे— न हीति । स्पर्शादीति तद्धर्मो-
भावात्, किं दृष्टान्तोक्त्या ? इत्यत आह— मत्स्थानीति । पलक्षणम् ॥ ६ ॥
तत्र स्थितत्वेऽप्यन्योन्यधर्मासंक्रान्त्यादावित्यर्थः । तदत्र न

७ ह. पै. भा.— यथाऽयं दृष्टान्त आकाशस्थितोऽचलो नित्यं सर्वकालं वायुः सर्वत्रगो महान् महापरिमाणः सर्वभूताधारत्वेन तथा तद्गत्सर्वाणि भूतानि मत्स्थानि मयि स्थितानीत्युपधारया-
वगच्छ ॥ ६ ॥

८ वें. ब्र. गि.— न केवलं द्वैतप्रपञ्चस्य मिथ्यात्वादेव संश्लिष्यते निरवयवत्वेन संश्लेषायोगात्, तथा सर्वाणि भूतानि
ब्रह्मणः पारमार्थिकतत्सम्बन्धाभावः, किन्त्वसङ्गस्वभावत्वात्पा- मत्स्थान्यपि असङ्गस्वभावेन मया न संश्लिष्यन्त इत्युपधारय
त्याह— यथाकाशेति । यथा ह्यवकाशं विनाऽवस्थानायो- निर्धारय । तथा च श्रुतिः—“असङ्गो ह्ययं पुरुषः” [वृ. उ. ३. ३. ३।
गान्धित्यमाकाशे स्थितो वायुः सर्वगतो महावपि नाकाशेन १५] “असङ्गो न हि सज्जते” [वृ. उ. ३. १. २. ६] इति ॥ ६ ॥

९ व० त० दी० — असंश्लिष्योरप्याधाराधेयभावं दृष्टान्तेनाह— यथाकाशस्थित इति । अवकाशं विनाऽवस्था-
नानुपपत्तेर्नित्यमाकाशाधारो वा वायुरभ्युपेयते, स च नाकाशेन संश्लिष्यते, निरवयवत्वेन संश्लेषायोगात्; तथा
सर्वभूतानि मयि जानीहि । वस्तुतस्तु महाभूतान्यपि सर्वाणि मदाधारशक्त्यैवोपष्टब्धानि । मयैव विधृतान्याकाशा-
दीनि । अक्षरमूर्तिना मयैव सर्वं विधृतमित्यर्थः । तथा च श्रूयते ‘एतस्यैवाक्षरस्य प्रशासने गार्गि [द्यावापृथिवी]
सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः ... द्यावापृथिव्यौ विधृते (अव-) तिष्ठतः’ [वृ. उ. ३. १. ८. ९] इत्यादि ॥ ६ ॥

१० पु. अ. त.— तर्हि भवतो व्यापकत्वाज्जीवस्याणु- नाकाश एव सर्वत्र गतियुक्तो भवतीति व्यञ्जितम् । तथा
त्वादव्यापकत्वाच्च मत्स्थानीत्याधाराधेयभावः । कथं ? इत्यत सर्वाणि भूतानि सर्वत्रगतियुक्तानि मत्कीडेच्छयैव मत्स्थानी-
आह सदृष्टान्तम्— यथेति । यथा सर्वगो महानपि वायुर्नि- त्युपधारय जानीहि । उप समीपे मत्समीपे धारय पश्ये-
त्यमाकाशस्थितो भवति आकाशेन च न स्पृश्यते । नित्यपदे- त्यर्थः ॥ ६ ॥

११ नी० भा० दी०— श्लोकद्वयोक्तेऽर्थे दृष्टान्तमाह— यथेति । यथा लोके आकाशे स्थितो नित्यं सदा
वायुः सर्वत्रगः परिमाणतश्च महान् तथा सर्वाणि भूतानि सर्वगते मयि असंश्लेषैव स्थितानीत्येवमुपधारयेति
प्राञ्चः । ‘किं तद्ब्रह्म’ [८।१] इति प्रश्नस्योत्तरमुक्तं ‘अक्षरं परमं ब्रह्म’ [८।३] इति अक्षरसंज्ञं शुद्धस्त्व-
म्पदार्थ एव निरुपाधिकं ब्रह्मेत्युक्तम्; तत्र निरुपाधिकं ब्रह्म श्लोकद्वयेन व्याख्यातम्; इदानीं तस्याक्षराख्येन
जीवेनाभेदं सदृष्टान्तमाह— यथेति । वायुः सूत्रात्मा । “वायुर्वै गौतम तत्सूत्रम्” [वृ. उ. ३।७।२] इति
श्रुतेः । सर्वत्रग इति समष्टिलिङ्गत्वात्तस्य सर्वगतत्वम् । महानिति बाह्यवायुव्यावृत्त्यर्थम् । स यथा आकाशस्थितः
अव्याकृताकाशे स्वकारणे स्थितः । नित्यमिति कालत्रयेऽपि तस्याकाशसम्बन्ध उक्तः । सर्वाणि भूतानि उपाधि-
निष्कृष्टत्वम्पदार्थरूपी चेतनवर्गः । बहुत्वं लोकाभिप्रायेण । यथा कार्यं सर्वमुत्पत्तेः प्राक् नाशादूर्ध्वं मध्ये च
स्वकारण एवाभेदेन तिष्ठति, एवं सर्वोऽपि जीववर्ग उपाध्युत्पत्तेः प्राक् तन्नाशादूर्ध्वं मध्ये वा घटाकाशो महा-
काशादिव परस्माद्ब्रह्मणः कालत्रयेऽपि नातिरिच्यत इत्यर्थः । एतेन जीवब्रह्माभेदकथनेन ‘स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते’
[८।३] इति यत्प्रागुक्तं ब्रह्मैव जीव इति तद्विवृतम् ॥ ६ ॥

सर्वभूतानि कौन्तेय प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् ।
कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम् ॥ ७ ॥

१ अत्र वामनः—

‘अप्राप्य मां निवर्तन्ते’ (९।३) इति प्रागाह चद्दरिः । ततः सिद्धयति तं प्राप्य नावर्तन्त इति स्फुटम् ।
किन्त्विदं लीयते सर्वं सोपाधि प्रलये परे । यथा सूर्ये पल्वलस्थं पाथः सप्रतिबिम्बकम् ॥

१ शां. भा.— एवं वायुराकाश इव मयि स्थितानि सर्वभूतानि स्थितिकाले तानि; सर्वेति । सर्वभूतानि कौन्तेय ! प्रकृतिं त्रिगुणात्मिकामपरां निकृष्टां यान्ति मामिकां मदीयां कल्पक्षये प्रलयकाले । पुनर्भूयस्तानि भूतान्युत्पत्तिकाले कल्पादौ विसृजाम्युत्पादयाम्यहं पूर्ववत् ॥ ७ ॥

२ आ. शां. व्या.— आकाशे वाय्वादिस्थितिवदाकाशादीनि भूतानि स्थितिकाले परमेश्वरे स्थितानि चेत्तर्हि प्रलयकाले ततोऽन्यत्र तिष्ठेरित्याशङ्क्याऽऽह— एवमिति । प्रकृतिशब्दस्य स्वभाववचनत्वं व्यावर्तयति— त्रिगुणात्मिकामिति । सा च 'अपरेयं' [७।५] इति प्रागेव सूचितेत्याह— अपरा-

मिति । तस्याश्वेधराधीनत्वेनास्वातन्त्र्यमाह— मदीयामिति । प्रलयकाले भूतानि यथोक्तां प्रकृतिं यान्ति चेदुत्पत्तिकालेऽपि ततस्तेषामुत्पत्तेरीश्वराधीनत्वं भूतसृष्टेर्न स्यादित्याशङ्क्याऽऽह— पुनरिति ॥ ७ ॥

३ रा. भा.— सकलेतरनिरपेक्षस्य भगवतः सङ्कल्पात्सर्वेषां स्थितिः प्रवृत्तिश्चोक्ता; तथा तत्सङ्कल्पादेव सर्वेषामुत्पत्तिप्रलयावपीत्याह— स्थावरजङ्गमात्मकानि सर्वाणि भूतानि, मामिकां मच्छरीरभूतां, प्रकृतिं तमश्शब्दवाच्यां नामरूपविभागानर्हा, कल्पक्षये चतुर्मुखावसानसमये तत्सङ्कल्पाद्यान्ति; तान्येव भूतानि कल्पादौ पुनर्विसृजाम्यहम् ; यथाह मनुः [१।५] ' आसीदिदं तमोभूतं ' 'सोऽभिध्याय शरीरात्स्वात् ' [मनुः १।८] इति । श्रुतिरपि " यस्याव्यक्तं शरीरम् " [सु. उ. ७] " अव्यक्तमक्षरे विलीयते । अक्षरं तमसि विलीयते " [सु. उ. २] " तमः परे देव एकी भवति " [सु. उ. २] इत्यादिका, " तम आसीत्तमसा गूढमग्रे प्रकेतम् " [ऋक्सं. ८।७।१७।३] इति च ॥ ७ ॥

४ वे. ता. चं.— अप्रस्तुतसृष्टिप्रलयाभिधानस्य सङ्कल्पात्— सकलेति । प्रवृत्तिश्चेत्यर्थसिद्धोक्तिः; 'मामिकाम्' इत्यनेन शेषत्वं सिद्धम् ; तच्च शरीरतयेत्यत्रावगतं ' यस्य तमः शरीरम् '

[वृ. उ. ३।७।१३] इति; अतो मच्छरीरभूतामित्युक्तम् । सर्वभूतशब्देन समस्तकार्यावस्थासङ्ग्रहात्— तमश्शब्दवाच्यामित्युक्तम् । "तमः... एकी भवति" [सु. उ. २] इत्युक्त-

— उपाधिभिः सहोदेति कल्पादौ च पुनस्ततः । प्राप्याप्येवं परं जीवा निवर्तन्तेऽत्र ते पुनः ॥

निवर्तेरन्नेवमेव तं प्राप्य ज्ञानिनोऽप्यतः । उभयेषां समानो हि ब्रह्मणि प्रलये लयः ॥

प्राप्य चेन्न निवर्तन्ते मुक्तिरज्ञानिनामपि । प्राप्याप्यथ निवर्तन्ते निवृत्तिज्ञानिनामपि ॥

अतो विप्रतिषिद्धेयं वासुदेवस्य वागिति । पूर्वपक्षे पङ्कजाक्षः समूलं क्षपयत्यथ ॥

इत्यवतार्य व्याचष्टे—

मदीयां प्रकृतिं पार्थ ! प्रलयोदयकारिणीम् । प्रलये यान्ति भूतानि निवर्तन्ते ततः पुनः ॥

मामप्राप्य मदीयां ये प्रलये प्रकृतिं गताः । उत्पद्यन्ते त एवात्र बीजादिव महीरुहाः ॥

प्रकृतौ लीयमानानां जडदेहाभिमानिता । भूतशब्देन जीवानामज्ञानां सम्यगीरिता ॥

यैरात्मा प्रत्यभिज्ञायि मिथ्यामानि जडांशकः । न ते भूतेषु गण्यन्ते प्रकृतिं नाप्नुवन्ति च ॥

जीवोपाधिः प्रसिद्धा धीः क्षयात्प्रागेव सा यदि । लीना ब्रह्मणि तन्नैति चिदंशो जीवतां पुनः ॥

सायं मयूखेषु मरीचिकेव स्यान्निरुणे सा प्रकृतिर्विलीना ।

लीना न तस्यां यदुपाधयस्ते न सृष्टिकाले पुनरुद्भवन्ति ॥

घटभेदाद्गते तोये प्रतिविम्बं कुतो रवेः ? । अविद्यालयनिर्मूल उपाधिः प्रकृतौ कुतः ? ॥

अविद्या विद्यते येषां धीस्तेषां प्रकृतौ क्षये । लीयतेऽतस्तदुदये जीवभावः पुनर्भवेत् ॥

अथ क्रमान्मुक्तिभाजो मुच्यन्ते ब्रह्मणा सह । तथाप्यविद्या प्रागेव निवृत्तैषामशेषतः ॥

जीवोपाधिर्ब्रह्मणोऽन्ते परे ब्रह्मणि लीयते । ज्ञानिनामपि तत्रैव तथा न प्रकृतौ क्वचित् ॥

अज्ञानिनोऽवशिष्टा ये प्रकृतिं प्राप्नुवन्ति ते । सर्वभूतपदेनात्र त एवोक्ताश्च चक्रिणा ॥

कल्पक्षयपदेनेह महाप्रलय उच्यते । दिनान्तो न विधेस्तत्र त्रैलोक्यस्यैव लोपनात् ॥

दिनान्ते सर्वभूतानि न लीयन्ते स्वयम्भुवः । उक्तौ च प्रागष्टमेऽत्र दिनकल्पलयोदयौ ॥ इति ॥

तानीत्यनेन तत्सजातीयान्यपि लक्ष्यन्ते । लोके मुष्टिपरिमितं ब्रीहिं प्रदर्श्य कोशे वर्तमानः सर्वोऽपि ब्रीहिरयमेवेति साजात्यादभेदव्यपदेशदर्शनात् । इति केचित् ।

कल्पस्यादौ सुबहुला यस्मात्संस्थाश्चतुर्दश । कल्पयामास वै ब्रह्मा तस्मात्कल्पो निरुच्यते ॥ (१।७।७४) इति कल्पनिरुक्ति-
ब्रह्माण्डपुराणे प्रकृतिस्वरूपं चोक्तं दैवीमीमांसायाम्— 'अनाद्यनन्ताध्यात्मिकी सृष्टिः । प्रकृतेस्तथावत्' (२।२-३) इति । अनन्तब्रह्माण्डमयी आध्यात्मिकी सृष्टिरनाद्यनन्ता, तथा तत्कारणस्वरूपा प्रकृतिरप्यनाद्यनन्तेत्यर्थः । — अविगीता ।

प्रदर्शनं नामरूपविभागानर्हामिति । सर्वभूतशब्दात्, 'प्रकृतिं यान्ति' इति वचनाच्च प्राकृतप्रलय एवात्र विवक्षित इत्याह चतु-
मुखावसानसमय इति । कल्पक्षये—अन्तिमब्रह्मादिवसावसान
इत्यर्थः । कल्पानां क्षय इति वा विवक्षितम् । ब्रह्मायुःपरो वाऽत्र
कल्पशब्दः, 'संहर्ता च स्वयं प्रभुः' [वि. पु. १।२।६४] 'मनसैव
जगत्सृष्टिं संहारं च करोति यः' [वि. पु. ६।२।१५] इत्या-
द्युक्तेः, अत्रैव 'पुनस्तानि विसृजामि' इति वचनाच्च । मदीयां
प्रकृतिं यापयामीत्यभिप्रायः । तदाह— मत्सङ्कल्पाद्यान्तीति ।
तानि— तत्सजातीयानीत्यर्थः ; तदभिप्रायेण तान्येवेत्युक्तम् ।
'यथर्तुष्वृतुल्लिङ्गानि नानारूपाणि पर्यये । दृश्यन्ते तानि तान्येव'

[वि. पु. १।२।६५] इतिवत् । यथा कुन्तीशरीरात्तवोत्पत्ति-
स्त्वयाऽनुपलब्धाप्याप्तवाक्यादृढप्रतिपन्ना, तथा मच्छरीरात्प्रपञ्च-
स्योत्पत्तिं ममैव वाक्यादभ्युपगच्छेति 'कौन्तेय' इत्यस्य भावः ।
'मच्छरीरभूतां...तमशब्दवाच्याम्' इति स्वोक्तमर्थं भेषजाय-
मानयत्किञ्चनोक्तमनोर्वचनेन संवादयति— यथाहेति । 'आसी-
दिदम्' इत्यादिकायां सप्तश्लोक्यां नारायणस्यैव परमकारणत्वं
ब्रह्मादेरशेषस्य तद्विसृष्टत्वं च सुव्यक्तमुक्तमनुसन्धेयम् । कार-
णावस्थस्याप्यचिद्भव्यस्य परमात्मशरीरतयाऽत्यन्तभिन्नत्वे तम-
शब्दवाच्यत्वादौ च मनोरूपबृंहणीयां श्रुतिं दर्शयति—
श्रुतिरपीति ॥ ७ ॥

९ आ. मा. भा.— ज्ञानप्रदर्शनार्थं प्रलयादि प्रपञ्चयति—सर्वभूतानीत्यादिना ॥ ७ ॥

६ ज. प्र. दी.— यथा 'मया ततम्' [९।४] इत्याद्यु-
क्तोपपादनार्थान्युत्तरवाक्यानि, न तथा सर्वभूतानीत्यादि;
किन्तु स्वतन्त्रमेव ज्ञानप्रतिपादकमिति भावेनाह— ज्ञानेति ।

प्रलयादीति तत्कारणत्वम्, 'प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य' [९।८]
इति वचनात् ॥ ७ ॥

७ ह. पै. भा.— सर्वेति । सर्वभूतानि कौन्तेय ! मामिकां प्रकृतिं प्रसवधर्मिणीं यान्ति गच्छन्ति,
तत्र लीयन्त इत्यर्थः । कल्पक्षये कल्प्यते सृज्यते इति कल्पो महदादिप्रपञ्चस्तस्य क्षयो महाप्रलयस्तत्र ।
पुनस्तानि भूतानि कल्पान्तरादौ विसृजामि ॥ ७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवम् " एकमेवाद्वितीयं (ब्रह्म)'
[छां. उ. ६।१।१-३] " नेह नानास्ति किञ्चन " [बृ. उ.
४।४।१९+कठो. ४।११] " असङ्गो ह्यर्थं पुरुषः " [बृ. उ.
४।३।१५] इत्यनुसारेण निर्विशेषाद्वितीयब्रह्मतत्त्वस्युपदिश्य,
सम्प्रति ' मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः ' [गौ. का.
१।१७] इति श्रुत्यनुसारेण तदुपदेक्ष्यन्प्रपञ्चस्य मायामात्रत्वं
तावदाह— सर्वभूतानीति । सर्वभूतानि कल्पक्षये प्रलय-
काले मामिकां मच्छक्तिं प्रकृतिमुपादानभूतां त्रिगुणात्मिका-

मनिर्वचनीयां मायां यान्ति, तत्रैव सूक्ष्मरूपेण लीयन्ते ।
तथा च सृष्टिकायास्तत्पद्य तत्र लीयमानस्य घटस्य सृष्टिका-
मात्रत्ववन्मायायास्तत्पद्य तत्र लीयमानः प्रपञ्चोऽपि मायामा-
त्ररूप एवेत्यर्थः । नन्वेवं मायाया एव जगत्कारणत्वं स्यात्,
न तवेत्यत आह— पुनस्तानीति । तानि प्रकृतौ निलीनानि
भूतानि कल्पादौ सर्गकाले पुनरहं विसृजामि विभागेन
सृजामि ॥ ७ ॥

९ व० त० दी०— तदेवमसङ्गस्यैव योगैश्वर्यशक्त्या (मायया) स्थितिप्रवृत्तिहेतुत्वमुक्तम्, सर्गप्रलयहेतुत्वं
चाह— सर्वेति । स्थावरजङ्गमात्मकानि वियदादीनि च कल्पक्षये शतं कल्पा ब्रह्मणो वर्षात्मकास्तेषां क्षयेऽवा-
न्तरे च प्रातिलोभ्येन मामिकां मत्क्रियाशक्त्यंशां त्रिगुणां मच्छायाभूतां मदधीनां प्रकृतिं पृथग्भूततत्त्वस्वरूपां
तमशब्दश्रुतां नामरूपविभागानर्हामिति यान्ति तत्र प्रलीयन्ते । पुनः कल्पादौ विसृजामि तान्यहमक्षरात्मा प्रकृति-
पुरुषद्वारा । मम न तैर्लैपः प्रकृतिगतत्वात्तेषामिति भावः ॥ ७ ॥

१० पु. अ. त.— ननु भगवद्गतानां भवति स्थितानां
नाशः कथं ? इत्याशङ्क्याह— सर्वभूतानीति । हे कौन्तेय
कृपैकपात्र ! कल्पक्षये कल्पसमाप्तौ सर्वभूतानि मामिकां

प्रकृतिं स्वरतीच्छारूपां यान्ति । पुनस्तानि कल्पादौ प्रपञ्च-
क्रीडेच्छया अहं विसृजामि विशेषेण नीचोच्चकारेण वैचि-
त्र्यार्थं सृजामि ॥ ७ ॥

११ नी० भा० दी०— नन्वेवमुपाधिरहितस्यैव ब्रह्मणि लयश्चेदुपाधेः का गतिः ? इत्याशङ्क्याह— सर्वेति ।
सर्वाणि भूतानि स्थावरजङ्गमशरीराणि मामिकां मम मायाविनः प्रकृतिं त्रिगुणात्मिकामपरां सूक्ष्मभूम्याद्या-
त्मिकां यान्ति प्रविशन्ति । कदा यान्ति ? कल्पक्षये । पुनश्च तान्येव भूतानि प्रकृतौ सुप्ताविव संस्कारात्मनां
स्थितानि एकतां गतानि कल्पादौ विसृजामि विविधरूपेण सृजाम्यहं कारणात्मा मायावी ॥ ७ ॥

परमात्मनो मायोपाधिकं जगत्सृष्ट्वम् ।

प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि पुनः पुनः ।

भूतग्राममिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्वशात् ॥ ८ ॥

१ शां. भा.— एवमविद्यालक्षणाम्— प्रकृतिं स्वां स्वीयामवष्टभ्य आश्रित्य वशीकृत्य— विसृजामि पुनः पुनः प्रकृतितो जातं भूतग्रामं भूतसमुदायमिमं वर्तमानं कृत्स्नं समग्रमवशमस्वतन्त्रमविद्यादिदोषैः परवशीकृतं प्रकृतेर्वशात्स्वभाववशात् ॥ ८ ॥

२ आ. शां. व्या.— तर्हि कीदृशी प्रकृतिः ? सा च कथं दित्वद्योतनार्थं पुनः पुनरित्युक्तम् । भूतसमुदायस्याविद्यास्मि-
सृष्टावुपयुक्ता ? इत्याशङ्क्याऽऽह— एवमिति । संसारस्याना- तादिदोषपरवशत्वे हेतुमाह— स्वभाववशादिति ॥ ८ ॥

३ रा. भा.— प्रकृतिमिति । स्वकीयां विचित्रपरिणामिनीं प्रकृतिमवष्टभ्याष्टधा परिणमयेमं चतु-
र्विधं देवतिर्यङ्गनुष्यस्थावरात्मकं भूतग्रामं मदीयाया मोहिन्या गुणमय्याः प्रकृतेर्वशादवशं पुनः पुनः काले-
काले विसृजामि ॥ ८ ॥

४ वे. ता. चं.— 'विसृजामि' इत्युक्तायाः समष्टिव्य-
ष्टिरूपायाः सृष्टेः प्रकारः प्रदर्श्यते— 'प्रकृतिं स्वाम्' इति
श्लोकेन । "विकारजननीमज्ञामष्टरूपामजां ध्रुवाम् । ध्यायते-
ऽध्यायिता तेन तन्यते प्रेर्यते पुनः ॥ सूयते पुरुषार्थं च तेनैवा-
धिष्ठितं जगत् । गौरनाद्यन्तवती सा जनित्री भूतभाविनी"
[मन्त्रिको. ३-५] इत्यादिश्रुत्यनुसारेणास्य श्लोकस्यार्थमाह
स्वकीयामिति । उपादानद्रव्यस्य कर्त्रावष्टम्भो ह्याधिष्ठानम्,
तच्चाभिमतकार्यविशेषानुगुणमध्यमावस्थाप्रापणमेवेत्यभिप्रायेणो-
क्तम् अष्टधा परिणमयेति । 'भूमिरापः' [७४] इत्यादिना
प्रायुक्तमष्टविधत्वम् । एवमर्थसिद्धः समष्टिसृष्टिप्रकार उक्तः,
भूतग्रामशब्दोऽत्र देवतादिजात्यवच्छिन्नव्यष्टिजीवस्तोमपरः,
अचेतनपरत्वे 'प्रकृतेर्वशादवशम्' इत्यनेनानन्वयात् । तस्य चतु-

र्विधस्य सावान्तरभेदस्य सङ्ग्रहार्थः कृत्स्नशब्दः । एवंविधकार्यत्वे
प्रकृतिपरवशत्वे च योग्यताप्रदर्शनार्थम् 'इमम्' इति निर्देश
इत्यभिप्रायेणोक्तमिमं चतुर्विधमित्यादि । चातुर्विध्यमेव
विश्रुणोति— देवेति । 'प्रकृतेर्वशात्' इत्यनेनाभिप्रेतः 'प्रकृतिं
मोहिनीं श्रिताः' [९।१२] इत्यत्र च कण्ठोक्तोऽवशत्वहेतुः
मोहिन्या इत्युक्तः । तत्रापि हेतुर्गुणमयत्वं 'त्रिभिर्गुणमयैः'
[७।१३] इत्यादिनोक्तम् । 'पुनः पुनः' इत्यनेन तदुत्पत्तिप्र-
लयोचितद्विपरार्थसहस्रयुगादिप्रतिनियतानाद्यनन्तप्रवाहकालाव-
च्छेदकविशेषो विवक्षित इत्यभिप्रायेणाह— काले काल इति ।
विसृजामि— विविधं सृजामि, विचित्रनामरूपदेशकाल-
भोगादियुक्तं करोमीत्यर्थः ॥ ८ ॥

५ आ. मा. भा.— प्रकृत्यवष्टम्भस्तु यथा कश्चित्समर्थोऽपि पादेन गन्तुं लीलया दण्डमवष्टभ्य
गच्छति । 'सर्वभूतगुणैर्युक्तं नैवं त्वं ज्ञातुमर्हसि' [म. भा. १२।३३।४६] इति 'सर्वभूतगुणै-
र्युक्तं दैवं मां ज्ञातुमर्हसि' इति च मोक्षधर्मं । 'विदित्वा सप्त सूक्ष्माणि षडङ्गं च महेश्वरम् । प्रधान-
विनियोगस्थः परं ब्रह्माधिगच्छति' इति च । 'न कुत्रचिच्छक्तिरनन्तरूपा विहन्यते तस्य महेश्वरस्य ।

१ प्रकरोतीति प्रकृतिः जगतः साक्षाद्हेतुः । इदमत्र बोध्यम्— प्रकृतेरव्यक्तावस्थायां परमात्मनो ब्रह्मेति संज्ञा भवति, व्यक्ता-
वस्थायां चेश्वर इति । स एव च प्रकृतिरिति च व्यपदिश्यते । यथा द्विजबालस्यानयनप्रसङ्गे 'ततस्तेजः प्रज्वलितमपश्यत तदा-
म्बरे । सर्वलोकं समाविश्य स्थितं पुरुषविग्रहम् ॥' (ह. वं. २।११३।२५) इत्युपवर्णितमैश्वरं रूपमुद्दिश्य भगवतैवोक्तम्—
'प्रकृतिः सा मम परा व्यक्ताव्यक्ता सनातनी । यां प्रविश्य भवन्तीह मुक्ता योगविदुत्तमाः ॥' (ह. वं. २।११४।१०) इति ।
इयं च शुद्धसत्त्वात्मिका 'तद्वै भगवतो रूपं विशुद्धं सत्त्वमूर्जितम्' (भाग. १।३।३) इत्युक्तेः । इदमेव च रूपमाश्रित्य जगत्
सृज्यते । तदुक्तम्— 'एतन्नानावताराणां निधानं बीजमव्ययम् । यस्यांशांशेन सृज्यन्ते देवतिर्यङ्गरादयः ॥' (भाग. १।३।५)
इति । तदेतदभिसन्धायोक्तं प्रकृतिं स्वामवष्टभ्येति । शुद्धसत्त्वात्मिकां स्वोपाधिभूतां मायाख्यां प्रकृतिमाश्रित्य, अविद्यास्मि-
ताभिनिवेशरागद्वेषात्मिकायाः प्रकरोत्यनयेति प्रकृतेर्वशात्— भावप्रधानो निर्देशः— वशत्वात् भूतग्रामं विसृजामीत्यर्थः ।
विपूर्वस्य सृजेः प्रयोगेण च प्रलये प्रकृतौ लीन एव भूतग्रामः पुनः पुनरुत्सृज्यते, नतु नूतन उत्पद्यत इति ध्वन्यते । तथा च
संसारस्यानादित्वात् देवमनुष्याद्युत्पत्तेश्च प्राक्कर्मसापेक्षत्वात् नाकृताभ्यागमप्रसङ्गः, न चेश्वरस्य वैषम्यनैर्घृण्यापत्तिरिति । अत्र
वैषम्यनैर्घृण्याधिकरणं (म. सू. २।१।३।४-३६) अनुसन्धेयम् ।

— अविगीता ।

तथापि मायामधिरुद्ध देवः प्रवर्तते सृष्टिविलापनेषु ' इति ऋग्वेदखिलेषु । ' मय्यनन्तगुणेऽनन्ते गुणतोऽनन्तविग्रहे ' इति भागवते [६ । ४ । २८] "अथ क्रस्मादुच्यते परं ब्रह्मेति [बृहद्बृहत्या] बृंहति बृंहयति" इति चाथर्वणे [अथर्वशिर उप. ४] " पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते " [श्वे. उ. ६ । ८] इति च । " विष्णोर्नु कं वीर्याणि प्रवोचं यः पार्थिवानि विममे रजांसि " । [ऋक्सं. २।२।२४।१] "न ते विष्णो जायमानो न जातो देव महिम्नः परमं तमाप" [ऋक्सं. ५।२। २४।२] इत्यादेश्च । प्रकृतेर्वशादवशम् । " त्वमेवैतत्सर्जने सर्वकर्मण्यनन्तशक्तोऽपि स्वमाययैव । मायावशं चावशं लोकमेतत्तस्मात्स्रक्ष्यस्यत्सि पासीश विष्णो " इति गौतमखिलेषु ॥ ८ ॥

६ ज. प्र. दी.— तद्विकलस्य भगवतो न सामर्थ्यमिति प्रतीतिनिरासार्थमाह— प्रकृतीति । तथा लीलयैव, न तु केवलस्य सामर्थ्याभावादिति शेषः । कुत एतत् ? भगवतः सर्वसामर्थ्यसम्पूर्णस्य प्रमितत्वादित्याह— सर्वेति । सर्ववस्तुसामर्थ्यैः । एवंभूतवत् पारतन्त्र्याद्युपेतं किन्तु दैवं देवोत्तमम् । पञ्चमहाभूतानि महदहङ्कारौ च सप्त सूक्ष्माणि । 'सर्वज्ञता तृप्तिः' इत्युक्तप्रकारेण षडङ्गम् । प्रधानस्य मूलप्रकृतेर्विनियोगः कार्येषु यो व्यापारस्तत्स्थस्तज्ज्ञानी । मायामधि-

रुद्ध प्रकृतिमवष्टभ्य । कं कः प्रवोचं प्रावोचत् । प्रकृतेर्वशाद्वि-सृजामीत्यावियकमेवेश्वरस्य कर्तृत्वं ; वस्तुतस्तु निष्क्रियत्व-मित्युच्यत इत्यन्यथाप्रतीतिनिरासायान्यथाऽन्वयमाह— प्रकृतेरिति । कुत एतदित्यतः पूर्वोक्तार्थसहितेत्यत्र प्रमाण-माह— त्वमेवेति । एतत्सर्जने एतस्य लोकस्य सृष्ट्याम् । अन्यस्मिन्नपि पालनादौ सर्वकर्मणि । तस्मान्मायावशत्वा-देवावशम्, एतदेतं स्रक्ष्यसि सृजसि ॥ ८ ॥

७ ह. पै. भा.— प्रकृतिमिति । प्रकृतिं स्वामवष्टभ्याऽऽश्रित्य विसृजामि पुनः पुनर्भूयो भूयः । अवशं परवशं प्रकृतेर्वशात्प्राधान्यात् ॥ ८ ॥

८ वें. ब्र. गि.— नन्वसङ्गस्य तव कथं सष्ट्वम् ? तत्राह— प्रकृतिमिति । स्वांस्वीयां स्वाधीनां प्रकृतिमनिर्वचनीयमायाशक्तिमवष्टभ्याधिष्ठाय तस्या एव प्रकृतेर्वशादवशं प्रकृति-

परतन्त्रम्, प्रकृतिनिलीनमित्यर्थः । कुल्लमिमं भूतग्रामं चेत-नाचेतनसंख्यदार्थं पुनः पुनर्विसृजामि । मायोपाधिकं जगत्स्र-ष्ट्वं, न वास्तवासङ्गत्वविरोधीति भावः ॥ ८ ॥

९ व० त० दी०— विसर्जनप्रकारमाह— प्रकृतिमिति । भगवतो मम सदंशभूतयं प्रकृतिर्योगशक्तिः गुणैर्मोह-यतीति मायेत्युच्यते । प्रकृष्टा कृतिर्यया साऽष्टया परिणममाना स्वाधीना तामवष्टभ्य पुरुषरूपः सन् भार्यामिवो-पादाय प्रेक्षयाऽभ्युपेत्य अथवा इमं प्रलीनं सर्वभूतग्रामं वियदादिकं कृत्स्नं भूतं चतुर्विधं च पुनः पुनस्तत्तत्प्रजा-पतिद्वारा च विसृजामि । प्रकृत्या विसर्जनात्तद्वशादवशम् । अनेन मयैव स्वेच्छया कृतोऽयं प्रकृतिद्वारात्मविभागः ; नान्येन कृत इति सूच्यते । प्राचीनकर्मनिमित्ततत्तत्स्वभावोऽपि प्राकृत एवेति कारणमेव प्रकृतिरुक्ता ॥ ८ ॥

१० पु. अ. त.— ननु त्वयि लीनानामानन्दनिमग्नानां पुनः सृष्टौ किं तात्पर्यं ? इत्याशङ्क्याह— प्रकृतिमिति । स्वां प्रकृतिं असाधारणीं रमणात्मिकामवष्टभ्याधिष्ठाय रमणभाव-मङ्गीकृत्य पुनःपुनः वारंवारं मम क्रीडायोग्यं महर्शनयोग्यं च

भूतग्रामं चतुर्विधं कृत्स्नं पूर्णं अवशं मदिच्छाधीनं प्रकृते-र्वशात् क्रीडात्मकस्वरूपवशात् सृजामि । अन्यथा सृष्टानां पूर्वोक्तदूषणं स्यात् स्वक्रीडार्थं सृष्टानामत्राप्यानन्दरूपतैवेति भावः ॥ ८ ॥

११ नी० भा० दी०— एतदेवाह— प्रकृतिमिति । एवमविद्यालक्षणां स्वां प्रकृतिमवष्टभ्य आश्रित्य तां विना केवलस्य स्रष्टृत्वासम्भवात् इमं भूतग्रामं पुनःपुनर्विविधं सृजामि । किम्भूतं ? प्रकृतेर्वशात् स्वभाववशात् अवशं रागद्वेषाद्यधीनम् ॥ ८ ॥

न च मां तानि कर्माणि निवधन्ति धनञ्जय ! ।

उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्मसु ॥ ९ ॥

१ शां. भा.— तर्हि तस्य ते परमेश्वरस्य भूतग्रामं इमं विषमं विदधतस्तन्निमित्ताभ्यां धर्माधर्माभ्यां सम्बन्धः स्यादितिदमाह भगवान्— नचेति । न च मामीशं तानि भूतग्रामस्य विषमविसर्गनिमित्तानि कर्माणि निवधन्ति धनञ्जय ! । तत्र कर्मणामसम्बद्धत्वे कारणमाह— उदासीनवदासीनं यथोदासीन उपे-

क्षकः कश्चित्तद्वासीनं, आत्मनोऽविक्रियत्वादसक्तं फलासङ्गरहितमभिमानवर्जितमहं करोमीति तेषु कर्मसु । अतोऽन्यस्यापि कर्तृत्वाभिमानाभावः फलासङ्गाभावश्चासम्बन्धकारणं, अन्यथा कर्मभिर्वर्धयते मूढः कोश- कारवदित्यभिप्रायः ॥ ९ ॥

२ आ. शां. व्या.— यदि प्राकृतं भूतग्रामं स्वभावादविद्यादितन्त्रं विषमं विदधासि तर्हि तव विषमसृष्टिप्रयुक्तं धर्मादिमत्त्वमित्यनीश्वरत्वापत्तिरिति शङ्कते— तर्हीति । तत्रेति सप्तम्या परमेश्वरो निश्चयते ईश्वरस्य फलासङ्गाभावात्कर्तृत्वाभिमाना-

भावाच्च कर्मासम्बन्धवदीश्वरादन्यस्यापि तदुभयाभावे धर्माद्यसम्बन्धे कारणमित्याह— अतोऽन्यस्येति । यदि कर्मसु कर्तृत्वाभिमानो वा कस्यचित्फलासङ्गो वा स्यात्तत्राऽऽह— अन्यथेति ॥ ९ ॥

३ रा. भा.— एवं तर्हि विषमसृष्ट्यादीनि कर्माणि नैर्घृण्याद्यापादनेन भगवन्तं बध्नन्तीत्यत्राह— नचेति । न च तानि विषमसृष्ट्यादीनि कर्माणि मां निबध्नन्ति मयि नैर्घृण्यादिकं नापादयन्ति, यतः क्षेत्रज्ञानां पूर्वकृतान्येव कर्माणि देवादिविषमभावहेतवः; अहं तु तत्र वैषम्ये असक्तः तत्रोदासीनवदासीनः; यथाऽऽह सूत्रकारः— 'वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्' 'न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात्' [ब्र. सू. २।१।३४; ३५] इति ॥ ९ ॥

४ वे. ता. चं.— 'न च मां तानि कर्माणि' इत्येतन्न पुण्यपापरूपकर्मविषयम्, तस्याप्रस्तुतत्वेन 'तानि' इति परामर्शायोगात्; सृष्टिसंहारादेश्च प्रसक्तत्वात्तत्परामर्श एवोचितः; तस्य दोषरूपत्वमपि सृज्यदेवादिवैषम्यादिना योतितमिति तन्निरासार्थोऽयं श्लोक इत्यभिप्रायेणाह— एवं तर्हीति । सृष्ट्यादीनीत्यादिशब्देन स्थितिसंहारानिप्रहातुप्रहादिसङ्ग्रहः । नैर्घृण्यादीत्यादिशब्देन पक्षपातित्वाव्यवस्थितत्वादि सङ्गृह्यते । 'निबध्नन्ति' इति न संसाररूपो बन्ध उच्यते, जगत्सृष्ट्यादेः संसारहेतुत्वाश्रवणात्, परोक्तधर्माधर्मसम्बन्धशङ्काप्रसङ्गाभावात्, दौर्जन्ये सत्यपीश्वरस्य नियामकाभावात्; अतो नैर्घृण्यादिरूपदोषानुबन्ध एवात्र शङ्कितः प्रतिषिध्यत इत्याह मयीति । चः शङ्कानिवृत्त्यर्थः । सृष्टिवैषम्ये प्रयोजकमभिप्रेतमाह यत इति । 'स्वशक्त्या वस्तु वस्तुता' [वि. पु. १।४।५२] 'कर्मभिर्भाविताः पूर्वैः' [वि. पु. १।५।२६] 'आब्रह्मस्तम्बपर्यन्ता जगदन्तर्व्यवस्थिताः । प्राणिनः कर्मजनितसंसारवशवर्तिनः' [वि. ध. १०४।२३।३६] 'वाचिकैः पक्षिमृगतां मानसैरन्यजातिताम्' [मनुः १।२।९] 'अविद्या कर्मसंज्ञान्या तृतीया शक्तिरिष्यते । यया क्षेत्रज्ञशक्तिः सा वेष्टिता तृप । सर्वेणा ॥ संसारतापानखिलानवाप्नोत्यति सन्ततान् । तथा तिरोहितत्वाच्च शक्तिः क्षेत्रज्ञसंज्ञिता ॥ सर्वभूतेषु भूपाल ! तारतम्येन [वर्तते] लक्ष्यते [वि. पु. ६।७।६१-६३] इत्यादिभिः सिद्धोऽयमर्थः । 'तेषु कर्मस्वसंक्तम्' इत्युक्ते सति अकर्तृत्वादिभ्रमः स्यादिति तन्निरासार्थोक्तं तत्र वैषम्य इति । असक्तः प्रयोजकत्वरूपसम्बन्धरहित इत्यर्थः । असक्तत्वे दृष्टान्त उच्यते उदासीनवदासीन इति । यथा कस्मिंश्चित्कर्मणि उदासीनस्तत्र प्रयोजकत्वरूपसम्बन्धरहितः, तथा कर्ताऽप्यसौ तस्मिन्क्षेत्रे । यद्वा उदासीनवदासीन इत्यर्थः । तेन कर्मानुष्ठानदशायामीश्वरस्य वैषम्याहुदासीनत्वमेवोच्यते । विषमसृष्टेः कर्मसापेक्षत्वे जीवानां तत्कर्मप्रवाहानां च अनादितया प्रलयकालेऽपि तत्सद्भावे सूत्रद्वयं दर्शयति— वैषम्येति ॥ ९ ॥

५ आ. मा. भा.— उदासीनवत्, नतूदासीनः । तदर्थमाह— असक्तमिति । "अवाक्यनादरः" [छां. उ. ३।३।४।२] इति श्रुतिः । 'द्रव्यं कर्म च कालश्च स्वभावो जीव एव च । यदनुग्रहतः सन्ति न सन्ति यदुपेक्षया' इति भागवते [२।१०।१२] यथासक्त्यैव सर्वकर्मशक्तिः कुतस्तस्य सर्वकर्मबन्धः ? इति भावः । "न कर्मणा वर्धते नो कनीयान्" [बृ. उ. ४।४।२३] इति हि श्रुतिः । यः कर्माणि नियामयति कथं च तं कर्म बध्नाति? ॥ ९ ॥

६ ज. प्र. दी.— स्वतः कर्तृत्वे कथमुदासीनत्वमुच्यते ? इति चेत्, न; वतिना तस्य निषिद्धत्वादिति भावेनाह— उदासीनवदिति । अनुदासीनत्वेऽपि वतिर्व्यर्थः स्यात्, अन्यस्य तदर्थस्याभावादित्यत आह— तदर्थमिति । वत्यर्थं सादृश्यं स्वयमेव विवृणोतीत्यर्थः । परमेश्वरस्य कर्मसु सक्त्यभावे प्रमाणमाह— अवाक्येति । सर्वथोदासीन एव किं न स्यात् ? इति चेत्, न; तथा सति प्रकृत्यादीनामसत्त्वप्रसङ्गादिति

भावेनाह— द्रव्यमिति । यदीश्वरस्य स्वतः कर्तृत्वं च यत्तदा 'उदासीनं' इत्येतत्, 'न तु मां तानि कर्माणि निबध्नन्ति' इत्यत्र कथं हेतुः स्यात् ? इत्यत आह— यस्येति । असक्त्या अनादरेणानायासेनेति यावत् । भगवतोऽपि कर्मबन्धोऽस्तीति केषाञ्चित्प्रलापः, यथा 'विष्णुर्धेन दशवतारगहने क्षिप्तो महासङ्कटे' [भ. नी. श. ९२] इत्यादि; तन्निरासाय श्रुत्युपपत्ती प्राह— न कर्मणेति । नियामयति नियच्छति ॥ ९ ॥

७ इ. पै. भा.— किञ्चान्यत्— नचेति । न च मां तानि कर्माणि निबध्नन्ति नेति प्रकृतेन सम्बन्धः । हे धनञ्जय ! जगदुत्पत्तिस्थापनसंहारकर्माणि बन्धहेतवो न भवन्तीत्यर्थः । कुत इत्यत्राह— उदासीन उपेक्षकस्तद्दासीनमपक्षपातेनाऽऽसीनमसक्तं फलसङ्गरहितं तेषु सृष्टिस्थितिसंहारेषु कर्मसु । अतोऽवगम्यते फलासङ्गरहितं कर्माणि न निबध्नन्तीति ॥ ९ ॥

८ वै. ब्र. गि.— एवं प्रपञ्चस्य मायामात्रत्वस्युक्त्वा पारमार्थिकमसङ्गोदासीनाद्वितीयब्रह्मतत्त्वस्युपदिशति— नचेति । मां पारमार्थिकाद्वैतस्वरूपं तानि मायामात्रप्रपञ्चसृष्ट्यादीनि कर्माणि न निबध्नन्ति पारमार्थिकाद्वैतस्वरूपप्रच्यवनेन सद्वितीयस्वरूपं न कुर्वन्ति । न हि स्वाग्रिकप्रपञ्चस्य स्रष्टा स्वप्नद्वयप्रपञ्चो भवति, न वा इन्द्रजालमयकिरुरगादिसम्पन्नः प्रसुर्भवतीति भावः । ‘धनञ्जय !’ इत्यनेन धर्मपुत्रराजसूये बहुशत्रुजयेन धनमाहृतवतस्तव मोहादिशत्रु-

विजयेनेदं अद्वैतज्ञानमाहर्तुमुचितमिति व्यज्यते । ‘न निबध्नन्ति’ इत्यत्र हेत्वन्तरमाह— उदासीनवदिति । स्वार्थे वतिप्रत्ययः । यद्वा यथा द्वयोर्विषयमानयोस्तदुपेक्षकः कश्चित् दीयजयपराजया संसर्गात् तत्कृतहर्षविषादाभ्यामस्पृष्टो निर्विकार आस्ते, तद्दासीनमित्यर्थः । अत एव निर्विकारत्वात्तेषु कर्मसु सृष्ट्यादिष्वसक्तम् ‘अहं करोमि’ इत्यभिमानरूपसङ्गरहितं मां न निबध्नन्ति । अतोऽन्यमपि कर्तृत्वाभिमानफलसङ्गरहितं कर्माणि न निबध्नन्तीत्यभिप्रायः ॥ ९ ॥

९ व० त० दी०— नचैवं विषमकर्मकरणे मम नैर्घृण्यादिबन्धोऽसक्तत्वादित्याह— न च मामिति । असाधारणमहिमत्वद्योतकानि न मां बध्नन्ति नैर्घृण्यादिबन्धं नापाद्यन्ति, यतो जीवात्मनां प्राकृतानि कर्माणि तानि च देवादिभावहेतूनि । अहं तु तेषु कर्मसु प्रकृतौ च उदासीनवदिति ‘माया परैत्यभिमुखे च विलज्जमाना’ इत्यादिवाक्यात् । वैषम्यनैर्घृण्यं च सक्तस्य कर्मिणो भवति, न चासक्तस्य । यथाऽऽह सूत्रकारः— ‘वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथाहि दर्शयति’ ‘न कर्माविभागादिति चेत्, न; अनादित्वात्’ [ब्र.सू. २।१।३४, ३५] इति ॥ ९ ॥

१० पु. अ. त.— ननु रमणात्मकशक्तिवशात्सृष्टानि तानि त्वां वशीकृत्य प्रपञ्चरमण एव कथं न स्थापयन्ति ? इत्याशङ्क्याह— न च मामिति । हे धनञ्जय लौकिकपरवशैकचित्त ! तानि भूतानि उदासीनवत् आसीनं तेषु, परमकृपया कृतार्थीकरणार्थं तेषु तिष्ठन्तं मां न निबध्नन्ति न वशीकुर्वन्ति । च

पुनः कर्माणि क्रीडात्मकानि च मां न वशीकुर्वन्ति । कुतः ? तेषु कर्मसु क्रीडात्मकेष्वपि असक्तमनासक्तम्, आत्मारामत्वात् शक्तिषु रसदानार्थं क्रीडारणत्वात् । एतदेवोक्तं ‘वैकुण्ठः कल्पितो येन लोको लोकनमस्कृतः । रमया प्राथम्यमानेन देव्या तत्प्रियकाम्यया’ [भाग. ८।५।५] इति ॥ ९ ॥

११ नी० भा० दी०— ननु विषमां सृष्टिं कुर्वतस्तव वैषम्यनैर्घृण्ये स्यातामत आह— न चेति । तानि विषमसृष्टिरूपाणि कर्माणि मां न निबध्नन्ति, तत्र हेतुः— उदासीनवदासीनमिति । यथा पर्जन्यो बीजविशेषेषु रागं केषुचिद्द्वेषं चाकृत्वा उदासीनः सन् वर्षति, एवमीश्वरोऽपि पुण्यवत्सु रागं पापिषु द्वेषं चाकुर्वन् जगत्सृजति । तत्तदसाधारणकर्मबीजवशात्ते ते विभिन्नं फलं प्राप्नुवन्तीति नेश्वरवैषम्यादित्यर्थः ॥ ९ ॥

मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः स्यूते सचराचरम् ।

हेतुनाऽनेन कौन्तेय ! जगद्विपरिवर्तते ॥ १० ॥

१ शां. भा.— तत्र ‘भूतग्राममिमं विसृजामि’ [९।८] ‘उदासीनवदासीनं’ [९।९] इति च विरुद्धमुच्यते इति तत्परिहारार्थमाह— मयेति । मया सर्वतो दृशिमात्रस्वरूपेणाविक्रियात्मनाऽध्यक्षेण मया मम माया त्रिगुणात्मिकाऽविद्यालक्षणा प्रकृतिः स्यूते उत्पादयति सचराचरं जगत् । तथा च मन्त्रवर्णः— “एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा । कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च ” [श्वे. उ. ६।११] इति ।

२ आ. शां. व्या.— ईश्वरे सृष्टृत्वमौदासीन्यं च विरुद्धमिति शङ्कते— तत्रेति । पूर्वग्रन्थः सप्तम्यर्थः, विरोधपरिहारार्थमुत्तरश्लोकमवतारयति— तदिति । तृतीयाद्वयं समानाधिकरणमित्यभ्युपेत्य व्याचष्टे— मयेत्यादिना । प्रकृतिशब्दाध-

माह— मयेति । तस्या अपि ज्ञानत्वं व्यावर्तयति— त्रिगुणेति । पराभिप्रेतं प्रधानं व्युदस्यति— अविद्येति । साक्षित्वे प्रमाणमाह— तथा चेति । मूर्तित्रयात्मना भेदं वारयति— एक इति । अखण्डं जाड्यं प्रत्याह— देव इति । आदित्य-

वत्ताटस्थं प्रत्यादिशति— सर्वभूतेष्विति । किमिति तर्हि सर्वैर्नोपलभ्यते ? तत्राऽऽह— गूढ इति । बुद्ध्यादिवत्परिच्छिन्नत्वं व्यवच्छिन्नमिति— सर्वव्यापीति । तर्हि नभोवदनात्मत्वम् ? नेत्याह— सर्वभूतेति । तर्हि तत्र तत्र कर्म तत्फलसम्बन्धित्वं स्यात्तत्राऽऽह— कर्मेति । सर्वाधिष्ठानत्वमाह—

सर्वेति । सर्वेषु भूतेषु सत्तास्फूर्तिप्रदत्वेन सन्निधिर्वासोऽत्रोच्यते । न केवलं कर्मणामेवायमध्यक्षः, अपि तु तद्वतामपीत्याह साक्षीति । दर्शनकर्तृत्वशङ्कां शतयति चेतेति । अद्वितीयत्वं केवलत्वम् । धर्माधर्मादिराहित्यमाह— निर्गुण इति । किं बहुना ? सर्वविशेषशून्य इति चकारार्थः ।

१ शां. भा.— हेतुना निमित्तेनानेनाध्यक्षत्वेन कौन्तेय ! जगत्सचराचरं व्यक्ताव्यक्तात्मकं विपरिवर्तते सर्वावस्थासु । दृशिकर्मत्वापत्तिनिमित्ता हि जगतः सर्वा प्रवृत्तिः ‘अहमिदं भोक्ष्ये, पश्यामीदं, शृणोमीदं, सुखमनुभवामि, दुःखमनुभवामि, तदर्थमिदं करिष्यामि, एतदर्थमिदं करिष्ये, इदं ज्ञास्यामि’ इत्याद्याऽवगतिनिष्ठाऽवगत्यवसानैव ।

२ आ. शां. व्या.— उदासीनस्यापीश्वरस्य साक्षित्वमात्रं निमित्तीकृत्य जगदेतत्पौनःपुन्येन सर्गसंहारावनुभवतीत्याह— हेतुनेति । कार्यवत्कारणस्यापि साक्ष्यधीना प्रवृत्तिरिति वक्तुं ‘व्यक्ताव्यक्तात्मकं’ इत्युक्तम् । ‘सर्वावस्थासु’ इत्यनेन सृष्टिस्थितिसंहारावस्था गृह्यन्ते । तथापि जगतः सर्गादिभ्यो भिन्ना प्रवृत्तिः स्वाभाविकी, नेश्वरायतेत्याशङ्क्याऽऽह— दृशीति । न हि दृशिव्याप्यत्वं विना जडवर्गस्य काऽपि प्रवृत्तिरिति हिशब्दार्थः । तामेव प्रवृत्तिमुदाहरति— अहमित्या-

दिना । भोगस्य विषयोपलम्भाभावेऽसम्भवान्नानाविधां विषयोपलब्धिं दर्शयति— पश्यामीति । भोगफलमिदानीं कथयति— सुखमिति । विहितप्रतिषिद्धाचरणनिमित्तं सुखं दुःखं चेत्याह— तदर्थमिति । न च विमर्शपूर्वकं विज्ञानं विनाऽनुष्ठानमित्याह— इदमिति । इत्याद्या प्रवृत्तिरिति सम्बन्धः । सा च प्रवृत्तिः सर्वा दृक्कर्मत्वमुररीकृत्यैवेत्युक्तं निगमयति— अवगतीति । तत्रैव च प्रवृत्तेरवसानमित्याह— अवगत्यवसानेति ।

१ शां भा.— “यो अस्याध्यक्षः परमे व्योमन्” [ऋक्सं. ८।७।१७।७ तै. ब्रा. २।८।९] इत्यादयश्च मन्त्रा एतमर्थं दर्शयन्ति । ततश्चैकस्य देवस्य सर्वाध्यक्षभूतचैतन्यमात्रस्य परमार्थतः सर्वभोगानभिसम्बन्धिनोऽन्यस्य चेतनान्तरस्याभावे भोक्तुरन्यस्याभावात् । ‘किन्निमित्तेयं सृष्टिः?’ इत्यत्र प्रश्नप्रतिवचने अनुपपन्ने “को अद्वा वेद क इह प्रवोचत्कुत आजाता कुत इयं विसृष्टिः” [ऋक्सं. ८।७।१७।८ तै. ब्रा. २।८।९] इत्यादिमन्त्रवर्णोभ्यः । दर्शितं च भगवता ‘अज्ञानेनाऽऽवृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः’ [५।१५] इति ॥ १० ॥

२ आ. शां. व्या.— परस्याध्यक्षत्वमात्रेण जगच्चेष्टेत्यत्र प्रमाणमाह— यो अस्येति । अस्य जगतो योऽध्यक्षो निर्विकारः स परमे प्रकृष्टे हार्दे व्योम्नि स्थितः, दुर्विज्ञेय इत्यर्थः । ईश्वरस्य साक्षित्वमात्रेण स्रष्टृत्वे स्थिते फलितमाह ततश्चेति । किन्निमित्ता परस्येयं सृष्टिः? न तावद्भोगार्था, परस्य परमार्थतो भोगासम्बन्धित्वात्, तस्य सर्वसाक्षिभूतचैतन्यमात्रत्वात्; न चान्यो भोक्ता, चेतनान्तराभावात्, ईश्वरस्यैकत्वात्, अचेतनस्याभोक्तृत्वात्; न च स्रष्टुरपवर्गार्था, तद्विरोधित्वात्;

न चैवं प्रश्नो वा तदनुरूपं प्रतिवचनं वा युक्तं, परस्य माया-निबन्धने सर्गे तस्यानवकाशत्वादित्यर्थः । परस्याऽऽत्मनो दुर्विज्ञेयत्वे श्रुतिमुदाहरति— को अद्भेति । तस्मिन्प्रवक्ताऽपि संसारमण्डले नास्तीत्याह— क इहेति । जगतः सृष्टिकर्तृत्वेन परस्य ज्ञेयत्वमाशङ्क्य कूटस्थत्वात्ततो न सृष्टिर्जातेत्याह— कुत इति । न हीयं विविधा सृष्टिरन्यस्मादपि कस्माच्चिदुपपद्यतेऽन्यस्य वस्तुनोऽभावादित्याह— कुत इति । कथं तर्हि सृष्टिरित्याशङ्क्याज्ञानाधीनेत्याह— दर्शितं चेति ॥ १० ॥

३ रा. भा.— तस्मात् क्षेत्रज्ञकर्मानुगुणं मदीया प्रकृतिः सत्यसङ्कल्पेन मयाऽध्यक्षेणोक्षिता सचराचरं जगत्स्रयते; अनेन क्षेत्रज्ञकर्मानुगुणमदीक्षणेन हेतुना जगद्विपरिवर्तत इति मत्स्वाम्यं सत्यसङ्कल्पत्वं नैवृण्व्यादिदोषरहितत्वमित्येवमादिकं मम वसुदेवसूनोरैश्वरं योगं पश्य; यथाह श्रुतिः— “अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत्स्मिन्वान्यो मायया सन्निरुद्धः । मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्” [श्वे. उ. ४।९, १०] इति ॥ १० ॥

४ वे. ता. चं.— यदि कर्मानुगुणा विषमसृष्टिः, तर्हि प्रकृतिरेव परिणामशीला तदनुगुणं परिणमतां, किं त्वया ? इत्यत्रोच्यते— मयाऽध्यक्षेणेति । ‘सर्वभूतानि’ इत्युपक्रान्तस्वसङ्कल्पाधीनसृष्टिप्रलयोपसंहारात्तद्योतनायाह तस्मादिति ।

‘मयाध्यक्षेण’ इति पदद्वयाभिप्रेतं श्रौतमर्थमाह— सत्यसङ्कल्पेन... ईक्षिता इति । “कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः” [श्वे. उ. ६।११] “योऽस्याध्यक्षः परमे व्योमन्” [ऋग्वे. ८।७।१७।७] “ध्यायतेऽध्यासिता तेन” [मन्त्रिको. ३।५]

इत्यादिकमत्र भाव्यम् । अधिकमश्नुत इति अध्यक्ष इति केचित् । जगच्छब्दस्तत्राप्यन्वेतव्यः । पूर्वार्धगतसचराचरशब्द उत्तरत्रापीत्यभिप्रायेण सचराचरं जगदित्युक्तम् । 'सूयते' इत्यनेन 'सूयते पुरुषार्थं च' [मन्त्रिको. ३।५] इत्यादिश्रुतिः स्मारिता । पूर्वार्धं सृष्टिहेतुतयोक्तमेवोत्तरत्रापि संहारहेतुतया 'अनेन हेतुना' इति परामर्शाहम् ; न पुनः प्रधानतयोपस्थापितापि सृष्टिः, तस्याः प्रलयादिकं तस्य हेतुत्वादित्यभिप्रायेणाह इत्यनेनेति । तेनाध्यक्षशब्दस्यात्र अधिक्रियाया 'निर्विकारचैतन्यपरता' * वदन्तः प्रत्युक्ताः । कर्मवशाज्जीवहेतुभूतं प्रपञ्चं प्रति कथं तव स्वाम्यं, कथं च कारुणिकस्यापि

कर्मपरतत्रतया दुःखमुत्पादयितुः सत्यसङ्कल्पता? इत्यत्राह— मत्स्वाम्यमिति । 'पश्य मे योगम्' [१।५] इत्युपक्रान्त-निर्वहणरूपताप्रदर्शनाय ममेत्यादिकम् । 'अवजानन्ति माम्' [८।११] इत्यनन्तरश्लोकस्थास्मच्छब्दानुसन्धानवशात् 'मे' इत्येतन्निरतिशयसौलभ्यसंछादितेश्वरभावमवतारमभिप्रेतीति वसुदेवसूनोरित्युक्तम् । एतेन 'मनुष्यत्वे परत्वं च' [गी. सं. १३] इति सङ्ग्रहश्लोकांशोऽनुसंहितः । युज्यत इति व्युत्पत्त्या स्वाम्यादेरत्र योगशब्दार्थतोक्ता । प्रकृतेरीश्वराधीनपरिणामत्वे जीवानां कर्मानुगुणप्रकृतिवशत्वे च श्रुतिमुदाहरति यथाहेति ॥ १० ॥

५ आ. मा. भा.— उदासीनवदिति चेत्स्वयमेव प्रकृतिः सूयत इत्यत आह— मयेति । प्रकृति-सृतिद्रष्टा कर्ता अहमेवेत्यर्थः । तथा च श्रुतिः " यतः प्रसूता जगतः प्रसूती तोयेन जीवान्स्वयससर्ज भूम्याम् " [म. ना. उ. १।४] ॥ इति ॥ १० ॥

६ ज. प्र. दी.— कथं तर्ह्यहं केवलं द्रष्टैव, प्रकृतिरेव चराचरं सूयत इत्युत्तरवाक्यमित्यतस्तन्नित्यवत्याशङ्कां प्रदर्श्य व्याचष्टे— उदासीनवदिति । भगवतोदासीनसादृश्यं स्वयमेव व्याख्यातम्, तदज्ञात्वा क्रियाभाव एवोक्त इति मत्वा शङ्कितम् । पुरा 'प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि' [१।८] इत्युक्तम् ; इदानीं तु 'उदासीनवत्' [१।९] इति निष्क्रियत्वमुच्यते । एवं तर्हि प्रकृतिरेव सूयते, त्वयि तु तत्सन्निधानात्कर्तृत्वोप-

चारमात्रमित्यापन्नमिति तन्नित्यवत्यर्थमिदं वाक्यम् । तत्र 'अध्यक्षेण' इत्यनेन प्रकृतिः सृष्टेर्द्रष्टाऽहमेवेत्युच्यते । तृतीयया च तत्प्रयोजककर्ता चाहमेव, न तु तस्याः स्वातन्त्र्यमिति दर्शनपूर्वकत्वात्प्रयोजकत्वस्य तदुक्तिः, अन्यथा तृतीया व्यर्था स्यादिति भावः । प्रकृतिप्रयोजकत्वं परमेश्वरस्य कुतः ? इत्यत आह— यत इति । प्रसूता सृष्टावभिमुखीभूता प्रसूती प्रसूतिः तोयेन कर्मणा व्यससर्ज विससर्ज । बहुलग्रहणात् ॥ १० ॥

७ ह. पै. भा.— आत्मन उदासीनत्वं दर्शयितुमाह— मयेति । मयाऽध्यक्षेण साक्षिणा प्रकृतिः सूयते सचराचरं स्थावरजङ्गमभूतसहितम् । हेतुना निमित्तमात्रेणानेश्वरेण जगद्विपरिवर्तते-सन्त्यज्यते, सम्प्रवर्तते, संहियते वेत्यर्थः ॥ १० ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु 'भूतग्रामं विसृजामि' [१।८] 'उदासीनवदासीनम्' [१।९] इति च परस्परविरुद्धमित्याशङ्क्य परिहरति— मयेति । मया निर्विकारचिन्मात्ररूपेण अध्यक्षेण नियन्त्रा भासकेनावभासिता प्रकृतिः सचराचरं जगत्सूयते जनयति, ऐन्द्रजालिकाधिष्ठितेव माया गज-तुरगादिकम् । न त्वहं प्रकृतिभासनमन्तरेण व्यापारान्तरं

करोमि । अनेनाध्यक्षत्वरूपहेतुना जगद्विपरिवर्तते पुनः पुनर्जायते । अतो भासकत्वमात्रेण विसृजामीत्युक्तिः । तावता चादित्यादेरिव कर्तृत्वाभावादुदासीनमित्युक्तिरिति न विरोधः । तदुक्तम्— 'अस्य द्वैतेन्द्रजालस्य यदुपादानकारणम् । अज्ञानं तदुपाश्रित्य ब्रह्म कारणमुच्यते' इति श्रुतिस्मृतयोऽप्यत्र सहस्रसुदाहार्याः ॥ १० ॥

९ व. त. दी.— परं प्रकृतिरपि न स्वतः कार्यकारणक्षमाऽचेतनत्वात्, मयाऽध्यक्षेणाधिष्ठात्रा निमित्तभूतेन पुरुषरूपेण तु सहिता सा चेद्भीकृतेति यावत् । सचराचरं जगत्सूयते जनयति पत्नीवत् । तत्रापि पूर्वसर्गा- (कर्मा-)नुगुणमात्मनां चेतनानां जन्म नित्यपरिच्छिन्नानां तद्धर्मैः समागम इति व्यपदिश्यते तदनुगुण एव सहयोगः स्वान्तस्था-प्रकृतौ जनयामीति प्रवृत्तेच्छया अनेनैव हेतुना जगद्विपरिवर्तते विनिमित्तं वर्तते । विनिमयो हि द्विविधो व्यवहारश्चिदचिद्रूपः, तदात्मकमित्यैश्वरं योगं पश्येति भावः । तथा च श्रुतिः— "सच्च त्यच्चाभवत्" [तै. उ. २।६।१] "अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत्तस्मिन्श्चान्यो मायया सन्निरुद्धः । मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम् । तस्यावयवभूतैस्तु व्याप्तं सर्वमिदं जगत् " [श्वे. उ. ४।९; १०] इति । एतेन स्थावरजङ्गमात्मकस्य सर्वस्य जगतो भगवदिच्छामायाजातत्वात्प्राकृतत्वं सत्यत्वं भगवत्कार्यत्वं चोक्तम् । अतएवोक्तं

* 'अविक्रियदक्षिमात्रपरता' 'दक्षिमात्रपरता' चेत्यपि पाठौ ।

निबन्धे 'प्रपञ्चो भगवत्कार्यस्तद्रूपो माययाऽभवत्' इत्यादि । मायया द्वारभूतया स्त्रीस्थानापन्नयेत्यर्थः । एते-
नाचेतनायाश्चेतनाधिष्ठिततया सर्वकार्यकरणक्षमत्वसूचनेन स्वमाहात्म्यमुक्तम् ॥ १० ॥

१० पु. अ. त.— ननुदासीनस्तेषु त्वं चेत्तदा प्रकृतिव-
शोऽपत्रा जीवाः कथं क्रीडायोग्या भवन्ति ? कथं वा त्वं
कर्ता ? इत्याशङ्क्याह— मयेति । मया परिदृश्यमानेन अध्य-
क्षेण अधिष्ठात्रा सकलकर्मा क्रीडाधिष्ठिता सती प्रकृतिः सच-

राचरं जडजीवसहितं जगत् सृयते जनयति । अनेन क्रीडा-
त्मकेन हेतुना कारणेन जगत् विशेषेण परिवर्तते जायते च ।
अतो योग्या भवन्तीत्यर्थः ॥ १० ॥

११ नी० भा० दी०— ननु 'विसृजामि... उदासीनवदासीनं' [श्लो. ८-९] इति परस्परविरुद्धमुच्यते ?
इत्याशङ्क्याह— मयेति । मया कूटस्थेन अध्यक्षेण अयस्कान्तकल्पेन प्रवर्त्तकेन प्रकृतिश्चराचरं जगत् सृयते
उत्पादयति । अनेन अध्यक्षत्वेनैव हेतुना हे कौन्तेय ! जगद्विपरिवर्त्तते जन्माद्यवस्थासु भ्रमति । अयस्कान्त-
वदहमुदासीनश्च सृष्टिप्रवर्त्तकश्च भवामीति भावः । तथा च मन्त्रवर्णः " एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी
सर्वभूतान्तरात्मा । कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च " [श्रे. उ. ६।११] इति एक-
स्यैव देवस्य सर्वाध्यक्षत्वं साक्षित्वं च प्रतिपादयति ॥ १० ॥

अज्ञानां सुज्ञानां च सहेतुकं स्वभाववैचित्र्यम् ।

अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनुमाश्रितम् ।

परं भावमजानन्तो मम भूतमहेश्वरम् ॥ ११ ॥

१ शां. भा.— एवं मां नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावं सर्वज्ञं सर्वजन्तूनामात्मानमपि सन्तम्—अवजानन्तीति ।
अवजानन्त्यवज्ञां परिभवं कुर्वन्ति मां मूढा अविवेकिनो मानुषीं मनुष्यसम्बन्धिनीं तनुं देहमाश्रितं मनुष्यदेहेन
व्यवहरन्तिमित्येतत् । परं प्रकृष्टं भावं परमात्मतत्त्वमाकाशकल्पमाकाशादप्यन्तरतममजानन्तो मम, भूत-
महेश्वरं सर्वभूतानां महान्तमीश्वरं स्वमात्मानम् । ततश्च तस्य ममावज्ञाभावेनेनाऽऽहता वराकास्ते ॥ ११ ॥

२ आ. शां. व्या.— सर्वाध्यक्षः सर्वभूताधिवासो नित्य-
मुक्तश्चेत्त्वं तर्हि किमिति स्वामेवाऽऽत्मत्वेन भेदेन वा सर्वे न
भजन्ते ? तत्राऽऽह एवमिति । विपर्यस्तशुद्धित्वं भगवद्व-
ज्ञायां कारणमित्याह— मूढा इति । भगवतो मनुष्यदेहस-
म्बन्धात्तस्मिन्विपर्यासः सम्भवतीत्याह— मानुषीमिति ।
अस्मदादिवहेतादात्म्याभिमानं भगवतो व्यावर्त्तयति— मनु-
ष्येति । भगवन्तमवजानन्तामविवेकमूलाज्ञानं हेतुमाह— पर-

मिति । ईश्वरावज्ञानार्त्तिकं भवति ? इत्यपेक्षायां तदवज्ञान-
प्रतिबद्धबुद्धयः शोच्या भवन्तीत्याह— ततश्चेति । भगवद-
ज्ञानादेव हेतोर्वजानन्तस्ते जन्तवो वराकाः शोच्याः सर्वपुरु-
षार्थबाह्याः स्युरिति सम्बन्धः । तत्र हेतुं सूचयति— तस्येति ।
प्रकृतस्य भगवतोऽवज्ञानमनादरणं निन्दनं वा तस्य भावं
पौनःपुन्यं तेनाऽऽहतास्तज्जनितदुरितप्रभावात्प्रतिबद्धबुद्धय
इत्यर्थः ॥ ११ ॥

३ रा. भा.— एवं मां भूतमहेश्वरं सर्वज्ञं सत्यसङ्कल्पं निखिलजगदेककारणं परमकारुणिकतया
सर्वसमाश्रयणीयत्वाय मानुषीं तनुमाश्रितं स्वकृतैः पापकर्मभिर्मूढा अवजानन्ति प्राकृतमनुष्यसमं मन्यन्ते,
भूतमहेश्वरस्य ममापारकारुण्यौदार्यसौशील्यवात्सल्यादिनिबन्धनं मनुष्यत्वसमाश्रयणलक्षणमिमं परं भाव-
मजानन्तो मनुष्यत्वसमाश्रयणमात्रेण मामितरसजातीयं मत्वा तिरस्कुर्वन्तीत्यर्थः ॥ ११ ॥

४ वे. ता. चं.— महात्मनां विशेषं वक्तुं मूढानां
स्वभाव उच्यते 'अवजानन्ति' इति श्लोकद्वयेन । प्रकृतसङ्गत्य-
र्थमेवंशब्दः । 'भूतमहेश्वरम्' इत्यस्य भावविशेषणत्वायोगा-
व्यवहितेनापि 'माम्' इत्यनेनान्वयः । भूतमहेश्वरादिशब्देना-
भिप्रेतप्रदर्शनं सर्वज्ञमित्यादि । मानुषीं मनुष्यसम्बन्धि-
नीम् ; मनुष्यसजातीयसन्निवेशवतीमित्यर्थः । यथा हिरण्यमय-
मृण्मयघटयोर्द्वैव्यवैजात्येऽपि संस्थानसाम्यं, तद्वदत्रापि । इदं
च मत्स्यादितन्वाश्रयणस्याप्युपलक्षणम् । मौढ्यस्यापीश्वरा-

धीनत्वेन तद्दोषव्युदासाय स्वकृतैः पापकर्मभिरित्युक्तम् ।
अवज्ञाकारणं दर्शयति प्राकृतेति । 'परं भावमजानन्तः' इत्यनेन
भ्रमहेतोर्भेदाग्रहस्य कथनम् ; 'मानुषीं तनुमाश्रितम्' इति तु
सादृश्यस्य ; ताभ्यां प्राकृतमनुष्यसजातीयताभ्रमः ; ततश्च
यथाकथञ्चित्प्रतीयमानोत्कर्षापहंवेन निकर्षापादनरूपावज्ञा ; तदे-
तदखिलं विशदयति भूतमहेश्वरस्येति । मनुष्यत्वसमा-
श्रयणलक्षणमिति अजहत्स्वस्वभावस्य अनितरसाधारणमेवं-
विधमनुष्यत्वाश्रयणमपि वस्तुतः परत्वानुप्रविष्टमिति भावः ११

५ आ. मा. भा.— तर्हि केचित्कथं त्वामवजानन्ति का च तेषां गतिः ? इत्यत आह— अवजानन्तीत्यादिना । मानुषीं तनुं, मूढानां मानुषवत्प्रतीतां तनुं, न तु मनुष्यरूपाम् । उक्तं च मोक्षधर्मे 'यत्किञ्चिदिह लोकेऽस्मिन्देहबद्धं विशाम्पते ! । सर्वं पञ्चभिराविष्टं भूतैरीश्वरबुद्धिजैः ॥ ईश्वरो हि जगत्स्रष्टा प्रभुर्नारायणो विराट् । भूतान्तरात्मा वरदः सगुणो निर्गुणोऽपि च ॥ भूतप्रलयमव्यक्तं शुश्रूषु- (शृणुष्व) — नृपसत्तम ! '[म. भा. १२।३४७।११-१३] इति । अवतारप्रसङ्गे चैतदुक्तम् । अतो नावताराः पृथक् शङ्क्याः । 'रूपाण्यनेकान्यसृजत्प्रादुर्भावमवाय सः । वाराहं नारसिंहं च वामनं मानुषं तथा' [म. भा. १२।३४९।३७] इति । तत्रैव प्रथमसर्गकाल एवावताररूपविभक्त्युक्तेः । अतो न तेषां मानुषत्वादिर्विना भ्रान्तिम् । भूतं महदीश्वरं चेति भूतमहेश्वरम् । तथा हि (सामवेदे) बाभ्रव्यशाखायाम्— "अनाद्यनन्तं परिपूर्णरूपमीशं वराणामपि देववीर्यम्" इति । "अस्य महतो भूतस्य निश्चसितम्" [बृ. उ. २।४।१०] इति च । 'ब्रह्मपुरोहित ब्रह्मकायिक राजिक महाराजिक—' इति च मोक्षधर्मे [म. भा. १२।३३८ नाम ४०-४३] ॥ ११ ॥

६ ज. प्र. दी.— उत्तरवाक्यस्य सङ्गत्यप्रतीतेस्तामाह— तर्हीति । यदि त्वमेव जगतः सृष्टिस्थितिसंहाराणां कर्ता, कैश्चिदवज्ञानात् तेषां चानर्थाभावादुक्तमसदिति शङ्काभिप्रायः । 'मानुषीं तनुमाश्रितं' इत्येतदन्यथाप्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे— मानुषीमिति । भ्रान्त्यनुवाद एवायमिति भावः । कुतो न ? इत्यत आह— उक्तं चेति । चो हेतौ । शरीराणि हि भौतिकानि भवन्ति । भूतानि चेश्वरस्य बुद्धिजानि, तत्कथं तानि ब्रह्मीयुरित्यर्थः । अत्रैव 'ईश्वरो हि' इत्यादिनाऽन्ये हेतवोऽभिधीयन्ते । विराट् नित्याभिव्यक्तरूपः । वरदो मोक्षप्रदः । सगुणः स्वातन्त्र्यादिगुणवान् । भूतानि प्रलीयन्ते यस्मिन्स्तदन्यक्तम्, तदभिमानिनी देवता तस्य शुश्रूषुः । लिङ्गव्यत्ययशब्दान्दसः । अस्त्वेतन्मूलरूपविषयम्, अवतारस्य तु कृष्णस्य मानुषत्वं भवत्वित्यत आह— अवतारेति । 'यत्तद्दृशिवान् ब्रह्मा रूपं ह्यशिशोर्धरम्' [म. भा. १२।] इति ह्यग्रीवावतारप्रसङ्गे ।

अस्तु ह्यग्रीवस्यैवम् । कृष्णस्तु मानुषशरीर एव किं न स्यात् ? इति चेत्, न; युक्तिसाम्यात् विशेषप्रमाणान्चेत्याह— रूपाणीति । असृजद्यभजत् । प्रादुर्भावमवायोत्तरत्र । स नारायणः । मानुषं कृष्णादिकम् । तत्रैव मोक्षधर्म एव, प्रथमसर्गकाल एव, मानुषादिजात्युत्पत्तेः प्रागेवेत्यर्थः । उपसंहरति— अत इति । तेषामवताराणाम् । उत्तरपदविरोधश्चान्यथेति भावेन तद्व्याचष्टे— भूतमिति । भूतं सर्वदा विद्यमानमिति कालानन्त्यमाचष्टे— महदिति देशानन्त्यम्, ईश्वरमिति गुणानन्त्यम् । भावं याथार्थ्यमिति व्याख्यानापेक्षया नपुंसकम् । अत्र धृतिं पठति— तथा हीति । ईशं वराणामितीश्वरम् । षष्ठ्याः परनिपातः । देवाः वीर्यं पुत्रा यस्यासौ तथोक्तः । 'महतो भूतस्य' इति देशकालानन्त्यमुच्यते । वराणां देवानामीशस्त्वे ब्रह्मेति मोक्षधर्मवाक्यं प्रमाणं पुरोहितादिदेवनिकायास्त्वदधीना इत्यर्थः । ब्रह्मेति द्विरुक्तिरादरार्था ॥ ११ ॥

७ ह. पै. भा.— अवजानन्ति मां मूढा अज्ञा मानुषीं मनुष्योचितां तनुं शरीरमाश्रितमधिष्ठितं परं प्रकृष्टं भावपनुभावमजानन्तोऽनवगच्छन्तो ममेश्वरस्य भूतमहेश्वरं भूतानि प्राणिनस्तेषां महान्तमीश्वरम् ॥ ११ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवमसङ्गोदासीनस्वभावं अद्वितीय-विदानन्दैकधनं अखिलभूतान्तरात्मभूतं मत्स्वरूपं न कोऽपि द्रष्टुं शक्नोतीति तत्सुलभोपायत्वेन सर्वलोकसंश्रयणीयत्वाय दिव्यमङ्गलविग्रहेण वसुदेवगृहेऽवतीर्णमपि मां न लोका जानन्तीत्यहो दौर्भाग्यमित्याह— अवजानन्तीति । सर्वेषां ब्रह्मादिस्थावरान्तानां भूतानां महान्तमीश्वरं नियन्तारम्, सर्वान्तरात्मभूतमिति यावत् । परं निरतिशयं मम भावमात्मानम् 'भूतभृत्र च भूतस्थो ममात्मा' [९।५] इत्यनुप-

दिष्टमजानन्तः तत्सुलभोपायत्वेन सर्वसमाश्रयणीयत्वाय मानुषीं तनुमाश्रितं मां अतिमानुषैकैकचरितावगन्तव्यपरमेश्वरभावं मूढा अवजानन्ति, न जानन्ति नाद्रियन्ते निन्दन्ति चेत्यज्ञानानादरनिन्दात्रयमपि 'अवजानन्ति' इत्यनेन विवक्षितम् । 'मूढाः' इत्यनेन चाविवेकिवाचिना भगवन्तमजानन्तो ज्ञात्वाऽपि नाद्रियमाणा निन्दन्तश्चेति त्रिविधा अप्युत्तरोत्तरपापिष्ठा मूढाः संगृह्यन्ते ॥ ११ ॥

९ व० त० दी०— नन्वेवंविधमहिमानं त्वां किमिति केचिन्नान्द्रियन्ते ? इत्यत्राह द्वाभ्यां— अवजानन्तीति । मां सर्वभूतनियन्तारं सर्वज्ञं सत्यसङ्कल्पं अचिन्त्यमहिमानं योगेश्वरेश्वरं निखिलजगदेककारणं परमकारुणिक-तया सर्वेषामाश्रयणीयत्वाय मानुषीं तनुमाश्रितं मनुष्यत्वममाश्रयणेन इतरसमजातीयं मत्वा मूढा आसुरान्दयो जनास्तिरस्कुर्वन्ति इत्यर्थः । तत्र हेतुः परं भावं अचिन्त्यमाहात्म्यस्वरूपमानन्दमात्रलक्षणं तत्त्वमजानन्त इति । अत्र तु तनुं स्वरूपात्मिकामानन्दमात्रकरपादमुखोदरादिरूपां मानुषाकारामाश्रितमित्येव व्याख्येयम् ; अन्यथा गी. द्वि. २०

भेदः स्यात् । वस्तुतस्तत्र देहदेहिद्विभाग एव नास्ति, एक एव 'आनन्दमात्रकरपादमुखोदरादिः सर्वत्र च स्वगत-
भेदविवर्जितात्मा । निर्दोषपूर्णविग्रह आत्मतन्त्रो निश्चेतनात्मकशरीरगुणैर्विहीनः' इति स्मर्यते । तथाविधाकार एव
प्राकृताकाररहित इति श्रौतानुभवश्च "आवृत्तचक्षुः" [कठो. ४।१] "आत्मानमैक्षत" "आनन्दं ब्रह्मणो रूपं"
इत्यत्र सर्वं निरूपितं श्रीमद्विद्वन्मण्डनभाष्यकृद्भिस्तत एव सर्वमवसेयम् ॥ ११ ॥

१० पु. अ. त.— नन्विदं स्वरूपं सर्वाधिष्ठातृ सर्वे
कथं न जानन्ति? इत्यत आह— अवजानन्तीति द्वयेन ।
मूढा असुराः केवलमिच्छयैव सृष्टाः, मम भूतमहेश्वरं सर्वा-
धिष्ठातृ सर्वाधिदैविकरूपं परं भावं पुरुषोत्तमात्मकं अजा-

नन्तो मानुषीं तनुं मायिनं स्वाज्ञानेन मां ज्ञात्वा अवजानन्ति
अवमन्यन्ते । अत्रायं भावः— पुरुषोत्तमोऽयं येन स्वरूपेण
वदति तदेव स्वरूपं ब्रह्मरूपमानन्दमयम्, तमेव मानुषीं तनु-
माश्रितं जानन्ति अज्ञत्वात् ॥ ११ ॥

११ नी० भा० दी०— एवम्भूतं मां सन्तं मूढाः अवजानन्ति यतो मानुषीं तनुमाश्रितं मनुष्यदेहेन व्यव-
हरन्तम् । मम परं प्रकृष्टं भावं तत्त्वं अजानन्तः भूतानां महेश्वरं मामवजानन्तीति सम्बन्धः ॥ ११ ॥

मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः ।

राक्षसीमासुरीं चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ॥ १२ ॥

१ शां. भा.— कथम् ? मोघाशा इति । मोघाशा मोघा वृथाऽऽज्ञा आशिषो येषां ते मोघाशाः ।
तथा मोघकर्माणो यानि चाग्निहोत्रादीनि तैरनुष्ठीयमानानि कर्माणि, तानि च तेषां भगवत्परिभवात्स्वा-
त्मभूतस्य चावज्ञानान्मोघान्येव निष्फलानि कर्माणि भवन्तीति मोघकर्माणः । तथा मोघज्ञाना निष्फल-
ज्ञानाः, ज्ञानमपि तेषां निष्फलमेव स्यात् । विचेतसो विगतविवेकाश्च ते भवन्तीत्यभिप्रायः । किञ्च ते भवन्ति
राक्षसीं रक्षसां प्रकृतिं स्वभावमासुरीमसुराणां च प्रकृतिं मोहिनीं मोहकरीं देहात्मवादिनीं श्रिता आश्रिताः
'छिन्धि भिन्धि पिव खाद् परस्वमपहर' इत्येवंवदनशीलाः क्रूरकर्माणो भवन्तीत्यर्थः । "असुर्या नाम ते
लोकाः" [ईशो. ३] इति श्रुतेः ॥ १२ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवन्तमवजानतां प्रश्नपूर्वकं
शोच्यत्वं विशदयति— कथमिति । भगवन्निन्दापराणां न
काचिदपि प्रार्थनाऽर्थवतीत्याह— वृथेति । ननु भगवन्तं
निन्दन्तोऽपि नित्यं नैमित्तिकं वा कर्मानुतिष्ठन्ति, तदनुष्ठानाच्च
तेषां प्रार्थनाः सार्था भविष्यन्तीति नेत्याह— तथेति ।
परिभ्रवस्तिरस्करणम् । अवज्ञानमनादरणम् । तेषामपि शास्त्रा-
र्थज्ञानवतां तद्वारा प्रार्थनार्थवत्त्वमित्याशङ्क्याऽऽह— तथा
मोघेति । तथापि यौक्तिकविवेकवशात्तत्प्रार्थनासाफल्यमित्या-

शङ्क्याऽऽह— विचेतस इति । न केवलमुक्तविशेषणवत्त्वमेव
तेषां किन्तु वर्तमानदेहपातादनन्तरं तत्तदतिक्रूरयोनिप्राप्तिश्च
निश्चितेत्याह— किञ्चेति । मोहकरीमिति प्रकृतिद्वयेऽपि
तुर्यं विशेषणम् । 'छिन्धि भिन्धि पिव खाद्' इति प्राणिहिंसा-
रूपो रक्षसां स्वभावः; असुराणां स्वभावस्तु 'न देहि न जुहुधि
परस्वमपहर' इत्यादिरूपः । मोहो मिथ्याज्ञानम् । उक्तमेव
स्फुटयति— छिन्धीति ॥ १२ ॥

३ रा. भा.— मम मनुष्यत्वे परमकारुण्यादिपरत्वतिरोधानकरीं राक्षसीमासुरीं च मोहिनीं प्रकृति-
माश्रिताः, मोघाशाः मोघवाञ्छिताः निष्फलवाञ्छिताः, मोघकर्माणः मोघारम्भाः, मोघज्ञानाः सर्वेषु
मदीयेषु चराचरेष्वर्थेषु मयि च विपरीतज्ञानतया निष्फलज्ञानाः, विचेतसः— तथा सर्वत्र विगत-
याथात्म्यज्ञानाः, मां सर्वेश्वरमितरसमं मत्वा मयि यत्कर्तुमिच्छन्ति, यदुद्दिश्यारम्भान् कुर्वते, तत्सर्वं मोघं
भवतीत्यर्थः ॥ १२ ॥

४ वे. ता. चं.— 'मोघाशाः' इति श्लोकेन प्रस्तुतस्य
हेतुफले प्रतिपाद्यते । मोहिनीप्रकृत्याश्रयणं हि मोघाशात्वादाौ
हेतुरिति पूर्वमुत्तरार्धव्याख्या । राक्षसीं रक्षस्सम्बन्धिनीं
तामसीं, आसुरीमसुरसम्बन्धिनीं राजसीं क्रोधलोभादिमयी-
मित्यर्थः; प्रकृतिं—स्वभावमित्यर्थः । 'यजन्ते सात्त्विका
देवान् यक्षरक्षांसि राजसाः । भूतान् प्रेतगणांश्चान्ये यजन्ते

तामसा जनाः' [१७।४] 'मन्ये त्वां राक्षसं क्रूरमथवा ताम-
सात्मकम् । यस्मात्किंवापि गोविन्दं पाण्डवं च धनञ्जयम्'
इत्यादिष्विवेति ब्रह्मव्यम् । 'मोहिनीम्' इत्यनेन भगवत्परत्वति-
रोधानादिकमभिप्रेतम् । 'मोघाशाः' इति समासांशद्वयार्थ-
कथनं मोघवाञ्छिता निष्फलवाञ्छिता इति । फलपर्य-
न्तकर्मस्वरूपासिद्धयभिप्रायेण मोघारम्भा इत्युक्तम् । उपक्रम-

प्रवृत्ति निष्फलप्रवृत्तय इत्यर्थः । ज्ञानस्य मोघत्वं हि स्वाधीन-
प्रवृत्त्यभिमतफलराहित्यम् । तच्चःयथार्थत्वनिबन्धनम् । तस्य
चात्र विषयविशेषनिर्देशाभावाद्यथासम्भवं सर्वविषयत्वमुचित-
मित्यभिप्रायेणाह सर्वेष्विति । वैपरीत्यं च अस्वतन्त्रे स्वत-
न्त्रत्वम् , अन्यदीये स्वकीयत्वम् , अजडे नित्ये जडत्वानित्य-
त्वादिकम् , अस्थिरे स्थिरत्वमित्यादिकं द्रष्टव्यम् । 'मोघज्ञानाः'

इति ज्ञानविशेषस्य विहितत्वात्त एव तत्कारणस्य च निषेधु-
मशक्यत्वात् ' बिचेतसः ' इति निषेधस्तदतिरिक्तज्ञानपर इत्यभि-
प्रायेणाह सर्वत्र विगतयाथात्म्यज्ञाना इति । ननु मोघाश-
त्वादिक्मसिद्धं, स्वर्गफलाद्यभिलषितसिद्धेः, तदुपायभूतयागादिषु
यथार्थज्ञानाच्चेत्यत्राह मामिति । अत्र यथार्थज्ञानाभावान्मोघ-
ज्ञानत्वम् , तत एव मोघाशत्वमोघारम्भत्वे इति क्रमः ॥१२॥

५ आ. मा. भा.— तेषां फलमाह— मोघाशा इति । वृथाशाः, भगवद्वेषिभिराशासितं न
किञ्चिदाप्यते । यज्ञादिकर्माणि च वृथैव तेषां, ज्ञानं च । केनापि ब्रह्मरूपादिभक्त्याद्युपायेन न कश्चित्
पुरुषार्थं आमृषिकस्तैराप्यत इत्यर्थः । वक्ष्यति च ' तानहं द्विषतः क्रूरान् संसारेषु नराधमान् '
[१६ । १६] इत्यादि । मोक्षधर्मे च [म. भा. १२।३४६।६, ७] 'कर्मणा मनसा वाचा यो द्विष्याद्वि-
ष्णुमन्वयम् । मज्जन्ति पितरस्तस्य नरके शाश्वतीः समाः ॥ यो द्विष्याद्विबुधश्रेष्ठं देवं नारायणं हरिम् ।
कथं स न भवेद्वेष्य आलोकान्तस्य (आत्मा लोकस्य) कस्यचित् ' इति । "सर्वोत्कृष्टे ज्ञानभक्ती हि यस्य
नारायणे पुष्करविष्टराद्ये । सर्वावमे द्वेषयुतश्च तस्मिन्भ्रूणानन्तप्रोऽस्य समो न चैव" इति सामवेदे शाण्डि-
ल्यशाखायाम् । ' द्वेषाच्चैद्यादयो नृपाः ' [भाग. ७।१।३०] ' वैरेण यं नृपतयः शिशुपालपौण्ड्रशाखादयो
गतिविलासविलोकनाद्यैः । ध्यायन्त आकृतधियः शयनासनादौ तत्साम्यमीयुरनुरक्तधियः पुनः किम् ? '
[११।५।४८] इति भागवते । भक्तप्रियत्वज्ञापनार्थं नित्यध्यानस्तुत्यर्थं च, स्वभक्तस्य कदाचिच्छाप-
बलात् द्वेषिणोऽपि भक्तिफलमेव भगवान्ददातीति ।

६ ज. प्र. दी.— किञ्च तेषां फलमित्यस्य परिहारो न
दृश्यते अत आह— तेषामिति । अनर्थत्वप्रदर्शनाय व्याचष्टे—
वृथेति । सम्पदादिप्राप्तिदर्शनात्कथमित्यत आह— भगव-
दिति । युद्धादिकर्मणां साफल्यदर्शनात्कथं मोघकर्माणाः ?
इत्यत आह— यज्ञादीति । ज्ञानं तत्त्वविषयं तेषां नास्त्येव,
अतः कथं तस्य मोघत्वमुच्यते ? इत्यत आह— ज्ञानं चेति ।
ज्ञानं च तेषां वृथैवेत्यस्य केनापीत्यर्थं इति सम्बन्धः । अनेन
ज्ञानपदसुपलक्षणमिति चोक्तं भवति । न केवलं पुरुषार्थानवाप्तिः,
अपितु दुःखावाप्तिश्चेति भावेन तत्र प्रमाणान्याह— वक्ष्यति

चेति । आ सम्यक् लोकान्तस्य चण्डालादेः । पुष्करविष्टराद्ये
पद्मासनस्य पितरि । भ्रूणानन्तप्रोऽनन्तभ्रूणप्रः । यथैवं, कथं
तर्हि भागवतादौ भगवद्वेषस्य मोक्षसाधनत्ववचनम् ? इत्यत
आह— द्वेषादिति । तद्वृत्तिं गता इति सम्बन्धः । वैरेण
ध्यायन्तः यदीयगत्यादिभिराकृतधियः आकृष्टबुद्धयः । ये पूर्वं
भक्ताः शिशुपालादयस्तद्विषये भवत्वेषां गतिः, न तु पौण्ड्र-
शाखादिविषये, अत आह— नित्येति । भक्तप्रियत्वज्ञाप-
नार्थमित्युक्तं विवृणोति— स्वभक्तस्येति । इति भक्तप्रियत्व-
ज्ञापनार्थमिति योजना ।

५ आ. मा. भा.— भक्ता एव हि ते पूर्वं शिशुपालादयः शापबलात् द्वेषिणः । तत्प्रश्नपूर्वं पार्षदत्वशा-
पादिकथनाच्चैतज्ज्ञायते । अन्यथा किमिति तदप्रस्तुतमुच्यते ? । भगवतः साम्यकथनं तु द्वेषिणामपि द्वेष-
मनिरूप्य पूर्वतनभक्तिफलमेव ददातीति ज्ञापयितुम् । ' न मे भक्तः प्रणश्यति ' [९।३१] इति वक्ष्यति ।
न च ' भावो हि भवकारणं ' इत्यादिविरोधः । द्वेषभाविनां द्वेष एव भवतीति हि युक्तम् । अन्यथा गुरु-
द्वेषिणामपि गुरुत्वं भवतीत्यनिष्टमापद्येत । न चाकृतधीत्वे विशेषः, तेषामेव हिरण्यकशिपुवादीनां पाप-
प्रतीतेः । ' हिरण्यकशिपुश्चापि भगवन्निन्दया तमः । विविक्षुरत्यगात्सूनोः प्रह्लादस्यानुभावतः ' [भाग.
४।२१।४७] इति । ' यदनिन्दित्पिता मह्यं (मे त्वां) ' इत्यारभ्य ' तस्मात्पिता मे पूयेत दुरन्ताहुस्तरा-
दघात् ' [भाग. ७।१०।१५-१७] इति प्रह्लादेन भगवतो वरयाचनाच्च । बहुषु ग्रन्थेषु च निषेधः ।
कुत्रचिदेव तदुक्तिरिति विशेषः । यस्मिस्तदुच्यते तत्रैव निषेध उक्तः ।

६ ज. प्र. दी.— स्यादेतत् , यदि तेषां स्वतो भक्तत्वं
शापबलादेव द्वेषित्वमित्येतत्प्रमितं स्यात् ; तदेव कुतः ? इत्यत
आह— भक्ता एव हीति । प्रसिद्धमेवैतत् भगवतादावित्यर्थः ।

कुतो वचनानामर्थान्तरकल्पनेति चेत्, 'यो द्विष्यात्' इत्याद्युदा-
हनवाक्याविरोधात् । हेत्वन्तरं चाह— तत्प्रश्नेति । 'अहो
अत्यद्भुतं ह्येतद्दुर्लभैकान्तिनामपि । वासुदेवे भगवति गति-

क्षेत्रस्य विद्विषः' [भाग. ७।१।१५] इति युधिष्ठिरेण द्वेषिणः कथं मुक्तिजनित्येवंरूपे तद्विषये प्रश्ने कृते सति नारदेन 'मातृ-ष्वसेयो वक्ष्यो दन्तवक्त्रश्च पाण्डव ! । पार्षदप्रवरौ विष्णोर्विप्र-ज्ञापत्पदच्युतौ' [भाग. ७।१।३२] इति तदुत्तरत्वेन पूर्व-पार्षदत्वादिकं कथ्यते । ततोऽपि द्वेषो न मोक्षसाधनमित्येत-तज्ज्ञायते । कथमित्यत आह—अन्यथेति । यदि द्वेषो मोक्षसाधनं स्यात्तदा किमत्राद्भुतम् ? यतो द्वेषोऽप्येको मुक्ति-मार्ग इत्युत्तरं वक्तव्यम् । पूर्वपार्षदत्वादिकं त्वप्रस्तुतमनुपयुक्तं न वक्तव्यं स्यादित्यर्थः । ननु नारदेन 'निन्दनस्तवसत्कारन्य-कारार्थं [भाग. ७।१।२२] इत्यादिना भगवतो निन्दादौ साम्यमपि तदुत्तरत्वेन कथ्यते, यदि स्तुतेरिव निन्दाया न मोक्षसाधनत्वं स्यात्तदा तदनुपयुक्तं न वक्तव्यमिति सत्प्रति-पक्षार्थापत्तिरित्यतोऽस्यान्यथोपपत्तिमाह— भगवत इति । साम्यं निर्विकारत्वम् । भक्तानामपराधं भगवान्न गणयतीत्येत-त्कृतः ? इत्यत आह—नेति । द्वेषस्य मुक्तिसाधनत्वाभावे 'भावो यथा कथञ्चिन्तनं, भवस्य मोक्षस्य कारणम्' इत्यादि-

वचनविरोधः स्यादित्यत आह—न चेति । कुतो नेत्यत आह—द्वेषेति । हि यस्मादेतद्वचनमिति युक्तं घटनोपेतं तस्मादित्यर्थः । यथोक्तम् 'यादृशी भावना ज्ञेया सिद्धिर्भवति तादृशी' [] इति । प्रतीत एवार्थः किं न स्यात् ? इत्यत आह—अन्यथेति । भगवद्द्वेषिणो मुक्तिभाजः तदाकृत-धीत्वात्, भगवद्भक्तवत् ; इत्यनुमानविरोध इत्यत आह—नचेति । उभयोरारकृतधीत्वे सति फलेऽप्यविशेष इति च नेत्यर्थः । कुतः ? इत्यतः कालातीतत्वादित्याह—तेषामे-वेति । आकृतधीनामेव । विविधुर्वक्ष्यतीति सम्भावनाविषयः । आशङ्कयामचेतनेषूपसङ्ख्यानत् । मह्यं मम । ननु वचनत्वा-विशेषात् 'यो द्विष्यात्' इत्यादिभिः 'द्वेषाच्चेयादयः' इत्या-दीनां कथं बाधनं ? इत्यत आह—बह्विति । निषेधो द्वेषस्य मुक्तिसाधनतायाः । न केवलं बहुत्वावद्बहुत्वरूपोऽपीत्येव । किन्तु स्वव्याहृतत्वास्वव्याहृतत्वरूपोऽपीत्याह—यस्मिन्निति । भागवतादौ ग्रन्थे 'भगवन्निन्दया' इत्यादिनिषेधः ।

५ आ. मा. भा.—महातात्पर्यविरोधश्चोक्तः पुरस्तात् । अयुक्तिमद्भयो युक्तिमन्त्येव बलवन्ति वाक्यानि । युक्तयश्चोक्ता अन्येषाम् । न चैषां काचिद्गतिः । साम्येऽपि वाक्ययोर्लोकानुकूलाननुकूलयो-र्लोकानुकूलमेव बलवत् । लोकानुकूलं भक्तप्रियत्वं च नेतरत् । उक्तं च तेषां पूर्वं भक्तत्वम् । 'मन्ये सुरा-न्भागवतारुण्यधीशे संरम्भमार्गाभिनिविष्टचित्तान्' [भाग. ३।१।२४] इत्यादि । अतो न भगवद्द्वेषिणां काचिद्गतिरिति सिद्धम् । द्वेषकारणमाह—राक्षसीमिति ॥ १२ ॥

६ ज. प्र. दी.—भगवद्गुणोत्कर्ष एव सर्ववेदानां यन्महा-तात्पर्यं तद्विरोधो द्वेषान्मुक्तिवाचिनाम्, इतरेषां तु तदानुकूल्य-मिति च विशेष इति भावेनाह—महातात्पर्येति । उक्तः उक्तप्रायः । इतोऽपि बाध्यबाधकभावो युक्त इति भावेन व्याप्तिं तावदाह—अयुक्तिमद्भय इति । सप्तम्यर्थे मनुषु । ततः किमित्यत आह—युक्तयश्चेति । महातात्पर्यविरोधश्चे-त्यपेक्षया । अन्येषामनुकूलाः । 'अव्ययं विद्युधश्रेष्ठम्' 'पुष्कर-विष्टरावे' इति । सावकाशत्वनिरवकाशत्वविशेषाच्चैवमित्याह—न चेति । इतरेषां तूकैवेति शेषः । इतश्च बाध्यबाधकभावो युक्त इत्यभिप्रेत्य व्याप्तिं तावदाह—साम्येऽपीति । गुणान्त-रेण साम्येऽपीति कैमुत्यर्थे लोकानुकूलशब्देन लोकदृष्टव्याप्ति-

काङ्क्षमानानुकूलत्वमुच्यते । ततः किमित्यत आह—लोकैति । इतरद्वेषिप्रियत्वं भगवत्प्रीत्यैव मोक्ष इति तु प्रसिद्धमेव । शिशु-पालादीनां पूर्वभक्तत्वं प्रसिद्धमित्युक्तम्, तत्कथमिति चेत्, पार्षदत्वात्, वचनाच्चेत्याह—उक्तं चेति । त्रयाणां लोकानामधीशे । संरम्भेण मार्गमात्रेणाभिनिविष्टचित्तान् । उपसंह-रति—अत इति । गतिः सद्गतिः । स्वमौढ्यादेव मामवजानन्ति । न महोषालेषां च महाननर्थ इति सर्वे समाहितम् । राक्षसीमित्यादि तु किमर्थं ? इत्यत आह—द्वेषेति । मौढ्या-न्मिथ्याज्ञानं भवतु, प्रज्वलनात्मको द्वेषस्तु कुतः ? इत्याशङ्कानिवृत्त्यर्थमिति शेषः । अन्येषामविद्यमानं मौढ्यमेव तेषां कुतः ? इत्याशङ्कानिरासार्थमिति वा । अत्र कारणमिति मूलकारणम् १२

७ ह. पै. भा.—कथम्भूतास्तेऽजानन्त इत्यत्राऽऽह—मोघाशा इति । मोघा आशा येषां ते मोघाशाः, मोघप्रार्थना मृगतृष्णाजलपिपासुवत् । मोघानि कर्माणि येषां ते मोघकर्माणो मृगतृष्णो-दकपानार्थगन्तवत् । मोघं ज्ञानं येषां ते मोघज्ञाना मृगतृष्णाजलज्ञातवत् । विवेतसो विगतविवेकाः । रक्षसामियं राक्षसी प्रकृतिस्तामसी । असुराणामियमासुरी प्रकृती राजसी । राक्षसीमासुरी चैव प्रकृति मोहिनी श्रिताः ॥ १२ ॥

८ वें. ब्र. गि.—एतेषां क्रमेण फलान्याह—मोघा-शा इति । विगतं चेतो विवेकलक्षणं येषां ते विवेतसः पूर्वैकास्त्रिविधा मृदाः । ते च क्रमान्मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना भवन्ति । तत्र भगवद्ज्ञानिनो मोघाशाः मोघा-

व्यथा आशा निरतिशयपुरुषार्थेच्छा येषां ते मोघाशाः, मोक्षोपायज्ञानशून्यस्वाभित्यसंसारमग्ना इत्यर्थः । 'मोघक-र्माणः' इति ज्ञात्वाऽप्यनादरिणां फलोक्तिः । मोघानि कर्माणि स्वर्गाद्यर्थान्यग्निहोत्रादीनि येषां ते तथोक्ताः । अज्ञानिनां

हि ज्ञानाभावान्मोक्षाशैव व्यर्था भवति, न तु स्वर्गाशा । ततश्च तेषां वैदिकानि स्वर्गावधान्याग्रिहोत्रादीनि फलन्ति । ज्ञास्वाऽप्यनाद्रियमाणानां तु पापिष्ठानां न तान्यपि फलन्तीत्यर्थः । 'मोघज्ञानाः' इति निन्दतां फलोक्तिः । मोघानि ज्ञानानि ऐहिकास्तुष्मिकसकलेष्टसाधनतागोचराणि येषां ते तथोक्ताः । भगवदनादरिणां हि आस्तुष्मिकफलाभावेऽप्यैहिकं किञ्चिदफलमस्ति; भगवन्निन्दकानां महापापिष्ठानामैहिकमास्तुष्मिकं वा न किञ्चिदपि फलमस्तीत्यतः सर्वपुरुषार्थबाह्या एव ते वराका इत्यर्थः । न केवलमिष्टप्राप्त्यभावमात्रमेते-

षाम्, किन्त्वनिष्टप्राप्तिरित्याह—राक्षसीमिति । अविहित-
हिसाहेतुद्वेषप्रधाना तामसी राक्षसप्रकृतिः, आसुरी तु
शास्त्रानभ्यनुज्ञातविषयभोगहेतुरागप्रधाना राजसी प्रकृतिः,
मोहिनी तु शास्त्रीयज्ञानभ्रंशहेतुः प्रकृतिः । तत्र भगवद-
ज्ञानिनां मोहिनीप्रकृतिः, तदनादरिणामासुरी प्रकृतिः, तन्नि-
न्दकानां तु राक्षसी प्रकृतिरिति विवेकः । एवं प्रकृतीना-
मवान्तरतारतम्ये सत्यपि निरयप्रापकत्वांशे विशेषाभावात्तदा-
श्रिताऽप्येते नरकगामिन इत्यर्थः ॥ १२ ॥

९ व० त० दी०—न केवलमजानन्त इत्येव वक्तव्यं सर्वस्य तथात्वात् । किञ्च ते मोघाशाः परमार्थतो मोघे स्वर्गादौ देवतायां च ईश्वरं विना कर्मेव फलदमिति मोघा वा आशा येषां ते, अतएव मोघकर्माणः मोघमेव च ज्ञानमासुरं मायावादादिशास्त्रोपदेशजन्यं येषां तत एव विशिष्टचेतसः । सर्वत्र हेतुः राक्षसीमासुरीं चेति । मम मनुष्यानुकरणे परमकारुण्यादिपरत्वभावनिरोधकरीं प्रकृतिं स्वभावरूपां शब्दादिविषयैकपरां राजसीमासुरीं मायेत्यसुरा इति श्रूयमाणां श्रिताः राक्षसीं तामसीं शिशोदरभरणैकस्वभावरूपां तथा मोहिनीं सात्विकराजसीं मानुषीं प्रकृतिं संप्रिता इत्यासुरादयो मामवजानन्ति ॥ १२ ॥

१० पु. अ. त.—तेषां मूढत्वं विशदयति—मोघाशा इति । मोघाशाः मोघं निष्फलं असमर्पितान् केवलं देह-
पोषार्थे अभन्ति भक्षयन्तीति तथा । मोघं निष्फलमेव
भगवत्सेवातिरिक्तकर्मकर्तारः । मोघज्ञानाः मोघं निष्फलं
मोहकशास्त्रोक्तभगवत्स्वरूपज्ञानातिरिक्तज्ञानयुक्ताः । विचे-

तसः अव्यवस्थितमनसः । राक्षसीं स्वदेहपोषणरूपाम् । च
पुनः । आसुरीं परोपद्रवकरणरूपां मोहिनीं मद्विस्मरिकां
प्रकृतिमेव मायामेव स्वभावमाश्रिताः । अतएव मां मानुषीं
तनुमाश्रितं ज्ञात्वा अवमन्यन्त इति पूर्वोक्तान्वयः ॥ १२ ॥

११ नी० भा० दी०—मद्वज्ज्ञानाच्च ते मोघाशाः वृथैव आशा आशिषो येषां ते मोघाशाः, तथा मोघक-
र्माणः निष्फलोद्योगाः । मोघज्ञानाः निष्फलज्ञानाः, यतो विचेतसः निर्विवेकाः, यतो राक्षसीं आसुरीं च रज-
स्तमः प्रधानां मोहिनीं मोहकरीं प्रकृतिं श्रिताः 'छिन्धि भिन्धि पिव खाद परस्वमपहर' इत्येवंशीलाः क्रूरकर्माणी
भवन्तीत्यर्थः ॥ १२ ॥

महात्मानस्तु मां पार्थ ! दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः ।

भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम् ॥ १३ ॥

१ शां. भा.—ये पुनः श्रद्धाना भगवद्भक्तिलक्षणे मोक्षमार्गे प्रवृत्ताः—महात्मानस्त्वक्षु-
द्रचित्ता मामीश्वरं पार्थ ! दैवीं देवानां प्रकृतिं शमदमदयाश्रद्धादिलक्षणामाश्रिताः सन्तो भजन्ति
सेवन्तेऽनन्यमनसोऽनन्यचित्ता ज्ञात्वा भूतादिं भूतानां वियदादीनां प्राणिनां चाऽऽदिं कारण-
मव्ययम् ॥ १३ ॥

२ आ. शां. व्या.—के पुनर्भगवन्तं भजन्ते ? तानाह—
ये पुनरिति । महान्प्रकृत्यो यज्ञादिभिः शोधित आत्मा सत्त्वं
येषामिति । व्युत्पत्तिमाश्रित्याऽऽह—अश्रुद्रेति । तुशब्दो-
ऽवधारणे । प्रकृतिं विशिनष्टि—शमेति । अनन्यस्मिन्प्रत्ययभूते

मयि परस्मिन्नेव मनो येषामिति व्युत्पत्त्या व्याकरोति—
अनन्यचित्ता इति । अज्ञाते सेवानुपपत्तेः शास्त्रोपपत्तिभ्या-
मादौ ज्ञात्वा ततः सेवेतेत्याह—ज्ञात्वेति । अव्ययमवि-
नाशिनम् ॥ १३ ॥

३ रा. भा.—ये तु स्वकृतैः पुण्यसञ्चयैः मां शरणमुपगम्य विध्वस्तसमस्तपापबन्धा दैवीं प्रकृतिमा-
श्रिता महात्मानस्ते, भूतादिमव्ययं वाङ्मनसागोचरनामकर्मस्वरूपं परमकारुणिकतया साधुपरित्राणाय

१ 'भजन्त्यनन्यमनसः' इत्यारभ्य 'ये भजन्ति तु' (१।२९) इत्येतत्पर्यन्तस्यान्तराले या गौणभक्तयः श्रुतास्ताः परभक्त्य-
ज्ञानि भवन्ति, परभक्तिवन्देक्षात् इति भक्तिमीमांसासिद्धान्तः । तथा च शाण्डिल्यसूत्रम्—'अन्तराले तु शेषाः स्युरुपास्यादौ
च काण्डत्वात्' (२।२।३) इति । —अविगीता ।

मनुष्यत्वेनावतीर्णं मां ज्ञात्वाऽनन्यमनसो मां भजन्ते; मत्प्रियत्वातिरेकेण मद्भजनेन विना मनसश्चात्मनश्च बाह्यकरणानां च धारणमलभमाना मद्भजनैकप्रयोजना भजन्ते ॥ १३ ॥

४ वे. ता. चं.— एवमवज्ञाप्रवृत्तमूढभूयिष्ठे लोके निष्फल-
स्तवावतार इति शङ्कायामवतारसाफल्यकारिणां महात्मानां
वृत्तकथनव्याजेन भक्तिं प्रसङ्गयति— महात्मानस्त्विति ।
महात्मशब्देन तुशब्देन च सिद्धं भजनौपयिकमतिशयं दर्शयन्
उद्देश्योपादेयांशं च विभजते ये त्विति । 'जनाः सुकृतिनः'
[७।१६] 'मामेव ये प्रपद्यन्ते' [७।१४] इत्यादि प्रागुक्तं
प्रतिसन्धापयति स्वकृतैः पुण्यसञ्चयैर्मां शरणमुपाग-
म्येति । 'दैवी सात्त्विकीम् । 'भूतादि' इत्यनेनाशक्योपादान-

परत्वं विवक्षितमित्याह वाङ्मनसेति । 'माम्' इत्यनेना-
वतारपर्यवसितं सौलभ्यं सहेतुकमाह परमकारुणिकतयेति ।
अवतारस्य दयादिमूलकत्वेन कर्ममूलत्वाभावाज्ज्ञानसङ्कोचाद्य-
भावोऽन्ययशब्देनोच्यते । अनन्यमनस्त्वं सहेतुकं विवृणोति
मत्प्रियत्वेति । अतोऽप्यार्ताद्यधिकार्यन्तरव्यवच्छेदार्थत्वादन-
न्यप्रयोजनत्वविवक्षाऽत्नोचिता मत्प्रियत्वेति । पार्थशब्देनेन्द्र-
सूनुस्त्वमपि दैवप्रकृतिरिति सूचितम् ॥ १३ ॥

५ आ. मा. भा.— नेतरे द्विषन्तीति दर्शयितुं देवानाह— महात्मान इति ॥ १३ ॥

६ ज प्र. दी.— ननु कुतोऽयं विवेकः ? इत्याकाङ्क्षायां
राक्षसादिभ्य इतरे न द्विषन्तीत्येतावदेव वक्तव्यम् । भजन्ती-
त्यादि तु व्यर्थं इत्यत आह— नेतर इति । सत्यमेतत् ;

तथापि देवानां स्वरूपकथनार्थमेतत् । तच्च द्वेषाभावोपादानार्थ-
मिति भावः । देवानित्युक्तमजीवोपलक्षणम् ॥ १३ ॥

७ ह. पै. भा.— महात्मानोऽक्षुद्रान्तःकरणा मामीश्वरं पार्थ ! देवानामियं दैवी सात्त्विकी तामा-
श्रिता भजन्ति सेवन्ते । अनन्यमनसः न विद्यत ईश्वरादन्यत्र मनो येषां तेऽनन्यमनसः, ज्ञात्वा-
ऽवगत्य भूतादिं मां सकलभूतान्तःकरणमव्ययं विनाशरहितम् ॥ १३ ॥

८ वे. ब्र. गि.— हन्तैवं तर्हि निमग्नमेव किं निखिलमपि
जगत् ? नेत्याह— महात्मान इति । महाननेकजन्मकृतसुकृत-
शतशालितमलतयाऽधिक आत्मा मनो येषां ते तथोक्ताः, अत-
एव दैवी सात्त्विकीं प्रकृतिम् 'अभयं सत्त्वसंशुद्धिः' [१६।१]
इत्यादिवक्ष्यमाणामाश्रिताः भूतादिं जगत्कारणं अव्ययं त्रिवि-
धपरिच्छेदशून्यं परं ब्रह्मैव लोकानुग्रहार्थं मनुष्यत्वेनावतीर्णं
मां ज्ञात्वा अनन्यमनसो भजन्ति । अत्रापि 'महात्मानः'
इति बहुवचनात्तेषु त्रैविध्यं सूचितम् । तत्र 'परं ब्रह्मैवायं

वासुदेवः' इति ये ज्ञात्वा बहु मन्यन्ते ते महात्मानो दुर्लभाः
'ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम्' इत्यनेनोक्ताः । ये तु तथा ज्ञात्वा
भगवति प्रेमलक्षणां भक्तिं कुर्वते, ते दुर्लभतराः 'भजन्ति'
इत्यनेनोक्ताः । ये तु 'वासुदेवः सर्वं' इत्यद्वैतज्ञानसम्पन्नाः
'स महात्मा सुदुर्लभः' [७।१९] इति प्रागुक्ताः, ते
दुर्लभतमाः 'अनन्यमनसः' इत्यनेनोक्ताः । न विद्यतेऽन्य-
द्यस्मात्तदनन्यमद्वैतम्, तन्मनसस्तद्बुद्धय इत्यर्थः ॥ १३ ॥

९ व० त० दी०— महात्मान इति । महात्मानस्तु मां भजन्ते । एते भगवदीया दैवाः प्रतीयन्ते 'सात्त्विका
भगवद्भक्ता ये मुक्तावधिकारिणः । भवान्तसम्भवा दैवास्तेषामर्थे निरूप्यते' इति भगवन्मुखोक्त्याशयात् ।
तथाहि 'दैवी प्रकृतिमाश्रिताः' इति 'अभयं सत्त्वसंशुद्धिः' [१६।१] इत्यादिना वक्ष्यमाणां दैवस्वभावरूपां
समन्तात् श्रिताः दैवाः जन्मजन्मान्तरकृतानेकसुकृतसञ्चयैर्मां शरणमुपागम्य विध्वस्तपापा ध्वन्तिमजन्मनि
सम्भूता महात्मशब्देनोच्यन्तेऽतएव मुक्तावधिकारिणः येषां सत्त्वसंशुद्धिरिति सात्त्विका मां भजन्ति, न कदा-
चिद्वजानन्ति सर्वभूतादिमव्ययं सर्वकारणभूतमविकृतमानन्दमात्रकरपादमुखोदरादिं ज्ञात्वा भगवन्मार्गीया-
चार्यचरणोपदेशानुसारेण भजन्ति पुरुषोत्तमं मामेव । नान्यस्मिन्नक्षरादौ मनो येषामित्यनन्यभावेन भजन-
मुक्तम् ॥ १३ ॥

१० पु. अ. त.— एवमासुराणां स्वाज्ञानसुकृत्वा देवानां
स्वज्ञानमाह— महात्मानस्त्विति । हे पार्थ ! भक्तस्वरूप-
श्रवणैकयोग्य ! महात्मानस्तु महान् अहमेव आत्मा येषां ते
महात्मानः । तुशब्दः प्रकरणान्तरज्ञापनाय । तदेवाह— दैवी

क्रीडात्मिकां देवरूपां वा प्रकृतिं स्वभावं आश्रिताः । अनन्य-
मनसः न विद्यते अन्यत्र मद्भयतिरिक्ते मनो येषां ते मां
भूतादिं सकलजगत्कारणं अव्ययं नित्यं यथार्थरूपं ज्ञात्वा
भजन्ति ॥ १३ ॥

११ नी० भा० दी०— तथा ये महात्मानः अक्षुद्रचित्तस्तु पूर्वभ्योऽत्यन्तं विलक्षणाः मां भजन्ति, यतो
दैवी प्रकृति सत्त्वप्रधानां आश्रिताः अनन्यमनसः एकाग्रचेतसः । किं गतानुगतिकतया दम्भेन वा भजन्ति ?
न; किं तर्हि ? मां भूतादिं सर्वभूतकारणं अव्ययं ज्ञात्वा मत्वा भजन्ति ॥ १३ ॥

महात्मनां प्रेम-भक्ति-भजन-प्रकाराः ।

सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः ।

नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते ॥ १४ ॥

१ शां. भा.— कथम् ? सततं सर्वदा भगवन्तं ब्रह्मस्वरूपं मां कीर्तयन्तो यतन्तश्चेन्द्रियो-
पसंहारशमदमदयाहिंसादिलक्षणैर्धर्मैः प्रयतन्तश्च, दृढव्रता दृढं स्थिरमचाञ्चल्यं व्रतं येषां ते दृढव्रताः,
नमस्यन्तश्च मां हृदयेशयमात्मानं भक्त्या नित्ययुक्ताः सन्त उपासते सेवन्ते ॥ १४ ॥

२ आ. शां. व्या.— भजनप्रकारं वृच्छति— कथमिति ।
तत्प्रकारमाह— सततमिति । सर्वदेति श्रवणावस्था गृह्यते ।
कीर्तनं वेदान्तश्रवणं प्रणवजपश्च । व्रतं ब्रह्मचर्यादि । नमस्यन्तो

मां प्रति चेतसा प्रह्वीभवन्तो भक्त्या परेण प्रेम्णा नित्ययुक्ताः
सदासंयुक्ताः ॥ १४ ॥

३ रा. भा.— अत्यर्थं मत्प्रियत्वेन मत्कीर्तनयतननमस्कारैर्विना क्षणाणुमात्रेऽप्यात्मधारणमलभ-
मानाः मद्गुणविशेषवाचीनि मन्नामानि स्मृत्वा पुलकाञ्चितसर्वाङ्गा हर्षगद्गदकण्ठा नारायणकृष्णवासुदेव-
त्येवमादीनि सततं कीर्तयन्तः तथैव यतन्तः मत्कर्मस्वर्चनादिकेषु वन्दनस्तवनकरणादिकेषु तदुपकारकेषु
भवननन्दनवनकरणादिकेषु च दृढसङ्कल्पा यतमानाः, भक्तिभारावनमितमनोबुद्धयभिमानपदद्वयकरद्वय-
शिरोभिरष्टाङ्गैरचिन्तितपांसुकर्दमशर्करादिके धरातले दण्डवत्प्रणिपतन्तः, सततं मां नित्ययुक्ताः नित्ययोगं
आकाङ्क्षमाणा आत्मवन्तो महास्यव्यवसायिन उपासते ॥ १४ ॥

४ वे. ता. चं.— भजन्तीत्युपासनं प्रसक्तम् ; अथ तदेव
कीर्तनयतननमस्कारेषु प्रेरयित्वाऽऽत्यर्थप्रियत्वलक्षणवस्थया
विशेष्यते— सततमिति । कीर्तनादीनां त्रयाणां वाङ्मनःकाय-
कर्मरूपतां तेषामेव प्रकरणांतरेषु सिद्धं प्रकारं 'सततं' इत्यस्य
च कीर्तनयतननमस्कारनित्ययुक्तत्वोपासनेष्वविशेषेणान्वयमाह
अत्यर्थेति । अत्यर्थमत्प्रियत्वं भक्त्येत्यस्यार्थः । क्षणे महापृ-
थिव्यादिवत्कल्पितेऽप्यस्य चरमावयवतया कल्पितोऽशः क्षणा-
णुमात्रेऽपीत्युक्तः । नाम्नां स्वादुत्वातिशयसिद्ध्यर्थं मद्गुण-
विशेषवाचीनीत्युक्तम् । नामकीर्तनं चेष्टितादिकीर्तनस्योप-
लक्षणम् । गुणानुसन्धानाभावेऽपि स्वरूपतः प्रीतिजननाय पुनः
मन्नामानीति व्यपदेशः । पुलकाञ्चितसर्वाङ्गा इत्यादिकं
तत्तत्प्रदेशोक्तशब्दोपादानम् ; यथा 'तन्नामस्मरणोद्भूतपुलक-
श्चेदिपुङ्गवः' इति । हर्षगद्गदकण्ठा इत्यनेन 'स्वरनेलाङ्गवि-
क्रिया' इत्यादिभक्तिलक्षणग्रन्थस्मारणम् । 'कृषिर्भूवाचकः
शब्दो गन्ध निर्घृतिवाचकः' [म. भा. ५।७०।५] इति कृष्ण-
शब्दोऽपि पुरुषार्थहेतुत्वप्रतिपादनमुखेन परव्यूहादिसमस्ताव-
स्थासाधारण इति ज्ञापनाय व्यापकयोर्मध्ये पठितः । अवता-
रान्तरेष्वपि कृष्णशब्दः प्रयुज्यते । 'उद्धृतासि वराहेण कृष्णेन
शतबाहुना' [म. ना. ४।५] इति । यद्वा नारायणेति परस्वानु-
सन्धानम् , कृष्णवासुदेवेति तु अवतारविशेषपरतया सौल-

भ्यानुसन्धानम् । 'यज्ञेशाच्युत गोविन्द माधवानन्त केशव ।
कृष्ण विष्णो हृषीकेशेत्याह राजा स केवलम्' 'नामोऽस्ति
यावती शक्तिः पापनिर्हरणे हरेः' 'कमलनयन वासुदेव विष्णो
धरणिधराच्युत शङ्खचक्रपाणे' [वि. पु. ३।७।३३] 'एता-
वतालमघनिर्हरणाय पुंसां' [भाग. ६।३।२४] 'सङ्कीर्त्यै
नारायणशब्दमात्रम्' [पां. गी. १९] इत्यादिषु सर्वत्र
सङ्कीर्तनप्रभावः प्रसिद्धः । रहसि जन्मसन्निधौ च व्रीडादिरा-
हित्यमपि सततशब्देन व्यञ्जितम् । तथैव सततं भक्त्येत्यर्थः ।
मत्कर्मस्वित्यादिकं कर्मभक्तियोगसाधारणयतनविषयप्रदर्शनम् ।
तत्कर्मयतने दृढसङ्कल्पत्वं महत्यामापदि, सम्पदि चान्याश्रयण-
परिहारार्थम् । भक्तिभारेत्यादिकं प्रणामस्य रागप्राप्तत्वकथ-
नम् । 'मनोबुद्धयभिमानेन सह न्यस्य धरातले । कूर्मवचतुरः
पादाञ्छिरस्तत्रैव पञ्चमम्' [सा. सं. ६।१८७] इत्युक्तोऽष्टा-
ङ्गप्रणामः । 'नित्ययुक्ताः' इति आशंसायां क इत्याह नित्य-
योगमाकाङ्क्षमाणा इति । आकाङ्क्षमाणाशब्दश्चान्यप्रत्ययान्तः,
'ताच्छील्यवयोवचनशक्तिषु चानश्' [अष्टा. ३।२।१२९]
इत्यनुशासनात् । 'दासभूताः' [पं. रा.] इत्याद्युक्तस्वरूपानु-
रूपेण नित्ययोगं विशिनष्टि— आत्मवन्तो महास्यव्यव-
सायिन इति ॥ १४ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ १४ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १४ ॥

७ ह. पै. भा.— सततं सर्वकालं कीर्तयन्तो भाषमाणा यतन्तो यतमानाः, दृढव्रताः दृढं व्रतं येषां
ते दृढव्रताः, नमस्यन्तो नमस्कारं कुर्वन्तो मामीश्वरं भक्त्या प्रीत्या नित्ययुक्ता उपासते सेवन्त इत्यर्थः १४

८ वें. ब्र. गि.— तत्र 'भजन्ति' [१.१३] इत्यनेनोक्तं भजनप्रकारमाह— सततमिति । भक्त्या प्रेमलक्षणया सततं माधुपासत इति प्रथममन्वयः । त्रिविधसुपासनं मानसिकं वाचिकं कायिकं चेति । तत्र मानसिकं दर्शयति— नित्ययुक्ता इति । तैलधारावदत्रिच्छेदस्वरूपेण चित्तस्य ध्येयैकाकारता-पत्तिर्नित्ययोगः; तद्वन्तो नित्ययुक्ताः । एवं ध्येय एव परि-निष्ठितस्य चित्तस्य विक्षेपेण बहिर्व्युत्स्थाने सति कायिकसुपा-

सनमाह— नमस्यन्त इति । नमस्काररूपकायिकोपासन-परिश्रान्तानां वाचिकोपासनमाह— कीर्तयन्त इति । भक्त्ये-त्येतन्नमस्कारकीर्तनयोरपि द्रष्टव्यम् । भगवन्नामसङ्कीर्तनरूप-वाचिकोपासनानन्तरं यतन्तः विक्षिप्तस्य चित्तस्य पुनर्भाव-न्मूर्त्यैकाकारतापादने यतमानाः । अत्र हेतुः— दृढव्रताः दृढमविचाल्यं व्रतं भगवद्भजनैकान्त्यरूपं येषां ते तथोक्ताः सन्तस्त्रिकरण्योपासते ॥ १४ ॥

९ व० त० दी०— सततमित्यादि । अथमर्थः— सच्चिदानन्दा द्विविधाः स्वरूपात्मका धर्मात्मकाश्च । एवं द्विविधा अपि आधिदैविकाध्यात्मिकाधिभौतिकभेदेन त्रिविधाः । तत्र स्वरूपात्मकाधिदैविकसच्चिदानन्दरूपो भगवान्पुरुषोत्तमः, आध्यात्मिकं तद्रूपमक्षरं द्वितीयः पुरुषः, आधिभौतिकं तद्रूपं क्षरं प्रथमपुरुषः । धर्मात्मका-धिदैविकसच्चिदानन्दरूपो वैकुण्ठादिपरिकरः । तादृशाधिभौतिकसदंशात्मकान्यष्टाविंशतितत्त्वानि । तादृशाधि-भौतिकचिदंशभूतं तत्त्वनिष्ठं ज्ञानम् । तादृशाधिभौतिकचिदंशभूतं तत्त्वनिष्ठं सुखम् । एवमेव यथातथान्तरति-रोभावो ज्ञेयः । एवं सति स्वरूपात्मकस्याधिदैविकाध्यात्मिकानन्दस्येषत्तिरोभावो दुःखाभावः स एव मोक्ष इति लोकेऽपि च्यते । वैदिकसाधनस्य यज्ञादेस्तदेव फलं स्वरूपात्मकस्यैकानन्दस्यैव सर्वथोद्भवः सुखमित्यर्थः । एवं लोकेऽपि धर्मात्मकतत्त्वाधिष्ठानकाधिभौतिकानन्दस्येषत्तिरोभावो लौकिकदुःखाभावः सर्वथोद्भवो लौकिक-सुखमित्यादि बोध्यम् । तेषां भजनप्रकारमाह द्वाभ्यां बाह्याभ्यन्तरभेदतः । निरन्तरं कीर्तयन्त इति वाचिकं कीर्तनमुक्तम् । यतन्त इति श्रवणेऽर्चने च यत्नं कुर्वन्त इति श्रवणार्चनभक्तिर्निरूपिता । श्रवणं ज्ञानपूर्व वा निरूपितम् । दृष्टानि एकादशीजन्माष्टमीरामनवमीवामनद्वादशीनृसिंहजयन्तीसंज्ञकानि व्रतानि येषां ते दृढ-व्रताः, इति स्मरणमुक्तम् । नमस्यन्त इति वन्दनम् । भक्त्या चरणसेवया मां पुरुषोत्तमं सर्वत्र उपासते दास्य-भावेन भजन्ते । नित्ययुक्ता इति योगसिद्धरीत्या कर्मकरणप्रकारः स्मारितः ॥ १४ ॥

१० पु. अ त.— ते च द्विविधाः, भक्ता ज्ञानिनश्च, तत्र प्रथमं भक्तानां भजनप्रकारमाह— सततमिति । सततं निरन्तरं मां कीर्तयन्तः लीलास्वरूपज्ञानेन श्रीभागवतोक्त-प्रकारेण गुणगानं कुर्वन्तः, सर्वत्र मदुत्कर्षं कथयन्तः । यतन्तश्च कीर्तने यत्नादिकं कुर्वाणाः, इन्द्रियनिग्रहं वा कुर्वन्तः । चकारेण श्रवणादिकं ज्ञाप्यते । पुनः कीदृशाः ? दृढव्रताः

दृढं ऐहिकपारलौकिकयोर्भेदेऽकनिष्ठं मोहशास्त्राद्यपरिभूतं व्रतं निश्चयो येषां तादृशाः । किञ्च नमस्यन्तश्च 'किमासनं ते गरुडासनाय' इत्यादिना परमकाष्ठापन्नवस्तुरूपनमस्कारं कुर्वन्तः स्वदैव्याविर्भावपूर्वकं, चकारेण नृत्यादिकमपि कुर्वन्तः । पुनः कीदृशाः ? नित्ययुक्ताः सावधानाः भेदेकपरचित्ताः । भक्त्या ज्ञेहेन, न तु विहितत्वेन, माधुपासते सेवन्त इत्यर्थः ॥ १४ ॥

११ नी० भा० दी०— भजनस्वरूपमाह— सततमिति । यतन्तः इन्द्रियोपसंहारशमदमादिषु प्रयतमानाः दृढान्यहिंसादीनि व्रतानि येषां ते दृढव्रताः । नमस्यन्तश्च मां हृदयेशयं प्रतिमादिरूपं वा । भक्त्या नित्ययुक्ताः नित्यमवहिताः सन्त उपासते ॥ १४ ॥

ज्ञानयज्ञेन चाप्यन्ये यजन्तो मामुपासते ।

एकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुखम् ॥ १५ ॥

१ शां. भा.— ते केन केन प्रकारेणोपासते ? इत्युच्यते— ज्ञानयज्ञेनेति । ज्ञानयज्ञेन ज्ञानमेव भगवद्विषयं यज्ञस्तेन ज्ञानयज्ञेन यजन्तः पूजयन्तो मामीश्वरं चाप्यन्येऽन्यामुपासनां परित्यज्योपासते । तच्च ज्ञानमेकत्वेन 'एकमेव परं ब्रह्म' इति परमार्थदर्शनेन यजन्त उपासते । केचिच्च पृथक्त्वेन 'आदित्यचन्द्रादिभेदेन स एव भगवान्विष्णुः आदित्यादिरूपेण अवस्थितः' इत्युपासते । केचित् " बहुधाऽवस्थित एव भगवान्सर्वतोमुखो विश्वतोमुखो विश्वरूपः " इति तं विश्वतोमुखं सर्वतोमुखं बहुधा बहुप्रकारेणोपासते ॥ १५ ॥

२ आ. शां. व्या.— उपासनप्रकारभेदप्रतिपित्तसया पृच्छति— ते केनेति । तत्प्रकारभेदोदीरणार्थं श्लोकमवतारयति— उच्यते इति । इज्यते पूज्यते परमेश्वरोऽनेनेति प्रकृते ज्ञाने यज्ञशब्दः । ईश्वरं चेति चकारोऽवधारणे । देवतान्तरध्यानात्यागमपिशब्दसूचितं दर्शयति— अन्यामिति । अन्ये ब्रह्म-

निष्ठा इति यावत् । ज्ञानयज्ञमेव विभजते— तच्चेति । उक्तमाधिकारिणामुपासनमुक्त्वा मध्यमानामधिकारिणामुपासनप्रकारमाह— केचिच्चेति । तेषामेव प्रकारान्तरेणोपासनमुदीरयति— केचिदिति । बहुप्रकारेणाग्न्यादित्यादिरूपेणेति यावत् ॥ १५ ॥

३ रा. भा.— अन्येऽपि महात्मानः पूर्वोक्तैः कीर्तनादिभिः ज्ञानाख्येन यज्ञेन च यजन्तो मामुपासते । कथं ? बहुधा पृथक्त्वेन जगदाकारेण विश्वतोमुखं विश्वप्रकारमवस्थितं मामेकत्वेनोपासते । एतदुक्तं भवति— भगवान् वासुदेव एव नामरूपविभागानर्हातिसूक्ष्मचिदचिद्वस्तुशरीरः सन् सत्यसङ्कल्यो विविधविभक्तनामरूपस्थूलचिदचिद्वस्तुशरीरः स्यामिति सङ्कल्प्य स एक एव देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावराख्य-विचित्रजगच्छरीरोऽवतिष्ठत इत्यनुसन्धानाश्च मामुपासते— इति ॥ १५ ॥

४ वे. ता. चं.— ' भजन्यनन्यमनसः ' इत्यनन्यमनस्त्वेन प्रथममुपासनं विशेषितम् ; ततश्च कीर्तनादिभिरन्तरङ्गैः । अथ वेद्याकारविशेषप्रदर्शनेनापि तदेव विशेष्यते ' ज्ञानयज्ञेन ' इत्यादिना ' सदसन्नाहमर्जुन ! ' [९।१९] इत्यन्तेन । चकारः पूर्वोक्तकीर्तनादिसमुच्चयार्थः । अपिस्तु ' अन्ये ' इत्यनेनान्वितः । अन्यथा नैरर्थक्यादित्यभिप्रायेणाह अन्येऽपीति । अन्यशब्दोऽत्र पूर्णोपासकपरः । यज्ञेन यजन्तः यज्ञेन प्रीणयन्त इत्यर्थः । ' बहुधा ' ' पृथक्त्वेन ' इत्यनेन समष्टिव्यष्टितदवान्तररूपसमस्तसङ्ग्रह इत्याह जगदाकारेणेति । विश्वतोमुखशब्दस्यात्र समभिव्याहारानुगुणं विवक्षितमाह विश्वप्रकारमिति । नन्वेकत्वेन पृथक्त्वेन चोपासत इत्यन्वयः किं नोच्यते ? कथं चैकस्यैव सतो बहुत्वेनावस्थानम् ? तथाच सविकारत्वसंसारित्वा-

दिदोषाश्च स्युः ; बहुधावस्थितस्यैकत्वेनोपासितुर्दृष्टिविधिवद्भ्रान्तिश्च स्यादित्यत्राह एतदुक्तमिति । एतेन परोक्तप्रक्रिययोपासनविधात्रयपरत्वं भेदाभेदादिवर्णनं च प्रत्युक्तम् । भगवानित्यनेन सृष्ट्याद्यौपयिकगुणप्रपञ्चप्रदर्शनम् । वासुदेवशब्दे प्रथमांशेन सर्वसामानाधिकरण्यव्यपदेशनिदानसर्वशरीरकत्वपर्यवसितव्याप्तिविशेषः ; द्वितीयांशेन सृष्टिप्रयोजनं क्रीडादिरेवेत्युच्यते । द्वाभ्यां च पदाभ्यां अनन्योपासकैकान्तिजनशीलितमन्त्रविशेषोऽपि स्मारितः । पृथिव्यादिवहुत्वमात्रस्य प्रत्यक्षादिसिद्धत्वादेकस्यैव सतो बहुत्वं हि शास्त्रवेद्यम् ; ततश्च तथाभूतैकत्व एवात्र वाक्यतात्पर्यम् ; तत्रैकस्य सर्वशरीरकत्वेन निर्व्यूढमिति न कश्चिदोषः ॥ १५ ॥

५ आ. मा. भा.— ' सर्वत्र एक एव नारायणः स्थितः ' इत्येकत्वेन, पृथक्त्वेन सर्वतो वैलक्षण्येन । बहुधा हि तस्य रूपं ' आभाति शुक्लमिव लोहितमिवाथो नीलमथोऽर्जुनं ' इति सनत्सुजाते [म. भा. ५।४४।२६] ' दैवमेवापरे ' [४।२५] इत्युक्तप्रकारेण बहवो वा बहुधा ॥ १५ ॥

६ ज. प्र. दी.— एकत्वेनाद्वैतभावनयेति व्याख्यानमसत्, मिथ्याभावनात्पादिति भावेनाह सर्वत्रेति । सर्वत्र स्थितो नारायण एक एवेति योजना । पृथक्त्वेनादित्यचन्द्रादिरूपेणेत्यसदिति (शं.) भावेनाह— पृथक्त्वेनेति । अपरस्तु

पृथक्त्वेनेत्येतत्सम्यग्व्याख्याय बहुधेत्येतदादित्यादिरूपेणेति व्याख्यातवानत आह— बहुधेति । कथमित्यत आगमेनैव दर्शयति— शुक्लमिवेति । इवशब्दोऽप्यर्थः । प्रकारान्तरेण व्याख्याति— दैवमेवेति ॥ १५ ॥

७ ह. पै. भा.— ज्ञानयज्ञेन ज्ञानमेवेश्वरविषयं यज्ञस्तेन यज्ञेन च । अन्येऽपरे जन्तवो यजन्तः पूजयन्तो मामीश्वरमुपासते सेवन्ते । एकत्वेनैकमेव परं ब्रह्मेति । पृथक्त्वेनेन्द्रमित्रवरुणादित्यादिरूपेण । बहुधा बहुप्रकारैर्व्यवस्थितं तथा विश्वरूपेण विश्वतोमुखं तथा विश्वरूपधरं विश्वतोमुखम् ॥ १५ ॥

८ वै. ब्र. गि.— एवम् ' भजन्ति ' [९।१३] इत्यनेनोक्तः प्रेमभक्तिभजनप्रकारः प्रदर्शितः, इदानीं ' अनन्यमनसः ' [९।१३] इत्यनेनोक्तमद्वैतज्ञानरूपं भजनप्रकारं दर्शयति— ज्ञानयज्ञेनेति । ' वासुदेवः सर्व ' [७।१९] इति सर्वात्मकत्वदर्शनं ज्ञानम्, तदेव यज्ञः, तेन ज्ञानयज्ञेन मां यजन्तः ज्ञानपूजां कुर्वन्त उपासते अनुसन्दधते । ज्ञाने यज्ञत्वनिरूपणं तु ' श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः ' [३३] इति चक्षुर्भाष्यायोक्तश्रैष्ठ्यस्मारणायैति ध्येयम् ।

' अपि च ' इत्यनेन पूर्वश्लोकोक्तभजनस्य ज्ञानयज्ञाङ्गत्वाद्दङ्गाङ्गिभावकृतसमुच्चयो दर्शितः । ज्ञानयज्ञे प्रकारभेदानाह— एकत्वेनेति । ' ब्रह्मैवाहं ' इत्यैक्यानुसन्धानरूप एको ज्ञानयज्ञः ; तथा पृथक्त्वेन आदित्यचन्द्रादिरूपेण ' भगवानेक एव बहुधा स्थितः ' इत्यनुसन्धानरूपो द्वितीयो ज्ञानयज्ञः ; तथा ' विश्वतोमुखं विश्वरूपम्, सर्वात्मको भगवान् ' इत्यनुसन्धानरूपस्तृतीयो ज्ञानयज्ञः । एतेषां च वस्तुतः स्वरूपभेदाभावेऽपि सुखभेदमात्राद्भेदः ॥ १५ ॥

१ व० त० दी०— किञ्च ज्ञानयज्ञेन चेति । भक्त्योपासते इति पूर्वमुक्तम् । ज्ञानयज्ञेन चोपासते इत्यधु-
नोच्यते । अत्र यज्ञपदेन 'ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविः' [४।२४] इति पूर्वोक्तप्रकारः स्मारित इति गम्यते । तेन च
मामक्षरस्वरूपमुपासते । तत्रापि प्रकारभेदः । केचिदेकत्वेन 'सोऽस्मि' इत्यात्माभेदभावनया तान्त्रिकाः । 'आत्मानं
परमं ध्यायेत्' इत्यादिवाक्यात् । केचित्पृथक्त्वेन राजसतान्त्रिका भेदभावनया दासोऽस्मीति रूपया मां स्वामि-
नमुपासते । केचित्तु बहुधा शिवशक्तिसूर्यगणेशादिरूपेण । यद्वा ब्रह्मवादिनः बहुधा घटपटादिजगद्वाकारेणाविकृत-
मेव सन्तमेवं विश्वतोमुखं विश्वप्रकारत्वेनावस्थितं सर्वतः पाणिपादान्तं सर्वतोक्षिशिरोमुखं मामुपासते ॥ १५ ॥

१० पु. अ. त.— एवं भक्तानां भजनप्रकारस्तुक्त्वा
ज्ञानिनामाह— ज्ञानयज्ञेनेति । अन्ये ज्ञानिनो ज्ञानयज्ञेन
चापि ज्ञानात्मकयजनप्रकारेण चापि यजन्तो हृद्येव मां पूज-
यन्त उपासते भजन्त इत्यर्थः । अपिशब्देन चकारेण च पूर्वोक्त-
भजनापेक्षया हीनत्वं व्यज्यते । ज्ञानभजने बहवः प्रकाराः

सन्ति, तानाह— एकत्वेन 'सोऽहं ब्रह्मास्मि' [] इति
प्रकारेण पृथक्त्वेन योगेन शरणागमनरीत्या बहुधा सर्वत्र
तदूपेण विश्वतोमुखं सर्वात्मकं माम् , एवमनेकप्रकारेण
मासुपासते भजन्त इत्यर्थः ॥ १५ ॥

११ नी० भा० दी०— ज्ञानयज्ञेन निर्विकल्पसमाधिना पातञ्जलाः । एकत्वेन 'अहमेव भगवान्वासुदेवः'
इत्यभेदेनोपनिषदाः । पृथक्त्वेन 'अयमीश्वरो मम स्वामी' इति बुद्ध्या प्राकृताः । अन्ये पुनर्बहुधा बहुप्रकारं
'विश्वतोमुखं सर्वैर्द्वारैर्यतिक्रमिष्यं तद्भगवत्स्वरूपमेव, यच्छ्रुतं तन्नामैव, यदुक्तं भुक्तं वा तत्तदपितमेव' इत्येवं
विश्वतोमुखं यथा स्यात्तथा मामुपासते ॥ १५ ॥

बहुधाभजनहेतुभूतं भगवतः सर्वात्मकत्वम् ।

अहं क्रतुरहं यज्ञः स्वधाऽहमहमौषधम् ।

मन्त्रोऽहमहमेवाज्यमहमग्निहं हुतम् ॥ १६ ॥

१ शां. भा.— यदि बहुभिः प्रकारैरुपासते, कथं त्वामेवोपासते ? इत्यत आह— अहं क्रतु-
रिति । अहं क्रतुः श्रौतकर्मभेदोऽहमेव । अहं यज्ञः स्मार्तः । किञ्च स्वधाऽन्नमहं, पितृभ्यो यद्दीयते ।
अहमौषधं, सर्वप्राणिभिर्यदद्यते तदौषधशब्दवाच्यम् (शब्दितं) व्रीहियवादिसाधारणम् । अथवा
'स्वधा' इति सर्वप्राणिसाधारणमन्नं, 'औषधं' इति व्याध्युपशमार्थं भेषजम् । मन्त्रोऽहं, येन
पितृभ्यो देवताभ्यश्च हविर्दीयते । अहमेवाऽऽज्यं हविश्च । अहमग्निः, यस्मिन्हूयते हविः
सोऽग्निरहमेव । अहं हुतं हवनकर्म च ॥ १६ ॥

१ क्रतुर्यज्ञविकृतिरूप उक्त्यादिः, 'तं यथा समुद्रं सोत्या एवं सर्वे यज्ञक्रतवोऽपि यन्ति' 'ये च पुरस्ताद्ये चोपरिष्ठावज्ञक्रत-
वस्ते सर्वेऽग्निष्टोममपियन्ति' (ऐ. ब्रा. ३।४।३) इति श्रवणात्, 'तस्यैतस्य यज्ञक्रतोश्चत्वार ऋत्विजः' (तै. ब्रा. २।३।६)
इत्यादि दर्शनाच्च । 'यूपसहितो यज्ञः क्रतुः' इति विष्णुसहस्रनामभाष्ये भगवत्पादाचार्याः । 'स क्रतुं कुर्वीत' (छां. ३।१।१९)-
इत्यत्र तु क्रतुर्निश्चयोऽध्यवसायः— एवमेव, नान्यथेत्यविचलः प्रत्यय इति त एव । असौमा यज्ञाः, ससोमाः क्रतव इति भाग-
वतव्याख्यायां (३।१३।२८) श्रीधरः । 'पञ्च महायज्ञाः, औपासनादयः सप्त, पाकयज्ञाः श्रौताग्निहोत्रादयः सप्त हविर्यज्ञाश्च
यज्ञपदेनोपात्ताः । अग्निष्टोमादयः सप्त सोमसंस्थाः क्रतवः' इति विष्णुसहस्रनामव्याख्याने पराहारभट्टाचार्यः । क्रियत इति
क्रतुः कर्मसामान्यं वा, 'यो जात एव प्रथमो मनस्वान्देवो देवान्क्रतुना पर्यभूषत्' (ऋ. सं. २।६।७) इत्यादौ
दर्शनात् । प्रज्ञा वा, 'क्रतुः । असुः । धीः' (निबं. ३।९) इति तन्नामसु पाठत् ॥ औषधिप्रभवंमौषधम् अन्नम् 'औष-
धीभ्योऽन्नम्' (तै. २।१) इति श्रुतेः । औषे दाहके जाठराग्नौ धीयते प्रक्षिप्यत इत्यौषधमिति केचित् ॥ एवशब्दः पूर्वत्र परत्र
च सम्बध्यते । एकैकज्ञानमपि भगवदुपासनमिति सूचयितुं प्रत्येकमहंशब्दः । अत्र कारककलापव्याप्तभेदोद्रेकि कर्म कथमभिन्नं
भगवत्पदं प्रापयतीत्युच्यते ? इति मन्वाना अभिनवगुप्ताचार्याः— एकस्यैव निर्भागस्य ब्रह्मतत्त्वस्य परिकल्पितसाधनाधीनं कर्म
पुनरेकत्वं निर्वर्तयति, क्रियायाः सर्वकारकात्मसाक्षात्कारेणावस्थाने भगवत्पदप्राप्तिं प्रत्यविदूरत्वात् । उक्तं च— 'सेयं क्रिया-
त्मिका शक्तिः शिवस्य पशुवर्तिनी । बन्धयित्री स्वमार्गस्था ज्ञाता सिद्धयुपपादिका ॥' इति । मयाप्युक्तम्— 'उपक्रमे चैव
बुद्धिर्भावानुयायिनी । उपसंहृतिकाले सा भावाभावानुयायिनी ॥' इति । तत्र तत्र वितस्य विचारितचरमेतद्वितीहोपरम्यते ।
इत्याहुः ।

— अविगीता ।

२ आ. शां. व्या.— भगवदेकविषयमुपासनं तर्हि न सिद्धयतीति शङ्कते— यदीति । प्रकारभेदमादाय ध्यायन्तोऽपि भगवन्तमेव ध्यायन्ति तस्य सर्वात्मकत्वादित्याह—

अत आहिति । क्रतुयज्ञशब्दयोरपौनरुक्त्यं दर्शयन्व्याचष्टे— श्रौत इति । क्रियाकारकफलजातं भगवदतिरिक्तं नास्तीति समुदायार्थः ॥ १६ ॥

३ रा. भा.— तथा हि विश्वशरीरोऽहमेवावस्थित इत्याह— अहमिति । अहं क्रतुः अहं ज्योतिष्टोमादिकः क्रतुः, अहमेव यज्ञो महायज्ञः, अहमेव पितृगणपुष्टिदा स्वधा, औषधं हविश्चाहमेव, अहमेव च मन्त्रः; अहमेव चाज्यम्, प्रदर्शनार्थमिदम्, सोमादिकं च हविरहमेवेत्यर्थः । अहमाहवनीयादिकोऽग्निः, होमश्चाहमेव ॥ १६ ॥

४ वे. ता. चं.— यद्यपि परव्यूहादिरूपेणैकत्वपृथक्त्वे वक्तुं शक्ये, तथापि अनन्तरग्रन्थानुसारादुक्त एवार्थः इत्यभिप्रायेण 'अहं क्रतुः' इत्यादिश्लोकचतुष्टयस्य प्रकृतसङ्गतमर्थं चाह तथाहीति । ज्योतिष्टोमादिक इत्यनेन महायज्ञ इत्यनेन च विषयविशेषप्रदर्शनात् क्रतुयज्ञशब्दयोः पौनरुक्त्यपरिहारः । शरीरमानसश्रौतस्मार्तादिविभागस्तु न प्रसिद्धचतुर्वारीति भावः । महायज्ञः ब्रह्मयज्ञादिः पञ्चविधः । अविशेषादेवकारः सर्वत्रान्वेतव्यः । क्रतुतदवयवादिप्रसङ्गात् स्वधाशब्दसहपाठादा-

ज्यस्य च पृथगुक्तत्वादोषधिविकारहविर्विशेषविषयोऽयमौषधशब्द इत्याह औषधं हविश्चाहमेवेति । एतेन स्वधौषधशब्दयोरन्वेषजादिपरत्वव्याख्या प्रयुक्ता । 'विशेषविधिः शेषनिषेधार्थः' इति शङ्कां परिहरति प्रदर्शनार्थमिति । एवमुत्तरेष्वपि पितामहादिकथनं प्रपितामहादिप्रदर्शनार्थं ग्राह्यम् । अत्राभि-शब्दस्य प्रकरणविशेषाद्भूततीयादिमात्रविषयत्वं न युज्यत इत्यभिप्रायेणाह— अहमाहवनीयादिकोऽग्निरिति । हविषां प्रागुक्तत्वाद्गृह्यत शब्दो भावार्थ इत्याह— होमश्चेति ॥ १६ ॥

५ आ. मा. भा.— प्रतिज्ञातं विज्ञानमाह— अहं क्रतुरित्यादिना । क्रतवोऽग्निष्टोमादयः । यज्ञो देवतामुद्दिश्य द्रव्यपरित्यागः । 'उद्दिश्य देवान्द्रव्याणां त्यागो यज्ञ इतीरितः' इत्यभिधानात् ॥ १६ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'विश्वतोमुखं' इत्युक्तं सर्वात्मकत्वं प्रपञ्चयत्युत्तरेण' इत्यन्यथा व्याख्यायाननिरासार्थमाह— प्रतिज्ञातमिति । अन्यथा प्रतिज्ञातातुक्तिप्रसङ्ग इति भावः । व्याख्यानं

तु 'रसोऽहमप्सु' [७८] इत्यादेरिव द्रष्टव्यम् । 'क्रतवः' इति क्रतुयज्ञशब्दयोरर्थभेदमाह । सामान्यविशेषभावेन भेद इत्यर्थः ॥ १६ ॥

७ ह. पै. भा.— कथमेकस्यैव भगवतो बहुविधत्ववचनं? इत्याशङ्क्याऽऽत्मनो बहुविधत्वं दर्शयितुमाह— अहमिति । अहं क्रतुः सोमयागप्रभेदोऽग्निष्टोमादिः । अहं यज्ञोऽहरहः क्रियमाणो देवयज्ञादिः । अहं स्वधा पितृपूजात्मको यज्ञः स्वधेत्युच्यते पितृयज्ञादिः । अहमौषधं यज्ञाध्यादिनिवृत्त्यर्थमुपयुज्यते तदौषधं हरीतक्यादि । मन्त्रोऽहं येन देवेभ्यो हविर्दीयते यजुरादिः स मन्त्रः । अहमेवाऽऽज्यं घृतम् । अहमग्निः, यत्र हविर्हूयते स आहवनीयादिः । अहं हुतं होमस्तदप्यहम् ॥ १६ ॥

८ वे. ब्र. नि.— विश्वरूपत्वमेव प्रपञ्चयति चतुर्भिः— अहमिति । सर्वस्वरूपोऽहमिति वक्तव्ये तत्तदेकदेशकथनं वैश्वानरद्वादशकपालेऽष्टाकपालत्वादिकीर्तनवद्वयुत्थाववादाः । क्रतुः श्रौतोऽग्निष्टोमादिः, यज्ञस्तु स्मार्तो वैश्वदेवादिर्महायज्ञत्वेन

श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धः, स्वधा पित्र्यं श्राद्धम्, औषधमौषधिभवमन्नं भेषजं वा, मन्त्रो याज्यापुरोनुवाक्यादिः । आज्यं सर्वहविरूपलक्षणमिदम्, अग्निराहवनीयादिः, हुतं होमः, एतत्सर्वमहमेव ॥ १६ ॥

९ व० त० दी०— अन्त्यपक्षमेव ज्ञानं सिद्धं विवृणोति— अहमिति चतुर्भिश्चतुर्विधपुरुषार्थसिद्धयर्थम् । अत्र स्वस्य सर्वरूपत्वात् 'सर्वोऽहं' इति वक्तव्यत्वेऽपि यत्तदेकदेशरूपेण कथनं तद्वैश्वानरद्वादशकपालादिविधेवयुक्त्यानुवादेन । तत्पदयोजनं तु तत्तद्रूपं भजतां तेन रूपेण फलदानं वैश्वानरद्वादशकपालाष्टादशकपालादिकानां तथैव सिद्धत्वादिति तत्तद्रूपत्वं ज्ञात्वा मां भजतां मत्त एव सर्वं फलं इति बोधयितुमाह— क्रतुरिति । क्रतुः श्रौतकर्मसु सङ्कल्पः अहं ब्रह्मैव । यज्ञः श्रौतः सोमादिरहम् । स्वधा पितृभ्यो दीयमानमन्नं नान्दीमुखादौ । औषधं व्रीक्षादिकमन्नं ब्रह्म । मन्त्रो गायत्र्यादिः, आथर्वणश्च ब्रह्मकर्मरूपोऽहं याज्यापुरोनुवाक्यादिरूपश्च । आज्यं घृतं सर्वहव्योपलक्षणमेतत् । अग्निस्त्रेतादिरूपोऽहं पञ्चाग्निविद्यासिद्धश्च । हुतं हविःप्रक्षेपोऽहं ब्रह्म । तदुपासनत्वेन ब्रह्मत्वं बोधयितुं प्रत्येकमहं शब्दः ॥ १६ ॥

१० पु. अ. त. — नन्वेकमेव त्वां बहुधा ये भजन्ति
ते च ज्ञानिन एव, तेषामज्ञाने ज्ञाने कथं प्रवेशः ? इत्याशङ्क्य
तत्तदात्मकं मां ज्ञात्वैव भजन्तीति ज्ञापनाय स्वस्य सर्वात्मत्वं
प्रकटयति— क्रतुरित्यादिचतुर्भिः । क्रतुः यज्ञाधिष्ठात्री
देवता अहम्, आधिदैविकरूपस्तत्फलदातेत्यर्थः । यज्ञो

धर्मात्मकोऽग्निहोत्रादिर्यज्ञात्मकोऽहम् । स्वधा पित्रर्थे श्राद्धादि-
पितृयज्ञरूपोऽहम् । औषधं सकलरोगनिवर्तनात्मकभेषज्य-
रूपोऽन्नरूपो वा अहम् । मन्त्रः ऋगादिरहम् । आर्घ्यं होम-
द्रव्यं हविः । अग्निराहवनीयादिः । हुतं होमः ॥ १६ ॥

११ नी० भा० दी० — इदमेवोपासनं विवृणोति— अहमिति । क्रतुः सङ्कल्पो देवताध्यानरूपः । यज्ञः
श्रौतः स्मार्त्तश्च देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागः । स्वधा पितृणामन्नम् । औषधं मनुष्याणामन्नम् । मन्त्रो येन दीयते सः ।
आर्घ्यं हविः । अग्निः । हुतं प्रक्षेपक्रिया । इदं सर्वं यस्माद्दहमेवातस्तेषां विश्वतोमुखमुपासनं युक्ततरमित्यर्थः ॥ १६ ॥

पिताऽहमस्य जगतो माता धाता पितामहः ।

वेद्यं पवित्रमोङ्कार ऋक्साम यजुरेव च ॥ १७ ॥

१ शां. भा.— किञ्च पिता जनयिता अहमस्य जगतः, माता जनयित्री, धाता कर्मफलस्य
प्राणिभ्यो विधाता, पितामहः पितुः पिता, वेद्यं वेदितव्यं, पवित्रं पावनं, ओङ्कारश्च, ऋक्साम
यजुरेव च ॥ १७ ॥

२ आ. शां. व्या.— इतश्च भगवतः सर्वात्मकत्वमनु-
मन्तव्यमित्याह— किञ्चेति । पवित्रं पृथतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या
परिशुद्धिकारणं पुण्यं कर्मैत्याह— पावनमिति । वेदितव्ये

ब्रह्मणि वेदनसाधनमोङ्कारस्तत्र प्रमाणमृगादि । चकारादथर्वा-
ङ्गिरसो गृह्यन्ते ॥ १७ ॥

३ रा. भा.— अस्य स्थावरजङ्गमात्मकस्य जगतः तत्रतत्र पितृत्वेन, मातृत्वेन, धातृत्वेन, पिता-
महत्त्वेन च वर्तमानोऽहमेव । अत्र धातृशब्दो मातृपितृव्यतिरिक्ते उत्पत्तिप्रयोजके चेतनविशेषे वर्तते ।
यत्किञ्चिद्देवैद्यं पवित्रं पावनं, तदहमेव । वेदकश्च वेदबीजभूतः प्रणवोऽहमेव । ऋक्सामयजुरात्मको
वेदश्चाहमेव ॥ १७ ॥

४ वे. ता. चं.— ‘पिताऽहमस्य’ इत्यादौ न स्वस्व-
रूपेण पितृत्वादि कर्मिहोच्यते ; अपितु पितृत्वादिरूपेण प्रति-
पन्नानां स्वान्तर्यामिकत्वम् । तथा सति हि प्रकृतसङ्गतिरित्यभि-
प्रायेणाह अस्थेति । स्थावरेष्वपि तानि तानि कारणानीश्वर-
शरीराणीति तत्रापि तस्य पितृत्वादिव्यवहारः । धातृशब्दो हि
स्रष्टृचेतनविशेषपरतया प्रसिद्धः ; ततश्चात्र पौनरुक्त्यमित्याश-
ङ्क्याह अत्रेति । गोबलीवर्दन्यायादिति भावः । एकस्यैव
सर्वपितृत्वाद्यभावात् प्रतिनियतप्रदर्शनाय तत्रतत्रेत्युक्तम् ।
अत्रेति— पित्रादिसमभिव्याहृतत्वादित्यर्थः । स्वेन्द्रादिसहपाठे
हि चतुर्मुखपरतेति भावः । धातृत्वभूतधारणादिद्धारोत्पत्तिप्रयो-

जकत्वम् । वेद्यत्वमात्रस्य सर्वसाधारणत्वात् वेद्यं पवित्रशब्दयो-
र्विशेषणविशेष्यभावेन अन्वयः सम्भवन्प्रतीयमानो बाधकाभा-
वाच्च तयाज्य इत्यभिप्रायेणाह यत्किञ्चिदिति । वेदनस्यानन्तर-
मभिधीयमानत्वात् पवित्रत्वसामर्थ्याच्च वेदवेद्यमित्युक्तम् ।
नपुंसकनिर्देशाद्विशेषकाभावाच्च अनुक्तसमस्तवेदवेद्यसङ्ग्राहविषयो-
ऽयमिति ज्ञापनाय यत्किञ्चिच्छब्दः । सङ्कोचकसंज्ञापरत्वव्यु-
दासाय पावनमित्युक्तम् । सम्प्रति सम्बन्धिनिर्देशमध्यपा-
ताद्वेद्यप्रतिसम्बन्धिनिर्देशरूपत्वज्ञापनाय वेदकश्चेत्युक्तम् ।
ऋक्सामयजुषां पृथगभिधानेऽपि तदनुप्रविष्टस्य प्रणवस्य
पृथगुक्तिः किमभिप्रायेत्यत्राह वेदबीजभूत इति ॥ १७ ॥

५ आ. मा. भा. ॥ १७ ॥

६ ज. प्र. दी. ॥ १७ ॥

७ ह. पै. भा.— पिता जनकोऽहमस्य जगतः । माता चाहं धाता दाता कर्मफलस्य प्राणिभ्यः,
पितामहः पितुः पिता, वेद्यं वेदितव्यम् ; पवित्रं पावनम् ; ओङ्कारः “ ओमिति ब्रह्म ” [तै. उ-
१।८।१] इति श्रुतेः । ऋङ्ङन्त्रविशेषः । साम मन्त्रविशेषः । एवं यजुर्मन्त्रविशेषः ॥ १७ ॥

१ मिमीत इति माता । ‘माह् माने’ (धा. पा. जु. ६) तृच् (अष्टा. ३।१।१३३) चकारेणाथर्वणस्यापि सङ्ग्रहः ।
‘अहं यजुषि सामानि ऋचश्चाथर्वणानि च ।’ (ह. वं. २।११४।१९) ‘पञ्चकल्पमथर्वणं कृत्याभिः परिशुद्धितम् । कल्पयन्ति
हि मां विप्रा अथर्वणविदस्तथा ॥’ (म. भा. १।२।३४।९९) इत्यादिदर्शनात् ।

— अविगीता ।

८ वे. ब्र. मि.— धाता पोषयिता । वेद्यं वेदितव्यं । द्यो वेदाः । एवकारः 'अहमेव' इत्यवधारणार्थः । वस्तु । पूयतेऽनेनेति पवित्रं पावनं गङ्गादि । ऋगा- स्पष्टमन्यत् ॥ १७ ॥

९ व० त० दी०— किञ्च ब्रह्मयज्ञे जगतो यजमानस्य पिताऽस्मि जनकः सोऽहम् । माता चाहम् । धाता-ऽन्वाधाता । यजमानश्चाहं ब्रह्मैव, 'ब्रह्मणा हुतं' [४।२४] इति पूर्वसूत्रितत्वात् । पितामहश्चाहं स्मार्त्तं आद्रे त्रयाणामुपदेशात् । तत्र वेद्यं यज्ञरूपं चाहमेव । पवित्रं शोधनं प्रायश्चित्तादिरूपमहम् । ॐकार इति मन्त्राणा-माद्युच्चार्यमाणः प्रणवाख्योऽहम् । तत्र ऋक्साम यजुरेव च- ऋक् पाद्वद्वं वाक्यं, साम गीतियुक्तं वाक्यं, यजुः पाद्गीतिभ्यां रहितं वाक्यम् । चकारोऽथर्वाङ्गिरसां समुच्चायकः तत्रः सोऽहमेव ॥ १७ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च । अस्य जगतो मदात्मकस्य पवित्रं पावनम् । ॐकारः अक्षरात्मकब्रह्मबीजम्, ऋगादिः अहमेव पिता उत्पादकः । माता योनिः । धाता कर्मफल- वेदत्रयात्मा ॥ १७ ॥ दाता । पितामहो ब्रह्मा । वेद्यं सर्वज्ञानादिसाधनैवेववस्तु ।

११ ती० भा० दी०— धाता कर्मफलानां विकर्ता, वेद्यं वेदितव्यं ब्रह्म, पवित्रं पावनं तप आदिकम् ॥ १७ ॥

गतिर्भर्ता प्रभुः साक्षी निवासः शरणं सुहृत् ।

प्रभवः प्रलयः स्थानं निधानं बीजमव्ययम् ॥ १८ ॥

१ शां. भा.— किञ्च— गतिः कर्मफलं, भर्ता पोष्टा, प्रभुः स्वामी, साक्षी प्राणिनां कृता-कृतस्य, निवासो यस्मिन्प्राणिनो निवसन्ति, शरणमार्तानां मत्प्रपन्नानामार्तिहरः, सुहृत्प्रत्युपका-रानपेक्षः सन्तुषकारी, प्रभव उत्पत्तिर्जगतः, प्रलयः प्रलीयते यस्मिन्निति, तथा स्थानं तिष्ठत्य-स्मिन्निति, निधानं निक्षेपः कालान्तरोपभोग्यं प्राणिनां, बीजं प्ररोहकारणं प्ररोहधर्मिणाम्, अव्ययं यावत्संसारभावित्वाद्दव्ययम् । नह्यबीजं किञ्चित्प्ररोहति । नित्यं च प्ररोहदर्शनाद्बीजसन्त-तिर्न व्येतीति गम्यते ॥ १८ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवतः सर्वात्मकत्वे हेत्वन्तरमाह-किञ्चेति । गम्यत इति प्रकृतिविलयान्तं कर्मफलं गतिरि-त्याह— कर्मेति । पोष्टा कर्मफलस्य प्रदाता । कार्यकरणप्रपन्न-स्याधिष्ठानमित्याह— निवास इति । शीर्यते दुःखमस्मिन्निति व्युत्पत्तिमाश्रित्याऽऽह— शरणमिति । प्रभवत्यस्माज्जगदिति व्युत्पत्तिमादायोक्तम्— उत्पत्तिरिति । कारणस्य कथमव्य-

यत्वमित्याशङ्क्याऽऽह— यावदिति । कारणमन्तरेणापि कार्यं कदाचिदुद्देष्यति, किं कारणेन ? इत्याशङ्क्याऽऽह— न हीति । मा भूतर्हि संसारदशायामेव कदाचित्कार्योत्पत्तिरित्याशङ्क्या-ऽऽह— नित्यं चेति । कारणव्यक्तेर्नाशमहीकृत्य तदन्यतम-व्यक्तिसून्यत्वं पूर्वकालस्य नास्तीति सिद्धवत्कृत्य विशि-नष्टि— बीजेति ॥ १८ ॥

३ रा. भा.— गम्यत इति गतिः, तत्रतत्र प्राप्यस्थानमित्यर्थः । भर्ता धारयिता, प्रभुः शासिता, साक्षी साक्षाद्दृष्टा, निवासः वासस्थानं वेदमादि, शरणं इष्टस्य प्रापकतयाऽनिष्टस्य निवारणतया च समाश्रयणीयश्चेतनः स चाहमेव; सुहृत् हितैषी, प्रभवप्रलयस्थानं यस्यकस्यचिदुत्पत्तिप्रलययोर्यत् स्थानं तदहमेव; निधानं निधीयत इति निधानम्, उत्पाद्यमुपसंहार्यं चाहमेवेत्यर्थः । अव्ययं बीजं तत्रतत्र व्ययरहितं यत्कारणं, तदहमेव ॥ १८ ॥

४ वे. ता. चं.— गतिशब्दस्याग्रप्रायन्यायेन द्रव्यपर-त्वौचित्यात्त्रा भावार्थपरत्वमित्यभिप्रायेण स्थानपरत्वमाह-गम्यत इतीति । सर्वजनसाधारणेषु अर्थेषु निर्दिश्यमानेषु तन्मन्त्रे स्त्रीविशेषमात्रप्रतिशम्बन्धिपदार्थो न वक्तुमुचितः, धारणार्थत्वं च विमर्तिधातोः प्रसिद्धमित्यभिप्रायेणाह भर्ता धारयितेति । प्रभुशब्दस्यात्र प्रभूततामात्रपरत्वे 'जगतः'

इत्यनेनान्वयो न स्यादित्यभिप्रायेणाह शासितेति । साक्षा-द्दृष्टेति— 'साक्षाद्दृष्टरि संज्ञायाम्' [अष्टा. ५। २। १९] इति हि साक्षिशब्दोऽनुशिष्यते । वासस्थानमिति—अत्र भावादि-परत्वानौचित्यादधिकरणार्थोऽयं घञिति भावः । गतिशब्देन पौनस्कृत्यनिरासायोक्तं वेदमादीति । गतिशब्दस्तु स्वर्गश्रुति-व्यादिगन्तव्यदेशपर उक्तः, तत्तद्देशानुभाव्यभोग्यपरो वा ।

शरणशब्दस्यात्र निवासशब्दनिर्दिष्टगृहाद्यचेतनपरत्वव्युदासायाह इष्टस्येति । इष्टप्राप्त्यनिष्ठनिवारणयोरर्थेच्छं प्रत्येकसमुदायाभ्यामन्वयः । 'शरणं गृहरक्षित्रोः' [अमरः ३।३।५२] इति पाठादत्र रक्षितृपरः शरणशब्दः । हितैषीति—'शोभन-हृदययुक्तो हि सुहृत्, शोभनत्वं च हृदयस्य हितगोचरत्वमिति भावः । यस्यकस्यचिदिति—न केवलं ब्रह्मादेरदयत्कादेर्वा यदुत्पत्तिप्रलयस्थानमित्यभिप्रायः । 'प्रभवः' इति व्यस्तं परोक्तं पाठान्तरमप्रसिद्धेनार्जवानानादृतम् । 'प्रभवप्रलयस्था-

नम्' इति प्रसक्तत्वात् तत्र यत्प्रभवति, यच्च प्रलीयते, तत्र निधानशब्देन विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह निधीयते इति निधानमिति । कर्मार्थोऽयं ल्युट्प्रत्ययः । एतेन निधानशब्दस्य प्रलयस्थानविशेषणत्वेन अव्याकृतपरत्वयोजना निरस्ता । 'प्रभवप्रलयस्थानं' इत्यस्योपादानविवक्षार्यां बीजशब्दः कारणमात्रपरः तस्योपादानपरत्वविवक्षार्यां बीजाधारक्षित्यादिदेशपरः पूर्वं इत्यभिप्रायेणाह तत्रतत्रेति ॥ १८ ॥

५ आ. मा. भा.—गम्यते मुमुक्षुभिरिति गतिः । तथा हि सामवेदे वासिष्ठशाखायाम् "अथ कस्मादुच्यते गतिरिति ब्रह्मैव गतिरिति तद्धि गम्यते पापविमुक्तैः" इति । साक्षादीक्षत इति साक्षी । तथाहि वाष्कलशाखायाम् "स साक्षादिदमद्राक्षीद्यद्राक्षीत्तत्साक्षिणः साक्षित्वम्" इति । शरणमाश्रयः संसारभीतस्य । 'परं पराशरणं' इत्याद्युक्तम् । "नारायणं महाज्ञेयं विश्वात्मानं परायणम्" [म.ना.उ.९।३] इति च । संहारकाले प्रकृत्या जगदत्र निधीयत इति निधानम् । तथा हि ऋग्वेदखिलेषु "अपश्यमप्यये मायया विश्वकर्मण्यदो जगन्निहितं शुभ्रचक्षुः" इति ॥ १८ ॥

६ ज. प्र. टी.—गतिः कर्मफलमिति व्याख्यानं (शं.) अपकर्तुमाह—गम्यते इति । शरणमित्यतो भेदार्थमुक्तं मुमुक्षुभिरिति । अत एव गम्यत इत्यस्यावगम्यत इत्यर्थः । कुत एतत् ? इत्यत आह—तथा हीति । किमुच्यत इत्यपि प्रश्नोऽप्याहार्थः । साक्षीस्योदासीन्यं प्रतीयते, अत आह—साक्षादिति । कुत पतदित्यत आह—तथा हीति । यद्राक्षीत्साक्षात्साक्षिणः परमेश्वरस्य साक्षित्वं साक्षिशब्दप्रवृत्तिमित्तम् । तदुक्तम् 'साक्षाद्वरि संज्ञायाम्' [अष्टा. ९।२।९१]

इति । निवासशब्दागतार्थतया शरणशब्दार्थमाह—शरणमिति । संसारभीतस्येति मुक्तोपलक्षणम् । विष्णोर्मुक्ताश्रयत्वे प्रमाणमाह—परमिति । परायणं मुक्तानामाश्रयः । तथापि निधानमिति पुनरुक्तिरित्यत आह—संहारेति । सर्वभूतानि 'प्रकृतिं यान्ति' [३।३३] इत्युक्तत्वात् कथं भगवति निधीयत इत्यत उक्तं प्रकृत्येति । प्रथमं प्रकृतिं यान्ति पश्चात्तत्र निधीयन्त इत्यर्थः । तत्कृतः ? इत्यत आह—तथा हीति । विश्वकर्मणीश्वरे शुभ्रचक्षुः शुद्धदृष्टिरहम् ॥ १८ ॥

७ ह. पै. भा.—गतिरिति । गतिः कर्मफलम् । भर्ता पोष्टा । प्रभुः स्वामी । साक्षी प्राणिनां शुभाशुभस्य कर्मणः । निवासो यस्मिन्प्राणिनो निवसन्ति । शरणं प्राणिनामार्तिहरम् । सुहृत्प्रत्युपकारानपेक्ष उपकारी । किञ्च प्रभव उत्पत्तिस्थानं जगतः । प्रलयो यस्मिन्प्रलीयते सोऽहम् । जगत्तिष्ठत्यस्मिन्निति स्थानमहम् । निधानं जगतो यत्कालान्तरोपभोगाय निधीयते तदहमिति । बीजं जगतः प्ररोहणसमर्थमव्ययं बीजमिति सम्बन्धः ॥ १८ ॥

८ वें. ब्र. गि.—गम्यत इति गतिः प्राण्यं वस्तु । भर्ता भरणकृत् । प्रभुः शासिता । साक्षी शुभाशुभदृष्टा । निवासो वासस्थानम् । शरणं शीर्यतेऽस्मिन्दुःखमित्यापनार्तिहृत् । सुहृत् प्रत्युपकारानपेक्षोपकारकृत् । प्रभव उत्पत्तिः । प्रलयो

नाशः । स्थानं स्थितिः । निधीयतेऽस्मिन्निति निधानं प्रलयाधिष्ठानम् । बीजमुत्पत्तिस्थानम् । न व्येति तिष्ठत्यस्मादित्यव्ययं स्थिर्यधिष्ठानम् । 'अहमेव' इति पूर्वोपान्वयः ॥ १८ ॥

९ व० त०टी०—किञ्च गतिः प्राण्यलोकादिरूपा ब्रह्मैव, तेन गन्तव्यमिति पूर्वसूत्रितत्वात् । भर्ता पोषकश्चाहम् । प्रभुः फलदश्च साक्षी कृताकृतावेक्षकत्वेन ब्रह्मरूपश्चाहम् । निवासो यागभूमिरहम् । 'शरणं गृहरक्षित्रोः' [अमरः ३।३।५२] इति कोशात् यज्ञशाला चाहम् । सुहृत् यजमानस्य बन्धुवर्गः । प्रभवः फलस्योत्पादको देवतारूपः । प्रलयः पापानां नाशकश्च । स्थानं देशस्तीर्थक्षेत्रादिरूपः । निधानं निधीयतेऽस्मिन्निति यूपचमसादिपात्रमहं ब्रह्मैव । बीजं यवादि । अव्ययं पशुजातम् । नचाव्ययपदेन कथं पशुबोध इति वाच्यम् ; व्येतीत्यव्ययं इति व्युत्पत्त्याऽजादिबोधोत् "गावो ह जज्ञिरे तस्मात्तस्माज्जाता अजावयः" [ऋक्सं. ८।४।१८।५ यजुसं. ३१।८] इति श्रुतेश्च । अथवा ब्रह्मयज्ञे हि पूर्वमनुक्तत्वादात्मनस्येत्यभिप्रायेण तथैव तदुक्तम् । अव्ययं बीजं अपूर्वास्यमहमेव ॥ १८ ॥

१० पु. अ. त. — गतिर्माक्षादिफलरूपः । भर्ता पोषकः । प्रसुः समर्थः सर्वनियन्ता । साक्षी द्रष्टृत्वर्थः । निवासः स्थानं सर्वदेहस्वरूपात्मक इति । शरणं अभयदाता मृत्युप्रभृतिभय-रक्षकः । सुहृत् अप्राथितहितकर्ता । प्रभवः प्रकर्षेण भवत्य-

स्मादिति जगत्स्रष्टा । प्रलयः प्रकर्षेण लीयतेऽस्मिन्निति लयस्थानम् । स्थानं तिष्ठत्यस्मिन्निति स्थानं सकलाधारः । निधानं निधीयते स्थाप्यतेऽनेनेति निधानं, रक्षक इत्यर्थः । अव्ययं बीजम्, अविनाशि बीजं मूलकारणमित्यर्थः ॥ १० ॥

११ नी० भा० दी० — गतिर्मुक्तप्राप्यं स्थानम् । भर्ता कर्मफलदानेन पोषकः । प्रसुः । अन्तर्यामी । साक्षी कृताकृतावेक्षकः । निवसन्त्यस्मिन्निति निवास आश्रयो यजमानादिः । शरणं रक्षकः । सुहृदुपकारमन्त्रपेक्ष्य उप-कर्ता । प्रभव उत्पत्तिस्थानम् । प्रलयो लयस्थानम् । स्थानं स्थितिस्थानम् । निधानं कर्मफलसमर्पणस्थानं कालान्तरे फलप्रसवार्थम् । बीजं प्ररोहकरणं प्ररोहधर्मिणाम् । अव्ययं यावत्संसारभावित्वात् ॥ १८ ॥

तपाम्यहमहं वर्षं निगृह्णाम्युत्सृजामि च ।

अमृतं चैव मृत्युश्च सदसच्चाहमर्जुन ! ॥ १९ ॥

१ शां. भा. — किञ्च — तपाम्यहमादित्यो भूत्वा कैश्चिद्रश्मिभिरुत्सृज्यैः अहं वर्षं कैश्चिद्रश्मि-भिरुत्सृजामि, उत्सृज्य पुनर्निगृह्णामि कैश्चिद्रश्मिभिरुत्सृज्यैः, पुनरुत्सृजामि प्रावृषि । अमृतं चैव देवानां, मृत्युश्च मर्त्यानाम् । सत् यस्य यत्सम्बन्धितया विद्यमानं तत्, तद्विपरीतमसच्चैवाह-मर्जुन ! । न पुनरत्यन्तमेवासद्गवान्, स्वयं कार्यकारणे वा सदसती । ये पूर्वोक्तैरनुत्पत्तिप्रकारैरेकत्व-पृथक्त्वादिविज्ञानैर्यज्ञैर्मां पूजयन्त उपासते ज्ञानविदस्ते यथाविज्ञानं मामेव प्राप्नुवन्ति ॥ १९ ॥

२ आ. शां. व्या. — इतश्च सर्वात्मत्वे भगवतो न विव-दितव्यमित्याह — किञ्चेति । ‘आदित्याज्जायते वृष्टिः’ [मनुः ३।७६] इति स्मृतिमवष्टभ्य व्याचष्टे — कैश्चिदिति । वर्षोत्सर्गनिप्रहावेकस्यैकस्मिन्काले विरुद्धावित्याशङ्क्याऽऽह — अष्टभिरिति । ऋतुभेदेन वर्षस्य निप्रहोत्सर्गावेककर्तृकाववि-रुद्धावित्यर्थः । यस्य कारणस्य सम्बन्धित्वेन यत्कार्यमभिव्य-ज्यते तद्विह सदित्युच्यते, कारणसम्बन्धेनानभिव्यक्तं कारणमे-वानभिव्यक्तनामरूपमसदिति व्यवहियते तदेतदाह — सदिति ।

शून्यवादं व्युदस्यति — न पुनरिति । भगवतोऽत्यन्तासत्त्वे कार्यकारणकल्पना निरधिष्ठाना न तिष्ठतीत्यर्थः । तर्हि यथा-श्रुतं कार्यस्य सत्त्वं कारणस्य चासत्त्वमास्थेयमित्याशङ्क्य वा-शब्देन निषेधति — कार्येति । नहि कार्यस्याऽऽत्यन्तिकं सत्त्वं वाचारम्भणश्रुतेः [छां. उ. ६।१।४-६+६।४।१-४ । नापी-तरस्याऽऽत्यन्तिकमसत्त्वं “कुतस्तु खलु” [छां. उ. ६।२।२] इत्यादिश्रुतेरित्यर्थः । उक्तैर्ज्ञानयज्ञैर्भगवदभिनिविष्टबुद्धीनां किं फलं इत्याशङ्क्य सद्यो वा क्रमेण वा मुक्तिरित्याह — य इति ॥ १९ ॥

३ रा. भा. — अग्न्यादित्यादिरूपेणाहमेव तपामि; ग्रीष्मादावहमेव वर्षं निगृह्णामि; तथा वर्षास्वपि चाहमेवोत्सृजामि । अमृतं चैव मृत्युश्च — येन जीवति लोको येन च प्रियते, तदुभयमप्यहमेव । किमत्र बहुनोक्तेन ? सदसच्चाप्यहमेव — सद्यद्भर्तते, असद्यदतीतमनागतं च, सर्वावस्थावस्थितचिदचिद्वस्तुशरीर-तया तत्प्रकारोऽहमेवावस्थित इत्यर्थः । एवं बहुधा पृथक्त्वेन विभक्तनामरूपावस्थितकृत्स्नजगच्छरीरतया तत्प्रकारोऽहमेवावस्थित इत्येकत्वज्ञानेनानुसन्धानाश्च मामुपासते त एव महात्मानः ॥ १९ ॥

४ वे. ता. चं. — एवं ‘प्राधान्यतः’ [१०।१९] इति वक्ष्यमाणप्रकारेण लोके तत्तच्छब्दवाच्यतया प्रसिद्धानां प्रकृष्ट-पदार्थानां सत्तायाः स्वाधीनत्वप्रदर्शनम् ; अथ प्रवृत्तितादधीन्य-मनेनोच्यते ‘तपामि’ इति । स्वरूपतस्तापहेतुत्वाभावाद्विशिष्टे तद्दर्शयति अग्न्यादित्यादीति । आदिशब्देन अग्न्यादितस-द्रव्यविवक्षा । एककर्तृकयोर्विरुद्धयोः कालादिभेदेन व्यवस्थे-त्यभिप्रायेणाह ग्रीष्मादाविति वर्षास्त्रिति च । अत्र पर्जन्या-दिरूपेणेति भाव्यम् । एवं रश्मिविशेषोऽपि प्राह्यः । ‘अहं ऋतुः’ [९।१६] इत्युपक्रम्य एतावताधियज्ञाधिप्रजाधिदेवा-ध्यात्माधिदेवताविवक्षेति केचित् । अथ साधकबाधकरूपेण संगू-

ह्योच्यते ‘अमृतं चैव मृत्युश्च’ इति । मृतिकारणाभिधायिमृत्यु-शब्दसहप्रयोगात् मृतिप्रतिबन्धकमात्रविषयोऽयममृतशब्दः ; सुधा-परत्वे तु विषेण सह पठितव्यम् ; अमृतसहपाठाच्च मृत्युशब्दस्य वैवस्वतादिपरत्वमयुक्तमित्यभिप्रायेणाह — येनेति । त्रैकाल्य-वर्तिसर्वसङ्गहेण उपसंहारपरतां दर्शयति किमत्रेति । अत्र सच्छ-ब्दवदसच्छब्दोऽपि भावान्तराभाववाशद्वस्तुविशेषपरः, अन्यथा अहमिति सामानाधिकरण्यायोगादित्याभिप्रायेणाह यद्भर्तते यदतीतमनागतं चेति । असच्छब्दोऽत्र वर्तमानान्यविषयः । ननु प्रकरणान्तरेष्विव चेतनाचेतनादिविषयत्वमनयोः किं नोच्यते ? इत्यत्राह सर्वावस्थेति । सर्वस्य भगवदात्मकत्वं

हि प्रकृतम् ; त्रैकालिकसमस्तसङ्ग्रहौचित्याय वर्तमानत्वादि-
वक्षायामपि चिदचितोर्न त्यागः; तयोरेव तत्तदवस्थाविशेषवि-
शिष्टस्वरूपविषयत्वात् । अथवा सर्वैत्यादिकम्, 'अहं क्रतुः'
[१।१६] इत्यायुक्तकृत्स्नवाक्यार्थकथनमनुध्येयम् । सर्वैता-

दर्शन्यवचनं प्रकृतेनोपासनेन सङ्गमयति एवं बहुधेत्यादिना ।
विशिष्टैकत्वमिह विवक्षितम् ; न पुनः प्रलयदशापन्नमविभक्तत्व-
लक्षणम् । प्रस्तुतज्ञानयज्ञत्वस्मारणाय ज्ञानेनानुसन्धाना
इत्युक्तम् ॥ १९ ॥

५ आ. मा. भा.— सत्कार्यमसत्कारणम् । 'सदभिव्यक्तरूपत्वात्कार्यामित्युच्यते बुधैः ।
असदव्यक्तरूपत्वात्कारणं चापि शब्दितम्' इत्यभिधानम् । 'असच्च सच्चैव च यद्विश्वं सदसतः परम्'
इति च भारते ॥ १९ ॥

६ ज. प्र. दी.— असतो नियाम्यत्वानुपपत्तेः 'सदसच्चाहं'
इत्युक्तमित्यत आह— सदिति । कार्यं सदित्युच्यते । अभि-
व्यक्तिरूपत्वादित्यनेन सदैरित्यर्थस्य क्विपि कर्मणि रूपमेत-

दित्युच्यते । कारणमप्यव्यक्तरूपत्वादेव असच्छब्दितम् ।
कार्यकारणयोः सदसच्छब्दप्रयोगं च दर्शयति— असच्चैति ।
तस्मात्सदसतोविश्वस्माद्ब्रह्म परम् ॥ १९ ॥

७ ह. पै. भा.— तपाम्यादित्यो भूत्वा कैश्चिद्रश्मिभिरष्टौ मासान्वर्षं निगृह्णामि । पुनश्च कैश्चि-
द्रश्मिभिश्चतुरो मासानुत्सृजाम्यहम् । अमृतमेवाहं देवानाम् । मृत्युश्च मर्त्यानाम् । यस्य यत्सम्बन्धितया
विद्यमानं तत्स- (त्)- द्विपरीतमसन्न पुनरत्यन्तमेवासत्कार्यकारणे सदसती ॥ १९ ॥

८ वै. ब्र. गि.— आदित्यात्मना अहमेव तपामि तापं
करोमि निदाघे । तदानीं चाहमेव वर्षं निगृह्णामि । वर्षासु
च वर्षमहमेवोत्सृजामि । येन लोको जीवति तदमृतम्,
येन त्रियते स मृत्युः; तदुभयमप्यहमेव । किमत्र बहुनोक्तेन ?

सदसच्चाहम्, यद्वर्तते तत्सत्, यदतीतमनागतं च तदसत्,
सर्वमपि वस्तुजातमहमेव । तस्मात्सर्वात्मकतया मनुपासनं
युक्तमेवेति भावः ॥ १९ ॥

९ व० त० दी०— अतः परं सृष्ट्यादिद्वारा सृष्ट्यादिसम्पादकत्वं " पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो
भवन्ति " [छां. उ. ५।३।३] इति श्रुतिप्रामाण्यात्क्रममुक्तिद्वारत्वं च स्वस्यैवाह तपामीति । तापनेन किं
भवतीति तत्राह । वर्षं निगृह्णाम्यष्टसु मासेषु । उत्सृजामि च चतुर्षु सूर्यात्मना वृष्टिं करोमि । तद्वाराजजननात्
सृष्ट्यादिसम्पादकोऽहं यज्ञोपयोगित्वार्थं तथैतदुपास्यमुक्तम् । अमृतं जीवनम् । मृत्युः वर्षादेर्मृत्युस्तन्निग्रहणाच्च-
हमित्यात्मप्रभवप्रलयावपि ब्रह्मवादेनाह । अन्यात्क वाच्यं हेऽर्जुन शुद्धस्वरूप ! तस्मिन् शुद्धस्वरूपे ब्रह्मयज्ञे
सदसदप्यहं लोकप्रतीत्याभावमपि सर्वं ब्रह्मैवाहमिति पूर्वोक्तं विवृतं 'यदात्मकः प्रपञ्चोऽयं स एव हि पिता हरिः।
जनको भगवान्स्वामी माता प्रकृतिरुत्तमा ॥ इति भावेन ब्रह्मैव सर्वरूपमुदीरितम् । यज्ञादिरूपं निबन्धे
ब्रह्मवादानुरोधतः' ॥ तदेवं प्रसङ्गान्महात्मनां भक्तानां सान्त्विकानां वृत्तिरुक्ता । ततो द्विविधानां ज्ञानमार्गीयाणां
राजसानां तामसानां च वृत्तिमुक्त्वाऽन्ते ब्रह्मवादिनां वृत्तिः सिद्धान्तिता ; अधुना तेषामेव विशेषं दर्शयितुं
वेदार्थानभिज्ञानां काम्यकर्मकारिणां स्थितिं दर्शयन् गतिमाह ॥ १९ ॥

१० पु. अ. त.— तपामि रसास्वादनार्थं सर्वेषां तापं
करोमि । यदा तपामि तदा वर्षं रसात्मकं निगृह्णामि आक-
र्षामि स्वस्मिन् स्थापयामि । च पुनः तद्दानसमये पुनरुत्सृ-
जामि । अमृतं जीवनमक्षयम् । मृत्युश्च मृत्युरूपः । सत्

स्थूलं परिदृश्यमानम् । असत् सूक्ष्ममदृश्यम् । हे अर्जुन !
एतत्सर्वं पूर्वोक्तमहमेवेत्यर्थः । एवं बहुधा माद्युपासत इति
पूर्वेणैव सम्बन्धः ॥ १९ ॥

११ ती० भा० दी०— अहं तपामि आदित्यो भूत्वा । अहं वर्षं वृष्टिः तां निगृह्णामि अष्टसु मासेषु कैश्चि-
द्रश्मिभिः, उत्सृजामि च चतुर्षु मासेषु कैश्चिदिति । अमृतं जीवनम् । मृत्युर्मरणम् । अमृतं देवानां वा, सत् साधु,
असत् असाधु, एतत्सर्वमहमेव । अतस्तेषां विश्वतोमुखं मम भजनं कुर्वतां सर्वरूपेणाहमनुग्रहं करोमीति
भावः ॥ १९ ॥

उक्तस्वरूपाज्ञानिनां सकामानां केवलकर्मठानां च दुर्निवारं यातायातत्वम् ।

त्रैविद्यां मां सोमपाः पूतपापा यज्ञैरिष्ट्वा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते ।

ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्रलोकमश्नन्ति दिव्यान्दिवि देवभागान् ॥ २० ॥

ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।

एवं हि त्रैधर्म्यमनुप्रपन्ना गतागतं कामकामा लभन्ते ॥ २१ ॥

‘ एवं त्रयीधर्म ’ इति शङ्कराचार्य-मधुसूदन-धनपतिसूरीतरटीकाकारसम्मतः पाठः ।

१ शां. भा.— ये पुनरज्ञाः कामकामाः— त्रैविद्या ऋग्यजुस्सामविदो मां वस्वादिदेवरूपिणं सोमपाः सोमं पिबन्तीति सोमपाः, तेनैव सोमपानेन पूतपापाः शुद्धकिल्बिषाः, यज्ञैरिष्टो-मादिभिरिष्ट्वा पूजयित्वा स्वर्गतिं स्वर्गगमनं स्वरेव गतिः स्वर्गतिस्तां प्रार्थयन्ते । ते च पुण्यं

१ नन्वेवं यदि बाह्ययागादिनापि ब्रह्मप्राप्तिः, तर्ह्यग्निष्टोमादिष्वपि किमन्यो याज्यः ? । अभ्युपगमे भेदवादः; वासुदेव एवेति चेत्, कथं नापवर्गस्तैः ? तदर्थमुच्यते इत्यवतारयन्ति श्लोकमिममभिनवगुप्तपादाः । त्र्यवयवा विद्या त्रिविद्या । तामधीते वेत्ति वा त्रैविद्यः । न तु तिस्रो विद्या अधीत इत्यणप्रत्ययनिमित्तः ‘ तद्धितार्थ-’ (अष्टा. २।१।१९) इत्यादिना समासः । ‘ अत एवाणप्रत्ययस्य लुगभावः ’ इति महाभाष्ये (अष्टा. ४।१।८८) ॥ पूतं पवित्रं पापं येषां ते पूतपापाः । इदमत्र बोध्यम्— द्विविधं हि पापं सुकृतात्मकं दुष्कृतात्मकं च । सुकृतात्मकं यज्ञादि, दुष्कृतात्मकं च ब्रह्महत्यादि । यज्ञादि हि सुकृतमुन्नमय्य स्वर्गादिलोकान् प्रापय्य पातयति, ब्रह्महत्यादि त्वधः पातयत्येवेति विशेषेऽपि पातयितृत्वसाम्यादुभयमपि पातकमेव । अत एव च श्रुतौ पुण्यमपि पाप्मेत्युच्यते इति दर्शितमेव प्राक् (४।२।१) । तत्र यज्ञादिरूपं सुकृतं पातनसाम्येऽपि प्रथममुन्नमयतीति पुण्यमुच्यते; यथा चन्द्रिकासाम्येऽपि मुखतः प्रकाशः पक्षः शुक्लपक्षः, वस्तुगत्या तु संसारप्रवाहोपरमपरिपन्थित्वात्तदपि पापमेव । अस्ति च तत्र हिंसारूपं प्रत्यक्षमेव दुष्कृतम् । न च यागीयहिंसाया वैधत्वात् पापत्वमिति वाच्यम्; विधेः सकामपरत्वात्, हिंसायाश्च स्वरूपत एव पापत्वात् । तथा चोक्तं सात्वततन्त्रे— यज्ञे पशोरालभने नैव दोषोऽस्ति यद्वचः । अपि प्रवृत्तौ रागिणां निवृत्तिस्तु गरीयसी ॥ (८।११) इति, ‘ मयापि ह्यागमे हिंसा विहिता या विधानतः । सापि कामुकलोकानां कामिता फलसिद्धये ॥ (९।४३) इति च । दृश्यते च यज्ञीयहिंसाया अपि दुरुदर्कत्वम् ‘ भो भो प्रजापते ! राजन् ! पशून् पश्य त्वया-ऽध्वरे । संज्ञापिताञ्जीवसङ्घान्निर्धृणेन सहस्रशः ॥ एते त्वां सम्प्रतीक्षन्ते स्मरन्तो वैशसं तव । सम्परेतमयःकृतैश्छिन्दन्त्युत्थित-मन्यवः ॥ (भाग. ४।२।१०-८) ’ ये तु नैवविदोऽज्ञान्ता मूढाः पण्डितमानिनः । यजन्त्यविरतं देवान् पशून्हत्वा सुखेच्छया ॥ कामभोगावसाने तं नेच्छेत्स्यन्ति विनिश्चितम् ।’ (सा. तं. ९।५०) इत्यादौ । अतः स्वरूपतः पापमेव यज्ञादि, किन्तु वैधत्वेन प्रशयवायजनकत्वात् उत्तमगतिप्रदत्वाच्च तत्पूतत्वेन विशिष्यते । परमार्थतः पुण्यं तु ज्ञानमेव, तदुक्तं ‘ न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रं ’ [४।३८] इति । तदेतदभिसन्धायैह ज्ञानदेवः—

य एवं दीक्षिताः सोमपीथिनो यज्ञरूपिणः । तैरर्जितं पुण्यसंज्ञं पापमेवेत्येवेहि भोः ॥

वेदत्रयं विदित्वाऽथ यज्ञैरिष्ट्वा परशतैः । इष्टं विहाय मां मूढा वृणते त्रिदशालयम् ॥

कल्पद्रुमतले स्थित्वा नक्तकेन प्रसेविकाम् । सङ्ग्रथ्य भिक्षितुं यान्ति हतभागया यथाऽन्यतः ॥

मामिष्ट्वा शतशो यज्ञैस्तथेच्छन्ति त्रिविष्टपम् । पुण्यमेतत्कथं ? पार्थ ! पापमेव न किन्त्विदम् ? ॥

पुण्यात्मकेन दुरितेन दिवं प्रयान्ति पापात्मकेन च नरा नरके पतन्ति ॥

विन्दन्ति येन तु परं सुखमद्वयं मां पुण्यं पृथातनय ! विद्धि तदेव शुद्धम् ॥ इति

२ स्वर्गे कृतस्यापि कर्मणः फलाभावात् इहाचीर्णे पुण्ये क्षीणे स्वर्गाच्चयवन्त एव, न तु साधनसौलभ्येऽपि तत्र कथमपि पुण्य-मुपचेतुं शक्नुवन्ति । तदुक्तम्— ‘ इह कर्म कृतं लोकैर्भोक्तव्यं शुभरूपकम् । तत्र कर्म कृतं लोकैस्तदेव फलहीनकम् ॥ ’ (सुह. पु. १।१।८५३) इति ॥ अत एव ‘ कृतस्य कर्मणस्तत्र भुज्यते यत्फलं दिवि । न चान्यत्क्रियते कर्ममूलच्छेदेन भुज्यते ॥ ’ (म. भा. ३।२६।१२८) इति वर्ण्यते । ‘ विशन्ति ’ इत्यनेन च बलवद्भिः सुभटैः प्रेरिताः कुन्ताः शत्रुशरीरमिवानिच्छन्तोऽपि देवदूतनो-दिताः सहसा प्रविशन्तीति तत्पारवश्यं व्यज्यते । उक्तं चैतद्ययातिना— ‘ तत्र स्थितं मां देवसुखेषु सक्तं कालेऽतीते महति ततोऽतिमात्रम् । दूतो देवानामब्रवीदुत्तरूपो ध्वंसेत्युच्चैस्त्रिःश्रुतेन स्वरेण ॥ एतावन्मे विदितं राजसिंह ! ततो भ्रष्टोऽहं नन्दना-त्क्षीणपुण्यः । ’ (म. भा. १।८।२०) इति ॥ अत्र ‘ इष्टापूर्ते मन्यमाना वरिष्ठं नान्यच्छ्रेयो वेदयन्ते प्रमूढाः । नाकस्य पृष्ठे ते सुकृते-ऽनुभूत्वा इमं लोकं हीनतरं वा विशन्ति ॥ ’ (सुं. १।२।१०) इति श्रुतिः स्मर्तव्या ॥ ‘ त्रयीधर्म ’ इत्यपि पाठः । —अविगीता ।

पुण्यफलमासाद्य सम्प्राप्य सुरेन्द्रलोकं शतक्रतोः स्थानमश्नन्ति भुञ्जते दिव्यान्दिवि भवानप्राकृतान् देवभोगान् देवानां भोगास्तान् ॥ २० ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवद्भक्तानामपि निष्कामानामेव मुक्तिरिति दर्शयितुं सकामानां पुंसां संसारमवतारयति— ये पुनरिति । तिस्रो विद्या अधीयते विदन्तीति वा त्रैविद्या

वेदविदस्तदाह— ऋगिति । वस्वादीत्यादिशब्देन सवनद्वये- शानादित्या रुद्राश्च गृह्यन्ते । शुद्धकिल्बिषा निरस्तपापा इति यावत् ॥ २० ॥

१ शां. भा.— ते तमिति । ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं विस्तीर्णं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोक- मिमं विशन्त्याविशन्ति । एवं हि यथोक्तेन प्रकारेण त्रैधर्म्यं केवलं वैदिकं कर्मानुप्रपन्ना गतागतं गतं चाऽऽगतं च गतागतं गमनागमनं कामकामाः कामान्कामयन्त इति कामकामा लभन्ते गतागतमेव, न तु स्वातन्त्र्यं कचिल्लभन्त इत्यर्थः ॥ २१ ॥

२ आ. शां. व्या.— तर्हि स्वर्गप्राप्तिरपि भगवत्प्राप्ति- तुल्येत्याशङ्क्याऽऽह— ते तमिति । पुण्ये स्वर्गप्राप्तिहेताविति यावत् । प्रसिद्धयर्थो हिशब्दः । त्रयाणां हौत्रादीनां वेदत्रय-

विहितानां धर्माणां समाहारस्त्रिधर्मं तदेव त्रैधर्म्यं तदनुप्रपन्ना- स्तदनुगता इति यावत् । कामकामानां गमनागमनद्वारा कामि- तफलाप्तिश्चेदिष्टमेव चेष्टितमित्याशङ्क्याऽऽह— गतेति ॥ २१ ॥

३ रा. भा.— एवं महात्मनां ज्ञानिनां भगवदनुभवैकभोगानां वृत्तमुक्त्वा तेषामेव विशेषं दर्शयितु- मज्ञानां कामकामानां वृत्तमाह— त्रैविद्या इति । ऋग्यजुस्सामरूपास्तिस्रो विद्यास्त्रिविधम् ; केवलं त्रिविद्यनिष्ठास्त्रैविद्याः, न तु त्रय्यन्तनिष्ठाः; त्रय्यन्तनिष्ठा हि महात्मानः पूर्वोक्तप्रकारेण निखिलवेदवेद्यं मामेव ज्ञात्वाऽतिमात्रमद्भक्तिकारितकीर्तनादिभिर्ज्ञानयज्ञेन च मदेकप्राप्या मामेवोपासते । त्रैविद्यास्तु वेदप्रतिपाद्यकेवलेन्द्रादियागविशिष्टसोमान् पिवन्तः पूतपापाः स्वर्गादिप्राप्तिविरोधिपापात्पूतास्तैः केवले- न्द्रादिदैवत्यतयाऽनुसंहितैर्यज्ञैर्वस्तुतस्तद्रूपं मामिष्ट्वा तथावस्थितं मामजानन्तः स्वर्गगतिं प्रार्थयन्ते; ते पुण्यं दुःखासम्भिन्नं सुरेन्द्रलोकं प्राप्य तत्रतत्र दिव्यान् देवभोगानश्नन्ति; ते तं विशालं स्वर्गलोकं भुक्त्वा तदनुभवहेतुभूते पुण्ये क्षीणे पुनरपि मर्त्यलोकं विशन्ति । एवं त्रय्यन्तसिद्धज्ञानविधुराः काम्यस्वर्गा- दिकामाः केवलं त्रयीधर्ममनुप्रपन्नाः गतागतं लभन्ते अल्पास्थिरस्वर्गादीननुभूय पुनः पुनर्निवर्तन्त इत्यर्थः ॥ २० ॥ २१ ॥

४ वे. ता. चं.— 'सदसत्त्वाहमर्जुन!' इत्यस्यानन्तरं 'त्रैविद्याः' इत्यादिकमसङ्गतमिति शङ्कायां पूर्वोत्तरानुवृत्तप्रवृत्तकार्थं प्रदर्श- यन्सङ्गतिमाह— एवं महात्मनामिति । महात्मनां ज्ञानिनां भगवदनुभवैकभोगानामिति त्रिभिः 'महात्मानस्तु' 'ज्ञात्वा' 'अनन्यमनसः' [९।१३] इति प्रागुक्तस्मारणम् । 'अवजानन्ति' [९।११] इत्याद्यपेक्षया 'महात्मानस्तु' इत्यादेः विशेषकथनरूपत्वेऽपि भजनकीर्तनादेर्भक्तस्वरूपनिरूप- कतया वृत्तमुक्त्वेत्युक्तम् । एवं निरूपितस्वरूपाणां तेषां निरतिशयफलसौकर्यादिकमभिधास्यमानं विशेषो भवितुमर्ह- तीति तेषामेव विशेषं दर्शयितुमित्युक्तम् । अज्ञाना- मित्यनेन 'परं भावमजानन्तः' [९।११] इति प्रागुक्ता एवात्र फलगुणयोगादिभिः प्रपञ्चयन्त इति सूचितम् । 'त्रैविद्याः' इत्यत्र सङ्ख्याविशेषप्रसिद्ध्या 'त्रयीधर्मम्' इति वक्ष्यमाणानुसन्धानाच्च विद्यां विशिष्यन् समासार्थं चाह ऋग्य- जुरिति । तिस्रो विद्याः समाहता इति द्रष्टव्यम् । द्विगुसमास- त्वात् त्रिविद्यमित्येकवद्भावानुसक्तत्वे । 'अकारान्तोत्तरपदो

द्विगुः स्त्रियां भाष्यते' इत्यस्य 'पात्तादिभ्यः प्रतिषेधो वक्तव्यः' इत्यपवादः । 'तदधीते तद्वेद' [अष्टा. ४।२।५९] इत्यणप्रत्यय- विवक्षयाऽऽह त्रिविद्यनिष्ठा इति । सर्ववेदविषयत्वे विरो- धात्कर्ममात्रविषयत्वज्ञापनाय केवलशब्दः । तदेव विशदयति न तु त्रय्यन्तनिष्ठा इति । विषयव्यवस्थापनाय पूर्वोक्तानां महात्मनामपि वेदैकदेशभूतोपनिषन्निष्ठत्वं सर्वस्यापि वेदस्य तत्तद्वारा भगवत्परत्वस्वीकारं च वदन्, यथावस्थितज्ञानाधीन- पुरुषार्थविशेषाभिलाषतदुपायनिष्ठतामात्रेण विशेषात्सिद्धान्ता- न्तरनिष्ठत्वभ्रमं च व्युदस्यन्, केवलत्रयीनिष्ठवृत्तव्याख्याना- वसरे तद्यवच्छेद्यमखिलं दर्शयति त्रय्यन्तनिष्ठा हीति । एतेन प्रकरणान्तरेषु 'चतुर्थी विद्या' इति मोक्षसाधनभूता त्रय्यन्त- विद्यैवोच्यते इति दर्शितम् । यथाऽऽह जनकाय याज्ञवल्क्यः— 'एषा तेऽऽन्वीक्षिकी विद्या चतुर्थी साम्प्रायिकी' [म. भा. १२।३।१८।४७] इति 'चतुर्थी राजशाहूल ! विद्येषा साम्प्रा- यिकी' [म. भा. १२।३।१८।३५] इति च ।

वेदप्रतिपाद्येति— कर्मभागमात्रप्रतिपाद्येत्यर्थः । महात्मनामपि विद्याङ्गकर्मगतसोमपानसद्भावात्तद्यवच्छेदायोक्तं केवलेन्द्रादियागशिष्टेति । अयज्ञशिष्टसोमपानस्याधर्मत्वाद्यागशिष्टत्वोक्तिः । 'स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते' इत्यनन्तरमभिधानात्तत्प्रतिबन्धकपापनिरासकत्वमात्रमेवात्र सोमपानस्येत्यभिप्रायेण स्वर्गादिप्राप्तिविरोधिपापात्पूता इत्युक्तम् । स्वर्गशब्दोपलक्षणाथैत्वज्ञापनायादिशब्दः । पापस्य पूतत्वं नाम निरस्तत्वम् ; तदेव हि पुरुषस्य पूतत्वमित्यभिप्रायेण पापात्पूता इति निर्देशः । पापान्मुक्ता इत्यर्थः । स्वर्गाद्यर्थिनां तत्त्वतो भगवज्ज्ञानाभावस्य साक्षाद्भगवद्याजिनां भगवत्प्राप्तिः केवलेन्द्रादियागानामपि वस्तुतः परमपुरुषाराधनरूपत्वस्य तज्ज्ञानाभावाच्च तेषां वैकल्यस्य 'ये त्वन्यदेवताभक्ताः' [९।२३] इत्यादिश्लोकत्रयेण वक्ष्यमाणत्वात्, 'यज्ञैर्मांमिष्ट्वा' इत्येतत्परमपुरुषस्य स्वानुसन्धानमात्रमूलं वचः ; न पुनर्यजमानानुसन्धानमूलमिति ज्ञापनायोक्तं तैरित्यादि अज्ञानन्त इत्यन्तम् । अनुष्ठानस्य फलकामनापूर्वकत्वेऽपि यज्ञानन्तरमेव हि फलं देहीति देवतां प्रति प्रार्थनम् ; अतः 'इष्ट्वा' 'प्रार्थयन्ते' इति क्रमोपपत्तिः । पुण्यक्रियात्जन्यादृष्टयोर्लोकसामानाधिकरण्यायोगात् सुरेन्द्रलोकस्य फलमात्ररूपस्य पावनत्वेनाश्रुतत्वात् प्रभूतदुःखासम्भिन्नत्वस्य च श्रुतत्वात्पुण्यप्रतिक्षेप्यपापकार्यदुःखनिवृत्तिपरोऽयं पुण्यशब्द इत्यभिप्रायेणोक्तं दुःखासम्भिन्नमिति । पुण्यसाध्यसुखमयत्वलक्षणयां वा दुःखनिवृत्तिरर्थसिद्धा । पुण्यसाध्यत्वलक्षणयां त्वर्थतः पुनरुक्तिः स्यात् । 'सुरेन्द्रलोकं प्राप्य' इत्युक्तेऽपि पुनः 'दिवि' इति निर्देशो विचित्रभोगाश्रयतत्तद्वान्तरप्रदेशविशेषविषयो भवितुमर्हतीति तत्रतत्रेत्युक्तम् । दिव्यानिति मोहनत्वाय भौमभोगवैलक्षण्यकथनम् । दिव्यान् दिवि भवान् ; देवभो-

गान् देवानां भोग्यानित्यर्थः । देवभोग्यपशुपुरोडाशादिभौमव्यवच्छेदार्थं च दिव्यशब्दः । देवा हि स्वरूपतः कालतश्च परिमितान् स्वभोगान् स्वयाजिभ्यः संविभजन्ते । अश्रन्ति भुञ्जते, अनुभवन्तीत्यर्थः ।

भुक्त्वेति ह्यनुद्यते । 'विशालम्' इत्यनेन भौमभोगापेक्षया पृथुत्वसूचनम् । स्वर्गलोकं भुक्त्वेति स्वर्गलोकसम्भवान् भोगाननुभूयेत्यर्थः । नहि स्वर्गानुभवाद्बन्धकपुण्यान्तरक्षयः ; कर्मशेषेण विशिष्टजात्यादिप्राप्तिः श्रूयत इत्यभिप्रायेणोक्तं तदनुभवहेतुभूत इति । एतेन 'स्वर्गेऽपि पातभीतस्य' [वि. पु. ६।५।१०] इत्यादि दर्शितम् । मर्त्यशब्देन भूलोकेऽप्यस्थिरत्वं द्योतितम् । एवंशब्दाभिप्रेतेन प्रकारेण त्रयीशब्दस्य तत्र सङ्कोचं, कामकामत्वे हेतुं च दर्शयति एवं त्रयन्तसिद्धज्ञानविधुरा इति । अनुवादोऽयं स्वरूपतो मोक्षानुगुणस्यापि धर्मस्य प्रकारविशेषात्पुनराश्रितहेतुत्वमिति ज्ञापनार्थः । पूर्वः कामशब्दः कर्मणि व्युत्पन्न इत्याह काम्यस्वर्गादिकामा इति । मोक्षस्यापि फलतया काम्यमानत्वात्तोऽत्र सङ्कोचाय स्वर्गादिशब्दः । केवलशब्देन त्रयन्तसिद्धस्वाङ्गीभूतपरमधर्मराहित्योक्तिः । गतं चागतं च गतागतं, तदेव लभन्ते । नहि गमनागमनमात्रं दोष इत्यत्राह अल्पेति । अनुभवदशायामप्यल्पत्वात्, 'यथा पशुरेवं स देवानाम्' [वृ. उ. १।१।१०] इति प्रक्रिययाऽतिशयितब्रह्मादिसुखानुसन्धानेन दुःखत्वम् ; तस्य चास्थिरत्वानुसन्धानाद्दुःखतरत्वम् ; तत्र ध्वंसागमे तु दुःखतमत्वम् ; घटीयन्न्यायेन पुनराश्रयधीनगर्भवासन्याधिनिरयादिसम्भवं तु दुःखं वक्तुमपि दुस्सहम् ; तच्चासङ्ख्यातप्रवाहमिति भावः ॥ २० ॥ २१ ॥

९ आ. मा. भा.— तथापि मद्भजनमेवान्यदेवताभजनाद्वरमिति दर्शयति— त्रैविद्या इत्यादिना ॥ २० ॥ २१ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'सदसच्चाहमर्जुन !' [९।१६] इति विज्ञानस्योपसंहृतत्वादुत्तरस्यासङ्गतिमाशङ्क्याह— तथापीति । 'अहं क्रतुः' [९।१६] इत्यादिना सर्वकत्वादिभोक्तृत्वं यदुक्तं भगवतस्तदसदिति वक्ष्यामीति गूढाभिसन्धिना यदि सर्वत्र भोक्ता भगवान्, तर्हि किं भागवतानां त्रैविद्यानां च फलसाम्य-

मेव ? इति पृष्ठस्येदमुत्तरमित्याशयः । तथापि सर्वत्र भगवतो भोक्तृत्वेऽपि मद्भजनं भागवतैरनुष्ठितम्, देवतेति पित्रायुपलक्षणम् ; त्रैविद्याद्यनुष्ठिताद्वरश्लोकृष्टफलम् । इत्यादिना श्लोकत्रयेण ॥ २० ॥ २१ ॥

७ ह. पै. भा.— त्रैविद्या इति । त्रैविद्या ऋग्यजुस्सामविदो मां सर्वेश्वरं सोमपाः सोमयाजिनः पूतपापाः क्षालितकरुमषा यज्ञैरग्निष्टोमादिभिरिष्ट्वाऽऽराध्य स्वर्गतिं स्वर्गलोकप्राप्तिं प्रार्थयन्त आशासते । ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्रलोकमश्नन्ति भुञ्जते दिव्यानप्राकृतान्देवभोगान् ॥ २० ॥

त इति । ते स्वर्गिणो विशालं विस्तीर्णम् । क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति । एवं यथोक्तेन प्रकारेण त्रयीधर्ममृग्यजुस्सामवेदोक्तधर्ममनुप्रपन्ना आश्रिता गतागतं गमनागमनं विषयान्कामान्कामयन्त इति कामकामा लभन्ते प्राप्नुवन्ति ॥ २१ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवम् 'सततं कीर्तयन्तो माम्' [१४] 'ज्ञानयज्ञेन' इति श्लोकद्वयेन [१५] सप्रकारं भगवदुपासनान्युक्तानि, तेषु केनापि प्रकारेण भगव-

न्तमनुपासीनानां केवलकाम्यकर्मादृष्टाधिनां जन्ममृत्युप्रवाहो दुर्निवार इत्याह द्वाभ्याम्— त्रैविद्या इति । ऋग्यजुस्सामवेदाख्यास्तिस्रो विद्या जानन्तीति त्रैविद्याः । 'त्रयीधर्ममनु-

प्रपन्नाः' इति हि वक्ष्यति । केवलं त्रयीनिष्ठाः, न तु त्रय्य-
न्तनिष्ठा इत्यर्थः । यज्ञैरग्निष्टोमादिभिः सवनत्रये वसुरुद्रादि-
त्यरूपं मामिष्ट्वा तद्रूपेणावस्थितं मामजानन्तोऽपि वस्तुतो
मां पूजयित्वा अभिषुष्य हुत्वा सोमं पिबन्तः, तत एव
पूतपापाः शोधितस्वर्गविरोधिककल्मषाः सन्तः स्वर्गतिं ये
प्रार्थयन्ते, न तु सत्त्वशुद्धिम् ; ते पुण्यं दुःखासम्भिनं सुरे-
न्द्रलोकं प्राप्य, तत्र दिवि दिव्यानमानुषान्देवभोगानश्नन्ति
सुजते ॥ २० ॥

ततश्च ते तं काम्यपुण्यफलं विशालं विस्तीर्णं स्वर्गलोकं
सुक्त्वा, तद्भोगजनके पुण्ये क्षीणे सति तदेहनाशात्पुनर्देह-
ग्रहणाय मर्त्यलोकं विशन्ति, पुनर्गर्भवासादियातना अनुभव-
न्तीत्यर्थः । एवं त्रयीधर्म वेदत्रयोक्तं काम्यं कर्मैवानुप्रपन्नाः
पुनः पुनः कुर्वाणाः, न तु त्रय्यन्तसिद्धज्ञानधर्मनिष्ठा इत्यर्थः ।
कामकामाः स्वर्गकामाः गतागतं जन्ममृत्युप्रवाहकृपातायातं
लभन्ते ॥ २१ ॥

९ व० त० दी०— त्रैविद्या इति । त्रिगुणात्मकत्रिवेदविद्यायां निष्णाताः, तथा च त्रिगुणकर्मकारिणः
तथाविधैरेव यज्ञैस्तत्तदेवताविशेषं समाराध्य वस्तुतस्तत्राहमेवेति मामित्युक्तम् । स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते । स्वर्गतिमित्यु-
पलक्षणं कर्मानुगुणलोकानाम् । तथाहि निबन्धे— 'सात्त्विकः सात्त्विकं कर्म यथा श्रुतिपरः कृती । स्वर्गलोक-
स्तस्य सिद्धयेद्विमानैस्त्रीभिरावृतः ॥ पुण्यस्य तु तिरोधाने पतत्यर्वाकिशरास्ततः । पुण्यशेषं समादाय समीची-
नेषु जायते ॥ राजसं कर्म कुर्वाणो मेर्वादिसुखभागभवेत् । तामसं कर्म कुर्वाणोऽधोलोके सुखभागभवेत् ॥ राजसं
सात्त्विकं कुर्वन् दैत्यसर्गेषु जायते । राजसं कर्म कुर्वाणश्चन्द्रलोके सुखी भवेत् ॥ वृष्टिद्वाराऽन्नरूपः सन् रेतोयो-
निषु जायते । तामसं कर्म कुर्वाणो यक्षलोके सुखी भवेत् ॥ तामसः सात्त्विकं कुर्वन् पितृलोके महीयते ।
राजसं कर्म कुर्वाणो भूतादिसुखमाप्नुयात् ॥ तामसं कर्म कुर्वाणः सर्पादिसुखभागभवेत् । सर्वेषां पुनरावृत्ति-
स्तथा कर्म पुनर्भवः' इति । तदाह—'क्षीणे पुण्ये' इति । न तु क्षीणे लोके " तद्यथेह कर्मजितो [चितो] लोकः
क्षीयत एवमेव अमुत्र पुण्यजितो [चितो] लोकः क्षीयते " [छां. उ. ८।१।६] इति श्रुतिस्तूपचारमात्रम् ।
एवं त्रयीधर्मपराः कामकामा गतागतमवाप्नुवन्ति जन्ममरणपर्यावर्त्तमानुभवन्तो गुणप्रवाहमार्गे पतिता भवन्ती-
त्यर्थः । अयं जायस्य अयस्येति तृतीयो दुष्टोऽधर्म - (गुण -) प्रवाहमार्गं उक्तः, तत्र अधर्मप्रवाहमार्गे जीवा
नाङ्गीकृताः केनापि स्वरूपेण; किन्तु माययेति सिद्धान्तः ॥ २० ॥ २१ ॥

१० पु. अ. त.— एवं बहुप्रकारकं यत्स्वस्वरूपसुक्तं
तदज्ञात्वा ये यज्ञादिकमन्यथा कुर्वन्ति सकामास्ते जन्म-
मरणात्मके संसारे तिष्ठन्तीत्याह द्वाभ्याम्— त्रैविद्या इति ।
त्रैविद्याः वेदत्रयीनिरूपितकर्मकर्तारः । सोमपाः यज्ञशेषामृत-
पातारः । पूतपापाः कर्मिणां पापसम्भवाद्बिभूतकल्मषाः ।
यज्ञैरेव वा विभूतकल्मषाः । मां यज्ञैरिष्ट्वा मदाज्जारूपत्वेन
भक्तिप्रतिबन्धनिवर्तकत्वमज्ञात्वा तत्स्वरूपं चाज्ञात्वा स्वर्गतिं

इन्द्रादिलोकं प्रार्थयन्ते ॥ २० ॥ ते पुण्यात्मकं सुरेन्द्र-
लोकमासाद्य प्राप्य दिवि स्वर्गं स्वर्गलोकं विशालं सकल-
विषयभोगयोग्यं भुक्त्वा भोगेन पुण्ये क्षीणे सति मर्त्यलोकं
विशन्ति, प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । एवं प्रकारेण त्रयीधर्ममिष्टं परि-
त्यज्य कामकामाः सन्तोऽनुप्रपन्नाः गतागतं जन्ममरणा-
त्मकप्रवाहं लभन्ते प्राप्नुवन्तीत्यर्थः ॥ २१ ॥

११ नी० भा० दी०— ये पुनरुक्तेषु प्रकारेष्वन्यतमेनापि मां न भजन्ते ते केवलकर्मठाः कां गतिं प्राप्नु-
वन्तीति शृणु— त्रैविद्या इति । तिस्रः ऋग्यजुस्सामरूपाः विद्या येषां ते त्रिविद्याः, त एव त्रैविद्याः । सोमपाः
सोमपायिनो याज्ञिकाः यज्ञैर्मामिष्ट्वा स्वर्गतिं फलं प्रार्थयन्ते दिव्यान् अप्राकृतान् सङ्कल्पमात्रोपनतान् दुःखा-
सम्भिनान् ॥ २० ॥ त्रयी वेदत्रयी तस्यामुक्तं धर्मं त्रयीधर्मं काम्ययज्ञं कामकामाः विषयकामुकाः गतागतं
यातायातं सातत्येन लभन्ते । तथा च श्रुतिः—'पूवा ह्येते अट्टा यज्ञरूपा अष्टादशोक्तमवरं येषु कर्म । एतच्छ्रेयो
येऽभिनन्दन्ति मूढा जरामृत्युं ते पुनरेवापि यन्ति " [सुं. उ. १।२।७] इति । अष्टादशेति— षोडशस्त्विजः
यजमानः पत्नी चेति द्वौ ॥ २१ ॥

निष्कामानामनन्यभक्तानां भगवद्भजनमेव सर्वसिद्धिकरम् ।

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।

तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥ २२ ॥

१ शां. भा.— ये पुनर्निष्कामाः सम्यग्दर्शिनः— अनन्या अपृथग्भूताः परं देवं नारायण-
मात्मत्वेन गताः सन्तश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः सन्ध्यासिनः पर्युपासते, तेषां परमार्थदर्शिनां
नित्याभियुक्तानां सतताभियोगिनां योगक्षेम-योगोऽप्राप्तस्य प्रापणं, क्षेमस्तद्रक्षणं, तदुभयं वहामि
प्रापयाम्यहम् । 'ज्ञानी त्वात्मैव मे मतं' [७।१८] 'स च मम प्रियः' [७।१७] यस्मात्, तस्मात्ते
ममाऽऽत्मभूताः प्रियाश्चेति ।

२ आ. शां. व्या.— फलमनभिसन्धाय त्वामेवाऽऽरा-
धयतां सम्यग्दर्शननिष्ठानामत्यन्तनिष्कामानां कथं योगक्षेमौ
स्यातामित्याशङ्क्याऽऽह— ये पुनरिति । 'तेषां योगक्षेमं
वहामि' इत्युत्तरत्र सम्बन्धः । येभ्योऽन्यो न विद्यत इति
व्युत्पत्तिमाश्रित्याऽऽह— अपृथगिति । कार्यस्यैव कारणे
तादात्म्यं व्यावर्तयति— परमिति । अहमेव वासुदेवः
सर्वात्मा, न मत्तोऽन्यद्विदस्तीति ज्ञात्वा तमेव प्रत्यञ्चं सदा

ध्यायन्त इत्याह— चिन्तयन्त इति । प्राकृतान्वयावत्ये
मुख्यानधिकारिणो निर्दिशति— सन्ध्यासिन इति । पर्युपा-
सते परितः सर्वतोऽनवच्छिन्नतया पश्यन्तीत्यर्थः । नित्याभि-
युक्तानां नित्यमनवरतमादरेण ध्याने व्यावृत्तानामित्याह— सत-
तेति । योगश्च क्षेमश्च योगक्षेमम् । तत्रापुनरुक्तमर्थमाह— योग
इति । किमर्थं परमार्थदर्शिनां योगक्षेमं वहसि ? इत्याशङ्क्या-
ऽऽह— ज्ञानी त्विति । अतस्तेषां योगक्षेमं वहामीति सम्बन्धः ।

१ शां. भा.— नन्वन्वेषामपि भक्तानां योगक्षेमं वहत्येव भगवान्, सत्यमेवं वहत्येव; किन्तु
अयं विशेषः— अन्ये ये भक्तास्ते स्वात्मार्थं स्वयमपि योगक्षेममीहन्ते, अनन्यदर्शिनस्तु ना-
ऽऽत्मार्थं योगक्षेममीहन्ते; न हि ते जीविते मरणे वाऽऽत्मनो गृद्धिं कुर्वन्ति, केवलमेव भगवच्छर-
णास्ते; अतो भगवानेव तेषां योगक्षेमं वहति— इति ॥ २२ ॥

२ आ. शां. व्या.— सम्यग्दर्शननिष्ठानामेव योगक्षेमं
वहति भगवानिति विशेषणमवृष्यमाणः शङ्कते— नन्विति ।
अन्वेषामपि भक्तानां भगवान्योगक्षेमं वहतीत्येतदङ्गीकरोति—
सत्यमिति । तर्हि भक्तेषु ज्ञानिषु च विशेषो नास्तीति पृच्छति—
किन्त्विति । तत्र विशेषं प्रतिज्ञाय विवृणोति— अयमित्या-

दिना । योगक्षेममुद्दिश्य स्वयमीहन्ते चेष्टां कुर्वन्तीति यावत् ।
आत्माविदां स्वार्थं योगक्षेममुद्दिश्य चेष्टाभावं स्पष्टयति— न
हीति । गृद्धिरपेक्षा कामना, तामित्येतत् । ज्ञानिनां तर्हि सर्वत्रा-
नास्थेत्याशङ्क्याऽऽह— केवलमिति । तेषां तदेकशरणत्वं फलित-
माह— अत इति । इतिशब्दो विशेषशब्देन सम्बध्यते ॥ २२ ॥

३ रा. भा.— महात्मानस्तु निरतिशयप्रियरूपं मच्चिन्तनं कृत्वा मामनवधिकातिशयानन्दं प्राप्य न
पुनरावर्तन्त इति तेषां विशेषं दर्शयति— अनन्या इति । अनन्याः अनन्यप्रयोजनाः, मच्चिन्तनेन विनाऽऽत्म-
धारणलाभान्मच्चिन्तनैकप्रयोजनाः मां चिन्तयन्तो ये महात्मानो जनाः पर्युपासते सर्वकल्याणगुणान्वितं
सर्वविभूतियुक्तं मां परित उपासते अन्यूनमुपासन्ते, तेषां नित्याभियुक्तानां मयि नित्याभियोगं
काङ्क्षमाणानामहं मत्प्राप्तिलक्षणं योगं अपुनरावृत्तिरूपं क्षेमं च वहामि ॥ २२ ॥

४ वे. ता. चं.— उपायस्यापि सुखरूपतया फलस्य च
नित्यनिर्दोषनिरतिशयानन्दतया महात्मानां विशेषोऽभिधीयत
इत्याह महात्मानस्त्विति । अनन्यत्वविशेषणवशाच्चिन्तनस्य
निरतिशयसुखरूपत्वसिद्धिः । 'मां' इत्यादिना योगक्षेम-
शब्दविवक्षितमुक्तम् । यद्यपि 'ये त्वन्यदेवताभक्ताः' [९।२३]
इति वक्ष्यमाणवेक्षणानान्यदेवताप्रतीतिः, तथापि प्रकृत-
काम्यव्यवच्छेदार्थत्वादुपायसहचरं ततोऽन्यत्फलं व्यवच्छेत्तुं
अनन्यशब्दः । अत एवैकत्वानुसन्धानपरत्वं चायुक्तमिति दर्श-
यति अनन्यप्रयोजना इति । तत्र हेतुमाह मच्चिन्तनेन
विनेति । 'अनन्याश्चिन्तयन्तः' इति समभिव्याहारसामर्थ्या-
च्चिन्तनादन्यस्य निषेधसिद्धिः । निर्विशेषणस्य जनशब्दस्या-
कृतिगणतुल्ये जने प्रयोगात्तद्व्यवच्छेदाय प्रकरणसिद्धमुक्तं ये

महात्मानो जना इति । ये महात्मानो जानन्ति तेषामेव हि
जननसाफल्यमिति भावः । 'पर्युपासते' इत्यत्र प्रयुक्तस्य परी-
त्यस्योपसर्गस्य नैरर्थक्यायोगात्तदर्थं परित इति विवक्षिते तस्यैव
प्रमाणान्तरसिद्धविशेषं दर्शयति सर्वकल्याणेति । प्रतीकोपा-
सनव्यवच्छेदार्थमिदमुक्तमित्यभिप्रायेणाह अन्यूनमिति ।
अखण्डितगुणविभूतिकमित्यर्थः । अत्र 'अहं' इत्यनेन परमो-
दारत्वसौशील्यादिगुणविवक्षा । नहि मोक्षकाङ्क्षिणामानुषङ्गिक-
भोग-(प्राधान्येऽ)-प्रदानेऽपि मोक्षानुपयुक्तशरीरयात्रादिरूपौ
योगक्षेमौ दातव्यावित्यभिप्रायेणाह मत्प्राप्तीति । अलब्ध-
लाभो योगः; लब्धरक्षणं क्षेमः । समाहारार्थत्वादेकवद्भावः ।
वहामि ददामीत्यर्थः ॥ २२ ॥

५ आ. मा. भा.— अनन्याः अन्यदचिन्तयित्वा । तथा हि गौतमखिलेषु—“ सर्वं परित्यज्य मनोगतं यद्विना देवं केवलं शुद्धमाद्यम् । ये चिन्तयन्तीह तमेव धीरा अनन्यास्ते देवमेवाविशन्ति ” इति । ‘ कामं कालेन महता एकान्तित्वात्समाहितैः । शक्यो द्रष्टुं स भगवान्प्रभासन्दृश्यमण्डलः ’ इति मोक्षधर्म [म. भा. १२।३६६।२४।५] । नित्यमभितः सर्वतो युक्तानाम् ॥ २२ ॥

६ ज. प्र. दी.— ‘ अद्वैतज्ञानिनोऽनन्याः ’ इति प्रतीति-
निरासार्थमाह— अनन्या इति । अविद्यमानमन्येषां ते
अनन्याः । तच्च ‘ अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ’ इति प्रसङ्गाच्चिन्तनीय-
मिति लब्धे अन्यदचिन्तयित्वेति सिध्यति । प्रतीत एवार्थः किं
न स्यात् ? इत्यत आह— तथा हीति । ‘ देवमेव विशन्ति ’
इत्यनेन ‘ योगक्षेमं वहाम्यहं ’ इत्युक्तार्थं भवति । अत्रैव काम-

मित्यागमान्तरम् । प्रभया सन्दृश्यं मण्डलं स्वरूपं यस्यासौ
तथोक्तः । दर्शनस्य योगक्षेमसाधनत्वं प्रसिद्धमेव । ‘ नित्याभि-
युक्तानां ’ इत्यस्यापवादविषयाणां नित्यन्यथाप्रतीतिनिरासार्थ-
माह— नित्यमिति । सर्वतः सर्वस्मिन्देहे । शरीरेन्द्रियमनो-
भिर्वा युक्तानां भगवति सेवोयुक्तानाम् ॥ २२ ॥

७ ह. पै. भा.— न विद्यते मत्त ईश्वरादन्य उपास्यो येषां तेऽनन्याश्चिन्तयन्तो ये नराः
पर्युपासते तेषां मयीश्वरे नित्याभियुक्तानां योगश्च क्षेमश्च योगक्षेमं वहामि विभर्त्यहम् ॥ २२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— मद्भक्तास्तु न तथेत्याह— अनन्या
इति । अनन्याश्चिन्तयन्त इति द्वैताद्वैतभक्तानामुभयेषा-
मपि प्रागुक्तानां निर्देशः, तत्र द्वैतभक्तपक्षेऽयमर्थः— न
विद्यते मदन्यो भजनीयः प्राप्यः काङ्क्षणीयश्च पुरुषार्थो येषां
ते अनन्याः मच्चिन्तनेन विना आत्मधारणालाभान्मां निरन्तरं
चिन्तयन्तः सन्तो ये जनाः परितः सर्वदा उपासते, नित्या-
भियुक्तानामनवरत्नविद्यानां तेषाम् । योगक्षेममिति द्वन्द्वै-
कवद्भावः । मत्प्राप्त्युपनराट्टिरूपमास्तुषिकं योगक्षेमं शरीर-
यान्नाद्यर्थधनादिलाभतत्परिपालनरूपमैहिकं योगक्षेमं च तैर-
प्रार्थितमप्यहमेव वहामि प्रापयामि; ऋणमिव तदीययोगक्षे-
मभारमहं विभर्मीति वा, ‘ ऋणं प्रदद्धमिव मे हृदयान्नापस-
र्पति ’ इत्युक्तेः । यथा हि मद्भक्ता मां विना क्षणमप्यात्म-
धारणं न लभन्ते, तथाऽहमपि तान्विना क्षणमप्यात्मधारण-

मलभमानस्तदीयसकलयोगक्षेमनिर्वाहको भवामि, ‘ ये यथा
मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् ’ [४।११] इति मम
स्वाभाव्यादिति भावः ।

अद्वैतभक्तपक्षे तु— न विद्यतेऽन्यो भेददृष्टिविषयो येषां
तेऽनन्याः ‘ वासुदेवः सर्व ’ [७।१९] इति सर्वाद्वैतदर्शिनः
स्वात्मानमेव मां चिन्तयन्तो ये जनाः सफलजन्मानः पर्यु-
पासते सदाऽनुसन्दधते, तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेममहं
वहामि, ‘ ज्ञानी स्वात्मैव ’ [७।१८] इति प्रागुक्तेन
तदीययोगक्षेमौ मदीयावैव भवत इत्यर्थः । यद्यपि सर्वेषा-
मपि योगक्षेममखिलरक्षको भगवानेव वहति, तथाप्येतेषां
प्रयत्नसुखाद्य तद्द्वारा वहति । ज्ञानिनां तु तमनुस्पाय स्वय-
मेव वहतीत्येतत् ‘ अहं ’ इत्यनेन सूचितम् ॥ २२ ॥

९ व० त० दी०— मद्भक्तास्तु मदनुग्रहेण कृतार्था भवन्तीत्याह— अनन्या इति । अत्रेदमाकृतम्— भगवता
मार्गत्रयं स्वत उद्भावितम्, मनसा वाचा स्वरूपेण चेत्ति; तत्र स्वप्राप्त्यर्थं मार्गद्वयं प्रकटितं मर्यादारूपं पुष्टिरूपं
च; तत्र येषां जीवानां दैवानां मर्यादायामङ्गीकारस्तेषां साधनक्रमेणैव भगवत्प्राप्तिः । यथाऽऽसुरावेशिनामपि
मुक्तिं ददस्त्वरूपं दृष्टवतो मुचुकुन्दस्य दोषवर्णनपूर्वकं तद्द्रष्टाप्रिमन्तिमजनमनि स्वप्राप्तिकथनम् । येषां च
पुष्टिभक्तिमार्गं तेषां केवलानुग्रहेणैव न साधनापेक्षयेति निश्चयः, यथा ब्रज्जादिस्थितानाम् । तत्र तत्राङ्गीकारे
चेच्छैव हेतुः स्वतन्त्रेच्छत्वात्प्रान्यनियम्यता । तथाच साधनवाक्यान्यत्र मर्यादाभार्गपराणि । तत्राङ्गीकृतानां
तथैव प्रवृत्तिः फलं च । पुष्टिमार्गं त्वङ्गीकृतानां ‘ तस्मान्मद्भक्तियुक्तस्य योगिनो वै मदात्मनः । न ज्ञानं न च
वैराग्यं प्रायः श्रेयो भवेदिह ॥ यत्कर्मभिर्यत्तपसा ज्ञानवैराग्यतश्च यत् । योगेन दानधर्मेण श्रेयोभिरितरैरपि ॥
सर्वं मद्भक्तियोगेन मद्भक्तो लभतेऽञ्जला ॥ ’ [भाग. ११।२०।३१-३३] इति भगवद्वाक्यैर्ज्ञानादिसाधनरहिता-
नामेव भक्तिकथनम् । मद्भक्तेः कल्पतरुस्वभावत्वेनेतरसकलसाधनासाध्यसाधकत्वोक्तेश्च; नेतरसाधनसापेक्षता
भक्तौ । ‘ भगवान् भजतां मुकुन्दो मुक्तिं ददाति कर्हिचित् स्म न भक्तियोगं ’ इति वाक्येऽपि मुक्तिसाधनपूर्ण-
नामपि भगवदाने भक्तिप्राप्तिरदाने चाप्राप्तिरिति निरूपणादप्यनुग्रहेतरसाधनासाध्यत्वं भक्तौ निश्चीयते । उक्त-
मार्गद्वये चाङ्गीकारोऽनुग्रहेणैवेति न मर्यादाभार्गोऽपि भक्तेः साधनबलैकसाध्यत्वम् । अन्यथा जायस्व म्रियस्वेति
तृतीयमार्गं एवाङ्गीकारं कथं न कुर्यात् ? । पुष्टौ साधनानां व्यभिचारादेव न हेतुत्वं, मर्यादायां न तथेति इद-
मत्रे स्पष्टीभविष्यति । ये जना मदीया अनन्या भावनान्तररहिताः (साधनान्तररहिताः) भावनान्तररथा देवा-

न्तरविषया फलान्तरविषया मार्गान्तरविषया च तद्रहिताः मधुप्रद्वैकलभ्यभक्तिमन्तः मां पुरुषोत्तममेव चिन्तयन्तः मयादिपुष्टिमार्गीयाः महुक्तमार्गेण मामुपासते सेवन्ते तेषां नित्यमेवाभितो युक्तानां सम्बद्धानां योगक्षेममिति । योगं इह लोके सेवोपयोगार्थं धनधान्यवस्त्रादिलाभं, क्षेमं चासुत्रात्यन्तिकं श्रेयो मोक्षलक्षणं वहामि साधयामि ॥ २२ ॥

१० पु. अ. त.— अथ ये पूर्वोक्तसर्वस्वरूपं मदंशबल-युक्तं ज्ञात्वा सर्वं परित्यज्य मां भजन्ति, तेषां सर्वमहमेव करोमि, त उक्तमा इति तत्स्वरूपमाह— अनन्या इति । अनन्याः न विद्यते अन्यो लौकिकालौकिकादिषु प्रार्थ्यत्वेन येषां, वा मत्सेवनातिरिक्तं फलं येषां ते तथाभूताः सन्तो मामेकं चिन्तयन्तः सर्वतो मनोनिरोधेन मां स्मरन्तो ये दुर्लभा जनाः जन्मभाजो मत्सेवार्थकजन्मज्ञानवन्तः पर्युपा-

सते परितः सर्वात्मभावेन सेवन्त इत्यर्थः । तेषां नित्याभियुक्तानां नित्यस्वरूपस्य मम सेवनपराणां मम नित्यमभियुक्तानां सम्मतानां योगं सेवार्थधनादिसम्पत्तिलाभं सेवने मद्योगं वा, क्षेमं तत्पालनं भक्त्युन्मुखीकरणात्मकं मद्भाव-रूपं वा अहं पुरुषोत्तमः वहामि पालयामीत्यर्थः । वहनोक्त्या तदशक्तौ स्वशक्त्याविभावेन तत्करोमीति व्यञ्जितम् ॥ २२ ॥

११ नी० भा० डी०— एवं कर्मिणामावृत्तिं फलं चोक्त्वा भक्तानामपि मद्भजनेनैव सर्वसिद्धिरित्याह— अनन्या इति । नास्ति अन्य उपास्यो येषां, अहमेव भगवान्वासुदेव इति अभेदेन चिन्तयन्त इत्यर्थः । ये जनाः पर्युपासते परितः साकल्येन कात्स्न्येनाद्वैतदृष्टयेत्यर्थः । उपासते तेषां नित्याभियुक्तानां सतताभियोगिणाम् । योगः अप्राप्तस्य अन्नादेर्योगभूमिकाया वा प्रापणम् । क्षेमः तस्यैव प्राप्तस्य संरक्षणं, तत् द्वयं अहमेव वहामि निर्वहामि । तैरन्नाद्यर्थं वा योगभूमिषुध्वोर्ध्वभूमिलाभार्थं वा चिन्ता न कर्त्तव्येत्यर्थः । अनन्यचेतसां तेषां मद्भिन्नत्वात्सर्वं सेत्स्यतीत्यर्थः । तथा चोक्तम्—‘ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्’ [७।१८] इति ॥ २२ ॥

भगवद्रूपान्यदेवतानभिज्ञानिनां तत्तद्भक्तानामधःपतनम् ।

येऽप्यन्यदेवताभक्ता यजन्ते श्रद्धयाऽन्विताः ।

तेऽपि मामेव कौन्तेय ! यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ २३ ॥

१ शां. भा.— नन्वन्या अपि देवतास्त्वमेव चेत्, तद्भक्ताश्च त्वामेव भजन्ते, सत्यमेव— ये इति । येऽप्यन्यदेवताभक्ता अन्यासु देवतासु भक्ता अन्यदेवताभक्ताः सन्तो यजन्ते पूजयन्ते श्रद्धया-

१ अत्राभिनवगुप्तपादाः— येऽपि च नामधेयान्तरैरुपासते, तेऽपि मामेवोपासते । नहि ब्रह्मव्यतिरेकि किञ्चिदुपास्य-मस्ति । किन्त्वविधिनेति विशेषः । अविधिरन्यो विधिः । नानाप्रकारैर्विधिभिरहमेव परब्रह्मसत्तास्वभावो याज्य इति । न तु यथाऽन्यैर्दर्शनान्तरदूषणसमुपाजितमहापातकमलीमसैर्व्याख्यातम्— अविधिना दुष्टविधिनेति । एवं हि सति मामेव यजन्ते, सर्व-यज्ञानां चाहमेव भोक्तेति दृश्यमानमेतदसमञ्जसीभवेदित्यलं कर्ममषकलिलैः साकं संल्लापेन ॥ अस्मद्गुरवस्तु निरूपयन्ति— अन्या स्वात्मव्यतिरिक्ता भेदवादनयेन ब्रह्मस्वभावहीनैव काचिद्देवतेति गृहीत्वा मामेव यजन्ते, तेऽपि वस्तुतो मामेव स्वात्मरूपं यजन्ते, किन्त्वविधिना— दुष्टेन विधिना, भेदग्रहणरूपेणेति ॥ अत एवाह— न तु मां स्वात्मानं तत्त्वेन देवतारूपतया भोक्तृत्वेन जानन्ति, अतः च्यवन्ते मद्रूपात् । किं ? देवव्रतत्वेन देवान् यान्तीत्यादि । एतदेव च्यवनामिति यावत् । ये तु मत्स्वरूपमभेदेन विदुः, ते देवभूतपितृयागादिनापि मामेव यजन्ति; ते च मयाजिनो मामेव गच्छन्तीत्युपसंहरिष्यति (२५) । ननु द्रव्यत्यागार्थमुद्दिष्टा देवतोच्यते, तत्कथमनुद्दिश्य स्वात्मतत्त्वस्य याज्यत्वम् ? ‘आदित्यश्चरुः प्रायणीयः’ (ऐ. ब्रा. १।२।५) इति विधिशेषभूत-देवतोद्देशात्मकविध्यन्तरप्रमादितो ह्यसालुद्देश्यः, न च स्वात्मविषयो विधिरस्तीत्यभिप्रायेणाह— अविधिपूर्वकं मामिति । स्वात्मव्य-तिरिक्तायां देवतायामस्त्यपेक्ष्यो विधिः, अप्राप्तप्रापणरूपत्वात् । स्वात्मा तु परमेश्वरो न विधिपूर्वकः, विधिपरिप्राप्यत्वाभावात् । न हि त्वदनुद्देशेन किञ्चित्प्रवर्तते । तेन विधिपरिप्रापितेन्द्रादिदेवतोद्देशेषु सर्वेषु स स्वात्मा विश्वावभासनस्वभावः तद्दृश्यदेवताव-भासभित्तिस्थानीयत्वैवाहमहमिकतया सततमवभासमानः स्रक्सूत्रकल्पः सततोद्दिष्ट इति युक्तिसिद्धमेतत्— मामेव यजन्तीति अविधिपूर्वकत्वात् मुख्यभूतमत्प्राप्तिसिद्धस्य तान्प्रति कर्त्तृभिप्रायत्वं नास्ति । अपितु परिमितदक्षिणास्थानीयेन्द्रपदादिमात्रप्राप्त्यैव याजकवचनित्यर्थत्वमेतेषामिति प्रथयितुं परस्मैपदम् ॥ एवं य उक्तक्रमेण वेत्ति, तस्येन्द्रादिदेवतायागोऽपि परमेश्वरयाग इति— वदन्ति ॥ ॥ एतेन ‘तेऽपि यद्यपि विधिपूर्वकं न, तथापि पर्यायतः मामेव यजन्ति’ इत्यादि नवव्याख्यानं निरस्तप्रायमिति न पृथक्प्रपञ्चयते ।

—अविगीता ।

ऽऽस्तिक्यबुद्ध्याऽन्विता अनुगताः, तेऽपि मामेव कौन्तेय ! यजन्त्यविधिपूर्वकं, अविधिरज्ञानं, तत्पूर्वकम् ; अज्ञानपूर्वकं यजन्त इत्यर्थः ॥ २३ ॥

२ आ. शां. व्या.— तत्तद्देवतात्मना परस्यैवाऽऽत्मनः स्थित्यभ्युपगमाद्देवतान्तरपराणामपि भगवच्छरणत्वाविशेषात् तदेकनिष्ठत्वमकिञ्चित्करमिति मन्वानः शङ्कते— नन्विति ।

उक्तमङ्गीकृत्य परिहरति— सत्यमित्यादिना । देवतान्तरयाजिनां भगवद्याजिभ्यो विशेषमाह— अविधीति । तद्भाकरोति—अविधिरिति ॥ २३ ॥

३ रा. भा.— ये त्विन्द्रादिदेवताभक्ताः केवलत्रयीनिष्ठाः श्रद्धयाऽन्विताः इन्द्रादीन् यजन्ते, तेऽपि पूर्वोक्तेन न्यायेन सर्वस्य मच्छरीरतया मदात्मकत्वेनेन्द्रादिशब्दानां च मद्राचित्वाद्द्रस्तुतो मामेव यजन्ते; अपित्वविधिपूर्वकं यजन्ते; इन्द्रादीनां देवतानां कर्मस्वाराध्यतया अन्वयं यथा वेदान्तवाक्यानि “ चतुर्होतारो यत्र सम्पदं गच्छन्ति देवैः ” [तै. आ. ४] इत्यादीनि विदधति; न तत्पूर्वकं यजन्ते । वेदान्तवाक्यजातं हि परमपुरुषशरीरतयाऽवस्थितानामिन्द्रादीनामाराध्यत्वं विदधदात्मभूतस्य परमपुरुषस्यैव साक्षादाराध्यत्वं विदधाति । चतुर्होतारः अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनि कर्माणि कुर्वाणा यत्र परमात्मन्यात्मतयाऽवस्थिते सत्येव तच्छरीरभूतैरिन्द्रादिदेवैः, सम्पदं गच्छन्ति— इन्द्रादिदेवानामाराधनान्येतानि कर्माणि मद्रिषयाणीति मां सम्पदं गच्छन्तीत्यर्थः ॥ २३ ॥

४ वे. ता. चं.— सर्वासामपि देवतानां भगवच्छरीरत्वात् ‘त्रैविद्या माम्’ [२०] इत्युक्तप्रकारेण वस्तुतः स्वसमाराधनमिति जानन् भवान् किं न केवलकर्मिणामपि मोक्षरूपयोगक्षेमं प्रयच्छतीत्यत्रोत्तरमुच्यते ‘ये तु’ इत्यादिश्लोकद्वयेन । तुशब्दः शङ्कानिश्चयार्थः । ‘अन्यदेवताभक्ताः’ इत्येतत्समभिव्याहारफलितम् इन्द्रादीनि । पूर्वोक्तेन न्यायेनेति— ‘मयि सर्वमिदं प्रोतं’ [७७] इत्यादावस्मिन्नप्यध्याये ‘मया ततमिदं सर्वम्’ [१४] इत्यादौ चेति भावः । ‘मामेव यजन्ति’ इत्यन्तं शङ्कितानुवादरूपम् ; शेषं तु विधेयरूपमित्यभिप्रायेणाह अपित्विति । विधिः स्वज्ञानद्वारा यस्य पूर्वं कारणं, तद्विधिपूर्वम् ; तदन्यदविधिपूर्वकम् । कथमविधिपूर्वकत्वं विहितानामित्यत्राह इन्द्रादीनामिति । तत्पूर्वकमिति— तथाविधविध्यनुसन्धानपूर्वकमित्यर्थः । यथा विदधतीत्युक्तं विवृणोति वेदान्तेति । इन्द्रादीनामाराध्यत्वमात्रं कर्मभागे प्रतिपादितम् ;

तेषामेव यथावस्थितं स्वरूपं वेदान्तेष्विति न विरोधः । साक्षादिति निरुपाधिकमित्यर्थः, प्रधानतयेति वा । हविर्देव्यपरमपुरुषविशेषणतयेन्द्रादीनामुद्देश्यानुप्रवेशः ; यथा प्रतर्दनविद्यादिषुपास्यानुप्रवेश इति भावः । ‘चतुर्होतारः’ इति उपात्तवाक्यस्य कथं प्रस्तुतार्थता ? तत्राह चतुर्होतार इति । उपलक्षणतामभिप्रेत्योक्तं अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनीति । “अन्तः प्रविष्टः शास्ता जनानां सर्वात्मा” [यजुः ३।१०।२] इत्यादिप्रसिद्धः यत्रशब्दार्थ उच्यते परमात्मनीत्यादिना । “यस्यादित्यः शरीरम्” [बृ. उ. ३।७।९] इत्यादिवाक्यानुसन्धानेन तच्छरीरभूतैरित्यादिकमुक्तम् । कर्मणां देवैः साध्या सम्पत् तदाराधनस्वरूपोऽतिशय एव ; स चान्ततः फलसाधनत्वप्रकारे पर्यवसित इत्यभिप्रायेणाह इन्द्रादिदेवतानामित्यादि ॥ २३ ॥

५ आ. मा. भा.— तर्हि ‘अहं क्रतुः’ [१।१६] इत्यादि असत्यमित्यत आह— येऽपीति ॥ २३ ॥

६ ज. प्र. दी.— उक्तप्रश्नस्योत्तरं जातं, तत्किमुत्तरेणेत्यतः प्रश्नाभिसन्ध्युद्धाटनस्येदमुत्तरमित्याह— तर्हि । भगवद्भोगनिमित्तं हि फलं, स चेत्सर्वत्र समस्तदा सर्वेषां फलसाम्येन

भाष्यम् । तदभावश्चेत्तर्हि ‘अहं क्रतुः’ [१।१६] इत्युक्तं सर्वत्र भगवतो भोक्तृत्वमप्यसत्यमित्यर्थः ॥ २३ ॥

७ ह. पै. भा.— ये पुरुषा अन्यदेवताभक्ता अन्यस्यां देवतायां भक्ता यजन्ते तेऽपि मां परमेश्वरमेव पूजयन्ति, अविधिपूर्वकमज्ञानपूर्वकमिति ॥ २३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— नन्विन्द्रादियाजिनोऽपि स्वद्रक्ता एव, स्वद्रयतिरेकेण वस्तुतो देवतान्तरस्याभावात् ; अतः कथं ते गतागतं लभेन् ? अत आह— येऽपीति । मद्रक्ता इव देवतान्तरभक्ता अपि ये श्रद्धयाऽन्विताः सन्तः अन्यदे-

वता यजन्ते, तेऽपि मद्रयतिरेकेण वस्तुतो देवतान्तराभावान्मामेव यजन्तीति सत्यमेव । किञ्चविधिपूर्वकं यजन्ति । अविधिरज्ञानं तत्पूर्वकं सर्वात्मकत्वेन मामज्ञात्वा इन्द्रादीन्मद्रिन्नतया परिकल्प्य यजन्तीत्यर्थः ॥ २३ ॥

९ व० त० दी०— ननु ब्रह्मवादे तव सर्वात्मत्वाद्देवान्तरभजनेऽपि त्वद्भजनमेव भवति, तर्हि किमिति ते गतागतं लभन्ते ? इति चेत्तत्राह— येऽपीति । अन्यदेवताभक्ताः ‘रविर्विनायकश्चण्डी ईशो विष्णुस्तु पञ्चमः ।

अनुक्रमेण पूज्यन्ते व्युत्क्रमे तु महद्भयम् ' इति श्रीमत्या प्रोक्तपञ्चायतनपूजापरा अपि श्रद्धया युक्ताः सन्तः पूजयन्ति तेऽपि रव्यादिषु मामेव ब्रह्म ध्यात्वा यजन्ति । यद्वा त्वर्थेऽपीति केचित् । तेऽपि मामेवेति । उक्त-
न्यायेन सर्वस्य महद्भूतया मदात्मकत्वेनेन्द्रादिशब्दानां मह्नाच्यत्वाद्भस्तुतो मामेव यजन्ते । अपित्वविधिपूर्वकं
तेषामात्मभूतमधिष्ठानताज्ञानपूर्वकं यजनं वेदे विहितम्; इतरथा त्वविहितमित्यविधिपूर्वकं ते यजन्ते ततो गतागतं
लभन्त इति भावः । अथवा 'मूले विष्णुर्हि देवानां' [भाग. १०।४।३९] इति वाक्यात् मूलभूतं परित्यज्य शाखा-
पत्रादौ सेचनवद्यजनमविहितमित्यनन्यत्वदाढ्यायैवमुच्यते । वेदवाक्यं हि "चतुर्होतारो यत्र सम्पदं गच्छन्ति देवैः"
इतिरूपे मदात्मकविषयाणि देवाराधनानि स्पष्टमुक्तानीति युक्तमुक्तम्—'अविधिपूर्वकं ते यजन्ते' इति ॥ २३ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वन्यदेवभजनकर्तारोऽपि त्वदंशत्वात् त्वद्भजनमेव कुर्वन्तीति कथं न तेषु त्वत्कृपा ? तद्भजनं च कथं भोग एव क्षीयते ? इत्यत आह— येऽपीति । येऽपि श्रद्धयाऽन्विताः श्रद्धायुक्तास्तदासक्तत्वधर्मयुक्ता अन्यदेवता यज्ञादिसाधनैस्तदधिष्ठातृरूपेण मदंशाज्ञानेन भजन्ति तेषु

मदंशत्वात् मामेव भजन्ति, परन्तु मत्स्वरूपाज्ञानादविधि-
पूर्वकं भजन्ति, अतस्तेषां तद्भजनादुरूपं क्षयिष्येव फलं भवति; अहं च न कृपां करोमीत्यर्थः । अत एव स्मृतिष्ववि-
धिकरणनिषेधः 'विधिहीनं भावदुष्टं कृतमश्रद्धया च यत् । तद्वरन्यस्यरास्तस्य समृद्धस्याऽकृतात्मनः' इति ॥ २३ ॥

११ नी० भा० दी०— अविधिपूर्वकं विधिरभेदबुद्धिस्तद्राहित्यादविधिपूर्वकत्वं तदीयभजनस्य ॥ २३ ॥

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ॥ २४ ॥

१ शां. भा.— कस्मात्तेऽविधिपूर्वकं यजन्ते ? इत्युच्यते यस्मात्— अहमिति । अहं हि सर्व-
यज्ञानां श्रौतानां स्मार्तानां च सर्वेषां यज्ञानां देवतात्मत्वेन भोक्ता च प्रभुरेव च । मत्स्वामिको
हि यज्ञः 'अधियज्ञोऽहमेवात्र' [८।४] इति ह्युक्तम् । तथा न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेन यथावत् ।
अतश्चाविधिपूर्वकमिष्टा यागफलाच्च्यवन्ति प्रच्यवन्ते ते ॥ २४ ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु वस्वादित्येन्द्रादिज्ञानपूर्वकमेव तद्भक्तास्तद्याजिनो भवन्तीति कथमविधिपूर्वकं तेषां यजनं ? इति शङ्कते— कस्मादिति । देवतान्तरयाजिनां यजनमवि-
धिपूर्वकमित्यत्र हेत्वर्थत्वेन श्लोकमुत्थापयति— उच्यते इति । सर्वेषां द्विविधानां यज्ञानां वस्वादिदेवतात्वेनाहमेव भोक्ता
स्वेनान्तर्यामिरूपेण प्रभुश्चाहमेवेति प्रसिद्धमेतदिति हिशब्दः । 'प्रभुरेव च' इत्युक्तं विद्युणोति— मत्स्वामिको हीति ।

तत्र पूर्वाध्यायगतवाक्यं प्रमाणयति— अधियज्ञोऽहमिति ।
तथापि देवतान्तरयाजिनां यजनमविधिपूर्वकमिति कुतः सिद्धं ?
तत्राऽऽह— तथेति । ममैव यज्ञेषु भोक्तृत्वे प्रभुरेव च सतीति
यावत् । तयोर्भोक्तृप्रभ्वोर्भावस्तत्त्वं तेन भोक्तृत्वेन प्रभुत्वेन
च मां यथावद्यतो न जानन्त्यतो भोक्तृत्वादिना ममा-
ज्ञानान्मग्न्यनर्पितकर्माणश्च्यवन्ते कर्मफलादित्याह— अत-
श्चेति ॥ २४ ॥

३ रा. भा.— अतस्त्रैविद्या इन्द्रादिशरीरस्य परमपुरुषस्याराधनान्येतानि कर्माणि; आराध्यश्च स
एवेति न जानन्ति ते च परिमितफलभागिनश्च्यवनस्वभावाश्च भवन्ति; तदाह— अहं हीति । प्रभुरेव
च— तत्रतत्र फलप्रदाता चाहमेवेत्यर्थः ॥ २४ ॥

४ वे. ता. चं.— अविधिपूर्वकत्वविवरणरूपतां, तथा-
विधस्यात्यन्तनैष्कल्यशङ्कापरिहाररूपतां च 'अहं हि' इति
श्लोकस्य दर्शयति अत इति । सर्वशब्देनेन्द्राद्युद्देशेन क्रिय-
माणानामित्यभिप्रेतम् । आराध्यश्चेति भोक्तृशब्दाभिप्रे-
तोक्तिः । 'च्यवन्ति' इत्यनेन कुतश्चिदिति सिद्धम्, तत्र तत्त-
त्कर्मसाध्यमस्तिरं फलमेवेति 'यान्ति' इत्यनन्तरश्लोकवशाद्वा-
क्यान्तराच्च लब्धम् ; तदाह परिमितेत्यादिना । फलस्य परि-

मितत्वं देशतः कालतः स्वरूपतश्च । अतस्तद्भागिनां च्यवन-
स्वभावता । प्रभुशब्दस्यात्र 'गतिर्भर्ता प्रभुः साक्षी' [९।१८]
इत्यादिष्विव शास्तृत्वादित्रिवक्षान्युदासाय योग्यमर्थमाह तत्र-
तत्रेति । सूत्रं च— 'फलमत उपपत्तेः' [ब्र. सू. ३।२।३८]
इति । यथेन्द्रादाराधनतया प्रयोगेऽपि तत्रतत्र फलप्रदोऽहम्,
न तथा मदाराधनत्वेऽन्यः फलप्रद इत्येवकारार्थः ॥ २४ ॥

५ आ. मा. भा.— कारणमाह विधिपूर्वकत्वे— अहं हीति ॥ २४ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'अहं कतुः' [९।१६] इत्यादिनोक्त-
त्वादहं हीति पुनरुक्तिरित्यत आह— कारणमिति । त्रैवि-

यादिकृतानां यज्ञानां भगवाश्चेद्भोक्ता कथं तद्विधिपूर्वकत्वं ?
इति शङ्कायामिति शेषः ॥ २४ ॥

७ ह. पै. भा.— अहं वासुदेवः सर्वेषां यज्ञानां भोक्ता च प्रभुः स्वाम्येव च । न तु माम-
भिजानन्ति तत्त्वेन परमार्थतः । अतः कारणान्च्यवन्ति च्यवन्ते फलाद्भ्रश्यन्ति ते यज्विनः ॥ २४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एतदेव विवृणोति— अहमिति ।
श्रौतस्मार्तरूपाणां सर्वेषामपि यज्ञानां तत्तद्देवतारूपेण अह-
मेव भोक्ता च प्रभुः फलदाता च । अनेन सर्वदेवतात्मक-
त्वमुक्तम् । अथाविधिपूर्वकमित्येतदुपपादयति— न त्विति ।

मां तत्त्वेन तत्तद्यज्ञभोक्तृफलदातृदेवतारूपत्वेन न जानन्ति ।
अतस्ते महताऽऽयासेनेष्ट्यापि च्यवन्ति च्यवन्ते । अनेन
सर्वदेवतात्मकं मां विज्ञाय यजन्तो न च्यवन्त इति दर्शि-
तम् ॥ २४ ॥

९ व० त० दी०— एतदेव विवृणोति— अहं हीति । मद्भ्रभूतेषु मे शरीरतयाऽवस्थितेषु तेष्विन्द्रादिदेव-
ष्वात्मतयाऽवस्थितोऽहमेव सर्वयज्ञानां भोक्ता प्रभुः फलदाता । चकाराद्यज्ञादिरूपस्तत्साधनादिरूपश्च । न हि
स्वहस्तादिकृतं नात्मकृतं भवतीति केनाप्युपलभ्यते पत्रादिनिष्कृतिर्न मूलभूतकृतेति च; परं तथा तत्त्वेन मूल-
त्वेन तु मां नाभिजानन्ति कर्मजडाः अतोऽन्तवत्फलभोगादपि पुनश्च्यवन्ति । स्वर्गादितः अन्यभावाच्च्यवन्ति पुनः
पतन्तीत्यर्थः । ततो भावमेद् एव फलमेद् हेतुरुक्तः ॥ २४ ॥

१० पु. अ. त.— विधिहीनरूपमाह— अहमिति ।
हि निश्चयेन सर्वयज्ञानां भोक्ता तदधिष्ठातृदेवानां मद्देशत्वा-
त्तद्रूपेण अहं भोक्ता । चकारेण तद्रूपोऽपि । प्रभुरेव च, फल-
दाता चेत्यर्थः । एवकारेण द्वितीयचकारेण च सर्वप्रभुत्वेन भो-
क्तृत्वेऽपि मद्देशप्रमाणमेव भवति, न तु सर्वप्रभुमत्प्रतीतिरिति
ज्ञापितम् । एतादृशं मां तु पुनस्तत्त्वेन मूलरूपेण न अभितः
सर्वप्रकारेण जानन्ति 'यावान् यश्चास्मि (तत्त्वतः) यादृशः'
[१८।५५] इति । अतस्ते च्यवन्ति पर्यावर्तन्ते । मत्तो वा
च्यवन्ति अश्नन्ति । अत्रायं भावः— भगवदंशदेवताभजनत्वेन

यज्ञादिना वा यत्फलं भवति तन्महाप्रभुभजनेन भवति
'मूलनिषेकः शाखायामपि' इति न्यायेन प्रभुभजने तेऽपि
प्रसीदन्ति, तद्भजने त एव प्रसीदन्ति तद्देशप्राकृत्यं च भवेत् ।
अत एव युधिष्ठिरेण श्रीभागवते— 'ऋतुाजेन गोविन्द !
राजस्येन पावनीः । यक्ष्ये विभृतीर्भवतस्तत्सम्पादय नः
प्रभो !' [१०।७।१३] इति विज्ञापितम् । तेन भगव-
दिच्छया भगवद्भजने कुर्वता तदिच्छां ज्ञात्वा तद्देशप्राकृत्यं
चेत्तदा तद्देशैव कार्यमन्यथा न कार्यमेतदज्ञानात्तत्त्व-
ज्ञानाभावः ॥ २४ ॥

११ नी० भा० दी०— हि यतः सर्वयज्ञानामहमेव सर्वदेवतारूपेण भोक्ता प्रभुः फलदाता च । एवं सति
ते मां प्रत्याभिन्नं तत्त्वेन याथातथ्येन न जानन्ति अतश्च्यवन्ति ज्ञाननिष्ठामलब्ध्वा संसारगते पतन्ति ॥ २४ ॥

यान्ति देवव्रता देवान्पितन्यान्ति पितृव्रताः ।

भूतानि यान्ति भूतेज्या यान्ति मद्याजिनोऽपि माम् ॥ २५ ॥

१ शां. भा.— येऽप्यन्यदेवताभक्तिमत्त्वेनाविधिपूर्वकं यजन्ते, तेषामपि यागफलमवश्यम्भावि ।
कथम् ? यान्ति गच्छन्ति, देवव्रता देवेषु व्रतं नियमो भक्तिश्च येषां ते देवव्रता देवान्यान्ति ।
पितृनधिष्वात्तादीन्यान्ति पितृव्रताः श्राद्धादिक्रियापराः पितृभक्ताः । भूतानि विनायकमातृगणचतुर्भ-
गिन्यादीनि यान्ति भूतेज्या भूतानां पूजकाः । यान्ति मद्याजिनो मद्यजनशीला वैष्णवा मामेव ।
समानेऽप्यायासे मामेव न भजन्तेऽज्ञानात्, तेन तेऽल्पफलभाजो भवन्तीत्यर्थः ॥ २५ ॥

२ आ. शां. व्या.— यद्यन्यदेवताभक्ता भगवत्तत्त्वाज्ञा-
नात्कर्तृफलान्च्यवन्ते तर्हि तेषां देवतान्तरयजनमकिञ्चित्करमि-
त्याशङ्क्याह— येऽपीति । देवतान्तरयाजिनामनामृतिफलाभा-
वेऽपि तत्तद्देवतायागगुणरूपफलप्राप्तिप्रौढ्यात् तदकिञ्चित्करमि-
त्यर्थः । देवतान्तरयाजिनामावश्यकं तत्फलमाशङ्कपूर्वकमुदा-
हरति— कथमित्यादिना । नियमो बल्युपहारप्रदक्षिणप्रहो-

भावादिरित्यर्थः । देवतान्तराराधनस्यान्तवत्फलमुक्त्वा भगव-
दाराधनस्यानन्तफलत्वमाह— यान्तीति । भगवदाराधनस्या-
नन्तफलत्वे देवतान्तराराधनं त्यक्त्वा भगवदाराधनमेव युक्तं,
आयाससाम्यात्कलातिरेकाच्चेत्याशङ्क्याऽऽह— समानेऽपीति ।
अज्ञानाधीनत्वेन देवतान्तराराधनवतां फलतो न्यूनतां दर्श-
यति— तेनेति ॥ २५ ॥

३ रा. भा.— अहो महदिदं वैचित्र्यं, यदेकस्मिन्नेव कर्मणि वर्तमानाः सङ्कल्पमात्रभेदेन केचिदल्प-
फलभागिनः च्यवनस्वभावाश्च भवन्ति; केचनानवधिकातिशयानन्दपरमपुरुषप्राप्तिरूपफलभागिनोऽपुन-
रावर्तिनश्च भवन्तीत्याह— यान्तीति । व्रतशब्दः सङ्कल्पवाची; देवव्रताः दर्शपूर्णमासादिभिः कर्मभिः
'इन्द्रादीन्यजामहे' इति इन्द्रादियजनसङ्कल्पाः ये, त इन्द्रादीन् देवान्यान्ति; ये च पितृयज्ञादिभिः 'पितृन्
यजामहे' इति पितृयजनसङ्कल्पाः, ते पितृन् यान्ति; ये च 'यक्षरक्षःपिशाचादीनि भूतानि यजामहे'
इति भूतयजनसङ्कल्पाः, ते भूतानि यान्ति; ये तु तैरेव यज्ञैः 'देवपितृभूतशरीरकं परमात्मानं भगवन्तं
वासुदेवं यजामहे' इति मां यजन्ते, ते मद्याजिनो मामेव यान्ति । देवादिव्रताः देवादीन् प्राप्य तैः सह
परिमितं भोगं भुक्त्वा तेषां विनाशकाले तैः सह विनशा भवन्ति; मद्याजिनस्तु मामनादिनिधनं सर्वज्ञं
सत्यसङ्कल्प अनवधिकातिशयासङ्घेयकल्याणगुणगणमहोदधिं अनवधिकातिशयानन्दं प्राप्य न पुनर्नि-
वर्तन्त इत्यर्थः ॥ २५ ॥

३ वे. ता. चं.— एकस्यैव कर्मणः कथं भोगमोक्षविरुद्ध-
फलसाधनत्वं ? इत्यत्र सङ्कल्पाख्यसहकारिवैचित्र्यात्तदुपपत्ति-
रिति प्राप्यवैषम्यं 'यान्ति' इति श्लोकेन प्रदर्शयते इत्यभिप्राये-
णाह अहो महदिदिति । सङ्कल्पभेदाद्विचित्रफलसाधनत्वं
ज्योतिष्टोमादिष्वपि सिद्धम् । व्रतशब्दः सङ्कल्पवाचीति
अत्र सङ्कल्पविशेषाद्धि फलभेद इति भावः । 'देवव्रताः' इत्यादौ
यजनं 'भूतेज्याः' इत्यत्र व्रतं चापेक्षया मेलितम् । भूतशब्द-
स्यात्र प्राणिमात्रादिपरत्वव्युदासेन राजसतामसयाज्यवर्गप्रद-
र्शनाय यज्ञेत्यादिकम् । न देवयजनपितृयजनादिवत् क्रिया-
स्वरूपभेदोऽत्रेति ज्ञापनाय तैरेवेत्युक्तम् । वाक्यान्तरविहित-
देवयजनाद्यनुवादेन फलविशेषोऽत्र प्रदर्शयते, न तु ज्योति-

ष्टोमादिवाक्यवत्फलार्थोपायविधानं क्रियत इति ज्ञापनाय यत्-
च्छब्दविन्यासेन व्याख्यातम् । देवेषु व्रतं तेषां ते देवव्रताः ;
भूतानुद्दिश्येज्या तेषां ते भूतेज्याः । तत्तत्प्राप्यभेदवचनं तत्त-
त्समानदेशकालसमानभोगत्वार्थमिति दर्शयति देवादिव्रता
इति । अनादिनिधनमित्यनेन प्राप्यान्तित्वनिबन्धनायाः
पुनरावृत्तेः प्रतिक्षेपः ; सर्वज्ञमित्यनेन विरोध्यज्ञाननिमित्तायाः ;
सत्यसङ्कल्पमित्यनेन त्वशक्तिमूलाया भगवत्स्वातन्त्र्यशङ्कि-
तायाश्च । 'भक्तात्रावर्तयेयम्' इत्यपि सङ्कल्पोऽस्य सत्य इति
भावः । स्वरूपतश्च परिमितत्वप्रयुक्तभोगाल्पत्वव्युदासाय अन-
वधिकेत्यादि विशेषणद्वयम् । एतेनान्यैस्तृण्यहेतुतया स्वेच्छो-
पाधिकपुनरावृत्तिव्युदासः ॥ २५ ॥

५ आ. मा. भा.— फलं विविच्याह— यान्तीति ॥ २५ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'ते पुण्यमासाद्य' [९।२०] इति
'योगक्षेमं वहाम्यहम्' [९।२२] इति च फलभेदस्योक्त-

त्वार्त्तिकं यान्तीत्यादिनेत्यत आह— फलमिति । तस्यैवायं
प्रपञ्च इति भावः ॥ २५ ॥

७ ह. पै. भा.— देवेषु व्रतं तेषां ते देवव्रता देवान्यान्तीति प्रकृतेन सम्बन्धः । पितृनशिष्वा-
त्तादिबर्हिषदादीन् । पितृव्रताः पितृषु व्रतं यज्ञो तेषां ते पितृव्रताः । भूतानि भद्रकालीभूतानि
यान्ति । भूतेष्विज्या तेषां ते भूतेज्याः । मद्याजिनो मां परमेश्वरं यष्टुं शीलं तेषां ते मद्याजिनः,
तेऽपि मां यान्तीति सम्बन्धः ॥ २५ ॥

८ वे. ब्र. गि.— अहो महदिदं वैचित्र्यं, यदेकस्मिन्नेव
कर्मणि वर्तमानाः सङ्कल्पभेदमात्रेण केचिदल्पसुखभोगिनः
प्रच्यवन्ते, केचित्तु निरतिशयसुखभोगिनो न पुनरावर्तन्त
इत्याह— यान्तीति । देवानामिन्द्रादीनां सम्बन्धि व्रतम्
'अनेनेन्द्रं यक्ष्ये' इति सङ्कल्परूपं तेषां ते देवव्रताः देवानि-
न्द्रादीन्यान्ति । एवं पितृव्रताः श्राद्धादिभिरग्निष्वात्तादिपितृ-

यजनसङ्कल्पाः पितृन्यान्ति । तथा भूतेज्याः यक्षरक्षःपिशा-
चादिभूतयजनसङ्कल्पाः भूतानि यान्ति । तैरेव यज्ञैर्देवपितृ-
भूतात्मकं भगवन्तं वासुदेवं यक्ष्यामहे इति सङ्कल्प्य मत्वीक्ष्यर्थे
यजन्तो मद्याजिनः, तेऽपि मामक्षयमनवधिकातानन्दरूपं
यान्ति । तथा च सर्वकर्मभिरप्यहमेवानन्तफलदो यष्टव्य
इति भावः ॥ २५ ॥

९ व० त० दी०— तथाहि यान्ति देवव्रता इति । व्रतः सङ्कल्पः मानसं कर्मेति यावत्, स एव भावपदवाच्यः ।
दर्शपूर्णमासादिभिः कर्मभिरिन्द्रादीन् देवान् यजाम इति कृतसङ्कल्पाः देवान् यान्ति तत्तत्सायुज्यं गच्छन्ति ।
एवं सङ्कल्पः सर्वत्र । पितृव्रता राजसभावाः । भूतेज्यास्तामसभावन्तः भूतानि यक्षरक्षःपिशाचादिकाः ।

तैरेव यज्ञैः ये देवपितृभूताधिष्ठानकं परमात्मानं श्रीवासुदेवं यजाम इति सङ्कल्पेन विशुद्धसत्त्वभावा निर्गुणभावाश्च मां यजन्ते ते मत्सायुज्यं गच्छन्तीत्यर्थः ॥ २५ ॥

१० पु. अ. त.— ननु त्वदंशज्ञानेन यजनकर्त्तारश्च्यवन्ति, येषां तु त्वदंशज्ञानेन तदेवयजनकर्तृत्वं तेषां किं फलं? इत्यत आह— यान्तीति । देवव्रताः इन्द्रादिषु मदंशज्ञानेन तद्रूपेषु सनियमाः । देवान् तानेव यान्ति प्राप्नुवन्ति । पितृव्रताः श्राद्धादिविधिभिः पितृयाजकाः पितॄन् यान्ति प्राप्नुवन्ति । भूतेज्याः विनायकदुर्गादिपूजकाः भूतानि तान्येव

यान्ति । अत्रायमर्थः— तत्तद्देवान् प्राप्य तत्सङ्गेन परम्परया मां प्राप्नुवन्ति । मद्याजिनः कर्मादिभिस्तदाधिदैविकरूपं मद्यजनकर्त्तारोऽपि मां प्राप्नुवन्ति । ते परम्परया मां प्राप्नुवन्ति । एते साक्षादिति विशेषः । अपिशब्देन कर्माङ्गत्वेन भजनेऽपि श्रुत्यात्मकस्वप्राप्तिरूपविशेषो व्यञ्जितः ॥ २५ ॥

११ नी० भा० दी०— सर्वे भक्ता यथाभजनं प्राप्नुवन्ति स्वाराध्यसान्निध्यमित्याह— यान्तीति । भूतार्थमिज्या येषां ते भूतेज्याः ॥ २५ ॥

भगवदाराधनस्यातिसौकर्यं तदनुष्ठानस्य च फलम् ।

*पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।

तदहं भक्त्युपहृतमश्रामि प्रयतात्मनः ॥ २६ ॥

१ शां. भा.— न केवलं मद्भक्तानामनावृत्तिलक्षणमनन्तफलं, सुखाराधनश्चाहं; कथम् ? पत्रमिति । पत्रं पुष्पं फलं तोयमुदकं यो मे मह्यं भक्त्या प्रयच्छति, तदहं पत्रादि भक्त्युपहृतं भक्तिपूर्वकं प्रापितं भक्त्युपहृतमश्रामि गृह्णामि प्रयतात्मनः शुद्धबुद्धेः ॥ २६ ॥

२ आ. शां. व्या.— अनन्तफलत्वाद्भगवदाराधनमेव कर्तव्यमित्युक्तम्, सुकरत्वाच्च तथेत्याह— न केवलमिति । भगवदाराधनस्य सुकरत्वमेव प्रथमपूर्वकं प्रपञ्चयति— कथ-

मित्यादिना । यद्धि पुष्पादिकं भक्तिपूर्वकं मदर्थमर्पितं तेनायं शुद्धचेतास्तपस्वी मामाराधयतीत्यहमवधारयामीत्याह— पत्रमित्यादिना ॥ २६ ॥

३ रा. भा.— मद्याजिनामयमपि विशेषोऽस्तीत्याह— पत्रमिति । सर्वसुलभं पत्रं वा पुष्पं वा फलं वा तोयं वा यो भक्त्या मे प्रयच्छति अत्यर्थमत्प्रियत्वेन तत्प्रदानेन विनाऽऽत्मधारणमलभमानतया तदेकप्रयोजनो यो मे पत्रादिकं ददाति, तस्य प्रयतात्मनः तत्प्रदानैकप्रयोजनत्वरूपशुद्धियुक्तमनसः, तत् तथाविधभक्त्युपहृतं अहं सर्वेश्वरो निखिलजगदुदयविभवलयलीलोऽवाप्तसमस्तकामः सत्यसङ्कल्पोऽनवधिकातिशयासङ्घेयकल्याणगुणगणः स्वाभाविकानवधिकातिशयानन्दस्वानुभवे वर्तमानोऽपि, मनोरथपथदूरवर्तिप्रियं प्राप्येवाश्रामि; यथोक्तं मोक्षधर्मे— 'याः क्रियाः सम्प्रयुक्ताः स्युरेकान्तगतबुद्धिभिः । ताः सर्वाः शिरसा देवः प्रतिगृह्णाति वै स्वयम्' [म. भा. १२।३४०।६४] इति ॥ २६ ॥

४ वे. ता. चं.— समानेऽप्यायासे प्राण्यवैषम्यमुक्तम्, अथोपायवैषम्यमुच्यत इत्याह मद्याजिनामिति । मद्यजनशीलानामित्यर्थः । अयमपीति उपास्यसौलभ्यातिशयप्रयुक्तोपायसौकर्यरूप इत्यर्थः । पत्रपुष्पफलानां प्रायशो हेतुकार्यभावात् क्रमविन्यासः । तस्य तत्तत्कालानुरूपं यथासम्भवं किमपि लभ्यमिति भावः । पत्रादीनां समासाकरणादसमुच्चयाच्च परस्परनैरपेक्ष्यं सूचितम् ; तद्द्योतनाय पत्रं चेत्यादिविकल्पकरणम् । एकैकेन तुष्यति भगवानिति ह्युच्यते । 'अन्यत्पूर्णा-

दपां कुम्भादन्यत्पादावनेज-(सेच)-नात् । अन्यत्कुशलसम्प्रश्ना-(त्रैवेक्ष्यति)-त्र चेच्छति जनार्दनः' [म. भा. ५।८७।१३] इति सर्वाभावेऽपि तोयं लभ्यमित्यभिप्रायेण तस्य पश्चादुक्तिः । नह्येतद्विद्वन्वयादिसाध्यतया दरिद्रादीनां दुर्लभमित्यभिप्रायेण सर्वसुलभमित्युक्तम् । अन्यत्र चाहुः— 'पत्रेषु पुष्पेषु फलेषु तोयेष्वक्रीतलभ्येषु सदैव सत्सु । भक्त्यैकलभ्ये पुरुषे पुराणे मुक्त्यै किमर्थं क्रियते न यतः' [गा.पु. पू. २।१९।३४ ना. पु. ६।१।१९] इति । य इति सामान्यनिर्देशेन सापराध-

* उक्तं च महाभारतेऽन्यन्यत्र— 'पत्रेषु पुष्पेषु फलेषु तोयेष्वक्रीतलभ्येषु सदैव सत्सु । भक्त्यैकलभ्ये पुरुषे पुराणे मुक्त्यै कथं न क्रियते प्रयत्नः' इति । 'भरष्ये सन्ति पत्राणि नद्यां स्वाद्दकानि च । सन्ति पादौ च हस्तौ च कथं नाराध्यते हरिः' इत्यन्यत्रापि ।

निरपराधजडादिबिभागमपि न पश्यामीत्यभिप्रेतम् । वक्ष्यति हि— 'येऽपि स्युः पापयोनेयः । द्वियो वैश्याः' [९।३२] इत्यादि ।

भक्त्येति । भक्त्येत्यनेन दृष्टादृष्टप्रत्यवायपरिहारफलान्तरहेतुत्वव्यवच्छेदः ; तद्यज्ञयति अत्यर्थेति । प्रयतात्मशब्दं व्याख्याति तत्प्रदानेति । 'तस्य ताव्रतलौ तात ! चरणौ सुप्रतिष्ठितौ । सुजातमृदुरक्ताभिरङ्गुलीभिरलङ्कृतौ । प्रयत्नेन मया मूर्ध्ना गृहीत्वा ह्यभिवन्दितौ' इत्यादिद्विव प्रयोजनान्तरागरूपाशुद्धिविरहः प्रयतत्वमित्यर्थः । पुण्येष्वपि फलामिसन्धिरेव हि मनसोऽशुद्धिः । तदप्याहुः— 'तपो न कल्कोऽध्ययनं न कल्कः स्वाभाविको वेदविधिर्न कल्कः । प्रसह्य वित्ताहरणं न कल्कस्तान्येव भावोपहतानि कल्कः' [म. भा. १।१।२७५] इति । 'भक्त्युपहृतम्' इति पुनः कीर्तनं भगवदादरणीयत्वे हेतुरयमेवेति ज्ञापनार्थम् । तथाच स्वयमेवाह 'अण्वप्युपहृतं भक्तैर्मम भोगाय जायते । भूर्यप्यभक्तोपहृतं न मे भोगाय जायते' [पं. रा.] इति । फलामिलाषिणामपि काचिद्विक्तिरस्तीति तद्युदासाय तच्छब्द इत्यभिप्रायेण तथाविधभक्त्युपहृतमित्युक्तम् । पत्रादिशुद्धद्रव्यपरिग्रहपरिपन्थिनः प्रकारा अहंशब्देन विवक्षिता इति दर्शयितुं सर्वेश्वर इत्यादिकम् । अपि-

शब्दः प्रत्येकमन्वेतव्यः । सर्वेश्वर इति यथेन्द्रादयः स्वशक्तिवृद्धये हविरादिकं गृह्णन्ति; न हि तथाऽहं, सर्वगोचरसदातननियमनशक्तिशालित्वादिति भावः ।

निखिलजगदुदयविभवलयलील इति न हि मल्लीलोपकरणाद्द्विभूतं पत्रादिकं मह्यं दीयत इति भावः । अवाप्तसमस्तकाम इति न हि मे अनवाप्तमवाप्तव्यमस्तीत्यभिप्रायः । सत्यसङ्कल्प इति न हि ममाशक्यं किञ्चिदन्येनोपहृतं स्वीक्रियत इति भावः । अनवधिकेत्यादि गुणतः स्वरूपतश्च निरतिशयानन्दतुल्यमे क्रियदिकं पत्रादिकं ? इति तात्पर्यम् । स्वाभाविकशब्देन हेतुनैरपेक्ष्य, वर्तमानशब्देन चानिवर्त्यत्वं विवक्षितम् । 'परिपूर्णोऽपि भगवान् भक्तैर्यदिकञ्चिदीरितम् । सापेक्षवत्तदादत्ते तेन प्रीतो ददात्यलम्' [म. भा. १।२।५।६४] इत्यस्यार्थमभिप्रायनाह मनोरथेति । 'अश्रामि' इत्युपभोगमात्रलक्षणा; तेन निवेद्याभावे पत्रादिकमपि निवेद्यं स्यादिति व्यज्यते । फलान्तरार्थिजनसमर्पितानां 'तत्सर्वं वेदवेद्यस्य (कृत्स्नं तु तस्य देवस्य) चरणावुपतिष्ठते' [म. भा. १।२।४३।६३] इति भगवत्पादोपसर्पणमुक्त्वा परमैकान्तजनदत्तानां भगवताऽत्यादरेण शिरसा प्रतिग्रहो मोक्षधर्मोऽभिहित इत्याह यथोक्तमिति ॥ २६ ॥

५ आ. मा. भा.— दुर्बलैस्त्वं पूजयितुमशक्यो महत्त्वादित्याशङ्क्याह— पत्रमिति । न त्वविहितपत्रादि, तस्यापराधत्वोक्तैर्वाराहादा । भक्त्यैवाहं तृप्य इति भावः । 'भक्तप्रियं सकललोकनमस्कृतं च' इति भारते । 'एतावानेव लोकेऽस्मिन् पुंसः स्वार्थः परः स्मृतः । एकान्तभक्तिर्गोविन्दे यत्सर्वत्रात्मदर्शनम्' [भाग. ७।७।५५] ॥ २६ ॥

६ ज. प्र. दी.— पत्रमित्यस्य सङ्गत्यप्रतीतेराह— दुर्बलैरिति । अतस्तद्भजनस्य महाफलत्वेऽपि तद्विहायाल्पानां देवानां भजनमल्पफलमपि सुशकृत्वात्करोमीति प्रासङ्गिकशङ्काशेषः । साधनानादरस्योक्तत्वाद्यत्किञ्चित्पत्रादिकमिति न

मन्तव्यमित्याह— न त्विति । तत्किमपि भगवते समर्पणीयमेवेति नियमोऽत्राभिप्रेत इत्यत आह— भक्त्यैवेति । कुतः ? इत्यत आह— भक्तेति । स्वार्थः स्वार्थसाधनोपायः ॥ २६ ॥

७ ह. पै. भा.— भक्त्या प्रयच्छति ददाति तदहं भक्त्या दत्तमश्रामि भुञ्जे । प्रयतात्मनः प्रयतः शुद्ध आत्मा यस्य तस्य । प्रयतात्मनो भक्तस्य सम्बन्धि पत्रादिद्रव्यं मम प्रीतये भवतीत्यर्थः ॥ २६ ॥

८ वें. ब्र. गि.— न केवलं मङ्गलेनन्तफलकत्वमात्रम्, किन्त्वतिसौलभ्यं चेत्याह— पत्रमिति । पत्रपुष्पफलतोयानि हि नेन्द्रादियजनार्थपञ्चालयसोमादिवद्गुर्विक्तव्ययायाससाध्यानि किन्त्वतिसुलभानि, यदाहुः— 'अरण्ये सन्ति पत्राणि नर्चा स्वादूदकानि च । सन्ति पादौ च हस्तौ च कथं नाराध्यते हरिः' इति । तत्रापि 'पत्रं पुष्पं' इति पृथक्पृथग्रहणात् पत्रपुष्पादिष्वेककं वाऽलमिति दर्शितम् । एवमनायाससाध्यं यत्किञ्चिदपि वस्तु यः कश्चन नरो भक्त्या मह्यमखिललोकेश्वराय प्रयच्छति । अनेन साष्टद्वजलैरिव सञ्चद्रतर्पणं मदीयैरेव पत्रादिभिर्ममाहंणमिति सौलभ्यातिशयो दर्शितः । प्रय-

तात्मनः शुद्धचित्तस्य तत्पत्रपुष्पादिकं अहमखण्डनिजानन्दपरिपूर्णोऽश्रामि भुञ्जे । कथं निजानन्दपरिपूर्णस्यातितुच्छपत्राशनम् ? तत्राह— भक्त्युपहृतमिति । भक्तिरेकस्मिन्नपि दिने पत्राद्यनर्पणे सति सद्यः प्राणविक्षेपपर्यन्तः प्रेमविशेषः । तयोपहृतमहमपि तदनभङ्गणमात्रमप्यात्मानं धारयितुमशक एव सन्नश्रामि । भक्तिरेव मत्स्वीकारे कारणम्, न वस्तुसौन्दर्यम्, सुदामोपहृतपृथुकतण्डुलाशिनो मम भक्तिरसैकप्राहिल्वस्वाभाव्यादिति भावः । उक्तं हि वायवीयसंहितायाम्— 'परिपूर्णस्य नित्यस्य मम किं क्रियते नरैः । किन्तु सर्वात्मना देवि ! मया भावो हि गृह्यते' इति ॥ २६ ॥

९ व० त० दी०— तदेवं स्वभक्तानां स्वप्राप्तिप्रकारं उक्त्वाऽधुना स्वभक्तेः सर्वोत्तमत्वमनायासत्वेनेतरविलक्षणत्वं च दर्शयति— पत्रं पुष्पमिति । विवृत्तमेतद्भागवतसुबोधिन्यां इति नात्र प्रपञ्चयते । न हि महाविभूतेः

परमात्मनो मम क्षुद्रदेवतानामिव बहूपचाराडम्बरेण परितोषः ' किमासनं ते गरुडासनाय ' इत्युक्तत्वात् किन्तु भक्तमात्रेण समर्पितं पत्रादिमात्रमपि विदुरस्येव तस्य भक्तस्य प्रयतचित्तस्य मत्सम्बद्धात्मन आत्मनिवेदिनो वा भक्त्याऽर्पितं विश्वासदाह्यार्थं चाश्रामि । अयं तेभ्यो विशेषो दर्शितः । स्वल्पोपचारमात्रेणैव भक्त्या बहुप्रतोषलाभ इति ' अनश्नन्भगवान्वेदे भक्तावशनधर्मवान् ' इति वाक्यात् ॥ २६ ॥

१० पु. अ. त.— भक्तेषु विशेषमाह— पत्रमिति । पत्रं तुलस्यादीनां प्रियरूपम् । पुष्पं अलङ्कारात्मकम् । फलं सामग्रीरूपम् । तोयं सामग्रीभेदरूपम् । यो मे मम भक्त्या ज्ञेहेन, न तु विहितत्वेन, प्रयच्छति प्रकर्षेण भावात्मकतया समर्पयति, तत् पूर्वोक्तं सर्वं भक्त्युपहृतं ज्ञेहेन समर्पितं प्रय-

तात्मनः मदेकपरतया वशीकृतचेतसः अहं पुरुषोत्तमः अशामि मुनज्मीत्यर्थः । अनायासप्राप्त्यर्थं पत्रादिकञ्चुकम् । अशनोक्त्या तदङ्गीकारेणाग्रे स्वभोगयोग्यसर्वसामग्रीसम्पादनं व्यज्यते । अत एव सुदामार्थं स्वसम्पद्धाने पृथक्पृथिमङ्गीकृतवान् ॥ २६ ॥

११ नी० भा० दी०— मद्भक्तिरतिसुकरा, देवतान्तरभक्तिस्तु बहुवित्तव्ययायासमाध्येत्याशयेनाह— पत्रमिति । भक्तिरेव केवलं ममापेक्षिता, नान्यदिति भावः । भक्त्युपहृतं भक्त्या समर्पितम् ॥ २६ ॥

यत्करोषि यदश्रासि यज्जुहोषि ददासि यत् ।

यत्तपस्यसि कौन्तेय ! तत्कुरुष्व मदर्पणम् ॥ २७ ॥

[* यत्करोमि यदश्रामि यज्जुहोमि ददामि यत् ।

यत्तपस्यामि भगवंस्तत्करोमि त्वदर्पणम् ॥]

१ शां. भा.— यत् एवमतः— यत्करोषि, स्वतः प्राप्तं यदश्रासि, यच्च जुहोषि हवनं निर्वर्तयसि श्रौतं स्मार्तं वा, यददासि प्रयच्छसि ब्राह्मणादिभ्यो हिरण्यानाज्यादि, यत्तपस्यसि तपश्चरसि कौन्तेय ! तत्कुरुष्व मदर्पणं मत्समर्पणम् ॥ २७ ॥

२ आ. शां. व्या.— तदाराधनस्य सुकरत्वे तदेवाऽऽवश्यकमित्याह— यत् इति । स्वतः शास्त्रादते प्राप्तं गमनादिति यावत् । यदश्रासि यं कश्चिद्भोगं भुङ्क्ते । हवनस्य

स्वतस्त्वं वारयति— श्रौतमिति । मत्समर्पणं तत्सर्वं मह्यं समर्पयेत्यर्थः ॥ २७ ॥

१ देवतान्तरयाजिनो यतो मितमनोरथाः फलं लघयन्ति, अतस्त्वं सर्वं प्रागुक्तोपदेशक्रमेण मदर्पणं मन्मयेन भावनं कुरु । एष एव च सच्यासयोग इति विस्तीर्णं विस्पष्टप्रार्थं पुरस्तादेव— इत्यभिनवगुप्ताचार्याः । अप्येत इत्यर्पणम्, ' ऋ गतिप्रापणयोः (धा. भ्वा. ९३६) ' अतिहीनिलि— ' (अष्टा. ७।३।३६) इत्यादिना पुक् । मयि अर्पणं मदर्पणम् । मयि अर्पणं यस्य तन्मदर्पणमिति वा ॥ मदर्पणं पत्रपुष्पादिसम्पादनप्रयासोऽपि मास्तु, आत्मार्थमन्योद्देशेन च यात्क्रियते यदद्यते यद्भयते यद्दीयते यत्प्यते तस्य तस्य अन्ते मय्यर्पणे कृते तन्मदाराधनं सम्पद्यते । तेनाहं तृप्यामि, किमुत मदर्पमेव कृत्वा मय्यर्पणे कृते ? ' ब्रह्मण्याधाय' (५।१०) इत्यत्र समर्प्यं करणमुक्तम्, अत्र तु कृतस्य समर्पणमुच्यत इत्युपन्यासदर्पणे ।

अत्र नव्याः— ' भगवद्भक्तेनापि कृष्णार्पणबुद्ध्या सर्वाणि कर्माणि कर्तव्यानि, न त्याज्यानीत्यनेन व्यक्तम् ' इत्याहुः । तदसङ्गतम्, अत्र कृतानां कर्मणां भगवदर्पणमात्रस्य विधेयत्वात् । कर्मणामपि विधेयताभ्युपगमे तु वाक्यभेदापत्तेः, कर्मत्यागनिषेधाङ्गीकारे च लक्षणाप्रसङ्गः । न च सा विधौ युक्ता, ' न विधौ परः शब्दार्थः ' इति न्यायात् ॥ इदं चात्र प्रष्टव्यास्ते— कानि कर्माण्यत्र विधेयत्वेन भवतामभिमतानि ? शास्त्रीयाणि ? स्वाभाविकानि वा ? । आद्येऽपि विहितानि प्रतिषिद्धानि वा ? इति । न तावदन्त्यः, प्रतिषिद्धानां भक्तैरप्यननुष्ठेयतायाः सर्वसम्मतत्वात्, इहापि ' शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिहाहंसि ' (१६।२४) इति विहितानामेवानुष्ठेयत्वस्य व्यक्तञ्चत्वाच्च । नाप्याद्यः, विहितानामशुभफलासम्भवेन ' अशुभफलैः मोक्षयसे ' इत्यग्निमोक्तिवैयर्थ्यापत्तेः, स्वतः प्राप्तानसामिभ्याहारविरोधात्, पृथक् पृथक्त्वात्स्वस्वस्वभावत्वाच्च । न च द्वितीयः, स्वाभाविकानां स्वतःप्रासत्वेन यावच्छरीरमनुवर्तित्वेन च विधिविषयतासम्भवात् । उक्तं चात्रैव— ' न हि कश्चित् क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत ' (३।१५) इति । विधिर्हि प्रयोजनवन्तमप्राप्तमर्थं विधत्त इति मीमांसकानां घण्टाघोषः । अतो मृगतृष्णिकानुधावनमेवेदं ज्ञानोत्तरकर्मवादिनामित्यन्ये ।

—अविगीता ।

* [] इति चिह्नान्कृतं श्लोकमर्जुनस्योत्तरत्वेन केचिदत्र पठन्ति ।

३ रा. भा.— यस्मात् ज्ञानिनां महात्मनां वाङ्मनसागोचरोऽयं विशेषः, तस्माच्च च ज्ञानी भूत्वोक्त-
लक्षणभक्तिभारावनमितात्मात्मीयः कीर्तनयतनार्चनप्रणामादिकं सततं कुर्वाणो लौकिकं वैदिकं च
नित्यनैमित्तिकं कर्म चेत्थं कुर्वित्याह— यदिति । यत् देहयात्राशेषभूतं लौकिकं कर्म करोषि, यच्च देह-
धारणायाश्चासि, यच्च वैदिकं होमदानतपःप्रभृति नित्यनैमित्तिकं कर्म करोषि, तत्सर्वं मदर्पणं कुरुष्व ।
अर्प्यत इत्यर्पणम् ; सर्वस्य लौकिकस्य वैदिकस्य च कर्मणः कर्तृत्वं, भोक्तृत्वं, आराध्यत्वं च यथा
मयि समर्पितं भवति तथा कुरु । एतदुक्तं भवति— यागदानादिषु आराध्यतया प्रतीयमानानां देवादीनां
कर्मकर्तृभोक्तृत्व च मदीयतया मत्सङ्कल्पायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तितया च मय्येव परमशेषिणि परमकर्तृरि-
त्वां च कर्तारं भोक्तारमाराधकमाराध्यं च देवताजातम्, आराधनं च क्रियाजातं, सर्वं समर्पय; तव मन्त्रि-
याम्यतापूर्वकमच्छेषतैकरसतामाराध्यादेशैतत्स्वभावकर्मभामतामत्यर्थप्रीतियुक्तोऽनुसन्धत्स्व— इति ॥ २७ ॥

४ वे. ता. चं.— उक्तार्थफलितपरतया उत्तरश्लोकस्य
सङ्गतिमाह— यस्मादिति । महात्मनां विशेष उक्तः; अथ
तत्परिगृहीतं भक्तिशोभं वक्तुं तदङ्गभूतं बुद्धिविशेषमनुशास्ती-
त्यभिप्रायेण इत्थं कुर्वित्युक्तम् । 'यत्करोषि' इति
श्लोकेन स्वभावार्थशास्त्रप्राप्तसर्वकर्मसमर्पणविषयमन्त्रविशेषोऽपि
स्मारितः । इममेव च श्लोकं 'यत्करोमि' इत्युपक्रम्य 'भग-
वन्' इति सम्बुद्धया 'त्वदर्पणम्' इत्युक्तं मन्त्रमेव केचिदनु-
सन्धते । तत्र 'यत्करोषि' इत्येतद्बोलीवर्दन्त्यायात्सङ्कुचितं
स्वभावप्राप्तविषयमित्याह यद्देहेति । 'अश्नासि' इत्येतदर्थप्राप्त-
वर्गोपलक्षणमित्यभिप्रायेणाह यच्च देहधारणायाश्चासीति ।
'यज्जुहोषि' इत्यादेः शास्त्रप्राप्तसमस्तोपलक्षणत्वमुपलक्षणीय-
सङ्गाहकारं च दर्शयति यच्च वैदिकमिति । अत्र यच्छब्दाः
सर्वे क्रियाविशेषाः । अर्पणशब्दस्य भाववाचित्वे व्यधिकरण-
बहुव्रीहिक्रान्तत्पुरुषस्वौपयि क्रमप्रत्ययान्ततां व्युत्पादयति
अर्प्यत इत्यर्पणमिति । 'कृत्यल्युटो बहुलम्' [अष्टा. ३।

३।११३] इति कर्मणि ल्युट् । मय्यर्पितं कुरुष्वेति शब्दार्थः ।
अन्यत्र स्थितस्य स्थायिनः ततोऽन्यस्मिन्निवेशनं हि समर्प-
णम् ; तत्रात्र क्षणिके कर्मणि कथं ? इत्यत्राह सर्वस्येति ।
ननु जीवस्यैव कर्तृत्वं भोक्तृत्वं च 'कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्'
[ब्र. सू. २।३।३३] इत्यधिकरणे स्थापितम् ; इन्द्रादीनां
चाराध्यत्वं श्रुतम् ; तथा च देवताभेदो मीमांसितः; अतन्नि-
ष्ठस्य तन्निष्ठत्वानुसन्धाने भ्रान्तिरेव स्यात्, तत्कथमीश्वरे
तत्समर्पणं ? इत्यत्राह एतदुक्तमिति । परमकर्तृरीति—
'परात्तु तच्छ्रुतेः' [ब्र. सू. २।३।४१] इत्यधिकरणार्थः
स्मारितः । कर्तारं भोक्तारमाराधकमिति क्रियायास्त-
त्फलस्य तत्प्रदातृणां चेति शेषः । परमकर्तृत्वात्कर्तृत्वसमर्प-
णम् ; परमशेषित्वादावाव्यत्वादिसमर्पणम् । कर्तृत्वादौ त्वयि
समर्पिते साक्षात्कर्तार्याव्यविशेषणभूतेन्द्रादौ च किमनुसन्धेयं?
इति शङ्कायां समर्पणं शिक्षयति तवेति । भक्तिप्रकरणात्प्रीति-
युक्तत्वोक्तिः ॥ २७ ॥

५ आ. मा. भा.— अतो यत्करोषि ॥ २७ ॥

६ ज. प्र. दी.— आत्मनो गोविन्दस्यासाधनानादरस्य पूर्वमेवोक्तवाच्यार्थमुत्तरमित्यत आह— अत इति । सामान्य-
मुक्त्वा विशेषे निगमनमेतदिति भावः ॥ २७ ॥

७ ह. पै भा.— यत्करोषि यल्लौकिकं वैदिकं वा कर्म करोषि, यदश्नास्योदनादि भुङ्क्ते, यदा-
ज्यादि जुहोषि देवतार्थं, यद्विरण्यादिकं ददासि, यत्कृच्छ्रवान्द्रायणादिकं तपश्चरसि, तत्सर्वं कौन्तेय!
कुरुष्व मदर्पणं मदाराधनम् ॥ २७ ॥

८ वे. ब्र. गि.— किञ्च मद्भजनार्थपत्रपुष्पादीन्यारामा-
दिभ्यः समाहृत्य तेषां मदर्पणं सम्पाद्यमिति नायमपि क्लेशः
प्रसज्यते; किन्तु सभावतः शास्त्रतो वाऽवश्यम्भाविनां कर्मणां
मदर्पणेनैव मद्भजनसिद्धिरित्यतिसौलभ्यं दर्शयन्नाह— यत्क-

रोषीति । यद्देहयात्रार्थं गमनागमनादि लौकिकं कर्म करोषि
यच्च देहधारणायाश्चासि, यच्च वैदिकं होमदानतपःप्रभृति
नित्यनैमित्तिकं कर्म करोषि, तत्सर्वं मदर्पणं कुरुष्व । अर्प्यत
इत्यर्पणम् ॥ २७ ॥

९ व० त० दी०— तस्मात्त्वमपि भगवत्सेवायामुक्तलक्षणयोगभावावाराधनरतात्मा मदर्पितमेव लौकिकं,
वैदिकं नित्यं नैमित्तिकं कर्म कुरु, ततो निर्बन्धपूर्वकं मत्प्राप्तिरित्याह द्वाभ्याम्— यत्करोषीति । यदिति लौकिकं
धनं वसनादिसञ्चयनं अश्नासि च यदन्नं लौकिकं होमदानतपःप्रभृतिनित्यनैमित्तिकभेदेन वैदिकं च यत्कर्म
करोषि तन्मदर्पणं यथा भवति तथा कुरु । ततश्च सर्वदोषनिवृत्तिः । 'असमर्पितवस्तूनां तस्माद्भजनमाचरेत् ।

निवेदिभिः समर्प्यैव सर्वं कुर्यादिति स्थितिः ॥ न मतं देवदेवस्य सामिभुक्तसमर्पणम् । तस्माद्दौ सर्वकार्ये सर्ववस्तुसमर्पणम् ॥ दत्तापहरवचनं तथा च सकलं हरेः । न ग्राह्यमिति वाक्यं हि भिन्नमार्गपरं मतम् ॥ सेवकानां यथा लोके व्यवहारः प्रसिद्धयति । तथा कार्यं समर्प्यैव सर्वेषां ब्रह्मता ततः ॥ इति भगवन्मुखोक्त-भक्तिमार्गसिद्धान्तः ॥ २७ ॥

१० पु. अ. त. — यतोऽहं भक्त्युपहृतमङ्गीकरोम्यतः पूर्वकृतानां कुर्वतां च कर्मणां फलभोगरूपप्रतिबन्धनिवृत्त्यर्थं तत्सर्वं मदर्पितं कुर्वित्याह— यत्करोषीति । यत् लौकिकं वैदिकं करोषि, यद्दशासि भुङ्क्षे, यज्जुहोषि होमं करोषि, यद्दासि दानं करोषि, तत्सर्वं मदर्पणं मत्समर्पितं कुरुष्व । देहादिधर्मान् विवाहपुत्रोत्पत्त्यर्थकामादीन् निद्राजागरणमूत्र-

पुरीषादिकांस्तानपि भगवत्सेवाद्यर्थप्रतिबन्धाभावार्थविचारेण कुर्यात्, न तु स्वसुखेच्छया । तथा भोजनादिकमपि तत्र प्रसा-दजपुष्ट्या सेवार्थबलाप्यर्थम् । होमश्च तद्वियोगजदुःखास्ये (दुःखसुखे) । दानं च तदीयत्वेन द्रव्यशुद्ध्या भगवद्विनियोग-प्रतिबन्धनिवृत्त्यर्थम् । तपश्च भगवतः काहृण्योदयार्थम् । एवमेतत्सर्वं भगवत्समर्पितं भवति ॥ २७ ॥

११ नी० भा० दी०— अतः सर्वं मदर्पणं कुर्वित्याह— यदिति । यत्करोषि गमनादिकं तद्भगवत् एव प्रद-क्षिणादिकं करोमीति मत्प्रीत्यर्थमेव तदर्पणं कुर्विति । एवं वचनादिष्वपि नामकीर्तनादिदृष्ट्या ऊह्यम् ॥ २७ ॥

शुभाशुभफलैरेवं मोक्ष्यसे कर्मबन्धनैः ।

सन्न्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि ॥ २८ ॥

१ शां. भा.— एवं कुर्वतस्तव यद्भवति तच्छृणु— शुभेति । शुभाशुभफलैः शुभाशुभे इष्टानिष्ट-फले येषां तानि शुभाशुभफलानि कर्माणि तैः शुभाशुभफलैः । कर्मबन्धनैः कर्माण्येव बन्धनानि तैः कर्मबन्धनैः एवं मत्समर्पणं कुर्वन्मोक्ष्यसे । सोऽयं सन्न्यासयोगो नाम, सन्न्यासश्चासौ मत्समर्पणतया कर्म-त्वाद्योगश्चासाविति, तेन सन्न्यासयोगेन युक्त आत्माऽन्तःकरणं यस्य तव स त्वं सन्न्यासयोगयुक्तात्मा सन्विमुक्तः कर्मबन्धनैर्जीवन्नेव, पतिते चास्मिन् शरीरे मामुपैष्यस्यागमिष्यसि ॥ २८ ॥

२ आ. शां. व्या.— किमतो भवति? तदाह— एव-मिति । भगवदर्पणशुद्ध्या सर्वकर्म कुर्वतो जीवन्मुक्तस्य प्रार-ब्धकर्मावसाने विदेहकैवल्यमावश्यकमित्याह— शुभेत्या-

दिना । भगवदर्पणकरणान्मुक्तिः सन्न्यासयोगाच्चेति साधनद्वय-शङ्कां शातयति— सोऽयमिति ॥ २८ ॥

३ रा. भा.— एवं सन्न्यासाख्ययोगयुक्तमनाः आत्मानं मच्छेषतामन्नियाम्यतैकरसं कर्म च सर्वं मदा-राधनमनुसन्दधानो लौकिकं वैदिकं च कर्म कुर्वन् शुभाशुभफलैरनन्तैः प्राचीनकर्माख्यैर्बन्धनैर्मत्प्राप्ति-विरोधिभिः सर्वैर्मोक्ष्यसे; तैर्विमुक्तो मामेवोपैष्यसि ॥ २८ ॥

४ वे. ता. चं.— 'सन्न्यासयोगयुक्तात्मा' इत्ययं फल-विधानार्थः पूर्वश्लोकार्थानुवादः; न तु ज्ञानकर्मयोगादिपर इत्य-भिप्रायेणान्वयमाह— एवं सन्न्यासाख्येति । योगशब्दो-ऽत्रानुसन्धानपरः । तदेव प्रकृतसमर्पणानुवादिना सन्न्यासशब्देन विशेष्यते । आत्मानमित्यादि तद्विवरणम् । लौकिकमि-त्यादि स्वभावार्थप्राप्तयोः सामान्यरूपम् । शुभाशुभफलैः, अनुकूलप्रतिकूलफलैरित्यर्थः । अनन्तैरिति बहुवचनभिप्रेत-कथनम् । समर्पणशुद्ध्या क्रियमाणस्य बन्धकत्वाभावात्तद्व्यवच्छे-दाय प्राचीनशब्दः । अभिमतागतिनिवृत्तिहेतुर्हि बन्धनमित्य-भिप्रायेण मत्प्राप्तिविरोधिभिरित्युक्तम्; तेनोपायविरोधि-

व्यवच्छेदश्च । एतेनैव शुभफलस्यापि कर्मणोऽतिशयितफलप्रति-बन्धकत्वात् हेयत्वं निर्व्यूढम् । 'मामुपैष्यसि' इत्येतस्मान्-थ्यात् सर्वैरित्युक्तम् । 'मोक्ष्यसे' इत्युक्त एवार्थो 'विमुक्तः' इत्यन्यत इत्यपौनरुक्त्याभिप्रायेणाह तैर्विमुक्त इति । अत्र विमुक्तिशब्दस्य जीवन्मुक्तिपरत्वं वदन्तस्तदसम्भवादेव निरसनीयाः । कर्तृत्वफलप्रदत्वादिविफलत्वमपि स्वस्यैवेत्यभि-प्रायेण मामेवोपैष्यसीत्युक्तम् । यद्वा क्रमेण प्राप्या विलम्ब-व्यवच्छेदार्थं एवकारः । 'मामेवैष्यसि' [१११४] इति च वक्ष्यते ॥ २८ ॥

१ युक्तः योजितः शोधितश्चेति केचित् । अत्र मोक्ष्यसे, विमुक्तो मामुपैष्यसीति च जीवन्मुक्तिविदेहकैवल्ये क्रमादुक्ते इत्याहुः

—अविगीता ।

९ आ. मा. भा.— ॥ २८ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २८ ॥

७ ह. पै. भा.— एवं मदर्पणानुष्ठाने सति शुभाशुभफलैः पुण्यपापफलैर्मोक्षयसे मुक्तो भविष्यसि कर्माण्येव बन्धनानि तैः कर्मबन्धनैः । सन्न्यासयोगयुक्तात्मा सन्न्यास एव योगस्तेन युक्तात्मा, त्यक्तफलासङ्ग इत्यर्थः । कर्मबन्धनैर्विमुक्तो मां नित्यमुक्तं वासुदेवमुपैष्यसि प्राप्स्यसि ॥ २८ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं कुर्वतस्त्व यत्फलं भवति तच्छृणु-
शुभाशुभेति । एवमुक्तप्रकारेण सन्न्यासयोगयुक्तात्मा, भग-
वति सर्वकर्मसमर्पणं सन्न्यासः, स एव चित्तशोधकवाद्योगः-
तेन युक्तः शोधित आत्मा चित्तं यस्य स तथोक्तः सन् शुभा-

शुभे इष्टानिष्टे फले येषां तैः कर्मलक्षणबन्धनैर्विमोक्षयसे
कर्मणां भगवदपितस्त्वेन तव तत्सम्बन्धाभावात्तैश्च विमुक्तो
माशुपैष्यसि । ज्ञानद्वारा मद्भावापत्तिरूपं मोक्षं प्राप्स्यसी-
त्यर्थः ॥ २८ ॥

९ व० त० दी०— एवं च मर्यादायामनुगृहीतस्य तव या फलसिद्धिस्तामवधेहि— शुभेति । एवं सति सन्न्यासस्त्यागो भजनार्थः फलादिविषयको 'मनसैवानुद्वेष्यं' इति वा योगस्तदभिन्न एकार्थकश्चेतसः समत्वं तेन युक्त आत्मा यस्य तथाविधस्त्वं कर्मबन्धनैरिष्टानिष्टफलैः मुक्तो भविष्यसि मुक्तिसिद्धिर्भविता । जगति स्थितोऽपि त्वं मत्सेवको योगी संसारधर्माऽल्लिप्त एव मां पुरुषोत्तमं समुपैष्यसि सेवोपयोगिस्वरूपेण ध्यापिवैकुण्ठे । मत्समीपे स्थास्यसीति भावः ॥ २८ ॥

१० पु अ. त.— एवं मत्समर्पितेषु तत्कृतबन्धो न भविष्यतीत्याह— शुभाशुभफलैरिति । एवं मत्समर्पणेन शुभाशुभफलैः— शुभानि शुभपुत्रादीनि, अशुभानि क्लेशदा-
रिद्रथादीनि यानि कर्मजानि फलानि तैर्मोक्षयसे मुक्तो भविष्य-
सीत्यर्थः । तानि फलानि मत्सेवोपयिकान्येव भविष्यन्तीति

भावः । ततः सन्न्यासयोगयुक्तात्मा सन्न्यासः कर्मणां मत्स-
मर्पणं तेन यो योगो मद्भक्त्यात्मकस्तेन युक्त आत्मा अन्तः-
करणं यस्य तादृशः सन् कर्मबन्धनैर्विमुक्तो माशुपैष्यसि
प्राप्स्यसीत्यर्थः ॥ २८ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं कुर्वतः फलमाह— शुभाशुभेति । शुभाशुभफलैः इष्टानिष्टफलैः कर्मरूपैर्बन्धनैः एवं कुर्वन् त्वं मोक्षयसे भगवदुपेक्षणमुद्रया यत्किञ्चित्कर्म कुर्वतः कर्मलेपो नास्तीत्यर्थः । अयमेवोक्तलक्षणः कर्म-
फलसन्न्यासरूपो मार्गस्तत्र युक्तात्मा समाहितचित्तः सन् विमुक्तः कर्मबन्धनैर्विमुक्तः सन् मां सर्वेषां प्रत्यगा-
त्मानं उपैष्यसि ॥ २८ ॥

भगवतः सर्वसमत्वं भक्तेर्माहात्म्यं च ।

समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः ।

ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम् ॥ २९ ॥

१ शां. भा.— रागद्वेषवांस्तर्हि भगवान् यतो भक्ताननुहति नेतरानिति, तन्न— समस्तुल्योऽहं सर्वभूतेषु । न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः अशिवदहं— दूरस्थानां यथा अग्निः शीतं नापनयति, समीपमुपसर्पता-
मपनयति, तथाऽहं भक्ताननुगृह्णामि, नेतरान् । ये भजन्ति तु मामीश्वरं भक्त्या मयि ते स्वभावत एव, न मम रागनिमित्तं मयि वर्तन्ते । तेषु चाप्यहं स्वभावत एव वर्ते, नेतरेषु । नैतावता तेषु द्वेषो मम ॥ २९ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवतो रागद्वेषवत्त्वेनानीश्वरत्व-
माशङ्क्य परिहरति— रागेत्यादिना । तर्हि भगवद्भजनमकि-
ञ्चित्करमित्याशङ्क्याऽऽह— अश्रिवदिति । तत्प्रपन्नयति—
यथेति । भक्तानभक्तीश्चानुगृह्णतोऽननुगृह्णतश्च भगवतो न कथं
रागादिमत्त्वं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— ये भजन्तीति । ये वर्णा-
श्रमादिधर्मैर्मां भजन्ति, ते तेनैव भजनेनाचिन्त्यमाहात्म्येन
परिशुद्धबुद्धयो मयि मत्समीपे वर्तन्ते, मदभिव्यक्तियोग्यचित्तान्
गी. द्वि. २४

भवन्ति । तुल्यबन्धोऽस्य विशेषस्य द्योतनार्थः । तेषु च समीपे
तेषामहमपि स्वभावतो वर्तमानस्त्वदनुग्रहपरो भवामि । यथा
व्यापकमपि सावित्रं तेजः स्वच्छे दर्पणादौ प्रतिफलति तथा
परमेश्वरोऽवर्जनीयतया भक्तिनिरस्तसमस्तकलुषसत्त्वेषु पुरुषेषु
सन्निवृत्ते 'दैवीं प्रकृतिमाश्रिता मां भजन्ति' [११९३] इत्यु-
क्तत्वादित्यर्थः ॥ २९ ॥

३ रा. भा.— ममेमं परममतिलोकं स्वभावं शृणु— सम इति । देवतिर्यङ्मुष्यस्थावरात्मनाञ्च स्थितेषु जातितश्चाकारतः स्वभावतो ज्ञानतश्चात्यन्तोत्कृष्टापकृष्टरूपेण वर्तमानेषु सर्वेषु भूतेषु समाश्रयणीयत्वेन समोऽहम् ; अयं जात्याकारस्वभावज्ञानादिभिर्निकृष्ट इति समाश्रयणे न मे द्वेष्योऽस्ति उद्वेजनीयतया न त्याज्योऽस्ति; तथा समाश्रितत्वातिरेकेण जात्यादिभिरत्यन्तोत्कृष्टोऽयमिति तद्युक्ततया समाश्रयणे न कश्चित्प्रियोऽस्ति न सद्ग्राह्योऽस्ति; अपित्वत्यर्थमत्प्रियत्वेन मद्भजनेन विनाऽऽत्मधारणालाभान्मद्भजनैकप्रयोजना ये मां भजन्ते ते जात्यादिभिरुत्कृष्टा अपकृष्टा वा मत्समानगुणवद्यथासुखं मय्येव वर्तन्ते; अहमपि तेषु मदुत्कृष्टेष्विव वर्ते ॥ २९ ॥

४ वे. ता. चं.— दुर्लभसुखभोत्कृष्टापकृष्टादिद्रव्यतार-
त्म्यादर्शनेन स्वीकारः 'पत्रम्' [९।२६] इति श्लोकेन प्रोक्तः तेन सौलभ्यमुक्तं भवति, 'यत्करोषि' [९।२७] इत्यादिना क्रियमाणस्य सर्वस्य बुद्धिविशेषमात्रेण तदाराधनत्वसम्पत्त्या तदेव दृढीकृतम्; अथ भक्तियोगाधिकारिप्रशंसन-
परे 'समोऽहम्' इति श्लोके तु जात्याकारादितारतम्यानादरेण भक्तैः स्वस्यैकरस्यमुच्यते । तेन सौशीलयमुक्तं भवति । कंसादिनिग्रहादक्रायतुग्रहात् 'तत्कुरुष्व मदर्पणम्' [९।२७] 'भामुपैष्यसि' [९।२८] इत्याद्युक्तं जाता रागद्वेषशङ्का प्रतिश्लेष्यत्याभिप्रायेणाह— ममेति । अहंशब्दोऽत्र स्वेतरव्यव-
च्छेदपर इत्यभिप्रायेण अतिलोकमित्युक्तम् । 'समोऽहम्' इत्यस्य प्रतिशिरोभूतं वैषम्यं सर्वशब्देन विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह देवेति । जातितः देवत्वमनुष्यत्वब्राह्मणत्वक्षत्रिय-
त्वादेः; आकारतः अभिरूपस्त्रीत्वपुंस्त्वसमविषमाङ्गत्वादेः । वक्ष्यति हि 'येऽपि स्युः पापयोनयः । स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्राः' [९।३२] इति । 'स्वभावतः' इत्यनेन सात्त्विकराजसत्वा-
दिकं विवक्षितम् । देवादीनां भगवत्समाश्रयणं 'तदुपर्यपि बाद-
रायणः सम्भवात्' [ब्र. सू. १।३।२६] इत्यधिकरणे समर्थि-
तम् ; तिरश्चामपि गजेन्द्रवानरेन्द्रादिषु पुण्याधिक्यनिबन्धन-
ज्ञानविक्लेषवत्सु प्रथितम् । तस्मात्तिथेगधिकरणाविरोधः ।
स्थावरेष्वपि शापादिजातेषु कश्चिज्ज्ञानं महर्षयः कथयन्ति ।
ततश्च मनोवृत्तिरूपं समाश्रयणं तत्रापि सम्भवेदेव । 'न मे

द्वेष्योऽस्ति न प्रियः' इत्यस्य प्रतिषेधस्य प्रसङ्गसाक्षात्कृत्वात् जात्यादिभिर्निकर्षोत्कर्षौ प्रतिषेध्यप्रसङ्गकृतयोक्तावित्याह अ-
यमिति । तद्वेष्यत्वप्रियत्वे हि त्याज्यात्याज्यत्वसङ्गद्यत्वात् इति तन्निषेधात्तन्निषेधः फलित इत्यभिप्रायेणोक्तम् उद्वेजनीयतया न त्याज्योऽस्तीति, न सद्ग्राह्योऽस्तीति च । समाश्रयणा-
धीनप्रियत्वप्रतिषेधभयात् समाश्रितत्वातिरेकेणेत्युक्तम् । यदि, न प्रियत्वहेतुतया प्रसिद्धाजात्यादिभिरुत्कर्षात्प्रियत्वम्, कुतस्तर्हि ? यदि न कुतश्चित्, 'स च मम प्रियः' इत्यादि-
विरोध इति शङ्कानिराकरणार्थस्तुशब्द इत्यभिप्रायेणाह अपि-
त्विति । 'भक्त्या भजन्ति' इत्यनयोः पौनरुक्त्यपरिहारा-
यान्वयसाह अत्यर्थेति । 'ये' इत्येतदुत्कर्षापकर्षानियमा-
भिप्रायमित्याह ते जात्यादिभिरिति । तुल्यानामिवान्यो-
न्यमैकरस्यमिह 'मयि' इत्यादिना विवक्षितमित्यभिप्रायेणोक्तं मत्समानगुणवद्यथासुखमिति । ननु स्वामित्वेन त्वामनु-
सन्धाय भजतां कथं त्वयि समानगुणवद्वृत्तिरित्यस्योत्तरं 'तेषु चाप्यहम्' इत्यनेनोच्यते इत्यभिप्रायेणाह अहमपीति । सौशील्यातिरेकतो मत्तोऽप्युत्कृष्टनिवाहं 'शिरसा देवः प्रति-
गृह्णाति' [म. भा. १।२।४३।६४] इत्युक्तप्रक्रियया सम्भा-
वयामि; ततश्च ते मत्परमेश्वरत्वाद्यनुसन्धाननिबन्धनसाध्वस-
विधुराः सुखं मां सेवन्त इति भावः । अहं च ते चाग्योन्यं पित्रादिष्विव न्यस्तमरा इति पिण्डितार्थः । स्वजातिप्रतिनिय-
तधर्मैर्भजनात्रापकृष्टजातिनिर्देशविरोधः ॥ २९ ॥

५ आ. मा. भा.— तर्हि स्नेहादिमत्त्वादल्पभक्तस्यापि कस्यचिद्बहुफलं ददासि, विपरीत-
स्यापि कस्यचिद्विपरीतमित्यत आह— समोऽहमिति । तर्हि न भक्तिप्रयोजनमित्यत आह— ये भजन्तीति । मयि ते तेषु चाप्यहमिति, मम ते वशाः तेषामहं वश इति । उक्तं च पैङ्गिखि-
लेषु— "ये वै भजन्ते परमं पुमांसं तेषां वशः स तु ते मद्रशश्च" इति । तद्रश एव ते सर्वदा,
तथापि बुद्धिपूर्वाबुद्धिपूर्वकत्वेन भेदः, उद्धवादिवच्छिशुपालादिवच्च । तच्चोक्तं तत्रैव— "अबुद्धि-
पूर्वाद्यो वशस्तस्य ध्यानात्पुनर्वशो भवते बुद्धिपूर्वम्" इति ॥ २९ ॥

६ ज. प्र. दी.— भक्तप्रियत्वमुक्त्वा तद्विद्वं सर्वत्र साम्यं कथमुच्यते ? इत्यत आह तर्हीति । यदि त्वं भक्तप्रियः तदा द्वेष्योऽप्रियश्च स्याः, ततश्च भक्तेषु द्वेषिषु यथासङ्गं स्नेह-
द्वेषवत्त्वादल्पभक्तस्यापि कस्यचिद्बहुफलं सुखरूपं ददासि, विप-
रीतस्याल्पद्वेषिणोऽपि कस्यचिद्बहुफलं दुःखरूपं ददासीत्याद्या-

पद्यते, राजादिषु तथा दर्शनात्, तथा च वैषम्यनैर्घृण्ये तवेति शङ्कार्थः, पूर्वार्धेनैव शङ्कायाः परिहृतत्वात्किमुत्तरार्धेनेत्यत आह— तर्हीति । अहं हि सर्वभूतेषु समः, न वैषम्यादिमानः; यतो मे तदीयं द्वेषमपेक्षयाधिकं द्वेष्यो नास्ति, तदीयां भक्ति-
मपेक्षयाधिकं प्रियश्च नास्तीति भगवतोक्तेऽपि विपरीतमर्थं

हुतीवा झङ्कते । यदि ते प्रियो नास्ति तर्हि न भक्तिः प्रयो-
जनं फलस्य । तथा चोक्तविरोध इति भावः । ' मयि ते तेषु
चाप्यहम्' इत्येतन्न फलं स्वभावसिद्धत्वादित्यत आह— मयीति ।
इत्यस्येत्यर्थ इति योजना । कुत एतत् ? इत्यत आह— उक्तं

चेति । मम ते वशा इत्येतदपि तास्मैव, भजनाभावेऽपि तद्व-
शत्वस्वाभाव्यादित्यत आह तदिति । यद्यपीति शेषः ।
अत्र दृष्टान्तं प्रमाणं चाह— उद्धवादिवदिति । अमुद्धिपूर्वं
यो वशः सः ॥ २९ ॥

७ ह. पै. भा.— समस्तुल्यचित्तोऽहं वासुदेवः सर्वभूतेषु सर्वप्राणिषु मम द्वेष्यो नास्तीति
प्रकृतेन सम्बन्धः । न प्रियः प्रियोऽपि नास्तीति । ये तु मां भजन्ति सेवन्ते मामीश्वरं भक्त्या
प्रीत्या मयीश्वरे ते निवसन्ति, अहमपि तेषु वसामि ॥ २९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ननु यदि भक्तानेवाहृगृह्णासि, ना-
भक्तान्, तदा तवापि रागद्वेषकृतं वैषम्यं स्यात् ; नेत्याह—
सम इति । सर्वप्राणिष्वप्यहं तुल्यः । तेषु मम द्वेषविषयः
प्रीतिविषयो वा कश्चिदपि नास्ति । कथं तर्हि भक्ताभक्तयोः
फलवैषम्यम् ? तत्राह— ये भजन्तीति । ये तु सर्वकर्म-
समर्पणरूपया भक्त्या मां भजन्तीति मद्भजनपरिशुद्धान्तःक-
रणतया मदाकारैकवृत्तयो मयि वर्तन्ते, अहमप्यतिशुद्धे तदीय-
चित्ते प्रतिफलितस्तेषु वर्ते । चकारोऽवधारणार्थः । त एव
मयि, तेष्वेवाहमित्यर्थः । स्वच्छद्रव्यस्यायं स्वभावो येन
सम्बन्ध्यते तदाकारं गृह्णातीति ; स्वच्छद्रव्यसम्बन्धिवस्तुनश्चायं
स्वभावो यत्तत्र प्रतिफलतीति । तथा अस्वच्छद्रव्यस्याप्येष
स्वभावो यत्स्वसम्बन्धिवस्तुनाकारं न गृह्णातीति; अस्वच्छ-
द्रव्यसम्बन्धिवस्तुनोऽप्ययं स्वभावो यत्तत्र न प्रतिफलतीति ।
तथा च यथा सर्वत्र प्रसूतः सौरालोकः स्वच्छे दर्पणादावेवा-

भिव्यज्यते न त्वस्वच्छे घटादौ, न हि तावता दर्पणे स
रज्यति, न वा घटं द्वेष्टि; तथा सर्वत्र समोऽपि स्वच्छे भक्त-
चित्तेऽभिव्यज्यमानोऽस्वच्छे चाभक्तचित्तेऽनभिव्यज्यमानोऽहं
न रज्यामि, कुत्रचित् वा द्वेषि कश्चित् ; वस्तुस्वभावमयी-
दया जायमानस्य कार्यदयापर्यतुयोऽप्यस्वात् । यथा चाशिः
स्वसेवया शीताद्यपनयन्नवैषम्यवान्, यथा वा कल्पद्रुक्षस्तथा-
ऽहमिति भावः । एवं (शां.) भाष्योक्तः श्लोकार्थं प्रतिपादितः ।
अथान्योऽप्यर्थः प्रदर्श्यते— सर्वभूतेषु देवतिर्यङ्मुष्पादिषु
जात्याकारस्वभावज्ञानैरत्यन्तोत्कर्षांपकर्षरूपेण वर्तमानेषु
समाश्रयणीयत्वांशे समोऽहम् । तथा च समाश्रयणविषये
जात्यादिभिरयं निकृष्ट इति न मे कश्चिद्वेष्यो हेयोऽस्ति, न
वा जात्यादिभिरुत्कृष्टोऽयमिति कश्चित्प्रिय उपादेयोऽस्ति;
किन्तुत्कृष्टा अपकृष्टा वा ये मां भक्त्या भजन्ति ते मयि
वर्तन्ते अहमपि तेषु तुल्यवद्वर्ते ॥ २९ ॥

९ व० त० दी० — ननु यदि भक्तेभ्य एव मुक्तिं ददासि नाभक्तेभ्यस्तर्हि तवापि किं रागद्वेषादिकृतवैष-
म्यम् ? नहि नहीत्याह— समोऽहमिति । सर्वभूतेषु उच्चनीचेषु सम एव वर्त्तेऽहं न तु विषमः । ' समोऽस्मि
मित्रे च रिपौ' इति वाक्यात् । एवं सत्यपि मां भक्त्या ये भजन्ति ते तु मयि मदाधाराः, अहं चापि तेषु
तदाधारोऽस्मि, इदं च भक्तिमाहात्म्यमेव ममाप्यस्वतन्त्रत्वमापादयति । तथा चोक्तं भागवते [१।१।६३-६८]
भागवतैव—साधवो हृदयं मह्यं साधूनां हृदयं त्वहम् । अहं भक्तपराधीनो ह्यस्वतन्त्र इव द्विज ! ॥ वशे (वशी)
कुर्वति मां भक्त्या सरिख्यः सत्पतिं यथा ? ॥ इत्यादिना च । नच पुनरपि दोषतादवस्थं कल्पतरुस्वभावत्वात् ।
नहि कल्पतरुदावनाश्रितानां कामाद्यसिद्ध्या वैषम्यं वक्तुमुचितं तथा भगवत्यपीति बोध्यम् ॥ २९ ॥

१० पु. अ. त.— एवं कर्मसमर्पणेन तद्बन्धनिवृत्त्युक्त्या
असमर्पकाणां च बन्ध एव पर्यवसितस्तेन स्ववैषम्यमाशङ्क-
मानमाह— समोऽहमिति । अहं सर्वभूतेषु समः । न मे
द्वेष्यः कोऽपि । न प्रियः । अत्रार्थं भावः—स्वक्रीडार्थं सर्वभू-
तानि मया सृष्टानि, अतस्तेषु सर्वेष्वहं समः ; ये क्रीडार्थ-

कत्वमज्ञात्वाऽन्यथाकर्मादिकर्तारो मयि विषमत्वं कुर्वन्ति,
अतस्तेषां त्वात्मदोषेणैव बन्धादिकं भवति; ये तु मां भक्त्या
ब्रह्मेन क्रीडारूपं ज्ञात्वा भजन्ति ते स्वभजनात्मकधर्मेण
मयि तिष्ठन्ति, तेष्वहं तत्कृतितुष्टस्तिष्ठामि, तेन न वैषम्य-
मिति भावः ॥ २९ ॥

११ नी० भा० दी०— यतो भक्तानेवानुगृह्णाति, नेतरान्, इत्यतो रागद्वेषवान् भगवानित्यत आह—
समोऽहमिति । यथाऽग्निः रागादिशून्योऽपि समीपस्थानामेव शीतं नाशयति, न दूरस्थाना; तद्वत्सर्वत्र समोऽप्यहं
शरणागतानामेव बन्धं नाशयामि, नान्येषामित्यर्थः । अतो मम न रागद्वेषाविति भावः । मयि ते तेषु चाप्यहं—
भक्ता अनन्यशरणतया मध्येव वर्त्तन्ते, अहमपि तेष्वेव वर्ते । अमक्तचित्तानां रागाद्याक्रान्तत्वेन तत्र सम
विशेषतोऽभिव्यक्तिर्नास्तीति भावः ॥ २९ ॥

अपि चेत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् ।

साधुरेव स मन्तव्यः सम्यग्व्यवसितो हि सः ॥ ३० ॥

१ शां. भा.—शृणु मद्भक्तेर्माहात्म्यम्—अपि चेदिति । अपि चेद्यद्यपि सुष्ठु दुराचारोऽस्तीव कुत्सित-
ताचारोऽपि भजते मामनन्यभागनन्यभक्तिः सन्, साधुरेव सम्यग्वृत्त एव स मन्तव्यो ज्ञातव्यः; सम्यक्-
यथावत् व्यवसितो हि सः, यस्मात्साधुनिश्चयः सः ॥ ३० ॥

२ आ. शां. व्या.—प्रकृतां भगवद्भक्तिं स्तुवन्पापीयसामपि तत्राधिकारोऽस्तीति सूचयति—शृण्विति । सम्यग्वृत्त
एव भगवद्भक्तो ज्ञातव्य इत्यत्र हेतुमाह—सम्यगिति ॥ ३० ॥

३ रा. भा.—तत्रापि—तत्रतत्र जातिविशेषे जातानां यः समाचार उपादेयः परिहरणीयश्च;
तस्मादतिवृत्तोऽप्युक्तप्रकारेण मामनन्यभाक् भजनैकप्रयोजनो भजते चेत् साधुरेव सः वैष्णवाग्रेसर एव
स मन्तव्यः बहुमन्तव्यः, पूर्वोक्तैः सम इत्यर्थः । कुत एतत् ? सम्यग्व्यवसितो हि सः, यतोऽस्य
व्यवसायः सुसमीचीनः; भगवान् निखिलजगदेककारणभूतः परं ब्रह्म नारायणश्चराचरपरितस्मत्स्वामी मम
गुरुर्मम सुहृत् मम परमं भोग्यमिति सर्वैर्दुष्प्रापोऽयं व्यवसायस्तेन कृतः, तत्कार्यं चानन्यप्रयोजनं निरन्तरं
भजनं तस्यास्ति, अतः साधुरेव बहुमन्तव्यश्च; अस्मिन् व्यवसाये तत्कार्यं चोक्तप्रकारभजने सम्पन्ने सति
तस्याचारव्यतिक्रमः स्वल्पवैकल्यमिति न तावताऽनादरणीयः, अपितु बहुमन्तव्य एवेत्यर्थः ॥ ३० ॥

४ वे. ता. चं.—एवं समाश्रयणस्वीकारे जाल्याद्यप-
कर्षोऽकिञ्चित्कर इत्युक्तम्; तत्र चोपरि वृत्तापकर्षोऽप्यकिञ्चि-
त्कर इत्युच्यते 'अपि चेत्' इति श्लोकेनेत्यभिप्रायेणाह तत्रा-
पीति । ब्राह्मणाद्याचारः शूद्रादेर्धर्मः, शूद्राद्याचारश्च ब्राह्मणादेः;
एवं ब्राह्मणस्य निषिद्धं मधुमांसादिकं शूद्रस्य न निषिध्यते;
शूद्रस्य निषिद्धं च कपिलाक्षीरादिकं ब्राह्मणस्य प्रशस्तम्; अतः
स्वजातिनियमाद्यपेक्षया दुराचारत्वं दोष इत्यभिप्रायेणाह तत्र
तत्रेति । विहिताकरणं निषिद्धकरणं चेत्युभयमपि दुराचार
इति ज्ञापनाय उपादेयः परिहरणीयश्चेत्युक्तम् । अत्र
'चेत्' इत्यस्य नैरर्थक्यादिरिहाराय दुराचारोऽपि भजेत चेदि-

त्यन्वयः प्रदर्शितः । उक्तप्रकारेणेति—सततकीर्तनादिने-
त्यर्थः । प्रकरणविशेषतोऽनन्यभागित्यस्यार्थो भजनैकप्रयो-
जन इति । तेनैव देवदेवतान्तरभजनप्रसङ्गो दूरनिरस्तः । यथो-
च्यते—'ब्रह्माणं शितिकण्ठं च याश्चान्या देवताः स्मृताः ।
प्रतिबुद्धा न सेवन्ते यस्मात्परिमितं फलम्' [म. भा. १२।
३४१।३६] इति । ननु 'आचारप्रभवो धर्मो धर्मस्य प्रभु-
रच्युतः' [म. भा. १३।१४९।१३७] 'आचारहीनं न पुनन्ति
वेदाः' [वा. स्मृ. ६।३] 'सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हः
सर्वकर्मसु' [द. स्मृ. २।२२] इत्यादिषु सत्सु दुराचारस्य
केनाकारेण साधुत्वमित्यत्राह—वैष्णवाग्रेसर इति । अन-

१ दुष्टः आचारो यस्य स दुराचारः, सु अत्यन्तं दुराचारः सुदुराचारः । 'स्वत्यतीव च निर्भरे' (अ. को. ३।४।२) । अन्यं
देवं अन्यत्प्रयोजनं च न भजत इत्यनन्यभाक् । सुप्युपपदे 'भजो णिवः' (अष्टा. ३।२।६२) । दुराचारोऽपि मद्भक्तश्चेत्साधु-
रित्येके । मद्भक्तो दुराचारश्चेदपि साधुरित्यपरे । तदविमृष्टविधेयांशतापत्तेः, 'क्षिप्रं भवति धर्मात्मा' इत्यग्निमोक्तिस्वारस्यभङ्ग-
प्रसङ्गाच्च नातीव ह्ययम् ॥ नन्वेवं दुराचारस्यापि साधुत्वे 'आचारः परमो धर्मः सर्वेषामिति निश्चितम् । हीनाचारपरीतात्मा त्रेत्य
चेह च नश्यति ॥ नैनं तपांसि न ब्रह्म नामिहोत्रं न दक्षिणा । हीनाचारमितो हीनं तारयन्ति कथञ्चन ॥ (व. ध. सू. ६।१-२)
'सर्वांगमानामाचारः प्रथमं परिकल्पते । आचारप्रभवो धर्मो धर्मस्य प्रभुरच्युतः ॥ (म. भा. १३।१४९।१३७) इत्यादीनि
परश्रुतानि शास्त्राणि दत्तजलाञ्जलिनि भवेयुः, भक्तैरपि 'अर्हिसासत्यशौचदयास्तिक्यतादिचारित्राणि परिपालनीयानि' (ना. भ.
सू. ७८) इत्यनुशासनं च विशस्तितं स्यादिति चेत्, सत्यमेव । किन्तु नात्र दुराचारस्य साधुत्वेन मन्तव्यता विधीयते, अपि
तु दुराचारोऽप्यचिरादेव भक्तिमहिम्ना समूलकाषं कषितदुर्वासनावेशः साधुतामाप्त्येदेति निश्चयात् सेत्स्यन्त्यपि तस्य साधुता
सिद्धवद्द्वयपदिश्यत इति ज्ञेयम् । तथा च 'क्षिप्रं भवति धर्मात्मा' (९।३१) इति समनन्तरमेव गीतमपि सङ्गच्छते । इदयते
चैवं निश्चितत्वेनाध्यवसितानामर्थानां सिद्धक्वन्मनमनेकत्र । यथा द्रोणोऽर्जुनं कृत्रिमभासाशिरश्छेदने नियुज्य 'तस्मिन् कर्मणि
संसिद्धे पर्यवजत पाण्डवम् । मेने च दुपदं सङ्गृहे सानुबन्धं पराजितम्' ॥ (म. भा. १।१८।७।२२) 'कुद्धमाधिरर्थिं दृष्ट्वा
सुत्रास्तव विशांपते ! । भीमसेनममन्यन्त वैश्वानरमुखे हुतम् ॥ (म. भा. ७।३२।६) इत्यादौ ॥ भगवद्भजनस्य समूलदुरितवि-
नाशकर्तृत्वं च 'केचित्केवलया भक्त्या वासुदेवपरायणाः । अयं धुन्वन्ति कालस्त्र्येन नीहारमिव भास्करः' ॥ (भाग. ६।१।१५)
इत्यादौ द्रष्टव्यम् ।

न्यभजनं वैष्णवाग्रेसरत्वे प्रयोजकम् । ननु 'साधवः क्षीणदोषाः स्युः सच्छब्दः साधुवाचकः । तेषामाचरणं यत्तु सदाचारः स उच्यते' [वि. पु. ३।१।१३] इति भगवत्पराशरवचनात् क्षीणपापानां च कृष्णभक्तिस्मरणात्साधुशब्दोऽत्र कथं वैष्णवाग्रेसरपर उक्तः ? आचारश्चैतस्य शिष्टापरिग्रहादसाधुत्वमेवेत्यत्रोत्तरं 'मन्तव्यः' इत्युच्यते इति दर्शयति बहुमन्तव्य इति । अर्थसिद्धबोद्धव्यतामात्रकथनं निरर्थकम् ; सम्पूर्वस्य मनिधातोश्च बहुमतिरर्थः उपसर्गार्थाश्च धातुलीना इति भावः । अपरिग्रहे सति खल्वसाधुत्वशङ्का, न तु सोऽस्तीत्याह— पूर्वोक्तैः सम इति । "विष्णुरेव भूत्वा" [यजुः २।१।३।१६] इत्यादौ साम्येऽप्येवकारः प्रयुज्यते इति भावः । पूर्वोक्तैर्महात्मभिरित्यर्थः ।

ननु स्वाचारदुराचारयोः पुष्कलविकलोपाययोर्न तावदुपायतः साम्यम् ; तत एव न फलतोऽपीति शङ्कायां 'सम्यक्' इत्यादिकमवतारयति— कुत एतदिति । यत् इति— हिर्हेताविति भावः । व्यवसायस्य समीचीनतां प्राधान्यतोऽप्यवसेयविषयविशेषेण विशदयति— भगवानिति । भगवान्-उभयलिङ्गकः । निखिलजगदैककारणभूत इत्यनेन ब्रह्मत्वसाधकं श्रौतं लक्षणमुक्तम् ; तेन ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम् [९।१३] इति पूर्वोक्तं च स्मारितम् । सामान्यशब्दस्य विशेषे पर्यवसानं 'नारायणपरं ब्रह्म' [म. ना. ९।४।तै. ना. ६।११] इत्यादितत्त्वनिर्णायकवाक्यं चाभिप्रेत्य परं ब्रह्म नारायण इत्युक्तम् । 'चराचरपतिः' "पतिं विश्वस्यात्मेश्वरम्" [तै. ना. ६।११] "पतिं पतीनाम्" [श्वे. उ. ६।७] इत्यादि द्रष्टव्यम् । एवं परत्वव्यवसायः, अथ सौलभ्याध्यवसायः अस्मत्स्वामीति । नह्यहं तद्विभूते-

र्वहिर्भूतः; स्वशेषभूतं मामसौ स्वयमेव लब्धुमुपक्रान्त इति भावः । एवं पदद्वयेन सांख्यिकः सम्बन्धो दर्शितः । अत्यन्तमूर्खस्य मम सम्यग्ज्ञानप्रदायी महोपकारकोऽयमित्यभिप्रायेण मम गुरुरित्युक्तम् । अनन्तमहापराधशालिनि मय्यपि शोभनहृदयोऽयमित्यभिप्रायेण मम सुहृदित्युक्तम् । अतिक्षुद्रुःखमिश्रनश्वरसुखकणसङ्गिनो मे निरतिशयनिर्दोषनित्यसुखसामारं स्वात्मानं प्रकाशितवानित्यभिप्रायेण मम परं भोग्यमित्युक्तम् । गुरुत्वसुहृत्त्वे प्रापकत्वार्थे; भोग्यत्वं तु प्राप्यत्वार्थम् । सर्वैर्दुष्प्राप इत्याचारबहुलेष्वपि तादृशो व्यवसायो न दृश्यते; आकरेऽपि शिलाशकलमनुपादेयम्; अवकरेऽपि रत्नमादरणीयमिति भावः । 'बहूनां जन्मनामन्ते' [७।१९] इति हेतुविधो व्यवसाय उक्तः । स्मरन्ति च श्रीपौष्करे— 'ये जन्मकोटिभिः सिद्धाः' 'अनेकसंसारचिते चिते पापसमुच्चये' 'नास्ते क्षीणे जायमानेऽत्र संस्थितिः' इति । श्रीशुकं प्रति जनकश्चाह 'ज्ञानं च व्यवसायश्च द्वौ परप्रतिपादकौ । व्यवसायादृते ब्रह्म नासादयति तत्परम्' [म. भा. १२।३२६।४०] इति । व्यवसायमात्रेण कथं भजमानैः समानत्वं ? इत्यत्राह— तत्कार्यं चेति । 'भजते माम्' इत्यत्र व्यवसायोऽन्तर्गतः, व्यवसित इत्यत्राप्यर्थाद्भजनम् ; अनन्यभजनमूलबहुमन्तव्यत्वहेतुतया हि व्यवसायोऽयमुक्त इति भावः । अविकलानुष्ठायावद्विकलानुष्ठायी कथं बहुमन्तव्यः ? इत्यत्राह— अस्मिञ्चेति । तादृशे पुरुषे स्वल्पवैकल्यनिमित्तोऽनादर एव महापराधः स्यादिति भावः । 'स्मृतः सम्भाषितो वापि पूजितो वा द्विजोत्तम !' 'स च पूज्यो यथा ह्यदम्' [गा. पू. २।१९] इत्यादिप्रमाणसूचनाभिप्रायेण निगमयति अपितु बहुमन्तव्य एवेति ॥ ३० ॥

९ आ. मा. भा.— न भवत्येव प्रायस्तद्भक्तः सुदुराचारस्तथापि बहुपुण्येन यदि कथञ्चिद्भवति तर्हि साधुरेव स मन्तव्यः ॥ ३० ॥

६ ज. प्र. दी.— 'अपि चेत्' इत्यादिना भक्तेः प्रशंसा क्रियते । तत्र विष्णुभक्तेः सुदुराचारेणैकत्र समावेशप्रतीतौ यथा- बवाचष्टे— न भवत्येवेति ॥ ३० ॥

७ ह. पै. भा.— सुदुराचारोऽपि मामीश्वरं भजते चेदन्यं न भजतीत्यनन्यभाक् साधुरेव धार्मिक एव स मन्तव्यो बोद्धव्यः । हि यस्मादर्थे । सम्यक्शोभनं व्यवसितो निश्चितस्तस्माद्धार्मिक एव स मन्तव्य इत्यभिप्रायः ॥ ३० ॥

८ वै. ब्र. गि.— ननु दुर्दृष्टसृष्टतयोस्त्वद्भक्तिसाम्येऽपि साधुत्वासाधुत्ववैषम्यसत्त्वात्कथमुच्यते 'ये भजन्ति... मयि ते तेषु चाप्यहम्' [९।२९] इति तेषां तुल्यवद्भक्तिः ? तत्राह— अपीति । श्रुतिस्मृत्यादिष्वनुपदिष्टप्रायश्चित्तोऽपि पापिष्ठः सुदुराचारः, अत एव पापापनोदकत्वेन भजनीयस्यान्यस्याभावादनन्यभाक् ; एवंविधोऽपि मां भजते चेत् स साधुरेव, न पापिष्ठः; मद्भजनैव तस्य कृतप्रायश्चित्त्वात् । तथा स मन्तव्यः सर्वैर्बहुमन्तव्यः, संन्यवहार्य इति यावत् । हि यस्मात् स दुराचारः सम्यग्व्यवसितः 'भगवान्वासुदेव एव

म शरणम्' इति शोभनमध्यवसायं कृतवान् । अत्र साधुरेवेत्येवकारेण 'प्रायश्चित्तैरपैत्येनो यदज्ञानकृतं भवेत् । कामतो व्यवहार्यस्तु वचनादिह जायते' [या. स्मृ. ३।२२६] इति स्मृतोर्ज्ञानकृतस्थले प्रायश्चित्तैर्लोकव्यवहार्यत्वमात्रम्, न तु पापक्षयः । द्वे हि पापस्य शक्ती— नरकोत्पादिका व्यवहारनिरोधिका चेति । तत्रेतरशक्यविनाशोऽपि व्यवहार्यत्वनिरोधकशक्तेर्विनाश इति विज्ञानेश्वरायुक्तार्थस्य भगवद्भजनरूपप्रायश्चित्ते सम्बन्धो नास्तीति दर्शितम् ॥ ३० ॥

९ व० त० दी०— तत्र भक्तिमत्त्वं नाधिकार- (रि)-विशेषणं, अन्यत्रापि दर्शनात् ; इत्यभिप्रायेण 'अपि-चेत्' इति भगवान् महापतितपावनत्वं च स्वस्य दर्शयति । सुदुराचारः अनाचार्यपि चेन्मां भजते स साधुरेव सर्वैर्मन्तव्यः । महापतितोऽपि चेन्मामनन्यभाक् नान्यदेवं भजते सेवते च । सेवा च तत्प्रवणचेतोरूपा 'मानसी सा परा मता' इत्युक्ता, तद्भाववान् सः साधुर्वैष्णवाग्रगण्य एव मन्तव्यः 'विप्रात् द्विषङ्गुणयुक्ताद्गविन्दनाभपा-दारविन्दविमुखात् श्वपचं वरिष्ठम्' इति [७।१।१०] भागवतवचनात् । कुत एवं तत्राह—हि यतः सम्यग्व्यवसितः स माहात्म्यं ज्ञात्वाऽज्ञात्वा वा भगवति चित्तप्रावण्यकरणे निश्चितः (निरतः) ॥ ३० ॥

१० पु. अ. त.— ननु ये त्वां भजन्ति तेषु चेत्वं तिष्ठसि, कथं तदा ते विषयाद्यभिभूता भवन्ति ? इत्यत आह—अपीति । चेत् सुदुराचरोऽपि, अनन्यभाक् मां भजते स साधुरेव मन्तव्यः । अत्रार्यं भावः— विषयादिमहा-प्रापौघाच्चणशीलस्तन्निवृत्तिनिमित्तान्यदेवभजनप्रायश्चित्ता-दियर्माह्वयज्ञानेन अन्यभजनरहितस्तत्यागाशक्तस्त्यक्तु-

कामः स्वदैन्याविभविन यो मां भजते स साधुरेव मान्यः । त्वयेति शेषः । 'अपि चेत्' इत्यनेन तादृशाचारस्यानन्य-भजनत्वे दुर्लभत्वं ज्ञापितम् । कुतः ? इत्यत आह—सम्यग्व्य-वसितः स पूर्वोक्तः सम्यग्ध्यवसायं निश्चयं यतः कृतवान् ; यन्मम महापातकनिवारकः श्रीकृष्णं विना नान्य इति । हीति निश्चयार्थम् । अत्र सन्देहो नास्तीत्यर्थः ॥ ३० ॥

११ नी० भा० दी०— भक्तेर्माहात्म्यमाह—अपि चेदिति । अत्यन्तपापिष्ठोऽपि मां यद्यनन्यचेताः सन् भजते, तथापि स साधुरेव मन्तव्यः । हि यतः स सम्यग्व्यवसितः सम्यग्वृत्तः ॥ ३० ॥

क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं निर्गच्छति ।

कौन्तेय ! प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति ॥ ३१ ॥

१ शां. भा.— उत्सृज्य च बाह्यां दुराचारतामन्तस्सम्यग्व्यवसायसामर्थ्यात्— क्षिप्रं शीघ्रं भवति धर्मात्मा धर्मचित्त एव । शश्वन्तित्यं शान्तिं चोपशमं निर्गच्छति प्राप्नोति । शृणु परमार्थं कौन्तेय ! प्रतिजानीहि निश्चितां प्रतिज्ञां कुरु, न मे मम भक्तो मयि समर्पितान्तरात्मा मद्भक्तो न प्रणश्यतीति ॥ ३१ ॥

२ आ. शां. व्या.— हेत्वर्थमेव प्रपन्नयति— उत्सृ- ज्येति । भगवन्तं भजमानस्य कथं दुराचारात् परित्यक्ता भवति ? इत्याशङ्क्याऽऽह— क्षिप्रमिति । सति दुराचारे कथं धर्मचि-

तत्त्वं ? तदाह—शश्वदिति । उपशमो दुराचारादुपरमः । किमित्ति त्वद्भक्तस्य दुराचारादुपरतिश्च्यते ? दुराचारेपहतचेतस्तथा किमित्यसौ न नङ्गवति ? इत्याशङ्क्याऽऽह— शृण्विति ॥ ३१ ॥

१ निर्गच्छतीति - निपूर्वस्य गच्छतेः प्रास्यर्थे प्रयोगो दृश्यतेऽन्यत्रापि—'वीणावादनतत्त्वज्ञः श्रुतिजातिविशारदः । तालज्ञश्चा-प्रयासेनमोक्षमार्गं निर्गच्छति ॥' (याज्ञ.स्मृ. ३।१।१५) इत्यादौ ॥ अत्रेदं बोध्यम्— भगवान् स्वप्रतिज्ञामुल्लङ्घ्यापि भक्तप्रतिज्ञापा-लनमेव बहु मन्यते । तथा हि 'अयुध्यमानः सङ्ग्रामे न्यस्तशस्त्रोऽहम्—' (म. भा. ५।७।६) इति प्रतिज्ञायामपि भीष्म-प्रतिज्ञापालनार्थं 'क्षुरान्तमुद्यम्य भुजेन चक्रं रथादवप्लुत्य विसृज्य बाह्यान् । संकम्पयन् गां वरणैर्महात्मा वेगेन कृष्णः प्रससार भीष्मम् ॥' (म. भा. ६।५।८९) इति श्रूयते । कीर्तितं च भीष्मेणापि 'स्वनिगममपहाय सत्प्रतिज्ञामृतमधिकर्तुमवप्लुतो रथस्थः । घृतरथचरणोऽभ्ययाच्चलद्गुह्रिरिव हन्तुमिमं गतोत्तरीयः ॥' (भाग. १।९।३७) इति ॥ अत एव स्वप्रतिज्ञां त्यजता विधिनिषेधातीतेन चात्मना प्रतिज्ञाते न तथा केऽपि विश्वसेयुरित्याशङ्क्य प्रतिज्ञातव्यार्थस्य निस्सन्दिग्धतां ख्यापयितुं 'तां न देवा न गन्धर्वा नासुरैरगराक्षसाः । उत्सहन्तेऽन्यथा कर्तुं प्रतिज्ञां सव्यसाचिनः ॥' (म. भा. ७।७।१४) इति पिप्रतिष्ठापणशक्तं, भक्तोत्तमं सत्यप्रतिज्ञामर्जुनमेव प्रेरयति— त्वमेव प्रतिज्ञां कुर्वति । कौन्तेयेत्यनेन च मातामहकुलं गतेन त्वया प्राक् ब्राह्मणाम्प्रे 'अहं प्रजां त्वां भगवन्नक्षिष्ये दीनयोरिह । अनिस्तीर्णप्रतिज्ञोऽग्निं प्रवेक्ष्ये हतकल्मषः ॥' (भाग. १।०।८।३०) इति यत् प्रतिज्ञातं तदतिदुष्करमपि यथा मया पारितं; तथैवेदानीमपि पारयितुं कृतपरिकर एवास्मि, मा भैषीरिति निर्गूढं सूचयतीति विभावनीयम् ॥

वामनस्तु कौन्तेयेत्यामन्त्रणस्यैवं भावमाह—

कुन्त्यां परेण जनितोऽसि तथापि भक्त्या मामीश्वरं गमितवानसि सारथित्वम् ।

दुर्योधनस्तु नचिराद्दूतराष्ट्रजोऽपि पश्य प्रणाशमुपयास्यति भक्तिबाह्यः ॥ इति ।

भक्तानामपि भोगैकनाश्यप्रारब्धफलानुभवरूपो नाशोऽस्त्येव, अतो न नश्यतीत्यनुक्त्वा न प्रणश्यतीत्युक्तमित्युपन्यासदर्पणे ।

— अविगीता ।

३ रा. भा.— ननु “ नाविरतो दुश्चरितान्नाशान्तो नासमाहितः । नाशान्तमानसो वापि प्रज्ञानेनेन-
माप्नुयात् ” [कठो. २।२३] इत्यादिश्रुतेः आचारव्यतिक्रम उत्तरोत्तरभजनोत्पत्तिप्रवाहं निरुणद्धी-
त्यत्राह— क्षिप्रमिति । मत्प्रियत्वकारितानन्यप्रयोजनमद्भजननेन विधूतपापतयैव समूलोन्मूलितरजस्तमो-
गुणः क्षिप्रं धर्मात्मा भवति क्षिप्रमेव विरोधिरहितसपरिकरमद्भजनैकमना भवति; एवंरूपभजनेनैव हि
' धर्मस्यास्य परन्तप ! ' [९।३] इत्युपक्रमे धर्मशब्दोदितां शश्वच्छान्तिं निगच्छति शाश्वतीमपुनरावर्तिनीं
मत्प्राप्तिविरोध्याचारनिवृत्तिं गच्छति; कौन्तेय ! त्वमेवास्मिन्नर्थे प्रतिज्ञां कुरु मद्भक्तानुपक्रान्तो विरोध्याचार-
मिश्रोऽपि न नश्यति; अपितु मद्भक्तिमाहात्म्येन सर्वं विरोधिजातं नाशयित्वा शाश्वतीं विरोधिनिवृत्ति-
मधिगम्य क्षिप्रं परिपूर्णभक्तिर्भवति— इति ॥ ३१ ॥

४ वे. ता. चं.— अस्त्वन्येषां बहुमन्तव्यः; स्वस्य तु
कार्यासिद्धिरिति शङ्कापूर्वकमनन्तरलोकोकमवतारयति— ननु
नाविरत इति । न केवलं प्राप्तिमात्रनिषेधः श्रुतौ; अपितु
प्रज्ञानस्यापि निषेधोऽभिप्रेत इत्यभिप्रायेणोक्तम् उत्तरोत्तर-
भजनोत्पत्तिप्रवाहं निरुणद्धीति । तथाचोच्यते— 'पापं
प्रज्ञां नाशयति क्रियमाणं पुनः पुनः । नष्टप्रज्ञः पापमेव पुनरा-
रभते द्विज ! (नरः) ' [म. भा. ५।३५।११;६१]
इति । प्रतिबन्धकरजस्तमोमूलभूतपापनिरासाय ह्याचारः ;
तस्मिंश्च पापे मद्भजननेन विनिवृत्ते सति नोपासनप्रतिबन्ध इत्य-
भिप्रायेणाह मत्प्रियत्वेति । विकलस्य विलम्बशङ्काप्रतिक्षेपार्थः
क्षिप्रशब्दः । धर्मशब्दोऽत्र प्रकरणान्नन्यभजनपरः । आत्मश-
ब्दश्च तत्करणभूतमनोविषयः । 'अनन्यमनसः' [९।१३] 'मन्मना
भव' [९।३७] इति हि पूर्वापरम् ; भजनमेव कथं भजनोत्पत्ति-
प्रतिबन्धकनिवर्तकमिति चेत् तत्र, परिपूर्णभजनस्य साध्यत्वात्;
भक्त्युपक्रमस्य च हेतुत्वात् तदेतदाह— क्षिप्रमेवेत्यादिना ।

नन्वत्र धर्मशब्दो वर्णाश्रमधर्ममात्रपरः किं न स्यात् ? इत्य-
त्राह एवं रूपेण । सामान्यशब्दस्य प्राकरणीकविशेषविषय-
त्वमेव न्याय्यम् ; प्रयुक्तश्चायमेव शब्दः प्रक्रमे भजनरूपविशेष-
विषयतयेति भावः । अस्तु भजनप्रभावात्पापनिवृत्तिः ; तथापि
परितापरहितबुद्धिपूर्वानुष्ठानदुराचारसन्तानः कथं न प्रतिबन्धक
इत्यत्रोत्तरं शश्वच्छान्तिं निगच्छतीति । मत्प्राप्तिवि-
रोध्याचारनिवृत्तिमिति प्रकरणविशेषतः शान्तिशब्दार्थः ।

५ आ. मा. भा.— कुतः ? क्षिप्रं भवति धर्मात्मा । देवदेवांशादिष्वेव च तद्भवति । उक्तं च
सामवेदे शाण्डिल्यशाखायाम्— “ नाविरतो दुश्चरितान्नाभक्तो नासमाहितः । सम्यग्भक्तो भवेत्
कश्चिद्वासुदेवेऽमलाशयः ॥ देवर्षयस्तदंशाश्च भवन्ति कच ज्ञानतः ” इति । अतोऽन्यः कश्चिद्भवति
चेत् दाम्भिकत्वेन सोऽनुमेयः । साधारणपापानां सत्सङ्गान्महत्यपि कथञ्चिद्भक्तिर्भवति ।
साधारणभक्तिर्वैतरेषाम् ।

६ ज. प्र. दी.— बहुपुण्येन स्वयोग्यादधिकेनार्जितेन
'सम्यग्व्यवसितो हि सः' [९।३०] इति हेतोर्दकत्वात् 'क्षिप्रं'
इत्यादि व्यर्थमित्यत आह— कुत इति । सम्यग्व्यवसाय-
वत्त्वेऽपि सुदुराचारः कुतः साधुर्मन्तव्य इति शङ्कार्थः । सम्यग्व्य-
वसायवत्त्वात्क्षिप्रं भवति धर्मचित्तः । यदेतद्भक्तेः सुदुराचारेण

'प्रतिजानीहि' इत्यत्र ज्ञानमात्रविधायुपसर्गस्य नैरर्थक्यात्
'वास्तोष्पते प्रतिजानीह्यस्मान्' ऋक्सं. ५।४।२।१।१]
इत्यादिष्वगत्या नैरर्थक्यस्वीकारादत्र च ज्ञानविधेः प्रयोजना-
भावात् , प्रतीयमानप्रतिज्ञार्थस्यात्यन्तनिर्णीतत्वव्यापकतया-
ऽपेक्षितत्वाच्चाह कौन्तेय त्वमेवास्मिन्नर्थे प्रतिज्ञां कुर्विति ।
'प्रतिजानीमि' इति स्वप्रतिज्ञानादपि 'प्रतिजानीहि' इति श्रोतु-
रेव प्रतिज्ञाविधानमत्यन्तस्थैर्याभिप्रायमिति व्यञ्जनायोक्तं
त्वमेवेति । 'न मे भक्तः प्रणश्यति' इत्ययं प्रतिज्ञाविषय
इति ज्ञापनाय अस्मिन्नर्थे इत्युक्तम् । परिपूर्णोपासकस्य
नाशप्रसङ्गाभावात् 'अपि चेत्सुदुराचारः' [९।३०] इत्युक्त-
विषयत्वाच्चाह मद्भक्तानुपक्रान्तो विरोध्याचारमि-
श्रोऽपीति । उपक्रान्तभक्तिरपि हि भक्त इत्युच्यते । भक्तस्य
नाशनिषेधः 'शश्वत्' इत्याद्युक्ततत्प्रतिकूलनाशमुखेन परिपूर्ति-
पर्यवसित इत्यभिप्रायेणाह अपित्विति । अत्रोपरिचारादि-
वृत्तान्तो प्राह्यः । यथोपरिचरो भगवद्दर्ममास्थितः कदाचिद्दे-
वानामृषीणां च विशादेऽपि पिष्टपश्वादि भृगवादिमहर्षिर्विहृद्धम-
नृतमभिधाय निपतितः क्षिप्रं भगवतोदस्तः [म. भा. १।२।३७] ;
यथा च 'उपमानमशेषाणां साधूनां यः सदाऽभवत्' [वि. पु.
१।१९।१५] इति प्रसिद्धः प्रह्लादः कदाचिद्भगवन्तं प्रतियोद्धुं
प्रवृत्तः शीघ्रं प्रत्यबुध्यत; यथा च पा पिष्टः क्षत्रबन्धुर्भगवन्नाम-
प्रभावादनन्तरजन्मनि जार्तिं स्मरन् जातनिर्वेदो भगवन्तं शरण-
मुपसङ्गम्य ह्यमुच्यत [वि. घ. अ. ९.७] । इतिशब्दस्य 'अस्मि-
न्नर्थे' इत्यनेनान्वयः ॥ ३१ ॥

सहैकत्र कचिदवस्थानमङ्गीकृतं तदपि न मनुष्यविषयमित्याह-
देवेति । देवाश्चन्द्रादयः, तदंशाः सुमीवादयः । आदिपदेन विश्वा-
मित्रादीनामृषीणां ग्रहणम् । एतच्च देवदेवांशादिष्वेव विषयेषु
भवतीति योजना । कुतः ? इत्यत आह— उक्तं चेति ।
दुश्चरितादविरतो यः कश्चित्सोऽमलाशयो भूत्वा वासुदेवे सम्य-

भक्तो न भवेत्, तथाऽभक्तः श्रवणकीर्तनादिभक्तिलिङ्गरहितः, एवमसमाहितो विषयविक्षिप्तमनाश्च । देवादयश्च कचिदेवम्भूता अपि सम्यग्भक्ता भवन्ति । कुतः? ज्ञानतः सम्यग्व्यवसायत्वात् । ननु देवादिभ्योऽन्योऽपि सुदुराचारस्तद्भक्तो दृश्यते, शङ्खचक्राङ्कितबाहुमूलत्वादिलिङ्गवत्त्वात् । कथमेतत् ? इत्यत आह— अतोऽन्य इति । भवति चेत्सुदुराचारोऽपि भक्तिलिङ्गवानिति शेषः ।

मा भूत्सुदुराचारो भक्तः, मध्यमदुराचारस्तु तथाविधः कथं ? इत्यत आह— साधारणेति । महतीति । वक्ष्यमाणसाधारणभक्तिव्यवच्छेदार्थं सुदुराचाराणामपि भगवत्प्रेम्णोऽनुभवसिद्धत्वात्कथं दाम्भिकत्वानुमानं ? इत्यत आह— साधारणेति । अल्पेत्यर्थः । प्रेमानुभवाभावेऽनुमानमुक्तम् । महाभक्त्यभावविषयं वेति भावः ।

५ आ. मा. भा.— ‘स शठमतिरूपयाति योऽर्थतृष्णां तमधमचेष्टमवैहि नास्य भक्तिम्’ इति श्रीविष्णुपुराणे [३।७।३०] ‘सा श्रद्धधानस्य विवर्धमाना विरक्तिमन्यत्र करोति पुंसः’ इति च । ‘वेदास्त्वधीता (वेदाः स्वधीताः) मम लोकनाथ ! तप्तं तपो नानृतमुक्तपूर्वम् । पूजां गुरुणां सततं करोमि परस्य गुह्यं न च भिन्नपूर्वम् ॥ गुप्तानि चत्वारि यथागमं (यथं) मे शत्रौ च मित्रे च समोऽस्मि नित्यम् । तं चापि (चादि-) देवं शरणं (सततं) प्रपन्नमेकान्तभावेन भजा—(वृणो)—म्यजस्रम् ॥ एतैरुपायैः (एभिर्विशेषैः) परिशुद्धसत्त्वः कस्मान्न पश्येयमनन्तमेन—(ईश—)म्’ इति मोक्षधर्म [म. भा. १२।३३५।३, ४, ५] । आचारस्य ज्ञानसाधनत्वोक्तेश्च; ज्ञानाभावे सम्यग्भक्त्यभावात् । तथा हि गौतमखिलेषु—“ विना ज्ञानं कुतो भक्तिः कुतो भक्तिं विना च तत् ” इति । ‘भक्तिः परेशानुभवो विरक्तिरन्यत्र चैतन्निकमेककालम्’ इति च भागवते [११।२।४२] ॥ ३१ ॥

६ ज. प्र. दी.— सुदुराचारोऽपि भक्तिलिङ्गवान्महाभक्त एवास्तु, किं दाम्भिकत्वादिकल्पनया ? इत्यत आह— स इति । शठमतिः दम्भबुद्धिः । महाभक्तेर्दुराचारोपशमहेतुत्वोक्तेश्च न तयोरेकत्र समावेश इत्याह— सेति, हरिभक्तिः । इतश्चैवमित्याह— वेदा इति । मम मया । परस्य गुह्यं न च भिन्नपूर्वं पिशुनत्वं नाचरितम् । उपस्थमुदरं पाणिर्वागिति चत्वारि । मे

मया । एकान्तभावेन नियतमनसा । सत्त्वमन्तःकरणम् । कारणसामग्र्यां सत्यां कार्यानुदयो ह्याश्वर्थहेतुः । नन्वाचारस्य ज्ञानसाधनत्वोक्त्या दुराचाराणां ज्ञानाभावः सिध्यति, महाभक्त्यभावस्तु कुतः ? इत्यत आह— ज्ञानेति । कुत एतत् ? इत्यत आह— तथा हीति । भक्तिज्ञानयोरविनाभूतत्वाच्च तदभावे तदभावसिद्धिरित्याह— भक्तिरिति ॥ ३१ ॥

७ ह. पै. भा.— क्षिप्रं शीघ्रं भवति जायते धर्मात्मा धर्मस्वरूपः शश्वन्नित्यां शान्तिं मोक्षलक्षणं निगच्छति प्राप्नोति ॥ ३१ ॥

८ वें. ब्र. गि.— न केवलं मद्भजनादुराचारस्य पापक्षयमात्रम्, किन्तु ज्ञानद्वारा मोक्षश्चेत्याह— क्षिप्रमिति । मद्भजनक्षीणपापः सुदुराचारः तन्महिम्ना क्षिप्रं शीघ्रमेव धर्मात्मा ‘धर्मस्यास्य परन्तप !’ [९।३] इत्यध्यायोपक्रमोक्तज्ञानरूपधर्मे आत्मा चित्तं यस्य स धर्मात्मा ज्ञानी भवति । ततः शश्वच्छान्तिं शाश्वतिकीमवियानिष्टतिरूपां शान्तिं मुक्तिं निगच्छति प्राप्नोति । यद्यस्मिन्नर्थे कुमीमां-

सकाः केचित्पापिष्ठा विप्रतिपद्येरन्, तन्निरासाय भेरीवादनपूर्वकं त्वमेव तेषां पुरतः प्रतिज्ञां कुर्विति कुपित इवाह भगवान्भक्तवत्सलः— कौन्तेयेति । मे मम वासुदेवस्य भक्तो दुराचारोऽपि न प्रणश्यति, किन्तु क्रुतार्थ एव भवतीति सावज्ञं सगर्वं च प्रतिजानीहि; निदर्शयस्व चाजामिलादीनित्यर्थः ॥ ३१ ॥

९ व० त० दी०— ननु नीचजातिमानसम्यग्व्यवसायमात्रेण कथं साधुर्मन्तव्यस्तत्राह— क्षिप्रमिति । सत्यमुक्तं नीचजातिस्तत्र विरोधिनीति परं तदुत्तरभजनमहिम्ना निर्मूलमुन्मूलितजातिपापः सन् धर्मात्मा भवति एवं स्वरूपभजनेन शश्वच्छान्तिमपुनरावर्तिनीं मत्प्राप्तिं विरुद्धाचारनिवृत्तिं याति हे कौन्तेय ! त्वमस्मिन्नर्थे मे प्रतिज्ञां जानीहि । ‘न मे भक्तः प्रणश्यति’ इति त्वं वा सभायां गत्वा प्रतिज्ञां कुरु, न मे भगवतो भक्तो दोषैः पराभूतो भवाम्बुधौ निमज्जति, किन्तु परां गतिं याति । अनेनातितामसानां राजसानां महापतितानां च स्वसम्बद्धानां च पावने निरोधने च स्वसमर्थत्वं स्वस्य कृपालोः पुरुषोत्तमस्य दर्शितम् । अतएव— ‘सर्वोद्धारप्रयत्नात्मा कृष्णः प्रादुर्बभूव ह’ इति निरूपितं निबन्धे; ‘ये भक्ताः शास्त्ररहिताः स्त्रीशूद्रद्विजबन्धवः । तेषामुद्धारकः कृष्णः पुरुषोत्तम एव हि’ इति च ॥ ३१ ॥

१० पु. अ. त.— एवं प्रवृत्तस्य दुराचारादिकं नश्यतीत्याह— क्षिप्रमिति । क्षिप्रं शीघ्रं धर्मात्मा मत्सेवनयोग्यो भवति, ततः शश्वच्छान्तिं शाश्वतीं शान्तिं मद्रूपां नितरां भावात्मरूपेण गच्छति प्राप्नोतीत्यर्थः । तस्मात् हे कौन्तेय मत्कृपापात्र ! तथा दुराचरणशीलेऽपि मद्रूके निर्दोषभावेन

साधुत्वं मत्वा मद्रूके दोषदृष्टिषु प्रतिजानीहि प्रतिज्ञां कुरु; यन्मे भक्तो दुराचारादिदोषैर्न प्रणश्यति; दोषा एव नश्यन्तीत्यर्थः । एवं मद्रूकाधिक्यवर्णनेनाहं तुष्टो भविष्यामीति भावः ॥ ३१ ॥

११ नी० भा० वी०— सम्यगव्यवसितत्वादेव क्षिप्रं शीघ्रं धर्मात्मा भवति, शान्तिं च शश्वत् निगच्छति प्राप्नोति । हे कौन्तेय ! त्वमेव मदाज्ञया प्रतिजानीहि प्रतिज्ञां कुरु, मे मम भगवतो हरेर्भक्तो न नश्यतीति ॥३१॥

भगवद्भजनस्य स्त्रीणामस्पृश्यानां च सर्वेषामप्यधिकारः ।

मां हि पार्थ ! व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः ।

स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥ ३२ ॥

किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ।

अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम् ॥ ३३ ॥

१ पापयोनयः पशुपक्षिसरीसृपादयः, स्त्रिय इत्यज्ञाः, वैश्या इति कृष्यादिकर्मान्तरताः, शूद्रा इति कात्स्न्येन वैदिकक्रियानधिकृताः परतन्त्रवृत्तयश्च, तेऽपि मदाश्रिता मामेव यजन्ते । गजेन्द्रमोक्षणादीनि हि चरितानि परमकारुणिकस्य भगवतः सहस्रशः श्रूयन्ते । किमङ्ग पुनरेताद्विपरीतवृत्तयः ? ॥ केचिदाक्षते—द्विजराजन्यप्रशंसापरमेतद्वाक्यम्, न तु ह्यादिष्वपवर्गप्राप्तितात्पर्येणेति । ते भगवतः सर्वानुप्राहिणीं शक्तिं मितविषयतया खण्डयन्तः, तथा परमेश्वरस्य परमकृपाखल्वमसहमानाः, 'न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः' (१।२९) 'अपि चेत्सुदुराचारः' । (१।३०) इत्यादीन्यन्यानि चैवंप्रकारस्फुटार्थप्रतिपादकानि वाक्यानि विरोधयन्तो निरतिशययुक्तिप्रपञ्चसाधिताद्वैतभगवत्तत्त्वं भेदभङ्गं बलादेवानयन्तोऽन्यांश्चागमविरोधानचेतयमानाः कथमिदं ? कथमिदं ? इति पर्यव्युज्यमाना यदि परमन्तर्गर्भाकृतजाल्यादिमहाग्रहगृहीताविष्टान्तःकरणा मात्सर्यावहित्थलज्जाजिह्वीकृतावाड्मुखदृष्टयः समप्रस्य जनस्यासत्प्रलापिन इति हास्यरसविषयभावमात्मन्यारोपयन्ति । यत्पूर्वैव व्याख्या सर्वस्य करोति शिवम्—इत्याहुरत्राभिनवगुप्तपादाः ॥ पापेन योनिर्धेषाम्, पापा वा योनिर्धेषां ते पापयोनयः । पापेन स्त्रीत्वं वैश्यत्वं शूद्रत्वं च प्राप्ता ये तेऽपि भगवन्तं अनन्यभावेनाश्रित्य मोक्षमामुवन्ति । सति चैवं स्वभावां देव याः स्त्रियो ये च वैश्यादयस्ते भगवदाश्रयेण परां गतिमामुवन्तीति किं वाच्यम् ? इति केचित् ॥

अत्र प्रथमोऽपिशब्दो विशेषमभिधत्ते । तथा हि— कर्मकाण्डे पात्रापात्रविचारो भवति, योगेऽप्यधिकारिभेदव्यवस्थाऽस्ति, ज्ञानकाण्डेऽपि साधनचतुष्टयादिविचारापेक्षाऽस्त्येव । परमिह भक्तिमार्गं तु नापेक्षाऽस्ति कीदृशस्याप्यधिकारस्येति काण्डत्रयेऽप्युपासनाकाण्डस्यालौकिको महिमाऽविस्मरणीय एवेति दर्शयितुमपिशब्दः समुपन्यस्तः । यथा दैवीमीमांसादर्शने एतस्मानविषये— 'अन्यज्ञोऽप्यधिकारी तत्र साम्यात्' (१।३६) इति सूत्रे । एतेन भगवद्भक्तो यः कोऽपि मानवो भगवद्भावभालुकश्चेत्स आश्वेव भगवत्कृपापात्रं भवितुमर्हति; सर्वे भक्ताश्च भगवतः समाना एव, न तत्र जातिवर्णावस्थादि भेदविचारणा भवतीति तद्व्याख्यातारः । सूत्रितश्चायमर्थो देवर्षिणा— 'नास्ति तेषु जातिव्यारूपकुलधनाक्रियादिभेदः । 'यतस्तदीहा' (ना. सू. ७२-७३) इति । शाण्डिल्येनापि— 'आनिन्द्यन्नेन्यधिक्रियते पारम्पर्यात्सामान्यवत्' (भ. मी. २।२।२३) इति । निन्दितचाण्डालादियोनिपर्यन्तं भक्तावधिक्रियते, वेदाध्ययनाधिकाराभावेऽपि स्त्रीशूद्रवदितिहासपुराणाद्युपदेशपारम्पर्येण तज्ज्ञानसम्भवात्; सामान्यधर्मवत् । 'अहिंसा सत्यमस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।' (मनुः १।२।६३) इत्यादिसामान्यधम यथा चाण्डालादीनामप्यधिकारः, तथैव भक्तावपीत्यर्थः । अत्र विस्तरो ज्ञानदेवीये द्रष्टव्यः ।

२ 'पुण्याः' इत्यस्य पुण्यहेतुकोत्तमजन्मवन्त इत्यर्थः, पापयोनय इत्यस्य प्रतिनिर्देशात् । अत्र पुण्या ब्राह्मणा इतिवत् पुमांस इत्यनुक्त्वा स्त्रीणां पुण्यसहस्रेणापि न पुंस्त्वप्राप्तिरित्युक्तं भवतीति माध्वाः प्रतिपादयन्ति । राजर्षय उक्ता ब्रह्माण्डपुराणे— 'मानवे चैव ये वंशे ऐलवंशे च ये नृपाः । ये च ऐक्ष्वाकनाभागा ज्ञेया राजर्षयस्तु ते ॥ ऋषन्ति रञ्जनाद्यस्मात्प्राजा राजर्षयस्ततः' । (पू. भा. ३।३।९६) इति । ऋषन्तीति 'ऋषी गतौ' (धा. पा. तु. ७) अस्मात् 'इगुपधात्कित्' (उ. ४।१२०) इतीन् ॥ तथा च त्वमपि राजर्षिरेवासीति मदाश्रयेण निश्चितैव तव परमगतिप्राप्तिः, अतो निस्सन्देहं मां भजस्वेति भावः—अविगीता ।

१ शां. भा.— किञ्च— मां हीति । मां हि यस्मात्पार्थ ! व्यपाश्रित्य मामाश्रयत्वेन गृहीत्वा येऽपि स्युर्भवेयुः पापयोनयः पापा योनिर्येषां ते पापयोनयः पापजन्मानः । के ते ? इत्याह— स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति गच्छन्ति परां गतिं प्रकृष्टां गतिम् ॥ ३२ ॥

किं पुनरिति । किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्याः पुण्ययोनयो भक्ता राजर्षयस्तथा राजानश्च ते ऋषयश्चेति राजर्षयः । यत एवमतोऽनित्यं क्षणभङ्गुरमसुखं च सुखवर्जितमिमं लोकं मनुष्यलोकं प्राप्य पुरुषार्थसाधनं दुर्लभं मनुष्यत्वं लब्ध्वा भजस्व सेवस्व माम् ॥ ३३ ॥

२ आ. शां. व्या.— इतश्च भगवद्भक्तिविधातव्येत्याह— किञ्चेति । 'न मे भक्तः प्रणश्यति' [९।३१] इत्यत्र हेतुमाचक्षणो भक्त्यधिकारे जातिनियमो नास्तीत्याह— मां हीति ॥ ३२ ॥ यदि पापयोनिः पापाचारश्च त्वद्भक्त्या परां गतिं गच्छति, तर्हि किमुत्तमजातिनिमित्तेन सन्न्यासादिना ?

किं वा सदृतेन? इत्याशङ्क्याऽऽह— किं पुनरिति । उत्तमजातिमतां ब्राह्मणादीनामतिशयेन परा गतिर्यतो लभ्यतेऽतो भगवद्भजनं तैरेकान्तेन विधातव्यमित्याह— यत इति । मनुष्यवेहातिरिक्तेषु पश्वादिदेहेषु भगवद्भजनयोग्यताभावात्प्राप्ते मनुष्यत्वे तद्भजने प्रयतितव्यमित्याह— दुर्लभमिति ॥ ३३ ॥

३ रा. भा.— स्त्रियो वैश्याः शूद्राश्च पापयोनयोऽपि मां व्यपाश्रित्य परां गतिं यान्ति; किं पुनः पुण्ययोनयो ब्राह्मणा राजर्षयश्च मद्भक्तिमास्थिताः ? अतस्त्वं राजर्षिरस्थिरं तापत्रयाभिहततया असुखं चेमं लोकं प्राप्य वर्तमानो मां भजस्व ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

४ वे. ता. चं.— 'अपिचेत्सुदुराचारः' [९।३०] इत्यागन्तुकपापोक्तिः; अथ जन्मत एव पापिष्ठानां जात्याद्यपकर्षेऽपि स्वसमाश्रयणमात्रेण फलसिद्धिं प्राक्प्रस्तुतां प्रपश्यत एव जात्याद्युत्कर्षे भक्तिपौष्करये च कैमुतिकन्यायमुक्त्वा जात्यादिभिस्तुक्त्वे फले निस्सन्देह उपायमातिष्ठेत्युच्यते— 'मां हि' इत्यादिश्लोकद्वयेन । स्त्रीवैश्यशूद्राणां परगतिविरोधितया शङ्किताकारानुवादार्थः पापयोनिशब्दः । तत्र ये पापयोनयोऽपि स्युरित्यन्वयः । त्रैवर्णिकस्य विद्यादिमतोऽपि वैश्यस्य शूद्रादिभिः सह पापयोनित्वेन परिगणनं सन्नानधिकारित्वात् । ऋत्विज एव हि सर्वे सत्रेषु यजमानाः, आर्त्विज्यं च ब्राह्मणस्य, स च सञ्चाधिकाररूप उत्कर्षः "तस्माद्वाजपेययाज्यार्त्विजोः" इति क्षत्रियस्यापि श्रुतः । पापयोनिशब्दप्रतिशिरस्त्वात्पुण्य-

शब्दोऽत्र पुण्ययोनित्वपरः प्रदर्शितः । 'किं पुनः' इत्यादिकैमुतिकन्यायादानायासत्त्ववचनम् । राजर्षिप्रदक्षेणमञ्जुस्य फलसिद्धिप्रतिपादनार्थमित्यभिप्रायेणाह अतस्त्वमिति । राजर्षिशब्देन सामर्थ्यं व्यञ्जितम् ; अस्थिरमित्यादिना त्वर्थित्वम् । अनित्यशब्दस्य 'सततविक्रिया' इत्युक्तप्रकारेण क्षरणस्वभावविषयत्वज्ञापनायास्थिरशब्दः । असुखशब्दस्यात्र पयुदासवृत्त्या दुःखपरतां सांसारिकसुखस्यापि दुःखकोटिनिवेशात् सुखराहित्यपरत्वं चाभिप्रेत्याह तापत्रयेति । 'इमम्' इत्यनेन अतिक्षुद्रत्वं निर्दिष्टम् । 'प्राप्य' इत्यस्यानुवादरूपताज्ञापनाय प्राप्य वर्तमान इत्युक्तम् । एवमनित्यत्वासुखत्वक्षुद्रत्वानुदर्शनाद्भजनवैमुख्यनिवृत्तिर्भवतीत्यभिप्रायः ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

७ ह. पै. भा.— मां हि यस्मात्पार्थ ! व्यपाश्रित्य येऽपि स्युर्भवेयुः पापयोनयः पापिष्ठजन्मानः स्त्रियो वैश्याश्च शूद्राश्च तेऽपि यान्ति परां गतिं मोक्षम् ॥ ३२ ॥

किं पुनर्वक्तव्यं ब्राह्मणाः पुण्या धर्मात्मानो भक्ता ईश्वरं प्रपन्ना राजर्षयः परां गतिं यान्तीत्यत्र किमु वक्तव्यमित्यभिप्रायः । तस्मादनित्यमसुखं सुखरहितं लोकं पुरुषार्थसाधनमिमं मानुषं प्राप्याधिगम्य भजस्व सेवस्व मामीश्वरम् ॥ ३३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— किञ्च तिष्ठतु दुराचारगोष्ठी; अतिनि-
कृष्टास्तिर्थादादयोऽपि मामाश्रित्य विमुक्ताः; पश्य मे भक्ति-
माहात्म्यमित्याह— मां हीति । पापा योनिर्येषां ते पाप-
योनयः पापजन्मानस्तिथेऽपि द्धिषादादयः येऽपि स्युर्भवन्ति; तथा
वेदाध्ययनादिशून्यत्वादतिनि-
कृष्टाः स्त्रियः वैश्याः कृषिमात्र-
पराः शूद्राश्च ये स्युः, तेऽपि मामाश्रित्य परां गतिं भुक्तिं

यान्ति । हिः प्रसिद्धौ । प्रसिद्धं हि रामायणादिषु जटायुर्गृह-
शबर्थादीनां मनुष्याभयेण दिव्यगतिभाक्त्वमित्यर्थः ॥ ३२ ॥

एवं भक्तिवैभवसुपवर्ण्यं अर्जुनं प्रति तदनुष्ठानसुपदिशति—
किं पुनरिति । यदैवं पापजन्मानोऽपि मामाश्रित्य मुक्ताः,
तदा पुण्याः पुण्ययोनयः सुकृतिनश्च ब्राह्मणाः तथा राजर्षयो-
ऽपि मम भक्ताः परां गतिं यान्तीति किं पुनर्वक्तव्यम् ?

अतस्त्वं च राजर्षिः अनित्यमसुखमिमं मनुष्यलोकं प्राप्य वर्तमानो मां भजस्व । 'अनित्यं' इत्यनेन क्षणभंगुत्त्वार्थकेन भजने विलम्बो वारितः; 'असुखं' इत्यनेन च सुखराहित्यार्थकेन भजनादन्यः पुरुषार्थो नास्तीति दर्शितम् ।

'इमं लोकं प्राप्य भजस्व' इत्यनेन अनित्यत्वाद्यत्त्वदुष्टस्याप्यस्य लोकस्य परमपुरुषार्थसाधनादकूलत्वरूपोऽयमेको गुणः । ततस्तत्साधनं कर्तव्यम्, अन्यथा मातृव्यं जन्मैव व्यर्थं स्यादिति सूचितम् ॥ ३३ ॥

९ व० त० दी०— सर्वोद्धारकत्वमेवाह— मां हीति । तथाहि पापयोनयः पूतनाद्याः स्त्रिय इति 'ते नाधीत-श्रुतिगणा नोपासितमहत्तमाः' [११।१२।७] नासां द्विजातिसंस्कारो न निवासो गुरावपि । न तपो नात्म-मीमांसा न शौचं न क्रियाः शुभाः' [१०।२३।४२] इति भागवतवाक्यैः सर्वसाधनरहिततया प्रतिपाद्यमाना 'केवलैरेव भावेन गोप्यः' [भाग. ११।१२।७] इति लौकिके सति भावमात्रवत्यः प्रसिद्धाः स्त्रियो ब्रजपुर-वनिताः वैश्यास्तुलाधारादयो भारते ख्याताः; नन्दादयो वा ब्रजवासिन एव प्रसिद्धा एव, शूद्रासुत्पन्नाः शूद्रा विदुरादयश्च, ये वा पापयोनयः हीनजातयो हूणयवनशबरादयः पुलिन्दश्च मां पुरुषोत्तमं वात्सल्यजलाधि कर्षणा-वरुणालयं महापतितपावनमशरणशरणागतब्रजपालकं येन केनचिद्भावेनाश्रित्य साक्षात्कृतस्य मे आश्रयमात्रेण परां गतिं यान्ति । अत्र याताश्च केचिद्यान्तीति भावेन वर्तमान उक्तः ॥ ३२ ॥

यदैवं निस्साधना अधिकारसम्भावनाया अविषया अप्येते परां गतिं यान्ति तदा किं पुनर्वक्तव्यं वेदोक्त-साधनवत्तया पुण्याः ब्राह्मणाः राजर्षय उत्तमक्षत्रियाश्च परां गतिं यान्तीति ? परमुत्तमयोनीनां सकल-साधनवतां ब्राह्मणादीनां मदाश्रयभक्तावुत्तमाधिकार एव विरोधी जायत इति वैमुख्यकारकः अहम्भावेन विप्रमाथुराणामिव ते तथा न भजन्तो दृश्यन्ते; भजन्तस्तु विरला नारदश्रुतदेवसुदासबहुलाश्वादय इति निगूढा-शयेन पुष्टिपुरुषोत्तमेन पार्थे भजनं स्वधर्मवद्विहितमित्युपदिश्यते । 'मां भजस्व' इति पुरुषोत्तमैकभजनं विहितं स्वधर्मत्वात्, 'यो यदंशः स तं भजेत्' इति विधानवाक्यात् 'सर्वदा सर्वभावेन भजनीयो ब्रजाधिपः । स्वस्यायमेव धर्मो हि नान्यः कापि कदाचन' इत्याचार्योक्तेश्च । तदेव वैराग्यपूर्वकं द्रढयति— अनित्यमिति । इमं लोकं देहं वाऽनित्यं विनश्वरमसुखं च प्राप्य प्रकर्षेण सर्वकार्यसाधकमवगत्य भजस्व भजनगर्भितं स्वधर्मं कुर्विति भावः ॥ ३३ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वेवं भक्ते हीनाधिकारित्वं स्यादित्यत आह— मां हीति । हे पार्थ ! मातृसम्बन्धेनोत्पन्नभक्तिरूप ! हीति निश्चयेन मां व्यपाश्रित्य विशेषेण आश्रित्य संसेव्य ये पापयोनयोऽपि स्युः नीचयोनयः अन्त्यजादयो म्लेच्छादयश्च, स्त्रियः परतन्त्रैक्योनयः, वैश्याः केवलं कृष्यादिपरा उदरम्भराः, तथा शूद्राः शोकेन द्रवीभृता अल्प-देश्याः तेऽपि परां गतिं मोक्षं सायुज्यं यान्ति प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । तत्र 'ये' इतिपदेन स्वसेवार्थोत्पादितातिरिक्ता इति ज्ञापितम् ॥ ३२ ॥ यत्र हीनाधिकारिणः परमां गतिं प्राप्नुवन्ति, तत्रोत्तमाधिकारिणां किं वक्तव्यं ? इत्याह— किं पुनरिति । पुण्याः वेदोक्तमस्वरूपज्ञानार्थं पूर्वं वेदाध्ययनकारिणो ब्राह्मणाः, तथा पुण्यधर्मादिकरणेन प्रजाप्रतिपालकाः

राजर्षयः राजानः क्षत्रिया भूत्वा ऋषयः ब्रह्मकर्मनिष्ठा उत्त-माधिकारिणो भक्ताः सन्तः परां गतिं प्राप्नुवन्तीति किं पुनर्वक्तव्यम् ? । तेषां तु साक्षाद्भजनौपयिकत्वमेव भवतीति भावः । एतेन उत्तमाधिकारिणां तु भवत्येव यत्र हीनाधि-कारिणामपि भवतीत्यनेन 'अधिकं तत्राहप्रविष्टं, न तु तद्धानिः' इत्ययं न्यायः प्रदर्शितः । एतेनोत्तमानामेतदभावे हीनत्वमेवेति व्यञ्जितम् । यत् उत्तमाधिकारिणामावश्यकमत-स्तव क्षत्रियत्वात् स्वधर्मनिष्ठत्वात् भक्तपुत्रत्वाच्चोत्तमाधि-कारित्वेनावश्यं कर्तव्यमित्याह— अनित्यमिति । इमं लोकं अधिकरणं देहं प्राप्य अनित्यं असुखं संसारं त्यक्त्वा ज्ञात्वा वेति शेषः; मां भजस्व ॥ ३३ ॥

११ नी० भा० दी०— किञ्च हे पार्थ ! हि प्रसिद्धं मां व्यपाश्रित्य आश्रित्य येऽत्यन्तं पापयोनयः ख्यादयस्तेऽपि परां गतिं यान्ति ॥ ३२ ॥ ब्राह्मणादयः पुनः पुण्याः मदाश्रयेण परां गतिं यान्तीत्यत्र किं चित्रं ? अतस्त्वं इमं मर्त्यलोकं अनित्यं नश्वरं असुखं सुखलेशहीनं प्राप्य मां परमात्मानं भजस्व । लोकान्तरे भजनं न भविष्यतीत्यर्थः । तथा च श्रुतिः— "इह चेदवेदीदथ सत्यमस्ति न चेदिहावेदीन्महती विनष्टिः" [केनो. १३] इति ॥ ३३ ॥

भक्तेः स्वरूपं, तस्याः सुलभप्रकारः, फलं च ।

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।

मामेवैष्यसि युक्तवैवमात्मानं मत्परायणः ॥ ३४ ॥

इति श्रीमहाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्म-
विद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे राजविद्याराजगुह्ययोगो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

१ शां. भा.— कथम् ? मयि वासुदेवे मनो यस्य तव स त्वं मन्मना भव, तथा मद्भक्तो भव, मद्याजी मद्यजनशीलो भव, मामेव च नमस्कुरु, मामेवेश्वरमेष्यस्यागमिष्यसि युक्त्वा समाधाय चित्तम् । एवमात्मानं मां—अहं हि सर्वेषां भूतानामात्मा परा च गतिः परमयनं तं मामेवम्भूत—एष्यसीत्यतीतेन पदेन सम्बन्धः । मत्परायणः सन्नित्यर्थः ॥ ३४ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यश्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ
श्रीभगवद्गीताभाष्ये राजविद्याराजगुह्ययोगो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवद्भक्तेरित्थम्भावं पृच्छति— कथ-
मिति । ईश्वरभजन इतिकर्तव्यतां दर्शयति— मन्मना इति ।
एवं भगवन्तं भजमानस्य मम किं स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह—
मामेवेति । समाधाय भगवत्येवेति शेषः । एवमात्मानमित्ये-
तद्विवृणोति— अहं हीति । अहमेव परमयनं तवेति मत्परा-

यणस्तथाभूतः सन्मामेवाऽऽत्मानमेष्यसीति सम्बन्धः । तवैव-
मध्यमानां ध्येयं निरूप्य नवमेनाधमानामाराध्याभिधानमुखेन
निजेन पारमार्थिकेन रूपेण प्रत्यक्त्वेन ज्ञानं परमेश्वरस्य परमा-
राधनमित्यभिदधता सोपाधिकं तत्पदवाच्यं निरुपाधिकं च
तत्पदलक्ष्यं व्याख्यातम् ॥ ३४ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमच्छङ्करानन्दपूज्यपादशिष्यानन्दज्ञानविरचिते

श्रीमद्भगवद्गीताशाङ्करभाष्यव्याख्याने नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

३ रा. भा.— भक्तिस्वरूपमाह—मन्मना इति । मन्मना भव—मयि सर्वेश्वरेश्वरे निखिलहेयप्रत्यनीक-
कल्याणैकताने सर्वज्ञे सत्यसङ्कल्पे निखिलजगदेककारणे परस्मिन् ब्रह्मणि पुरुषोत्तमे पुण्डरीकदलामलायत-
करुणेषु स्वच्छनीलजीमूतसङ्काशे युगपदुदितदिनकरसहस्रसदृशतेजसि लावण्यामृतमहोदधौ उदारपी-
वरचतुर्बाहौ अत्युज्ज्वलपीताम्बरे अमलकिरीटमकरकुण्डलहारकेयूरकटकभूषिते अपारकारुण्यसौशील्यसौ-
न्दर्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यवात्सल्यजलधावनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्ये सर्वस्वामिनि तैलधारारवदविच्छे-
देन निविष्टमना भव ।

४ वे. ता. चं.—‘भजस्व’ [१।३३] इत्युक्तभक्तिस्वरूपनिष्क-
र्षोऽनन्तरं क्रियत इति सङ्गतिं दर्शयति—भक्तिस्वरूपमाहेति ।
सामान्येन सर्वासु परविद्यासुपास्यतया तदुपयुक्ततया च प्रमाण-
सत्तैः प्रतिपादिताः स्वरूपरूपगुणादयोऽत्रास्मच्छब्देन विव-
क्षिता इत्यभिप्रायेण— मयीति । “तमीश्वराणां परमं महे-
श्वरं” [श्वे. उ. ६।७] “न तस्येशे कश्चन” [तै. ना. १।९]
इत्यादेरर्थमाह— सर्वेश्वरेश्वर इति । न ह्यसमर्थसेवया किञ्चि-
द्विभ्यते; न च ब्रह्माण्डान्तरादेरनीश्वरा ब्रह्मेशादयोऽपि मोक्ष-
दानशक्ता इति भावः । ‘क्षेत्रज्ञस्येश्वरज्ञानाद्विशुद्धिः परमा मता’
[या. स्मृ. ३।३४] इति ह्युच्यते । हेयास्पदस्य गुणरहितस्य च
भजनीयत्वाभावादितरव्यावृत्त्यर्थं सगुणनिर्गुणभ्रुतीनां विषय-
व्यवस्थयोभयलिङ्गत्वमाह— निखिलेति । समस्तानिष्ठनि-
वर्तकत्वादनन्तभोग्यमयत्वाच्चायमेवोपास्य इति भावः । अनन्त-
मङ्गलगुणोपलक्षकतया ध्येयलक्षणजगत्कारणत्वमोक्षप्रदत्वौ-

पयिकं गुणद्वयं सर्वज्ञे सत्यसङ्कल्प इत्युक्तम् । “यः सर्वज्ञः
सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तपः । तस्मादेतद्ब्रह्म नामरूपमन्त्रं च जायते”
[मुं. उ. १।९] इति, “सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः” [छां. उ.
८।१।९] इति च अनिष्टनिवृत्त्यादौ चान्याज्ञातं सहकारिसापे-
क्षत्वं च नास्तीति भावः । “यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते”
इत्युपक्रम्य “तद्विजिज्ञासस्व” [तै. उ. ३।१।१] “कारणं
तु ध्येयः” [अ. शिखो. ३] इत्याद्यभिप्रायेण— निखिल-
जगदेककारण इत्युक्तम् । निखिलशब्देनाव्यक्तादेर्ब्रह्मरूपादेश्च
सङ्ग्रहः । व्योमातीतनिर्गुणवादादिनिराकरणं, सामान्यविशेष-
शब्दयोरैकरस्यं चाभिप्रेत्य परस्मिन् ब्रह्मणि पुरुषोत्तम
इत्युक्तम् । अनेन सर्वात्मकत्वं सर्वविलक्षणत्वं चाविरुद्धमुपदर्शितं
भवति । नारायणानुवाकपुरुषसूक्तादिकं च स्मरितम् । एतावता
विशिष्टं स्वरूपमुक्तम् ;

१ इह पूर्वश्लोके ‘ भजस्व मां ’ इति भगवत्या महामायाया भजनं विधायात्राविरहस्यं पञ्चधा तदुपासनं तत्फलं चोक्तमिति
तत्सम्प्रदायविन्मुखादेव ज्ञेयम् । —अविगीता ।

अथ सर्वशाखादिपठितपुरुषसूक्तादिसिद्धं शुभाश्रयप्रकरण-
प्रपञ्चितं च विग्रहतद्रुणादिकमुच्यते । 'तस्य यथा कप्यासं पुण्ड-
रीकमेवमक्षिणी' [छां. उ. १।६।७] इत्याद्युक्तपरत्वचिह्नमाह-
पुण्डरीकदलामलायताक्ष इति । स्वच्छेत्यादिना "नील-
तोयदमध्यस्था" [तै. ना. १।१।१२] इत्यादिकमनुसंहितम् ।
स्वच्छत्वं मणिमुकुरसलिलकाचादिवद्यवहितप्रकाशप्रतिबिम्बादि-
योग्यः प्रसादविशेषः । 'दिवि सूर्यसहस्रस्य' [१।१।१२]
इत्यादि वक्ष्यमाणं "तमेव भान्तम्" [मुं. उ. २।२।१०]
इत्यादिश्रुतिं चाभिप्रेत्योक्तं— गुगपदित्यादि । श्रुत्यादिप्रसिद्धं
बहूनामुदारत्वमौर्जित्यमभिमतफलप्रदत्वं च । यत्र रूपान्तरं
न विशिष्टं, तत्र वक्तुर्वसुदेवनन्दनस्य रूपं विवक्षितम् ; तच्च
सर्वावतारोपलक्षणम् । चतुर्भुजत्वं भगवतः कृष्णस्य पररूपस्य
सांख्यिकम् ; द्विभुजत्वं सहस्रभुजत्वादिकं चार्हार्यमित्याशये-
नोक्तं— चतुर्बाहाविति । अथवापि चतुर्भुजत्वं— 'भुजैश्चतुर्भिः
समुपेतमेतद्रूपं विशिष्टं दिवि संस्थितं च । भूमौ गतं पूजयता-
प्रमेयं सदा हि तस्मिन्निवसामि देवाः !' इत्यादिकमिह भाव्यम् ।
दिव्याम्बरयोगमाह— अत्युज्ज्वलितेति । मूर्धादिपादान्त-
दिव्यावयवगतसमस्ताभरणवर्गापलक्षणतया किरीटाद्युक्तिः ।
'ध्येयः सदा' इत्युपक्रम्य 'केयूरवान् मकरकुण्डलवान् किरीटी'
[भ. उ. पु. आ. ह. १।५५] इत्यादिकमिह द्रष्टव्यम् । मकरशब्दो
मकराकारकुण्डलपरः । तेजःप्राप्त्यर्थं प्रतिकूलैर्दुःप्रेक्षत्वं चाभिप्रेत्य
युगपदित्यादिकमुक्तम् ।

लावण्येत्यादिना तु तस्यैवानुकूलभोग्यत्वाकर्षकत्वादिकम-

३ रा. भा.— तदेव विशिनष्टि— मद्भक्तः अत्यर्थमत्प्रियत्वेन युक्तो मन्मना भवेत्यर्थः । पुनरपि
विशिनष्टि— मद्याजी— अनवधिकातिशयप्रियमदनुभवकारितमद्यजनपरो भव । यजनं नाम परिपूर्णशेष-
वृत्तिः । औपचारिकसांस्पर्शिकाभ्यवहारिकादिसकलभोगप्रदानरूपो हि यागः । यथा मदनुभवजनितनिरव-
धिकातिशयप्रीतिकारितमद्यजनपरो भवसि, तथा मन्मना भवेत्युक्तं भवति ।

४ वे. ता. चं.— "यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः" [कठो.
१।२।२२] इति श्रुत्युपबृंहणतामभिप्रेत्याह तदेवेति । भक्ते-
रपि ज्ञानविशेषरूपत्वाद्विशेषकत्वमुपपद्यत इत्यभिप्रायेणाह अत्य-
र्थेति । स्वतन्त्रार्थान्तरविधानशङ्कानिरासायाह पुनरपीति ।
भक्तिस्वरूपविशेषनिष्कर्षपरत्वात्तदसाधारणशास्त्रविशेषप्रतिपादि-
तपूजाविशेषपरोऽयं यजनशब्द इत्यभिप्रायेणाह— यजनं
नामेति । शेषवृत्तिः कैङ्कर्यम् । इदं च 'पत्रं पुष्पम्' [१।२।६]
इत्यादिना प्रदर्शितस्य भगवच्छास्त्रप्रपञ्चितस्य सङ्ग्रहशासनम् ।
अतोऽत्र यजिर्दर्शपूर्णमासादिविषय इति न भ्रमितव्यम् । 'यज

भिप्रेतम् । चक्षुरानन्दजनकस्तेजोविशेषो हि लावण्यम् । तत
इदमुच्यते— 'लोचनैरनुजग्मुस्ते तमादृष्टिपथात्पुनः । मनोभि-
रनुजग्मुश्च कृष्णं प्रीतिसमन्विताः ॥ अतुप्तमनसामेवं तेषां केशव-
दर्शने । क्षिप्रमन्तर्दधे शौरिश्चक्षुषां प्रियदर्शनः ॥ अमृतस्येव
नातृप्यन् प्रेक्षमाणा जनार्दनम्' [म. भा. २।२।२६-२८] 'नहि
तस्मान्मनः कश्चिच्चक्षुषी वा नरोत्तमात् । नरः शक्नोत्यपाकृष्टुम-
तिक्रामति राघवे' [वा. रा. २।१७।१३] इति । अपारेत्यादिना
सौलभ्योपयोगिनोऽमिताः सुन्दरत्वादिमिश्राः समाश्रयणीयत्वे-
ऽत्यन्तापेक्षिताः स्वरूपरूपशोर्गुणा उक्ताः । 'सर्वलोकशरण्याय'
[वा. रा. ६।१७।१७] 'सुदुष्टो वाऽप्यदुष्टो वा' [वा. रा. ६।१८।१९]
'विभीषणो वा सुग्रीव ! यदि वा रावणः स्वयम्' [वा. रा. ६।
१८।३४] इत्यादिकमनुसन्धाय कारुण्यादिकलितमाह— अना-
लोचितेति । आभ्रितसंरक्षणं स्वलाभं मत्वा प्रवर्तत इत्यभि-
प्रायेणोक्तं— सर्वस्वामिनीति । 'कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं
विश्वं चराचरम्' [म. भा. २।३।२३] इत्युक्तम् । "निदि-
ध्यासितव्यः" [वृ. उ. २।४।५; ४।५।६] "ध्यायथ"
[मुं. उ. २।२।६] "ध्रुवा स्मृतिः" [छां. उ. ७।२।६।२]
"आवृत्तिरसकृदुपदेशात्" [ब्र. सू. ४।१।१] इत्याद्यनुसन्धानेन
मनश्शब्दस्यात्र ध्यानाख्यमनोवृत्तिविशेषविषयतामाह— तैल-
धारेति । 'मय्येव मन आधत्स्व' [१।२।८] इत्युच्यत इति ।
अत्र 'मामेवैष्यसि' इति साध्यगतावधारणात्साधनेऽप्यवधारणं
विवक्षितमिति गम्यते । तेन चानन्यमनस्त्वादिकं सिद्धम् ।
ततश्च तैलधारादिवदविच्छेदोऽपि फलित इति भावः ।

देवपूजायाम्' [धा. पा. १।१०२७] इत्येव च पठ्यते ।
'देवतासुद्दिश्य द्रव्यत्यागो यागः' इति चाहुः । अग्निहोत्रादिब्य-
तिरिक्तेष्वपि पञ्चमहायज्ञादिषु यजिर्निरूढः । अन्यत्रापि 'कृष्णो
वाक्यैरिज्यते सम्मृशानैः' [म. भा. १।३।१८।६] इत्याद्यः
प्रयोगाः । अतोऽत्र भगवच्छास्त्रादिप्रपञ्चितविषयोऽयं यजिरित्य-
भिप्रायेणाह— औपचारिकेति । औपचारिकाः नीराजना-
दयः ; सांस्पर्शिकाः सक्चन्दनादयः ; आदिशब्देन सान्दधिक-
दीपादिग्रहणम् । 'मद्याजी' इत्यनेन बाह्यक्रियापरेण मन्म-
नस्त्वं कथं विशेष्यत इत्यत्राह— यथेति ।

३ रा. भा.— पुनरपि तदेव विशिनष्टि— मां नमस्कुरु अनवधिकातिशयप्रियमदनुभवकारितात्य-
र्थप्रियाशेषशेषवृत्तावपर्यवस्यन् मय्यन्तरात्मन्यतिमात्रप्रह्वीभावव्यवसायं कुरु । मत्परायणः अहमेव परमयनं
यस्यासौ मत्परायणः मया विनाऽऽत्मधारणासम्भावनया मदाश्रय इत्यर्थः । एवमात्मानं युक्त्वा मत्परायण-
स्त्वमेवमनवधिकातिशयप्रीत्या मदनुभवसमर्थं मनः प्राप्य मामेवैष्यसि । आत्मशब्दो ह्यत्र मनोविषयः ।
एवंरूपेण मनसा मां ध्यात्वा मामनुभूय मामिष्ट्वा मां नमस्कृत्य मत्परायणो मामेव प्राप्स्यसीत्यर्थः ।

४ वे. ता. चं.— पुनरपीत्याद्यपि पूर्ववत् । पूर्वोक्ताधिकरूपत्वं दर्शयितुम्—अपर्यवस्यन्नित्यन्तमुक्तम् । अत्यर्थ-शब्देन दास्यस्य स्वरूपप्राप्तता विवक्षिता । अतिमात्रशब्देन तस्य निरतिशयभोगरूपत्वं सूचितम् । त्रिविधप्रतिसङ्ग्रहाय नमघानुस्वरूपनिरूपणेन प्रह्वीभावशब्दः । 'प्रेक्षावतः प्रवृत्तियां प्रह्वीभावात्मिका परा । उत्कृष्टं परमुद्दिश्य तन्नमः परिगीयते' [अहिर्बु. सं. ५२।१०] इति हि नमश्शब्दो विवृतः । ज्ञानविशेषकत्वव्यक्त्यर्थं व्यवसायशब्दः । 'परायणः' इत्यत्र परशब्दविशेषणसामर्थ्यादवधारणं विवक्षितमित्यभिप्रायेण अहमेवेत्युक्तम् । फलितमाह—मया विनेति । एषैव भक्तेः परमा काष्ठा

प्राप्तेरव्यवहितपूर्वभाविनीति फलाभिलाषज्ञापनार्थो मत्परायणशब्द इत्यभिप्रायः । एवंशब्दानुदितमाकारमाह—अनवधिकेत्यादिना । 'आत्मानं' 'युक्त्वा' इति पदयोरत्रोचितार्थप्रदर्शनं मनः प्राप्येति । युजिरत्र योगार्थः समाध्यर्थो वा । 'मन्मना भव' इत्युक्तार्थपरत्वं 'एवमात्मानम्' इत्यनुवादेन प्रतीयत इत्यभिप्रायेणाह—आत्मशब्दो हीति । मनसोऽत्र निदर्शो ध्यानाधिकरणत्वेनेति प्रदर्शयन् श्लोकस्य पिण्डितार्थमाह—एवंरूपेणेति । निरतिशयप्रीतिमतेत्यर्थः । ध्यानादिकं मद्भक्त इति विशेषणाद्भोगरूपमित्यभिप्रायेण मामनुभूयेत्युक्तम् ।

३ रा. भा.— तदेवं लौकिकानि शरीरधारणार्थानि वैदिकानि च नित्यनैमित्तिकानि कर्माणि मत्प्रीतये मच्छेषतैकरसो मयैव कारित इति कुर्वन् सततं मत्कीर्तनयतननमस्कारादिकान् प्रीत्या कुर्वाणो मन्त्रियाम्यं निखिलजगन्मच्छेषतैकरसमिति चानुसन्धानोऽत्यर्थप्रियमद्गुणगणं चानुसन्धायाहरहरुक्तलक्षणमिदमुपासनमुपाददानो मामेव प्राप्स्यसि ॥ ३४ ॥

इति श्रीभगवद्रामानुजाचार्यविरचिते श्रीमद्भगवद्गीताभाष्ये नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ सुखग्रहणाध्यायप्रधानार्थभूतसाङ्गोपाङ्गफलशिरस्कभक्तिस्वरूपं सङ्क्षेपेण निष्कृत्य वदन्नुपसंहरति—तदेवमिति । तत् तस्मादित्यर्थः । तव दुःखबहुलसंसारसागरपतितत्वात्, मम च परत्वसौलभ्यादियुक्तस्य समस्तदुःखसागरोत्तरणसांयांत्रिकत्वात्, उपायस्य चात्यन्तसुकरत्वादिगुणयुक्तत्वादित्यर्थः । एवमिति पूर्वग्रन्थैरुक्तप्रकारेणेत्यर्थः । लौकिकानित्यादि कुर्वन्नित्यन्तं 'यत्करोषि' इत्यादेरर्थः ; मन्त्रियाम्यमित्यादिकं 'मया ततम्' [९।४] इत्यादेरभिप्रेतकथनम् ; अत्यर्थप्रियमद्गुणगणमिति 'समोऽहम्' [९।२९]

'पत्रं पुष्पम्' [९।२६] इत्यादेरर्थः । गुणानुसन्धानाद्भक्तेः पुरुषसाध्यत्वं गुज्यत इत्यभिप्रायेणाह—मद्गुणगणं चानुसन्धायाहरहरुक्तलक्षणमिदमुपासनमुपाददान इति । 'इति मत्वा भजन्ते माम्' [१०।८] इत्यादिकमत्रानुसंहितम् । अहरहरित्यादिकं 'मन्मनाः' इत्यादेर्विवक्षितम् । आप्रयाणत्वसिद्धयर्थम् अहरहरित्याद्युक्तम् । उक्तलक्षणमिति—अनन्यप्रयोजननमस्कारादिप्रेरकमदेकधारकत्वदशापर्यन्तनिरतिशयप्रीतिरूपमित्यर्थः ॥ ३४ ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु श्रीमद्गीताभाष्यटीकायां तात्पर्यचन्द्रिकायां नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३४ ॥

६ ज. प्र. टी.— ॥ ३४ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यगीताभाष्यस्य टीकायां जयतीर्थमुनिविरचितायां प्रमेयदीपिकायां नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

७ ह. पै. भा.— मन्मना मयि मनो यस्य स मन्मना भव जायस्व । मयि भक्तिर्यस्य स मद्भक्तः । मां यष्टुं शीलं यस्येति स मद्याजी भवेति सम्बन्धः । मामीश्वरं नमस्कुरु वन्दस्व । एवं मन्मना भूत्वा मामेवैष्यसि प्राप्स्यसि । युक्त्वा समाधाय । एवमुक्तेन प्रकारेणाऽऽत्मानम् । मत्परायणः अहमेव वासुदेवः परमयनमाश्रयो यस्य स मत्परायणः । एवमात्मानं युक्त्वा मत्परायणश्च भूत्वा मामेवैष्यसीति सम्बन्धः ॥ ३४ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीताविरचिते पैशाचभाष्यनामके श्रीमद्भगवद्गीता-
व्याख्याने नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

८ वे. ब्र. गि.— अथेदानीं भजनप्रकारमेव सुलभयन्-
ध्यायार्थेषुपसंहरति— मन्मना इति । सर्वविषयेभ्यः परा-
वर्त्य मध्येव निवेशितं मनो यस्य स मन्मना भव । यद्येत-
त्कर्तुं न शक्नोषि, तदा विषयान्तरव्यासङ्गिमना अपि भूत्वा
मध्यतिमात्रप्रेमलक्षणभक्तियुक्तो भव । यदि चैतदप्यशक्यं
तदा मयाजी बहिर्मत्पूजापरो भव । अथ पूजार्थद्वयसम्पा-

दनालस्येनेदमप्यशक्यम्, तदा मां नमस्कुरु । मत्प्रणामसुकृ-
तापाकृतदुःखप्रतिबन्धस्य तव सुखेनैव मद्यजनमद्भक्तिमन्म-
नस्कृत्वानि सम्पत्स्यन्ते । एवं मत्परायणो मदेकशरणः सन्
मामेवात्मानं प्रत्यगात्मस्वरूपं युक्त्वा ध्यात्वा समाधाय,
ब्रह्माद्वैतं विज्ञायेति यावत् । तदेवैष्यसि कण्ठचामीकरन्या-
येनाज्ञाननिवृत्त्या प्राप्तमेव प्राप्स्यसीत्यर्थः ॥ ३४ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकसार्वभौमश्रीमदद्वैतविद्याप्रतिष्ठापनाभिनवशङ्कराचार्यसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीम-

द्रामब्रह्मानन्दतीर्थभगवत्पूज्यपादानां शिष्येण श्रीवेङ्कटनाथेन कृते ब्रह्मानन्दगिर्याख्याने

भगवद्गीताव्याख्याने नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

९ व० त० दी०— इदं मुख्यं भजनस्वरूपमाह— मन्मना इति । मध्येव श्रीपुरुषोत्तमे नीलव्योममूर्ति-
मति सर्वज्ञे सर्वशक्तिमति परमानन्दमात्रकरपादमुखोदरादिके निखिलालौकिकगुणगणेऽचिन्त्ये सर्ववेदान्तवेद्ये
स्वेच्छया स्वगताशेषसौन्दर्यमाविर्भाव्य भुवि प्रादुर्भूते कृशतरजनपोषके स्वसर्वस्वमिति सर्वात्मभावेनाविच्छेदेन
निर्मिषमना एव भव । अनेन स्मरणरूपमुक्तसाङ्ख्ययोगात्पर्यभूतं भजन—(मनन)—मुक्तम् ; तेन (सयोग)-
ज्ञानकाण्डार्थसिद्धिः; मद्भक्त इति भजनं पुरुषोत्तमस्वरूपसेवानिष्ठो भव इत्युपासनाकाण्डार्थसिद्धिः; मद्याजीति
कर्मकाण्डार्थसिद्धिश्च सूचिता । मानसं कायिकं च भजनमुक्तम् । मामेव नमस्कृर्विति तस्यानन्यभावेन तवा-
स्मीति साष्टाङ्गप्रणामपूर्वकं प्रपत्तिः स्वाहङ्कारादिदोषत्यागपूर्वकं तदीयत्वानुसन्धानगर्भा प्रदर्शिता । एवकारस्य
सर्वत्रानुषङ्गो ज्ञेयः । तेन 'नान्यं देवं नमस्कुर्यान्नान्यं देवं निरीक्षयेत्' इति विधीयते । अन्यभजनादिरूपस्या-
स्यैव सर्वधर्मपदवाच्यस्य परित्यागोऽन्ते वक्ष्यते 'सर्वधर्मान्परित्यज्य' [१८।६६] इत्यादिना । इयमेव भगवद-
नुग्रहात्मकपोषणभक्तिसरणिः । भगवदाश्रयमात्रस्य मुख्यता यतः; तथा च तादृशसेवकानामहमेव सर्वसाधनरूपः
फलरूपश्चेत्याह— मामेवैष्यसीति । परिदृश्यमानं पुरुषोत्तमं मामेव प्राप्स्यसि मद्भक्त्या प्राप्योऽहमेव फलमित्यर्थः ।
इदं च सर्वं सेवाफलग्रन्थे समुपपादितं श्रीमदाचार्यैः— 'अलौकिकसामर्थ्यं सायुज्यं सेवोपयोगि देहो वा
वैकुण्ठादिषु तत्समीपवर्ती' इत्यादि च । अयमेतन्मार्गीयः परः पुरुषार्थः सूचितः । तत्र च पुनरप्येवमात्मानं
युक्त्वा योगेन समाधाय मत्परायण एव भविष्यसीति मार्गान्तराद्वैलक्षण्यमुक्तम् । फलभूतत्वादेतन्मार्गस्य
मर्यादापुष्टिपुरुषोत्तमसम्बन्धित्वाच्चेति दिक् ॥ ३४ ॥

इति श्रीभगवद्गीतातत्त्वदीपिकायां नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

१० पु. अ. त. — भजने प्रकारमाह— मन्मना
इति । मध्येव मनो यस्य तादृशो भूत्वा मद्भक्तो मयि ज्ञेह-
युक्तश्च सन् मद्याजी मत्पूजकः परिचर्याकरणशीलो मां नम-
स्कुरु । मनोनिवेशनेन मनोभजनमुक्तम् । पूजनेन कायिकम् ।
नमनोक्त्या वाचिकम् । ततः कायवाङ्मनोभिर्भजनं कुर्वि-

युक्तम् । एवं मत्परायणः सन् आत्मानं मयि युक्त्वा युक्तं
कृत्वा अवश्यं मामेव पुरुषोत्तमं एष्यसि प्राप्स्यसि । एव-
कारेणाक्षरांशादिप्राप्तिनिवारिता ॥ ३४ ॥

एवं स्वभक्तिमाहात्म्यं भजनार्थं ससाधनम् ॥

प्रोवाच नवमेऽध्याये श्रीकृष्णो ह्यर्जुनाय तु ॥ ९ ॥

इति श्रीभगवद्गीताटीकायाममृततरङ्गिण्यां नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

११ जी० भा० दी०— भजनप्रकारं दर्शयति— मन्मना इति । मध्येव मनो यस्य, न पुत्रादौ, स मन्मनाः ।
ममैव भक्तः, न राजादेर्धनाद्यर्थं, स मद्भक्तः । मद्याजी मद्दर्थमेव यजते, न स्वर्गाद्यर्थं, स मद्याजी; तादृशो
भव । मामेव नमस्कुरु शरणं ब्रज, न त्वन्यान् । एवमनेन प्रकारेण युक्त्वा योगं कृत्वा मामेवात्मानं सर्वान्तरं
एष्यसि प्राप्स्यसि अभेदेन घटाकाश इव महाकाशम् । यतो मत्परायणः अहमेव सर्वोपाधिशून्यश्चिदात्मा परं
सर्वोत्कृष्टं अयनं प्राप्यं यस्य स मत्परायणः । तथा च श्रूयते— "यथा नद्यः स्यन्दमानाः समुद्रेऽस्तं गच्छन्ति
नामरूपे विहाय । तथा विद्वान्नामरूपाद्विमुक्तः परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम्" [मुं. उ. ३।२।५] इति ॥ ३४ ॥

इति भीष्मपर्वणि नैलकण्ठीये भारतभावदीपे श्रीमद्भगवद्गीताार्थप्रकाशे नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

श्रीमद्भगवद्गीताया नवमाध्यायस्य माहात्म्यम् ।

श्रीमहादेव उवाच—

अतः परं प्रवक्ष्यामि नवमाध्यायमाद्रात् ।
संशुणुष्व स्थिरीभूय तुहिनाचलकन्यके ॥ १ ॥
अस्ति माहिष्मती नाम नगरी नर्मदातटे ।
तत्राऽऽसीन्माधवो नाम द्विजन्मा स शिवद्विजः ॥ २ ॥
वेदवेदाङ्गतत्त्वज्ञः काले कालेऽतिथिप्रियः ।
अर्जयित्वा बहुधनं विद्ययैव विशुद्धधीः ॥ ३ ॥
महान्तमध्वरं कर्तुं समारंभे कदाचन ।
आलम्भनार्थंमानीतश्छागः पूजितविग्रहः ॥
वाचमुचे हसन्नुच्चैर्जगद्विस्मयकारकः ॥ ४ ॥

छाग उवाच—

किमेतैर्बहुभियांगैर्विधिवद्विहितैरपि ।
विनश्वरफलैर्जन्मजरामरणहेतुभिः ॥
एतावत्यपि मे विप्र ! दशेयं दृश्यतामिति ॥ ५ ॥

श्रीशिव उवाच—

छागस्यैवं वचोऽतीवकुतूहलपरं जनाः ।
निशम्य विस्मयं याताः क्रतुमण्डपवासिनः ॥ ६ ॥
ततो बद्धाञ्जलिपुटो द्विजातिः स्तिमितेक्षणः ।
प्रणम्य श्रद्धानस्तमपृच्छच्छागमाद्रात् ॥ ७ ॥

द्विज उवाच—

किञ्जातीयः किमात्मा त्वं किंवृत्त इति मे वद ।
केन वा कर्मणाऽवासं छागत्वमिति पृच्छतः ॥ ८ ॥

छाग उवाच—

आसं पुरा द्विजातीनामन्वये चातिनिर्मले ।
आहर्ता क्रतुसङ्गानां वेदविद्याविशारदः ॥ ९ ॥
एकदा मम गेहिन्या पुत्ररोगप्रशान्तये ।
छागः प्रयाचितो मत्तश्चण्डिकाभक्तिसन्ध्या ॥ १० ॥
ततो निहन्यमानस्य चण्डिकामण्डपस्थले ।
छागस्य जननी मां तु शशाप ब्रह्मवादिनी ॥ ११ ॥
अशास्त्रीयाध्वना पाप ! मत्सुतं यज्जिघांससि ।
द्विजात्यधम ! तेन त्वमजायोनिमवाप्स्यसि ॥ १२ ॥
ततोऽहं प्रेत्य कालेन च्छागोऽभूवं द्विजोत्तम ! ।
निस्तीर्थं चानेकविधा योनिसम्पातयातनाः ॥
जातिस्मरत्वमप्यस्ति पशुयोनिमुपेयुषः ॥ १३ ॥

विप्र उवाच—

त्वदीयजन्मशुश्रूषाकुतूहलरसोन्मुखम् ।
मनः सर्वान्द्विजानेतानपि नः कथयाखिलम् ॥ १४ ॥

छाग उवाच—

कदाचिन्मर्कटोऽभूवमाहितुण्डिकशिक्षया ।
क्रीडन्निर्वीक्षितो डिम्भैर्नृत्यन्प्रतिगृहाङ्गणे ॥ १५ ॥

उदारानात्मनो दारान्विलोक्य तनयानपि ।
क्रियापराङ्मुखो जातस्त्यक्तनर्तनसम्भ्रमः ॥ १६ ॥
ततो वर्तुलदण्डैश्च दुस्सहैराहितुण्डिकः ।
मामुच्चैस्ताडयाञ्चक्रे रूषा लोहितलोचनः ॥ १७ ॥
ततोऽहं मूर्च्छितोऽभूवं क्षरत्क्षतजसन्ततिः ।
अजिघ्रन्नन्नमुदकमगमं कालधर्मताम् ॥ १८ ॥
ततोऽहमासञ्छुनकः परिभ्राम्यन्गृहे गृहे ।
कुक्षिम्भरिरहं मार्गं त्यक्तोच्छिष्टान्नभक्षकः ॥ १९ ॥
कदाचिदाविशं श्वा सन्नात्मवेश्ममहानसम् ।
बुभुक्षितो भक्षयितुं स्थालीस्थापितमोदनम् ॥ २० ॥
जिघ्रन्भूमितलं पश्यन्दिशो दश शनैर्भयात् ।
शङ्कमानो जनं स्वान्ते पार्श्वं च विलिहन्नपि ॥ २१ ॥
ततः कदाचिदागत्य वीक्षितस्तनुर्जैर्निजैः ।
जायया च जरत्याऽहं तडितो लगुडादिभिः ॥ २२ ॥
ततो भग्नकटीयन्त्रो बहु शोणितमुद्गमन् ।
निर्जगाम बहिर्गेहात्कथञ्चिन्मूर्च्छयाऽऽकुलः ॥ २३ ॥
अङ्गेषु पूतिगन्धेषु क्रिमिगर्भेषु कालतः ।
ततः कदाचिदायातः प्रेत्य शौण्डिकसञ्चनि ॥ २४ ॥
अश्वोऽभवमहं विद्वंस्ततः कालक्रमादिह ।
कदाचिच्चत्वरे तेन समानीतो जनाकुले ॥ २५ ॥
विक्रयाय जरालीढपतयालुरदावलिः ।
जायया द्वारकायात्रां कर्तुमुद्यतया सकृत् ॥ २६ ॥
मौल्येनाल्पीयसा क्रेतुं तुरङ्गं चेष्टमानया ।
जगृहेऽहं तथा दाम्नि ह्यल्पेन वसुना जरन् ॥ २७ ॥
गन्तुं चाऽऽरभ्यत द्वित्रः पुत्रैराख्य मां समम् ।
शनैः शनैः सरस्तीरे मग्नोऽहं गुरुकर्ममे ॥ २८ ॥
तत्राहं कुण्ठितग्रीवमपतं कर्मन्तरे ।
ताड्यमानो मुहुः पुत्रैर्लगुडोपलपाणिभिः ॥ २९ ॥
उत्थाप्यमानो बहुधा प्राणान्मोचितवानहम् ।
ततो निश्चित्य मां तत्र मृतं भग्नोद्यमाः सुताः ॥ ३० ॥
आकृष्य मातरं दीनां प्रावृत्य निर्यगुर्गृहम् ।
ततः सम्प्रेत्य बहुना कालेन च्छागतां गतः ॥
निस्तीर्णानेकहीनोच्चयोनिसम्पातयातनः ॥ ३१ ॥

द्विज उवाच—

किमनेन महाछाग दुःखजातेन नित्यशः ।
यथावदञ्जसा मह्यं सुखमात्यन्तिकं भवेत् ॥ ३२ ॥

छाग उवाच—

आश्चर्यं कथयिष्यामि पुनरन्यदपि द्विज ! ।
स्वस्थमापृच्छमानस्य तवास्ति यदि कौतुकम् ॥ ३३ ॥
अस्ति नाम्ना कुरुक्षेत्रं नगरं मोक्षदायकम् ।
सूर्यवंशोऽभवत्तत्र चन्द्रशर्मा महीपतिः ॥ ३४ ॥

सूर्योपरागसमये श्रद्धया परयाऽन्वितः ।
दानं स कालपुरुषं दातुं समुपचक्रमे ॥ ३५ ॥
समाहूय द्विजन्मानं वेदवेदाङ्गपारगम् ।
स्नातुं पुण्योदकैः पुण्यो ययौ सार्धं पुरोधसा ॥
अथोच्चैः कालपुरुषो वाचमुचे हसन्निव ॥ ३६ ॥

कालपुरुष उवाच—

अन्ये नैव प्रगृह्णन्ति क्षेत्रेऽत्राण्वपि किञ्चन ।
सूर्योपरागसमये कुरुक्षेत्राभिधे स्थले ॥ ३७ ॥
दानं च कालपुरुषं जिघृक्षसि कथं द्विज ! ।
ज्ञात्वाऽपि निश्चितं सर्वमेतत्पातककारकम् ॥
प्रवर्तसे कथं कर्तुं धनलोभान्धया धिया ॥ ३८ ॥

छाग उवाच—

इत्थमाकर्ण्य तद्वाक्यं जगद्विस्मयकारकम् ।
किमनेन महादानभयेनेत्यवदद्विजः ॥ ३९ ॥
एवंविधमहादानपातकागाधवारिधिम् ।
जानामि तरितुं सम्यगुपायमहमेव हि ॥ ४० ॥
ततः स्नात्वा महीपालः परिधाय च वाससी ।
शुचिः प्रसन्नहृदयः सितमाल्यानुलेपनः ॥ ४१ ॥
अवलम्ब्य कराभ्योजं पार्श्ववर्तिपुरोधसः ।
समाययौ सेव्यमानः स तत्कालोचितैर्जनैः ॥ ४२ ॥
समागत्य च भूपालः प्रादात्तत्कालपूरुषम् ।
यथोचितेन विधिना तस्मै भक्त्या द्विजन्मने ॥ ४३ ॥
निर्मिद्य कालपुरुषहृदयं निर्दयोदयः ।
पापात्मा निर्ययौ कश्चिच्चाण्डालो रक्तलोचनः ॥ ४४ ॥
किञ्चित्प्रापितकालश्च परनिन्दारसोत्सवे ।
निन्दा चाण्डालिका देहात्पार्श्वमागाद्विजन्मनः ॥ ४५ ॥

पतच्चाण्डालयुगलं निर्गत्यारुणलोचनम् ।
ततः सञ्चरितुं चक्रे प्रसह्याङ्गे द्विजन्मनः ॥ ४६ ॥
गीतानां नवमाध्यायं जपन्तं च हृदि स्थितम् ।
कम्पमानं द्विजं किञ्चित्पूर्णां पश्यति भूपतौ ॥ ४७ ॥
अन्तर्निद्राणगोविन्दं कम्पमानमिवाम्बुधिम् ।
मरुदान्दोलनैर्विद्वान्द्विजन्माऽऽप स्वसंश्रयम् ॥ ४८ ॥
ततो गीताक्षरोद्भूतैर्वैष्णवैः परिपीडितम् ।
पलायमानं चाण्डालयुगलं निष्कलोद्यमम् ॥ ४९ ॥
तन्निश्चक्राम वेगेन द्विजातेः पार्श्ववर्ति यत् ।
शरीरे वर्तमानं च परनिन्दारसोत्सवम् ॥ ५० ॥
इत्थं कलितवृत्तान्तः प्रत्यक्षं क्षितिवल्लभः ।
पर्यपृच्छद्विजन्मानं विस्मयस्मेरलोचनः ॥ ५१ ॥

राजोवाच—

कथमापदियं घोरा निस्तीर्णा महती त्वया ।
कं मन्त्रं जपता विप्र ! कं वा संस्मरता सुरम् ॥ ५२ ॥
कः पुमान्का च योषित्सा कथमेतावुपस्थितौ ।
कथं च शान्तिमापन्नावित्युदीरय मे द्विज ! ॥ ५३ ॥

द्विज उवाच—

चाण्डालमूर्तिमासाद्य मूर्ते किल्विषमुल्बणम् ।
योषिन्मूर्तिमयी निन्दा द्वयमेतद्वैम्यहम् ॥ ५४ ॥
गीतानां नवमाध्यायमन्त्रमाला मया स्मृता ।
तन्माहात्म्यमिदं सर्वं त्वमवेहि महीपते ! ॥ ५५ ॥

छाग उवाच—

गीतानां नवमाध्यायं जपामि प्रत्यहं द्विज ! ।
निस्तीर्णाश्चाऽऽपदस्तेन कुप्रतिग्रहसम्भवाः ॥ ५६ ॥

श्रीशिव उवाच—

अभ्यस्य नवमाध्यायं राजा तस्माद्विजन्मनः ।
तावुभावपि लेभाते परां निर्दृतिमुत्तमाम् ॥ ५७ ॥

इति श्रीमहापुराणे पाञ्च उत्तरखण्डे गीतामाहात्म्ये श्रीमद्भगवद्गीतानवमाध्यायमाहात्म्य-

कथनं नाम नवसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

—:०:—

श्रीमते रामानुजायः नमः

यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः ।

[अध्यायः १०]

स्वकल्याणगुणानन्त्यकृत्स्नस्वाधीनतामतिः ।
भक्त्युत्पत्तिविवृद्धयर्था विस्तीर्णा दशमोदिता ॥ १४ ॥

श्रीमद्यामुनमुनये नमः ।

श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकविरचिता गीतार्थसङ्ग्रहरक्षा.

अत्र नवमसङ्गतिपूर्वकं भाष्यं—‘भक्तियोगः सपरिकर उक्तः; इदानीं भक्त्युत्पत्तये तद्विवृद्धये च भगवतो निरंकुशैश्वर्यादिकल्याणगुणानन्त्यं वक्तुं कृत्स्नस्य जगतस्तच्छरीरतया तदात्मकत्वेन तत्प्रवर्त्यत्वं च प्रपञ्चयते ’ [रा. भा. १०।१] इति । एकादशारम्भे च भाषितम्—‘एवं भक्तियोगनिष्पत्तये तद्वृद्धये च सकलेतरविलक्षणेन स्वाभाविकेन भगवदसाधारणेन कल्याणगुणगणेन सह भगवतः सर्वात्मकत्वं, तत एव तद्व्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्य चिदचिदात्मकस्य वस्तुजातस्य तच्छरीरतया तदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तित्वं चोक्तम् । तमेतं भगवदसाधारणं स्वभावं कृत्स्नस्य तदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तितां च भगवत्सकाशादुपश्रुत्य एवमेवेति निश्चित्य तथाभूतं भगवन्तं साक्षात्कर्तुकामोऽर्जुन उवाच’ [रा. भा. ११।१] इति ॥ १४ ॥

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।

श्रीमद्भगवद्गीतायाः

विभूतियोगो नाम दशमोऽध्यायः ।

भगवतो निरतिशयं वात्सल्यं दुर्विज्ञेयं तत्त्वं च ।

श्रीभगवानुवाच—भूय एव महाबाहो ! शृणु मे परमं वचः ।

यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया ॥ १ ॥

१ श्रीशाङ्करभाष्यम् ।

सप्तमेऽध्याये भगवतस्तत्त्वं विभूतयश्च प्रकाशिताः, नवमे च; अथेदानीं येषु येषु भावेषु चिन्त्यो भगवांस्ते ते भावा वक्तव्याः । तत्त्वं च भगवतो वक्तव्यमुक्तमपि दुर्विज्ञेयत्वात्, इत्यतः श्रीभगवानुवाच—भूय एवेति । भूय एव भूयः पुनर्हे महाबाहो ! शृणु मे मदीयं परमं प्रकृष्टं निरतिशयवस्तुनः प्रकाशकं वचो वाक्यं, यत्परमं ते तुभ्यं प्रीयमाणाय, मद्बचनात्प्रीयसे त्वमतीवामृतमिव पिबंस्ततो वक्ष्यामि हितकाम्यया हितेच्छया ॥ १ ॥

२ आनन्दगिरिकृतं शाङ्करभाष्यव्याख्यानम् ।

अध्यायद्वये सिद्धमर्थं सङ्क्षेपतोऽनुभाषते—सप्तम इति । तत्त्वं सोपाधिकं निरुपाधिकं च, विभूतयः सविशेषनिर्विशेषरूप-प्रतिपत्त्युपयोगिन्यः । उत्तराध्यायस्याध्यायद्वयेन सम्बन्धं वदन्नाध्यायान्तरमवतारयति—अथेति । वक्तव्याः सविशेषध्याने निर्विशेषप्रतिपत्तौ च विशेषत्वेनेति शेषः । ननु सविशेषं निर्विशेषं च भगवतो रूपं प्रागेव तत्र तत्रोक्तं, तत्किमिति पुनरुच्यते ?

तत्राऽऽह—उक्तमपीति । यद्यपि तत्र तत्र तत्त्वमुक्तं तथापि पुनर्वक्तव्यं दुर्विज्ञेयत्वादिति यतो मन्यतेऽत इति योजना ? प्रकृष्टत्वं वचसः स्पष्टयति—निरतिशयेति । तदेव वचो विशिनष्टि यत्परममिति । सकृदुक्तेरर्थसिद्धेरसकृदुक्तिरनधिके-त्याशङ्क्याऽऽह—प्रीयमाणायेति । ततो वक्ष्यामि तुभ्यमिति । पूर्वैण सम्बन्धः । हितं दुर्विज्ञेयं तत्त्वज्ञानम् ॥ १ ॥

३ रामानुजभाष्यम् ।

भक्तियोगः सपरिकर उक्तः, इदानीं भक्त्युत्पत्तये तद्विवृद्धये च भगवतो निरङ्कुशैश्वर्यादिकल्याण-गुणगणानन्तर्यं, कृत्स्नस्य जगतस्तच्छरीरतया तदात्मकत्वेन तत्प्रवर्त्यत्वं च प्रपञ्चयते—भूय इति । मम माहात्म्यं श्रुत्वा प्रीयमाणाय ते मद्भक्त्युत्पत्तिविवृद्धिरूपहितकामनया भूयो मन्माहात्म्यप्रपञ्चविषयमेव परमं वचो यद्वक्ष्यामि तदवहितमनाः शृणु ॥ १ ॥

१ एवकारोऽपि शब्दसमानार्थः । भूय एव भूयोऽपीत्यर्थः । परा मा सम्पत् येन तत्परमम्, सम्पत्प्रदं, यथार्थानुभवसाधनं, मोक्षप्रदं चेत्यर्थः । अत्र वामनः—

यथाऽत्र पित्तज्वरपीडितानां सिता नितान्तं मधुराऽपि तिका ।

दुरन्तपापोपहतान्तरेभ्यो न रोचतेऽजस्य तथा परत्वम् ॥

यदि त्वमप्यञ्जेन ! तादृशः स्या न तर्हि गुह्यं कथयेयमेतत् ।

त्वां प्रीयमाणं तु विलोक्य भूयो वदाम्यष्टोऽपि हिताय तुष्टः ॥

उल्लासमालोक्य चिराय बालं स्वाद्भ्रमश्रन्तमयाचितोऽपि ।

पिता हितार्थी प्रददाति भूयोऽप्यन्नं हि रस्यं स्वयमेव तस्मै ॥ इति ।

यत्तु नच्यैः—कर्मयोगसिद्धयर्थं यः परमेश्वरस्य व्यक्तरूपोपासनाख्यो राजमार्गः पूर्वाध्याये उक्तः स एवास्मिन्नध्यायेऽपि प्रकृतः—इत्याद्युक्तम् ; तत्र मनोरमम्, उपासनायाः कर्मयोगस्य च साध्यसाधनभावाभावात्, विभूतीनामीशस्य सोपाधिकरूप-त्वेन व्यक्तरूपत्वोक्तेरयुक्तत्वाच्चेत्याहुः ।

—अविगीता ।

४ वेङ्कटनाथकृता तात्पर्यचन्द्रिका ।

दशमसङ्गतिं वक्तुं नवमार्थं सप्तमप्रभृत्यध्यायत्रयार्थं वा सङ्गृह्याह— भक्तियोग इति । 'स्वकल्याणगुणानन्तं कृत्स्न-
स्वाधीनतामतिः । भक्त्युत्पत्तिविवृद्धयर्थं विस्तीर्णां दशमोदिता'
[गी. सं. १४] इति सङ्ग्रहश्लोकं व्याकुर्वन् सङ्गतिमाह—
इदानीमिति । पूर्वत्र सपरिकरभक्तियोगस्वरूपप्रपञ्चनपरतया
स्वकल्याणगुणादेः सङ्ग्रहेण कथनम् ; इह तु तत्प्रपञ्चनमित्यव-
सरप्राप्तिरपीनरुक्त्यर्थं च 'विस्तीर्णा' इत्यनेन विवक्षितमिति दर्श-
यितुं इदानीं प्रपञ्चयत इति पदद्वयम् । अर्जुनस्य वक्ष्यमाणार्थ-
श्रवणयोग्यत्वं तस्यार्थस्य च परमहितसाधनत्वादिकं च वदन्
सोपच्छन्दनं सावधानयति 'भूय एव' इति श्लोकेन । प्रश्नम-
न्तरेणापि स्वयमेव प्रतिपादने हेतुः 'प्रीयमाणाय' इत्यनेनो-
च्यत इत्यभिप्रयंस्तादृशप्रीतेर्विषयं दर्शयति मम माहात्म्यं
श्रुत्वेति । बाहुशालिनां हि परोत्कर्षकथनमसूयावहम् ; भव-
त्स्तु शिशुपालादिब्याकुले जगति भाग्यवशादीदृशी प्रीतिः

सञ्जातेति 'महाबाहो !' 'प्रीयमाणाय' इत्यनयोर्भावः । यद्वा
बाहुबलाद्यथा ते बाह्यशत्रुविजयः, तथा मद्द्विषयप्रीतिबलादा-
न्तरशत्रवोऽपि त्वया जिता इति भावः । प्रकरणादर्थस्वभावाच्च
हितं विशिनष्टि— मद्भक्त्युत्पत्तिविवृद्धिरूपेति । 'सर्व-
पापैः प्रमुच्यते' [१०।३] 'सोऽविकम्प्येन योगेन युज्यते'
[१०।७] इति हि वक्ष्यत इति भावः । उक्तमात्रस्य पुन-
रभिधाने प्रयोजनाभावात् 'भूय एव' इत्यनेन प्रक्रान्तगुह्यतमानु-
बन्ध्यर्थप्रपञ्चनरूपत्वं विवक्षितमित्यभिप्रायेण— भूयो मन्मा-
हात्म्यप्रपञ्चनविषयमेवेत्युक्तम् । एतेनैव वचसः परमत्वे
हेतुरपि दर्शितः । शृण्वत एवार्जुनस्य पुनः 'शृणु' इति विधानं
विशिष्टश्रवणार्थमित्यभिप्रायेणाह— तद्वहितमना इति ।
पूर्वमनसूयवे दोषनिवृत्त्या गहनमात्रमुक्तम् ; इदानीमुच्यमाने
प्रीयमाणाय गुणसम्पत्त्यातिगहनमुच्यते; अतस्त्वयाऽत्यन्ताव-
हितेन भवितव्यमिति भावः ॥ १ ॥

५ आनन्दतीर्थकृतं (माध्वीयं) भाष्यम् ।

ॐम् । उपासनार्थं विभूतीः विशेषणकारणत्वं च केषाञ्चिदनेनाध्यायेनाह— प्रीयमाणाय श्रुत्वा सन्तोषं
प्राप्नुवते ॥ १ ॥

६ जयतीर्थकृता प्रमेयदीपिका ।

प्रकृतसङ्गतत्वेनाध्यायप्रतिपाद्यं दर्शयति— उपासनार्थ-
मिति । षष्ठे ध्यानमुक्तं तन्नवमान्ते 'मन्मना भव' इति स्मारितं,
तच्च ध्येयसापेक्षं, विशिष्टाधिकारिणां च भगवद्विभूतय उपास्या
अतस्तां आह्वानेन दशमाध्यायेन । तत्रादौ केषाञ्चिद्बुद्ध्यादीनां
महर्ष्यादीनां च विशेषकारणत्वमपि भगवत आहेत्यर्थः ।
विभूतिशब्दार्थस्तात्पर्यनिर्णयेऽभिहितः । तदुक्तेर्भूयस्त्वात्प्रथम-
मुपादानम् । अत एवैकवाक्यता । ननु विभूतयः 'रसोऽहं'

[७।८] इत्यादिनोक्ता एव; सत्यम्, अत एव 'विस्तेरणात्मनः'
[१०।१८] इति वक्ष्यति; विशेषकारणत्वं नाम सामर्थ्या-
तिशयोपेततया निर्माणम् । प्राक् 'शोकसंविग्रमानसः' [१।४७]
इत्युक्तम्, तद्विरुद्धं कथं 'प्रीयमाणाय' इत्युच्यत इत्यतो
व्याचष्टे— प्रीयमाणायेति । पूर्वं बन्धुज्जेहाच्छ्लोक उक्तः;
इदानीं भगवद्वचनश्रवणनिमित्तात्सन्तोषप्राप्तिः श्रोतृत्वसम्पत्प्र-
तिपादनायोच्यत इति न विरोध इति भावः ॥ १ ॥

७ श्रीमद्भनुमद्विरचितं पैशाचभाष्यम् ।

एवमर्जुनाय विज्ञानसहितं ज्ञानं साक्षान्मोक्षसाधनमुपदिश्येदानीं येषु भावेषु चिन्तनीयो भगवांस्ते
भावा भगवत्तत्त्वं च प्रागुक्तमपि दुर्विज्ञानत्वात्पुनर्वक्तव्यमिति कृत्वा भगवानुवाच— भूय एवेति । भूय
एव भूयोऽपि महाबाहो ! शृणु आकर्णय मे मम परमं श्रेष्ठं वचनं, यद्वचस्ते तुभ्यं प्रीयमाणाय तर्प्यमाणाय
वक्ष्याम्यभिधास्यामि हितकाम्यया हितेच्छया ॥ १ ॥

८ श्रीवेङ्कटनाथप्रणीतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानम् ।

नवमेऽध्याये ब्रह्मतत्त्वज्ञानं तदन्तरङ्गसाधनभगवद्भक्ति-
वैभवं चोपदिष्टम् । दशमे तु तद्गहिरङ्गसाधनभूता भगव-
द्विभूतय उपदिश्यन्ते । यद्यपि सप्तमे 'रसोऽहमस्मि' [७।८]
इत्यादिना विभूतयो वर्णिताः, नवमे च 'अहं क्रतुरहं यज्ञः'
[९।१६] इत्यादिनोक्ताः; तथापि ता एवात्र प्रपञ्च्यन्ते—
तत्र तावत्त्वदीयश्रवणादरपरतन्त्रस्वदपृष्टमपि तत्त्वमहं
चस्मीति स्वौसुक्याविष्करणेनार्जुनमभिमुखीकुर्वाणः, श्रीभ-

गवानुवाच— भूय एवेति । महाबाहो ! सर्वलोकेश्वरेश्वरेण
साक्षान्महादेवेन परब्रह्मणा सह कृताहवतया महान्तौ अष्टौ
बाहू यस्येति सबहुमानं सम्बोधनम् । प्रीयमाणाय अमृते-
नेव मद्बचनेन प्रीतिं प्रतिपद्यमानाय ते तुभ्यं हितकाम्यया
हितेच्छया यद्वक्ष्यामि, तन्मे परमं प्रकृष्टं वचः भूय एव
पुनरपि शृणु ॥ १ ॥

९ श्रीवल्लभाचार्याविष्कृता तत्त्वदीपिका ।

अथोक्तभक्तिवृद्धयर्थे स्वयोगप्रभवं हरिः । भूय एवाहानुपृष्टो विभूतिं चापि केशवः ॥ १ ॥

सच्चिदानन्दसम्भूतं जगदेतत्सदा-(मदा)-त्मकम् । इति सर्वात्मदृष्ट्यर्थं सर्वस्याह विभूतिताम् ॥ २ ॥

पूर्णस्य तत्पूर्णमदः पूर्णमेवावशिष्यते । इति श्रुत्यांशिनो विष्णोस्तथात्वे नास्त्यपूर्णता ॥ ३ ॥

समुद्रस्येव पूर्णस्य कोटिब्रह्माण्डदेहिनः । सर्वा विभूतयस्तस्य मुख्या एवात्र कीर्त्तिताः ॥ ४ ॥

तथाहि श्रीभगवानुवाच— भूय एवेति । स्वधर्मानुष्ठानार्थं विद्यमानौ महान्तौ बाहू यस्य हे महाबाहो ! भूयस्तन्मे वचः शृणु, यत्तेऽहं वक्ष्यामि हितकाम्यया । किम्भूताय ? मन्माहात्म्यं श्रुत्वा प्रीयमाणाय । वचश्च किम्भूतं ? परमं मद्योगवैभवज्ञापनविषयकम् ॥ १ ॥

१० श्रीपुरुषोत्तमजीकृतामृततरङ्गिणी ।

नवमे भक्तिरूपं यदुक्तं तत्सिद्धये हरिः ।

स्वविभूतिस्वरूपं च कृपया दशमेऽश्रवीत् ॥ १ ॥

पूर्वाध्याये सर्वकर्मसमर्पणमुक्तं, ततश्च भक्तिकरणमाज्ञप्तम्, तच्च स्वरूपाज्ञानेन कृतमप्यकृतप्रायमिति स्वरूपज्ञानार्थं स्वस्वरूपं स्वविभूतिरूपं वदन् पार्थं श्रवणार्थं सावधानतया सम्मुखीकुर्वन् प्रतिजानीते— श्रीभगवानुवाच भूय

एवेति । हे महाबाहो ! भजनौपयिककृपाशक्तिमन् ! भूय एव पुनरपि मम वचनश्रवणेन प्रीयमाणाय परमानन्दं प्राप्तुवते ते हितकाम्यया यदहं वक्ष्यामि तत् परमं परो मीयते ज्ञायतेऽनेनेति परमार्थरूपसुल्लक्ष्यं मे वचः शृणु । 'प्रीयमाणाय' इति पदेनान्येभ्योऽवक्तव्यत्वं गोप्यत्वं च ज्ञापितम् । 'हितकाम्यया' इतिपदेन परमकृपा दर्शिता ॥ १ ॥

११ नीलकण्ठकृतो भारतभावदीपः ।

सप्तमे त्वम्पदवाच्योऽर्थो निरूपितः, तदुपासनाच्च क्रममुक्तिरित्यष्टमे प्रोक्तं, नवमे तत्पदलक्ष्यार्थं उक्तः, तत्प्राप्तये च विश्वतोमुखं सर्वत्र भगवद्भावभावनात्मकं भगवद्भजनमुक्तम्, तद्रागद्वेषकलुषितमनसामशक्यमिति मन्वानो भगवांस्तत्सिद्धये स्वविभूतीः केषुचिदेव पदार्थेषु भगवद्बुद्धिविधानार्थास्तावदर्शयति दशमे; तत्फलभूतं विश्वतोमुखस्योपासनं, तेन च विश्वरूपदर्शनमेकादशे, द्वादशे पुनस्तत्पदलक्ष्यस्याव्यक्तस्योपासनं तदुपासकलक्षणानि चोक्त्वा उपासनाकाण्डं तत्पदार्थशोधनार्थं समापयिष्यति; तत्र वात्सल्यात्स्वयमेव श्रीभगवानुवाच— भूय एवेति । हे महाबाहो ! भूयः प्रागुक्तमपि पुनर्मे परमं निरतिशयवस्तुनः प्रकाशकं वचः शृणु । प्रीयमाणाय अमृतपानादिवन्मद्वचनात्प्रीतिमनुभवते वक्ष्यामि हितकाम्यया तव हितेच्छया ॥ १ ॥

न मे विदुः सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः ।

अहमादिर्हि देवानां महर्षीणां च सर्वशः ॥ २ ॥

१ शां. भा.— किमर्थमहं वक्ष्यामीत्यत आह— न म इति । न मे विदुर्न जानन्ति सुरगणा ब्रह्मादयः । किं ते न विदुः ? मम प्रभवं प्रभावं प्रशुशक्त्यतिशयम्, अथवा प्रभवं प्रभवनमुत्पत्तिम् । नापि महर्षयो भृग्वादयो विदुः । कस्मात्ते न विदुः ? इत्युच्यते— अहमादिः कारणं हि यस्माद्देवानां महर्षीणां च, सर्वशः सर्वप्रकारैः ॥ २ ॥

२ आ. शां. व्या.— कश्चिदन्योऽपि परमं वचो महं वक्ष्यति, तेन च मम तत्त्वज्ञानं भविष्यति, अतो भगवद्भवनमकिञ्चित्करमिति शङ्कित्वा परिहरति— किमर्थमित्यादिना । इन्द्रादयो भृग्वादयश्च भगवत्प्रभावं न विदन्तीत्यत्र प्रश्नपूर्वकं

हेतुमाह— कस्मादिति । निमित्तत्वेनोपादानत्वेन च यतो देवादीनां भगवानेव हेतुरतस्तद्विकारास्ते न तस्य प्रभावं विदुः रित्यर्थः ॥ २ ॥

१ महर्षयः— 'गत्यर्थादृषतेर्धातोर्नामनिष्पत्तिरुच्यते । यस्मादृषन्ति सत्त्वेन महत्तस्मान्महर्षयः ॥' (ब्रह्मां. पू. ६।७१ इति निरुक्ताः ।

प्रभवं विदुरीशस्य शास्त्रदृष्ट्या सुरादयः । न तद्विवक्षितमिहेत्यादित्वं हेतुमूचिवान् ॥ इति वामनः ।

सर्वशः सर्वैः प्रकारैः । न विदुरिति सम्बन्धः । जानन्तोऽपि केचित्कैश्चिदेव प्रकारैर्जानन्ति, न सर्वैः प्रकारैः कोऽपि जानाति, अतोऽहमेव वक्ष्यामीत्यर्थः इत्यन्ये ।

— अविगीता ।

३ रा. भा.—सुरगणा महर्षयश्चातीन्द्रियार्थदर्शिनोऽधिकतरज्ञाना अपि मे प्रभवं प्रभावं न विदुः मम नामकर्मस्वरूपस्वभावादिकं न जानन्ति; यतस्तेषां देवानां महर्षीणां च सर्वशोऽहमादिः तेषां स्वरूपस्य ज्ञानशक्त्यादेश्वाहमेवादिः; तेषां देवत्वदेवर्षित्वादिहेतुभूतपुण्यानुगुणं मया दत्तं ज्ञानं परिमितम् ; अतस्ते परिमितज्ञाना मत्स्वरूपादिकं यथावन्न जानन्ति ॥ २ ॥

४ वे. ता. चं.— वक्ष्यमाणस्य ज्ञानस्यातिदुर्लभत्वमा-
रणीयतरत्वायोच्यते—‘न मे विदुः’ इति श्लोकेन । ‘सुरगणाः’
‘महर्षयः’ इत्याभ्यां प्रतिषेधौपयिकप्रतिषेध्यसम्भावनास्थल-
प्रदर्शनमित्यभिप्रायेणोक्तं अतीन्द्रियार्थदर्शिनोऽधिकतर-
ज्ञाना अपीति । प्रभावगोचरवेदनमत्र निषिध्यते; न तु
प्रभावः; विशिष्टनिषेधे गौरवात्, कर्माधीनोत्पत्तेरभावादेव
तद्वेदनस्य निषेद्धुमयुक्तत्वात्, अनन्तरं च ‘यो माम्’ [१०।३]
इति प्रभावज्ञानमेवोच्यते, न तु जन्मज्ञानम्, ‘अजम्’ इत्येव
वचनात्; अत एवावतारहस्यविषयत्वमपि नात्रान्वितम्,
प्रपञ्चितं च तत्प्रागेव; इह त्वन्यत्प्रपञ्चयते; ततश्चात्र देवर्षिभि-
रप्यवेद्यः ईश्वरे विद्यमानश्च प्रभवः— प्रकर्षेण सत्ता प्रभाव
एव भवितुमर्हतीत्यभिप्रायेण प्रभावमित्युक्तम् । प्रभावं विवि-
च्यह— मम नामेति । जन्मविषयत्वे हेतुरनन्वित इत्यभि-
प्रायेण यत इत्यनेन हिशब्दस्य हेतुपरता दर्शिता । ‘सर्वशः’

इति न देवादीनां कात्स्न्यमात्रं विवक्षितं, तस्य बहुवचना-
सङ्कोचादपि सिद्धेः; अतस्तदभिप्रेतं व्यञ्जयति— तेषां स्वरूप-
स्येत्यादिना । कथमसौ प्रभावापरिज्ञानहेतुरिति शङ्कायामभिप्रेतं
हेतुत्वप्रकारं विशदयति— तेषां देवत्वेति । वैषम्यनैर्घृण्य-
परिहाराय परिमितत्वसिद्धये च पुण्यानुगुणत्वकथनम् । “को
अद्वा वेद क इह प्रवोचत् । कुत आ जाता कुत इयं विसृष्टिः ।
अर्वाग्देवा अस्य विसर्जनाय । अथा को वेद यत आबभूव ।
इयं विसृष्टिर्यत आबभूव । यदि वा दधे यदि वा न” । “यो
अस्याध्यक्षः परमे व्योमन् । सो अङ्ग वेद यदि वा न वेद”
[ऋक्सं. ८।७।१७ तै. ब्रा. २।८।१।७६] इत्यादिश्रुत्यभि-
प्रायेणाह— अत इति । ‘यत्र देवा न मुनयो न चाहं न च
शङ्करः । जानन्ति परमेशस्य तद्विष्णोः परमं पदम्’ [वि. पु.
१।१।५३] इत्यादिस्मृतिश्च द्रष्टव्या ॥ २ ॥

५ आ. भा. भा.—प्रभवं प्रभावं, मदीयां जगदुत्पत्तिं वा । तद्रश्नत्वात्तस्येत्युच्यते । यद्यस्ति तर्हि देवा-
दोऽपि जानन्ति, सर्वज्ञत्वात्; अतो नास्तीति भावः । ‘अहमादिर्हि’ इति तूत्पत्तिरपि यस्य वशा, कुतस्तस्य
जनिरिति ज्ञापनार्थम् । ‘अहं सर्वस्य जगतः प्रभवः प्रलयः’ [७।६] इति चोक्तम् । उक्तं चैतत्सर्वमन्यत्रापि ।
“को अद्वा वेद क इह प्रवोचत्कुत आ जाता कुत इयं विसृष्टिः । अर्वाग्देवा अस्य विसर्जनेनाथा को वेद
यत आ बभूव” [ऋक्सं. ८।७।१७।६+ तै. ब्रा. २।८।९] इति “न तत्प्रभावमृषयश्च देवा विदुः कुतोऽन्ये-
ऽल्पवृत्तिप्रमाणाः” इति ऋग्वेदखिलेषु । अन्यस्त्वर्थो ‘यो मामजं’ [१०।३] इति वाक्यादेव ज्ञायते ॥ २ ॥

६ ज. प्र. दी.— प्रभवशब्दः केनचित्सामर्थ्यमात्रवाचि-
त्वेन व्याख्यातः, अन्येन तु भगवदुत्पत्तिवाचित्वेन, तदुभय-
मङ्गीकुर्वन्नाधिकमपि विवक्षुराह— प्रभवमिति । मदीयामुत्पत्ति-
मिति सम्बन्धः । जगदुत्पत्तिर्मे इति कथं विश्लेष्यते ? इत्यत
आह— तदिति । जगदुत्पत्तिरिति वर्तते । एवं तर्हि भगवत्प्र-
भाववज्जगदुत्पत्तिवच भगवदुत्पत्तिरस्त्येव, किन्तु दुर्ज्ञानवेत्यापन्न-
मित्यत आह— यदीति । भगवदुत्पत्तिरिति शेषः । सर्वज्ञत्वात्
सामान्यत इति शेषः । ततः परं न च सामान्यतोऽपि जान-
न्तीत्यध्याहारः । अतः सर्वथाऽनुपलम्भात् । प्रभावादिकं तु
विशेषत एव न जानन्ति, न तु सामान्यतोऽपीति भावः । ननु
भगवदुत्पत्तेरभावश्चेदत्राभिप्रेतस्तदा ‘अहमादिर्हि’ इति हेतुवचनं
न सङ्गच्छते । अत्र हि देवादयोऽर्वाकना मया सृष्टाः कथं पूर्वतनी-
मुत्पत्तिं जानीयुः ? इति प्रतीयत इत्यत आह— अह-

मिति । अपिशब्दोऽध्याहृतेन सर्वस्येत्यनेन सम्बध्यते । कुतः?
जनकात् । नन्वत्र सर्वस्याप्युत्पत्तिर्भगवदधीनेति नोच्यते किन्तु
देवादीनामेव, तत्कथमनेन कारणाभावः सिध्यति ? इति चेत्,
न; देवादिशब्दस्योपलक्षणार्थत्वात् । तत्कुत इत्यत आह—
अहमिति । उक्तमर्थत्रयमुपपादयति— उक्तं चेति । इयं
विसृष्टिर्विधा जगत्सृष्टिः कुतः कारणादाजातेति कः पुरुषः
कुतः प्रमाणाद्वा वेद ? कश्चेह लोके प्रावोचत् ? न कोऽपि कुत-
श्चित् । यतो देवा अस्येश्वरस्य विसर्जनेन निष्प्रभा अर्वाचीनाः ।
सर्वथाऽप्यज्ञाने तदभावः स्यादित्यत उक्तं, अधान्यत् यतो
यस्मात् इयमा बभूव स कः प्रजापतिर्भगवानद्वा वेदेत्यर्थः । न
तत्प्रभावमित्यत्राद्धेति द्रष्टव्यम् । अत एव व्युत्क्रमः । प्रमाणं
प्रमा । अन्यस्त्वर्थो भगवतो जन्माभावः ॥ २ ॥

७ ह. पै. भा.— न मे विदुरिति । न मे विदुर्विजानन्ति सुरगणाः प्रभवमुत्पत्तिं न महर्षयः ।
मधोत्पत्तिं सुरगणा महर्षयश्च न जानन्तीत्यर्थः । अहमादिः कारणं हि यस्माद्देवानां महर्षीणां च सर्वशः

सर्वेषाम् । यस्माद्देवानां सर्वेषां महर्षीणां चाहमादिः कारणं तस्माद्देवा महर्षयश्च ममोत्पत्तिं न जानन्तीत्यर्थः ॥ २ ॥

८ वें. ब्र. गि.— किञ्च मन्माहात्म्यस्य मां विनाऽन्यो न वक्ताऽस्ति, तदनभिज्ञत्वात् ; अतोऽहमेव त्वदपृष्टमपि त्वयि स्नेहाद्दक्ष्यामीत्याह— न म इति । अधिकतरज्ञानाः सुरगणाः तत्त्वार्थदर्शिनो महर्षयश्च मे मम प्रभवं प्रभावं नानाविभूति-भिराविर्भावं वा न विदुर्न जानन्ति; अन्येषां का कथा ?

इति भावः । हि यस्माद्देवानां महर्षीणां च सर्वशः स्वस्वज्ञान-शक्त्यादिभिः सर्वप्रकारैः अहमादिः कारणम् । अतस्ते मन्-धीनपरिमितज्ञानशक्तिस्त्वान्न मां यथावज्जानन्तीत्यहमेव मुख्यं वक्ष्यामीत्यर्थः ॥ २ ॥

९ व० त० दी०— उक्तस्यापि पुनः परमतया कथने दुर्विज्ञेयत्वं हेतुमाह— न मे विदुरिति । प्रभवं योग-वैभवं जन्मादिकं वा महर्षयः अतीन्द्रियार्थदर्शिनोऽपि हि यतस्तेषामादिरहं इत्यतो न विदुः अर्वाचीनाः, नहि जन्यो जनकस्यादिं जानाति ॥ २ ॥

१० पु. अ. त.— अथ स्वकृपां विना अस्योक्तस्वस्व-रूपस्यातिदुर्ज्ञेयत्वेन दुर्लभत्वमाह— न म इति । मे मम प्रभवं प्रकृष्टं भवं जन्म— प्रादुर्भावमिति यावत्— सुरगणा ब्रह्मेन्द्रादयो महर्षयो भृगवादयो न विदुः न जानन्ति । अहं देवानां ब्रह्मादीनां सर्वशः सर्वप्रकारैः आधिदैविकत्वेन देव-

स्वेन च आदिर्मूलभूतः । च पुनस्तथैव महर्षीणाम् । हीति निश्चयेन सन्देहाभावार्थं देवत्वात् ऋषित्वात् स्वमूलभूत-त्वेन ज्ञानभावश्यकं, तथापि भूभारहरणार्थं स्वरक्षार्थं चर्मे-रक्षार्थं प्रादुर्भावं जानन्ति; परं यदर्थं यद्रूपश्च प्रादुर्भावस्तं मत्कृपां विना न जानन्तीति भावः ॥ २ ॥

११ नी० भा० दी०— दुर्ज्ञेयत्वाच्च मत्स्वरूपस्याहं त्वां ब्रवीमीत्याह— न म इति । प्रभवं प्रकृष्टं भवं ऐश्वर्यं वियदादिसृष्टिसामर्थ्यं न विदुः । तत्र हेतुः—अहमिति । अयं भावः— देहोत्पत्त्यनन्तरं हि देवादीनां बुद्ध्या-दिलाभः, न चार्वाचीनैर्बुद्ध्यादिभिः स्वोत्पत्तिप्राक्कालीनोऽर्थः परिच्छेत्तुं शक्यत इति पदार्थः स्पष्टः ॥ २ ॥

यो मामजमनादिं च वेत्ति लोकमहेश्वरम् ।

असम्मूढः स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

१ शां. भा.— किञ्च— यो मामजमनादिं च— यस्माद्देवादिर्देवानां महर्षीणां च, न ममान्य आदि-र्विद्यते; अतोऽहमजोऽनादिश्च, अनादित्वमजत्वे हेतुः । तं मामजमनादिं च यो वेत्ति विजानाति लोक-महेश्वरं लोकानां महान्तमीश्वरं तुरीयमज्ञानतत्कार्यवर्जितं असम्मूढः सम्मोहवर्जितः स मर्त्येषु मनुष्येषु सर्वपापैः सर्वैः पापैर्मतिपूर्वामतिपूर्वकृतैः प्रमुच्यते प्रमोक्ष्यते ॥ ३ ॥

१ अत्र वामनः—

देवाद्याः प्रभवं न मे विदुरिति प्रोक्तं पुरा यत्ततो जन्मास्तीत्यवसीयते भगवतो न ज्ञायते यत्परैः ।

प्राहाजत्वमिहात्मनश्च तदिदं क्लिष्टं न वाक्यं कथं ? शङ्कातङ्कमनादिनामनुवदन्देवो निरस्यत्यमुम् ॥

प्रलये ब्रह्मणि परे नेशत्वमवशिष्यते । शुद्धसत्त्वस्योदये तु तत्पुनः प्रतिभासते ॥

स एव तस्य प्रभवोऽजत्वं सङ्गच्छते कथम् ? । इति चेत्तत्साधयितुमनादिं चेत्यवोचत ॥

ब्रह्मण्युदेति प्रथमं माया, तच्छबलस्ततः । ईशः प्रकाशते, जन्म तदस्येति न साम्प्रतम् ॥

प्रतिसर्गोद्भवं यस्मादाविर्भावः परेशितुः । एवमेव ततोऽनादिरुपाधिरयमुत्तमः ॥

लयो ब्रह्मण्युपाधेर्यो न समाधिरसौ यतः । प्रत्यग्वृत्तेः स्वात्मबोधप्रत्ययो नात्र विद्यते ॥

न तमोलीनतोपाधेरतो नास्य सुषुप्तिता । न समाधिर्न निद्रेत्थं सावस्था परमारमनः ॥

साधर्म्यात्तुभयोः किञ्चिदोगनिद्रेति तां जगुः । जागत्सुपाधिर्भूयोऽस्या लीयते यश्चिदात्मनि ॥

पूर्वस्य नाशेनान्यस्योपाधेः स्यादुद्भवो यदि । वाच्यं स्याज्जन्म, तस्य स्तः केवलं तु लयोदर्यौ ॥

अतो ह्यनादिरुपाधौ तस्मादीशोऽपि तादृशः । अनादित्वे च निर्बाधमजत्वमपि सिद्धयति ॥

इत्यादिनानादिपदमजत्वं हेतुदर्शनपरतया व्याख्यातवान् ।

—अविगीता ।

२ आ. शां. व्या.— इत्थं कश्चिदेव भगवत्प्रभावं वेत्ती-
त्याह— किञ्चेति । कोऽसौ प्रभावो भगवतो यं बहवो न विदुः ? इत्यपेक्षायां पारमार्थिकं प्रभावं तद्वीफलं च कथयति-
यो मामिति । पदद्वयापौनरुक्त्यमाह— अनादित्वमिति ॥३॥

३ रा. भा.— तदेतदेवाद्यचिन्त्यस्वरूपयाथात्म्यविषयज्ञानं भक्त्युत्पत्तिविरोधिपापविमोचनोपायमाह-
य इति । न जायत इत्यजः; अनेन विकारिद्रव्यादचेतनात्संसृष्टात्संसारिचेतनाच्च विसजातीयत्वमुक्तम्;
संसारिचेतनस्य हि कर्मकृताचित्संसर्गो जन्म । 'अनादिम्' इत्यनेन पदेनादिमतोऽजान्मुक्तात्मनो विसजा-
तीयत्वमुक्तम् । मुक्तात्मनो ह्यजत्वमादिमत्, तस्य हेयसम्बन्धस्य पूर्ववृत्तत्वात्तदर्हतास्ति, अतोऽनादिमित्य-
नेन तदनर्हतया तत्प्रत्यनीकतोच्यते; " निरवद्यम् " [श्वे. उ. ६।१९] इत्यादिश्रुत्या च । एवं हेयसम्बन्ध-
प्रत्यनीकस्वरूपतया तदनर्ह मां लोकमहेश्वरं लोकेश्वराणामपीश्वरं मर्त्येष्वसम्मूढो यो वेत्ति; इतरसजातीय-
तयैकीकृत्य मोहः सम्मोहः, तद्रहितोऽसम्मूढः, स मद्भक्त्युत्पत्तिविरोधिभिः सर्वैः पापैः प्रमुच्यते ।

४ वे. ता. चं.— देवादिभिरप्यवेदनीयत्वकथनस्य वक्ष्य-
माणोपयोगं व्यञ्जयन् 'यो माम्' इतिश्लोकाभिप्रेतमाह—
तदेतदिति । 'यो वेत्ति' इत्यनुवादरूपत्वप्रतीतावप्यर्थतः
फलानुवादेनोपायविधाने तात्पर्यमित्यभिप्रायेण उपायमाहे-
त्युक्तम् । अजशब्दस्य व्यवच्छेद्यप्रदर्शनाय व्युत्पत्तिं तावदाह
न जायत इत्यज इति । विशेषणसामर्थ्यफलतां तदुचिताद्य-
वच्छेद्याद्यावृत्तिमाह अनेनेति । विकारिद्रव्यात्संसृष्टा-
दित्युभाभ्यां व्यवच्छेदयोग्यत्वं दर्शितम् । " अजो नित्यः
शाश्वतः " [कठो १।२।१८] इत्यादिभिर्नित्यस्य जीवस्य
कथमचित्संसर्गमात्रेणाजशब्दव्यवच्छेद्यत्वमित्यत्राह संसारि-
चेतनस्येति । ईश्वरस्यापि सर्वशरीरतया तत्तदचित्संसर्गस्य
विद्यमानत्वात्तद्बुदासाय कर्मकृतेत्युक्तम् । मुक्तस्यापि स्वरूपाना-
दित्वमस्ति; ततः कथं व्यवच्छेद्यत्वमित्यत्राह मुक्तात्मनो
ह्यजत्वमादिमदिति । अजत्ववेषेणानादित्वमिह विवक्षितम् ।
स्वरूपानादित्वविवक्षायां तु पौनरुक्त्यमिति भावः । मुक्तदशा-
यामचित्संसर्गो नास्ति, प्राचीनसंसर्गविवक्षायां बद्धादेर्व्यवच्छेदः

स्यात् ; अतस्तदानीन्तनस्वरूपाद्वावृत्तिः कथञ्चुक्ता स्यादित्य-
त्राह— तस्येति । सहकारिसन्निधौ कुर्वत्स्वभाववत्वं सहकार्य-
भावप्रयुक्तकार्याभाववत्त्वमपि हि योग्यतेत्यभिप्रायः । काल-
विशेषावच्छेदरहितनिरवद्यत्वविधायकश्रुत्या च अयमर्थसिद्ध
इत्याह— निरवद्यमिति । अन्वयार्थमाह— एवमिति ।
देवैर्महर्षिभिश्च दुर्लभं ज्ञानं मन्दप्रज्ञेषु मर्त्येषु भाग्यवशात्कस्यचि-
ज्जायत इति निर्धारणार्थत्वमुचितम् । उत्तरार्धे च फलनिर्देश-
नासम्मूढमर्त्यशब्दयोः समुचितान्वयो नास्ति, 'यो मामेवमस-
म्मूढो जानाति पुरुषोत्तमम्' [१।५।१९] इति च वक्ष्यमाण-
च्छायाऽत्र युक्त्यभिप्रायेण मर्त्येष्वसम्मूढो यो वेत्तीत्यु-
क्तम् । असम्मूढशब्दार्थं वक्तुमुपसर्गाभिप्रेतमर्थं व्यञ्जयति—
इतरेति । 'एतां विभूर्तिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः ।
सोऽविकम्प्येन योगेन युज्यते नात्र संशयः' [१०।७] इत्य-
नन्तरमेव वक्ष्यमाणत्वाद्वापि तदुपयुक्तपापविमोक्ष एवाभिप्रेत
इत्यभिप्रायेण मद्भक्त्युत्पत्तिविरोधिभिरित्युक्तम् ।

३ रा. भा.— एतदुक्तं भवति— लोके मनुष्याणां राजा इतरमनुष्यसजातीयः, केनचित्कर्मणा
तदाधिपत्यं प्राप्नोति; तथा देवानामधिपतिरपि; तथा ब्रह्माण्डाधिपतिरपीतरसंसारिसजातीयः, तस्यापि भावना-
त्रयान्तर्गतत्वात् " यो ब्रह्माणं विदधाति " [श्वे. उ. ६।१८] इति श्रुतेश्च । तथाऽप्येऽपि ये केचनाणिमा-
द्यैश्वर्यं प्राप्ताः । अयं तु लोकमहेश्वरः— कार्यकारणावस्थादचेतनाद्ब्रह्मान्मुक्ताच्च चेतनादीशितव्यात् सर्व-
स्मान्निखिलहेयप्रत्यनीकानवधिकातिशयासङ्ख्येयकल्याणैकतानतया नियमनैकस्वभावतया च विसजातीय
इतीतरसजातीयतामोहरहितो यो मां वेत्ति, स सर्वैः पापैः प्रमुच्यते— इति ॥ ३ ॥

४ वे. ता. चं.— लोकमहेश्वरे परस्मिन् प्रतिपन्ने चाप्रति-
पन्ने च न सम्मोहप्रसङ्गः; येन तन्निषधः स्यात्, कथं च ब्रह्म-
रूढसनकादिषु जीवत्सु परमपुरुषस्यैव लोकमहेश्वरत्वम् ? कथं
वा बद्धमुक्तविलक्षणत्वेऽपि नित्यसूरिवर्गाद्व्यवच्छेदः ? इत्या-
दिशङ्कायां सम्मोहोदयतदभावप्रकारौ विवृणोति— एतदुक्त-
मिति । तत्तदधिपतीनामपि लोके तत्तत्सजातीयत्वदर्शनाद्वापि
सामान्यतोऽवगते शङ्कावकाशः । मनुष्यदेवाधिपतिप्रभृतिव-
दण्डाधिपतिप्रभृतेरपि कर्मविशेषमूलपरिमितदेशकालविषयभग-
वत्सङ्कल्पाधीनैश्वर्ययोगितया भगवत एवोत्तरावधिरहितमैश्वर्यम् ।

लोकमहेश्वरशब्देन सर्वगोचरैश्वर्यस्य विवक्षितत्वादेव नित्याना-
मपि व्यवच्छेदसिद्धिरिति भावः । सजातीयस्य कथमधिकत्व-
सिद्धिरित्यत्रोक्तं केनचित्कर्मणेति । कथं ब्रह्माण्डाधिपतेस्तद-
धीनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभिरितरसंसारिभिः साजात्यमित्यत्राह
तस्यापीति । कर्मभावनाब्रह्मभावनोभयभावनेति भावनात्रयम् ।
तेषामपि भावनात्रययोगादिकं भगवत्पराशरशौनकादिभिः
प्रपञ्चितम्; यथा हिरण्यगर्भादीनुपक्रम्य " अशुद्धास्ते समस्तास्तु
देवायाः कर्मयोनयः " [वि. पु. ६।७।७] इति; " आब्र-
ह्मस्तम्बपर्यन्ता जगदन्तर्व्यवस्थिताः । प्राणिनः कर्मजनित-

संसारवशवर्तिनः । यतस्ततो न ते ध्याने ध्यानिनामुपकारकाः । इति । प्रतिबुद्धैरनुपास्यत्वं भगवदधीनत्वं च पञ्चम एव वेदे सुव्यक्तं ' ब्रह्माणं शितिकण्ठं च याश्चान्या देवताः स्मृताः । प्रतिबुद्धा न सेवन्ते यस्मात्परिमितं फलम् ' [म. भा. १२। ३४१।३६] ' एतौ द्वौ विबुधश्रेष्ठौ प्रसादक्रोधजौ स्मृतौ । तदादर्शितपन्थानौ सृष्टिसंहारकारकौ ' [म. भा. १२।३४१।१९] इत्यादिभिः । भावनात्तयान्वयेन सह हिरण्यगर्भस्य कार्यत्वादिसमुच्चयार्थः चशब्दः । सनकसनत्कुमाररुद्रादिब्रह्मकुमारवर्गमभिप्रेत्याह तथान्येऽपीति । अणिमादीति ' अणिमा महिमा

च तथा लघिमा गरिमा वशित्वमैश्वर्यम् । प्राप्तिः प्राकाम्यं चेत्यष्टैश्वर्याणि योगयुक्तस्य ' [] तानि च कर्माधीनभगवत्सङ्कल्पाधीनान्येव । रौद्रस्याणिमायैश्वर्यस्य क्वचिदकृत्रिमत्वोक्तिरपि जन्मप्रभृतिसिद्धतामाह; अन्यथा ' महादेवः सर्व- (यज्ञे) - मेधे महात्मा हुत्वाऽऽत्मानं देवदेवो बभूव ' [म. भा. १२।२०।१२] इत्यादिभिर्विरोधात् । लोकशब्दो लोक्यत इति व्युत्पत्त्या सर्वसङ्ग्राहक इत्यभिप्रायेणाह कार्येति । निखिलेस्यादिकं महच्छब्दस्याभिप्रेतविवरणम् ; नियमनैकस्वभावतयेति ईश्वरशब्दस्य ॥ ३ ॥

५ आ. मा. भा.— अनश्वैष्टयिता आदिश्च सर्वस्येत्यनादिः । अजत्वेन सिद्धेरितरस्य ॥ ३ ॥

६ ज. प्र. दी.— अजशब्दागतार्थतयाऽनादिशब्दं व्याचष्टे— अन इति । सर्वस्येत्युभयशेषः । अन्तर्णीतण्यर्थादनन्तेः पचायच् । न विद्यते आदिकारणमस्येत्यनादिरिति अन्ये, तदसत्; आर्थिकपुनरुक्तेरपरिहारादित्याह— अजत्वेनेति । इतरस्य

कारणराहित्यस्य । अजत्वे हेतुरयमुच्यत इति चेत्, मैवम्; तज्ज्ञापकविभक्त्याद्यभावात् । गत्यन्तराभावे हि गमनिकैषा । चेष्टकत्वं प्रागनुक्तं कथमनुद्यते ? इति चेत्, न; प्रभावे सर्वस्यान्तर्भावात् ॥ ३ ॥

७ ह. पै. भा.— यो मामिति । यो मां परमेश्वरं जन्मरहितं च वेत्ति विजानाति लोकमहेश्वरं लोकानां महान्तमीश्वरं, असम्मूढः सम्मोहरहितः स मर्त्येषु मनुष्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

८ वं. ब्र. गि.— महाफलत्वादपि मत्प्रभावज्ञानमतिदुर्लभमित्यतो मदुपदेशमवहितः शृण्वन्त्यभिप्रायेणाह— यो मामिति । सर्वकारणत्वादेवानादि कारणरहितम्, अत एव अजं जन्मशून्यं लोकानां महान्तमीश्वरं च मां यो वेत्ति, स

मर्त्येषु मरणधर्मसु संसारिषु मध्ये असम्मूढः संसारहेत्वज्ञानरूपसम्मोहवर्जितः सन् सर्वपापैः प्रकर्षेण निरन्वयनाशरूपेण मुच्यते मुक्तो भवति ॥ ३ ॥

९ व० त० दी०— अत एव मन्त्रद्रष्टृभिरप्यनुलभ्यमानप्रभवत्वाद्ब्रह्मज एव श्रौतानुभवगम्यः, अन्यत्तु गुणप्रकृतिवियदादि जायते एवमतः " तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः " [तै. उ. २।१] इत्यादिश्रुतेः । तत्संस्पृष्टा जीवाश्च " हिरण्यगर्भः समवर्त्तताप्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् " [ऋक्सं. ८।७।३।१ यजुसं. २३।१] इत्यादिश्रुतेः । अनादिरप्यहमेव मुक्तात्मा अजो भवामि । यद्यपि नचाऽनादिरित्येतदर्थमुक्तमनादिरिति अन्यथा एकार्थवाचकत्वे पृथङ्ङिरूपणं न कृतं स्यात् । अतएवाधस्ताज्जाता गुणसंस्पृष्टाः सर्वे ये लोकास्तेषां महानीश्वरो नियन्ताऽहं इत्येवम्भूतं मां मर्त्येष्वसम्मूढो यो वेत्ति मर्त्येषु स्वेच्छया सर्वोद्धारार्थं वर्त्तमानं वा मां सजातीयविजातीयविलक्षणं वेत्ति स सर्वपापैः संसारहेतुभूतैः भक्त्युत्पत्तिविरोधिभिः प्रमुच्यते इति तथा ज्ञानं तवास्तु इति भावः ॥ ३ ॥

१० पु. अ. त.— एवं स्वकृपां विना स्वाज्ञानात् देवानां देवत्वमपि जातं व्यर्थमेवेत्युक्त्वा स्वकृपया ज्ञानेन मनुष्याणामप्युत्तमत्वं भवतीत्याह— यो मामजमिति । यो मां मनुष्येषु च अजं जन्मादिदोषरहितम्, अनादि लीला-

दिभिर्नित्यमेवभूतमेव लोकमहेश्वरं लोकानां परमेश्वरं कर्तृमन्यथाकर्तुं समर्थम्, असम्मूढः प्रमादरहितः सन् जानाति; स सर्वपापैः मद्भक्तिप्रतिबन्धरूपैः प्रमुच्यते प्रकर्षेण मुच्यते; मनुष्यभावरहितो देवरूपो भवतीत्यर्थः ॥ ३ ॥

११ नी० भा० दी०— कस्तर्हि त्वां वेत्ति ? इत्यत आह— य इति । यः असम्मूढः स मां वेत्ति, स एव च सर्वपापैः प्रमुच्यत इति सम्बन्धः । जडाजडयोर्बुद्ध्यात्ममनोरेकीभावेनान्योन्याध्यासलक्षणेन मूढः, सम्मूढस्तद्विपरीतोऽसम्मूढस्तस्वज्ञानेन बाधिताध्यासः, स एवात्मविच्चादितरस्य जनिमनुभवन् मां प्रत्यगात्मानं लोकमहेश्वरमनादि आदिः कारणं तच्छून्यमत एवाजमजातं वेत्ति स सर्वैः कृतैः क्रियमाणैर्वा पापैः प्रमुच्यते मर्त्येषु मध्ये ॥ ३ ॥

प्राणिकर्मानुरूपोत्पत्त्यमानानि भगवत्कार्याणि तज्ज्ञानफलं च ।

बुद्धिर्ज्ञानमसम्मोहः क्षमा सत्यं दमः शमः ।

सुखं दुःखं भवोऽभावो भयं चाभयमेव च ॥ ४ ॥

अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः ।

भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः ॥ ५ ॥

१ शां. भा.— इतश्चाहं महेश्वरो लोकानाम्— बुद्धिरन्तःकरणस्य सूक्ष्माद्यर्थावबोधनसामर्थ्यम्, तद्वन्तं बुद्धिमानिति हि वदन्ति । ज्ञानमात्मादिपदार्थानामवबोधः । असम्मोहः प्रत्युपपन्नेषु बोद्धव्येषु विवेकपूर्विका प्रवृत्तिः । क्षमाऽऽकृष्टस्य ताडितस्य वाऽविकृतचित्तता । सत्यम्, यथादृष्टस्य यथाश्रुतस्य चाऽऽत्मानुभवस्य परबुद्धिसङ्क्रान्तये तथैवोच्चार्यमाणा वाक्सत्यमुच्यते । दमो बाह्येन्द्रियोपशमः । शमोऽन्तःकरणस्य उपशमः । सुखमाह्लादः । दुःखं सन्तापः । भव उद्भवः, अभावस्तद्विपर्ययः । भयं च त्रासः, अभयमेव च तद्विपरीतम् (तदभावः) ॥ ४ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवतो लोकमहेश्वरत्वे हेत्वन्तरमाह— इतश्चेति । मुमुक्षुभिराराध्यत्वसिद्धये बन्धमोक्षसाधनं पुरस्कृत्याशेषजगत्प्रकृत्यधिष्ठातृत्वलक्षणं सोपाधिकं भगवत्प्रभावमभिधत्ते— बुद्धिरिति । सूक्ष्मादीत्यादिशब्देन सूक्ष्मतरः

सूक्ष्मतमश्चार्थो गृह्यते । उक्तं सामर्थ्यं बुद्धिरित्यस्मिन्नर्थे प्रसिद्धिप्रमाणयति— तद्वन्तमिति । आत्मादीति तदवबोधवन्तं हि ज्ञानिनं वदन्ति । अन्तःकरणस्योपशमो विषयेभ्यो व्यावृत्तिरिति शेषः ॥ ४ ॥

१ शां. भा.— अहिंसेति । अहिंसाऽपीडा प्राणिनाम् । समता समचित्ता । तुष्टिः सन्तोषः पर्याप्तबुद्धिर्लाभेषु । तप इन्द्रियसंयमपूर्वकं शरीरपीडनम् । दानं यथाशक्ति संविभागः । यशो धर्मनिमित्ता कीर्तिः । अयशस्त्वधर्मनिमित्ताऽकीर्तिः । भवन्ति भावा यथोक्ता बुद्ध्यादयो भूतानां प्राणिनां मत्त एवेश्वरात्पृथग्विधा नानाविधाः स्वकर्मानुरूपेण ॥ ५ ॥

२ आ. शां. व्या.— यथाशक्तीति । पात्रे श्रद्धया स्वशक्तिमनतिक्रम्यार्थानां देशकालानुगुण्येन प्रतिपादनमित्यर्थः । उक्तानां बुद्ध्यादीनां साश्रयाणामीश्वरादुत्पत्तिं प्रतिजानीते—

भवन्तीति । नानाविधत्वे हेतुमाह— स्वकर्मिति । कथञ्चिदपि तेषामात्मातिरेकेणाभावान्मत्त एवेत्युक्तम् ॥ ५ ॥

३ रा. भा.— एवं स्वस्वभावानुसन्धानेन भक्त्युत्पत्तिविरोधिपापनिरसनम्, विरोधिनिरसनादेवार्थतो भक्त्युत्पत्तिं च प्रतिपाद्य स्वैश्वर्यस्वकल्याणगुणगणप्रपञ्चानुसन्धानेन भक्तिविवृद्धिप्रकारमाह— बुद्धिरिति । बुद्धिः मनसो निरूपणसामर्थ्यम्, ज्ञानं चिदचिद्रस्तुविशेषविषयो निश्चयः, असम्मोहः पूर्वगृहीताद्रजतादेर्विसजातीये शुक्तिकादिवस्तुनि सजातीयताबुद्धिनिवृत्तिः, क्षमा मनोविकारहेतौ सत्यप्यविकृत-

१ वामनः—

श्रेयो मम स्यान्मास्त्वन्त्यदिति यो निश्चयोऽचलः । सा बुद्धिरीश्वरादेव मुमुक्षान्ता भवेत्कमात् ॥

उत्पन्नायां मुमुक्षायां जिज्ञासाऽत्र प्रवर्तते । इष्टं ततो ज्ञानमपि प्रसादादीशितुर्भवेत् ॥

अपेक्षितो ह्यसम्मोहो रक्षणायस्य चान्यथा । अनात्मभावप्रत्यस्तमपि भाति जडं पृथक् ॥

आत्माज्ञानं भवेन्मोहः सम्मोहो द्वैतविभ्रमः । स ह्यात्माज्ञानमूलोऽपि तस्मादपि भयङ्करः ॥

रज्ज्वज्ञानं यथा मोहः सम्मोहो भुजगप्रमः । स रज्ज्वज्ञानमूलोऽपि भयकम्पायनर्थकृतः ॥

तदभावस्त्वसम्मोहः प्रपञ्चश्चिन्ति तन्मयः । येनावभासतेऽभिन्नः पटे तन्तुरिवान्वयात् ॥

सिद्धयत्ययत्नतः सोऽपि तथा क्षान्त्यादयः परे । रजस्तमोऽनुपहता भावा भगवतः शुभाः ॥

पूर्वादिं भगवानेवमुक्त्वा स्वभजने फलम् । फलानि कर्मणामाहोत्तराद्देन गुणात्मनाम् ॥ इत्याह ।

सकारेणानुद्ध्यादयोऽपि गृह्यन्त इत्यन्ये ।

—अविगीता ।

मनस्त्वम् , सत्यं यथादृष्टविषयं भूतहितरूपं वचनम् । तदनुगुणा मनोवृत्तिरिहाभिप्रेता, मनोवृत्तिप्रकरणात् । दमः बाह्यकरणानामनर्थविषयेभ्यो नियमनम् , शमः अन्तःकरणस्य तथा नियमनम् । सुखं आत्मानुकूलानुभवः, दुःखं प्रतिकूलानुभवः, भवः भवनम् , अनुकूलानुभवहेतुकं मनसो भवनम् ; अभावः प्रतिकूलानुभवहेतुको मनसोऽवसादः, भयम् आगामिनो दुःखस्य हेतुदर्शनजं दुःखम् , तन्निवृत्तिः अभयम् ।

४ वे. ता. चं.— ‘ भक्त्युत्पत्तिविबुद्धयर्था ’ [गी. सं. १४] इत्यत्र विवक्षितं विवृण्वन्नुक्तेन तत्फलितेन च वक्ष्यमाणप्रकरणस्य च सङ्गतिमाह— एवमिति । बुद्धिज्ञानशब्दयोः पौनरुक्त्यपरिहाराय ‘ बुद्धिमत्वाज्जानाति ’ इति प्रयोगानुसारेण शक्तिलक्षणया बुध्यतेऽनयेति तद्व्युत्पत्त्या वा हेतुकार्यपरतया व्याख्याति बुद्धिर्मनसो निरूपणसामर्थ्यमिति । असम्मोहासक्त्या तद्धेतुभूतं ज्ञानमिह विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह ज्ञानं चिदचिद्रस्तुविशेषविषयो निश्चय इति । बुद्धिज्ञानशब्दयोरध्यवसायमोक्षधीविषयत्वेन व्याख्यानं शब्दद्वयसङ्कोचादिप्रसङ्गादनादत्तम् । विजातीये सजातीयताबुद्धिः सम्मोहः; तदुदाहरति— पूर्व्वेति । पूर्व्वगृहीतात्, आपणादिनिष्ठयाऽनुभूतादित्यर्थः । इदं च स्मर्यमाणध्यासोदाहरणम् । न कोपाख्यविकाराभावमात्रेण सुषुप्त्यादिषु क्षमाशब्दः, अपितु कोपहेतुषु सस्यु तदभावे तत्प्रयोग इत्यभिप्रायेणाह मनोविकारेति । कोपहेतावाक्रोशताडनादौ सत्यपीत्यर्थः ।

ननु कथं हेतौ सति तत्कार्यनिवृत्तिः? तथात्वे तस्य हेतुत्वमेव हीयेत; उच्यते— नह्यवश्यं हेतौ सति कार्येण भवितव्यमिति नियमः; अपितु प्रतिबन्धकरहितायां सामग्र्यां सत्याम्; अन्यथा प्रत्येकं हेतूनां प्रतिबद्धानां च तत्तत्कार्यजनकत्वे कार्यस्य सदातनत्वसर्वदिकत्वप्रसङ्गात्, नित्यविमोक्ष कारणस्य सङ्गात्; तर्हि कः क्षमाया विस्मयः? इति चेद्यथा मणिमन्त्रादिभिः स्फोटसामग्री स्तभ्यते तथा प्रबलविवेकाख्यप्रतिबन्धकेन कोपसामग्र्या दुर्निवारायाः स्तम्भनादिति भावः । वस्तुसत्यत्वस्य यथार्थदर्शनमप्यपेक्षितम्, तथापि यथादृष्टवचनमात्रे वक्तुनापराधः, भ्रमस्य दैवागतत्वादित्यभिप्रायेण

यथादृष्टविषयमित्येतावदुक्तम् । परमार्थत्वेऽपि परानर्थहेतोः ‘ सत्यं भूतहितं प्रोक्तम् ’ इत्यादिभिः सत्यत्वप्रतिक्षेपात् भूतहितरूपेति विशेषितम् । भावशब्दस्य मनोवृत्तौ प्रसिद्धिप्रकर्षवलमग्र्यप्रायनयं चाभिप्रेत्य सत्यशब्दस्यात्र लाक्षणिकत्वमाह तदनुगुणेति । शमदमशब्दयोरैकैकस्योभयनियमनाभिधानसामर्थ्येऽपि पौनरुक्त्यपरिहाराय विषयभेदे वक्तव्ये नियमनक्रमेण दमशमयोर्बाह्यान्तरकरणविषयत्वोक्तिः । शास्त्रीयेभ्यो नियमनस्य निषिद्धत्वात् अनर्थविषयेभ्य इत्युक्तम् । तथेति अनर्थविषयेभ्य एव ।

अनुकूलत्वमात्रं प्रतिकूलत्वमात्रमेव च सुखदुःखयोर्लक्षणम्; तथापि मनोवृत्तिरूपत्वसिद्धयर्थमनुभवशब्दः । सुखदुःखभयाभयमव्यपतितत्वात् ‘ भवोऽभावः ’ इत्यत्रापि परस्परविरुद्धार्थविषयत्वं सम्भवदपरित्याज्यम्; ततश्च भावाभावशब्दयोः प्रत्ययभेदमात्रमेव, न त्वर्थभेदः; तत्र चाभाव इत्येष पदच्छेदः; तयोरपि मनोवृत्तिरूपत्वं वक्तव्यम्; प्रस्तुतयोरिव च सुखदुःखयोस्तद्धेतुत्वमुचितम्; अत एव ‘ भवो भव्यता, भावोऽभिप्रायः ’ इत्यादि परव्याख्यानं मन्दम् ; तदेतदखिलमभिप्रेत्याह अनुकूलेति । भवनमिति उद्धर्षोऽत्र विवक्षितः अवसादप्रतियोगित्वात् । अनवसादानुद्धर्षो हि सहोक्तौ वाक्यकारेण ‘ तल्लब्धिविवेकविमोकाभ्यासक्रियाकव्याणानवसादानुद्धर्षेभ्यः ’ [बो. वृ.] इति । सुखदुःखशब्दाभ्यां पौनरुक्त्यव्युदासाय भयाभयशब्दयोस्तद्विशेषविषयतां दर्शयति— आगामिन इति । आगामिप्रत्यवायोत्प्रेक्षा भयमिति लक्षणेऽपि तस्यैव ज्ञानविशेषस्य प्रतिकूलरूपत्वाद्दुःखत्वम्; नह्यन्यो दुःखाख्यो गुणोऽस्मद्दर्शने ।

३ रा. भा.— अहिंसा परदुःखाहेतुत्वम् , समता आत्मनि सुहृत्सु विपक्षेषु चार्थानर्थयोः सममति-त्वम् , तुष्टिः सर्वेष्व्वात्मसु दृष्टेषु तोषस्वभावत्वम् , तपः शास्त्रीयो भोगसङ्कोचरूपः कायक्लेशः, दानं स्वकीयभोग्यानां परस्मै प्रतिपादनम् , यशः गुणवत्ताप्रथा, अयशः नैर्गुण्यप्रथा— एतच्चोभयं तदनुगुणमनोवृत्तिद्वयं मन्तव्यम् , तत्प्रकरणात् ; तपोदाने च तथा; एवमाद्याः सर्वेषां भूतानां भावाः प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतवो मनोवृत्तयो मत्त एव मत्सङ्कल्पायत्ता भवन्ति ॥ ४ ॥ ५ ॥

४ वे. ता. चं.— परदुःखाहेतुत्वमित्यत्र दुःखशब्देनाहितं विवक्षितम्, चिकित्सादौ हितरूपदुःखकरणस्य हिंसात्वाभावात्, प्रपञ्चितं चैतत्प्रागेव । अभयाहिंसयोरभावरूपयोरपि भावान्तरत्ववेषेण मनोवृत्तिरूपत्वं भाव्यम् । समत्वप्रकारेषु बहुषु सत्त्वपि हिंसानिषेधप्रसङ्गाद्विंसाविषयभूतशत्रुस्मृतिर्जाता; ततश्च द्वेषाद्यभावेन शत्रुमिवादिद्विसाम्यं प्रदेशान्तरप्रपञ्चितमिह विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह आत्मनीति । ‘ न चलति निजवर्णधर्मतो यः समम-

तिरात्मसुहृद्विपक्षपक्षे । न हरति न च हन्ति किञ्चिदुच्चैः सितमनसं तमवेहि विष्णुभक्तम् [वि. पु. ३।७।२०] इति भगवत्पराशरवचनमिह तत्तपदैः स्मारितम् । अर्थानर्थयोरिति— आत्मार्थे परार्थयोरात्मानर्थपरानर्थयोश्चेत्यादि भाव्यम् । तुष्टेः समतासहपाठात् शत्रूणां समृद्धिमतामपि सङ्गहाय सर्वशब्दः । सर्वत्र सन्तोष एव ह्यात्मनः स्वारसिकः प्राप्तः, प्रातिकूल्यभावनाद्युपाध्यधीनं हि वैरादिकमित्यभिप्रायेण सन्तो-

पस्वभावत्वमित्युक्तम् । इदं च मैत्र्यादिषु चतुर्षु मुदिता-
ख्यचित्परिकर्मे । बाह्यागमादिमूलकेशस्य तपस्त्वव्यवच्छेदा-
योक्तं शास्त्रीय इति । शास्त्रीयस्यैव भोगसङ्कोचस्य व्याख्या-
दिवशादकेशात्मकत्वे तपस्त्वं नास्तीति व्यञ्जनाय कायकेश
इत्युक्तम् । दाने परकीयानां स्वकीयानामपि हेयभूतानां व्यव-
च्छेदाय स्वकीयभोग्यानामित्युक्तम् । परस्मै प्रतिपादनं
परस्वत्वापादनमित्यर्थः । अयशश्चन्दे नञो विरोधिपरत्वं
प्रयोगप्रकर्षसिद्धमाह— नैर्गुण्यप्रथेति । सदोषत्वप्रथेत्यर्थः ।
प्रधात्वमात्रमुभयसाधारणम् ; अतो गुणवत्त्वनैर्गुण्याभ्यां विशे-
षणम् । एतच्चेत्यादिकं पूर्ववत् । सिंहावलोकितकेनाह— तपो-

दाने च तथेति मनोवृत्तिविशेषावित्यर्थः । उक्तमात्रव्युदा-
सायोपलक्षणतामभिप्रेत्याह एवमाद्या इति । अभिप्रायेऽपि
भावशब्दप्रयोगादत्र भावशब्दस्य मनोवृत्तिविषयता । सर्वेषां
कर्तृकरणादीनां प्रवृत्तेः स्वाधीनत्वेऽपि मनोवृत्त्युदाहरणं प्राक-
रणिकभक्तिरूपमनोवृत्तेरपि स्वसङ्कल्पमूलत्वज्ञापनार्थम् । प्रवृत्ति-
निवृत्त्योः स्वाधीनत्वे कैश्चिदर्थमाह प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतव
इति । 'मत्त एव' इत्यत्र परोक्तसन्निधिमात्रादिव्युदासाय
पश्चम्यवगतं हेतुत्वं व्यापारमुख्येनेत्याह मत्सङ्कल्पेति । पृथ-
ग्विधानां परस्परविहङ्गानामप्यहमेको हेतुरित्येवकाराभि-
प्रायः ॥ ४ ॥ ६ ॥

५ आ. मा. भा.— तत्प्रथयति— बुद्धिरित्यादिना । कार्याकार्यविनिश्चयो बुद्धिः । ज्ञानं प्रतीतिः ।
'ज्ञानं प्रतीतिर्बुद्धिस्तु कार्याकार्यविनिश्चयः' इति ह्यभिधानम् । दम इन्द्रियनिग्रहः । शमः परमात्मनि
निष्ठा । 'शमो मन्निष्ठता बुद्धेर्दम इन्द्रियनिग्रहः' [११।१७।३६] इति भागवते ॥ ४ ॥

तुष्टिरलम्बुद्धिः । 'अलम्बुद्धिस्तथा तुष्टिः' इत्यभिधानात् ॥ ५ ॥

६ ज. प्र. दी.— तर्ह्यादिमित्यनेन बुद्धिरित्यादिकं गता-
र्थमित्यत आह— तदिति । सर्वादित्वं बुद्धिरुपलब्धिर्ज्ञानमि-
त्यनर्थान्तरमिति गौतमवचनात् । बुद्धिर्ज्ञानमिति पुनरुक्तिरित्यत
आह— कार्येति । कुत एतदित्यत आह— ज्ञानमिति ।
ज्ञायतेऽनेनेति ज्ञानं शास्त्रमित्यसत्, अध्यात्मिकधर्मप्रसङ्गात् ।
दमो बाह्येन्द्रियोपशमः, शमोऽन्तःकरणस्थोपशम इति कश्चित्

(शं.) तदसत्, एकेनैव शब्देन सिद्धत्वात्, किन्तु दमः
क्रियासु विनयः, शमो बाह्यान्तःकरणसंयम इत्यपरः, तदप्यस-
दिति भावेनाह— दम इति । कुत इत्यत आह— शम इति
॥ ४ ॥ सुखशब्दागतार्थतया तुष्टिशब्दं सप्रमाणकं व्याचष्टे—
तुष्टिरिति ॥ ५ ॥

७ ह. पै. भा.— बुद्धिः सूक्ष्मावबोधसामर्थ्यम्, ज्ञानं पदार्थावबोधः, असम्मोह उपस्थितप्रतिपत्ति-
सामर्थ्यम्, क्षमाऽऽक्रुष्टस्य ताडितस्य वाऽविकृतचित्तता, सत्यं यथादृष्टश्रुतार्थप्रतिपादनम्, दमः कर्मेन्द्रि-
योपरतिः, शमोऽन्तःकरणोपरतिः, सुखमाह्लादः, दुःखं तापः, भव उद्भवः, अभावस्तद्विपर्ययः, भयं
त्रासः, अभयं तद्विपर्ययः ॥ ४ ॥ अहिंसाऽपीडा प्राणिनाम्, समता समचित्तता, तुष्टिः सन्तोषः, तप
इन्द्रियनिग्रहपूर्वकः कायकेशः, दानं यथाशक्ति संविभागः, यशो धर्मनिमित्ता कीर्तिः, अयशोऽधर्म-
निमित्ताऽकीर्तिः । भवन्ति जायन्ते । भावाः पदार्थाः । भूतानां प्राणिनाम् । मत्तः परमेश्वरात् । एवाव-
धारणे । नान्येभ्य इत्यभिप्रायः । पृथग्विधाः पृथक्प्रकाराः ॥ ५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवमर्जुनमभिमुखीकृत्य प्रथमम् 'न
मे विदुः सुरगणाः प्रभवम्' [१०।२] इत्यनेनोक्तं स्वप्रभाव-
मुपदिशति त्रिभिः— बुद्धिरिति । बुद्धिरन्तःकरणस्य
सूक्ष्मार्थविवेकसामर्थ्यम्, तद्वन्तं हि बुद्धिमानिति वदन्ति ।
ज्ञानं पदार्थावबोधः । असम्मोहः प्रत्युत्पन्नेषु बोद्धव्येष्वव्या-
कुलतया मनःप्रवृत्तिः । क्षमा सहिष्णुत्वम् । सत्यं यथार्थभा-
षणम् । दमो बाह्येन्द्रियनिग्रहः । सुखदुःखे प्रसिद्धे । भवा-

भावावुत्पत्त्यवृत्तौ । भयाभये प्रसिद्धे । एते मत्त एव भवन्ती-
त्युत्तरेणान्वयः ॥ ४ ॥ किञ्च, अहिंसा परपीडानिवृत्तिः । समता
रागाद्वेषराहित्यम् । तुष्टिर्दृच्छालाभसन्तोषः । तपः कायेन्द्रिय-
शोषणम् । दानं स्वकीयधनादेः सत्पात्रे समर्पणम् । यशो-
यशसी कीर्त्यपकीर्ती । एते भूतानां प्राणिनां बुद्ध्यादयः पृथ-
ग्विधा नानाविधा भावाः कार्यविशेषा मत्त एव परमेश्वरा-
द्भवन्ति । अतः किमिति वर्णनीयो मम प्रभावः इत्यर्थः ॥ ५ ॥

९ व० त० दी०— किञ्च अचिन्त्यैश्वर्ययोगकल्याणगुणान्मत्त एव बुद्धिर्ज्ञानं च भवति । ज्ञानमित्युपलक्षणं
सर्वस्य सदसद्गुणसर्गस्य 'मत्तः सर्वं प्रवर्तते' [१०।८] इति वाक्यात् । तथाहि बुद्धिरित्यादि । बुद्धिः तत्त्व-
तोऽध्यवसायरूपा, ज्ञानमुपदेशजन्यम्, 'असम्मूढः' [१०।३] इत्यत्रोक्तोऽसम्मोहोऽपि मत्त एव भवति । क्षमा
सहिष्णुता; सत्यं प्रमाणेनावबुद्धस्यार्थस्य तथैव भाषणम्, दमो बाह्येन्द्रियाणां स्वविषयेभ्यो निवृत्तिः, शमोऽन्तः-
करणस्य, सुखमात्मानुकूलानुभवः, दुःखं तद्विपरीतं च मत्त एव भवति । मार्गत्रयाधिष्ठाताऽहं यथाभ्यानुसरणं

तत्तदधिकृत्याय तथैव दुःखं सुखं प्रयच्छामीति भावः । एवं भवः उद्भवः, अभावस्तद्विपरीतः, भयमभयं च दानं यशः अयशश्चेति विशद्वावास्तत्तन्मार्गरतानां प्राणिनां यथासर्गं पृथग्विधा मत्त एव भवन्ति 'रूपनामविभेदेन जगत् क्रीडति यो यतः' इति निबन्धोक्तेः । अनेन स्वस्य मुख्यं कर्तृत्वं सर्वकारणत्वं चोक्तम् । प्रकृत्यादेस्तु करणत्वमेव, न कारणत्वं साधकतमत्त्वादिति स्वयोगमहिमोक्तः ॥ ४ ॥ ५ ॥

१० पु. अ. त.— एवं ये जानन्ति तेषामन्येषामजानतां च सर्वेश्वरत्वात् मत्त एव नानाविधा भावास्तत्तज्ज्ञानानुरूपा भवन्तीत्याह द्वयेन— बुद्धिर्ज्ञानमसम्मोह इति । बुद्धिः धर्मज्ञानकौशलं, ज्ञानं स्वरूपात्मकम्, असम्मोहो मायाविलासेषु, क्षमा दुष्टादिकृतिसहिष्णुता, सत्यं आपदादिष्वपि यथार्थभाषणं, दम इन्द्रियनिग्रहः, शमः परमानन्दासिरूपा ज्ञान्तिः, सुखं मद्भावानन्दरूपं, दुःखं आनन्दतिरोधानात्मकं, भवः संसारात्मकः, अभावो नाशः, भयं मृत्युका-

लादीनाम् । चकारेण यमयातनादयः । अभयं मच्चरणाप्या कालादिभयाभावः ॥ ४ ॥ अहिंसा दयात्मिका, समता सर्वत्र मद्भावः, तुष्टिः सदा मद्भावसन्तोषः, तपो मदर्थेच्छेदसहनं, दानं मदुपदेशादीनां, यशो मत्सेवकत्वेन सत्कीर्तिः, अयशो दुष्टत्वादिलक्षणात्मिकाऽपकीर्तिः । भूतानां एते भावाः पृथग्विधाः भिन्नाः मत्कृपाविशिष्टमज्ज्ञानचतां बुद्ध्यादयः सर्वे भवन्ति । अन्येषामन्येषास्सहितदुःखादिचतुष्टया भावा भवन्तीति भावः ॥ ५ ॥

११ नी० भा० दी०— मम महेश्वरत्वादेव मत्तो बुद्ध्यादयो भवन्तीत्याह— बुद्धिरिति । बुद्धिः अन्तःकरणस्य सूक्ष्मार्थावबोधने सामर्थ्यम् । ज्ञानं आत्मानात्मादिपदार्थावबोधः । असम्मोहः प्रत्युत्पन्नेषु बोद्धव्येष्वव्याकुलतया विवेकपूर्विका प्रतिपत्तिः । क्षमा आकृष्टस्य ताडितस्य वा अतिकृतचित्तता । सत्यं प्रमाणेनावगतस्यार्थस्य यथार्थत्वेन भाषणम् । दमो बाह्येन्द्रियनियमः । शमो मनोनिग्रहः । सुखमाह्लादः । दुःखं तापः । भव उत्पत्तिः । भावः सत्ता, अभावस्तद्विपर्ययः । भयं त्रासः, अभयमेव च तद्विपरीतम् ॥ ४ ॥ अहिंसा प्राणिनामपीडा, समता भिन्नाभिन्नादौ समचित्तता, तुष्टिः सन्तोषो लब्धे पर्याप्तबुद्धिः, तप इन्द्रियसंयमपूर्वकं शरीरपीडनम्, दानं यथाशक्ति संविभागः, यशो धर्मनिमित्ता कीर्तिः, अयशोऽधर्मनिमित्ता अकीर्तिः, एते बुद्ध्यादयो विशतिर्भावा मत्त एव प्राणिनां भवन्ति, पृथग्विधाः प्रत्येकं नानाप्रकाराः । तत उत्तमगुणलाभायाहमेव त्वया शरणीकरणीय इति भावः ॥ ५ ॥

महर्षयः सप्त पूर्वे चत्वारो मनवस्तथा ।

मद्भावा मानसा जाता येषां लोक इमाः प्रजाः ॥ ६ ॥

१ महर्षय इति— 'यस्मादृषन्ति ते धीरा महान्तः सर्वतो गुणैः । तस्मान्महर्षयः प्रोक्ता बुद्धेः परमदर्शिना ॥' इति ब्रह्माण्डे (पू. भा. २२।८९) महर्षिपदनिर्वचनम् । अत्र 'पूर्वे' इति ऋषीणां विशेषणम् । तथा च सर्गादावुत्पन्ना एव गृह्यन्ते, न तु प्रतिमन्वन्तरमुत्पद्यमानेष्वन्यतमा इति भावः । ते चोक्ता ब्रह्माण्डपुराणे— 'तेषां सप्तर्षयः पूर्वमासन्त्ये तान्निबोधत । भृग्वङ्गिरा मरीचिश्च पुलस्त्यः पुलहः क्रतुः । अत्रिश्चैव वसिष्ठश्च सप्त स्वायम्भुवेऽन्तरे ॥' (पू. भा. १३।१०३) इति । भृग्वङ्गिरा इत्येकं नाम । एत एव पूर्वे सप्त महर्षयः प्रसिद्धाः । अत एव 'अग्निः पूर्वैर्भिकृषिभिः'—(ऋ. सं. १।१।१।२) इति मन्त्रभाष्ये स्कन्दस्वामिनाऽपि 'पूर्वैर्भिरमत्तः पूर्वकालैर्भृग्वङ्गिरःप्रभृतिभिः' इत्युक्तम् । भारते चान्यत्र 'स्वायम्भुवाद्या मनवो भृगवाद्या ऋषयस्तथा ।' (१३।१४।२८०) इत्येत एव निर्दिष्टाः । एवं 'भृगवाद्याश्च मुनीश्वराः' (शि. पु. ज्ञा. सं. १६।६१) 'भृगवादयश्च ये सप्त जज्ञिरे च महर्षयः ।' (ब्रह्मां. पू. १३।८३) इत्यादिष्वेतेषामेव ग्रहणम् । 'महर्षीणां भृगुरहं' (१०।२५) इति वक्ष्यमाणमपि महर्षिषु भृगोः प्राथम्यं सूचयदमुमेवार्थमुपस्करोति । तेन मध्वोक्तं मरीच्यादीनां ग्रहणं प्रत्युक्तम् । 'वर्तमानमन्वन्तरीया एव सप्तर्षयोऽत्र प्राध्याः' इत्यादि नन्द्यज्ज्ञापितं तु 'पूर्वे' इति विशेषणविरुद्धम् । अन्ये नन्द्याः ऋग्वेदमन्त्रद्रष्टृत्वेन प्रसिद्धानां भरद्वाजः कश्यपो गौतमोऽत्रिर्विश्वामित्रो जमदग्निर्वसिष्ठः (सर्वांतु. ७।२।१३) इत्येतेषामेवात्र ग्रहणं युक्तमित्याहुः । 'गुणैरिष्टाः सकलैः पूर्वेषामपि पूर्वजाः । कश्यपायाः प्रसिद्धा ये ज्ञानवृद्धा महर्षिषु ॥' इति वदतो ज्ञानदेवस्याप्येतदेवानुमतमित्यनुमीयते, 'कश्यपोऽत्रिर्वसिष्ठश्च भरद्वाजोऽथ गौतमः । विश्वामित्रो जमदग्निः—' (म. भा. १३।९३।२१) इति तेषामेव कश्यपादित्वेन परिगणनात् । नत्वेतदपि रमणीयम्, एतेषां पूर्वस्वाभावात् मानसत्वाभावाच्च । अतो यथोक्तमेव ज्यायः ॥

चत्वारो मनवः सावर्णाः । सहोत्पन्नानां तेषां 'सावर्णा मनवश्चान्ये भविष्या ब्रह्मणः सुताः । मेरुसावर्णितस्ते वै चत्वारो दिव्यदृश्यः ॥' (ब्रह्मां. उ. १।२३) 'सावर्णा मनवो ये च चत्वारस्तु महर्षिजाः' । (ब्रह्मां. उ. १।६३) इत्यादिपुराणेषु चतुर्णामेव पृथक् प्रसिद्धत्वात् मानसत्वाच्च । तथा च तदुत्पत्तिर्ब्रह्माण्डपुराणे— 'दक्षस्य कन्या धर्मिष्ठा सुव्रता नाम विश्रुता । सर्वकन्यावरिष्ठा तु ज्येष्ठा या वीरिणीसुता ॥ गृहीत्वा तां पिता कन्यां जगाम ब्रह्मणोऽन्तिके । वैराजस्थमुपासीनं धर्मेण च भवेन च ॥ भवधर्म—

१ शां. भा. — किञ्च — महर्षयः सप्त भृग्वादयः पूर्वेऽतीतकालसम्बन्धिनः चत्वारो मनवस्तथा सावर्णा इति प्रसिद्धाः । ते च मद्भावा मद्गतभावना वैष्णवेन सामर्थ्येनोपेताः, मानसा मनसैवोत्पादिता मया जाता उत्पन्नाः, येषां मनूनां महर्षीणां च सृष्टिलोक इमाः स्थावरजङ्गमलक्षणाः प्रजाः ॥ ६ ॥

— समीपस्थं दक्षं ब्रह्मान्यभाषत । दक्ष ! कन्या तवैथ वै जनयिष्यति सुवतान् ॥ चतुरो वै मनून् पुत्रान् चातुर्वर्ण्यकराञ्छुभान् । ब्रह्मणो वचनं श्रुत्वा दक्षो धर्मो भवस्तथा ॥ तां कन्यां मनसा जग्मुस्त्रयस्ते ब्रह्मणा सह । सत्याभिध्यायिनां तेषां सद्यः कन्या व्यजायत ॥ सदृशान् रूपतस्तेषां चतुरो वै कुमारान्' । (उ. भा. १।३९-४४) इति । एतेषां भाविमनुत्वेऽपि पूर्वमेव चाक्षुष-मन्वन्तरान्ते जातत्वाद्ब्रह्मभूतत्वेन निर्देशो न विरुध्यते । तदुक्तं ब्रह्मण्ड एव—'महानुभावास्ते पूर्वं जज्ञिरे चाक्षुषेऽन्तरे ।' (उ. भा. १।२६) इति, ' एवं ते समयं कृत्वा सर्वेषां जगृहुः सुतान् । चाक्षुषस्यान्तरेऽतीते प्राप्ते वैवस्वतस्य ह ' । (उ. भा. १।५०) इति च । एतेनैतेषामुत्पत्तेः 'इमं विवस्वते योगं' (४।१) इत्यादिनावगतगीताप्राथमिकोपदेशसमसामयिकत्वादेवेह ग्रहण-मिति केषाञ्चिद्दृष्टो नातीवासङ्गत इत्यन्यदेतत् ॥

ज्ञानदेवस्तु— 'चतुर्दशसु चत्वारो मुख्यश्च मनवोऽपि ये । स्वायम्भुवाद्यास्ते जाताः सृष्टवर्थे मनसो मम ॥' इति वदंश्चतुर्दश-मनुष्याद्यानां स्वायम्भुवस्वारोचिषोत्तमतामसानामेवात्र ग्रहणमभिप्रेति । तत्र विचारसहम्, एतेषामेव मुख्यत्वे मानाभावात्, मानसत्वाभावाच्च । 'विभागः प्राधान्यं च प्राथमिकत्वादेव' इति मध्वोक्तमपि प्राथम्यस्य चतुर्वर्ण्येव पथवसाने मानाभावात्तथाविध-मेव । किञ्च तैर्भगवदवतार इति तामसं विहाय पञ्चमो रैवतश्रुतुषु गण्यते । तत्र यज्यतीर्थेन तामसस्य भगवदवतारत्वे भागवत-प्रमाणमुपन्यस्तम्, तत्रोक्तार्थसाधकम् । यतस्तत्र स्वायम्भुवे मन्वन्तरे यज्ञ इव, स्वारोचिषे विभुरिव, औत्तमे सत्यसेन इव, तामसे मनोरन्य एव हर्याख्यो भगवदवतार उपवर्ण्यते—'तत्रापि जज्ञे भगवान् हरिण्यां हरिमेधसः । हरिरित्याहृतो येन गजेन्द्रो मोचितो ग्रहात् ॥ (भाग. ८।१।३०) इति । एवमन्यदपि तदीयमत्रत्यं प्रतिपादनं चिन्त्यमेवेति नाप्रकृतं प्रपञ्च्यते ।

केचिद्वर्षाश्चस्तु— चत्वार एव मनवः प्राचीनाः, तथा हि ऋग्वेदे—'यथा मनौ सांवरणौ' (६।४।१८) 'यथा मनौ विव-स्वति' (६।४।२०) 'सावर्णेर्देवाः प्रतिरन्वायुः' (८।२।२) इति त्रयाणामेव निर्देशो दृश्यते । स्वायम्भुवोऽपि—'मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत्' (३।४।२) इति निरुक्ते व्यक्तमुक्तः, 'यद्दे किञ्च मनुर्वदत्तद्भेषजम्' (तै. सं. २।२।६) इति यजुर्वेदे निर्दिष्टश्च । एत एव श्रुत्यनुसारिण्यां गीतायां गृहीताः; चतुर्दशमनुकल्पना तु पौराणिक्येवेति वदन्ति ॥ चत्वारो ब्राह्मणक्षत्रिय-वैश्यशूद्रभेदेन चतुर्विधा मनवो ज्ञानाधिका देवाः, 'मनवो बोधवैशेष्याद्देवा ब्रह्मादयः स्मृताः । विप्रादिवर्णभेदेन चत्वारो बहवो-ऽपि ते ॥' इत्युक्तेरिति माध्वाः ॥ पूर्वं इति मनुविशेषणम्, मनवो मन्त्राः, ते चोङ्कारवषट्कारव्याहृतिसावित्रीरूपाः, ऋग्यजु-स्सामाथर्वानो वा इति केचित् ॥ अपरे तु 'पूर्वं चत्वारः' इति पृथग्वाक्यं कल्पयित्वा 'अथ धातुश्च मनस आविर्भूताः कुमा-रकाः । चत्वारः पञ्चवर्षीया ज्वलन्तो ब्रह्मतेजसा ॥ सनकश्च सनन्दश्च तृतीयश्च सनातनः । सनत्कुमारो भगवांश्चतुर्थो ज्ञानिनां वरः ॥' (ब्र. वै. १।८।१२—१३) इत्युक्ताः सनकादयोऽत्र ग्राह्याः । ते हि 'सनन्दनादयो ये च पूर्वं सृष्टास्तु वेधसा ।' (वि. पु. १।७।६) 'मानसा मे सुता युष्मत्पूर्वजाः सनकादयः ।' (भाग. ३।१।५।१२) 'पञ्चषड्हायनार्भाभाः पूर्वेषामपि पूर्वजाः ।' (भाग. ७।१।३७) इत्यादिपुराणेषु पूर्वजत्वेन प्रसिद्धाश्चत्वारो मानसाश्चेति प्रतिपादयन्ति । न च 'तान्वभाषे स्वभूः पुत्रान् प्रजाः सृजत पुत्रकाः । तन्नैच्छन्मोक्षधर्माणो वासुदेवपरायणाः ॥' (भाग. ३।१।२।५) इत्यादौ तेषां सृष्टिपराङ्मुखताश्रवणात् 'येषां लोक इमाः प्रजाः' इति न सङ्गच्छत इति वाच्यम्, तेषामपि विद्यया सन्ततिभूतानां प्रजानां विद्यमानत्वात् । तथा चोक्तं मौद्गले— 'सहजस्य धरस्तत्र सनकः सम्बभौ सुतः । समयोगधरो दक्ष ! प्रतापी च सनन्दनः ॥ ज्ञानयोगमयो योगी सनातन इति स्मृतः । कर्मयोगस्वरूपः सनत्कुमारः स आबभौ ॥ तान् दृष्ट्वा हर्षसंयुक्त उवाच जगदीश्वरः । स्मृत्वा सृजत संसृष्टिं गणेशं तैः कृतं तथा ॥ नानाविधं योगमार्गं ससृजुस्ते महौजसः ।' (२।२।१५-१८) इति ॥ अत्र चत्वारो 'देवर्षिनारदस्तथा । असितो देवलो व्यासः' (१०।१३) इति वक्ष्यमाणा अपि ग्रहीतुं शक्यन्त इति नव्यैकदेशिनः, तदसारम् ; तेषां मानसत्वा-भावात्, तत्र त्रय एवोद्दिश्यन्त इत्यस्माभिः साधयिष्यमाणत्वाच्च । 'मूलगोत्राणि चत्वारि समुत्पन्नानि पार्थिव ! । अङ्गिराः ऋय-पथैव वसिष्ठो भृगुरेव च ॥' (म. भा. १।२।२९६।१७) इत्युक्ता मूलगोत्रप्रवर्तका ऋषय एवात्र विवक्षिताः, 'पूर्वं' इति विशे-षणस्वारस्यात्सङ्ख्याबलाच्चेत्यपि त एव । तत्तुच्छमेव, एतेषां प्रायः सप्तमहर्ष्यन्तर्गतत्वेन पृथग्ग्रहणायोगात् ॥ नव्यास्तु चत्वारः पूर्वं ऋषयो वासुदेवादिचतुर्व्यूहा ग्राह्या इत्याहुः । तदतीवासङ्गतम् ; चतुर्व्यूहान्तर्गतेन वासुदेवेनैव ते चतुर्व्यूहा मत्तो जाता इति वक्तुमशक्यत्वात् । त्रय एव हि सङ्कर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धाख्या वासुदेवादन्ये व्यूहाः । न च परंब्रह्मणो वासुदेवस्य जन्मास्ति, नापि व्यूहचतुष्टयस्यास्यर्षित्वं कापि प्रसिद्धमिति किं वा प्रलापपरामर्शपञ्चन ? ॥

अत्र सप्तर्षय इन्द्रियाणि, 'सप्त ऋषयः प्रतिहिताः शरीरे' (शु. य. वा. सं. ३।४।५९) 'तिर्यग्बिलश्चमस ऊर्ध्वबुध्नो यस्मिन् यशो निहितं विश्वरूपम् । अत्रासत ऋषयः सप्त साकं ये अस्य गोपा महतो बभूवुः ॥' (अथ. सं. १०।२६।९) इत्या-दिमन्त्रेषु तथाप्येवैवनात् । 'सप्तऋषयः प्रतिहिताः शरीरे षडिन्द्रियाणि विद्या सप्तमी' (नि. १।२।३७।१) इति यास्कः । पूर्वं—

२ आ. शां. व्या.— न केवलं भगवतः सर्वप्रकृतित्वमेव, किन्तु सर्वज्ञत्वसर्वेश्वरत्वरूपमधिष्ठातृत्वमपीत्याह— किञ्चेति । आधा भृग्वादयो वसिष्ठान्ताः सर्वज्ञा विद्यासम्प्रदायप्रवर्तकाः । तथेति मन्वानामपि पूर्वत्वेनाऽऽद्यत्वमनुकृत्यते । के ते मनवः ? तत्राऽह— सावर्णा इतीति । प्रसिद्धाः पुराणेषु, प्रजानां पालकाः, स्वयमीश्वराश्चेति शेषः । महर्षीणां मन्वानां च तुल्यं

विशेषणं— ते चेति । मयि सर्वज्ञे सर्वेश्वरे गता भावना येषां ते तथा । भावनाफलमाह— वैष्णवेनेति । वैष्णव्या शक्त्याऽधिष्ठितत्वेन ज्ञानैश्वर्यवन्त इत्यर्थः । तेषां जन्मनो वैशिष्ट्यमाचष्टे— मानसा इति । मन्वादीनेव विशिनष्टि— येषामिति । विद्यया जन्मना च सन्ततिभूता मन्वादीनामस्मिँल्लोके सर्वाः प्रजा इत्यर्थः ॥ ६ ॥

३ रा. भा.— सर्वस्य भूतजातस्य सृष्टिस्थित्योः प्रवर्तयितारश्च मत्सङ्कल्पायत्तप्रवृत्तय इत्याह— महर्षय इति । पूर्वे सप्त महर्षयः अतीतमन्वन्तरे ये भृग्वादयः सप्त महर्षयो नित्यसृष्टिप्रवर्तनाय ब्रह्मणो मनसः सम्भवाः, नित्यस्थितिप्रवर्तनाय ये च सावर्णिका नाम चत्वारो मनवः स्थिताः, येषां सन्तानमये लोके जाता इमाः सर्वाः प्रजाः प्रतिक्षणमाप्रलयादपत्यानामुत्पादकाः पालकाश्च भवन्ति; ते भृग्वादयो मनवश्च मद्भावाः मम यो भावः स एव येषां भावः ते मद्भावाः मन्मते स्थिताः, मत्सङ्कल्पानुवर्तिन इत्यर्थः ६

४ वे. ता. चं.— सृष्टिस्थितिहेतुतया प्रसिद्धेषु महस्त्वपि हेतुभूतेषु स्वतन्त्रत्वशङ्का न कार्या, अन्यसङ्कल्पप्रसूतेष्वपि मत्सङ्कल्पमूलत्वमनुसन्धेयमित्यस्योदाहरणतया ' महर्षयः ' इत्युच्यत इत्यभिप्रायेणाह सर्वस्येति । ' येषां लोके इमाः प्रजाः ' इत्येतदभिप्रेतकथनं सर्वस्य भूतजातस्येत्यादि । सृष्टिस्थित्योरिति महर्षिषु मनुषु च क्रमादन्वेतव्यम् । सप्तर्षीणां पूर्वत्वविशेषणविवक्षितमाह अतीतमन्वन्तर इति । भृग्वादय इति— ' महर्षीणां भृगुरहम् ' [१०।२५] इति तत्प्रधानत्वं हि वक्ष्यते— ' सप्त ब्रह्माण इत्येते पुराणे निश्चयं गताः ' [म. भा. १२।२०।८।५] इत्यादिस्मरणाय सप्तशब्दः । आर्षेयवरेण वरणीयानां गोत्राणां प्रवर्तयितार इत्यभिप्रायेणाह नित्यसृष्टिप्रवर्तनायेति । ब्रह्मणो मनसः सम्भवा इति । सौबाले [१]— ' स मानसान् सप्त पुत्रानसृजत् ' इत्यादि । नैमित्तिकसृष्ट्यादिव्यवच्छेदाय नित्यशब्दः । ननु ब्रह्मदिवसे चतुर्दश मनवः क्रमादधिकुर्वन्ति, एकस्मिन् मन्वन्तरे एक एव; तत्कथं चत्वार इत्यत्राह ये च सावर्णिका नामेति ।

' ब्रह्मसावर्णो, रुद्रसावर्णो, धर्मसावर्णो, दक्षसावर्णः ' इति दक्षस्य दुहितरि तैश्वतुर्भिर्मानसा जनिताः । ' मद्भावाः ' इत्येतावदत्र विधेयम् ; अन्यत्सर्वं पुराणादिप्रसिद्धमनूयते इति ज्ञापनाय यच्छब्दः । सन्तानमय इति । ' जनो लोकः प्रोक्तः ' इति पाठालोकोऽत्र सन्तानः । येषां... लोके जाताः— यत्पुत्रपौत्रादिभ्यो जाता इत्यर्थः । ' इमाः ' इति निर्देशः कालान्तरवर्तिनित्यसृष्टेरपि सङ्गाहकः, नतु व्युदासकः; ईश्वरस्य तत्राप्यापरोक्ष्यादित्यभिप्रायेणाह प्रतिक्षणमाप्रलयादिति । उत्पादकाः पालकाश्चेति महर्षीणां मन्वानां च यथाक्रमं निर्देशः । ' उत्पादिकाः ' इत्यादिस्त्रीलिङ्गपाठे तु तत्प्रजाभिर्भ्यासम्भवमन्वयः । मम यो भावः स एव येषां भाव इति भावसामानाधिकरण्ये फलितोक्तिरियम्, मध्यमपदलोपी वा समासः । राज्ञो भाव एव किङ्करस्य भाव इतिवदभिप्रायसाम्यापेक्षयाऽयं व्यपदेश इति दर्शयति मन्मते स्थिता इति । स्वाच्छन्द्यादभिप्रायसाम्यं भृत्यादिवद्बुद्धिपूर्वानुवर्तनमात्रं च व्युदस्यति— मत्सङ्कल्पानुवर्तिन इति ॥ ६ ॥

५ आ. मा. भा.— पूर्वे सप्तर्षयः— ' मरीचिरव्यङ्गिरसौ पुलस्त्यः पुलहः क्रतुः । वसिष्ठश्च महातेजाः ' इति मोक्षधर्मोक्ताः [म. भा. १२।३३।२८] । ते हि सर्वपुराणेषु उच्यन्ते । चत्वारः प्रथमाः स्वायम्भुवाद्याः तेषां हीमाः प्रजाः— नहि भविष्यतामिमाः प्रजा इति युक्तं— विभागः प्राधान्यं च प्राथमिकत्वादेव भवति । गौतमखिलेषु चोक्तम्— ' स्वायम्भुवं रोचिषं च रैवतं च तथोत्तमम् । वेद यः स प्रजावान् ' इति । पूर्वभ्यो ह्युत्तरा जायन्त इत्येषां प्राधान्यम् । अजातेषु च ज्यैष्ठ्यम् ।

६ ज. प्र. दी.— महर्षयः सप्त भृग्वादय इति शङ्करः, तदसतः पूर्व इति विशेषणेन प्रथममन्वन्तरस्थानामेव ग्रहणस्योचितत्वात् मोक्षधर्मसंवादाच्चैति भावेनाह— पूर्व इति । इतोऽपि

मरीच्यादय एवेत्याह— ते हीति । निरुपपदेन सप्तर्षिशब्देनेति शेषः । ' पूर्वे ' इत्यस्योत्तरत्र सम्बन्धेऽपि एतत्प्रसिद्धमिति भावेनानेकप्रमाणोपन्यासः । ब्रह्मसावर्ण्यो रुद्रसावर्ण्यो दक्षसा-

— चत्वारश्च व्यष्टिमनोबुद्धयहङ्कारचित्ताख्याः, ' चतुरश्रापरान् पुत्रान्देहात्पूर्वं महानृषिः । ते वै पितृणां पितरः श्रूयन्ते राजसत्तम ॥ ' (म. भा. १२।३१।१।८) इत्यत्र तथोक्तत्वादित्यादिराध्यात्मिकोऽप्यर्थोऽनुसन्धेयः ॥ वस्तुतस्तु— व्यतीपातस्योत्पत्तावधदशभुजपुरुषत्वावधारणात् व्यतीपातव्रते ' काञ्चनान्जे प्रतिष्ठाप्य हैममष्टभुजं नरं ' इत्यत्राष्टपदेनाष्टदशसङ्ख्यैव, सहस्रनामफलश्रुतौ ' षोडशार्धानि नामानि ' इत्यत्र षोडशार्द्धपदेन तदधिकसहस्रसङ्ख्येव चात्र चत्वार इति पदेन चतुर्दशसङ्ख्यैवोपलक्ष्यते । दृश्यते च दशशतसहस्रादिसङ्ख्योत्तरवर्तिलसङ्ख्यानिर्देशमात्रेण लोकेऽपि भूयान् व्यवहारः । अतः सर्वत्र प्रसिद्धानां चतुर्दशमनूनामेवाऽपि ग्रहणमिति सरलः पन्था इत्यलमतिप्रसङ्गेन ॥

— अविगीता ।

वर्ण्यो धर्मसावर्ण्य इति भविष्यन्तश्चत्वारो मनव इत्यन्ये, तद-
सदिति भावेनाह— चत्वार इति । स्वायम्भुवस्वारोचिषरैव-
तोत्तमाः । प्रथमातिक्रमे कारणाभावादिति भावः । किञ्च 'येषां
लोक इमाः प्रजाः' इति विशेषणमेवैव सम्भवति, नेतरेष्वतो-
ऽप्येवमित्याह— तेषां हीति । इमा वर्तमानाः प्रजा अपत्यानि ।
ननु चतुर्दशमनवस्तेषु चतुर्णां यत्पृथक्करणं तत्र कारणेन भाव्यम् ।
अस्ति च तत्परोक्तेषु संज्ञासाम्यम् ; न तु स्वायम्भुवादिषु ;
अतः कथमेतत् ? इत्यत आह— विभाग इति । प्राधान्यादेवेति
शेषः ; संज्ञासाम्यस्याप्रयोजकत्वात् । अन्यथा मेरुसावर्णेरेपि
ग्रहणप्रसङ्गादिति भावः । अस्त्येवं प्राधान्यं च परोक्तानामेव-

त्यत आह— प्राधान्यं चेति । स्वायम्भुवादीनामिति शेषः ।
किञ्च श्रुतौ स्वायम्भुवादीनामेव पृथक्करणात् एवात्रेत्याह—
गौतमेति । पृथक्करणे न फलमिति शेषः । प्राथमिकत्वादेव
प्राधान्यं भवतीत्युक्तं तत्कथं ? इत्यत आह— पूर्वैभ्यो हीति ।
तत्सन्ततावित्यर्थः । तेषां पूर्वेषां उत्तरान्प्रति । तत्सन्तताव-
जातान् प्रति प्रथमानां कथं प्राधान्यं ? इत्यत आह— अजा-
तेष्विति । विषयसप्तमीयम् । ज्यैष्ठ्यं प्रथमानां प्राधान्यमि-
त्यर्थः । इदमुक्तं भवति— प्रधानगुणभावो हि सति सम्बन्धे
भवति । अयुगपद्भाविषु चैतेषु प्रथमानामेव प्राधान्यं, उत्तरेष-
गुणत्वमुक्तविधया सम्भवति । न त्वन्यथा कथमपीति ।

५ आ. मा. भा.— तामसस्य भगवद्वतारत्वादनुक्तिः । तच्च भागवते प्रसिद्धम् । मानसत्वं च
सर्वेषां मनुनामुक्तं भागवते (?) ' ततो मनुस्ससर्जान्ते मनसा लोकभावनात् ' [] इति । अन्यपुत्रत्वं
त्वपरित्यज्यापि शरीरं तद्भवति । प्रमाणं चोभयविधवाक्यान्यथाऽनुपपत्तिरेव । पूर्वं इति विशेषणाच्चैत-
त्सिद्धिः । मत्तो भावो येषां ते मद्भावाः । ये ते ब्रह्मणो मानसा जातास्ते मत् एव जाता इति भावः ॥ ६ ॥

६ ज. प्र. दी.— प्रथमाश्रद्धुह्यन्ते तदा चतुर्थस्तामसो
गीताभिप्रेततया कुतो न व्याख्यायते ? इत्यत आह— ताम-
सस्येति । अनुक्तिरव्याख्यानं भगवति च ' मद्भावा मानसा
जाताः ' इति विशेषणासम्भवादिति भावः । तामसस्य भगवद्व-
तारत्वं कुतः ? इत्यत आह— तच्चेति । ' चतुर्थ उत्तमभ्राता मनु-
र्नाम्ना च तामसः ' । [भाग. ८।१।२७] हरिरित्याहृतो येन
गजेन्द्रो मोचितो ग्रहात् ' [भाग. ८।१।३०] इत्यादिना ।
ननु यदि विशेषणासम्भवात्प्रथमप्राप्तातिक्रमेण तत्सम्भवात् अह-
णम् । तर्हि ' मानसा जाताः ' इति विशेषणासम्भवादेतान्परि-
त्यज्य ब्रह्मसावर्ण्यादय एव प्राह्यास्तेषु तत्सम्भवादिति भास्कर-
ः ; तत्राह— मानसत्वं चेति । चतुर्णां दक्षदुहितरि किल
भावो युगपदासीदित्येवंविधं मानसत्वं न सर्वेषामिति चेत्, न ;
अत्रार्थे तद्विदितोत्पत्तेरस्मरणात् । ननु ब्रह्मपुत्राः सन्तु मानसाः,
न तु तदा ते मनवः, किन्तु मच्छरीरं परित्यज्य प्रियव्रतादि-
पुत्रा जातास्तदैव, अतो मनुषु मानसत्वमसम्भाव्यमित्यत आह—

अन्येति । तन्मानसं शरीरं अपरित्यज्य स्थितानामप्यन्यपुत्रत्वं
सम्भवतीति योजना । द्वितीये शरीरे जाते तत्पूर्वशरीरेणैक्य-
मापयत इति सम्प्रदायविदः । किमत्र प्रमाणं ? इत्यत आह—
प्रमाणं चेति । मनुनामेव ब्रह्ममानसपुत्रत्ववाक्यं प्रियव्रतादि-
पुत्रत्ववाक्यं चेत्युभयविधवाक्यम् । उपचारत्वकल्पना क्लिष्टैव ।
किञ्च 'पूर्वं' इति विशेषणं पूर्वैणैव सम्बध्यते, परैणैव वोभाभ्या-
मपीति त्रयः पक्षाः, पक्षत्रयेऽपि चत्वारो मनवः प्रथमा एवेति
सिध्यति; आये सप्तर्षीणां प्रथमत्वेन तत्साहचर्यात्, द्वितीय-
तृतीययोर्वचनादेवेति भावेनाह— पूर्वं इति । मयि भावो
येषामिति व्याख्यानं प्रकृतासङ्गतं कारणत्वस्यात्र प्रकृतत्वादिति
भावेनाह— मत्त इति । भावो जन्म । ननु ' मानसा जाताः '
इत्यनेन भगवतस्तत्कारणत्वमुच्यते, भैवम् ; ' ततो मनुः '
इति वचनस्य सत्त्वेन ब्रह्मणो मानसा जाता इति व्याख्येयत्वात्,
तर्हि कथं न व्याहतिः ? इत्यत आह— ये त इति । मत्त एव
ब्रह्मान्तर्यामिणः । ब्रह्मा तु द्वारमात्रमिति भावः ॥ ६ ॥

७ ह. पै. भा.— महर्षय इति । किञ्च महर्षयो भृग्वादयः । पूर्वं पूर्वकालसम्बन्धिनः चत्वारो मनवः
सावर्णिकादयः । मत्तः सद्भावो येषां ते मद्भावा मच्छक्त्यात्मानः । मनसि भवा मानसाः । येषां महर्षीणां
मनूनां च सृष्टिजा लोक इमाः प्रजाः स्थावरजङ्गमलक्षणाः ॥ ६ ॥

८ वं. ब्र. गि.— किञ्च सप्त महर्षयः, तेभ्योऽपि पूर्वं
प्रथमाश्चत्वारः सनकसनन्दनसनातनसनत्कुमाराः, तथा स्वाय-
म्भुवाद्याश्चतुर्दश *मनवश्च, मद्भावाः मम विष्णोर्भावः स्वभावो
ज्ञानैश्वर्यशक्तिरूपो येषां ते मद्भावाः मद्भिभूतय इति यावत् ।

ते च मानसा जाताः हिरण्यगर्भात्मनो मम मनसः सङ्कल्पा-
त्मकादुत्पन्नाः, न तु योनिजाः, अतः सर्वप्राणिश्रेष्ठाः । येषां
सप्तर्षीणां सनकादीनां मनूनां च पुत्रपौत्रशिष्यप्रशिष्यादिमये-
ऽस्मिंल्लोके इमाः सर्वाः प्रजा जायन्ते ॥ ६ ॥

९ व० त० दी०— एवं जातस्य गुणसर्गस्य हेतुरहमज एक इत्युक्त्वा 'अहमादिर्हि देवानां' [१०, २]
इति व्याचष्टे— महर्षय इति । गुणसंसर्गिण एते पूर्वं भृग्वादयः ' सप्त ब्रह्माण्ड इत्येते पुराणे निश्चयं गताः '

* १ स्वायम्भुवः, २ स्वरोचिषः, ३ उत्तमः, ४ तामसः, ५ रैवतः, ६ चाक्षुषः, ७ वैवस्वतः, ८ सावर्णिः, ९ दक्षसावर्णिः,
१० ब्रह्मसावर्णिः, ११ धर्मसावर्णिः, १२ रुद्रसावर्णिः, १३ देवसावर्णिः, १४ इन्द्रसावर्णिः, इति नामधेयाश्चतुर्दश मनवो विख्याताः ।

[म. भा. १२।२०।८।५] इत्यादिपुराणप्रसिद्धाः । मानसाः तथा चतुर्दशसु मनुषु पूर्वे प्रथमाश्चत्वारो मनवः स्वायम्भुवस्वारोचिषोत्तमतामसाख्या इत्येते नित्यसर्गप्रवर्तनार्था मद्भावा जाताः, मत् एवेत्यनुवर्तनीयम् । एतेन कारणभूतसर्वधिमनुदेवानामादिभूततयाऽनादित्वं स्वस्थोक्तम् । एतेषां तु बुद्ध्यादिवन्न प्राकृतभावत्वमेव, किन्तु मद्भावत्वमिति । तदाह— मद्भावा इति । मम भावः सामर्थ्यं तेजोभावो वा येषु ते तथा, एते मानसा भावाश्चेतनाः मत् मत्तो जाता इति वा, अथवा बुद्ध्यादयो येषां लोक इमाः प्रजास्ते महर्षिमन्वादयश्चेत्येते सर्वे भावा मत् मत्तो मानसा जाताः 'इच्छामात्रेण मनसा प्रवाहं सृष्टवान् हरिः' इति भगवन्मुखोक्तेः "सोऽकामयत बहुस्यां प्रजायेय" [तै. उ. २।६।१] इति "असतोऽधिमनो यस्य मनः प्रजापतिमसृजत्, प्रजापतिः प्रजा असृजत्, तद्वा इदं मय्येव परमं प्रतिष्ठितम् । मनसो ह्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते, मनसो वशे सर्वमिदं बभूव, कामस्तदग्रे समवर्तताधीः" इत्यादिश्रुतेश्च ॥ ६ ॥

१० पु. अ. त.— ननु कृष्यादिप्रयुक्तधर्माचरणादिभिः हिरण्यगर्भात्मनो मम मानसा मद्भावा मदीयोऽनुभावो सर्वेषां तत्तत्फलरूपा भावा भवन्ति, तत्कथं भवत एव ? मत्कीडार्थरूपो येषु तादृशा जाताः । येषां लोके इमाः प्रजा- इत्याकाङ्क्षायामाह— महर्षय इति । महर्षयः सप्त भृग्वादयः, स्तदुक्तप्रवर्तमाना भवन्तीत्यर्थः । अतोऽपि मत् एव ततः पूर्वं अन्ये चत्वारो महर्षयः, तथा स्वायम्भुवादयो मनवः, भवन्तीति भावः ॥ ६ ॥

११ नी० भा० दी०— एतदेव शिष्टाचारप्रदर्शनेन द्रढयति— महर्षय इति । सप्त भृग्वाद्याश्चत्वारः सनका- दयश्च पूर्वे प्रसिद्धा महर्षय इति सम्बन्धः । तथा मनवश्चतुर्दश प्रसिद्धाः । ते सर्वे मानसा हिरण्यगर्भरूपस्य मम मनस एवोद्भूता अयोनिजा जाता उत्पन्नाः । इमाः प्रजाश्चतुर्विधाः अयं लोकश्च तदाधारभूतः, तदुभयं येषां यत्सम्बन्धि सन्ततिर्येषां सन्ततिरित्यर्थः । यद्वा येषामिति षष्ठी पञ्चम्यर्थे । येभ्य इमाः प्रजा अयं लोकश्च जाता इत्यर्थः । तेऽपि मद्भावा मय्येव भावो मनो येषां ते । प्रसिद्धमहिमानोऽप्येते, यतो मामेवोपासतेऽतस्त्वमपि मामुपास्वेति भावः ॥ ६ ॥

एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः । सोऽविकम्पेन योगेन युज्यते नात्र संशयः ॥ ७ ॥

१ शां. भा.— एतामिति । एतां यथोक्तां विभूतिं विस्तारं योगं च युक्तिं चाऽऽत्मनो घटन- मथवा योगैश्वर्यसामर्थ्यं सर्वज्ञत्वं योगजं योग उच्यते । मम मदीयं योगं यो वेत्ति तत्त्वतस्तत्त्वेन, यथावदि- त्येतत् । सोऽविकम्पेनाप्रचलितेन योगेन सम्यग्दर्शनस्थैर्यलक्षणेन युज्यते सम्बध्यते । नात्र संशयो नास्मिन्नर्थे संशयोऽस्ति ॥ ७ ॥

२ आ. शां. व्या.— सोपाधिकं प्रभावं भगवतो दर्श- यित्वा तज्ज्ञानफलमाह— एतामिति । बुद्ध्याद्युपादानत्वेन विविधा भूतिर्भवनं वैभवं सर्वात्मकत्वं, तदाह— विस्तार- मिति । ईश्वरस्य तत्तदर्थसम्पादनसामर्थ्यं योगः तदाह— आत्मन इति । योगस्तत्फलमैश्वर्यं सर्वज्ञत्वं सर्वेश्वरत्वं च मदीयं शक्ति- ज्ञानकेशमाश्रित्य मन्वादयो भृग्वादयश्चेते जानते च तदाह— अथवेति । यथा तौ विभूतियोगौ तथा वेदनस्य निरङ्कुशत्वं दर्शयति— यथावदिति । सोपाधिकं ज्ञानं निरुपाधिकज्ञाने द्वारमित्याह— सोऽविकम्पेनेति । उक्तेऽर्थे प्रतिबन्धाभाव- माह— नास्मिन्निति ॥ ७ ॥

३ रा. भा.— विभूतिः ऐश्वर्यम्, एतां सर्वस्य मदायत्तोत्पत्तिस्थितिप्रवृत्तिरूपां विभूतिं, मम हेय- प्रत्यनीककल्याणगुणरूपं योगं च यस्तत्त्वतो वेत्ति, सोऽविकम्पेन अप्रकम्पेन भक्तियोगेन युज्यते । नात्र संशयः; मद्रिभूतिविषयं कल्याणगुणविषयं च ज्ञानं भक्तियोगवर्धनमिति स्वयमेव द्रक्ष्यसीत्यभिप्रायः ॥ ७ ॥

४ वे. ता. चं.— 'एतां विभूतिं योगं च' इति—पूर्वोक्ता- र्थस्य बुद्धिस्थक्रमेणानुवादः । 'स्वकल्याण' [गी. सं. १४] इत्यादिसंग्रहश्लोके त्वयमेवार्थो यथाक्रममुक्तः; तदनुसारेण पदा- गी. द्वि. २८

र्थवाक्यार्थावाह विभूतिरैश्वर्यमित्यादिना । सर्वस्य मदा- यत्तोत्पत्तिस्थितिप्रवृत्तिरूपां विभूतिमिति तन्निरु- प्यस्वात्तत्तसामानाधिकरण्यम् । उत्पत्तिस्थित्योरपि सङ्ख्या-

धीनत्वानियमनविषयत्वम् । प्रवृत्तिरिह स्वकार्यार्थव्यापारः, स्पन्ददेरसार्वत्रिकत्वात् । 'विभूतिर्भूतिरैश्वर्यम्' [अमरः १।१। ३८] इति नैषण्डिकाः । विशुद्धाब्दश्च नियन्तरि प्रयुक्तचरः । अतो विभवनमिह नियमनमेव वक्ति, तस्य भावार्थतास्वारस्यात् अनपवादाच्च । वस्त्वन्तरसामानाधिकरण्यवद्विभूतिशब्देषु तु नियन्तव्यविषयता वक्ष्यते । युज्यत इति व्युत्पत्त्या उभयलिङ्गत्वमिह योग उक्तः । ईश्वरेऽनीश्वरस्वभावभूतपारतन्त्र्यदुःखान्नाद्याहोपमनीश्वरे चेश्वराधीनत्वात्तन्त्र्यादेः स्वतस्सिद्धत्वाद्यारोपंच

परित्यज्येति ' तत्त्वतः ' इत्यस्य भावः । 'अविकम्प्येन' इत्यत्र स्वतः कम्पराहित्यमात्रव्युदासेन बाधकशतैरप्यविचार्यत्वं च दर्शयितुम्—अप्रकम्प्येनेत्युक्तम् । पूर्वापरपरामर्शादुपासकान्वितयोगशब्दस्य योगविशेषनिष्ठतामाह—भक्तियोगेनेति । शास्त्रसिद्धस्याप्यर्थस्य साक्षात्कारे सत्येव ह्यत्यन्तवैशद्यमित्यभिप्रायेण ' नात्र संशयः ' इत्यस्याशयं विशदयति—मद्विभूतीति ॥ ७ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ७ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ७ ॥

७ ह. पै. भा.— एतामिति । एतां विभूतिं विस्तारं योगं च विभूतिहेतुभूतं मदीयं यो वेत्ति तत्त्वतो यथावत्, सोऽविकम्पेन योगेन समाधिना युज्यते ॥ ७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवमुक्तस्य भगवत्प्रभावस्य ज्ञाने फलमाह— एतामिति । एताम् ' महर्षयः— ' इति पूर्वश्लोकोक्तामृषिमन्वादिरूपां विभूतिं योगं च ' बुद्धिज्ञानम् '

[१०।४] इत्यादिनोक्तं बुद्ध्यादिप्रवर्तकस्वरूपमैश्वर्यं तत्त्वतो यो वेत्ति, सः अविकम्पेन अप्रचलितेन योगेन मुक्तिहेतुसम्यग्ज्ञानयोगेन युक्तो भवति; नास्त्यत्र संशयः ॥ ७ ॥

९ व० त० दी०— एतां विभूतिमिति । तथाविधैश्वर्यं च यो वेत्ति तत्त्वतः स भक्तिरूपेण योगेन युज्यते ॥ ७ ॥

१० पु. अ. त.— एतन्निरूपणप्रयोजनमाह— एतामिति । एतां मद्बुद्धभावरूपां भुक्त्वादिलक्षणां तां मम विभूतिं क्रीडार्थैकप्रकटिताम्; च पुनः क्रीडार्थप्रकटितसामग्र्या मम योगं तत्त्वतः मल्लीलारूपेण यो वेत्ति सः, अविकम्पेन

निश्चलेन मद्द्वियोगादिरहितेन योगेन मत्संयोगेन भक्तिरूपेण युज्यते, युक्तो भवतीत्यर्थः । नात्र संशयः, अत्र सन्देहो नास्तीत्यर्थः । अनेन सन्देहे सति न भवतीति ज्ञापितम् ॥ ७ ॥

११ नी० भा० दी०— उपास्तावधिकारणमाह— एतामिति । एतां वक्ष्यमाणां विभूतिं योगं च विश्वतोमुखे भगवति मनस्समाधानं यस्तत्त्वतो वेत्ति सम्यगनुष्ठानं ज्ञातुं च समर्थो भवति, सोऽविकम्पेनाचलेन निर्विकल्पकेन षष्ठाध्यायोक्तेन योगेन मद्द्विषयेण समाधिना युज्यते; ततश्च कृतकृत्यो भवति । नात्र संशय इति प्रवृत्त्यतिशयार्थमुच्यते, भगवद्ब्रह्मसि संशयासम्भवात् ॥ ७ ॥

भगवद्ब्रह्मज्ञानां प्रेमोपासनास्वरूपं तत्फलं च ।

अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते ।

इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः ॥ ८ ॥

मच्चित्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम् ।

कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च ॥ ९ ॥

तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।

ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥ १० ॥

१ शां. भा.— कीदृशेनाविकम्पेन योगेन युज्यते ? इत्युच्यते—अहमिति । अहं परं ब्रह्म वासुदेवाख्यं सर्वस्य जगतः प्रभव उत्पत्तिः, मत्त एव स्थितिनाशक्रियाफलोपभोगलक्षणं विक्रियारूपं सर्वं जगत्प्रवर्तते, इत्येवं मत्वा भजन्ते सेवन्ते मां बुधा अवगततत्त्वार्थाभावसमन्विता भावो भावना परमार्थतत्त्वाभिनिवेशस्तेन समन्विताः संयुक्ता इत्यर्थः ॥ ८ ॥

२ आ. शां. व्या — कथं तावकविभूत्यैश्वर्यज्ञानमुक्त-
योगस्य हेतुः ? इति मत्वा पृच्छति—कीदृशेनेति । उक्तज्ञान-
माहात्म्यात्प्रतिष्ठिता भगवन्निष्ठा सिध्यतीत्याह— उच्यते
इति । प्रभवत्यस्मादिति प्रभवः सर्वप्रकृतिः सर्वात्मेत्याह—
उत्पत्तिरिति । सर्वज्ञात्सर्वेश्वरान्मत्तो निमित्तात्सर्वे स्थितिना-
शादि भवति, मया चान्तर्यामिणा प्रेर्यमाणं सर्वं यथास्वं मर्या-

दामनतिक्रम्य चेष्टते तदाह— मत्त इति । इत्थं मम
सर्वात्मत्वं सर्वप्रकृतित्वं सर्वेश्वरत्वं सर्वज्ञत्वं च महिमानं
ज्ञात्वा मय्येव निष्ठावन्तो भवन्तीत्याह— इत्येवमिति । संसा-
रासारताज्ञानवतां भगवद्भूजनेऽधिकारं धोतयति— अवगत्येति ।
परमार्थतत्त्वे पूर्वोक्तरीत्या ज्ञाते प्रेमादरावभिनिवेशाख्यौ भव-
तस्तेन संयुक्तत्वं च भगवद्भूजने भवति हेतुरित्याह— भावेति ॥ ८ ॥

१ शां. भा.— किञ्च — मच्चित्तेति । मच्चित्ता मयि चित्तं येषां ते मच्चित्ता मद्गतप्राणा मयि
गताः प्राणाश्चक्षुरादयः प्राणा येषां ते मद्गतप्राणाः, मय्युपसंहृतकरणा इत्यर्थः । अथवा मद्गतप्राणा
मद्गतजीवना इत्येतत् । बोधयन्तोऽवगमयन्तः परस्परमन्योन्यं कथयन्तो ज्ञानबलवीर्यादिधर्मैर्विशिष्टं
मां तुष्यन्ति च परितोषमुपयान्ति रमन्ति च रतिं प्राप्नुवन्ति प्रियसङ्गत्येव ॥ ९ ॥

२ आ. शां. व्या.— न केवलमुक्तमेव भगवद्भूजने साधनं,
साधनान्तरं चास्तीत्याह— किञ्चेति । ईश्वरात्प्रतीचः प्रागु-
क्तादन्यत्र चित्तप्रचाराहित्यं भगवद्भूजनोपायमाह— मयीति ।
चक्षुरादीनां भगवत्यप्राप्तिस्तद्गोचरत्वात्तस्येत्याशङ्क्याऽऽह—
मय्युपसंहृतेति । भगवदतिरेकेण जीवनेऽपि नाऽऽहरः, तदपि
मय्येवार्पितं भक्तानामित्याह— अथवेति । आचार्येभ्यः श्रुत्वा

वादकधया परस्परं भगवन्तं सव्रह्मचारिणो बोधयन्ति तदपि
भगवद्भूजनसाधनमित्याह— बोधयन्त इति । आगमोपप-
त्तिभ्यां भगवन्तमेव विशिष्टधर्माणं शिष्येभ्यो गुरवो व्युपदि-
शन्ति तदपि भगवद्भूजनमेवेत्याह— कथयन्त इति । भक्तानां
बुधिरती स्वरसतः स्यातामित्याह— तुष्यन्तीति । मनोरथ-
पूर्या रतिप्राप्तौ कामुकसम्मतमुदाहरणमाह— प्रियेति ॥ ९ ॥

१ शां. भा.— ये यथोक्तप्रकारैर्भजन्ते मां भक्ताः सन्तः— तेषां सततयुक्तानां नित्याभियुक्तानां
निवृत्तसर्वबाह्यैषणानां भजतां सेवमानानाम् । किमर्थित्वादिना कारणेन ? नेत्याह— प्रीतिपूर्वकं प्रीतिः
स्नेहस्तत्पूर्वकं मां भजतामित्यर्थः । ददामि प्रयच्छामि बुद्धियोगं बुद्धिः सम्यग्दर्शनं मत्तन्वविषयं तेन
योगो बुद्धियोगस्तं बुद्धियोगम् । येन बुद्धियोगेन सम्यग्दर्शनलक्षणेन मां परमेश्वरमात्मभूतमात्मत्वेनोप-
यान्ति प्रतिपद्यन्ते । के ते ? ये मच्चित्त्वादिप्रकारैर्मां भजन्ते ॥ १० ॥

२ आ. शां. व्या.— यदुक्तं 'सोऽविकम्पेन' [१०।७]
इत्यादि, तदर्थं भूमिकां कृत्वा तदिदानीमुदाहरति— ये यथो-
क्तेति । नित्याभियुक्तानामनवरातं भगवत्यैकाग्र्यसम्पन्नानामि-
त्यर्थः । पुत्रादिलोकत्रयहेत्वर्थित्वेन वा, गर्भदासत्वेन वा,
प्रत्यहं जीवनोपायसिद्धये वा भजनं ? इति शङ्कित्वा दूषयति—

किमित्यादिना । प्रागुक्तां ज्ञानाख्यां भक्तिं ज्ञेहेन कुर्वतामि-
त्यर्थः । तेभ्योऽहं तत्त्वज्ञानं प्रयच्छामीत्याह— ददामीति ।
उक्तबुद्धिसम्बन्धस्य फलमाह— येनेति । ध्यानजन्यप्रकर्षकाष्ठा-
गतान्तःकरणपरिणामे निरस्ताशेषविशेषभगवद्भूतप्राप्तिहेतौ बुद्धि-
योगे प्रप्रपूर्वकमुक्तानधिकारिणो दर्शयति— के त इति ॥ १० ॥

३ रा. भा.— विभूतिज्ञानविपाकरूपां भक्तिर्बुद्धिं दर्शयति— अहमिति । अहं सर्वस्य विचित्रचि-
दचित्प्रपञ्चस्य प्रभव उत्पत्तिकारणः; सर्वं मत्त एव प्रवर्तत इतीदं मम स्वाभाविकं निरङ्कुशैश्वर्यं सौशी-
ल्यसौन्दर्यवात्सल्यादिकल्याणगुणगणयोगं च मत्वा बुधाः ज्ञानिनो भावसमन्विताः मां सर्वकल्याणगुणा-
न्वितं भजन्ते । भावः मनोवृत्तिविशेषः । मयि स्पृहयालवो मां भजन्त इत्यर्थः ॥ ८ ॥

४ वे. ता. चं.— उक्तार्थस्यानन्तरमुदाहरणप्रदर्शनमुखेन
प्रपञ्चं क्रियत इत्यभिप्रायेणाह— विभूतिज्ञानेति । तदेव हि
ज्ञानं भक्तिरूपेण परिणमत इत्यभिप्रायेण विभूतिज्ञानविपाक-
रूपत्वोक्तिः । असङ्कोचात्कार्यभूतब्रह्मादिसमस्तगोचरः सर्वशब्द
इत्यभिप्रायेण विचित्रेत्यादिकमुक्तम् । प्रभवशब्दस्यात्रोत्पत्ति-
क्रियादिमात्रपरत्वव्युदासायाह— उत्पत्तिकारणमिति । अत्र
वक्ष्यमाणप्रकारेण सूत्रयुपयुक्तकल्याणगुणयोगोऽपि गर्भितः ।
ब्रह्मादेरपि स्वप्रवृत्तिसामर्थ्यमदधीनमिति ' मत्तः सर्वम् ' इत्य-
नेन विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह सर्वं मत्त एवेति । पूर्वोक्त-

विभूत्याद्यनुवादरूपतां दर्शयति इतीदमित्यादिना । स्वाभावि-
कनिरङ्कुशशब्दाभ्यां अर्वाचीनेश्वरव्यवच्छेदाय ध्रुतिसिद्धाहेतु-
साध्यत्वानवधिकत्वोक्तिः । वक्तृरूपावतारसौलभ्यपरास्मच्छ-
ब्दाभिप्रेतं ' मां भजन्ते ' इत्युच्यमानभजनस्यात्यन्तोपयुक्त
योगशब्दार्थमाह— सौशील्येत्यादिना । सौशील्यवात्स-
ल्येति दिव्यात्मगुणवर्गस्य प्रदर्शनार्थम्, सौन्दर्येत्याकर्षकतम-
दिव्यमङ्गलविग्रहगुणवर्गस्य । बुधशब्देनात्र प्रकृतज्ञानविशेषवन्तः
प्रागुक्ता महात्मानो विवक्षिता इत्यभिप्रायेण ज्ञानिन इत्यु-
क्तम् । मत्वा भावसमन्विता इत्यन्वयः । एवंविधज्ञानस्य भक्ति-

साधनत्वे तात्पर्यात् । 'माम्' इत्यनेनात्र भजनदशानुसन्धेयगुण-
गणविशिष्टस्वरूपं विवक्षितमित्यभिप्रायेणोक्तं सर्वकल्याण-
गुणान्वितमिति । अनेकार्थस्य भावशब्दस्य प्रकृतानुगुणमर्थ-

माह-भावो मनोवृत्तिविशेष इति । तमेव विशेषं विश-
दयति-मयि स्पृहयालव इति ॥ ८ ॥

३ रा. भा.— कथम्?— मच्चित्ता इति । मच्चित्ताः मयि निविष्टमनसः, मद्गतप्राणाः मद्गतजी-
विताः, मया विनाऽऽत्मधारणमलभमाना इत्यर्थः; स्वैः स्वैरनुभूतान् मदीयान् गुणान् परस्परं बोधयन्तो
मदीयानि दिव्यानि रमणीयानि कर्माणि च कथयन्तः तुष्यन्ति च रमन्ति च- वक्तारस्तद्वचनेना-
नन्यप्रयोजनेन तुष्यन्ति; श्रोतारश्च तच्छ्रवणेनानवधिकातिशयप्रियेण रमन्ते ॥ ९ ॥

४ वे. ता. चं.— भावसमन्वितत्वप्रपञ्चनमेवानन्तरं
क्रियत इत्यभिप्रायेण तदाकाङ्क्षां दर्शयति कथमिति । भक्ति-
परिपाककमविशेषसिद्धाकारप्रदर्शनं 'मच्चित्ताः' इत्यादिभिश्चतु-
र्भिर्विशेषणैः क्रियत इत्यभिप्रायेण मयि निविष्टमनस
इत्यादिकमुक्तम् । 'मद्गतप्राणाः' इत्यस्य तात्पर्यप्रदर्शनाय
पर्यायं तावदाह मद्गतजीविता इति । भक्तगतस्य जीवितस्य
कथं तद्गतत्वं ? इत्यत्राह मया विनेति । बोधनकथनशब्दयोरे-
कविषयत्वे पौनरुक्त्याद्विषयभेदो वाच्यः; तत्र च 'बोधयन्तः'
इत्यनेन अज्ञातार्थज्ञापनं 'कथयन्तः' इत्यनेन च इति
वृत्तवर्णनं च स्वरसतः प्रतीयत इत्यभिप्रायेण स्वैः स्वैरि-
त्यादिकमुक्तम् । दिव्यानीत्यतिमानुषत्वप्रयुक्ताद्भुतत्वं विव-

क्षितम् । तस्यैव भोग्यत्वं रमणीयानीत्यनेनोक्तम् । 'तुष्यन्ति
च रमन्ति च' इत्यनयोर्द्वयोरपि कथाकथकविषयत्वेनाति-
भिन्नार्थतायां मन्दप्रयोजनत्वात्कस्यचित्कथकविषयत्वमन्यस्य
कथनाक्षिप्तभ्रोतृविषयत्वं च युक्तम्; तत्र च स्वप्रयोजनान्तर-
साधकप्रप्रीत्यर्थं हि लोके कथाप्रयोगो दृष्टः । तोषशब्दश्चाधि-
कस्पृहानिवृत्त्यर्थः; ततोऽत्र 'तुष्यन्ति' इत्यनन्यप्रयोजनकथक-
विषयम्, पारिशेष्यात् 'रमन्ति' इत्यस्य श्रवणमूलत्वं लब्धम् ।
'तुष्यन्ति च रमन्ति च' इत्यनयोः 'मच्चित्ताः' इत्याद्युक्तैकक-
र्तृत्वं कथनश्रवणयोरेकस्मिन्नेव कालभेदेन सम्भवान्न परि-
त्यक्तम् । तदेतदखिलमभिप्रेत्याह वक्तार इत्यादि रमन्त
इत्यन्तम् ॥ ९ ॥

३ रा. भा.— तेषां सततयुक्तानां- मयि सततयोगमाशंसमानानां मां भजमानानामहं तमेव बुद्धि-
योगं विपाकदशापन्नं प्रीतिपूर्वकं ददामि, येन ते मामुपयान्ति ॥ १० ॥

४ वे. ता. चं.— भगवद्गुणविभूतिज्ञानस्य भक्त्युत्पत्ति-
विवृद्धिहेतुत्वमुक्तम्; तथाविधविवृद्धभक्तेर्भगवत्प्राप्तिपूर्वभाववि-
शदतमसाक्षात्काररूपावस्थाविशेषहेतुत्वं भगवत्प्रसादावान्तर-
व्यापारकमुच्यते तेषामिति । मयि सततयोगमाशंसमा-
नानामिति । नहि सततं समाधानरूपो योगः शक्यः । सतत-
शब्देन प्रतिदिनविवक्षा च न स्वारसिकी, न च प्राप्त्यरूपसतत-
योग इदानीं वृत्तः; अत आशंसार्थत्वमेव युक्तमिति भावः ।

तमेवेति आशंसाविषयान्तर्गतमेवेत्यर्थः । सततयोगाशंसयैव
भजने प्रीतिरूपत्वस्य फलितत्वात् 'प्रीतिपूर्वकम्' इत्यस्य
भजनान्वये प्रयोजनं नास्ति 'ददामि' इत्यनेनान्वये तु
भजनावान्तरव्यापारकथनरूपेण परमोदारत्वादिभगवद्गुणगण-
प्रकाशनेन च महत्प्रयोजनमित्यभिप्रायेण प्रीतिपूर्वकं
ददामीत्यन्वय उक्तः । 'मामुपयान्ति' इत्यत्रापरामृष्ट-
पदपदार्थैर्मुद्देरैक्यापत्तिर्व्याख्याता ॥ १० ॥

५ आ. मा. भा.— सन्ति च भजन्तः केचिदित्याह— अहमित्यादिना ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥

६ ज. प्र. दी.— ननु 'एतां विभूतिम्' [१०।७] इति
परिज्ञातुः फलमुक्तं तत्किमर्थं पुनरुच्यते ? इत्यतस्तात्पर्यान्त-

रमाह-सन्ति चेति । उक्तफले विश्वासजननार्थमिति शेषः
॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥

७ ह. पै. भा.— अहमिति । प्रभव उत्पत्तिकारणम् । मत्तः परमेश्वरात्सर्वं क्रियाकारकफलरूपं जगत्प्र-
वर्तत इत्येवं मत्वा भजन्ते सेवन्ते मां बुधा अवगतपरमार्थतत्त्वार्थाः । भावस्तत्त्वार्थाभिनिवेशस्तेन समन्विताः
संयुक्ता इत्यर्थः ॥ ८ ॥ इत्यम्— मच्चित्ता मद्गतचित्ता मद्गतप्राणा मयि व्यवस्थितप्राणा मद्गतजीवना
बोधयन्तोऽन्योन्यं कथयन्तो मामीश्वरं निरतिशयज्ञानबलवीर्यसम्पन्नं, रमन्ति च प्रियसङ्गमेनेव ॥ ९ ॥ तेषां
सततयुक्तानां नित्याभियुक्तानां प्रीतिपूर्वकं स्नेहपूर्वकं भजताम् । बुद्धियोगं तं येन बुद्धियोगेन मामीश्वर-
मुपयान्ति ॥ १० ॥

८ वे. ब्र. गि.— एतदेवोपपादयति चतुर्भिः— अह-
मिति । अहमेव सर्वस्य जगतः प्रभवः मन्वादिविभूतिरूपे-
णोत्पत्तिहेतुः; मत्त एव च 'बुद्धिज्ञानं' [१०।८] इत्यादि

सर्वं प्रवर्तते; इत्येवं मद्भिभूतियोगौ मत्वा सम्यगवधार्यं तत्
एव बुधा विवेकिनो भावसमन्विताः प्रेमविशेषसहिताः सन्तो
मां भजन्ते ॥ ८ ॥ प्रेमभजनमेव दर्शयति— मच्चित्ता इति ।

मद्गतप्राणा नित्यं रमन्तीति प्रथममन्वयः । मामेव गताः प्राणा येषां ते मद्गतप्राणा मदर्पितजीविताः, मां विना क्षण-मात्रमपि प्राणधारणमलभमाना इति यावत् । एवंविधप्रेम-भक्तानामवस्थाद्वयं ध्यानावस्था विक्षेपावस्था चेति; तत्र ध्यानावस्थायां तेषां स्वरूपमाह—मच्चित्ता इति । मामेव गतं चित्तं येषां ते मच्चित्ताः । विक्षेपावस्था तु द्विविधा भक्त-गोष्ठीरूपा तद्रहिता चेति । तत्राद्यावस्थायां तत्स्वरूपमाह—बोधयन्त इति । भक्तगोष्ठीषु परस्परं स्वस्वाद्भूतमदीय-कल्याणगुणानुवर्णनैर्मात्रमेव भजनीयत्वेन बोधयन्तः तुष्यन्ति परस्पराद्युमोदनेन सन्तोषं यान्तीत्यर्थः । द्वितीयविक्षेपावस्थायां तद्विस्थितिमाह—कथयन्त इति । भक्तगोष्ठ्यभावे स्वयमेव

हरे! गोविन्द! गोपाल! इति कीर्तयन्तः रमन्ते आत्माराम-तयाऽवतिष्ठन्त इत्यर्थः ॥ ९ ॥ एवं विभूतियोगज्ञानपूर्वकप्रेम-भक्तानुक्त्वा तेषां मुक्तिहेतुसम्यग्ज्ञानयोगप्राप्तिं दर्शयति—तेषामिति । सततयुक्तानां नित्यमच्चित्तानाम् । तत्र हेतुः—प्रीतिपूर्वकं भजतामिति । कामनापूर्वकं भजतां हि काम्य-सिद्धिपर्यन्तमेव भगवद्योगः; प्रेमपूर्वकं भजतां तु क्षणमपि भजनं विना आत्मधारणाभावात्सततं भगवद्योगो भवती-त्यर्थः । एवंविधानां तेषां 'अविकम्पेन योगेन' [१०।७] इति यः पूर्वश्लोकोक्तस्तं बुद्धियोगम्, बुद्धिः सम्यग्दर्शनम्, तदेव योगस्तं ददामि, येन बुद्धियोगेन ते भक्ता मामात्मत्वे-नोपयान्ति ॥ १० ॥

९ व० त० दी०— विभूतियोगज्ञानविपाकरूपभक्तिविवृद्धिं दर्शयति चतुर्भिः पुमर्थरूपैः अहमित्यादिभिः—अहं सर्वस्य प्रभव इत्यादि । विश्वोत्पादकत्वप्रवर्तकत्वरूपस्वययोगविभूतिस्वरूपाविष्करणं इत्येवं मम योगं विभूतिं च भगवन्मार्गीयाचार्योपदेशद्वारा मयि भावो भक्तिस्तथा समन्विता मां सेवन्ते बुधाः । एते च माहात्म्य-ज्ञानपूर्वकभक्तिमन्तो भगवत्सेवकाः स्वरूपतो निर्दिश्यन्ते भगवन्मार्गीया उद्धवाद्य इव । मच्चित्ता इति मदर्पि-तान्तःकरणाः । मद्गतप्राणा इति—प्राणशब्द इन्द्रियप्राणवाचक इति मदर्पितेन्द्रियप्राणाः मयि सततं युक्ता देहेनेति, समर्पितदेहाः आत्मना वा भगवति सततं युक्ताः अयमेव ब्रह्मसम्बन्धः भगवते कृष्णाय दारागारपुत्रात्—इतिवाक्यात् 'आत्मना सह तत्तदीहापराणि देहेन्द्रियप्राणान्तःकरणानि तद्धर्माश्च' समर्पयित्वा स्वयं दासभूता नित्यं भगवन्तं भजन्ते सेवामार्गप्रकारेण सेवन्ते, न पूजाढम्बरेणेति, सेवायां स्थितिस्तेषामुक्ता 'सेवायां वा कथायां वा' इति भक्तिवर्द्धिन्यां कथायां च स्थितिमाह—'परस्परं बोधयन्तः कथयन्तश्च मां' इति । तदपि नित्यं, न तु नैमित्तिकम् । तथैव च तुष्यन्ति मनउत्सवादिषु च रमन्ति अनुकरणेन वा क्रीडन्ति तथाभूतानां तेषां प्रीतिपूर्वकं पुष्टिमर्यादानुकूला 'परानुरक्तिरीश्वरे' सर्वात्मना प्रीतिस्तत्पूर्वकं भजतां सेवतां—अनेन 'चेतस्तत्प्रवर्णं सेवा' इति मानसीस्वरूपमुक्तं—तेषामेव बुद्धियोगं विपाकदशामपन्नं ददामि येन ते मां पुरु-षोत्तमं उप समीप एव प्राप्ता भवन्ति । इत्थं तेषां निर्गुणमुक्तिर्भावितया सूचिता ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥

१० पु. अ. त.— एवं ज्ञानिनो भक्तियुक्तत्वं विशद-यति—अहमिति चतुर्भिः । अहं सर्वस्य जगतः प्रभव उत्पत्तिस्थानं, सर्वं जगत् मत्तः 'बुद्धिर्ज्ञानं' [१०।४] इत्या-दिरीत्या भृगवाद्युक्तधर्मादिरीत्या च प्रवर्तते, मत्क्रीडार्थकभा-वयुक्तं भवतीत्यर्थः । भावसमन्विताः मत्सेवनैकप्रयत्नबन्तः सन्तो बुधाः पण्डिता विवेकिनः, इति अशुना प्रकारेण क्रीडा-त्मकतया प्रकटीभूतरूपं मां भजन्ते सेवन्ते ॥ ८ ॥ भजने प्रकारमाह—मच्चित्ता इति । मध्येव चित्तं येषां ते मचि-न्तनपराः लीलावस्थमत्स्वरूपविचारणपराः । मद्गतप्राणाः मध्येव गताः प्राणाः प्राणा येषां ते, मद्दुःखदुःखिता मत्सुख-सुखिता इत्यर्थः । तादृशाः सन्तः परस्परं तादृशानेव मामे-

तादृशं स्वानुभवप्रमाणादिभिर्बोधयन्तस्तद्वक्तव्यन्तः कीर्तन-रीत्या कीर्तयन्तः । चकारेणाऽन्यकीर्तनं शृण्वन्तः । च पुनः । तद्ज्ञाने सति तुष्यन्ति ज्ञानेन वा रमन्ते च । स्वयं कीर्त्तनेनानन्दयुक्ता भवन्ति रमन्ते वा । तोषमानन्दं च प्राप्नु-वन्तीति भावः । यद्वा मां विप्रयोगादिलीलावस्थासु नित्यं कथयन्तः सततं परस्परं बोधयन्तः ॥ ९ ॥ एवम्भावेन भज-तामहं फलं ददामीत्याह—एवमिति । एवमशुना प्रकारेण सततयुक्तानां निरन्तरं मत्कृपाविशिष्टानां प्रीतिपूर्वकमनुद्वेगेन भजतां तं बुद्धियोगं मत्स्वरूपानुभवात्मकभक्त्युपायरूपं ददामि, येन ते माञ्जुपयान्ति प्राप्नुवन्ति । उपसर्गेण तथा यान्ति यथा तद्भावच्युतिः कदापि न भवतीति ज्ञापितम् ॥ १० ॥

११ नी० भा० दी०— उपासनास्वरूपमाह द्वाभ्यां—अहमिति । बुधा मां प्रत्यगात्मानमिति मत्त्वं भजन्ते इति । कथं ? अहमेव सर्वस्य जगतः प्रभव उत्पत्तिः, मत्तो मदनुग्रहं प्राप्स्यैव सर्वं बुद्ध्यादिकं स्वस्वकार्याय प्रवर्तते । अहमेव जगतः कर्त्ताऽन्तर्यामी चेत्यहङ्कृहेणात्मानमुपासीतेति भावः । भावसमन्विताः भावनायुक्ताः । एतच्चोत्तरार्धम् ॥ ८ ॥ एवं ध्याने भावनाप्रकारमुक्त्वा व्युत्थाने तमाह—मच्चित्ता इति । अहमेव चित्ते येषां ते मच्चित्ताः, तथाऽहमेव गतो विद्यमानो येषु ते मद्गताः, तथाविधाः प्राणा इन्द्रियाणि येषां ते मद्गतप्राणाः । चित्तेनेन्द्रियैर्वा यद्बुद्धे तत्सर्वं प्रत्यगात्मा वासुदेव इति भावयन्त इत्यर्थः । इममेवार्थं परस्परं बोधयन्तः श्रुति-

युक्तिप्रदर्शनेन समानानां समुदायं ज्ञापयन्तः कथयन्तश्च शिष्यान्प्रति, तुष्यन्ति तेनैव ज्ञानेन, न तु मिष्टान्नादिनां
रमन्ति च तत्रैव, न तु रुष्यादावित्यर्थः ॥ ९ ॥ उपासनायाः फलमाह— तेषामिति । सततयुक्तानां नित्यो-
त्साहवतां प्रीतिः प्रेमा तत्पूर्वकं भजतां सेवमानानां तेभ्यो ददामि तं बुद्धियोगं ज्ञानरूपं योगं समाधिं,
ज्ञाननिष्ठमित्यर्थः । तां ददामि येन यथा निष्ठया ते मामुपयान्ति समुद्रमिव नद्योऽभेदेन प्रविशन्ति ॥ १० ॥

तेषामेवानुकम्पार्थमहमज्ञानजं तमः ।

नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ॥ ११ ॥

१ शां. भा.— किमर्थं कस्य वा त्वत्प्राप्तिप्रतिबन्धहेतोर्नाशकं बुद्धियोगं तेषां त्वद्भक्तानां ददासि ?
इत्याकाङ्क्षायामाह— तेषामिति । तेषामेव कथं नाम श्रेयः स्यादित्यनुकम्पार्थं दयाहेतोरहमज्ञानजमविवे-
कतो जातं मिथ्याप्रत्ययलक्षणं मोहान्धकारं तमो नाशयामि आत्मभावस्थ आत्मनो भावोऽन्तःकरणाश-
यस्तस्मिन्नेव स्थितः सन् । ज्ञानदीपेन विवेकप्रत्ययरूपेण भक्तिप्रसादस्नेहाभिषिक्तेन मद्भावनाभिनवेश-
वातेरितेन ब्रह्मचर्यादिसाधनसंस्कारवत्प्रज्ञावर्तिना विरक्तान्तःकरणाधारेण विषयव्यावृत्तचित्तरागद्वेषा-
कलुषितनिवातापवारकस्थेन नित्यप्रवृत्तैकाग्र्यध्यानजनितसम्यग्दर्शनभास्वता ज्ञानदीपेनेत्यर्थः ॥ ११ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवत्प्राप्तेर्बुद्धिसाध्यत्वे सत्य-
नित्यत्वापत्तेस्त्वमपि भक्तेभ्यो बुद्धियोगं ददासीत्युक्तमिति
शङ्कते— किमर्थमिति । तेषां बुद्धियोगं किमर्थं ददासीति
सम्बन्धः । भगवत्प्राप्तिप्रतिबन्धनाशको बुद्धियोगस्तेन नास्ति
तत्प्राप्तेरनित्यत्वमित्याशङ्क्याऽऽह— कस्येति । भक्तानां
तत्प्राप्तिप्रतिबन्धकं विविच्य दर्शयति— इत्याकाङ्क्षायामि-
ति । अविवेको नामाज्ञानं ततो जातं मिथ्याज्ञानं तदुभय-
मेकीकृत्य तमो विवक्ष्यते, न च तन्नाशकत्वं जडस्य कस्यचि-
त्तदन्तर्भूतस्य युक्तं तेनाहं नाशयामीत्युक्तम् । केवलचैतनस्य
जडबुद्धिप्रवृत्तेरिवाज्ञानाद्यनाशकत्वमाशङ्क्य विशिनष्टि—आ-
त्मैति, तस्याऽऽशयस्तन्निष्ठो वृत्तिविशेषः । वाक्योत्थबुद्धिवृत्त्य-
भिव्यक्तश्चिदात्मा सहायसामर्थ्यादज्ञानादिनिवृत्तिहेतुरित्यर्थः ।
बुद्धीद्वबोधस्याज्ञानादिनिवर्तकत्वमुक्त्वा बोधेद्वबुद्धेस्तन्निवर्तक-
त्वमिति पक्षान्तरमाह— ज्ञानेति । देहाद्यव्यक्तान्तानात्म-
वर्गातिरिक्तवस्तुगोचरत्वमाह— विवेकेति । भगवति सदा

विहितया भक्त्या तस्य प्रसादोऽनुग्रहः स एव स्नेहस्तेना-
ऽऽसेचनद्वाराऽऽस्योत्पत्तिमाह— भक्तीति । मध्येव भावनायाम-
भिनवेशो वातस्तेन प्रेरितोऽयं जायते, न हि वातप्रेरणमन्त-
रेणाऽऽदौ दीपस्योत्पत्तिरित्याह— मद्भावनेति । ब्रह्मचर्य-
मष्टाङ्गं, आदिशब्देन शमादिग्रहः, तेन हेतुनाऽऽहितसंस्कार-
वती या प्रज्ञा तथाविधवर्तिनिष्ठश्चायं, न हि वर्त्यतिरेकेण
दीपो निर्वर्त्यते तदाह— ब्रह्मचर्येति । न चाऽऽधारादते
दीपस्योत्पत्तिरदृष्टत्वादित्याह— विरक्तेति । यद्विषयेभ्यो
व्यावृत्तं चित्तं रागाद्यकलुषितं तदेव निवातमपवारकं, तत्र स्थित-
त्वमस्य दर्शयति— विषयेति । भास्वतेति विशेषणं विशद-
यति— नित्येति । सदातनं चित्तैकाग्र्यं तत्पूर्वकं ध्यानं तेन
जनितं सम्यग्दर्शनं फलं तदेव भास्वता तत्पर्यन्तेनेत्यर्थः ।
तेनाज्ञानेन सकार्यं निवृत्ते भगवद्भावः स्वयमेव प्रकाशीभवतीति
मत्वा व्याख्यातमेव पदमनुवदति— ज्ञानेति ॥ ११ ॥

३ रा. भा.— किञ्च— तेषामेवानुग्रहार्थमहम्, आत्मभावस्थः तेषां मनोवृत्तौ विषयतयाऽव-
स्थितो मदीयान् कल्याणगुणगणांश्चाविष्कुर्वन् मद्विषयज्ञानारूपेण स्वसजातीयेन भास्वता दीपेन ज्ञान-
विरोधि प्राचीनकर्मरूपाज्ञानजं मद्यतिरिक्तपूर्वाभ्यस्तविषयप्रावण्यरूपं तमो नाशयामि ॥ ११ ॥

४ वे. ता. चं.— उक्तबुद्धियोगोत्पत्तिप्रतिबन्धनिरसनं 'तेषां
मेव' इति श्लोकेनोच्यत इत्यभिप्रायेणाह— किञ्चेति । अनुक-
म्पाशब्देनात्र अनिष्टनिवृत्तिपूर्वकेष्टप्राप्तिहेतुः 'मदनुग्रहाय'
[११ । १] इति वक्ष्यमाणप्रसादविशेषो विवक्षितः । सहज-
कारण्यमात्रपरत्वेऽर्थशब्दस्य व्यर्थत्वादित्यभिप्रायेणोक्तं—
अनुग्रहार्थमिति । अत्र चाहंशब्देनानुग्रहोपयिकज्ञानशक्तिकरु-
णादिव्यमङ्गलविप्रहादिविशिष्टस्वरूपं विवक्षितम् । मनोवृत्ता-
विति— आत्मभावशब्दस्यात्रात्मत्वस्वभाववादिपरत्वेऽधिक-
प्रयोजनं नास्ति; मनोवृत्तिविषयत्वं तु बुद्धियोगस्यात्यन्तोप-
युक्तमिति भावः । व्याप्तस्येश्वरस्य कीदृशीयमपूर्वा स्थितिः ?

इत्यत्रोक्तं— विषयतयेति । दीपतया रूपितस्य ज्ञानस्य
भास्वरत्वं परितः प्रकाशनम्, तच्च प्रकारविशेषप्रकाशनं भवितु-
मर्हति । तथाविधविशदासुभवाद्ज्ञाननिवृत्तिः, शब्दादिप्राकृतगु-
णप्रावण्यनिवृत्तिश्चैतद्यभिप्रायेणाह— मदीयान्कल्याणगुणग-
णांश्चाविष्कुर्वन्निति । हेतुकार्यभावेन व्यपदेशाद्ज्ञानतम-
शब्दद्वयोरत्रार्थान्तरं वाच्यम्; कर्मणि च ज्ञानविरोधित्वेनाज्ञान-
शब्दः; यथोक्तम्— 'अविद्या कर्मसंज्ञाऽन्या' [वि. पु. ६।६१]
इति । कर्मजन्यं भगवत्साक्षात्काररूपप्रकाशप्रतिबन्धकं च
तमोऽर्थस्वभावाद्विषयान्तरप्रावण्यमेव । निरतिशयभोग्यभग-
वज्ज्ञानस्य भोग्यान्तरप्रावण्यनिवर्तकत्वं युक्तं, 'तवामृतस्यन्दिनि

पादपङ्कजे निवेशितात्मा कथमन्यादिच्छति । स्थितेऽरविन्दे मकरन्दनिर्भरे मधुव्रतो नेक्षुरं हि वीक्षते' [स्तो. र.] इत्यादिन्यायात् ; तदेतदभिप्रेत्योक्तं ज्ञानविरोधीत्यादि । तमश्शब्देन तमोवृत्तिलक्षणादिपक्षोऽप्यनेन निरस्तः । यद्यपि

५ आ. मा. भा.—॥ ११ ॥

७ ह. पै. भा.— अज्ञानजमविवेकजं तमो दीपो ज्ञानदीपस्तेन भास्वता नाशयामि ॥ ११ ॥

८ वें. ब्र. गि.— यद्यपि 'या निर्दृष्टिस्तनुभृतां तव पादपङ्कजानाद्भवज्जनकथाश्रवणेन वा स्यात् । सा ब्रह्मणि स्वमहिमन्यपि नाथ ! माभूत्किं त्वन्नकासिद्धल्लितात्पततां विमानात्' [भाग. ४।९।१०] 'न नाकपृष्ठं न च पारमेष्ठ्यं न सार्वभौमं न रसाधिपत्यम् । न योगसिद्धीरपुनर्भवं वा वाञ्छन्ति यत्पादरजःप्रपन्नाः (समञ्जस त्वा विरहय्य काङ्क्षे) [भाग. ६।१।१२५] इति मद्भजनैकप्रयोजना भक्ता मद्भजनान्तिरेकेणान्यत्र कामयन्ते, तथाप्यहमेव तेषां बुद्धियोगं ददामीत्याह— तेषामिति । तेषां भक्तानामनुकम्पार्थं निरतिशयपुरुषार्थप्रापणेनानुग्रहार्थं आत्मभावस्थः, आत्मा स्वयं भगवान्, तदाकारो यो भावस्तेषां मनोवृत्तिः, तत्र तिष्ठतीत्यात्मभावस्थः, अहमेव तैरप्रार्थितत्वेऽपि भास्वता प्रकाशमानेन ज्ञानलक्षणदीपेन तेषामज्ञानजं तमः संसारं तदुपादानाज्ञाननाशेन नाशयामि । ज्ञाने दीपत्वनिरूपणेनेदं सूचितम्— यथा दीपेनान्धकारनिवृत्तौ पूर्वं तत्र सदेव घटाद्यभिव्यज्यते, न तु नूतनं किञ्चिदुत्पद्यते; तथा ज्ञानेनाज्ञाननिवृत्तौ जातायां पूर्वं विद्यमान एव ब्रह्मभावरूपो मोक्षः प्रकाशते, न तु पूर्वमसन्पश्चाज्जायत इति । दीपत्वनिरूपणबीजं च ज्ञानस्य स्वप्रागभावव्यति-

९ व० त० दी०— आत्मज्ञानमपि तेषां मयैव सम्पाद्यते इत्याह— तेषामेवानुकम्पार्थमिति । 'जनो वै लोक एतस्मिन्नविद्याकामकर्मभिः । उच्चावचासु गतिषु न वेद स्वां गतिं भ्रमन् । इति सञ्चिन्त्य भगवान्महाका. रुणिको विभुः' । तेषामन्तरात्मत्वं अङ्गीकृत्य स्थितो भास्वता ज्ञानदर्पणेनात्मविषयकसाक्षात्कारेणोभयाज्ञानजं तमो देहाध्यासादिना विषयप्रावण्यरूपं पूर्वाभ्यस्तं सर्वं नाशयामि । एवं च भगवदीयानां निजानामहमेव सर्वयोगक्षेमसाधको नान्य इति द्योत्यते ॥ ११ ॥

१० पु. अ. त.— नन्वन्यबोधने तेषामज्ञत्वाद्बहुकालव्यासङ्गेन सेवावियोगहेतुः स्यादिति कथं बोधनं स्यात् ? इत्याशङ्क्याह तेषामेवेति । तेषामेव भक्तानामेव अनुकम्पार्थं मत्सेवाविप्रयोगव्यतिरेकभावार्थम्, आत्मभावस्थेषु तेषु स्वी-

विषयप्रावण्यनिवृत्तिपूर्वकं भजनं, तथापि संस्कारशेषादनुवृत्तं सुक्ष्मं प्रावण्यमिह भजनविनाशयत्योक्तमिति नान्योन्याश्रयः ॥ ११ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ११ ॥

मिथ्याप्रत्ययरूपमात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन ज्ञानमेव

रिक्तस्वविषयावरणस्वनिवर्त्यस्वदेशगतवस्वन्तरपूर्वकत्वमिति विवरणाचार्योक्तं द्रष्टव्यम् । 'भास्वता' इत्यनेन तीव्रपवनादेरिवासम्भावनादेः प्रतिबन्धकस्याभावो विवक्षितः ।

'आत्मभावस्थः' इत्यस्यान्यद्द्वयाख्यानम्— भक्तैरप्रार्थितमपि बुद्धियोगं किमर्थं तेभ्यः प्रयच्छसि ? इत्यत्र खुरुयं हेतुमाह— आत्मभावस्थ इति । तेषां भक्तानामात्मभावस्तादात्म्यम्, तत्रैव तिष्ठतीत्यात्मभावस्थः तदेकनिष्ठः, तदासक्त इति यावत् । तद्भेदमसहमानस्तादात्म्यलिप्सया तेषां मद्भावापत्तिरूपमोक्षहेतुज्ञानयोगं ददामीत्यर्थः । यद्यपि भक्तेभ्यो बुद्धियोगाप्रदानेऽपि भक्तात्मभावप्रतिपत्तिर्भगवतः सम्भवति तथापि भक्तानां भगवदात्मभावप्रतिपत्तिं विना भगवतो भक्तात्मभावप्रतिपत्तिर्न सम्भवति, 'ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम्' [४।११] इति स्वामिभृत्यन्यायेन भक्तेषु प्रतिपद्यमानेषु भगवताऽपि तथैव प्रतिपत्तव्यत्वात् । एतदभिप्रायेणैव खलु 'ज्ञानी त्वास्मैव मे मतम्' [७।१८] इत्युक्तम् । अन्यथा ज्ञानिवदज्ञानिनोऽप्यात्मत्वाज्ज्ञानिग्रहणमनर्थकं स्यात् । अतो भक्तानां ब्रह्मभावापत्तिहेतुज्ञानमन्तरा भगवतो भक्तात्मभावो न सिद्ध्यतीति तदर्थं स्वयमेव तेभ्यस्तं ददातीति भावः ॥ ११ ॥

यत्वभावयुक्तोऽहमन्येषामज्ञानजं तमः संसारात्मकं भास्वता स्फुरद्रूपेण ज्ञानदीपेन नाशयामि । ततः संसाराज्ञानविभ्रुकानां शीघ्रं स्वरूपबोध्यात् पुनः परस्परं मद्गुणकथनेन परमानन्द एव भवति, न तु हेतु इति भावः ॥ ११ ॥

११ नी० भा० दी०— किञ्च तेषां भक्तानामुपर्यनुकम्पार्थं, न स्वप्रयोजनसिद्धयर्थं राजवत् । बुद्धियोगप्रदानेनाज्ञानजमविवेकादुत्थितं मिथ्याप्रत्ययलक्षणं मोहान्धकारं तमोनामकं सर्वानर्थनिदानमूलाज्ञाननाशेन नाशयामि । आत्मभावस्थः आत्मनो भावोऽन्तःकरणगृहं तत्स्थः । ज्ञानरूपेण दीपेन । भास्वता प्रवलेन । अयं भावः— "तत्त्वमसि" इतिवाक्यजा ब्रह्माकारान्तःकरणवृत्तिः स्वोत्पत्तये श्रवणमननध्यायानानि शमादीनि कर्माणि चापेक्षते । यथा दीपः स्वोत्पत्तये तैलवर्त्यग्न्यादीन् । उत्पन्ना तु तमोनाशेन स्वविषयप्रकाशनार्थं प्रत्ययावृत्तिलक्षणं प्रलङ्घयानं च कर्मभिरुपकारं वा नापेक्षते । न हि ज्ञाते घटे तदाकारप्रत्ययावृत्तिर्वा कर्मापेक्षा वा

तज्ज्ञानदाह्यायापेक्षते, प्रमाणव्याप्तिमात्रसापेक्षत्वाज्ज्ञानस्य । तस्माद्ये उत्पन्नज्ञानानामपि प्रसङ्ग्यानापेक्षां कर्मभिरुपकारापेक्षां च वदन्ति ते बलादेव मोक्षस्य कृतकतामनित्यतां च प्रार्थयन्त इति दिक् ॥ ११ ॥

भगवद्विभूतीर्विस्तरेण शुश्रूषोरर्जुनस्य प्रश्नः ।

अर्जुन उवाच—परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान् ।

पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम् ॥ १२ ॥

आहुस्त्वामृषयः सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा ।

असितो देवलो व्यासः स्वयं चैव ब्रवीषि मे ॥ १३ ॥

सर्वमेतद्वृतं मन्ये यन्मां वदसि केशव ! ।

न हि ते भगवन्व्यक्तिं विदुर्देवा न दानवाः ॥ १४ ॥

स्वयमेवाऽऽत्मनाऽऽत्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम ! ।

भूतभावन ! भूतेश ! देवदेव ! जगत्पते ! ॥ १५ ॥

१ शां. भा.— यथोक्तां भगवतो विभूतिं योगं च श्रुत्वाऽर्जुन उवाच—परमिति । परं ब्रह्म परमात्मा, परं धाम परं तेजः, पवित्रं पावनं, परमं प्रकृष्टं, भवान्। पुरुषं शाश्वतं नित्यं, दिव्यं दिवि भवमादिदेवं सर्वदेवानामादौ भवं देवं अजं विशुं विभवनशीलम् ॥ १२ ॥ ईदृशम्— आहुः कथयन्ति त्वामृषयो वसिष्ठादयः सर्वे । देवर्षिर्नारदस्तथाऽसितो देवलोऽप्येवमेवाऽऽह व्यासश्च, स्वयं चैव त्वं ब्रवीषि मे ॥ १३ ॥ सर्वमिति । सर्वमेतद्यथोक्तमृषिभिस्त्वया च तद्वृतं सत्यमेव मन्ये यन्मां प्रति वदसि भाषसे । हे केशव ! न हि ते तव भगवन् ! व्यक्तिं प्रभवं विदुर्न देवा न दानवाः ॥ १४ ॥ यतस्त्वं देवादीनामादिरतः— स्वयमेवाऽऽत्मनाऽऽत्मानं वेत्थ जानासि त्वं निरतिशयज्ञानैश्वर्यबलादिशक्तिमन्तमीश्वरं पुरुषोत्तम ! । भूतानि भावयतीति भूतभावनः, हे भूतभावन ! भूतेश भूतानामीशितः ! हे देवदेव ! जगत्पते ! ॥ १५ ॥

१ ऋषय इति । 'धर्मशास्त्रप्रणेतारो महिम्ना सर्वगाश्च वै । तपःप्रकर्षः सुमहान् येषां ते ऋषयः स्मृताः ॥ (ब्रह्मां. पृ. ३३।३२) इत्युषिलक्षणम् ॥ असित इति देवलस्य विशेषणमेव, न तु ऋष्यन्तरम् । 'अस्मिन्नेव तु धर्मात्मा वसति स्म तपोधनः । गार्हस्थ्यं धर्मेमास्थाय ह्यसितो देवलः पुरा ॥ १ ॥ असितो देवलस्त्वर्णमुत्पपात पपात च । ततः सिद्धास्त ऊचुर्हि देवलं पुनरेव ह ॥ (म. भा. ९।४९।४९) 'जैगीषव्यं महाप्रज्ञं धर्माणां मागतागमम् । अक्रुध्यन्तमहृष्यन्तमसितो देवलोऽब्रवीत् ॥' (म. भा. १२।२२।१४) 'असितस्यैकपर्णा तु देवलस्य महात्मनः । पत्नी दत्ता महाब्रह्मन्योगाचार्याय धीमते ॥' (ह. वं. १।१८।२३) ब्रह्मदत्तस्य भार्या तु देवलस्य सुताऽभवत् । असितस्य हि दुर्धर्षा सन्नतिर्नाम नामतः ॥' (ह. वं. १।२३।२९) इत्यादौ स्पष्टं तथा प्रतीयमानत्वात् ॥

यद्यपि 'समिद्ध एकादश काश्यपोऽसितो देवलो वा' (६।७) इति सर्वानुक्रमसूत्रस्य "असितो नाम, काश्यपो गोत्रतः । अथवा देवलो नाम, सोऽपि काश्यपः । भवति हि प्रवरः—काश्यपासितदेवलेति । 'असितो देवलो वार्षिस्तौ च काश्यपगोत्रकौ ।' इति षड्गुशिश्यव्याख्यानानात्, 'असितो देवलश्चैव कश्यपश्च महातपाः । परस्परमवैवाह्या ऋषयः परिकीर्तिताः ॥' (१९९।१९) इति मात्स्यात, 'काश्यपश्चैव वत्सरो नैश्रुवो रैभ्य एव च । असितो देवलश्चैव षडेते ब्रह्मवादिनः ॥' (१।३३।११२) इति ब्रह्म-पञ्चाच काश्यपावसितदेवलौ पृथक्प्रतीयेते; तथापि तयोर्महाभारते ग्रहणाभावेन भिन्नकालिकत्वानुमानानात्, 'पूर्वं प्रजाभिसर्गे त्वामा-हुरेकं प्रजापतिम् । स्रष्टारं सर्वलोकानामसितो देवलोऽब्रवीत् ॥' (म. भा. ३।१२।९०) इति प्रकृतार्थसंवादिद्रौपदीवाक्य एक-त्वदर्शनात् 'विदितो मे सुदुर्धर्ष ! नारदाहेवलात्तथा । कृष्णद्वैपायनाञ्चैव—' (म. भा. १।४।५२।१९) इत्यर्जुनस्यैव समानविषयक-वचनान्तराच्चात्रैक एवासितविशेषणवान्देवलो ज्ञेयः । विशेषणप्रयोजनं तु 'प्रत्युषस्य विदुः पुत्रमृषिं नाम्नाऽथ देवलम् ।' (म. भा. १।६।६।२६) इत्युक्तदेवलान्तरस्य, प्रदर्शितकाश्यपदेवलस्य च व्यावृत्त्यर्थमिति ध्येयम् ॥ तृष्णीम्भूतं प्रति ब्रवीषीत्युक्त्यद्दानीमेवाभिहितं त्वया, भूयोऽपि वक्तुकामोऽसीति प्रतीयते इति केचित् ।

—अविगीता ।

२ आ. श्रां. व्या.—निरस्ताशेषविशेषं निरुपाधिकं सोपाधिकं च सर्वात्मत्वादि भगवतो रूपं तद्धीफलं च ध्रुवा निरुपाधिकरूपस्य प्राकृतबुद्धयनवगाहोक्तिपूर्वकं मन्दानुप्रदार्थं सर्वदा सर्वबुद्धिप्राह्यं सोपाधिकं रूपं विस्तरेण श्रोतुमिच्छन्पृच्छ-तीत्याह—**यथोक्तमिति** । परं ब्रह्म भवानिति लक्ष्यनिर्देशः, तस्य लक्षणार्थं 'परं धाम' इत्यादिविशेषणत्रयम् । धामशब्दस्य स्थानवाचित्वं व्यावर्तयन्व्याचष्टे—**तेज इति** । तस्य चैतन्यस्य परत्वं जन्मादिराहित्येन कौटस्थ्यम् । प्रकृष्टं पावनमत्यन्तशुद्धत्व-मुच्यते । यदेवंलक्षणं परं ब्रह्म तद्भवानेव, नान्य इत्यर्थः । कुत-स्त्वमेवमज्ञासीरित्याशङ्क्याऽऽप्तवाक्यादित्याह—**पुरुषमिति** । दिवि परमे व्योम्नि भवतीति दिव्यस्तं सर्वप्रपञ्चातीतं दीव्यति योतत इति देवः, स चाऽऽदिः सर्वमूलत्वादत एवाजस्तं त्वां सर्व-गतमाहुरिति सम्बन्धः ॥ १२ ॥ उक्तविशेषणं त्वामृषयः सर्वे यस्मादाहुस्तस्मात्तद्वचनात्तवोक्तं ब्रह्मत्वं युक्तमित्याह—**ईदृश-मिति** । ऋषिग्रहणेन गृहीतानामपि नारदादीनां विशिष्टत्वात् पृथग्रहणम् । असितो देवलस्य पिता । किमन्यैः ? त्वं स्वय-

मेवाऽऽत्मानमुक्तरूपं मह्यमुक्त्वानित्याह—**स्वयं चेति** ॥ १३ ॥ ऋषिभिस्त्वया चोक्तत्वादुक्तं सर्वं सत्यमेवेति मम मनीषेत्याह—**सर्वमिति** । किं तत् ? इत्याशङ्क्याऽऽत्मरूपमित्याह—**यन्मामिति** । देवादिभिः सर्वैरुच्यमानतया त्वद्रूपे विशिष्ट-वत्कृग्रहणमनर्थकमित्याशङ्क्याऽऽह—**न हीति** । प्रभवो नाम प्रभावो निरुपाधिकस्वभावः, यदा देवादीनामपि दुर्विज्ञेयं तव रूपं तदा का कथा मनुष्याणामित्यर्थः ॥ १४ ॥ कश्चिदेव महता कष्टेनानेकजन्मसंसिद्धो जानाति त्वदनुग्रहीतस्त्वद्रूपमित्यभिप्रे-त्याऽऽह—**यत इति** । स्वयमेवोपदेशमन्तरेणेत्यर्थः । आत्मना प्रत्यक्त्वेनाविषयतयेति यावत् । आत्मानं निरुपाधिकं रूपम् । न चैतत्सोपाधिकमपि रूपमन्यस्य गोचरे तिष्ठतीत्याह—**निरतिशयेति** । पुरुषश्चासावुत्तमश्चेति क्षराक्षरातीतपूर्णचैतन्य-रूपत्वं सम्बोधनेन बोध्यते । सर्वप्रकृतित्वं सर्वकर्तृत्वं च कथयति—**भूतानीति** । सर्वेश्वरत्वमाह—**भूतानामिति** । उक्तं ते सोपाधिकं रूपं देवादीनामाराध्यतामधिगच्छतीत्याह—**देवेति** । जगतः सर्वस्य स्वामित्वेन पालयितृत्वमाह—**जगदिति** ॥ १५ ॥

३ रा. भा.—एवं सकलेतरविसजातीयं भगवदसाधारणं शृण्वतां निरतिशयानन्दजनकं कल्याण-गुणगणयोगं तदैश्वर्यविततिं च श्रुत्वा तद्विस्तारं श्रोतुकामोऽर्जुन उवाच—**परं ब्रह्मेति** । परं ब्रह्म परं धाम परमं पवित्रम् इति यं श्रुतयो वदन्ति, सहि भवान् । “यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति तद्विजिज्ञासस्व । तद्ब्रह्मेति ” [तै. उ. ३।१] “ब्रह्मविदामोति परं ” [तै. उ. २।१] “स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति ” [मुं. उ. ३।२।९] इति ।

४ वे. ता. चं.—‘परं ब्रह्म’ इत्यादेः ‘अमृतम्’ [१०।१२-१८] इत्यन्तस्य अर्जुनवाक्यस्य पूर्वोत्तरसङ्गतिं दर्शयति—**एवमिति** । ‘यो मामजम्’ [१०।३] इत्याद्य-नुसन्धानेनोक्तं सकलेतरेत्यादि । ‘तुष्यन्ति च रमन्ति च’ [१०।९] इत्यनेनोक्तमाह—**शृण्वतां निरतिशयानन्द-जनकमिति** । ‘विस्तरेणात्मनो योगं’ [१०।१८] ‘विस्तरस्य मे’ [१०।१९] इति प्रष्टृप्रतिवक्तृभ्यां विस्तरशब्दप्रयोगेऽपि वक्ष्यमाणस्य अर्थप्रपञ्चरूपत्वाच्छब्दप्रपञ्चोपलक्षितार्थप्रपञ्चेत्यत्र विस्तरशब्दस्य तात्पर्यमिति दर्शयितुं **तद्विस्तारं श्रोतुकाम इत्युक्तम्** । विस्तरं श्रोतुकामश्चार्जुनः सङ्गहोक्तस्यार्थस्य प्रतिपन्नतां तस्य सत्यत्वाध्यवसायेनानस्यतां च दर्शयति **परं ब्रह्मेत्या-दिभिः** । अत्र तावत् ‘भवान्’ इति प्रथमान्तत्वात् ‘आहुः’ इत्युत्तरत्र न सम्बन्धः, ‘परं ब्रह्म’ इत्यादीनां प्राथम्यादिनोद्देश्यत्वं, ‘भवान्’ इत्यस्य च विधेयत्वं प्रतीतम्; उद्देश्यस्य च पूर्वमेव सिद्धिरपेक्षिता; तदाह—**यं श्रुतयो वदन्ति, सहि भवानिति** । त्रिष्वपि क्रमाच्छ्रुतीरुदाहरति । तत्र ‘यतो वा’ इत्युपास्यब्रह्मलक्षणवाक्यम् ; तत्पुरोवादेनोपास्यं ब्रह्मैव प्राप्य-

मिति प्रदर्शनाय परशब्दविशेषणसिद्धये च “ब्रह्मवित्” इति वाक्यमुपात्तम् । उभयत्रातिस्फुटं वाक्यं “स यो ह” [मुण्डको. ३। २।९] इति । ‘ब्रह्मैव भवति’ इत्येतच्छारीरकभाष्ये व्याख्यातम् । ‘प्रकारैक्ये च तत्त्वव्यवहारो मुख्य एव, यथा ‘सेयं गौः’ इति । ब्रह्मात्यन्तसाम्याद्ब्रह्मव्यपदेशो मुख्यप्राय इत्यर्थः । सेयं गौः इति दृष्टान्तोऽपि साधर्म्यमूलव्यपदेशविषयः । यद्वा “ब्रह्मैव भवति” इत्यात्राप्येवकार इवशब्दार्थोऽपि स्यादिति केचित्; ‘इववद्वैवमेव’ इति निघण्टुसङ्घावात्, ‘वैष्णवं वामनमालभेत स्पर्धमानो विष्णुरेव भूत्वेमान् लोकानभिजयति’ [यजुः २।१। १७] इत्यादिप्रयोगसङ्घावाच्च । नह्यत्र पशुयागमात्रेण विष्णुरे-वासौ जातः; नापि स्पर्धमानस्य **मोक्षाधिकारः**; नच विष्णुरेव भवतीति तावदेव फलं निर्दिष्टं, किन्तु इमान् लोकानभिजयति इति सांसारिकफलमुक्तम्; अतः पराक्रमादिगुणयो-गेन विष्णुरिव भूत्वेमान् लोकानभिजयतीति वाक्यार्थ इति । अतो ‘ब्रह्मैव भवति’ इति साधर्म्यहेतुकं सामानाधिकरण्यम् । ‘परमं साम्यमुपैति’ [मुं. उ. ३।१।३] इति हि श्रुतिः । वक्षयति च ‘मम साधर्म्यमागताः’ [१।४।२] इति ।

३ रा. भा.—तथा परं धाम; धामशब्दो ज्योतिर्वचनः; परं ज्योतिः “अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते” [छां. उ. ३।१३।७] “परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते” [छां. उ. ८। १।२] “तं (तत्) देवा ज्योतिषां ज्योतिः” [वृ. उ. ४।४।१६] इति । तथा च परमं पवित्रं, परमं गी. द्वि. २९

पावनं; स्मर्तुरशेषकल्मषाश्लेषकरं, विनाशकरं च । “ यथा पुष्करपलाश आयो न श्लिष्यन्त एवमेवविदि पापं कर्म न श्लिष्यते ” [छां. उ. ४।१४।३] “ तद्यथेषीकात्लमग्रौ प्रोतं प्रदृयेतैवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदृयन्ते ” [छां. उ. ५।२४।३] “ नारायणपरं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः । नारायणपरो ज्योतिरात्मा नारायणः परः ” [महाना. ९।४] इति हि श्रुतयो वदन्ति ।

४ वे. ता. चं.—श्रुतिप्रदर्शनार्थं विषयमुपादाय शोधयति—तथेत्यादिना । सामानाधिकरण्यप्रयोगाद्ब्रह्मन्तरसामानाधिकरण्यसहपाठाभावाद्भगवत्सततच्छ्रुतिप्रतिपादितपरत्वप्रकारव्यञ्जने तात्पर्याच्च अत्र धामशब्दस्य स्थानादिपरत्वमयुक्तमित्यभिप्रायेणाह—धामशब्दो ज्योतिर्वचन इति । ‘विष्णुसंज्ञं सर्वाधारं धाम’ इत्यादि धामशब्दप्रयोगेऽपि ‘परं धाम’ इति विशेषणदर्शनात्पर्यायान्वयमुखेन तत्प्रदर्शयति परं ज्योतिरिति । ‘अथ यदतः’ इत्यादिवाक्येनाप्राकृतलोकादिविशिष्टत्वं ‘पादोऽस्यं सर्वा भूतानि’ [छां. उ. ३।१२।६] इत्यादिव्यपदेशवशसिद्धपुरुषसूक्तप्रकरणैकाध्यायं समीहितमखिलं सिद्धम्; ‘परं ज्योतिरुपसम्पद्य’ इति वाक्येन सुक्तप्राप्तत्वादिकम्, ‘परं ज्योतिः’ इति विशिष्टप्रयोगश्च सिद्धः । “तं (तत्) देवा ज्योतिषां ज्योतिः” [बृ. उ. ४।४।१६] इत्यादिना देवोपास्यत्वमुखेन ज्योतिषां ज्योतिष्टेन च परत्वमर्थलब्धम् ।

भगवत्साधारणं परमशब्दविशेषितं पावनत्वं दर्शयितुं पवित्रशब्दस्यत्र संज्ञात्वव्युदासायाह परमं पावनमिति । विनाशकरमित्यत्र कल्मषशब्दो बुद्ध्या निष्कृष्यानुसन्धेयः । प्रदृयन्ते, तद्व्यन्तीत्यर्थः । सूत्रं च—‘तदधिगम उत्तरपूर्वाधयो रक्षेपविनाशौ तद्यपदेशात् [ब्र. सू. ४।१।१३] इति । तत्त्वनिर्णयैकतत्परनारायणानुवाकवाक्येनापि परब्रह्मत्वादिकं ‘भवान्’ इति निर्दिष्टदेवताविशेषस्यैव संवादयति नारायणेति । अनयोर्वाक्ययोः प्रथमो नारायणशब्दो लुप्तविभक्तिकौ, ‘तत्त्वं नारायणः परः’ इत्यादिसहपाठवशाद्ब्रह्मत्त्वं प्रथमान्तत्वं च प्राप्तम् । तथैव सविभक्तिकतया श्रुत्यन्तरेऽधीयते ‘नारायणः परं ब्रह्म’ इत्यादि । एतेन पञ्चमीसमासतां वदन् भगवद्द्वेषी प्रत्युक्तः, सर्वश्रुतिस्मृतिसूत्रन्यायविरोधाच्च । इति हि श्रुतयो वदन्तीत्यत्र ‘यतो वा इमानि’ इत्यादिकमखिलमन्वेतव्यम्; मध्ये तत्तदर्थवैशयायावान्तरवाक्यम् ।

३ रा. भा.—ऋषयश्च सर्वे परावरतत्त्वयाथात्म्यविदस्त्वामेव शाश्वतं दिव्यं पुरुषमादिदेवमजं विशु-
माहुः, तथैव देवर्षिर्नारदः असितो देवलो व्यासश्च । ‘एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः ।
नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मधुरां पुरीम् ॥ पुण्या द्वारवती तत्र यत्रास्ते मधुसूदनः । साक्षाद्देवः पुराणोऽसौ
स हि धर्मः सनातनः ॥ ये च वेदविदो विप्रा ये चाध्यात्मविदो जनाः । ते वदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्म
सनातनम् ॥ पवित्राणां हि गोविन्दः पवित्रं परमुच्यते । पुण्यानामपि पुण्योऽसौ मङ्गलानां च मङ्गलम् ॥
त्रैलोक्ये पुण्डरीकाक्षो देवदेवः सनातनः । अव्ययात्मा व्ययात्मा च क्षेत्रज्ञः परमेश्वरः । आस्ते हरिरचि-
न्त्यात्मा तत्रैव मधुसूदनः ॥ [म. भा. ३।८।२४-२८] तथा ‘यत्र नारायणो देवः परमात्मा
सनातनः । तत्र कृत्स्नं जगत्पार्थ ! तीर्थान्यायतनानि च ॥ तत्पुण्यं तत्परं ब्रह्म तत्तीर्थं तत्तपोवनम् ।
तत्परं परमं देवं भूतानां परमेश्वरम् ॥ तत्र देवर्षयः सिद्धाः सर्वे चैव तपोधनाः ॥ आदिदेवो महायोगी
यत्रास्ते मधुसूदनः । पुण्यानामपि तत्पुण्यं माभूत्ते संशयोऽत्र वै ॥ [म. भा. ३।९।२८-३२] कृष्ण
एव हि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः । कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्वं चराचरम्’ इति । तथा स्वयमेव
ब्रवीषि च ‘ भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च । अहङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ’ [७।४]
इत्यादिना ‘ अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते ’ [१०।८] इत्यन्तेन ॥ १२ ॥ १३ ॥

४ वे. ता. चं.—एवं श्रुति सिद्धोऽर्थः स्मृतीतिहासपुराणा-
यमानमहर्षिवचनाच्छ्रुतिवदन्यानपेक्षसर्वज्ञवचनाच्च सिद्ध इत्याह—
‘पुरुषम्’ इति साधनं । सर्वशब्देनाविगीतत्वं चित्रक्षितम् ।
परावरतत्त्वयाथात्म्यविद इति ऋषिशब्दाभिप्रेतोक्तिः ।
तेनाततमत्वमुक्तं भवति । ‘त्वाम्’ इत्येतद्ब्रह्मदादिविशेषान्तर-
व्युदासार्थमित्यभिप्रायेण—त्वामेवेत्युक्तम् । यद्वा अवतीर्णं
त्वामेवेत्यर्थः । शाश्वतं नित्यम्, दिव्यं परमव्योमनिलयम्,
पुण्यं ‘ परात्परं पुरुषाय पुरुषमीकते ’ [प्रश्नो. ५।५]

इत्यादिप्रतिपादितम् । ‘शाश्वतं दिव्यं पुरुषम्’ इति व्युत्क्रमोपादानं
द्विवि वर्तमानस्य पुरुषस्य पुरुषवृत्तोदित । मृतत्रिगा द्विभूति विशिष्ट-
वेषेण शाश्वतत्वमिह विवक्षितमिति व्यञ्जनार्थम् । आदिशासौ
देवश्चेत्यादिदेवः जगत्कारणमूतः क्रीडा रूपजगत्कारणव्यापारश्चे-
त्यर्थः । स्मरन्ति च—‘ क्रीडतो बालरुस्येव’ [वि. पु. १।२।१८]
‘क्रीडा हरेरिदं सर्वं’ ‘बालः क्रीडनकैरिव’ [म. भा. २।९. ३१]
इति । सूत्रितं च ‘ लो रुवतु लीलाकैरवयम्’ [ब्र. सू. २।१।
३३] इति । एतेन ब्रह्मदीनामपि देवतातयनुप्रविष्टानां परम-

पुरुषलीलोपकरणत्वं कार्यत्वं चोक्तं भवति । “ नारायणाद्ब्रह्मा जायते नारायणाद्ब्रह्मो जायते ” [ना. उ. १] “ एको ह वै नारायण आसीन्न ब्रह्मा नेशानः ” [महो. १।१] “ तस्माच्च देवा बहुधा सम्प्रसूताः साध्या मनुष्याः पशवो वयंसि ” [मुं. उ. १।१।७] “ एतौ द्वौ विबुधश्रेष्ठौ प्रसादक्रोध- (जालुभौ) जौ स्मृतौ ” [म. भा. १।२।४१।१९] “ आवां तवाङ्गे सम्भृतौ ” [ह. वं.] इत्याद्याः । कारणवाक्यार्थ उक्तः, शोधकवाक्यार्थ-सुपलक्षयति—अजमिति । कर्मकृतजन्मादिरहितमित्यर्थः स्वरूपापेक्षया वा निर्विकारत्वमुच्यते । विभुम् “ आकाशवत्सर्व- (गतं सुसुक्ष्मं)-गतश्च नित्यः ” [शां. उ. २।१] इति प्रक्रियया व्याप्तः नियन्तारमिति वा । एतेन कारणत्वाद्यनु-गुणव्याप्तिनियमनादिकमन्त यामिब्राह्मणादिसिद्धं स्मारितम् । एतैः पदैः “ एष सर्वभूतान्तरात्माऽपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः ” [सुबालो. ७] इति श्रुतिः सूचिता । सर्व इति सामान्यतः सङ्ग्रहेऽप्याप्ततमत्वविवक्षया नारदादेः पृथगभिधानम् । देवर्षिशब्देन जात्यापि सर्वोत्तरत्वं प्रकाशयते । तत्राप्यसौ ‘द्वर्षीणां च नारदः’ [१०।२६] इति प्रकृतः । असितः, देव-लश्च तस्य पिता । व्यासश्चात्र भगवान् पाराशर्यः । ‘आहुस्त्वामृष-यः सर्वे’ इत्यादिकं संवादयति—ये चेति । वेदविदः कर्मभागवे-दिनः, अध्यात्मविदः वेदान्तार्थवेदिनः । कृष्णं महात्मानं सनातनं धर्मं वदन्तीत्यन्वयः । महात्मशब्देन सर्वातिशायि परमै-श्वर्यादिकं विवक्षितम् ; महानात्मेति परमात्मत्वं वा, “स वा एष महानज आत्मा” [बृ. उ. ४।४।२२] इत्यादेः । यागदा-नादयो हि देशकालादिपरिमितफलदायिनः, स्वयं चानित्याः; अयं तु नित्यनिरतिशयफलदायी, नित्यश्चेति सनातनशब्देन धर्मस्य त्रिशेषणम् । पवित्रशब्दोऽत्र पापनिवर्हणपरः । पुण्यश-ब्दोऽभिमतफलविशेषसाधनपरः । मङ्गलशब्दश्च स्वसन्निधि-

मात्रेणातिसमृद्धिहेतुभूतकल्याणवस्तुपरः । ‘त्रैलोक्यं पुण्डरी काक्षः’ इति कार्यकरणभावेन शरीरात्मभावेन वा सामा-नाधिकरण्यम् । त्रयो लोकास्त्रैलोक्यम्— बद्धमुक्तमित्या इत्यर्थः । यद्वोपलक्षणतया भूम्यन्तरिक्षादिकमुच्यते । पुण्डरी-काक्षशब्देन अन्तरादित्यवियाप्रतिपादितविलक्षणविग्रहत्वं दर्शि-तम् । ‘तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी’ [छां. उ. १।६।७] इत्यस्य च वाक्यस्य द्रविडभाष्योदितेषु षट्स्वर्थेषु सिद्धान्तत्वेन भाष्यकारपरिग्रहीतास्त्रयोऽर्थाः । तथा हि वेदार्थ-सङ्ग्रहे दर्शितं— ‘गम्भीराम्भस्समुद्भूतसुसृष्टनाल्व विकरविकसित-पुण्डरीकदलामलायतेक्षणः’ इति । इदं च वरदगुरुभिस्तत्त्वसारे दर्शितं प्रपञ्चितं च । नारायणशब्देन परतत्त्वनिर्णयैकपरनाराय-णानुवाकसूचनम् । ‘श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः’ इत्याभ्यां “हीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ” [यजुषि आ. ३।१३।३] “अम्भस्यपारे” [म. ना. १।१] “यमन्तस्समुद्रे” [म. ना. १।३] इत्यादिकं स्मारितम् । ‘उत्सृज्यागतः’ इत्यवतारमात्रत्वं विव-क्षितम् । कृष्णावतारदशायामपि क्षीरार्णवगतनागपर्यङ्काया-विग्रहस्य तत्रैव स्थितत्वात् । साक्षादिति— न त्वौपचारिकः आत्मान्तरव्यवहितो वेत्यर्थः । तथेति— प्रकरणात्परत्व-व्यवत्यर्थम् । ‘देवर्षिनारदस्तथा’ इति व्याख्येयविभागावगमात्-त्तदुक्तवाक्योपादानमपि तथाविभागेन कुर्मह इति च दर्शितम् । ‘तत्र कृतम्’ इत्यादि नारायणस्यैव सर्वाश्रयत्वात्सर्वप्रकारो-तिशययोगित्वाद्वा । ‘तत्पुण्यम्’ इत्यादिकं ब्रह्मशब्दात्सुरोपेन नारायणविषयं वा, प्रकरणविशेषेण तदाश्रितस्थानप्रशंसनं वा । स्वयमेवेति—स्वतःसर्वतो ब्रह्मादीनामपि गुरुत्वमेवेत्यर्थः । ‘भूमिरापः’ [७।४] इत्यादिषु सर्वशेषित्वं सर्वकारणत्वं सर्वशरीरित्वमित्यादिकमुक्तम् ॥ १२ ॥ १३ ॥

३ रा. भा.— अतः सर्वमेतद्यथावस्थितवस्तुकथनं मन्ये, न प्रशंसाद्यभिप्रायम् ; यन्मां प्रत्यनन्य-साधारणमनवधिकातिशयं स्वाभाविकं तत्रैश्वर्यं कल्याणगुणानन्त्यं च वदसि । अतो भगवन् निरतिशयज्ञा-नशक्तिलैश्वर्यवीर्यतेजसां निधे ! ते व्यक्तिं व्यञ्जनप्रकारं, नहि परिमितज्ञाना देवा दानवाश्च विदुः ॥ ११४ ॥

४ वे. ता. चं.—सङ्ख्यर्थमाह—अत इति । आप्ततमै-राम्नायैर्महर्षिभिर्भवतापि चोक्तत्वादिति भावः । ‘कृतं मन्ये’ इत्यस्याभिप्रेतमाह न प्रशंसाद्यभिप्रायमिति । अन्येषु हि तद्गुणरूपेण प्रशंसेत्यभिप्रायः । ‘माम्’ इत्यनेन ‘शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्’ [२।७] इत्यादिकमभिप्रेतम् । वदिरिह शिष्टमनुवदन्न शास्यर्थे वर्तमाने द्विकर्मकः । एवं शिष्टस्यानुभा-षणं शासनविशेषप्राधान्यार्थम् । अनन्यसाधारणमनवधि-कातिशयमिति विशेषणाभ्यां समाधिकराहित्यम्, स्वाभा-विकमित्यनन्याधीनत्वं विवक्षितम् । अतो न विदुरित्यर्थः । ‘ज्ञानशक्तिलैश्वर्यवीर्यतेजांस्यशेषतः । भगवच्छब्दाच्चापि

विना हैयैर्गुणादिभिः’ [वि. पु. ६।५।७९] इति भगवत्पराश-रवचनानुसारेण देवादिभिरवेद्यत्वाय भगवच्छब्दार्थं दर्शयति-निरतिशयज्ञानेत्यादिना । व्यक्तिशब्दोऽत्र ‘किमात्मिकवैषैषा भगवतो व्यक्तिः’ इत्यादिभिन्नं विग्रहादिपरः, अप्रसक्तत्वात् अनन्तरं चापृच्छयमानत्वात् । अतो ‘वक्तुर्महस्य शेषेण [१०।१६] इत्यनन्तरं विवक्षोः ‘अन्ये त्वत्प्रतिपादनप्रकारमपि न जानन्ति, किं पुनः प्रत्यक्षादित्प्रकाशनम्’ इत्ययमर्थोऽपे-क्षितत्वात्स्वीकार्यं इत्यभिप्रायेणाह— व्यञ्जनप्रकारमिति । ‘अक्षरक्षरयोर्व्यक्तिमिच्छाम्यरिनिषुदन ! उपलब्धुम्’ इतिवत् । परिमितज्ञाना इति शब्दतात्पर्योक्तिः ॥ १४ ॥

३ रा. भा.— हे पुरुषोत्तम ! आत्मना आत्मानं त्वां स्वयमेव स्वेनैव ज्ञानेन वेत्थ; भूतभावन सर्वेषां भूतानामुत्पादयितः ! भूतेश सर्वेषां भूतानां नियन्तः ! देवदेव दैवतानामपि परमदैवत ! यथा मनुष्यमृगपक्षि-

सरीसृपादीन् सौन्दर्यसौशील्यादिकल्याणगुणगणैर्देवतान्यतीत्य वर्तन्ते, तथा तानि सर्वाणि देवतान्यपि तैस्तैर्गुणैरीत्य वर्तमान ! जगत्पते जगत्स्वामिन् ! वक्तुर्महसीत्युत्तरेणान्वयः ॥ १५ ॥

४ वे. ता. चं.— देवादीनां भगवद्वैभवे वक्तृत्वयोग्यता प्रतिक्षिता; अथ भगवत एव स्ववैभववचनयोग्यतामाह—‘स्वयमेव’ इति श्लोकेन । अत्र ‘पुरुषोत्तम !’ इति संज्ञा; शेषं तु तत्संज्ञान्वयौपयिकगुणपरमिति विभजनाय पूर्वमेव हे पुरुषोत्तमेत्युक्तम् । अत्र ‘त्वमेव त्वां वेत्थ योऽसि सोऽसि’ [यजुःकाठ. १ । ३ । १] इति श्रुतिस्मरणाद्यभिप्रायेण ‘आत्मानम्’ इत्यस्य त्वामिति प्रतिपादनम् । ‘स्वयमेव’ इत्यनेन फलितोक्तिः स्वैर्नैव ज्ञानेनेति । आत्मना—अन्यैरनुगृहीत इत्यर्थः । यथाऽऽप्येषां ‘मत्तः स्मृतिर्ज्ञानम्’ [१।१।५] इति; न तथास्येति भावः । यद्वा ‘आत्मना’ इत्यस्य व्याख्या ज्ञानेनेति, ‘आत्मा जीवे’ इत्यारभ्य ‘यत्ने-ऽर्केऽप्रौ मतौ वायौ’ इति पाठात् । भावनशब्दस्य चिन्ताद्यर्थ-परत्वव्युदासायाह उपादायितरिति । भूतेशजगत्पतिशब्दयोः पौनरुक्त्यशङ्काव्युदासाय नियन्तृत्वस्वामित्वकथनम् । रक्षणे

व्युत्पन्नस्यापि पतिशब्दस्य शेषित्वे रूढिः । ‘स कारणं करणाधिपाधिपः’ [श्वे. उ. ६।९] “तमीश्वराणां परमं महेश्वरं तं देवतानां परमं च देवतम् । पतिं पतीनां परमं परस्ताद्विदाम देवं भुवनेशमीड्यम्” [श्वे. उ. ६।७] इति श्रुतिसिद्धा-श्रुत्वारोऽर्थाः ‘भूतभावन ।’ इत्यादिभिश्चतुर्भिः प्रतिपाद्यन्त-इति ज्ञापनाय देवतानामपि परमदैवतेति श्रुतिगतैः पदैर्व्याख्यातम् । देवशब्दस्य जातिविशेषवाचकत्वेन प्रतिसम्बन्धि-शब्दत्वाभावात् द्वितीयो देवशब्द उत्कर्षविशेषविषयतया औपचारिक इति मुख्यगौणानुगतमुपचारनिमित्तं दर्शयति यथेति । अन्योन्यवैलक्षण्यस्याकिञ्चित्करत्वायात्यन्तवै-लक्षण्यज्ञापनाय च मृगपक्षिसरीसृपग्रहणम् । यथा देवादीनां कीटाः, तथा परमात्मनो देवा अपि । ‘कीटाः समस्ताः सुराः दृष्टे यत्र’ इति ह्याहुः । सौन्दर्यसौशील्येति विग्रहगुणानामात्मगुणानां चोपलक्षणम् ॥ १५ ॥

५ आ. मा. भा.— ब्रह्म परिपूर्णम् । “अथ कस्मादुच्यते परं ब्रह्म बृहद्बृहत्या बृंहयति” [अ. शिर. ४] इति च श्रुतिः । बृह बृहि बृद्धाविति पठन्ति । “परमं यो महद्ब्रह्म” [म. भा. १३।१४९।९] इति च । विविधमासीदिति विभुः । तथा हि वाष्पशाखायाम्—“विभु प्रभु प्रथमं मेहनावतः” [ऋक्सं. २।७।२।५] इति “स ह्येव प्रभावाद्विविधोऽभवत्” इति । “सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेय” [तै. उ. २।६] इत्यादेश ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ब्रह्मविभुशब्दावैकार्थ्यपरिहाराय क्रमेण सप्रमाणकं व्याचष्टे— ब्रह्मेति । परं वस्तु ब्रह्मेति कस्मादुच्यते? बृहति पूर्णं भवति बृंहयति पूरयति चान्यान् । बृहतेर्मन्त्रप्रत्ययोऽसागमश्च । ईश्वरो ब्रह्मणोऽन्यः स कथं परं ब्रह्मेत्युच्यते? इत्यत उक्तम्— परममिति । विविधमनेक-

रूपत्वेनाभवत् । मेहनावतः सेचकस्य भगवतः प्रथमं रूपं विभु प्रभु चेत्येतदनुष व्याख्यायते । प्राभवत्समर्थोऽभवदिति प्रभुः विविधोऽभवदिति विभुः । “सोऽकामयत” इति विविधमवने श्रुत्यन्तरम् । “विप्रसम्मन्यो ब्रह्मज्ञायाम्” [अष्टा. ३।२।१८०] इति च स्मृतिः ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥

७ इ. पै. आ.— भक्तानामन्तःकरणस्थो भास्वता ज्ञानदीपेन विवेकमिथ्याप्रत्ययरूपं तमो नाशयामीति भगवद्ब्रह्मचरं श्रुत्वा महान्तमनुग्रहमात्मनि मन्यमानोऽन्यमप्यभिमतमर्थं मम वक्ष्यतीति मत्वा प्रशु-कामोऽर्जुन उवाच— परं ब्रह्मेति । परं ब्रह्म भवान् । परं धाम परमं तेजो भवान् । परमं पवित्रं पावनं भवान् ॥ १२ ॥ आहुरिति । स्वयं चैवाऽऽत्मानम् ॥ १३ ॥ सर्वमिति वचनात्तत्रवचनाद्यथोक्तं सर्वमृतं सत्यं मन्ये । व्यक्तिमुत्पत्तिम् ॥ १४ ॥ स्वयमिति । स्वयमेवाऽऽत्मनैव । भूतानि भावयतीति भूतभावनस्तस्य सम्बोधनम् ॥ १५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं सङ्क्षेपेणोक्तां भगवद्भिभूतिमाकर्ण्य विस्तरेण शुभ्रभूतभगवन्तं स्तुवन् अर्जुन उवाच— परमिति । परं प्रकृष्टं धाम तेजः “तस्य भासा सर्वमिदं विभाति” [कठो. ५।१५+शं. उ. २।२।१०+श्वे. उ. ६।१४] इति श्रुत्युक्तस्वप्रकाशरूपमित्यर्थः । परमं पवित्रं पावनं भस्मीकृताविधिकसकलकृष्णप्रपन्नम्, निविशेषाद्वैतस्वरूपमित्यर्थः । एवम्भूतं यपरं ब्रह्म, तद्भवान् । कुत इत्यत आह—

पुरुषमिति । यतः शाश्वतं शब्देकरूपं, दिव्यं दिवि परमे व्योम्नि स्वस्वरूपे भवम्, आदिदेवं आदि सर्वकारणं देवं द्योतनात्मकम्, अत एव अजं विभुं व्यापकं पुरुषं परमात्मानं स्वामाहुर्वदन्ति । के? सर्वे ऋषयो वेदाः “पुरुषान् परं किञ्चित्” [कठो. ३।१।१] “शाश्वतं शिचमच्युतम्” [महाना. २।३] “दिव्यो ब्रह्मर्तः पुरुषः” [शं. उ. २।१।२] “एको ह वै नारायण आसीत्” [महो. १] “अजस्य

नाभावश्चेकमर्पितम्” “व्याप्य नारायणः स्थितः” [म. ना. १।५] इत्याद्याः, तथा वेदतत्त्वार्थदर्शिनो नारदासित-
देवलव्यासा अप्येवमेवाहुर्बुधिरराजसूयादिषु; तथा स्वयं
चैव ब्रवीषि मे ‘यो मामजमनादिं च वेत्ति लोकमहेश्वरम्’
[१०३] ‘अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते’
[१०८] इत्यादिना त्वमेव साक्षान्मह्यं वदसि च। अतः
सर्वमप्येतद्देवैर्बुधिमिश्रोक्तं ‘पुरुषं शाश्वतं’ इत्यादिकं ऋतं
सत्यमेव मन्ये, न प्रशंसापरमिति; यस्मात्कारणात् मां
शिष्यभावेन प्रपन्नं भक्तं प्रति त्वमेवं वदसि ‘लोकमहेश्वरम्’
[१०३] इत्यादि। ततस्त्वत्पारम्ये ममेदानीमसम्भावना
निवृत्तेत्यर्थः ॥ १२ ॥ १३ ॥

एवं भगवन्तं स्तुत्वा त्वद्विभूत्युपदेशस्त्वयैव कर्तव्य इति

१ व० त० दी०— एवं सकलेतरविसजातीयं भगवतो योगप्रभावं तादृशविभूतिहेतुत्वं स्वानन्यजनका-
त्मत्वं च निश्चयं तद्विस्तारं ज्ञातुकामो भगवन्तं स्तुवन् अर्जुन उवाच— परं ब्रह्मेति सप्रभिः धर्मधर्म्येभिप्रायेण।
इदं च सर्वं श्रुतेरिव प्रतिवाक्यभूतं भवान् परं ब्रह्मेत्यादि। त्वामेवाहुः सर्वे ऋषयः, तथा महाभगवद्दीयो मर्यादा-
पुष्टिमक्तः देवर्षिर्नारदः आह असितो देवलो व्यासश्च— ‘एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः। नागपर्यङ्कुमु-
त्सृज्य ह्यागतो मधुरां पुरीम्’ [म. भा. ३।८।२४] इति भारते। ‘कृष्ण एव हि भूतानामुत्पत्तिरपि चाव्ययः।
कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्वं चराचरम्’ इत्यादीनि भूयांसि महर्षिचचनानि श्रूयन्ते। भागवते [१०।३७।१०]
देवर्षिवचनं— ‘कृष्ण ! कृष्ण ! प्रमेयात्मन्योगेश ! जगदीश्वर !’ इत्यादि। स्वयं च ब्रवीषि ‘अहं सर्वस्य प्रभवः’
[१०।८] इत्यादि। पुरुषोत्तम एव स्वमुखेन स्वस्वरूपं स्वमाहात्म्यं च वदति, नान्य इति। तदेतत्सर्वोक्तत्वात्सत्यमेव
मन्ये यन्मां त्वं च वदसि। अतो भगवन् कृष्णपूज ! ज्ञानं त्वय्येव गुणः त्वदत्तमेवान्यत्रोद्भवतीति नान्ये देवा
दानवाश्च ते व्यक्तं अनन्यसाधारणं योगप्रभावं तत्तद्विभूतिरूपां व्यक्तं च ते विदुः ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥
किं तर्हि स्वयमेव वेत्थेति तदप्यात्मना, न साधनान्तरेण ॥ १५ ॥

१० पु. अ. त.— एवं ‘न मे विदुः सुरगणाः’ [१०।२]
इत्यादिना सर्वेषां स्वावेदनयुक्तानां ‘यो मामजमनादिं च’
[१०।३] इत्यादिना स्वज्ञानस्योत्तमत्वं प्रतिपादितम्। ततः
सर्वभावोपपत्तिः स्वत उक्ता स्वरूपा या, स्वस्वविभूतिज्ञस्य
स्वभजेन स्वप्राप्तिस्तुक्तवान्, एतत्सर्वजिज्ञासुरर्जुनः प्रभुं विज्ञा-
पयति सप्रभिः। विज्ञप्तेरपि भागवदात्मत्वाय षड्गुणधर्मिसम-
सङ्ख्यैः श्लोकैर्विज्ञापयति— अर्जुन उवाच। परं ब्रह्मेति।
परं पुरुषोत्तमाख्यं ब्रह्म बृहद्गथापकं परं धाम पुरुषोत्तमात्मक-
तेजोरूपं रमणात्मगृहात्मकं वा, परमं पवित्रं सर्वोत्कृष्टं सर्व-
पावनम्, एतत्सर्वरूपो भवान् सत्यमेवेत्यर्थः। कथमेवमवगतं?
इत्यत आह— पुरुषमिति। पुरुषं पुरुषोत्तमम्। अन्यत्रापि
तथात्वमाशङ्क्य शाश्वतं नित्यमिति। अक्षरादिवपि नित्यत्व-
माशङ्क्य दिव्यमित्याह क्रीडनैकरूपम्। अवतारादिवपि
तथात्वमाशङ्क्याह— आदिदेवमिति। मूलरूपमित्यर्थः। परि-
दृश्यमानजन्माद्याशङ्क्यामाह— अजमिति। जन्मरहितम्।
जन्माभावे जन्मप्रतीतिः कथं? इत्यत आह— विभूमिति।
समर्थमित्यर्थः। तथाप्रतीतिकरणसमर्थमिति भावः ॥ १२ ॥
एवंविधं त्वां सर्वं वदन्तीत्यनेनावगतमित्याह— आहुरिति।
सर्वे ऋषयो भृत्वा दयः, तथा देवर्षिः देवानामपि मन्त्रद्रष्टा

वक्तुमन्येषां तदनभिज्ञत्वं दर्शयति सार्धेन— नहीति। हे
भगवन्! तव व्यक्तं विभूत्याविर्भावं त्वदनुग्राह्यनिग्राह्यभावेन
स्थिता अपि देवा दानवाश्च न विदुर्न जानन्ति; किन्तु स्वय-
मेवात्मानं वेत्थ जानासि; किं मनश्चक्षुरादिभिः? नेत्याह—
आत्मना स्वरूपेणैव। अत्र हेतुगर्भं पुरुषोत्तमेति सम्बोधनम्।
पुरुषशब्दवाच्यक्षराक्षरात्मकस्य सर्वस्य जगतस्त्वत्तोऽपकृष्टत्वात्
पुरुषोत्तमत्वम्। अतस्तां न जगद्वेत्ति, परिमितज्ञानस्य
तदयोगादित्यर्थः। पुरुषोत्तमत्वमेवोपादयति— भूतभाव-
नेत्यादिभिः सम्बोधनैः। भूतभावन भूतोत्पादक! हे भूतेश
भूतनियन्तः! हे देवदेव! यथाऽऽमहादीन्मनुष्यान्महिम्ना-
ऽतीत्य देवास्तिष्ठन्ति, तथा देवानपि महिम्नाऽतीत्य वर्तमाने-
त्यर्थः। जगत्पते जगत्पालक! ॥ १४ ॥ १५ ॥

नारदः सर्वमोक्षवः। असितः भगवद्ब्रह्मरूपः। देवलः देवानु-
ग्रहकृत्। व्यासः ज्ञानावतारः च पुनः स्वयमेवत्वमेवसाक्षान्मे
मद्यम् ‘अहमादिर्हि देवानाम्’ [१०।२] इत्यादिना
ब्रवीषि। अतस्त्वां तथा जानामीत्यर्थः ॥ १३ ॥ परोक्ते
स्वावभावाभावे न विश्वासः स्यादित्यत आह— सर्वमेत-
द्विति। सर्वं पूर्वोक्तं ‘परं ब्रह्म’ [श्वे. उ. ३।७ गी १०।१२]
इत्यादि अहं स्वावभावात् ऋतं सत्यं मन्ये। किञ्च ‘न मे विदुः’
[१०।२] इत्यादिना देवाः क्रीडारूपाः। दानवाविरोधेऽपि
मोक्षदानुः हे भगवन्! ते व्यक्तं प्राकृत्यं स्वरूपं वा न
विदुरिति। केशव ! दुष्टगुणव्यासयोरपि मोक्षदायक ! यत्
मां वदसि एतत्सर्वं हि निश्चयेन ऋतं मन्ये ॥ १४ ॥
यतोऽन्ये न विदुस्तः स्वस्वरूपं स्वयमेव जानामीत्याह—
स्वयमेवेति। स्वयं स्वेच्छयैव, न केनचित् प्रेरितः। आत्मना
स्वस्वरूपेणैव आत्मानं यादृशोऽसि तादृशं त्वमेव वेत्थ,
जानामीत्यर्थः। अन्यथा ज्ञानहेतुभूतत्वेन सम्बोधयति। हे
पुरुषोत्तम! केन कथं वा ज्ञातुं योग्य इत्यर्थः। अतएव ब्रह्माण्ड-
पुराणे— ‘नैष भावयितुं योग्यः केनचित् पुरुषोत्तम!’
इत्युक्तम्। ननु तर्हि ‘यो मामजमनादिं च वेत्ति’ [१०।३]
इति कथमुक्तं? इत्याशङ्क्य तत्कृपया स्ववेदनात्मकस्वशक्ति-

दानेन ज्ञापयतीति ' ददामि बुद्धियोगं तम् ' [१०।१०] इत्यादिनोक्तम् । तथात्वेनैव सम्बोधयन्नाह— भूतभावन-
त्यादिभिः । हे भूतभावन ! भूतानि भावयस्वभावयुक्तानि
करोषीति तथा । कथमेवं करोतीत्यत आह— भूतेश ! तेषां
स्वामी नियामकः ; तेन स्वीयत्वेन करोतीति भावः ।

ईशत्वेऽपि कथमेवं करोति ? इत्यत आह— देवदेव ! पूज्या-
नामपि पूज्य ! तत्पूजादिसन्तुष्टस्तथा करोतीति भावः । तर्हि
देवेष्वेव तथोचितं, न तु सर्वेष्वित्यत आह— जगतपते इति ।
जगतः सर्वस्यैव पतिः पालको रक्षक इति यावत् रक्षार्थं
तथा करोतीति भावः ॥ १५ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं ' एतां विभूतिं योगं च ' [१०।७] इत्यादिना विभूतिज्ञानस्य फलोदकं श्रुत्वा
तत्प्राप्त्युत्सुकः प्रथमं स्तुत्या भगवन्तमावर्जयन्नर्जुन उवाच— परमिति । परं ब्रह्म, न त्वपरमुपास्यम् । " तदेव
ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते " [के. उ. ४] इति श्रुतेः । परं धाम ज्योतिर्न त्वपरं वृत्तिरूपं ज्ञानम् ।
एतस्य " हीर्षीर्भीरित्येतत्सर्वं मन एव " [बृ. उ. १।५।३] इति श्रुतेर्वृत्तिरूपत्वात् । परमं पवित्रं, न तु तीर्था-
दिवद्परमं भवान् । तत्र मानमाह— पुरुषमिति सार्धेन । पुरुषं देहान्तरस्थं, शाश्वतं नित्यं, दिव्यं दिवि हार्दा-
काशे आविर्भूतं, आविदेवं सूत्रात्मनोऽप्याद्यं, अत एव अजं विभुं व्यापकं त्वां ऋषय आहुरिति सम्बन्धः
॥ १२ ॥ १३ ॥ व्यक्तिं प्रभवम् ॥ १४ ॥ हे भूतभावन भूतानां भावक ! ॥ १५ ॥

वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।

याभिर्विभूतिभिर्लोकानिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ॥ १६ ॥

१ शां. भा.— वक्तुमिति । वक्तुं कथयितुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतय आत्मनो विभूतयो
यास्ता वक्तुमर्हसि । याभिर्विभूतिभिरात्मनो माहात्म्यविस्तरैरिमाल्लोकानिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ॥ १६ ॥

२ आ. शां. व्या.— यस्मादस्मादशामगोचरस्तत्राऽऽत्मा
विज्ञासितश्च तस्मात्त्वयैव त्वद्रूपं वक्तव्यमित्याह— वक्तुमिति ।
दिव्यत्वमप्राकृतत्वम् । सम्प्रत्यन्वयमन्वाचष्टे— आत्मन इति ।

वक्तव्या विभूती विशिनष्टि— याभिरिति । यद्दारा
लोकान् प्ररयित्वा वर्तसे ता विभूतीरशेषेण वक्तुमर्ह-
सीत्यर्थः ॥ १६ ॥

३ रा. भा.— दिव्याः त्वदसाधारण्यो विभूतयो याः, तास्त्वमेवाशेषेण वक्तुमर्हसि त्वमेव व्यञ्ज-
येत्यर्थः । याभिरनन्ताभिर्विभूतिभिः यैर्नियमनविशेषैर्युक्त इमान् लोकानिमांस्त्वं नियन्तृत्वेन व्याप्य तिष्ठसि ॥ १६

४ वे. ता. चं.— आत्मशब्दोऽन्यविभूतित्वव्युदासार्थं
इत्याह— त्वदसाधारण्य इति । ' विभूतयः ' इति प्रथमानन्तत्वेन
' वक्तुमर्हसि ' इत्यनेन अन्वयायोगात्— विभूतयो या इति
यच्छब्दाभ्याहारः । यतो दिव्याः, अतोऽवश्यवक्तव्याः;
अतस्ता वक्तुमर्हसीति वाक्यावृत्तिज्ञापनार्थः । ' अर्हसि ' इति
योग्यत्वनिर्देशेन तत्प्रार्थनं विवक्षितम् । ईश्वरेणाप्यशेषेण वक्तुं
अर्जुनेन च श्रोतुमशक्यत्वाद्भवतः प्रसादतश्च प्रकाशमात्र-
मिह प्रार्थते; ' न हि ते भगवन् ! व्यक्तिम् ' [१०।१४] इति
हि पूर्वमुक्तमित्यभिप्रायेणाह त्वमेव व्यञ्जयेत्यर्थ इति । बहु-
वचनासङ्कोचात् ' अशेषेण ' इति निर्देशाच्च आनन्त्यमिह विव-
क्षितम् । ' नास्त्यन्तो विस्तरस्य ' [१०।१९] इत्याद्युत्तरवशा-
च्चेत्यभिप्रायेण— अनन्ताभिरित्युक्तम् । विपूर्वा भवतिः भावप्र-
त्ययान्तो नियमनवाचीत्युक्तम् । नचात्रार्थान्तरं घटते, नियन्त-
व्यसामानाधिकरण्याद्यभावादित्यभिप्रायेण यैर्नियमनविशे-

षैरित्युक्तम् । प्रभूतनियमनविषये कौतुकातिरेकयोतनाय विशेष-
षशब्दः । तृतीयाया इह करणाद्यर्थत्वाद्योगादित्यम्भूतलक्षणार्थत्वं
विवक्षितमित्यभिप्रायेण युक्त इत्युक्तम् । अत्र विभूतिशब्दस्य
नियन्तव्यपरत्वेऽश्वत्थादीनां न लोकव्याप्तिकारणत्वं, नच तद्वि-
शिष्टस्य, तैः सह वा तदितरव्याप्तिः; नच व्याप्तौ नियन्तव्या-
नामित्यम्भूतलक्षणत्वं, नैरर्थक्यात् ; नियमनविशेषाणां तु श्रुत्य-
नुसारादाकाशादिव्याप्तियवच्छेदार्थत्वाच्च तदुपपत्तिरित्यभिप्रा-
येणाह— नियन्तृत्वेन व्याप्येति । " अन्तः प्रविष्टः शास्ता जना-
नाम् " [यजुः सं. ३।१०] " अन्तरो यमयति " [बृ. उ.
३।७।३—२३ शत. १४।५।३०] " अन्तर्याम्यमृतः " [बृ. उ.
३।७।३—२३] इत्यादिभिः श्रूयते । ' व्याप्य तिष्ठसि ' इत्यनेन " व्याप्य नारायणः स्थितः " [म. ना. ९।५] इति
श्रुतिः स्मारिता ॥ १६ ॥

५ आ. भा.— विभूतयो विविधभूतयः ॥ १६ ॥

६ ज. प्र. दी.— विभूतय ऐश्वर्याणि पृष्ठानि नानारूपाणि वक्ष्यन्ते । किं केन सङ्गतं ? इत्यत आह— विभूतय इति ।
विविधभूतयो नानाभूतानि रूपाणि ॥ १६ ॥

७ ह. पै. भा.—वक्तुमिति । आत्मविभूतयो दिव्या अप्राकृतास्तस्मात्स्वयमेव वक्तुमर्हसि ॥ १६ ॥

८ वें. ब्र. गि.—यत एवं त्वमेव त्वद्विभूतीर्वत्सि, आत्मविभूतयो याः, ता अशेषेण कास्त्वेन वक्तुं त्वमेवार्हसि, ततस्त्वमेवोपदिशेत्याह—वक्तुमिति । दिव्या अत्यद्भुता नान्यः । शेषं स्पष्टम् ॥ १६ ॥

९ व० त० दी०—यतो देवादयो न विदुस्तस्माद्ब्रक्तुमर्हसि अशेषेणेति । या दिव्यास्तवासाधारण्यो विभूतयः ता अशेषेण वद । याभिः स्वांशभवनरूपैर्नियमनविशेषैर्गुणभूतैस्तदात्मभूतैश्चैर्मोहोकांस्त्रीन् व्याप्य तिष्ठसि ॥ १६ ॥

१० पु. अ. त.—एवं सम्बोध्य जगत्पत्तिवेन स्वस्यापि योग्यत्वोक्त्या विभूतिज्ञानमपि नान्यस्य, यत्र तत्र साक्षात् पत्तित्वं समुद्योदानां स्वीयत्वेनानुग्रहं कुरु यथाऽहं पूर्वोक्तं त्वत्स्वरूपं ज्ञात्वा प्रपन्नो भवामीत्याह—वक्तुमर्हसीति । त्वदज्ञाने किं वाच्यमिति व्यञ्जितम् । यतस्त्वमेव योग्यो-
दिव्याः क्रीडारूपाः, आत्मविभूतयः स्वविभूतयः कार्यार्थे ऽस्त्यतः कृपया वदेति भावः । याभिर्विभूतिभिः इमान् लोकान् व्याप्य स्वीयत्वेनाङ्गीकृत्य तिष्ठसि ता वक्तु-
स्वयमेवांशरूपाः, अशेषेण वक्तुं त्वमेवार्हसि योग्योऽसि । मर्हसीत्यर्थः ॥ १६ ॥

११ नी० भा० दी०—एवं स्तुत्वाऽऽत्मनो बुभुत्सितमाह—वक्तुमिति ॥ १६ ॥

कथं विद्यामहं योगिस्त्वां सदा परिचिन्तयन् ।

केषु केषु च भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन्मया ॥ १७ ॥

विस्तरेणाऽऽत्मनो योगं विभूतिं च जनार्दन !

भूयः कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम् ॥ १८ ॥

१ शां. भा.—कथमिति । कथं विद्यां विजानीयामहं हे योगिस्त्वां सदा परिचिन्तयन् ? । केषु केषु च भावेषु वस्तुषु चिन्त्योऽसि ध्येयोऽसि भगवन्मया ? ॥ १७ ॥ विस्तरेणेति । विस्तरेणाऽऽत्मनो योगं योगैश्वर्यशक्तिविशेषं विभूतिं च विस्तरं ध्येयपदार्थानां हे जनार्दन ! —अर्दतेर्गतिकर्मणो रूपम्—असुराणां देवप्रतिपक्षभूतानां जनानां नरकादिगमयित्वाज्जनार्दनः । अभ्युदयनिश्चयेसपुरुषार्थप्रयोजनं सर्वैर्जनैरन्वित इति वा । भूयः पूर्वमुक्तमपि कथय, तृप्तिर्हि परितोषो यस्मान्नास्ति मे शृण्वतस्त्वन्मुख-
निस्सृतवाक्यामृतम् ॥ १८ ॥

२ आ. शां. व्या.—किमर्थं विभूतीः श्रोतुमिच्छसि ? वचनम् ॥ १७ ॥ प्रकृतं प्रश्नपुसंहरति—विस्तरेणेति । इत्याशङ्क्य ध्यानतौकर्यप्रकारप्रश्नेन फलं कथयति—कथमिति । अर्दतेर्गतिकर्मणो जनार्दनेति रूपं तद्व्युत्पादयति—असुराणा-
योगो नामैश्वर्यं तदस्यास्तीति योगी, हे योगिन् ! अहं स्थविष्ठ-
मितिस्त्वां केन प्रकारेण सततमनुसन्धानो विशुद्धबुद्धिर्भूत्वा मिति । प्रकारान्तरेण शब्दार्थं व्युत्पादयति—अभ्युदयेति ।
ननु पूर्वमेव सप्तमे [श्लो. ८-११] नवमे [श्लो. २०-३९]
निरुपाधिकं त्वां विजानीयां इति प्रश्नः । प्रश्नान्तरं प्रस्तौति—
केषु केषु चिन्तयति । चेतनाचेतनभेदादुपाधिबहुत्वाच्च बहु-
च विभूतिरैश्वर्यं चेश्वरस्य दर्शितं तत्किमिति श्रोतुमिष्यते ?
तत्राऽऽह—भूय इति । अमृतममृतप्रख्यमित्यर्थः ॥ १८ ॥

३ रा. भा.—किमर्थं तत्प्रकाशनं ? इत्यपेक्षायामाह—कथमिति । अहं योगी भक्तियोगनिष्ठः सन् भक्त्या त्वां सदा परिचिन्तयन् परिचिन्तयितुं प्रवृत्तः चिन्तनीयं त्वां परिपूर्णैश्वर्यादिकल्याणगुणगणं

१ 'एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः ।' (१०।७) इति द्वयोरपि ज्ञातव्यत्वोक्त्या विभूतिं योगं च कथयेति द्वयोः प्रार्थना । मध्ये 'विभूतीर्वक्तुमर्हसि' (१०।१६) इति विभूतिकथनप्रार्थना तु भगवतः सर्वोत्तमवृत्तिनिश्चयाय विभूतीनामव-
श्यज्ञातव्यत्वाभिप्रायेणेति केचित् ॥ 'शृण्वतो नास्ति मेऽमृतं' इत्यत्र वाक्यपदाध्याहारे एकदेशविवर्तिरूपकम्, विषयस्य
वाक्यस्य स्वशब्देनोल्लेखनं विना विषयिवाचकेनैवामृतशब्देन ग्रहणपूर्वकं तद्रूपतयाध्यवसानादतिशयोक्तिः, वाक्यरूपे धर्मिण्यमृत-
त्वारोपार्थं वाक्यत्वस्यापहवाद्बहुतिश्वेयेतेषां सङ्करो मातृप्रतिशयात्तुमन्वेतोत्कण्ठातिशयं व्यनक्तोति मधुसूदनसरस्वत्यभि-
प्रायः ।
—अविगीता ।

कथं विद्याम् ? ; पूर्वोक्तबुद्धिज्ञानादिभावव्यतिरिक्तेष्वनुक्तेषु केषु केषु च भावेषु मया नियन्तृत्वेन चिन्त्योऽसि ? ॥ १७ ॥ 'अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते' [१०।८] इति सङ्क्षेपेणोक्तं तव स्रष्टृत्वादियोगं विभूतिं नियमनं च भूयो विस्तरेण कथय; त्वयोच्यमानं त्वन्माहात्म्यामृतं शृण्वतो मे तृप्तिर्नास्ति हि; ममातृप्तिस्त्वयैव विदितेत्यभिप्रायः ॥ १८ ॥

४ वे. ता. चं.— योगिशब्दः प्रकरणविशेषात् 'त्वां सदा परिचिन्तयन्' इत्यादेः सामर्थ्याच्च योगिविशेषविषय इत्याह—भक्तियोगनिष्ठः सन्निति । सन्नित्यनेन निष्पन्नयोगिपरस्त्वमपि व्यावर्तितम् । अत्र 'योगिन्' इति परेषां पाठोऽनार्थः । 'सदा' इति विशेषणसामर्थ्यात् भक्त्येति सिद्धम् । वेदनात्पूर्वं चिन्तनाशक्तेः, 'कथं विद्याम्' इत्यस्य चिन्तनहेतुत्वात् 'लक्षणहेत्वोः क्रियायाः' [अष्टा. ३।२।१२६] इति शत्रुनुशासनाच्च चिन्तयितुं प्रवृत्त इत्युक्तम् । 'त्वाम्' इति धर्मविशेषस्य प्रतिपन्नत्वात्प्रकारविशेषेषु बुभुत्सेति ज्ञापना-

योक्तं परिपूर्णेत्यादि । प्रभो ह्यज्ञातविशेषज्ञापनार्थं इत्यभि सन्धायोक्तं—पूर्वोक्तेत्यादि । 'भावेषु' इति सप्तम्यभिप्रेतोक्तिः, प्रकृतानुकर्षणं वा—नियन्तृत्वेनेति ॥ १७ ॥ प्रतिकूलजनानां नरकादिगमयितृत्वात् अनुकूलजनैः स्वाभिलषितं याच्यमानत्वाद्वा जनार्दनः । विस्तरबुभुत्साहेतुज्ञापनार्थं योगशब्दविवक्षितव्यक्त्यर्थं च भूयश्शब्दफलितमाह—अहं सर्वस्येति । अमृतशब्दोऽत्रातृप्तिमभिध्याहारान्माहात्म्ये भोग्यत्वपरः । भोग्यत्वमत्वायोक्तं त्वयोच्यमानमिति । त्वन्मुखचन्द्रनिस्सृतमिति भावः । हिशब्दाभिप्रेतं विवृणोति—ममेति ॥ १८ ॥

५ आ. मा. भा. — ॥ १७ ॥ न जायतेऽर्दयति च संसारमिति जनार्दनः । तथा च बाभ्रव्यशाखायाम्—“ स भूतः स जनार्दनः ” इति । “ स ह्यासीत्स नासीत्सोऽर्दयत् ” इति ॥ १८ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १७ ॥ ' अर्दं गतौ याचने च ' [धा. पा. १।५५] इति वचनात् आसुरजनानां नरकादिगमयितृत्वाज्जनैर्याच्यत्वाद्वा जनार्दन इति शङ्करः, तदप्रामाणिकं व्याख्यानम् । इदं तु श्रौतत्वाद्दुपादेयमिति भावेनाह— न

जायत इति । नञः परिपातः । अत एव नलोपाभावः उत्तरपदे तस्य स्मरणात् अर्दयति गमयति । स ह्यासीदिति । भूतः । अनादितः सत्तावानित्यर्थः । स नासीन्न स जन्मवानसोऽर्दयतीति जनार्दनः ॥ १८ ॥

७ ह. पै. भा.— कथमिति । कथं विद्यां विजानीयाम् । भावेषु पदार्थेषु ॥ १७ ॥ विस्तरेणेति । विस्तरेणाऽऽत्मनो योगं विभूतिं विस्तरं च । अमृतं शृण्वतः ॥ १८ ॥

८ वें. ब्र. गि.— विभूत्युपदेशेन तव किं फलम् ? तत्राह—कथमिति । हे योगिन् निरतिशयैश्वर्यसम्पन्न ! कथं केन प्रकारेण सदा परिचिन्तयन्ध्यायन्सन् अहं त्वां विद्यां जानीयाम् ? । ननु विभूतिरूपेण ध्यायन्मां जानीहि; तत्राह—केषु केषु च भावेषु पदार्थेषु त्वं मया चिन्त्योऽसि ? के वा पदार्थास्त्वद्भूतय इति यावत् । योगिभिरपि दुर्ग्रहं त्वद्रूपं विक्षिप्तचेतसो ममातिदुरवगाहमित्यतो विभूतिरूपेण त्वां ध्यायन्क्रमेण त्वद्रूपं प्रतिपित्समानस्य मम त्वद्भिभूतिज्ञानमवश्यभाव्यमित्यभिप्रायः ॥ १७ ॥ नह 'महर्षयः सप्त पूर्वं' [१०।६] इत्यादिना पूर्वमेव विभूतयस्तवोपदिष्टा इत्यत

आह—विस्तरेणेति । हे जनार्दन ! आत्मनस्तव योगमैश्वर्यं विभूतिं ध्यानालम्बनाय प्राक् (सप्तमे नवमे च) सङ्क्षेपेणोक्तमपि विस्तरेण भूयः कथय । किञ्च वाक्ये खलु श्रूयमाणे तत्र पौनरुक्त्ये सति कैमर्त्यक्यशङ्काऽवतरति, न त्वमृतं; मया च त्वन्मुखारविन्दनिर्गतममृतमेव श्रोत्राभ्यां पीयते, न तु वाक्यम्; अतो न तत्रालक्ष्युद्भिर्भवित्रुमर्हतीत्याह—तृप्तिर्नास्ति मे शृण्वतोऽमृतमिति । अत्र केवलामृतशब्दप्रयोगादमृतमेवेदम्, न वाक्यमित्यपह्नुवालङ्कारो व्यज्यते । हिशब्देन च प्रसिद्धयर्थकेन 'यत्तेऽहं प्रीयमाणाय' [१०।१] इति वदता त्वया विदित एवायमर्थ इति सूचितम् ॥ १८ ॥

९ व० त० दी०— किमर्थं तत्प्रकाशनं ? इत्यपेक्षायामाह—कथं विद्यामिति । अहं त्वया योगी विधीये तस्य च चिन्तनं युक्तमेवेति । केषुकेषुभयविधेषु भावेषु मया चिन्त्योऽसि ? । 'योगिन्' इति पाठे तद्वत्त्वात्तव योगमपि कथमहं विद्यामिति प्रश्न उपलभ्यते । ततो विस्तरेणेति समस्तप्रश्नस्फोरणं विभूतिं योगं चेति । यद्यपि पूर्वं त्वयोक्ता विभूतिस्तथापि सङ्क्षेपेणेत्यधुना विस्तरेण वदेति पृच्छति ॥ १७ ॥ १८ ॥

१० पु. अ. त.— कथनप्रयोजनमाह—कथमिति । हे योगिन् सर्वव्यापक सर्वकरणसमर्थ ! अहं प्रकटरूपमानन्दमयं त्वां सदा परिचिन्तयन् परितो बाह्याभ्यन्तरभेदेन चिन्तयन् विभूतीः कथं विद्यां जानामीत्यर्थः । अत्रायं भावः—साक्षा-

द्भगवच्चिन्तने विभूतिज्ञाने तत्र मनोनिवेशने चिन्तनविच्छेदो भविष्यतीति कथं जानामि ? ननु तर्हि प्रश्नः किमर्थं ? इत्याशङ्क्य यत्पूर्वमुक्तम् 'एतां विभूतिं' [१०।७] इत्यारभ्य 'येन माद्युपयान्ति ते' [१०।७] इत्यन्तं तेन त्वत्प्राप्त्यर्थं

पृच्छामि, तत्रापि स्वाधिकारानुसारेण यत्स्वस्यावश्यकं तत्कथयेति विज्ञापयति— केष्विति । केषु लोकेषु, च पुनः केषु भावेषु पदार्थेषु भगवन् षड्गुणैर्वर्ध ! पूर्णगुणैः सर्वव्यापक ! मया चिन्तनीयोऽसि ? ॥ १७ ॥ यच्चिन्तनात् त्वां प्राप्नोमि याथातथ्येन जानामि तादृशमात्मनो योगं पदार्थेषु क्रीडात्मकं

योगम् । च पुनः । तादृशीमेव विभूतिं हे जनार्दन सर्वाविद्यानाशक ! पूर्वं सङ्क्षेपकथितामपि भूयो विस्तारेण कथय । हि यस्मात् अमृतं मोक्षात्मकं मरणनिवर्तकमानन्दरूपं त्वद्वाक्यं शृण्वतो मे तृप्तिः अलम्भावो न भवतीत्यर्थः ॥ १८ ॥

११ नी० भा० दी०— योग ऐश्वर्यं तद्वत् हे योगिन् ! त्वां कथं चर्मचक्षुषा विद्याम् ? न कथमपीति विश्वरूपदर्शनस्य दौर्लभ्यं मन्वानः कतिपयेष्वेव स्थानेषु भगवन्तं चिन्तयिष्यामि विश्वरूपदर्शनेऽधिकारसिद्धयर्थमित्याशयेनाह— केष्विति ॥ १७ ॥ योगं वैश्वरूप्यम् । विभूतिं ध्यानालम्बनम् । अमृतममृतस्य मोक्षस्य साधनम् ॥ १८ ॥

प्रष्टुर्जुनस्य चित्तैकाग्र्यार्थं भगवदुक्तिः ।

श्रीभगवानुवाच— हन्त ते कथयिष्यामि दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।

प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ ! नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे ॥ १९ ॥

१ शां. भा.— हन्त त इति । हन्तेदानीं ते दिव्या दिवि भवा आत्मविभूतय आत्मनो मम विभूतयो यास्ताः कथयिष्यामीत्येतत्प्राधान्यतो यत्र यत्र प्रधाना या या विभूतिस्तां तां प्रधानां प्राधान्यतः कथयिष्याम्यहं कुरुश्रेष्ठ ! अशेषतस्तु वर्षशतेनापि न शक्या वक्तुं, यतो नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे मम विभूतीनामित्यर्थः ॥ १९ ॥

२ आ. शां. व्या.— प्रष्टारं विश्रम्भयितुं भगवानुक्तवानित्याह— श्रीभगवानिति । 'हन्त' इत्यनुमतिं व्यावर्त्यं जिज्ञासावच्छिन्नं कालं दर्शयति— इदानीमिति । दिविभवत्वमप्राकृतत्वमस्मदगोचरत्वम् । वाक्यान्वयं द्योतयति— यास्ता

इति । सर्वविभूतीनां वक्तव्यत्वप्राप्तायुक्तम्— यत्रेति । किमित्यनवशेषतो विभूतयो नोच्यन्ते ? तत्राऽह— अशेषतस्त्विति । तत्र हेतुः— यत इति ॥ १९ ॥

३ रा. भा.— हे कुरुश्रेष्ठ ! मदीयाः कल्याणीर्विभूतीः प्राधान्यतस्ते कथयिष्यामि । प्राधान्यशब्देनोत्कर्षो विवक्षितः ; 'पुरोधसां च मुख्यं माम्' [१०।२४] इति हि वक्ष्यते ; जगत्पुत्रकृष्टाः काश्चन विभूतीर्वक्ष्यामि, विस्तरेण वक्तुं श्रोतुं च न शक्यते, तासामानन्त्यात् । विभूतित्वं नाम नियाम्यत्वम्, सर्वेषां भूतानां बुद्ध्यादयः पृथग्विधा भावा मत्त एव भवन्तीत्युक्त्वा 'एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः' [१०।७] इति प्रतिपादनात् । तथा तत्र योगशब्दनिर्दिष्टं स्रष्टृत्वादिकं विभूतिशब्दनिर्दिष्टं तत्प्रवर्त्यत्वमिति युक्तम् ; पुनश्च 'अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते । इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः' [१०।८] इत्ययुक्तम् ॥ १९ ॥

४ वे. ता. चं.— एवमत्पत्या पृच्छन्तमर्जुनं प्रति अतिप्रसन्नो भगवांस्तस्याभिजनादिवर्णनमुखेन योग्यतां दर्शयन् विभूतेर्विस्तरेण प्रत्येकं वक्तुं श्रोतुं च अशक्यत्वात्केनचिदुपाधिविशेषेण संग्रहीता विभूतीर्वक्ष्यामीत्याह— हन्तेति । ते अनसुयत्वप्रीयमाणत्वात्सृष्ट्वाद्विगुणपूर्णायेति भावः । गुणत्वादिप्रतियोगिकशेषित्वादिप्राधान्यविवक्षायां वक्ष्यमाणसमस्तोदाहरणव्याप्यभावाद्गुणानां च प्राधान्येन व्यपदेश्यमाणत्वात्सङ्गा-

हकमर्थविशेषमाह प्राधान्यशब्देनेति । तस्यैव विवक्षितत्वं वक्ष्यमाणेन संवादयति पुरोधसामिति । पिण्डितार्थमाह जगतीति । 'विस्तरेण कथय' इति पृच्छन्तं प्रति प्राधान्यतः कथयिष्यामीति कथमुच्यते ? इति शङ्कायां 'नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे' इत्युच्यते । विभूतीनामिति शेषः । 'विभूतेर्विस्वरो मया' [१०।४०] इति हि वक्ष्यते । नास्तिशब्दाभिप्रेतमशक्यत्वं दर्शयति विस्तरेण वक्तुमिति । नेदं वक्तु-

१ हन्तेति— अत्र विभूतिशब्देनैश्वरं प्राकृताप्राकृतवस्तुमात्रम्, तथा प्राकृताप्राकृतवस्तुसारश्चाग्निमग्रन्धदृष्टयोच्यत इति विवेचनीयमिति वंशीधरीये (११।१६।५) ।

श्रोत्रोरसामर्थनिबन्धनमित्याह तासामानन्त्यादिति । तदे-
तदुक्तं नास्त्यन्त इति । वक्ष्यमाणेषु पदार्थेषु विभूतिशब्द-
प्रयोगनिमित्तमाह विभूतित्वं नामेति । नियन्तव्यवस्त्वन्तर-
विषयो विभूतिशब्दो विभवनकर्मपरः । अन्यत्र च 'ब्रह्मा दक्षा-
दयः कालः' 'विष्णुर्मन्वादयः कालः' ' रुद्रः कालान्तकावाश्च '
'जनादेनविभूतयः' [वि. पु. १।२।३१—३३] इत्यादिषु इति
नियन्तव्येषु विभूतिशब्दो ह्येति भावः । कुतः ? इत्यत्राह—
सर्वेषामिति । प्रस्तुतं तादृशीन् ह्येतच्छब्देन परामुच्यते इति
भावः । समनन्तरश्लोकेनापि तस्य श्लोकस्य तदर्थपरत्वं दर्श-
यति तथेति । नन्वस्य श्लोकस्य व्याख्याने पूर्वं 'सौशील्य-
वात्सल्यसौन्दर्यादिकल्याणगुणयोगं' इत्युक्तम् ; इह तु योग-

शब्दनिर्दिष्टं स्रष्टृत्वादिकमुच्यते; तत्कथं घटते? इत्थम्—उभय-
त्रोभयमप्यादिशब्देन सङ्गृहीतमित्येकाथत्वात् । अत एव हि 'एतां
विभूतिं योगं च' [१०।७] इत्यत्र मम 'हेयप्रत्यनीककल्याणगुण-
गणरूपं योगं च' इति प्रयोजकेन संगृहीतम् । 'एतां विभूतिम्'
इत्यादेः पूर्ववन्नियमनपरत्वेन व्याख्यानेऽपि अत्र तदुपादानं
समृद्ध्याद्यर्थान्तरव्युदासेन सोपसर्गधात्वर्थव्यञ्जनार्थम् । 'विस्त-
रेणात्मनो योगं विभूतिं च' [१०।१८] इत्यत्र तु 'याभि-
र्विभूतिभिः' [१०।१६] इति तत्पूर्वप्रश्नवाक्यस्थविभूति-
शब्देकार्थ्यस्वारस्यान्नियमनार्थतोक्ता । अतः प्रश्नोत्तरपदयोरीष-
द्वैरूप्यं सद्यम् ॥ १९ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ १९ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १९ ॥

७ ह पै भा.— हन्तेति । हन्त ! ते । प्राधान्यतः प्राधान्यात् ॥ १९ ॥

८ वे. ब्र. गि.— एवं प्रार्थितः श्रीभगवानुवाच—
हन्तेति । कुरुश्रेष्ठ्युपदेशाधिकारप्रदर्शनम् । हन्तेति तदीय-
स्तुतिनम्रताप्रयुक्तविनयावस्थानुकारः । या दिव्या आत्मनो

मम विभूतया; ताः प्राधान्यतः प्रधानभूताः काश्चित् कथयि-
ष्यामि । विस्तरेण तु वक्तुं श्रोतुं चाशक्याः, यतो मे विभू-
तीनां विस्तरस्यान्तो नास्ति ॥ १९ ॥

९ व० त० दी०— एवं प्रार्थितः श्रीभगवानुवाच— हन्तेति । अनुकम्पा सम्बोधने । या दिव्या ममात्म-
विभूतयस्ता वक्ष्यामि । तत्रापि प्राधान्यतः, न तु सामस्येन; अनन्तत्वात्तदाह— नास्त्यन्त इति । विभूतिर्हि
विविधतया स्वांशरूपेण प्रकृतौ भूतिराविर्भूतिः केनचिद्विशेषेण युक्ता सर्वत्र सत्ता वा स्वस्य विविधा सर्वेषां
नियम्यत्वोक्त्या स्वांशत्वकथनमभिप्रेतम् । एवं च सर्वस्य विभूतिरूपत्वे प्राधान्यतो विभूतय इहोच्यन्ते । 'पुरोधसां
च मुख्यं मां' [१०।२४] इति रीत्या मुख्यभावो ज्ञेयः । एवमपि भगवानव्ययोऽचिन्त्यैश्वर्यादिधर्मकत्वादिति
योगः स च तदन्ते वक्ष्यते 'विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्' [१०।४२] इति ॥ १९ ॥

१० पु. अ. त.— एवं जिज्ञासुनाऽर्जुनेन प्रार्थित आह—
हन्तेति । स्वस्वरूपज्ञानार्थकतादृक्प्रार्थनया हन्तेति हर्षे ।
हे कुरुश्रेष्ठ भक्तवंशोद्भव ! दिव्याः क्रीडारूपा विभूतयः ते
प्राधान्यतस्त्वद्योग्यास्वदर्थं कथयिष्यामि । ननु विस्तरेण कथं

नोच्यते ? इत्यत आह— नास्तीति । मे विभूतीनां विस्तरस्य
अन्तो नास्ति । अतस्त्वत्पृष्टत्वाद्योग्या एव कथयिष्यामीति
भावः ॥ १९ ॥

११ नी० भा० दी०— अत्रोत्तरं श्रीभगवानुवाच— हन्तेति । हन्त इदानीं— हन्तेत्यनुमतौ वा—दिव्याः
पुराणान्तरेष्वपि श्रेष्ठत्वेन प्रसिद्धा या आत्मविभूतयस्ताः कथयामीति योजना । प्राधान्यत इति योगोपकारित्वेन
विभूतय इह प्राधान्येन । योगस्तु सङ्क्षेपेणैवोच्येत, तस्याग्रे वक्ष्यमाणत्वादिति भावः । अन्यथा योगं विभूतिं च
कथयेति पृष्टे विभूतिमात्रकथनेनानवहितचित्तत्वं भगवतः स्यात् । 'नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे' 'नान्तोऽस्ति ...
विभूतीनां' [१०।४०] इति विपरिणामेनानुषेञ्जनीयम् ॥ १९ ॥

पारमेश्वरं पारमार्थिकं ध्येयस्वरूपम् ।

अहमात्मा गुडाकेश ! सर्वभूताशयस्थितः ।

अहमादिश्च मध्यं च भूतानामन्त एव च ॥ २० ॥

१ अहमात्मेत्यनेन व्यवच्छेदं वारयति, अन्यथा 'स्थावराणां हिमालयः' [१०।२५] इत्यादिवाक्येषु हिमालय एव
भगवान्, नान्ये इति व्यवच्छेदेन निर्विभागत्वाभावात् ब्रह्मदर्शनं खण्डितमभविष्यत् । यतो यस्याखण्डाकारव्याप्तिस्तथा चेतसि
नोपारोहति, तां च जिज्ञासति; तस्यायमुपदेशमन्थः । इत्यभिनवगुप्तपादाः ।

— अविगीता ।

१ शां. भा.— तत्र प्रथममेव तावच्छृणु— अहमात्मा प्रत्यगात्मा गुडाकेश गुडाका निद्रा तस्या ईशो गुडाकेशः, जितनिद्र इत्यर्थः; धनकेश इति वा । सर्वभूताशयस्थितः सर्वेषां भूतानामाशयेऽन्तर्हृदि स्थितोऽहमात्मा प्रत्यगात्मा नित्यं ध्येयः । तदशक्तेन चोत्तरेषु भावेषु (श्लो. २१-३९) चिन्त्योऽहं चिन्तयितुं शक्यः, यस्मादहमेवाऽऽदिर्भूतानां कारणं तथा मध्यं च स्थितिरन्तः प्रलयश्च ॥ २० ॥

२ आ. शां. व्या.— विभूतिप्रदर्शने प्रस्तुते सत्यादावेव पारमार्थिकं पारमेश्वरं रूपं दर्शयितुं श्रोतुरर्जुनस्य मनस्समाधानार्थं यतते— तत्रेति । सोपाधिकमपि काल्पनिकं परस्य रूपं पश्चाद्वक्ष्यमाणं श्रोतुं चित्तसमाधानं कर्तव्यमेवेत्याह—तावदिति । आशेरतेऽस्मिन्विद्याकर्मपूर्वप्रज्ञा इत्याशयो हृदयं सर्वेषां भूतानां हृदयेऽन्तः स्थितो यः प्रत्यगात्मा सोऽहमेवेति वाक्यार्थ-

माह—सर्वेषामिति । यस्तु मन्दो मध्यमो वा परमात्मानमात्मत्वेन ध्यातुं नालं तं प्रत्याह—तदशक्तेनेति । वक्ष्यमाणादित्यादिषु परस्य न ध्येयत्वमन्यदेव कारणं किञ्चित्तत्र तत्र ध्येयमित्याशङ्क्याऽऽह—यस्मादिति । सर्वकारणत्वेन सर्वज्ञत्वेन सर्वेश्वरत्वेन च परस्य ध्येयत्वमत्रेऽपिसंतं; नान्यस्य कस्यचित्कारणस्याऽऽदित्यादिषु ध्येयतेत्यर्थः ॥ २० ॥

३ रा. भा.— तत्र सर्वभूतानां प्रवर्तनरूपं नियमनमात्मतयाऽवस्थायेतीममर्थं योगशब्दनिर्दिष्टं सर्वस्य स्रष्टृत्वं पालयितृत्वं संहर्तृत्वं चेति सुस्पष्टमाह—अहमिति । सर्वेषां भूतानां मम शरीरभूतानां आशये हृदये अहमात्मतयाऽवस्थितः । आत्मा हि नाम शरीरस्य सर्वात्मना आधारो नियन्ता शेषी च । तथा वक्ष्यते— ‘सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च’ [१५।१५] ‘ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन ! तिष्ठति । भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया’ [१८।६१] इति । श्रूयते च— ‘यः सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्सर्वेभ्यो भूतेभ्योऽन्तरो यं सर्वाणि भूतानि न विदुः, यस्य सर्वाणि भूतानि शरीरं, यः सर्वाणि भूतान्यन्तरो यमयति, एष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः’ [वृ. उ. ३।७।१५] इति, ‘य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद, यस्यात्मा शरीरं, य आत्मानमन्तरो यमयति, स त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः’ [श. प. १४।५।३०] इति च । एवं सर्वभूतानामात्मतयाऽवस्थितोऽहं तेषामादिर्मध्यं चान्तश्च, तेषामुत्पत्तिस्थितिप्रलयहेतुरित्यर्थः ॥ २० ॥

४ वे. ता. चं.— ‘विस्तरेणात्मनो योगं विभूतिं च’ [१०।१८] इति पृष्ठमर्थद्वयं विस्तरेण वक्तुं तस्योत्तरद्वयम् ‘अहमात्मा’ इति श्लोकेन संगृह्योच्यत इत्यभिप्रायेणाह—तत्रेति । एतेन प्रागुक्तेषु वक्ष्यमाणेषु च सामानाधिकरण्यनिर्देशेषु यथासम्भवं निमित्तद्वयमुक्तं भवति । आत्मतयाऽवस्थित इति फलितान्वयप्रदर्शनम् । अनेकार्थोऽन्यात्मशब्दः शरीरप्रतिसम्बन्धिनि प्रसिद्धिप्राचुर्यात्प्रतिसम्बन्धिरूपं शरीरमपेक्षते; ततश्च वृत्त्यन्तर्गतोऽपि भूतशब्दो बुद्ध्या निष्कृष्यान्वेतव्य इत्यभिप्रायेण सर्वेषां भूतानां मम शरीरभूतानामित्युक्तम् । ईश्वरस्य जीवशरीराणि भूतानि जीवांश्च प्रति कथमात्मत्वं ? इत्यत्रात्मलक्षणं दर्शयति—आत्मा हीति । त्रयमन्येकं लक्षणमित्येके । तत्र श्रुत्याद्यनुसारेण जन्मादित्रयस्य ब्रह्मलक्षणत्व इव शङ्कितमात्रव्यवच्छेदार्थतया त्रयाणां साफल्यं भाव्यम् । लक्षणत्रयमिति चान्ये । तत्र त्वेवं विवेकः—‘यस्य चैतन्य-विशिष्टस्य यद्ब्रह्मं सर्वात्मना स्वार्थं नियन्तुं धारयितुं च शक्यम्’ इत्यादि शरीरलक्षणवाक्यमपि भाव्यम् । शरीरलक्षणान्तराणि च तत्र तत्र विस्तरेण प्रतिक्षिप्तानि । चैतन्यविशिष्टं प्रत्यपृथक्सिद्ध-विशेषणभूतद्रव्यं शरीरमिति भाष्याभिप्रेतोऽस्माकं निष्कर्षः । अत्र सर्वभूतशब्देन शरीरमात्रनिर्देशशङ्काव्युदासाय आशयश-

ब्दस्य च हृदयविषयत्वव्यञ्जनायाधारत्वनियन्तृत्वादेरात्मलक्षण-त्वासिद्धयर्थं चाह तथेति । ‘सर्वस्य चाहम्’ [१५।१५] इत्यस्यानन्तरं ‘द्वाविमौ पुरुषौ’ [१६।१६] इत्युपक्रम्य ‘क्षरः सर्वाणि भूतानि’ [१५।१६] इति वचनात्सर्वभूतशब्दोऽचिद्विशिष्टक्षेत्रज्ञपर इति निश्चीयते तद्वदत्रापि । तथा तस्मिन्नेव प्रकरणे ‘उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः’ [१५।१७] इत्युक्त्वा ‘यो लोकत्रयमाविश्य विभर्त्यव्यय ईश्वरः’ [१५।१७] इत्युक्तम् । अत ‘विभर्तीश्वरः’ इत्याभ्यां आधार-त्वनियन्तृत्वे स्पष्टे; ईश्वरशब्दरूढ्या च स्वामित्वसिद्धिः; न खलु गरुडादिषु भुजङ्गादीन्वियच्छत्सु तदीश्वरशब्दः । ईश्वरशब्दस्याहं-शब्दस्य चात्रैकविषयत्वं श्लोकद्वयोपादानेन दर्शितम् । अत्र हि सर्वभूतशब्दो जीवपर एव ‘भ्रामयन्सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया’ [१८।६१] इत्यभिधानात् । ‘भ्रामयन्’ इत्यनेन नियन्तृत्वादिसिद्धिः । हृद्देशस्थित्या च ‘मयि सर्वमिदं प्रोतम्’ [७।७] इत्याद्युक्तधारकत्वादि सूचितमेव । एवं चिद-चिदात्मकसमस्तवस्तुशरीरत्वं सर्वभूतशब्दान्वयेनैव वदन्तीं श्रुतिं दर्शयति—यः सर्वेषु भूतेष्विति । चिदंशं प्रति शरीरित्वं प्रपञ्चयद्वाक्यमुपादत्ते य आत्मनीति । आत्मत्वेनावस्थान-स्योपादानत्वनिमित्तत्त्वोपयोगात्पूर्वार्धेन सप्तमयन्तुत्तरार्धे

व्याख्याति—एवमिति । एवमात्मतयाऽवस्थितोऽहमित्यनेन निर्विकारस्य स्वस्थैवोपादानत्वस्थापनम् । देशतः कालतो वा

आदिमध्यान्तत्वमात्रमनुचितमिति तदुपचरितमाह— तेषामुत्पत्तीति ॥ २० ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २० ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २० ॥

७ ह. पै. भा.— अहमिति । गुडाः पिण्डीकृताः केशा यस्य स गुडाकेशः । सर्वाणि भूतान्याशयो यस्य स सर्वभूताशयः ॥ २० ॥

८ वें. ब्र. गि.— तत्र तावत्प्रथमम् 'कथं विद्यामहं योगिस्त्वाम्' [१०।१७] इत्यस्योत्तरमाह— अहमिति । सर्वेषां भूतानां चेतनानामाशये हृदि स्थितो यः प्रत्यगात्मा सोऽहमेव ज्ञेयः । अनेन 'कथं विद्याम्' [१०।१७] इत्यस्य प्रत्यगात्मानिन्नत्वेनाहं वेद्य इत्युत्तरमुक्तं भवति । 'गुडाकेश !' इत्यनेन निस्तन्द्रववाचकेन तादृशज्ञानयोग्यता दर्शिता । प्रत्यगात्माभेदोपादानाय "सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलान्" [छां. उ. ३।१।१] इति श्रुत्युक्तं सर्वाद्वैतं दर्शयति—अहमिति । नात्र सर्वभूतजन्मादिहेतुत्वं प्रतिपाद्यते, 'अहं सर्वस्य प्रभवः' [१०।८] इत्यादिना तस्य प्रागेवोक्तेः । नापि सर्वभूतजन्मस्थितिलयानां भगवद्विभूतिस्त्वुच्यते, 'सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं चैवाहमर्जुन !' [१०।३२] इत्यनुपदमेव तस्य वक्ष्यमाणत्वात्, किन्तु सर्वभूतोत्पत्तिस्थितिलयाधारत्वम्, तेन सर्वाद्वैतमुक्तं भवति । 'यद्धि यत्रोत्पद्य स्थित्वा लीयते तत्ततो नातिरिक्तम्' इति व्याप्तेः, "तज्जलान्" इति श्रुतेश्च । तथा च प्रत्यग्ब्रह्माभेदो निर्विवाद इति भावः । एवमस्य श्लोकस्य

'अहमेव प्रत्यगात्मा' इति (शं.) भाष्यकारैर्निर्णीतेऽर्थे यच्छ्रीधराचार्यैरन्यद्व्याख्यातम् 'सर्वभूतानामाशयेषु ... नियन्तृत्वेनावस्थितः परमात्माऽहमित्यन्तर्याम्यभेदोऽत्र प्रतिपाद्यते' इति, तच्चिन्त्यम्; 'मत्तः सर्वं प्रवर्तते' [१०।८] इति पूर्वमेव भगवता स्वस्यान्तर्यामित्वप्रदर्शनेन पुनस्तत्प्रतिपादनवैयर्थ्यात्, उक्तरीत्या 'अहमादिश्च मध्यं च' इति वाक्यशेषोक्तविशद्वैतासामञ्जस्याच्च; सर्वभूताशयेषु नियन्तृत्वेन स्थितोऽहमित्येतावतैव चारितार्थ्येनात्मपदवैयर्थ्याच्च । आत्मशब्देन नियन्तृत्वात् सर्वभूताशयस्थित इति विशेषणवैयर्थ्यम् । भाष्यकारमते त्वात्मशब्दस्य जीवपरमात्मसाधारणस्यात्र जीवात्मपरत्वज्ञापनाय सर्वभूताशयस्थित इति परिच्छिन्नत्वबोधकं विशेषणम् । तावन्मात्रं च "य एषोऽन्तर्हृदय आकाशः" [वृ. उ. २।१।१७+४।२।३+४।४।२२ तै. उ. १।६।१] इति श्रुतिप्रसिद्धाकाशसाधारणमित्यात्मपदमिति न कोऽपि दोषः । तस्माद्भाष्यनिर्णीतो यथोक्त एव श्लोकार्थः ॥ २० ॥

९ व० त० दी०— तत्र प्रथमं योगं लक्ष्यन्नाह— अहमिति । गुडाका निद्रा तस्या ईशः नियन्ता भवेति निरालस्यतयैव चिन्तनीयमिति सम्बोधयति । अहं स्वांशभूतस्य प्राकृतस्य सर्वस्यैव प्रथममात्मा । स्वशरीरभूतस्य पृथिव्यादेः सर्वभूतपदवाच्यचेतनस्य चाशये स्थितोऽहमन्तस्तथा सर्वेषामादिश्चेति पूर्वाक्तस्य 'अहमादिर्हि देवानां' [१०।२] इत्यस्य प्रपञ्चः । सर्वत्रात्मत्वेनाहं चिन्तनीय इति भावः । अत्रांशांशिनोरभेदाभिप्रायेण तथोक्तिरवसेया ॥ २० ॥

१० पु. अ. त.— एवं कथनं प्रतिज्ञाय प्रथमं सर्वत्र स्वयोगमाह—अहमिति । अतन्द्रितभावेन श्रवणार्थं सम्बोधयति—हे गुडाकेश ! सर्वभूतानामाशयेषु अन्तःकरणेषु स्थितः आत्मा अहम्, तेन मदात्मकाल्मसम्बन्धेन सर्वेषां जीवानां विषयानन्दमारभ्य ब्रह्मानन्दाद्युभवान्तानन्दाद्युभवो भवतीत्यर्थः । त्वयाऽपि तेषु आनन्दाद्युभवार्थकमदंशात्मकसंयोगात्मकोऽहं चिन्तनीय इति भावः । एतच्चिन्तनं च माहात्म्यज्ञानायोपयोक्ष्यतीति भावः । ननु त्वदात्मसंयोगे नाशः कथं

भवति ? इत्याकाङ्क्षायामाह—अहमिति । भूतानामादिः उत्पत्तिस्थानं चाहम्, च पुनः मध्यं स्थितिः । अन्तश्च लयस्थानमहमेव । यतो मदिच्छया मत्क्रीडार्थिस्त्यादिताः यावत्क्रीडनं च रक्षिताः, क्रीडोपसंहारेच्छायां च लयं प्रापिता अतो न दोष इति भावः । मयोत्पादितानां मदात्मांशसंयुक्तानामन्यतो नाशोऽन्यलीनत्वे दोषः स्यात्, न तु मयि लीनानाम् । इदमेवैवकारेण व्योक्तम् । अत एव निदोषभावेन मदंशात्मसंयोगं सर्वेषु चिन्तयेति भावः ॥ २० ॥

११ नी० भा०दी०— सङ्क्षेपेण योगमाह—अहमिति । हे गुडाकेश हे जितनिद्र ! घनकेश ! इति वा । अहं वासुदेव आत्मा अततीत्यात्मा व्यापकः, अत एव सर्वेषां भूतानामाशय एकीभावस्थानं जलानामिव कासारो जलाशयस्तद्वदहं सर्वभूताशयः स्थितोऽचलः । 'खर्परे शरि वा विसर्गलोपो वक्तव्यः' [अष्टा. ८।३।३६] इति वार्तिकेन पक्षे विसर्गलोपः । भाष्ये तु सर्वेषां भूतानामाशयेऽन्तर्हृदि स्थित इति व्याख्यातम् । सर्वभूताशयत्वादेवाहं आदिर्जन्मकारणम्, मध्यं स्थितिकारणं, भूतानां अन्तो लयस्थानम्, सर्वमिदं ब्रह्माण्डं मध्येवास्तीति भावः ॥ २० ॥

उक्तस्वरूपध्यानाशक्तेभ्यः सुध्येयाः काश्चिद्भगवद्विभूतयः ।
आदित्यानामहं विष्णुर्ज्योतिषां रविंशुमान् ।
मरीचिर्मस्तामस्मि नक्षत्राणामहं शशी ॥ २१ ॥

१ शां. भा.— एवं च ध्येयोऽहम्— आदित्यानां द्वादशानां विष्णुर्नामाऽऽदित्योऽहं, ज्योतिषां रविः प्रकाशयितृणामंशुमात्रस्मिमान्, मरीचिर्नाम मरुतां मरुदेवताभेदानामस्मि, नक्षत्राणामहं शशी चन्द्रमाः ॥ २१ ॥

१ अत्रेदमवधेयम्— विभूतयो द्विविधाः, उत्तमा उत्तमत्वप्रदाश्चेति । तत्र प्रत्यक्षा उत्तमाः, तिरोहिता उत्तमत्वप्रदाः । उत्तमत्वप्रदा द्विविधाः, विजातीयसजातीयोत्तमत्वप्रदत्वभेदात् । 'नक्षत्राणामहं शशी' (१०।२१) 'वस्त्रो यादसामहम्' (१०।२९) इत्यादयो विजातीयोत्तमत्वप्रदा विभूतयः, अन्यास्तु सजातीयोत्तमत्वप्रदाः । अत्र प्रकरणे षष्ठी द्विविधा, निर्धारणषष्ठी सम्बन्धषष्ठीति । 'आदित्यानामहं विष्णुः' (१०।२१) इत्यादिषु निर्धारणषष्ठी, 'भूतानामस्मि चेतना' (१०।२२) इत्यादिषु सम्बन्धषष्ठी । 'नक्षत्राणामहं शशी' (१०।२१) इत्यत्रापि सम्बन्धषष्ठयेव, चन्द्रस्य विजातीयत्वेन नक्षत्रेभ्यो निर्धारणयोगात् षष्ठ्यर्थः सम्बन्धः । 'भूतानामस्मि चेतना' (१०।२२) इत्यादिष्वश्रयाश्रयिभावः, 'नक्षत्राणामहं शशी' (१०।२१) इत्यादिषु स्वस्वामिभावः । ताराधिपतिर्हि चन्द्रः । आश्रयाश्रयिभावसम्बन्धषष्ठीस्थलेषु 'भूतानामस्मि चेतना' (१०।२२) 'तेजस्तेजस्विनामहम्' (१०।३६) 'नीतिरस्मि जिगीषताम्' (१०।३८) इत्यादिषु चेतनाश्रितेषु धर्मेषु उत्कर्षाधिकत्वेन च उत्तमो धर्मश्चेतनारूपः, तेजोरूपः, नीतिरूपश्च सोऽहम् । तस्य धर्मस्य स्वाश्रयोत्तमत्वप्रदत्वरूपं यदुत्तमत्वं, तत्प्रदोऽहमित्यादिरीत्यार्थ इति उपन्यासदर्पणे ।

आदित्यानामिति— 'धाता मित्रोऽर्यमा शक्रो वरुणस्त्वंश एव च । भगो विवस्वान् पूषा च सविता दशमस्तथा ॥ एकादशस्तथा त्वष्टा द्वादशो विष्णुरुच्यते । जघन्यजस्तु सर्वेषामादित्यानां गुणाधिकः ॥ ' इति भारते (१।६५।१५.१६) ॥ अंशुमान् सूर्यस्य दशमी मूर्तिः, 'दशमी तस्य या मूर्तिरंशुमानिति विश्रुता । वार्यौ प्रतिष्ठिता सा तु प्रह्लादयति वै प्रजाः ॥ ' (सां. पु. ४।१७) 'अंशुमान्' इत्येतावतैव निर्वाहे रविपदोपादानं सगरनप्तुरंशुमतो व्यावर्तनार्थम् । 'योऽसमञ्जस इत्युक्तः स केशिन्या नृपात्मजः । तस्य पुत्रोऽंशुमान्नाम पितामहहिते रतः ॥ ' (भाग. ९।८।१५) इत्यादिना तस्यापि प्रसिद्धत्वात् ॥

मरुत एकोनपञ्चाशदिन्द्रानुचरा दितेः पुत्राः । तेषां नामान्युक्तानि विष्णुधर्मोत्तरे— [२।२।५१-५७] 'एकज्योतिश्च द्विज्योतिश्चिचतुर्ज्योतिरेव च । एकशक्रो द्विशक्रश्च त्रिशक्रश्च महाबलः ॥ इन्द्रश्च गव्योऽद्वयश्च ततः प्रतिसकृत्तथा । मितश्च सम्मितश्चैव अमितश्च महाबलः । ऋतजित्सत्यजिचैव सुषेणः सेनजित्तथा ॥ अतिमित्रोऽनमित्रश्च पुरुमित्रोऽपराजितः । ऋतश्च ऋतवाग्धाता विधाता धारणो ध्रुवः ॥ विधारणो महातेजा वासवस्य प्रियः सखा । ईदृक्षश्च सदृक्षश्च घृताहगमृताशनः ॥ क्रीडनः प्रसदृक्षश्च सरभश्च महायशाः । धर्ता दुर्गो ध्वनिभीमस्त्वभियुक्तः क्षिपः सहः । युतिर्वपुरनाधृष्यो वासः कामो जयो विराट् । देवा एकोनपञ्चाशन्महाबलपराक्रमाः ॥ ' इति । अग्निपुराणे (२।१।२८-३४) गरुडपुराणे (आ. कां. ६।६५-७१) चैतान्येव दृश्यन्ते । विष्णुरहस्ये (२।३।२०।२५) त्वन्यान्येवोक्तानि 'प्राणोऽपानस्तथा व्यान उदानश्च समानकः । नागश्च कृकलः कूर्मो देवदत्तो धनञ्जयः ॥ प्रवहो विवहः शङ्कुः संवहश्च परावहः । उद्वहश्चावहः शंकुः कालः श्वासोऽनिलोऽनलः ॥ प्रतिभः कुष्ठदः कान्तः शुचिः श्वेतोऽजितो गुरुः । संज्ञाप्रवर्तकः कालोऽर्दितः सौम्यः कपिर्जडः ॥ मण्डूकः सन्ततः सिद्धो रक्तः कृष्णः पिकः शुक्रः । यतिर्भीमो हनुः पिङ्गोऽहः प्राणः कम्पनस्तथा । सप्तसप्तकसङ्ख्याता मरुतोऽमी प्रकीर्तिताः' ॥ इति ।

अत्र कापि मरीचिनाम्नोऽदर्शनात् मरुतां सम्बन्धिनी मरीचिर्दीप्तिरहमस्मीति व्योख्येयम् । मरुतो हि दीप्तिमन्तः श्रूयन्ते— 'पावकासः शुचयः सूर्या इव' (ऋक्सं. १।५।६) 'विरोकिणः सूर्यस्येव रश्मयः' (ऋक्सं. ४।३।१७) इत्यादौ । मरीचिश्च दीप्तिः, 'यत्ते मरीचीः प्रवतः' (ऋक्सं. ८।१।२०) इति श्रुतौ तथार्थदर्शनात्, 'मरीचिः किरणे दीप्तावृषिभेदेऽपि दृश्यते ।' (विश्व. ५।१५) इति कोशाच्च । अस्ति चात्रोपग्रहमकं लिङ्गम्— 'विष्णोर्महः समन्यवः' (ऋक्सं. ४।४।३४) इति । मरुतां विभूतित्वे निदानं च दित्याचरितं भगवद्भूतमिति ज्ञेयम् । तदुक्तं भागवते— [६।१।८।६६] 'सकृदिद्विदिपुरुषं पुरुषो याति साम्यताम् । संवत्सरं किञ्चिदूर्न दित्या यद्दरिर्चितः ॥ सञ्जरिन्द्रेण पञ्चाशदेवास्ते मरुतोऽभवन्' इति । मरुतामनिश्चितश्च पद्मपुराणे— (सु. खं. ७।६।४) 'यस्मान्मा रुद इत्युक्ता रुदन्तो गर्भसम्भवाः । मरुतो नाम ते नात्रा भवन्तु शुभभागिनः' ॥ इति ॥ अथवा 'महत्यन्तरिक्षे द्रवन्तीति मरुतः । ये मध्यमस्थाने देवगणाः समात्रातास्ते सर्वे मरुत आख्यायन्ते' (ऋ. सं. भा. १।६।१४) इति सायणोक्तेस्तथाविधानां मरुतां मरीचिराश्रयभूतोऽन्तरिक्षलोकः, 'अन्तरिक्षं मरीचयः' (ऐ. उ. १।२) इति श्रुतेः । 'सूर्यमरीचीनामाधारत्वादान्तरिक्षलोको मरीचय इति शब्देनोच्यते' इति तत्र सायणः ॥ यद्वा मरुद्विजातीयोऽपि मरीचिः कृतेषामुत्तमत्वप्रदो ज्ञेयः । क्वचिन्मरुत्स्त्वेव मरीचिनाम्न उपलम्भे तु सर्वं सुस्थमेव ॥—

२ आ. शां. व्या.—उक्तध्यानाशक्तेभ्यो व्यस्तं विभूति- ध्येयत्वम् । एवंशब्दार्थमेव दर्शयति—आदित्यानामित्या-
योगमुपदिशति—एवं चेति । तत्र तत्र प्रधानत्वेन परस्य दिना ॥ २१ ॥

३ रा. भा.—एवं भगवतः स्वविभूतिभूतेषु सर्वेष्व्वात्मतयाऽवस्थानं तत्तच्छब्दसामानाधिकरण्य-
निर्देशहेतुं प्रतिपाद्य विभूतिविशेषान् सामानाधिकरण्येन व्यपदिशति । भगवत्यात्मतयाऽवस्थिते हि सर्वे
शब्दास्तस्मिन्नेव पर्यवस्यन्ति; यथा 'देवो मनुष्यः पक्षी वृक्षः' इत्यादयः शब्दाः शरीराणि प्रतिपादयन्त-
स्तत्तदात्मनि पर्यवस्यन्ति, तथा भगवतस्तत्तदात्मतयावस्थानमेव तत्तच्छब्दसामानाधिकरण्यनिबन्धन-
मिति विभूत्युपसंहारे वक्ष्यति—'न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम्' [१०।३९] इति सर्वेषां
स्वेनाविनाभाववचनात् । अविनाभावश्च नियाम्यतयेति 'मत्तः सर्वं प्रवर्तते' [१०।८] इत्युपक्रमोदितम् ।

४ वे. ता. चं.—'आदित्यानामहं विष्णुः' इत्युपक्रम्य
'यच्चापि सर्वभूतानां वीजं तदहमर्जुन!' [१०।३९] इत्यन्तं
सामानाधिकरण्यप्रघटकं 'अहमात्मा' [१०।२०] इति श्लो-
केन सङ्गमयन्नवतारयति—एवं भगवत इति । एतेन
'अहमात्मा' इत्यादिकाः समस्ताश्चतस्रो विभूतय इति मतान्तरं
निरस्तम् । विभूतिविशेषानिति, प्राधान्यत इति ह्युप-
क्रान्तम् । ननु शरीरवाचिनः शरीरादिशब्दा नात्मनि पर्य-
वस्यन्ति; तस्मादत्रापि लक्षणास्वीकार एव न्याय्यः; न शक्ति-
कल्पना, लाघवाच्चेत्यत्राह—भगवतीति । हिशब्दो हेत्वर्थः ।
अपृथक्सिद्धविशेषणवाचिनः शब्दास्तत्तद्द्वारा धर्मिण्यपि मुख्यवृत्ता
इति प्रयोजकरूपेण गुणादिष्वपि सिद्धत्वान्न शक्तिकल्पनागौरव-
मिति भावः । तदेतदुक्तं पर्यवस्यन्तीति । शरीरवाचिश-
ब्दानां स्वरसतस्तत्तदात्मनि पर्यवसानमपृथक्सिद्धयुपाधिकं दर्श-
यति—यथेति । शरीरादिशब्दास्तु गुण इत्यादिशब्दवन्निष्क-
र्षकशब्दत्वान्न धर्मिणि पर्यवस्यन्ति । एतदभिप्रायेणोक्तं देवो

मनुष्यः पक्षी वृक्ष इत्यादयः शब्दा इति । अध्यासादि-
हेतुकसामानाधिकरण्यशङ्कामपनयति भगवतस्तत्तदात्मत-
येति । नह्युपक्रमोपसंहारविरुद्धोऽर्थो मध्ये स्वीकार्यः; न च
ब्रह्मणः सर्वहेयमयत्वं भ्रमाद्वा तत्त्वतो वाऽङ्गीकर्तुं युक्तमिति भावः ।
अविनाभाववचनादिति आत्मना विना हि शरीरभूतं न
भवतीति भावः । 'अग्निना विना धूमो नास्ति; गुणिना विना
गुणो नास्ति' इत्युक्ते अग्न्यादिरेव परमार्थः; धूमादिस्तु मिथ्या-
भूत इति वा, अग्न्याद्यात्मक इति वा प्रत्ययो हि न भवति ;
तद्वदत्रापि इति । ननु 'यज्ञदत्तं विनाऽन्ये गृहे न सन्ति' 'एजुं
विना सर्पादिकं नास्ति' इत्युक्ते यथैकस्यैव सत्त्वं तदतिरिक्तानां
चासत्त्वं प्रतीयते, तद्वदत्रापि किं न स्यात् ? इत्यत्राह अविना-
भावश्चेति । असञ्जातविरोधिकालसमुदितोपक्रमविरुद्धतया उप-
संहारस्य नोदय इत्युपक्रमाधिकरणसिद्धमिति भावः । निय-
म्यतयेत्यनेन धूमाग्निव्यासिवैषम्यमपि दर्शितम् ।

३ रा. भा.—द्वादशसङ्ख्यासङ्ख्यातानामादित्यानां द्वादशो य उत्कृष्टो विष्णुर्नामादित्यः, सोऽहम् ।
ज्योतिषां जगति प्रकाशकानां योऽश्नुमान् रविरादित्यगणः, सोऽहम् । मरुतामुत्कृष्टो मरीचिर्यः,
सोऽहमस्मि । नक्षत्राणामहं शशी । नेयं निर्धारणे षष्ठी, 'भूतानामस्मि चेतना' [१०।२२]
इतिवत् । नक्षत्राणां पतिर्यश्चन्द्रः, सोऽहमस्मि ॥ २१ ॥

४ वे. ता. चं.—एवमेतावता ग्रन्थेन 'अहमात्मा गुडा-
केश ! सर्वभूताशयस्थितः' [१०।२०] इति सर्वशरीरवर्तिनां
जीवानां ब्रह्मस्वरूपैक्यमुच्यत इति कुदृष्टिमतमुन्मूलितम् । आदि-
त्यानां अदित्यपत्यानाम् । 'अजघन्यो जघन्यः' इत्यादिवच-
नानुसारेण द्वादशो य उत्कृष्ट इत्युक्तम् । अत्र चोत्तरेषु च

निर्धारणार्थविशेषप्रदर्शनार्थं उत्कृष्टशब्दः । स च 'पुरोधसां च
मुख्यं मां' [१०।२४] इति वक्ष्यमाणमुख्यपर्यायतया अपे-
क्षितप्रदेशे सर्वत्र निहितः । अत्र चोद्भ्रियमाणानां पदार्थानां
केषाञ्चित्प्राधान्यं प्रत्यक्षम् ; केषाञ्चिदागमिकम् । क्वचिदव्यव-
हितं, क्वचिज्जीवव्यवहितं च सामानाधिकरण्यम् । ज्योतिश्श-

—नक्षत्राण्यश्विन्याद्या दक्षकन्याः, 'सप्तविंशतिमिन्दोस्तु दाक्षायण्यो महाव्रताः । ददौ प्राचेतसो दक्षो नक्षत्राणीति या विदुः' ।
(द. वं. १।२५।२२) इत्युक्तेः । तासां नक्षत्रसंज्ञानिदानं चन्द्रपत्नीत्वं च स्कान्दे विश्वेश्वरवाक्ये—'न क्षान्तं हि तपोऽत्युग्रमे-
तदन्त्यामिरीदृशम् । पुराबलाभिस्तस्माद्भौ नाम नक्षत्रमत्र वै ॥ ओषधीनां सुधायाश्च ब्राह्मणानां च यः पतिः । पतिमत्यो भवत्योऽपि
तेन पत्या शुभाननाः ॥ ' (४।१५।१२, १५) इति । एवमत्र सम्बन्धषष्ठी बोध्या । अथवा नक्षन्ति सततं गच्छन्तीति नक्षत्राणि
ब्रह्मादयः, 'णक्ष' गतौ (धा. पा. १।६६२) 'अमिनक्षी—' (उ. ३।१०५) इत्यादिना त्रन् । तथा च सूर्येऽपि नक्षत्रशब्दः
भूयते—'अग्ने नक्षत्रमजरमंस्सूर्यं रोहयो दिवि । (ऋक्सं. ८।८।१४) इति । अतः सततं गच्छतां तेषां मध्ये चन्द्रमा इति निर्द्धार-
णमेव । चन्द्रमा हि 'अर्कस्य संवत्सरभुक्तिं पक्षाभ्यां मासभुक्तिं सपादक्षाभ्यां दिनेनैव पक्षभुक्तिमप्रचारी द्रुततरगमनो भुङ्क्ते'
(भाग. ५।२२।८) इति युक्तमेव तस्य विभूतित्वमिति ।

ब्देन तारकामात्रग्रहणे ततो बहिर्भूतस्य तत्सम्बन्धरहितस्य तस्य च रवेर्निर्धारणाद्ययोगात् प्रकाशकानामिति सामान्येनोक्तम् । जगत्कारणभूतपरज्योतिरपेक्षया रवेः खद्योतकल्पत्वात्तद्व्यवच्छेदाय जगतीति विशेषितम् । 'अंशुमान्' इति निर्धारणौपयिकातिशयितप्रकाशयोगो मनुष्या विवक्षितः, अन्यथा पौनरुक्त्यात् । रविशब्दस्य द्वादशादित्यसाधारणत्वादेकवचनं समुदायाभिप्रायमिति प्रदर्शनायोक्तं आदित्यगण इति । मरुतो वायव एकोनपञ्चाशदितिपुलाः, येषां सप्तकाः सप्त गणा भवन्ति । शशिनोऽपि यदि नक्षत्रत्वं स्यात्, तदा हि तस्माद्गर्गात्तस्य निर्धारणमित्यभिप्रायेणाह नेयमिति । कस्तर्ह्येतार्थः ? इत्यत्राह— नक्षत्राणां पतिरिति । 'प्राधान्यतः' इति ह्युपक्रान्तमिति भावः ।

ननु पूर्वापरेषु सर्वेषु निर्धारणार्थेषु मध्ये कस्यचित्सम्बन्धमात्रपरत्वमप्युक्तम् ; नक्षत्रशब्देन निशि प्रकाशमात्रं छत्रिन्या-

याद्ब्राह्मम्, "सुकृतां वा एतानि ज्योतींषि यन्नक्षत्राणि" [यजुः ५।४।१।३] इति श्रुतेश्चन्द्रमण्डलस्यापि वा स्वर्गिणां भोगस्थानत्वात्नक्षत्रत्वं "यो वा इह यजते अमुं स लोकं न क्षते तन्नक्षत्राणां नक्षत्रत्वं देवगृहा वै नक्षत्राणि" [यजुः १।५।२।१०] इति; तत्राह— भूतानामस्मि चेतनेतिवदिति । मुख्ये सम्भवति लक्षणा न न्याय्या, नचात्र सर्वत्र निर्धारणार्थता 'भूतानामस्मि चेतना' [१०।२२] 'सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं चैवाहमर्जुन !' [१०।३२] 'वादः प्रवदतामहम्' १०।३२] 'अहमेवाक्षयः कालः' [१०।३३] 'उद्भवश्च भविष्यताम्' [१०।३४] 'दूतं छलयतामस्मि' [१०।३६] 'तेजस्तेजस्विनामहम्' [७।१०] 'ज्योऽस्मि व्यवसायोऽस्मि' [१०।३६] इत्यादिषु निर्धारणाभावात्; अतोऽत्र चन्द्रस्य नक्षत्रजातीयत्वाभावात् षष्ठ्यभिहितस्य सम्बन्धसामान्यस्य प्रमाणसिद्धविशेषे पर्यवसानमिति भावः ॥ २१ ॥

५ आ. मा. भा.— विष्णुः सर्वव्यापित्वप्रवेशित्वादेः । 'विष्ट व्याप्तौ, विश् प्रवेशने' इति पठन्ति । 'गतिश्च सर्वभूतानां प्रजानां चापि (प्रजनश्चास्मि) भारत ! । व्याप्तौ मे रोदसी पार्थ ! कान्तिश्चाभ्यधिका मम ॥ आधिभूतनिविष्टश्च तदिच्छुश्च— (तद्विश्वं चा—) स्मि भारत ! । क्रमणाच्चाप्यहं पार्थ ! विष्णुरित्यभि- संज्ञितः' [म. भा. १२।३४।४२, ४३] इति मोक्षधर्म ॥ २१ ॥

६ ज. प्र. दी.— द्विविधं विभूतिरूपं प्रत्यक्षं तिरोहितं च; अत्र विष्णवादिकं प्रत्यक्षमिति ज्ञापयितुं तच्छब्दान्द्वयाकुर्वन् 'आदित्यानामहं विष्णुः' इति विष्णुशब्दं तावत्सप्रमाणकं व्याकरोति— विष्णुरिति । सर्वेति, योग्यतया सम्बध्यते । 'आदिपदेन वक्ष्यमाणार्थसङ्ग्रहः। चशब्दो धात्वन्तरसमुच्चयार्थः । गच्छन्त्यनेनेति गतिः । भूतानां पृथिव्यादीनां प्रजानां ब्रह्मादीनाम् । 'वी गतिव्याप्तिप्रजनकान्त्यसनखादनेषु' [धा. पा. २।३८] इत्यतो गत्यर्थात् क्स्नुप्रत्ययो धातोर्ह्रस्वश्च । मे मया, रोदसी धावापृथिव्यौ, व्याप्तौ व्याप्ते; 'विष्ट व्याप्तौ'

[धा. पा. ३।१३] इत्यतः क्स्नुः, कान्तिः कमनीयता 'वश कान्तौ' [धा. पा. २।७०] इत्यतो नुः; धातोरकारस्येकारः, शकारस्य षकारः । 'वी गति' इत्यतो वा कान्तिकर्मणः क्स्नुः । अधिभूतं प्राग्व्याख्यातम् । 'विश प्रवेशने' [धा. पा. ६।१४३] इति, अतः क्स्नुः षत्वं च । तदिच्छुरधिभूतस्य जन्मादीच्छुः । कान्तिरिच्छा । अतो वयतेर्वैश्वं पूर्ववद्रूपम् । क्रमणात् त्रिविक्रमरूपेण पादविक्षेपात् । पूर्ववद्वयतेर्गत्यर्थात्कतैरिति प्रत्ययः ॥ २१ ॥

७ ह. पै. भा.— आदित्यानामिति । द्वादशादित्यानां मध्ये विष्णुरहम् । तेजसां मध्ये रविरहम् । मरुतां देवानां मध्ये मरीचिरहम् । नक्षत्राणां मध्येऽहं शशी । ननु नक्षत्राणां मध्ये शशिनो निर्धारणं नोपपद्यते, कस्मात् ? अनक्षत्ररूपत्वात् ; नैतदेवं, शशी च नक्षत्रमेव । कथम् ? इह पुण्यतः फलभोगार्थममुं लोकं नक्षत्रं ते नक्षन्ति गच्छन्तीति नक्षत्रम् । तथा हि श्रुतिः— "यो वा इह यजमानोऽमुं लोकं नक्षते तन्नक्षत्राणां नक्षत्रत्वम्" इति ॥ २१ ॥

८ वै. ब्र. गि.— एवम् 'कथं वियामहं योगिस्त्वां सदा परिचिन्तयन्' [१०।१७] इति प्रश्नस्य प्रथमात्माभिन्नतया परिचिन्तयंस्तथैव मां जानीहीत्युत्तरस्युक्तम् ;

इदानीं तत्साधनतया केषुकेषु भावेषु चिन्त्योऽसीति प्रश्नोत्तरत्वेन विभूतिरूपदिशति यावदध्यायसमाप्ति- आदित्यानामिति ॥ २१ ॥

९ व० त० दी०— इदानीं विभूतिमाह— आदित्यानामित्यादिना । द्वादशानां मध्ये विष्णुनामाऽऽदित्योऽहम् । आदित्यानां देवानामेव वामन इति केचित् । ज्योतिषां प्रकाशभूतानां मध्येऽंशुमान् रविरहम् । मरुतां देवानामुत्कृष्टो यो मरीचिः सोऽहम् । नक्षत्राणामहं शशीति । अत्र सर्वत्र प्रायेणैति निर्द्धारणे षष्ठी, क्वचित् निर्द्धारणे सम्बन्धे च षष्ठी विज्ञातव्या, यथा 'भूतानामस्मि चेतना' [१०।२२] इत्यादौ ॥ २१ ॥

१० पु. अ. त.— योगयुक्ता विभूतीः कथयति—
आदित्यानामित्यारभ्य यावदध्यायसमाप्ति । आदित्यानां
द्वादशानां मध्ये विष्णुः व्यापकधर्मात्मको त्रिभुवप्रकाशकोऽहं
ज्योतिषां बहिर्जगत्प्रकाशकानां मध्ये अंशुमान् सर्व-
प्रकाशकरदिमयुक्तो रविः सूर्योऽस्मीत्यर्थः । महतां वायूनां

मध्ये मरीचिनां कश्चन सर्वसुखोत्पादनरूपो वायुरस्मि ।
नक्षत्राणां मध्ये शशी चन्द्रोऽस्मि । 'शशी' इति नाम्ना
रोहिण्यासक्तिजलाच्छनवत्त्वेन रसात्मकासक्तिधर्मरूपशृङ्गार-
रसात्मकत्वं व्यञ्जितम् ॥ २१ ॥

११ नी० भा० दी०— योगमुक्त्वा विभूतीराह— आदित्यानामित्यादिना यावदध्यायसमाप्ति । आदि-
त्यानां द्वादशानां मध्ये विष्णुनामाऽऽदित्योऽहं, वामनावतारो वा । ज्योतिषामग्न्यादीनां मध्ये रविंशुतान्
अत्यन्तं प्रतपनशीलः, निदाघमध्याह्ने तीव्रातपवान् रविरहमेवेत्यर्थः । महतां सप्तसप्तकानां मध्ये मरीचिरहम् ।
नक्षत्राणां ताराणां— अत्र प्रायेण निद्वारणे षष्ठी— 'भूतानामस्मि चेतना' [१०।२२] इत्यादौ सम्बन्धेऽपि
शशी चन्द्रमाः ॥ २१ ॥

वेदानां सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासवः ।

इन्द्रियाणां मनश्चास्मि भूतानामस्मि चेतना ॥ २२ ॥

१ शां. भा.— वेदानामिति । वेदानां मध्ये सामवेदोऽस्मि, देवानां रुद्रादित्यादीनां वासव इन्द्रो-
ऽस्मि, इन्द्रियाणामेकादशानां चक्षुरादीनां मनश्चास्मि, सङ्कल्पविकल्पात्मकं मनश्चास्मि । भूतानामस्मि
चेतना । कार्यकरणसङ्घाते नित्याभिव्यक्ता बुद्धिवृत्तिश्चेतना ॥ २२ ॥

२ आ. शां. व्या.— मन्त्रब्राह्मणसमुदायानामुदादीनां सङ्घाते जीवाधिष्ठिते यावत्पञ्चत्वं सर्वत्र व्यापिनो चैतन्याभिव्य-
मध्ये सामवेदोऽस्मीति ध्यानान्तरमुदाहरति— वेदानामिति । त्रिकेति शेषः ॥ २२ ॥

३ रा. भा.— वेदानां ऋग्यजुस्सामाथर्वणां य उत्कृष्टः सामवेदः, सोऽहम् । देवानामिन्द्रो-
ऽहमस्मि । एकादशानामिन्द्रियाणां यदुत्कृष्टं मनइन्द्रियम्, तदहमस्मि । इयमपि न निर्धारणे । भूतानां
चेतनावतां या चेतना, साऽहमस्मि ॥ २२ ॥

४ वे. ता. चं.— गीतिर्हि सामशब्दार्थः; तस्य वेदेषु
निर्धारणं कथं? इति शङ्काव्युदासाय 'सामवेदोऽस्मि' इति निर्देश
इति प्रदर्शयति ऋग्यजुः इति । सामवेदस्योत्कर्षो गीतिप्रधा-
नत्वसहस्रशाखत्वादिभिः; अन्येषां तु तदभावात्तावन्मात्रेणाप-
कर्षः; न तु प्रामाण्यतारतम्यात् । "ऋक् च वा इदमग्रे साम
चास्तां सैव नाम ऋगासीदमो नाम साम स वा ऋक्सामो
वावदन्मिथुर्न सम्भवाव प्रजात्या इति नेत्यब्रवीत् साम ज्या-
यान्वा अतो मम महिमा" [ऋ. ऐ. ब्रा. ३।२३] इति गीति-
रूपस्य साम्नः प्राधान्याद्गीतात्मकस्य सामवेदस्य प्राधान्यम् ।
'ऋगभ्यो जातं वैश्यं वर्णमाहुः यजुर्वेदं क्षत्रियस्याहुर्गोनिं साम-
वेदो ब्राह्मणानां प्रसूतिः' [यजुःका ३।९।५०] इति च ।
देवा इति स्वर्गवासिनो विवक्षिताः, ब्रह्मादिसङ्ग्रहायोगात् । वास-
वशब्दस्येन्द्रशब्देन व्याख्यानमतिशयद्योतनार्थम्, 'इदि परमै-
श्वर्ये' [धा. पा. १।६३] इति । "इन्द्रियेभ्यः परा हर्षा अर्थे-
भ्यश्च परं मनः" [कठो. ३।१०] "एतस्माज्जायते प्राणो
मनः सर्वेन्द्रियाणि च" [मुं. उ. २।१।३] इत्यादिषु मनस
इन्द्रियेभ्यः पृथग्भिधानात्कथं 'इन्द्रियाणां मनश्चास्मि' इति
निर्धारणमित्यत्र— एकादशेन्द्रियाणां यदुत्कृष्टं मन

इन्द्रियमिति । अयमभिप्रायः— 'इन्द्रियाणि दशैकं च'
[१।३।५] 'एकादशं मनश्चान्न' [वि. पु. १।२।४६] इत्यादिषु
मनसोऽपीन्द्रियत्वेन व्यपदेशात्काचित्कः पृथग्व्यपदेशो गोब-
लीवर्दन्यायादिति निर्धारणोपपत्तिः— इति । नहि भूतेषु चेतना-
संज्ञकं किञ्चिद्भूतमस्तीत्यभिप्रायेणाह इयमपीति; षष्ठीति शेषः ।
'तेजस्तेजस्विनां' [७।१०+१०।३६] 'सत्त्वं सत्त्वताम्'
[१०।३६] इत्यादिषु द्विष्टिष्ठे सारभूतविशेषणांशो विवक्षित
इत्यभिप्रायेण चेतनावतामित्युक्तम् । ननु भूतानां षष्ठत्वेन
चेतनासंज्ञं किमप्यन्यत्रोच्यते; यथा 'महाभूतानि खं वायुरग्नि-
रापस्तथा मही । षष्ठस्तु चेतनाधातुरात्मा सप्तम उच्यते ।
अष्टमं तु मनो ज्ञेयम्' इति; तथा 'षष्ठं वा चेतनाधातुर्मन
इत्युपदिश्यते' इति च । अत्र मनसोऽधिष्ठानतया चेतनाया-
स्तदपृथग्वचनमित्यविरोधः । अतो 'भूतानामस्मि चेतना'
इति निर्धारणार्थत्वं युज्यत इति । मैवं, नहि भूतषष्ठनिर्दे-
शमात्रानमहाभूतत्वम्, अन्यथापि सङ्ख्यानिवेशसम्भवात्, अत्र
च सप्तमतया अष्टमतया च निर्दिष्टयोर्महाभूतत्वानभ्युपगमात्,
चेःनाशब्दस्य च अप्रसिद्धार्थत्वात्, प्रसिद्धार्थस्वीकारस्योचि-
त्यात् । अतस्सम्बन्धमात्रविवक्षयैव अत्र षष्ठी युक्तेति ॥ २२ ॥

७ ह. पै. भा.— वेदानामिति । वेदानां सामवेदोऽस्मि । भूतानां कार्यकारणसङ्घातानां सम्बन्धिनी चेतना ॥ २२ ॥

८ वें. ब्र. मि.— ॥ २२ ॥

९ व० त० दी०— वेदानामिति । सामवेदोऽहं वेदानां मध्ये सामवेदोऽस्मि । देवानामहमिन्द्र इति यज्ञे गानमाधुर्येण भगवद्विभूतिराराधया । इन्द्रियाणां एकादशानां मध्ये मनोऽहम् । नात्र त्रिद्वारिणे षष्ठी । प्रायःपदान्मनस्यपीड्रियत्वं निर्वाचयाम् ॥ २२ ॥

१० पु. अ. त.— वेदानां चतुर्णामपि मध्ये सामवेदो- कृत्वेन राज्यभोक्तृत्वेन च । इन्द्रियाणां आधिदैविकेन्द्रिय-
ऽस्मि । गानात्मकमाधुर्यरसवत्त्वेनाऽधिक्यं तत्रेति भावः । रूपोऽस्मि । च पुनः सर्वप्रेरकत्वान्मनोऽस्मि । भूतानां
देवानां मध्ये वासव इन्द्रोऽस्मि, शतमखत्वेन सर्वक्रियांशभो- चेतनानां चेतना ज्ञानशक्तिरस्मि ॥ २२ ॥

११ नी० भा० दी०— सामवेदो गानेन रमणीयत्वात्, वासवो देवराजत्वात्, मन इन्द्रियान्तरप्रवर्तक-
त्वात्, चेतना धीवृत्तिः चिदभिग्यक्तिहेतुत्वात्, एते वेदादीनां मध्ये श्रेष्ठाः ॥ २२ ॥

रुद्राणां शङ्करश्चास्मि वित्तेशो यक्षरक्षसाम् ।

वसूनां पावकश्चास्मि मेरुः शिखरिणामहम् ॥ २३ ॥

१ शां. भा.— रुद्राणामिति । रुद्राणामेकादशानां शङ्करश्चास्मि । वित्तेशः कुबेरो यक्षरक्षसां यक्षाणां रक्षसां च । वसूनामष्टानां पावकश्चास्मि, मेरुः शिखरिणां शिखरयतामहम् ॥ २३ ॥

२ आ. शां. व्या.— ॥ २३ ॥

३ रा. भा.— रुद्राणामिति । रुद्राणामेकादशानां शङ्करोऽहमस्मि । यक्षरक्षसां वैश्रवणोऽहम् । वसूनामष्टानां पावकोऽहम् । शिखरिणां शिखरशोभिनां पर्वतानां मध्ये मेरुरहम् ॥ २३ ॥

४ वे. ता. चं.— रुद्राणामिति । रुद्रेष्वेकस्य शङ्करसंज्ञयै- त्राणामहं शशी ' [१०।२१] इतिवज्जातिद्वयपतित्वमात्रमिह
वोत्कर्षद्योतनम् । यक्षाराक्षसजात्योरविद्वरविप्रकषात् यक्षरक्ष- विवक्षितम् । वित्तेशसंज्ञया च धनदस्यासाधारणैश्वर्योत्कर्षद्योत-
सामित्युक्तम्, न तु वित्तेशस्य राक्षसत्वगन्धः; यद्वा 'नक्ष- नम् । 'स्थावराणां हिमालयः' [१०।२९] इति पर्वतमात्राणां

१ रुद्रा एकादश, 'हरश्च बहुरूपश्च त्र्यम्बकश्चापराजितः । वृषाकपिश्च शम्भुश्च कपर्दी रैवतस्तथा ॥ मृगव्याधश्च शर्वश्च कपाली च विशांपते । एकादशैते कथिता रुद्रास्त्रिभुवनेश्वराः ॥ ' (ह. बं. १।३।५१-५२ ब्र. पु. १।१६०-१६१) इत्युक्ताः । 'सहस्राणि सहस्रशो ये रुद्राः' (तै. सं. ४।५।११) इति श्रुतेरसङ्ख्याः । ते चैकादशगणात्मका इति वा; 'अजैकपादहिर्बुध्न्यो विरूपाक्षोऽथ रैवतः । हरश्च बहुरूपश्च त्र्यम्बकश्च सुरेश्वरः ॥ सावित्रश्च जयन्तश्च पिनाकी चापराजितः । एते रुद्राः समाख्याता एकादशगणेश्वराः ॥ एतेषां मानसानां तु त्रिशूलवरधारिणाम् । कोटयश्चतुरशीतिस्तत्पुत्राश्चाक्षया मताः' ॥ (प. पु. छ. खं. १।१०-३२) इति पुराणात् । तेषामधिपतिः शङ्कर इति सम्बन्धे षष्ठी । 'रुद्रेरात्मसमुद्भूतैः क्रीडायुक्तस्तदाऽभवत् । स्थाणुवन्निश्चलो यसमात्स्थितः स्थाणुरिति स्मृतः ॥ ' (सौ. पु. २३।१५) इत्यादिपुराणेभ्यः शङ्करस्य रुद्राधिपत्वमवसेयम् ॥

यक्षा मणिभद्राद्याः, रक्षसि हेतिप्रहेतिमुखानि । 'रक्षामेति च यैरुक्तं राक्षसास्ते भवन्तु वः । जक्षाम इति यैरुक्तं यक्षा एव भवन्तु वः ॥ ' (वा. रा. ७।४।१५) इति तन्नामनिर्वचनम् । एतेषां नामादिवर्णनं ब्रह्माण्डपुराणे (म. भा. ७) द्रष्टव्यम् । अत्रापि सम्बन्ध एव षष्ठ्यर्थः, विजातीयस्यापि वित्तेशस्य 'निधीनामधिनाथस्त्वं गुह्यकानां भवेश्वरः । यक्षाणां किन्नराणां च तथा राज्ञां च सुव्रत ! पतिः पुण्यजनानां च सर्वेषां धनदो भव । ' (स्कं. पु. ४।१३।५६) इति शिववरप्रभावेण यक्षादीनामधिपतित्वात् ॥ वसूनां धरो ध्रुवश्च सोमश्च अहश्चैवानिलोऽनलः । प्रत्युषश्च प्रभासश्च वसवोऽष्टौ प्रकौतिताः ॥ ' (म. भा. १।६६।१८) इत्युक्तानां मध्ये पावकोऽनलाख्यः ॥ शिखरिणां प्रशस्तशिखरवतां मध्ये मेरुः, 'सद्रत्नकाञ्चनमयं शिखरत्रयं च मेरौ सुरारिकपुरारिपुराणि तेषु' (सि. शि. गो. २।३६) इत्युक्तेः । अथवा-शिखराणि रत्नविशेषास्तद्वताम्, 'पद्मदाडिमबीजाभं माणिक्यं शिखरं विदुः ।' इति मेघसन्देशटीकायां (२।१५) दक्षिणावर्तनाथः । 'शिखरं ... पद्मदाडिमबीजाभमाणिक्ये शकलेऽपि च (रा. १०४) इति विश्वप्रकाशश्च ॥

परस्ताद्वक्ष्यमाणत्वात् 'मेरुः शिखरिणाम्' इत्यत्र शिखरिशब्दः
पर्वतविशेषोपलक्षकः । शक्तश्चायं शब्दो विशेषं दर्शयितु-
मित्यभिप्रायेणोक्तं शिखरशोभिनां पर्वतानामिति ।

प्रशंसापरः प्रत्यय इति भावः । प्रशस्तरत्नकाञ्चनादिमय-
शिखरविशेषयोगान्मेरोरतिशयः ॥ २३ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २३ ॥

७ ह. पै. भा.— रुद्राणामिति । रुद्राणामेकादशानां शङ्करश्चास्मि । वित्तेशो वैश्रवणः । वसूनां
मध्ये पावकोऽस्मि ॥ २३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ॥ २३ ॥

९ व० त० दी०— रुद्राणामिति । एकादशानां मध्ये वा मूलं शङ्करोऽस्मि वैष्णवत्वेन माननीयः । वित्तेशो
मम कोशाधिकारी । वसूनां मध्ये पावको भगवन्मुखभूतोऽग्निरहम् ॥ २३ ॥

१० पु. अ. त.— रुद्राणां तामसानामेकादशानां च
मध्ये शङ्करः सुखकरः सर्वेषां भक्तिज्ञानोपदेशकोऽस्मि । यक्ष-
रक्षसां वित्तेशः कुबेरोऽस्मि । वसूनां मध्ये मुख्यतया द्रोणो-

ऽस्मि । अतएव 'द्रोणो वसूनां प्रवरः' इति श्रीभागवते
[१०।८।४८] उक्तम् । च पुनः पावकः अग्निरस्मि ।
शिखरिणां शिखरवतासुचानां मध्ये मेरुरहमस्मि ॥ २३ ॥

११ नी० भा० दी०— रुद्राणामेकादशानाम् । वसूनामष्टानाम् । शिखराणि रत्नविशेषास्तद्वतां मध्ये
मेरुरहम् ॥ २३ ॥

पुरोधसां च मुख्यं मां विद्धि पार्थ ! बृहस्पतिम् ।

सेनानीनामहं स्कन्दः सरसामस्मि सागरः ॥ २४ ॥

महर्षीणां भृगुरहं गिरामस्म्येकमक्षरम् ।

यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि स्थावराणां हिमालयः ॥ २५ ॥

१ शां. भा.— पुरोधसामिति । पुरोधसां च राजपुरोहितानां च मुख्यं प्रधानं मां विद्धि जानीहि
हे पार्थ ! बृहस्पतिम् । स हीन्द्रस्येति मुख्यः स्यात्पुरोधाः । सेनानीनां सेनापतीनामहं स्कन्दो
देवसेनापतिः । सरसां यानि देवखातानि सरांसि तेषां सरसां सागरोऽस्मि भवामि ॥ २४ ॥ महर्षीणा-
मिति । महर्षीणां भृगुरहम् । गिरां वाचां पदलक्षणानामेकमक्षरमोङ्कारोऽस्मि । यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि ।
स्थावराणां स्थितिमतां हिमालयः ॥ २५ ॥

२ आ. शां. व्या.— पुरोहितेषु बृहस्पतेर्मुख्यत्वे
हेतुमाह— स हीति ॥ २४ ॥ एकमित्योङ्कारस्य ब्रह्मप्रतीक-
त्वेन तदभिधानत्वेन च प्रधानत्वमुच्यते । जपयज्ञस्य यज्ञान्त-
रेभ्यो हिंसादिराहित्येन प्राधान्यमुपेत्याऽऽह— यज्ञानामिति ।

'शिखरवतासुच्छ्रितानां पर्वतानां मध्ये मेरुरहं' [१०।२३]
इत्युक्तेऽपि स्थितिशीलानां तेषामेव हिमवान्पर्वतराजोऽस्मी-
त्यर्थभेदं गृहीत्वाऽऽह— स्थितिमतामिति ॥ २५ ॥

१ बृहस्पतिं 'बृहता तपसाऽनेन बृहतां पतिरप्यहो ! । नाम्ना बृहस्पतिरिति ग्रहेष्वच्यो भविष्यसि ॥' (स्कं. पु.
४।१७।४३) इतीशवचनात्प्राप्तोक्तसंज्ञमाङ्गिरसं देवपुरोहितत्वात् पुरोधसां मुख्यम् । "बृहस्पतिर्ह वै देवानां पुरोहितस्तमन्वये मनु-
ष्यराज्ञां पुरोहिताः" (ऐ. ब्रा. ८।५।३) इति श्रुतेः ॥ 'बृहद्ब्रह्म महत्तेति शब्दाः पर्यायवाचकाः । एभिः समन्वितो राजन्नुगैर्विद्वान्
बृहस्पतिः' ॥ इति भारते (१२।३३६।२) सेनां नयन्ति इति सेनान्यः, 'सत्सुद्विष—' (अष्टा. ३।२।६१) इत्यादिना किप् ।
तेषां स्कन्दः, देवसेनापतित्वात् । तथा चेन्द्रं प्रति तद्वाक्यम्— 'दानवानां विनाशाय देवानामर्थसिद्धये । गोब्राह्मणहितार्थाय
सैनापत्येऽभिषिञ्च माम् ॥' (म. भा. ३।२९।२३) इति ॥

— अविगीता ।

२ गिरामेकमक्षरमोङ्कारः 'ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म' (८।१३) इत्युक्तेः । 'य ओमित्युच्यते शब्दो यस्य वागिति गीयते । स
एवांसि प्रभो ! विष्णो !' (३।११।४३) इति हरिवंशाच्च ॥ यज्ञेषु जपयज्ञः श्रेष्ठः, तत्र हिंसाद्यभावात् इत्याहुः । अत्र जापको-
पाख्यानमपि (म. भा. १२ अ. १९६—२००) अनुसन्धेयम् ।

— अविगीता ।

३ रा. भा.—पुरोधसामिति । पुरोधसामुत्कृष्टो बृहस्पतिर्यः, सोऽहमस्मि । सेनानीनां सेनापतीनां स्कन्दोऽहमस्मि । सरसां सागरोऽहमस्मि ॥ २४ ॥ महर्षीणामिति । महर्षीणां मरीच्यादीनां भृगुरहम् । अर्थाभिधायिनः शब्दा गिरः, तासामेकमक्षरं प्रणवोऽहमस्मि । यज्ञानामुत्कृष्टो जपयज्ञोऽस्मि । पर्वतमात्राणां हिमवानहम् ॥ २५ ॥

४ वे. ता. चं.—बृहस्पतिसंज्ञया बृहतां पतिरित्यतिशय-सिद्धिः; गिरां पतिर्ह्यसौ । सेनानीशब्देनात्र कर्मवश्यसेनापति-सङ्ग्रहः । स्कन्दस्य देवसेनानीत्वलक्षणोऽतिशयः । सरशब्देन प्रवाहव्यतिरिक्तस्थास्तुसलिलाशयमात्रस्य विवक्षितत्वात्सागर-सङ्ग्रहः, स्रोतसां पृथग्वक्ष्यमाणत्वात् [१०।३१] ॥ २४ ॥ 'देवर्षीणां' मुनीनाम् [१०।२६-३७] इत्यादेवैक्ष्यमाण-त्वाद्ब्रह्म महच्छब्देन विशेषणाच्च 'महर्षीणाम्' इति ऋषिगण-विशेषो विवक्षित इत्यभिप्रायेण मरीच्यादीनामित्युक्तम् । 'गिराम्' इति न शब्दमात्रं विवक्षितम्; समुद्रघोषादिषु तत्प्रयोगाभावात् । अत एव नाक्षरमात्रम् 'अक्षराणामकारोऽस्मि' [१०।३३] इति पृथग्वक्ष्यमाणत्वाच्च । तत एव 'एकमक्षरम्' इत्यप्यकारव्यतिरिक्तविषयम् । 'ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म' [८।१३] इत्यादिषु प्रणवेऽप्येकशब्दविशेषितोऽक्षरशब्दः प्रयुक्त इत्यभिप्रायेणाह—अर्थाभिधायिन इति । अर्थाभि-धायिषु प्रणवस्योत्कर्षः सर्वोत्कृष्टार्थाभिधायित्वादिना शङ्कना पर्णानामिव सर्वासां वाचां प्रणवेन सन्तृण्णत्वश्रुतेश्च [छां. उ. २।२३।३] यज्ञेषु जपयज्ञस्य प्राशस्त्यमन्यत्र सिद्धं 'विधि-यज्ञाजपयज्ञो विशिष्टो दशभिर्गुणैः' [मनुः २।८५] इति । किञ्च 'कुर्याद्धृतपञ्चं (वापि) कुर्यात्पिषष्टञ्चं तथा । न त्वेव तु

वृथा हन्तुं पशुमिच्छेत्क—(दाचन) यन्नन' [मनुः ५।३७] इति 'पशुयज्ञैः कथं हिंस्रैर्मादशो यष्टुमर्हति । हिंसात्मकैस्तु किं तस्य यज्ञैः कार्यं महात्मनः! प्रस्वापे च प्रबोधे च पूजितो येन केशवः' इत्यादिवचनबलाद्हिंसात्मकयज्ञानहान्यां हिंसात्मक-यज्ञानुज्ञानम् । तत्रापि विधितः प्रवृत्तेः अपकारानभिसन्धानादुप-कारश्रुतेर्देवताप्रीणनत्वाच्च न प्रत्यवायः । फलार्थिनां तु तत्फलमल्पमस्थिरं दुःखमिच्छं च । अहिंसात्मकास्तु यज्ञां विशिष्टाधिकारिसाध्याः भगवतोऽतिप्रीणनत्वात्प्रवर्गप्रत्यासन्नाः । अत एव ह्युपरिचारादयः पिष्टपशुभिरिष्टवन्तः । एवमितरेषु यज्ञेषु हिंसादिप्रसङ्गोऽधिकारिविशेषादिना विषयव्यवस्थापन-मित्यादिर्महान् क्लेशः; जपयज्ञे तु तत्प्रसङ्गाभावादव्याक्षेपेणार्थ-प्रतीत्या सबीजयोगद्वारा समाधौ सहसा निवेशनाच्च यज्ञा-न्तरेभ्यो जपयज्ञः प्रशस्ततमः; सर्वाश्रमसाधारण्यात् 'जप्ये- (नैव) नापि तु संसिद्धयेद्ब्राह्मणो नात्र संशयः । कुर्यादन्यत्र वा कुर्यान्मैत्रो ब्राह्मण उच्यते' [मनुः २।८७] इति विधुरादे-रपि सिद्धिहेतुत्वाच्च । पर्वतविशेषाणां पूर्वमुक्तत्वात् (२३) वृक्षाणां वक्ष्यमाणत्वाच्च (२६) तदुभयव्यवच्छेदार्थं हिम-वतः शैलराजत्वप्रसिद्धयतुरोधार्थं चोक्तं पर्वतमात्राणा-मिति ॥ २५ ॥

५ आ. मा. भा.—२४ ॥ २५ ॥

६ ज. प्र. दी.—॥ २४ ॥ २५ ॥

७ ह. पै. भा.—पुरोधसां च मुख्यं माम् । बृहस्पतिं सुरगुरुम् ॥ २४ ॥ महर्षीणामिति । महर्षीणां भृगुरहम् । गिरां वाचां मध्य एकमक्षरं प्रणवोऽस्मि ॥ २५ ॥

८ वै. ब्र. गि.—॥ २४ ॥ २५ ॥

९ व० त० दी०—पुरोधसामिति । सरसां स्थिरजलाशयानां मध्ये सागरः ॥ २४ ॥ महर्षीणामिति । भृगुरहं ब्रह्मानन्दजनको भक्तिनिर्द्धारकश्चेत्यतो मद्धिभूतिः । अक्षरमेकं सर्वबीजं प्रणवरूपोऽस्मि ॥ २५ ॥

१० पु. अ. त.—हे पार्थ ! पुरोधसां च मध्ये मुख्यं बृहस्पतिं मां विद्धि । पार्थेति सम्बोधनेन पृथासम्बन्धेन त्वयि कृपां करोमि । तथा निन्दिते पौरुहित्येऽपि देवक्रियया तस्मिन् बुद्ध्यादिशक्तिरूपेण तिष्ठामि, तेन मत्स्वरूपं विद्धीति व्यञ्जि-तम् । सेनानीनां सेनामध्ये देवसेनापतित्वात् स्कन्दोऽस्मि ।

सरसां रसयुतानां स्थिरजलानां मध्ये सागरः सद्ब्रह्मोऽस्मि, रत्नाकर इत्यर्थः ॥ २४ ॥ महर्षीणां सर्ववेदात्मको भृगु-रस्मि । गिरां पदात्मकानां मध्ये एकमक्षरम् अक्षरात्मक-महमस्मि । यज्ञानां कर्मणां मध्ये जपयज्ञोऽस्मि । स्थावराणा-मचलानां हिमालयोऽस्मि ॥ २५ ॥

११ नी० भा० दी०—पुरोधसां पुरोहितानाम् । बृहस्पतिं देवराजपुरोहितत्वात् । सेनानीनां सेनापतीनाम् । स्कन्दः कार्तिकेयः । सरसां जलाशयानाम् ॥ २४ ॥ एकमक्षरं ओङ्काराख्यम् । जपयज्ञो हिंसाशून्यत्वात् । स्थावराणां स्थितिमताम् ॥ २५ ॥

अश्वत्थः सर्ववृक्षाणां देवर्षीणां च नारदः ।

गन्धर्वाणां चित्ररथः सिद्धानां कपिलो मुनिः ॥ २६ ॥

उच्चैश्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम् ।

ऐरावतं गजेन्द्राणां नराणां च नराधिपम् ॥ २७ ॥

१ शां. भा.— अश्वत्थ इति । अश्वत्थः सर्ववृक्षाणाम् । देवर्षीणां च नारदः, देवा एव सन्तः ऋषित्वं प्राप्ता मन्त्रदर्शित्वात्ते देवर्षयः तेषां नारदोऽस्मि । गन्धर्वाणां चित्ररथो नाम गन्धर्वोऽस्मि । सिद्धानां जन्मनैव धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्यातिशयं प्राप्तानां कपिलो मुनिः ॥ २६ ॥ उच्चैरिति । उच्चैश्रवसमश्वानामुच्चैश्रवा नामाऽश्वराजस्तं मां विद्धि जानीहि अमृतोद्भवममृतनिमित्तमथनोद्भवम् । ऐरावतमिरावत्या अपत्यं, गजेन्द्राणां हस्तीश्वराणां तं मां विद्धीत्यनुवर्तते । नराणां मनुष्याणां च नराधिपं राजानं मां विद्धि जानीहि ॥ २७ ॥

२ आ. शां. व्या.— ‘सर्ववृक्षाणां’ इत्यत्र सर्वशब्देन वनस्पतयो गृह्यन्ते ॥ २६ ॥ २७ ॥

३ रा. भा.— सर्ववृक्षाणां मध्ये पूज्योऽश्वत्थ एवाहम् । देवर्षीणां मध्ये परमवैष्णवो नारदोऽहमस्मि । गन्धर्वाणां देवगायकानां मध्ये चित्ररथोऽस्मि । सिद्धानां योगनिष्ठानां परमोपास्यः कपिलोऽहम् ॥ २६ ॥ सर्वेषामश्वानां मध्येऽमृतमथनोद्भवमुच्चैश्रवसं मां विद्धि । गजेन्द्राणां सर्वेषां मध्येऽमृतमथनोद्भवमैरावतं मां विद्धि । अमृतोद्भवमित्यैरावतस्यापि विशेषणम् । नराणां मध्ये राजानं मां विद्धि ॥ २७ ॥

१ अश्वत्थ इति— ‘तेजसो वा एष वनस्पतिरजायत यदश्वत्थः साम्राज्यं वा एतद्वनस्पतीनाम् ’ (ऐ. ब्रा. ७।१।६) इति श्रुतेरश्वत्थरूपी भगवान् विष्णुरेव न संशयः । (प. पु. उ. खं. ११७।२३) इत्यादिपुराणाञ्चाश्वत्थस्य भगवद्रूपत्वं ज्ञेयम् । गौरीशापकथा चानुसन्धेया ॥ देवर्षय उक्ताः—‘धर्मस्याथ पुलस्त्यस्य क्रतोश्च पुलहस्य च । प्रत्युषस्य च देवस्य कश्यपस्य तथा पुनः ॥ देवर्षयः सुतास्तेषां नामतस्तान्निबोधत । देवर्षी धर्मपुत्रौ तु नरनारायणावुभौ । वालखिल्याः क्रतोः पुत्राः कर्दमः पुलहस्य तु ॥ कुबेरश्चैव पौलस्त्यः प्रत्युषस्य दलः सुतः । नारदः पर्वतश्चैव कश्यपस्यात्मजावुभौ ॥ ऋषन्ति देवान्यस्मात्ते तस्माद्देवर्षयः स्मृताः’ । (ब्रह्माण्डे पु. पू. भा. ३।५।९२।९५) इति ॥ चित्ररथोऽङ्गारपर्णः ‘अस्त्राग्निना विचित्रोऽयं दग्धो मे रथ उत्तमः । सोऽहं चित्ररथो भूत्वा नाम्ना दग्धरथोऽभवम् ॥ (म. भा. १।१७०।४०) इति तदुक्तेः ॥ कपिलस्य मुनिरिति विशेषणं वेद-विरुद्धसाङ्ख्यमतप्रवर्तककपिलव्यावृत्त्यर्थम् । साङ्ख्यशास्त्रप्रणेता हि कपिलो न विष्णुः, किन्त्वभ्यवतारोऽन्य एव । ‘अग्निः स कपिलो नाम साङ्ख्यशास्त्रप्रवर्तकः’ । (म. भा. ३।२२।१।२१) इति भारतात् । मुनिश्च भगवदवतारोऽन्यः ‘ऋषिं प्रसृतं कपिलं’ (श्वे. उ. ५।२) इति श्रुतावुक्तः सगरपुत्राणां दग्धा । तथा च वा० रामायणम् [१।४०।२४-२५]—‘ततः प्रागुत्तरां गत्वा सागराः पश्चिमां दिशम् । रोषादभ्यखनन्सर्वे पृथिवीं सगरात्मजाः ॥ ते तु सर्वे महात्मानो भीमवेगा महाबलाः । ददृशुः कपिलं तत्र वासुदेवं सनातनम् ’ ॥ इति । अत एवाहुर्दाहतश्रुतिव्याख्याने शङ्करानन्दाः—‘कपिलं वासुदेवस्यावतारभूतं सगरपुत्राणां दग्धारम्; न तु साङ्ख्यप्रणेता कपिलः, नाममात्रसाम्येन तद्ग्रहणे स्यादतिप्रसङ्गः’ इति । एतेन विष्णुसहस्रनामसु ‘महर्षिः कपिलाचार्यः’ (म. भा. १।३।१४९।७०) इति कपिलाचार्यनाम्नः सविशेषणग्रहणमपि व्याख्यातम् ॥ — अविगीता ।

२ उच्चैः श्रवः श्रवणं यस्याः सा कीर्तिर्यस्य स उच्चैश्रवाः । तथा च स्कान्दे (४।१०।११) ‘कीर्तिरुच्चैश्रवा यस्य सर्वतो वा गिरादिषु । रत्नमुच्चैश्रवाः सोऽत्र हयानां पौरुषाधिकः’ ॥ इति । अमृताजलादुद्भवो यस्य ‘अप्सु योनिर्वा अश्वः’ (तै.सं. ५।३।१२) इति श्रुतेः । ‘अमृतोद्भवम्’ इत्यस्य काकाक्षिन्यायादुभयत्र सम्बन्धः । ‘तत ऐरावतो नाम वारणेन्द्रो विनिर्गतः । दन्तैश्वरुभिः श्वेताद्रैरन्भगवतो महिम् ॥’ (भाग. ८।८।४) इत्यैरावतस्याप्यमृतमथनप्रसङ्ग एवोद्भवश्रवणात् । इरा आपः, ‘इरा भूवा-कसुराऽप्सु स्यात्’ (३।३।१७९) इत्यमरः । इरावान् समुद्रः, तत्र भव ऐरावतः ‘अमृतोद्भवं’ इत्युच्चैश्रवस एव विशेषणमिति पक्षे तु इरावत्या अयमैरावत इति व्याख्येयम् । तथा च ब्रह्माण्डे (म. भा. ७।३२४-३२७) ‘सूर्यस्याण्डकपाले द्वे समानीय तु भौवनः । हस्ताभ्यां परिगृह्णाथ रथन्तरमगायत ॥ साग्निं प्रस्तूयमाने तु सय एव गजोऽभवत् । तं प्रायच्छदिरावत्यै पुत्रार्थं स तु भौवनः ॥ इरावत्याः सुतो यस्मात्तस्मादैरावतः स्मृतः । देवराजोपवाह्यत्वात्प्रथमः स मतङ्गराट् ॥ श्वेताभ्रभश्चतुर्वन्तः प्रथमः स मतङ्गराह’ । इति ।

— अविगीता ।

४ वे. ता. चं.— अश्वत्थ इति । ननु 'सर्ववृक्षाणाम्' इत्येतदनुपपन्नं, पारिजाताद्यपेक्षया अश्वत्थस्य निकृष्टत्वादित्यत्रोक्तं पूज्य इति । पारिजातादीनामप्यश्वत्थवत्पूज्यत्वं नास्तीति भावः । देवा मन्त्रदर्शिनो देवर्षयः, देवर्षिषु नारदस्य बहुप्रकारोऽतिशयो बहुषु प्रदेशेषु महाभारत एव प्रपञ्चितः । चित्ररथो गन्धर्वराजः । 'सिद्धानाम्' इत्यादि पूर्वसञ्चितसुकृतविशेषवशाज्जन्मसिद्धानिमाद्यैश्वर्यसिद्धिः । 'आदिविद्वान्सिद्धः' इति कपिलमाहुः । 'ऋषिं प्रसूतं कपिलं (महान्तम्) यस्तमग्रे

ज्ञानैर्बिभर्ति' [श्वे. उ. ५।२] इति च श्रुतिः । 'ददृशुः कपिलं तत्र वासुदेवं सनातनम्' [वा. रा. १।४०।२५] इति चाहुः । अयमपि परशुरामादिवत् ॥ २६ ॥ 'अमृतोद्भवम्' इति जन्मतः प्रकर्षसूचनम् । अमृतमत्र जलं, मध्यमानावस्था सुधैव वा । गजेन्द्रशब्देन दिग्गजा विवक्षिताः । तेषु प्रधानतया दिक्पालेश्वरस्य शचीपतेरौपवाह्य ऐरावतः । अमृतोद्भवत्वं च काकाक्षिन्यायादैरावतेऽप्यन्वेतव्यम् । रथन्तरसामोद्भवत्वं वा द्रष्टव्यम् । नराधिपशब्देनैव निर्वाहकत्वलक्षणोऽतिशयः सिद्धः ॥ २७ ॥

५ आ. मा. भा.— सुखरूपः पाल्यते लीयते च जगदनेनेति कपिलः । 'प्रीतिः सुखं कमानन्दः' इत्यभिधानात् " प्राणो ब्रह्म कं ब्रह्म खं ब्रह्म " [छां. उ. ४।१०।५] इति च । " ऋषिं प्रसूतं कपिलं यस्तमग्रे ज्ञानैर्बिभर्ति (ज्ञा) जायमानं च पश्येत् " [श्वे. उ. ५।२] " सुखादनन्तात्यालनाह्लीयनाच्च यं वै देवं कपिलमुदाहरन्ति " इति (सामवेदे) बाभ्रव्यशाखायाम् ॥ २६ ॥ २७ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'सिद्धानां कपिलो मुनिः' इति कपिलशब्दं व्याचष्टे— सुखेति । सुखरूप इति कः, पाल्यते जगदनेनेति पिः, 'पा रक्षणे' [धा. पा. २।४६] इत्यतः किः, लीयते जगदनेनेति लः । 'ली श्लेषणे' [धा. पा. ९।२९] इत्यस्माद्दुः 'ला आदाने' [धा. पा. २।४८] इत्यतो वाकः । ततः कर्मधारयः । कश्चिदस्य सुखवाचित्वेऽभिधानं प्रयोगं च

पठति— प्रीतिरिति । समग्रार्थे श्रुतिमाह— ऋषिमिति । तं भगवन्तमृषिं कपिलं च पश्येत् । कथमृषिः ? सर्वज्ञत्वात्, इत्युच्यते । यः प्रसूतं पूर्वकल्पेषु जातं जायमानं वर्तमानं चैवमागामि च जगज्ज्ञानैर्बिभर्ति जानातीति यावत् । कथं कपिलः ? इत्यत उक्तं— सुखादिति । यच्छब्दद्वयस्य तमित्यनेनान्वयः ॥ २६ ॥ २७ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ २६ ॥ २७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ॥ २६ ॥ २७ ॥

९ व० त० दी०— अश्वत्थ इति । वैष्णवोऽयं ध्येयः पूज्यश्च । देवर्षीणां नारदोऽहं महाभागवतो मर्यादापुष्टिरसिकः । गन्धर्वाणां मध्ये चित्ररथो गायको वैष्णवत्वाच्चिन्तनीयः । कपिलस्तु भगवद्वतारः 'साङ्ख्यतत्त्ववक्ता 'पुष्टिसर्गप्रणेता' भगवद्भिभूतिः ॥ २६ ॥ उच्चैश्रवसमिति । सप्तमुखान्मुरूपमश्वम्, अमृतेन समुद्भवो यस्य । भगवत्सेवायां क्रीडोपयोगितया विभूतिः स चिन्तनीयः । तथैरावतोऽपि तदभिषेचनेन वा । भागवतेऽपि [स्कं. ११ अ. १६] विभूतिनिरूपणे तदिदमुक्तम् । तारतम्यभेदस्त्वैच्छिकः एकवक्तृकत्वात् ॥ २७ ॥

१० पु. अ. त.— सर्ववृक्षाणां मध्ये अश्वत्थः पिप्पलोऽस्मि । देवर्षीणां देवमन्त्रद्रष्टृणां मध्ये मद्विद्वितोपदेशकत्वान्नारदोऽस्मि । गन्धर्वाणां गायकानां मध्ये चित्ररथोऽस्मि । सिद्धानां अधिगतपरमार्थानां मध्ये स्वतोऽधीतपरमार्थरूपः

कपिलो मुनिरस्मि ॥ २६ ॥ अश्वानां अमृतमथने अमृतसङ्गोत्पन्नसुचैश्रवसं मर्दंशं विद्धि । गजेन्द्राणां ऐरावतं विद्धि । नराणां मध्ये पालकं नरं राजानं विद्धि ॥ २७ ॥

११ नी० भा० दी०— ॥ २६ ॥ अमृतोद्भवं अमृतमथनावसरे उद्भवो यस्य तम् ॥ २७ ॥

आयुधानामहं वज्रं धेनूनामस्मि कामधुक् ॥
प्रजनश्चास्मि कन्दर्पः सर्पाणामस्मि वासुकिः ॥ २८ ॥
अनन्तश्चास्मि नागानां वरुणो यादसामहम् ॥
पितृगामर्यमा चास्मि यमः संयमतामहम् ॥ २९ ॥

१ आयुधानामिति— यद्यपि धनुर्वेदे 'धनुः प्रहरणं श्रेष्ठं' (म. भा. १२।१६६।२) इत्यादौ धनुषः, 'अग्र्यः प्रहरणानां च खड्गो माद्रवतीसुतः ।' (म. भा. १२।१६६।८५) इति खड्गस्य चायुषेषु प्राधान्यं प्रतीयते; तथापि वज्रमध्ये प्रविश्यासौ संस्थितो भगवान् हरिः ।' (दे. भा. ६।६।५३) 'नन्वेष वज्रस्तव शक्र ! तेजसा हरेर्दधीचेस्तपसा च तेजितः ।' (भाग.

१ शां. भा.— आयुधानामिति । आयुधानामहं वज्रं दधीच्यस्थिसम्भवं ; धेनूनां दोग्ध्रीणामस्मि कामधुक्, वसिष्ठस्य सर्वकामानां दोग्ध्री सामान्या वा कामधुक् ; प्रजनः प्रजनयिताऽस्मि कन्दर्पः कामः; सर्पाणां सर्पभेदानामस्मि वासुकिः सर्पराजः ॥ २८ ॥ अनन्त इति । अनन्तश्चास्मि नागानां नाग-विशेषाणां नागराजश्चास्मि । वरुणो यादसामहं अब्देवतानां राजाऽहम् । पितृणामर्थमा नाम पितृराजश्चास्मि । यमः संयमतां संयमनं कुर्वतामहम् ॥ २९ ॥

२ आ. शां. व्या.— प्रजनयतीति व्युत्पत्तिमाश्रित्याऽऽह—प्रजनयितेति । सर्पा नागाश्च जातिभेदाद्भिनन्ते ॥२८॥२९॥

३ रा. भा.— आयुधानां मध्ये वज्रं तदहम् । धेनूनां हविर्दुधानां मध्ये कामधुग्दिव्या सुरभिः । प्रजनो जननहेतुः कन्दर्पश्चाहमस्मि । सर्पा एकशिरसस्तेषां मध्ये वासुकिरस्मि ॥ २८ ॥ नागा बहु-शिरसः । यादांसि जलवासिनस्तेषां वरुणोऽहम् । अत्रापि न निर्धारणे षष्ठी । दण्डयतां वैवस्वतोऽहम् ॥२९॥

४ वे. ता. चं.—‘आयुधानाम्’ इत्यर्वाचीनायुधपरं, सुदर्शनाद्यपेक्षया दधीचेरस्थिसम्भवस्य वज्रस्यापि निरुद्धत्वात् । धेनूनां दोग्ध्रीणाम् । दिव्या सुरभिरिति यौगिकः कामधुक्शब्दोऽत्र व्यक्तिविशेषनिष्ठ इति भावः । प्रजनशब्देन जननहेतुत्वं कन्दर्पस्यासाधारणोऽतिशय उक्तः । स मदायत् इत्यर्थः । अप्रजार्थकन्दर्पव्यवच्छेदाद्यो वा प्रजनशब्दः । पर्याययोः सर्प-

नागशब्दयोः कथं पृथग्व्यपदेश इत्यत्राह—सर्पा एकशिरसः; नागा बहुशिरस इति । यादशब्देन वरुणस्यापि सङ्ग-हार्थमाह—यादांसि जलवासिन इति । यद्वा जलजन्तुमात्रं विवक्षितम्; तेषां पतित्वेन सम्बन्धो वरुणस्य तत्साजात्या-भावान्नाह्यः । अर्थमा पितृराजः । संयमतां संयच्छतामित्यर्थः । तदाह दण्डयतामिति ॥ २८ ॥ २९ ॥

—६।१।२०) इति वज्रे भगवत्तेजःप्रवेशदर्शनात्तस्यैव विभूतित्वम् । वज्रस्वरूपं श्रुतौ—“त्वष्टा यद्वज्रं सुकृतं हिरण्यं सहस्र-भृष्टिं स्वपा अवर्तयत् ।” (ऋक्सं. १।६।१०) “अष्टाभिर्वै वज्रः” (ऐ. ब्रा. २।१।१) इति च द्रष्टव्यम् । ‘वज्रः कस्मात् ? वर्जय-तीति’ (नि. पू. ३।१।१४) यास्कः ।

—अविगीता ।

२ नागा वासुक्यादयः । सर्पास्ततोऽपकृष्टा अलगादादय इति कुल्लूकः (म. टी. १। ३७) ‘सर्पा एकशिरसः’ ‘नागा बहुशिरसः’ इति रामानुजविद्याधिराजादयः । ‘सुरसाऽजनयन्नागानाम् । कद्रुश्च पन्नगान् ।’ (वा. रा. ३।१४।२८) इत्यत्र तीर्थोऽप्येव-मेव । तदयुक्तम् ‘सुरसायाः सहस्रं तु सर्पाणाममितौजसाम् ॥ अनेकशिरसां विप्राः ! खेचराणां महात्मनाम् ’ (ब्र. पु. १।२०।८।९) ‘सर्पाणां सुरसा जज्ञे शतं नैकशिरोभृताम् ।’ (ब्रह्मां. म. भा. ७।४।४३) इत्यादौ सर्पाणामपि बहुशिरस्कताश्रव-णात् । निर्विषा नागाः, सविषाः सर्पा इति श्रीधरादयः, उदाहतरामायणटीकायां कतकश्च । तदपि न, ‘स च घोरविषो नागस्त-क्षकश्चोपलक्षकः’ (वा. रा. ७।२३।२४) ‘वासुकेरथ नागस्य सहसाक्षिप्यतः सुरैः । सधूमाः सार्चिषो वाता निष्पेतुरसकृ-न्मुखात्’ (म. भा. १।१८।१६) इत्यादावन्वयत्र च पुराणादिषु तक्षककौटककालियादिनागानां भीषणविषवस्वस्य बहुशो वर्ण-नात् ॥ वस्तुतस्तु सर्वसंज्ञा सर्वेषामपि गोनसाजगरादीनामपि सामान्या, यथा चतुष्पदां पशुसंज्ञा । नागसंज्ञा च सटादिमतां सिंह-संज्ञेव सफणानां पद्माद्यङ्घ्रितानां च विशिष्टेति न काप्यनुपपत्तिः । अत एव ‘स तत्र नागास्तानस्तुवत् ... य ऐरावतराजानः सर्पाः समित्तिशोभनाः ।’ (म. भा. १।३।३४) इत्यादौ नागानामपि सर्पत्वोक्तिरविरुद्धा । एतेन सर्वसंज्ञे तेषां दाहोऽपि व्याख्यातः । अन्ये त्वाहुः—‘फणितो धवलाङ्गा ये ते नागा इति कीर्तिताः । अन्ये रक्तादिवर्णाद्यैर्बोध्यः सर्पादिनामभिः ॥’ (रा. नि. १।१।६३) इति । सर्पाणां महातले वासो नागानां च पाताल इति पौराणिकाः (भाग. ५।२४।२९, ३१) तत्रानन्तस्य भगवद्वि-भूतित्वं ‘था वै कला भगवतस्तामसी समाख्याताऽनन्त इति सात्वतीया’ (भाग. ५।१९।१) इत्यादौ प्रसिद्धमेव । वासुकेरपि ‘नागेन्द्रमबोधरूपः’ (भाग. ८।७।११) ‘तेजसा नागराजानं तथाप्यायितवान् हरिः’ (वि. पु. १।९।८९) इति भगवत्तेज आप्यायितत्वेन तथात्वं बोध्यम् । यत्तु—‘नागानां वासुकिं चक्रे सर्पाणामथ तक्षकम् ।’ (ह. वं. १।४।१०) ‘सर्पाणां तक्षको राजा नागानां चापि वासुकिः ।’ (ब्रह्मां. ७।४।४४) ‘नागाधिपं वासुकिसुग्रवीर्यं सर्पाधिपं तक्षकमादिदेश’ (म. पु. ८।१७ लि. पु. १।१८।११) इत्यादौ वासुकेर्नागराजत्वमुक्तम्, तदनन्तस्याप्रजत्वेषुपि ‘सोदर्या मम सर्वे हि भ्रातरौ मन्दचेतसः । सह तैर्नोत्सहे वस्तुं तद्भवाननुमन्यताम् ॥’ (म. भा. १।३।६।१८) इति प्रार्थितेन ब्रह्मणा धरणीधरणे नियुक्तत्वात् । वासुकेश्च ‘शेषः प्रथ-मतो जातो वासुकिस्तदनन्तरम् ।’ (म. भा. १।३।५।९) इत्युक्तदिशा तदनुजत्वेन तदसन्निधौ राज्याहृत्वादुपपन्नमेव । तक्ष-कस्य सर्पराजत्वं तु सामन्तवद्वोच्यमित्यलमप्रकृतप्रपञ्चेन ॥ यादसां वरुणः, तद्भिन्नोऽपि तेषामधिपतिः । तदुक्तम्—‘यादसामत्र राज्येन सलिलस्य च गुप्तये । कश्यपो भगवान्देवो वरुण स्माभ्यषेचयत्’ (म. भा. ५।११।०।३) इति । अन्यत्र च ‘उत्सथौ तज्जलादेव पुमान्स वरुणः स्मृतः । जलाधिप्रातृदेवोऽसौ सर्वेषां यादसां पतिः ॥’ (ब्र. वै. पु. ब्र. खं. ४।१८) वरुणनामनिर्वचनं च साम्बपुराणे (९।३०) ‘वरान्विष्टृण्वतो देवान्वरदो हि वरार्थिनाम् । धातुर्वृण्वरणे प्रोक्तस्तेनासौ वरुणः स्मृतः ॥’ इति । एवमत्र षष्ठी सम्बन्धे बोध्या ॥

—अविगीता ।

५ आ. मा. भा.—॥ २८ ॥ २९ ॥

६ ज. प्र. दी.—॥ २८ ॥ २९ ॥

७ ह. पै. भा.—आयुधानामिति । प्रजनः प्रजनयिता ॥ २८ ॥ अनन्त इति । यादसां जलौकसाम् । संयमतां संयमनं कुर्वताम् ॥ २९ ॥

८ वें. ब्र. गि.—॥ २८ ॥ २९ ॥

९ व० त० दी०— आयुधानामिति । धेनूनां मध्ये कामधुगहम् । भगवत्सेवोपयोगितया सा पूज्या वन्द्या च । प्रजनानां मध्ये भगवदीयप्रजोत्पत्तिहेतुर्नियमागतः कामोऽहं, बलवत्वाद्वा मुख्यः ॥ २८ ॥ अनन्त इति । शेषोऽहम् । वरुणोऽधिकृतो लोकपालः । पितृणां मुख्योऽर्यमाऽहम् । श्राद्धान्नभोजी भगवत्स्वरूपतया श्राद्धे तदादिः पितृगणो यजनीयश्चिन्तनीयो भगवदीयेनेति भावः ॥ २९ ॥

१० पु. अ. त.— आयुधानां शस्त्राणां मध्ये वज्रं अस्मि । धेनूनां दोग्ध्रीणां कामधुक् कामधेनुरस्मि । प्रजनः प्रजोत्पादकः कन्दर्पश्च कामोऽस्मि । चकारेण केवलसम्भोगहेतुर्निवारितः । सर्पाणां विषधराणां गतिमतां वा वासुकिरस्मि ॥ २८ ॥ नागानां अविषाणां स्थिराणां मध्ये

अनन्तस्तेषामधीशः शेषोऽस्मि । यादसां जलचराणां पतिर्वरुणोऽस्मि । पितृणां मुख्यः अर्यमा चास्मि । चकारेण सर्वेषां पितृरूपत्वमपि ज्ञापितम् । संयमतां नियमं कुर्वतां मुख्यो यमोऽस्मि ॥ २९ ॥

११ नी० भा० दी०— प्रजनोऽपत्यजनयिता, कन्दर्पः कामः; न तु वृथामैथुनरूपः ॥ २८ ॥ नागानां सर्पावान्तरभेदानाम् । यादसां जलचराणाम् । संयमतां नियमनकर्तृणाम् ॥ २९ ॥

प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां कालः कलयतामहम् ।

मृगाणां च मृगेन्द्रोऽहं वैनतेयश्च पक्षिणाम् ॥ ३० ॥

पवनः पवतामस्मि रामः शस्त्रभृतामहम् ।

झषाणां मकरश्चास्मि स्रोतसामस्मि जाह्नवी ॥ ३१ ॥

१ शां. भा.— प्रह्लाद इति । प्रह्लादो नाम चास्मि दैत्यानां दितिवंश्यानाम् । कालः कलयतां कलनं गणनं कुर्वतामहम् । मृगाणां च मृगेन्द्रः सिंहो व्याघ्रो वाऽहम् । वैनतेयश्च गरुत्मान्विनतासुतः, पक्षिणां पतत्रिणाम् ॥ ३० ॥ पवन इति । पवनो वायुः पवतां पावयितृणामस्मि ; रामः शस्त्रभृतामहं शस्त्राणां धारयितृणां दाशरथी रामोऽहं ; झषाणां मत्स्यादीनां मकरो नाम जातिविशेषोऽहम् ; स्रोतसां स्रवन्तीनामस्मि जाह्नवी गङ्गा ॥ ३१ ॥

२ आ. शां. व्या.— ॥ ३० ॥ ३१ ॥

१ रामो जामदग्न्य एव । 'जमदग्नेस्तु चत्वार आसन्पुत्रा महात्मनः । रामस्तेषां जघन्योऽभूदजघन्यैर्गुणैर्युतः ॥ सर्वशस्त्रेषु कुशलः क्षत्रियान्तकरो वशी ' । (म. भा. १।६।४८) ' स शुश्राव महात्मानं जामदग्न्यं परन्तपम् । सर्वज्ञानविदं विप्रं सर्वशस्त्रभृतां वरम् ॥ ' (म. भा. १।१३।०।५०) इत्यादौ तस्यैव शस्त्रभृद्वरत्वदर्शनात् । दाशरथेस्तु धनुर्धरप्रवरत्वेनैव प्रसिद्धेर्धनुषश्च शस्त्रत्वाभावात् तद्ग्रहणं युक्तम् । धनुर्वेदे हि अमुक्तं खड्गाद्येव शस्त्रमुच्यते । जामदग्न्यस्य च परश्वधायुधत्वादुपपन्नमेव शस्त्रभृत्वमिति सूक्ष्मधीर्भिविभावनीयम् ॥ 'प्लवतां' इति पाठो वामनसम्मतः ॥ जाह्नवी गङ्गा । 'ततो हि यजमानस्य जहोरद्भुतकर्मणः । गङ्गा सम्भावयामास यज्ञघाटं महात्मनः ॥ तस्यावलेपनं ज्ञात्वा क्रुद्धो जहृश्च राषव ! । अपिबतु जलं सर्वं गङ्गायाः परमाद्भुतम् ॥ ततो देवाः सगन्धर्वा ऋषयश्च सुविस्मिताः । पूजयन्ति महात्मानं जहं पुरुषसत्तमम् ॥ गङ्गां चापि नयन्ति स्म दुहितृत्वे महात्मनः । ततस्तुष्टो महातेजाः श्रोत्राभ्यामसृजत्प्रभुः ॥ तस्माज्जहसुता गङ्गा प्रोच्यते जाह्नवीति च ' ॥ (वा. रा. १।४।३।३८-४३) इति रामायणात् ।

— अधिगीता ।

३ रा. भा.— अनर्थप्रेप्सुतया गणयतां मध्ये कालः मृत्युरहम् ॥ ३० ॥ पवतां गमनस्वभावानां पवनोऽहम् ; शस्त्रभृतां रामोऽहम् ; शस्त्रभृत्वमत्र विभूतिः, अर्थान्तराभावात् । आदित्याद्यश्च क्षेत्रज्ञा आत्मत्वेनावस्थितस्य भगवतः शरीरतया धर्मभृता इति शस्त्रभृत्वस्थानीयाः ॥ ३१ ॥

४ वे. ता. चं.— ‘उपमानमशेषाणां साधूनां यः सदाऽभवत्’ [वि. पु. १।१५।१६९] इत्यादिना प्रह्लादोत्कर्षः । ‘अहमे-
वाक्षयः कालः’ [१०।३३] इति नित्यस्य कालतत्त्वस्य परस्ता-
द्भ्रममाणत्वात् यमस्य च पूर्वमुक्तत्वात्तद्व्यतिरिक्तः पुरुषविशेष
इह कालशब्देन विवक्षितः ; अचेतनस्य च कालस्य गणयितृत्वं
न युज्यते; ‘कलयताम्’ इत्यस्य विज्ञातृमात्रपरत्वे तेषु कालस्य
निर्धारणमयुक्तम् ; अतस्तदुचितमर्थविशेषं दर्शयति— अन-
र्थेति । नहि मरणातिरिक्तोऽनर्थ इति भावः । मृगेन्द्रशब्देनैव
सिंहस्यातिशयः सिद्धः । पक्षिषु वैततेयस्य वेगातिशयाद्वेदम-
यत्वादिना चोत्कर्षः ॥ ३० ॥

‘पवताम्’ इत्यनेन पवनासाधारणक्रिया विवक्षिता चेन्नि-
र्धारणं नोपपद्येतेति तदुपपत्तये गमनस्वभावानामित्यु-
क्तम् । अजस्रगमनशीलानामित्यर्थः । पवनप्ररिता एव हि तार-
काद्योऽप्यजस्रं परिभ्रमन्ति । सोमपवनादिष्वेवात्र शोधनान्व-

यिगमनमिहाविवक्षितम् । ‘रामः शस्त्रभृतामहम्’ इति परशु-
रामस्यापि जेता रावणहन्ता रामो विवक्षित इति तदुचित-
मघशस्त्रत्वलक्षणमतिशयमाह— शस्त्रभृत्वमत्र विभूति-
रिति । पूर्वोत्तरेष्विव राम एव विभूतिः किं न स्यात् ? इत्य-
त्राह अर्थान्तराभावादिति । अचिद्विशेषस्य चेतनान्त-
रस्य वा शस्त्रभृच्छब्दवाच्यस्यात्रासम्भवादित्यर्थः । अर्थान्तराणां
मध्ये स्वासाधारणधर्मविक्रानिर्देशे रीतिभङ्गः स्यादित्य-
त्राह आदित्याद्यश्चेति । शस्त्रभृत्वस्यान्येषां च भगवन्तं
धर्मिणं प्रति धर्मत्वमविशिष्टमित्येवैव रीतिः ; निर्धारणानिर्धा-
रणभेदवन्मुखभेदमात्रं न दोष इति भावः । तत्रादित्यशब्देन
‘ज्योतिषां रविंश्चामान्’ [१०।२१] इत्युक्तो रविर्विवक्षितः ।
‘आदित्यानामहं विष्णुः’ [१०।२१] इत्युक्तस्त्वादित्यो राम-
तुल्यः । मकरो मत्स्यराजः । स्रोतस्तु जाह्नव्याः विष्णुपदोद्भ-
वत्वसर्वज्ञशिरोधृतत्वत्रैलोक्यप्रवृत्तत्वादिभिरतिशयः ॥ ३१ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३० ॥ आनन्दरूपत्वात्पूर्णत्वाल्लोकमणत्वाच्च रामः । “ आनन्दरूपो निष्प-
रिमाण एष लोकश्चैतस्माद्रमते तेन रामः ” इति शाण्डिल्यशाखायाम् । रश्च अमश्चेति व्युत्पत्तिः ॥ ३१ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३० ॥ ‘रामः शस्त्रभृतामहं’ इति
रामशब्दं व्याख्याति— आनन्देति । आनन्दरूपत्वात्पूर्ण-
त्वादित्येकौऽर्थः । रमत इति रः । ‘रसु क्रीडायां’ [धा. पा.
१।८७८] इत्यतो अमन्ताड् इति डः । न विद्यते मा प्रमा

परिच्छेदोऽस्येत्यमः लोक इत्यपरोऽर्थः । रमतेर्षञ् । अत्र
श्रुतिमाह— आनन्देति । आद्येऽर्थे विग्रहं दर्शयति— रश्चेति ।
रश्चासावमश्चेत्यर्थः ॥ ३१ ॥

७ ह. पै. भा.— प्रह्लाद इति । कलयतां विच्छेत्तृणाम् ॥ ३० ॥ पवन इति । पवतां गच्छताम् ।
रामो दाशरथिग्रहम् । झषा हिंस्रजलचराः ॥ ३१ ॥

८ वै. ब्र. गि.— ॥ ३० ॥ ३१ ॥

९ व० त० दी०— प्रह्लादश्चास्मीति महाभागवत्तया चिन्तनीयः । अनिमिषतया भूतानामायुर्णयतां
संवत्सरादीनां मध्ये कालोऽहं भगवदुपयोगित्वाच्चिन्तनीयः । मृगाणामिति । मृगेन्द्रो नृसिंहो वराहश्चाहं मृगेन्द्र-
गरुडयोर्वाहनप्रतिकृतिरूपतया वा भगवत्सेवासने क्रीडोपयोगित्वेन चिन्तनं ‘अनुकृत्य रुतैर्जन्तूश्चरतुः प्राकृतौ
यथा’ [भाग. १०।१।१४०] इत्युक्तेः भगवदनुकरणविषयत्वेन वा ॥ ३० ॥ पवन इति । त्रिविधगुणवान्
भगवदुपयोगितया चिन्तनीयः । शस्त्रभृतां मध्ये रामो नाम्ना जामदग्न्योऽहं ‘रामः शस्त्रभृतां वरः’ इति सर्वैः
स्तुतत्वात् । दाशरथिस्तु न भगवतोऽशः किन्तु पूर्णपुरुषोत्तम एवांशीति ब्रह्मशुक्राचार्यचरणानामाशयः ; अतो
न विभूतित्वं तस्य युज्यते इति वयं ब्रूमः । झषाणां मध्ये मकरोऽहं बलवत्त्वान्मत्स्यरूपो वा कुण्डलगतत्वनिरूपणाद्वा
चिन्तनीयः । गङ्गा भगवत्पदीति चिन्त्या ॥ ३१ ॥

१० पु. अ. त.— देशानां च असम्भावितत्वात् मध्ये
दैत्यकुलोद्धारकः प्रह्लादोऽस्मि । कलयतां व्याकुर्वतां कालो-
ऽहमस्मि । मृगाणां मृगेन्द्रः सिंहः । पक्षिणां पक्षवतां मध्ये
वैततेयस्तेषां राजा गरुडोऽस्मि ॥ ३० ॥ पवतां वेगवतां

मध्ये पवनः वायुरस्मि । शस्त्रभृतां रामः दशरथात्मजोऽस्मि ।
झषाणां मध्ये मकरः मत्स्यजातिविशेषोऽस्मि । स्रोतसां प्रवह-
जलानां मध्ये जाह्नवी गङ्गाऽस्मि ॥ ३१ ॥

११ नी० आ० दी०—कलयतां गणनं कुर्वताम् ॥ ३० ॥ पवतां पावयितृणां, वेगवतां वा। रामो दाशरथिः। रामादीनां परमेश्वराणामपि विभूतिमध्ये गणनं ध्यानार्थम्। झषाणां मत्स्यादीनां मकरो जातिभेदः। स्रोतसां नदीनाम् ॥ ३१ ॥

सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं चैवाहमर्जुन ! ।

अध्यात्मविद्या विद्यानां वादः प्रवदतामहम् ॥ ३२ ॥

अक्षराणामकारोऽस्मि द्वन्द्वः सामासिकस्य च ।

अहमेवाक्षयः कालो धाताऽहं विश्वतोमुखः ॥ ३३ ॥

१ शां. भा.—सर्गाणामिति । सर्गाणां सृष्टीनामादिरन्तश्च मध्यं चैवाहमुत्पत्तिस्थितिलया अहमर्जुन ! । भूतानां जीवाधिष्ठितानामेवाऽऽदिरन्तश्चेत्याद्युक्तं [१०।२०] उपक्रमे, इह तु सर्वस्यैव सर्गमात्रस्येति विशेषः । अध्यात्मविद्या विद्यानां मोक्षार्थत्वात्प्रधानमस्मि । वादोऽर्थनिर्णयहेतुत्वात्प्रवदतां प्रधानम्, अतः सोऽहमस्मि । प्रवक्तृद्वारेण वदन्भेदादीनामेव वादजल्पवितण्डानामिह ग्रहणं प्रवदतामिति ॥ ३२ ॥ अक्षराणामिति । अक्षराणां वर्णानामकारो वर्णोऽस्मि । द्वन्द्वः समासोऽस्मि सामासिकस्य च समाससमूहस्य । किं चाहमेवाक्षयोऽक्षीणः कालः प्रसिद्धः क्षणाद्याख्यः, अथवा परमेश्वरः कालस्यापि कालोऽस्मि । धाताऽहं कर्मफलस्य विधाता सर्वजगतो विश्वतोमुखः सर्वतोमुखः ॥ ३३ ॥

२ आ. शां. व्या.—‘अहमादिश्च’ [१०।२०] इत्यादा-
वुक्तमेव पुनरिहोच्यते तथा च पुनरुक्तिरित्याहङ्कथाऽऽह—
भूतानामिति । सर्गशब्देन सृज्यन्त इति सर्वाणि कार्याणि
गृह्यन्ते । अध्यात्मविद्येति । आत्मन्यन्तःकरणपरिणति-

रविद्यानिवर्तिका गृहीता । प्रवदतां सम्बन्धी वादो वीतरागइत्या-
तत्त्वनिर्णयावसाना । यदा प्रवदतामिति लक्षणया कथामेदोपादानं
तदा निर्धारणे षष्ठीत्याह— प्रवद्विन्निति ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

३ रा. भा.—सर्गाणामिति । सृज्यन्त इति सर्गाः, तेषामादिः कारणम् ; सर्वदा सृज्यमानानां सर्वेषां प्राणिनां तत्रतत्र स्रष्टारोऽहमेवेत्यर्थः । तथाऽन्तःसर्वदा संहियमाणानां तत्रतत्र संहर्तारोऽप्यहमेव । तथाच मध्यं पालनम्, सर्वदा पाल्यमानानां पालयितारश्चाहमेवेत्यर्थः । श्रेयस्साधनभूतानां विद्यानां मध्ये परमनिश्चयेयससाधनभूता अध्यात्मविद्याऽहमस्मि । जल्पवितण्डादि कुर्वतां तत्त्वनिर्णयाय प्रवृत्तो वादो यः, सोऽहम् ॥ ३२ ॥ अक्षराणां मध्ये ‘अकारो वै सर्वा वाक्’ [ऐ. पू. ३।६] इति श्रुतिसिद्धः सर्ववर्णानां प्रकृतिरकारोऽहम् । सामासिकः समाससमूहः, तस्य मध्ये द्वन्द्वसमासोऽहम् । स उभयपदार्थप्रधानत्वेनोत्कृष्टः । कालमुहूर्तादिमयोऽक्षयः कालोऽहमेव । सर्वस्य स्रष्टा हिरण्यगर्भश्चतुर्मुखोऽहम् ॥ ३३ ॥

४ वे ता. चं.—सर्गशब्देन सृष्टिमात्रविक्षायां ‘आदि-
रन्तश्च’ इत्यादिनाऽन्वयायोगात्कर्मार्थोऽत्र सर्गशब्द इत्याह—
सृज्यन्त इति सर्गा इति । आदिमध्यान्तशब्दानामत्रावयववि-

शेषार्थता न युक्ता, अनतिशयितार्थत्वात् । नापि कालविशेषा-
र्थता, कालस्य वक्ष्यमाणत्वेनात्र पृथग्व्यपदेशप्रयोजनाभावात् ।
न चोत्पत्त्यादिक्रियामात्रार्थता, ‘उद्धवश्च भविष्यताम्’ ।

१ वादोऽस्यास्तीति वादः वादं कुर्वन् । अर्श आदित्वादच् इति केचित् ॥ अत्र—

‘मध्यं चैवाह’ मित्यत्र विशेषेण वदन्विभुः । भासमानमपि द्वैतं मध्यमिच्छेत्यसूचत् ।

तथा हि—

आदौ तथान्ते च सुवर्णमेव मध्ये तु नानाभरणानि भान्ति ।

आद्यन्तयोः सागर एव पूर्णो मध्येऽतितुङ्गाः शतशस्तङ्गाः ॥

सृदेव पूर्वं परतश्च मध्ये त्वलङ्घरोखाः कलशादिभेदाः । ब्रह्माद्रयं प्राक्परतश्च तद्गन्मध्ये विचित्राः खलु भूतसङ्गाः ॥

सर्गेषु मध्ये प्रतिभासमानमेवंविधं द्वैतमनन्यदेव । प्रत्याययन्नित्यवयुस्य ‘मध्यं चैवाह’ मित्याह हरिर्विशेषात् ॥ इति वामनः ।

—अधिगीता ।

[१०।३४] इति वक्ष्यमाणेन पौनरुक्त्यप्रसङ्गात् । न चेश्वरस्यैव कारणत्वादिकमिहोच्यते 'अहमादिश्च मध्यं च' [१०।२०] इत्युपक्रमेण कृतकरत्वात् । न चेदं सामान्यतस्तद्विगमनम्, उपर्युपरि वचनात् । तस्माद्भोक्तृद्वोत्पत्त्यादिहेतुपरत्वमेवोचितं लक्षणया । तत्राप्युपादानकारणस्य 'बीजं मां सर्वभूतानाम्' [७।१०] इति वक्ष्यमाणत्वात् (?) निमित्तकारणमात्ममिह विवक्षितम् । 'सर्गाणाम्' इत्यविशेषवचनेन सर्वदेशकालवर्तिसृज्यप्रतियोगिकसर्वनिमित्तकारणवर्गस्य स्वाधीनत्वमभिप्रेतम् । तदेतदखिलमभिर्साहितं **सर्वदेत्यादिवाक्यत्रयेण** । अध्यात्मविद्या जीवपरमात्मयाथात्म्यविद्या, सा विषयतः फलतश्च विद्यान्तरेभ्य उक्तृष्टा । 'प्रवदताम्' इति नान्योन्यविवादमात्रं विवक्षितम्, तत्र वादाख्यविशेषस्यास्मरणात् 'अध्यात्मविद्या विद्यानाम्' इति विद्याप्रसङ्गात्तदर्थकथाविषयत्वोपपत्तेः । न च 'सत्त्वं सत्त्ववताम्' [१०।३६] इति वद्वादाख्यकथाविशेषवत्वमभिप्रेतम् ; अन्यापेक्षयाऽतिशयसूचनसम्भवे तत्परित्यागायोगात् । अतः 'प्रवदताम्' इति कथात्रयसाधारणरूपमिह विवक्षितम् ; तदाह **जल्पवितण्डादि कुर्वतामिति । तत्त्वनिर्णयाय प्रवृत्त** इत्यनेन स्वल्पफलविजिगीषुकथातोऽतिशयितापवर्गपर्यवसितफलत्वेन वादस्योत्कर्षप्रदर्शनम् ॥३२॥ बहुवचोपनिषदि श्रूयते— "अ इति ब्रह्म" [ऋ. आ. २।२] इति । तथा

५ आ. मा. भा.— ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

७ ह. पै. भा.—सर्गाणामिति । सर्गाणां सृष्टीनामादिरन्तश्च मध्यं च सृष्टिस्थितिसंहाराः । प्रवदतां सम्बन्धी वादोऽहम् । प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भसिद्धान्ताविरुद्धः पञ्चावयवत्वोपपन्नपक्षप्रतिपक्षपरिग्रहो वादः ॥ ३२ ॥ **अक्षराणामिति । समासे भवः सामासिको द्वन्द्वः । धाता कर्मफलभावनाहः । ईश्वरो विश्वतोमुखो विश्वरूपः ॥ ३३ ॥**

८ वें. ब्र. गि.—सर्गाणामिति । सृज्यन्ते इति सर्गाः प्राणिनः, तेषामादिमध्यान्ताः सृष्टिस्थितिसंहाराः स्रष्टृपालयितृसंहतारो वा; ते मद्भिभूतय इत्यर्थः । विद्यानां मध्ये मोक्षहेतुरध्यात्मविद्याऽहम् । प्रवदच्छब्देन वादिवाचकेन वादजल्पवितण्डाख्यास्तस्मिन्निष्कथा लक्ष्यन्ते । तत्र वादो नाम तत्रबहुभुःसया गुरुशिष्ययोः सत्रब्रह्मचारिणोर्वा वीतरागयोः प्रमाणतर्काभ्यां स्वपक्षस्थापनपरपक्षदूषणात्मकः पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहः । वादफलस्य तत्त्वनिर्णयस्य दुर्दुरूट्वादिनिराकरणेन संरक्षणार्थं विजिगीषुकथे जल्पवितण्डे जयमात्रफले । तदुक्तम्— 'तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणार्थं जल्पवितण्डे' [न्या. द. ४।२।४७] इति । अत्र च्छलजातिनिग्रहस्थानैः परपक्षदूषणस्य जल्पवितण्डयोरविशेषेऽपि जल्पे वादिनोरुभयोरपि स्वपक्षस्थापनम् । वितण्डार्थां त्वेकेन स्वपक्षः स्थाप्योऽन्येन स दूष्य एव, न तु तस्य स्थाप्यः पक्षोऽस्तीति भेदः । एतासु च कथासु वादस्य तत्त्वनिर्णयफलकत्वेन श्रेष्ठत्वात्स मद्भिभूतिरित्यर्थः । एवं च प्रवदतामित्यस्य कथापरत्वे निर्धारणे षष्ठी, प्रवक्तृपात्रपरत्वे तुसम्बन्धे षष्ठी । 'भूतानामस्मि

"अकारो वै सर्वा वाक्सैषा स्पर्शोष्मभिर्व्यज्यमाना बहुी नानारूपा भवति" [ऐ. पू. ३।६] इति श्रुत्यैव प्रपञ्चितं प्रकृति-त्वमाह **सर्ववर्णानां प्रकृतिरिति** । निर्धारणौपयिकबहुत्वसिद्ध्यर्थं प्रत्ययार्थं दर्शयति **सामासिकः समाससमूह** इति । पूर्वोत्तरान्यपदार्थप्रधानेभ्योऽव्ययीभावः तत्पुरुषबहुव्रीहिभ्यो द्वन्द्वस्योत्कर्षमाह **स ह्युभयेति** । अक्षयशब्देन "कला सुहृताः काष्ठाश्च" [तै. ना. १।८] "कलामुहृतादिमयश्च कालः" [वि. पु. ४।१।२६] इति श्रुतिस्मृत्यादिसिद्धबहुविधविकाररूपलोकक्षयहेतुभूतानन्तावच्छेदे सत्यपि स्वरूपतोऽनाद्यन्तत्वं विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह— **कलेति** । 'अनादिर्भगवान्कालो नान्तोऽस्य द्विज ! विद्यते' [वि. पु. १।२।२६] "कालोऽस्मि लोकक्षयकृतप्रवृत्तो (द्वो) नान्तो न चादिर्न च मेऽस्ति मध्यम्" [१।१।३२] इत्यादिभिरिदं कालाधिष्ठातृत्वं व्यक्तम् । धातृशब्दरूढया विश्वतोमुखत्वविशेषेण च हिरण्यगर्भ एवात्रोच्यते इत्यभिप्रायेणाह—**सर्वस्येति** । धातृशब्देनैवाण्डान्तवर्तिसमस्तविधातत्वलक्षण उत्कर्षः सिद्ध इति प्रदर्शनाय **सर्वस्य स्रष्टेत्युक्तम्** । एतेन कर्मफलविधातृत्वेन व्याख्यान्तरं निरस्तम् । 'विश्वतः' इति दिग्बचतुष्टयमात्रमिह विवक्षितमिति ज्ञापनायोक्तं **चतुर्मुख** इति । वेदचतुष्टयप्रवर्तनादिकं चानेन सूचितम् ॥ ३३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

चेतना' [१०।२२] इत्यत्रापि भूतशब्दस्य तस्मिन्निमित्तो-त्पत्तिपरत्वे एवमेवेति ध्येयम् ॥ ३२ ॥ **अक्षराणामिति** । अक्षराणां सर्ववर्णानां मध्ये "अकारो वै सर्वा वाक्" [ऐ. पूर्वो. ३।६] इति श्रुतिप्रसिद्धः सर्ववर्णप्रकृतिरकारोऽहम् । सामासिकस्य समाससमूहस्य मध्ये द्वन्द्वः समासः ; तस्यो-भयपदार्थप्रधानत्वात् ; अन्येषां तु "पूर्वपदार्थप्रधानोऽव्ययी-भावः" "उत्तरपदार्थप्रधानस्तत्पुरुषः" "अन्यपदार्थप्रधानो बहुव्रीहिः" इत्युभयपदार्थसाम्याभावेन ततोऽपकृष्टत्वादिति भावः । कालानां कलामुहृतादिरूपाणां मध्ये अक्षयः क्षयरहितः कालः "कालाय नमः कलयिकरणाय नमः" [म. ना. १०।५] इति श्रुतिप्रसिद्धः कालकालः परम-शिवोऽहमेव । तस्य साक्षात्परब्रह्मत्वेऽपि "रामः शश्वन्मतामहम्" [१०।३१] इतिवचनेन रूपेणापि ध्यानार्थं विभूतिषु पाठः । "कालः कलयताम्" [१०।३०] इत्यत्र तु क्षयी काल उक्त इति भेदः । धातृणां स्रष्टृणां मध्ये विश्वतोमुखः सर्वस्य सृष्टि हिरण्यगर्भाख्योऽहम् ॥ ३३ ॥

९ व० त० दी०— सर्गाणां पुष्टिप्रवाहमर्यादारूपाणां चाहमादिः कारणं, उत्तमाङ्गकायरूपः पुष्टेः प्रवाह-
स्यान्तरमनोरूपः मर्यादायाः मध्यं हृदयं वेदरूपः कारणम् । स्पष्टमन्यत् ॥ ३२ ॥ अक्षराणामिति । अकारो
वासुदेववाचकः । 'अकारो वै सर्वा वाक्' [ऐ. पू. ३।६] इति श्रुतेः । समासगणस्य मध्ये द्वन्द्वोऽहं उभय-
पदार्थप्रधानत्वान्मुख्यः, रामकृष्णावित्यादिसमासोऽस्मि इति स चिन्तनीयः । अहमेव कालः प्रवाहरूपः । धाता
चाहम् ॥ ३३ ॥

१० पु. अ. त.— सर्गाणामिति । सृज्यन्त इति सर्गा
भूतादयश्च । स त्रिविधः कार्यसर्गः कारणसर्गः लीलात्मकश्च ।
तत्र कार्यसर्गो लौकिको बहिसृष्टिरूपः, स च जीवनाशरूप-
त्वात् प्रलयात्मकः । कारणसर्गस्तु मोक्षात्मकत्वादलौकिकः ।
तृतीयो भगवल्लीलात्मकः । तत्राऽप्यवान्तरभेदास्तत्त्वकालजी-
वादिरूपाः सन्ति ; तेषां सर्गाणां मध्ये आदिः कारणरूपो-
ऽहम् । च पुनः । अन्तः रजोगुणात्मकब्रह्मकृतोऽन्तात्मको-
ऽप्यहम् । मध्यं लीलात्मसर्गोऽहमेव, च मत्स्वरूपमेवेत्यर्थः ।
हे अर्जुन सुख्यधिकारजातीय ! असतामसुख्यर्थमेव सर्गत्रयं

मद्रूपत्वेन चिन्तयेत्यर्थः । अध्यात्मेति । विद्यानां सर्वासं
मध्ये अध्यात्मविद्याऽहमस्मि । प्रवदतां वादिनां वादः, वितण्डा-
जल्पपक्षत्रयमध्ये वादस्तत्त्वस्वरूपनिर्णयात्मकोऽहमस्मि ॥ ३२ ॥

अक्षराणां वर्णानां मध्ये अकारोऽस्मि, सर्वाक्षरगतत्वात् ।
सामासिकस्य समाससमूहस्य मध्ये द्वन्द्वः 'गोपीमाधवौ'
इत्यादिरस्मि । अक्षयः लीलात्मकोऽलौकिकः कालोऽहमेवास्मि ।
एवकारेण तस्य साक्षात्स्वरूपात्मकत्वाद्भिभूतित्वे किं वाच्यमिति
ज्ञापितम् । विधातृणां मध्ये विद्वतोमुखः सर्वतोमुख-
श्चतुर्मुखो धाता अलौकिकसृष्टिकर्ताऽहमस्मीत्यर्थः ॥ ३३ ॥

११ नी० भा० दी०— सर्गाणां भौतिकानां 'भूतानामादिरन्तः' [१०।२०] इति प्रागेवोक्तत्वात् ।
विद्यानां चतुर्दशसङ्ख्यानां मध्ये अध्यात्मविद्या, बन्धच्छेदहेतुत्वात् । प्रवदतां प्रवक्तृद्वारेण वदनभेदा एव वाद-
जल्पवितण्डा इह गृह्यन्ते । तेषां मध्ये वादस्तत्त्वनिर्णयार्थत्वाद्दहम् ॥ ३२ ॥ अक्षराणां मध्ये अकारः । 'अकारो
वै सर्वा वाक्' [ऐ. ब्रा. पू. ३।६] इति श्रुतेः । सामासिकस्य समाससमुदायस्य मध्येऽहं द्वन्द्वोऽस्मि, उभय-
पदार्थप्रधानत्वादिति प्राञ्चः । समं एकत्रासनं समासो विदुषां वा गुरुशिष्याणां वा मन्त्रार्थकथनार्थं वा एकत्राव-
स्थानं तत्र विदितमर्थं ज्ञातं सामासिकम् । चातुरर्थिकपक्षकं 'ठस्येकः' [अष्टा. ७।३।५०] इतीकादेशः ।
'यथेति च' [अष्टा. ६।१।१४८] इत्यलोपः तस्य मध्ये द्वन्द्वो रहस्योऽर्थोऽहम् । 'द्वन्द्वं रहस्य' [अष्टा. ८।१।१५]
इति सूत्रे द्वन्द्वशब्दस्य रहस्यवाचित्वं शाब्दिकप्रसिद्धम् । अक्षयः क्षयहीनः । कालः क्षणादिः, परो वा
ईश्वरः, कालस्यापि कालोऽस्मि । धाता कर्मफलप्रदः विश्वतोमुखः सर्वप्राणितृप्त्या तृप्यामीत्यर्थः ॥ ३३ ॥

मृत्युः सर्वहरश्चाहमुद्भवश्च भविष्यताम् ।

कीर्तिः श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा ॥ ३४ ॥

बृहत्साम तथा साम्नां गायत्री छन्दसामहम् ।

मासानां मार्गशीर्षोऽहमृतूनां कुसुमाकरः ॥ ३५ ॥

१ सर्वहरो मृत्युः 'प्रमादं वै मृत्युमहं ब्रवीमि' (म. भा. ५।४।३।४) 'स क्रोधलोभौ मोहवानन्तरात्मा स वै मृत्युस्त्वच्छा-
रीरे य एषः' (म. भा. ५।४।२।१६) इत्युक्तस्वरूपः । 'यमं त्वेके मृत्युमतोऽन्यमाहुः' (म. भा. ५।४।२।६) इति मृत्युत्वेन
प्रसिद्धो यमः, 'उपसंहरतस्तस्य तमग्निं रोषञ्च तदा । प्रादुर्भव विश्वेभ्यः खेभ्यो नारी महात्मनः ॥ तामाहूय तदा देवो लोकान-
नामादिरीश्वरः । मृत्यो ! इति महीपाल ! जहि चेमाः प्रजा इति ॥ त्वं हि संहारबुद्ध्या मे चिन्तिता रुषितेन च । तस्मात्संहर
सर्वास्त्वं प्रजाः सजडपण्डिताः ॥ (म. भा. १।२।२६।१५, १८, १९) इत्यादिनोक्तं देवतान्तरं च प्राणानेव हरति, अयं च
धनधर्मादिकं सर्वमेवेति । मृत्युः 'मृद्' प्राणत्यागे (धा. पा. ६।१।२३) 'भुजिमृद्भ्यां युक्त्युक्तौ' (उ. ३।२।१) इति त्युक् ।
'मृत्युमारयतीति सतो मृतं न्यावयतीति वा' (नि. १।१।६।२) इति नैरुक्ताः ॥

कीर्त्याया वाग्यतिरिक्ता दक्षकन्याः । तासु कीर्तिः श्रीर्धृतिर्मेधा च धर्मपत्न्यः । स्मृतिरङ्गिरसः पत्नी, क्षमा पुलहस्य । तदुक्तं
सुदलपुराणे—'प्रसृत्यां जनन्यामास कन्या दक्षः प्रजापतिः । श्रद्धा लक्ष्मीर्धृतिस्तुष्टिः पुष्टिर्मेधा क्रिया तथा ॥ बुद्धिलैजा वपुः शान्तिः
सिद्धिः कीर्तिस्त्रयोदश ॥ ददौ धर्माय पत्न्यर्थे दक्षो हृष्टमना मुने !, × × स्मृतिमङ्गिरसे ददौ × × क्षमां च पुलहाय वै ॥'
(२।६।१७, ३० ब्रह्मां. पू. ९।१०, १५) इति । वाक्तु ब्रह्मणो मानसी कन्या, 'वाचं दुहितरं तन्वीं स्वयम्भूर्हरती मनः ।

१ शां. भा.— मृत्युर्द्विविधो धनादिहरः प्राणहरश्च । तत्र यः प्राणहरः स सर्वहर उच्यते सोऽहमित्यर्थः । अथवा पर ईश्वरः प्रलये सर्वहरणात्सर्वहरः सोऽहम् । उद्भव उत्कर्षोऽभ्युदयस्तत्प्राप्तिहेतुश्चाहं; केषां ? भविष्यतां, भाविकल्याणानामुत्कर्षप्राप्तियोग्यानामित्यर्थः । कीर्तिः श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमेत्येता उत्तमाः स्त्रीणामहमस्मि; यासामाभासमात्रसम्बन्धेनापि लोकः कृतार्थमात्मानं मन्यते ॥ ३४ ॥ बृहत्सामेति । बृहत्साम तथा साम्नां प्रधानमस्मि । गायत्री छन्दसामहं गायत्र्यादिच्छन्दोविशिष्टानामृचां गायत्र्युगहमस्मीत्यर्थः । मासानां मार्गशीर्षोऽहम् । ऋतूनां कुसुमाकरो वसन्तः ॥ ३५ ॥

२ आ. शां. व्या.— सर्वहरशब्दस्य मुख्यमर्थान्तरमाह— अथवेति । भाविकल्याणानामित्युक्तमेव स्पष्टयति— उत्कर्षेति । कीर्तिर्धार्मिकत्वनिमित्ता ख्यातिः, श्रीलक्ष्मीः, कान्तिः शोभा, वाग्वाणी सर्वस्य प्रकाशिका, स्मृतिधिरानुभूतस्मरणशक्तिः, मेधा ग्रन्थधारणशक्तिः, धृतिर्धैर्यं, क्षमा मानापमानयोरविकृतचित्तता । स्त्रीषु कीर्त्यादीनामुक्तत्वमुपपादयति— यासामिति ॥३४॥ 'वेदानां सामवेदोऽस्मि' [१०।२२] इत्युक्तं

तत्रावान्तरविशेषमाह— बृहदिति । छन्दसां मध्ये गायत्री नाम यच्छन्दस्तदहमित्युक्तं छन्दसामृग्भ्योऽतिरेकेण स्वरूपभावादित्याशङ्क्याऽऽह— गायत्र्यादीति । द्विजातेर्द्वितीयजन्मजननीत्वादित्यर्थः । मार्गशीर्षो मृगशीर्षेण युक्ता पौर्णमास्यस्मिन्निति मार्गशीर्षो मासः, सोऽहं पक्षसस्याब्जत्वादित्याह— मासानामिति । वसन्तो रमणीयत्वादिति शेषः ॥ ३५ ॥

३ रा. भा.— मृत्युरिति । सर्वप्राणहरो मृत्युश्चाहम् । उत्पत्स्यमानानामुद्भवाख्यं कर्म चाहम् । नारीणां श्रीरहम्, कीर्तिश्चाहम्, वाक्चाहम्, स्मृतिश्चाहम्, मेधा चाहम्, धृतिश्चाहम्, क्षमा चाहम् ॥३४॥ साम्नां बृहत्सामाहम् । छन्दसां गायत्र्यहम् । ऋतूनां कुसुमाकरो वसन्तः ॥ ३५ ॥

४ वे. ता. चं.— कर्मानुरूपदण्डकाश्वच्छेदाधिकृतयोर्यमकालःखयपुरुषयोस्तत्त्वाद्यमादेशकारिप्राणहरणाधिकृतपुरुषविशेष इह 'मृत्युः सर्वहरः' इत्युच्यते इति ज्ञापनाय सर्वप्राणहर इत्युक्तम् । 'प्रलये सर्वसंहर्तेश्वर इह मृत्युः' इति कैश्चिदुक्तं मन्दम्, 'भूतानामन्त एव च' [१०।२०] इत्युक्तत्वात् । उद्भवसहपाठादत्र मृत्युशब्दो मरणपर इति केचित् । उद्भवशब्दः स्वरसत् उत्पत्तिक्रियापरः । उद्भवस्थानादि निमित्तोपादानादिकं चात्र पृथगेव निर्दिष्टमिति क्रियापरत्वमेवोचितमित्यभिप्रायेण उद्भवाख्यं कर्मैत्युक्तम् । कीर्त्यादयो नेह गुणविशेषा विवक्षिताः; तेषां पुरुषेष्वपि च उद्भूतत्वेन 'नारीणाम्' इति विशेषणयोगात् । न च नारीशब्दोऽत्र स्त्रीलिङ्गपदार्थमात्रपरः, मुख्यबाधाभावात् । अतो नारीविशेषनिर्धारणमेव क्रियते । तत्र च प्रिय एव सर्वनारीभ्योऽतिशयितत्वात्सैव प्रथमं वक्तव्या; 'कीर्तिः श्रीः' इति तु पाठक्रमोऽर्थक्रमेण बाध्यत इत्यभिप्रायेण

श्रीरहं कीर्तिश्चाहमित्युक्तम् । एताश्च भगवदसाधारणशक्तयः । अन्यत्र तु तत्तदभिमानविशेषात्तत्तच्छब्दः ॥ ३४ ॥

सामसु बृहत्साम्न उत्कृष्टत्वं श्रुत्यैव सिद्धं 'बृहत्च वा इदमप्र रथन्तरं च आस्तां वाक्च वै तन्मनश्चास्तां वाग्वै रथन्तरं मनो बृहत्तद्बृहत्पूर्वं ससृजानं रथन्तरमत्यमन्यत तद्रथन्तरं गर्भमथत्' [म. ता.] इति । गायत्र्याश्छन्दसां मातृत्वेनोत्कर्षः श्रुतिषु च्छन्दोविचित्यां च प्रपञ्चितः । यथा बृहत्चोपनिषदि "अग्रं वै छन्दसां गायत्री" इति । मासेषु मार्गशीर्षस्यातिशयः वर्षगर्भाधानकालत्वान्मासाधिदेवेषु केशवादिषु प्रथमस्य केशवस्य मासत्वाद्गतवर्गारम्भकालत्वाच्च । कुसुमाकरशब्देनैव वसन्तस्य प्रत्यक्षसिद्धः सर्वप्राणिसुखहेतुरतिशयो द्योतितः । "वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत" "वसन्ते दीक्षयेद्विप्रं ग्रीष्मे राजन्यमेव च" इत्यादिभिश्च ॥ ३५ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३४ ॥ ३५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३४ ॥ ३५ ॥

—(भाग. ३।१२।२८) इत्युक्तेः । श्रीर्भृगुकन्या विष्णुपत्नी वा, 'भृगुः ख्यात्यां महाभागः पत्न्यां पुत्रानजीजनत् । धातारं च विधातारं धियं च भगवत्पराम् ॥' (भाग. ४।१।४३) इत्युक्तेः ॥ — अविगीता ।

२ अत्र मासेषु मार्गशीर्षस्य प्राधान्याभिधानं प्राचां तमारभ्यैव मासगणनाचारात् । तथा च भारत एव मासोपवासविधाने— 'मार्गशीर्षे तु यो मासमेकभक्तेन संक्षिपेत्' (१३।१०६।१७) इति मार्गशीर्षमारभ्यैव फलविशेषाद्यभिहितम् । तत्रैव विष्णोर्द्वादशकेऽपि 'द्वादश्यां मार्गशीर्षे तु अहोरात्रेण केशवम्' ॥ (म. भा. १३।१०९।३) इति अन्यत्र च 'मार्गशीर्षस्य मासस्य चन्द्रे मूलेन संयुते ।' (म. भा. १३।१०।३) इत्यादौ मार्गशीर्षस्यैव प्राथम्यं दृश्यते । अत एव 'आग्रहायणिकः' इति तस्य संज्ञाऽपि एतद्विषये चोपसंहारे गीताप्रणयनकालनिर्णयावसरे सविस्तरं विवेचयिष्यते ॥ ऋतूनां वसन्तः, "मुखं वा एतद्दत्ताम् । यद्-वसन्तः" (तै. सं. १।१।२।६) इति श्रुतेः । — अविगीता ।

७ ह. पै. भा.— मृत्युरिति । पर एवेश्वरः सर्वहरो मृत्युरुच्यते, प्रलये सर्वहरणात् । भविष्यता-
मुद्बुधतामुद्भवोऽभ्युदयोऽहम् । स्वरूपेण कथनं कीर्तिः । श्रीर्लक्ष्मीः । वाक्सरस्वती । स्मृतिः स्मर-
णशक्तिः । मेधा धारणाशक्तिः । धृतिर्धैर्यम् । क्षुत्पिपासादिसहनं क्षमा । ‘ आक्रुष्टोऽभिहतो वाऽपि
नाऽऽक्रोशेनैव ताडयेत् । अदुष्टो वाङ्मनःकायैः सा क्षमा परिकीर्तिता ’ एता उच्यन्ते स्त्रियोऽहं,
यासामाभासमात्रसम्बन्धेन लोकः कृतार्थमात्मानं मन्यते ॥ ३४ ॥ बृहत्सामेति । बृहत्साम नाम
साम्नां प्रधानं साम । गायत्री छन्दोविशिष्टानामृचां गायत्र्यृगहम् । कुसुमाकरो वसन्तर्तुः ॥ ३५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— मृत्युरिति । संहारकाणां मध्ये सर्व-
संहारको मृत्युहम् । भविष्यताशुक्लर्षप्राप्तियोग्यानां सम्बन्धी
उद्भव उक्लषोऽहम् । कीर्तिः ख्यातिः, श्रीः सम्पत्तिः, वाक्स-
रस्वती, स्मृतिश्चिरानुभूतार्थस्मरणशक्तिः, मेधा अनेकग्रन्था-
र्थधारणाशक्तिः, धृतिः क्षुत्पिपासादिसहनशक्तिः, क्षमा
‘ आक्रुष्टोऽभिहतो वाऽपि नाक्रोशेन च ताडयेत् । अदुष्टो
वाङ्मनःकायैः सा क्षमा परिकीर्तिता ’ इत्युक्ता । एता
कीर्त्यादयो धर्मपत्न्यो देवताः सर्वलोकमातरः पुराणे प्रसिद्धाः ।
यासामाभासमात्रेणापि लोकः श्लाघ्यतामेति ता इमा नारीणां
मध्ये मद्भिभूतय इत्यर्थः ॥ ३४ ॥ बृहत्सामेति । ‘ गीतिषु
सामाख्या ’ [पू. मी. २।१।३६] इति जैमिनिसूत्रेण
लक्षितानि ऋगारूढगीतिविशेषरूपाणि सामानि । तेषां मध्ये
बृहत्सामं साम “त्वामिद्धि हवामहे—” [ऋक्सं. ४।७।२१।१]
इत्यस्यामृचि गीयमानमतिरात्रे पृष्ठस्तोत्रमिन्द्रपारम्यपरत्वात्

“ अपरिमितं बृहत् ” [मै. उ. ४।४] इत्यादिश्रुतेश्च श्रेष्ठम्,
तन्मम विभूतिः । छन्दसां मध्ये गायत्र्यहम्, द्विजत्वहेतुतया
सोमाह्रणेन च तस्याः छन्दोन्तरापेक्षयाधिक्यात् । तस्याः
सोमहरणं च यजुस्संहितायाम् ‘ कद्रुश्च वै सुपर्णा च ’ इत्या-
दिना बृहत्चब्राह्मणे च “ सोमो वै राजा गन्धर्वोऽधासीत् ”
इत्यादिना प्रपञ्चितम् । मासानां द्वादशानां मध्ये नातिशीता-
तपत्वेन नानाविधौषधिशकभरितत्वेन च सुखहेतुत्वात्, ‘ कोद-
ण्डस्थे सवितरि प्रत्यूषे कमलापतेः । सहस्रवार्षिकी पृजा
दिनेनैकेन लभ्यते ॥ ’ ‘ हेमन्ते प्रथमे मासि नन्दव्रजकुमा-
रिकाः ’ [भाग. १०।२२।१] इत्यादिश्रवणाच्च श्रेष्ठो मार्ग-
शीर्षोऽहम् । ऋतूनां षण्णां मध्ये सुगन्धिसर्वकुसुमरमणीय-
त्वात् “ वसन्ते ब्राह्मणसुपनयीत ” “ वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीना-
दधीत ” [] इत्यादिश्रुतेश्च श्रेष्ठः कुसुमाकरो वस-
न्तोऽहम् ॥ ३५ ॥

९ व० त० दी०— मृत्युरिति स्पष्टम् । भगवदीयविरोधिजनान् सर्वांन् संहरति तथाभूतो मृत्युर्मद्विभूतिः ।
एवमुद्भवोऽपि । नारीणां मध्ये कीर्त्यादयः सप्ताहम् । अथवा कीर्तिर्बृषभानुपत्नी मद्भिभूतिः । तत्र श्रीश्चाहम् ।
वाक्सरस्वतीयमवताररूपा चाहं; श्रीपञ्चरिका वा निर्दिष्टा ॥ ३४ ॥ बृहत्सामेति । “ त्वामिद्धि हवामहे ”
[ऋक्सं. ४।७।२१।१] इत्यस्यां ऋचि गीयमानं बृहत्साम तेन चेन्द्रः सर्वेश्वरत्वेन स्तूयत इति श्रेष्ठ्यं दर्शयते ।
छन्दसां वेदमन्त्राणां वा मध्ये गायत्री मे विभूतिः, मत्स्वरूपप्रतिपादकत्वाद्भगवत्सेवकैश्चिन्तनीया । मासानां मध्ये
मार्गशीर्षोऽहं कुमारिकाकामपूरणकालत्वात् भोगयोग्यत्वाच्च मे विभूतिः । ऋतूनां मध्ये कुसुमाकरो वसन्तोऽहं
“ वसन्तेऽग्नीनादधीत ” [] इति श्रुतौ प्राशस्त्यत्वाज्जडेष्वपि प्रमोदापादकत्वाद्बृहदावनाविरतवृत्ति-
त्वाच्च मे विभूतिः ॥ ३५ ।

१० पु. अ. त.— मृत्युरिति । संहारिणां मध्ये सर्व-
संहारकोऽहम् । च पुनः मृत्युरपि । भविष्यतां निखिलानां
प्राणिनां पदार्थानां उद्भवोऽभ्युदयः भाग्यरूपोऽहम् । कीर्ति-
रिति । कीर्तिः धर्मस्य स्त्री, श्रीः लक्ष्मीः, वाक् सरस्वती
श्रीभागवतादिरूपा, स्मृतिर्भगवत्स्मरणात्मिका, मेधा बुद्धिः

भगवद्गुणैकनिष्ठा, धृतिः आपस्तु धर्मैकनिष्ठता, क्षमा सर्वा-
तिक्रमसहनरूपा, नारीणां मध्ये एता मद्भिभूतिरूपाः ॥ ३४ ॥
साम्नां सामऋचां मध्ये बृहत्साम मद्भिभूतिरित्यर्थः ।
छन्दसां मध्ये गायत्री मद्भिभूतिः । मासानां मध्ये मार्गशीर्षो-
ऽहम् । ऋतूनां मध्ये कुसुमाकरो वसन्तोऽस्मि ॥ ३५ ॥

११ नी० भा० दी०— सर्वहरः प्रलयकालिको मृत्युरस्मि । भविष्यतां भाविकल्याणानामुद्भव ऐश्वर्योत्कर्षो-
ऽहम् । कीर्त्यादिसप्तकमप्यहं, यासां संश्रयमात्रेण मनुष्येषु कृतार्थताबुद्धिर्भवति ॥ ३४ ॥ बृहत्साम “ त्वामिद्धि
हवामहे ” [ऋक्सं. ४।७।२१।१ यजुसं. २।७।३७] इत्यस्यामृचि गीयमानं साम पृष्ठयस्तोत्रे विनियुक्तमिन्द्रदेवत्यं
तत् साम्नां मध्येऽहमस्मि । छन्दसां मध्ये गायत्री द्विजत्वसम्पादनात्सोमाह्रणाच्च श्रेष्ठाऽहमस्मि । कुसुमाकरो
वसन्तः ॥ ३५ ॥

द्यूतं छलयतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ।

जयोऽस्मि व्यवसायोऽस्मि सत्त्वं सत्त्ववतामहम् ॥ ३६ ॥

वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि पाण्डवानां धनञ्जयः ।

मुनीनामप्यहं व्यासः कवीनामुशना कविः ॥ ३७ ॥

१ शां. भा.— द्यूतमिति । द्यूतमक्षदेवनादिलक्षणं छलयतां छलयस्य कर्तृणामस्मि । तेजस्तेजस्विनामहं, जयोऽस्मि जेतृणाम् । व्यवसायोऽस्मि व्यवसायिनां, सत्त्वं सत्त्ववतां सात्त्विकानामहम् ॥ ३६ ॥ वृष्णीनामिति । वृष्णीनां यादवानां वासुदेवोऽस्मि, अयमेवाहं त्वत्सखः । पाण्डवानां धनञ्जयस्त्वमेव । मननशीलानां मुनीनां सर्वपदार्थज्ञानिनामप्यहं व्यासः, कवीनां क्रान्तदर्शिनामुशना कविरस्मि ॥ ३७ ॥

२ आ. शां. व्या.— द्यूतमुक्तलक्षणं सर्वस्वापहारकारण-
मन्यापदेशेन पराभिप्रेतं निघ्नतां स्वाभिप्रेतं वा सम्पादयतामि-
त्याह— छलयत्येति । तेजोऽप्रतिहताज्ञा, उत्कर्षो जयः, व्यव-
सायः फलहेतुरुद्यमः, धर्मज्ञानवैराग्यादि सत्त्वकार्यं सत्त्वम् ॥ ३६ ॥
उशना शुकः, कविशब्दोऽत्र यौगिकः, न हठः, पौन-
स्कत्यात् ॥ ३७ ॥

३ रा. भा.— छलं कुर्वतां छलास्पदेष्वक्षादिलक्षणं द्यूतमहम् । जेतृणां जयोऽस्मि । व्यवसायिनां व्यवसायोऽस्मि । सत्त्ववतां सत्त्वं महामनस्त्वम् ॥ ३६ ॥ वसुदेवसूनुत्वमत्र विभूतिः, अर्थान्तराभावादेव । पाण्डवानां धनञ्जयोऽर्जुनोऽहम् । मुनयो मननेनार्थधाथात्म्यदर्शिनाः, तेषां व्यासोऽहम्, कवयो विपश्चितः ॥ ३७ ॥

४ वे. ता. चं.— 'छलयताम्' इत्यत्र 'तत्करोति' इति
णिजित्यभिप्रायेण छलं कुर्वतामित्युक्तम् । अक्षराच्चारादिमा-
त्रेण जयपराजयारोपादिह च्छलत्ववाचोयुक्तिरित्यभिप्रायेण
अक्षादिलक्षणमित्युक्तम् । 'तेजस्तेजस्विनाम्' इत्यादिवत्
'दीव्यतां द्यूतमहम्' इत्यनभिधानात् 'छलयताम्' इति छलकरण-
मात्रवचनाच्च छलस्थानान्तरेभ्यः कथञ्चिकथञ्चणदायसंवित्स-
जरादिभ्यो द्यूतस्यातिशयितत्वं विवक्षितमित्यभिप्रायेण छला-
स्पदेष्वित्युक्तम् । वञ्चनास्पदेष्वित्यर्थः । अक्षादीत्यादिशब्देन

१ 'तेजस्तेजस्विनामहम्' (७।१०) इति सप्तमे तेजोरूपेण तेजस्विनामुत्कर्षाधायकोऽहमित्युक्तम् । अत्र तु तस्य तेजसः
स्वाश्रयोत्तमत्वप्रदत्वरूपं यदुत्तमत्वं, तत्प्रदोऽहमित्युक्तमिति भेद इति दर्पणे । — अविगीता ।

२ वृष्णीनाम् 'मयोः पुत्रशतं त्वासीद्वृषणस्तस्य वंशभाक् । वृषणाद्वृष्ण्यः सर्वे मयोस्तु माधवाः स्मृताः ॥' (द. वं. १।३३।५४
ब्र. पु. १।२।२०६) इत्युक्तानां मध्ये वासुदेवो वसुदेवसूनुः । ननु राक्षभृत्त्वस्येव वसुदेवसूनुत्वस्यातिशयाथायकत्वाभावात् कथं
विभूतित्वम्? इति चेत्, वासुदेवशब्दसामर्थ्येन 'तमद्भूतं बालकमम्बुजेक्षणं चतुर्भुजं शङ्खादार्युदायुधम् । श्रीवत्सलक्ष्मं गलशोभिकौ-
स्तुभं पीताम्बरं सान्द्रपयोदसौभगम् ॥ महाह्रवैर्द्वैर्भ्रुवैर्किरीटकुण्डलत्विषा परिष्वक्तसहस्रकुन्तलम् । उद्दामकाञ्चयङ्गदकङ्कणादिभिर्वि-
रोचमानं वसुदेव ऐक्षत' (भाग. १०।३।९-१०) इत्यादिनोपवर्णितस्यातिमातुषस्य भगवदाविर्भाववैभवस्योपस्थापनादेवेति केचित् ।
धनञ्जयः— 'धत्ते धारयते चेदमेतस्मात् कारणाद्धनम् ।' (म. भा. ९।१।४।२) इत्युक्तं धनम्, ' राष्ट्रानि वै धनानि ।
(ऐ. ब्रा. ८।१।३) इति श्रुते राष्ट्रानि वा जयतीति धनञ्जयोऽर्जुनः । ' संज्ञायां भृत्वृजि- ' (अष्टा. ३।२।४६) इत्यादिना खच् ।
'सर्वाङ्गनपदाङ्गित्वा वित्तमादाय केवलम् । मध्ये धनस्य तिष्ठामि तेनाहुर्मो धनञ्जयम् ॥' (म. भा. ४।४।१।३) इति
स्वयमेव निरुक्तनामा भगवदंश एव । 'वसुदेवसूतस्त्वको वासुदेव इति श्रुतः । देहो भाविष्यति हरेर्द्वितीयः पाण्डुनन्दनः ॥
(यो. वा. नि. प्र. पू. १।२।२८) इत्यादि वर्णनात् । उक्तं च पूर्वमपि भगवतैव— 'अनन्यः पार्थ ! मत्तस्त्वं त्वत्श्राहं तथैव च ।
नावयोरन्तरं शक्यं वेदितुं भरतर्षभ ! ॥' (म. भा. ३।१।२।४७) इति । अत्रापरोक्षसंवादे— ' त्वं तु भागवतेष्वहम् ' (भाग.
१।१।१६।२९) इतिवत्, पाण्डवानां भवानहमिति वक्तव्ये ताट्टक्येनोक्तिर्धनञ्जयपदप्रयोगश्च राष्ट्रानां धनानां च जेतृत्वमेव तव दिव्यो
भावः, नेदानीन्तनं हृदयदौर्बल्यम्; अतस्तत्प्रयत्नात् प्रकृतिं प्रतिपद्यस्वेति भगवतो निगूढमाकृतमभिव्यनक्ति । तथा च — 'कैव्यं
मा स्म गमः पार्थ ! नैतत्त्वद्युपपद्यते ।' (२।३) इत्युक्तमप्युपपादितमिति सूक्ष्मधीभिर्विभावनीयम् ॥ कल्यान्तरेपूष्यत्रपाण्डवेष्वापि
अर्जुनस्यैव विभूतित्वं दर्शयितुं परोक्षेण निर्देश इति वा बोध्यम् ॥ — अविगीता ।

सजीवनिर्जीवसमस्तधृतवर्गसङ्ग्रहः । यद्वा निर्जीवमात्रग्रहणाय अक्षादिलक्षणमित्युक्तम् । तस्य चातिशयितत्वमनायासेन धर्माविरोधेनाभ्युपगमादेव समस्तधनहरणादिः शक्यत्वात् । तेजस्विसत्त्वच्छब्दयोः पूर्वोत्तरयोस्तजस्वस्त्वाभ्यामवरोद्धत्वात्तत्र जयव्यवसायशब्दयोर्वन्वयानौचित्यात्तदुचितौ जेतृव्यवसायिशब्दौ पूर्वापरच्छायायथार्थोपस्थित्यावित्यभिप्रायेण जेतृणां व्यवसायिनामिति चोक्तम् । 'द्वय्यासुव्यवसायेषु सत्त्वमस्त्री तु जन्तुषु' [अमरः ३।३।२१२] इत्यादिभिः सत्त्वशब्दस्यानेकार्थसिद्धेर्व्यवसायस्य चोक्तत्वात्सत्त्वच्छब्दप्रसिद्धयुरोधेनार्थविशेषं दर्शयति सत्त्वं महामनस्त्वमिति । एतेन पराभिमवसामथ्यदिलक्षणत्तेजसोऽपि सत्त्वस्यात्र भेद उक्तः ॥ ३६ ॥

'वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि' इत्यत्रापि रामवत्साक्षात्स्वावतारत्वादाह वसुदेवसूनुत्वमत्र विभूतिरिति । अर्थान्तराभावादेवेत्येवकारेण रामप्रसङ्गे हेतोः प्रागेवोक्तत्वं सूचितम् । ननु वसुदेवसूनुत्वमिति केयं विभूतिः, नहि सूनुत्वमात्रेणातिशयः, अतिप्रसङ्गात्; नच वसुदेवाख्यपितृविशेषसूनुत्वेन, तस्याप्यनेकसाधारणत्वेन निर्धारणायोगात्; नच वासुदेवशब्दप्रसिद्धिमात्रेण, तावन्मात्रस्य अतिशयं प्रत्यप्रयोजकत्वात्; नचेह वसुदेवसूनुत्वमुपदेश्यम्, अर्जुनस्य सम्प्रतिपन्नत्वादेव; अतः साक्षादवतारत्वं नोचितम्; अत एव 'वृष्णीनामहमस्मि' इति नोक्तमित्यत्रोच्यते—वासुदेवशब्दोऽत्र लक्षणया वसुदेवग्रहे चतुर्भुजतयाऽवतारप्रभृति अतिमात्रुप्रगुणविग्रहरूपक्रमादिरूपमागोपारं प्रसिद्धमतिशयं लक्षयति । तस्य चार्जुनं प्रत्य-

भिधानं दृष्टान्तर्यम् । सर्वनाम्नो गुणरूपमच्छब्दादपि साक्षान्नाम्नोऽत्यन्तासन्नत्वादभिरतिशयोऽत्र विवक्षितः । धर्मे युधिष्ठिरस्य सर्वातिशायित्वात्, बले च भीमसेनस्य, आभिरूप्यादिषु च मादीसुतयोः, 'अर्जुन' इति प्रसिद्धनामधेयेन विशादीकरणम् । तेन स्वाभिमुखमर्जुनं प्रति त्वमिति निर्देशाभावात् किं धनञ्जयाख्योऽन्य इति शङ्काव्युदासः । नह्यत्र पारोक्ष्यप्रसङ्गः, अपरोक्षस्यैव सर्वस्यात्र सर्वदर्शिना वचनादिति । ऋषित्वं ह्यदृष्टविशेषादतीन्द्रियार्थदर्शित्वम्; तच्च प्रायशः प्रागेवोक्तम्; अतो 'सुनीनं' इत्यनेन तदतिरिक्तो निर्वचनबलात् "एतमेव विदित्वा मुनिर्भवति" [] इति श्रुत्यनुसाराच्च विवक्षित इत्यभिप्रायेणाह मुनयो मननेनात्मयाथारूप्यदर्शिन इति । तथाविधश्च भगवतो व्यासस्यातिशयस्तद्वाक्यैरेव सिद्धः 'आलोडय सर्वशास्त्राणि विचार्य च पुनः पुनः । इदमेकं मुनिष्पन्नं ध्येयो नारायणः सदा' [गा. पु. प. खं. २२।१] इत्यादिभिः; 'तपोविशिष्टादपि वै वसिष्ठान्मुनिसत्तमात् । मन्ये श्रेष्ठतमं त्वाच्च रहस्यज्ञानवेदानात्' इति च । अयमपि कश्चिद्भिन्वावतारो गण्यते 'वेदविद्भगवान् कल्की पशतालशयनः प्रभुः' इति । कवीनामिति न निबन्धत्वं विवक्षितम्, तथा सति वाल्मीकिप्रभृतेः सर्वातिशायित्वात्; अतः क्रान्तदर्शी क्वचित्ति विवक्षित इत्यभिप्रायेणाह क्वयो विपश्चित इति । उशनसो विपश्चित्सु वैलक्षण्यं नीतिनिपुणत्वादिभिः । प्रसिद्धं हेतत 'न कश्चिन्नोपनयते पुमानन्यत्र भार्गवात् । शेषसम्प्रतिपत्तिस्तु बुद्धिमत्स्त्ववतिष्ठते' इत्यादिषु ॥ ३७ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३६ ॥ आच्छादयति सर्वं वासयति वसति चेति सर्वत्र वासुदेवः । देवशब्दार्थ उक्तः पुरस्तात्— 'छादयामि जगद्विश्वं भूत्वा सूर्यं इन्द्रांशुभिः । सर्वभूताधिवासश्च वासुदेवस्ततोऽस्म्यहम्' इति मोक्षधर्मे । विशिष्टः सर्वस्मादा समन्तात्स एवेति व्यासः । तथा चाग्निवेश्यशाखायाम् "सव्यासो वीति तमप् वै विः सोऽथस्तात्स उत्तरतः स पश्चात्स पूर्वस्मात्स दक्षिणतः स उत्तरत इति" इति "यच्च किञ्चिज्जगत्सर्वं दृश्यते श्रूयतेऽपि वा । अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः" इति च ॥ ३७ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३६ ॥ 'वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि' इति वासुदेवशब्दं व्याचिकीर्षुर्वासुशब्दार्थं तावदाह— आच्छादयतीति । 'वस आच्छादने' [धा. पा. २।१३] इत्यत उष् । वासयति सर्वमिति वर्तते । 'वस निवासे' [धा. पा. १।१०३०] इत्यतो ण्यन्ताद्गुणः । वसति चेति केवलाद्गुणेव वा । ततः किमायातं वासुदेवशब्दस्य ? इत्यत आह— देवेति । तथाहि देवशब्दार्थमित्यत्र ततः कर्मधारयः । विश्वं समस्तं भूत्वा प्राप्य 'भू प्रास्तावात्मनेपदी' [धा. पा. १।०।३११] इति वचनात् सर्वभूताधिवासश्चेति तत्पुरुषो बहुव्रीहिश्च । अत्रापि देवशब्दार्थो

प्रायः । 'सुनीनामप्यहं व्यासः' इति व्यासशब्दं व्याचष्टे— विशिष्ट इति । सर्वस्माद्विशिष्ट इति विश्वशब्दार्थः । आ इत्यनुवादेन समन्तादिति व्याख्यानम् । स इत्यस्य एवेति । 'सु गतौ' [धा. पा. १।६०] 'सुप्लु गतौ' [धा. पा. १।१००८] इत्यतो वा डेरूपमेतत्, न तु तद्; व्यासमित्याद्यनुपपत्तेः । समन्ताद्गतः सर्वगत इत्यर्थः, स व्यासः । कुतः ? वीति हेतोः । कोऽर्थः तमपोऽर्थो हि विशब्दः उत्तरत उपरिष्ठात् यच्च किञ्चिदिति भगवतः सर्वगतत्वे प्रमाणम् ॥ ३७ ॥

७ ह. पै. भा.— द्यूतमिति । छलयतां छद्मगतीनां द्यूतमस्मि । जेतृणां जयोऽस्मि । व्यवसायिनां व्यवसायोऽस्मि । सत्त्ववतां सात्त्विकानां सत्त्वमहमस्मि ॥ ३६ ॥ वृष्णीनामिति । वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि । सुनीनां मननशीलानां सकलपदार्थतत्त्वज्ञानिनाम् । कवीनां क्रान्तदर्शिनाम् ॥ ३७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— द्यूतमिति । छलयतां वञ्चयतां सम्बन्धि द्यूतमक्षविदेवनादि स्वयः सर्वस्वापहारकारणमहमस्मि । तेजस्विनां प्रतापवतां सम्बन्धि तेजः प्रतापोऽहम् । तथा जेतृणां जयोऽस्मि । व्यवसायिनां व्यवसायः फलैकान्तिकोद्यमरूपोऽस्मि । सत्त्ववतां सम्बन्धि सत्त्वं ज्ञानसुखादिरूपं सत्त्वकार्यमहमस्मि ॥ ३६ ॥ साक्षादीश्वरस्यापि विभूतिषु

परिगणनं तद्रूपेणापि ध्यानार्थमिति प्रागेवोक्तम् । वृष्णीनां राज्ञां मध्ये वसुदेवपुत्रस्त्वदुपदेशोऽयमेवाहमस्मि । पाण्डवानां धनञ्जयस्त्वमेवास्मि । शुनीनां वेदार्थमननशीलानां मध्ये व्यासोऽहम् । कवीनां क्रान्तदर्शिनां सूक्ष्मदृशाश्चरणा कविः शुक्रः ॥ ३७ ॥

९ व० त० दी०— द्यूतमिति । छलयतां सम्बन्धि धर्मद्यूतं छलमहम् ; यथा युधिष्ठिरे भगवत्सेवोपयोगि-क्रीडासाधनेष्वक्षलक्षणेषु द्यूतं वा भगवद्विभूतिः । तत्र च तेजस्विनां मध्येऽहङ्काररूपं तेजो मद्विभूतिः । दासोऽस्मीति वा भागवतां वा तत् तत्र जयोऽपि चाहं; रुक्मीकालिङ्गप्रसङ्गोऽक्षयोऽप्यथा [भाग. १०] बलभद्रनिष्ठः सत्यवागुदितो जयो मे विभूतिः । अन्योऽपि तथा भावनीयः व्यवसाय इत्यादिः ॥ ३६ ॥ यदुष्यपि स्वस्य विभूतिव्याप्ति-माह— वृष्णीनामिति । यादवानां मध्ये वासुदेवत्वधर्ममयो भगवान् चिन्त्योऽहं (जातोऽहम्) । तेन वासुदेवो मे पुरुषोत्तमस्य विभूतिः । व्यवसायिनां फलाव्यभिचार्युद्यमविभूतिर्वसुदेवगृहे जातो धर्ममयोऽहमन्यत्र केवल इत्यभियुक्तपादाः । यद्वा वसुदेवसुतो यो बलभद्रः स मे विभूतिरिति सोऽहम् । पाण्डवानां पञ्चानां मध्ये तं त्वहमेव; नरो हि नाम नारायणांशः प्रसिद्धः । मुनीनां मननशीलानां वेदार्थमननशीलानां मध्ये कृष्णद्वैपायनोऽहम् । उशना शुक्रः ॥ ३७ ॥

१० पु. अ. त.— द्यूतमिति । छलयतां वञ्चकानां मध्ये द्यूतमस्मि, येन क्रीडाक्षात्रादिधर्मज्ञानेन मोहितो जानन्नपि वञ्चति । तेजस्विनां प्रभावतां मध्ये तेजः प्रभा अहमस्मि । जयतां मध्ये जयोऽस्मि । व्यवसायिनामुद्यमवतां निश्चयवतां वा व्यवसायः उद्यमः निश्चयो वाऽस्मि । सत्त्ववतां सात्त्विकानां मध्ये सत्त्वमहम् ॥ ३६ ॥ वृष्णीनामिति । वृष्णीनां

यादवानां सर्वेषां मध्ये हृदये वासुदेवः सर्वमोक्षदाता क्रीडाकर्तृ अंशैरस्मि, सर्वे यादवा मद्विभूतिरूपा इत्यर्थः । पाण्डवानां मध्ये धनञ्जयस्त्वमेवास्मि । शुनीनां ब्रह्ममननशीलानां मध्ये व्यासः कृष्णद्वैपायनोऽस्मि । कवीनां निर्दुष्टस्वरशास्त्रदर्शिनां मध्ये उशना कविः शुक्रोऽस्मि ॥ ३७ ॥

११ नी० भा० दी०— व्यवसायो निश्चयः, उद्यमो वा ॥ ३६ ॥ वृष्णीनां यादवानाम् । उशना शुक्रः ॥ ३७ ॥

दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषताम् ।

मौनं चैवाम्मि गुह्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामहम् ॥ ३८ ॥

यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन ! ।

न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम् ॥ ३९ ॥

१ शां. भा.— दण्ड इति । दण्डो दमयतां दमयितृणामसम्यदान्तानां दमकारणं, नीतिरस्मि जिगीषतां जेतुमिच्छतां, मौनं चैवाम्मि गुह्यानां गोप्यानां, ज्ञानं ज्ञानवतामहम् ॥ ३८ ॥

यच्चापीति । यच्चापि सर्वभूतानां बीजं प्ररोहकारणं, तदहमर्जुन ! प्रकरणोपसंहारार्थं विभूतिसङ्क्षेपमाह न तदस्ति भूतं चराचरं चरमचरं वा मया विना यत्स्याद्भवेत् । मयाऽप्रकृतं परित्यक्तं निरात्मकं शून्यं हि तत्स्यात्, अतो मदात्मकं सर्वमित्यर्थः ॥ ३९ ॥

२ आ. शां. व्या.— अदान्तानुत्पथान्यधि प्रवर्तयतां दण्डोऽहं, उत्पथप्रवृत्तौ निग्रहहेतुरित्यर्थः । नीतिन्यायो धर्मस्य जयोपायस्य प्रकाशकः । मौनं वाच्यमत्वमुत्तमा वा चतुर्थाश्रम-प्रवृत्तिः । श्रवणाद्विद्वारा परिपक्वसमाधिजन्यं सम्यग्ज्ञानं ज्ञानम् ॥ ३८ ॥

जाड्यमात्रप्रतिबिम्बितं चैतन्यं बीजम्, किमिति स्थावरं जङ्गमं वा त्वदतिरेकेण न भवति ? तत्राऽऽह— मयेति । तस्यापि स्वरूपेण सत्त्वमागङ्कयोक्तं— शून्यं हीति । आत्मनोऽपकर्षादित्यर्थः । मयैव सच्चिदानन्दस्वरूपेण सर्वस्य सिद्धेरित्यतश्चोक्तार्थः ॥ ३९ ॥

३ रा. भा.— नियमातिक्रमणे दण्डं कुर्वतां दण्डोऽहम् । विजिगीषूणां जयोपायभूता नीतिरस्मि । गुह्यानां सम्बन्धिषु गोपनेषु मौनमस्मि । ज्ञानवतां ज्ञानं चाहम् ॥ ३८ ॥ सर्वभूतानां सर्वावस्थावस्थितानां तत्तदवस्थावीजभूतं प्रतीयमानमप्रतीयमानं च यत्, तदहमेव । चराचरं सर्वभूतजातं मया आत्मतयाऽवस्थितेन विना यत्स्यात्, न तदस्ति; 'अहमात्मा गुडाकेश ! सर्वभूताशयस्थितः' [१०।२०] इति प्रक्रमात् ; 'न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम्' इत्यत्राप्यात्मतयाऽवस्थानमेव विवक्षितम् । सर्वं वस्तुजातं सर्वावस्थं मया आत्मभूतेन युक्तं स्यादित्यर्थः । अनेन सर्वस्यास्य सामानाधिकरण्यनिर्देशस्यात्मतयाऽवस्थितिरेव हेतुरिति प्रकटयति ॥ ३९ ॥

४ वे. ता. चं.— नियमातिक्रमण इति दण्डयोग्यत्वकथनम्, अदण्डविषयदण्डस्यातिशयेन नरकहेतुत्वात् । नीतिरस्मि नीतिमतामिति वक्तव्यम्, जिगीषतामित्यनेन तु कौटुम्होऽन्वय इत्यत्राह— विजिगीषूणां जयोपायभूता नीतिरिति बुद्धिद्यापारविशेषो विवक्षितः । लोकविदितस्य वाङ्मन्यमनरूपस्य मौनस्य गुह्यत्वाभावात् निर्धारणमुचितम् ; मौनशब्दस्यात्मविद्याविषयत्वे तु प्रसिद्धियागः स्यात् ; नच गुह्यधर्मत्वं मौनस्य, येन 'सत्त्वं सत्त्ववताम्' [१०।३६] इतिवत्यादित्यत्राह— गुह्यानां सम्बन्धिषु गोपनेषु मौनमस्मि । गुह्यानां गोपनीयत्वं मौनस्य चाषट्कर्णत्वमत्रापि गोपनोपायत्वं सम्प्रतिपन्नम् ; ततश्चात्र सम्बन्धमात्रे षष्ठी गोप्यगोपकभावरूपविशेषे विश्रान्ता । 'भूतानामस्मि चेतना' [१०।२२] इति चैतन्यमात्रस्य पूर्वमुक्तत्वाद् 'ज्ञानं ज्ञानवताम्' इति पुरुषार्थोपधि कातिशयितज्ञानविशेषोऽभिप्रेतः, 'तज्ज्ञानमज्ञानमतोऽन्यदुक्तम्' (तज्ज्ञानमेवाह तपोऽन्यरूपं) [चि. पु. ६।५।८७] इतिवत् ॥ ३८ ॥ 'सर्वभूतानां बीजम्' इति न प्रधानादि-

मात्रमुच्यते, तस्य साक्षात्सर्वभूतबीजत्वाभावात् ; नापि व्रीह्यादिलक्षणं बीजं, तस्य सर्वभूतशब्दसङ्गृहीतेषु जङ्गमेष्वनन्वयात् ; ततश्चाविशेषेण तत्तत्कार्यावस्थद्रव्यापेक्षया तत्तत्कारणावस्थोपादानद्रव्यमात्रमिह विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह सर्वावस्थेति । एतेन प्राकृतनैमित्तिकसृष्ट्यादेः 'अहमादिश्च' [१०।२०] इत्यादिनोक्तत्वादिह नित्यदृष्टिहेतुभूततत्तद्द्रव्यशरीरकत्वेन तद्धेतुत्वमपि प्रदर्शितम् । 'यच्चापि' इत्यनेनाभिप्रेतमाह प्रतीयमानमप्रतीयमानं चेति । अप्रतीयमानमनुमानादिवेद्यमित्यर्थः । 'न तदस्ति' इत्यादौ स्वव्यतिरिक्तासत्त्वादिविधिपरत्वप्रमव्युदासाया विनाभावार्थतोक्तिः । उपक्रमविरोध्युपसंहारो नो हेतुमलमित्यभिप्रायेणाह भूतजातामिति । आत्मतयावस्थितेन अविनाभावमुपपादयति अहमात्मेति । व्यतिरेकोक्तिफलितमन्वयविशेषं दर्शयति सर्वमिति । उपक्रमोपसंहारयोरविनाभावकथनस्य भगवदभिप्रेतं प्रयोजनमाह अनेनेति । क्वचित्क्वचिद्रव्यव्यतिरिक्तैः सामानाधिकरण्यमपि तदाश्रयद्रव्यस्य भगवच्छरीरत्वादिति प्रागेव प्रपञ्चितमस्माभिः ॥ ३९ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३८ ॥ मया विना यज्जुतं स्यात् तन्नास्ति । विश्वरूप ! अनन्तगते ! अनन्तभाग ! अनन्तग ! अनन्त ! अनादे ! इत्यादि मौक्षधर्मे [म. भा. शां. अ. ३३८] ॥ ३९ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३८ ॥ 'न तदस्ति विना' इत्यत्र पदानां व्यवहितत्वादनवयमाह— मयेति । भगवतोऽनन्तै रूपैः सर्वपदार्थव्यापित्वे प्रमाणमाह— विश्वेति । विश्वं रूपं प्रतिमा

यस्यासौ विश्वरूपः । अनन्तानां गतिराश्रयोऽनन्तगतिः । अनन्ता भागा अवतारा यस्यासावनन्तभागः । अनन्तानुपदार्थान् गतः अनन्तगः । अनन्तः कालाद्यपरिच्छिन्नः ॥ ३९ ॥

७ ह. पै. भा.— दण्ड इति । दमयितृणां सम्बन्धी दण्डोऽस्मि, अदान्तानां दमनकारणम् । जिगीषतां जिगीषूणां नीतिरस्मि । नीतिः षाड्गुण्यम् । गुह्यानां गोप्यानां गुप्तिहेतुमौनमस्मि ॥ ३८ ॥ यच्चापीति । बीजं प्ररोहकारणम् । न तदिति सङ्केपमाह । मया विना यत्स्याच्चराचरं चरमचरं वा न तदस्ति ॥ ३९ ॥

८ वे. ब्र. गि.— दण्ड इति । नियमातिक्रमे दमयतां दण्डयतां सम्बन्धी दण्डोऽस्मि । जिगीषतां जेतुमिच्छतां जयोपायभूता नीतिरस्मि । गुह्यानां गोपनहेतूनां मौनमवचनमस्मि । न हि कृष्णां स्थितस्याभिप्रायः केनचिज्ज्ञायते । तत्त्वज्ञानवतां सम्बन्धि ज्ञानमहम् ॥ ३८ ॥

एवम् 'आदित्यानामहं विष्णुः' [१०।२१] इत्यारभ्य 'ज्ञानं ज्ञानवतामहम्' [१०।३८] इत्यन्तानां गी. द्वि. ३३

सामानाधिकरण्यनिर्देशानामर्थं दर्शयति— यच्चापीति । सर्वेषां चराचरात्मकानां भूतानां यद्बीजं प्ररोहकारणमुत्पत्तिस्थानं ब्रह्म, तदहमेव । अतो मया विना यत्स्याद्भवति चरमचरं वा भूतं वस्तु, तन्नास्त्येव । अतः सर्वस्य प्रपञ्चस्य मत्कार्यत्वेन मद्यतिरेकेणासत्त्वात्तादृशाभेद एवेमानी सामाधिकरण्यानीति भावः । एवं 'अहमात्मा गुडाकेश !' इति प्रस्तुत्य 'अहमादिश्च मर्थं च भूतानामन्त एव च' [१०।२०]

इति सर्वद्वैतैतनोपक्रमात् 'न तदस्ति विना यत्स्यात्' इति तथैवोपसंहाराच्च ।

सर्वाद्वैतपर एवायं सामानाधिकरण्यानिर्देश इति भगवदभि-
प्राये स्पष्टे सति, यत्त्र रामानुजेनोक्तम्— 'शरीरशरीरिभाव-
निबन्धनमेवेदं सामानाधिकरण्यम्, न त्वद्वैतनिबन्धनम् ।
दृष्टा हि शरीरवाचकपदानां शरीरिणि वृत्तिः, 'मनुष्योऽहम्'
'देवोऽहम्' इति सामानाधिकरण्यप्रतीतिदर्शनात् । तथा
च सर्वशरीरको भगवानेक एवेत्यनुसन्धानमिह विवक्षितम्,
इति । अत्र ब्रूमः— सर्वस्य वस्तुनो भगवच्छरीरत्वं नाम न
तावदस्मदादिशरीरस्येव तद्भोगायतनत्वरूपं मुख्यं शरीरत्वम् ;
असिद्धेः, भगवच्छरीरस्याप्राकृतत्वभङ्गप्रसङ्गाच्च । नापि
सामानाधिकरण्यप्रतीतिमात्रनिर्वाहोपयिकतया वैवक्षिकं शरी-
रत्वम् । तद्धि न तदधिष्ठानत्वरूपम्, देवदत्ताधिष्ठानस्य भूतल-
स्यातथात्वात् । नापि तन्नियम्यत्वं, स्वामिनियम्यभृत्यादिसा-
धारण्यात् । नाप्यन्तः प्रविष्टतन्नियम्यत्वम्, कवचान्तः—
प्रविष्टदेवदत्तनियम्यस्य कवचस्य देहान्तःप्रविष्टपिशाचनिय-
म्यस्य देहस्य च तत्सामानाधिकरण्यप्रतीत्यसिद्धेः । न हि
'मनुष्योऽहम्' इतिवत् 'कवचमहम्' इति कवचधारिणो देव-
दत्तस्य 'मनुष्योऽहम्' इति मनुष्याविष्टपिशाचस्य वा
'मनुष्योऽयं देवदत्तः' इतिवत् 'कवचमयं देवदत्तः' 'मनुष्यो
ऽयं पिशाचः' इति पार्श्वस्थानां वा तत्सामानाधिकरण्यधी-
रस्ति, भूतनिग्राहकैः कस्त्वमिति पृष्टे 'नाहं मनुष्यो देवोऽप्यो
वा, किन्तु पिशाचः' इति पिशाचस्योत्तरदर्शनात्सर्वस्य
ब्रह्मशरीरत्वमेव दुर्बलमिति शरीरशरीरिभावप्रयुक्तं सामा-
नाधिकरण्यमित्युक्तम् ।

“यस्य पृथिवी शरीरम्” [वृ. उ. ३।७।३] इत्यादि-
श्रुतौ पृथिव्यादेर्ब्रह्मशरीरत्वोक्तिस्तु तन्नियम्यत्वमात्रेणोपचा-
रिणीति न तादृशेन शरीरशरीरिभावेन सामानाधिकरण्यनि-
र्वाहः । किञ्चास्तु कथञ्चित्प्रपञ्चस्य ब्रह्मशरीरत्वम् ; तथापि
शरीरवाचिनां शरीरिणि व्युत्पत्तिरिति कुत इदमानीतं येन
'अहं क्रतुः' [१।१६] इत्यादिकं तन्नियम्यत्वं स्यात् ? न हि
गुणवाचिनां गुणिनीव शरीरवाचिनां शरीरिणि वृत्तिरिति
क्वचिद्ब्रह्मत्वादितं दृश्यते । न च 'मनुष्योऽहम्' 'देवोऽहम्'
इत्यादिसामानाधिकरण्यप्रतीत्या तथा कल्प्यत इति युक्तम् ;
तस्याः प्रतीतेर्देहेत्याध्यासकृतभेदाभावनियम्यत्वेनान्यथा-
सिद्धत्वात् । 'पूर्वपूर्वभ्रमोऽपन्नवासनाया बलेन तु । देहेन्द्रिया-
दिसङ्घाते जायतेऽहम्मतिर्हृदा,' 'नाहं मनुष्यो न च देवयक्षः'
इत्यादिवचनैर्देहेत्याध्यासवत् एव 'अहं मनुष्यः' इत्यादि-

१ व० त० दी०— दण्ड इति । कालीयेन्द्रादिषु कृतो दण्डो भगवद्रूप उक्तः । स्पष्टमन्यत् ॥ ३८ ॥ यच्चा-
पीति । अन्यत् किं वाच्यं ? मया विना किमपि नास्तीत्याह— न तदस्ति विना मयेति । मत्प्रकृतिद्वयकार्यभूत-
तया तथेति भावः ॥ ३९ ॥

प्रतीतिः, देहभिन्नात्मसाक्षात्कारनिवृत्ततैद्व्याध्यासस्य तु
नेत्यवगमेनान्वयव्यतिरेकाभ्याम् 'मनुष्योऽहम्' इत्यादे-
रध्यासत्वावसायात् ; शरीरशरीरिभावनिबन्धनत्वे च 'नाहं
मनुष्यः' इत्यादेरयोगात् । तथा च 'इदं रजतम्' इत्या-
दिवत् 'मनुष्योऽहम्' इति प्रतीतिरध्यासकृतभेदाभावनि-
बन्धनैव, अध्यस्तस्याधिष्ठानाद्भेदाभावात् । न हि शुक्त्य-
तिरेकेण रजतं नाम किञ्चिदस्तीत्यतः सामानाधिकरण्यबुद्धेः
शरीरशरीरिभावनिबन्धनत्वाभावात् शरीरवाचिनां शरीरि-
पर्यन्तत्वसिद्धिः । किञ्च तदभ्युपगमेऽपि नात्र शरीरशरीरि-
भावनिबन्धनं सामानाधिकरण्यम्, "ब्रह्मैवेदं सर्वम्"
[नृ. उ. ता. ७] "आत्मैवेदं सर्वम्" [छां. उ. ७।२५।२]
इत्यादिसामानाधिकरण्यश्रुतीनाम् "न तु द्वितीयमस्ति"
"मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः" [गौ. का. १।१७]
इत्यादिश्रुतिभिः 'सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं चैतन्यं सर्वं शिवम् ।
तदेवेदमिदं विश्वं तस्मादन्यत्र विद्यते । तत्स्वरूपातिरेकेण न
किञ्चिदिह विद्यते' ॥ इत्यादिस्मृतिभिश्च सर्वाभेदपरत्वेनैव
व्याख्यातत्वेन 'अहं क्रतुः' [१।१६] इत्यादेरपि तदै-
काध्यासव्यवहारेण । एतेन 'सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि
सर्वः' [१।१४०] इति वक्ष्यमाणत्वात्सर्वव्याप्तिरेव सर्वा-
भेदश्रुत्यर्थ इति 'अहं क्रतुः' इत्यादेरपि 'स एवार्थः' इति
वदन्तो माध्वा अपि निरस्ताः "आकाशवत्सर्वगतश्च
नित्यः" इति श्रुत्यवगतसर्वव्याप्तिके विद्यदादौ 'वियत्सर्वम्'
इत्यव्यवहारेण सर्वव्याप्तेः सर्वत्वव्यपदेशहेतुत्वात्सिद्ध्या 'ततो-
ऽसि सर्वः' [१।१४०] इति तद्धेतुत्वोक्त्यनुपपत्तिप्रसङ्गेन
तदुपपत्त्यर्थं सम्पूर्वेणाप्रोतिना सम्यगव्याप्त्यर्थकेनोक्त्या-
ध्यासाधिष्ठानतया सर्वव्यापनलक्षणसम्यगव्याप्तिरूपार्थस्य
सर्वत्वव्यपदेशहेतुत्वात्परं तदिति वक्तव्यतया ततोऽपि सर्व-
भेदाभाव एव सर्वत्वमिति प्राप्तेः ।

कथं पुनर्जडाजडयोर्जगद्ब्रह्मणोर्भेदभाव इति चेत्, शृणु—
भेदाभावो हि न स्वरूपैक्यं येन जडाजडत्वविरोधः । किन्तु
शुक्तिरजतयोरिव तद्व्यतिरेकेणासत्त्वम् । यथोक्तमारम्भणाधि-
करणभाष्ये— 'अनन्यत्वं व्यतिरेकेणाभावः' इति । उक्तं च
वाचस्पत्ये— 'अनन्यत्वमिति भेदं व्यासेधामः, न त्वभेदं
ब्रूमः' इति । न च भेदनिषेधस्याभेदव्यासत्वात्तस्मिन्सत्त्वभे-
दोऽपि स्यादेवेति वाच्यम् ; शुक्तिरजतादिस्थले तद्व्यतिरेके-
णासत्त्वरूपे भेदनिषेधे सत्यपि तदभेदाभावेन तस्याभेदव्या-
प्त्यसिद्धेः । स्वरूपैक्यरूपस्य हि भेदनिषेधस्याभेदव्याप्तिरि-
त्यलमतिविस्तरेण ॥ ३९ ॥

१० पु. अ. त.— दण्ड इति । दमयतां दमकारिणां मध्ये दण्डोऽस्मि, सर्वदोषहरत्वेनेति भावः । जिगीषतां जेतु-मिच्छतां नीतिरस्मि । गुह्यानां गोप्यानां मध्ये मौनमवचन-मस्मि । ज्ञानवतां ज्ञानिनां मध्ये ज्ञानमहमस्मि ॥ ३८ ॥

यदिति । यत्सर्वभूतानां बीजस्य उत्पत्तिकारणं तदपि अहमेव । अपिशब्देन योनिस्तद्रूपं चाऽहमेवेति व्यञ्जितम् । यत् चराचरं भूतं तज्जातं तन्मया विना किञ्चिन्नास्ति ॥ ३९ ॥

११ नी० भा० दी०— दमयतां राजादीनां दमनसाधनं दण्डोऽहमस्मि । जिगीषतां जेतुमिच्छतां जय-साधनं नीतिरस्मि । मौनं वाचो निग्रहः ॥ ३८ ॥ ‘सर्वभूतानां बीजं’ इत्यनेन सर्वभूतानि मद्भिभूतिरिति दर्शितम् । तदेवोपपादयति— न तदस्तीति । मया विना भूतं किमपि नास्ति, उपादेयस्योपादानमन्तरेण स्थित्यसम्भवात् ॥ ३९ ॥

भगवद्विभूतीनामनन्तत्वम् ।

नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परन्तप ! ।

एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ॥ ४० ॥

यद्यद्विभूतिमसत्त्वं श्रीमद्ूर्जितमेव वा ।

तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोऽंशसम्भवम् ॥ ४१ ॥

१ शां. भा.— नान्तोऽस्तीति । नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां विस्तराणां परन्तप ! । न हीश्वरस्य सर्वात्मनो दिव्यानां विभूतीनामियत्ता शक्या वक्तुं ज्ञातुं वा केनचित् । एष तूद्देशत एकदेशेन प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ॥ ४० ॥ यद्यदिति । यद्यल्लोके विभूतिमद्विभूतियुक्तं सत्त्वं वस्तु श्रीमद्ूर्जितमेव वा श्रीलक्ष्मीस्तया सहितमुत्साहोपेतं वा, तत्तदेवावगच्छ त्वं जानीहि । ममेश्वरस्य तेजोऽंशसम्भवं तेजसो-ऽंश एकदेशः सम्भवो यस्य तत्तेजोऽंशसम्भवमित्यवगच्छ त्वम् ॥ ४१ ॥

२ आ. शां. व्या.— दिव्यानां विभूतीनां परिमितत्व-शङ्कां वारयति— नेत्यादिना । तदेवोपपादयति— न हीति । कथं तर्हि विभूतेर्विस्तरो दर्शितः ? तत्राऽऽह— एष त्विति ॥ ४० ॥ अनुक्ता अपि परस्य विभूतीः सद्गृहीतुं लक्षणमाह— यद्य-

दिति । वस्तु प्राणिजातं, श्रीमत्समृद्धिमद्वा कान्तिमद्वा । सप्राणं बलवद्ूर्जितं, तदाह— उत्साहेति । सम्भवत्यस्मादिति सम्भवः, तेजसश्चैतन्यस्येश्वरशक्तेर्वोऽंशस्तेजोऽंशः सम्भवोऽस्येति तेजोऽंशसम्भवं तदाह— तेजस इति ॥ ४१ ॥

३ रा. भा.— नान्त इति । मम दिव्यानां कल्याणीनां विभूतीनामन्तो नास्ति । एष तु विभूते-र्विस्तरो मया कैश्चिदुपाधिभिः सङ्क्षेपतः प्रोक्तः ॥ ४० ॥ यद्यद्विभूतिमत् ईशितव्यसम्पन्नं भूतजातं श्रीमत् कान्तिमत्, धनधान्यसमृद्धं वा, ऊर्जितं कल्याणारम्भेषूद्युक्तम् ; तत्तन्मम तेजोऽंशसम्भवमित्यवगच्छ; तेजः पराभिभवनसामर्थ्यम् ; ममाचिन्त्यशक्तेर्नियमनशक्त्येकदेशसम्भवमित्यर्थः ॥ ४१ ॥

१— ‘नान्तो मम’ यतो योगरूपमेतन्ममोर्जितम् । मदीयानां विभूतीनामप्यन्तो नैव विद्यते ॥

एवं ‘विभूतिं योगं च कथये’ त्वर्जुनोदितम् । अनुरुद्धयात्र सङ्क्षेपादुभयं तज्जगौ हरिः ॥ × ×

श्रोताऽहं सादरो, वक्ता देव । त्वं कर्षणाकरः । नान्तो यदि विभूतीनां भूयः कथय तास्ततः ॥

पार्थस्य प्रार्थनोत्थानं सम्भाव्येत्थं यद्गृहः । ‘परन्तपे’ त्यनुष्ठेयसरिनाशमसूचत ॥ इति वामनाशयः ।

इह ज्ञानदेवेन—‘प्रधानाः सप्तपञ्चैवं प्रोक्ताः पार्थ ! विभूतयः’ इत्युक्तम् । पञ्चसप्तसिद्ध्याका एव विभूतयोऽत्रोक्ताः इति तद्व्याख्यातारः । तत्प्रामादिकमेव । पञ्चषा इत्यादिवदनियतसङ्ख्यावमर्श एव तदिष्ट इत्यस्मद्गृहः । निर्णयस्तु कृतमतिष्वेवायतते ॥

— अविगीता ।

२ तेजः अंशसम्भवमिति छित्त्वा अंशेन सम्भूतं ममैव तेजो विद्धीति केचिद्व्याचक्षते । चिन्मयस्य भगवत्तन्निभया विलासा अंशा उच्यन्ते, सायामयास्तु विभूतय इति ज्ञेयम् ।

— अविगीता ।

४ वे. ता. चं.— निश्शेषवचनाशक्यतां प्राशुक्तामेव स्मायति—'नान्तोऽस्ति' इति । दिव्यशब्देन देशविशेषवर्तित्वादिविवक्षायां पूर्वमनियतदेशवर्तिनामदिव्यानां प्रपञ्चनं विरुद्धेतेत्यत उक्तं कल्याणीनामिति । 'विभूतीरात्मनः शुभाः' [१०।१९] इति ह्युपक्रान्तम् । उद्देशतः एकदेशतः प्रयोजकाकारैः विभूत्युद्धारणेत्यर्थः । तदभिप्रायेणाह कैश्चिदुपाधिभिः सङ्घेपत इति ॥४०॥ 'प्राधान्यतः' [१०।१९] इत्युपक्रम्य प्रपञ्चितमर्थमनुक्तानामवश्यकर्तव्यप्रधानविभूतीनां सङ्ग्राहभिः प्रायेणोपसंहरति 'यद्यत्' इतिश्लोकेन । विभूतिशब्दस्य प्राकरणिकमर्थमनुसन्धायोक्तं ईशितव्यसम्पन्नमिति । सत्त्वशब्दोऽत्र जन्तुपरः । वीप्साभिप्रायव्यञ्जनाय जातशब्दः । विभूतिमच्छीमच्छब्दयोः पौनरुक्त्यं परिहरति कान्तिमदिति । नियन्तव्यविशेषविवक्षया वा गोबलीवर्दन्यायात्पौनरुक्तिपरिहार

इत्यभिप्रायेणाह धनधान्यसमृद्धं वेति । उर्जितमित्युत्कृष्टत्वादिसामान्यविवक्षायामितरपाठवैयर्थ्यात् ; विशिष्टमर्थमाह कल्याणेति । उर्जशब्दो ह्यदीनत्वेन सत्राहशीलत्वपरः । विभूतिमदित्यादि बलादिमतां प्रदर्शनम् । 'मम तेजोशसम्भवम्' इत्युक्ते विप्रहगततेजोद्रव्यैकदेशोपादानत्वं प्रतीयेतिति तन्निरासाय प्रकृतौपयिकं तेजश्शब्दार्थमाह तेजः पराभिभवनसामर्थ्यमिति । कोऽयमत्राभिभवो नाम, तत्र च कथमंशसद्भावः ? इत्यत्राह ममेति । अचिन्त्यशक्तिरित्यनेन चिन्तायोग्यांशनिष्कर्षाय ममेत्यस्याभिप्रायो विवृतः । तेन सर्वगोचरत्वाभङ्गत्वाद्यटितघटनत्वादिसिद्धिः । यथा शैलान्दोलनश्चण्डमास्तस्य तृणप्ररणादिकं वेगलेशमात्रभवम्, तद्वदिहेति भावः । तेजोशः सम्भवो यस्य तत्तेजोऽंशसम्भवम् ॥ ४१ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ४० ॥ यद्यद्विभूतिमदिति विस्तरः । विष्णवादीनि तत्स्वरूपाण्येव । अन्यानि तु तेजोयुक्तानि । तथा च पैङ्गिलिलेषु—'विशेषका रुद्रवैन्द्रेदेवा राजन्याद्या अंशयुतान्यजीवाः । कृष्णव्यासौ रामकृष्णौ च रामकपिलयज्ञप्रमुखाः स्वयं सः' इति ॥ 'स एवैको भार्गवदाशरथिकृष्णाद्यास्त्वंशयुतान्यजीवाः' इति गौतमखिलेषु । 'ऋषयो मनवो देवा मनुपुत्रा महौजसः । कलाः सर्वे हरेरेव सप्रजापतयः स्मृताः ॥ एते स्वांशकलाः (चांशकलाः) पुंसः कृष्णस्तु भगवान्स्वयम्' इति भागवते [१।३।२७;२८] ऋष्यादीनंशयुतत्वेनोक्त्वा वराहादीन्स्वरूपत्वेनाह । तुशब्द एवार्थः । अन्यस्तु विशेषो न कुत्राप्यवगतः । अंशत्वं तत्राप्यवगतम् 'उद्धर्हात्मनः केशौ' इति । मृडयन्तीति च बहुवचनं चायुक्तम् । न ह्यन्तराऽन्यदुक्त्वा पूर्वमपराभ्युत्थ तत्क्रियोच्यमाना दृष्टा कुत्रचित् ॥ ४१ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥४०॥ 'एष तुद्देशतः' [१०।४०] इत्येतच्छब्दोऽनुक्रान्तपरामर्शाति प्रतीतिनिरासार्थमाह—यद्यदिति । वक्ष्यमाणं बुद्धिस्थमेतच्छब्देन परामृश्यते । शृङ्गाप्राहिकयोक्तेरपि लक्षणोक्तेर्विस्तरत्वादिति भावः । विभूतिमदादिकं मम तेजोरूपेणांशेन सह भवतीत्युक्त्या विष्णवादीनामपि भगवदंशयुक्तत्वं प्रतीयते । तेषामप्येतदलक्षणोपेतत्वात्तन्निवृत्त्यर्थमाह—विष्णवादीनीति । तर्हि किंविषयमेतद्व्याक्यं ? इत्यत आह—अन्यानि त्विति । कुत एतत् ? इत्यत आह—तथा चेति । विशेषकाः गरुडानन्तविरिश्वाः । वैन्यः पृथुः । राजन्यप्रहणेन गृहीतस्यापि पुनरुक्तिः साक्षाद्वतारत्वविशेषोक्तिबोधनार्थम् । कृष्णो धर्मसुररपि । रामो भार्गवोऽपि । अंशयुक्तत्वेनोक्त्वा 'कला' इत्यनेन कला इव कलाः, न स्वरूपत्वेन । 'एते स्वांशकलाः' इत्यनेन स्वरूपांशरूपा एव कलाः, न तु पूर्ववदुपचारेणेति । नन्वत्रैते वराहाद्याः परमपुरुषस्यांशा एव, कृष्णस्त्वंशी भगवान् स्वयमिति प्रतीयते, तत्कथमुक्तव्याख्यानमन्यथा ? तुशब्दानुपपत्तेरित्यत आह—तुशब्द इति । ततश्चायमर्थः— एते

वराहाद्याः पुंसः स्वांशकलाः । कोऽर्थः ? कृष्णः परमपुरुषो भगवान् स्वयमेवैते इति । कुत एतत् ? इति चेत् उदाहृतश्रुतिसंवादात् । अर्थान्तरस्य संवादाभावाच्चेत्याह—अन्यस्त्विति । वराहादयोऽप्यंशाः कृष्णोऽशीत्येवंरूपः । इतोऽप्ययं विशेषो न युक्त इत्याह—अंशत्वमिति । तत्रापि कृष्णेऽपि किञ्चास्मिन् व्याख्याने कृष्णस्यैकस्यैव प्रकृतत्वात् । 'इन्द्रारिव्याकुलं लोकं मृडयन्ति युगे युगे' [भाग, १।३।२८] इत्युत्तरवाक्ये बहुवचनं नोपपत्तमित्याह—मृडयन्तीति । ननु बहुवचनं पूर्वोक्तैर्वराहादिभिः सम्बध्यते, न कृष्णेनेति चेत्, न ; 'कृष्णस्तु भगवान् स्वयं' इति वाक्यार्थेन व्यवहितत्वात्, व्यवहितस्यापि पुनः सन्निधानाय परामर्शाभावात् । सति गत्यन्तरेऽध्याहारयोगात् । असन्निहितेनान्वयबोधस्य काव्यदर्शनादिति भावेनाह—न हीति । क्रियेति प्रकृतापेक्षयोक्तम् । ननु सन्निधेरपि योग्यता बलवतीति चेत्, सत्यम् ; सन्निधिमनतिक्रम्य योग्यान्वयस्तुक्तः ॥ ४१ ॥

७ ह. पै. भा.— नान्तोऽस्तीति ॥ ४० ॥ यद्यदिति । तेजसोऽंशस्तेजोशः स सम्भवः कारणं यस्य तत्तेजोशसम्भवम् ॥ ४१ ॥

८ वें. ब्र. गि.— इत्थं प्राधान्येन काश्चिद्विभूतीरुक्त्वा साकल्येन तासामंशक्यवचनत्वं दर्शयन्नध्यायार्थमुपसंहरति—

नान्त इति । उद्देशतः सङ्घेपतः । स्पष्टमन्यत् ॥ ४० ॥ एवं विस्तरसो ज्ञातुमंशक्यत्वेनोक्तेऽपि विभूतिविस्तरे पुनः पुनरु

त्कण्ठमानमर्जुनमालक्ष्य सङ्ग्रहेण तज्ज्ञानोपगमं दर्शयति— बलादियुक्तं वा यद्यत्सत्त्वं प्राणिवस्तुमात्रम्, तत्तत् ममैव यद्यदिति । विभूतिमदैश्वर्ययुक्तं श्रीमद्भोगान्वितं ऊर्जितं तेजोशेन प्रभावैकदेशेन सम्भूतं जानीहि ॥ ४१ ॥

९ व० त० दी०— प्रकरणार्थमुपसंहरति— नान्तोऽस्तीति । एता दिव्या मे विभूतयः प्राधान्यतः उक्तास्ता अप्यनन्ता इति । एष तूद्देशतः प्रोक्तः—नाममात्रेण वस्तुसङ्कीर्त्तनमुद्देशः—तस्मात्सङ्क्षेपत इत्यर्थः ॥ ४० ॥ पुनश्च साकाङ्क्षप्रति कथञ्चित्साकल्येन कथयन्सर्वसङ्ग्रहार्थमाह— यद्यदिति । सत्त्वं चेतनाचेतनवस्तुमात्रं श्रीमत् शोभादिमच्च ऊर्जितं अन्नसमृद्धिमत् अतिशयितं वा तन्मम तेजोशसम्भवं जडजीवान्तर्यामिष्वेकैकांशप्राकटयात् ममाचिन्त्य-योगशक्तेः सच्चिदानन्दैकदेशसम्भवं जानीहीत्यर्थः ॥ ४१ ॥

१० पु. अ. त.— एवं विभूतिखक्तवोपसंहरति— नान्तोऽस्तीति । मम स्वच्छन्दचारिणो दिव्यानां क्रीडात्मिकानां विभूतीनामन्तो नास्ति । परन्तपेति सम्बोधनं विश्वासार्थम् । नन्वन्ताभावे कथमेता एवोक्ताः ? इत्याकाङ्क्षायामाह— एष इति । एष तूद्देशतः सङ्क्षेपतो विभूतेर्विस्तरो मया प्रोक्तः । प्रोक्तत्वेनान्येषामेतावज्ञानेऽप्यसामर्थ्यं व्योतितम् ॥ ४० ॥ ननु

मया सर्वस्वरूपज्ञानेन सर्वत्र त्वच्चिन्तनार्थं विभूतिविस्तारः पृष्ठः, तस्यान्ताभावोक्त्या मया कुत्र कथं चिन्तनीयः ? इत्याकाङ्क्षायामाह— यद्यदिति । यत् यत् सत्त्वं वस्तुमात्रं विभूतिमत् ऐश्वर्ययुक्तं श्रीमत् सम्पत्तियुक्तं ऊर्जितमेव केनापि प्रकारेणोत्कृष्टतां प्राप्तं रमणीयतरं वा तत्तदेवं मम तेजोश-सम्भवं ममाज्ञानावसम्भूतं अवगच्छ जानीहि ॥ ४१ ॥

११ नी० भा० दी०— नान्तोऽस्तीति उद्देशत एकदेशेन विभूतेर्विस्तरो विस्तारो मया प्रोक्तः ॥ ४० ॥

‘सर्वभूतानां बीजमहं’ [३९] इत्युक्त्या स्वस्य सार्वभूम्योक्तेः सर्वं स्वविभूतिरित्युक्तमेव, तथापि तद्गुणाशक्तं प्रति प्राह— यद्यदिति । यद्यत्सत्त्वं प्राणिविभूतिमदैश्वर्ययुक्तं श्रीलक्ष्मीः शोभा वा तद्युक्तं ऊर्जितं बलाद्यतिशय-युक्तं तत्तत्सर्वं मम तेजसश्चिच्छेत्केशसम्भवं अंशात्सम्भूतं त्वमवगच्छ जानीहि । लोके यदतिरमणीयं तद्भवतो रूपमिति ध्यायेदित्यर्थः ॥ ४१ ॥

भगवतः सामस्त्येन व्यापकत्वम् ।

अथवा बहुनैतेन किं ज्ञातेन तवार्जुन ! ।

विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् ॥ ४२ ॥

इति श्रीमहाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि श्रीभगव-
द्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
विभूतियोगो नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

१ शां. भा.— अथवेति । अथवा बहुनैतेनैवमादिना किं ज्ञातेन तवार्जुन! स्यात्सावशेषेण ? । अशेषतस्त्वमिममुच्यमानमर्थं शृणु, विष्टभ्य विशेषतः स्तम्भनं दृढं कृत्वेदं कृत्स्नं जगदेकांशेनैकावयवेनैक-पादेन सर्वभूतस्वरूपेणेत्येतत् । तथा च मन्त्रवर्णः—“पादोऽस्य विश्वा भूतानि ” [ऋक्सं. ८।४।१७।३] इति स्थितोऽहमिति ॥ ४२ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यश्रीमदाचार्यश्रीशङ्करभगवतः

कृतौ श्रीभगवद्गीताभाष्ये विभूतियोगो नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

२ आ. शां. व्या.— सर्वेषां सुगमत्वायावयवज्ञो विभूति-मुक्त्वा शक्तानुग्रहार्थं साकल्येन तामाह— अथवेति । पक्षान्तर-परिग्रहार्थमेत्युक्तम् । बहुधा विस्तीर्णनैतेन ग्रन्थेन संज्ञातेन सावशेषेण तव शक्तस्य न किञ्चित्फलं स्यादित्याह— बहु-नेति । न हि विभूतिषुक्तासु ज्ञातासु सर्वे ज्ञायते कासाञ्चिदेव

विभूतीनामुक्त्वादित्यर्थः । तर्हि केनोपदेशेनाल्पाक्षरेण सर्वोऽर्थो ज्ञातुं शक्यते ? तत्राऽऽह— अशेषत इति । विशेषतः स्तम्भनं विधरणं सर्वभूतस्वरूपेण सर्वप्रपञ्चोपादानशक्त्युपाधिकेनैकेन पादेन कृत्स्नं जगद्विष्टृत्य स्थितोऽस्मीति सम्बन्धः । तत्रैव श्रुतिं प्रमाणयति— तथा चेति । तदनेन भगवतो नानाविधा

विभूतीर्ध्येयत्वेन ज्ञेयत्वेन चोपदिश्यन्ते । सर्वप्रपञ्चात्मकं ध्येयं रूपं दर्शयित्वा “त्रिपादस्यामृतं दिवि” [ऋक्सं. ८।४।१७।३ यजुसं. ३।१।३ छां. उ. ३।१।२।६] इति प्रपञ्चाधिकं निरुपा-

धिकं तत्त्वमुपदिशता परिपूर्णसच्चिदानन्दैकतानस्तत्पदलक्ष्योऽर्थो निर्धारितः ॥ ४२ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमच्छुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यानन्दज्ञानविरचिते श्रीमद्भगवद्गीताशाङ्करभाष्यव्याख्याने दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

३ रा. भा.— अथवेति । बहुनैतेनोच्यमानेन ज्ञानेन किं प्रयोजनम् ? इदं चिदचिदात्मकं कृत्स्नं जगत्कार्यावस्थं कारणावस्थं स्थूलं सूक्ष्मं च स्वरूपसद्भावे स्थितौ प्रवृत्तिभेदे च यथा मत्सङ्कल्पं नातिवर्तेत, तथा मम महिम्नोऽयुतायुतांशेन विष्टभ्याहमवस्थितः । यथोक्तं भगवता पराशरेण—‘यस्यायुतायुतांशो विश्वशक्तिरियं स्थिता’ [वि. पु. १।९।५२] इति ॥ ४२ ॥

इति श्रीभगवद्रामानुजाचार्यविरचिते श्रीमद्भगवद्गीताभाष्ये दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

४ वे. ता. चं.— ‘प्राधान्यतः’ [१०।१९] इत्युपकान्तमुपसंहृतम् ; अथ सङ्क्षेपादिपि सङ्क्षेपेण प्रधानाप्रधानसमस्तविभूतिसंग्रहमाह ‘अथवा’ इति श्लोकेन । उच्यमानेनेति एतच्छब्द उक्त्यवसानराहित्यपर इति भावः । विभूतिपर्यवसानज्ञानरूपं प्रयोजनं न सिध्येदित्यभिप्रायेणाह— किं प्रयोजनमिति । इदमित्यनेन तत्तत्प्रमाणप्रतिपन्नवैचित्र्यं सूचितमित्यभिप्रायेण चिदचिदात्मकमित्युक्तम् । कार्येत्यादिना कृत्स्नशब्दाभिप्रेतविवरणम् । स्थूलं सूक्ष्मं चेति कार्यकारणावस्थयोर्यथाक्रममन्वयः । स्वरूपेत्यादिना विष्टमभनप्रयोजनकथनम् । अनित्येषु स्वरूपसद्भावे उत्पत्तिः ; नित्येषु त्वसद्यतिरेकः । नित्यानां स्वरूपमपि हि

भगवतो नित्येच्छासिद्धम् । इदं च प्रागेव प्रपञ्चितम् । अत्र स्वरूपैकदेशावतारादिरूपोऽव्युदासाय नियमनप्रकरणबलाच्च मम महिम्न इत्युक्तम् । अत्र महिमशब्देन प्रकृतं नियमनसामर्थ्यमेव विवक्षितम् । अत एव ‘तेजोऽसम्भवम्’ इत्यनेनैकाधर्म्यम् । एकशब्दोऽत्रातिशुद्धत्वपर इत्यभिप्रायेणोक्तं अयुतायुतांशेनेति । स्तम्भनमत्र स्वैराचिवारणम् ; स्ववशीकरणरूपमधिष्ठानं वा । ‘एकांशेन’ इत्यत्र स्वोक्तमर्थे संवादयति यथोक्तमिति । विश्वशक्तिः विश्वमेव शक्तिः, तत्तत्कार्योपयुक्तविशेषभूतं विश्वमित्यर्थः । ‘तेजोऽसम्भवम्’ [१०।४१] इत्यनन्तरं अभिधानात् ‘एकांशेन’ इत्यस्याप्यंशशब्दस्य तद्विषयत्वमेव न्याय्यमिति भावः ॥ ४२ ॥

इति कविताकारिकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु

श्रीमद्गीताभाष्यटीकायां तात्पर्यचन्द्रिकायां दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

५ आ. मा. भा.— किमिति ? वक्ष्यमाणप्राधान्यज्ञापनार्थं, न तूक्तनिष्फलत्वज्ञानाय । तथा सति नोच्येत । “अज्ञात्वेनं सविशेषयुक्तं देवं वरं को विमुच्येत बन्धात्” इत्यृग्वेदखिलेषु । त्वं तु बहुफलप्राप्तियोग्य इति तवेति विशेषणम् । अन्यस्तुत्यर्थत्वेन प्रसिद्धश्चैवात्र किशब्दः । ‘रागद्वेषौ यदि स्यातां तपसा किं प्रयोजनम् ? ! तावुभौ यदि न स्यातां तपसा किं प्रयोजनम् ?’ इत्यादौ । प्राधान्यं च सिद्धमेकत्र दर्शनात्सर्वत्र भगवद्दर्शनस्य । ‘यो मां पश्यति सर्वत्र’ [६।३०] इत्यादौ ॥ ४२ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

६ ज. प्र. दी.— ‘अथवा बहुनैतेन किं ज्ञातेन’ इति पूर्वोक्तव्यस्तज्ञानाक्षेपात् तस्य निष्फलत्वमिति प्रतीतिनिरासार्थमाह— किमिति । किमित्ययमाक्षेपो वक्ष्यमाणसर्वव्याप्तरूपज्ञानस्योक्तविप्रभृतिपरिच्छिन्नवस्तुस्वरूपज्ञानापेक्षया प्राधान्यज्ञापनार्थमेव, न तूक्तविशेषज्ञानस्य निष्फलत्वज्ञापनार्थम् । निष्फलत्वे तदुक्तवैयर्थ्यापत्तिरित्यर्थः । ननु व्याप्तिज्ञानेनैव मुक्तिसम्भवाद्विशेषज्ञानं व्यर्थमेव किं न स्यात् ? इत्यत आह— अज्ञात्वेति । ‘प्रयश्चिरस्त्वाद्यप्राप्तिः’ इत्यादिकं ध्यानापेक्षयोक्तं; ज्ञानापेक्षया तु श्रुतिरित्यविरोधः, अथवा विशिष्टाधिकारिविषयेयं श्रुतिः ।

ननु व्याप्तज्ञानयोग्यानां विशेषज्ञानं निष्फलमेव, ‘अन्यान्प्रति तु तदुक्तिः’ इति व्यवस्थाऽस्तु, तवेति विशेषणसामर्थ्यादित्यत आह— त्वं त्विति । अतो न तव विशेषज्ञानमात्रेणालमिति ज्ञापयितुमिति शेषः । विशेषणस्यान्यथासिद्धत्वान्नोक्तव्यवस्थाकल्पकत्वमिति भावः । ननु किं ज्ञातेन न किमपीति शब्दादुक्तस्य नैष्फल्ये प्रतीते तदुक्तवैयर्थ्यप्रसङ्गात् बाधकान्निष्फलाल्पफलयोर्महाफलत्वाभावसादृश्याद्गौण्या वृत्त्योक्तस्याप्राधान्यप्रतीतावर्थाद्वक्ष्यमाणस्य प्राधान्यप्रतीतिरित्युक्तम्, तत्र गौणप्रयोगे प्रयोजनं वाच्यमिति चेत्, न; रूढोपचारत्वादिति

भावेनाह—अन्येति । स्तुतिः प्रशस्तताज्ञापनम् । अर्थः प्रयो-
जनम् । स्यादिदं व्याख्यानं यदि परिच्छिन्नज्ञानाद्वापिज्ञानस्य
प्राधान्यं प्रमितं स्यात् । तदेव कृतः ? इत्यत आह—प्राधान्यं
इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितगीताभाष्यस्य टीकायां जयतीर्थविरचितप्रमेयदीपिकायां दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

चेति । 'यो मां' इति विशिष्टफलकथनात् । न्यायसिद्धोऽप्यर्थो
वाक्यसम्मत्या दृढो भवतीत्येतदुक्तम् ॥ ४२ ॥

७ ह. पै. भा.—अथवेति । अथवा बहुनैतेनैवमादिना किं ज्ञातेन तवार्जुन ! स्यात्सावशेषेण ? ।
अशेषतस्त्वमिदं शृणु । अहमेकेन सूक्ष्मांशेनेदं कृत्स्नं जगद्विष्टभ्य व्याप्य स्थित इति मन्तव्यम् ॥ ४२ ॥
इति श्रीमद्भगवद्गीताव्याख्याने दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

८ वें. ब्र. गि.—अथवा किमनेन परिच्छिन्नदर्शनेन
सावशेषेण ? सर्वत्र महृष्टिमेव कुर्वित्याह—अथवेति ।
अथवेति पक्षान्तरे । बहुना पृथक्पृथक्ज्ञातेन तव किं कार्यम् ?
यस्मान् इदं सर्वं जगत् एकांशेन एकदेशमात्रेण विष्टभ्याधि-

ष्टाय व्याप्येति वा, अहमेव स्थितः । न मद्यतिरिक्तं किञ्चि-
दस्ति, "पादोऽस्य विश्वा भूतानि" [ऋक्सं. ८।४।१७।३
यजुस्तं. ३।१।३] इति श्रुतेः ॥ ४२ ॥

इति श्रीवैष्णवनाथेन कृते ब्रह्मानन्दगिर्याख्याने भगवद्गीताव्याख्याने दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

९ व० त० दी०—एवं विभूतिप्रक्रियां योगे निपात्योसंहरति—अथवेति । अथवा बहुनैतेनोच्यमानेनेह ज्ञातेन
विशेषेण तव किं ? अहं पुरुषोत्तमोऽधिदेव एकांशेनाक्षरमहिम्नाऽध्यात्मरूपेण कृत्स्नमिदं चेतनाचेतनात्मकं
जगदधिभूतं कार्यशरीरावस्थं स्थूलं सूक्ष्मं च विष्टभ्य विष्टृत्य व्याप्य नियम्य च स्थितोऽस्मीति योगं ममैश्वर्यं
जानीहि । एतेन स्वस्यैकांशेन जगद्विष्टम्भकथनात् कृत्स्नप्रसक्तिरपि वारिता । तेन माहात्म्यं सूचितम् ॥ ४२ ॥

इति श्रीभगवद्गीतातत्त्वदीपिकायां दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

१० पु. अ. त.—एवं विभूत्यादिमस्तु भगवदंशज्ञानेना-
न्यत्र हेयत्वादिबुद्धौ सर्वस्य भगवदात्मकत्वं भज्येतेत्यन्यं
प्रकारमाह—अथवेति । अथवा पक्षान्तरेण । हे अर्जुन !
तव बहुना नानाविधेन ज्ञातेन किं कार्यम् ? न किमपीत्यर्थः ।
यत एतेन नानाज्ञानेन न किञ्चित् कार्यम्, अतः कार्यो-

पयोगित्वरूपमाह—इदं परिदृश्यमानं जगत् कृत्स्नं सम्पूर्णं
एकांशेन क्रीडात्मकेन विष्टभ्य कृत्वा स्थितोऽस्म्यहमेवेत्यर्थः ।
अनेन सर्वं मत्क्रीडारूपमेव चिन्तयेति भावो बोधितः ॥ ४२ ॥

'प्रतीयते जगन्नानाविधं स्वाज्ञानभावतः ।

विभूतिरूपं श्रीकृष्णस्तनाशायाऽन्नवीवरम् ॥ १० ॥

इति श्रीभगवद्गीतामृततरङ्गिण्यां दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

११ नी० भा० दी०—उत्तमाधिकारिणमुद्दिश्याह—अथवेति । मूढान्प्रत्येतदुक्तं, त्वं तु एतावदेव विद्धि
एकांशेन एकदेशेनाहमिदं विष्टभ्य व्याप्य स्थितोऽस्मि । "पादोऽस्य विश्वा भूतानि" [ऋक्सं. ८।४।१७।३ यजु-
स्तं. ३।१।३] इति श्रुतेः । तस्मात्परिच्छिन्नं दर्शनेन त्यक्त्वा सर्वत्र ब्रह्मबुद्धिमेव कुर्वित्याशयः ॥ ४२ ॥

इति भीष्मपर्वणि नैलकण्ठीये भारतभावदीपे श्रीमद्भगवद्गीतार्थप्रकाशे दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

श्रीमद्भगवद्गीतायाः दशमाध्यायस्य माहात्म्यम् ।

श्रीदेव्युवाच—
सर्वज्ञ ! सर्वचैतन्य ! सर्वेश्वर ! गिरां गुरो ! ।
धन्याऽस्मि शिव ! मान्येति दृष्ट्वा मान्येन यस्वया ॥ १ ॥
निरूपितमिदं पुण्यं नवमाध्यायवैभवम् ।
अनेकविस्मयस्वाद्युक्तानकमयं मधु ॥ २ ॥
पिबन्त्या मम देवेश ! न तृप्तिर्जातु जायते ।
अकुण्ठा श्रवणोत्कण्ठा वर्धते वृषभध्वज ! ॥ ३ ॥
असीमा महिमाभोधिर्गीतानां श्रुतिजीवितम् ।
तत्रापि दशमाध्यायं प्रधानं मुनयो जगुः ॥
तमुद्दिश्य महाध्यायमभिधेहि कथानकम् ॥ ४ ॥

श्रीशिव उवाच—
शृणु सुश्रोणि ! निश्चेर्णि स्वर्गदुर्गस्य दुर्लभाम् ।
सभामिव प्रभावानां पावनीं परमां कथाम् ॥ ५ ॥

आसीत्काशीपुरे विप्रः पुण्यकीर्तिपरायणः ।
प्रशान्तचेता निर्मुक्तहिंसाकार्कश्यसाहसः ॥ ६ ॥
निवृत्तिनिरतो नित्यं जितेन्द्रियतया तथा ।
धीरधीरिति विख्यातो नन्दीव मयि भक्तिमान् ॥ ७ ॥
निस्तीर्णनिगमाभ्योधिः सर्वशास्त्रार्थकोविदः ।
तस्य ध्यानपराधीनचेतसः प्रतिगच्छतः ॥ ८ ॥
अन्तरात्मानि निर्मग्नमनसस्तत्त्वचक्षुषः ।
करावलम्बनं तस्य धावन्प्रीत्या द्दाम्यहम् ॥ ९ ॥
कदाचन चमत्कारकारकं विमना मुनिः ।
आचान्तः किञ्चिन्नासात्रे परमानन्दमेदुराम् ॥ १० ॥
दृशमासाद्य निद्राणकरणोऽयमवस्थितः ।
उपधाय विशालाक्षि ! विशालां द्वारदेहलीम् ॥ ११ ॥

अशेत निशि निदशङ्कं तावलम्बेक्षणः क्षणम् ।
मामपृच्छदृङ्गिरितिः प्रणम्य पादपङ्कजम् ॥ १२ ॥
भृङ्गिरितिहवाच—
अनेन विधिना केन विहितं तव दर्शनम् ।
तपस्तप्तं द्रुतं जप्तं किमनेन महात्मना ॥ १३ ॥
दत्ते प्रतिपदं देवो यस्य हस्तावलम्बनम् ।
अयं न लभते गन्तुं कस्मादस्मात्पुराद्बहिः ॥ १४ ॥
यदृच्छया यदा काशीसीमामुलङ्घ्य गच्छति ।
न पश्यति तदा सर्वाङ्गार्थस्थानपि देहिनः ॥ १५ ॥
अत्र हेतुमहं ज्ञातुमिच्छामि स्वामिभाषितम् ।
अनुग्राहोऽस्मि चेद्वक्तुं युक्तं चेत्तदुदीरय ॥ १६ ॥

श्रीशिव उवाच—

इमं भृङ्गिरिटेः प्रश्नं समाकर्ण्यहमूचिवान् ।
कदाचिदासं कैलासपार्श्वे पुत्रागकानने ॥ १७ ॥
रणत्वेचरसुरश्रोणिपूर्णस्तवककानने ।
कलकण्ठकुलालापकलोलितदिगन्तरे ॥ १८ ॥
गरुडदादिदात्यहसमूहस्वरसङ्कुले ।
भ्रमदारुघटीयन्त्रप्रोलसद्विन्दुदन्तुरे ॥ १९ ॥
प्रबुद्धसारथिप्रान्तकदलीकन्दलालये ।
कस्तूरीहरिणोपेते किन्नरस्वरमोहिते ॥ २० ॥
रोमन्धमन्थरापाङ्गैः कापि कापि निषेधिते ।
हंसैः कीरेषु पाण्डित्यं कुर्वाणैः सङ्कुले शुकैः ॥ २१ ॥
निहाददिग्धनीरन्ध्रसमीरणविलोडिते ।
माधवीपुष्पनिर्याससीधुक्षीबमधुव्रते ॥ २२ ॥
उन्मीलत्रिवलीपुष्पगुच्छसौरभनिर्भरे ।
प्रोत्फुल्लबकुलामोदमदमन्थरषट्पदे ॥ २३ ॥
सोमादुद्रतपीयूषक्षालितक्षितिमण्डले ।
अध्यास्य वेदिकामेकामहं क्षणमवस्थितः ॥ २४ ॥
उद्वण्डशाखिसङ्घट्टस्फुरन्मन्थामुखोत्करैः ।
प्रकम्पिताचलच्छायो ववौ चण्डसमीरणः ॥ २५ ॥
पश्चाद्भूमहाघोषो निर्वोषितदरीतटः ।
अवातरत्ततः कश्चित्पक्षी गगनगह्वरात् ॥ २६ ॥
शारदानीरदच्छायः कज्जलानामिवोच्चयः ।
तमसामिव सङ्घातः पक्षच्छेदीव पर्वतः ॥ २७ ॥
अवष्टभ्य क्षितिं पञ्चानां पक्षी मां प्रणनाम सः ।
आनीय पद्ममल्लानमसौ मत्पादयोर्व्यधात् ॥
अथासौ स्पष्टया वाचा पक्षी स्तोत्रमुदीरयत् २८

पशुवाच—

जय देव ! चिदानन्द ! सुधासिन्धो ! जगत्पते ! ।
सदासद्भावनासङ्गकलोलान्तवैभव ! ॥ २९ ॥
अद्वैतवासनामत्या मलत्रयविवर्जित ! ।
जितेन्द्रियपराधीन ! समाधिप्राप्यविग्रह ! ॥ ३० ॥
निरुपाधे ! विनिर्मुक्त ! निराकार ! निरामय ! ।
निस्सीम ! निरहङ्कार ! निरावरण ! निर्गुण ! ॥ ३१ ॥
शरणागतसन्त्राणप्रवीणचरणाम्बुज ! ।
भौमभालमहाभ्यालज्वालादग्धमनोभव ! ॥ ३२ ॥

कुठारभिन्नदैत्येन्द्र ! गण्डूषितमहाविष ! ।
त्रिपुरप्रमदाभालसिन्दुरोद्भूलिभार्जन ! ॥ ३३ ॥
कात्यायनीकुचाम्भोजवरकुङ्कुमचञ्चित ! ।
नमः प्रमाणदूराय नमः प्रामाण्यरूपिणे ॥ ३४ ॥
नमश्चैतन्यनाथाय नमस्त्रैलोक्यरूपिणे ।
वन्दे तव पदाम्भोजं योगिप्रवरचुम्बितम् ॥ ३५ ॥
अपारभवपापाधिपारावतरणाद्भुतम् ।
वाचस्पतिरपि स्तोत्रे भवतो न प्रगल्भते ॥ ३६ ॥
सहस्रवदनस्थापि फणीन्द्रस्य न चातुरी
त्वद्वर्णने महादेव ! कोऽहमल्पमतिः खगः ॥ ३७ ॥

श्रीशिव उवाच—

स्तोत्रमेतत्समाकर्ण्य कृतं तेन पतत्रिणा ।
तमवोचमहं कोऽसि कुतस्तयोऽसि विहङ्गम ! ॥ ३८ ॥
हंसेन सदृशः काये वर्णे काकेन सन्निभः ।
प्रयोजनं यदुद्दिश्य प्राप्तोऽसीह तदुच्यताम् ॥ ३९ ॥
इति पक्षी मया पृष्टः प्रश्रयानतकन्धरः ।
जगद् शृक्षण्या वाचा पक्षी वाक्यविदां वरः ॥ ४० ॥

पशुवाच—

देवेश ! धूर्जटे ! विद्धि मां मरालं स्वयम्भुवः ।
कर्मणा येन कार्ण्व्यं मे जातमाधुनिकं विभो ! ॥ ४१ ॥
तदाकर्ण्य सर्वज्ञ ! पृष्टं यदि तदुच्यते ।
मानसात्सरसः पृथ्वीयातः प्राप्तोऽस्मि सङ्घट्टम् ॥ ४२ ॥
सौराष्ट्रनगरादारात्सरसि स्फुरदम्बुजे ।
वाल्लेन्दुखण्डधवलान्मृणालकवलानहम् ॥ ४३ ॥
आदाय लब्धसौहित्यो निरगां गगनं द्रुतः ।
विहायसस्ततस्तस्मादकस्मादपतं भुवि ॥ ४४ ॥
अथ मोहपरीतात्मा सर्वथा विकलेन्द्रियः ।
वेपमानवपुर्मौहात्स्पृष्टः शीतैः समीरणैः ॥ ४५ ॥
प्रबुद्धः पतने हेतुमपश्यन्नात्मनस्तदा ।
अहो ! किमेतदापन्नमद्य पातः कथं मम ॥ ४६ ॥
कालिमा येन कायेऽस्मिन्पक्कपूरपाण्डुरे ।
इत्यहं विस्मयाविष्टो यावत्कुर्वं विचारणाम् ॥ ४७ ॥
तावदम्बुरुहाद्वानीमश्रौषमहमीदृशीम् ।
उत्तिष्ठ हंस ! वक्ष्यामि कारणं पातकार्ण्व्ययोः ॥ ४८ ॥
अथोत्थाय समागत्य मया मध्ये सरोवरे ।
दृष्ट्वा राजीविर्नो रम्यां राजीवैः पञ्चभिर्युताम् ॥ ४९ ॥
कारणं प्रष्टुमारोभे कार्ण्व्यस्य पतनस्य च ।
अथ तत्र घनश्यामान्स्वर्णवर्णांस्वरारुताम् ॥ ५० ॥
चतुर्भुजान्गदाशङ्खचक्रपङ्केरुहायुधान् ।
किरीटहारकेयूरकुण्डलद्युतिचित्रितान् ॥ ५१ ॥
अद्राक्षमन्तरिक्षस्थान्पुरुषानयुतानि षट् ।
नत्वा प्रदक्षिणीकृत्य पञ्चपद्मां सरोजिनीम् ॥
आत्मीयं पातमारभ्य पृष्टं तदखिलं मया ॥ ५२ ॥

पद्मिन्युवाच—

कलहंस ! गतोऽसि त्वं मां विलङ्घ्य विहायसा ।
तेन पातकपापेन पतितोऽसि महीतले ॥ ५३ ॥

तेनैव कालिमा काये तावकीये च लक्ष्यते ।
भवन्तं पतितं वीक्ष्य कृपापूर्णेन चेतसा ॥ ५४ ॥
मध्यमेनामुनाऽब्जेन वदन्त्या जातसौरभम् ।
आघ्राय षट्पदाः षष्टिसहस्राणि दिवं ययुः ॥ ५५ ॥
एते ये भवता दृष्टा नीलोत्पलसमन्विताः ।
सर्वे ते सप्तमेऽतीते जन्मन्यासन्मुनेः सुताः ॥ ५६ ॥
अस्यैव सरसस्तीरे तेपुस्ते परमं तपः ।
कदाचित्कामिनी काचिच्चम्पकस्तवकस्तनी ॥ ५७ ॥
चलापाङ्गकलाकान्तरङ्गितरसालसा ।
नासामुक्ताफलज्योत्स्नाञ्जुम्बितस्मितदीप्तिः ॥ ५८ ॥
वीणां विन्यस्य कुचयोर्वनेऽस्मिन्मधुरं जगौ ।
गायन्त्याः स्वनमाकर्ण्य ब्राह्मणा हरिणा इव ॥ ५९ ॥
तां समागत्य ते सर्वे सममेव व्यलोकायन् ।
मया दृष्टा ममैवेयमित्युचुस्ते परस्परम् ॥ ६० ॥
मुष्टामुष्टि ततस्तेषां भ्रातृणामभवद्व्रणः ।
अन्योन्यमुष्टिनिष्पिष्टवक्षसस्त्यक्तजीविताः ॥ ६१ ॥
ते भुक्त्वा निरयान्घोराऽन्वभूयुः सारसा भुवि ।
तदा ते श्वापदाऽञ्जनुर्दग्धा वन्येन वहिना ॥ ६२ ॥
ततो मातङ्गतामेत्य पथि पान्थानघातयन् ।
वने विषोदकं पीत्वा ते ययुर्यममन्दिरम् ॥ ६३ ॥
खरोध्रुवकमाज्जरजन्मान्यासाद्य च क्रमात् ।
ततो मधुव्रता जाता वर्तन्तेऽत्र सरोवरे ॥ ६४ ॥
अद्य मे गन्धमाघ्राय प्राप्नुस्ते वैष्णवं पदम् ।
शृणु पक्षीन्द्र ! वक्ष्यामि येन मय्यस्ति वैभवम् ॥ ६५ ॥
एतस्माज्जन्मनः पूर्वं तृतीये जन्मनि क्षितौ ।
सरोजवदना नाम द्विजातेः कन्यकाऽभवम् ॥ ६६ ॥
पातिव्रत्यैकनिरता गुरुशुश्रूषणे रता ।
कदाचित्सारिकामेकां पाठयन्त्यविलम्बितम् ॥ ६७ ॥
सारिका भव पापे ! त्वं पत्या शशाऽस्मि कुप्यता ।
प्रेत्य सारित्वमासाद्य पातिव्रत्यप्रसादतः ॥ ६८ ॥
मुनीनामैव सदने कन्या काचित्पुषोष माम् ।
गीतानां दशमाध्यायं विश्रुतिरिति विश्रुतम् ॥ ६९ ॥
प्रातः पठति विप्रोऽस्वावश्रौषं तमघापहम् ।
कालेन सारिकादेहमहं हित्वा विहङ्गम ! ॥ ७० ॥
दशमाध्यायमाहात्म्याद्दृष्टराश्याभवं दिवि ।
पद्मावतीति विख्याता पद्माया दयिता सखी ॥ ७१ ॥
कदाचन मया यान्त्या विमानेन विहायसा ।
एतत्सरोवरं रम्यं विलोक्य विमलाम्बुजम् ॥ ७२ ॥
अवतीर्य जलक्रीडा यावदारभ्यते मया ।
दुर्वासास्तावदायातो विवस्त्रा तेन वीक्षिता ॥ ७३ ॥
तद्भयात्पद्मिनीरूपं धृतमेतन्मया स्वयम् ।
पद्भ्यां पद्मद्वयं त्रैव द्वयं हस्तद्वयेन च ॥ ७४ ॥
मुखेन पञ्चमाम्भोजमिति पञ्चाम्बुजा त्वहम् ।
दृष्टा तेन मुनीन्द्रेण कौपञ्ज्वलितचक्षुषा ॥ ७५ ॥
अनेनैव स्वरूपेण तिष्ठ पापे ! शतं समाः ।
इति शापं समुत्सृज्य तेन चान्तर्दग्धे क्षणात् ॥ ७६ ॥
इति श्रीराश्रोतरे श्रीगीतामाहात्म्ये गीतादशमाध्यायमाहात्म्यकथनं नामाशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥१०॥

विभूत्यध्यायमाहात्म्याद्वाणी मे न विलीयते ।
मद्विलङ्घनमात्रेण पतितोऽस्मि महीतले ॥ ७७ ॥
अद्य शापनिवृत्तिर्मे तिष्ठतस्ते खगोत्तम ! ।
निशामय मया गीयमानमध्यायमुत्तमम् ॥
यस्याऽऽकर्णनमात्रेण त्वमथैव विमोक्ष्यसे ॥ ७८ ॥
पश्युवाच—
इत्यसौ दशमाध्यायं पपाठ श्लक्ष्णया गिरा ।
तमाकर्ण्य तथा दत्तमादाय च सरोरुहम् ॥
मया समर्पितं तुभ्यं पद्मिनीया परमुत्तमम् ॥ ७९ ॥
श्रीशिव उवाच—
इत्युक्त्वा स जहा देहं तदद्भुतमिवाभवत् ॥ ८० ॥
भृङ्गिरिटिहवाच—
पुरातनभवे कोऽयं ब्रह्महंसोऽभवत्कथम् ।
तवाप्रतः कुतो हेतोरुत्ससर्ज कलेवरम् ॥ ८१ ॥
श्रीशिव उवाच—
इति भृङ्गिरिदेवोक्त्वमाकर्ण्यहं तदाऽब्रवम् ।
द्विजवेश्मनि पूर्वस्मिज्जन्मन्ययमजायत ॥ ८२ ॥
सुतपा इति विख्यातो ब्रह्मचारी जितेन्द्रियः ।
वसन्गुरुकुले कुर्वन्वेदाध्ययनमन्वहम् ॥ ८३ ॥
गुरुशुश्रूषणं सम्यग्विदधाति स भक्तिततः ।
शयानस्य गुरोः शय्यां निद्रितः स पदाऽऽस्पृशत् ॥ ८४ ॥
तेन पापेन तिर्यक्त्वमयं स्वर्गेऽपि लब्धवान् ।
पद्मयोनिमरालानां मध्ये जातस्ततो द्विजः ॥ ८५ ॥
अस्मिज्जन्मन्यस्येह पुराऽऽस्मल्लोकनावधि ।
गीतानां दशमाध्यायं नलिन्या कथितं ततः ॥ ८६ ॥
आकर्ण्य विहगो लेभे ब्रह्मज्ञानमनुत्तमम् ।
सोऽयं विप्रकुले जातो दशमाध्यायवैभवात् ॥ ८७ ॥
जन्माभ्यासवशादस्य शिशोरपि मुखाम्बुजात् ।
गीतानां दशमाध्यायः समुल्लसति सर्वदा ॥ ८८ ॥
तदर्थपरिणामेन सर्वभूतेष्ववस्थितम् ।
शङ्खचक्रधरं देवमयं पश्यति सर्वदा ॥ ८९ ॥
यस्मिन्यस्मिन्सदैवास्य दृष्टिः स्निग्धा शरीरिणि ।
स स मुक्तो भवेत्सर्वः सुरारोपो ब्रह्महाऽथवा ॥ ९० ॥
तद्विज्ञाय मया विप्रः परमात्मस्वरूपिणा ।
इदं नगरमानीतो मुक्तिक्षेत्रं स्वभावतः ॥ ९१ ॥
अत्रत्यानां मनुष्याणां मुक्तिः करतले स्थिता ।
तेनास्य दृष्टिपातेन विशेषोऽन्यो न जायते ॥ ९२ ॥
न ददामि बहिर्गन्तुमहमस्य पुराकृतम् ।
दशमाध्यायमाहात्म्यात्तत्त्वज्ञानं सुदुर्लभम् ॥ ९३ ॥
लब्धमेतेन मुनिना जीवन्मुक्तिरियं तथा ।
तेनास्य चलतो हस्तं ददामि पथि गच्छतः ॥ ९४ ॥
दशमाध्यायमहिमा सोऽयं भृङ्गिरिदे ! महान् ।
इति भृङ्गिरिदेरे कथितं यत्कथानकम् ॥ ९५ ॥
तवेदमत्र कथितं सर्वपापप्रणाशनम् ।
नरो वाऽप्यथवा नारी योऽपि कोऽपि च वा पुनः ॥
अस्य श्रवणमात्रेण सर्वाश्रमफलं लभेत् ॥ ९६ ॥

श्रीमते रामानुजाय नमः ।

श्रीमद्यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः ।

[अध्यायः ११]

एकादशे स्वमाहात्म्यसाक्षात्कारावलोकनम् ।
दत्तमुक्तं विदिप्राप्त्योभक्त्येकोपायता तथा ॥ १५ ॥

श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकवेङ्कटनाथविरचिता गीतार्थसङ्ग्रहरक्षा ।

साक्षात्कारहेतुमूतमवलोकनं साक्षात्कारावलोकनम् । अवलोक्यतेऽनेनेति अवलोकनमिह दिव्यं चक्षुः ।
विदिप्राप्त्योरिति दर्शनस्याप्युपलक्षणम् । तथाहि गीयते— ‘ भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ! ।
ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परन्तप ! ’ [११।९४] इति । अयं तु सङ्ग्रहो द्वादशारम्भे सङ्गतिं
विवक्षद्विर्व्याख्यातः— ‘ भक्तियोगनिष्ठानां प्राप्यमूतस्य परस्य ब्रह्मणो भगवतो नारायणस्य निरङ्कुशैश्वर्यं
साक्षात्कर्तुकामायार्जुनायानवधिकातिशयकारुण्यौदार्यसौशील्यादिगुणसागरेण सत्यसङ्कल्पेन भगवता स्वैश्वर्यं
यथावदवस्थितं दर्शितम् । उक्तं च तच्चतो भगवज्ज्ञानदर्शनप्राप्तीनामैकान्तिकात्यन्तिकभगवद्भक्त्येकलभ्यत्वम्’
[रा. भा. १२।१]— इति ॥ १५ ॥

श्रीमद्भगवद्गीतायाः

विश्वरूपदर्शनयोगो नामैकादशोऽध्यायः ।

विश्वरूपदर्शनमिच्छाभिणोऽर्जुनस्य प्रश्नः ।

अर्जुन उवाच— मदनुग्रहाय परमं गुह्यमध्यात्मसंज्ञितम् ।

यत्त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम ॥ १ ॥

१ श्रीशाङ्करभाष्यम् ।

भगवतो विभूतय उक्ताः, तत्र च 'विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्' [१० । ४२] इति भगवताऽभिहितं श्रुत्वा यज्जगदात्मरूपमाद्यमैश्वरं तत्साक्षात्कर्तुमिच्छन्नर्जुन— उवाचमदनुग्रहायेति । मदनुग्रहाय ममानुग्रहार्थं परमं निरतिशयं गुह्यं गोप्यमध्यात्मसंज्ञितमात्मानात्मविभेकविषयं यत्त्वयोक्तं वचो वाक्यं, तेन ते वचसा मोहोऽयं विगतो मम; अविवेकबुद्धिरपगतेत्यर्थः ॥ १ ॥

२ आनन्दगिरिकृता शाङ्करभाष्यव्याख्या ।

तेन तेनाऽऽत्मना भगवदनुसन्धानार्थमुक्ता विभूतीरनुवदति— भगवत इति । परस्य सोपाधिकं निरुपाधिकं च चिद्रूपं ध्येयत्वेन ज्ञेयत्वेन चोक्तमित्यर्थः । सोपाधिकमैश्वरं रूपमशेष-जगदात्मकं विश्वरूपाख्यमधिकृत्याध्यायान्तरमवतारयन्नन्तर-प्रश्नोपयोगित्वेन वृत्तं कीर्तयति— तत्र चेति । यदेतदशेष-प्रपञ्चात्मकमखिलस्यैतस्य जगत् कारणं सर्वज्ञं सर्वैश्वर्यवद्रूपमुक्तं

तदिदं श्रुत्वा तस्य साक्षात्कारं श्रियाचिपुरादौ पृष्ठवानित्याह— श्रुत्वेति । मयि कस्यां निमित्तीकृत्योपकारोऽनुग्रहस्तदर्थमिति वचसो विशेषणम् । निरतिशयत्वं परमपुरुषार्थसाधनत्वम् । 'अशोच्यान्' [२।११] इत्यादि त्वम्पदार्थप्रधानं वाक्यम् । मोहस्य 'अयं' इत्यात्मसाक्षिकत्वं दर्शयति । अविवेकबुद्धिरज्ञानविपर्यासात्मिका ॥ १ ॥

१ 'मोहोऽयं विगतः' इति, इयमुक्तरूपस्यैव मोहस्य निवृत्तिः, न तु सर्वस्य; तथात्वे इतः परं प्रश्नोपदेशयोरयोगात् । सर्व-मोहनिवृत्तिस्तु— 'नशो मोहः' (१।८।७३) इति वक्ष्यते । अयं च विशेषः— अत्र 'अयं मोहः' इति, तत्र 'मोहः' इति चोक्त्या ज्ञायते । उक्तं च भगवता प्रथममस्य मोहस्य निवृत्तिः, पश्चात् मोहसामान्यस्येति— 'यज्ज्ञात्वा न पुनर्मोहमेवं यास्यसि पाण्डव । । येन भूतान्यशेषाणि द्रक्षस्यात्मन्यथो मयि' (४।३५) इत्यनेन ॥ 'मत्' 'अनुग्रहाय' इति छेदः, मदिति पञ्चमी । मन्निमित्तमित्यर्थ इति केचित् । अत्र वामनः—

अन्वयव्यतिरेकाभ्यामध्यात्मं द्विविधं मतम् । तत्रावरणविध्वंसो व्यतिरेकेण सिद्ध्यति ॥

जडाजडैक्यविज्ञानमन्वयादुपपद्यते । त्रिशिष्येते परममित्यतस्तत्सव्यसाचिना ॥

यद्वाह्यमिन्द्रियग्राह्यं भगवद्रूपमेव तत् । इति प्रतीतिजनकं त्वध्यात्मं गुह्यमुच्यते ॥

अध्यात्मसंज्ञं व्यतिरेकयुक्तेस्त्वया यदुक्तं मदनुग्रहाय । वचोऽन्वयात्तत्परमं तदेव गुह्यं जडस्येश्वररूपतोकेः ॥

—इति सविस्तरं प्रतिपादयामास ।

नव्यास्तु— सप्तमेऽध्याये ज्ञानविज्ञानवर्णनमुपक्रम्य तस्मिन्नष्टमे चाव्यक्तरूपस्य, नवमदशमयोश्च व्यक्तरूपस्य यज्ज्ञानमुक्तम्, तदेवाऽर्जुनेनाध्यात्मसंज्ञया व्यपदिश्यते इत्याहुः । तदसङ्गतम्, द्वितीयाध्याय एवाध्यात्मोपदेशोपक्रमात् । नवमदशमयोर्व्यक्तरूपाणां ज्ञानमुक्तमित्यपि तथाभूतमेव । परमेश्वररूपस्य व्यक्तत्वाभावात् । उक्तं चैतदिहैव 'अव्यक्तोऽयम्' (२।२५) 'मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना ।' (९।४) इति । विभूतयो हि विभोः सोपाधिकं रूपं, न पुनर्व्यक्तमिति वेदान्तविदामतिरोहितमेवेत्यास्तां तावत् ॥ ॥ अत्र श्लोके अक्षराधिक्यकरणमेतदध्यायप्रमेयस्य सर्वाधिक्यसूचनायेति केचित् । श्रुतस्य शुद्धीकार्थश्रवणस्य, भविष्यतो दिदक्षितरूपदर्शनस्य चानुसन्धानजनितामन्दानन्दपारवश्यहेतुकानवधानसूचकमक्षराधिक्यमित्यन्ये । न चात्र च्छन्दोभङ्गः शङ्कनीयः, 'न वा एकेनाक्षरेण च्छन्दांसि वियन्ति' (ऐ. ब्रा. १।१।६) इति श्रुतेः । — अघिगीता ।

३ रामानुजभाष्यम् ।

एवं भक्तियोगनिष्पत्तये तद्विबृद्धये च सकलेतरविलक्षणेन स्वाभाविकेन भगवदसाधारणेन कल्याण-
गुणगणेन सह भगवतः सर्वात्मत्वं, तत एव तद्व्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्य चिदचिदात्मकस्य वस्तुजातस्य
तच्छरीरतया तदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तित्वं चोक्तम् ; तमेतं भगवदसाधारणं स्वभावं कृत्स्नस्य तदायत्त-
स्वरूपस्थितिप्रवृत्तित्वां च भगवत्सकाशादुपश्रुत्य एवमेवेति निश्चित्य तथाभूतं भगवन्तं साक्षात्कर्तुकामो-
ऽर्जुन उवाच । तथैव भगवत्प्रसादादनन्तरं द्रक्ष्यति ; 'सर्वाश्रयमयं देवमनन्तं विश्वतोमुखम्' [११।११]
'तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा' [११।१३] इति हि वक्ष्यते ।

४ वेङ्कटनाथकृता तात्पर्यचन्द्रिका ।

विश्वरूपाध्यायमवतारयितुं विभूत्यध्यायार्थं सङ्गृह्याह—
एवमिति । भक्तियोगनिष्पत्तये तद्विबृद्धये चेति प्रयो-
जनकथनेनानन्तरमर्जुनस्य दिदृक्षा भक्तिविबृद्धयधीनेति सूचि-
तम् । सकलेतरविलक्षणेनेति सकलेतरवैलक्षण्यरूपेणेत्यर्थः ;
यद्वा सकलेतरस्वभावविलक्षणेनेत्यर्थः । एतेनानवधिकातिशय-
त्वमुक्तं भवति । 'अनन्यसाधारणं स्वाभाविकमनवधिकाति-
शयम्' इति पूर्वोक्तस्यात्र प्रातिलोभ्येन प्रत्यभिज्ञानात् सक-
लेतरविलक्षणेन भगवदसाधारणेनेत्यनयोर्थथेष्टं हेतु-
साध्यभावेन अन्वयात्समाधिकराहित्यतात्पर्याच्च नानर्थक्यम् ।
श्रुतार्थनिश्चयाधीनभक्तिविबृद्धिफलभूतदिदृक्षामूलमुत्तराध्यायोपो-
द्धातरूपमर्जुनवाक्यमवतारयति— तमेतमिति । तं सर्वाति-
शयिनम्, एतं उक्तप्रकारम् । भगवत्सकाशादित्यनेन निश्च-
यहेतुसूतमाप्तत्वं सूचितम् ; नद्याचार्यान्तरसकाशादुपश्रवणे दिद-

क्षायां सत्यामपि दर्शनप्रार्थनं घटत इति च भावः । 'एवमे-
तत्' इत्यादिश्लोकार्थाभिप्रायेणाह— एवमेवेति निश्चित्येति ।
ननु 'एवमेतद्यथात्थ' इति पूर्वोक्तमभ्युपगम्य 'द्रष्टुमिच्छामि ते
रूपमैश्वरम्' [११।३] इत्यर्थान्तरस्य रूपविशेषस्य दिदृक्षा-
वचनमिव भाति ; ततश्च कथं तथाभूतं भगवन्तं साक्षात्कर्तुकाम
इत्युच्यते ? तत्राह— तथैवेति । श्रुतप्रकारेणेत्यर्थः । तद्वि-
वृणोति— सर्वाश्रय्येति । 'अहं सर्वस्य प्रभवः' [१०।८]
इत्यादिना 'विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकाशेन स्थितो जगत्'
[१०।४२] इत्यन्तेन प्रतिपादितो ह्यर्थोऽत्र विग्रहविशेषानु-
बन्धेन प्रत्यक्षं प्रत्यभिज्ञायत इति भावः । अत्र साक्षात्कारं
प्रार्थयितुं 'मदनुग्रहाय' इत्यादिभिन्निभिः श्लोकैः कृतज्ञतामा-
स्तिक्यं भक्तिमत्त्वं च दर्शयति ।

३ रा. भा.— मदनुग्रहायेति । देहात्माभिमानरूपमोहेन मोहितस्य ममानुग्रहैकप्रयोजनाय परमं
गुह्यं परमं रहस्यमध्यात्मसंज्ञितम्—आत्मनि वक्तव्यं वचः 'न त्वेवाहं जातु नासम्' [१।२२]
इत्यादि 'तस्माद्योगी भवार्जुन !' [६।४६] इत्येतदन्तं यच्चयोक्तम्, तेनायं ममात्मविषयो मोहः
सर्वो विगतो दूरतो निरस्तः ॥ १ ॥

४ वे. ना. चं— तत्र प्रथमेन अध्यात्मशब्दादिस्वार-
स्यात् 'भवाप्यथौ' इत्यादेः सप्तमाद्यर्थस्य पृथग्वचनाच्चा-
त्मतत्त्वतदवलोकनोपायश्रवणतत्फलानुवादः क्रियत इत्यभिप्राये-
णाह— देहात्मेति । 'मोहो विगतः' इत्यनन्तरमभिधानात्
मच्छब्देन मोहविशिष्टस्वरूपं विवक्षितमित्यभिप्रायेण मोहि-
तस्येत्यन्तमुक्तम् । 'मदनुग्रहाय' इत्यनेन न ह्यन्यतेनान-
वाप्तमवासव्यमस्तीत्यभिप्रेतमित्याह ममानुग्रहैकप्रयोजना-
येति । युद्धप्रोत्साहनमात्रशङ्काप्यनेन निरस्ता । परमशब्द-
विशेषितगुह्यशब्देन 'मौनं चैवास्मि गुह्यानाम्' [१०।३८]
इत्युक्तगुह्यत्वप्रतीतिव्युदासाय रहस्यशब्देन व्याख्या । गुह्य-

तमभक्तियोगशेषत्वात्परमत्वविशेषणमित्याहृत्य परमशब्द-
पाठेन सूचितम् । आत्मनि प्रतिपादकत्वेनाधिवसनाद्द्वचसो-
ऽध्यात्मत्वमित्यभिप्रेत्य आत्मनि वक्तव्यमित्युक्तम् ।
उपोद्धातान्मध्यमषट्प्रस्तावश्लोकार्थाच्चावच्छिद्य जीवात्मप्रधान-
मंशमध्यात्मशब्दानुदितमाह— न त्वेवाहमिति । 'अध्यात्म-
संज्ञितम्' इत्येतदनुसारात् 'अयम्' इत्यपरोक्षनिर्देशाभि-
प्रेतमुक्तं ममात्मविषय इति । 'विगतः' इत्यनेन सोप-
सर्गेण सवासनं निश्शेषविनाशो विवक्षित इति प्रदर्शनाय
सर्वशब्दः । दूरतो निरस्त इति संस्कारस्यापि तिरस्कारा-
दपुनरङ्कुरं विनष्ट इत्यर्थः ॥ १ ॥

५ आनन्दतीर्थकृतं (माध्वीयं) भाष्यम् ।

अंशम् । यथा श्रुते ध्यानं शक्यं तथा स्वरूपस्थितिरनेनाध्यायेनोच्यते ॥ १ ॥

६ जयतीर्थकृता प्रमेयदीपिका ।

एतदध्यायप्रतिपाद्यमर्थमाह—यथेति । दशमान्ते [४२] 'विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्' इति व्याप्तोपासनं सङ्क्षेपेणोक्तम् । न च सङ्क्षेपोक्तस्य ध्यानं शक्यम्, बुद्धावनारीहात् । अतो यथाभूते व्यासरूपे विस्तरेण श्रुते ध्यानं

शक्यं भवति, तथाभूतस्वरूपस्थितिरर्जुनाय प्रदर्शितस्यानुवादेन अनेनैकादशेनाध्यायेनोच्यते । स्वरूपग्रहणेन विश्वरूपस्य मायादिना तदैव निर्माय विसृष्टत्वं निवारयति ॥ १ ॥

७ श्रीमद्धनुमद्विरचितं पैशाचभाष्यम् ।

एवं भगवन्मुखात्सङ्क्षेपविस्तराभ्यां विभूतिं श्रुत्वा पररूपं द्रष्टुकामोऽर्जुन उवाच— मदनुग्रहायेति । अध्यात्मसंज्ञितमध्यात्मप्रतिपादकं वचनमप्युपचारेणाध्यात्मसंज्ञितमित्युच्यते ॥ १ ॥

८ श्रीवेङ्कटनाथप्रणीतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानम् ।

एवं दशमेऽध्याये भगवतो विभूतय उपदिष्टाः । एकादशे तदीयं विश्वरूपप्रदर्शनमनुवर्षते । तत्र तावत् 'अशोच्यानन्व-शोचः' [२।११] इत्यादि 'विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्' [१०।४२] इत्यन्तं भगवपट्टदेशमाकर्ण्य विगतमोहः स्वकीयं कृतार्थभावमावेदयन्नर्जुन उवाच—मदनुग्रहायेति । परमं गुह्यं अतिरहस्यमपि मदनुग्रहाय मम शिष्यभावेन प्रपन्नस्य मोहनवर्तनरूपानुग्रहैकप्रयोजनाय यत्

त्वया परमकारुणिकेन सर्वज्ञेन अध्यात्मसंज्ञितं 'अध्यात्मं' इति शब्दितमात्मानात्मविवेकविषयम् 'न त्वेवाहं जातु नासम्' [२।१२] इत्यादि 'तस्माद्योगी भवाञ्जुन !' [६।४६] इत्यन्तं त्वम्पदार्थप्रधानं प्रथमपट्टकरूपं वचन-सुक्तम्, तेन ममायं मोहः 'अहमेपां हन्ता, मयैते हन्यन्ते' इत्यादिरूपः विनष्टः, आत्मनः सर्वविकारशून्यतोक्तः ॥ १ ॥

९ श्रीवल्लभाचार्याविष्कृता तत्त्वदीपिका ।

अथातोऽष्टभिरध्यायैर्गुणैराश्रयधर्मतः । पुष्ट्यात्मना भगवता मोचितः स इतीर्यते ॥ १ ॥

स्वन्निगमवचसा महिमज्ञाने भक्त्या स्वधर्ममर्यादा । कुण्डलावृतमुखभगवत्समाश्रयेणैव धर्मतः पुष्टिः ॥ २ ॥

मर्यादावचने पुष्टिः स्वकार्यार्थिप्रदर्शने । इति मर्याद्या मिश्रं पुष्टिरूपं प्रदर्शयते ॥ ३ ॥

पूर्वाध्यायान्ते परमासाधारणयोगः विभूतेरक्षरैश्वर्यस्य स्वस्य विष्टभ्याहमिति श्लोके योगाख्यमैश्वर्यमुदीरितं तद्विशिष्टरूपं दिदृक्षुः पूर्वोक्तमभिनन्दयन्नर्जुन उवाच मदनुग्रहायेति चतुर्भिः । गुह्यमध्यात्मसंज्ञितं 'अहं सर्वस्य प्रभवः' [१०।८] इति स्वमाहात्म्यनिरूपकं मर्यादारूपं यत्त्रयोक्तं वचस्तेन मम गतो मोहः ऐश्वर्याज्ञानरूपः । माहात्म्यनिरूपकं वाक्यमेव ते श्रुतं, न तु तथा स्वरूपं दृष्टं तवेति भावः ॥ १ ॥

१० श्रीपुरुषोत्तमजीकृतामृततरङ्गिणी ।

कृष्णास्मत्वं हि जगतो विभूतिकथनान्नरः ।

अवगत्य च तद्रूपं द्रष्टुं हरिमथाऽब्रवीत् ॥ १ ॥

पूर्वाध्यायान्ते 'विष्टभ्याहं' [१०।४२] इत्यनेन स्वक्रीडात्मकत्वेन विश्वस्य स्वात्मकत्वं प्रतिपादितम्, तद्रूपदर्शनेच्छुर-र्जुनो भगवन्तं विज्ञापयति—मदनुग्रहायेति चतुर्भिः । मदनु-

ग्रहाय मम स्त्रीयत्वेन ग्रहणाय परमं परः पुरुषोत्तमो मीयते अनुमीयते यस्मात्तादृशम् । अतएव गुह्यं सर्वेषामनाख्येयम् । अध्यात्मसंज्ञितं आत्मानात्मविवेकविषयत्वेन सर्वोत्तरूपं यत् त्वया वचो 'विष्टभ्याहं' इत्युक्तं, तेन ममाऽयं रूपे मोहो विशेषेण गतो नष्ट इत्यर्थः ॥ १ ॥

११ नीलकण्ठकृतो भारतभावदीपः ।

पूर्वस्मिन्नध्याये योगो विभूतिश्च व्याख्येयत्वेन प्रतिज्ञातौ 'एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति' [१०।७] इति 'आत्मनो योगं विभूतिं च जनार्दन ! भूयः कथय' [१०।१८] इतीतरेण च श्रोतव्यत्वेन प्रार्थितौ; तत्र 'अहमात्मा गुडाकेश ! सर्वभूताशयस्थितः' [१०।२०] इति सङ्क्षेपेण योगो भगवतः सर्वभूताधारत्वलक्षण उक्तः प्राग्विभूति-कथनात्; तदन्ते च 'विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्' [१०।४२] इति । कुसुलेन धान्यमिव मयेदं जगद्विष्टब्धमित्युक्त्या स एव स्मारितस्तदेव भगवतः सर्वभूताधारत्वं साक्षात्कर्तुकामोऽर्जुन उवाच— मदनुग्रहा-येति । मयि अनुग्रहोऽनुकम्पा तदर्थं मदनुग्रहाय परमं सद्यः शोकमोहनवर्त्तकत्वेनोत्कृष्टं गुह्यं गोप्यं अध्यात्म-संज्ञितमात्मानात्मविवेकार्थं शास्त्रमध्यात्मं तत्संज्ञितं यत्त्रया वचः 'अशोच्यानन्वशोचः' [२।११] इत्यादिना षष्ठाध्यायपर्यन्तं त्वम्पदार्थशुद्धिप्रधानं 'नार्यं हन्ति न हन्यते' [२।१९] इत्यात्मनोऽकर्तृत्वाभोक्तृत्वप्रतिपा-दकं उक्तम्, तेन मम मोहः अविवेकोऽयं विशेषेण गतो नष्टः । अत्र प्रथमे पादेऽक्षराधिक्यमार्षम् ॥ १ ॥

भवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो मया ।

त्वत्तः कमलपत्राक्ष ! माहात्म्यमपि चाव्ययम् ॥ २ ॥

१ शां. भा.— किञ्च— भव उत्पत्तिः, अप्ययः प्रलयः, तौ भवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशः मया, न सङ्क्षेपतः । त्वत्तस्त्वत्सकाशात्कमलपत्राक्ष ! कमलस्य पत्रं कमलपत्रं तद्वदक्षिणी यस्य तव स त्वं कमलपत्राक्षः हे कमलपत्राक्ष ! महात्मनः भावः माहात्म्यमपि चाव्ययमक्षयं 'श्रुतं' इत्यनुवर्तते ॥ २ ॥

२ आ. शां. व्या.— सप्तमादारभ्य तत्पदार्थनिर्णयार्थ-
मपि भगवदुक्तं वचो मया श्रुतमित्याह— किञ्चेति । त्वत्तो
भूतानामुत्पत्तिप्रलयौ त्वत्तः श्रुतावित्याभ्यां सम्बध्यते महा-

स्मनस्तव भावो माहात्म्यं पारमार्थिकं सोपाधिकं वा सर्वात्म-
त्वादिरूपं, श्रुतमिति परिणम्यानुवृत्तिं द्योतयितुं 'अपि च'
इत्युक्तम् ॥ २ ॥

३ रा. भा.— तथा च— भवाप्ययाविति । तथा सप्तमप्रभृति दशमपर्यन्तं त्वद्व्यतिरिक्तानां सर्वेषां भूतानां त्वत्तः परमात्मनो भवाप्ययौ उत्पत्तिप्रलयौ विस्तरशो मया श्रुतौ । हे कमलपत्राक्ष ! तवा-
व्ययं नित्यं सर्वचेतनाचेतनवस्तुशेषित्वं ज्ञानबलादिकल्याणगुणगणैस्तवैव परतरत्वं सर्वाधारत्वं चिन्तितं
निमिषितादिसर्वप्रवृत्तिषु तवैव प्रवर्तयितृत्वमित्याद्यपरिमितं माहात्म्यं च श्रुतम् । हिशब्दो वक्ष्यमाण-
दिदृक्षाद्योतनार्थः ॥ २ ॥

४ वे. ता. चं.— 'भवाप्ययौ हि' इत्यादेः प्रकृतहेत्वर्थत्व-
व्युदासेन पृथगर्थत्वव्यञ्जनायाह— तथाचेति । सप्तम-
प्रभृति दशमपर्यन्तं इति । भाष्यकारः स्वानुसंहिताध्या-
योक्त्या तत्रत्यवचनमुपलक्षयति । बहुवचनासङ्कोचसूचितम् 'अहं
कृत्स्नस्य' [७।६] इत्यादिनोक्तमाह— त्वद्व्यतिरिक्ताना-
मिति । निवृत्तमानुषत्वभ्रमस्यार्जुनस्य वचनत्वात् 'त्वत्तः'
इत्यनेन भवाप्ययौपयिकरूपत्वं विवक्षितमित्यभिप्रायेण पर-
मात्मन इत्युक्तम् । अप्ययशब्दस्य पञ्चम्यनन्वयाद्भवाप्यय-
शब्देन संसारमोक्षादिप्रतीतिः स्यादिति तद्व्युदासायोक्तं—
उत्पत्तिप्रलयाविति । निमित्तोपादानसाधारणहेतुमात्रे पञ्च-
मीत्यप्ययान्वयः । 'त्वत्तः श्रुतौ' इत्यन्वयस्तु मन्दप्रयोजन
इति भावः । विस्तरशः विस्तरेणेत्यर्थः । 'कमलपत्राक्ष' इत्यने-

नान्तरादित्यविद्यादिप्रतिपादितपुण्डरीकाक्षत्वविशिष्टाप्राकृतवि-
प्रहवत्वमस्मिन्नवतारेऽपि स्पष्टमुपलभ्यत इति सूचितम् । पुण्ड-
रीकाक्षस्यैव हि सर्वलोककामेशत्वादिकमव्ययं माहात्म्यं तत्र
श्रूयते । माहात्म्यमित्यत्र 'तव' इति विपरिणतानुषङ्गः । अव्यय-
शब्देन कालतो विषयतः सङ्ख्यातः प्रकर्षतश्चानवधिकत्वं प्राक्सिद्ध-
मिहाभिप्रेतमित्यभिप्रायेणोक्तं नित्यमित्यादि अपरिमित-
मित्यन्तम् । 'भूमिरापः' [७।४] 'मत्तः परतरं नान्यत्'
[७।७] 'मयि सर्वं' [७।७] 'बुद्धिर्ज्ञानम्' [१०।४]
इत्यादिभिरिदं शेषित्वादिकं प्राक्प्रपञ्चितम् । हिशब्दो वक्ष्य-
माणदिदृक्षाद्योतनार्थः इति । हेतुत्वप्रसिद्धशायानुगुण्या-
भावात्प्रकृतानुगुणोऽयमर्थः इति भावः ॥ २ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २ ॥

७ ह. पै. भा.— भवेति । भवाप्ययानुत्पत्तिप्रलयौ ॥ २ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं प्रथमषट्कोपदेशजन्यत्वम्पदार्थविवेक-
प्रयुक्तं कृतार्थत्वमधिगत्य तत्पदार्थविवेकप्रधानमध्यमषट्को-
पदिष्टपरमेश्वरस्वरूपदर्शनप्रयुक्तमपि कृतार्थभावमाकाङ्क्षमाण-
सप्तमादिदशमाध्यायान्तोपदिष्टं स्वावधृतं पारमेश्वरस्वरूपमनु-
पममनुवदति — भवाप्ययाविति । हे कमलपत्राक्ष ! भूतानां
चेतनाचेनात्मकानां प्रभवाप्ययौ सृष्टिप्रलयौ त्वत्तः सकाशादेव
इति विस्तरतः 'अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलय-
इत्यादिना पुनः पुनर्मया श्रुतौ । तथा अव्यय-

मपरिच्छिन्नं तव माहात्म्यमपि 'विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन
स्थितो जगत्' [१०।४२] इत्यादिकं श्रुतमिति विपरिणामे-
नानुषङ्गः । अत्र 'कमलपत्राक्ष' इत्यनेन त्वदीयपारमैश्वर्यश्रवणा-
नुग्रहणमिव त्वदीयसौन्दर्यातिशयोऽपि दृश्यते, "तस्य यथा
कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी" [छां. उ. १।६।७] इत्यादिश्रुत्या
कमलपत्राक्षत्वस्य परमेश्वररूपत्वप्रतिपादनादिति सूचितम् ।
हिशब्देन वक्ष्यमाणदिदृक्षा द्योत्यते ॥ २ ॥

भूतौ वेदे विस्तरशः, तौ त्वत्तो मया सङ्गहेण श्रुतौ इति व्याख्यातमुपन्यासदर्पणे । तत्र श्रुतौ
व द्विवचनात्, श्रुतौ विस्तरशः इत्यन्वयश्चेत्यनुसन्धेयम् । — अविगीता ।

९ व० त० दी०—भवाप्ययाविति । जगत्कारणत्वं तव मया श्रुतं, माहात्म्यमपि च सर्वं; तदिदं विभूतिरूपं तव मयेति ॥ २ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च—भवाप्ययाविति । भूतानां भवाप्ययौ उत्पत्तिनाशौ 'अहमादिश्च' [१०।२०] इत्यादिना हे कमलपत्राक्ष दृष्टयैव तापनाशक ! त्वत्तो मया विस्तरशः

श्रुतौ । अव्ययं स्थितिरूपं पालनरूपं माहात्म्यं महत्त्वं नाशानन्तरपालनरूपं चापि श्रुतं, 'तेन मोहो नष्टः' इति पूर्वैर्गैवान्वयः ॥ २ ॥

११ नी० भा० दी०— भवेति । तथा सप्तमाध्यायमारभ्य दशमपर्यन्तं त्वया भूतानां भवाप्ययावप्युक्तौ 'अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते' [१०।८] इति, तावपि मया विस्तरशस्त्वत्तः श्रुतौ । हे कमलपत्राक्ष ! अव्ययं माहात्म्यमपि 'न च मां तानि कर्माणि लिम्पन्ति' [१।९] इति । विषमसृष्टिकर्तुरपि वैषम्यनैर्घृण्यदोषो नास्ति, जगत्कर्तुरपि विकारगन्धो नास्तीत्येवमादिरूपतत्पदार्थशुद्धिप्रधानं श्रुतमित्यनुषङ्गः ॥ २ ॥

एवमेतद्यथाऽऽत्थ त्वमात्मानं परमेश्वर ! । द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम ! ॥ ३ ॥

१ शां. भा.— एवमिति । एवमेतत्— नान्यथा यथा येन प्रकारेणाऽऽत्थ कथयसि त्वमात्मानं परमेश्वर ! तथापि द्रष्टुमिच्छामि ते तव ज्ञानैश्वर्यशक्तिबलवीर्यतेजोभिः सम्पन्नमैश्वरं वैष्णवं रूपं पुरुषोत्तम ! ॥ ३ ॥

२ आ. शां. व्या.— त्वदुक्तेऽर्थं विश्वासाभावान्न तस्य दिदृक्षा, किन्तु कृतार्थीबुभूषयेत्याह— एवमेतदिति । येन प्रकारेण सोपाधिकेन निरुपाधिकेन चेत्यर्थः । यदि ममाऽऽत्थत्वं निश्चिद्य मद्वाक्यं ते मानं, तर्हि किमिति मदुक्तं दिदृक्षते ?

कृतार्थीबुभूषयेत्युक्तं मत्वाऽऽह— तथाऽपीति । चतुर्भुजादिरूपनिवृत्त्यर्थमाह— ऐश्वरमिति । तद्व्याचष्टे— ज्ञानेत्यादिना ॥ ३ ॥

३ रा. भा.— एवमिति । हे परमेश्वर ! एवमेतदित्यवधृतम्, यथात्थ त्वमात्मानं ब्रवीषि । पुरुषोत्तम आश्रितवात्सल्यैकजलधे ! तवैश्वरं त्वदसाधारणं सर्वस्य प्रशासितृत्वे, पालयितृत्वे, स्रष्टृत्वे, संहर्तृत्वे, भर्तृत्वे, कल्याणगुणाकरत्वे, परतरत्वे, सकलेतरविसजातीयत्वे चावस्थितं रूपं द्रष्टुं साक्षात्कर्तुमिच्छामि ॥ ३ ॥

४ वे. ता. चं.— 'परमेश्वर !' इत्यनेन वाक्यार्थ-विश्वासेहेतुभूतं परमासत्त्वादिकं विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह— हे परमेश्वरेति । तद्यज्ञानया स्वसंवादमात्रार्थत्वव्युदासेन श्रुतप्रतिष्ठापनाय चाह एवमेतदित्यवधृतमिति । आश्रितजने दोषदर्शिनः कापुरुषा इति ह्याहुः । अतोऽत्र दिदृक्षमाणे स्वस्मिन् दोषानादररूपनिरतिशयपौरुषं पुरुषोत्तमशब्देन विवक्षितमित्यभिप्रायेण आश्रितवात्सल्यैकजलध इत्युक्तम् । पुरु सनोतीति वा व्युत्पत्तिरिहाभिप्रेता ; 'आविश्य विभति' [१५।१७] इति वक्ष्यमाणं वा ज्ञापितम् । एवं परत्वसौलभ्ये समाख्याभ्यामुक्ते । 'ते' इति निर्देशे सत्यपि 'ऐश्वरम्' इति वचनमीश्वरत्वस्वभावाभिव्यञ्जकत्वपरमित्यभिप्रायेण त्वदसाधारणमित्युक्तम् । तस्यैव प्राक्प्रपञ्चितप्रक्रियया विवरणं सर्वस्येत्यादि । एवं स्वभावविशिष्टो हीश्वरशब्दार्थ इति भावः । प्रशासितृत्वादौ रूपस्यावस्थानं नाम तदनुसूचैर्गुणसन्नहनचेष्टितैस्तत्तदभिव्यञ्जकत्वम् । यद्वा प्रशासितृत्वेऽवस्थानं 'यथाहं केशवे वृत्तिमवशाः प्रतिपेदिरे' [म. भा. २।६८।११] इति न्यायेन स्वदर्शनमात्रेण विपरीताध्यवसायं विनिवर्त्य सम्यक्प्रवृत्तिहेतुत्वात् । कल्याण-

गुणाकरत्वेऽवस्थानं नाम अवतारविग्रहवदज्ञत्वाद्यभिनयानर्हत्वम् । पालयितृत्वेऽवस्थानं तु सत्त्वप्रवर्तनादिमुखेन । स्रष्टृत्वेऽवस्थानं स्वावयवेभ्यो ब्रह्मरूपादीनां चातुर्वर्ण्यादीनां च प्रसूतेः । संहर्तृत्वेऽवस्थानं तु वक्ष्यमाणप्रसनादिना । भर्तृत्वेऽवस्थितिस्तु 'तत्रैकस्थम्' [१।१।१३] इत्यादिभिः स्फुटीभविष्यति । परत्वेन शङ्कितानां ब्रह्मरूपादीनां स्वैकदेशेऽवस्थानस्य 'ब्रह्माण्मीशम्' [१।१।१५] इत्यादिना वक्ष्यमाणतया परतरत्वेऽवस्थानं युक्तम् । सकलेतरविसजातीयत्व इति तृक्तसमस्तनिगमनम् ; तत्फलितं वा ; परमेश्वरपुरुषोत्तमसम्बुध्यभिप्रेतकथनं वा । 'पश्य मे योगमैश्वरम्' इति गुह्यतमारम्भे स्वयमुक्तस्यापातप्रतीतार्थस्य दर्शनप्रार्थनानुसारेण 'रूपमैश्वरम्' इति । स्वरूपपरतया योजनायाम् 'ऐश्वरम्' इत्येकमौपचारिकम् ; इतरत्सर्वं मुख्यम् । स्वरूपानुबन्धेन तु विग्रहदिदृक्षा गर्भिता । रूपशब्दः स्वरूपरूपादिसमस्तासाधारणाकारपरो वा । रूपं प्रकारमित्यर्थः । 'द्रष्टुम्' इत्युक्ते दर्शनसमानाकारेऽपि ज्ञाने दर्शनशब्दप्रयोगात्तद्यवच्छेदार्थं चाक्षुषज्ञानमात्रपरत्वं च व्यवच्छेत्तुं साक्षात्कर्तुमित्युक्तम् ॥ ३ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३ ॥

७ ह. पै. भा.— एवमिति । ईश्वरस्येदमैश्वरम् ॥ ३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— तदेवाह—एवमिति । हे पुरुषोत्तम ! तदेवानीं दृश्यमानान्मानुषरूपादन्यदैश्वरं रूपं 'विष्टभ्याहमिदम्' [१०।४२] इत्युक्तं द्रष्टुमिच्छामि । 'तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नमपश्यत्' [११।१३] इति हि वक्ष्यते । 'इच्छामि' इत्यनेन परीक्षार्थं न त्वदीयरूपदर्शनम्, परन्तु कृतार्थीबुभूषयैव; न हि परस्वसौलभ्यकाष्ठं परमेश्वरं त्वामासाद्य सम्प्रति कृतार्थो न

भवन्कदाचिदहं कृतार्थो भविष्यामीति सूचितम् । इदमेव स्पष्टयति—एवमेतदिति । हे परमेश्वर ! यथा येन प्रकारेण सोपाधिकेन निरुपाधिकेन च निरतिशयैश्वर्येणात्मानं त्वमात्थ कथयसि, एवमेवैतन्नान्यथा । तथा च न भवद्वाक्ये ममाविश्वासशङ्केति जन्मसाफल्यसम्पादनार्थैव त्वद्रूपदर्शनीकण्ठेति भावः ॥ ३ ॥

९ व० त० दी०— एवमेतदिति । सत्यमेवैतत्, अत्राविश्वासो मम नास्तीति । परं तादृशैश्वर्यं योगाख्यं यत्र तत्त्वैश्वरं रूपं द्रष्टुमिच्छामि । हे पुरुषोत्तम ! नहि मादृशस्त्वयि सति न सिद्धमनोरथो भवितुमर्हतीति भावः ॥ ३ ॥

१० पु. अ. त.— कथं ज्ञातव्यं मोहो नष्ट इति ? इत्याशङ्क्य नष्टमोहानां भगवद्वाक्ये विश्वासो नियत इति तदाह— एवमिति । हे परमेश्वर सर्वाधीश ! यथा त्वमात्मानं स्वस्वरूपमात्थ वदसि 'न मे विदुः' [१०।२] इत्यनेन सर्वाज्ञातत्वं, 'विष्टभ्याहम्' [१०।४२] इत्यनेन सर्वात्मत्वं, 'ददामि बुद्धियोगं तं' [१०।१०] इत्यादिना स्वकृप-

यैव ज्ञातत्वम्, एवमेतत् यथार्थमेवेत्यर्थः । यथार्थत्वोक्त्या पूर्वमज्ञातस्वरूपोऽहम्, अधुना विभूतिनिरूपणेन 'विष्टभ्याहं' इति कृपोक्त्या च तच्चिन्तनेन सर्वात्मत्वज्ञानयुक्तो जात इति स्वानुभवो व्यञ्जितः । अथातो ज्ञातस्वरूपस्तद्रूपं दर्शयत्याह— द्रष्टुमिति । हे पुरुषोत्तम ! ते तवैव तत्सम्बन्धिनामैश्वरं नानाविलासकं रूपं द्रष्टुमिच्छामि ॥ ३ ॥

११ नी० भा० दी०— एवमिति । यच्च त्वं 'विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्' [१०।४२] इति आत्मानं जगदाधारमात्थ तदपि इत्थमेव, न ममात्रासम्भावनाऽस्ति । हे परमेश्वर ! ते तव रूपं ऐश्वरमीश्वरस्येदं विश्वात्मकं मायामयमित्यर्थः । हे पुरुषोत्तम क्षराक्षरातीत ! विश्वरूपं मायामयं, वास्तवं तु रूपं मायातीतमित्यैश्वरमिति पुरुषोत्तमेति च पदाभ्यां लभ्यते । तथा च वक्ष्यति—'माया ह्येषा मया सृष्टा यन्मां पश्यसि नारद ! । सर्वभूतगुणैर्युक्तं नैवं मां (त्वं) ज्ञातुमर्हसि' [म. भा. १२।३३९।४५;४६] इति । उक्तं च शुद्धं रूपमभिप्रेत्य 'अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयम्' [२।२५] इति ॥ ३ ॥

मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो ! ।

योगेश्वर ! ततो मे त्वं दर्शयाऽऽत्मानमव्ययम् ॥ ४ ॥

१ शां. भा.— मन्यस इति । मन्यसे चिन्तयसि यदि मयाऽर्जुनेन तच्छक्यं द्रष्टुमिति प्रभो स्वामिन् ! योगेश्वर—योगिनो योगास्तेषामीश्वरो योगेश्वरः । हे योगेश्वर ! यस्मादहमतीवार्थी दृष्टुं, ततस्तस्मान्मे मदर्थं दर्शय त्वमात्मानमव्ययम् ॥ ४ ॥

२ आ. शां. व्या.— द्रष्टुमयोग्ये कृतो दिदक्षा ? इत्याशङ्क्याऽह— मन्यस इति । प्रभवति सृष्टि स्थितिसंहारप्रवेश-

प्रशासनेभ्य इति प्रभुः । लक्षणया योगशब्दार्थमाह— योगिन इति । तत इत्यादि व्याचष्टे— यस्मादिति ॥ ४ ॥

१ योग एषामस्तीति योगा योगिनः, 'अर्श आदिभ्योऽच्' (अष्टा. ५।२।२७) तेषामीश्वरः । उक्तं च सहस्रनामसु 'योगविदां नेता' (म. भा. १३।१४९।१६) इति । अन्ये तु—योगिनां 'योगः सन्नहनोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु ।' (अमरः ३।३।२२) इत्यादावभिहितानामीश्वर इत्येव व्याख्येयम्, न तु योग एषामस्तीति योगास्तेषामीश्वर इति । न हि तथा सति योगसामर्थ्यं भगवत उक्तं भवति, किन्तु योगिनः सनकादीन्प्रति स्वामित्वम् । तच्च प्रकृतानुपयोगि । न च योगवतामीश्वरस्य योगसामर्थ्याविनाभावोऽर्थसिद्ध एवेति वाच्यम्, गायकवृन्दस्वामिनो नृपस्य गायकत्वाददर्शनादिति यथोक्तमेव युक्तमित्याहुः । व्ययो देशतो न्यूनता, तद्रहितमात्मानं दर्शय; व्याप्तं त्वद्रूपं दर्शयेति यावत् इत्येके । अव्ययमिति क्रियाविशेषणमिति परे ।

—अविगीता ।

३ रा. भा.— मन्वस इति । तत्सर्वस्य स्रष्टु, सर्वस्य प्रशासित, सर्वस्याधारभूतं, त्वद्रूपं मया द्रष्टुं शक्यमिति यदि मन्वसे, ततो योगेश्वर ! योगो ज्ञानादिकल्याणगुणयोगः, 'पश्य मे योगमैश्वरम्' [११।८] इति हि वक्ष्यते । त्वद्व्यतिरिक्तस्य कस्याप्यसम्भावितानां ज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजसां निधे ! आत्मानं त्वामव्ययं मे दर्शय । अव्ययमिति क्रियाविशेषणम् । त्वां सकलं मे दर्शयेत्यर्थः ॥ ४ ॥

४ वे. ता. चं.— सर्वस्य स्रष्टृत्वादिना तच्छब्दपरा-
मृष्टभुताकारोक्तिः । अत्रापि स्वरूपपरत्वे मुख्यता ; रूपपरत्वे,
प्रकारमात्रपरत्वे च प्राग्वदनुसन्धेयम् । योगो ज्ञानादि-
कल्याणगुणयोग इति— अत्राणिमाद्यैश्वर्यशक्तिरपि गुणानु-
प्रविष्टा, योगनिर्वाहकत्वादिमात्रं तु दिदक्षिताकारान्तरङ्गत्वाभा-
वाद्न न विवक्षितमिति भावः । दर्शयिष्यमाणो ह्याकारोऽत्र
दिदक्षितः । न चार्जुनायाश्चक्रयोगाद्यर्थान्तरं प्रदर्शयते, योग-
शब्दश्च प्रत्यभिज्ञायत इत्यभिप्रायेणाह पश्येति । प्रभुशब्देन
यदि त्वं मन्वसे, तदा न किञ्चित् दुष्करमित्यभिप्रेतं गुण-

विशेषवत्त्वं दर्शयति— त्वद्व्यतिरिक्तस्येत्यादिना । अथवा
योगेश्वरशब्दाभिप्रेतोक्तिरियम् । 'अक्षयतिर्धनपतिः' इत्यादि-
वदुणभूयस्त्वापेक्षया गुणानामपि नियमनेन वा योगेश्वरशब्द
इति भावः । 'त्वाम्' इति आत्मशब्दस्यार्थान्तरं त्वयुक्तम्,
'माम्' इति च वक्ष्यत इति भावः । अव्ययशब्दस्यात्र निष्प्रयो-
जनत्वशङ्काव्युदासाय, क्षरप्रपञ्चाख्यतद् प्रदर्शनविरोधपरिहा-
राय, विशेषतो दिदक्षोरपेक्षितार्थपरत्वं दर्शयति अव्ययमिति ।
क्रियाविशेषणमिति । ततः किमित्यत्राह त्वां सकल-
मिति । समस्तगुणविभूतिविग्रहादिविशिष्टरूपमित्यर्थः ॥ ४ ॥

६ आ. मा. भा.— प्रभुः समर्थः ' नास्ति तस्मात्परं भूतं पुरुषाद्वै सनातनात् ' इति मोक्षधर्मं (?)
'प्रभुरीशः समर्थश्च' इत्याद्यभिधानम् ॥ ४ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'मन्वसे यदि' इत्यत्र प्रभुशब्दो न स्वा-
मित्वमात्रार्थः; किन्तु तवातिसामर्थ्यात् त्वत्सामर्थ्येनैवाती-
न्द्रियस्यापि दर्शनमिति भावेन प्रयुक्त इत्याशयेनाह— प्रभुरि-

ति । ईश्वरस्य निरतिशयसामर्थ्ये प्रमाणमाह— नास्तीति ।
भूतं समर्थम् । प्रभुशब्दस्य समर्थार्थत्वेऽभिधानमाह—
प्रभुरिति ॥ ४ ॥

७ ह. पै. भा.— मन्वस इति । योगशब्दात्समाधिवचनादर्शआदित्वाद्प्रत्ययः । योगो विद्यते
येषां ते योगाः ; योगानामीश्वरो योगिनामीश्वरो योगेश्वरस्तस्य सम्बोधनम् ॥ ४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— न च अहं 'द्रष्टुमिच्छामि' [११।३]
इत्येतावतैव त्वद्रूपं दर्शयितव्यम्, किन्तु मदधिकारं द्रष्टुंवेत्याह
— मन्वस इति । हे प्रभो ! तत्त्वैश्वरं रूपं मयाऽञ्जेनेन द्रष्टुं
शक्यमिति यदि मन्वसे ततस्तर्हि योगेश्वर ! त्वं अव्ययमप-
रिच्छिन्नमात्मानं स्वरूपं मे दर्शय । अत्र 'मन्वसे' इत्यनेन
त्वन्मननमेव मम दर्शने शक्तिः, न त्वन्यत्किञ्चिदस्तीत्युक्तं भवति ।
कथं पुनर्मननमात्रात्तव दर्शनाधिकारः ? इत्यतः 'प्रभो' इति

हेतुगर्भं सम्बोधनम् । अनधिकारिणमप्यधिकारीकर्तुं शक्नोषि;
अतस्त्वन्मननमेव ममाधिकारः, 'इच्छामात्रं प्रभोः सृष्टिः' इति
शास्त्रादिति भावः । योगिजन एवाधिकारी मत्स्वरूपदर्शने;
कथं त्वमयोग्यधिकारी कर्तव्यः ? इत्याशङ्क्य अयोगिनमपि
योगीकर्तुं शक्नोषीत्याह— योगेश्वरेति । योगोऽस्त्येषामिति
योगा योगिनः— अशंआद्यच्— तेषामीश्वर ! ॥ ४ ॥

९ व० त० दी०— तत्रापि न मत्कृत्या लभ्यमिदं किन्तु त्वदिच्छयैवेत्याह— मन्वसे यदीति । योगेश्वरेति
साधारणो यो योगी भवति सोऽपि स्वमाहात्म्यं दर्शयति, त्वं तु योगेश्वरः सर्वसमर्थ इति दर्शय । अथवा ननु
तव सारथ्ये निषण्णं वसुदेवसुतं मां किमित्येवं स्तोषीति चेन्मैवं भ्रामयितव्यं, त्वदादिमुनिवाक्यविश्र्वासतः
पुरुषोत्तमं परमेश्वरमेव त्वां जानन्नपीत्याशयेनाह योगेश्वरेति । न च त्वैश्वर्यदर्शने कश्चित्प्रयासो योगेश्वरत्वादिति
भावः ॥ ४ ॥

१० पु. अ. त.— स्वेच्छायां सत्यामपि भगवदिच्छा-
भावे च द्रष्टुमपि निर्बन्धेन न फलतीति विज्ञापयति— मन्व-
स इति । हे प्रभो सर्वकरणसमर्थ ! यदि तद्रूपं मया द्रष्टुं
शक्यं दर्शनानन्तरं फलरूपं भवति तथा चेन्मन्वसे फलरूपं
भवत्विति, तदा योगेश्वर ! योगिनः स्वयोगबलेन सामर्थ्यं
प्रकटयन्ति तेषां योग आगन्तुको धर्मः; त्वं तु योगस्थापीश्वर-

स्तेन मम दर्शनसामर्थ्यमपि कृपया दत्त्वा दर्शय । एवं प्रार्थनायां
प्रभुस्तद्रूपं दर्शयित्वा तत्रैव लीनं कुर्यात् तदा भक्तिरसात्प्रभूत-
पुरुषोत्तमरूपानुभवो न भवेदतो विज्ञापयति— तत इति ।
तत एतन्मनोरथपूर्त्यनन्तरम् । अव्ययमविनाशिनं आत्मानं
पुरुषोत्तममानन्दमयं दर्शयेति भावः ॥ ४ ॥

११ नी० भा० दी०—मन्यसे इति । हे योगेश्वर योगानां योगिनामीश्वर ! तद्रूपं यदि मया द्रष्टुं शक्य-
मिति मन्यसे यदि मयि तद्दर्शनाधिकारं पश्यसि, ततस्तर्हि मे मह्यमव्ययं मायामयमात्मानं दर्शय । मायामयत्वा-
देवास्याव्ययत्वं; मायायां हि सर्वे सर्वात्मकं सर्वदाऽस्तीति प्रसिद्धम् । यथोक्तं वसिष्ठेन 'वर्त्तमानमतीतं च भवि-
ष्यत्स्थूलमण्वपि । तथा दूरमदूरं च निमेषः कल्प इत्यपि ॥ चिदात्मनि स्थितान्येव पश्य मायाविजृम्भितम्'
इति । नहि मरुमरीचिसरसी क्रमशः शुष्यति, अतो मायामयत्वादेवास्यैश्वरस्य रूपस्याप्यव्ययत्वम् ॥ ४ ॥

अर्जुनप्रार्थितस्य विश्वरूपं दर्शयिष्यतो भगवतः स्वात्मरूपानुक्रमः,

तद्दर्शनक्षमं तस्मै दिव्यचक्षुःप्रदानं च ।

श्रीभगवानुवाच— पश्य मे पार्थ ! रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः ।

नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च ॥ ५ ॥

१ शां. भा.— एवं चौदितोऽर्जुनेन भगवानुवाच— पश्येति । पश्य मे मम पार्थ ! रूपाणि शतशो-
ऽथ सहस्रशः, अनेकश इत्यर्थः । तानि च नानाविधान्यनेकप्रकाराणि, दिवि भवानि दिव्यान्यप्राकृतानि,
नानावर्णाकृतीनि च नाना विलक्षणा नीलपीतादिप्रकारा वर्णास्तथाऽऽकृतयश्चाऽव्यवसंस्थानविशेषा
येषां रूपाणां तानि नानावर्णाकृतीनि च ॥ ५ ॥

२ आ. शां. व्या.— अर्जुनमतिभक्तं सखायं प्रार्थितप्रतिश्रवणेनाऽऽश्वासयितुमाह— एवमिति ॥ ५ ॥

३ रा. भा.— एवं कौतूहलान्वितेन हर्षगद्गदकण्ठेन पार्थेन प्रार्थितो भगवानुवाच— पश्येति ।
पश्य मे सर्वाश्रयाणि रूपाणि, अथ शतशः सहस्रशश्च नानाविधानि नानाप्रकाराणि दिव्यानि ।
अप्राकृतानि नानावर्णाकृतीनि शुक्लकृष्णादिनानावर्णानि नानाकाराणि च पश्य ॥ ५ ॥

४ वे. ता. चं.— अर्जुनस्य भगवत आत्मप्रदर्शने हेतुं
प्रश्नादिप्रकारफलितमवस्थाविशेषं दर्शयन् 'पश्य' इत्यादिभगव-
द्वाक्यस्य सङ्गतिमाह एवमिति । वक्ष्यमाणप्रकारमनुसन्धायाह
सर्वाश्रयाणीति । बहुव्रीहिवाचस्पत्येति । आदित्यमण्डला-
दीन्यनन्तान्यधिकरणानि । यद्वा, आश्रयशब्द उपचाराद्विवक्षा-
भेदेन वा आश्रितपरः । शतशः सहस्रशश्चेत्यनेन परव्युह-
विभवाद्यवच्छेदक्रीडाकृतानन्ताप्राकृतविग्रहवत्त्वं दर्शितम् । यदे-
कादित्यमण्डलवर्ति रूपं, तत्समानमनन्तब्रह्माण्डेवादित्यमण्ड-
लवर्त्यसङ्ख्यातं रूपम् । एवं श्रीविश्वरूपादिरूपान्तरेणैवपि । 'रूपं
रूपं प्रतिरूपः' [कठो. ५।९; १०] इत्यादिश्रुत्याऽयमप्यर्थो

विवक्षित इति केचित् । यथा दृश्यसि, तथा करिष्यामीत्यभि-
प्रायेण पश्येत्युक्तिः । 'नानाविधानि' इत्यनेन प्रत्येकसूषणायुध-
लाञ्छनभुजसङ्ख्यादिप्रकारविशेषानन्त्यमत्र विवक्षितमित्याह—
नानाप्रकाराणीति । अप्राकृतानीति— अत्र दिव्यशब्देन
दिवि वर्तमानत्वादिकं न विवक्षितं, पृथिव्यादिव्यासैरपि वक्ष्य-
माणत्वात्; इत्येवैलक्षण्यं चावश्यवक्तव्यमित्यभिप्रायः । वासु-
देवादिषु चतुर्षु युगभेदेन सितरक्तपीतकृष्णरूपपरिश्रितैरवतारान्त-
रेषु च तत्तत्फलाधिभ्यानानुगुण्याच्च नानावर्णत्वम् । आकृति-
शब्देन सुरनरतिर्यगादिसमानसंस्थानविशेषो विवक्षित इत्यभि-
प्रायेणाह— नानाकाराणीति ॥ ५ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ५ ॥

७ ह. पै. भा.— एवमर्जुनेन स्वरूपदर्शनं प्रार्थितं तद्दर्शयितुकामो भगवानुवाच— पश्येति । शतशः
शतानि । सहस्रशः सहस्राणि । नानावर्णाकृतीनि नानाविधवर्णसंस्थानानि ॥ ५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं प्रार्थितो भगवानुवाच— पश्येति ।
तत्र पदुक्तम् 'मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुम्' [११।४] इति,
तत्सत्यमेव मद्रूपदर्शनाधिकारस्य दुर्लभत्वात्; तथापि स्वं
मत्प्रसादान्तदधिकारीत्याह— पश्येति । अहार्थं लोड्,
मत्प्रसादाद्द्रष्टुमर्हो भवेत्यर्थः । वक्ष्यति हि— 'मया प्रसन्नेन
तवार्जुनेन रूपं परं दर्शितम्' [११।४७] इति । शतसहस्र-
शब्दावपरिमितिवाचिनौ, 'विश्वं शतं सहस्रं च सर्वमक्षय-

वाचकम्' [म. भा. १।२१७।१] इत्यभिधानात् । रूपस्यै-
कत्वेऽपि प्रकारभेदानन्त्याद्रूपाणीति बहुवचनम् । अपरिमितत्वं
चेत्येतद्दर्शयति— नानाविधानीति । अनेकप्रकारत्वमे-
वोपपादयति— नानावर्णाकृतीनि नानाविधा वर्णा नीलपी-
तादय आकृतयोऽव्यवसंस्थानविशेषाश्च येषां तानि तथोक्ता-
नि । दिव्यान्यत्यदुतानि च मम रूपाणि पश्य ॥ ५ ॥

९ व० त० दी०— एवं प्रार्थितः सन्नद्धतमक्षरस्वरूपं दर्शयिष्यन् 'सावधानो भव' इत्येवं अर्जुनमभिसुखीकरोति पश्येतिचतुर्भिः । 'पश्य मे पार्थ ! रूपाणि' इति कूटस्थत्वादक्षरे स्वरूपे बहूनि रूपाणि सन्तीति बहुवचनम् ॥५॥

१० पु. अ. त.— एवं प्रार्थितः सन् तद्रूपं दर्शयिष्यन् अर्जुनं सावधानं करोति भगवान्— पश्येत्यादिचतुर्भिः । हे पार्थ भक्तपुत्र ! कृपया दर्शयामीति सम्बोधनम् । अन्यथा पुरुषोत्तमदर्शनतोऽन्यदर्शनेच्छायामेतद्वसानुभवमपि न कारयेदिति भावः । मे मम शतशः सहस्रशः असङ्ख्यातानि,

शतशः सहस्रशः यावदिच्छसि तावद्वा, नानाविधानि नानाफलकारकाणि रूपाणि यस्य नानाविधान्यपि दिव्यानि अलौकिकानि क्रीडात्मकानि, न तु प्रदर्शनार्थमेव कृतानि; च पुनः तथैव नानावर्णाकृतीनि नाना अनेके वर्णाः दृक्कलोहितादयः आकृतयः अवयवादिविशेषाश्च येषां तानि ॥ ५ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं प्रार्थितः सन् भगवानुवाच— पश्येति । शतश इत्यादिना अनन्तानीत्युक्तम् । नानावर्णानि नानाकृतीनि च ॥ ५ ॥

पश्याऽदित्यान्वसून् रुद्रानश्विनौ मरुतस्तथा । बहून्यदृष्टपूर्वाणि पश्याऽऽश्रयाणि भारत ! ॥ ६ ॥

१ शां. भा.— पश्यादित्यानि । पश्याऽऽदित्यान्द्वादश, वसूनष्टौ, रुद्रानेकादश, अश्विनौ द्वौ, मरुतः सप्तसप्तगणा ये तान्, तथा च बहून्यन्यान्यप्यदृष्टपूर्वाणि मनुष्यलोके त्वया, त्वत्तोऽन्येन वा केनचित् ; पश्याऽऽश्रयाण्यद्भुतानि भारत ! ॥ ६ ॥

२ आ. शां. व्या.— दिव्यानि रूपाणि पश्येत्युक्तं, तान्येव लेशतोऽनुकामति— पश्याऽऽदित्यानि । तान् मरुतस्तथा पश्येति सम्बन्धः । 'नानाविधानि' इत्युक्तं तदेव

स्फुटयति— बहूनीति । अदृष्टपूर्वाणि पूर्वमदृष्टानि । 'नानावर्णाकृतीनि' इत्युक्तं व्यनक्ति— आश्रयाणीति ॥ ६ ॥

३ रा. भा.— ममैकस्मिन्नूपे पश्यादित्यान् द्वादश, वसूनष्टौ, रुद्रानेकादश, अश्विनौ द्वौ, मरुतश्चैकोनपञ्चाशतम् ; प्रदर्शनार्थमिदम् । इह जगति प्रत्यक्षदृष्टानि शास्त्रदृष्टानि च यानि वस्तूनि, तानि सर्वाण्यन्यान्यपि सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु च शास्त्रेष्वदृष्टपूर्वाणि बहून्याश्रयाणि पश्य ॥ ६ ॥

४ वे. ता. चं.— 'शतशोऽथ सहस्रशः' [१११५] इति स्वासाधारणानन्तरूपप्रसङ्गेऽपि प्रकृतोपयोगाय 'इहैकस्थम्' [१११७] इत्येकस्थैव रूपस्य विशेषतः प्रदर्शयिष्यमाणत्वमनुसन्धायाह— ममैकस्मिन्निति । 'पश्यादित्यान्' इत्यादिना प्रधानदेवाद्यस्त्रिंशत्प्रथमं निर्दिश्यन्त इत्यभिप्रायेण द्वादशोत्यादि सङ्ख्याविशेषप्रदर्शनम् । वक्ष्यमाणानुसारेण दृष्ट-

मात्राश्रयत्वव्युदासायाह प्रदर्शनार्थमिति । अर्जुनेन अन्यैश्चाप्रतिपन्नानामिति शेषः । 'अदृष्टपूर्वाणि' इत्येतदश्रुतपूर्वाणामप्युपलक्षणम्, अनवगतत्वमात्रेण वा सामान्यतः सङ्ग्रह इत्यभिप्रायेणाह सर्वेषु च शास्त्रेष्वदृष्टपूर्वाणीति । एतेनातीन्द्रिये वस्तूनि सामान्यतः शास्त्रावगतेऽपि साक्षात्कारैकसमधिगम्या बहवो विशेषाः सन्तीति सूचितम् ॥ ६ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ६ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ६ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ ६ ॥

८ वै. ब्र. गि.— एतदेव विष्टणोति— पश्येति । ममैकस्मिन्नेहे द्वादशादित्यान् अष्ट वसून् द्वावश्विनौ एकोनपञ्चाशतं मरुतो देवताभेदान् तथाशब्दात् 'ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थं' [१११९] इत्यादिना वक्ष्यमाणानन्यानपि लोकवेदयोर्दृष्टान्तानिपि पदार्थान्पश्य । न केवलमेतावन्मात्रम् ; किन्तु अदृष्ट-

पूर्वाणि सर्वेष्वपि लोकेषु सर्वेषु शास्त्रेषु केनापि क्वचिदपि पूर्वमदृष्टानि बहून्याश्रयाणि पश्य । अत्र पूर्वार्धेन 'शतशोऽथ सहस्रशः' 'नानाविधानि' इत्येतद्विश्रुतम् ; उत्तरार्धेन 'दिव्यानि' इत्यनेनोक्तमाश्रयत्वमिति द्रष्टव्यम् ॥ ६ ॥

९ व० त० दी०— किञ्चात्रैव पश्यादित्यानि । आश्रयाणि बहूनि पश्य; एकत्रान्योन्यविरुद्धधर्मसमावेशरूपाणि तत्राश्रयाणि पश्य ॥ ६ ॥

१० अ. पु. त.—तान्येव पश्येति नामभिर्विशेषेणाह— देवगणविशेषान् ; तथा बहून्यसङ्ख्येयानि अदृष्टपूर्वाणि सर्वैः, पश्येति । आदित्यान् द्वादशात्मकान्, वसून् अष्टसङ्ख्या- आश्रयाणि अलौकिकानि हे भारत उत्तमवंशोद्भव ! योग्य- कान्, रुद्रानेकादशसङ्ख्यान्, अश्विनौ अश्विनीकुमारौ, मरुतः त्वात् पश्य ॥ ६ ॥

११ नी० भा० दी०—दिव्यानि तावदाह— पश्यादित्यानि । अदृष्टपूर्वाण्याश्रयाण्यद्भुतानि चतुर्मुख- पञ्चमुखषण्मुखादीनि ॥ ६ ॥

इहैकस्थं जगत्कृत्स्नं पश्याद्य सचराचरम् ।

मम देहे गुडाकेश ! यच्चान्यद्रष्टुमिच्छसि ॥ ७ ॥

नं तु मां शक्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वचक्षुषा ।

दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ॥ ८ ॥

१ शां. भा.— न केवलमेतावदेव— इहैकस्थमेकस्मिन्नेव स्थितं जगत्कृत्स्नं समस्तं पश्य, अद्येदानीं सचराचरं सह चरेणाचरेण च वर्तते मम देहे गुडाकेश ! यच्चान्यज्जयपराजयादि यच्छङ्कसे ' यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः ' [२।६] इति यदवोचस्तदपि द्रष्टुं यदीच्छसि किन्तु— न तु मां विश्वरूपधरं शक्यसे द्रष्टुमनेनैव प्राकृतेन स्वचक्षुषा स्वकीयेन चक्षुषा । येन तु शक्यसे द्रष्टुं दिव्येन, तद्विव्यं ददामि ते तुभ्यं चक्षुः ; तेन पश्य मे योगमैश्वरमीश्वरस्य ममैश्वरं योगं योगशक्त्यतिशयमित्यर्थः ॥ ७ ॥ ८ ॥

२ आ. शां. व्या.— न केवलमादित्यवस्वाद्येव महूर्णं त्वया द्रष्टुं शक्यं, किन्तु समस्तं जगदपि महदेहस्थं द्रष्टुमर्हसीत्याह— नेत्यादिना । सप्तमीद्वयं मिथः सम्बन्धयते । समासान्तर्गताऽपि सप्तमी तत्रैवान्विता । यदीच्छसि तर्हीहैव पश्येति सम्बन्धः । ' मन्यसे यदि ' [१।१।४] इत्युक्तमनुवदति—

किन्त्विति । सप्रपञ्चमनवच्छिन्नं मां स्वचक्षुषा न शक्नोषि द्रष्टुमित्याह— नत्विति । कथं तर्हि त्वां द्रष्टुं शक्नुयां ? इत्या- शङ्कयाऽऽह— येनेति । दिव्यस्य चक्षुषो वक्ष्यमाणयोग- शक्त्यतिशयदर्शने विनियोगं दर्शयति— तेनेति ॥ ७ ॥ ८ ॥

३ रा. भा.— इहेति । इह ममैकस्मिन् देहे तत्राप्येकस्थं एकदेशस्थं सचराचरं कृत्स्नं जगत्पश्य ; यच्चान्यद्रष्टुमिच्छसि, तदप्येकदेशैकदेश एव पश्य ॥ ७ ॥ अहं मम देहैकदेशे सर्वं जगदर्शयिष्यामि ; त्वं त्वनेन नियतपरिमितवस्तुग्राहिणा प्राकृतेन स्वचक्षुषा मां तथाभूतं सकलेतरविसजातीयमपरिमयं द्रष्टुं

१ नत्विति, तथा चोक्तम्— ' पश्यन्त्यदो रूपमदध्रचक्षुषा सहस्रपादोरुजुजाननाद्भुतम् । सहस्रमूर्द्धभ्रवणाक्षिनासिकं सहस्रमौल्य- म्बरकुण्डलोल्लसत् ॥ ' (भाग. ३।३।४) इति । प्रसिद्धं चोद्योगे धृतराष्ट्रसभायां प्रकाशितं तद्द्रष्टुमलब्धदिव्यदृष्टयो न केऽप्यशक्नु- वन्निति । ' तं दृष्ट्वा घोरमात्मानं केशवस्य महात्मनः । न्यमीलयन्त नेत्राणि राजानन्नस्तचेतसः ॥ ऋते द्रोणं च भीष्मं च विदुरं च महामतिम् । तत्रायं च महाभागमृषींश्चैव तपोधनान् । प्रादात्तेषां च भगवान्दिव्यं चक्षुर्जनादेनः ' (म. भा. ५।१३ १।१३-१५) इत्यादौ ॥ शक्यस इति ' शक मर्षणे ' (धा. पा. ४।८१) इत्यस्य रूपम् । सौवादिकस्यापि शक्नोतेः (धा. पा. ५।१५) इत्य् छान्दस इति केचित् ॥ पश्येति— दिव्यमन्यचक्षुः कथं दास्यति ? किंवेदं मदीयं चक्षुः करिष्यतीति पर्याकुलो मा- भूः, तवेदं चक्षु- मात्रयाऽप्यपीडयित्वा इच्छामात्रेणैवान्यदपि ददामि; तत्र मदीयं ऐश्वरं योगं युक्तिं मानुषैरसाध्यमिदं कथं करोमीति पश्य प्रत्यक्षी- कुरु । ' योगः सन्नहनोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु । ' (३।३।४) इत्यमरः । अत्र ज्ञानदेवः—

सत्यं दर्शयितव्यं ते विश्वरूपमिदं यदि । तर्हि तद्दर्शने शक्तिर्दातव्या प्रथमं मया ॥

प्रणयेन वदन्नत्र प्रमत्तोऽस्मि परं ततः । अकृष्टोऽसौ बीजमुष्टिरिव व्यथो ममोद्यमः ॥

एतर्हि स्मृतवानस्मि साधु चक्षुर्ददामि ते । दृष्ट्वाऽनुभवितासे त्वं येन योगं ममैश्वरम् ॥

—इति भावार्थमाह । वामनस्तु—

इच्छामि रूपमवलोकयितुं तवेति सम्प्रार्थितो मुररिपुः कपिकेतनेन ।

यत्पश्य योगमिति सम्प्रति वावदीति तद्विश्वरूपमपि योग इति व्यनक्ति ॥

—इति प्रत्यपीपदत् ।

न शक्यसे; तव दिव्यम् अप्राकृतं महर्शनसाधनं चक्षुर्ददामि; पश्य मे योगमैश्वरं मदसाधारणं योगं पश्य; ममानन्तज्ञानादियोगमनन्तविभूतियोगं च पश्येत्यर्थः ॥ ८ ॥

४ वे. ता. चं.— इह 'देहे' इत्येकवचनान्तनिर्देशेनैव प्रदर्शयिष्यमाण एको देहो विवक्षित इत्यभिप्रायेणाह— इह ममैकस्मिन्देह इति । एकवचनेन प्रदर्शयिष्यमाणविशेष-निर्देशेन च देहेकत्वस्याभिमतत्वादेकस्थपदेन तदेकदेशे स्थिति-विवक्षिता । एकस्यावयविनोऽवयवभूतमिति कैश्चिदुक्तं तु भग-वद्विग्रहस्य अप्राकृतत्वसमर्थनाच्च निरस्तमित्यभिप्रायेणोक्तं तत्रा-प्येकस्थमेकदेशस्थमिति । यद्वा कृत्स्नस्य एकस्थत्ववच-नात्तदेकदेशस्थितिः फलिता । 'यच्चान्यद्द्रष्टुमिच्छसि' इत्यनेन पाण्डवधार्तराष्ट्रजयादिकमपि गर्भितम् । तत्रापि समुच्चय-सामर्थ्याद्देहेकदेशाश्रितत्वमाह— तदपीति ॥ ७ ॥ 'न तु मां शक्यसे' इत्यत्र तुशब्दयोतितमशक्तिहेतुं पूर्वश्लोकोक्तमाकृष्य

दर्शयति— अहमिति । अनेनैवेत्यस्य विवक्षितमाह निय-तेति । दिव्यप्रतिपक्षत्वात् प्राकृतेनेत्युक्तम् । तथाभूतमि-त्यादि । 'माम्' इत्यनेनात्र विग्रहादिविशिष्टत्वं विवक्षित-मिति भावः । अत्र दिव्यशब्दविवक्षितमाह अप्राकृतमिति । महर्शनसाधनमित्यप्राकृतत्वफलितोक्तिः । ऐश्वर्यपदाभिप्रेत-माह मदसाधारणमिति । प्रकरणादिफलितमैश्वर्यपदानुगृहीतं च योगशब्दार्थमाह अनन्तेति । नियमनशक्तिरीश्वरत्वम्; तद-नुबन्धी च योगस्तदुचितगुणविभूतियोग एव । चक्षुषो दिव्य-त्वाज्ज्ञानादिगुणदर्शनम् । अनन्तवीर्यत्वादिविशिष्टविशेषेण 'पश्यामि' [११।६] इति वक्ष्यतीति भावः ॥ ८ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ७ ॥ ८ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ७ ॥ ८ ॥

७ ह. पै. भा.— इहेति । इह मम देहे । गुडाका निद्रा तस्या ईश्वरः स्वामी गुडाकेशः । जितनिद्र इत्यर्थः ॥ ७ ॥ ८ ॥

८ वे. ब्र. गि.— किञ्च 'विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्' [१०।४२] इति मदुक्तमाकर्ण्यैव यत्त्वं द्रष्टु-शुक्लणितो बभूविथ, तदपि पश्येत्याह— इहेति । इह अस्मिन्मम देहे तत्राप्येकस्थमेकदेशस्थं सचराचरं कृत्स्नं जगत् तत्र तत्र परिभ्रमता वर्षकोटिसहस्रेणापि द्रष्टुमशक्यं अद्याधुनैव पश्य । यच्चान्यज्यपराजयादिकं द्रष्टुमिच्छसि, शङ्कितं खलु प्राक्तथा 'यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः' [२।६] इति, तदपि सन्देहोच्छेदायेदानीं पश्य । 'गुडाकेश'

इत्यनेन निस्तन्द्रस्य तवास्मिन्विषये सावधानत्वमनुक्तसिद्ध-मिति सूचितम् ॥ ७ ॥ एवमुक्तमात्रेणैवातिमात्रहर्षेण नयने-विस्तार्य द्रष्टुकामं तमालक्ष्याह— न त्विति । अनेन तु प्राकृ-तेन स्वीयेन चक्षुषा मां दिव्यरूपधरं द्रष्टुं नैव शक्यसे न शक्तो भविष्यसि । अतः ते दिव्यमप्राकृतं चक्षुर्मद्रूपदर्शनक्षमं ददामि । तेन त्वं ममैश्वरं योगं अवटितघटनासामर्थ्याति-शयात्मकं विश्वरूपं पश्य ॥ ८ ॥

९ व० त० दी०— किञ्चेहास्मिन्नक्षरस्वरूपे कृत्स्नं जगदेकस्थं पश्येत्यनेन 'विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्' [१०।४२] इति समर्थितम् । मम स्वरूपभूतेऽक्षरे देहे जगत्कृत्स्नमित्युक्त्वा प्रत्यक्षजगद्दर्शनेनाली-कत्वं च निरस्तम् । नहि तदो— (तु ?)— पदेष्टुर्भ्रमः कदाचिद्वक्तुं शक्यते, आनर्थक्यप्रसङ्गात्; अतएव व्यास आह—'नाभाव उपलब्धेः' 'वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत्' [ब्र. सू. २।२।२८, २९] इति । 'मम देहे' इति स्वदेहभूतस्य भूतस्य प्रपञ्चाश्रयत्वमुक्तं यच्चान्यद्द्रष्टुमिच्छसि तत्सर्वं पश्य ॥ ७ ॥ यदुक्तमर्जुनेन 'मन्यसे यदि तच्छक्यं' [११।४] इति तत्राह—न तु मामिति । अनेनैव तु स्वीयेन नियमतः परिमितग्राहिणा प्राकृतेन चक्षुषा मामक्षरैश्वर्य-रूपं द्रष्टुं न शक्यसे, अतोऽहं दिव्यमप्राकृतज्ञानात्मकदर्शनसाधनं चक्षुर्ददामि, तेन ममैश्वरं योगं मत्स्वरूपगतं सर्वं विभिन्नधर्माश्रयणं पश्य साक्षात्कुरु ॥ ८ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च— इहेति । कोटिजन्मभिरपि सम्पूर्णं द्रष्टुमशक्यं कृत्स्नं समस्तं जगत् विरुद्धत्वेन परिदृश्य-मानमपि मम देहे एकस्थमेकत्र स्थितं सचराचरं जडजीवस-हितं इह अस्मिन्नेव जन्मनि । अद्य तत्कालमेव यच्च अन्यत् सर्वेषां विभूतित्वेन कथं मारयामीति विचारेण मरणमारणा-दिरूपं यत् द्रष्टुमिच्छसि तत्पश्य ॥ ७ ॥ एवमुक्ते दर्शनोद्यतं प्रत्याह— न त्विति । तु पुनः एवमेव द्रष्टुं न शक्यसे न

शक्तोऽसि । अतस्ते दिव्यमलौकिकं चक्षुर्ददामि । तेन स्वचक्षुषा मत्कृपादृष्ट्या मां पुरुषोत्तमं पश्य । अतो दृष्टपुरु-षोत्तमेन अनेनैव मे ऐश्वरं करणाकरणान्यथाकरणसामर्थ्यरूपं योगयुक्तं पश्य । पुरुषोत्तमस्वरूपज्ञानदर्शनाभावे सर्व-स्वरूपदर्शनं न स्यात्, पुरुषोत्तमदर्शनं चासाधारणदृष्ट्या भवेदिति भावः ॥ ८ ॥

११ नी० भा० दी०— हे गुडाकेश जितनिद्र ! इह मम देहे एकस्थमेकस्मिन्नेवावयवे नखाप्रमात्रे स्थितं कृत्स्नं वर्त्तमानं जगत् पश्य, यच्चान्यत् अतीतमनागतं विप्रकृष्टं व्यवहितं स्थूलं सूक्ष्मं वा तत्सर्वमिह पश्य ॥ ७ ॥ यत्तूक्तं—‘मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुं’ [११।४] इति तत्राह— न त्विति । शक्यसे शक्नोषि । पदविकरण-व्यत्यय आर्षः । अनेन प्राकृतेन । दिव्यमप्राकृतम् । ऐश्वरमीश्वरसम्बन्धिनं योगं विश्वाश्रयत्वलक्षणं सामर्थ्यम् ॥ ८ ॥

भगवताऽर्जुनाय दर्शितस्य स्वैश्वरस्य विश्वरूपस्य वर्णनं तद्दर्शनेनार्जुनस्य विस्मयाकुलितत्वं च ।

सञ्जय उवाच— एवमुक्त्वा ततो राजन्महायोगेश्वरो हरिः ।

दर्शयामास पार्थाय परमं रूपमैश्वरम् ॥ ९ ॥

अनेकवक्त्रनयनमनेकाद्भुतदर्शनम् ।

अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकोद्यतायुधम् ॥ १० ॥

दिव्यमाल्याम्बरधरं दिव्यगन्धानुलेपनम् ।

सर्वाश्रयमयं देवमनन्तं विश्वतोमुखम् ॥ ११ ॥

१ शां. भा.— एवं यथोक्तप्रकारेणोक्त्वा ततोऽनन्तरं राजन्धृतराष्ट्र ! महायोगेश्वरो महांश्वसौ योगेश्वरश्च महायोगेश्वरः हरिर्नारायणो दर्शयामास दर्शितवान्पार्थाय पृथासुताय परमं रूपं विश्वरूपमैश्वरम् ॥ ९ ॥ अनेकेति । अनेकवक्त्रनयनं अनेकानि वक्त्राणि नयनानि च यस्मिन्नरूपे तदनेकवक्त्रनयनम् । अनेकाद्भुतदर्शनं अनेकान्यद्भुतानि विस्मापकानि दर्शनानि यस्मिन्नरूपे तदनेकाद्भुतदर्शनम् । तथाऽनेकदिव्याभरणं अनेकानि दिव्याभरणानि यस्मिन्स्तदनेकदिव्याभरणम् । तथा दिव्यानेकोद्यतायुधं दिव्याभरण-नेकान्यस्यादीन्युद्यतान्युन्नतान्यायुधानि यस्मिन्स्तद्विव्यानेकोद्यतायुधम् । ‘दर्शयामास’ इति पूर्वेण सम्बन्धः ॥ १० ॥ किञ्च दिव्यमाल्याम्बरधरं दिव्यानि माल्यानि पुष्पाण्यम्बराणि वस्त्राणि च प्रियन्ते येनेश्वरेण तं दिव्यमाल्याम्बरधरं, दिव्यगन्धानुलेपनं दिव्यं गन्धानुलेपनं यस्य तं दिव्यगन्धानुलेपनं, सर्वाश्रयमयं सर्वाश्रयप्रायं देवं, अनन्तं नास्यान्तोऽस्तीत्यनन्तस्तमनन्तं विश्वतोमुखं सर्वतोमुखं सर्वभूतात्म-भूतत्वात्, तं दर्शयामासार्जुनो ददर्शेति वाऽध्याह्रियते ॥ ११ ॥

२ आ. शां. व्या.— इमं वृत्तान्तं धृतराष्ट्राय सञ्जयो निवेदितवानित्याह— सञ्जय इति । मदीयं विश्वरूपारूपं रूपं न प्राकृतेन चक्षुषा निरीक्षितं क्षमं, किन्तु दिव्येनेत्यादि यथोक्त-प्रकारः । अनन्तरं दिव्यचक्षुषः प्रदानादिति शेषः । हरत्य-विद्यां सकार्यामिति हरिः । यदीश्वरस्य मायोपहितस्य परम-

मुत्कृष्टं रूपं तद्दर्शयाम्भूवेत्याह— परममिति ॥ ९ ॥ तदेव रूपं विशिनष्टि— अनेकेति । दिव्याभरणानि हारकेयु-रादीनि सूषणानि । उद्यतान्युच्छ्रितानि ॥ १० ॥ उक्तरूपवन्तं भगवन्तं प्रकारान्तरेण विशिनष्टि— किञ्चेति । ‘अर्जुनः’ इति अध्याहारेऽपि पदसङ्घटनासम्भवात् ॥ ११ ॥

३ रा. भा.— एवमिति । एवमुक्त्वा सारथ्येऽवस्थितः पार्थमातुलजो महायोगेश्वरो हरिः महा-श्रययोगानामीश्वरः परब्रह्मभूतो नारायणः परमेश्वरं स्वासाधारणं रूपं पार्थाय पितृष्वसुः पृथायाः पुत्राय दर्शयामास, तद्विविधविचित्रनिखिलजगदाश्रयं विश्वस्य प्रशासितृ च रूपम् ॥ ९ ॥ तच्चेदृशम्— अनेकेति । देवं द्योतमानम्, अनन्तं कालत्रयवर्तिनिखिलजगदाश्रयतया देशकालपरिच्छेदानहं, विश्वतोमुखम् विश्वदिग्वर्तिमुखं स्वोचितदिव्याम्बरगन्धमाल्याभरणायुधान्वितम् ॥ १० ॥ ११ ॥

४ वे. ता. चं.— ‘महायोगेश्वरो हरिः’ इत्यनयोस्तिर-स्कारकं पूर्वप्रतिपन्नं रूपमाह— सारथ्येऽवस्थितः पार्थ-मातुलज इति । एतेन दिव्यरूपप्रकाशनेतुभूतवास्तव्यादिसूचनं च । महत्त्वेन विशेषणादाश्रयत्वम् । महच्छब्दस्य च योगेश्वर-

विशेषणत्वादिपि योगविशेषणत्वमत्रोचितमित्यभिप्रायेणाह म-हाश्रययोगानामिति । अन्येष्वप्याश्रययोगस्य तदधीनत्वमी-श्वरशब्देन विवक्षितम् । ‘महायोगेश्वरो हरिः’ इति पदद्वयाभिप्रेतं सामान्यविशेषवाक्यार्थं दर्शयति परब्रह्मभूतो नारायण

इति । 'पश्य मे योगमैश्वरं' [११।८] 'परमं रूपमैश्वरम्' इत्यनयोरद्वयविप्रकर्षेण घटनादैकार्थ्यम् । 'ऐश्वरं रूपं दर्शयामास' इत्युक्ते स्वेतरस्य कस्यचिद्रूपमिति धीः स्यादिति तद्व्युदासायोक्तं **स्वासाधारणमिति** । रूपशब्दस्यात्रापि सानुबन्धस्वरूपपरतया तदभिव्यञ्जकविग्रहपरतया स्वरूपादिसमस्तासाधारणाकारमात्रपरतया वा निर्वाहो प्राह्यः । अत्र पार्थशब्देन स्वस्वरूपप्रदर्शनार्थः प्रीतिहेतुः सम्बन्धोऽभिप्रेत इति प्रदर्शनायाह **पितृव्वसुः पृथायाः पुत्रायेति** । परममैश्वरं रूपमित्युक्तं विवृणोति— **तद्विविधेति** । निखिलजगदाश्रयत्वं स्वरूपतो विग्रहद्वारा च । यद्वा 'अनेक-' [११।१०] इत्यादेरुत्थानप्रदर्शनमिदम् । तत एव हि 'तत्रेदंशम्' इति संहितम् । 'इहैकस्थम्' [११।७] इत्यादिभिः सिद्धोऽयमर्थः । प्रशासितृशब्देनाधिष्ठातृत्वं विवक्षितम् ॥ ९ ॥ वस्त्राभरणायुषेवनेकत्वं जातिवैचित्र्यादपि द्रष्टव्यम् । नानाजातीयबहुवक्त्रयोगो हि श्रीविश्वरूपध्याने भगवच्छास्त्रेषु पठ्यते ; अन्यथाऽनेकनयनत्वनिर्देशो निरर्थकः स्यात्, वक्त्रानेकत्वेनैव तत्सिद्धेः । अनेकमद्भुतं दर्शनं यस्य तदनेकाद्भुतदर्शनम्, अनवधिकातिशयाश्वर्यतया दृश्यमानमित्यर्थः । दिव्यत्वमप्राकृतत्वम् । **सर्वाश्रयमयम्** आश्रयभूतसर्वतत्त्वाश्रयभूतमित्यर्थः । अत एव 'अनेकाद्भुतदर्शनम्' इत्यनेनापुनश्क्तिः । 'जगदेतन्महाश्रयं रूपं यस्य महात्मनः' [वि. पु. ५।१९।७] इत्यादि भाव्यम् । देवशब्दस्यात्रानुपयुक्तजातिविशेषादिमात्रनिष्ठान्युदासार्थं विग्रहविशिष्टविषयत्वप्रदर्शनार्थं च द्योतमानमित्युक्तम् । आनन्त्यप्रकारं तद्वेतुं चाह, **निखिलेत्यादिना** । कृत्स्नजगदाश्रयत्वस्य कण्ठोक्तत्वात्फलितं कालत्रयवर्त्याश्रयत्वमपि । तदुभयफलितं देशकालपरिच्छेदानर्हत्वमत्र यथासम्भवं विग्रहद्वारमद्भारकं च । आनन्त्यं तु स्वरूपगतम् । विग्रहविशेषणवर्गमध्यवर्तित्वादनन्तशब्दोऽपि विग्रह-

विषयः । 'द्वाद्भुतम्' [११।२०] इत्यत्र 'अनन्तायामविस्तारमित्यद्भुतमत्युग्रम्' इति रूपविषयमेव वक्ष्यति । ततश्चात्यन्तपृथुत्वादिमात्रप्रदर्शने तात्पर्यमित्यन्ये । एवं 'अनन्तायामविस्तारे' इति वक्ष्यमाण एतदनुवादोऽपि निर्वाह्यः । विश्वव्यापिनोऽप्यस्य विग्रहस्य शक्तिविशेषात्सर्वत्राप्रतिघातो युक्तः । अष्टैश्वर्यशालिनां योगिनामपि भूमामुन्मज्जति निमज्जतीति सिद्धिविशेषोऽभिधीयते । अतोऽस्य प्रकृत्यादिकृत्स्नजगदाश्रयत्वं वक्ष्यमाणं नानुपपन्नम् । अत एवास्त्रभूषणरूपेण सर्वाश्रयत्वमिहोच्यत इत्येतदपि नाशङ्कनीयम्, तत्र 'देवदेवस्य शरीरं' इत्यत्र शरीरविशेषणतयाऽनन्तायामविस्तारत्वायुक्तेः । न च वटपत्रशायिविग्रहवदघटितघटनाशकत्या सूक्ष्मरूपेण वाऽऽरूपीयस्यपि सर्वान्तर्भावप्रकाशनमित्यपि वाच्यम्, तथाऽनुक्तेस्तद्विपरीतोक्तेश्च । अतो यथाश्रुत एवार्थः । एतच्चारम्भभाष्य एव अचिन्त्यशब्देन स्थापितमिति । 'अनेकवक्त्र-' इत्युक्तमेवात्र विश्वतोमुखशब्देन विशेष्यत इत्यभिप्रायेणाह— **विश्वदिग्वर्तिमुखमिति** । साक्षाद्विग्रहविषयत्वात् 'विश्वतश्चरुस्त विश्वतोमुखः' [ऋक्सं. ४।७।२७।१ श्वे. उ. ३।३ यजुस्सं. १७।१९] इत्यादिष्विव नात्र सर्वत्र मुखशक्तियोगोऽपि विवक्षितः । सर्वत्र मुखयुक्तमिति च परोक्तं (शं.) अयुक्तम्, पाणिपादादिषु मुखाभावादिति भावः । अविशदविशदोपलम्भक्रमेण पाठक्रममनाहत्य 'देवम्' इत्यादिकं पूर्वं व्याख्यातम् । स्वगताकारप्रतीतिः परस्ताद्धि पृथक्सिद्धव्यविशिष्टताप्रतीतिः ; तथैव च प्रदर्शनमुचितमित्यभिप्रायेणाम्बरादिकं पूर्वमुक्तमपि परस्ताद्दर्शितं— **स्वोचितेत्यादिना** । अत्रापि पाठकमोल्ङ्घनेनाम्बरादिक्रमेण निर्देशोऽन्तरङ्गत्वबहिरङ्गत्वतारतम्यप्रदर्शनाय । अत्र 'दर्शयामास' इति पूर्वेणान्वयः ॥ १० ॥ ११ ॥

९ आ. मा. भा.— हरिः सर्वयज्ञभागहारित्वात् । ' इडोपहृतं गेहेषु हरे भागं क्रतुष्वहम् ॥ वर्णो मे हरितः श्रेष्ठस्तस्माद्धरिरिति स्मृतः' इति हि मोक्षधर्मे (?) ॥९॥ १० ॥ सर्वाश्रयमयं सर्वाश्रयात्मकम् ॥ ११ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'महायोगेश्वरो हरिः' इत्यत्र हरिशब्दस्य प्रकृतोपयुक्तमर्थमाह— **हरिरिति** । गेहेषु इष्टिगृहेषु । हरतेरिहारप्रत्ययः । श्रेष्ठोऽप्राकृतः । अप्राकृतविग्रहस्य साकारस्यैवानन्तपूजास्थानेषु स्वरूपेणैव युगपत्सन्निधाने किं वक्तव्यं

महायोगेश्वरत्वं ? इति ॥ ९ ॥ १० ॥ सर्वाश्रयमयमिति केनचित्प्राचुर्यार्थो मयद्बुद्ध्याख्यातः । तदसत्, सर्वशब्देन गतार्थत्वादिति भावेनाह— **सर्वेति** । मयटस्तादात्म्यार्थत्वे प्रमाणमुक्तमेव ॥ ११ ॥

७ ह. पै. भा.— सञ्जय उवाच— एवमुक्त्वेति । राजन्निति धृतराष्ट्रस्य सम्बोधनम् । योगो विद्यते येषां ते योगाः, महायोगानामीश्वरो हरिः ॥ ९ ॥ अनेकेति । अनेकवक्त्रनयनमनेकानि वक्त्राणि नयनानि च यस्मिन्नूपे तदनेकवक्त्रनयनम् । अनेकानि च यान्यद्भुतानि, अनेकाद्भुतानां दर्शनमुपलब्धिर्धर्मरूपे तद्रूपमनेकाद्भुतदर्शनम् । दिव्यान्यनेकान्युद्यतान्यायुधानि यत्र रूपे तदिव्यान्यनेकोद्यतयुधम् ॥ १० ॥ ११ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ततः किं वृत्तमिति धृतराष्ट्राकाङ्क्षायां सञ्जय उवाच— एवमिति । 'दिव्यं ददामि ते चक्रः' [११।८] इत्येवञ्चक्त्वा, ततः दिव्यचक्रः प्रदानानन्तरं हे राजन् !

अथापि पाण्डवैः सह सन्धिं न मन्यसे; धिक्त्वाज्ञानमिति सम्बोधनाभिप्रायः । स्पष्टमन्यत् ॥ ९ ॥ तदेव रूपं वर्णयति चतुर्भिः— अनेकेति । अनेकान्यपरिमितानि वक्त्राणि

नयनानि च यस्मिन् रूपे तत्तथोक्तम्; 'सहस्रशीर्षां पुरुषः सहस्राक्षः' [ऋक्सं. ८।४।१७।१ यजुस्सं. ३१।१] इति श्रुतेः । तथा अनेकेषामद्भुतानां दर्शनं यस्मिन् । अनेकानि दिव्यान्याश्रयाणि आभरणानि यस्मिन् । तथा दिव्यान्यनेकान्युद्यतान्यायुधान्यस्त्राणि यस्मिन् । तद्दर्शयामासेति पूर्वोणान्वयः ॥ १० ॥ दिव्यान्यलौकिकानि माल्यान्यम्बराणि च धारयतीति तथा दिव्यः "सत्यगन्धः" [ऐ. ब्रा.] इति श्रुत्युक्तः अप्राकृतो गन्धो यस्य तादृशमनुलेपनं यस्य तथा । सर्वाश्रयमयं सम-

स्ताद्भुतप्रचुरम्, सर्वस्मिन्नप्यंशे आश्रयमयमिति वा । यत्र यत्र दृश्यते तत्र तत्र आश्रयस्वरूपमित्यर्थः । देवं द्योतमानम् । अनन्तं सर्वदेशकालवर्तिनिखिलजगदाश्रयतया देशकालपरिच्छेदशून्यम् । विश्वतः सर्वतो मुखानि यस्य । उपलक्षणमेतत् " विश्वतश्चक्षुरस्त विश्वतोमुखः " [ऋक्सं. ४।७।२७।१ + यजुस्सं. १७।१९ + म. ना. २।२ + श्वे. उ. ३।३] इति श्रुतेः ॥ ११ ॥

९ व० त० दी०— एवं सञ्जय उवाच राजत्रिति । एवमुक्त्वा महायोगेश्वरः सर्वसमर्थः परमं ऐश्वरं रूपं पार्थाय दर्शयामास ॥ ९ ॥ तच्च कीदृशमिति तच्छृणु— 'अनेकवक्त्रनयनं' इत्यारभ्य 'विश्वतोमुखं' इत्यन्तं रूपविशेषणानि । इदं च महाकालपुरुषरूपवद्दर्शितं मर्यादाभारगपरैरुपास्यं सर्वतः पाणिपादं चालौकिकमेतत्समष्टिभूतपुरुषस्वरूपभूतं कूटस्थं सर्वकारणकारणं निर्गुणभूतमित्यवसेयम् । दिव्यमिति स्पष्टार्थः । अम्बरं छन्दो-मायारूपं किरीटाद्याभरणानि च पारमेष्ठ्यादिरूपाणि, आयुधानि पञ्चभूततत्त्वस्वरूपाणि, इत्येवंविधं विश्वरूपं विश्वतोमुखं निरुपमतेजस्कं स्वं दर्शितम् ॥ १० ॥ ११ ॥

१० पु. अ. त.— एवमुक्त्वा अर्जुनाय स्वरूपं दर्शयामास भगवानिति धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जय आह— एवमिति । राजन्याभिमानेन दिव्यदृष्टयसुरावेशिभीष्मादिमारणेन सर्वदुःखनिराकरणार्थं महायोगेश्वरः सर्वकरणसमर्थः सर्वात्मकयोगबलेन एवमुक्त्वा अलौकिकीं दृष्टिं दत्त्वा पार्थाय स्वाङ्गीकृताय परमं रूपं पुरुषोत्तमरूपं दर्शयामास । ततस्तद्दर्शनानन्तरं ऐश्वरं रूपं दर्शयामास ॥ ९ ॥ उभयोः स्वरूपमाह—अनेकेति । अनेकानि वक्त्राणि नयनानि च यस्मिन्, निखिललीलात्मकरूपसहितम् । अनेकाद्भुतदर्शनं अनेकानि अलौकिकानि

लीलामयानि दर्शनानि यस्मिन्स्तत् । अनेकानि दिव्यानि अलौकिकानि आभरणानि यस्मिन्स्तत् । दिव्यानि अलौकिकानि अनेकानि उद्यतानि सकलदुःखनिवारकाणि आयुधानि शङ्खादादीनि यस्मिन्स्तत् ॥ १० ॥ दिव्यानि क्रीडोपयुक्तानि माल्यानि अम्बराणि विभर्तीति तथा । दिव्यः क्रीडोद्भूतो गन्धो यस्य तादृशमनुलेपनं यस्य तत् । सर्वाश्रयमयं दुर्वितकर्णं देवं सर्वपूज्यम्, अनन्तमपरिच्छन्नम् व्यापकम् । विश्वतोमुखं सर्वं पश्यन्तं सर्वसन्मुखम् ॥ ११ ॥

११नी० भा० दी०— एवमुक्त्वा भगवानर्जुनाय दिव्यं रूपं दर्शितवान्, स च दृष्ट्वा विस्मयाविष्टो भगवन्तं विज्ञापितवानितिमीं वृत्तान्तमेवमुक्त्वेत्यादिषड्भिः श्लोकेर्धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जय उवाच— एवमुक्त्वेत्यादि । ततः दिव्यचक्षुःप्रदानानन्तरं राजन् हे धृतराष्ट्र ! महाश्रासौ योगेश्वरश्चेति विग्रहः, महतो योगस्य वा ईश्वरः । परमं दिव्यं रूपं ऐश्वरं मायासम्बन्धि, न तु मायातीतं दर्शयामास ॥ ९ ॥ तदेव रूपं विशानष्टि द्वाभ्यां—अनेकेत्यादिना । अनेकान्यनन्तानि वक्त्राणि नयनानि च यस्मिन् तदनेकवक्त्रनयनम् । अनेकान्यद्भुतानि दर्शनानि यस्मिन्स्तदनेकाद्भुतदर्शनम् । अनेकानि दिव्यान्याभरणानि यस्मिन् । दिव्यान्यनेकानि च उद्यतानि आयुधानि चक्रादीनि यस्मिन् ॥ १० ॥ विश्वतोमुखमिति पूर्वोक्तस्य 'एकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुखम्' इत्यस्यायं परामर्शः । अनन्तं सर्वतः परिच्छेदरहितम् ॥ ११ ॥

दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता ।

यदि भाः सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः ॥ १२ ॥

१ अत्र दिवि सूर्यसहस्रस्य भाया युगपदुत्थानरूपस्यासम्भाविनोऽर्थस्य यदिशब्देनोक्तौ कल्पनादतिशयोक्त्यलङ्कारः । 'यद्यर्थोक्तौ च कल्पनम्' (का. प्र. १०।१००) इति तल्लक्षणे मम्मटोक्तेः । दण्डमते त्वद्भुतोपमा, यदाह— 'यदि किञ्चिद्भवेत्पद्मं सुभु ! विभ्रान्तलोचनम् । तत्ते मुखश्रियं धत्तामित्यसावद्भुतोपमा ॥' (का. द. २।२४) इति ॥ यदि पदसम-भिध्याहतेन स्यादित्यनेन तादृशी भा नास्तीत्यस्य निगरणादविद्यमानाद्यवसाय उपमानस्य । तत उपमानाभावाच्चोपमाभावपरात्, यदि स्यातादृशी भाः, सा सदृशी स्यादित्यतोऽविद्यमानस्वरूपासुतोपमात्मिकातिशयोक्तिर्गम्यमाना 'न स्यात्' ततोऽपि नूनं—

१ शां. भा.— या पुनर्भगवतो विश्वरूपस्य भास्तस्या उपमोच्यते— दिवीति । दिव्यन्तरिक्षे तृतीयस्यां वा दिवि सूर्याणां सहस्रं सूर्यसहस्रं तस्य युगपदुत्थितस्य सूर्यसहस्रस्य या युगपदुत्थिता भाः सा यदि सदृशी स्यात्तस्य महात्मनो विश्वरूपस्यैव भासः । यदि वा न स्यात्, ततोऽपि विश्वरूपस्यैव भा अतिरिच्यत इत्यभिप्रायः ॥ १२ ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु प्रकृष्टस्य भगवतो रूपस्य दीप्ति-
रस्ति, न वा ? न चेत्काष्ठादिसाम्यं यद्यस्ति, कीदृशी सा ? इत्या-
शङ्क्याऽऽह—या पुनरिति । सा यदि स्यात्तद्भासः सदृशी

सेति योजना । असम्भाविताभ्युपगमार्थो यद्विशब्दः, स्या-
च्छब्दो निश्चयार्थः । सा कथञ्चित्सदृशी सम्भवति, न तु भवत्ये-
वेति विवक्षित्वाऽऽह—यदि वेति ॥ १२ ॥

३ रा. भा.— तामेव देवशब्दनिर्दिष्टां द्योतमानतां विशिनष्टि— तेजसोऽपरिमितत्वदर्शनार्थमिदम् ;
अक्षयतेजस्वरूपमित्यर्थः ॥ १२ ॥

४ वे. ता. चं.— 'दिवि' इत्यादिश्लोकस्य सङ्गतिमाह—
तामेवेति । निर्दिष्टस्य भास्वरत्वस्य निरतिशयत्वलक्षणो विशेष

उच्यत इत्यर्थः । सङ्ख्याविशेषेण परिच्छिन्नत्वशङ्काव्युदासायाह
तेजस इति ॥ १२ ॥

५ आ. मा. भा.— सहस्रशब्दोऽनन्तवाची । तदपि पाकशासनविक्रम इत्यादिवत्प्रत्यायनार्थमेव ।
तथा हि ऋग्वेदखिलेषु— “ अनन्तशक्तिः परमोऽनन्तवीर्यः सोऽनन्ततेजाश्च ततस्ततोऽपि ” इति
महातात्पर्याच्च प्राबल्यं, न च परिमाणोक्त्या किञ्चित्प्रयोजनम् ॥ १२

६ ज. प्र. दी.— 'दिवि सूर्यसहस्रस्य' इति विश्वरूपस्य
सहस्रसूर्योपमप्रभत्वमुच्यते; तत्र सहस्रशब्दो दशशतवाचीति
प्रतीतिनिरासार्थमाह—सहस्रेति । अनन्तसूर्योपमप्रभत्वमपि
भगवतो न वास्तवं, निरुपमत्वात् ; किं तर्हि ? इत्यत आह—
तदपीति । प्रत्यायनार्थं बुद्धिप्रवेशनार्थमेवोच्यते । यथा
भगवतो दाशरथेः पाकशासनोपमपराक्रमत्वमित्यर्थः । सहस्र-
शब्दस्य प्रसिद्धार्थपरित्यागः कुतः ? इत्यत आह— तथा
हीति । ततस्ततः सूर्यादेरपि । विलक्षण इति शेषः । कुतः
श्रुत्या गीतावाक्यस्य बाधः? इति चेत्, शतं सहस्रमिति अपरि-
मितनामानीति गीतावाक्यस्य सावकाशत्वेन दौर्बल्यात्,

श्रुतेर्निरवकाशत्वेन प्राबल्यात्; इतश्च श्रुतेः प्राबल्यमित्याह—
महातात्पर्याच्चेति । समस्तागमानां महाप्रयोजनाय यद्भग-
वति महातात्पर्यं श्रुतेस्तदानुकूल्यात्, गीतावाक्यस्य तत्प्रातिकू-
ल्यादित्यर्थः । कथं गीतावाक्यस्य तत्प्रातिकूल्यं ? इति चेत्,
किं भगवतः परिमितप्रभत्वमेव वस्तुतः ? उतापरिमितप्रभ-
स्याप्यत्र सहस्रसूर्योपमप्रभत्वमुच्यते ? नाद्यः— सकलश्रुति-
स्मृतीतिहासपुराणविरोधात् । द्वितीये त्वपरिमितस्य परिमा-
णोक्त्या किञ्चिदपि प्रयोजनं न सिध्यति । कुतो महत् ?
इत्याह— न चेति ॥ १२ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ १२ ॥

—विश्वरूपस्यैव भा अतिरिच्येतेत्यहं मन्य इत्युत्प्रेक्षां व्यञ्जयन्ती परमतात्पर्यविषयनिरुपमत्वमेव व्यनक्तीति तत्त्वा लोकः ।
अत्र वामनः—

तेजोरूपं परं ब्रह्म निगमेषुपवर्णितम् । अपरोक्षीकृतं ज्ञानचक्षुषाऽत्रार्जुनेन तत् ॥
इति केचिद्वर्णयन्ति प्रकृते तत्र सङ्गतम् । सत्त्वस्यैव प्रकाशोऽसौ यमलोकत फाल्गुनः ॥
तेजो यदपि चैद्यादिदेहोत्थं चक्रिणः स्तनौ । विवेश, लीनं तदपि वैकुण्ठे सत्त्वमूर्जितम् ॥
चक्षुषा चार्मणेनैव लोकेन यदलोकं तत् । न हि यातीन्द्रियपथं निर्गुणं ब्रह्म कस्यचित् ॥
प्रकाशस्तादृगेवात्र सत्त्वस्यैक्षि किरीटिना । अनेकवक्त्रनयनं कथं वा निर्गुणं भवेत् ? ॥
चक्षुस्त्वेकपदे विश्वं द्रष्टुं सहजमक्षमम् । इति दिव्यमदादन्यद्दयालुर्यदुपुङ्गवः ॥
ददर्श स तदाश्वर्यं युगपद्विविधं च यत् । त्रिगुणं विश्वमेवेदं तद्धि न ब्रह्म निर्गुणम् ॥
तेजो ब्रह्मैव मन्यन्ते ये ज्ञानित्वाभिमानिनः । शुद्धं सत्त्वं तमोरूपं तैः किमभ्युपगम्यते ? ॥
चिन्त्यते मनसा तेजश्चक्षुषा दृश्यतेऽपि च । ब्रह्माचिन्त्यमदृश्यं च तेजोरूपं कथं नु तत् ? ॥
प्रकाशरूपं विशदं सत्त्वं श्रुतिषु निश्चितम् । 'आदित्यवर्णं' (तै. आ. ३।१२।१६) मित्यादौ ब्रह्मेष्टं सगुणं ततः ॥
महात्माऽप्यत्र विज्ञेयो विश्वाकारशरीरभृत् । अनेकार्थो ह्यात्मशब्दोऽभिधत्ते देहमप्यसौ ॥
वदन्ति केचिदात्मानं चिद्रूपं तत्र सङ्गतम् । वक्त्रनेत्रादिकं तस्मिन् पृथङ् घटते यतः ॥

—इति प्रत्यपीपदत् ॥
गी. द्वि. ३६

—अविगीता ।

८ वै. ब्र. गि.— देवशब्दोक्तं द्योतमानत्वं विवृणोति— दिवीति । दिवि आकाशे सूर्याणां सहस्रस्य अपरिमितसूर्य-समूहस्य यदि युगपदुत्थिता भाः प्रभा भवेत्— सम्भावनायां- लिङ्— सा तस्य महात्मनो विश्वरूपस्य भासः प्रभायाः सदृशी स्यात् । नाम्यरिकच्छिद्रुपमानं पश्याम इत्यर्थः । अत्रा-

काशस्य युगपत्सूर्यसहस्रप्रकाशासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिश-योक्तिरलङ्कारः । तेन च भगवत्प्रभाया निरुपमानत्वं व्यज्यते 'पुष्पं प्रवालोपहितं यदि स्यात्' [कु. सं. १।४४] 'उभौ यदि व्योम्नि पृथक्प्रवाहावाकाशाङ्गापयसः पतेताम्' । [शि. व. ३।८] इत्यादिवत् ॥ १२ ॥

९ व० त० दी०— एवं सञ्जयो दर्शनं रूपं वर्णयित्वा तस्याऽलौकिकत्वमभूतोपमावर्णनेनाह— दिवीत्यादि । एवमभूतोपमया लोकविलक्षणत्वमुक्तम् ॥ १२ ॥

१० पु. अ. त.— तस्य स्वरूपस्याऽप्रमेयं तेजस्वरूप-माह— दिवीति । दिवि स्वर्गे सूर्यसहस्रस्य युगपत् एकदैव उदितस्य युगपदेव उत्थिता भाः प्रभा यदि भवेत् सा तस्य

महात्मनः पुरुषोत्तमस्य अनेकात्मरूपस्य भासः सदृशी स्यात् । किन्तु न स्यादेवेति काकूक्तिः । एतादृशं स्वरूपम् ॥ १२ ॥

११ नी० भा० दी०— दिवि अन्तरिक्षे । भाः दीप्तिः । भासः दीप्तेः । अभूतोपमेयं निरुपमतामेव तस्य दीप्तेर्दर्शयति । 'उभौ यदि व्योम्नि पृथक्प्रवाहौ' [शि. व. ३।८] इत्यादिवत् ॥ १२ ॥

तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।

अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ॥ १३ ॥

शां. भा.— किञ्च— तत्र तस्मिन्विश्वरूप एकस्मिन्स्थितमेकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा देवपितृमनुष्यादिभैरपश्यद्दृष्टवान्देवदेवस्य हरेः शरीरे पाण्डवोऽर्जुनस्तदा ॥ १३ ॥

२ आ. शां. व्या.— न केवलमुक्तमेवार्जुनो दृष्टवान्, किन्तु तत्रैव विश्वरूपे सर्वं जगदेकस्मिन्नवस्थितमनु-

भूतवानित्याह— किञ्चेति । तदा विश्वरूपस्य भगवद्रूपस्य दर्शनदशायामित्यर्थः ॥ १३ ॥

३ रा. भा.— तत्रानन्तायामविस्तारे अनन्तबाहूदरवक्त्रनेत्रे अपरिमिततेजस्के अपरिमितदिव्या-युधोपेते स्वोचितापरिमितदिव्यभूषणे दिव्यमाल्याम्बरधरे दिव्यगन्धानुलेपने अनन्ताश्रयमये देवदेवस्य दिव्ये शरीरे अनेकधा प्रविभक्तं ब्रह्मादिविधिविचित्रदेवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरादिभोक्तृवर्गपृथिव्यन्त-रिक्षस्वर्गपातालातलवितलसुतलादिभोगस्थानभोग्यभोगोपकरणभेदभिन्नं प्रकृतिपुरुषात्मकं कृत्स्नं जगत् । 'अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते' [१०।८] 'हन्त ते कथयिष्यामि विभृतीरात्मनः शुभाः' [१०।१९] 'अहमात्मा गुडाकेश ! सर्वभूताशयस्थितः' [१०।२०] 'आदित्यानामहं विष्णुः' [१०।२१] इत्यादिना 'न तदस्ति विना यत्स्थानमया भूतं चराचरम्' [१०।३९] 'विष्टभ्याहमिदं कृत्स्न-मेकांशेन स्थितो जगत्' [१०।४२] इत्यन्तेनोदितम् । एकस्थमेकदेशस्थं पाण्डवो भगवत्प्रसादलब्धतदर्श-नानुगुणदिव्यचक्षुरपश्यत् ॥ १३ ॥

४ वे. ता. चं.— ॥ १३ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ १३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १३ ॥

७ ह. पै. भा.— तत्र देवस्य शरीरे कृत्स्नं जगदनेकधा प्रविभक्तमेकस्थमपश्यदिति व्यवहितेन सम्बन्धः ॥ १३ ॥

८ वै. ब्र. गि — तत्र अनन्तायामविस्तारे अनन्तबाहू-दरवक्त्रनेत्रे अपरिमिततेजस्के अपरिमितदिव्यायुधोपेते स्वोचि-तापरिमितदिव्यभूषणे दिव्यमाल्याम्बरधरे दिव्यगन्धानुलेपने अनन्ताश्रयमये देवदेवस्य शरीरे अनेकधा प्रविभक्तं ब्रह्मादि विविधदेवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरादिभोक्तृवर्गपृथिव्यन्तरिक्षस्वर्ग-

पातालातलवितलसुतलादिभोगस्थानभोग्यभोगोपकरणभेद-भिन्नं कृत्स्नं जगत् 'अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते' [१०।८] 'हन्त ते कथयिष्यामि दिव्या ह्यात्मविभूतयः' [१०।१९] 'अहमात्मा गुडाकेश ! सर्वभूताशयस्थितः' [१०।२०] 'आदित्यानामहं विष्णुः' [१०।२१] इत्यादिना

‘ न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम् ’ [१०।३९] | इत्यन्तेनोदितं एकस्थमेकदेशस्थं पाण्डवो भगवत्प्रसाद-
‘ विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् ’ [१०।४२] | लब्धतद्दर्शनाद्गुणदिव्यचक्षुरपश्यत् ॥ १३ ॥

९ व० त० दी०— ततः किं वृत्तं ? इत्यपेक्षायामाह सञ्जयः— तत्रेति । अनेकधा योनिबीजाशयेन्द्रियाकृति-
भेदेन प्रविभक्तं चेतनाचेतनात्मकं चतुर्देशलोकसहितं सर्वं जगत् देवदेवस्याक्षरैश्वर्यस्य पुरुषोत्तमस्य शरीरभूते
स्वरूपे मृत्स्नाभक्षणप्रसङ्गे श्रीयशोदावत्तदेकस्थं तदवयवैकदेशस्थं पाण्डवो ददर्श “कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षत् ”
[कठो. ४।१] इति श्रुतेर्दर्शनं श्रुतिसिद्धम् । न हि माहात्म्यदर्शनं विना भक्त्या भगवदाश्रयणदाढ्यं भवतीति
दर्शयामास हरिस्ततस्तदनुग्रहेणैव ददर्श पार्थ इत्यंशे पुष्टिः । श्रीयशोदायां तु दर्शितसैश्वर्यजन्यमाहात्म्यज्ञानस्य
वैष्णव्या स्वशक्त्या तिरोधानमेव कृतं प्रेमभावदाढ्याय तत्र मोक्षाद्यनुपयोगाय चेति शुद्धपुष्टिमाहात्म्यम् । अत्र
तु न तथा इति मर्यादापुष्टयधिकृताः पार्थाः इत्युक्तिः समञ्जसैव । विशेषस्तु भाष्ये द्रष्टव्यः ॥ १३ ॥

१० पु. अ. त.— तत्र तस्मिन्नेव रूपे, एकस्थमेकत्र देवदेवस्य पूज्यानामपि पूज्यस्य शरीरे पूर्वप्रतीयमानसूक्ष्म-
स्थितं कृत्स्नं सम्पूर्णं जगत्, अनेकधा प्रविभक्तं नानाप्रकारवि- रूप एव पाण्डवः अर्जुनः अपश्यत् दृष्टवान् ॥ १३ ॥
भागयुक्तं दर्शयामासेति पूर्वेणैवान्वयः । यदा दर्शितं तदा

११ नी० भा० दी०— ‘इहैकस्थं जगत्कृत्स्नं पश्य’ [११।७] इति यत्प्राक् भगवता उक्तं तदप्यपश्य-
दित्याह— तत्रेति । ‘अनेकधा प्रविभक्तं’ इत्येतत् वर्षासुत्थिततन्निष्ठीवीजे सूक्ष्मरूपेण तरुर्दृश्यते तद्वन्माभू-
दिति दर्शयितुं सावकाशं अनेकधा विभागयुक्तं विविक्तं अपश्यत्, एकस्थं एकावयवस्थम् । अयमर्थः— यदा भगवत-
श्रुतुर्भुजं रूपं चिन्त्यते, तत्र च चेतसि लब्धपदे सति क्रमशस्तदीयावयवास्त्यक्त्वा मुखे स्मिते वा पदनखे
वा चित्तं ध्रियते, तत्रापि लब्धपदे तस्मिन्तदपि त्यक्त्वा विश्वरूपमारोहति । दिव्यं चक्षुरपि एवं सूक्ष्मतामापादितं
मन एव; “मनोऽस्य दैवं चक्षुः स (वा एष) एतेन दैवेन चक्षुषा मनसैतान् कामान्पश्यन् रमते”
[छां. उ. ८।१२।५] इति श्रुतेः । कामान् विषयान् एतान् हार्दाकाशाख्यसगुणब्रह्मगतानिति श्रुतिपदयोरर्थः ।
यथोक्तं श्रीभागवते— ‘तत्र लब्धपदं (तत्सर्वव्यापकं) चित्तमाकृष्येकत्र धारयेत् । नान्यानि चिन्तयेद्भूयः
सुस्मितं भावयेन्मुखम् ॥ तत्र लब्धपदं चित्तमाकृष्य व्योम्नि धारयेत् । तच्च त्यक्त्वा मदारोहो न किञ्चिदपि
चिन्तयेत्’ [११।१४।४३; ४४] इति । तत्र मूर्तौ एकत्र अङ्गे, व्योम्नि कारणे, मदारोहो निर्विकल्पे
ब्रह्मण्यारूढः, तदिदमुक्तं देवदेवस्य शरीरे कृत्स्नं जगदेकस्थं पाण्डवोऽपश्यदिति ॥ १३ ॥

ततः स विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा धनञ्जयः ।
प्रणम्य शिरसा देवं कृताञ्जलिर्भाषत ॥ १४ ॥

९ शां. भा.— तत इति । ततस्तं दृष्ट्वा स विस्मयेनाऽऽविष्टो विस्मयाविष्टो हृष्टानि रोमाणि यस्य
सोऽयं हृष्टरोमा चाभवद्भनञ्जयः, प्रणम्य प्रकर्षेण नमनं कृत्वा प्रह्वीभूतः सञ्चिरसा देवं विश्वरूपधरं
कृताञ्जलिर्नमस्कारार्थं सम्पुटीकृतहस्तः सन्नभाषतोक्तवान् ॥ १४ ॥

२ आ. शां. व्या.— विश्वरूपधरस्य भगवतस्तस्मिन्ने- | यामाह— तत इति । आश्चर्यबुद्धिर्विस्मयः, रोम्णां हृष्टत्वं
कीभूतजगतश्चोक्तविशेषणस्य दर्शानानन्तरं किमकरोदित्यपेक्षा- | पुलकितत्वं, प्रकर्षो भक्तिश्रद्धयोरतिशयः ॥ १४ ॥

३ रा. भा.— ततो धनञ्जयो महाश्वर्यस्य कृत्स्नस्य जगतः स्वदेहैकदेशेनाश्रयभूतं कृत्स्नस्य प्रवर्त-

९ अत्र परमाद्भुतवस्तुदर्शनादर्जुनस्य विस्मयाख्यो भाषः प्रादुरभूत्, सच स्थायीभूत्वा तादृशेन भगवतालम्बनविभावेन
तद्रूपेणोद्गीर्णविभावेन, असकृत्तद्दर्शनप्रणामाञ्जलिकरणादिभिरनुभावैः, रोमाञ्चादिभिः सात्त्विकभावैः धृतिमतिहर्षवितर्कादिभिर्यभि-
चारिभावैश्च परिपोषं नीतोऽद्भुतरसोऽभूत् । श्रोतॄणां च तदभेदाध्यवसायाद्भुतरसोदयः । स च परमानन्दास्वादरूपो रस इति,
मधुसूदनाशयः । पण्डितराजो जगन्नाथस्तु— ‘पश्यामि देवान्’ इत्यादौ वाक्यसन्दर्भे प्रधानीभूतायाः स्तोतृगतभक्तेः
प्रकर्षकृत्वेन विस्मयस्य गुणीभूतत्वात् नात्राद्भुतरसः, किन्तु रंसालङ्कार एवेति सूचयामास रसगङ्गाधरे । — अविगीता ।

यितारं चाश्चर्यतमानन्तज्ञानादिकल्याणगुणगणं देवं दृष्ट्वा विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा शिरसा दण्डवत्प्रणम्य
कृताञ्जलिरभाषत ॥ १४ ॥

४ वे. ता. चं.— ॥ १४ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ १४ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १४ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ १४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं दृष्ट्वाऽतिस्त्रासस्रकुलिताक्ष-
सम्भ्रमेणेतिकर्तव्यतामृदश्च कचित्पार्थो बभूवेति धृतराष्ट्रद्वाराश-
यनिरासायाह— तत इति । ततो दर्शनानन्तरं विस्मयेनाविष्टो

व्यासः हृष्टरोमा पुलकितः स धनञ्जयः 'पाण्डवानां धनञ्जयः'
(१०।३७) इति भगवता स्वविभूतित्वेनोक्तः, तं देवं
नारायणं शिरसा प्रणम्य कृताञ्जलिः सन्नभाषत ॥ १४ ॥

९ व. त. दी.— तत इति दर्शनानन्तरं धनञ्जयः अभाषत । स्पष्टमन्यत् ॥ १४ ॥

१० पु. अ. त.— दर्शनानन्तरं किं कृतवानित्यत आह—
तत इति । ततस्तदनन्तरं स पूर्वोक्तः प्राप्तदिव्यदृष्टिः
विस्मयाविष्टः आश्चर्यरसनिमग्नः हृष्टरोमा उत्पुलकितान्जलिः

अन्तरानन्दयुक्तः धनञ्जयः प्रादुर्भूतविभूतिरूपः शिरसा मस्त-
केन देवं पूज्यं नमस्करणीयं प्रणम्य नमस्कृत्य कृताञ्जलिः
विनीतः सन् अभाषत विज्ञप्तिं कृतवान् ॥ १४ ॥

११ नी. भा. दी.— हृष्टरोमा रोमाञ्चितगात्रः ॥ १४ ॥

भगवद्दर्शितस्यार्जुनदृष्टस्य विश्वरूपस्य वर्णनम् ।

अर्जुन उवाच—पश्यामि देवांस्तव देव ! देहे सर्वास्तथा भूतविशेषसङ्घान् ।

ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वानुरगांश्च दिव्यान् ॥ १५ ॥

१ शां. भा.— कथं ? यत्त्वया दर्शितं विश्वरूपं तदहं पश्यामीति स्वानुभवमाविष्कुर्वन् अर्जुन उवाच—
पश्याम्युपलभे हे देव ! तव देहे देवान्सर्वास्तथा भूतविशेषसङ्घान्भूतविशेषाणां स्थावरजङ्गमानां नानासं-
स्थानविशेषाणां सङ्घा भूतविशेषसङ्घास्तान् । किञ्च ब्रह्माणं चतुर्मुखमीशमीशितारं प्रजानां, कमलासनस्थं
पृथिवीपद्ममध्ये मेरुकर्णिकासनस्थमित्यर्थः । ऋषींश्च वसिष्ठादीन्, सर्वानुरगांश्च वासुकिप्रभृतीन्,
दिव्यान्दिवि भवान् ॥ १५ ॥

२ आ. शां. व्या.— कथं भगवन्तं प्रत्यर्जुनो भाषितवान् ?
इति वृच्छति— कथमिति । तत्प्रश्नमपेक्षितं पूरयन्नवतार-
यति— यत्त्वयेति । भूतविशेषसङ्घेषु देवानामन्तर्भावेऽपि पृथ-

करणमुत्कर्षात् । ब्रह्मणः सर्वदेवतात्मस्वेऽपि तेभ्यो भेदकथनं
तदुत्पादकत्वादिति मत्वाऽऽह— किञ्चेति । ऋषीणामुरगाणां
च किञ्चिद्वैषम्यात्पृथक्त्वं, दिव्यानित्युभयेषां विशेषणम् ॥ १५ ॥

३ रा. भा.— पश्यामीति । देव ! तव देहे सर्वान् देवान् पश्यामि ; तथा सर्वान् प्राणिविशेषाणां
सङ्घान्, तथा ब्रह्माणं चतुर्मुखमण्डाधिपतिं, तथेशं कमलासनस्थं कमलासने ब्रह्मणि स्थितमीशं तन्मते-
ऽवस्थितं तथा देवर्षिप्रमुखान् सर्वानृषीन्, उरगांश्च वासुकितक्षकादीन् दीप्तान् ॥ १५ ॥

४ वे. ता. चं.— ॥ १५ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ १५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १५ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ १५ ॥

८ वें. ब्र. गि.— 'धनञ्जयोऽभाषत' [११।१४] इत्यु-
क्त्वाऽपि पुनः 'अर्जुन उवाच' इत्युक्त्या न केवलं भगवद्वि-
भूतित्वमात्रेणैव तस्यैतादृशभाग्यलाभः; किन्त्वतिशुद्धात्मत-
यापीति दर्शितम् । तदेवार्जुनवाक्यमाह सप्तदशभिः—
पश्यामीति । हे देव ! तव देहे सर्वान्देवानादित्यादीन्

पश्यामि ; सर्वान्भूतविशेषाणां स्थावरजङ्गमात्मनां सङ्घांश्च
पश्यामि ; तथा सर्वानृषीन्वसिष्ठादीन् सर्वानुरगान्वासुकिप्र-
भृतींश्च पश्यामि । एतेषां सर्वेषामीशमीशितारं कमलासनस्थं
पृथिवीपद्ममध्ये मेरुकर्णिकासनस्थं भगवन्नाभिकमलासनस्थ-
मित्ति वा ; एवम्भूतं ब्रह्माणं चतुर्मुखं च पश्यामि ॥ १५ ॥

९ व० त० दी०— तदेवाह पश्यामीति सप्तदशभिः षोडशकलारूपैः एकेन प्रार्थनं च । हे देव श्रीकृष्णेन्दो ! तव देहे एतस्मिन्विश्वरूपे सर्वान्पश्यामि । भूतविशेषसङ्घान् जरायुजादिभेदविशेषान् ॥ १५ ॥

१० पु. अ. त.— तद्वाक्यमेवाह— पश्यामीति सप्तदशभिः । हे देव पूज्य ! तव देहे उपचितस्वरूपे देवान् इन्द्रादीन् क्रीडामयान्, तथा क्रीडात्मकानेव सर्वान् भूतविशेषाणां चतुर्विधानां सङ्घान् समूहान् । दिव्यान् क्रीडार्थप्रकटितान्,

ऋषीन् नारदादीन्, पुनस्तामसान् उरगान् शेषादीन्, तन्मूलभूतं कमलासनस्थं नाभिपत्रस्थं ब्रह्माणम्, ईशं महादेवम्, एवमेतान् सर्वान् पश्यामि ॥ १५ ॥

११ नी० भा० दी०— देवानादित्यादीन्, भूतविशेषाश्चतुर्विधा जरायुजादयस्तेषां सङ्घान् समूहान्, ब्रह्माणं चतुर्मुखं, ईशं ईशितारं, 'कमलासनस्थं' इत्यनेन दूरदर्शनमुक्तं; उरगान् पातालस्थाननन्तादीन् दिव्यान् कैलासादौ स्थितान् वासुकिप्रमुखान् । एतेन व्यवहितदर्शनमुक्तम् ॥ १५ ॥

अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वा सर्वतोऽनन्तरूपम् ।

नान्तं न मध्यं न पुनस्तवाऽऽदिं पश्यामि विश्वेश्वर ! विश्वरूप ! ॥ १६ ॥

१ शां. भा.— अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं अनेकेबाहव उदराणि वक्त्राणि नेत्राणि च यस्य तव स त्वमनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रस्तमनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वा त्वां सर्वतः सर्वत्रानन्तरूपं अनन्तानि रूपाण्यस्येत्यनन्तरूपस्तमनन्तरूपम्, नान्तम्, अन्तोऽवसानं, न मध्यं, मध्यं नाम द्वयोः कोटयोरन्तरं, न पुनस्तवाऽऽदिं; तव देवस्य नान्तं पश्यामि, न मध्यं पश्यामि, न पुनरादिं पश्यामि हे विश्वेश्वर ! हे विश्वरूप ! ॥ १६ ॥

२ आ. शां व्या.— यत्र भगवद्देहे सर्वमिदं दृष्टं तमेव विशिनष्टि— अनेकेति । आदिशब्देन मूलमुच्यते । 'नान्तं

न मध्यं' इत्यत्रापि पश्यामीत्यस्य प्रत्येकं सम्बन्धं सूचयति— नान्तं पश्यामीति ॥ १६ ॥

३ रा. भा.— अनेकेति । अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं अनन्तरूपं त्वां सर्वतः पश्यामि; विश्वेश्वर विश्वस्य नियन्तः; विश्वरूप विश्वशरीर ! यतस्त्वमनन्तः, अतस्तव नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादिं च पश्यामि ॥ १६ ॥

४ वे. ता. चं— 'सर्वतोऽनन्तरूपम्' इत्यन्वये 'सर्वतः' इति शब्दस्य वैयर्थ्यं स्यात्; 'सर्वतः पश्यामि' इत्यन्वयस्तु दिव्यचक्षुर्लभानुगुणत्वाद्युक्तः । विश्वरूपत्वे हेतुपरो विश्वेश्वरशब्द इत्यभिप्रायेणाह विश्वस्य नियन्तरिति । व्याप्यनियन्ता हि शरीरी । 'नान्तं न मध्यम्' इत्यादौ विद्यमानस्यादर्शनं न विवक्षितम्; अर्जुनस्य दिव्यचक्षुर्लभिन तदयोगात्, अन्यत्र 'अनन्त-

रूपम्' इति हेतुगर्भविशेषणाद्विषयाभावादेव शशश्रृङ्गादेरिवादर्शनमुक्तमित्यभिप्रायेणाह यत इति । इदं च 'विश्वरूप' इत्यनेनापि विवक्षितम् । अत्र देशतः कालतश्चादिमध्यान्तनिषेधो भाव्यः । आद्यन्तरूपावच्छेदाभावात्तदुभयनिरूपणीयमध्याभावोऽपि सिद्धः ॥ १६ ॥

५ आ. मा. भा.— अनेकशब्दोऽनन्तवाची, 'अनन्तबाहुं' [११।१९] इति स्वयं वक्ष्यति 'सर्वतः पाणिपादं तत्' इत्यादि च । "विश्वतश्चक्षुरुत विश्वतोमुखो विश्वतोबाहुरुत विश्वतस्पात् ॥ सं बाहुभ्यां धमति सं पतत्रैर्द्यावाभूमि जनयन् देव एकः" [ऋक्सं. २।२।४।२४ म. ना. २।२ श्वे. उ. ३।३] इति ऋग्वेदखिलेषु । "विश्वतश्चक्षुरुत विश्वतोमुखो विश्वतोबाहुरुत विश्वतस्पात् ॥ सं बाहुभ्यां नमति सं पतत्रैर्द्यावाभूमि जनयन् देव एकः" इति यजुर्वेदे च । विश्वशब्दश्चानन्तवाची । 'सर्वं समस्तं विश्वं च अनन्तं पूर्णं (र्व)मेव च' इत्यभिधानात् । "अनन्तबाहुमनन्तपादमनन्तरूपं पुरुवक्त्रमेकम्" इति च (सामवेदस्य) बाभ्रव्यशाखायाम् । महत्त्वाद्युक्तिस्तु तदात्मकत्वेनापि भवति ।

१ नान्तमिति— उक्तं चान्यत्र— 'न चादिं न मध्यं तथा चैव नान्तं कदाचिद्विदन्ते सुराश्चासुराश्च । अनाद्यो ह्यमध्यस्तथा चाप्यनन्तः प्रगीतोऽहमीशो विभुर्लोकसाक्षी ॥' (म. भा. १।२।४।२।९०) इति । विश्वरूप ! विश्वं व्याप्तं, विश्वं जगद्वा रूपं यस्य तादृश ! 'विश्वं बहुविधं ज्ञेयं स च सर्वत्र विद्यते । तस्मात्स बहुरूपत्वाद्द्विश्वरूप इति स्मृतः ॥' (१।६७।१८) इति भविष्ये । — अविगीता ।

२ 'अनन्तपादमनन्तबाहुमनन्त वक्त्रं पुरुषंरूपमेकम्' इति लिखितपुरातनपुस्तके पाठान्तरम् । चित्त्यमेतत् सुधीभिः ।

६ ज. प्र. दी.— ‘अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं’ इत्यत्रानेकशब्दस्य द्वयादौ पर्यवसानात् विवक्षितमर्थमाह— अनेकेति । अनेनानेकवक्त्रनयनमित्यपि व्याख्यातम् । कुत एतत् ? इत्यत आह— अनन्तेति । ‘सर्वत इत्यस्यार्थस्तात्पर्यनिर्णयेऽवगन्तव्यः’ इत्यादि च वक्ष्यति । बाहुभ्यां प्रधानाभ्यां, पतत्रैः पतत्रसदृशैरितरबाहुभिः, सन्धमति अग्न्यादिभूतानि संयोजयतीति प्रत्येकमन्वयः । सन्नमतीत्यस्याप्ययमेवार्थः । एतयोर्मन्त्रयोः प्रकृतानुपयोगादयुक्तमुदाहरणमित्यत आह— विश्वशब्दश्चेति । तथा च प्रथमार्थे तस्मिन्त्युक्तं भवति । स्पष्टार्थं चात्र धृतिमाह—

५ आ. मा. भा.— अन्यथा ‘अनादिमत्परं ब्रह्म’ [१३।१२] इत्याद्युक्तं स्यात् । एकत्र त्वन्तान्यस्य रूपाणीत्यनन्तरूपः । अन्यत्र त्वपरिमाण इति । उक्तं ह्युभयमपि— “ परात्परं यन्महतो महान्तं यदेकमव्यक्तमनन्तरूपम् ” इति यजुर्वेदे । अव्यक्तस्यानन्तत्वादेव महतो महत्त्वे अपरिमितत्वं सिध्यति । ‘महान्तं च समावृत्य प्रधानं समव(समुप)स्थितम् ॥ अनन्तस्य न तस्यान्तस्सङ्ख्यानां चापि विद्यते ’ इत्यादित्यपुराणे । तानि चैकैकानि रूपाण्यनन्तानीति चैकत्र भवति । “असंख्याता ज्ञानकास्तस्य देहाः सर्वे परिमाणविवर्जिताश्च ” इत्यृग्वेदखिलेषु । “ यावान्वा अयमाकाशस्तावानेपोन्तर्हृदय आकाश उभे अस्मिन् द्वावापृथिवी अन्तरेव समाहिते । उभावग्निश्च वायुश्च सूर्याचन्द्रमसावुभौ ” [छां. उ. ८।१।३] इति च । ‘ कृष्णस्य गर्भजगतोऽतिभरावसन्नं पार्थिवप्रहारपरिरूपणफणातपत्रम् ’ [१०।१६।३१] इति च भागवते ।

६ ज. प्र. दी.— अवच्छेदकानुक्तावप्यवान्तरमहत्त्वादिग्रहणे को दोषः ? इत्यत आह— अन्यथेति । तत्र परममहत्त्वस्यानन्तावयवत्वस्य चोक्तेरिति भावः । ‘पश्यामि त्वां सर्वतोऽनन्तरूपं’ ‘त्वया ततं विश्वमनन्तरूप !’ [११।३८] इत्यनन्तशब्दद्वयस्य माहात्म्यातिशयसूचनायार्थभेदमाह— एकत्र त्विति । अपरिमाणोऽपरिच्छिन्न इत्यनन्तरूप इति सम्बन्धः । स्यादिदं व्याख्यायानं यदीदं द्वयं प्रामाणिकं स्यादित्यत आह— उक्तं हीति । महान्तं महत् । ‘महतो महान्तं’ इत्यनन्तमपरिच्छिन्नपरिमाणं रूपमस्येत्युक्तार्थे प्रमाणम् । एकं भिन्नमपि अनन्तरूपमित्यनन्तसङ्ख्यान्यस्य रूपाणीत्यत्र । ननु ‘महतो महान्तं’ इति महत्तत्त्वान्महत्त्वमेवोच्यते, न त्वन्तत्वम् । ततश्च ‘यदेकमव्यक्तं’ इत्यव्यक्तव्यापित्ववचनात्साम्यमेव सिध्यतीत्यत आह— अव्यक्तस्येति । महतो महत्त्वेऽव्यक्तव्यापित्वे चेत्यपि ग्राह्यम् । अव्यक्तस्यानन्तत्वं कुतः ? इत्यत आह— महान्तं चेति । अनन्तस्य विष्णोः प्रतिमाभूतस्य तस्यान्तः परिमाणं परिच्छेदः, कार्यतः सङ्ख्यानां सङ्ख्यापरिच्छेदोऽपि न विद्यते । प्रकारान्तरणानन्तरूप-

अनन्तबाहुमिति । यदि भगवाननन्तबाह्वादित्वा परममहत्परिमाणः स्यात् । अन्यथा तद्योगात् । न च तद्युक्तम् । ‘रूपं महत्तै’ [११।२३] इति महत्त्वमात्रोक्तेः । तथा ‘बहुवक्त्रनेत्रं’ [११।२३] इति बहुत्वमात्रोक्तेरनन्तबाह्वादित्वोक्तिश्चानुपपन्नेत्यत आह— महत्त्वादिति । स्यादयं विरोधो यदि भगवद्भूतस्य महत्त्वमात्रं तदवयवानां च बहुत्वमात्रमुच्येत । न चैवम्, अवच्छेदकाश्रवणात् । महत्त्वबहुत्वोक्तिस्तु परममहत्त्वात्मकत्वेनानन्तावयवत्वेन च सह सम्भवति । परममहति महत्त्वस्यानन्ते बहुत्वस्यान्तर्भावादित्यर्थः ।

शब्दद्वयस्यार्थभेदमाह— तानि चेति । एकस्यानन्तरूपशब्दस्यानन्तसङ्ख्यारूपार्थत्वे स्थिते सत्येकत्रानन्तरूपशब्दे तानि चानन्तसङ्ख्यानि रूपाणि प्रत्येकमपरिच्छिन्नपरिमाणानीत्यर्थो भवतीत्यर्थः । अत्र प्रमाणमाह— असङ्ख्याता इति । ज्ञानकाः ज्ञानानन्दात्मकाः । अयं बहिर्व्याप्त आकाशः परमात्मा यावान् यावत्परिमाणस्तावानेवैषोऽन्तर्हृदये स्थितः परमात्मेत्यर्थः । गर्भे जठरे जगद्यस्यासौ तथोक्तः । अवसन्नोऽवनतः । गर्भजगत्त्वेनापरिच्छिन्नपरिमाणत्वं लभ्यते । कृष्णादीनामप्यपरिच्छिन्नपरिमाणत्वं वदन्तो वक्तव्याः । तत्राल्पपरिमाणप्रतीतिर्या सा किं भ्रान्तिस्तत् प्रमितिः ? इति । आद्ये क्रियादेर्द्विभुजचतुर्भुजादेश्च मिथ्यात्वं स्यात् । न द्वितीयः, युगपदेकत्राल्पानल्पपरिमाणसमावेशस्यायुक्तत्वात् । अतोऽपरिच्छिन्नपरिमाणोक्तिरुपचारमात्रमिति चेत्, किमिदमेकपरिमाणत्वस्यायुक्तत्वं ? किमन्यत्रादर्शनेनासम्भावितत्वम् ? उत नायमल्पानल्पपरिमाणोपेतो द्रव्यत्वात् । नायं परममहत्परिमाणः; अल्पपरिमाणत्वात् ; पटवदित्यादियुक्तिविरुद्धत्वम् ।

५ आ. मा. भा.— न चैतदयुक्तम्, अचिन्त्यशक्तित्वादीश्वरस्य । ‘अचिन्त्याः खलु ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत्’ इति च श्रीविष्णुपुराणे [] ॥ “ नैषा तर्केण मतिरापनेया ” [कठो. २।९] इति श्रुतिः । अतिप्रसङ्गस्तु महातात्पर्यवशात् वाक्यबलाच्चापनेयः । न हि घटवत्कश्चित्पदार्थो न दृष्ट इत्येतावता प्रमाणदृष्टः सन्निराक्रियते । केषुचित्पदार्थेषु वाक्यव्यवस्था अचिन्त्यशक्तित्वाभावादङ्गीक्रियते ।

६ ज. प्र. दी.— अथातिप्रसङ्गदुष्टत्वं किंवाऽप्रामाणिकत्वम् ? नाद्य इत्याह— न चेति । अधटितघटनाशक्त्युपेते किं नामासम्भावितमिति भावः । न द्वितीयः, ईश्वरस्य युक्त्यगोचरत्वेन तदनवकाशादिति भावेनाह— अचिन्त्या इति । एषा ब्रह्मविषया । अपनेया निराकार्या । अतिप्रसङ्गोऽपि किं यदीश्वरो विरुद्धपरिमाणद्वयोपेतः स्यात् तदा निर्दुःखो दुःखी स्यादिति श्वरमधिकृत्य स्यात् ? उत प्राणादयोऽपि तथा स्युः ? तथा चाणुश्चेत्यादिका तद्विषयवाक्यव्यवस्था नाङ्गीक्रियेतेत्यन्यदधिकृत्य स्यात् ? । आद्यं दूषयति— अतिप्रसङ्गस्त्विति । अविशेषमाश्रित्य ह्ययमतिप्रसङ्गः, नचासावस्ति; निर्दोषानन्तगुणत्वे हरेः श्रुतीनां महातात्पर्येण दुःखादेस्तद्विरोधात्, परि-

माणद्वयस्य तु तदविरोधात्, दुःखादेरप्रामाणिकत्वात्, परिमाणद्वयस्य तुक्तवक्ष्यमाणवाक्यसिद्धत्वादिति भावः । विपर्ययापर्यवसायी चायं प्रसङ्ग इति भावेनाह— न हीति । यदि घटः पृथु-बुधोदराकारः स्यात्तर्हि पदार्थो न स्यात् तथाविधस्य पदार्थस्य कस्याप्यदृष्टत्वादिति प्रसङ्गो यथा न युक्तः, भवति च पदार्थस्तस्मात्पृथुबुधोदराकारः, न भवतीति विपर्ययस्य प्रमाणबाधितत्वेनापर्यवसानात्, तथात्वेन तस्य धर्मिग्राहकप्रमाणदृष्टत्वात् । तथा प्रकृतेऽपीति । एतेनानुमानानां कालात्ययापदिष्टत्वं चोक्तं भवति । प्राणादिकमधिकृत्यातिप्रसङ्ग इति द्वितीयं निराकरोति— केषुचिदिति । अत्रापि सम्भावनाहेतुभावाभावाभ्यां विशेषादविशेषोऽसिद्ध इति भावः ।

५ आ. मा. भा.— “गुणाः श्रुताः सुविरुद्धाश्च देवे सन्त्यश्रुता अपि नैवात्र शङ्का । चिन्त्या अचिन्त्याश्च तथैव दोषाः श्रुताश्च नाज्ञैर्हि तथा प्रतीताः ॥ एवं परेऽन्यत्र श्रुताश्रुतानां गुणागुणानां च क्रमाद्व्यवस्था ” इति जाबालिखिले श्रुतेश्च । उपचारत्वपरिहाराय न मध्यमिति । अन्यथा आद्यन्तभावेनैव तत्सिद्धेः । “ विश्वरूपः पूर्णरूपः स विश्वरूपो अनूनरूपो अतोऽयं सोऽनन्तरूपो न हि नाशोऽस्ति तस्य ” इति शाण्डिल्यशाखायाम् ॥ १६ ॥

६ ज. प्र. दी.— चतुर्थं निरस्यति— गुणा इति । श्रुता अश्रुता अपि सुविरुद्धा अन्यत्र सहादृष्टा अविरुद्धाश्च । तथा गुणा इव दोषाः श्रुता अश्रुताश्च नैव सन्ति, किन्त्वज्ञैर्मिथ्यादृष्टिभिर्हि तथा सन्तीति प्रतीताः । एवं परे ईश्वरे स्थितिः, ततोऽन्यत्र तु श्रुतानां प्रमाणान्तरसिद्धानां च गुणदोषाणां व्यवस्थावस्थानम् । तत्र क्रमादुक्तमेषु गुणबाहुल्यं दोषाल्पत्वं, मध्यमे-भूमयसाम्यम्, अवरेषु दोषबाहुल्यं गुणाल्पत्वमिति । तदेवमसम्भावनाद्यभावात् भगवति अपरिच्छिन्नपरिमाणत्वोक्तेरुपचरि-

तत्वं कल्प्यम् । अर्जुनेनापि तन्निराकृतमिति भावेनाह— उपचारत्वेति । ‘नान्तं न पुनस्तवार्दि पश्यामि’ इत्याद्यन्ताभावोक्तेरुपचरितत्वपरिहाराय न मध्यमित्युक्तम् । मध्यनिराकरणार्थमेव तर्किकं न स्यात् ? इत्यत आह— अन्यथेति । उपचारत्वपरिहारार्थत्वाभावे तद्वैयर्थ्यं स्यादिति शेषः । कुतः ? आद्यन्तसापेक्षत्वात् मध्यस्य तदभावोक्त्यैव तदभावसिद्धेः । विश्वं महदादिकं रूपं स्वरूपमस्येति प्रतीतिं सप्रमाणकं निवाचयति— विश्वरूप इति । एतन्वाभ्यासरूपमिति मन्तव्यम् ॥ १६ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ १६ ॥

८ वें. प्र. गि.— किञ्च, हे विश्वेश्वर ! अनेकानि बाह्यादीनि यस्य तम् ; तथा अनन्तमपरिच्छिन्नं रूपं यस्य तं त्वां सर्वतः पश्यामि । एतदेवोत्तरार्धेनोपपादयति— नान्तमिति ।

पुनश्शब्दो हेत्वर्थः । हे विश्वरूप ! यस्मात्तव विश्वरूपस्य नान्तमवसानं न मर्थं नादिं च पश्यामि तस्मादनन्तरूपमित्यर्थः ॥ १६ ॥

९ व० त० दी०— अनेकेति । कूटस्थत्वात् ॥ १६ ॥

१० पु. अ. त.— यस्य देहे न एतान् पश्यामि तादृशं त्वां च पश्यामीत्याह अत्रमाभावाय— अनेकेति । अनेकानि बाह्यादीनि यस्य । सर्वतोऽनन्तानि रूपाणि यस्यैतादृशं त्वां

पश्यामि । तादृशानेकरूपस्यापि तव अन्तं पूर्णभावं, मध्यं स्थितिस्थानम्, आदिश्रुत्यपत्तिस्थानं न पश्यामि । विश्वेश्वर विश्वपरिपालक ! किं बहुना ? विश्वरूपं पश्यामि ॥ १६ ॥

११ नी० भा० दी०— अनेके अनन्ता बाहव उदराणि वक्त्राणि नेत्राणि च यस्मिंस्तदनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं, सर्वतश्चतुर्विधु उपर्यधश्च अनन्तमपरिच्छिन्नं रूपमस्य तम् । अनन्तत्वमेवाह— नान्तमिति । दीर्घरज्ज्वा इव तवाद्यन्तौ दैशिकौ न स्त इत्यर्थः ॥ १६ ॥

किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च तेजोराशिं सर्वतोदीप्तिमन्तम् ।

पश्यामि त्वां दुर्निरीक्ष्यं समन्ताद्दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ॥ १७ ॥

१ शां० भा०— किञ्च— किरीटिनं किरीटं नाम शिरोभूषणविशेषस्तद्यस्यास्ति स किरीटी तं किरीटिनं, तथा गदिनं गदा यस्य विद्यत इति गदी तं गदिनं, तथा चक्रिणं चक्रमस्यास्तीति चक्री तं

चक्रिणं च, तेजोराशिं तेजःपुञ्जं सर्वतोदीप्तिमन्तं सर्वतो दीप्तिर्यस्यास्ति स सर्वतोदीप्तिमान्, तं सर्वतो-
दीप्तिमन्तं पश्यामि, त्वां दुर्निरीक्ष्यं दुःखेन निरीक्ष्यो दुर्निरीक्ष्यस्तं दुर्निरीक्ष्यं, समन्तात्समन्ततः सर्वत्र
दीप्तानलार्कद्युतिमनलशार्कश्चानलार्कौ दीप्तानलार्कौ तयोर्दीप्तानलार्कयोर्द्युतिरिव द्युतिस्तेजो यस्य तव स
तं दीप्तानलार्कद्युतिम्; अप्रमेयं न प्रमेयमप्रमेयमशक्यपरिच्छेदमित्यर्थः ॥ १७ ॥

२ आ. शां. व्या.— विश्वरूपवन्तं भगवन्तमेव प्रकारान्तरेण प्रपञ्चयति— किञ्चेति । परिच्छिन्नत्वं व्यावर्तयति— सर्वत इति । दुर्निरीक्ष्यं पश्यामीत्यधिकारिभेदादविरुद्धम् । पुरतो वा

पृष्ठतो वा पार्श्वतो वा नास्य दर्शनं, किन्तु सर्वत्रेत्याह— सम-
न्तत इति । दीप्तिमत्त्वं दृष्टान्तेन स्पष्टयति— दीप्तेति ॥ १७ ॥

३ रा. भा.— तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तं समन्ताद्दुर्निरीक्ष्यं दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयं त्वां किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च पश्यामि ॥ १७ ॥

४ वे. ता. चं.— किरीटिनमिति । 'किरीटिनम्' इत्यादेः पाठकममनादस्य उपलम्भार्थकमानुरोधेनान्वयमाह— तेजोराशिमित्यादिना । 'तेजोराशि' इति धर्मिस्वरूपनिर्देशः । सर्वतोदीप्तिमन्तं "तस्य भासा सर्वमिदं विभाति" [कठो. १।५।१५] इत्यादिवत्सर्वव्यापिप्रभायोगिनम् । 'समन्तात्' इति कृत्स्नविग्रहप्रदेशविवक्षयाऽभिहितम् । 'दीप्तानलार्कद्युतिम्' इति दुर्निरीक्ष्यत्वे हेतुः । अत्र द्युतिशब्देन किरणरूपं तेजो विवक्षितम् ; अतो 'दीप्तिमन्तम्' इत्यनेनापौनरुक्त्यम् । यद्वा पूर्वत्र सर्वव्यापित्वे तात्पर्यम् ; इह तु दुष्प्रेक्ष्यत्वहेतुभूता-

तितीव्रत्वे । अप्रमेयं ईहकस्वेयत्ताभ्यां परिच्छेत्तुमशक्यम् । एतावता सामान्योपलम्भकथनमित्यभिप्रायेण अप्रमेयं त्वामित्यवच्छिद्योक्तम् । अदृष्टपूर्वरूपदर्शनेऽपि त्वदसाधारणचिह्नैः त्वां प्रत्यभिजानामीत्यभिप्रायेणाह किरीटिनं गदिनं चक्रिणं पश्यामि इति । किरीटिनमिति भूषणवर्गोपलक्षणम् । तत्रापि किरीटनिर्देशस्तस्य सर्वेश्वरत्वव्यञ्जकत्वात् । किरीटकरिण्डकाभेदेन द्विधा हि मुकुटजातिः ; तत्र किरीट उत्कृष्टधार्यः । 'गदिनं चक्रिणं' इत्यायुधवर्गोपलक्षणम् । तत्रापि चक्रादेर्व्यपदेशो भगवदसाधारणत्वेन प्रसिद्धत्वात् ॥ १७ ॥

५ आ. मा. भा.— अनलार्कद्युतिमित्युक्ते मितत्वशङ्कामपाकरोति— अप्रमेयमिति ॥ १७ ॥

६ ज. प्र. दी.— नन्वनलार्कद्युतिमित्युक्तत्वात् सहस्रशब्दोऽनन्तवाचीत्याद्युक्तमयुक्तमिति चेत्, न; एतदेवाशङ्क्यप्रत्यायनार्थमेवैतदुक्तम्, वस्तुतस्तत्परिच्छिन्नद्युतिरेव भगवानिति

स्वयमेवोक्तत्वादित्याह— अनलेति । इत्युक्ते जातां द्युतेर्मितत्वशङ्काम् । एतच्च सविशेषणविशेषत्वात् द्युत्या सम्बध्यते ॥ १७ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ १७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— किञ्च, किरीटिनमिति । समन्ताद्दीप्तेति समस्तं पदम् । समन्तात्सर्वतोदीप्ताः प्रज्वलन्तश्चेदनलार्का भवेयुः, 'दिवि सूर्यसहस्रस्य' [१।१।१२] इति प्रागुक्तेः । तदा तेषां द्युतिरिव द्युतिर्यस्य तम्, अत एव दुर्निरीक्ष्यं दिव्यचक्षुर्विना निरीक्षितुमशक्यम् । सयकारपाठे तु दुःशब्दो नशर्थः,

अनिरीक्ष्यमित्यर्थः । दुर्निरीक्ष्यत्वादेव अप्रमेयं 'अयमित्यम्भूतः' इति निश्चितुमशक्यम् । एवम्भूतमपि त्वां सर्वतो दीप्तिमन्तं तेजःपुञ्जं किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च पश्यामि त्वत्प्रसादादित्यर्थः ॥ १७ ॥

९ व० त० दी०— किरीटिनमिति । अत्र बहव एव पारमेष्ठ्यपदभूताः किरीटादयो ज्ञेयाः, नैकाङ्गत्वात् ॥ १७ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च किरीटिनं सुकुटालङ्कारयुक्तं रसात्मकम् । गदिनं सकलप्राणाधिदैविकधर्मधारिणम् । चक्रिणं तेजोरूपसुदर्शनधारिणम् । चकारेण तद्वत् मोक्षदानार्थमपि चक्रधारिणं ज्ञापितम् । तेजोराशिं तेजःपुञ्जमकम् ।

सर्वतो दीप्तिमन्तं परित उद्दीपककिरणयुक्तम् । तेजोयुक्तत्वे दीप्तियुक्तत्वे च दृष्टान्तमाह— दीप्तानलार्कद्युतिं दीप्तौ यावनलार्कौ तयोर्द्युतिरिव द्युतिर्यस्य तादृशम् । अप्रमेयं प्रमा-
तुमयोग्यं त्वां समन्तात् दुर्निरीक्ष्यं पश्यामि ॥ १७ ॥

११ नी० भा० दी०— किरीटगदाचक्रधारिणं दीप्तिमत्त्वादेव दुर्निरीक्ष्यं द्रष्टुमशक्यं समन्तात्सर्वतो ये दीप्ता अनला अर्काश्च तद्वत् द्युतिर्यस्य तम्, समन्ताद्दीप्तानलार्कद्युतिमित्येकं पदम् । अत एवाप्रमेयं द्रष्टुमशक्य-
परिच्छेदम् ॥ १७ ॥

त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।

त्वमव्ययः शाश्वतधर्मगोप्ता सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥ १८ ॥

१ शां. भा.— इत एव ते योगशक्तिदर्शनादनुमिनोमि— त्वमक्षरमिति । त्वमक्षरं न क्षरतीति परमं ब्रह्म वेदितव्यं ज्ञातव्यं मुमुक्षुभिः । त्वमस्य विश्वस्य समस्तस्य जगतः परं प्रकृष्टं निधानं निधीयते-ऽस्मिन्निति निधानं, पर आश्रय इत्यर्थः; किञ्च त्वमव्ययो न तव व्ययो विद्यत इत्यव्ययः, शाश्वतधर्मगोप्ता शश्वद्भवः शाश्वतो नित्यो धर्मस्तस्य गोप्ता शाश्वतधर्मगोप्ता, सनातनश्चिरन्तनस्त्वं पुरुषः परो मतोऽभिप्रेतो मे मम ॥ १८ ॥

२ आ. शां. व्या.— सप्रपञ्चे भगवद्रूपे प्रकृते प्रकरणवि-
रुद्धं 'त्वमक्षरं' इत्यादिनिरुपाधिकवचनमित्याशङ्क्यऽऽह— इत
एवेति । योगशक्तिरैश्वर्यातिशयः । न क्षरतीति निष्प्रपञ्चत्वमु-
च्यते, परमपुरुषार्थत्वात्परमार्थत्वाच्च ज्ञातव्यत्वम् । 'यस्मिन्ध्याः
पृथिवी' इत्यादौ प्रपञ्चायतनस्यैव ततो निष्कृष्टस्य ज्ञातव्यत्व-

श्रवणात्कृतो ब्रह्मणो ज्ञातव्यत्वं ? तत्राऽऽह— त्वमस्येति ।
निष्प्रपञ्चस्य ब्रह्मणो ज्ञेयत्वे हेत्वन्तरमाह— किञ्चेति । अवि-
नाशित्वात्तत्रैव ज्ञातव्यत्वादतिरिक्तस्य नाशित्वेन हेयत्वादि-
त्यर्थः । ज्ञानकर्मात्मनो धर्मस्य नित्यत्वं वेदप्रमाणकत्वम् । 'धर्म-
संस्थापनार्थाय सम्भवामि' [४।८] इत्युक्तवाद्गोप्ता रक्षिवा ॥ १८ ॥

३ रा. भा.— उपनिषत्सु "द्वे विद्ये वेदितव्ये" [मुं. उ. १।१।४] इत्यादिषु वेदितव्यतया निर्दिष्टं परममक्षरं त्वमेव । अस्य विश्वस्य परं निधानं विश्वस्यास्य परमाधारभूतस्त्वमेव । त्वमव्ययः व्ययरहितः; यत्स्वरूपो यदुणो यद्विभवश्च त्वं तेनैव रूपेण सर्वदाऽवतिष्ठसे । शाश्वतधर्मगोप्ता शाश्वतस्य नित्यस्य वैदि-
कस्य धर्मस्य एवमादिभिरवतारैस्त्वमेव गोप्ता । सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे— "वेदाहमेतं पुरुषं महान्तं" [यजुसं. ३।१।८ श्वे. उ. ३।८] "परात्परं पुरुषम्" [मुं. उ. ३।२।८] इत्यादिषु दितः सनातनपुरुष-
स्त्वमेवेति मे मतः ज्ञातः; यदुकुलतिलकस्त्वमेवम्भूत इदानीं साक्षात्कृतो मयेत्यर्थः ॥ १८ ॥

४ वे. ता. चं.— त्वमक्षरमिति । 'त्वमक्षरम्' इत्या-
दिना भगवत्प्रभावदर्शनादेवमक्षरवेदितव्याव्ययसनातनपुरुषादि-
शब्दैर्मुण्डकोपनिषदादिस्मारणमित्यभिप्रायेणाह— उपनिष-
त्स्विति । निर्दिष्टमिति— "अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते"
[मुं. उ. १।१।५] इत्यादिनेति शेषः । 'विष्णुसंज्ञं सर्वाधारं

धाम' इत्याद्यनुसन्धानेनाह— विश्वस्यास्य परमाधारभूत
इति । निधीयतेऽस्मिन्निति निधानम्; निधानानामपि निधान-
त्वात्परं निधानम् । 'आधारभूतं विश्वस्य' इत्याद्युक्तजीव-
व्यवच्छेदार्थः परशब्दः । 'भूतमात्राः प्रज्ञामात्रास्वर्पिताः ।
प्रज्ञामात्राः प्राणोऽर्पिताः' [कौ. उ. ३।९] इति हि श्रूयते ।

१ अभिनवगुप्तपादाचार्यास्तु— 'सात्त्वतधर्मगोप्ता' इति पाठमालम्ब्य— 'यत्सत्त्वं क्रियाज्ञानयोरुभयोरपि भेदाप्रतिभासा-
त्मकं परमगुरौ महादेवेऽर्पणम्, तथा सत्तात्मकं प्रकाशरूपं सत्त्वं विद्यते तेषां ते सात्त्वताः, तेषां धर्मोऽनवरतप्रहणसन्न्यासपरत्वात्
सृष्टिद्वारविषयः सकलमार्गोत्तीर्णः, तं सङ्गोपायते । एतदेवात्राभ्याये रहस्यं प्रायशो देवीस्तोत्रविद्युतौ मया प्रकाशितम्, तत्स-
हृदयैः सोपदेशैः स्वयमेवावगम्यत इति किं पुनः पुनः स्फुटतरप्रकाशनवाचालतया ?— इत्याहुः ॥ अयं पाठः ब्रह्म सत्त्वं वा सत्,
तद्वन्तः सत्त्वन्तो ब्रह्मविदः सात्त्विका वा । 'तसौ मत्त्वर्थे' (अष्टा. १।४।१९) इति भक्त्वाज्ज्वाभावः । तेषामिमे सात्त्वा धर्मास्तेषां
गोप्ता इति; सात्त्वतं पाञ्चरात्रागमाख्यं तत्रम्, 'तन्त्रं सात्त्वतमाचष्ट नैष्कर्म्यं कर्मणां यतः ।' (भाग. १।३।८) 'सात्त्वतं विधि-
मास्थाय प्राक् सूर्यमुखनिस्सृतम्' (म. भा. १।२।३५।१९) इत्याद्युक्तेः । तत्रोक्तानां धर्माणां गोप्ता इति; 'पुरहोत्र-
स्त्वन्नोः पुत्रस्तस्यायुः सात्त्वतस्ततः ।' (भाग. ९।२।४।६) इत्यादिनोपवर्णितसात्त्वतकुलोत्पन्नः सात्त्वतः । अत एवोक्तम् 'रामो
दाशरथिश्चैव सात्त्वतः कल्किरेव च' (म. भा. १।२।३३९।१०४) इति । अथवा— सत्त्वेन तापयते पालयते वा, सत्त्वं तनोति विस्तार-
यति वा सत्त्वतः, सत्त्वमस्यस्मिन्निति सत्त्वतः, सत्त्वपूर्वकमेव सर्वं कर्माचरतीति सत्त्वतः, सत्त्वत एव सात्त्वतः । 'तायु सन्तान-
पालनयोः' (धा. पा. १।४।८९) 'तनु विस्तारे' (धा. पा. ८।१) आभ्यां सत्त्वशब्दपूर्वाभ्यां ङः 'तत्पूर्वमरुद्भ्याम्' (वार्तिकं)
इत्यत्र श्रुतो मत्वर्थीयस्तत्प्रत्ययो बाहुलकात्सत्त्वशब्दादपि । सात्त्वतं पाञ्चरात्रादि, तज्जन्यज्ञानेन दृष्टः सत्त्वतो वा । तदुक्तम्—
'सत्त्वाच्च च्युतपूर्वोऽहं सत्त्वं वै विद्धि मत्कृतम् । जन्मनीहाभवेत्सत्त्वं पौर्विकं मे धनञ्जय ! ॥ निराशीः कर्मसंयुक्तः सत्त्वतश्चाप्यकल्मषः
सात्त्वतज्ञानदृष्टोऽहं सत्त्वतामिति सत्त्वतः ॥' (म. भा. १।२।४२।७७, ७८) इति । तत्सम्बुद्धिः सात्त्वत ! त्वं धर्मगोप्ता मतो
मे इत्याद्यपि व्याख्यानमर्हतीति कृतं पल्लवितेन ।

—अधिगीता ।

अनन्याधारत्वाय परमशब्देन व्याक्रिया । अव्ययशब्देन “तद-
व्ययम्” [मुं. उ. १।१।६] “अनन्तमव्ययं कविम्” [म. ना.
१।६] इत्यादिकं स्मारितम् । स्वरूपस्य गुणस्य विभवस्य
वा यदा कदाचित्प्रच्युतिर्हि व्ययः ; स सर्वोऽप्यस्य नास्तीत्य-
विशेषिताव्ययशब्देनोच्यते, दृश्यमानाकारानुवादित्वं शब्द-
निर्दिष्टविशेषकत्वादव्ययशब्दस्य जीवादिसाधारणस्वरूपमाल-
नित्यतोक्तावतिशयाभावादित्यभिप्रायेणाह— **यत्स्वरूपो य-
द्गुणो यद्विभवश्चेति** । अत्र विभवशब्देन नित्यविभूतिर्विव-
क्षिता ; विभूतियुगलविवक्षायां तु द्रव्यस्वरूपस्यान्यनानति-
रिक्तत्वमात्रमिह विवक्षितमिति भाव्यम् । शश्वद्भवः शाश्वतः ।
शाश्वतत्वे हेतुः नित्यागममूलत्वमित्यभिप्रायेण— **वैदिकस्ये-
त्युक्तम्** । ‘नारायणः शाश्वतधर्मगोप्ता’ इत्यादिष्वपि वैदिक

एव विशेषधर्म उच्यत इत्यभिप्रायः । प्रत्यक्षशास्त्राभ्यामवगतो-
ऽयमर्थ उच्यत इत्यभिप्रायेण— **एवमादिभिरवतारैरित्यु-
क्तम्** । पुरुषविषयेण श्रुतिद्वयेनोपास्यत्वप्राप्यत्वप्रदर्शनम् । आदि-
शब्देन “येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यम्” [मुं. उ. १।२।१३] इत्या-
दिकं कोडीकृतम् । सनातनशब्देन सत्यशब्दोपबृंहणम् । ‘मतः’
इति स्वाभिमानमात्रप्रतीतिव्युदासायाह **ज्ञात इति** । अत्र
श्लोके ‘त्वम्’ इति प्राचीनमांसत्वक्षुःप्रतिपत्ताकारानुवादः ।
शेषेण तु दिव्यचक्षुर्लभसाक्षात्कृताकारकथनम् । प्रभावमात्र-
ज्ञानस्य प्रागेव सिद्धत्वादित्यभिप्रायेणाह **यदुक्तेति** । मत-
शब्दोऽत्र सामान्यरूपः ‘पश्यामि’ इत्युक्तसाक्षात्काराख्य-
विशेषपर्यवसित इत्यभिप्रायेण— **इदानीं साक्षात्कृत**
इत्युक्तम् ॥ १८ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ १८ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १८ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ १८ ॥

८ वं. ब्र. गि.— एवं तत्रातर्क्यनिरतिशयैश्वर्यदर्शनात्त्व-
मेव परं ब्रह्मेति निश्चिनोमीत्याह— **त्वमक्षरमिति** । उपनि-
षत्सु “ द्वे विद्ये वेदितव्ये ” [छं. उ. १।१।४] इत्यादिषु
वेदितव्यतया निर्दिष्टं परमं न क्षरतीत्यक्षरं ब्रह्मैव । त्वमेव
चाऽस्य विश्वस्य परमुत्कृष्टं निधीयतेऽस्मिन्निति निधानमाश्रयः ।
त्वमेव च व्ययेन नाशेन रहितः शाश्वतस्य वैदिकनित्यस्य धर्मस्य

गोप्ता पालयिता । त्वमेव च सनातनश्चिरन्तनः पुरुषः “ वेदा-
हमेतं पुरुषम् ” [यजुस्सं. ३।१।१८] “ परात्परं पुरुषमु-
पैति ” [छं. उ. ३।२।८] इत्यादिश्रुत्युक्त इति मे मतः
विदितोऽसि । एतावन्तं कालमपरिमितबलपराक्रमशाली सर्व-
लोकमान्यस्त्वं महापुरुष इत्येव स्थितम् । इदानीमेतद्वैश्व-
प्रदर्शनात्परं ब्रह्मैव त्वमिति निश्चयो मम जात इत्यर्थः ॥ १८ ॥

९ व० त० दी०— यस्मादेवं तस्मात्— त्वमक्षरमिति । ब्रह्मविशेषणतया व्याख्येयं ज्ञानिभिर्वेदितव्यं यदु-
क्तं “तत्त्वमसि” [छां. उ. ६।८।७-१५] ‘सनातनः पुरुषः’ इति समष्टिभूतस्याप्यव्यक्तः कारणभूतः पुरुषलि-
ङ्गकः । न तु स्त्रीलिङ्गाव्यक्ताप्रकृतिरेवम्भूता सर्वत्र निर्वक्तुं शक्या अव्यक्तस्याक्षरस्य पुरुषत्वेन निर्देशात् ॥ १८ ॥

१० पु. अ. त.— एवम्भूतस्वरूपदर्शनेन स्वज्ञानार्थं
निवेदयति— **त्वमिति** । अक्षरं अक्षरस्वरूपं त्वमेव परमं
ब्रह्म । त्वं वेदितव्यं भक्तानां ज्ञानिनां ज्ञेयरूपस्त्वमेव । अक्ष-
रत्वेन सर्वोत्पत्तिकारणता निरूपिता । लयस्वरूपमाह— **त्वमस्य**
विश्वस्य परमुत्कृष्टं मोक्षरूपं निधानं निधीयतेऽस्मिन्निति लय-

स्थानम् । पालकत्वमाह— शाश्वतस्य नित्यस्य धर्मस्य गोप्ता
पालको रक्षकस्त्वम् । एवमपि न गुणात्मकः, किन्तु अव्ययो-
ऽविनाशी नित्यः । एवं सर्वधर्मानुक्त्वा मुख्यं स्वनिश्चितता-
माह— **सनातनः पुरुषः पुरुषोत्तमो मे मम मतः सम्मत**
इत्यर्थः ॥ १८ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं तव योगैश्वर्यदर्शनात्त्वामेवमवैमीति वदन्नप्रमेयत्वमेव विवृणोति— **त्वमिति** ।
परममक्षरमस्थूलदिलक्ष्णं ‘अक्षरं ब्रह्म परमं’ [८।३] इत्यत्र प्रागुक्तं निष्कलं ब्रह्म तदेव त्वमसि । एतेन सगुणरू-
पस्य निर्गुणज्ञापकत्वमुक्तं, शाखाग्रस्येव चन्द्रज्ञापकत्वं अतएव वेदितव्यं वेदान्तप्रमाणेन ज्ञातुं योग्यं, न तूपासनीयम् ।
सगुणं ब्रह्मापि त्वमेवेत्याह— **त्वमस्येति** । निधानं लयस्थानं, एतेन कारणत्वमुक्तम् । अव्ययः अमृतः देवत्वात् ।
‘शाश्वतस्य वैदिकस्य धर्मस्य गोप्ता’ इत्यनेन कार्यब्रह्मभूतहिरण्यगर्भरूपत्वमुक्तम् । सनातनश्चिरन्तनोऽनादिपुरुषो
जीवात्मा सोऽपि त्वमेव मे मम मतः । एवं विश्वरूपदर्शने जीवब्रह्मणोरैक्यं शाखया चन्द्र इवाधिगम्यत
इत्युक्तम् ॥ १८ ॥

अनादिमध्यान्तमनन्तवीर्यमनन्तबाहुं शंशिसूर्यनेत्रम् ।

पश्यामि त्वां दीप्तहुताशवक्त्रं स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम् ॥ १९ ॥

१ अत्र वामनः— नेत्रमकौ मनश्चन्द्र इति श्रुत्यादिषुदितम् । कथं सुषांशोनेत्रत्वं तद्विरुद्धमिहोच्यते ? ॥ इत्याशङ्क्य-
नीयतेः (धा. पा. ९०१) घृनि (अष्टा. ३।२।१८२) निष्पन्नो ‘नेत्रो नेतरि वाच्यवत्’ (विश्व. रा. ४३) ।
मनोऽपि देहं नयति नेत्रतोऽस्य ततोऽक्षिवत् ॥—

१ शां. भा.—किञ्च—अनादिमध्यान्तं आदिश्च मध्यं चान्तश्च न विद्यते यस्य सोऽयमनादिमध्यान्तः, तं त्वामनादिमध्यान्तं, अनन्तवीर्यं न तव वीर्यस्यान्तोऽस्तीत्यनन्तवीर्यस्तं त्वामनन्तवीर्यं, तथाऽनन्तबाहुं अनन्ता बाहवो यस्य तव स त्वमनन्तबाहुस्तं त्वामनन्तबाहुं, शशिसूर्यनेत्रं शशिसूर्यौ नेत्रे यस्य तव स त्वं शशिसूर्यनेत्रस्तं त्वां शशिसूर्यनेत्रं चन्द्रादित्यनयनं, पश्यामि त्वां दीप्तहुताशवक्त्रं दीप्तथासौ हुताशश्च स वक्त्रं यस्य तव स त्वं दीप्तहुताशवक्त्रस्तं त्वां दीप्तहुताशवक्त्रं, स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तं तापयन्तम् ॥ १९ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवतो विश्वरूपाख्यं रूपमेव पुनर्विवृणोति— किञ्चेति । हुतमश्नातीति हुताशो बहिः ॥ १९ ॥

३ रा. भा.—अनादिमध्यान्तं आदिमध्यान्तरहितम्, अनन्तवीर्यं अनवधिकातिशयवीर्यम् ; वीर्यशब्दः प्रदर्शनार्थः ; अनवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजसां निधिमित्यर्थः । अनन्तबाहुं असङ्ख्येयबाहुम्, सोऽपि प्रदर्शनार्थः ; अनन्तबाहूदरपादवक्त्रादिकं ; शशिसूर्यनेत्रं शशिवत्सूर्यवच्च प्रसादप्रतापयुक्तसर्वनेत्रम्, देवादीननुकूलान् नमस्कारादि कुर्वाणान्प्रति प्रसादः, तद्विपरीतानसुरराक्षसादीन् प्रति प्रतापः ; 'रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसङ्घाः' [११।३६] इति हि वक्ष्यते । दीप्तहुताशवक्त्रं प्रदीप्तकालानलवत्संहारानुगुणवक्त्रम् ; स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तं— तेजः पराभिभवनसामर्थ्यम्— स्वकीयेन तेजसा विश्वमिदं तपन्तं त्वां पश्यामि । एवम्भूतं सर्वस्य स्रष्टारं, सर्वस्याधारभूतं, सर्वस्य प्रशासितारं, सर्वस्य संहर्तारं, ज्ञानाद्यपरिमितगुणसागरम् आदिमध्यान्तरहितमेवम्भूतदिव्यदेहं त्वां यथोपदेशं साक्षात्करोमीत्यर्थः । एकस्मिन् दिव्यदेहे अनेकोदरादिकं कथम् ? इत्थमुपपद्यते— एकस्मात्कटिप्रदेशादनन्तपरिमाणदूर्ध्वमुद्रता यथोदितोदरादयः, अधश्च यथोदितदिव्यपादाः ; तत्रैकस्मिन्मुखे नेत्रद्वयमिति च न विरोधः ॥ १९ ॥

४ वे. ता. चं— 'अनादिमध्यान्तम्' इति नजस्तदन्यपरत्वे 'सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं चैवाहमर्जुन!' [१०।३२] 'अहमादिश्च मध्यं च भूतानामन्त एव च' [१०।२०] इत्यादिभिर्विरुद्धेयैः ; अतो निषेधपरतामाह आदिमध्यान्तरहितमिति । 'नान्तं न मध्यम्' [११।१६] इत्यादिकं स्वरूपविषयम् ; इदं तु विग्रहविषयमित्यपौरुक्त्यम् । यद्वा उत्पत्तिस्थितिनाशरूपविकारनिषेधः क्वचित् ; अन्यत्र तत्तद्भेदनिषेध इत्यादिरूपेण विभजनीयम् । अथवाऽत्र कालाभिमानिरूपदर्शनात् । 'अनादिर्भगवान्कालः' [वि. पु. १।२।२६] इत्यादिवत् कालाख्यत्रिभूतिनित्यत्वविवक्षा । वीर्यस्यानन्त्यं नाम तारतम्यप्रयुक्तावच्छेदनिवृत्तिरित्यभिप्रायेणाह— अनवधिकातिशयवीर्यमिति । निर्दिष्टमात्रपरत्वव्युदासाय सन्नियोगशिष्टानामन्यतरोक्तावितरदपि सिद्धयतीत्यभिप्रायेणाह वीर्यशब्दः प्रदर्शनार्थ इति । 'अनेकबाहुम्' [११।१६] इति बाहुना नात्वमात्रं पूर्वमुक्तम् ; अनन्तबाहुम्' इति तु सङ्ख्यानिवृत्तिरुच्यते इत्यपौरुक्त्यमित्यभिप्रायेणाह असङ्ख्येयबाहुमिति ।

'अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रम्' [११।१६] इति पूर्वसमादिष्टसमुदाये कस्यचिदसङ्ख्येयत्वविधानमितरेषामपि प्रदर्शनार्थमित्यभिप्रायेणाह सोऽपीति । 'शशिसूर्यनेत्रम्' इत्यत्र चन्द्रसूर्ययोरेव न नेत्रत्वरूपणम्, रूपणप्रकरणाद्यभावात्, अस्य च रूपस्यानन्तनयनविशिष्टत्वात् ; अतः साधर्म्यमेव विवक्षितम् । तत्रापि केषाञ्चिच्छशितुल्यत्वं केषाञ्चित्सूर्यतुल्यत्वमिति विभाजकाभावात्सर्वेषामुभयतुल्यत्वं विवक्षितमित्याह शशिवदिति । युगपत्प्रसादप्रतापयोर्विरुद्धयोर्विषयं व्यवस्थापयति देवादीनििति । तदेव वक्ष्यमाणेन स्थापयति रक्षांसो' इति । 'दीप्तानलार्कद्युतिम्' [११।१६] इति प्रागभिधानेऽपि पुनः 'दीप्तहुताशवक्त्रम्' इति विशेषतोऽभिधानं वक्त्रसाध्यजगद्गसनाख्यविशेषतात्पर्येणेत्यभिप्रायेणाह प्रदीप्तकालानलवदिति । संहारानुगुणेति । साधर्म्यकथनम् । अत्र 'हुताश एव वक्त्रं' इति परोक्तनिरसनाय 'कालानलसन्निभानि' [११।२५] इति वक्ष्यमाणानुसन्धानेन कालानलवदित्युक्तम् । पावकश्च वसुगणेऽन्तर्भूतः पृथगुक्तः । ' विश्वमिदं तपन्तम् ' इति वचनादत्र

—अर्थद्वयमभिप्रेत्य मनश्चरति क्रमात् । अत्र नेत्रपदं पार्थः श्लेषेणापार्थमैरित् ॥ —इति प्रत्यपीपदत् ।

तत् 'धौर्मूर्द्धा ते चक्षुषी चन्द्रसूर्यौ' 'सूर्याचन्द्रमसौ चक्षुः' (म. भा. १।२।४६।६६) इत्यादिषु शतशः शशाङ्कस्यापि भगवन्नेत्रस्वदर्शान्नातीव रुचिरम् । एतेन 'अनन्तबाहुं शशिसूर्यनेत्रम्' (प. सू. खं. १।४।१४५) इति पद्यमपि व्याख्यातम् ।

— अविगीता ।

तेजशब्देन अन्यानपेक्षत्वं न विवक्षितम्, प्रकृतानुपयोगात् ; अतस्तदुचितमर्थमाह तेजस इति । 'कालः पचति भूतानि' इत्यादेः इदं निदानसूचनमित्याभिप्रायेणाह स्वकीयेनेति । पूर्वं श्रुतमनन्तरं दिव्यचक्षुषा साक्षात्कृतं सर्वमाकारं सङ्कलय्याह एवमिति । एकस्य देहस्य अनेकबाहुमुखादियोगः श्रुतपूर्वो दृष्टपूर्वश्च ; उदरादेरनेकत्वं तु कथं ? इति चोदयति एकस्मिन्निति । परिहरति इत्थमिति । श्रुतानुरूपं सर्वमुपपादनीयमिति भावः एकस्मादित्यादि । अयमभिप्रायः—“अनेकबाहूदरवक्त्र-नेत्रम्” इत्यवयवानेकत्वमात्रवचनाद्रूपमेकमिति गम्यते ; एकविग्रहविषयपूर्वापरपरामर्शाच्च । नच ‘पश्य मे यार्थ ! रूपाणि’ [११।१५] इत्युपक्रमादिहाप्यनेकविग्रहविषयमनेकोदर-त्वादिमिति वाच्यम्, तथा सति ‘अनेकविग्रहम्’ इत्येतावतो

वक्तव्यत्वात् । नह्यनेकेषु शरीरेष्वनेकबाहूदरत्वादिकं विशेषतो वक्तव्यम् ; नच भगवच्छास्त्रे अनेकोदरादिमद्रूपं न दृष्टमिति वाच्यं, तस्य शास्त्रस्येदानीं निश्चेषप्रवृत्त्यभावात् ; नारदादि-दृष्टरूपाण्यपि तत्रेदानीं न पश्यामः ; इतोऽन्यथापि श्रीविश्वरूपं नारदेन दृष्टम् ; ततोऽन्यदेव धृतराष्ट्रेण दृष्टम् ; अतो यथा संहिताभेदेन ब्राह्मणारसिंहादेरन्यथान्यथासन्निवेशवर्णमुजादि-वैचित्र्यं, तद्वच्छ्रीविश्वरूपविग्रहेऽपि वचनबलादेव तथातथा वैचित्र्यमङ्गीकुर्मः ; अतः शाखामूलनानात्वेऽपि काण्डैक्यादृशै-क्यवद्बाहूदरादिभेदेऽपि भेदोक्तिरहितकटिप्रदेशैक्यादिह रूपै-क्यम्—इति । एतच्च सर्वं यथोदितशब्देन सूचितम् । एकस्मि-न्मुखे नेत्रद्वयमिति । एकैकस्मिन्नित्यर्थः ॥ १९ ॥

५ आ. मा. भा.—‘शशिसूर्यनेत्रं’ इत्यपि ‘अहं क्रतुः’ [९।१६] इत्यादिवत् । “तदङ्गजाः सर्वसुरादयोऽपि तस्मात्तदङ्गेत्युपिभिः स्तुतास्ते” इत्युग्वेदखिलेषु । “चन्द्रमा मनसो जातश्चक्षोः सूर्यो अजायत” [ऋक्सं. ८।४।१९।३ यजुस्सं. ३१।१२] इति च । बहुरूपत्वाद्ब्रह्माश्रयत्वं तेषां युक्तम् ॥ १९ ॥

६ ज. प्र. दी.—‘शशिसूर्यनेत्रं’ इत्युक्तत्वात् कथं विश्व-रूपशब्दस्यान्यथान्याख्यानं ? इत्यत आह—शशीति । इत्या-दिवद्वयाख्येयम् । जन्यजनकभावेनाश्रयाश्रयिभावेन वाऽभेदोक्ति-रित्यर्थः । कुत एतदित्यत आह—तदङ्गजा इति । तदङ्गेत्यवि-

भक्तिको निर्देशः सम्बुद्धिर्वा । अभेदे बाधकं चाह—चन्द्रमा इति । चक्षोश्चक्षुषः । नन्वत्र चन्द्रमसो मनोजातत्वं तदाश्रयत्वं चोच्यते, गीतायां तु नेत्राश्रयत्वादि, तथाऽन्यत्र ‘दंष्ट्राऽर्यमेन्दु’ इति, तत्कुतो न विरोधः ? इत्यत आह—बह्विति ॥ १९ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ १९ ॥

८ वें. ब्र. गि.—ब्रह्मत्वनिश्चये हेतुभूतं तद्धर्मदर्शनं प्रमाण-यति पञ्चभिः—अनादीति । अत्र ‘अनादिमध्यान्तं’ इत्यनेन जन्मस्थितिनाशराहित्योक्तौ ‘पश्यामि’ इति वर्तमानलकारा-स्वारस्यात् आकाशवद्वयापकतयादिमध्यान्तभागशून्यं पश्यामी-त्येव तदर्थो ग्राह्यः । तेन च “आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः (सूक्ष्मः)” [सर्वसारो. ४] “व्याप्य नारायणः स्थितः [म. ना. ९।५] इत्यादिश्रुत्युक्तसर्वगतत्वात्तुभवः परब्रह्मत्वसाधकत-योक्तो भवति । अनन्तमपरिच्छिन्नं वीर्यं पराभिभवशक्तिवि-शेषो यस्य तं पश्यामि । अनेन “विष्णोर्दुःकं वीर्याणि प्रवोचम्” [ऋक्सं. २।२।४।१] इति श्रुत्युक्तानन्तवीर्यत्वा-

नुभवस्तत्साधनत्वेनोक्तः । तथा अनन्तबाहुम् । बाहुग्रहणं चात्र चक्षुर्षुखादीनामप्युपलक्षणम् । तेन ‘विश्वतश्चक्षुस्त विश्वतोमुखः’ [ऋक्सं. ४।७।२७।१ यजुस्सं. १७।१९] इत्या-दिश्रुत्युक्तार्थात्तुभवोक्तिः । शशिसूर्यनेत्रमित्यनेन “चक्षोः सूर्यो अजायत” [ऋक्सं. ८।४।१९।३ यजुस्सं. ३१।१९] इत्यादि-श्रुत्यर्थात्तुभवः । दीप्तहुताशवक्त्रमिति “मुखादिन्द्रशस्त्रिश्च” [ऋक्सं. ८।४।१९।३] इत्यादिश्रुत्यर्थात्तुभवः । ‘स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तं’ इत्यनेन “येन सूर्यस्तपति तेजसेदः” इति श्रुत्यर्थसंवादो दर्शितः ॥ १९ ॥

९ व० त० दी०—किञ्च अनादिमध्यान्तमिति । कालरूपमेतदाधिदैविकं तदाह—शशिसूर्यनेत्रमिति । काला-भिमानिनौ शशिसूर्यौ नेत्रे यस्य । तथा सायङ्कालाभिमानी दीप्तो हुताशश्च वक्त्रेषु यस्य तं त्वां पश्यामि ॥ १९ ॥

१० पु. अ. त.—एवं पुरुषोत्तमश्चत्वा दृष्टं विश्वरूप-माह—अनादीत्यादिना । अनादिमध्यान्तं न विद्यते आदि-र्मध्यं अन्तश्च यस्य उत्पत्तिस्थितिप्रलयरहितम्,—अनन्तं वीर्यं पराक्रमो यस्य तम् । अनन्तबाहुं अनन्ताः क्रियाशक्तयो

यस्य, शशिसूर्यनेत्रं शशिसूर्यौ नेत्रे यस्य, दीप्तहुताशवक्त्रं दीप्तो धूमादिरहितो हुताशः अग्निवक्त्रेषु यस्य तम्, स्वतेजसा इदं परिदृश्यमानं विश्वं तपन्तं तेजोयुक्तं त्वां पश्यामि ॥ १९ ॥

११ नी० भा० दी०—एतदेवाह—अनादीति । देशतः कालतश्चादिमध्यान्नहीनत्वाद्दनादिमध्यान्तम् । दीप्तो हुताशो वक्त्रे यस्येति भास्वरदन्तत्वं व्यज्यते । स्वतेजसा चैतन्यज्योतिषा इदं विश्वं विश्वरूपं तपन्तं प्रका-तम् । अनादित्वादिसर्वविशेषणविशिष्टं विश्वं तपिकर्माभूतं तापयन्तं त्वां परज्योतीरूपं पश्यामि जानामि । ऋषट्स्थानीयं विश्वरूपं सकलकारकात्मकधीवासनोपेतं येन ज्योतिषा प्रकाशते तदेव त्वमसीति नामीति भावः ॥ १९ ॥

भगवतो विश्वरूपस्य व्यापकत्वं लोकभयङ्करत्वं च ।

द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तं त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः ।

दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमिदं तवोग्रं लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन् ! ॥ २० ॥

१ शां. भा.— द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि अन्तरिक्षं व्याप्तं त्वयैकेन विश्वरूपधरेण, दिशश्च सर्वा व्याप्ताः, दृष्ट्वापलभ्याद्भुतं विस्मापकं रूपमिदं तवोग्रं कूरं लोकानां त्रयं लोकत्रयं प्रव्यथितं भीतं प्रचलितं वा हे महात्मन्क्षुद्रस्वभाव ! ॥ २० ॥

२ आ. शां. व्या.— प्रकृतभगवद्रूपस्य व्याप्तिं व्यनक्ति—द्यावापृथिव्योरिति । तस्यैव भयङ्करत्वमाचष्टे— दृष्ट्वेति ॥ २० ॥

३ रा. भा.— एवम्भूतं त्वां दृष्ट्वा देवादयोऽहं च प्रव्यथिता भवाम इत्याह— द्यावेति । द्युशब्दः पृथिवी-शब्दश्चोभावुपरितनानामधस्तनानां च लोकानां प्रदर्शनार्थौ ; द्यावापृथिव्योरन्तरं अवकाशः ; यस्मिन्नवकाशे सर्वे लोकास्तिष्ठन्ति ; सर्वोऽयमवकाशो दिशश्च सर्वास्त्वयैकेन व्याप्ताः ; दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं तवेदम्— अनन्तायामविस्तारमत्यद्भुतमत्युग्रं तव रूपं दृष्ट्वा लोकत्रयं प्रव्यथितं— युद्धदिदृक्ष्या आगतेषु ब्रह्मादि-देवासुरपितृगणसिद्धगन्धर्वैयक्षराक्षसेषु प्रतिकूलानुकूलमध्यस्थरूपं लोकत्रयं सर्वं प्रव्यथितमत्यन्तभीतम् । महात्मन् अपरिच्छेद्यमनोवृत्ते ! एतेषामप्यर्जुनस्येव विश्वाश्रयरूपसाक्षात्कारसाधनं दिव्यं चक्षुर्भगवता दत्तम् ; किमर्थमिति चेत् अर्जुनाय स्वैश्वर्यं सर्वं प्रदर्शयितुम् ; अत इदमुच्यते 'दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन् !' इति ॥ २० ॥

४ वे. ता. चं.— एवम्भूतमिति अत्युग्ररूपमित्यर्थः । प्रव्यथितविशेषणानुसारेण लोकशब्दोऽत्र जनविषय इत्याह— देवादय इति । 'दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाऽहम्' [११।२३] इति वक्ष्यमाणानुवेक्षणान् अहं चेत्युक्तम् । अनन्तत्वस्य बहुशो-ऽभिहितत्वादवच्छिन्नलोकद्वयव्याप्तिसिद्धयर्थं तदुपलक्षितलोकवर्ग-द्वयप्रदर्शनार्थमित्यभिप्रायेणाह द्युशब्द इति । 'अन्तरमवकाशा-वधिपरिधानान्तर्धिभेदतादर्थ्ये' [अमरः ३।३।१८६] इत्यने-कार्थान्तरशब्दस्य प्रस्तुतानुगुणमर्थमाह अवकाश इति । शक्ति-विशेषादिवशात्सप्रतिघत्वविरोधाद्यभावाभिप्रायेणावकाशं विवृ-ण्वन्पिण्डितार्थमाह यस्मिन्निति । अनन्तायामविस्तार-मिति पूर्वोक्तस्यानुकर्षणम् । अयमभिप्रायः— पूर्वापरवाक्ययो-र्विग्रहैकविषयतया मध्ये स्वरूपव्याप्तिकथनप्रयोजनाभावाद्दिग्र-हस्य चातिमहत्त्वेन कण्ठोक्तत्वात्तद्विषयोऽयं व्याप्तियुक्तपदेश इति । नात्र लोकत्रयशब्देन पृथिव्यादिकं विवक्षितम्, तत्र प्रव्यथितत्ववचनायोगात् । अतो 'मञ्चाः क्रोशन्ति' इतिवत्-द्वर्तिनः प्राणिनो वक्तव्याः । ततश्च लक्षणातोऽपि लोकशब्दस्यैव मुख्यत्वेन जनविषयत्वं वरम् । जनस्य त्रित्वं च शत्रुमित्रो-दासीनरूपेण सुप्रसिद्धम् ; तस्य च सर्वस्य जनस्यात्र समवायो युद्धदिदृक्ष्या सिद्धः ; अत एव लोकत्रयवर्तिकतिपयपुरुषव्या-
दर्शनेन लोकत्रयनिर्देश इति न भ्रमितव्यम् ; नापीदमर्जुनस्यो-त्प्रेक्षणं, दृष्टस्यैव सर्वस्य वचनात् ; तदेतदाह— युद्धेति । अत्र देवासुरादिग्रहणं मानुषव्यवच्छेदार्थं, युद्धायागतानां सर्वेषां भग-वद्विग्रहादर्शनात् । सोपसर्गस्य धातोर्विवक्षितमाह— अत्यन्त-भीतमिति । महात्मशब्दस्य गम्भीरबुद्धिविशेषवत्सु प्रसिद्ध-त्वात्, विग्रहस्योत्प्रेक्ष्यवदाशयापरिच्छेदस्यापि भयहेतुत्वाद्-त्रायमेवार्थ उचित इत्यभिप्रायेणाह अपरिच्छेद्येति । ननु 'दर्शयामास पार्थाय' [११।९] इति ह्युपक्रान्तम् ; तत्कथं देवासुरादीनामपि मानुषवन्मांसचक्षुषां भगवद्विग्रहासाक्षात्कार उच्यते ? इत्यत्राह— एतेषामपीति । अर्जुनस्य शिष्यभूतस्या-त्यन्तोपसन्नस्य निरतिशयभक्तेः स्वविग्रहप्रकाशनं प्राप्तम् ; तदर्थं च तस्यैव दिव्यचक्षुर्दत्तम् ; वक्ष्यति च 'देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः' [११।५२] इति ; अतः सामान्येन सर्वस्य जनस्य दिव्यचक्षुःप्रदाने कारणं न पश्याम इत्यभिप्रायेण शङ्कते— किमर्थमिति । परिहरति— अर्जुना-येति । देवादीनामपि दिदृक्षासम्भवात्सर्वेषामवतारसाक्षात्कार-वत्सुकृतविपाकसन्निपातात्क्षुद्राणामिव महतामपि भयावहत्वा-दिना निरङ्कुशैश्वर्यप्रकाशनेन प्रकृतोपयोगाच्च दिव्यचक्षुर्दानमिति भावः । तदेवार्जुनवाक्येन संवादयति— अत इदमिति ॥ २० ॥

५ आ. भा. भा.— "मातापित्रोरन्तरङ्गः स एकः, रूपेण चान्यैः सर्वगतः स एकः" इति वारुण-श्रुतेरेकेनैव द्यावापृथिव्योरन्तरं व्याप्तो भवति । 'पश्य मे पार्थ ! रूपाणि' [१।६।१८] इति बहूनि रूपाणि प्रतिज्ञातानि मातापितरौ च पृथिवीद्यावौ । " मा नो माता पृथिवी दुर्मतौ धात् " " मधु यौरस्तु नः पिता " [ऋक्सं. बृ. उ. ६।३।६] इत्यादिप्रयोगात् । न तु नियमतो भयग्रदं तत्स्वरूपम् ।

नारदस्य तदभावात् । केषाञ्चित् तथा दर्शयति भगवान्— “ प्रियन्ति केचित्तस्य रूपस्य दृष्टौ विभेति कश्चिदभ्यसे सर्वतृप्तिः ” इति वारुणशाखायाम् । न तु तं सर्वं पश्यन्ति । अदृष्ट्वाऽपि तान्निरूप्य भयेन द्रष्टुस्तथा प्रतिभाति । तथा च गौतमखिलेषु— “ दृष्ट्वा देवं मोदमाना अदृष्ट्वाऽप्येतद्भयाद्विभ्यतो दृष्ट्वन्ते । पश्यन्ति ते न्यस्तचक्षुर्मुखांस्तु तस्मिन्नेवैते मनसो गतत्वात् ” इति ॥ २० ॥

६ ज. प्र. दी.— ‘द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि’ इत्यत्र ‘त्वया’ इत्यनेनैकत्वस्य सिद्धत्वात् ‘एकेन’ इति व्यर्थमित्यतः प्रमाणपूर्वकं तदभिप्रायमाह— मातापित्रोरिति । बहुत्वेऽपि स एकोऽभिन्नः अनेन ‘दिशश्च सर्वाः’ रूपांतरैरित्युक्तं भवति । तदयुक्तम् । विश्वरूपस्य ‘द्रष्टुमिच्छामि ते रूपं’ [११।३] इत्यादिना एकत्वावगतेरित्यत आह पश्येति । ऐक्यापेक्षयैकवचनमिति भावः । “मातापित्रोः” इति श्रुतिः प्रकृतानुपयोगिनी कथमुदाहृता ? ‘द्यावापृथिव्योः’ इत्यनभिधानादित्यत आह— मातापितरौ चेति । माता पृथिवी, नोऽस्मान्दुर्मतौ माधात् न दृष्यात् । नोऽस्माकं मधु सुखहेतुरस्तु । ‘दृष्ट्वाऽद्भुतं’ इत्यादिना विश्वरूपदर्शनस्य भयहेतुत्वमुच्यते । तत्र सर्वेषां सर्वदा, किन्तु केषाञ्चित्कारणविशेषात्कदाचिदेवैति सप्रमाणकं तदभिप्रायमाह— न त्विति । अभ्यसेऽभ्यासे सति सर्वेषां तृप्तिरानन्द एवे-

७ ह. पै. भा.—॥ २० ॥

८ वै. ब्र. गि.— अनादिमध्यान्तत्वमनन्तवीर्यत्वं च विट्णोति— द्यावापृथिव्योरिति । अत्र युपृथिवीशब्दौ न तावन्मात्रपरौ, किन्तुऽर्धाधस्थितसर्वलोकोपलक्षकौ; ‘विष्टभ्याहमिदम्’ [१०।४२] ‘इहैकस्थं जगत्कृत्स्नं पश्याय सचराचरम्’ [११।७] इति प्रक्रान्तस्यार्थस्य ‘तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा । अपश्यत्’ [११।१३] इति तथैवानुभूतत्ववर्णनात् ‘ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वाङ्गरांश्च दिव्यान्’ [११।१६] इति सत्यलोकपातालस्थितब्रह्मवासक्यादिसर्वानुभूत्युक्तेश्च । तथा च पातालादिसत्यलोकान्तं सकलमपि जगदेकांशेन व्याप्यापरिच्छिन्नतया प्रदर्शिते भगवद्रूपे ‘द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं’ इत्यनेन सर्वलोकानामाधारभूतः पातालसत्यलोकान्तरालरूपोऽवकाश उच्यते, तदिदमन्तरं सर्वा दिशश्च त्वयैकेन व्याप्राः । हि यस्मादेवं तस्मादानादिमध्यान्तमिति पूर्वेण सम्बन्धः । हे महात्मन् अपरिच्छिन्नरूप ! तवेदमनन्तायामविस्तारं अद्भुतमत्युग्रं च रूपं दृष्ट्वा लोकत्रयं प्रव्यथितमतिभीतं जातम् । हि यस्मादेवं तस्मात् ‘अनन्तवीर्यं’ इति पूर्वेणान्वयः ।

ननु ‘तव रूपं दृष्ट्वा लोकत्रयं प्रव्यथितं’ इत्युक्तमयुक्तम्, अर्जुनायैव भगवता विश्वरूपसाक्षात्कारसाधनदिव्यचक्षुःप्रदानात्; न ह्यर्जुनं विनाऽन्येन तस्मिन्पुद्गले विश्वरूपं केनचिद्दृष्टम्, दिवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः । नाहं वेदेनं

त्यर्थः । एवं तद्दर्शनस्य भयहेतुत्वनियमाभावमभिधाय लोकत्रयस्य दर्शनाभावं चाह— न त्विति । किन्तु त्रिलोकेषु स्थितैर्भक्तैरित्युक्तप्रकारेण कैश्चिदेव । तदभिप्रायश्च लोकत्रयशब्द इति भावः । प्रकारान्तरेण ‘लोकत्रयं’ इत्यस्याभिप्रायमाह— अदृष्ट्वाऽपीति । विश्वरूपदर्शनार्थं यतमानानां लोकत्रयस्थानां पुंसां तद्दृष्ट्वाऽपि चेत्सि निरूप्य स्थितानां भये जाते सति तद्गुणरज्जुनस्य तथाऽहमिवैतेऽपि दृष्ट्वा विभ्यतीति प्रतिभातीत्यतः ‘लोकत्रयं दृष्ट्वा प्रव्यथितं’ इत्याहेत्यर्थः । अत्र श्रुतिसम्मतिमाह— दृष्ट्वाति । देवं विश्वरूपं दृष्ट्वा मोदमानास्त एतेऽर्जुनादयस्तद्व्यापिनः पश्यन्ति । कथम्भूतान् ? अदृष्ट्वाऽपि तन्निरूप्यैतद्भयाद्विभ्यतो भयचिह्नवतस्तस्मिन्नेव विश्वरूपे मनसो गतत्वात्तत्रयस्तचक्षुर्मुखांश्च दृष्टवत् दृष्टवन्त इवेत्यर्थः ॥ २० ॥

तपसा न दानेन न चेज्यया । शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा । भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ! [११।५२; ५३; ५४।] इत्यादिभगवद्भवनविरोधप्रसङ्गात्; न च भगवता स्वकीयं विश्वरूपमपश्यदपि लोकत्रयं तद्गुणरज्जुनाय मायया केवलं प्रदर्शितमिति वाच्यम्, तथा सति स्वस्मिन्नविद्यमानमपि जगद्विद्यमानत्वेन मायया प्रदर्शितमित्येन्द्रजालिकस्यैव भगवतोऽपि विश्वरूपप्रदर्शनं पारम्यसाधकं नेत्यापातादिति चेत्; उच्यते— नात्र लोकत्रयशब्देन भूरादिलोकत्रयमुच्यते येनोक्तदोषः स्यात्; किन्तु कुरुपाण्डवयुद्धदिदृक्षयाऽऽगतेषु ब्रह्मादिदेवासुरपितृगणसिद्धगन्धर्वयक्षराक्षसेषु प्रतिकूलावकूलमध्यस्थरूपास्त्रिविधा अपि जना उच्यन्ते । तेषामप्यापाततो विश्वरूपप्रदर्शनार्थं भगवता किञ्चिज्ज्ञानचक्षुर्दत्तम् । तेन हि सर्वदेवासुरभयङ्करात्मकत्वसर्वशरणत्वादिरूपो निरवधिकः स्वमहिमार्जुनाय प्रदर्शितो भवति । अर्जुनस्य तु परमभक्तस्य यथावत्स्वरूपदर्शनार्थं भगवता ज्ञानचक्षुर्दत्तमित्युच्यते; ‘रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या विश्वेऽश्विनौ मरुतश्चोष्मपाश्च । गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्घा वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे’ [११।२२] ‘शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा । भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन !’ इत्युभयविधवचनस्वारस्यात् । अतो न कश्चिद्विरोधः ॥ २० ॥

९ व० त० दी०— ‘द्यावापृथिव्योः’ इत्यारभ्य ‘चूर्णितैरुत्तमाङ्गैः’ [११।२७] इत्यन्तं स्पष्टार्थम् ॥ २० ॥

१० पु. अं. त.— किञ्च द्यावापृथिव्योरिति । इदं द्यावापृथिव्योः अन्तरमन्तरिक्षं एकेन त्वया व्याप्तम् । च पुनः, दिशः सर्वास्त्वया व्याप्ताः पश्यामि । किञ्च हे महात्मन्

इतोऽप्यधिकप्रकटनसमर्थ ! तव इदमद्भुतमलौकिकं उग्रं अदृष्टं रूपं दृष्ट्वा लोकत्रयं प्रव्यथितं प्रकर्षेण व्यथितं भीतं पश्यामीति पूर्वैणान्वयः ॥ २० ॥

११ नी० भा० दी०— एवं स्वयङ्कृतविश्वरूपदर्शनेन कृतकृत्यो भूत्वा तदुपसंहारमिच्छन् स्तौति— द्यावापृथिव्योरिति । हे महात्मन् ! हि प्रत्यक्षं त्वयैकेनेदं द्यावापृथिव्योरन्तरं मध्यं सर्वाः दिशश्च व्याप्ताः, अतस्तवेदं अद्भुतं उग्रं रूपं दृष्ट्वा लोकत्रयं प्रकर्षेण व्यथितम् । अतःपरमिदमुपसंहारेत्यभिप्रायः ॥ २० ॥

**अमी हि त्वा सुरसंघा विशन्ति केचिद्भीताः प्राञ्जलयो गृणन्ति ।
स्वस्तीत्युक्त्वा महर्षिसिद्धसंघाः स्तुवन्ति त्वां स्तुतिभिः पुष्कलाभिः २१ ॥**

१ शां. भा.— अथाधुना पुरा 'यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः' [२।६] इत्यर्जुनस्य यः संशय आसीत्तन्निर्णयाय पाण्डवविजयमैकान्तिकं दर्शयामीति प्रवृत्तो भगवांस्तं पश्यन्नाह, किञ्च— अमी हि युद्धच्यमाना ये योद्धारस्त्वा त्वां सुरसङ्घा येऽत्र भूभारावतारायावतीर्णा वस्वादिदेवसङ्घा मनुष्यसंस्थानास्ते त्वा विशन्ति प्रविशन्तो दृश्यन्ते । तत्र केचिद्भीताः प्राञ्जलयः सन्तो गृणन्ति स्तुवन्ति पलायनेऽप्यशक्ताः सन्तः । युद्धे प्रत्युपस्थित उत्पातादिनिमित्तान्युपलक्ष्य 'स्वस्त्यस्तु जगतः' इत्युक्त्वा महर्षिसिद्धसङ्घा महर्षीणां सिद्धानां च सङ्घाः स्तुवन्ति त्वां स्तुतिभिः पुष्कलाभिः सम्पूर्णाभिः ॥ २१ ॥

२ आ. शां. व्या.— 'अमी हि' इत्यादिसमनन्तरग्रन्थस्य तात्पर्यमाह— अथेति । तं भगवन्तं पाण्डवजयमैकान्तिकं पश्यन्नुक्तो ब्रवीतीत्याह— तं पश्यन्निति । विश्वरूपस्यैव प्रपञ्चनार्थमनन्तरग्रन्थजातमिति दर्शयति— किञ्चेति । असुरसङ्घा इति पदं छित्त्वा भूभारभृता इयौघनादयस्त्वां विशन्तीत्यपि वक्त-

व्यम् । उभयोरपि सेनयोरवस्थितेषु योद्धकामेष्ववान्तरविशेषमाह— तत्रेति । समरभूमौ समागतानां द्रष्टुकामानां नारदप्रभृतीनां विश्वविनाशमाशङ्कमानानां तं परिजिहीर्षितां स्तुतिपदेषु भगवद्विषयेषु प्रवृत्तिप्रकारं दर्शयति— युद्ध इति ॥ २१ ॥

३ रा. भा.— अमी सुरसङ्घाः उत्कृष्टास्त्वां विश्वाश्रयमवलोक्य हृष्टमनसस्त्वत्समीपं विशन्ति । तेष्वेव केचिदत्युग्रमत्यद्भुतं च तवाकारमालोक्य भीताः प्राञ्जलयः स्वज्ञानानुगुणं स्तुतिरूपाणि वाक्यानि गृणन्ति उच्चारयन्ति ; अपरे महर्षिसङ्घाः सिद्धसङ्घाश्च परावरतत्त्वयाथात्म्यविदः स्वस्तीत्युक्त्वा पुष्कलाभिर्भगवद्विरुपाभिः स्तुतिभिः स्तुवन्ति ॥ २१ ॥

४ वे. ना. चं.— 'अमी हि त्वा विशन्ति' इत्यत्र न संहारादिकं विवक्षितं, स्तुत्यादिभिः सहपाठादार्तराष्ट्रादिवदासन्नोपसंहाराभावात् ; परोक्तस्यावतीर्णसुरसङ्घविषयत्वस्य 'वीक्षन्ते' [११।२२] इत्यादिभिर्विरोधाच्च ; अतोऽत्र समीपगमनरूपसेवाप्रकारोऽभिधीयत इत्यभिप्रायेणाह— अमी सुरसङ्घा इत्यादिना । 'केचिद्भीताः' इत्यनेन धार्ष्ट्यरहितानां पृथगभिधानादनेन वाक्येन अक्षोभ्याशया हर्षवन्तो विवक्षिता इति व्यञ्जनाय ब्रह्मादीनां सर्वेषां देवानां सेवार्थागमनं प्रथममुच्यते । उत्कृष्टा इति तु सुरशब्दव्यञ्जितोक्तिः । विनाशार्थप्रवेशव्यवच्छेदाय हृष्टमनस इत्युक्तम् । वक्ष्यमाणवक्तप्रवेशव्यवच्छेदायाह— त्वत्समीपमिति । 'केचित्' इति पृथक्करणस्य समुदायविशेषसाकाङ्क्षत्वात् 'सुरसङ्घाः' इति च प्रसक्तत्वाज्जात्यन्तरानवा-

दाच्च तेष्वेवेत्युक्तम् । अत्युग्रमत्यद्भुतं चेति भीत्यादिहेतुभूतप्रकृताकारकथनम् । 'पुष्कलाभिः' इति वक्ष्यमाणत्वादिह तदभावो विवक्षित इत्यभिप्रायेण— स्वज्ञानानुगुणमित्युक्तम् । स्तुतिरूपाणीत्यादिना 'गृणन्ति' इत्यस्यापेक्षितकर्माध्याहारः । श्रुत्यादिसिद्धस्तुतिपाठमात्रपरत्वायाह— उच्चारयन्तीति । एतेनापि 'केचित्' इत्यस्य देवविशेषविषयत्वं सिद्धम् ; अन्येषां तु भूतानां पलायनस्य वक्ष्यमाणत्वात् । 'महर्षिः' इत्यादिना पृथग्व्यपदेशविशेषणादिफलितमपरशब्देन व्यञ्जितम् । महर्षिसङ्घाः भृग्वादिगणाः, सिद्धसङ्घाः सनकमुख्याः । महर्षित्वादिसुचितं पुष्कलस्तुतिहेतुमाह— परावरतत्त्वयाथात्म्यविद इति । 'जितं ते' [भाग. ३।१३।३४+४।२।३३] इत्यादिवत् भक्तिपरवशानां मङ्गलाशासनं वा, सेव्यसन्दर्शनमात्रे

१ अत्र त्वा त्वामित्युभयथा पाठो दृश्यते । त्वेतिपाठे च केचित् हि तु आ इति छित्त्वा आ विशन्तीत्यन्वयमाहुः । हिशब्दः प्रत्यक्षानुभवे । अखिलमिदमहं प्रत्यक्षतः पश्यामीत्यर्थः । सुरसङ्घा असुरसङ्घाश्चेत्युभयथा छेदसम्भवादुभयोः सेनयोर्नाशः सूच्यते । 'यन्वान्यद्भृष्टमिच्छसि' (११।७) इत्युक्तस्य प्रदर्शनमिदम्— इति परे । — अविगीता ।

सेवकस्य वक्तव्यः स्वस्तिशब्दः; स्तुतिस्तु तदनन्तरं गुणप्रकर्षोक्तिः । अत एव गोब्राह्मणेभ्यो जगतो वा स्वस्तीति परोक्तं

५ आ. मा. भा.— ॥ २१ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ २१ ॥

८ वें. ब्र. गि.— सर्वदेवासुरशरण्यत्वसर्वमहर्षिस्तो-
तव्यत्वदर्शनेनापि ब्रह्मत्वं सिद्धमित्याह—अमीति । अमी हि
सुरसङ्घा भीताः सन्तस्त्वा त्वां विशन्ति शरणं प्रविशन्ति ।
असुरसङ्घा इति वा पदच्छेदः । त्वा विशन्ति त्वय्येव लयं
यान्तीत्यर्थः । तेषां मध्ये केचिदतिभीताः प्राञ्जलयः सन्तो

५ व० त० दी०— ॥ २१ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च अमी हीति । अमी सुरसङ्घाः
देवसमूहाः त्वां स्वस्मीपे विशन्ति शरणमागच्छन्तीत्यर्थः ।
हीति युक्तमेव पुरुषोत्तमशरणागमनं देवानाम् । केचित् इतरे
असुरा इत्यर्थः, भीताः सन्तः प्राञ्जलयो बद्धाञ्जलिपुटाः

प्रकृतासङ्गतम् । अत्र स्तुतेः पौष्कल्यं प्रामाणिकसर्वेश्वरत्वादि-
कथनमित्यभिप्रायेणाह— भगवदनुरूपाभिरिति ॥ २१ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २१ ॥

गृणन्ति 'जय जय, रक्ष रक्ष' इति प्रार्थयन्ते । एवं महद्भय-
क्षुपस्थितं दृष्ट्वा 'स्वस्ति जगतः' इत्युक्त्वा नारदादिमहर्षीणां
कपिलादिसिद्धानां च सङ्घा त्वां पुष्कलाभिः परिपूर्णायाभिः
स्तुतिभिः स्तुवन्ति ॥ २१ ॥

गृणन्ति, रक्षेति वदन्तीत्यर्थः । महर्षिसिद्धसङ्घाः महर्षीणां
सिद्धानां च समूहाः 'स्वस्ति अस्माकमस्तु' इत्युक्त्वा
पुष्कलाभिः पूर्णाभिः स्तुतिभिस्त्वां स्तुवन्ति ॥ २१ ॥

११ नी० भा० दी०— व्यथामेवाह— अमीति । हि यतः अमी त्वा त्वां असुरसङ्घाः असुरांशाः दुयोध-
नादयः त्वां पतङ्गाः पावकमिव अदृष्टपेरिताः विशन्ति, मरणायेत्यर्थः । केचिद्गीताः प्राञ्जलयो बद्धाञ्जलयो
गृणन्ति स्तुवन्ति ॥ २१ ॥

रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या विश्वेऽश्विनौ मरुतश्चोष्मपाश्च ।

गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्घा वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥ २२ ॥

१ शां. भा.— किञ्चान्यत्— रुद्रेति । रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या रुद्रादयो गणाः, विश्वेदेवाः,
अश्विनौ च देवौ, मरुतश्च, ऊष्मपाश्च पितरः, गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्घा गन्धर्वा हाहाहूहूप्रभृतयः, यक्षाः कुबेर-

१ रुद्रादय उक्ता दशमे (पृ. २४१ टि.)— साध्या द्वादश 'मनोऽनुमन्ता प्राणश्च नरो नारायणस्तथा । वृत्तिस्तपो ह्यथैव हंसो धर्मश्च
वीर्यवान् ॥ विश्वेषुपि प्रभुश्चैव साध्या द्वादश कीर्तिताः ।' (सां. पु. १८।१८) इति प्रसिद्धाः साध्याख्याया दक्षकन्यायाः सुताः,
'साध्या साध्यानजीजनत् ।' (मत्स्यपु. ५।१७) इत्युक्तेः । विश्वे विश्वाख्यायां दक्षकन्यायां धर्मादुत्पन्ना दश । ते चोक्ताः साम्बपुराणे—
'ऋतुर्दक्षो वसुः सत्यः कालः कामो धुरिस्तथा । लोचनश्चाद्रवश्चैव पुरुवर इमे दश ॥' (सां. पु. १८।१४) इति । अश्विनौ देव-
भिषजौ संज्ञापुत्रौ, 'त्वाष्ट्री तु सवितुर्भार्या बडवारूपधारिणी । असूयत महाभागा साऽन्तरिक्षेऽश्विनावुभौ ॥' (म. भा. १।६।३५)
इत्युक्तेः । तयोः पृथङ्नामनी उक्ते अन्यत्र— 'नासत्यश्चैव दस्रश्च स्मृतौ द्वावश्विनाविति ।' (ह. वं. १।१।५५) इति । मरुत
उक्ताः [१०।२१ पृ. २३७ टि.] । ऊष्मपाः पितृविशेषाः, 'देवास्तु पितरो नाम निर्मिता ये स्वयम्भुवा । ऊष्मपा ये महाभागाः—
(म. भा. १।३।१।२७) इत्यादौ प्रसिद्धाः । गन्धर्वा मुनिनाम्न्यां दक्षकन्यायां कश्यपादुत्पन्ना देवगायकाः— 'भीमसेनोप्रसेनौ
च सुपर्णो वरुणस्तथा । गोपतिर्धृतराष्ट्रश्च सूर्यवर्चाश्च सप्तमः ॥ सत्यवागर्कपर्णश्च प्रयुतश्चापि विश्रुतः । भीमश्चित्ररथश्चैव विख्यातः
सर्वविद्वशी ॥ तथा शालिशिरा राजन् ! पर्जन्यश्च चतुर्दशः । कलिः पञ्चदशस्तेषां नारदश्चैव षोडशः । इत्येते देवगन्धर्वा मौनेयाः
परिकीर्तिताः ॥' (म. भा. १।६।५।४३-४४) इत्युक्ताः, अन्ये च हाहादयः प्रसिद्धाः । 'धयेति धातुः कविभिः पानार्थे
परिपठ्यते । पिबतो जज्ञिरे वाचं गन्धर्वास्तेन ते स्मृताः ॥' [ब्रह्मां. पृ. ८।४०] इति निरुक्तसंज्ञाः । यक्षादय उक्ताः
[१०।२३ पृ. २४१ टि.] । विस्मिताश्चैव भवन्तीति शेषः ।

नन्वेतैरपि चेद्विधिरूपं पार्थवदीक्ष्यते । तस्मा एव किमर्थं तद्दिव्यं चक्षुरदाद्विभुः ? ॥

एवंरूपस्त्वदन्येन नाहं शक्यो विलोकितुम् । इत्यग्रिमं चाच्युतस्य वचः सङ्गच्छते कथम् ? ॥

अतो नार्जुनवदृष्टः किन्तु कालात्मनैव तैः । पश्यन्ति कालं शीतोष्णं लोकास्तस्माच्च बिभ्यति ॥

हेमन्तकाले कम्पन्ते ग्लायन्त्युष्मागमे यथा । भवाप्ययाद्यपि तथा कालेनेति विदुर्विदः ।

—इति धामनः ।

— अविगीता ।

प्रभृतयः, असुरा विरोचनप्रभृतयः, सिद्धाः कपिलादयस्तेषां सङ्गा गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्गास्ते वीक्षन्ते पश्यन्ति त्वा त्वां विस्मिता विस्मयमापन्नाः सन्तस्त एव सर्वे ॥ २२ ॥

२ आ. शां. व्या.— दृश्यमानस्य भगवद्रूपस्य विस्मयकरत्वे हेत्वन्तरमाह— किञ्चेति । त एवोक्ता रुद्रादयः सर्वे विस्मय-
मापन्नास्त्वां पश्यन्तीति सम्बन्धः ॥ २२ ॥

३ रा. भा.— रुद्रेति । ऊष्मपाः पितरः “ ऊष्मभागा हि पितरः ” [यजुः १।३।१०।६।३]
इति श्रुतेः ; एते सर्वे विस्मयमापन्नास्त्वां वीक्षन्ते ॥ २२ ॥

४ वे. ता. चं.— देवजातिभेदसमभिव्याहारानुगुणमूष्मपशब्दार्थमाह— पितर इति ॥ २२ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २२ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २२ ॥

७ ह. पै. भा.— रुद्रादित्या इति । विश्वे हि विश्वेदेवाः । ऊष्मपाः पितरः ॥ २२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— ‘अमी हि त्वा सुरसङ्गाः’ [१।१।२१] ऊष्मपाः पितरः । स्पष्टमन्यत् । रुद्रादित्यादयः सर्वे एव
इति पूर्वश्लोकोक्तमेव प्रपञ्चयति द्वाभ्याम्— रुद्रादित्या विस्मिताः सन्तस्त्वां वीक्षन्ते । चकारात् केवलं विस्मिता
इति । साध्या देवविशेषाः । मरुत एकोनपञ्चाशद्वायुगणाः । वीक्षन्ते, किन्तु प्रव्यथिताश्च भवन्तीति ॥ २२ ॥

९ व० त० दी०— ॥ २२ ॥

१० पु. अ. त.— ॥ २२ ॥

११ नी० भा० दी०— किञ्च ये त्वदनुगृहीताः रुद्रादयस्तेऽपि विस्मिताः सन्तः सर्वे त्वां वीक्षन्त इत्याह—
रुद्रादित्या इति । साध्याः विश्वे च देवगणविशेषौ रुद्रादित्यवज्ज्ञेयौ । ऊष्मपाः पितरः । गन्धर्वाणां यक्षाणा-
मसुराणां सिद्धानां जातिभेदानां सङ्गाः समूहाः । शेषं स्पष्टम् ॥ २२ ॥

लोकानामर्जुनस्य च भयहेतुत्वकथनम् ।

रूपं महत्ते बहुवक्त्रनेत्रं महाबाहो ! बहुबाहूरुपादम् ।

बहूदरं बहुदंष्ट्राकरालं दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाऽहम् ॥ २३ ॥

१ शां. भा.— यस्मात्— रूपं महदतिप्रमाणं ते तव बहुवक्त्रनेत्रं बहूनि वक्त्राणि मुखानि नेत्राणि
चक्षुषि च यस्मिस्तद्रूपं बहुवक्त्रनेत्रं, हे महाबाहो ! बहुबाहूरुपादं बहवो बाहव ऊरवः पादाश्च यस्मिन्
तद्बहुबाहूरुपादं, किञ्च बहूदरं बहून्युदराणि यस्मिन्निति तद्बहूदरं, बहुदंष्ट्राकरालं बह्वीभिर्दंष्ट्राभिः करालं
विकृतं तद्बहुदंष्ट्राकरालं दृष्ट्वा रूपमीदृशं लोका लौकिकाः प्राणिनः प्रव्यथिताः प्रचलिता भयेन,
तथाऽहमपि ॥ २३ ॥

२ आ. शां. व्या.— ‘लोकत्रयं प्रव्यथितं’ [१।१।२०] तस्मात्तं (तत्) दृष्ट्वेति योजना । भयेन लौकिकवदहमपि ध्यथितो
इत्युक्तमुपसंहरति— यस्मादिति । ईदृशं यस्मात्ते रूपं व्यथां पीडां देहेन्द्रियप्रचलनं प्राप्तोऽस्मीत्याह— तथेति ॥ २३ ॥

३ रा. भा.— रूपमिति । बह्वीभिर्दंष्ट्राभिरतिभीषणाकारं लोकाः पूर्वोक्ताः प्रतिकूलानुकूलमध्यस्था-
स्त्रिविधाः सर्व एवाहं च तवेदमीदृशं रूपं दृष्ट्वा अतीव व्यथिता भवामः ॥ २३ ॥

४ वे. ता. चं.— ‘रुद्रादित्याः’ [१।१।२२] इत्या- इति प्रकारिणः प्रकाराणां च निर्देशः । प्रस्थानप्रस्मरणादिषु
दिना विस्मय उक्तः ; ‘रूपं महत्ते’ इति भीतिरुच्यते प्रशब्दस्य निषेधपरत्वदर्शनात् ‘प्रव्यथिताः’ इत्यत्र तद्बहुदासा-
पूर्वोक्तलोकत्रयशब्दस्यातित्यलोकशब्दस्य च प्रत्यभिज्ञैक- याह— अतीवेति । व्यथिताः चलिताः, भीता वा ॥ २३ ॥
विषयत्वं दर्शयति— लोकाः पूर्वोक्ता इति । ‘इदमीदृशं’

१ अत्र उरुपादम् ऊरवो विपुलाः पादा यस्मिन्नित्यपि व्याख्येयम् । ‘बह्वोरुविपुलम्’ (३।१।६।१) इत्यमरः ॥ लोका
व्यथन्ते चेद्व्यथन्ताम्, त्वदर्थं प्रदर्शितं रूपं त्वमनुभव, इति चेत्, आह— तथाऽहमिति, प्रव्यथित इति वचनविपरिणामेना-
नुषङ्गनीयम् ।

५ आ. मा. भा.— ॥ २३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २३ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ २३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— तदेवाह— रूपमिति । हे महाबाहो! महद्वृत्तिपरिमाणं बहुवक्त्रनेत्रं बहुबाहुरूपादं बहुदरं बहुदंष्ट्राभिः कराळं भीषणं तव रूपं दृष्ट्वा लोकाः पूर्वोक्ता युद्धदर्श-

नार्थांगता देवासुरसङ्घाः तथाऽहं च प्रव्यथिताः अतिभीता भवामः ॥ २३ ॥

९ व० त० दी०— ॥ २३ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च रूपमिति । हे महाबाहो महत्कृपाशक्तियुक्त ! ते रूपं दृष्ट्वा लोकास्त्वत्स्वरूप एव स्थिताः प्रव्यथिताः, भीता इत्यर्थः । तथाऽहं च प्रव्यथितः । भयजनकत्वेन रूपं वर्णयति— बह्वित्यादिविशेषणैः । बहूनि वक्त्राणि नेत्राणि च यस्मिन् । बहवः बाहव ऊरवः पादाश्च यस्मिन् । बहूनि उदराणि यस्मिन् । बह्वीभिर्दंष्ट्राभिः कराळं भयान-

कम् । वक्त्रबाहुल्येन गिलनसामर्थ्यं, नेत्रबाहुल्येन सर्वतो दर्शनसामर्थ्यं, तेन निलायनाद्यशक्त्यत्वम्, क्रियाबाहुल्येन ग्रहणसामर्थ्यम्, ऊरुपादबाहुल्येन धावनसामर्थ्यं, तेन पलायनाद्यशक्त्यत्वम् ; उदरबाहुल्येन जारणसामर्थ्यम्, दंष्ट्राबाहुल्येन चर्वणसामर्थ्यं द्योतितम् । अत एवविधं दृष्ट्वा त्वद्रूपस्थाश्चेलोकाः प्रव्यथितास्तदा मम कः सन्देह इति तथेति पदेन द्योतितम् २३ ॥

११ नी० भा० दी०— पुनर्लोकानामात्मनश्च व्यथामाह— रूपमिति । महत् आदिमध्यान्तहीनम् । हे महाबाहो ! ते तव कराळं महारूपं दृष्ट्वा लोका व्यथितास्तथाऽहं च व्यथित इति योजना ॥ २३ ॥

नभस्पृशं दीप्तमनेकवर्णं व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम् ।

दृष्ट्वा हि त्वां प्रव्यथितान्तरात्मा धृतिं न विन्दामि शमं च विष्णो ! ॥२४॥

१ शां. भा.— तत्रेदं कारणम्— नभस्पृशमिति, द्युस्पर्शमित्यर्थः । दीप्तं प्रज्वलितं अनेकवर्णं अनेके वर्णा भयङ्करा नानासंस्थाना यस्मिंस्त्वयि तं त्वामनेकवर्णं, व्यात्ताननं व्यात्तानि विवृतान्यानानानि मुखानि यस्मिंस्त्वयि तं त्वां व्यात्ताननं, दीप्तविशालनेत्रं दीप्तानि प्रज्वलितानि विशालानि विस्तीर्णानि नेत्राणि यस्मिंस्त्वयि तं त्वां दीप्तविशालनेत्रं दृष्ट्वा हि त्वां प्रव्यथितान्तरात्मा प्रव्यथितः प्रभीतोऽन्तरात्मा मनो यस्य सोऽहं प्रव्यथितान्तरात्मा सन् धृतिं धैर्यं न विन्दामि न लभे; शमं चोपशमं मनस्तुष्टिं, हे विष्णो ! ॥ २४ ॥

२ आ. शां. व्या.— अर्जुनस्य विश्वरूपदर्शनेन व्यथितत्वे हेतुमाह— तत्रेति ॥ २४ ॥

३ रा. भा.— नभ इति । नभश्शब्दः “तदक्षरे परमे व्योमन्” [म. ना. १।२ तै. ना. ६।१।२] “आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्” [श्वे. उ. ३।८ यजुस्सं. ३।१।८] “क्षयन्तमस्य रजसः पराके” [ऋक्सं. २।६।२५।५ साम. उ. १।८।७।१।४] “यो अस्याध्यक्षः परमे व्योमन्” [ऋक्सं. ८।९।१७।७+ यजु. २।८।९।६] इत्यादिश्रुतिसिद्धिगुणप्रकृत्यतीतपरमव्योमवाची; सविकारस्य प्रकृतितत्त्वस्य पुरुषस्य च सर्वावस्थस्य, कृत्स्नस्याश्रयतया नभस्पृशमिति वचनात्, ‘द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तम्’ [१।१।२०] इति पूर्वोक्तत्वाच्च । दीप्तमनेकवर्णं व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रं त्वां दृष्ट्वा प्रव्यथितान्तरात्मा अत्यन्तभीतमनाः धृतिं न विन्दामि देहस्य धारणं न लभे; मनसश्चेन्द्रियाणां च शमं न लभे । विष्णो व्यापिन् ! सर्वव्यापिनमतिमात्रमत्यद्भुतमतिघोरं च त्वां दृष्ट्वा प्रशिथिलसर्वावयवो व्याकुलेन्द्रियश्च भवामीत्यर्थः ॥२४॥

१ नभः स्पृशतीति नभस्पृक्, स्पृशोऽनुदके किन् (अष्टा. ३।२।५८) । अत्र वामनः—

ब्रह्माण्डावरणेषु सप्तसु यतो व्योम स्थितं पञ्चमं सर्वैरावरणैः सहापरिमितान्यण्डानि चास्मिन्निभौ ।

व्याख्यातव्यमतो नभस्पृशमिति प्रस्ता नभोऽवस्थितं दृष्ट्वा चाप उपस्पृशेत्प्रभृतिषु प्रासार्थताऽपि स्पृशेः ॥ —इति मन्यते । दिशब्देन जानास्येव त्वमिमां से दशमन्तर्यामीति सूच्यत इति केचित् ॥ विष्णो ! इति ‘यद्विजितो भवति तद्विष्णुर्भवति, ऋषिस्तेषां व्यश्रोतेषां (नि. १।२।१८।२) इति यास्कः ।

— अविगीता ।

४ वे. ता. चं.— आकाशपर्यायाणामनेकेषां परस्मिन् पदे प्रयोगमभिप्रेत्याह— नभश्शब्द इति । त्रिगुणेति विशेषणात् परमव्योमः शुद्धसत्त्वमयत्वसूचनम् ; अत्र प्रसिद्धप्राकृताकाशपरत्वे , गार्गीविद्योक्ताकाशशब्दवन्मूलप्रकृतिविषयत्वे वा को दोषः ? इत्यत्राह— सविकारस्येति । 'इहैकस्थं जगत्कृत्स्नं... यन्नान्यद्द्रष्टुमिच्छसि' [११।७] 'बहून्यदृष्टपूर्वाणि पश्य' [११।६] इत्यादिकं ह्युक्तमिति भावः । हेत्वन्तरमाह— द्यावापृथिव्योरिति । प्रसिद्धपृथिव्यादिसर्वलोकव्यापकत्वं हि तत्रोक्तम् ; अन्यथा पुनरुक्तिः स्यात् ; अतः प्रकृतिपुरुषादिसर्वाश्रयवेषेण नभस्स्पृशतीतिः प्राकृतव्योमस्पर्शित्वविषयेति भावः । अनेकवर्णत्वमिह प्रतिनियतानन्तावयवविशेषवर्तिभिः सितरक्तादिभिर्वर्णैः किम्मीरत्वम् ; तथैव ह्यन्यत्र श्रीविश्वरूपविग्रहस्यानेकवर्णत्वमुक्तम् ; अन्नमयाद्यपेक्षया मनोमयस्यान्तरत्वा-

चेतनस्वरूपविषयत्वे प्रव्यथितशब्दानतिरिक्तप्रयोजनत्वाद्भ्रान्तरात्मशब्देन मनो विवक्षितमित्यभिप्रायेणोक्तं अत्यन्त-भीतमना इति । अचेतनेऽप्यन्तःकरणे भीतिव्यपदेशश्चेतनत्वारोपेण भीत्यतिशयद्योतनार्थः । 'न लभे च शर्म' इति सुखस्य वक्ष्यमाणत्वात् धृतिशब्दोऽत्र न प्रीतिपर्यायसुखविशेषविषयः , धारणे च प्रसिद्धोऽयम् ; अतो धार्यानिर्देशोऽपि प्रकरणादर्थ-स्वभावाच्च देहविषयमिदं धारणमित्यभिप्रायेण देहस्य धारण-मित्युक्तम् । मनसश्चेन्द्रियाणां चेत्यपि सामर्थ्याच्छब्दशब्द-प्रसिद्धया च लब्धम् ; अन्यथा तत्रापि पुनरुक्तिः स्यादिति भावः । विष्णुशब्दस्यात्र संज्ञामात्रपरत्वादप्युपयुक्तनिर्वचनसिद्धार्थपरत्वमुचितमित्यभिप्रायेणाह— व्यापिन्निति । पिण्ड-तार्थमाह सर्वव्यापिनमिति । अतिमात्रं महापरिमाणमित्यर्थः । ॥ २४ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २४ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २४ ॥

७ ह. पै. भा.— नभ इति । व्यात्ताननं व्यात्तानि विवृतान्याननानि यस्यासौ व्यात्ताननः ॥ २४ ॥

८ वे. ब्र. मि.— नन्वतिधीरस्य तव कुतो भयम् ? तत्राह— नभस्स्पृशामिति । हे विष्णो ! नभः स्पृशतीति नभस्स्पृशं दीप्तं प्रज्वलितं भयङ्करानेकवर्णं व्यात्ताननं

विवृतसुखं दीप्तविशालनेत्रं त्वां दृष्ट्वा प्रव्यथितान्तरात्मा भीतमनस्कोऽहं धृतिं धैर्यं शमं चेन्द्रियप्रसादं न विन्दामि न लभे ॥ २४ ॥

९ व० त० दी०— ॥ २४ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च केवलस्वाधिष्ठितदेहाध्यासेन जीवस्यैव न भयं, किन्तु त्वदंशस्यान्तरात्मनोऽपि भयं सख-स्पृशामित्याह— नभस्स्पृशामिति । नभ आकाशं स्पृशति तदाकाशव्यापि ज्ञानुमशक्यम् । दीप्तं प्रज्वलत्तेजोराशिं ध्यानैकयोग्यम् । अनेकवर्णम् अनेके शुक्ललोहितादयो वर्णा यस्य तं निश्चययोग्यम् । व्यात्ताननं व्यात्तानि प्रसारितानि

आननानि यस्य तं प्रार्थनायोग्यम्, दीप्तविशालनेत्रं दीप्तानि ज्वल-द्रूपाणि विशालानि नेत्राणि यस्य तं दर्शनायोग्यम् । एतादृशं त्वां दृष्ट्वा प्रव्यथितः अतरात्मा यस्य तादृशो हि निश्चयेन धृतिं धैर्यं शमं च शान्तिं, न विन्दामि न प्राप्नोमीत्यर्थः । स्वरक्षणार्थं विष्णो ! इति सम्बोधनम् ॥ २४ ॥

११ नी० भा० दी०— करालत्वप्रपञ्चनेन स्त्रव्यथामेवाह— नभ इति । नभस्स्पृशं व्योमव्यापिनं, दीप्तमग्निवज्राञ्ज्वलयमानं, व्यात्ताननं विस्तारितमुखं, दीप्तविशालनेत्रं रक्तनेत्रमित्यर्थः । हि प्रत्यक्षं त्वा त्वां दृष्ट्वा प्रव्यथितान्तरात्मा प्रकर्षेण व्यथितचित्तो धृतिं धैर्यं न विन्दामि न लभे, शमं च शान्तिं स्वास्थ्यं च न लभे । हे विष्णो व्यापक ! भयानकं त्वदाक्रान्तं देशं त्यक्त्वाऽन्यत्र गन्तुमशक्यं, तव व्यापकत्वादिति भावः ॥ २४ ॥

दंष्ट्राकरालानि च ते मुखानि दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि ।

दिशो न जाने न लभे च शर्म प्रसीद देवेश ! जगन्निवास ! ॥ २५ ॥

१ शां. भा.— कस्मात् ?— दंष्ट्रेति । दंष्ट्राकरालानि दंष्ट्राभिः करालानि विकृतानि ते तव मुखानि दृष्ट्वैवोपलभ्य कालानलसन्निभानि प्रलयकाले लोकानां दाहकोऽग्निः कालानलस्तत्सन्निभानि कालानल-सदृशानि इत्येतत् । दिशः पूर्वापरविवेकेन न जाने दिङ्मूढो जातोऽस्मि, अतो न लभे नोपलभे च शर्म सुखम्, अतः प्रसीद प्रसन्नो भव हे देवेश जगन्निवास ! ॥ २५ ॥

२ आ. शां. व्या.— दृश्यमानेऽपि भगवद्देहे परितोषाद्यभावे कारणान्तरं प्रश्नपूर्वकमाह— कस्मादिति । 'दृष्ट्वैव' इत्ये-वकारेण प्राप्तिर्व्यावर्त्यते ॥ २५ ॥

३ रा. भा.— दंष्ट्रेति । युगान्तकालानलवत्सर्वसंहारे प्रवृत्तान्यतिघोराणि तव मुखानि दृष्ट्वा दिशो न जाने; सुखं च न लभे; जगतां निवास! देवेश ब्रह्मादीनामीश्वराणामपि परममहेश्वर ! मां प्रति प्रसन्नो भव ; यथाऽहं प्रकृतिं गतो भवामि, तथा कुर्वित्यर्थः ॥ २५ ॥

४ वे. ता. चं.— अवयवान्तरेभ्यो मुखानामतिभीषण-
त्वव्यञ्जनाय 'दंष्ट्रा' इति श्लोकः; स्वस्यातिभीतत्वप्रदर्शनेन
प्रसादनार्थं च । सर्वसंहारे प्रवृत्तानीति कालानलसाध-
र्म्योक्तिः । कालाभिमानिरूपतया तद्व्यापारानुबन्धसूचनं च ।
अतिघोराणीति 'दंष्ट्राकरालानि' इत्यस्यार्थः । करालशब्दो
दन्तुरत्वं, विकृतत्वं, भीषणत्वं वाऽऽह । जगन्निवासशब्दे बहु-
व्रीहिविवक्षायां 'इहैकस्थम्' [१११७] इत्यादिप्रकृतसर्वाधा-
रत्वानुवादो न स्यात्; तत्पुरुषविवक्षायां तु प्रकृतैकार्थ्यमित्य-

भिप्रायेणाह— जगतां निवासेति । देवेशशब्देन "तमीश्वराणां
परमं महेश्वरम्" [श्वे. उ. ६।७] इति श्रुतिप्रसिद्धसर्व-
श्वरेश्वरत्वं यथोपदेशं साक्षात्कृतमिति सूचितमित्यभिप्रायेणाह
ब्रह्मादीनामित्यादि । अनेन ब्रह्मादयोऽपि त्वां वीक्षितुं न
शक्नुवन्ति, किमुताहं क्षुद्रजन्तुरित्यभिप्रेतमिति व्यञ्जयति ।
मां प्रतीति । किमर्जुने भगवतः क्रोधः येन प्रसादः प्रार्थ्यते ?
इत्यत्र प्रसादकलमाह यथाहमिति ॥ २५ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २५ ॥

७ ह. पै. भा.— दंष्ट्रेति । शर्म सुखम् ॥ २५ ॥

८ वे. ब्र. गि.— न केवलं धैर्यग्रंशमात्रम्, किन्तु
मोहितोऽपि जातोऽस्मीत्याह— दंष्ट्रेति । हे देवेश ! दंष्ट्राभिः
करालानि विकृतत्वेनातीव भयङ्कराणि प्रलयकालाग्निसदृशानि

च ते मुखानि दृष्ट्वेव, न तु प्राप्य, भयातिशयेन दिशः पूर्वा-
परादिविवेकेन न जाने । अतः शर्म सुखं न लभे । जगन्निवास!
प्रसीद । यथाऽहं प्रकृतिं गतः स्यां तथा कुर्वित्यर्थः ॥ २५ ॥

९ व० त० दी०— ॥ २५ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च भयाधिक्येन पुनर्विज्ञापयति—
दंष्ट्राकरालानीति । हे देवेश सर्वपुण्य ! ते मुखानि दंष्ट्राभिः
करालानि भयोत्पादकानि । च पुनः कालानलसन्निभानि
प्रलयाग्निसन्निभानि दृष्ट्वेव भयादिशो न जाने गत्वा प्राप्यस्थानं

न जानामि । शर्म त्वदवलोकनरूपं च सुखं न लभे । अतो
हे जगन्निवास जगत्पालक ! जगतः सुखस्थितिरूप ! प्रसन्नो
भव; प्राप्यं स्थानं दर्शयेति भावः ॥ २५ ॥

११ नी० भा० दी०— कालानलः प्रलयाग्निस्तत्तुल्यानि । प्रसीद प्रसन्नः सुखदो भवेत्यर्थः ॥ २५ ॥

अमी च त्वां धृतराष्ट्रस्य पुत्राः सर्वे सहैवावनिपालसङ्घैः ।
भीष्मो द्रोणः सूतपुत्रस्तथाऽसौ सहास्मदीयैरपि योधमुख्यैः ॥ २६ ॥
वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति दंष्ट्राकरालानि भयानकानि ।
केचिद्विलग्ना दशनान्तरेषु सन्दृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमाङ्गैः* ॥ २७ ॥

१ शां. भा.— येभ्यो मम पराजयाशङ्का याऽऽसीत्सा चापगता; यतः— अमी च त्वां धृतराष्ट्रस्य
पुत्रा दुर्योधनप्रभृतयः 'त्वरमाणास्त्वां विशन्ति' इति व्यवहितेन सम्बन्धः । सर्वे सहैव संहता
अवनिपालसङ्घैरवनि पृथ्वीं पालयन्तीत्यवनिपालास्तेषां सङ्घैः । किञ्च भीष्मो द्रोणः सूतपुत्रः कर्णस्तथा-
ऽसौ सहास्मदीयैरपि धृष्टद्युम्नप्रभृतिभिर्योधमुख्यैर्गोधानां मुख्यैः प्रधानैः सह ॥ २६ ॥ किञ्च वक्त्राणि
मुखानि ते तव त्वरमाणास्त्वरायुक्ताः सन्तो विशन्ति । किंविशिष्टानि मुखानि ? दंष्ट्राकरालानि भयानकानि
भयङ्कराणि । किञ्च केचिन्मुखानि प्रविष्टानां मध्ये विलग्ना दशनान्तरेषु दन्तान्तरेषु मांसमिव भक्षितं
सन्दृश्यन्त उपलभ्यन्ते चूर्णितैश्चूर्णीकृतैरुत्तमाङ्गैः शिरोभिः ॥ २७ ॥

१ अत्र 'नाहं जीवति गाङ्गे ये योत्स्ये राजन् ! कथञ्चन ।' (म. भा. ५।१६।२९) इति प्रतिज्ञाय रणभूमावसन्निहितत्वात्कर्णस्य
पुनरसाविति विप्रकर्षवाचितादसा पृथङ्निर्देशः (?) । तस्मिन्नेवातिशयोऽप्यनेन सूचित इति ध्येयम् । — अविगीता ।

* एतदनन्तरं केचिदधिकान् चतुरः श्लोकान् पठन्ति— 'नानारूपैः पुरुषैः... ..' इति । ते तु तात्पर्यचन्द्रिकायां द्रष्टव्याः ।

२ आ. शां. व्या.— अस्माकं जयं परेषां पराजयं च दिवक्षन्तं पश्यामीत्याह— येभ्य इति । तत्र हेतुत्वेन श्लोक-मवतारयति— यत इति । न केवलं दुर्योधनादीनामेव परा-

जयः, किन्तु भीष्मादीनामपीत्याह— किञ्चेति ॥ २६ ॥ भगवद्रूपस्योपेतत्वे हेत्वन्तरमाह— किञ्चेति । प्रविष्टानां मध्ये केचिदिति सम्बन्धः ॥ २७ ॥

३ रा. भा.— एवं सर्वस्य जगतः स्वायत्तस्थितिप्रवृत्तित्वं दर्शयन् पार्थसारथी राजवेषच्छब्दाना-स्वस्थितानां धार्तराष्ट्राणां यौधिष्ठिरेष्वनुप्रविष्टानां चासुरांशानां संहारेण भूमारावतरणं स्वमनीषितं स्वेनैव करिष्यमाणं पार्थाय दर्शयामास ; स च पार्थो भगवतः स्रष्टृत्वादिकं सर्वैश्वर्यं साक्षात्कृत्य तस्मिन्नेव भगवति सर्वात्मनि धार्तराष्ट्रादीनामुपसंहारमनागतमपि तत्प्रसादलब्धेन चक्षुषा पश्यन्निदं प्रोवाच— अमीति । अमी धृतराष्ट्रस्य पुत्राः दुर्योधनादयः सर्वे भीष्मो द्रोणः सुतपुत्रः कर्णश्च तत्पक्षीयैः अविनाशालसमूहैः सर्वैरस्मदीयैरपि कैश्चिद्योधमुख्यैः सह त्वरमाणा दंष्ट्राकरालानि भयानकानि तव वक्त्राणि विनाशाय विशन्ति ; तत्र केचिच्चूर्णितैरुत्तमाङ्गैर्दशनान्तरेषु विलग्नाः सन्दृश्यन्ते ॥ २६ ॥ २७ ॥

४ वे. ता. चं.— ‘अमी’ इत्यादिश्लोकपञ्चकाथोत्थानहेतुं तस्य पूर्वेण सङ्गतिं चाह— एवमिति । अवश्यमभावितया स्वमनीषितमित्युक्तम् । स्वमनीषितभारावतरणज्ञापनायभीषणरूपाविष्कारः; तेन च युद्धप्रोत्साहनं सिद्ध्येदिति भावः । वक्ष्यमाणमर्जुनैरुपकरणमात्रत्वं तद्व्यापाराभावेऽपि शक्यत्वं चाभिप्रेत्य स्वेनैव करिष्यमाणमित्युक्तम् । तदानीं युद्धभूमौ स्थितानां वक्ष्यमाणभगवद्वक्रप्रवेशस्याघटिततया इन्द्रजालादिशङ्कां परिहरति— स च पार्थ इति । भगवतः सर्वगोचरस्रष्टृत्वादि-साक्षात्कारे धार्तराष्ट्रादिक्रतिपयजन्तुसंहारो नात्यद्भुत इत्यभि-प्रायेणाह तस्मिन्नेवेति । ‘सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः’ [११।४०] इति वक्ष्यमाणप्रकारेण सर्वशरीरतया सर्वभूतः सत्य-सङ्कल्पो भगवानेव धार्तराष्ट्रादिविलयेऽपि सर्वविधं कारणम्, लौकिकातीन्द्रियेण रूपेण प्रसन्न भगवानेव प्रधानतमो हेतुः; दृष्टास्त्वर्जुनशरादयः काकतालीयवन्निमित्तमात्रमिति भावः । अनागतमपीत्यादि लौकिकं हि प्रत्यक्षं वर्तमाननियतमिति भावः । इदमिति— धार्तराष्ट्रादिविशेषविषयमित्यर्थः । यद्वा वर्तिष्यमाणमपि साक्षात्काराद्दर्तमानवद्यपदिशतीति भावः । अस्मदीयैरिति पृथग्भिधानादविनाशालसङ्घैरित्येतत्पक्षविषय-मिति व्यञ्जनाय तत्पक्षीयैरित्युक्तम् । दुर्योधनादीनां सर्वेषा-मिव तत्पक्षीयाणामपि सर्वेषां वधस्य युद्धे करिष्यमाणत्वात् सर्वैरित्युक्तम् । अस्मदीयैरिति वचनास्त्वपक्षस्थानामपि वधः स्वेषां चावस्थानं विवक्षितम् । परेषु सर्वैरिति विशेषणात्स्व-कीयेषु योधमुख्यैरित्युपादानाच्च पाण्डवपक्षीयाणां युद्धे निरशे-षवधाभावः कैश्चिदित्युक्तः । शीघ्रं संहरणस्य तत्तदपराधत्वरामुलत्वं त्वरमाणपदेन विवक्षितम् । यद्वा समरसंरम्भादिः सर्वो-ऽपि व्यापारस्तेषां स्ववधार्थं इति भावः । ‘भयानकानि’ इति पृथगुक्तत्वात्करालशब्दोऽत्र सान्तरालत्वविकृतत्वपरः, दन्तुरत्व-परो वा; ‘करालं दन्तुरे वक्रे’ इत्यादि । ‘अमी च त्वा’ [११।२१] इत्यत्र क्रियानिर्देशाभावेऽपि ‘मा भवन्तमनलः पवनो वा’

इत्यादिष्विवाध्याहारेणैव क्रियान्वयो गुण एव । यद्वा ‘विशन्ति’ इति वक्ष्यमाणपदमत्रापि पठितव्यम् ।

अथवा ‘दृष्ट्वा प्रव्यथितान्तरात्मानो धृतिं न विन्दन्ति’ इति वा विपरिणतानुषङ्गेण वाक्यसमाप्तिः; न पुनः श्लोकद्वयमप्येक-वाक्यतया विवक्षितम्, पूर्वश्लोके त्वेति कर्मतया निर्देशात्परत्र ‘वक्त्राणि ते’ [११।२७] इत्युक्तेः ‘अमी सर्वे धृतराष्ट्रस्य पुत्राः’ इति भाष्याभिप्रेतः पाठः; ‘दुर्योधनादयः सर्वे’ इत्युक्तेः; अत एव हि ‘विशन्ति’ इत्यनेनैकवाक्यतया व्याख्यातम् । रक्षणार्थं भगवति प्रवेशान्युदासाय वक्ष्यमाणपरामर्शात् विनाशायेत्युक्तम् । तत्र धार्तराष्ट्रादिविषयार्थः । यद्वा तेषु वक्त्रेष्वित्यर्थः । केचिद्विनाशाय विशन्ति ; केचित्तु विनष्टाः सन्दृश्यन्ते इत्युक्तं भवति ।

‘त्रिदशैरिह वैरिणम्’ [३।३७] इत्यस्यानन्तरं यादवप्रका-शीयैरिह केचित्पञ्चश्लोकात्पठन्तीति विलिख्य व्याख्यातम्—

‘अर्जुन उवाच— भवत्येष कथं कृष्ण ! कथं चैष विवर्धते । किमात्मकः किमाचारस्तन्ममाचक्ष्व पृच्छतः ॥ १ ॥ भगवानुवाच—

एष सूक्ष्मः परः शत्रुर्देहिनामिन्द्रियैः सह । सुखं तत्र इवासीनो मोहयन्पार्थ ! तिष्ठति ॥ २ ॥ कामक्रोधमयो घोरः स्तम्भहर्षसमुद्भवः । अहङ्कारोऽभिमानात्मा दुस्तरः पापकर्मभिः ॥ ३ ॥ हर्षमस्य निवर्त्यैष शोकमस्य ददाति च । भयं चास्य करोत्येष मोहयन्सुहुर्महुः ॥ ४ ॥ स एष कल्पी क्षुद्रच्छिद्रापेक्षी धनञ्जय ! । रजःप्रवर्तितो मोहान्मानुषाणामुपद्रवः ॥ ५ ॥ इति ।

अत्र च— नानारूपैः पुरुषैर्वध्यमाना विशन्ति ते वक्रमचिन्त्यरूपम् । यौधिष्ठिरा धार्तराष्ट्राश्च योधाः शस्त्रैः कृत्वा विविधैः सर्व एव ॥ १ ॥ दिव्यानि कर्माणि तवाद्भुतानि पूर्वाणि पूर्वोऽप्युषयः स्तुवन्ति । नान्योऽस्ति कर्ता जगत्स्त्वमेको धाता विधाता च विभुर्बुधश्च २

† यादवप्रकाशीयैरभिनवगुप्तपादैश्च तृतीयाध्याय एव सङ्गृहीतमिदं श्लोकपञ्चकमेकादशाध्यायव्याख्याने व्यङ्ग्यटाचार्यै-रुल्लिखितं तस्य किं प्रयोजनं तत्त एव जानन्ति । चिन्त्यमेतद्गीतापठनपरिशीलनपरायणैः सुधीभिः ।

तवाद्भुतं किं नु भवेदसह्यं किं वा शक्यं परतः कीर्तयिष्ये ।
कर्तासि लोकस्य यतः स्वयं विभो ! त्वत्तः सर्वं त्वयि सर्वं त्वमेव ३
अत्यद्भुतं कर्म न दुष्करं ते कर्मोन्मानं न च विद्यते ते ।
न ते गुणानां परिमाणमस्ति न तेजसो नापि बलस्य नद्धैः ॥ ४ ॥
—इति । अत्र ' दिव्यानि ' इत्यादयः श्लोका नारायणायैरपि
लिखिताः । ' प्रजापतिस्त्वं प्रथितामहश्च ' [११३९] इत्यस्या-
नन्तरमन्यश्च श्लोकः—

५ आ. मा. भा.— ॥ २६ ॥ २७ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ २६ ॥ २७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं ' पश्य मे पार्थ ! रूपाणि '
[११५] इत्यादिना ' पश्याथ सचराचरम् ' [११७]
इत्यन्तेन प्रतिज्ञातं स्वकीयं विश्वरूपं दर्शयन् ' यच्चान्यद्द्रु-
मिच्छसि ' [११७] इत्यनेनोक्तं निखिलघातैराष्ट्रविनाश-
मपि भगवान्पार्थाय दर्शयामास; तदेतत्पश्यन्नाह पञ्चभिः—
अमीति । किञ्च, सर्वेऽमी धृतराष्ट्रस्य पुत्रा दुर्योधनादयः
तथा असौ अजय्यत्वेन प्रसिद्धः भीष्मो द्रोणः सूतपुत्रः कर्णश्च

९ व० त० दी०— ॥ २६ ॥ २७ ॥

१० पु. अ. त.— एवं भगवत्स्वरूपस्थं जगद्दृष्ट्वा विश्वाप्य
' यच्चान्यद्द्रुमिच्छसि ' [११७] इति भगवतोक्तं तदर्थं
बाह्यस्थः स्वपरसैन्यस्वरूपज्ञानदर्शनेच्छया दृष्ट्वा विश्वापयति—
अमी चेति पञ्चभिः । च पुनः । बाह्यस्थाः अमी परिदृश्य-
मानाः धृतराष्ट्रस्य पुत्रा आलोचनरहिताः सर्वे अवनिपालसङ्घैः
जयद्रथादिसमूहैः सह, भीष्मो योद्धा च, द्रोणः शास्त्रवि-

अनादिमानप्रतिमप्रभावः सर्वेश्वरः सर्वमहाविभूतिः ।
न हि त्वदन्यः कश्चिदस्तीह देव ! लोकत्रये दृश्यतेऽचिन्त्यकर्मा
इत्येते श्लोकाः सन्ति न वेति देवो जानाति । पूर्व-
व्याख्यातृभिरनुदाहृतत्वाद्ध्ययनप्रसिद्धयभावाच्च भाष्यकारै-
रनाहताः । न च गीताशास्त्रस्य श्लोकसङ्ख्या व्यासादिभिरुक्ता ।
अर्वाचीनास्त्वविश्वसनीया इति ॥ २६ ॥ २७ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २६ ॥ २७ ॥

तत्पक्षीर्यैर्जयद्रथाद्यवनिपालसङ्घैः अस्मदीयैरपि कैश्चिद्दृष्ट्युन्न-
प्रभृतिभिर्योधसुरैः सह स्वयमेव त्वरमाणा धावमानाः
सन्तः तव दंष्ट्राकरालानि भयानकानि वक्त्राणि विशन्ति ।
तेषां मध्ये केचित् चूर्णितैश्चूर्णीकृतैः उत्तमाङ्गैः शिरो-
भिर्विशिष्टाः सन्तो दशनान्तरेषु दन्तसन्धिषु विलग्न-
दृश्यन्ते ॥ २६ ॥ २७ ॥

शारदः, सूतपुत्रः कर्णः अस्मदीयैरपि योधसुरैः वृष्ट्युन्ना-
दिभिः सह ॥ २६ ॥ त्वरमाणा वेगवत्तराः दंष्ट्राकरालानि
स्वतोऽपि भयानकानि वक्त्राणि विशन्ति प्रविशन्ति । प्रवे-
शानन्तरं दृष्टमाह । केचित् एके दशनान्तरेषु दन्तच्छिद्रेषु
विलग्न- लम्बमानाः चूर्णितैः चूर्णीकृतैः उत्तमाङ्गैः सन्दृ-
श्यन्ते ॥ २७ ॥

११ नी० भा० दी०— अमी 'त्वां विशन्ति' इत्यग्रिमश्लोकादपकृष्यते ॥ २६ ॥ ते भीष्मादयः । उत्तमाङ्गैः
शिरोभिः । अर्थ भावः— धृतराष्ट्रस्य पुत्राः पापिष्ठाः भवन्तमेव त्रैलोक्यशरीरं विशन्ति पापानुरूपं तस्य पायु-
स्थानस्थितान् नरकानेव गच्छन्तीति तत्र त्वां विशन्तीत्येवोक्तम् । भीष्मादयस्तु भक्ता यतोऽग्निब्राह्मणा वेदाश्च
प्रसूतास्तद्भगवतो मुखं प्रविशन्तीति वैषम्यगतिसूचनार्थं त्वां धृतराष्ट्रस्य पुत्रा विशन्ति, भीष्मादयस्ते वक्त्राणि
विशन्तीति विभागदर्शनं युक्तमिति ॥ २७ ॥

यथा नदीनां बहवोऽम्बुवेगाः समुद्रमेवाभिमुखा द्रवन्ति ।

तथा तवामी नरलोकवीरा विशन्ति वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति ॥ २८ ॥

यथा प्रदीपं ज्वलनं पैतङ्गा विशन्ति नाशाय समृद्धवेगाः ।

तथैव नाशाय विशन्ति लोकास्तवापि वक्त्राणि समृद्धवेगाः ॥ २९ ॥

वाहाः 'वेगः प्रवाहजवयोरपि ।' (३३।२०) इत्यमरः । यद्वा वेग एषामस्तीति वेगाः प्रजविनः पदार्थाः । अर्श
त्वाश्च ते वेगाश्चाम्बुवेगाः । 'नरलोकवीराः' इत्यनेनाखिलेऽपि जीवल्लोके वीरत्वेन प्रसिद्धानां सर्वेषामप्येषैवावस्थेति
भेतो ज्वलन्ति' इति पाठान्तरम् । महता वेगेन पारवश्यात्प्रवेशे, प्रविष्टानां नामरूपहानिविषये चायं दृष्टान्तः ।
प्रवेशे तूत्तरश्लोक उच्यते ।

— अविगीता ।

शलभा दीपे पतित्वा तं निर्वापयन्ति, तथैव लोका विश्वरूपिणमपि नाशयेयुरित्याशङ्कानुदयार्थं ज्वलनपदोपादनं
यं च ।

— अविगीता ।

१ शां. भा.— कथं प्रविशन्ति मुखानि ? इत्याह— यथा नदीनां स्रवन्तीनां बहवोऽनेकेऽम्बूनां वेगा अम्बुवेगास्त्वरविशेषाः समुद्रमेवाभिमुखाः प्रतिमुखा द्रवन्ति प्रविशन्ति, तथा तद्वत्त्वामी भीष्मा-दयो नरलोकवीरा मनुष्यलोकशूरा विशन्ति वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति प्रकाशमानानि ॥ २८ ॥ ते किमर्थं प्रविशन्ति कथं च ? इत्याह— यथेति । यथा प्रदीप्तं ज्वलनमग्निं पतङ्गाः पक्षिणो विशन्ति नाशाय विनाशाय समृद्धवेगाः समृद्ध उद्भूतो वेगो गतियेषां ते समृद्धवेगाः, तथैव नाशाय विशन्ति लोकाः प्राणिनस्तवापि वक्त्राणि समृद्धवेगाः ॥ २९ ॥

२ आ. शां. व्या.— उभयोरपि सेनयोरवस्थितानां राज्ञां भगवन्मुखप्रवेशं निर्दर्शनेन विशदयति— कथमित्यादिना २८

प्रवेशप्रयोजनं तत्प्रकारविशेषं चोदाहरणान्तरेण स्फोरयति— ते किमर्थमित्यादिना ॥ २९ ॥

३ रा. भा.— एते राजलोका बहवो नदीनामम्बुप्रवाहाः समुद्रमिव, प्रदीप्तज्वलनमिव च शलभाः तव वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति स्वयमेव त्वरमाणा आत्मनाशाय विशन्ति ॥ २८ ॥ २९ ॥

४ वे. ता. चं.— 'त्वरमाणाः' [११।२७] इत्युक्त-स्वव्यापारमूलविनाशत्वे, सर्वेषां चैकस्मिन्नेवोपसंहारे तस्य चैकस्य सर्वसंहारात्तुगुणसामान्याकारेणावस्थानमात्रे च दृष्टान्त-द्वयं श्लोकद्वयेनोच्यते— यथेति । पाण्डवादीनां सर्वेषामपि विनाशानभिधानाज्जगत्प्रतपन्तीत्येतावन्मात्रस्य चानन्तरमुक्तेः 'नरलोकवीराः' इत्युक्त एवार्थो 'लोकाः' इत्युक्त इत्यभिप्रायेण एते राजलोका इति सङ्कल्प्य कथितम् । 'अम्बुवेगाः' इत्यत्र वेगशब्दस्यात्र वेगवद्विषयत्वव्यञ्जनाय प्रवाहशब्दः । पतङ्ग-शब्दस्यानेकार्थस्यत्र शकुन्तादिविषयत्वव्यावर्तनाय शलभा इत्युक्तम् । 'अभिविज्वलन्ति' इति पदं पूर्वश्लोकस्थमपि सम-नन्तरश्लोकगतज्वलनदृष्टान्तौपयिकमिति व्यञ्जनाय ज्वलनदृष्टान्तादनन्तरं पठितम् । 'समृद्धवेगाः' इत्येतत्प्रागुक्तत्वरमाण-

पदसमानार्थमित्यभिप्रेत्य स्वयमेव त्वरमाणा इत्युक्तम् । पतङ्गानां प्रदीपादिषु पक्षवेगादिभिर्नाशकत्वस्यापि सम्भवात्त-द्यवच्छेदः 'प्रदीप्तज्वलनम्' इति वचनेन विवक्षित इति व्यञ्ज-नाय आत्मनाशायेत्युक्तम् । नदीप्रवाहस्य नाशो नाम पृथ-ग्भूतप्रवाहाकारत्यागः ; येन नदीप्रवाहव्यपदेशस्तस्मिन्नेव द्रव्ये निवर्तते ; पतङ्गानां तु द्रव्यान्तरव्यपदेशयोग्यभस्मताद्यापत्तिरिति प्रकारभेदप्रदर्शनाय दृष्टान्तद्वयाभिधानम् । यद्वा स्वेच्छया निवर्तितुमशक्यमित्येवमभिप्रायः प्रवाहदृष्टान्तः ; तथाविधस्य विनाशस्य स्वेच्छामूलव्यापारहेतुकत्वव्यञ्जनाय पतङ्गदृष्टान्तः । ईश्वरस्यापि च सर्वप्रवेशेऽप्यपरिपूर्णत्वविवक्षया समुद्रनिर्दर्शनम्, सहसा विध्वंसनाय तु ज्वलनोदाहरणम् ॥ २८ ॥ २९ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २८ ॥ २९ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २८ ॥ २९ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ २८ ॥ २९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— 'वक्त्राणि विशन्ति' [११।२७] इत्यने-नोक्तः प्रवेशो द्वित्रिधः बुद्धिपूर्वकोऽबुद्धिपूर्वकश्चेति; उभयमपि दृष्टान्तश्रुत्वेनोपपादयति द्वाभ्याम्— यथेति । यथा नदी-नामनेकमार्गप्रवृत्तानां बहवः अम्बुवेगवन्तः प्रवाहाः सस्रद्रा-भिमुखाः सन्तः सस्रद्रमेव द्रवन्ति गच्छन्ति, प्रविशन्तीति

यावत् । तथा तवामी नरलोकवीराः सर्वतः प्रदीप्यमानानि वक्त्राणि विशन्ति । यथा पतङ्गाः शलभाः समृद्धवेगाः सन्तो बुद्धिपूर्वकं प्रदीप्तं ज्वलनं नाशायैव विशन्ति, तथैवेत्यादि स्पष्टम् ॥ २८ ॥ २९ ॥

९ व० त० दी०— यथा नदीनामिति । अम्बुवेगाः समुद्रमिव ते वक्त्राण्यभिमुखं तत्रैव चेमे नरलोकवीरा नाशाय विशन्ति ॥ २८ ॥ २९ ॥

१० पु. अ. त.— प्रवेशे दृष्टान्तमाह— यथेति । यथा नदीनां बहुधा प्रसरन्तीनां बहवोऽम्बुवेगाः जलप्रवाहाः सस्र-द्रमेव स्वलयस्थानमेव अभिमुखाः सस्रुखाः सन्तो द्रवन्ति प्रविशन्ति तथा अमी नरलोकवीराः अभिविज्वलन्ति परितो दीप्यमानानि तव वक्त्राणि विशन्ति ॥ २८ ॥ नदीदृष्टान्ते

प्रकटतया नाशो न दृश्यत इति नाशार्थप्रवेशे दृष्टान्तान्तर-माह— यथेति । यथा पतङ्गाः सूक्ष्मकीटाः शलभाः स्वपक्षवे-गमदावलिप्ताः नाशाय मरणार्थं प्रदीप्यमानं ज्वलनमग्निं विशन्ति तथैव समृद्धवेगाः मदावलिप्ता एते लोकाः पूर्वोक्ता नाशाय मरणाय तवापि वक्त्राणि विशन्ति ॥ २९ ॥

११ नी० भा० दी०— इदमेव सदृष्टान्तमाह— यथेति । तव वक्त्राणि विशन्तीति सम्बन्धः । अभि-विज्वलन्ति सर्वतः जाज्वल्यमानानि ॥ २८ ॥ बुद्धिपूर्वकमेव ते त्वद्वक्त्राणि प्रविशन्तीति सदृष्टान्तमाह— यथा प्रदीप्तमिति ॥ २९ ॥

‘लेलिह्यसे प्रसमानः समन्ताल्लोकान्समग्रान्वदनैर्ज्वलद्भिः ।

तेजोभिरापर्यं जगत्समग्रं भासस्तवोग्राः प्रतपन्ति विष्णो ! ॥ ३० ॥

१ शां. भा.— त्वं पुनः— लेलिह्यसे आस्वादयसि प्रसमानोऽन्तः प्रवेशयन्समन्तात्समन्ततो लोकान्समग्रान्समस्तान् वदनैर्वर्जत्रैर्ज्वलद्भिर्दीप्यमानैस्तेजोभिरापर्यं संव्याप्य जगत्समग्रं सहाग्रेण समस्तमित्येतत् । किञ्च भासो दीप्तयस्तवोग्राः क्रूराः प्रतपन्ति सन्तापं कुर्वन्ति हे विष्णो व्यापनशील ! ॥३०॥

२ आ. शां. व्या.— योद्धुकामानां राज्ञां भगवन्मुखप्रवेश- प्रत्याययति— त्वं पुनरिति । भगवत्प्रवृत्तिमेव प्रत्याप्य प्रकारं प्रदर्श्य तस्यां दशायां भगवतस्तद्भासां च प्रवृत्तिप्रकारं तदीयभासां प्रवृत्तिं प्रकटयति— किञ्चेति ॥ ३० ॥

३ रा. भा.— राजलोकान् समग्रान् ज्वलद्भिर्वदनैर्प्रसमानः कोपवेगेन तद्गुधिरावसिक्तमोष्ठपुटादिकं लेलिह्यसे पुनः पुनर्लेहनं करोषि । तवातिघोरा भासो रश्मयः तेजोभिः स्वकीयैः प्रकाशैर्जगत्समग्रमापर्यं प्रतपन्ति ॥ ३० ॥

४ वे. ता. चं.— ईश्वरः किं संहरणेऽत्यन्तनिर्व्यापारः, येन ‘स्वयमेव त्वरमाणाः’ इत्युच्यते ? इत्यस्योत्तरं ‘लेलिह्यसे’ इति श्लोकेनोच्यते । संहरणादेर्निदानं तत्तच्चेतनानां व्यापारविशेषः; तत्तदुपाधिकोपादिविशिष्टस्तु भगवान् संहत्यादिकं करोतीति भावः । ‘राजलोकान्’ इति पूर्ववद्भाव्यम् । समग्रान् युद्धाय समवेतानित्यर्थः । ‘लेलिह्यसे’ इत्यस्य सञ्जिहीर्षानुभावत्वव्यञ्जनाय कोपवेगेनेत्युक्तम् । तद्गुधिरैत्यादिना

प्रसनलेहनाभ्यामर्थसिद्धमुच्यते । क्रियासमभिवहारे हि यद्धो विधानम् ; पौनःपुन्यं भृशार्थो वा क्रियासमभिवहार इत्यभिप्रायेणाह पुनः पुनर्लेहनमिति । भास्तेजश्शब्दयोः पौनःस्वत्यशङ्काव्युदासाय रश्मय इति, स्वकीयैः प्रकाशैरिति चोक्तम् । समग्रं सर्वमित्यर्थः । प्रतपन्ति सन्तापयन्ति, प्रसनार्थं पचन्ति इति भावः । यद्वा ब्रह्मादीनामपि पश्यतां दुस्सहत्वमात्रे तात्पर्यम् ॥ ३० ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३० ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३० ॥

७ ह. पै. भा.— लेलिह्यसेऽत्यर्थमास्वादयसि ॥ ३० ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं धार्तराष्ट्राणां भगवन्मुखप्रवेशसुक्त्वा भगवतस्तद्भासमाह— लेलिह्यसे इति । त्वं पुनः समग्रान् सर्वानपि प्रविशतो लोकान्दुर्योधनादीन् समन्ताज्ज्वलद्भिर्वदनैर्प्रसमानः अन्तः प्रवेशयन्सन् कोपवशेन तद्गुधिरावसिक्तमोष्ठपुटादिकं लेलिह्यसे पुनः पुनरास्वादयसि । न चेदं स्वय्याश्रयमित्याह— तेजोभिरिति । उग्रा अतिघोरास्तव भासो

दीप्तयः स्वकीयैस्तेजोभिः किरणैः सर्वं जगदापर्यं व्याप्य प्रतपन्ति तापयन्ति । अतः सकलजगत्सन्तापकरिणवधिकतेजसस्तव धार्तराष्ट्रप्रसने को भारः ? इत्यर्थः । ‘विष्णो’ इत्यनेन व्यापकस्य तवतैवद्रक्षौहिणीबलनिगिलनं युक्तमिति सूचितम् ॥ ३० ॥

९ व० त० दी०— तान् लेलिह्यसे । हे विष्णो व्यापनशील ! अन्यत् स्पष्टम् ॥ ३० ॥

१० पु. अ. त.— ननु भगवान् न नाशयेत्तदा किं तत्प्रवेशेन ? इत्यत आह— लेलिह्यसे इति । प्रसमानः प्राप्तं कुर्वन् समन्तात् सर्वतः समग्रान् लोकान् ज्वलद्भिः देदीप्यमानैर्वदनैः लेलिह्यसे भक्षयसि । तवापि तत्राशेच्छैव दृश्यत इति भावः । भगवानेवं कथं कुर्यात् ? अत आह । हे विष्णो

सर्वपालक ! सात्त्विकरक्षणार्थमेव । उग्राः प्रतपनसमर्थाः तव भासः किरणाः तेजोभिः स्फुरस्कान्तिभिः समग्रं जगदापर्यं प्रतपन्ति सन्तापयन्ति । अत्रायं भावः— विष्णुः सात्त्विकाधिष्ठाता सात्त्विकरक्षणार्थमेव दुष्टनाशं करोत्यत उचितमेव तथाकरणम् ॥ ३० ॥

१ लेलिह्यसे— प्रसमानो बहिर्निर्गच्छतो जिह्वाग्रेण निजोष्ठपुटसङ्क्रान्तविलेहनं कुर्वन् पुनः पुनर्मुखान्तः प्रवेशयसि । ‘लिह आस्वादने’ (धा.पा. २।६) इत्यस्माज्जिह्वया आस्वादने प्रसिद्धक्रियासमभिवहारे यद् । एतेन युद्धे कथञ्चिन्मुक्ताः पलायिता अपि च पुनः संहरिष्यन्त एवेति सूचितम् ॥ वामनस्त्वष्टादशाक्षौहिणीरोदनकवल्वद्रसमानोऽन्यानपि समग्राल्लोकाच्छाकाद्युपदंशवच्छश्वलेक्षीत्यर्थः । तथा च “यस्य ब्रह्म च क्षत्रं चोभे भवत ओदनः । मृत्युर्यस्योपसेचनम्—” (कठो. २।२५) इति धृत्यर्थोऽनुसंहित इति मन्यते । ‘स्वतेजसा विश्वं तपन्तं’ (१।१।१९) इति पूर्वमुक्तम् ; न तेजसैव, किन्तु तेजसो विस्फुरणैरपीतीदानीमुच्यत इति दर्पणे ।

— अविगीता ।

११ नी० भा० दी०-- ये च पतन्तस्तांस्त्वं करुणावानपि न वारयसि प्रत्युत प्रसितुमिच्छस्येवेत्याह—
लेलिहस इति । लेलिहसे भूयो भूयोऽतिशयेन वाऽऽस्वादयसि । कीदृशस्त्वम् ? समन्ताञ्ज्वलद्भिर्वदनैर्लोकान्
समग्रान् प्रसमानः । एवं निर्घृणस्यापि तव तेजो न हीयते, प्रत्युत वर्द्धत एवेत्याह— तेजोभिरिति । हे विष्णो
व्यापनशील ! समग्रं जगत् तेजोभिरापूर्य तव उग्राः स्पष्टमशक्या भासो दीप्तयः प्रतपन्तीति योजना ।
पदार्थः स्पष्टः ॥ ३० ॥

**आख्याहि मे को भवानुग्ररूपो नमोऽस्तु ते देववर ! प्रसीद ।
विज्ञातुमिच्छामि भवन्तमाद्यं न हि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम् ॥ ३१ ॥**

१ शां. भा.— यत एवमुग्रस्वभावोऽतः— आख्याहि कथय मे मह्यं को भवानेवमुग्ररूपः क्रूरा-
कारः ? । नमोऽस्तु ते तुभ्यं, हे देववर देवानां प्रधान ! प्रसीद प्रसादं कुरु । विज्ञातुं विशेषेण ज्ञातुमि-
च्छामि भवन्तमाद्यमादौ भवमाद्यम् । न हि यस्मात्प्रजानामि तव त्वदीयां प्रवृत्तिं चेष्टाम् ॥ ३१ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवद्रूपस्यार्जुनेन दृष्टपूर्वत्वात्तस्य
तस्मिन् ज्ञासासेत्याशङ्क्याऽऽह—यत इति । उपदेशं शुश्रूषमा-
णेनोपदेशकर्तुः प्रह्वीभवनं कर्तव्यमिति सूचयति— नमो-
ऽस्त्विति । कौर्येत्यागमर्थयते— प्रसादमिति । त्वमेव मां
जानीषे किमर्थमित्यमिदानीमर्थयसे ? मदीयां चेष्टां दृष्ट्वा तथैव
प्रतिपद्यस्वेत्याशङ्क्याऽऽह—न हीति ॥ ३१ ॥

३ रा. भा.— 'दर्शयात्मानमव्ययम्' [११।४] इति तवैश्वर्यं निरङ्कुशं साक्षात्कर्तुं प्रार्थितेन भवता
निरङ्कुशमैश्वर्यं दर्शयताऽतिघोररूपमिदमाविष्कृतम् । अतिघोररूपः को भवान् ? किं कर्तुं प्रवृत्तः ? इति
भवन्तं ज्ञातुमिच्छामि । तवाभिप्रेतां प्रवृत्तिं न जानामि, एतदाख्याहि मे; नमोऽस्तु ते देववर ! प्रसीद—
नमस्तेऽस्तु सर्वेश्वर ! एवं कर्तुमनेनाभिप्रायेणेदं संहर्तुरूपमाविष्कृतमित्युक्त्वा प्रसन्नरूपश्च भव ॥ ३१ ॥

४ वे. ता. चं.— एवमत्यन्तघोराकारदर्शनं सोढुमशक्तो
धनञ्जयः स्वसर्वैश्वर्यप्रकाशनप्रवृत्तस्य तादृशघोररूपाविष्कारे
तात्पर्यकथनं पुनः प्रसन्नरूपपरिग्रहार्थं प्रसादं चापेक्षते 'आख्याहि'
इति श्लोकेन । भक्तस्य मे भयानकरूपप्रदर्शने कोऽभिप्रायः ?
इत्यज्ञानात्प्रश्न इत्याह दर्शयेत्यादिना । उपदेशसाक्षात्काराभ्यां
भगवतः प्रतिपन्नत्वात् 'को भवान् ?' इति प्रश्नो न स्वरूपसंज्ञादि-
विषयः, 'नहि प्रजानामि तव प्रवृत्तिं' इति प्रवृत्तिप्रश्नाभि-
प्रायेणाज्ञातांशश्चात्रैव निर्दिश्यत इति तद्विषयज्ञासास्यैवायं
प्रश्नो युक्त इत्यभिप्रायेण— किं कर्तुं प्रवृत्त इत्युक्तम् ।
कृष्णरूपप्रच्छन्नागतदैत्याभिव्यक्तस्वरूपान्तरादिशङ्क्याऽयं प्रश्न

इति कैश्चिदुक्तमेतेन निरस्तम् । तदानीं परिदृश्यमानविग्रहादि-
प्रवृत्तिमात्रव्युदासाय अभिप्रेतामित्युक्तम् । देववरशब्देन
ब्रह्मरूपाद्यपेक्षयाऽपि समुत्कृष्टत्वं वदताऽत्यन्तोत्कृष्टविषये स्वरस-
भावित्वं नमस्कारस्य द्योत्यत इत्यभिप्रायेण सर्वेश्वरशब्दः ।
यथोक्तमहिर्बुध्न्येन 'नन्तव्यः परमः शेषी शेषा नन्तार ईरिताः ।
नन्तुनन्तव्यभावोऽयं न प्रयोजनपूर्वकः' [अ. सं. १२।७]
इति । श्लोकस्य पिण्डितार्थमाह एवं कर्तुमिति । 'प्रसीद'
इत्यनेन फलितमुच्यते प्रसन्नरूपश्चेति । एतदेव हि पश्चात्
'तदेव मे दर्शय रूपम्' [११।४५] इत्यादौ प्रपञ्च-
यिष्यते ॥ ३१ ॥

५ आ. मा. भा.— धर्मान्तरज्ञानार्थमेव को भवानिति पृच्छति— आख्याहीति । यथा कश्चि-
त्कश्चिन्नामादिकं जानन्नपि जातिज्ञानार्थं पृच्छति कस्त्वमिति । यदि तमेव न जानाति तर्हि 'विष्णो !'
[११।३०] इत्येव सम्बोधनं न स्यात् 'त्वमक्षरं' [११।१८] इत्यादि च ॥ ३१ ॥

१ यथा मानुषं रूपं दर्शयस्त्वं कृष्णोऽसि, एवमिदं महोग्रं रूपं दर्शयन्कोऽसि ? एतद्रूपधारिणस्तव संज्ञा का ? ब्रूहि । तथा तव
प्रवृत्तिं अनेन रूपेण चिकीर्षितं न सम्यग्जानामि, अतस्तदव्याख्याहीति भावः । वामनोऽप्येवमेव परिष्करोति—

रूपं कार्यातुरूपं तव भवति विभो ! नाम चाप्यन्वितार्थं तस्मान्नाम्नाऽद्य कस्त्वं कथय भयकरं रूपमुग्रं दधानः ।

कर्तुं वा किं प्रवृत्तोऽस्यखिलमपि बलं लक्ष्यसे यज्जिघत्सन्नाख्याहितद्वन्तं लषति मम मतिर्वेतुमाद्यं यथावत् ॥ इत्यादिना ।

तथा चाकुलीभूतोऽर्जुनो भगवाननयमिति विस्मृत्याहेति वदन्तः स्वयमेव व्याकुलीभूता विष्णो ! इति सन्निहिततरमपि सम्बोधनं
विस्मृतवन्तः कालोऽस्मीत्यादि प्रत्युत्तरं चाननुसन्दधाना उपेक्ष्या एव ।

६ ज. प्र. दी.— स्वरूपमेवाज्ञात्वा तद्धर्मान्वास्यं पृच्छती-
त्यन्यथा प्रतीतिनिरासार्थमाह— धर्मान्तरेति । तर्हि किं
धर्मान्तरो भवान् ? इति प्रश्नेन भाव्यम् । 'को भवान्' इति तु न
युज्यत इत्यत आह—यथेति । अन्येषां व्यवहारान्नाम प्रत्यक्षेण
रूपादिकं च जानन्नपि जातिज्ञानार्थं यथा कश्चित्कञ्चित्कस्त्व-
मित्येवं पृच्छति, तथाऽर्जुनो भगवन्तं तद्धर्मांश्च जानन्नपि धर्मा-
न्तरज्ञानार्थं 'को भवान् ?' इत्येव पृच्छतीत्यर्थः । प्रश्नव्याख्यानस्य
वर्तमानत्वाद्द्वर्तमाननिर्देशः । उग्रं रूपं दृष्ट्वा रूद्रो वा यमो वाऽय-

७ ह. पै. भा.— ॥ ३१ ॥

८ वें. ब्र. गि.— यस्मादेवमयुग्ररूपस्त्वम्, तस्मात्—
आख्याहीति । एवमुग्ररूपो भवान्कः ? मद्यमाख्याहि;
देववर ! ते तुभ्यं नमोऽस्तु । प्रसीद मद्यम् । मया हि 'दर्श-
यात्मानमव्ययम्' [११।४] इति त्वदीयं रूपं प्रार्थितम्,
त्वया त्वतिघोरमीदृशं रूपं प्रदर्श्यते ; न ह्याश्रितवत्सलस्य
तवेदञ्चितम्, अतो वक्तव्यमद्युग्रकोऽहमेतत्कर्तुं प्रवृत्तोऽस्मीति ।

९ व० त० दी०— अतस्त्वमाख्याहि । को भवानुग्ररूपो दृश्यसे ? हे देववर ! प्रसीदेति स्वस्य भीतत्वं
सूचयति । एवं च त्वामाद्यं पुरुषं भयङ्कराकारेण वर्तमानं सर्वविलक्षणं विज्ञातुमिच्छामि; यतस्तव प्रवृत्तिं च
न जानामि ततो ब्रूहि ॥ ३१ ॥

१० पु. अ. त.— एवं समग्रजगत्तापनेन ममाऽपि
सन्तापो भवत्यतो मयि प्रसन्नो भवेत्याह—आख्याहीति ।
भवान् पूर्वरूपेण परिदृश्यमानः कः ? उग्ररूपः कः ? एतत् मे
मद्यं हि निश्चयेन आख्याहि वद । तवाख्याने किं साधनं ?
इत्यत आह । हे देववर देवश्रेष्ठ ! देवाः पूजनेन तुष्यन्ति, त्वं
तु तेषामपि श्रेष्ठः प्रभुरतस्ते नमोऽस्तु । 'किमासनं ते गरुडा-
सनाय' इत्यादिवाक्यैस्तव प्रसादे नमस्कार एव साधनमि-

मिति स्वरूप एव सन्निधानस्य प्रश्नः किं न स्यात् ? इत्यत
आह—यदीति । तत्स्वरूपमेवेत्यर्थः । 'भासस्तवोप्राः
प्रतपन्ति विष्णो' [११।३३] इति । तर्हि ननु धर्मविषयोऽयं
प्रश्नोऽस्तु, ततश्चान्तरशब्दो न युक्त इत्यत आह—त्वमिति ।
यदि भगवद्धर्मानं जानीयात्तर्हि 'त्वमक्षरं परमं' [११।१८]
इत्यादिवर्णनं न स्यात् । अतो भगवन्तं तद्धर्मांश्चाक्षरत्वादीन्
ज्ञात्वा तदन्यधर्मज्ञानार्थमेव प्रश्न इत्येवमुक्तमित्यर्थः ॥ ३१ ॥

अन्यथा न मे समाधानं स्यादित्यभिप्रायः । एतदेव विद्व-
णोति— विज्ञातुमिति । आद्यं विश्वरूपप्रदर्शनावधृत्परब्रह्म-
भावं भवन्तं विशेषेण अमुको देव इदं कर्तुं प्रवृत्तः इत्येवं
रूपेण ज्ञातुमिच्छामि । हि यस्मात् तवाभिमतां प्रवृत्तिं न
जानामि ॥ ३१ ॥

त्यर्थः । अतः प्रसीद प्रसन्नो भव । ननु प्रसादे स्वरूपाख्यानं
किंप्रयोजनकं ? इत्यत आह— विज्ञातुमिति । आद्यं पुरु-
षोत्तमं मूलभूतं भवन्तं विज्ञातुं विशेषेण सलीलं ज्ञातुमिच्छामि
वाञ्छामि । यतस्तव प्रवृत्तिं अत्र प्राकट्यरूपां चेष्टां लीलां
हि निश्चयेन न प्रजानामि; स्वरूपज्ञाने सति तज्ज्ञानमपि भवि-
ष्यतीत्यर्थः । एवं सलीलं त्वज्ज्ञानेन भजनं करिष्याम्यतो
विज्ञातुमिच्छामीति भावः ॥ ३१ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं दीप्त्याऽऽकुलीभूतोऽर्जुनो भगवानयमिति विस्मृत्याह—आख्याहीति । एव-
मुग्ररूपः क्रूरकर्मा भवान् कोऽपीत्याख्याहि अमुकोऽस्मीति कथय, प्रसीद शान्तो भव; त्वामहं विज्ञातुमिच्छामि,
यतस्तव प्रवृत्तिं चेष्टां न जानामि ॥ ३१ ॥

भयङ्कररूपधारणस्य भगवद्धेतुः ।

श्रीभगवानुवाच— कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्प्रवृद्धो लोकान्समाहर्तुमिह प्रवृत्तः ।

ऋतेऽपि त्वा न भविष्यन्ति सर्वे येऽवस्थिताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥३२॥

१ न भविष्यन्ति सत्तां न प्राप्स्यन्ति न शिष्यन्तीति यावत् ॥ अत्र— अर्जुनेन जगद्रक्षकस्य विष्णोस्तव न भवतीदं सकलजग-
त्संहारकमतिभयङ्करं रूपं त्वया प्रदर्शितमित्यभिप्रायेण 'आख्याहि मे को भवान् ?' इति पृष्टेन भगवता सकललोकसंहर्तुं कालाग्निरु-
रूपं मया प्रदर्शितमित्युक्तं 'कालोऽस्मि' इति । अतो जगत्संहारार्थं कालाग्निरुपरुपं दधानस्य शिवस्यैवेदं रूपमिति युक्तम् । ननु
कृष्णेन शैवं रूपं प्रदर्शितमिति कथमिदमुपपद्यताम् ? 'द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम !' इत्यर्जुनेन तदीयमेव खल्वाद्यमैश्वरं
रूपं प्रदर्शनीयमिति प्रार्थितम् । उच्यते— तत्प्रार्थनानुसारेण यदेव वस्तुतः कृष्णस्य सर्वतोऽप्याद्यं रूपं, तदेव हि प्रदर्शनीयम् । तच्च
वस्तुतो वैष्णवरूपस्यापि मूलभूतं शैवमेव रूपमिति तत्प्रदर्शने काऽनुपपत्तिः ? । यदि तु कृष्णस्य शिवाभेदो नेष्यते, तदापि
नानुपपत्तिः; अर्जुनेन खलु सर्वात्मकमाद्यमैश्वरं रूपं प्रदर्शनीयमिति पृष्टम्, तत्तु वस्तुतः शैवमेव रूपमित्यभिप्रत्य यो गमाहात्स्यात्
कृष्णेन तदेव प्रदर्शितमित्युपपत्तेः । यथेवम्, 'एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य' (११।३५) इत्यादिसन्दर्भे भीतस्यार्जुनस्य यानि
कृष्णं प्रति वचनानि, तानि कथमुपपद्यन्ताम् ? एतानि हि कृष्णस्तुतिवचनानि प्राचीनस्वापराधसहनप्रार्थनासहितानि कृष्णस्यैव—

१ शां. भा.— कालोऽस्मीति । कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्लोकानां क्षयं करोतीति लोकक्षयकृत् , प्रवृद्धो वृद्धि गतः । यदर्थं प्रवृद्धस्तच्छृणु, लोकान्समाहर्तुं संहर्तुमिहास्मिन्काले प्रवृत्तः । ऋतेऽपि विनाऽपि त्वा त्वां न भविष्यन्ति भीष्मद्रोणकर्णप्रभृतयः सर्वे, येभ्यस्तवाऽऽशङ्का; येऽवस्थिताः प्रत्यनीकेष्वनीक-मनीकं प्रति प्रत्यनीकेषु प्रतिपक्षभूतेष्वनीकेषु योधा योद्धारः ॥ ३२ ॥

२ आ. शां. व्या.— स्वयं यदथा च स्वप्रवृत्तिस्तत्सर्वं भगवानुक्तवानित्याह— श्रीभगवानिति । कालः क्रियाश-क्त्युपहितः परमेश्वरः, अस्मिन्निति वर्तमानयुद्धोपलक्षितत्वं

कालस्य विवक्षितम् । लोकसंहारार्थं त्वत्प्रवृत्तावपि नासावर्थवती प्रतिपक्षाणां भीष्मादीनां मत्प्रवृत्तिं विना संहर्तुमशक्यत्वादित्या-शङ्काऽऽह— ऋतेऽपीति ॥ ३२ ॥

३ रा. भा.— आश्रितवात्सल्यातिरेकेण विश्वैश्वर्यं दर्शयतो भवतो घोररूपाविष्कारे कोऽभिप्रायः ? इति पृष्ठो भगवान् पार्थसारथिः स्वाभिप्रायमाह— पार्थोद्योगेन विनाऽपि धार्तराष्ट्रप्रमुखमशेषं राजलोकं निहन्तुमहमेव प्रवृत्त इति ज्ञापनाय मम घोररूपाविष्कारः, तज्ज्ञापनं च पार्थमुद्योजयितुं श्रीभगवानु-वाचेति । कलयति गणयतीति कालः; सर्वेषां धार्तराष्ट्रप्रमुखानां राजलोकानामायुरवसानं गणयन्नहं तत्क्षयकृत् घोररूपेण प्रवृद्धो राजलोकान् समाहर्तुमाभिमुख्येन संहर्तुमिह प्रवृत्तोऽस्मि; अतो मत्सङ्कल्पा-देव त्वामृतेऽपि त्वदुद्योगमृतेऽपि एते धार्तराष्ट्रप्रमुखास्तव प्रत्यनीकेषु येऽवस्थिता योधाः, ते सर्वे न भविष्यन्ति विनङ्गयन्ति ॥ ३२ ॥

४ वे. ता. चं.— ‘कालोऽस्मि’ इत्यादिश्लोकत्रयस्यार्थं सङ्कल्प्यादौ सङ्गमयति— आश्रितेत्यादिना । आश्रित-वात्सल्यातिरेकेणेत्यनेन घोररूपाविष्कारानौचित्यं द्योत्यते । ‘एवं कर्तुमनेनाभिप्रायेण’ इति निर्दिष्टयोर्निश्चयेणिकारमेणेोत्तरं वदाति पार्थोद्योगेनेत्यादिना । कालशब्दस्यात्र कलामुहूर्ता-दिमयकालद्रव्यमात्रपरत्वे भगवता सामानाधिकरण्यायोगादिन्द्र-प्राणाधिकरणन्यायेन तदन्तर्यामिविषयत्वं वा, आकाशप्राणा-धिकरणन्यायेन यौगिकार्थत्वं वा, सृष्टिस्थितिकालव्यावृत्तसंहर्तृ-कालाभिमानित्वविशिष्टभगवत्स्वरूपानुसन्धानासाधारणं ध्येय-विग्रहविशेषनिष्ठतापरत्वं वा स्वीकार्यम् । तत्र त्रिष्वपि काल-शब्दस्य यौगिकोऽर्थः प्रतीयमानः प्रकृतापेक्षितत्वादपरित्याज्य इत्यभिप्रायेणाह कलयतीति । सम्बन्धाद्यर्थादपि गणनस्यात्र संहरणानुगुणत्वात् गणयतीत्युक्तम् । प्रकृतविशेषपरतया योज-यति सर्वेषामिति । लोकशब्दस्य राजलोकशब्देन व्याख्यानं

पूर्ववत् । ‘प्रवृद्धः’ इति रूपमहत्त्वं विवक्षितमित्याह घोररूपेण प्रवृद्ध इति । यद्वा असनोन्मुखावस्थ इति भावः । ‘समाहर्तुम्’ इति पदेन समुदायकरणादिकं च विवक्षितम्, प्रस्तुतासङ्गत-त्वात्; नापि संहरणमात्रं ‘लोकक्षयकृत्’ इत्यनेन पुनरुक्ति-प्रसङ्गात्; अतः संहरणमेव मध्यनिविष्टेनाप्युपसर्गान्तरेण विशे-ष्यत इत्याह आभिमुख्येनेति । अपरोक्षत इत्यर्थः । श्रुत्यैः शत्रुनिरसनवन्न परोक्षः संहारोऽयमिति भावः । आभि-मुख्यमात्रमेव वा संहारहेतुरिति भावः । ‘मनसैव जगत्सृष्टिं संहारं च करोति यः । तस्यारिपक्षपणे क्रियानुद्यमविस्तरः’ [वि. पु. ५।२।१५] इत्याद्यनुसारेणाह अतो मत्सङ्कल्पा-देवेति । निमित्तभूतव्याप्रियमाणाकारस्त्वमिति विवक्षित इत्य-भिप्रायेण त्वदुद्योगमृतेऽपीत्युक्तम् । ‘न भविष्यन्ति’ इत्युक्ते नोत्पत्स्यन्त इति प्रतीतिः स्यादिति तद्वचवच्छेदायोत्तरकाल-सत्तानिषेधपरतामाह— विनङ्गयन्तीति ॥ ३२ ॥

५ आ. मा. भा.— कालशब्दो जगद्धन्धनच्छेदनज्ञानादिसर्वभगवद्धर्मवाची । कल बन्धने, कल च्छेदने, कल ज्ञाने, कल कामधेनुरिति पठन्ति । प्रसिद्धश्च स शब्दो भगवति । ‘नियतं कालपाशेन बद्धं शक्र ! विकथसे । अयं स पुरुषः श्यामो लोकस्य हरति प्रजाः ॥ बद्धा तिष्ठति मां रौद्रः पशुं रशनया यथा’ इति मोक्षधर्मे । विष्णुना बद्धो बलिर्वक्ति ‘विष्णौ चाधीश्वरे (त्र्यधीश्वरे) चित्तं धारयन् (येत्) कालविग्रहे’ [११।१५।१५] इति भागवते । प्रवृद्धः परिपूर्णोऽनादिर्वा । “ ऋतं च सत्यं चाभीद्धात् ” [ऋक्सं. ८।८।४९।१ म. ना. ६।१] इति हि श्रुतिः । “ एतत् (इदं) महद्भूतम् ” [बृ. उ. २।४।१२] इति च ।

— तद्रूपान्तरं स्वेन दृष्टमित्याशयं गमयन्तीति चेत्; यद्यभेदस्तदा न काचिदनुपपत्तिः । यदि स नेष्यते, तदाप्येवंभूतशिवयोग-निष्ठत्वरूपमाहात्म्यातिशयदर्शनेन स्तुत्यादिकमिति तदुपपत्तेः, इत्याद्यप्यप्यदीक्षितयं प्रतिपादनमप्यनुसन्धानमर्हतीति मनाक् सङ्गृहीतम् । विस्तरस्तु ब्रह्मतर्कस्तवव्याख्याने द्रष्टव्यः ।

६ ज. प्र. दी.— एवं तर्हि 'कालोऽस्मि' इत्युत्तरमयुक्तं धर्मानुक्तेरित्यत आह— कालेति । धर्मविशिष्टभगवद्वाचीत्यर्थः । कुत एतत् ? इत्यत आह— कलेति । यथा कामधेनुः सर्वार्थान् ददाति तथाऽयमपि धातुः सर्वार्थवाचीत्यर्थः । तथा चास्मादणु कर्तरि घञ् वा । जगदिति योग्यतया सम्बध्यते । भवत्वयं बन्धनादिधर्मवद्वाची, भगवद्वाची तु कुतः ? अन्यत्र रूढत्वादित्यत आह— प्रसिद्धश्चेति । बद्धं मां प्रति विकथसे आत्मानं तु श्लाघसे । कः कालः । अयं कथम् ? श्यामः प्रजा

हरति । बद्धा तिष्ठति रौद्रश्चेति । अत्र कथं विष्णुवाचित्वनिश्चयः ? इत्यत आह— विष्णुनेति । कालनामाविप्रहो यस्यासौ तथोक्तः । प्रवृद्ध इति कादाचित्की वृद्धिः प्रतीयतेऽत आह— प्रवृद्ध इति । वृद्धिर्धात्वर्थः । सा च प्रशब्देन देशतः कालतश्च सदातनी विवक्षितेति भावः । अनादिरिति नित्यत्वस्याप्युपलक्षणम् । भूताधिकारे विहितस्य कस्य कुतः सार्वकालिकत्वं ? प्रयोगदर्शनादिति भावेनाह— ऋतं चेति । इडाद्भूतमितिवदित्यर्थः ।

५ आ. मा. भा — “प्र विष्णुरस्तु तवसः स्तवीयांस्त्वेषं ह्यस्य स्थविरस्य नाम” [ऋक्सं. ५।६। २५।३] इति च, न तु वर्धनम् । ‘नासौ जजान न मरिष्यति नैधतेऽसौ’ इति हि भागवते । ‘यस्य दिव्यं हि तद्रूपं हीयते वर्धते न च’ इति मोक्षधर्मे । “न कर्मणा” [बृ. उ. ४।४।२३] इति तु कर्मणाऽपि न, किमु स्वयं ? इति । लोकान्समाहर्तुमिह विशेषेण प्रवृत्तः । भ्रात्रादींश्च ऋते इत्यपिशब्दः । प्रत्यनीकत्वं तु परस्परतया । सर्वेऽपि न भविष्यन्ति, अक्षौहिण्यादिभेदेन बहुवचनं युक्तम् ॥ ३२ ॥

६ ज. प्र. दी.— अत्रापि सार्वकालिकत्वानिश्चय इत्यतो भगवतो दीप्तिः सत्तायाश्च सदातनत्वे श्रुतिसद्भावादित्याह— प्रविष्णुरिति । विष्णुः— तवसो देशकालपरिच्छिन्नात् सूर्यादेश्च जसः स्तवीयान् अतिशयिततेजोरूपो भवति, अत एव ह्यस्य स्थविरस्यानादिकालीनस्य त्वेषमिति नाम; असाधारण्येन हि व्यपदेशा भवन्तीत्यर्थः । अस्त्वेवं तथापि प्रागल्भ्यः सन्निधानीं वृद्धिज्ञत इत्यत्रार्थः किं न स्यात् ? इत्यत आह— नत्विस्ति । तुशब्दो विशेषणार्थः । विक्रियारूपं वर्धनं प्रवृद्धशब्द-प्रवृत्तिनिमित्तं न भवति । भगवति भावविकाराणां प्रतिषिद्धत्वात् । भगवतो विक्रियारूपप्रवृद्धभावेऽपि तद्रूपस्य भवत्विति तत्राह— यस्येति । ननु “न कर्मणा वर्धते नो कनीयान्” इति श्रुतौ कर्मनिमित्तवृद्धिप्रतिषेधनात् वृद्धिमात्रमस्तीति ज्ञायते, अन्यथा विशेषणवैयर्थ्यात् । तथा च सत्प्रतिपक्षमुक्तवाक्यमित्यत आह— नेति । ‘न कर्मणा’ इति विशेषनिषेधस्तु

वृद्धिलक्षणविक्रियाकारणत्वेन सम्भावितेन कर्मणाऽपि यदा न वर्धते, तदा स्वयं कर्मणा विना न वर्धत इति किमु वक्तव्यम् ? इति वृद्धिलक्षणविक्रियाकारणत्वमात्रनिषेधाय कैमुत्यप्रदर्शनार्थमित्यन्यथोपपन्नमित्यर्थः । ननु सर्वत्र भगवानेव लोकानां संहर्ता तस्मात् ‘इह’ इति व्यर्थमित्यत आह— लोकानिति । युगपद्बहून्प्रत्यक्षत एवेति विशेषेण युधिष्ठिरादीनामवशिष्टत्वात् कथं ‘त्वामृते’ इत्येवोक्तं ? इत्यत आह— भ्रात्रादींश्चेति । अपिशब्दो द्योतयतीति शेषः । अस्मत्प्रतिकुलेष्वनीकेषु अवस्थिता योधा न भविष्यन्तीत्युक्ते का पाण्डवादीनां प्राप्तिर्येन ‘ऋतेऽपि त्वा’ इत्युच्यत इत्यत आह— प्रत्यनीकत्वमिति । सेनाद्वयस्यापीति शेषः । कुत एवं व्याख्यानं ? इत्यत आह— सर्वेऽपीति । सेनाद्वयगता अपीत्यर्थः । प्रत्यनीकेष्विति बहुवचनं कथं ? इत्यत आह— अक्षौहिणीति । भेदेन बहुत्वेन ॥ ३२ ॥

७ ह. पै. भा.— अर्जुनस्य वचनं श्रुत्वा तस्योत्तरं श्रीभगवानुवाच— कालोऽस्मीति । लोकानिह मच्छरीरे समाहर्तुं पिण्डीकर्तुं प्रवृत्तः । ऋतेऽपि त्वा त्वामन्तरेणापि न भविष्यन्ति ॥ ३२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं पाठेन प्रार्थितो यः स्वयं यदधी च स्वप्रवृत्तिस्तत्सर्वं त्रिभिः श्रीभगवानुवाच— कालोऽस्मीति । लोकानां चतुर्दशभुवनानां तज्जनानां च सर्वेषां क्षयं संहरं करोतीति तथोक्तः, सोऽयं कालः “कालाय नमः कलविकरणाय” [म. ना. १०।५] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धः सङ्कर्षणालयकालाम्निरूपः परमेश्वरोऽहमस्मि । अनेन ‘को भवान्’ [११।३१] इत्यस्योत्तरमुक्तम् । अथ ‘किं कर्तुं प्रवृत्तः ?’ इत्य-

स्योत्तरमाह— लोकानिति । लोकान्दुर्योधनादीन् इहास्मिन्काले समाहर्तुं नाशयितुं प्रवृद्धः प्रकर्षेण वृद्धिं गतः सन् प्रवृत्तोऽस्मि । तथा च त्वत्प्रवृत्तैवैषां नाशः ? इति, नेत्याह— ऋतेऽपि त्वामिति । प्रत्यनीकेषु प्रतिपक्षसैन्येषु अवस्थिता ये योधा भीष्मद्रोणादयः, ते सर्वे त्वामृते त्वां विनापि, त्वद्दयापारमन्तराऽपीति यावत्; न भविष्यन्ति विनङ्क्ष्यन्ति ॥ ३२ ॥

९ व० त० दी०— एवं प्रार्थितः श्रीभगवानुवाच— कालोऽस्मीति त्रिभिः । योऽयुनाऽऽविर्भूतः स कालोऽहम् । चतुर्धा ह्यहं अक्षरकालकर्मेशभावभेदादित्यक्षरमपि लेलिहानत्वादिधर्मवत्त्वेन लिङ्गेन मां कालरूपमवेहि । यथोक्तं श्रीभागवते— ‘अन्तः पुरुषरूपेण कालरूपेण यो बहिः । समन्वेत्येष सत्त्वेन (सत्त्वानां) भगवानात्ममायया ॥ तथा ‘वीर्याणि तस्याखिलदेहभाजामन्तर्बहिः पूरुषकालरूपैः । प्रयच्छतो मृत्युमुतामृतं च मायामनुष्यस्य वदस्व

विद्वन् !' [भाग. १०।१।७] कालरूपतयाऽसुरावेशिनां मृत्युहेतुरित्याह— लोकानसुरावेशिन इह समाहर्तुं प्रवृत्त इति । अयमेव सङ्कर्षणभावः प्रदर्श्यते भगवता । संहारको हि सङ्कर्षणव्यूहः तत्केशस्य भगवत्स्वरूपेऽवतरणं भूमौ भारहरणार्थमिति भारते निरूप्यते । तथा च भूभारभूतानामेव संहारकः कालः प्रवृत्तोऽस्मि । 'ऋतेऽपि त्वां' इत्युपलक्षणं मदनुगृहीतान्विना सर्वान्समाहर्तुं प्रवृत्तोऽस्मीत्यर्थः । त्वा हनननिमित्तभूतं विना न जीविष्यन्तीति वा सम्बन्धः । हे पार्थ ! त्वया न हन्तव्याश्चिन्मया कालरूपेण तु प्रस्ताः तिरोभावं यास्यन्तीत्यभिप्रायेण 'न भविष्यन्ति' इति प्रत्युक्तम् ॥ ३२ ॥

१० पु. अ. त.— एवं विज्ञप्तः सन् श्रीभगवान् उवाच— कालोऽस्मीति त्रयेण । लोकक्षयकृत् लोकानां विनाशकः प्रवृत्तः ऊर्जितः, लोकान् प्राणिनः, इह बाह्यतः समाहर्तुं संहर्तुं स्वलीनान् कर्तुं प्रवृत्तः कालोऽस्मि । यद्दशान्तरेषु योधास्त्वया दृष्टास्तकालात्मकं मत्स्वरूपमिति भावः ।

त्वां दृष्टारं मत्कृपापात्रं ऋते विना प्रत्यनीकेषु अनीकानि प्रत्यवस्थिताः ये योधास्ते सर्वेऽपि न भविष्यन्ति न स्थास्यन्तीति । यतोऽहं कालरूपः सर्वसंहारार्थं प्रवृत्तोऽस्मि । त्वां ऋते सर्वे न भविष्यन्तीत्युक्त्या त्वदर्थमेवैते मारिता इति ज्ञापितम् ॥ ३२ ॥

११ नी० भा० दी० — एवमर्जुनेन प्रार्थितो भगवानुवाच— काल इति । इहास्मिन्सङ्ग्रामे लोकान्समाहर्तुं भक्षितुं प्रवृत्तः प्रवृद्धो महान् लोकक्षयकृत् कालो नाम परमेश्वरोऽस्मि । यस्मादेवं तस्मात् ऋतेऽपि त्वा त्वां विनाऽपि सर्वे न भविष्यन्ति मरिष्यन्ति । के ते सर्वे ? ये प्रत्यनीकेषु शत्रुसैन्येषु योधाः शूरा भीष्मादयोऽवस्थितास्ते ॥ ३२ ॥

**तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व जित्वा शत्रून्भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धम् ।
मयैवैते निहताः पूर्वमेव निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन् ! ॥ ३३ ॥**

१ शां. भा.— यस्मादेवम्— तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ 'भीष्मद्रोणप्रभृतयोऽतिरथा अवस्थिताः अजेया देवैरप्यर्जुनेन जिताः' इति यशो लभस्व, केवलं पुण्यैर्हि तत्प्राप्यते । जित्वा शत्रून्दुर्योधनप्रभृतीन्भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धमसपत्नमकण्टकम् । मयैवैते निहता निश्चयेन हताः प्राणैर्वियोजिताः पूर्वमेव । निमित्तमात्रं भव त्वं हे सव्यसाचिन् ! सव्येन वामेनापि हस्तेन शराणां क्षेपात्सव्यसाचीत्युच्यतेऽर्जुनः ॥ ३३ ॥

२ आ. शां. व्या.— तवोदासीन्येऽपि प्रतिकूलानीकस्था मत्प्रातिकूल्यादेव न भविष्यन्तीत्येवं यस्मान्निश्चिनं, तस्मात्त्व-

दोदासीन्यमकिञ्चित्करमित्याह— यस्मादिति । उत्तिष्ठ युद्धा-
योन्मुखी भवेत्यर्थः । यशोलाभमभिनयति— भीष्मेति । किं

१ 'सव्यसाचिन् !' इत्यनेन करद्वयेनापि योद्धुं समर्थस्य तवैवैतेषां नाशने निमित्तीकरणं युक्तं मन्य इति ध्वन्यते । 'उभौ मे दक्षिणौ पाणी गाण्डीवस्य विकर्षणे । तेन देवमनुष्येषु सव्यसाचीति मां विदुः ॥' (म. भा. ४।४।१९) 'सव्यं दक्षिणवामयोः' तेन 'सव्यौ उभौ पाणी सचते समवैति अर्थाज्याकर्षणेऽतः सव्यसाची' इति विरोधार्थमञ्जनी । सव्यश्च सव्यश्च एकशेषात् साची क्षेपक इत्यर्जुनमिश्रः । अत्र वामनः—

सव्योऽपि सचते बाणान्पाणिर्दक्षिणवत्तव । सव्यसाचीति लोकेऽस्मिन् विदितोऽसि ततो जनैः ॥

यदि न स्यादिदं युद्धं सदृशप्रतियोगिकम् । धानुष्कतामसदृशीं कं तु तां दर्शयिष्यसि ? ॥

अनाविष्कृतविद्यस्य कथं स्यान्न यशः स्थिरम् ? । सव्यसाचिपदेनेति पार्थायाबोधयद्विभुः ॥ — इति मनुते ।

परमेश्वरावतारखेन श्रीकृष्णस्य तदभिनत्वात् 'मयैवैते निहताः' इत्यस्य 'यस्तु ते सोऽप्रतो याति युद्धे सम्प्रत्युपस्थिते । तं विद्धि रुद्रं कौन्तेय ! देवदेवं कपर्दिनम् ॥ निहतांस्तेन वै पूर्वं हतवानसि यान् रिपून् ॥ (म. भा. १।२।३४२।३९-४०) इति वक्ष्यमाणस्य च न विरोध इति रुद्रभाष्ये (८।५) वेङ्कटनाथः । 'मयैवैते निहताः—' इत्येवकारेण केवलमर्जुनं एव व्यावर्तनीयः, 'निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन् !' इति वाक्यशेषात् ; तत्र शिवप्रसङ्गाभावाच्च । यद्वा जगत्संहारार्थं काला-
मिस्वरूपं दधानस्य शिवस्यैवैदं रूपं कृष्णेन शिवाभेदेन शिवयोगसामर्थ्यलब्धशिवाहम्भावभावनया प्रदर्शितमितीदं वचनमपि शिवस्यैवेति न काप्यनुपपत्तिः । एवमभिप्रायकल्पन एव च 'पूर्वमेव' इत्यस्य नालायनीसन्निधौ पञ्चेन्द्रान् प्रति हरेणोक्तस्य 'योनिं सर्वे मानुषीमाविशध्वम् । तत्र यूयं कर्म कृत्वाऽविषह्यं बहूनन्यान्निधनं प्रापयित्वा ॥ आगन्तारः पुनरेवेन्द्रलोकं—' [म. भा. १।१९।७।२९] इत्यादेरुपलक्षकत्वेन सर्वपूर्वभावविषयतया सामञ्जस्यं भवतीत्यप्यदीक्षिताशयः (ब्र. त. स्त. ९।११) ।

— अविगीता ।

तेनापुमर्थेनेत्याशङ्क्याऽऽह—पुण्यैरिति । राज्यभोगेऽपे-
क्षिते किमनपेक्षितेन ? इत्याशङ्क्याऽऽह—जित्वेति । भीष्मा-
दिष्वतिरथेषु सत्सु कुतो जयाशङ्का ? इत्याशङ्क्याऽऽह—मयै-

वैत इति । तर्हि मृतमारणार्थं न मे प्रवृत्तितत्राऽऽह—
निमित्तेति । सव्यसाचिपदं विभजते—वामेनेति ॥ ३३ ॥

३ रा. भा.— तस्मात्त्वं तान् प्रति युद्धायोत्तिष्ठ; तान् शत्रून् जित्वा यशो लभस्व; धर्म्यं राज्यं च
समृद्धं भुङ्क्ष्व ; मयैवैते कृतापराधाः पूर्वमेव निहताः हनने विनियुक्ताः ; त्वं तु तेषां हनने निमित्तमात्रं
भव; मया हन्यमानानां शस्त्रादिस्थानीयो भव; सव्यसाचिन् ! 'ष्व समवाये' [धा.पा. १।१०२२] सव्येन
शरसचनशीलः सव्यसाची; सव्येनापि करेण शरसमवायकरः; करद्वयेन योद्धुं समर्थ इत्यर्थः ॥ ३३ ॥

४ वे. ता. चं.— यदि मद्दुयोगमृतेऽपि धार्तराष्ट्रादयो
न भविष्यन्ति ; तर्हि किमर्थं मामुद्योजयसि ? इत्यत्रोत्तरं
'तस्मात्त्वम्' इति श्लोकः । मद्भक्तस्य ते जययशोराज्या-
दिलाभार्थं त्वदुद्योजनमिति परिहाराशयः । 'जित्वा शत्रून्'
इति यशोराज्ययोः साधारणहेतुः । वैषम्यनैर्धृण्यपरिहारेण
जिघांसाहेतुप्रदर्शनार्थं कृतापराधा इत्युक्तम् । ननु पूर्वमेव
निहता इति प्रत्यक्षविरुद्धम् ; तथा सति तद्धननार्थं निमित्तमात्रं
भवेत्युद्योजनं च व्यर्थमित्येताह हनने विनियुक्ता इति ।
हनने विनियोगस्तदर्थसङ्कल्पः ; हन्तव्यत्वेन सङ्कल्पिता इत्यर्थः ।
सङ्कल्पस्यामोघत्वात्फलसिद्धयविनाभावेन निहतत्वोक्तिः ; एव-
मपि निष्ठार्थो घटते ; ईश्वरसङ्कल्पप्रभृति फलपर्यन्ते क्रिया-
समुदाये सङ्कल्पांशस्य निष्पन्नत्वादेकदेशे च समुदायशब्द-
प्रयोगोपपत्तेः स्थालीकाद्यादिव्यापारेषु प्रत्येकं पचतिप्रयोग-
वत् । अत्राज्ञांसायामादिकर्मणि च इत्येके 'निमित्तमात्रम्'
इत्युपादानत्वनिषेधः प्रतीयते ; तत्र च प्रसङ्गाभावात्प्रतिषेधो-

ऽपि नोचित इत्यत्राह मया हन्यमानानामिति । मयैवोप-
करणीकृतेन तत्प्रतिपत्तिमता भवता पापनैर्धृण्यपराजयादिशङ्का
न कार्येति भावः । मात्रशब्दः प्रधान्यव्यवच्छेदार्थं इत्यभि-
प्रायेणाह—शस्त्रादिस्थानीय इति । सव्यसाचिपदेन
सम्बोधनं युद्धौपयिकासाधारणातिशयद्योतनार्थमित्यभिप्रायेण
व्युत्पादयति ष्व समवाय इत्यादिना । सव्यशब्दस्य
करणार्थतां धातोः प्रकृतोचितं कर्मविशेषं ताच्छील्यार्थतां च
प्रत्ययस्य दर्शयति सव्येनेति । समवायोऽत्र शरसन्धानम् ।
परिसङ्ख्यान्यायात् दक्षिणेन शरसमवायं कर्तुमशक्त इति शङ्का-
मपनयन् सव्यशब्दस्य पादादिसाधारणस्य प्रस्तुतौपयिकं
विशेष्यमप्याह सव्येनापि करेणेति । अयोग्यव्यवच्छेदार्थं
सव्योपादानम्, न त्वन्ययोगव्यवच्छेदार्थमिति भावः ।
फलितमाह—करद्वयेनेति । भूमरनिर्हरणार्थं तवेदं सामर्थ्यं
मया सङ्कल्पितमिति समर्थशब्दाभिप्रायः ॥ ३३ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ३३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३३ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ ३३ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवं च 'दर्शयात्मानमव्ययम्' [१।१४]
इति प्रार्थितेन मया यदेतत्संहारप्रधानमत्युग्रं विश्वरूपं दर्शितं
तत्तु निखिलधार्तराष्ट्रविनाशप्रदर्शनेन तव जयनिश्चयमुत्पाद्य
त्वां युद्धे प्रवर्तयितुमित्येतद्दर्शयन्नाह—तस्मादिति ।
यस्माद्दुर्योधनादिविनाशावश्यम्भावेन 'यद्वा जयेम यदि वा
नो जयेयुः' [२।६] इति स्वदीयप्राक्तनसंशयानवकाशस्त-
स्मात् त्वं युद्धायोत्तिष्ठ । ननु तेषां विनाशाय त्वयि प्रवृत्ते सति
मद्दुस्थानस्य किं फलम् ? अत आह—यशो लभस्व देवैरपि
दुर्जया भीष्मद्रोणादयोऽर्जुनेन निहता इति कीर्तिं प्राप्सुहि ।
न केवलं कीर्तिलाभमात्रम्, किन्तु शत्रूजित्वा समृद्धं राज्यं
भुङ्क्ष्व । न च 'लोकान्समाहर्तुं प्रवृत्तः' इति 'न भवि-
ष्यन्ति' [१।१३२] इति च तद्विनाशस्य भविष्यत्वोक्त्या
तत्र संशयः कार्यः, किन्तु विनष्टानेव तान्विद्धीत्याह—मयै-

वैते निहता इति । पूर्वमेव शङ्कवादनकाल एव मयैवैते
निहताः । 'स घोषो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत्'
[१।१९] इति हि तत्रोक्तम् । यथा चायमर्थस्तत्र स्पष्टो
भवति, तथाऽऽस्माभिः प्रथमाध्याये व्याख्यातम् । यद्येवं
त्वयैवैते निहतास्तर्हि मम कथं यशो भविष्यति ? तत्राह—
निमित्तमात्रमिति । मया ह्येतेषां निहननं नाम बलपराक्र-
मादिशक्तिविनाशनेन त्वद्यशस्सिद्धयर्थं केवलशरीरमात्रेणाव-
स्थापनम् । अतस्तेषां देहपाते त्वं निमित्तमात्रं भव । एतदे-
वाह—सव्यसाचिन्निति । सव्येन वामहस्तेनापि शरान्
सचितुं सन्धातुं शीलमस्येति सव्यसाची । 'ष्व समवाये'
[धा.पा. १।१०२२] इति धातुः । हस्तद्वयेनापि योद्धुं समर्थ
इत्यर्थः । अतश्च यथा कथञ्चिद्विष्वदीयैकबाणप्रयोगमात्रेण तेषु
पतत्सु तवैव कर्तृत्वं लोकाः स्थापयिष्यन्तीति भावः ॥ ३३ ॥

९ व० त० दी० तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ निमित्तमात्रं तु भव ॥ ३३ ॥

१ पु. अ. त.— अत एव त्वमनायासेन यशो गृहाणे-
त्याह—तस्मादिति । हे सव्यसाचिन् ! सव्येन वामेन हस्तेन

सचितुं सन्धातुं शीलं यस्य तादृशस्त्वच्छक्तिष्ठ युद्धार्थं सज्जो
भव । यशो लभस्व सव्यहस्तेनैव सर्वं मारिता इत्यादि-

रूपम् । शत्रून् दुर्योधनादीन् जित्वा समृद्धं राज्यं भुङ्क्ष्व । अतो निमित्तमात्रं भव लोककथनार्थमर्जुनेन सर्वं मारिता एते मया पूर्वमेव त्वन्मारणात् प्रथममेव निहताः मारिताः, इति ॥ ३३ ॥

११ नी० भा० दी०— तस्मादिति । यस्मात्त्रां विनाऽप्येते मरिष्यन्ति तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ युद्धाय । शेषं स्पष्टम् ॥ ३३ ॥

द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च कर्णं तथाऽन्यानपि योधवीरान् ।
मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठा युध्यस्व जेतासि रणे सर्पतान् ॥ ३४ ॥

१ शां. भा.— द्रोणं चेति । द्रोणं च येषु येषु योधेष्वर्जुनस्याऽऽशङ्का तांस्तान्यपदिशति भगवान्— मया हतानिति । तत्र द्रोणभीष्मयोस्तावत्प्रसिद्धमाशङ्काकारणम्— द्रोणो धनुर्वेदाचार्यो दिव्यास्त्रसम्पन्नः, आत्मनश्च विशेषतो गुरुर्गारिष्ठः; भीष्मश्च स्वच्छन्दमृत्युर्दिव्यास्त्रसम्पन्नश्च परशुरामेण द्वन्द्वयुद्धमगमत, न च पराजितः; तथा जयद्रथः, यस्य पिता तपश्चरति 'मम पुत्रस्य शिरो भूमौ निपातयिष्यति यस्तस्यापि शिरः पतिष्यति' इति । कर्णाऽपि वासवदत्तया शक्त्या त्वमोघया सम्पन्नः सूर्यपुत्रो-

१ सपत्नान् जेता इति— त्वं हि पूर्वं शत्रुजयार्थमेव ब्रह्मविष्णुद्वैतः स्रष्टोऽसि, तथा च पात्रे तत्प्रथमोत्पत्तिसमये विष्णुं प्रति महारुद्रवाक्यम्— 'एष नारायण ! सखा नरस्तव भविष्यति । मुनिज्ञानपरीक्षायां जेता लोके भविष्यति ॥ तेजसो ब्रह्मणो दीप्ताद्भुजस्य तव शोणितात् । मम दृष्टिनिपातात्तु त्रीणि तेजांसि यानि तु ॥ तत्संयोगात्समुत्पन्नः शत्रुं युद्धे विजेष्यते । अवध्या ये भविष्यन्ति दुर्जयास्तव चापरे ॥ शकस्य चामराणां च तेषामेष भयङ्करः ।'— (स. खं. १४१२९-३२) इति । तथाऽस्मिन्नन्मन्यपि पाण्डुना 'यं दास्यति स मे पुत्रं स वरीयान् भविष्यति । अमातुषान्मातुषांश्च सङ्ग्रामे स हनिष्यति ।' (म. भा. १।१२३।५) इत्यभिसन्धायाराधितेन गोत्रभिदा 'सुतं ते यं प्रदास्यामि सर्वामित्रविनाशनम् ।' (म. भा. १।१२३।३०) इति प्रतिज्ञायैवोत्पादितोऽसि, अतः प्रकृतिसिद्धमेव तव सपत्नजेतृत्वम्, न च प्रकृतिः केनचिदप्यतिवर्तितुं शक्या; तस्माद्द्वयथां विहाय युद्धयस्वेति भावः । वक्ष्यते चायमर्थः स्पष्टमेवाष्टादशे— 'प्रकृतिस्त्वां नियोजयति' (१।८।९९) 'स्वभावजेन कौन्तेय ! निबद्धः स्वेन कर्मणा । कर्तुं नेच्छसि यन्मोहात्करिष्यस्यवशोऽपि तत् ॥' (१।८।६०) इति । जेता इति 'जि जये' (धा. पा. १।५६१) इत्यस्मात्ताच्छील्ये 'तृन्' (अष्टा. ३।२।१३५) 'न लोकाव्यय—' (अष्टा. २।३।६९) इति षष्ठीनिषेधः । अन्ये तु जेतासीति लुण्मध्यमैकवचनमभ्युपेत्य जेष्यसीति व्याचक्षते, तद्वृषणपूर्वकं भुक्तमर्थमेव विशेषमेव परिष्करोति वामनः—

मरिष्यन्त्येव खल्वेते निहताः कालरूपिणा । निमित्तमात्रं तत्रायं मामेव कुरुते कुतः ? ॥
इति प्रव्यथितात्मानं प्रारब्धबलमीहशम् । तवेति दर्शयन्नार्थं समाश्रासयति प्रभुः ॥
हन्यामहं कथमिति महान्मन्युरभूत्तव । यांस्ते मयैव निहताः किमर्थं व्यथसे वृथा ? ॥
मृतं कालेन जनकं लोके दहति तत्सुतः । परं स तावता किं तु प्रयाति पितृहन्तृताम् ? ॥
तथा मया हतानेतान्कालेन शववतिस्थितान् । हिन्धि स्वधर्ममाश्रित्य मा व्यथिष्ठाः स्थिरो भव ॥
इत्युक्ते लोकनाथेन पृथासुनोर्हृदि व्यथा । काव्यासीदत्र युंक्तेऽयं मामेव किमिति प्रभुः ? ॥
कालरूपेण हतवान् यथा सर्वात्मना तथा । नाशयत्वयमेवैतान् कुतो योयोक्ति मामिति ॥
सर्वसाक्षी विदित्वैवमाशयं तस्य केशवः । समाधत्ते प्रकृत्यैव जेतासि त्वमिति स्फुटम् ॥
प्रारब्धकर्मबलतो जेता जातोऽसि वैरिणाम् । नास्ति भोगादृते नाशः प्रारब्धानां च कर्मणाम् ॥
युद्धयस्व तस्मादित्येष सरलोऽर्थोऽत्र दृश्यते । तथापि कथितो नान्यैरेष व्याख्यातृभिः क्वचित् ॥
जयेम वा जयेयुर्न इति यो दर्शितः पुरा । स निराक्रियते संशयो विश्वरूपिणा ॥
इति मत्वाऽत्र सर्वेऽपि जयं प्राप्स्यसि निश्चितम् । इति व्याचक्षते प्रायो जेतासीति पदं वत् ॥
न चैतत्सङ्गतं यस्माद्ब्रह्मान्कालेन तानिह । साक्षाद्दृष्टवतः स्पष्टं स तिष्ठेत्संशयः कथम् ? ॥
मृतान्पुनर्मारयितुं निमित्तयति मां कुतः । इति व्यथा तु युक्ताऽस्य युक्ता चोक्ता समाहिति ॥
प्राप्तब्रह्मावबोधोऽपि प्रारब्धं नातिवर्तते । प्रारब्धेनैव जेतासि मा ब्रजिष्ठा व्यथामिति ॥
अष्टादशेऽपि विस्पष्टमर्थमर्थोऽभिधास्यते । निबद्धः कर्मणा स्वेन कर्तास्येवेति वादिना ॥

स्य कानीनो यतः, अतस्तन्नामैव निर्देशः । मया हतांस्त्वं जहि निमित्तमात्रेण; मा व्यथिष्ठास्तेभ्यो भयं मा कार्षीः, युध्यस्व, जेतासि दुर्योधनप्रभृतीत्रणे युद्धे सपत्नान् शत्रून् ॥ ३४ ॥

२ आ. शां. व्या.—‘मयैव’ [११।३३] इत्यादिनोक्तं प्रपञ्चयति—द्रोणं चेति । किमिति कतिचिदेवात्र द्रोणादयो गणयन्ते ? तत्राऽऽह—येष्विति । द्रोणादिषु कुतः शङ्का ? इत्या- शङ्क्य द्वयोः शङ्कानिमित्तमाह—तत्रेत्यादिना । जयद्रथेऽपि शङ्कानिमित्तमाह—तथेति । दिव्यास्त्रसम्पन्न इति सम्बन्धः । तत्र शङ्कायां कारणान्तरमाह—यस्येति । कर्णेऽपि तत्कारणं कथयति—कर्णोऽपीति । पूर्ववदेव सम्बन्धः । हेत्वन्तर-

माह—वासवेति । सा खल्वमोघा पुरुषमेकमत्यन्तसमर्थं धातयित्वैव निवर्तते । जन्मनाऽपि तस्य शङ्कनीयत्वमाह—सूर्येति । कुन्ती हि कन्यावस्थायां मन्त्रप्रभावं ज्ञातुमादित्य-माजुहाव, ततस्तस्यामेवावस्थायामयमुद्भव तदाह—कानीन इति । एतदेवाभिप्रेत्य कर्णग्रहणमित्याह—यत इति । उक्तेष्वन्येषु च न त्वया शङ्कितव्यमित्याह—मयेति ॥ ३४ ॥

३ रा. भा.—द्रोणभीष्मकर्णादीन् कृतापराधतया मयैव हनने विनियुक्तान् त्वं जहि त्वं हन्याः; एतान् गुरुन् बन्धुश्वान्यानपि भोगसक्तान् कथं हनिष्यामि ? इति मा व्यथिष्ठाः, तानुद्दिश्य धर्माधर्मभयैर्न बन्धुस्नेहेन कारुण्येन च मा व्यथां कृथाः; यतस्ते कृतापराधा मयैव हनने विनियुक्ताः; अतो निर्विशङ्को युध्यस्व, रणे सपत्नान् जेतासि जेष्यसि; नैतेषां वधे नृशंसतागन्धः; अपितु जय एव लभ्यत इत्यर्थः ॥ ३४ ॥

४ वे. ता. चं.—अर्जुनस्यास्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मभय-मूलं ‘कथं भीष्मम्’ [२।४] इत्यादिकं साक्षात्प्रतिवक्ति द्रोणं चेति । ‘मा व्यथिष्ठाः’ इत्यत्र पूजावर्हान् मन्वान इति वाक्यशेषाभिप्रायेणाह गुरुनिति । गुरुन् बन्धुन् भोग-सक्तानिति पदैर्धर्माधर्मभयबन्धुस्नेहकारुण्यानां हेतुप्रदर्शनम् । अत्र च धर्माधर्मभयादिव्यर्थताहेतुरित्याह तानुद्दिश्येति । धर्माधर्मभयादिकं तु पृष्ठतः करोमि ; द्रोणादयो हि तैस्तेर्हेतु-भिर्दुर्जयाः शत्रवः ; युद्धसिद्धिश्च चञ्चलेति भीरुरस्मीति यदि

ब्रवीषि, तर्हि मा भैषीरित्यभिप्रायेण ‘मा व्यथिष्ठाः’ ‘युध्यस्व’ इत्यादिकमुच्यत इत्याह यतस्त इति । ‘जेतासि’ इत्यत्र द्वितीयया तृजन्तायोगात्तृणश्च भविष्यदर्थत्वासिद्धेर्लुङन्ततथैक-पद्यम् ; तत्रानयतनविवक्षापि नास्तीत्यभिप्रायेणाह जेष्यसीति । शङ्कितानिष्ठनिवृत्ताविष्टप्राप्तौ च श्लोकतात्पर्यमिस्याह नैतेषा-मिति । अर्जुनस्यापजयशङ्काभावात् ‘मा व्यथिष्ठाः’ इत्यादिक-मारम्भोक्तनृशंसत्वशङ्कापरिहारार्थमिति भावः । अनुकूलेषु ह्यानृशंस्यमित्यभिप्रायेण सपत्नशब्द इति चाभिप्रेतम् ॥ ३४ ॥

५ आ. मा. भा.—योऽस्य शिरश्छिन्नं भूमौ पातयति तच्छिरो भेत्स्यतीति तत्पितुर्वराज्य-द्रथोऽपि विशेषेणोक्तः । ‘प्रवरा वासवी शक्तिः’ इति कर्णः ॥ ३४ ॥

६ ज. प्र. दी.—‘यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः’ [२।६] इत्यस्य सन्देहेऽपि प्रवृत्तियुक्ता, पक्षद्वयेऽपि फलला-भादिति ‘हतो वा’ [२।३७] इत्युत्तरमुक्तम्, इदानीं तव पराजयशङ्काऽपि नास्तीत्युच्यते—द्रोणं चेति । तत्र द्रोणस्य धनुर्विद्याचार्यत्वेन, भीष्मस्य स्वच्छन्दमृत्युत्वेन चाशङ्काविष-

यत्वायुक्तं योधवीरसमुदायात् पृथक्कृत्य स्वशब्देन प्रहणम् । जयद्रथस्य कर्णस्य च कुतः ? इत्यत आह—योऽस्येति । अस्य जयद्रथस्य । तच्छिरस्तस्य पातयितुः शिरः । भेत्स्यति भेत्स्यते । तत्पितुर्जयद्रथपितुः । शक्तिरस्ति कर्णस्येति शेषः । कर्णो विशेषेणोक्त इति वर्तते ॥ ३४ ॥

७ ह. पै. भा.—द्रोणं चेति । जहि व्यापाद्य । मा व्यथिष्ठा मा शङ्किष्ठाः । भयचलने मा कार्षीरित्यर्थः । जेतासि जेष्यसि ॥ ३४ ॥

८ वें. ब्र. गि.—ननु द्रोणो धनुर्वेदाचार्यो दिव्यास्त्रस-म्पन्नः ; तथा भीष्मः स्वच्छन्दमृत्युरखिलक्षत्रजिता परशुरामे-णापि द्वन्द्वयुद्धमविगम्य न पराजितः ; तथा यस्य पिता तपश्चरति ‘मत्पुत्रशिरो यो भूमौ पातयिष्यति, तस्यापि शिर-स्तत्कालं पततु’ इति, स जयद्रथोऽप्यजयः ; तथा कर्णो-ऽयमोघयेन्द्रतशक्त्या सम्पन्नोऽतिबलपराक्रमः ; तथा कृपाध-स्थानमृषिश्चः प्रभृतयोऽपि ; अतश्चेतेषु सस्यु कथं जिस्वा

शत्रून् राज्यं भोक्ष्ये ? कथं च यशो लप्से ? इत्याशङ्कामपनय-त्वाह—द्रोणमिति । अत्र द्रोणं चेत्यादिचकारत्रयेण ‘तथा-न्यानपि’ इति तथाशब्दापिशब्दाभ्यां च द्रोणादीनां पूर्वोक्ता-जयत्वमनूद्यते । एवंविधानप्येतान्मया हतांस्त्वं जहि । न हि हतहनने कश्चिद्धारोऽस्ति ; अतो मा व्यथिष्ठाः कथमेनान् हनिष्यामीति भयनिमित्तां इयथां मा गाः । किन्तु युध्यस्व । अबश्यं रणे सपत्नाञ्छत्रजेतासि जेष्यसि ॥ ३४ ॥

९ व० त० दी०— पूर्वशङ्काऽधुना न कार्येत्याह— द्रोणमिति । येभ्यस्त्वं पूर्वमशङ्कित्वास्तानेतान् मया हतप्रायान्कालदृष्ट्या प्रारब्धकर्मणा जीवितशेषान् जहि । एवं रणे सपत्नान् जेष्यसि । ततो युद्धधर्मं कुरु ॥ ३४ ॥

१० पु. अ. त.— द्रोणो ब्राह्मणत्वाद्भगवता कथं वध्यः? तथा भीष्मो भक्तः, तथैव जयद्रथः शिवात्प्राप्तप्रसादः, कर्णः कुन्तीपुत्रः, एतेषाममारणे कथं जयो भवेत्? अतस्तन्नाम्ना प्राह— द्रोणं चेति । च पुनः । ब्राह्मणमपि द्रोणं, भीष्मं च भक्तमपि, जयद्रथं चकारेण प्राप्तवरमपि, कर्णं च कुन्तीपुत्रमपि तथाभू-

तानन्यानपि योधवीरान् युद्धविशारदान् मया हतांस्त्वं जहि मारय । स्वहतत्वोक्त्या 'इषुभिः कथं पूजार्हान् प्रति योस्त्यामि' [२।४] इति यत् पूर्वशक्तं स दोषोऽत्रानुकूल्यकरणेन निवारितः । यत् एते मया हता अतो निश्शङ्कं युद्धयस्व ; रणे सपत्नान् शत्रून् जेतासि जेष्यसि ॥ ३४ ॥

११ नी० भा० दी०— मा व्यथिष्ठाः एते महान्तः कथं हन्तुं शक्या इत्याकुलीभावं मागा इत्यर्थः । जेतासि जेष्यसि । सपत्नान् शत्रून् ॥ ३४ ॥

सञ्जय उवाच— एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य कृताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी ।

नमस्कृत्वा भूय एवाऽऽह कृष्णं सगद्गदं भीतभीतः प्रणम्य ॥ ३५ ॥

१ शां. भा.— एतच्छ्रुत्वेति । एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य पूर्वोक्तं कृताञ्जलिः सन्वेपमानः कम्पमानः किरीटी, नमस्कृत्वा भूयः पुनरेवाऽऽहोक्तवान्कृष्णं सगद्गदं—भयाविष्टस्य दुःखाभिघातात्, स्नेहाविष्टस्य च हर्षोद्भवात्, अश्रुपूर्णनेत्रत्वे सति श्लेष्मणा कण्ठावरोधः, ततश्च वाचोऽप्याटवं मन्दशब्दत्वं यत्स गद्गदः, तेन सह वर्तत इति सगद्गदं वचनमाहेति वचनक्रियाविशेषणमेतत्, भीतभीतः पुनःपुनर्भयाविष्टचेताः सन्प्रणम्य प्रह्वीभूत्वाऽऽहेति व्यवहितेन सम्बन्धः । अत्रावसरे सञ्जयवचनं साभिप्रायम् । कथं ? द्रोणादिष्वर्जुनेन निहतेष्वजेयेषु चतुर्षु निराश्रयो दुर्योधनो निहत एवेति मत्वा धृतराष्ट्रो जयं प्रति निराशः सन्सन्धिं करिष्यति, ततः शान्तिरुभयेषां भविष्यतीति । तदपि नाश्रौपीदृतराष्ट्रो भवितव्यवशात् ॥ ३५ ॥

२ आ. शां. ध्या.— पराजयभयात्करिष्यति सन्धिमिति बुद्ध्या सञ्जयो राज्ञो वृत्तान्तमुक्तवानित्याह— सञ्जय इति । पूर्वोक्तं वचनं 'कालोऽस्मि' [१।१।३४] इत्यादि । विश्वरूपदर्शनदशायामर्जुनस्य भगवता संवादवचनं किमिति सञ्जयो राज्ञे

व्यजिज्ञपदित्याशङ्क्य तदुक्तेस्तात्पर्यमाह— अत्रेति । तमेवाभिप्रायं प्रश्नद्वारा विशदयति— कथमित्यादिना । तर्हि सञ्जयवचनं श्रुत्वा किमिति राजा सन्धिं न कारयामास ? इति तत्राऽऽह— तदपीति ॥ ३५ ॥

३ रा. भा.— एतदाश्रितवात्सल्यजलधेः केशवस्य वचनं श्रुत्वा अर्जुनस्तस्मै नमस्कृत्य भीतभीतोऽतिभीतो भूयस्तं प्रणम्य कृताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी सगद्गदमाह ॥ ३५ ॥

४ वे. ता. चं.— 'एतच्छ्रुत्वा' इति श्लोके नमस्कारद्वयहेतुं विप्रकीर्णानां पदानामुचितान्वयप्रकारं च दर्शयति— एतदाश्रितेति । वचनश्रवणमात्रादवशस्य प्रथमो नमस्कारः ; भीतभीतस्य वक्ष्यमाणवाक्यप्रारम्भात्तौ पुनः प्रणामाञ्जली, अपेक्षामालेण स्वविप्रहादिप्रकाशनवत्स्वाभिप्रायस्याविष्कारमपि वात्सल्येनैव कृतवानित्यभिप्रायेणाह— आश्रितवा-

त्सल्यजलधेरिति । ब्रह्मेशरक्षकत्वादिभिः केशवः ; आश्रितसंसारकर्षणादिभिः कृष्णः । भगवच्चरणारविन्दवन्दनेन किरीटजुष्टं शिरः कृतार्थतां गतमित्यभिप्रायेणात्र किरीटिपदप्रयोगः । 'भारः परं पटकिरीटजुष्टमप्युत्तमाङ्गं न नमेन्सुकुन्दम्' इति हि महर्षिणोक्तम् ॥ ३५ ॥

१ भीतेभ्यो भीतः भीतभीतः, अतिभीत इति यावत् । 'आधिक्ये द्वे वाच्ये' इति वार्तिकेन भीतभीतादौ द्वित्वमिति दुर्घटादिभिरुक्तं समाधानं नादत्तव्यम्, तादृशवार्तिकस्याप्रसिद्धत्वात् इति तत्त्वबोधिनी ।

दृष्टाः सहस्रशो भीता लोका ये पूर्वमीरिताः । भीतस्तेभ्योऽधिकमयं भीतभीतस्ततोऽर्जुनः ॥

स्वाभाविकं नेत्रपथातिगं ते कालस्वरूपं प्रथिलोक्य भीताः ।

प्रत्यक्षमेवेक्षितवांस्तदत्र पार्थस्ततोऽजायत भीतभीतः ॥ इति वामनः ।

— अविगीता ।

५ आ. मा. भा.— ॥ ३५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ३५ ॥

७ ह. पै. भा.— वेपमानः कम्पमानः । किरीट्यर्जुनः । सगद्गदं भीतभीतः प्रकारम् (?) ॥ ३५ ॥

८ वं. ब्र. गि.— सञ्जय उवाच— सर्वस्य गीताशा-
स्त्रस्य सञ्जयवचनत्वे स्थिते, विशिष्यात्र 'सञ्जय उवाच' इत्य-
स्य कारणं भगवत्पादैरेव वर्णितम्—द्रोणभीष्मजयद्रथकर्णेणु
जयाशाहेतुषु हेतुषु निराश्रयो दुर्योधनो हत एवेत्यनुसन्धाय
यदि धृतराष्ट्रः सन्धि कुर्यात्तदोभयेषामपि शान्तिः स्यादित्य-
भिप्रायेण सञ्जयवचनम् ; धृतराष्ट्रस्तु तत्राश्रौषीद्ववितव्यताव-
शादिति— एतदिति । एतदाश्रितवात्सल्यजलधेः केशवस्य

वचनं श्रुवा किरीटी अर्जुनः 'जित्वा शत्रून्मुहुक्त्व राज्यं समु-
द्धम्' [११।३३] इत्यमोघभगवदाशिषैव सद्यः प्राप्तपट्टाभि-
षेक्तया किरीटीत्यपि ध्वनिः । कृताञ्जलिः वेपमानः परमा-
श्रयदर्शनेन कम्पमानः अतिशयेन भीतश्च सन् कृष्णं नमस्कृत्य
भूय एव पुनरपि प्रणम्य अतिनम्रो भूत्वा सगद्गदं—भयेन हर्षेण
वाऽश्रुपूर्णनेत्रस्य कफरुद्धकण्ठतया वाचो मन्दत्वसकम्पस्वादि-
र्विकारो गद्गदः, तत्सहितं यथातथाऽऽह ॥ ३५ ॥

९ व० त० दी०— ततो यत् जातं तदवसन्नाय धृतराष्ट्राय सञ्जय उवाच— एतदिति । श्रुत्वा अर्जुन
उवाचेति ॥ ३५ ॥

धृतराष्ट्राय सञ्जय उवाच— एतदिति । श्रुत्वा अर्जुन

१० पु. अ. त.— ततोऽर्जुनः किं कृतवान् ? इत्याकाङ्क्षायां
सञ्जयो धृतराष्ट्रं प्रत्याह— एतदिति । एतत् पूर्वोक्तं केशवस्य
ब्रह्मशिवयोरपि मोक्षदातुः वचनं श्रुत्वा किरीटी अर्जुनः वेपमानः
भगवता राजभोगे विनियुक्तस्तदयुक्तं मन्वानो मोक्षाभिलाष-
वत्त्वात् कम्पमानो जातः । ततो विज्ञापनार्थं कृताञ्जलिः भीत-

भीत इति भगवदाज्ञायां पुनर्विज्ञापने कदाचिदप्रसन्नो भवे-
दिति महाभीतः सन् प्रणम्य प्रकषेण मनसा नमस्कृत्य
कृष्णं सदानन्दं सगद्गदं प्रेमोपरुद्धकण्ठं यथा तथा भूयः
पुनः नमस्कृत्यैव अतीव दीनो भूत्वा आह विज्ञप्तिं कृतवा-
नित्यर्थः ॥ ३५ ॥

११ नी० भा० दी०— भगवतैवमुक्ते सति पश्चात्किं वृत्तं ? इत्यपेक्षयां सञ्जय उवाच— एतदिति । अत्र
कृताञ्जलित्वादिना चिह्नेन भगवद्वाक्योलङ्घनं किरीटी न करिष्यतीति सूच्यते । सगद्गदं भयहर्षाद्यावेशेन
गद्गदेन कण्ठकम्पनेन सह वर्त्तत इति सगद्गदं यथा भवति तथा आह उक्तवान् । भीतभीतोऽत्यन्तं भीतः
सन्नाहेति सम्बन्धः । अत्र आहेति पदच्छेदे पुनरर्जुन उवाचेति पुनरुक्तं स्यात्, अतः प्रणम्य अर्जुन उवाचेत्येव
सम्बन्धः, न तु प्रणम्य आहेति । का तर्हि आहेति क्रियाया गतिः ? नेयं क्रिया; किन्तु 'अह' इति प्रसिद्धार्थमव्य-
यमित्यदोषः ॥ ३५ ॥

विश्वरूपदर्शनेनातिभीतेनार्जुनेन कृता भगवत्स्तुतिपूर्विका प्रार्थना ।

अर्जुन उवाच— स्थाने हृषीकेश ! तव प्रकीर्त्या जगत्प्रहृष्यत्यनुरज्यते च ।

रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसङ्घाः ॥ ३६ ॥

१ 'स्थाने' इति युक्तार्थेऽन्ययम् । 'युक्ते द्वे साम्प्रतं स्थाने' (३।४।११) इत्यमरः । 'स्थाने वृता भूपतिभिः परोक्षैः स्वयंवरं
साधुममस्तं भोज्या ।' (र. वं. ७।१३) इति महाकविप्रयोगश्च । वामनस्त्वत्र दूरं भिन्नेन पथा प्रस्थितः—

स्थानं नाम स्थितेः कालस्तस्मिन्कीर्त्या प्रकृष्टया । प्रहर्षमनुरागं च प्राप्नोति जगदीशितुः ॥

कीर्तेर्भीतास्तदीयाया प्रबलायाः सुरद्विषः । पलायन्ते दश दिशो सिद्धाश्च प्रणमन्ति तम् ॥

संहारकालं सहसा विलोक्य भीतं समाश्वासयितुं सखायम् । देवो दयालुः स्थितिकालमस्मै व्यं दर्शयन्मोदिनिदानमेवम् ॥
देवोऽनृतास्तिस्थितिकाल एव सूते सतामभ्युदयाय दिव्यान् । तदीययाऽऽप्नोति जगत्समग्रं कीर्त्याऽनुरागं च तथा प्रहर्षम् ॥
हर्षानुरागौ विषयाश्रितोऽपि लोकेषु दृष्टावपि तौ दुरन्तौ । अतोऽर्जुनः श्रीपतिभक्तिमूलावेवात्र शंसत्यपवर्गहेतु ॥
कूरा नरा ये विषयानुरक्ता द्रवन्ति दामोदरकीर्तिभीताः । रक्षःपदेनेह विवक्षितास्ते कीर्तिप्रिया एव नरा सुरारेः ॥

भक्ताः कीर्त्या प्रहृष्यन्ति रज्यन्ति च रमापतेः । द्रवन्त्यभक्तास्तद्धीताः श्रिताः सम्पदमासुरीम् ॥

अन्यान्देवान् भजन्तोऽपि ये शृण्वन्ति हरेः कथाः । सिद्धमन्त्रा अपि सदा वन्दन्ते च तमच्युतम् ॥

न ते रक्षस्सु गण्यन्ते श्रेष्ठत्वेनाश्रिताच्युताः । अतस्तानपि कौन्तेयः प्रसङ्गादचिकीर्तत ॥—

१ शां. भा.—स्थान इति । स्थाने युक्तम् । किं तत् ? तव प्रकीर्त्या त्वन्माहात्म्यकीर्तिनेन श्रुतेन हे हृषीकेश ! यज्जगत्प्रहृष्यति प्रहर्षमुपैति तत्स्थाने युक्तमित्यर्थः । अथवा विषयविशेषणं स्थान इति, युक्तो हर्षादिविषयो भगवान् । यत् ईश्वरः सर्वात्मा सर्वभूतसुहृद्चेति । तथाऽनुरज्यतेऽनुरागं चोपैति, तच्च विषय इति व्याख्येयम् । किञ्च रक्षांसि भीतानि भयाविष्टानि दिशो द्रवन्ति गच्छन्ति तच्च स्थाने विषये । सर्वे नमस्यन्ति नमस्कुर्वन्ति च सिद्धसङ्घाः सिद्धानां समुदायाः कपिलादीनां, तच्च स्थाने इति ॥ ३६ ॥

२ आ. शां. व्या.— किं तदर्थुनो भगवन्तं प्रति सगद्वदं वचनमुक्तवान् ? इति तदाह— अर्जुन इति । विषयविशेषणत्वमेव व्यनक्ति— युक्त इति । भगवतो हर्षादिविषयत्वं युक्तमित्यत्र हेतुमाह— यत् इति । तव प्रकीर्त्या हर्षवदनुरागं च

गच्छति जगदित्याह— तथेति । तच्चेत्यनुरागमनम् । रक्षस्तु जगदेकदेशभूतेषु प्रतिपक्षेषु कुतो जगतो भगवति हर्षानुरागौ ? इत्याशङ्क्याऽऽह— किञ्चेति । इतश्च जगतो भगवति हर्षादि युक्तमित्याह— सर्व इति ॥ ३६ ॥

३ रा. भा.— अर्जुन उवाचेति । स्थाने युक्तम् ; यदेतद्युद्धदिदृक्ष्याऽऽगतमशेषं देवगन्धर्वसिद्धयक्ष-विद्याधरकिन्नरकिम्पुरुषादिकं जगत्त्रसादात् त्वां सर्वेश्वरमवलोक्य तव प्रकीर्त्या सर्वं प्रहृष्यति, अनुरज्यते च; यच्च त्वामवलोक्य रक्षांसि भीतानि सर्वा दिशः प्रद्रवन्ति; सर्वे सिद्धसङ्घाः सिद्धाद्यनुकूलसङ्घाः नमस्यन्ति च ; तदेतत्सर्वं युक्तमिति पूर्वेण सम्बन्धः ॥ ३६ ॥

४ वे. ता. चं.— ‘स्थाने हृषीकेश !’ इति श्लोकः श्रीविष्णुपञ्चरादिषु विनियुक्तो मन्त्रः प्रसिद्धः । ‘स्थाने’ इत्यस्य अधिकरणार्थताप्रतीतिव्युदासायाह युक्तमिति । अत्र जगच्छब्द-विवक्षितार्थं तस्य प्रकीर्तिमूलप्रहर्षनिदानं च व्यनक्ति यदेत-दिति । ‘प्रहृष्यति’ इत्यनेन प्रियातिथिलाभादाविवाक्षिमनः-प्रीतिर्विवक्षिता । ‘अनुरज्यते’ इति तु पित्रादिषु पुत्रादेरिव

स्नेह इत्यपुनरुक्तिः । त्वामवलोक्येत्यनेन रक्षसां भीतिहेतु-प्रदर्शनम् । ‘प्रकीर्त्या’ इत्यस्यानुषङ्गस्तु विरुद्धत्वादयुक्तः । अन्यकर्तृकप्रकीर्त्येति तु कल्पनागौरवम् । अवलोकनं तु ‘वीक्ष-न्ते त्वा’ [११।२२] इति देवासुरादीनां सर्वेषामुक्तमिति भावः । सिद्धशब्दोऽत्रानुकूलवर्गप्रदर्शनार्थं इत्यभिप्रायेण सिद्धाद्यनुकूलसङ्घा इत्युक्तम् ॥ ३६ ॥

५ आ. मा. भा.— यदेतद्वक्ष्यमाणं तत्स्थाने युक्तमेवेत्यर्थः । अग्नीषोमाद्यन्तर्यामितया जगद्र्ष-णादेर्हृषीकेशः, केशत्वं त्वंशूनां तन्नियतत्वादेः, प्रमाणं तु ‘शशिसूर्यनेत्रं’ [११।१९] इत्यत्रोक्तम् , हृषीकाणामिन्द्रियाणामीशत्वाच्च हृषीकेशः, तेषां विशेषतः ईशत्वं च “यः प्राणे तिष्ठन्” [बृ.उ.३।७।१६] इत्यादौ प्रसिद्धम् । ‘न मे हृषीकाणि पतन्त्यसत्पथे’ इत्यादिप्रयोगाच्च । इतरोऽर्थो मोक्षधर्मे सिद्धः

— सर्वशब्देन मन्त्रादि साधयित्वापि ये विभुम् । न नमस्यन्ति ते सिद्धा नोच्यन्त इति सूच्यते ॥
प्रसाध्य मन्त्रान्कुर्वाणा मारणोच्चाटनादिकम् । नरकाधिकृता नैव लभन्ते सिद्धतां क्वचित् ॥

सिद्धमन्त्रजपशुद्धबुद्धयः कर्म कान्यमपहाय मुक्तये ।

ये भजन्ति निजदेवमञ्जसा ते हि सिद्धपदभाजनं जनाः ॥

उत्सार्य मत्सरं प्रीताः प्रकीर्त्या विश्वरूपिणम् । अपवर्गप्रदं सर्वं ते नमस्यन्ति सन्ततम् ॥

त्रिविधेष्वपि चैतेषु जनेषु समतां विभोः । हृषीकेशपदेनेह सूचयन्स्तौति पाण्डवः ॥

हृषीकानीन्द्रियाण्यहुस्तेषामीशः प्रकाशकः । सतां तदितरेषां च भवानेव न संशयः ॥

येषां प्रियं तव यशः श्रवणं स्वभावावेषां तथाप्रियमथान्यमनोरथा ये ।

त्वां पूजयन्ति विषयीण्यविशेषतस्त्वं तेषां प्रकाशयसि सूर्यं इवेक्षणानि ॥

दृष्ट्वा द्विजं प्रणयतः प्रणमन्ति केचित् केचिस्कशाभिरपि तं वत ! ताडयन्ति ।

कार्याधिभेनमपरे पुनराद्रियन्ते तुर्यं प्रकाशयति चक्षुरिनस्तु तेषाम् ॥

— इत्यादिना ॥

श्लोकोऽयं मन्त्रशास्त्रे रक्षोघ्नत्वेन प्रसिद्धः । तथा नारायणाष्टारसुदर्शनमन्त्राभ्यां सम्पुटितः सर्वसिद्धिप्रदः, सर्वानिष्ट-निवर्तकश्चेत्याद्यन्यत्र प्रपञ्चयिष्यते । — अविगीता ।

‘सूर्याचन्द्रमसौ शश्वत्केशैर्मे अंशुसंज्ञितैः । बोधयन् स्थापयंश्चैव जगदुत्पद्यते पृथक् ॥ बोधनात्स्थापनाच्चैव जगतो हर्षसम्भवात् । अग्नीषोमकृतैरेभिः कर्मभिः पाण्डुनन्दन ! ॥ हृषीकेशो महेशानो वरदो लोकमावनः ’ इति च ॥ ३६ ॥

६ ज. प्र. दी.—‘स्थाने’ इत्येतत् ‘युक्तं’ इत्यर्थेऽव्ययं चास्ति, अस्ति च सप्तम्यन्तं पदं, तत्किमत्राभिप्रेतं कथं चास्यान्वयः ? इत्यत आह—यदिति । स्थाने विषये एवेति वा, बहुमानस्थाने त्वयीति वा योजनायां साध्याहारत्वमिति भावः । हृषीकेशशब्दस्य प्रकृतोपयुक्तमपूर्वमर्थमाह—अग्नीति । अत्राग्नेनादिशब्देन सूर्यो गृह्यते, द्वितीयेन बोधनस्थापने; अग्न्याद्यंशुभिः स्वकेशैरिति शेषः । जगद्दर्शनादेरिति बोधनस्थापनाभ्यां जगद्दर्शनादित्यर्थः । सूर्याद्यंशुनां कथं भगवत्केशत्वं ? इत्यत आह—केशत्वं त्विति । तन्नियतत्वतज्जन्यत्वादिना तादात्म्योक्तिरित्यत्र किं प्रमाणं ? इत्यत आह—प्रमाणं त्विति । इत्यत्रैतद्व्याख्यानावसरे । अनेन वक्ष्यमाणं वाक्यं विवृतं भवति । तथा चाग्न्यादिषु स्थित्वा स्वकेशनियतैस्तदंशुभि-

जगतो बोधनस्थापनाभ्यां हर्षणादित्युक्तं भवति । हृष्यतेः कीप्रत्ययः । हृष्यो हर्षहेतवः केशा अस्येति हृषीकेशः । नानेन प्रसिद्धोऽर्थस्त्यज्यत इति भावेन तमग्न्याह—हृषीकाणामिति । ननु जगदीशस्य विशेषत इन्द्रियेशत्वं कथं ? इत्यत आह—तेषामिति । पुरुषार्थोपयुक्तज्ञानक्रियाशक्तिप्रेरकत्वेनेति भावः । हृषीकेशशब्दस्येन्द्रियवाचित्वं कुतः ? इत्यत आह—नेति । पूर्वेण समुचितस्यास्य व्याख्यायनसमर्थनहेतुत्वाच्चशब्दः । आद्येऽर्थे प्रमाणमाह—इतरोऽर्थ इति । अग्निश्च । जगद्बोधयन्तः स्थापयन्तश्च पृथक् स्वावसरे उत्पद्यन्ते उदयं गच्छन्ति सूर्येकतैश्च । अत्रापि पूर्ववद्बोधनादेर्हेतुहेतुमद्भावो ज्ञातव्यः । ईशानत्वादावप्युक्तो हेतुः ॥ ३६ ॥

७ ह. पै. भा.—एवं प्रणामपूर्वकं भगवन्तमर्जुन उवाच—स्थाने इति । स्थाने युक्तम् । प्रकीर्त्या प्रकर्षणं कीर्त्येत्यर्थः ॥ ३६ ॥

८ वें. ब्र. गि.—‘किरीट्याह’ इत्युक्त्वाऽपि पुनः ‘अर्जुन उवाच’ इत्युक्तिस्तदीयभाग्यातिशयानुसन्धानप्रयुक्ता-दरनिबन्धना । ‘स्थाने’ इत्यव्ययं युक्तमित्यर्थे । हे हृषीकेश ! तव प्रकीर्त्या ‘तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व जित्वा शत्रून्भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धम् । मयैवैते निहताः पूर्वमेव निमित्तमात्रं भव स्वयंसाचिन् ! ’ [११.३३] इत्येवंरूपमदृष्टग्रह-प्रसूता भक्तवत्सलो भगवामिति तव या प्रकृष्टा कीर्तिस्तया

सर्वमपि युद्धदिदृक्षयागतं देवगन्धर्वसिद्धयक्षविद्याधरकिन्नरकि-म्पुरुषादिकमिदं जगत् प्रहृष्यत्यनुरज्यते च त्वयि; तदेतत्स्थाने युक्तम् । तथा रक्षांसि भीतानि सन्ति दिशो द्रवन्ति गच्छन्ति तदपि स्थाने । तथा सिद्धानां कपिलादीनां सङ्घाः सर्वे नमस्यन्ति चेति यत्तदपि स्थाने युक्तम् । अयं श्लोको विष्णुपञ्जर मन्त्रत्वेन मन्त्रशास्त्रे प्रसिद्धः । मन्त्रप्रयोगभेदास्त्वस्य मन्त्र-सारसुधानिधावस्माभिः प्रदर्शितास्तत्रैवावगन्तव्याः ॥ ३६ ॥

९ व० त० दी०—‘स्थाने’ इत्येकादशभिः प्रार्थयन्नाह फाल्गुनः । षड्भिर्गुणैस्त्रिभिर्युक्तं भगवन्तं गुणातिगम् ॥ ‘स्थाने’ इत्यत्र प्रकीर्त्या युतं प्रार्थयति । ‘स्थाने’ इत्यव्ययम् ; युक्तमित्यर्थः । जगत्सर्वमनुरज्यते प्रहृष्यति च तव प्रकीर्त्या । अहं त्वधुना विभेमीति द्योतयति । अयं श्लोको रक्षोन्नमन्त्रशास्त्रे प्रसिद्धः ॥ ३६ ॥

१० पु. अ. त.—किमर्जुनो विज्ञापितवान् ? इत्याकाङ्क्षायामर्जुनवाक्यान्त्याह—अर्जुन उवाच ‘स्थाने’ इत्येकादशभिः । एकादशेन्द्रियैरपि शुद्धैर्विज्ञाप्यमित्येकादशभिर्विज्ञापयति । हे हृषीकेश ! यत्स्वं सर्वेन्द्रियप्रेरकस्तस्मात् स्थाने स्थितौ तव प्रकीर्त्या तव गुणसङ्कीर्तनेन जगत् प्रहृष्यति हर्षमाप्नोति । च पुनः । अन्यत् कीर्तनश्रवणेन अहुरज्यते

अनुरागयुक्तं भवति ! ननु बाधकेषु विद्यमानेषु कीर्तनं कर्तुं कथं शक्यं ? इत्याशङ्क्य कीर्तनेनैव बाधनाशो भवतीत्याह—रक्षांसीति । तव कीर्तनेनैव भीतानि सन्ति रक्षांसि दिशः प्रति द्रवन्ति पलायन्ते । तथा सिद्धसङ्घाः सिद्धानां प्राप्तज्ञानानां समूहाः नमस्यन्ति प्रणमन्तीत्यर्थः ॥ ३६ ॥

११ नी० भा० दी०—एकादशभिः श्लोकैर्जुन उवाच—स्थाने इति । हे हृषीकेश सर्वेन्द्रियप्रवर्तक अन्तर्यामिन् ! तव प्रकीर्त्या नामसङ्कीर्तनेन जगत्प्रहृष्यति यत्तत् स्थाने युक्तम् । स्थाने इत्यव्ययं युक्तमित्यर्थे । यत्तव प्रकीर्त्या जगदनुरज्यते तदपि स्थाने युक्तम् । यत्तव प्रकीर्त्या रक्षांसि भीतानि सन्ति दिशो द्रवन्ति पलायन्ते तदपि स्थाने युक्तम् । यच्च त्वां सर्वे सिद्धसङ्घाः कपिलादीनां समुदाया नमस्यन्ति तदपि स्थाने । अयं श्लोको रक्षोन्नमन्त्रत्वेन मन्त्रशास्त्रे प्रसिद्धः, स च नारायणाष्टाक्षरसुदर्शनाख्यमन्त्राभ्यां सम्पुटितो ज्ञेय इति रहस्यम् ॥ ३६ ॥

कस्माच्च ते न नमेरन्महात्मन् ! गरीयसे ब्रह्मणोऽप्यादिकर्त्रे ।
 अनन्त ! देवेश ! जगन्निवास ! त्वमक्षरं सदसत्तत्परं यत् ॥ ३७ ॥
 त्वमादिदेवः पुरुषः पुराणस्त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
 वेत्ताऽसि वेद्यं च परं च धाम त्वया ततं विश्वमनन्तरूप ! ॥ ३८ ॥
 वायुर्यमोऽभिर्वरुणः शशाङ्कः प्रजापतिस्त्वं प्रपितामहश्च ।
 नमो नमस्तेऽस्तु सहस्रकृत्वः पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ॥ ३९ ॥
 नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते नमोऽस्तु ते सर्वत एव सर्व ! ।
 अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः ॥ ४० ॥

१ शां. भा.— अतश्च भगवतो हर्षादिविषयत्वे हेतुं दर्शयति— कस्मादिति । कस्माच्च हेतोस्ते तुभ्यं न नमेरन्न नमस्कर्तुः ? हे महात्मन् ! गरीयसे गुरुतराय । यतो ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्याप्यादिकर्ता कारणमतस्तस्मादादिकर्त्रे कथमेते न नमस्कर्तुः ? अतो हर्षादीनां नमस्कारस्य च स्थानं त्वमहो विषय इत्यर्थः । हेऽनन्त ! देवेश ! जगन्निवास ! त्वमक्षरं तत्परं यद्वेदान्तेषु श्रूयते । किं तत् ? सदसदिति । सद्विद्यमानं, असच्च यत्र नास्तीति बुद्धिः; ते उपाधानभूते सदसती यस्याक्षरस्य यद्वारेण सदसदित्युपचर्यते । परमार्थतस्तु सदसतोः परं तत् 'यदक्षरं वेदविदो वदन्ति' [८।११] तत्त्वमेव नान्यदित्यभिप्रायः ॥ ३७ ॥

२ आ. शां. व्या.— उक्तेऽर्थे हेत्वर्थत्वेनोत्तरश्लोकमवतारयति— भगवत इति । महात्मत्वमशुद्रचेतस्त्वम् । गुरुतरत्वान्नमस्कारादियोग्यत्वमाह— गुरुतरायेति । तत्रैव हेत्वन्तरमाह— यत् इति । महात्मत्वादिहेतूनामुक्तानां फलमाह— अत इति । तत्रैव हेत्वन्तराणि सूचयति— हेऽनन्तेति । अनवच्छिन्नत्वं सर्वदेवनियन्तृत्वं सर्वजगदाश्रयत्वं च तव नमस्कारादियोग्यत्वे कारणमित्यर्थः । तत्रैव हेत्वन्तरमाह— त्वमिति । तत्र मानमाह— यदिति । कथमेकस्यैव सदसद्रूपत्वं तत्राऽऽह— ते इति । कथं सतोऽसत्तत्त्वाक्षरं प्रत्युपाधित्वं तदाह— यद्वारेणेति । 'तत्परं यत्' इत्येतद्व्याचष्टे— परमार्थतस्त्विति । अनन्तत्वादिना भगवतो नमस्कारादियोग्यत्वमुक्तम् ॥ ३७ ॥

१ शां. भा.— पुनरपि स्तौति— त्वमिति । त्वमादिदेवो जगतः स्रष्टृत्वात्, पुरुषः पुरिशयनात्, पुराणश्चिरन्तनस्त्वमेवास्य विश्वस्य परं प्रकृष्टं निधानं निधीयतेऽस्मिन्नगत्सर्वं महाप्रलयादाविति । किञ्च वेत्ताऽसि वेदिताऽसि सर्वस्यैव वेद्यजातस्य, यच्च वेद्यं वेदनाहं तच्चासि, परं च धाम परमं पदं वैष्णवम् । त्वया ततं व्याप्तं विश्वं समस्तं हे अनन्तरूप ! अन्तो न विद्यते तव रूपाणाम् ॥ ३८ ॥

१ सदसदिति— सत् पदार्थत्वेन, असत् उपलम्भं प्रत्यविषयत्वात् । अथवा अभावोऽपि धियि निजनिजविशिष्टवाचकवशसंश्लेषितो ज्ञानाकारमश्रुवानो न परब्रह्मसत्ताव्यतिरिक्तः, सदसद्रूपाभ्यां परं तदुभयबुद्धितिरोधाने तद्रूपोपलब्धेः— इत्यभिवनगुप्ताचार्याः, भयहर्षविस्मयाद्याविष्टत्वात् भगवन्महिमोक्तौ महातात्पर्यवत्त्वाच्च 'त्वमक्षरं' (११।१८) इत्यनेन पौनरुक्त्यं न दोषायेति केचित् । — अविगीता ।

२ 'पितामहस्त्वं प्रपितामहश्च' इति पाठान्तरम् । अत्र क्वचित्— 'अनादिमानप्रतिम — इत्यधिकं पठ्यते । सोऽयं श्लोकः (११।२७) तात्पर्यचन्द्रिकायां (पृ. ३०२) द्रष्टव्यः । — अविगीता ।

३ स्तादिति 'अस् भुवि' (धा. पा. भ्वा. ५५) इत्यस्य लोट् वा । 'खर्परे शरि—' (वा.) इति विसर्गलोपः । 'सामर्थ्यं सहजं वीर्यं, कार्यं यत्तन्निवर्तितम् । तद्धि विक्रमसंज्ञं स्यादन्तमुभयं विभोः ॥ 'विक्रमस्त्वतिशक्तिता' (२।८।१०२) इत्यमरः । 'शस्त्रास्त्रसाधना प्रवृत्तिशक्तिर्विक्रमः' इति चित्रभाजुः । तुरीयचरणे— 'सर्वः असि, ततः सर्वं समाप्नोषि' इत्यन्वीय त्वं सर्वः स्थिरचरप्रपञ्चरूपः असि भवसि, ततः सर्वं तं समाप्नोषि व्याप्य तिष्ठसि च; यथा सुवर्णं विविधालङ्काररूपं भवति, स्वयमेवाविकृतं तान्व्याप्य तिष्ठति तथेति भाव इति व्याचक्षते केचित् । — अविगीता ।

२ आ. शां. व्या.— सम्प्रति जगत्त्वष्टृत्वादिनाऽपि तद्योग्यत्वमस्तीति स्तुतिद्वारा दर्शयति—**पुनरपीति** । जगतः स्रष्टा पुरुषो हिरण्यगर्भ इति पक्षं प्रत्याह—**पुराण** इति । स्रष्टृत्वं निमित्तमेवेति तदस्थेश्वरवादिनस्तान्प्रत्युक्तम्—**त्वमेवेति** । ‘महाप्रलयादौ’ इत्यादिपदमवान्तरप्रलयार्थम् । ईश्वरस्योभयथा कारणत्वं सर्वज्ञत्वेन साधयति—**किञ्चेति** । वेद्य-

वेदितृभावेनाद्वैतानुपपत्तिमाशङ्कयाऽऽह—**यञ्चेति** । सुक्त्या-
लम्बनस्य ब्रह्मणोऽर्थान्तरत्वमाशङ्कित्वोक्तम्—**परं चेति** ।
यत्परमं पदं तदपि त्वमेवेति सम्बन्धः । तस्य पूर्णत्वमाह—
त्वयेति । व्याप्यव्यापकत्वेन भेदं शङ्कित्वा कल्पितत्वात्तस्य
मैवमित्याह—**अनन्तेति** ॥ ३८ ॥

१ शां. भा.— **किञ्च**— वायुस्त्वं, यमश्च, अग्निः, वरुणोऽपाम्पतिः, शशाङ्कश्चन्द्रमाः, प्रजापतिस्त्वं कश्यपादिः, प्रपितामहश्च पितामहस्यापि पिता प्रपितामहः, ब्रह्मणोऽपि पितेत्यर्थः ॥ नमो नमस्ते तुभ्य-
मस्तु सहस्रकृत्वः पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते । बहुशो नमस्कारक्रियाभ्यासावृत्तिगणनं कृत्वसुचोच्यते ।
पुनश्च भूयोऽपीति श्रद्धाभक्त्यतिशयादपरितोषमात्मनो दर्शयति ॥ ३९ ॥ तथा— **नम** इति । नमः
पुरस्तात्पूर्वस्यां दिशि तुभ्यं, अथ पृष्ठतस्ते पृष्ठतोऽपि च ते । नमोऽस्तु ते सर्वत एव सर्वासु दिक्षु सर्वत्र
स्थिताय हे सर्व ! अनन्तवीर्यामितविक्रमः— अनन्तं वीर्यमस्य अमितो विक्रमोऽस्य, वीर्यं सामर्थ्यं, विक्रमः
पराक्रमः, वीर्यवानपि कश्चिच्छत्रुवधादिविषये न पराक्रमते मन्दपराक्रमो वा । त्वं त्वनन्तवीर्योऽमित-
विक्रमश्चेत्यनन्तवीर्यामितविक्रमः । सर्वं समस्तं जगत्समाप्नोषि सम्यगेकेनाऽऽत्मना व्याप्नोषि यतस्तत-
स्तस्मादसि भवसि सर्वस्त्वं; त्वया विनाभूतं न किञ्चिदस्तीत्यर्थः ॥ ४० ॥

२ आ. शां. व्या.— तस्य सर्वात्मत्वे हेत्वन्तरमाह—
किञ्चेति । कश्यपादिरित्यादिशब्देन विराड्दक्षादयो गृह्यन्ते ।
पितामहो ब्रह्मा, तस्य पिता सूत्रात्माऽन्तर्यामी चेत्याह—**ब्रह्म-
णोऽपीति** । सर्वा देवतास्त्वमेवेत्युक्ते फलितमाह—**नम**
इति । सहस्रकृत्व इति कृत्वसुचो विवक्षितमर्थमाह—**बहुश**
इति । पुनरुक्त्वात्पर्यमाह—**पुनश्चेति** । श्रद्धाभक्त्योरतिश-
यात्कृतेऽपि नमस्कारे परितोषाभावो बुद्धेरात्मनोऽलम्प्रत्यय-
राहित्यं तद्दर्शनार्थं पुनरुक्तिरित्यर्थः ॥ ३९ ॥ विधान्तरेण
भगवन्तं स्तुत्या नमस्कुर्वन्नभिमुखीकरोति—**तथेति** । यस्यां
दिशि सवितोदेति सा पूर्वा दिगुच्यते, तस्यां व्यवस्थितं सर्वं

त्वमेव, तस्मै ते तुभ्यं नमोऽस्तिवत्याह—**नम** इति । अथ-
शब्दः समुच्चये । पश्चादपि स्थितं सर्वं त्वमेव, तस्मै ते तुभ्यं
नमोऽस्तिवत्याह—**अथेति** । किं बहुना ? यावत्यो दिशस्तत्र
सर्वत्र यद्गतेते तदशेषं त्वमेव, तस्मै तुभ्यं प्रह्वीभावः स्यादि-
त्याह—**नमोऽस्तिवति** । फलितं सर्वात्मत्वं सूचयति—**हे**
सर्वेति । वीर्यविक्रमयोर्न पौनरुक्त्यमित्याह—**वीर्यमित्या-**
दिना । वीर्यवतो विक्रमाव्यभिचारादर्थपौनरुक्त्यमाशङ्क्या-
ऽऽह—**वीर्यवानिति** । भगवति लोकतो विशेषमाह—**त्वं**
त्विति । उक्तं सर्वात्मत्वं प्रपञ्चयति—**सर्वमिति** । सप्रपञ्चत्वं
वारयति—**त्वयेति** ॥ ४० ॥

३ रा. भा.— युक्ततामेवोपपादयति—**कस्मादिति** । महात्मन् ! ते तुभ्यं गरीयसे ब्रह्मणो हिरण्य-
गर्भस्यापि आदिभूताय कर्त्रे । हिरण्यगर्भादयः कस्माद्धेतोर्न नमस्कर्युः ? अनन्त ! देवेश ! जगन्निवास !
त्वमेवाक्षरं न क्षरतीत्यक्षरं जीवात्मतत्त्वं, ‘ न जायते म्रियते वा विपश्चित् ’ [कठो. २।१८] इत्यादि-
श्रुतिसिद्धो जीवात्मा हि न क्षरति; सदसच्च त्वमेव सदसच्छब्दनिर्दिष्टं कार्यकारणभावेनावस्थितं प्रकृति-
तत्त्वं, नामरूपविभागवत्तया कार्यावस्थं सच्छब्दनिर्दिष्टं तदनर्हतया कारणावस्थमसच्छब्दनिर्दिष्टं च
त्वमेव । तत्परं यत् तस्मात्प्रकृतेः प्रकृतिसम्बन्धिनश्च जीवात्मनः परमन्यन्मुक्तात्मतत्त्वं यत्, तदपि त्वमेव ।
अतस्त्वमादिदेवः पुरुषः पुराणः, त्वमस्य विश्वस्य परं निधानं निधीयते त्वयि विश्वमिति त्वमस्य विश्वस्य
परं निधानम्; विश्वस्य शरीरभूतस्यात्मतया परमाधारभूतस्त्वमेवेत्यर्थः ॥ जगति सर्वो वेदिता वेद्यं च
सर्वं त्वमेव, त्वं सर्वात्मतयाऽवस्थितस्त्वमेव परं च धाम स्थानं प्राप्यस्थानमित्यर्थः । त्वया ततं विश्व-
मनन्तरूप ! त्वयाऽऽत्मत्वेन विश्वं चिदचिन्मिश्रं जगत् ततं व्याप्तम् ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

४ वे. ता. चं.— ‘कस्मात्’ इत्यादिकं पूर्वेण सङ्गमयति—
युक्ततामिति । ‘ते’ इत्यस्य प्रथमाबहुवचनत्वभ्रमव्यु-
दासाय **तुभ्यमित्युक्तिः** । प्रणतिकर्तारस्त्वर्थसिद्धा अनुक्ता
एवेति भावः । ब्रह्मशब्दस्यानेकार्थेषु प्रयोगादिह सर्वप्रणतव्य-

त्वोपयोगाय हिरण्यगर्भपदेन व्याख्या । ‘आदिकर्त्रे’ इति
सविशेषणनिर्देशेन व्यवच्छेद्यभूततन्तुनहिरण्यगर्भकर्तृसम्भावना-
भ्रमव्युदासाय **आदिभूतायेति** व्यस्योक्तम् । कर्तृशब्देन
निमित्तत्वस्योक्तत्वात् आदिशब्द उपादानत्वपरः, सर्वस्य कारणा-

न्तरनिषेधार्थो वा । नमश्शब्दयोगवन्नमनमात्रयोगोऽपि चतुर्थी विद्यत इति ज्ञापनाय नमस्कुर्यु रित्युक्तम् । ‘ पञ्चशिखाय तथेश्वरकृष्णायैते नमस्यामः ’ इत्यादिवत् ॥

‘ त्वमक्षरम् ’ [११।१८] इति प्रागप्युक्तत्वाद्वा ‘ त्वमक्षरम् ’ इति तदतिरिक्तार्थपरत्वमुचितम् ; ‘ तत्परम् ’ इत्यस्य सामर्थ्याच्चात्राक्षरसदसच्छब्दानामवरतस्त्वविषयत्वं न्याय्यम् ; तत्र च भावाभावशब्दाभिलष्यविकारयोगितया सदसच्छब्दयोरचित्परत्वं निर्विकारतयाऽक्षरशब्दस्य जीवात्मविषयत्वं चोचितमित्यभिप्रायेणाह— न क्षरतीति । जीवस्वरूपस्य निर्विकारत्वे श्रुतिं दर्शयति— न जायत इति । कार्यकारणयोरसच्छब्देन व्यपदेशः “ असद्वा इदमग्र आसीत् । ततो वै सदजायत ” [तै. उ. २।७।१] इत्यादिश्रुतिसिद्ध इत्यभिप्रायेण कार्यकारणभावकथनम् । एकस्मिन्नेव द्रव्ये सदसच्छब्दप्रयोगनिदानमाह नामरूपेति । ‘ अक्षरं सदसत् ’ इति निर्दिष्टोभयपरामर्शो तच्छब्दः । विशेषकाभावात्तिल्लेखदारुवह्यादिवत् परस्परमितलितदुभयापेक्षया परत्वं च मुक्तात्मनः प्रसिद्धमिति ‘ सदसत्तत्परं यत् ’ इत्यनुयत इत्यभिप्रायेण— मुक्तात्मतत्त्वमित्युक्तम् । प्रकृतिपुरुषशरीरकत्वं मुक्तात्मनस्तादधीन्यं च कारणत्वसाधकमित्याह— अत इति । सर्वतत्त्वात्मकत्वादित्यर्थः । जगन्निवासशब्देन जगन्निवासो यस्येति विग्रहः । अतो निधानशब्देनात्राधारत्वमेवानुक्तं विवक्षितमिति

प्रदर्शनायाधिकरणव्युत्पत्तिं दर्शयति निधीयते त्वथीति । तेन ‘ त्वमक्षरम् ’ इत्यादिसामानाधिकरण्यकारणं विश्वशरीरित्वं विवक्षितमित्याह विश्वस्य शरीरभूतस्येति । एतेन निधानशब्दस्यात्राव्यक्तपरत्वं कैश्चिदुक्तं निरस्तम् ।

‘ वेत्तासि ’ इत्यादौ परमात्मनो वेदितृत्वादिमात्रविधानेऽतिशयाभावात् कारणावस्थद्रव्यान्तर्यामित्वस्य चोक्तत्वात्, कार्यावस्थज्ञातृज्ञेयान्तर्यामित्वमेवात्र विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह जगति सर्वो वेदिता वेद्यं चेति । धामशब्दस्यानेकार्थस्यापि स्थाने प्रसिद्धिप्रकर्षात्स एवार्थ उचितः । स्थानं च प्राप्यमिति प्रसिद्धम् । अतः परत्वेन विशेषितप्राप्यत्वमेवात्र विवक्षितमित्यभिप्रायेणाह— प्राप्यस्थानमिति । यद्वा परमप्राप्यमिति भगवत्साधारणं स्थानं विवक्षितं स्यात् ; तेनापि पूर्ववत्सामानाधिकरण्यव्यपदेशः । आमनन्ति च तदप्राकृतस्थानम् “ अरश्च ह वै ण्यश्चार्णवौ ब्रह्मलोके तृतीयस्यामितो दिवि । तदैरंमदीयं सरस्तदश्चत्थः सोमसवनस्तदपराजिता पूर्वज्ञानः प्रभुविमितं हिरण्मयं ” [छां. उ. ८।५।३] इति, तथा “ सहस्रस्थूणे त्रिमिते दृढ उग्रे यत्र देवानामधिदेव आस्ते ” इति । सामान्यतो विशेषतश्च प्रवृत्तयोः पूर्वोत्तरसामानाधिकरण्योर्मध्यस्थेन ‘ त्वया ततम् ’ इत्यादिना शरीरात्मभाव एव निबन्धनमिति स्पष्टमुच्यत इत्यभिप्रायेणाह— त्वयात्मत्वेनेति ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

३ रा. भा.— अतस्त्वमेव वाय्वादिशब्दवाच्य इत्याह— वायुरिति । सर्वेषां प्रपितामहस्त्वमेव, पितामहादयश्च; सर्वासां प्रजानां पितरः प्रजापतयः, प्रजापतीनां पिता हिरण्यगर्भः प्रजानां पितामहः, हिरण्यगर्भस्यापि पिता त्वं प्रजानां प्रपितामहः; पितामहादीनामात्मतया तत्तच्छब्दवाच्यस्त्वमेवेत्यर्थः । अत्यद्भुताकारं भगवन्तं दृष्ट्वा हर्षोत्फुल्लनयनोऽत्यन्तसाध्वसावनतः सर्वतो नमस्करोति नम इति ।

४ वे. ता. चं.— “ इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुरथो दिव्यः स सुपर्णो गरुत्मान् । एकं सद्विप्राबहुधा वन्दन्त्यग्निं यमं मातरिश्वानमाहुः ” [ऋक्सं. २।३ । २२ । ६ तै. ब्रा. ३ । ७ । १ । ३] “ तदेवाग्निस्तद्वायुस्तत्सूर्यस्तदु चन्द्रमाः । तदेव शुक्रमृतं तद्ब्रह्म तदापः स प्रजापतिः ” [तै. ना. १।७] इत्यादिश्रुत्युपबृंहणाभिप्रायेण ‘ त्वया ततं विश्वम् ’ [११।३८] इति निर्दिष्टं शरीरात्मभावं ‘ वायुर्यमोऽग्निः ’ इत्यादिसामानाधिकरण्यहेतुत्वेनाह अतस्त्वमेवेति । सम्बन्धिविशेषानुपादानात्प्रपितामहत्वं सर्वप्रतिसम्बन्धिकमित्यभिप्रायेणाह सर्वेषां प्रपितामह-

स्त्वमेवेति । चशब्दः पितामहादिसमुच्चयार्थक इत्यभिप्रायेणाह पितामहादयश्चेति । सर्वप्रपितामहस्य कस्यचिदभावेन तच्छरीरकत्वेन प्रपितामहत्वायोगादन्यथा तदाह सर्वासां प्रजानां पितर इत्यादिना । प्रजापतयः दक्षादयः । चशब्दसमुच्चितपितामहत्वं तु तच्छरीरकतयेत्याह पितामहादीनामात्मतयेति । ‘ नमो नमस्तेऽस्तु ’ इत्यादिनोक्तनमने विश्वरूपप्रदर्शनप्रकटितपरत्वसौलभ्यानुभवजानितभयहर्षावेव हेतुरित्यभिप्रायेणाह— अत्यद्भुताकारमिति ।

३ रा. भा.— अनन्तवीर्य अपरिमितवीर्य ! अपरिमितपराक्रमस्त्वं सर्वमात्मतया समामोषि, ततः सर्वोऽसि, यतस्त्वं सर्वचिदचिद्रस्तुजातमात्मतया समामोषि, अतः सर्वस्य चिदचिद्रस्तुजातस्य त्वच्छरीरतया त्वत्प्रकारत्वात्सर्वप्रकारस्त्वमेव सर्वशब्दवाच्योऽसीत्यर्थः । ‘ त्वमक्षरं सदसत् ’ [११।३७] ‘ वायुर्यमोऽग्निः ’ इत्यादिसर्वसामानाधिकरण्यनिर्देशस्यात्मतया व्याप्तिरेव हेतुरिति सुव्यक्तमुक्तं ‘ त्वया ततं विश्वमनन्तरूप ! ’ [११।३८] ‘ सर्वं समामोषि ततोऽसि सर्वः ’ इति च ॥ ३९ ॥ ४० ॥

४ वे. ता. चं.— अनन्तस्य वीर्यमिव वीर्यं यस्येत्यन्यथाप्रतिपत्तिवारणाय अपरिमितवीर्येति । अभितशब्दस्या-

प्रमितपरत्वे शास्त्रादिसिद्धिनिरोधात् अपरिमितपराक्रम इत्युक्तम् । ‘ सर्वं समामोषि ’ इत्यत्राकाशादिव्याप्तिच्युदाह

“अन्तः प्रविष्टः शास्ता जनानां सर्वात्मा” [चिन्त्यु. ११११] इत्यादिश्रुत्युक्तात्मत्वपर्यवसितनियमनार्थव्याप्तिर्विवक्षितेत्यभि-
प्रयन्नाह— सर्वमात्मतयेति । “ पुरुष एवेदं सर्वम् ”
[ऋक्सं. ८ । ४ । १७ । २ यजुसं. ३१ । २] ‘आत्मैवेदं
सर्वं’ [छां. उ. ७ । २५ । २] ‘नारायण एवेदं सर्वम्’ [ना. उ. २] इत्या-
दिश्रुतिस्थसर्वशब्दसामानाधिकरण्योपबृंहणाय ‘सर्वत एव सर्व’

इति पूर्वोक्तसर्वशब्दसामानाधिकरण्यं न बाधाद्यर्थम्, अपि तु
शरीरात्मभावनिबन्धनविशिष्टैक्यपरमित्युक्तमित्यभिप्रायेणाह—
यतस्त्वमित्यादि । सकलवेदवेदान्ततदुपबृंहणेषु भगवद्वाचिश-
ब्दानां सर्वचिदचिद्भूतुवाचिसामान्यविशेषसकलशब्दसामानाधि-
करण्यस्यापि शरीरात्मभाव एव निबन्धनमित्येतत्प्रघट्टफलित-
मित्यभिप्रायेणाह त्वमक्षरं सदसदित्यादि ॥ ३९ ॥ ४० ॥

५ आ. मा. भा.— कथं स्थाने ? इति तदाह— कस्मादित्यादिना । पूर्णश्चासावात्मा चेति
महात्मा । आत्मशब्दश्चोक्तो भारते— ‘यच्चाप्नोति यदादत्ते यच्चात्ति विषयानिह । यच्चास्य सन्ततो
भावस्तस्मादात्मेति भण्यते’ इति । तत्परं सदसतः परम् । ‘असच्च सच्चैव च यद्विश्वं सदसतः परम् ।’
[म. भा. १।१।२३] इति भारते ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥

६ ज. प्र. दी.— ‘सर्वे नमस्यन्ति’ [११।३६] इत्येत-
द्युक्तमिति स्वयमेवोक्त्वा ‘कस्माच्च ते न नमेरन्’ इति विरुद्धं
कथं पृच्छति ? इत्यत आक्षेप एवायमिति ज्ञापयन् तन्निवर्त्या-
शङ्कप्रदर्शनपूर्वकमवतारयति— कथमिति । इति शङ्कायामिति
शेषः तत्तस्या उत्तरम् । महात्मब्रह्मद्रचित्तेत्यल्पार्थप्रतीतिनिरा-
सार्थमाह— पूर्णश्चेति । आत्मा जीव इति प्रतीतिं वारयितु-
माह— आत्मेति । उक्तो निरुक्तः । यद्यस्मात् । आप्रोतेर्मन् ।

पकारस्य च तकारः । आङ्पूर्वाद्वाचः स एव प्रत्ययः आकारलो-
पस्तत्त्वम् । आङ्पूर्वादो मन् । तत्त्वं च । इह देहे । सन्ततो
भावो नित्या सत्ता । आङ्पूर्वात्तनोतेर्ध्वन् । सदसद्भावात्मकं
विश्वं त्वमेवेति सत्तादिप्रदत्त्वादेवोच्यते । नत्वन्यथा, तथा
सति उत्तरवाक्यविरोधात्, इति भावेन तत्पठित्वा सप्रमाणकं
व्याचष्टे— तत्परमिति ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥

७ ह. पै. भा.— कस्माच्चेति । न नमेरन्न नमस्युः ? । अक्षरं ब्रह्म । सच्चासच्च सदसत्, सदसदात्मक-
मित्यर्थः । ताभ्यां सदसद्भ्यां परं तत्परं यत्तदपि त्वम् ॥ ३७ ॥ त्वमिति । निधीयतेऽस्मिन्निति
निधानम् । वेत्ताऽसि वेदिताऽसि । धाम तेजः । ततं व्याप्तम् ॥ ३८ ॥ वायुरिति । प्रजापतिर्दक्षः ।
पितामहो ब्रह्मा, तस्य पिता प्रपितामहः ॥ ३९ ॥ नम इति । पुरस्तादग्रतः । पृष्ठतः पश्चात् । सर्वतः
पुरस्तात्पार्श्वतः पश्चाच्च । हे सर्व ! अनन्तं वीर्यं यस्य सोऽनन्तवीर्यस्तस्य सम्बोधनम् । अमितोऽपरि-
च्छिन्नो विक्रमः पराक्रमो यस्य सोऽमितमिक्रमः । सर्वं व्याप्नोषि ततः सर्वो भवसि ॥ ४० ॥

८ वै. ब्र. गि.— युक्तत्वमेवोपपादयति— कस्मा-
च्छेति । वाकारार्थं वशब्दः । हे महात्मन् सर्वोऽकृष्ट । ते तुभ्यं
कस्माद्वा हेतोरनं नमेरन् न नमेषुः सर्वे सिद्धसङ्कादयः ? किन्तु
नमस्कुर्युरेव । अत्र हेतुः— महात्मन्निति । अनेनोत्कर्षार्थं
नमस्कारबीजमुक्तम् । दृश्यते हि लोके तावदुत्कर्षस्य नम-
स्कारप्रयोजकत्वम् । तथा वेदेऽपि, “ नमस्कारकृत्या हि
वसीयांसमुपचरन्ति ” इति श्रुतेः । ‘ गरीयसे ब्रह्मणोऽप्या-
दिकर्त्रे ’ इत्यनेन सर्वलोकगुरुत्वेन पितृत्वेन च नमस्कार्य-
तोक्ता । ‘ अनन्त ’ इत्यपरिच्छेद्वाचिना निसर्गाभ्यधिकत्व-
मुक्तम् । तेन च सर्वनमस्कार्यस्य भगवतो नमस्कार्यमन्यत्वा-
नीति दर्शितम् । ‘ देवेश ! ’ ‘ जगन्निवास ! ’ इत्यनेन “ नमो
ज्ञणे नमोऽस्त्वग्रये ” [गृ. सू.] इत्यादिश्रुत्युक्तानां
वतान्तरपृथिव्योषध्यादिनमस्काराणामन्येषां च लौकिक-
मस्काराणां तत्तदधिष्ठातरि भगवत्येव पर्यवसानम्, ‘ सर्वदेव-
नमस्कारः केशवं प्रतिगच्छति’ [वि. स. ना. १५१] इत्यादिस्मृते-
रित्ययमर्थो दर्शितः । किञ्च यस्सदसद्भ्यक्तान्यक्तात्मकं जगदस्ति,
तत्परमक्षरं ब्रह्म त्वमेवासि । अतः ‘ त्वयि जगत्प्रदृश्यत्यनुश्रयते

च सर्वे नमस्यन्ति’ [११।३६] इत्यादिकं न किञ्चिदपि
चित्रमित्यर्थः ॥ ३७ ॥ भक्त्युद्गृह्णन्तुरपि स्तौति—
त्वमिति । आदिदेवो देवानामादिस्त्वमसि; तव त्वादिः
कोऽपि नास्ति । यतस्त्वं पुराणः अनादिः । अत्र हेतुः—
पुरुष इति । “ पूर्वमेवाहमिहासमिति तत्पुरुषस्य पुरुषत्वम्”
इति श्रुतिप्रसिद्धः पुरुषस्त्वम् ; अतोऽनादिः । अनेन जगद्दु-
त्पत्तिस्थानत्वमुक्तम्; तद्व्यस्थानत्वमप्याह— त्वमस्येति ।
निधीयतेऽस्मिन्निति निधानं लयस्थानम् । यस्मादेवं जगद्दु-
त्पत्तिस्थितिलयाधिष्ठानभूतस्त्वं तस्माद्भृष्टदृश्यात्मकं जगत्सर्व-
मपि त्वत्तो नातिरिच्यते; स्वमेव च परं ब्रह्मेत्याह— वेत्तासि
वेद्यं च परं च धामेति । ‘ घटः सन् ’ ‘ पटः सन् ’ इत्यादिना
सत्त्वेनानुभूयमानस्य जगतः कथं त्वद्भयतिरेकेणासत्त्वम् ? अत
आह— त्वयेति । हे अनन्तरूप ! त्वया अधिष्ठानेन इदं
विश्वं ततं व्याप्तं, शुक्तिशकलेनेव रूप्यम् । अतोऽधिष्ठानसत्त्वयैव
जगतः सत्त्वप्रतीतिः, न तु पृथक्सत्तास्तीऽत्यर्थः ॥ ३८ ॥
यस्मादेवं स्वदन्यद्भूतु किञ्चिदपि न विद्यते, तस्मात्सर्वदेव
तात्मकस्त्वमेव सर्वनमस्कार्य इति त्वामेव बहुधा नमस्कारो-

मीत्याह—वायुरिति । वाय्वादिप्रहणमद्रुक्तेदेवतान्तरोप-
लक्षणार्थम् । वाय्वादिप्रजापत्यन्ताः सकलदेवतास्त्वम् ।
प्रपितामहश्च त्वम्, हिरण्यगर्भजनकत्वेन पितामहपितृत्वात् ।
अतस्ते तुभ्यं सहस्रकृत्वः सहस्रशो नमोऽस्तु । 'पुनश्च भूयो-
ऽपि' इत्यनयोः प्रत्येकं सहस्रकृत्व इत्यनुषङ्गः । अनेन भक्ति-
विश्वासातिशयप्रयुक्ता नमस्कारेष्वतुसिरात्मनो दर्शिता भवति
॥ ३९ ॥ सर्वमपि भगवदात्मकं पश्यन्सर्वतो नमस्करोति—
नम इति । हे सर्वं सर्वात्मक ! ते तुभ्यं पुरस्तात्पूर्वभागे
नमोऽस्तु; तथा पृष्ठतः पश्चाद्भागे नमोऽस्तु । किमत्र विशेष-
ग्रहणेन ? सर्वत एव ते नमोऽस्तु, सर्वस्यापि त्वयि कल्पितत्वेन
त्वदतिरिक्तस्य कस्याप्यभावात्सर्वत्र कुतो नमस्कारः सर्वा-
त्मकस्य तत्रैव भवतीत्यर्थः । एतदेव सर्वात्मकत्वमुपपादयति—
अनन्तवीर्येति । वीर्यं शक्तिः, विक्रमः, पराक्रमः । अनन्त-
वीर्यश्चासावमितविक्रमश्चेति तथोक्तः । स त्वं यतः सर्वं

जगत्समाप्नोषि सम्यग्देशकालवस्तुपरिच्छेदराहित्येन व्याप्नोषि,
ततः सर्वोऽसि । अत्रानन्तवीर्येति भगवन्मायाशक्तिरानन्त्योक्त्या
द्वैतप्रतिभासस्य मायिकत्वप्रदर्शनाद्द्वस्तुपरिच्छेदशून्यत्वमुपपा-
दितम् । अमितविक्रमपदेन च "त्रीणि पदा विचक्रमे" [ऋक्सं.
२।२] " विचक्रमाणस्त्रयोऽङ्गायः " [ऋक्सं. २।२।२४।१]
इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धव्यापकत्वप्रदर्शनादेशकालपरिच्छेदशून्यत्वमु-
पपादयते । 'सर्वव्यापित्वात्सर्वोऽसि' [] इति द्वैति-
व्याख्याने समित्युपसर्गवैयर्थ्यम्, आप्नोषीत्येतावतैव चारि-
ताध्यात्; 'वेत्ताऽसि वेद्यं च परं च धाम' [११।३८] 'वायु-
र्यमोऽग्निर्वरुणः शशाङ्कः' [११।३९] इत्यादिपूर्वश्लोकाक्तस-
र्वात्मकत्वविरोधश्च; सर्वव्यापिनोऽप्याकाशस्य 'सर्वः' इत्यव्य-
पदेशात् 'ततोऽसि सर्वः' इति सर्वव्याप्तेः सर्वव्यपदेशहेतुत्वानु-
पपत्तिश्चेत्यतो भगवत्पादीयो यथोक्त एवार्थः ॥ ४० ॥

९ व० त० दी०— कस्माञ्चेति । ऐश्वर्यं वैराग्यं वा ब्रह्मणः समष्टिपुरुषजीवस्यादिकर्तृत्वेनालिप्तत्वात् 'सद-
सत्परमेश्वरं' इति नित्यत्वेन क्षरणाभावान्निरतिशयैश्वर्यं सर्वविभिन्नधर्माश्रयं त्वमेव ब्रह्मेत्याह । परं कारणम्
॥ ३७ ॥ त्वमिति । ज्ञानं वेत्तासि वेद्यं चेति विरुद्धधर्माश्रयत्वमक्षरत्वं च पुनः स्फोटयति—परं धामेति ।
'तद्दाम परमं मम' [८।२१+१९।६] इत्यनेनैकाधर्म्येति । 'त्वया तत् विश्वं' इति व्याख्यानभूतं 'मया
ततमिदं सर्वं जगद्व्यक्तमूर्तिना' [९।४] इत्यादेः ॥ ३८ ॥ वायुर्यम इति सर्वरूपत्वेऽप्येकस्याव्ययत्वमित्यैश्वर्यं
वैराग्यं वा; अतस्ते सहस्रकृत्वो नमो नम इति सभयं प्रणमति ॥ ३९ ॥ सर्वरूपत्वेन वीर्यं तस्योपपादयति—
'परं ब्रह्म तु कृष्णो हि सच्चिदानन्दकं बृहत् । द्विरूपं तद्धि सर्वं स्यादेकं तस्माद्द्विलक्षणम्' इति वाक्यैरेकमपि
तत्सर्वमित्याशयेनानन्तवीर्यं ! हे सर्वेति सम्बोधयति । विश्वं व्याप्नोषि सर्वप्रपञ्चरूपस्त्वमेवेत्यर्थः ॥ ४० ॥

१० पु. अ. त.— ननु सिद्धाः किमिति नमन्ति ? इत्यत
आह—कस्मादिति । हे महात्मन् महतामात्मस्वरूप !
यस्मात्तेषां भक्तानां स्वरूपं त्वमेवातस्ते तुभ्यं कस्मान्न नमेरन्
न नमस्कुर्युः ? । क्रीडशास्य ? गरीयसे गुरवे । ब्रह्मणोऽप्यादिकर्त्रे
जनकाय । किञ्च । हे अनन्तदेवेश ! अनन्तानां देवानामीश
प्रभो ! हे जगन्निवास सकलाश्रय ! अक्षरं त्वमेव, सत् असत्
सर्वं त्वमेव, यत् परं पुरुषोत्तमाख्यं ब्रह्मतत्त्वम् अतो नम-
न्तीत्यर्थः ॥ ३७ ॥ किञ्च—त्वमादिदेव इति । त्वं
देवानामादिः तथा त्वं ब्रह्मणोऽप्यसीत्यत आह—पुरुषः ।
तत् त्वमक्षरेऽपि वर्तसे इत्यतः पुराणः पुरुषोत्तम इत्यर्थः ।
पुरुषोत्तमधर्मानेवाह—त्वमस्य परिदृश्यमानस्य विश्वस्य पर-
मुत्कृष्टं आधिदैविकरूपेण स्वस्मिन् स्थानं स्वरतीच्छारूपं
निधानं लयस्थानं परं विश्वस्य क्रीडाप्रकटितस्वरूपज्ञानेन
सर्वत्र रमणकर्ता त्वमसि विश्वस्य विश्वस्मिन् वा । वेद्यं ज्ञेयं त्वं
च त्वमेवेत्यर्थः । च पुनः परं धाम वैकुण्ठाख्यं तेजोरूपं पुरु-
षोत्तमगृहात्मकं वा त्वम् । हे अनन्तरूप ! इदं विश्वं त्वया
तत् व्याप्तं त्वद्रूपमेवेत्यर्थः । अनन्तरूपमिति ॥ ३८ ॥
वायुरिति । वायुः सर्वप्रैरकः सर्वप्राणरूपः, यमः सर्व-
नियमनः, अग्निः सर्वाधारः वरुणः जलाधिपः सर्वरसपूरकः,

शशाङ्कः सर्वानन्दकरः, प्रजापतिः सर्वोत्पादकः । च पुनः
प्रपितामहः ब्रह्मणोऽपि पिता अतः सर्वरूपस्त्वं तस्मात्
पूर्वोक्ताः कथं तुभ्यं न नमस्कुर्युः ? । अतः सर्वरूपत्वादाधि-
दैविकत्वात् त्वमेव नमस्यः । अतोऽहमपि नमस्करोमि
सहस्रकृत्वः सहस्रशः ते तुभ्यं नमो नमोऽस्तु । अस्त्वितिपदेन
त्वमङ्गीकुर्विति ज्ञापितम् । पुनश्चाङ्गीकारानन्तरमपि भूयः
वारंवारं ते नमो नमः करोमीत्यर्थः ॥ ३९ ॥ किञ्च—नम
इति । हे सर्वं सर्वात्मन् ! पुरस्तात् पूर्वदिशि पृष्ठतः पश्चिमायां
सर्वतः दक्षिणोत्तरकोणादिषु सर्वासु दिक्षु ते नमो नम एवा-
ऽस्तु । 'किमासनं ते गरुडासनाय' इत्यादिवाक्यैर्नान्यत्किञ्चि-
दपि कर्तुं शक्यमिति भावः । इदमेवैवकारेण व्यञ्जितम् । यद्वा
पृष्ठतः पश्चात् सर्वतः दक्षिणोत्तरादिभागेषु नमः कृतो नमस्कारः
ते पुरस्तादेव पूर्वभाग एव सन्मुख एवाऽस्त्विति वाऽर्थः ।
ननु पश्चाद्भागकृतो नमस्कारः कथं पूर्वभागीयः स्यादत
आह—अनन्तेति । अनन्तं वीर्यं सामर्थ्यम्, अमितो
बहुतरः पराक्रमो यस्य तादृशस्त्वं सर्वं जगत् समाप्नोषि तत्त-
द्रूपनामभेदेन सर्वरूपो भूत्वा वर्तसे, ततः सर्वैः सर्वरूप-
स्त्वमसि, अतः पृष्ठतोऽपि नमस्कृतौ पूर्वभागो न बाध्यत
इत्यर्थः ॥ ४० ॥

११ नी० भा० दी०—कुतो मां सिद्धसङ्गा नमस्यन्ति यतस्तेऽप्यहमिव ब्रह्माण्डशतानि स्रष्टुमर्हन्ति ?
इत्यत आह—कस्मादिति । हे महात्मन् ! कस्माद्धेतोस्ते त्वां न नमेरन् ? अपितु नमेरन्नेव । तत्र हेतुः—गरीयसे ।
गी. द्वि. ४१

तेऽपि गुरवस्त्वमपि गुरुस्तथापि त्वमतिशयितो गुरुरसीत्यर्थः । कुतो ममैवातिशयः ? तेषां मम च समानेऽपि सत्यसङ्कल्पत्वादौ सत्यतश्चाह—ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्यापि आदिकर्त्रे पितामहाय पञ्चमहाभूतसृष्टिद्वारा ब्रह्माणं सृजत इत्यर्थः । 'जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्च' [ब्र. सू. ४।४।१७] इति न्यायेन नित्यसिद्धेश्वरस्य तवाज्ञया ते सर्वेऽप्यैश्वर्यभाजो भवन्ति, न तु त्वत्समास्ते अत एव हे अनन्त ! हे देवानां ईश ! जगज्जिवास जगतामालयभूत ! त्वमक्षरं शुद्धं ब्रह्म । कीदृशमक्षरं ? यत् सदसत्त्परं सच्च असच्च सदसती ताभ्यां परं च सदसत्त्परं कार्यं कारणं तदुभयातीतं चेति त्रिविधमित्यर्थः ॥ ३७ ॥ पुनरपि स्तौति—त्वमिति । आदिदेवो जगतः सृष्ट्वात्, पुरुषः सर्वशरीरशायी, पुराणः शरीरनाशादिनाऽप्यविनश्यन् विश्वस्यास्य त्वं परं निधानं निधीयतेऽस्मिन्निति लयस्थानम् । साङ्ख्यानां जडां प्रकृतिं वारयति—वेत्ता ज्ञाता वेद्यं तदृश्यं च त्वमेव परं वेत्तृवेद्याभ्यामन्यत्, धाम चैतन्यं त्वया विश्वं ततं व्याप्तं स्वसत्तास्फूर्तिभ्यां, हे अनन्तरूप त्रिविधपरिच्छेदशून्यस्वरूप ! ॥ ३८ ॥ सर्वदेवतात्मत्वेन स्तौति—वायुरिति । प्रजापतिर्देक्षादिश्वतुर्मुखो वा । प्रपितामहश्चतुर्मुखपिता ॥ ३९ ॥ हे अनन्तवीर्य ! यतः सर्वं समाप्रोषि एकीभावेनाऽऽसमन्ताद्व्याप्रोषि ततो हेतोः सर्व इति तव नाम । पुरस्तात्कर्मणामादौ । पृष्ठतस्तेषां समाप्तौ । सर्वतो मध्येऽपि ते नमोऽस्तु ॥ ४० ॥

सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं हे कृष्ण ! हे यादव ! हे संखेति ।

अजानता महिमानं तवेदं मया प्रमादात्प्रणयेन वाऽपि ॥ ४१ ॥

१ हे सखेति यलोपेऽपि सन्धिः पुनः सन्धिनिषेधस्य लौकिकविषयत्वान्न दुष्यति, 'लोपसि पुनर्न सन्धिः' (स्वरसं. प्र. १८) इति सारस्वतसूत्रे वृत्तिकृता 'छन्दसि तु भवति' इत्युक्त्वा 'हे सखे' इति—हे सखेति इत्युदाहृतत्वात् । एतेन 'प्रियः प्रियायार्हसि' इत्यपि व्याख्यासम् । केचित्तु 'सखे ! अति' इति छित्त्वा अति नितरां लभ्यत इत्याहुः । अत्रोपन्यासदर्पणम्—सर्वो हि लोके 'देवदत्तः यज्ञदत्तः' इति नाम्ना, 'आत्रेयः गार्ग्यः' इति कुलेन, 'मित्रं शत्रुः, इति गुणेन च निर्दिश्यते । सति चैवं हे कृष्ण ! इति नामोक्तिः, हे यादव ! इति कुलोक्तिः, हे सखे ! इति स्नेहरूपगुणोक्तिश्च कथमपराधः स्यात् ? इति चेत् ; यद्यपि नाम्ना कुलेन गुणेन च निर्देशो नापराधः, तथापि महामहिमवति महति पुरुषे नाम्ना कुलेन सम्बोधनं, 'हे सखे !' इति स्नेहाविष्कारपूर्वकसम्बोधनं च महानपराध एव भवति, आवहति च कोपम् । द्रोणस्य सखित्वेन निर्देशो हि द्रुपदस्य कोपमुदापादयत् । तथैव चानुभूयते लोके । अत ईदृशमहामहिमवतो भवतो विषये 'हे कृष्ण !' इत्याद्युक्तिरपराध एव । अन्वर्थनामत्वकुलोद्धारकत्वाद्यभिप्रायेण नामादिभिर्निर्देशो नामादिभिर्निर्दिश्यमानस्य तोषाय भवति, तथा स गुण एव सम्पद्यते । नाहं तथा—'कृषिर्भूवाचकः शब्दो णश्च ईर्वेतिवाचकः ।' (म. भा. ५।७०।५) इत्युक्तनिर्वचनात्, 'पूर्णानन्दात्मकत्वाभिप्रायेण 'कृष्ण !' इति, यदुकुलोद्धारकत्वाभिप्रायेण 'यादव !' इति, ईदृशानन्तकल्याणसुगुणगणो भगवान् भवान् मे सखा जातः, अहो मे भाग्यातिशयः ! इत्यभिप्रायेण 'सखे !' इति च त्वामुक्तवानस्मि, अपितु साधारणबुद्ध्या, अतोऽयमपराध एव, अतः क्षमस्वेति प्रार्थ्यते । इति ॥

ननु व्यासनारदाद्या अहं 'परं ब्रह्म परं धाम' इत्याद्यवोचन्नेव तुभ्यम्, दृष्टवानसि च चैयवधादौ शुद्धसत्त्वरूपस्य तत्तेजसो मयि प्रवेशम् ; तस्माद्जानता इति हेतुर्न सार्वत्रिकः, अतो हेतवन्तरं दर्शयति—प्रमादादिति । प्रमादोऽनवधानता । नन्वीश्वरत्वानवधानेऽपि लोकदृष्ट्या मदीयं श्रेष्ठत्वं कस्मान्न मानितवानसि ? नहि सामान्योऽपि क्षत्रियो निरुपपदेन नाम्ना सम्बोध्यते, किं पुनर्मादृशो लोकोत्तरवीरः ? इत्यत्राह—प्रणयेन वापीति । तथा च महिमानमजानता वा, प्रमादाद्वा, प्रणयेन वा यदुक्तम्, तत्क्षामये इत्युत्तरेण सम्बन्ध इति वामनाशयः ॥

अत्रैवं वा व्याख्यातव्यम्—हे कृष्ण ! इति यदुक्तम् तत्र हेतुः—अजानता महिमानमिति । अविदितमहिमा हि लोके 'कृष्ण ! 'काण ! 'खञ्ज !' इत्यादि तत्तद्दोषमूलकसंज्ञाभिः प्रसभं सम्बोध्यते । कृष्णेति च कृष्णवर्णनिमित्तं नाम, 'कृष्णो वर्णश्च मे यस्मात्तस्मात्कृष्णोऽहमर्जुन !' (म. भा. १।२।३४२।७९) इत्युक्तेः । 'गुणवचनेभ्यो मतुपो लृक्' (वार्त्ति.) महिमशालिनश्चैवं दोषोद्घोषणं ध्रुवं समेधयेदेव क्रोधम् । तथा च प्राणेभ्योऽपि प्रियतरेण पत्या कालीति सम्बोधिता पार्वत्यपि चुकोपेत्युपाख्यायते—'अथ प्राह तदा भर्गः पार्वतीमिदमद्भुतम् । ... कालि ! भिन्नाञ्जनश्यामे ! उर्वश्याद्यप्सरोगणैः । त्वयेह स्त्रीस्वभावेन संलपः क्रियतामिति ॥ सा चाप्सरसां पुरतो वर्णोद्देशविकथनम् । न सेहे मन्युना युक्ता गिरिजेन्दुकलाभृतः ॥ जातिहीनं वृत्तिहीनं रूपहीनमदक्षिणम् । हीनाङ्गमतिरिक्ताङ्गं तेन दोषेण नाक्षिपेत् ॥ इति ब्रह्मा पुरा प्राह वेदोद्यार्थविनिश्चयम् । तत्रावमन्य भवता परिहासोऽभ्यभाष्यते ॥' (कालि. पु. ४।७।५३, ६७) इत्यादि । तरुमात्तक्षमापनं समुचितमेव ।

तथा हे यादवेत्युक्तौ हेतुः प्रमादादिति । लोके हि शौर्यौदार्यादिभिर्गुणैः प्रधानीभूतस्य पुरुषस्य सम्बन्धेन तद्वमास्तद्वंश्याः स्यन्ते ; यथा रघो राधवाः, पुरोः पौरवाः, भरतस्य भारता इति । न च यदुस्तं महिम्नः षोडशीमपि कलामर्हतीति तद्वंशजत्वं

यच्चावहासार्थमसत्कृतोऽसि विहारशय्यासनभोजनेषु ॥

एकोऽथवाऽप्यच्युत ! तत्समक्षं तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम् ॥ ४२ ॥

१ शां. भा.— यतोऽहं त्वन्माहात्म्यापरिज्ञानापराध्यतः— सखा समानवया इति मत्वा ज्ञात्वा विपरीतबुद्ध्या प्रसभमभिभूय प्रसह्य यदुक्तं हे कृष्ण ! हे यादव ! हे सखेति चाजानताऽज्ञानिना मूढेन । किमजानता ? इत्याह, महिमानं माहात्म्यं तवेदमीश्वरस्य विश्वरूपम् । तवेदं महिमानमजानतेति वैयधिकरण्येन सम्बन्धः । 'तवेमं' इति पाठो यद्यस्ति, तदा सामानाधिकरण्यमेव । मया प्रमादाद्विक्षिप्तचित्ततया, प्रणयेन वाऽपि— प्रणयो नाम स्नेहनिमित्तो विश्रम्भः— तेनापि कारणेन यदुक्तवानस्मि ॥ ४१ ॥ यच्चेति । यच्चावहासार्थं परिहासप्रयोजनायासत्कृतः परिभूतोऽसि भवसि त्वम् । क ? विहारशय्यासनभोजनेषु— विहरणं विहारः पादव्यायामः, शननं शय्या, आसनमास्थायिका, भोजनमदनं, इत्येतेषु विहारशय्यासनभोजनेषु; एकः परोक्षः सन्नसत्कृतोऽसि परिभूतोऽसि, अथवाऽपि हेऽच्युत ! तत्समक्षं— तच्छब्दः क्रियाविशेषणार्थः— प्रत्यक्षं वाऽसत्कृतोऽसि, तत्सर्वमपराधजातं क्षामये क्षमां कारये त्वामहमप्रमेयं प्रमाणातीतम् ॥ ४२ ॥

२ आ. शां. व्या.— अज्ञाननिमित्तमपराधं क्षमापयति— यत इति । इदंशब्दार्थमाह— विश्वरूपमिति । न हीदमित्यस्य महिमानमित्यस्य च सामानाधिकरण्यं लिङ्गव्यत्ययादित्याह— तवेति । पाठान्त(सम्भावनायां सामानाधिकरण्योपपत्तिमाह— तवेत्यादिना । यदुक्तवानस्मि तदहं क्षामये त्वामिति सम्बन्धः ॥ ४१ ॥ यदयुक्तमुक्तं तत्क्षन्तव्यमित्येव न, किन्तु यत्परिहासार्थं क्रीडादिषु त्वयि तिरस्करणं कृतं तदपि

सोढव्यमित्याह— यच्चेति । विहरणं क्रीडा व्यायामो वा । शयनं तल्पादिकम्, आस्थायिका सिंहासनादेरुपलक्षणं, एतेषु विषयभूतेष्विति यावत् । एकशब्दो रहसि स्थितमेकाकिनं कथयतीत्याह— परोक्षः सन्निति । प्रत्यक्षं परोक्षं वा तदसत्करणं परिभवनं यथा स्यात्तथा यन्मया त्वमसत्कृतोऽसि तत्सर्वमिति योजनामङ्गीकृत्याह— तच्छब्द इति । क्षमा कारयितव्येत्यत्रापरिमितत्वं हेतुमाह— अप्रमेयमिति ॥ ४२ ॥

३ रा. भा.— तवानन्तवीर्यत्वामितविक्रमत्वसर्वान्तरात्मत्वस्रष्टृत्वादिको यो महिमा, तमिममजानता मया प्रमादान्मोहात्प्रणयेन चिरपरिचयेन वा सखेति मम वयस्य इति मत्वा हे कृष्ण ! हे यादव ! हे सखे ! इति त्वयि प्रसभं विनयापेतं यदुक्तं ; यच्च परिहासार्थं सर्वदैव सत्कारार्हस्त्वमसत्कृतोऽसि; विहारशय्यासनभोजनेषु च सहकृतेष्वेकान्ते वा समक्षं वा यदसत्कृतोऽसि; तत्सर्वं त्वामप्रमेयमहं क्षामये ॥ ४१ ॥ ४२ ॥

४ वे. ता. चं.— इदंशब्दविशेषितमहिमशब्दः प्रकृतमहिमात्वादीत्यभिप्रयन्नाह— अनन्तवीर्यत्वामितविक्रमत्वे-

त्यादि । प्रमादशब्दस्याज्ञानपरत्वे 'अजानता' इत्यनेन पौनरुक्त्यात् सजातीयत्वभ्रमपरत्वमभिप्रेत्य प्रमादान्मोहादित्यु-

मूलकप्रसिद्धिप्रत्यायकेन यादवेति नाम्ना न कथञ्चिदपि विख्यातदिव्यानुभावस्य भवता सम्बोधनं साम्प्रतम्, परमनवधानोक्त्या कृतं बहुशः । अतस्तत्क्षमाप्यते । एवं हे सखेति सम्बुद्धौ हेतुः प्रणयेनेति । सख इति च्युतसंस्कारम् । प्रणयेन च्युतसंस्कारमपि सम्बोधनं प्रयुज्यते प्रायशो लोके यथा निष्ठयेति । न चैतच्छिष्टानुमतम् । स्वोत्कृष्टविषये च नितान्तमनुचितमिति तदपि क्षमापनमर्हत्येवेति व्याख्यातव्यम् । एवं च सन्धिदोषः परिहृतो भवति, 'यथासङ्ख्यं क्रमेणैव क्रमिकाणां समन्वयः ।' (कु. नं. १०८) इति लक्षितो यथासङ्ख्यालङ्कारश्च सिध्यतीति ध्येयं सुधीभिः ।

१ 'तत्समक्षं' इत्यत्र तच्छब्देन बुद्धिस्थाः पूर्वश्लोकसूचिताः सखायः परामृश्यन्ते । स एव समक्षं तत्समक्षमिति वा । 'तदास्पदं श्रीयुवराजसंज्ञितम् ।' (र. वं. ३।३६) 'सोढुं न तत्पूर्वमवर्णमीशे' (र. वं. १।४।३८) इत्यादिवत् । क्षामये इति 'क्षमू सहने' (धा. पा. ४।१००) इत्यस्मापिणचि तद् । अच्युताप्रमेयविशेषणयोरभिप्रायमाह वामनः—

असत्कृता महिम्नः स्वाच्चयवन्ते प्राकृता जनाः । न तथा जातु भगवानैश्वर्याच्युतिमक्षुते ॥

अस्मत्कृतासत्कृतेष्वेच्यवेत न सहेत तत् । अच्युतोऽयमतोऽस्माकं सोढुमर्हत्यतिक्रमम् ॥

असदिक्रिया च मानादिपरिच्छिन्नस्य दृश्यते । प्रमाणातीतरूपस्य सा कथं सम्भवत्यपि ? ॥

तेजोलवावलेपेन वल्गत्स्वपि विहायसि । खद्योतेषु त्विषां पत्युः का नाम स्यादसदिक्रिया ? ॥

चेष्टा त्वनुचिता पूज्ये स्वीया शल्यायते हृदि । क्षमापयत्यतः पार्थः साभिप्रायं विशेषयन् ॥ इति ।

— अविगीता ।

क्तम् । सखेति बुद्धिहेतुत्वस्वारस्यात्प्रीतिवाचिनापि प्रणयशब्देन तदौपयिकचिरपरिचयोपचारो युक्त इत्याशयेनाह प्रणयेन चिरपरिचयेनेति “सयुजा सखाया” [कृकसं. २।३।१७।५ शुं. उ. ३।१ श्रे. उ. ४।६] इति श्रुतिप्रतिपन्नसखित्वबुद्धेमौहा-दिजन्यत्वात्प्रभवेन ‘सखेति मत्वा’ इत्येतद्वैकिकवयस्यत्वबुद्धि-परमित्याशयेनाह मम वयस्य इति मत्वेति । ‘हे कृष्ण !’ इत्यादिकं प्रसभोक्त्याकारसमर्पकमित्याशयेनान्वयं दर्शयन्

प्रकृतोचितविनयाभावपरत्वमाह हे कृष्णेत्यादि । ‘यच्च’ इत्यत्र चशब्दाभिप्रेतासत्कारबहुत्वसिद्धयर्थं ‘यदसत्कृतोऽसि’ इत्यस्यावृत्त्या वाक्यभेदमङ्गीकृत्य अर्थमाह यच्च परिहासार्थ-मित्यादिना । तत एव ‘तत्सर्वम्’ इति तस्य बहुत्वमुच्यते । परिहासार्थमप्यसत्कारो महद्विषयेऽपराध एवेत्यभिप्रायेण मध्य-मपुरुषाक्षिसार्थमाह सर्वदैव सत्कारार्हस्त्वमिति । एकशब्द-फलितोक्तिः एकान्त इति ॥ ४१ ॥ ४२ ॥

६ आ. मा. भा.— ॥ ४१ ॥ एकस्त्वमेव कारयिता, नान्योऽस्त्यथापि ॥ ४२ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ४१ ॥ एकः परोक्ष इति क्लिष्टं व्याख्यानमिति ज्ञापयितुं तदर्थमन्वयं च दर्शयति— एक इति । आद्याक्षरप्रहणेन एशब्दः एकस्य द्योतकः । कशब्दः

कारयितृत्वद्योतकः । अन्तर्णीतण्यर्थात्करोतेर्दः । अथापि एव-मसत्कारानर्होऽप्यसत्कृतोऽसि ॥ ४२ ॥

७ ह. पै. भा.— सखेति । प्रसभम् । तथा हे सखेत्यत्र परलोपो द्रष्टव्यः । तवेदं तवेम-मित्यर्थः ॥ ४१ ॥ यदिति । विहारः क्रीडा । एकोऽसहायो बहुजनप्रत्यक्षं क्षामये प्रसादये ॥ ४२ ॥

८ वं. त्र. गि.— इत्थं नमस्कृत्यापराधं क्षमापयति चतुर्भिः— सखेतीति । तवेदं विश्वरूपं तथा महिमानं सर्व-कारणत्वसर्वात्मकत्वादिरूपमैश्वर्यं च अजानता मया प्रमादात् मोहात्प्रणयेन चिरपरिचयेन च सखेति वयस्य इति मत्वा ‘हे कृष्ण ! हे यादव ! हे सखे !’ इति प्रसभं विनयापेतं यदुक्तम् । हे सखेतीत्यत्रेकारलोपश्छान्दसः । यच्च परिहासार्थं सर्वदैवसत्कारार्हस्त्वमसत्कृतोऽसि मया परिभूतोऽसि । किंवि-पये ? विहारशय्यासनभोजनेषु सहकृतेषु विषये । तथा एकः सखीन्विहाय रहसि, अथवा तत्समक्षं तेषां सखीनां

परिहसतां पुरतः, यत् असत्कृतोऽसि, हे अच्युत ! तत्सर्व-मपराधजातं त्वामहं क्षामये क्षमापयामि । ‘अच्युत’ इत्यनेन आश्रितवात्सल्यादिकल्याणगुणगणनिधिना नित्यमप्रच्युतेन भवता ममापराधाः क्षाम्यन्त एव ; परन्तु मयाऽऽवृत्तित्वाच्च-रितमिति परित्यज्यत इति दर्शितम् । ननु किं त्वयाऽऽवृत्तित्वा-चरितम् ? पितृष्वसृत्तनयस्य मातुलतनयेन सह परिहासगोष्ठ्या लोकसिद्धत्वादित्याशङ्क्य विशेषयति— अप्रमेयं त्वामिति । अचिन्त्यप्रभावमित्यर्थः ॥ ४१ ॥ ४२ ॥

९ व० त० दी०— अक्षरैश्चर्यादिगुणमहिमानं परमं तं दृष्ट्वा क्षमापयति- सखेति । तत्र महिमानं अलौकिक-माहात्म्यश्रियं अतिशयेनाजानता मया यदुक्तं हे यादव ! हे सखेति तत्क्षामये त्वामित्यभिप्रेणान्वयः ॥ ४१ ॥ किञ्च तामसकर्मसु मृगयाविहारादिषु स्थितं त्वां तमोगुणयुक्तं पूर्वं ज्ञात्वा मया यदसत्कृतोऽसि तदप्येकोऽहं त्वां साम्प्रतं क्षमां कारयामि ॥ ४२ ॥

१० पु. अ. त.— एवं नमस्कृत्य पूर्वाज्ञानजापराधान् क्षमापयति— सखेति द्वयेन । मया तव इदं पुरुषोत्तमत्वेन सर्वरूपात्मकरूपं महिमानमजानता प्रमादादनवधानतया प्रणयेन क्लेहेन वाऽपि प्रसभं बलात्कारेण अकार्येषु योजनार्थं हे कृष्ण ! इति नामत्वेन, न तु सदात्मकत्वेन; हे यादव ! इति तत्कुलोद्भवत्वेन, न तु तदुद्धारार्थप्रकटत्वेन; हे सखेति मित्रत्वेन लौकिकबुद्ध्या, न तु परमात्मत्वेन यदुक्तम् ॥ ४१ ॥ च पुनः । सखेति मत्वा अवहासार्थं मिथ्यावादादिभिः एकः

केवलो मां विहाय विहारादिकं करोषीत्यादिभिः । अथवा मत्समक्षं विहारे यत्तमृगयादिषु स्वजनत्वमुद्भावयता, शय्यायां सहशयनेन, आसने सहोपवेशने, भोजने सहसुजता, इत्यादिषु यत् असत्कृतोऽसि अवमानितोऽसि हे अच्युत च्युतिरहित ! स्वाङ्गीकृतपरिपालक । अहं त्वामप्रमेयं प्रमातुमयोग्यं तत्सर्व-क्षामये क्षमां कारयामि । अप्रमेयत्वेनाऽज्ञानजापराधनिवृत्तिः सूचिता ॥ ४२ ॥

११ नी० भा० दी०— एवं स्तुत्वा स्वापराधान् क्षमापयते— सखेतीति । ‘अयं मम सखा’ इति मत्वा प्रसभं स्वोत्कर्षाविष्करणपूर्वकं यन्मया उक्तं ‘हे कृष्ण ! हे यादव ! हे सखे !’ इति । इति शब्देन सन्धिरार्थः । कुत उक्तं तवेदमेवंविधं महिमानं माहात्म्यं अजानता कदाचित्प्रमादाच्चित्तविक्षेपात् कदाचित्प्रणयेन क्लेहेन च ॥ ४१ ॥ तथा यच्च अवहासार्थं विहारादिष्वसत्कृतोऽसि परिभूतोऽसि । एको वा सखीनां नियोगकाले वा तत्समक्षं सखिजनसमक्षं वाऽसत्कृतोऽसि तत्क्षामये क्षमापये, यत्तस्त्वमप्रमेयोऽचिन्त्यस्वभावः करुणापरः । यतः शत्रुभ्योऽपि शिशुपालादिभ्य उक्तमां गतिं दत्तवानसीत्यर्थः ॥ ४२ ॥

पिताऽसि लोकस्य चराचरस्य त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।

न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ! ॥ ४३ ॥

१ शां. भा.— यतस्त्वम्—पिताऽसि जनयिताऽसि लोकस्य, प्राणिजातस्य चराचरस्य स्थावर-जङ्गमस्य; न केवलं त्वमस्य जगतः पिता, पूज्यश्च पूजार्हः, यतो गुरुर्गरीयान्गुरुरतः । कस्माद्गुरुरस्त्वं ? इत्याह— न च त्वत्समस्त्वत्तुल्योऽन्योऽस्ति । न हीश्वरद्वयं सम्भवत्यनेकेश्वरत्वे व्यवहारानुपपत्तेः । त्वत्सम एव तावदन्यो न सम्भवति, कुत एवान्योऽभ्यधिकः स्यात् ? लोकत्रयेऽपि सर्वस्मिन् ? अप्रतिमप्रभाव ! प्रति-मीयते यया सा प्रतिमा, न विद्यते प्रतिमा यस्य तव प्रभावस्य स त्वमप्रतिमप्रभावः, हेऽप्रतिमप्रभाव ! निरतिशयप्रभाव इत्यर्थः ॥ ४३ ॥

२ आ. शां. व्या.— गुणाधिक्यात् पूजार्हत्वं, धर्माधर्मा-त्मज्ञानसम्प्रदायप्रवर्तकत्वेन शिक्षयितृत्वादुक्तं, गुरुणामपि सूत्रादीनां गुरुत्वाद्गरीयस्त्वं तदेव प्रश्नद्वारा साधयति—कस्मा-दिति । ईश्वरान्तरं तुल्यं भविष्यतीत्याशङ्क्याऽऽह— न हीति । ईश्वरभेदे प्रत्येकं स्वातन्त्र्यात्तदैकमत्ये हेत्वभावात्वा-

नामत्वे चैकस्य सिद्धक्षायामन्यस्य सच्चिदीर्षासम्भवाद्ब्रह्मवहार-लोपाद्युक्तमीश्वरनानात्वमित्यर्थः । अभ्यधिक्यात्त्वं कैमुतिकन्या-येन दर्शयति—त्वत्सम इति । तत्र हेतुमवतार्य व्याक-रोति—अप्रतिमेत्यादिना ॥ ४३ ॥

३ रा. भा.— पितेति । अप्रतिमप्रभाव ! त्वमस्य सर्वस्य चराचरस्य लोकस्य पिताऽसि, अस्य लोकस्य गुरुश्चासि, अतस्त्वमस्य लोकस्य गरीयान् पूज्यतमः ; न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः, कुतोऽन्यो लोकत्रयेऽपि त्वदन्यः कारुण्यादिना केनापि गुणेन न त्वत्समोऽस्ति, कुतोऽभ्यधिकः ? ॥ ४३ ॥

४ वे. ता. चं.— त्वया क्षामणे कृतेऽपि क्षमेऽहमिति केन निश्चितम् ? मदन्यः कश्चिदाश्रीयतामिति भगवदभिप्राय-मुन्नीय तदुत्तरत्वेन हेतुफलभावेन प्रवृत्ते श्लोकत्रये प्रथम-श्लोकस्थविशेषणान्यप्रतिमप्रभावत्वोपपादकानीत्यभिप्रायेण अ-प्रतिमप्रभावेति प्रथममुक्तम् । पितृगुरुपूज्यशब्दानां सम्ब-न्धसापेक्षत्वेन लोकशब्दस्य सर्वत्रान्वयमाह अस्य लो-कस्य पिताऽसीत्यादिना । निरुपाधिकपितृत्वगुरुत्वे पूज्यतमत्वहेतुरित्यभिप्रायेण अत इति । पूज्यत्वे गरीयस्त्वमन-वच्छिन्नमिति ज्ञापनाय प्रवृत्तं 'न त्वत्समोऽस्ति' इति वाक्यं व्याख्यास्यन् प्रयोजनातिशयसत्त्वाल्लोकत्रयशब्दस्या-त्रान्वयमाह लोकत्रयेऽपि त्वदन्य इति । अत्र लोकत्रय-शब्देन कृतकमकृतकं कृतकाकृतकमित्युक्तलोकत्रयं वा, लोक्यते-ऽनेन प्रमाणान्तरप्राप्तार्थं इति व्युत्पत्त्या वेदत्रयं वा विवक्षितम् । साम्यस्य भेदघटितत्वात् 'न त्वत्समोऽस्ति' इत्यनेनैव अन्यस्मिन् भगवत्साम्यनिषेधलाभादन्यपदानर्थक्यं इत्याशङ्कापरिहाराय 'अन्यस्त्वत्समो नास्ति, त्वमेव तव समः' इत्यर्थलाभार्थं 'त्वदन्यः' इत्युद्देश्यसमर्पकत्वेनान्यशब्दस्यान्वय उक्तः । तेन

कार्यत्वकर्मवश्यत्वादिना भगवदन्यत्वेन प्रसिद्धानां विधिशिवा-दीनां "हिरण्यगर्भः समवर्ततात्रे" [ऋक्सं. ८।७।३।१ वा.सं. २०।१०।१०।१४] "अजस्य नाभावध्येकमर्पितं" [यजुः ४।६।२] "यदा तमस्तत्र दिवा न रात्रिर्न सन्न चासच्छिव एव केवलः" [श्वे. उ. ४।१८] इत्यादिषु तत्तद्वाचिशब्दश्रवणेन कारणत्वादिना भगवत्साम्यापातप्रतीतावपि 'आकाशस्तल्लिङ्गात्' [ब्र. सू. १।१।२२] 'प्राणस्तथानुगमात्' [ब्र. सू. १।१।२८] 'शास्त्रदृष्ट्या तृपदेशो वामदेववत्' [ब्र. सू. १।१।३०] 'साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः' [ब्र. सू. १।२।२८] इत्यादि-न्यायानुरोधेन "एष सर्वभूतान्तरात्माऽपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः ?" [सुबालो. ७] "एको ह वै नारायण आसीन्न ब्रह्मा नेशानः" [महो. १।१] इत्यादिश्रुतिसिद्धसर्वा-न्तरात्मत्वापहतपाप्मत्वादि विशिष्टभगवत्साधारणधर्मप्रतिपादक-वाक्यस्थहिरण्यगर्भाज्जिवादिशब्दानां भगवत्परतया न तेषां भगवत्साम्यगन्धोऽपीति लभ्यते । केनापि गुणेनेति—किमुत सकलकल्याणगुणैर्जगत्कारणत्वमोक्षप्रदत्वादिना चेति भावः । अ-नेन साम्यैक्योत्तीर्णव्यक्त्यन्तरत्वपक्षा निरस्ता वेदितव्याः ॥ ४३ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ४३ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ४३ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ ४३ ॥

८ वे. ब्र. गि.— एतदेव विष्टवन्नाह—पिताऽसीति । अस्य चराचरस्य लोकस्य पिता त्वमसि ; तथा अस्य लोकस्य

पूज्यश्चासि ; तथा गुरुः शास्त्रोपदेष्टा ; तथा गुणैः स्वरूपतः कर्मणा च गरीयान् श्रेष्ठतरोऽस्ति । अत्र च पितृत्वादिषु चतुर्वै-

कैकमेव सभक्तिविश्वासप्रणामार्हताप्रयोजकम् ; किञ्चित् चत्वार्यप्येकत्र स्थितानि ? तादृशे स्वयि परिहासमसत्कारं च कुर्वन्मोहतो 'हा हतोऽहं' इत्यर्थः । किञ्च परिहासगोष्ठी समानयोरेव

लोके भवति ; न हि निस्समाभ्यधिकस्य परमेश्वरस्य तवाहं वराकः समान इत्यभिप्रेत्याह— न त्वत्सम इति ॥ ४३ ॥

९ व० त० दी०— पिताऽसीति । पूज्यो गुरुश्चेति सात्त्विकोऽश्वमेधे राजसूये च विदितस्त्वं सात्त्विकधर्माणां त्वयि निरूपितत्वात्तथाभूतं त्वां जानन् क्षमापयेऽहं प्राकृतः ॥ ४३ ॥

१० पु. अ. त.— क्षमापने सन्बन्धस्यावश्यकत्वायाह— पितेति । अस्य चराचरस्य स्थावरजङ्गमात्मकस्य ब्राह्मण-क्षत्रिययोर्वापिता इत्यादकः, च पुनः गरीयान् पूज्यः देवोत्तमः तद्गृहा गुरुः त्वमसि । तर्हि त्वत्समो भविष्यतीति नेत्याह ।

हे अप्रतिभप्रभाव उपमारहितानुभाव ! लोकत्रये अन्यस्तत्समोऽपि नास्ति ; कुतोऽभ्यधिको भवेत् येन त्वं तत्समः स्याः ? ॥ ४३ ॥

११ नी० भा० दी०— अप्रमेयत्वमेवाह— पिताऽसीति । यतस्त्वमस्माकं पिताऽसि, अतोऽस्माभिः शिशुभिः कृता अपराधास्त्वया क्षन्तव्या एवेति भावः ॥ ४३ ॥

तस्मात्प्रणम्य प्रणिधाय कार्यं प्रसादये त्वामहमीशमीड्यम् ।

पितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः प्रियः प्रियायाऽहंसि देव सोढुम् ॥ ४४ ॥

१ शां. भा.— यत एवम्— तस्मात्प्रणम्य नमस्कृत्य, प्रणिधाय प्रकर्षेण नीचैर्धृत्वा कार्यं शरीरं, प्रसादये प्रसादं कारये त्वामहमीशमीशितारमीड्यं स्तुत्यम् । त्वं पुनः पुत्रस्यापरार्थं पिता यथा क्षमते सर्वं, सखेव च सख्युरपरार्थं, यथा वा प्रियाया अपरार्थं प्रियः क्षमते, एवमहंसि हे देव ! सोढुं प्रसहितुं क्षन्तुमित्यर्थः ॥ ४४ ॥

२ आ. शां. व्या.— निरतिशयप्रभावं हेतुकृत्याप्रति-मेत्यादिना प्रसादये प्रणामपूर्वकं त्वामित्याह— यत इति । प्रसादानानन्तरं भगवता कर्तव्यं प्रार्थयते— त्वं पुनरिति ।

प्रिय इव प्रियाया इतीकारोऽनुषज्यते । प्रियायाऽहंसीति च्छान्दसः सन्धिः । क्षन्तुं मदपराधजातमिति शेषः ॥ ४४ ॥

३ रा. भा.— तस्मादिति । यस्मात् त्वं सर्वस्य पिता, पूज्यतमो गुरुश्च, कारुण्यादिगुणैश्च सर्वाधिकोऽसि; तस्मात् त्वामीशमीड्यं प्रणम्य प्रणिधाय च कार्यं प्रसादये; यथा कृतापराधस्यापि पुत्रस्य यथा च

१ मम प्रियः त्वं प्रियाय प्रियस्य । ' सात्यकिः कौरवेयाय खड्गेनापाहरच्छिरः । ' (म. भा. ७।१४३।५४) इतिवच्छ-ष्ठ्यर्थे चतुर्थी । ममेति याचत । ' प्रियस्तेऽहं महाबाहो ! प्रियोऽसि मे धनञ्जय ! । ' (ह. वं. २।११४।१८) ' न हि दारा न मित्राणि ज्ञातयो न च बान्धवाः । कश्चिदस्यः प्रियतरः कुन्तीपुत्रान्ममार्जुनात् ॥ यस्तं द्वेष्टि स मां द्वेष्टि यस्तं चातु स मामनु । इति सङ्कल्प्यतां बुद्ध्या शरीराद्धं ममार्जुनः ॥ (म. भा. ७।७९।२६, ३३) त्रैलोक्यराज्याद्यत्किञ्चिद्भवेदन्यत्सुदुर्लभम् । नेच्छेयं सात्त्वताहं तद्विना पार्थं धनञ्जयम् ॥ ' (म. भा. ७।१६२।४४) इत्यादौ भगवतैवार्जुनस्य प्रियत्वं तत्र तत्रोक्तम्, अतः समुचितैव तस्मारयित्वा ' सखेति मत्वा ' इत्यादात्तुदाहृतमपराधजातं सोढुमर्हसीति तस्य प्रार्थना । एवमत्रोपमाद्वयमेव विवक्षितम् ; प्रियः प्रियाया इवेति तृतीयोपमाभ्युपगमे त्विवशब्दाध्याहाररुक्तेः, सन्धिदोषश्च स्पष्ट एव । किञ्च— ' सखेति मत्वा ' ' पितासि ' इति समनन्तरमेवोक्तौ सखिपितरात्रेवोभौ बुद्धिसन्निहिताविति तयोरेवोपमानीकरणं स्वाभाविकं भवति, नाप्रस्तुतायाः प्रियायाः । तथा ' शय्यासनान्दृशविक्रान्तनभोजनादिष्वैक्याद्वयस्य ऋतवानिति विप्रलब्धः । सख्युः सखेव पितृवत्तनयस्य सर्वं सेहे महान्महितया कुमतेरथं मे ॥ ' (१।१९।१९) इति समानविषयकं भागवतमप्युक्तार्थं एव संवदतीति न किञ्चिदसमञ्जसम् ।

नव्यतरास्तु— प्रियः पिता पुत्रस्य प्रियायेव, प्रियः सखा सख्युः प्रियायेवेत्यन्वयन्ति । तत्र तादर्थ्यं चतुर्थी । अन्ये— ' प्रियाया ' इति छित्वा या प्रिया तस्या इवेत्यर्थापयन्ति । वस्तुतस्तत्र ' सखेति मत्वा ' (१।१।४१) इत्युक्तानुरोधेनोपमात्रयमेव विवक्षितम् । तथा हि यत्तव महिमानमजानता प्रसभमुक्तम्, तत्पुत्रस्य पितेव; यत्प्रमादादुक्तम्, तत्सख्युः सखेव; यच्च प्रणयेनोक्तम्, तदिप्रियायाः प्रिय इव सोढुमर्हंसि । प्रसिद्धमेव हि जगति अजानतः पुत्रस्यातिक्रमं पिता, सख्युरनवधाननिमित्तमवसानितं सखा, प्रियायाः प्रणयापरार्थं प्रियश्च सोढुमर्हत्येवेति । अतो भगवत्पादादिभिराहतोऽर्थ एव सन्दर्भस्वरसानुगुणो वक्त्रभिमतश्चेत्यत्र सहृदयहृदयमेव प्रमाणमित्यलं पल्लवितेन ।

—अविगीता ।

सख्युः प्रणामपूर्वकं प्रार्थितः पिता सखा वा प्रसीदति; तथा त्वं परमकारुणिकः प्रियः प्रियाय मे सर्वं सोढुमर्हसि ॥ ४४ ॥

४ वे. ता. चं.— 'तस्मात्' इति पूर्वश्लोकोक्तनिरुपाधिक-पितृत्वपूज्यतमत्वगुरुत्वादिकं हेतुत्वेन परामृशतीत्यभिप्रायेणाह यस्मात्त्वं सर्वस्य पितेत्यादिना । 'प्रणम्य' इति प्रपदनमुच्यते; पूर्वोक्तपितृत्वादिपरामर्शना 'तस्मात्' इत्यनेन 'अहम्' इत्यनेन चानुकूल्यसङ्कल्पाद्यहानि सूचितानि । 'प्रणिधाय

कायम्' इत्यनेन "यद्धि मनसा ध्यायति" [यजुः ६।९।७] इत्युक्तरीत्या करणपूर्तिः सूचिता । प्रणम्य प्रसादये प्रसादार्थं प्रणमामीत्यर्थः । 'प्रसादये, सोढुम्' इत्याभ्यामर्थसिद्धं वदन् दृष्टान्तदर्शान्तिकयोः साधर्म्यमुपपादयति यथा कृतापराध-स्यापीत्यादिना ॥ ४४ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ४४ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ४४ ॥

७ ह. पै. भा.— तस्मादिति । प्रणिधाय प्रकर्षेण नीचैर्दण्डवद्भूमौ कार्यं निपात्य । सोढुमप-चारान् ॥ ४४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— यस्मादेवमत्यन्तापराधी, तस्मात् कार्यं प्रणिधाय प्रकर्षेण नीचैर्दण्डवत्; दण्डवद्भुवि पतित्वेति यावत् । प्रणम्य नमस्कृत्य ईड्यं सर्वलोकस्तुत्यम्, ईशं सर्वलोकनिय-

न्तारम् । अनेन परिहासानहंत्वशुक्तम् । त्वामहमपराधी प्रसा-दये । अतो हे देव ! पितेव पुत्रस्यापराधं, सखेव सख्युरपराधं, प्रिय इष्टत्वं प्रियाय मे ? तं सर्वं सोढुमर्हसि ॥ ४४ ॥

९ व० त० दी०— यस्मादेवं, तस्मादिति । त्वामीशं सर्वेषां राजानं नियन्तारं रजोभावमाश्रितं भक्तवा-त्सल्येन सारथ्ये कर्मणि स्थितं प्रणम्य प्रसादये । त्वं च पितेव पुत्रस्य, सखेव सख्युः, प्रिय इव प्रियाय सर्वं सोढुमर्हसि ॥ ४४ ॥

१० पु. अ. त.— यतः सर्वेषां पिता गुरुः पूज्यश्च त्वमे-वाप्तो ममापि सर्वं त्वमेवेति मदपराधं क्षन्तुमर्हसीति विज्ञापयति— तस्मादिति । तस्मात्कारणात् अहं त्वां ईशं प्रभुं ईड्यं स्तुत्यं कार्यं प्रणिधाय दण्डवत् पतित्वा प्रणम्य नस्वा

प्रसादये प्रसादयामि । हे देव जगत्पूज्य ! त्वं पूर्वोक्तान् ममापराधान् सोढुम् अर्हसि । क इव ? पुत्रस्य पितेव सख्युर्मित्रस्य सखा इव, प्रियायाः प्रीतियोग्यायाः स्त्रियाः प्रिय इव ॥ ४४ ॥

११ नी० भा० दी०— एतदेवाह— तस्मादिति । यस्मात्त्वं पिता गुरुश्च तस्मात्कार्यं शरीरं प्रणिधाय भूमौ कृत्वा दण्डवत्प्रणम्य त्वां प्रसादये । ईड्यं स्तुत्यम् । स्पष्टमन्यत् ॥ ४४ ॥

अदृष्टपूर्वं हृषितोऽस्मि दृष्ट्वा भयेन च प्रव्यथितं मनो मे ।

तदेव मे दर्शय देव ! रूपं प्रसीद देवेश ! जगन्निवास ! ॥ ४५ ॥

किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तमिच्छामि त्वां द्रष्टुमहं तथैव ।

तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन सहस्रबाहो ! भव विश्वमूर्ते ! ॥ ४६ ॥

१ शां. भा.— अदृष्टपूर्वमिति । अदृष्टपूर्वं न कदाचिदपि दृष्टपूर्वमिदं विश्वरूपं तव मयाऽन्यैर्वा, तदहं दृष्ट्वा हृषितोऽस्मि; भयेन च प्रव्यथितं मनो मे, अतस्तदेव मे मम दर्शय हे देव ! रूपं यन्मत्सगम् । प्रसीद देवेश ! जगन्निवास जगतो निवासो जगन्निवासः, हे जगन्निवास ! ॥ ४५ ॥ किरीटिनमिति । किरी-टिनं किरीटवन्तं, तथा गदिनं गदावन्तं, चक्रहस्तमिच्छामि त्वां प्रार्थये त्वां द्रष्टुमहं; तथैव पूर्ववदित्यर्थः । यत एवं तस्मात्तेनैव रूपेण वसुदेवपुत्ररूपेण चतुर्भुजेन हे सहस्रबाहो ! वार्तमानिकेन विश्वरूपेण भव हे विश्वमूर्ते ! उपसंहृत्य विश्वरूपं, तेनैव रूपेण वसुदेवपुत्ररूपेण भवेत्यर्थः ॥ ४६ ॥

१ वसुदेवसूतोः श्रीकृष्णस्य चतुर्भुजमेव स्वाभाविकं रूपमिति भगवत्पादरामानुजादीनामभिप्रायः । अन्ये तु प्राकृतराजपुत्र-साधारणं द्विभुजमेव तस्य रूपमिति मन्यन्ते । ते चात्र 'चतुर्भुज ! इन !' इति छित्त्वा व्याचक्षते । तदत्र बहुवक्तव्यमप्यवस-रान्तरे वक्ष्यामः सविमर्शम् ।

२ आ. शां. व्या.— हेतुक्तिपूर्वकं विश्वरूपोपसंहारं प्रार्थयते— अदृष्टेति । हृषितो हृष्टस्तुष्ट इति यावत् । भयेन तद्वेत्-
विकृतदर्शनेनेत्यर्थः ॥ ४५ ॥ 'तदेव दर्शय' इत्युक्तं, किं तत् ?
इत्यपेक्षायामाह— किरीटिनमिति । चक्रं हस्ते यस्य

तमिति व्युत्पत्तिं गृहीत्वाऽऽह— चक्रेति । मदीयेच्छा फल-
पर्यन्ता कर्तव्येत्याह— यत् इति । चतुर्भुजत्वे कथं सहस्रबा-
हुत्वं ? तत्राऽऽह— वार्तमानिकेनेति । सति विश्वरूपे कथं
पूर्वरूपमाक्त्वं ? तत्राऽऽह— उपसंहृत्येति ॥ ४६ ॥

३ रा. भा.— अदृष्टपूर्वमत्यद्भुतमत्युग्रं च तव रूपं दृष्ट्वा हृषितोऽस्मि; प्रीतोऽस्मि; भयेन प्रव्यथितं
च मे मनः; अतस्तदेव तव सुप्रसन्नं रूपं मे दर्शय; प्रसीद देवेश ! जगन्निवास ! मयि प्रसादं कुरु; देवानां
ब्रह्मादीनामपीश निखिलजगदाश्रयभूत ! ॥ ४५ ॥ तथैव पूर्ववत् किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तं त्वां द्रष्टुमि-
च्छामि; अतस्तेनैव पूर्वसिद्धेन चतुर्भुजेन रूपेण युक्तो भव; सहस्रबाहो ! विश्वमूर्ते ! इदानीं सहस्रबाहुत्वेन
विश्वशरीरत्वेन दृश्यमानरूपस्त्वं तेनैव रूपेण युक्तो भवेत्यर्थः ॥ ४६ ॥

४ वे. ता. चं.— विचित्रस्याप्यदृष्टपूर्वस्यैवाश्वर्यविषयत्व-
दर्शनात् 'अदृष्टपूर्वम्' इत्यनेन फलितमाह— अत्यद्भुतमिति ।
'भयेन च प्रव्यथितं मनो मे' इत्यनेनाक्षिप्तं 'आख्याहि
मे को भवानुरूपः' [११।३१] इत्यत्रोक्तं विशेषणमाह
अत्युग्रं चेति । 'भयेन च' इत्यत्र चशब्दस्य निष्प्रयोजन-
त्वादुक्तव्यथाहेत्वन्तरसमुच्चयार्थत्वमयुक्तमित्युक्तप्रीतिसमुच्चया-
र्थत्वमभिप्रेत्य व्यवहितान्वयमाह प्रव्यथितं च मे मन
इति । पूर्वार्थोक्तस्य व्यथासहितप्रीतिजनकत्वस्योत्तरार्थहेतु-
त्वमभिप्रेत्याह अत इति । तच्छब्दस्य पूर्वप्रसिद्धाकारपराम-
र्शित्वेन तदभिप्रेतमाकारमाह सुप्रसन्नमिति । अनेन केवल-
प्रीतिहेतुत्वं सूचितम् । प्रपन्नस्य रक्षणमवश्यं कार्यमित्यभिप्रायेण
मे दर्शयेत्युक्तम् । 'देव ! देवेश !' इति सम्बोधनद्वयेन 'तमी-
श्वराणां परमं महेश्वरं तं दैवतानां परमं च दैवतम्' [श्वे. उ.

६।७] इति श्रुत्यर्थोऽभिप्रेत इत्याशयेन— देवानां ब्रह्मा-
दीनामपीशेत्युक्तम् । दृश्यमानरूपस्य 'तत्रैकस्थं जगत्कृतं
प्रविभक्तमनेकधा' [११।१३] इति जगदाश्रयत्वेन दृश्यमानत्वात्
'जगन्निवास !' इत्यनेन तदुच्यत इत्यभिप्रायमाह— जगदा-
श्रयभूतेति ॥ ४५ ॥ 'तथैव' इत्यस्य पूर्वं जगदाश्रयमत्यद्भुतं
रूपं द्रष्टुमिच्छन् तथैव पूर्वरूपं द्रष्टुमिच्छामीत्यर्थभ्रमं व्युदस्यन्
अतीतावस्थाविशिष्टस्य कथं प्रदर्शनं ? इति शङ्कां चार्थात्परिहरन्
अन्वयभेदेन तद्व्याचष्टे— तथैव पूर्ववत्किरीटिनमिति ।
पूर्वदृष्टसजातीयमेव द्रष्टुमिच्छामीत्यर्थः । 'रूपेण' इत्यत्र तृती-
यायाः करणार्थत्वासम्भवात् रूपेण युक्तो भवेत्युक्तम् । सहस्र-
बाहूदरविश्वमूर्तिविशिष्टस्य चतुर्भुजरूपयुक्तत्वासम्भवं कालभेदेन
परिहरति इदानीमिति ॥ ४६ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

७ ह. पै. भा.— अदृष्टेति । हृषितो हृष्टरोमा ॥ ४५ ॥ यथा पूर्वं दृष्टवानहं तथैव संयुक्तो भव ॥ ४६ ॥

८ वे. ब्र. गि.— एवं क्षमाप्य विश्वरूपोपसंहारं प्रार्थ-
यते— अदृष्टपूर्वमिति । पूर्वमदृष्टपूर्वमत्यद्भुतमत्युग्रं च
तव रूपं दृष्ट्वा हृषितो हृष्टरोमाऽस्मि, सन्तुष्टोऽस्मीति वा । तथा
भयेन च मे मनः प्रव्यथितं व्याकुलीकृतम् । अतः तदेव प्राचीन-
मेव रूपं मे दर्शय, इदं रूपसंहर । एवमुक्त्या नियोजनप्राप्तेः
पुनरपराधमाशङ्क्य क्षमापयितुमाह— प्रसीदेति । विश्वरूपोप-
संहारेण प्राचीनरूपप्रदर्शनरूपं प्रसादं कुरु । 'देवेश ! जग-
न्निवास !' इत्यनेन नियोजनोक्त्ययोग्यत्वं दर्शितम् ॥ ४५ ॥
'तदेव रूपम्' [११।४६] इत्युक्तमेव विवृणोति—

किरीटिनमिति । किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तं च त्वामहं
द्रष्टुमिच्छामि । ननु पश्यस्येव किरीटादिमन्तं माम् ; उक्तं
हि त्वयैव 'किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च तेजोराशिम्'
[११।१७] इति तस्मिन्न्यते द्रष्टुमिच्छामीति ? तत्राह—
तथैवेति । यथा त्वं पूर्वं किरीटादिमांस्तथैव त्वां द्रष्टुमिच्छामि,
न तु दुर्निरीक्षतेजोराशयनन्तकिरीटागदाचक्रादिरूपमित्यर्थः ।
तस्मादिदानीं सहस्रबाहुत्वविश्वरूपत्वादिनोपलक्ष्यमाणमिद-
मुपसंहृत्य तेनैव चतुर्भुजेन वसुदेवनन्दनरूपेणाविर्भव ॥ ४६ ॥

९ व० त० दी०— एवं क्षमापयित्वा गुणातिगं प्रति प्रार्थयते— अदृष्टेति । वस्तुतस्तु त्वं गुणातीत इति
भक्ताय तदेव गुणातीतं रूपं प्रदर्शय । इदं चादृष्टपूर्वं ते रूपं दृष्ट्वा, पूर्वं दृष्टः पश्चाद्धोकान् असमानं ज्ञात्वा मनो
मे प्रव्यथितं यतः, अतस्तदेव चतुर्भुजं वा दृष्टपूर्वं रूपं मे प्रदर्शय । अस्माकं तु चतुर्भुजं मर्यादामयं शुद्धसत्त्वा-
त्मकं ते रूपं श्रेष्ठं शान्तत्वादित्याशयेनाह तदर्शने प्रसीदेति । अनेनाक्षरब्रह्मोपासकेभ्यः शुद्धसत्त्वमयचतुर्भुजो-
पासका 'मर्यादया गुणज्ञाः' उक्तमा इति लभ्यते ॥ ४५ ॥ तदेव रूपं विशेषयन् भगवन्तं प्रार्थयते— किरीटिन-
मिति । तदनेन श्रीकृष्णं अर्जुन एवमेव षड्गुणगणालङ्कृतं चतुर्भुजं पश्यति स्मेति गम्यते । द्विभुजं तु सदैवेति ।
" न पुष्टिमिश्रभक्तस्य जायते निर्भया रुचिः । स्वतः प्रवृत्तिजनिकाक्षरमात्रैकदर्शने ॥ अराक्षरातीतहरे रसानन्द-

महोदधेः । स्वरूपामृतमग्नानां नान्यत्र स्याद्रतिः कश्चित् ॥ इत्यभिप्रायमाज्ञाय गोपानामिव तस्य च । आश्वासयन् भीतमेनमुवाच भगवान्पुनः ॥ ४६ ॥

१० पु. अ. त.— एवं क्षमाप्य विज्ञापयति— अदृष्टपूर्वमिति ज्ञेयम् । अदृष्टपूर्वं तव रूपं विश्वात्मकं अनेक-लीलायुतं दृष्ट्वा हृषितोऽस्मि हर्षं प्राप्तोऽस्मि । च पुनः मे मनः भयेन प्रव्यथितं प्रकर्षेण व्यथां प्राप्तम् । अयं भावः— द्रष्टुकामस्य तादृशं रूपं दर्शयित्वा पुरुषोत्तमदर्शनवतोऽन्यरूपदर्शनाभिलाषापराधिनः पुनः पुरुषोत्तमरूपं दर्शयिष्यति न वेति भयमभूत्, अतः प्रसादं प्रार्थयित्वा तद्दर्शनं प्रार्थयति । देवेश

देवानामपीन्द्रादीनामीश नियामक ! जगन्निवास ! प्रसीद प्रसन्नो भव । प्रसन्नो भूत्वा हे देव ! सेवनार्थं तदेव पुरुषोत्तमरूपं दर्शय ॥ ४५ ॥ रूपं विशिनष्टि— किरीटिनमिति । किरीटवन्तं गदावन्तं चक्रहस्तं त्वामहं तथैव पूर्ववदेव द्रष्टुमिच्छामि । अतो हे सहस्रबाहो ! अगणितक्रियाशक्तिमन् ! विश्वमूर्ते ! तेनैव चतुर्भुजेन रूपेण भव प्रकटो भवेत्यर्थः ४६

११ नी० भा० दी०— एवं स्तुत्वा स्वेष्टं प्रार्थयते— अदृष्टपूर्वमिति । हे देव ! कदाचिदपि पूर्वं न दृष्टं तादृशमदृष्टपूर्वं तव रूपं दृष्ट्वा हृषित उत्फुल्लोऽस्मि, तथा विकारारूपदर्शनजेन भयेन च मे मम मनः प्रव्यथितं; अतस्तदेव धारणाविषयभूतं रूपं मे मह्यं दर्शय ॥ ४५ ॥ तदेव रूपमाह— किरीटिनमिति । एतेनार्जुनस्य चक्रगदाकिरीटोपेतं चतुर्भुजं भगवतो रूपं धारणाविषय इति दर्शितम् । हे सहस्रबाहो ! हे विश्वमूर्ते ! सहस्रबाहुत्वादिकमुपसंहृत्य तेनैव रूपेण भव प्रकटो भव ॥ ४६ ॥

भयाकुलरयार्जुनस्याश्वासनं पूर्वरूपप्रदर्शनं च ।

श्रीभगवानुवाच— मया प्रसन्नेन तवार्जुनेदं रूपं परं दर्शितमात्मयोगात् ।

तेजोमयं विश्वमनन्तमाद्यं यन्मे त्वदन्येन न-दृष्टपूर्वम् ॥ ४७ ॥

१ शां. भा.— अर्जुनं भीतमुपलभ्योपसंहृत्य विश्वरूपं प्रियवचनेनाऽऽश्वासयन् श्रीभगवानुवाच— मयेति । मया प्रसन्नेन— प्रसादो नाम त्वय्यनुग्रहबुद्धिः— तद्वत्ता प्रसन्नेन मया, तव हेऽर्जुनेदं परं रूपं विश्वरूपं दर्शितम्, आत्मयोगादात्मन ऐश्वर्यस्य सामर्थ्यात्, तेजोमयं तेजःप्रायं, विश्वं समस्तं अनन्तमन्तरहितं आदौ भवमाद्यं, यद्रूपं मे मम त्वदन्येन त्वत्तोऽन्येन केनचिन्नदृष्टपूर्वम् ॥ ४७ ॥

२ आ. शां. व्या.— अर्जुनेन 'स्थाने हृषीकेश ! [११] मिति । भगवत्प्रसादैकोपायलभ्यं तद्दर्शनमित्याशयेनाऽऽह— ३६] इत्यादिनोक्तस्य भगवतो वचनमवतारयति— अर्जुन- मयेति ॥ ४७ ॥

३ रा. भा.— यन्मे तेजोमयं तेजसां राशिं विश्वं विश्वात्मभूतं अनन्तमन्तरहितं— प्रदर्शनार्थमिदम्— आदिमध्यान्तरहितम्, आद्यं मद्भ्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्यादिभूतं त्वदन्येन केनापि न दृष्टपूर्वं रूपं तदिदं प्रसन्नेन मया मद्भक्त्या ते दर्शितं, आत्मयोगात् आत्मनः सत्यसङ्कल्पत्वयोगात् ॥ ४७ ॥

४ वे. ता. चं.— 'तेजोमयम्' इत्यत्र मयटः प्राचुर्यार्थत्व-मभिप्रेत्याह तेजसां राशिमिति । विश्वात्मभूतमिति विश्वव्यापकमित्यर्थः । अचेतनस्य हि नात्मत्वं सम्भवति । 'अनादिमध्यान्तम्' [११।१९] इति पूर्वमुक्तत्वात् 'अनन्तम्' इत्येतदितरोपलक्षणमित्याह— प्रदर्शनार्थमिदमिति । 'आद्यम्'

इत्यत्र प्रतिसम्बन्धिविशेषानिर्देशात् कृत्स्नस्यादिभूतमित्युक्तम् । 'त्वदन्येन' इत्यनेनार्थसिद्धमाह केनापीति । प्रसादस्य निर्हेतुकत्वे वैषम्यभेदवृण्यप्रसङ्गात्, 'ते' इत्यनेनाभिप्रेतं प्रसादहेतु-माह मद्भक्त्या त इति । योगशब्दस्य ध्यानपरत्वभ्रमव्युदासाय व्याचष्टे आत्मनः सत्यसङ्कल्पत्वयोगादिति ॥ ४७ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ४७ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ४७ ॥

७ ह. पै. भा.— एतदर्जुनस्य वचनं श्रुत्वा श्रीभगवानुवाच— मयेति । आत्मयोगादात्मस्वरूपेण योगस्तस्मात् ॥ ४७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एवमर्जुनं भीतमुपलभ्य तमाश्वासयन् श्रीभगवानुवाच— मयेति । हे अर्जुन ! प्रसन्नेन परं प्रसन्नेनैव मया तव इदं विश्वरूपं आत्मयोगान्निजासाधारणमाथाशक्तिसामर्थ्याद् दर्शितम्, अतः किमिति त्वं विभेषि ? इत्प्रभि- गी. द्वि. ४२

प्रायः । प्रसन्नेनैवेत्येतदुत्तरार्धेनोपपादयति— तेजोमयमिति । यद्यस्मात्कारणात् तेजोमयं विश्वात्मकमनन्तमपरिच्छिन्नं आद्यं सर्वकारणं मे रूपं त्वदन्येन केनापि न दृष्टपूर्वं त्वथैव दृष्टम्, तस्मात्त्वद्ग्रहबुद्धिरूपप्रसादेनैव तदेवं दर्शितमित्यर्थः ॥ ४७ ॥

९ व० त० दी०— श्रीभगवानुवाच— मयेति त्रिभिः । मया सर्वमूलरूपेण स्वयं भगवतांऽशिना कृष्णेन स्वोपनिषत्प्रतिपाद्यस्वरूपेण द्विभुजेन लावण्यजलधिना महामनोरमेन गुणातीतेन सर्ववेदान्तवेद्यचरणेन परतत्त्वेन स्वाश्रितवात्सल्यकरुणावरुणालयेनाचिन्त्यैश्वरयोगेन प्रसन्नेन स्वात्मयोगबलात् परमुत्तममेतदक्षरं विश्वरूपं दर्शितम् । अनेन सदानन्दरूपे श्रीकृष्णे तस्मिन् द्विभुज एवेदं सामर्थ्यं यत्स्वरूपान्तरदर्शनमिति मूलरूपतया-ऽवतारित्वादिति ज्ञापितम् । इत्थमेवोक्तमभियुक्तैः—‘नान्यावतारे सामर्थ्यं यत्कृष्णतनुदर्शनम् । श्रीकृष्ण एव सामर्थ्यं यद्रूपान्तरदर्शनम्’ इति ॥ ४७ ॥

१० पु. अ. त.— एवं प्रार्थितोऽर्जुनमाथासयन् स्वरूपं दर्शयामास, तत्र पूर्वमाथासनमाह— श्री भगवानुवाच मयेति । हे अर्जुन ! मया सर्वदा त्वयि प्रसन्नेन आत्मयोगात् स्वकीयत्वयोगाच्च तव परं इच्छया इदं रूपं दर्शितम् ।

क्रीदशं ? तेजोमयं, विश्वं विश्वात्मकम्, अनन्तमन्तरहितम्, आद्यं सनातनं, यत् मे रूपं त्वदन्येन त्वां विना केनाऽपि दृष्टपूर्वं न । तादृशं रूपं त्वदिच्छया दर्शितमित्यर्थः ॥ ४७ ॥

११ नी० भा० दी०— एवमर्जुनेन प्रार्थितस्तं स्तुवन् भगवानुवाच— मयेति त्रिभिः । हे अर्जुन ! प्रसन्नेन मया तत्र तुभ्यमिदं परं रूपं दर्शितं आत्मयोगात्स्वसामर्थ्यात् करुणया, न तु तत्र दर्शनेऽधिकारोऽस्ति, तथा च प्रागुक्तं—‘कर्मण्येवाधिकारस्ते’ [२।४७] इति । तेजोमयं चिद्रूपं दिव्यं, विश्वं विश्वात्मकं, आद्यमनादि, अनन्तं च यत् रूपं त्वदन्येन कदाचिदपि न पूर्वं दृष्टं दृष्टपूर्वम् ॥ ४७ ॥

न वेदयज्ञाध्ययनैर्न दानैर्न च क्रियाभिर्न तपोभिर्यैः ।

एवंरूपः शक्य अहं नृलोके द्रष्टुं त्वदन्येन कुरुप्रवीर ! ॥ ४८ ॥

१ शां. भा.— आत्मनो मम रूपदर्शनेन कृतार्थ एव त्वं संवृत्त इति तत्स्तौति— नेति । न वेद-यज्ञाध्ययनैः; न दानैः; चतुर्णामपि वेदानामध्ययनैर्यथावद्यज्ञाध्ययनैश्च । वेदाध्ययनैरेव यज्ञाध्ययनस्य सिद्धत्वात्पृथक् यज्ञाध्ययनग्रहणं यज्ञविज्ञानोपलक्षणार्थम् । तथा न दानैस्तुलापुरुषादिभिः, न च क्रियाभिरग्नि-होत्रादिभिः श्रौतादिभिः, नापि तपोभिरुग्रैश्चान्द्रायणादिभिरुग्रैर्घोरैः, एवंरूपो यथा दर्शितं विश्वरूपयस्य सोऽहमेवंरूपः शक्यः; न शक्योऽहं नृलोके मनुष्यलोके द्रष्टुं त्वदन्येन त्वत्तोऽन्येन कुरुप्रवीर ! ॥ ४८ ॥

२ आ. शां. व्या.— तच्छब्देन प्रकृतं दर्शनं परामृश्यते । वेदाध्ययनात्पृथग्यज्ञाध्ययनग्रहणं पुनरुक्तैर्युक्तमित्याशङ्क्या-ऽऽह— वेदेति । न च वेदाध्ययनग्रहणादेव यज्ञविज्ञानमपि गृहीत-

मध्ययनस्यार्थावबोधान्तत्वादिति वाच्यं, तस्याक्षरग्रहणान्ततया द्वैः साधितत्वादिति भावः । श्लोकपूरणार्थमसंहितकरणम् । त्वत्तोऽन्येन मदनुग्रहविहीनेनेति शेषः ॥ ४८ ॥

३ रा. भा.— अनन्यभक्तिव्यतिरिक्तैः सर्वैरप्युपायैर्यथावदवस्थितोऽहं द्रष्टुं न शक्य इत्याह— न वेदेति । एवंरूपो यथावदवस्थितोऽहं मयि भक्तिमतस्त्वत्तोऽन्येन एकान्तिकात्यन्तिकभक्तिरहितेन केनापि पुरुषेण वेदयज्ञादिभिः केवलैर्द्रष्टुं न शक्यः ॥ ४८ ॥

४ वे. ता. चं.— कथमेतद्रूपस्य मदन्त्येन केनाप्यहृष्टपूर्व-त्वम् ? येनकेनचिदुपायेनान्यैरपि दर्शनसम्भवादित्यत्र एतदुपपा-दकत्वेनोत्तरश्लोकमवतारयति— अनन्यभक्तिव्यतिरिक्तैरि-त्यादिना । ‘एवंरूपः’ इत्यस्याप्राकृतरूपविशिष्टपरत्वे कृष्णा-वताररूपस्य सर्वैर्दृश्यमानत्वानुपपत्त्या मनुष्यादिविसजातीयत्वा-प्राकृतत्वारूपपरत्वमभिप्रेत्याह यथावस्थितोऽहमिति । एका-न्तभक्तिरहितानामवताररूपदर्शनं तु मनुष्यादिसजातीयत्व-

प्राकृतत्वादिरूपेणायथावस्थितदर्शनमेवेति भावः । ‘त्वत्’ इत्येत-त्पृथक्पदं भक्तिमत्परं चेत्यभिप्रयन्नाह मयि भक्तिमतस्त्व-त्तोऽन्येनेति । अत्रान्यपदेन अर्जुनान्यत्वविवक्षायां ‘भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ! ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन’ [१।१।५४] इत्युत्तरग्रन्थविरोधापत्त्या भक्तिमदन्यत्वमात्रं विवक्षि-तमित्याह एकान्तभक्तिरहितेन केनापीति । वेदशब्दोऽर्थ-वत्तया श्रुतवेदपरः । तेन ‘श्रोतव्यः’ [२।४।५] इत्युक्तश्रवणं लभ्यते

१ वेदेन यज्ञैः स्वाध्यायेन चेति नव्याः । तत्प्रामादिकम्, वेदाध्ययनस्यैव स्वाध्यायत्वात्, अनधीयमानस्य वेदस्या-क्लिष्टिकरत्वाच्च । ‘नृलोके’ इत्यनेन ‘रुद्रादित्याः’ (१।१।२२) इत्यादि निर्व्युढमिति केचित् । — अविगीता ।

इत्यध्ययनस्य पृथगुक्तवात्क्रियाशब्देन गोबलीवर्दनयाद्यज्ञाध्य-
यनादिव्यतिरिक्तहोमादिक्रिया उच्यन्त इत्यभिप्रेत्य वेदयज्ञा-
दिभिरित्युक्तम् । 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति

यज्ञेन दानेन तपसानाशकेन" [वृ. उ. ४।४।२२] इति ध्रुवो
वेदयज्ञादीनां भक्तिद्वारा दर्शनसाधनत्वप्रतीतेः कथमयं निषेधः ?
इति शङ्कावारणाय केवलैरित्युक्तम् ॥ ४८ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ४८ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ४८ ॥

७ ह. पै. भा.— नेति । अध्ययनैरङ्गाध्ययनैः । न च क्रियाभिर्गुरुपरिचर्यादिभिः ॥ ४८ ॥

८ वें. ब्र. गि.— अतो भयं विहाय कृतार्थोऽस्मीति
सन्तोषुमेवार्हसीत्याह— न वेदेति । वेदानां यज्ञानां चाध्य-
यनैः; तत्र वेदाध्ययनमक्षरग्रहणम्, यज्ञाध्ययनं तु कल्प-
सूत्रमीमांसादिभिर्वेदविहितयज्ञानामनुष्ठानपर्यन्तोऽधिगमः ।
दानानि तुलापुरुषादीनि । क्रियाः सन्ध्यावन्दनाग्निहोवाद्यः ।
उग्रतपांसि कृच्छ्रचान्द्रायणादीनि । हे कुरुप्रवीर ! त्वदन्येन

वेदाध्ययनादिभिरेव रूपोऽहं द्रष्टुं न शक्यः । निषेधदाह्याय
प्रत्येकं नकाराभ्यासः । 'शक्योऽहम्' इति वक्तव्ये विसर्गलो-
पश्छान्दसः । 'नृलोके' इत्यन्यलोकानामप्युपलक्षणम्, 'त्वद-
न्येन न शक्यते' इति सामान्यनिषेधात् 'देवा अप्यस्य रूपस्य
नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः' [११।५२] इति वक्ष्यमाणत्वाच्च ॥ ४८ ॥

९ व० त० दी०— मदनुग्रहैकलभ्यभक्तिव्यतिरिक्तैस्तु सर्वैरप्युपायैरेवमपि द्रष्टुमशक्य इत्याह— न वेदेति । अहं
पुरुषोत्तमः कृष्ण एवरूपमैश्वरं यस्य स विशिष्टो नृलोके द्रष्टुमशक्यः; केवलोऽक्षरादिस्तु स्वोपासकानां वेदप्रव-
चनादिसाधनैर्द्रष्टुं शक्योऽपि भवति, नाहं पुरुषोत्तमः अनन्यभक्तिरभ्यत्वात् 'भक्त्याऽहमेकया ब्राह्मः'
इति [११।१४।२१] भागवतवाक्यात् । तत्रापि त्वत्तो मदनुगृहीनाद्भक्तादन्ये नैवमपि द्रष्टुं न शक्ताः
एतद्दर्शनस्यापि मदनुग्रहलभ्यत्वात्; त्वं तु केवलं मदनुग्रहात् दृष्टवानसि । इयमेव पुष्टिः 'पोषणं तदनुग्रहः' इति
[२।१०।४] भागवतवाक्यात् । 'तद्द्रष्टितानामपि स्वप्नेयवशेन स्वप्रापणं पुष्टिः' इति भाष्यकारः । दैवस्य निग्र-
हणमनु सर्वसाधनकरणेनापि पुरुषोत्तमस्वरूपालाभे दैन्येनार्त्ततया च दृढतरवीजरूपासक्तिभावमनुग्रहणं भगवता
यत्र भवति सोऽनुग्रहश्च पुष्टिरिति सङ्क्षेपः । तदिदं प्रमेयवर्त्म भागवतषष्ठस्कन्धे— 'सध्रीचीनो ह्ययं पन्था लोके
क्षेमोऽकुतोभयः' [अ. १।१७] इति शुकेन धर्मविष्णुदूतसंवादोपाख्यानद्वारा स्पष्टमेव दर्शितमिति ततोऽवसे-
यम् । अत्रोपपत्तिर्भक्तिहेतुग्रन्थेऽनेकधा निरूपिता द्रष्टव्या ॥ ४८ ॥

१० पु. अ. त.— एवं त्वदिच्छयैवेदं रूपं दर्शितं,
इदानीं च पूर्वतनमेव रूपं पश्य, दर्शनीयस्य रूपस्य दुर्लभत्वा-
याऽङ्गुने कृपाधिक्यमाह— न वेदेति । न वेदयज्ञाध्ययनैः
वेदानां सार्धकशब्दात्मकानां यज्ञानामानुपूर्व्यादिसहितविद्या-
क्रियाणां अध्ययनैः, न दानैः तुलापुरुषादिभिः, न च क्रिया-

भिरग्निहोत्रादिरूपाभिः, न तपोभिरुग्रैः कृच्छ्रचान्द्रायणादिभिः
नृलोके महत्प्यलोके एवरूपः अहं पुरुषोत्तमः हे कुरुप्रवीर
भक्तकुलश्रेष्ठ ! त्वदन्येन त्वामपहायान्येन द्रष्टुं पूर्वोक्तैः साधनै-
रपि न शक्यः न समर्थः ॥ ४८ ॥

११ नी० भा० दी०— योगैकगम्यमेतत्कर्मिणां दुष्प्रापमित्याह— न वेदेति । वेदानां यज्ञानां चाध्ययनै-
रधिगमैः, न च दानैः, न च क्रियाभिः स्मृत्युक्ताभिरापूर्वादिभिर्वापीकूपारामादिभिः, तपोभिः कृच्छ्रचान्द्रायणाद्यैः,
उग्रैर्मांसोपवासाद्यैः नृलोके एवरूपोऽहं द्रष्टुं न शक्यः । रोहत्वाभाव आर्षः । त्वदन्येन कुरुप्रवीर ! ॥ ४८ ॥

मा ते व्यथा मा च विमूढभावो दृष्ट्वा रूपं घोरमीदृश्यमेदम् ।

व्यपेतमीः प्रीतमनाः पुनस्त्वं तदेव मे रूपमिदं प्रपश्य ॥ ४९ ॥

१ प्रपश्येति— मुहुर्दुर्लभदर्शनं हि प्रयत्नेन शरवद्दृश्यते प्रीतिमद्भिर्दुर्दृशंमपि लोकैः, यथा शुकस्याकिंविम्बाधिकमणम्, अल्पीयः
सूर्यग्रहणं वा । इदं रूपं तु त्वदन्येन नृलोके न दृष्टपूर्वं द्रष्टुमशक्यं च । अतः प्रीतमनाः प्रकर्षेण पश्येति भावः । चामनस्तु—
पश्येत्येतावता सिद्धे प्रपश्येति वदन्विभुः । सुचयत्यात्मदृष्ट्यैव मद्रूपं दृश्यतामिति ॥
लब्धोऽपरोक्षानुभवो दृष्टं च मम वैभवम् । पश्येदानीं प्रकर्षेण मामात्मत्वेन केवलम् ॥
तन्तो प्रतीयमानेऽपि यः पश्यति पटं स्फुटम् । स पश्यत्येव, यस्तन्तुद्रष्टाऽसौ तु प्रपश्यति ॥
शुद्धसत्त्वमयं रूपं पटस्थानीयमेव मे । तन्तुस्त्वात्मेति पश्य त्वं तत्प्रकर्षेण दर्शनम् ॥

— इति प्रतिपादयति ।

— अविगीता ।

१० पु. अ. त.— एवञ्च क्त्वा स्वरूपं दर्शयामासेति सञ्जय आह— इतीति । असुना प्रकारेण वासुदेवो मोक्षदाता परमकृपालुः अर्जुनं तथा पूर्वप्रकारेणोक्त्वा स्वकं स्वीर्यं पुरुषोत्तमरूपं भूयः पुनः दर्शयामास । एवं दर्शयित्वा सौम्यवपुर्भूत्वा च पुनः पूर्वरूपदर्शनभीतं एनं अर्जुनं पुनराश्वास-

यामास । नन्वेवं वारं वारं कथं कृतवान् इत्यत आह— महात्मेति । महांश्चासौ आत्मा च तेन कृपया तथा कृतवानिति भावः । यद्वा महतां भक्तानां आत्मा अतो भक्तत्वात्तथा कृतवानित्यर्थः ॥ ५० ॥

११ नी० भा० दी०— सञ्जय उवाच— इतीति । वासुदेवोऽर्जुनं प्रति इति पूर्वोक्तरीत्या उक्त्वा यथापूर्वमासीत्तथा स्वकं मानुषं रूपं भूयः पुनर्दर्शयामास । यदर्जुनेन प्रार्थितं चतुर्भुजं धारणाविषयं रूपं तदपि तिरोदधे इत्यर्थः । तथा महात्मा व्यापकोऽपि सन् सौम्यवपुर्नुग्रहेहो भूत्वा भीतमेनमाश्वासयामास च ॥ ५० ॥

अर्जुनस्य स्वास्थ्यम् ।

अर्जुन उवाच— दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं तव सौम्यं जनार्दन ! ।

इदानीमस्मि संवृत्तः सचेताः प्रकृतिं गतः ॥ ५१ ॥

१ शां. भा.— दृष्ट्वेदमिति । दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं मत्सखं प्रसन्नं तव सौम्यं जनार्दन ! इदानीमधुनाऽस्मि संवृत्तः सञ्जातः । किं ? सचेताः प्रसन्नचित्तः प्रकृतिं स्वभावं गतश्चास्मि ॥ ५१ ॥

२ आ. शां. व्या.— एवं भगवदाश्वासितः सन्नर्जुनस्तं प्रत्युक्तवानित्याह— अर्जुन इति ॥ ५१ ॥

३ रा. भा.— अनवधिकातिशयसौन्दर्यसौकुमार्यलावण्यादियुक्तं तवैवासाधारणं मनुष्यत्वसंस्थानसंस्थितमतिसौम्यमिदं तव रूपं दृष्ट्वा इदानीं सचेता संवृत्तोऽस्मि प्रकृतिं गतश्च ॥ ५१ ॥

४ वे. ता. चं.— 'मानुषं रूपम्' इत्यस्य कर्मजन्यप्राकृतरूपपरत्वभ्रमव्युदासायेदंशब्दाभिप्रेतं वदंस्तद्याचष्टे अनवधिकातिशयसौन्दर्येत्यादिना ॥ ५१ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ५१ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ५१ ॥

७ ह. पै. भा.— इदं परमपदप्राप्तिकारणम् ॥ ५१ ॥

८ वें. ब्र. मि.— ततो निर्भयः सन्नर्जुन उवाच— दृष्ट्वेदमिति । अनवधिकातिशयसौन्दर्यसौकुमार्यादिभिः तवैवासाधारणं मनुष्यत्वसंस्थानमधिगतं अतिसौम्यमिदं रूपं दृष्ट्वा

इदानीं सचेताः प्रसन्नचित्तः संवृत्तोऽस्मि, प्रकृतिं भयव्यधाराहित्येन स्वास्थ्यं च गतोऽस्मि ॥ ५१ ॥

९ व० त० दी०— ततो यथावदवस्थितः सन् अर्जुन उवाच— दृष्ट्वेदमिति । निरवधिकातिशयसौन्दर्यसौकुमार्यलावण्यासौशील्यादियुक्तं सदानन्दमात्रकरपादमुखोदरादिरूपं सौम्यं मानुषं मनुष्यत्वसंस्थानस्थितं दृष्ट्वा सचेताः जातोऽस्मि । तदा तु विचेताः “अमताः अपाणिपादं तदमूर्त्तमव्ययम्” इति वाक्यात् । इदानीं तु प्रकृतिं स्वभावं प्राप्तोऽस्मि ॥ ५१ ॥

१० पु. अ. त.— दर्शितस्वरूपं दृष्ट्वाऽर्जुनो विज्ञायति— दृष्ट्वेति । हे जनार्दन अविद्यानाशक ! इदं पुरतो दृश्यमानं मातृषं मनुष्यैर्दृष्टुं योग्यं सौम्यं दयापरीतं दयायुक्तं

तव रूपं दृष्ट्वा इदानीमधुना सचेताः सावधानचित्तः संवृत्तः जातोऽस्मि । प्रकृतिं भक्तिरूपां गतः प्राप्तोऽस्मि (च) ॥ ५१ ॥

११ नी० भा० दी०— ततो निर्भयः सन्नर्जुन उवाच— दृष्ट्वेति । सचेता अव्याकुलः, प्रकृतिं गतः स्वास्थ्यं प्राप्तः, संवृत्तो जातोऽस्मि ॥ ५१ ॥

भगवद्विश्वरूपदर्शनस्य दुर्लभत्वं तत्प्राप्तयुपायश्च ।

श्रीभगवानुवाच—सुदुर्दर्शमिदं रूपं दृष्टवानसि यन्मम ।

देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः ॥ ५२ ॥

१ शां. भा.— सुदुर्दर्शमिति । सुदुर्दर्शं सुष्ठु दुःखेन दर्शनमस्येति सुदुर्दर्शमिदं रूपं दृष्टवानसि यन्मम । देवा अप्यस्य मम रूपस्य नित्यं सर्वदा दर्शनकाङ्क्षिणः, दर्शनेप्सवोऽपि न त्वमिव दृष्टवन्तः न द्रक्ष्यन्ति चेत्यभिप्रायः ॥ ५२ ॥

२ आ. शां. व्या.— उपास्यत्वाय विश्वरूपं स्तोतुं भगवदुक्तिमुत्थापयति— श्रीभगवानिति । त्वद्व्यतिरिक्तानामिदं रूपं द्रष्टुमशक्यमित्येतद्विशदयति— देवा अपीति ॥ ५२ ॥

३ रा. भा.— सुदुर्दर्शमिति । ममेदं सर्वस्य प्रशासनेऽवस्थितं सर्वाश्रयं सर्वकारणभूतं रूपं यद्दृष्टवानसि; तत्सुदुर्दर्शं न केनापि द्रष्टुं शक्यम्; अस्य रूपस्य देवा अपि नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः, न तु दृष्टवन्तः ॥ ५२ ॥

४ वे. ता. चं— यच्छब्दस्य प्रसिद्धपरामर्शित्वेन प्रसिद्धाकारानाह सर्वस्य प्रशासनेऽवस्थितमित्यादिना । 'नित्यम्' इत्यस्य पदार्थैकदेशदर्शनान्वयस्यागतिकस्य आश्रयणमनुचितमित्यभिप्रेत्याकाङ्क्षाया नित्यत्वं दर्शनाभावमवगमयतीत्याशयेनाह न तु दृष्टवन्त इति ॥ ५२ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ५२ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ५२ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ ५२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— स्वकृतस्यानुग्रहस्यातदुर्लभत्वं दर्शयन् श्रीभगवानुवाच - सुदुर्दर्शमिति । सुदुर्दर्शमित्यन्तं द्रष्टुमशक्यं ममेदं विश्वरूपं दृष्टवानसि । कुतो दुर्दर्शम् ? यद्यस्मात्कारणादेवा अपि "पुण्यमेवास्त्वं गच्छति न ह वै देवान्पापं गच्छति" [वृ. उ. १।५।२०] इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धनित्यपुण्यमूर्तय

इत्यपिशब्दार्थः । तेऽप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः, न तु त्वमिव दृष्टवन्तः; न वाप्रे द्रक्ष्यन्तीत्यभिप्रायः, दर्शनकाङ्क्षाया नित्यत्वोक्तेः । यदा देवानामपीयं गतिस्तदा मनुष्यवशाकारणां का कथा ? इति भावः ॥ ५२ ॥

९ व० त० दी०— ततः एवं स्थितौ स्वरूपस्य सुदुर्दर्शत्वं निरूपयन्प्रसङ्गादनुग्रहभक्त्यैकगम्यत्वं स्वस्य निगमयति त्रिभिः— सुदुर्दर्शमिति । इदं मत्सम्बन्धि रूपमक्षरं विश्वरूपं यत्त्वं दृष्टवानसि, यतोऽहं सुदुर्दर्शस्तदा किं वाच्यं मत्सम्बन्धिरूपमिदमिति ? तदेवाह— देवा अपीति । सात्विका अपि ते नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः, न तु दृष्टवन्तोऽपि अनुग्रहबीजभावाभावात् ॥ ५२ ॥

१० पु. अ. त.— स्वस्य रूपस्य स्वानुग्रहेकसाध्यत्वेन परमदुर्लभत्वमाह— श्रीभगवानुवाच सुदुर्दर्शमिति । इदं परिदृश्यमानं मम रूपं सुदुर्दर्शं सुष्ठु दुःखेनाऽपि द्रष्टुमशक्यं यत्त्वं दृष्टवानसि । देवा अपि मत्क्रीडायोग्या मदंशा अपि अस्य नित्यं प्रथमं दर्शनकाङ्क्षिणः दर्शनेच्छवस्तिष्ठन्तीत्यर्थः । अत्रायं भावः— ब्रह्मादयो देवाः श्रीदेवकीगृहे स्तुत्वा गता-

स्तदा गर्भे एव प्राकट्ये, न बहिः; बहिः प्राकटयानन्तरं तु मातृप्रार्थनया तिरोहितं कृत्वा ध्यानास्पदत्वेन स्थापितं देवादीनां तु तद्दृष्टान्ताज्ञानाद्देवोक्तीत्या भजनात्तादृक्स्वरूपदर्शनमेव भवति; इदं च स्वरूपं भावात्मकं वेदाद्यगम्यं भक्तस्तुत्वात् श्रुतत्वाच्चाकाङ्क्षिणस्तिष्ठन्तीति तथा ॥ ५२ ॥

११ नी० भा० दी०— अस्य विश्वरूपदर्शनस्य दुर्लभ्यं दर्शयन् श्रीभगवानुवाच— सुदुर्दर्शमिति । दर्शनकाङ्क्षिणः दर्शनं काङ्क्षन्ते एव, न तु लभन्ते ॥ ५२ ॥

१ वामनः श्लोकमिममित्थमवतारयति—

दृष्ट्वा वपुः प्रतिभयं व्यथितान्तरेण न स्यात्कदाचिदवधारितमर्जुनेन ।

मत्वेति तं प्रकृतिमास्थितमीक्ष्य भूयः सारं पुरोक्तमपि वक्ति स भक्तिवश्यः ॥ इति ।

— अविगीता ।

नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया ।
शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा ॥ ५३ ॥
भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ! ।
ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परन्तप ! ॥ ५४ ॥

१ अत्रेदं दैवीमीमांसादर्शनमनुसन्धानमर्हति यो हि परमात्मा अवाङ्मनसगोचरत्वाद्बुद्धिवृत्तिवैद्यो न भवतीत्युक्तः; कथं तस्यैवानन्यभक्तिरभ्युत्पन्नं स्यात् ? यतो हि अनुरागरूपा भक्तिरुच्यते । अनुरागश्च चित्तवृत्तिविशेष एव । तथा च यश्चित्ताद्बुद्धि-तोऽप्यतीतः, स एव चित्तवृत्तिविशेषात्मिकया भक्त्या कथं लभ्यः ? इति चेत् ; उच्यते — यद्यपि भक्तिरनुरागात्मिकैवाभिहिता, तथापि भक्तिरूपेण परिणतोऽनुरागो न वृत्तिविशेषः; किन्त्वलौकिक ईश्वरानुराग एव । भक्तिरपि गौणी परेति द्विषोच्यते । तत्र गौण्यनुष्ठानेन यदा चित्तं निर्मलं भवति, तदा तत्रानन्दमयस्य परमपुंस आनन्दसत्ता प्रतिफलिता भवति । ततश्चानन्दरसेनाद्भुतं चित्तं सर्वथैवानन्दमयं जायते । तस्य प्रत्यवयवं चैतन्यमात्रा प्रोच्छलन्ती रिङ्गमाणा विराजते । तदा साधकः “ सर्वं खल्विदं ब्रह्म ” “ वासुदेवमयं जगत् ” इत्यादिभावं सर्वदैव स्वचित्ते स्मरन् तिष्ठति । एवं भक्तिभावोदये सति साधकः पुलकितान्तो भूत्वा सगद्गदो नयनाभ्यां निरन्तरमध्रुवधारां वर्षति; किं बहुना ? स आत्मानं विस्मरत्येव । अत एव सर्वव्यापके भगवति निरवच्छिन्नचिन्तागतिरेव भक्तिशब्दवाच्या भवति । निरवच्छिन्नत्वं नाम भगवच्चरणारविन्दचिन्तायाः क्षणमात्रस्यापि कृते वियो-गाभाव एव, सर्वदा निरवच्छिन्नैतैलधारावद्भगवत्येव तन्मयतेति यावत् । अतश्च नायमनुरागोऽत्र चित्तवृत्तिविशेषः; किन्तु रसरूपस्य भगवतो याऽऽनन्दसत्ताविराजते, तस्या एवायमेकः प्रकारभेदो ज्ञेयः । सा च भक्तिर्विना भगवदनुग्रहं नैवासाद्यते । यदा हि चेतसि भगवदानन्दसत्ता प्रकाशीभवति, तदा भक्तस्य याऽवस्था दृग्गोचरीभवति, सैव भक्तिरित्युच्यते । तथा चेश्वरानुग्रहेण लब्धस्यालौ-किकस्यापार्थिवस्य चानुरागस्य नाम भक्तिरिति व्यक्तम् । न चेयं भक्तिश्चित्तवृत्तिधर्मः । ईदृग्लक्षणशालिन्यैव च भक्त्या अवाङ्मन-सगोचरमपि परमेश्वरं भक्तस्तदनुग्रहेणैवासादयतीति निर्विवादसिद्धोऽर्थ इति ॥

वेदान्तनयेनाप्ययमर्थ उपपद्यते । तथा हि— तत्राज्ञानकार्यत्वात् बुद्धिरपि मिथ्या असती चोच्यते । तद्गम्या विषया अपि मिथ्या असन्त एव । ततश्च ध्यानधारणाप्रभृतयो यावन्त ईश्वरचिन्तनहेतवः सन्ति, तेषां सर्वेषामपि मिथ्यात्वेनासत्त्वेऽपि यथा स्वप्ने व्याघ्रादीनां दर्शनात् द्रष्टुर्निद्राभङ्गो जायते, स चोत्थाय जाग्रदवस्थामुपेतः स्वस्वरूपस्थितो भवति, तथैवेश्वरस्य बुद्धिगोचरताभावेऽपि तदनुग्रहेणैव तं बुद्धिवैद्यं विधाय गौण्या भक्त्या तदुपासनां विदधत्साधकः स्वचित्तस्थैर्यं विन्दते । तस्मिंश्चित्ते चानन्दसत्तायाः प्रकाशो जायते । ततश्च तेनैवानन्देनात्यन्ताह्लादपरीतः साधक आनन्दस्वरूपं परमात्मनमासाद्य परानन्दाद्भुतो भवति । इत्यञ्च परमात्मनो बुद्धिवैद्यताभावेऽपि भक्तिरभ्युत्पन्नमाश्रयकम्— इति । (दै. मी. द. १।५) वामनस्तु—

उपास्य एकः खलु वासुदेवः स एव सर्वं मम देवदेवः । नान्यत्ततः किञ्चिदपीति तस्मिन् मता दृढा बुद्धिरनन्यभक्तिः ॥

‘एकान्तभक्तिर्गोविन्दे यत्सर्वत्र तदीक्षणम् ।’ (७।७।५५) लक्षितेतत्त्वं भागवते या प्रह्लादेन सप्तमे ॥

सैव भक्तिरनन्येति सम्मता पार्थसारथेः । तथापि निर्गुणासक्ताः खेदयन्ति धियं ब्रूया ॥

शक्यो भक्त्या ज्ञातुमिति वचनादिह साधनम् । ज्ञानस्य भक्तिरिति ते साधयन्ति प्रयत्नतः ॥

न देवतान्तरं यस्या भवत्यालम्बनं क्वचित् । साऽनन्या भक्तिरित्याहुरज्ञाताद्वैतभक्तयः ॥

परं न ते प्रकरणमद्वैतद्वेषिणो विदुः । अनन्यभक्तिरभ्यं वा न च ज्ञानं स्वरूपतः ॥

‘द्रष्टुमिच्छाम्येश्वरं ते रूपं मित्याह पाण्डवः । (१।१।३) तथैव ‘दर्शयामासे’ त्युचे चालोक्य सञ्जयः ॥ (१।१।९)

दर्शितं तु जगत्सर्वं युगपत्सचराचरम् । अतस्तदैश्वरं रूपं विभोरित्यतिरोहितम् ॥

कृत्स्नः प्रपञ्चोऽघटितघटनायोग ईशितुः । विश्वरूपेऽप्येष एव श्वेताश्वयोपदर्शितः ॥

यावन्नास्त्यात्मविज्ञानं तावन्नैवं प्रतीयते । सति तस्मिन् योगरूपो मायाभासोऽपि भासते ॥

ज्ञानोत्तरमिदं रूपमवबोधव्यमैश्वरम् । स्वयमष्टादशे देवोऽप्येतत्स्पष्टीकरिष्यति ॥

ब्रह्मभूतो हि सूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् । (१।८।५४) तथा मामभिजानाति यो यावाश्चेति तत्त्वतः ॥ (१।८।५५)

इति ज्ञानोदयाद्दुर्ध्वं भक्तिं भूतेष्वपि स्थिराम् । लब्ध्वा ततो यथा वेत्तीत्युक्तमत्रापि तत्तथा ॥

इत्थं चानन्यभक्तिः स्यादचला यस्य तत्त्वतः । मायाभासमपीमं स मनुते योगमैश्वरम् ॥

अत एवाह भगवानत्र ‘ ज्ञातुमनन्यया । शक्य एवंविधो ’ व्यक्तं भक्त्यैवास्मीति निश्चितम् ॥

यथाविधोऽधुना दृष्टो विश्वरूपधरस्त्वया । द्रष्टुमद्वैततत्त्वेन शक्योऽर्जुन ! तथाविधः ॥

तथा च नवमेऽद्वैतं ‘ मया ततमिदं जगत् ’ । (९।४; ९।५) इत्यादिनोपदिश्योक्तं ‘ पश्य योग ’ मिति स्फुटम् ॥

अद्वैतबोधनिपुणं विधायार्थं धनञ्जयम् । ततोऽब्रवीद्वैतघटनायोगमात्मनः ॥ —

१ शां. भा.— कस्मात् ?— नाहं वेदैर्ऋग्यजुस्सामाथर्ववेदैश्चतुर्भिरपि, न तपसोप्रेण चान्द्रायणा-
दिना, न दानेन गोभूहिरण्यादिना, न चेज्यया यज्ञेन पूजया वा शक्य एवंविधो यथादर्शितप्रकारो द्रष्टुं,
दृष्टवानसि मां यथा त्वम् ॥ ५३ ॥ पुनः कथं शक्यः ? इत्युच्यते— भक्त्येति । भक्त्या तु किंविशिष्टया ?
इत्याह— अनन्ययाऽपृथग्भूतया । भगवतोऽन्यत्र पृथङ् कदाचिदपि या भवति सा त्वनन्या भक्तिः,
सर्वैरपि करणैर्वासुदेवादन्यन्नोपलभ्यते यया साऽनन्या भक्तिः, तथाऽनन्यया भक्त्या शक्योऽहमेवंविधो
विश्वरूपप्रकारो हेऽर्जुन ! ज्ञातुं शास्त्रतः, न केवलं ज्ञातुं, शास्त्रतो द्रष्टुं च साक्षात्कर्तुं तत्त्वेन तत्त्वतः,
प्रवेष्टुं च मोक्षं च गन्तुं परन्तप ! ॥ ५४ ॥

२ आ. शां. व्या.— दर्शनोपायाभावाद्दर्शत्वमिति
शङ्कते— कस्मादिति । वेदादिषुपायेषु सत्स्वपि भगवानुक्त-
रूपो न शक्यो द्रष्टुमित्याह— नाहमिति । तर्हि दर्शनायोग्य-
त्वाद्द्रष्टुमशक्यत्वमित्याशङ्क्याऽऽह— दृष्टवानिति ॥ ५३ ॥
केनोपायेन तर्हि द्रष्टुं शक्यो भगवान् ? इति पृच्छति— कथ-

मिति । शास्त्रीयज्ञानद्वारा तद्दर्शनं सफलं सिध्यतीत्याह—
उच्यत इति । न भक्तिमात्रं तत्र हेतुरिति तुशब्दार्थं स्फुटयति
— किमित्यादिना । अनन्यां भक्तिमेव व्यनक्ति—
सर्वैरिति ॥ ५४ ॥

३ रा. भा.— कुत इत्यत्राह— नाहमिति । वेदैर्ध्यापनप्रवचनाध्ययनश्रवणजपविषयैर्यागदानहोम-
तपोभिश्च, मद्भक्तिविरहितैः केवलैः यथावदवस्थितोऽहं द्रष्टुमशक्यः; अनन्यया तु भक्त्या तत्त्वतः शास्त्रै-
र्ज्ञातुं तत्त्वतः साक्षात्कर्तुं तत्त्वतः प्रवेष्टुं च शक्यः । तथा च श्रुतिः— “ नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न
मेधया न बहुना श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तन्नू स्वाम् ” [कठो. २।२२
मुं. उ. ३।२।३] इति ॥ ५३ ॥ ५४ ॥

४ वे. ता. चं— उत्तरश्लोकस्यैतदुपापादकतया न पौन-
स्कत्यमित्याशयेन तमवतारति— कुत इत्यत्राहिति । वेदानां
स्वरूपेण साधनत्वाप्रसक्त्या तन्निषेधोऽनुपपन्न इत्यतस्तदभिप्रेत-
माह वेदैर्ध्यापनप्रवचनेति । दानेज्याकथनं होमस्या-
प्युपलक्षणमित्यभिप्रयन्नाह यागदानहोमतपोभिश्चेति ।
भक्तिद्वारा साधनत्वस्य “ तमेतं वेदानुवचनेन ” [वृ. उ. ४।
४।२२] इत्यादिश्रुत्यवगतत्वात् मद्भक्तिविरहितैरित्युक्तम् ।
एवंविधशब्दो मानुषत्वादिप्रमानहेत्वाप्राकृतत्वादिपर इत्याह
यथावदवस्थितोऽहमिति । न केवलं साक्षात्कारमात्रे साधन-
त्वेन भक्तिरपेक्षिता; किन्तु ‘ शुद्धभावं गतो भक्त्या शास्त्राद्वेदि
जनार्दनम् ’ [म. भा. ५।६९।५] इत्यादिवच्छास्त्रतोऽर्थनिर्णये
साक्षात्कारानन्तरभाविन्यां प्राप्तावपीत्यभिप्रायेण ‘ ज्ञातुं ’ प्रवे-
ष्टुम् ’ इत्युभयं पूर्वश्लोकाप्रसक्तमिह प्रसजितम् । ‘ तत्त्वतः ’ इत्ये-
तन्निष्पन्नविशेषादपेक्षितत्वाच्चान्वितम् । तत्त्वतः प्रवेशः परिपूर्ण-
प्राप्तिः, यथावस्थितसर्वाकारेणानुभव इत्यर्थः । तेन व्यूहवि-
भवादिमात्रप्राप्तिव्यवच्छेदः । स्मरन्त्ये च साक्षान्मुक्तैरर्वाञ्चः

प्राप्तिपूर्वभेदाः— ‘ लोकेषु विष्णोर्निवसन्ति केचित्समीपमृच्छन्ति
च केचिदन्ये । अन्ये तु रूपं सदृशं भजन्ते सायुज्यमन्ये स तु
मोक्ष उक्तः ’ इति । ‘ एतद्धि दुर्लभतरं लोके जन्म यदीदृशम् ’
[६।४२] इत्यस्य व्याख्याने यादवप्रकाशेश्वोक्तम्— “ इदमल्पी-
यसीं योगसिद्धिं गतस्य मृतस्य फलं, यदि प्रथमां योगसिद्धिं
गतो म्रियते, त्यजति वा योगं, श्वेतद्वीपे जायते; भगवत्सा-
लोक्यं वा याति; यदि ततोऽप्यधिकां योगसिद्धिं गतो म्रियते;
विष्णुपार्षदो भवति; यदि ततोऽप्यधिकां, पार्षदेऽवरो भवति;
यदि ततोऽप्यधिकां, द्वारपालो भवति; यदि ततोऽप्यधिकां,
भगवतोऽङ्गसंवाहको भवति; यदि ततोऽप्यधिकां, मन्त्रिस्था-
नीयः पृथगैश्वर्ययुक्तो भवति; यदि पूर्णां योगसिद्धिं गतो म्रियते,
भगवत्सायुज्यं गतो मुक्तः परमैश्वर्ययुक्तो भवति ” इति वैष्णवेषु
योगशास्त्रेषु मर्यादा । तदेतत्सर्वमिह सूचितं भगवता “ अथवा
योगिनाम् ” [६।४२] इत्यादीनीति । ज्ञानदर्शनप्राप्तिहेतुत्वे
भक्तेः पूर्वभेदानान्योन्याश्रयणादिदोषः । पूर्वजन्मसुकृतमूलसा-
त्त्विकजनसंवादादिजनितं यथावच्छ्रवणानुगुणं किञ्चिदानुकूल्यरूपं

— अव्यक्तासक्तचित्तानां भक्तानां चैतदन्तरम् । आद्यानां सगुणः श्रीशो नेष्टोऽन्येषां तु स प्रियः ॥
चित्प्रकाशं जडे तेऽपि पश्यन्त्यव्यक्तचित्तकाः । सगुणापेक्षया क्लेशं परमश्रुवतेऽधिकम् ॥
न तादृक् पाण्डवः किन्तु प्रेयानस्यान्युत्ततः । सिद्धेऽद्वैतावबोधेऽसावनन्यां भक्तिमासवन् ॥
भक्त्यैवाद्वैततत्त्वेन ज्ञानवान्योगमैश्वरम् । पार्थस्ततस्तथा तस्मै दर्शयित्वाऽऽह विश्वशुक् ॥
ज्ञातुं द्रष्टुं प्रवेष्टुं च क्रमादेवंविधोऽर्जुन ! । शक्यो भक्त्याद्वैततत्त्वं लब्ध्वा तेनाहमाश्रितं ॥
ज्ञातुं तथाविधं सम्यग्द्रष्टुं चाहौं य ईश्वरम् । प्रवेष्टुमप्यशङ्कं स तत्त्वेनाद्धा तमर्हति ॥

इत्यादि बहुलं प्रतिपादयति । तद्विस्तरभयान्न सर्वं सङ्ग्रह्यते ।

भक्तिमात्रं शास्त्रजन्यज्ञानोत्पत्तौ सहकारि भवति । उत्कटदि-
दृक्षागर्भा तु परभक्तिः साक्षात्कारहेतुः; साक्षात्कृते तु परिपूर्णा-
नुभवाभिनिवेशलक्षणा परमभक्तिः प्रवेशहेतुरिति । अत्र 'अन-
न्यया' इति पदं प्रागुक्तप्रक्रियया अनन्यप्रयोजनयेति भाव्यम् ।
अनन्यदेवताकथेत्येके । ऐक्यानुसन्धानविवक्षा तु प्रागेव
दूषिता; प्रत्यक्षादिविबुद्धा च । तदेतदखिलमभिप्रत्य सङ्गृहीतम्
'एकादशे स्वमाहात्म्यसाक्षात्कारावलोकनम् । दत्तमुक्तं विदि-

५ आ. मा. भा.— ॥ ५३ ॥ ५४ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ ५३ ॥ ५४ ॥

८ वें. ब्र. गि.— कस्मात्पुनर्देवा अपि न दृष्टवन्तः ?
इत्याशङ्क्य भक्त्यभावादिति वक्तुं भक्तिव्यतिरिक्तं साधनान्तरं
निषेधति— नाहमिति । अत्र वेदान्ततपोयागानां भक्तिविर-
हितानामेव दर्शनसाधनत्वनिषेधः । तेन च "तमेतं वेदानुव-
चनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन"
[वृ. उ. ४।४।२२] इति श्रुत्या न विरोधः— "नायमात्मा प्रव-
चनेन लभ्यो न मेधया न बहुना वा श्रुतेन । यमेवैष वृणुते,
तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विदृष्टुते तनूं स्वाम्" [कठो.
२।२२ छं. उ. ३।२।३] "यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे
तथा गुरौ । तस्यैते कथिता ह्यथाः प्रकाशन्ते महात्मनः"
[श्वे. उ. ६।२३] इत्यादिभिर्भगवद्भक्तिं विना वेदानुवचना-
दीनां दर्शनसाधनत्वनिषेधेन विविदिषाश्रुतेर्भक्तिसहितवेदानु-
वचनादीनामेव दर्शनसाधनत्वपरत्वात् । ननु त्वदीयं विश्वरूपं
देवासुरादिभिः सर्वैरपि दृष्टतथा मयोपलब्धम् । उक्तं हि
तदैव— 'गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्गा वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव

प्राप्त्योर्भक्त्येकोपायता तथा' [गी. सं. १५] इति ।
भक्तिप्रशंसापरत्वशङ्कामपाकरोति— तथा चेति । "नायमात्मा"
इत्यादौ "न पृथिव्यामप्रिश्वेतन्यः" [यजुः ६।२।७।२]
इत्यादाविव केवलानां निषेधः । यच्छब्दानुदितो वरणीयता-
हेतुगुणविशेषो भक्तिरेवेत्यर्थस्वभावादुपबृंहणबलाच्च सिद्धम् । अत्र
तनुशब्दस्य विग्रहपरत्वे स्वरूपादिकं तत्परत्वे च विग्रहादि-
कमर्थलब्धम् ॥ ५३ ॥ ५४ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ५३ ॥ ५४ ॥

सर्वे' [१।१।२२] इति; तत्कथम् 'नाहं वैदैः' 'न वेदयज्ञा-
ध्ययनैः' इत्यादिना च केनापि दुर्दर्शे इत्युच्यते ? इत्याश-
ङ्क्याह— एवंविध इति । एवंविधशब्दार्थमेव दर्शयन् 'न
वेदयज्ञाध्ययनैः' [१।१।४८] इति श्लोकेनैतस्य गतार्थत्वशङ्कां
निराकरोति— दृष्टवानसि मां यथेति । येन प्रकारेण मां
दृष्टवानसि, तेन प्रकारेण केनापि द्रष्टुं न शक्यः । तथा च
देवानामापातदशित्वेऽपि तदेव मदीयतत्त्वदर्शित्वं नेति न
विरोध इति भावः ॥ ५३ ॥ एवं साधनान्तरं निषिध्य भक्तेरेव
स्वरूपदर्शनसाधनत्वं वदन्नध्यायार्थसुपसंहरति— भक्त्येति ।
अनन्यया मदेकनिष्ठया भक्त्यैव निरतिशयप्रीतिरूपया एवं-
विधो विश्वरूपोऽहं तत्त्वेन परमार्थतः शालैर्ज्ञातुं शक्यः । 'शक्य
अहं' इति च्छान्दसो विसर्गलोपः । तथा तत्त्वेन द्रष्टुं श्रवण-
मनननिदिध्यासनक्रमेण साक्षात्कर्तुं च शक्यः, ततस्तत्त्वेन
प्रवेष्टुं मद्रूपतयाऽवासुं शक्यः, भक्त्यैवंविधो द्रष्टुं शक्य इति
विश्वरूपदर्शनलक्षणस्याध्यायार्थस्य कथनम् ॥ ५४ ॥

९ व० त० दी०— एवं विश्वरूपस्य सुदुर्दर्शत्वं निरूप्य तदादिदृष्टस्य स्वस्यापि तदाह— नाहं वैदैरिति ।
निरतिशयाक्षरैश्वर्योऽहमात्मा " नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन । यमेवैष
वृणुते (सः) तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा (वि) वृणुते तनूं स्वाम्" [कठो. २।२२ मुंडको. ३।२।३] इति
वरणेतरसाधनैरशक्यः श्रुतोऽस्मि । एवंविधं मां त्वं यत् वरणेन सत्प्रकारेण स्वरूपयोग्यो दृष्टवानसि तथा च
प्रवचनादिसाधनानां केवलात्मसाक्षात्कारपरतया जीवे स्वरूपयोग्यतासम्पादकत्वं, न साक्षात्पुरुषोत्तमनिरोध-
कत्वमिति सिद्धम् ॥ ५३ ॥ तादृशे जीवे स्वीयत्वेन वरणे सञ्जातया भक्त्याऽहं भगवान् ग्राह्य इति तदाह—
भक्त्येति । अथवा ननु तर्हि सर्वैः कथमेवं दृश्यसे ? इति चेत्त्राह— भक्त्येति । सर्वनिरोधार्थमवतीर्णस्यापि मम
दर्शनं ज्ञानं च केषाञ्चिन्मानुषत्वेनांशत्वादिना च भवति, न तु तत्त्वेन; यतोऽहं तत्त्वेन ज्ञातुं द्रष्टुं हृदि प्रवेष्टुं च
भक्त्यैव शक्यः । किम्भूतया ? अनन्ययेति । वेदप्रवचनादिसाधननिरपेक्षया मदनुग्रहिसङ्गैकलभ्यया रागानुगयेति
यावत् । 'केचित्केवलया भक्त्या' इति वाक्यात् प्रमेयरूपया तथेति । यतोऽहमेवंविधः । भक्त्या ग्राह्यः 'अस्वतन्त्र
इव द्विजः' इति । अथवा विश्वरूपाद्यक्षरैश्वर्यादियोग्युक्त एवाक्लिष्टकर्मा प्रवाहमर्यादापुष्टिप्रणेत्याऽलौकिकगुणगणो
महामनोरमवपुर्महाकरुणोऽहं पुरुषोत्तमोऽपि ॥ ५४ ॥

१० पु. अ. त.— ननु ते वेदाद्युक्तसाधनैः कथं न
पश्यन्ति ? इत्यत आह— नाहमिति । यथा त्वं मां दृष्टवा-
नसि एवंविधः पुरुषोत्तमोऽहं परिदृश्यमानवेदैः वेदोक्तसाधनैः
वेदैरेव वा न अतएव "यतो वाचो निर्वर्तन्ते अप्राप्य मनसा

सह" [तै. उ. २।४।१-२।६।१] इत्युक्तम् । तपसा क्लेशा-
त्मकेनाऽपि न, दानेन सर्वस्वदक्षिणात्मकेन न, इज्यया यागेन
न द्रष्टुं शक्यः ॥ ५३ ॥ तदा कथं द्रष्टुं शक्यः ? इत्यत आह—
भक्त्येति । हे अर्जुन ! हे परन्तप ! इति स्मेहेन वीप्सवा

सम्बोधनम् । एवंविधोऽहं अनन्यया न विद्यते अन्यः पारलौ- | पेण ज्ञातुं च पुनरलौकिकभावदृष्ट्या द्रष्टुं च पुनः प्रवेष्टुं
किकैएहिकयत्नो यस्यां तादृश्या भक्त्या तत्त्वेन याथाथ्यस्वरू- | अलौकिकरूपेण लीलासु सेवनार्थं शक्यः, अस्मीति शेषः॥५४॥

११ नी० भा० दी०— नाहमिति । ‘ न वेदयज्ञाध्ययनैः ’ [११।४८] इत्यनेनोक्त एवार्थः पुनरुच्यते
विश्वरूपदर्शनस्यातिदौर्लभ्यसूचनाय । स्पष्टार्थश्च श्लोकः ॥ ५३ ॥ कथं तर्हि द्रष्टुं शक्यस्त्वं ? अत आह—
भक्त्येति । भक्त्या आराधनेन अनन्यया अव्याभिचरितया, अखण्डयेत्यर्थः । अहमेवविधो ज्ञातुं शक्यस्त्वपदार्थ-
शोधकशास्त्रतः, द्रष्टुं शक्यो ध्यानतः, तत्त्वेन याथात्म्येन प्रवेष्टुं शक्यस्तत्त्वमसिवाक्यार्थजज्ञानतः । हे परं
अज्ञानशत्रुं तापयतीति परन्तप ! ॥ ५४ ॥

मत्कर्मकृन्मत्परमो मद्भक्तः सद्भवर्जितः ।

निर्वैरः सर्वभूतेषु यः स मामेति पाण्डव ! ॥ ५५ ॥

इति श्रीमहाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि श्रीभगवद्गीतासूप-
निषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे विश्वरूपदर्शनं
नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

१ शां० भा०— अधुना सर्वस्य गीताशास्त्रस्य सारभूतोऽर्थो निश्श्रेयसार्थोऽनुष्ठेयत्वेन समुचित्यो-
च्यते— मत्कर्मकृदिति । मत्कर्मकृत् मदर्थं कर्म मत्कर्म, तत्करोतीति मत्कर्मकृत्; मत्परमः करोति भृत्यः
स्वामिकर्म, न त्वात्मनः परमा प्रेत्य गन्तव्या गतिरिति स्वामिनं प्रतिपद्यते; अयं तु मत्कर्मकृन्मामेव परमां
गतिं प्रतिपद्यत इति मत्परमः, अहं परमः परा गतिर्यस्य सोऽयं मत्परमः । तथा मद्भक्तो मामेव सर्वप्रकारैः
सर्वात्मना सर्वोत्साहेन भजत इति मद्भक्तः । सद्भवर्जितो धनपुत्रमित्रकलत्रबन्धुवर्गेषु सद्भवर्जितः— सद्भः
प्रीतिः स्नेहः— तद्भवर्जितः । निर्वैरो निर्गतवैरः सर्वभूतेषु शत्रुभावरहित आत्मनोऽत्यन्तापकारप्रवृत्तेष्वपि ।
य ईदृशो मद्भक्तः स मामेति, अहमेव तस्य परा गतिः, नान्या गतिः काचिद्भवति । अयं तवोपदेश इष्टो
मयोपदिष्टो हे पाण्डवेति ॥ ५५ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यश्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ
श्रीमद्भगवद्गीताभाष्ये विश्वरूपदर्शनं नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

२ आ. शा. व्या.— भक्त्या त्विति विशेषणाद-
न्येषामहेतुत्वमाशङ्क्याऽह— अधुनेति । समुचित्य सङ्घिन्य
पुञ्जीकृत्येति यावत् । मत्कर्मकृदित्युक्ते मत्परमत्वमार्थिकमिति
पुनरुक्तिरित्याशङ्क्याऽह— करोतीति । भगवानेव परमा
गतिरिति निश्चयवतस्तत्रैव निष्ठा सिध्यतीत्याह— तथेति ।
न तत्रैव सर्वप्रकारैर्भर्जनं धनादिनेहाकृष्टत्वादित्याशङ्क्याऽह—
सङ्गेति । द्वेषपूर्वकानिष्ठाचरणं वैरम्, अनपकारिषु तदभावेऽपि

भवत्येवापकारिष्विति शङ्कित्वाऽह— आत्मन इति ।
एतच्च सर्वं सङ्घिन्यानुष्ठानार्थमुक्तमेवमनुतिष्ठतो भगवत्प्राप्तिरव-
श्यम्भाविनीत्युपसंहरति — अयमिति । तदेवं भगवतो विश्व
रूपस्य सर्वात्मनः सर्वज्ञस्य सर्वेश्वरस्य मत्कर्मकृदित्यादिन्या
येन क्रममुक्तिफलमभिध्यानमभिवदता तत्पदवाच्योऽर्थो व्यव-
स्थापितः ॥ ५५ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमच्छङ्कानन्दपूज्यपादशिष्यानन्दज्ञानविरचिते

श्रीमद्भगवद्गीताशास्त्रभाष्यव्याख्याने एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

१ येषां भक्तिः परिस्फुरति, तेषां ‘ वासुदेवः सर्व ’ (७।१९) इत्यादिपूर्वाभिहितोपदेशचमत्काराद्विश्वात्मकं वासुदेवतत्त्वमयत्नत
एव बोधपदवीमवतरतीत्यभिनवगुप्तपादाः ॥ “ मत्कर्मकृत् सर्वाणि कर्माणि मम परमेश्वरस्येति बुद्ध्या तत्कर्ता । जगद्वर्ति सर्वं
कर्म परमेश्वरस्यैव, स एव पारमार्थिकः कर्ता कारयिता च परमिदं कर्मासौ मां निमित्तमात्रं विधाय कारयतीति प्रत्यस्ताभिमानया
बुद्ध्या जगति भगवद्भक्तेन व्यवहर्तव्यम् ”— इत्यादि नव्यव्याख्यानं त्वापातरमणीयमेव, ‘ मां विद्वद्यकर्तारं ’ (४।१३) ‘ न कर्तृत्वं
न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः । ’ (९।१४) इत्यादि विरोधात् । एवं निर्वैरपदस्य निष्क्रियार्थत्वप्रत्याख्यानमपि तदीयमनुक्तो-
पालम्भनमेव, केनापि प्राचा तथाविधस्यार्थस्यानुक्तत्वात् । अतः ‘ तदर्थं कर्म ’ (३।९) ‘ मदर्थमपि कर्माणि कुर्वन् ’ (१२।१०)
इत्याद्यनुसारी मदर्थं कर्म मत्कर्मैति भगवत्पादाद्युक्तमेव युक्तम् । — अविगीता ।

३ रा. भा.— मत्कर्मकृदिति । वेदाध्ययनादीनि सर्वाणि कर्माणि मदाराधनरूपाणीति यः करोति स मत्कर्मकृत्, मत्परमः सर्वेषामारम्भाणामहमेव परमोद्देश्यो यस्य स मत्परमः, मद्भक्तः अत्यर्थमतिप्रियत्वेन मत्कीर्तनस्तुतिध्यानार्चनप्रणामादिभिर्विना आत्मधारणमलभमानो मदेकप्रयोजनतया यः सततं तानि करोति, स मद्भक्तः; सङ्गवर्जितः मदेकप्रियत्वेनेतरसङ्गमसहमानः निर्वैरः सर्वभूतेषु मत्संश्लेषवियोगैकसुखदुःखस्वभावत्वात्स्वदुःखस्य स्वापराधनिमित्तत्वानुसन्धानाच्च सर्वभूतानां परमपुरुषपरतन्त्रत्वानुसन्धानाच्च सर्वभूतेषु वैरनिमित्ताभावात्तेषु निर्वैरः, य एवम्भूतः स मामेति मां यथावदवस्थितं प्राप्नोति; निरस्ता-विद्याद्यशेषदोषगन्धो मदेकानुभवो भवतीत्यर्थः ॥ ५५ ॥

इति श्रीभगवद्रामानुजाचार्यविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

४ वे. ता. चं.— 'नाहं वेदैः' इत्यादेः 'वेदानुवचनेन' [बृ. उ. ४।४।२२] इत्यादिश्रुतिविरोधपरिहाराय भक्त्यङ्गभावेन वेदानुवचनादीनामुपयोगं वदन् 'प्रवेष्टुम्' इत्युक्तं प्राप्तिहेतुं भक्त्यवस्थाविशेषं विविक्षति— मत्कर्मकृदिति । 'नाहं वेदैः' इत्यादिनोक्तान्येव कर्माणि भगवति समर्पणान्मत्कर्मशब्देनोच्यन्ते, कीर्तनादीनि तु प्रागुक्तानि भक्त्यन्तर्गतत्वान्मद्भक्तशब्देऽनुप्रवेशमर्हन्तीत्यभिप्रायेणाह वेदाध्ययनेति । कर्मप्रसङ्गात्साध्यतया बुद्धिस्थं फलमिह मत्परमशब्देनोच्यत इत्याह सर्वेषामिति । लौकिकानामन्नपानादिस्थानेऽस्य कीर्तनादिकमित्यभिप्रायेणाह आत्मधारणमलभमान इति । भक्तेः काष्ठाप्राप्तिदशायां यादृशी निस्सङ्गता, तां सहेतुकां दर्शयति मदेकप्रियत्वेनेति । तृषितस्यामृतधारायां तृणादिनिरोधवन्मन्यमानं सङ्गमेवैनं यथा स्वयं विरक्तो वर्जयति, तथा स्वयं सङ्गे जातोद्वेग इत्यभिप्रायेण इतरसङ्गमसहमान इत्युक्तम् । तादृश्यां भक्तिकाष्ठायां न केवलं शास्त्रवश्यत्वेन निर्वैरता; अपितु कारणाभावात् कार्याभाव इत्याह मत्संश्लेषेति । परमात्मनि

रक्ततया तदितरविरक्तस्य सांसारिकक्षुद्रसुखदुःखयोरुपेक्षकत्वात्तन्निवर्तकेषु तत्प्रवर्तकेषु च नास्य वैरसम्भवः । नच स्वापराधं जानतः परो द्वेषविषयः; नच कशादिवत्परतन्त्रतयाऽवगताय कश्चिदनुमत्तः कुप्येत्; आत्मन इव परेषामपि विश्वरूपभगवद्रूपत्वानुसन्धाने कथं वैरावकाशः ? इति भावः । एवम्भूतः एवंविधः । 'प्रवेष्टुम्' [१।१।५४] इति प्रागुक्तानुसन्धानेनाह— मां यथावदवस्थितमिति । प्रवेशप्राप्त्यादिशब्दानामन्यार्थतां कुदृष्ट्यभिमतान् निराकर्तुं परमनिश्चयेयसरूपायाः प्राप्तेः स्वरूपं शोधयति निरस्तेति । निरस्तत्वमपुनरङ्कुरविनष्टत्वम् । अविद्या अज्ञानान्यथाज्ञानतत्कारणकर्मादिरूपा । पूर्वावस्थायामपि कतिपयाविद्यादिनिवृत्तिरस्तीति तद्व्यवच्छेदायाशेषपदम् । सवासननिरासद्योतनाय गन्धशब्दः । मदेकानुभव इति— 'सर्वं ह पश्यः पश्यति' [छां. उ. ७।२।६।२] इत्युक्तं सर्वमपि सर्वशरीरोऽहमेव । तथाच धृत्यन्तरं " ते सर्वेगं सर्वतः प्राप्य धीरा युक्तात्मानः सर्वमेवाविशन्ति " [मुं. उ. ३।३।५] इति— इति भावः ॥ ५५ ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु श्रीमद्गीताभाष्यटीकायां तात्पर्यचन्द्रिकायां एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ५५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ५५ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितगीताभाष्यस्य टीकायां जयतीर्थमुनिविरचितायां प्रमेयदीपिकायां एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

७ ह. पै. भा.— मत्कर्मकृदिति । अहं वासुदेवः परमं प्रधानं यस्य स मत्परमः ॥ ५५ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीताभाष्ये श्रीमद्भगवद्गीताव्याख्यानां एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

८ वें. ब्र. गि.— 'नाहं वेदैः' [१।१।५३] 'न वेदयज्ञाध्ययनैः' [१।१।४८] इति वेदयज्ञादिनिषेधपूर्वकं अक्तेरेव दर्शनसाधनत्वोक्त्या वेदयज्ञोदः परित्यागप्राप्ताविदमाह— मत्कर्मकृदिति । मदर्थं कर्माणि श्रौतस्मार्तानि करोतीति मत्कर्मकृत् । मदर्थं कर्मानुष्ठानमपि मदेकोद्देशेन कर्तव्यं, न तु फलोद्देशेनेत्याह— मत्परम इति । अहमेव परमः प्राप्य-

पुरुषार्थतया श्रेष्ठो यस्य स मत्परमः । इदं च मत्परमत्वं रागद्वेषवतो न सम्भवतीति तद्वाहित्यस्य तद्धेतुत्वं दर्शयति— सङ्गवर्जितो निर्वैरः सर्वभूतेष्विति । एवम्भूतो यः स मद्भक्तो मामेति । तथा च 'नाहं वेदैः' [१।१।५३] इत्यादिनिषेधो मद्भजनानाम्मत्कर्मविषय इति भावः ॥ ५५ ॥

इति श्रीवेङ्कटनाथेन कृते ब्रह्मानन्दगिर्याख्याने भगवद्गीताव्याख्याने एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

९ व० त० दी०— यद्यप्येवं तथापि त्वाद्दृशस्य मन्निगममयादायामनुगृहीतत्वान्मदाज्ञया मद्भक्तिपूर्वकमेव स्वधर्मकरणे मत्प्राप्तिरित्याह— मत्कर्मकृदिति । भगवदीयस्य भगवत्सेवापूर्वककर्मकरणं विहितं 'मम कर्मकरणे प्रभोरिच्छाऽस्तीति यो निर्व्वारयति स करोति, य एतद्विपरीतं स न करोति, यथा शुक्रजडादिः । एतन्निर्व्वारश्च भगवद्दीनोऽतो भक्तेष्वपि तन्निर्व्वारणानियम इत्यतः कर्म कर्त्तव्यमेव अतन्निर्व्वारणे त्वाधुनिकानाम्; एवं सतीच्छाज्ञानवता तत्सन्देहवता च कर्त्तव्यं' इति । 'तन्निर्व्वारणानियमः पृथग्यः प्रतिबन्धः फलं' इत्यादि सूत्रभाष्ये निर्णीतमवगन्तव्यम् । मत्परम इति अहमेव परम उद्देश्यो यस्य परमो मद्भक्तः स मामेति पुरुषोत्तमाप्तिस्तस्य फलं भवतीत्यर्थः ॥ ५५ ॥

इति श्रीभगवद्गीतातत्त्वदीपिकायां एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

१० पु. अ. त. — नन्वनन्यभक्तः कथं ज्ञेयः ? इत्याकाङ्क्षायामाह— मत्कर्मकृदिति । मदर्थं स्वस्य सहजदास्त्वेन, न तु कामनया, कर्म सेवादिरूपं करोति स तथा । मत्परमः अहमेव परमः सर्वस्वं यस्य । मद्भक्तः मद्भजनकृत् मदाश्रितो वा । सङ्गवर्जितः पुत्रादिलौकिकवैष्णवादिसङ्गवर्जितः ।

सर्वभूतेषु निर्व्वैरः द्वेषरहितः । हे पाण्डव ! उत्पत्यैव भक्त ! एवंविधो यः स मामेति प्राप्नोति, सोऽनन्यो ज्ञातव्य इति भावः ॥ ५५ ॥

प्रदर्श्य विश्वरूपं स्वं द्दृढीकृत्याऽर्जुनाय वै ॥

श्रीकृष्णः साधनासाध्यं स्वस्वरूपमदर्शयत् ॥ १ ॥

इति श्रीगीतासृततरङ्गिण्यां विश्वरूपदर्शनयोगो नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

११ नी० भा० दी०— शास्त्रसर्वस्वं सङ्गह्नाति— मत्कर्मकृदिति । मदर्थमेव कर्माणि करोतीति मत्कर्मकृत् अहमेव परमो निष्कलः प्राप्यो यस्येति स मत्परमः । एतेन कृत्स्नः कर्मयोगो ध्यानयोगश्च त्वम्पदार्थशोधक उक्तः । मम भक्त आराधनकृदित्युपासनाकाण्डार्थसङ्ग्रहः । 'सङ्गवर्जितः' इत्यनेन एकान्तभगवद्भयाननिष्ठ इत्युक्तम् । निर्व्वैर इति विश्वं भगवदात्मना पश्येदित्युक्तम् । अन्यथा भेदबुद्धिमतो निर्व्वैरत्वासम्भवात् । एवम्भूतो यः स मां तत्पदलक्ष्यार्थभूतमखण्डानन्दैकधनमेति प्राप्नोति प्रत्यगभेदेन । हे पाण्डव विशुद्धवंशज ! त्वमेवैतज्ज्ञातुं शक्नोषीति भावः ॥ ५५ ॥

इति भीष्मपर्वणि नैलकण्ठीये भारतभावदीपे श्रीमद्भगवद्गीतार्थप्रकाशे एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

श्रीमद्भगवद्गीताया एकादशाध्यायस्य माहात्म्यम् ।

देव्युवाच —

इतिहासोऽयमीशान ! श्रेयसां साधनं परम् ।
आकर्ण्य करुणापूर्णं ! मम काङ्क्षा प्रवर्तते ॥ १ ॥
एकादशस्य माहात्म्यमध्यायस्य कथाश्रयम् ।
व्यावर्णय विरूपाक्ष ! वक्तॄणां प्रथमं प्रभो ! ॥ २ ॥

ईश्वर उवाच —

आकर्णय कथां कान्ते ! गीतावर्णनसंश्रयाम् ।
विश्वरूपाभिधानस्य माहात्म्यमपि पावनम् ॥ ३ ॥
अध्यायस्य विशालाक्षि ! वक्तुं तावन्न शक्यते ।
सहस्राणि कथाः सन्ति तत्रैका कथ्यते कथा ॥ ४ ॥
प्रणीतायास्तटे नद्या मेघङ्करमिति श्रुतम् ।
नगरं गरिमाधारं तुङ्गप्राकारगोपुरम् ॥ ५ ॥
विशालाश्रमशालासु स्वर्णस्तम्भविभूषितम् ।
श्रीमद्भिः सुखिभिः शान्तैः सदाचारैर्जितेन्द्रियैः ॥ ६ ॥
अधिष्ठितं जनैश्चासृङ्गाटकमनोहरम् ।
कीर्तिस्तम्भस्फुरत्स्वर्णसुवर्णशतशोभितम् ॥ ७ ॥
पताकाकिङ्किणीकाणकादम्बकपिकस्वरम् ।
वेदाध्ययननिर्घोषवाचालितदिगन्तरम् ॥ ८ ॥

तूर्यसङ्घोषसङ्कीर्णविशालव्योममण्डलम् ।
पताकापल्लवोद्भूतवातनिर्जितविग्रहम् ॥ ९ ॥
राजमार्गवरद्वारनारीमञ्जीरशिञ्जितैः ।
वल्लकीवेषुक्वैर्गीतैर्भाति वाजीन्द्रहेषितैः ॥ १० ॥
प्रेक्ष्यमाणमिवाभीक्ष्णं दिक्पालानां पुरैः समम् ।
आस्ते जगत्पतिर्यत्र शाङ्गपाणिर्विराजितः ॥ ११ ॥
मूर्तिमत्परमं ब्रह्म जगल्लोचनजीवितम् ।
लक्ष्मीनयनराजीवपूजिताकारगौरवः ॥ १२ ॥
त्रिविक्रमवपुर्मेघश्यामलः कोमलाकृतिः ।
श्रीवत्सवक्षा राजीववनमालाविभूषितः ॥ १३ ॥
अनेकभूषणोपेतः सरत्न इव वारिधिः ।
चलत्सौदामिनीदामसान्द्रमेघसमद्युतिः ॥ १४ ॥
तस्याऽऽस्ते मुकुटे साक्षाच्छाङ्गपाणिः परः पुमान् ।
तं दृष्ट्वा मुच्यते जन्तुर्जन्मसंसारबन्धनात् ॥ १५ ॥
यस्मिन्पुरे महातीर्थं विद्यते मेखलाभिधम् ।
यत्र स्नात्वा नरैर्नित्यं प्राप्यते वैष्णवं पदम् ॥ १६ ॥
तत्र वीक्ष्य जगन्नाथं नरसिंहं कृपाणवम् ।
सप्तजन्माजिताद्द्वोरान्मुच्यते दुष्कृतान्नरः ॥ १७ ॥

मेखलायां गणाधीशं विलोकयति यो नरः ।
 स निस्तरति विघ्नानि दुस्तराण्यपि सर्वदा ॥ १८ ॥
 ब्रह्मचर्यपरो दान्तो निर्ममो निरहङ्कृतिः ।
 तस्मिन्मेघङ्कुरे कश्चिद्भूद्ब्राह्मणसत्तमः ॥ १९ ॥
 सुनन्द इति विख्यातो वेदशास्त्रविशारदः ।
 वशीकृतेन्द्रियग्रामो वासुदेवपरायणः ॥ २० ॥
 देवस्य शार्ङ्गिणः पार्श्वे गीताध्यायमिमं प्रिये ! ।
 एकादशं पठत्येष विश्वरूपप्रदर्शनम् ॥ २१ ॥
 अध्यायस्य प्रभावेन ब्रह्मज्ञानमवाप सः ।
 परमानन्दसन्दोहश्लाघ्यसंवित्समाधिना ॥ २२ ॥
 प्रत्यङ्मुखेन्द्रियतया निश्चलां स्थितिमीयुषा ।
 सततं स्थीयते तेन जीवन्मुक्तेन योगिना ॥ २३ ॥
 एकदा स महायोगी सिंहाराशिस्थिते गुरौ ।
 गोदावरीतीर्थयात्रां विधातुमुपचक्रमे ॥ २४ ॥
 प्रथमेऽहि समागत्य विरजं तीर्थमुत्तमम् ।
 नाभिमारभ्य तीर्थेषु स समभ्यर्च्य देवताः ॥ २५ ॥
 मज्जन्मज्जज्जगद्गार्वा कमलां स व्यलोकयत् ।
 तां सम्पूज्य महामायां सर्वकामफलप्रदाम् ॥ २६ ॥
 तारातीर्थे ततः स्नात्वा कपिलासङ्गमे ततः ।
 अष्टतीर्थमसौ चक्रे विधाय पितृतर्पणम् ॥ २७ ॥
 कुमारीं सशिवां नत्वा कपिलाद्वारमाययौ ।
 तत्र निर्मज्ज्य निर्वृतप्राग्जन्मान्तरदुष्कृतः ॥ २८ ॥
 सम्पूज्य नत्वा स्तुत्वा च देवं वै मधुसूदनम् ।
 उषित्वा तत्र तां रात्रिमगात्प्रातः सह द्विजैः ॥ २९ ॥
 नरसिंहवने तत्र तीर्थे रामस्य दीधिका ।
 प्रह्लादपूजितः साक्षादास्ते यत्र नृकेसरी ॥ ३० ॥
 तं दृष्ट्वा देवदेवेशं पूजयित्वा तु भक्तितः ।
 तत्र तं दिवसं नीत्वा स ययावम्बिकापुरीम् ॥ ३१ ॥
 अनुग्रहणे भक्तानामम्बिका तत्र तिष्ठति ।
 पूरयन्ती मनुष्याणां वाञ्छितान्यखिलान्यपि ॥ ३२ ॥
 पूजयित्वाऽम्बिकां भक्त्या पुष्पगन्धानुलेपनैः ।
 उपहारैश्च विविधैः स्तोत्रैः प्रणमनैरपि ॥ ३३ ॥
 विप्रस्तस्मात्पुरात्प्राप्तः करस्नानाभिधं पुरम् ।
 यत्राऽऽस्ते परमा शक्तिर्महालक्ष्मीर्महाद्युतिः ॥ ३४ ॥
 तामवेश्य सुधाभानुभास्करद्युतिमण्डलाम् ।
 संसारतापविच्छेदपद्मपीयूषवाहिनीम् ॥ ३५ ॥
 योगिराजहृदम्भोजराजहंसनिषेविताम् ।
 अनाहतमहानादमयीमद्भ्यरूपिणीम् ॥ ३६ ॥
 महालक्ष्मीं भगवतीं वाञ्छितार्थप्रदायिनीम् ।
 आराध्य भक्तिभावेन चेतसा स मुनीश्वरः ॥ ३७ ॥
 विवाहमण्डपं प्राप पुरं मित्रैः समन्वितः ।
 पुरे तत्र प्रतिगृहं वासस्थानमयाचत ॥ ३८ ॥
 न लेभे वसतिं स्थातुं गेहे कस्मिन्नपि द्विजः ।
 दर्शितं ग्रामपालेन विशालं वासमन्दिरम् ॥ ३९ ॥

प्रविश्य वसतिं चक्रे ब्राह्मणः सङ्गिभिः सह ।
 ततः प्रभाते विमले सुनन्दोऽसौ द्विजोत्तमः ॥ ४० ॥
 बहिरालोकयाञ्चक्रे वासगेहान्निजं वपुः ।
 अध्वन्यानखिलान्यत्र यातान्कापि यहच्छ्रया ॥ ४१ ॥
 गम्यमानः समायान्तं ग्रामपालो ददर्श सः ।
 तं बभाषे ग्रामपाल आयुष्मानसि सर्वशः ॥ ४२ ॥
 भागधेयवतां पुंसां पुण्यः पुण्यवतामसि ।
 प्रभावो विद्यते वत्स ! कोऽपि लोकोत्तरस्त्वयि ॥ ४३ ॥
 क प्रयाताः सहायास्ते कथं तःसदनाद्बहिः ।
 तत्पश्य मुनिशार्ङ्ग ! कथयामि तवाग्रतः ॥ ४४ ॥
 किन्तु नान्यं त्वया तुल्यं पश्यामीह तपस्विनम् ।
 किं जानासि महामन्त्रं कां विद्यामवलम्बसे ॥ ४५ ॥
 कस्य देवस्य कारुण्याच्छक्तिर्लोकोत्तरा त्वयि ।
 तत्कारुण्यवशात्तिष्ठ ग्रामेऽस्मिन्ब्राह्मणोत्तम ! ॥ ४६ ॥
 शुश्रूषामखिलामेव भगवंस्ते करोम्यहम् ।
 इति तं वासयामास तस्मिन्ग्रामे मुनीश्वरम् ॥ ४७ ॥
 परिचर्यां च तस्यासौ भक्त्या चक्रे दिवानिशम् ।
 दिवसेषु प्रयातेषु सप्ताष्टसु समेयिवान् ॥ ४८ ॥
 प्रातरागत्य तस्याग्रे रुरोद भृशदुःखितः ।
 अद्य मे भाग्यहीनस्य गुणवान्भक्तिमान्सुतः ॥ ४९ ॥
 जाज्वल्यमानदंष्ट्रेण भक्षितो निशि रक्षसा ।
 इत्येवं रक्षकेनोक्तस्तं पप्रच्छ स संयमी ॥
 काऽऽस्ते स राक्षसः पुत्रो भक्षितस्ते कथं वद ॥ ५० ॥
 ग्रामपाल उवाच—
 वर्तते नगरे घोरः पुरुषादो निशाचरः ।
 स खादति नरानेत्य नित्यं नगरगोचरान् ॥ ५१ ॥
 स सर्वैर्नागरैरत्र प्रार्थितः पुरुषैः पुरा ।
 रक्ष राक्षस ! नः सर्वान्प्राप्तं ते कल्पयामहे ॥ ५२ ॥
 पथिका निशि निद्रान्ति ये च तान्भुङ्क्त्व राक्षस ! ।
 एतस्मिन्सदने पान्थान्ग्रामपालप्रवेशितान् ॥ ५३ ॥
 आहारं कल्पयाञ्चकुरात्मीयप्राणमुग्रये ।
 भवान्सुप्तो गृहेऽमुष्मिन्नध्वन्यैः संयुतः परः ॥ ५४ ॥
 ते प्रस्ताः किल चानेन त्वं मुक्तोऽसि द्विजोत्तम ! ।
 प्रभावं भवतो वेत्ति भवानेव द्विजोत्तम ! ॥ ५५ ॥
 मदीयतनयस्याद्य मित्रमेकमुपागतम् ।
 अजानता मया सोऽपि तनयस्य प्रियः सखा ॥ ५६ ॥
 अन्यैः पान्थजनैः सार्धं तस्मिन्गेहे प्रवेशितः ।
 श्रुत्वा तत्र प्रविष्टं तं निशीथे तनयो मम ॥ ५७ ॥
 तमानेतुं गतः सोऽपि भक्षितस्तेन रक्षसा ।
 दुःखितेन मया प्रोक्तः प्रातः स पिशिताशनः ॥ ५८ ॥
 ममापि पुत्रो दुष्टात्मन्भवता निशि भक्षितः ।
 भवज्जठरनिर्मग्नः सुतोऽसौ येन जीवति ॥
 अस्ति चैवमुपायश्चेद्ब्रूहि मे त्वं निशाचर ! ॥ ५९ ॥

राक्षस उवाच—

अन्तः प्रविष्टं त्वत्पुत्रमज्ञात्वाऽहमभक्षयम् ।
अज्ञानाद्भक्षितः पान्थैः सहितोऽसौ सुतस्तव ॥ ६० ॥
यथा जीवति मे कुक्षौ यथा भवति रक्षितः ।
तथा विहितमप्यस्ति देवेन परमेष्ठिना ॥ ६१ ॥
गीतैकादशमध्यायं यः पठत्यनिशं द्विजः ।
तत्प्रभावेन मे मुक्तिर्भूतानां पुनरुद्भवः ॥ ६२ ॥

ग्रामपाल उवाच—

कथमेकादशाध्यायसामर्थ्यामिदमद्भुतम् ।
इति पृष्टो मया विप्र ! स बभाषे निशाचरः ॥ ६३ ॥

राक्षस उवाच—

पुरा गृध्रेण केनापि नभोमार्गेण गच्छता ।
अस्थिखण्डं स्वकात्तुण्डात्पातितं कापि वारिणि ६४
तं जलाशयमागत्य कोऽपि ज्ञानीश्वरस्तदा ।
महातीर्थमिति ज्ञात्वा विदधे पितृतर्पणम् ॥
तमूचिरे जनाः सर्वे तीर्थमेतत्कथं वद ॥ ६५ ॥

मुनिरुवाच—

जपत्येकादशाध्यायं त्रिसन्ध्यं नियतेन्द्रियः ।
वित्तवानिति विप्रोऽसौ चौरैर्व्यापादितः पथि ॥ ६६ ॥
तस्यास्थिशकलं गृध्रवदनात्पातितं जले ।
तेन तीर्थमिदं दिव्यं जातं पातकनाशनम् ॥ ६७ ॥

राक्षस उवाच—

ततस्ते मानवाः सर्वे सस्नुस्तत्र जलाशये ।
निष्कलमषतया चैवं प्रापुस्ते परमं पदम् ॥ ६८ ॥
एकादशस्य सामर्थ्यादध्यायस्य भविष्यति ।
ममापि मुक्तिः पान्थानां पुनरुत्थानमद्भुतम् ॥ ६९ ॥
यो मया कश्चिदुत्कीर्णो ब्राह्मणोऽत्रैव तिष्ठति ।
स च एकादशाध्यायं जपति स्म निरन्तरम् ॥ ७० ॥
स तेनाध्यायमन्त्रेण सप्तवाराभिमन्त्रितम् ।
विधाय वारि विप्रेन्द्रः क्षिपेद्यदि ममोपरि ॥
ततो मे शापनिर्मुक्तिर्भविष्यति न संशयः ॥ ७१ ॥

ग्रामपाल उवाच—

इति तेनास्मि सन्दिष्टः समायातस्त्वदन्तिकम् ॥ ७२ ॥

विप्र उवाच—

राक्षसः केन पापेन जातोऽसौ वद रक्षक ! ।
यः क्षपायां गृहे तस्मिन्नरान्खादति निद्रितान् ॥ ७३ ॥

ग्रामपाल उवाच—

अस्मिन्ग्रामे पुरा कश्चिदासीद्विप्रः कृषीवलः ।
एकदा शालिकेदाररक्षणे व्याकुलो द्विजः ॥ ७४ ॥
नातिदूरे महागृध्रः पान्थप्रेकमभक्षयत् ।
तं विमोचयितुं दूराद्दयां चक्रेऽपि तापसः ॥ ७५ ॥
भुक्त्वा पान्थं खगस्तावन्निरगादम्बराध्वना ।
ततः स तापसः कोपान्तं बभाषे कृषीवलम् ॥ ७६ ॥

तापस उवाच—

धिक्त्वां हालिक ! दुष्टात्मन् ! कठोरमतिनिर्घृणम् ।
कुक्षिम्भरं परत्राणविमुखं हतजीवितम् ॥ ७७ ॥
चौरैश्च दंष्ट्रिभिः सर्पैररिवह्विषाम्बुभिः ।
गृध्रराक्षसभूतैश्च वेतालादिभिराहतान् ॥ ७८ ॥
जनानुपेक्षते शक्तः स तद्बधफलं लभेत् ।
न मोचयति यो विप्रं प्रभुश्चौरादिभिर्धृतम् ॥ ७९ ॥
स याति नरकं घोरं स पुनर्जायते वृकः ।
निहन्यमानं विपिनं गृध्रव्याघ्रेण वीक्षितम् ॥ ८० ॥
मुञ्च मुञ्चेति यो वक्ति स याति परमां गतिम् ।
गवामर्थं हता व्याघ्रैर्भिल्लैर्दुष्टैश्च राजभिः ॥ ८१ ॥
तेऽपि यान्ति पदं विष्णोर्दुष्प्राप्यं योगिनामपि ।
अश्वमेधसहस्राणि वाजपेयशतानि च ॥ ८२ ॥
शरणागतसन्त्राणकलां नार्हन्ति षोडशीम् ।
दीनस्योपेक्षणं कृत्वा भीतस्य च शरीरिणः ॥ ८३ ॥
पुण्यवानपि कालेन कुम्भीपाके स पच्यते ।
पश्यन्नपि भवान्पान्थं दुष्टगृध्रेण भक्षितम् ॥ ८४ ॥
निवारणसमर्थोऽपि न चक्रे यन्निवारणम् ।
निष्कृतोऽसि यतस्तस्मान्द्रविष्यसि निशाचरः ॥ ८५ ॥

ग्रामपाल उवाच—

इमं शापं मुनेः श्रुत्वा कम्पमानकलेवरः ।
प्रणम्य हालिको विप्रं बभाषे करुणं वचः ॥ ८६ ॥

हालिक उवाच—

अत्राहं क्षेत्ररक्षायां चिरं क्षिप्तेन चक्षुषा ।
न वेत्ति निकटं गृध्रहन्यमानमिमं नरम् ॥
तेन मेऽनुग्रहं कर्तुं कृपणस्य त्वमर्हसि ॥ ८७ ॥

विप्र उवाच—

यो वेत्त्येकादशाध्यायं जपत्यनुदिनं च यः ।
तेनाभिमन्त्रितं वारि यदा शिरसि तावके ॥
पतिष्यति तदा शापात्तव मुक्तिर्भविष्यति ॥ ८८ ॥

ग्रामपाल उवाच—

इत्युक्त्वा तापसो यातो हालिको राक्षसोऽभवत् ।
इति तद्राक्षसवचो निशम्याऽऽशु प्रधावतः ॥ ८९ ॥
उभयं कार्यमेवाद्य संसिद्धं कुरु तापस ! ।
तदागच्छ द्विजश्रेष्ठ ! तेनाध्यायेन मन्त्रय ॥
तीर्थोदकं स्वहस्तेन तस्य मूर्धनि निक्षिप ॥ ९० ॥

श्रीमहादेव उवाच—

इति तत्प्रार्थितं सर्वं श्रुत्वा करुणयाऽऽस्तुतः ।
तथेति सह पालेन मुनी रक्षोन्तिकं ययौ ॥ ९१ ॥
एकादशेन तेनाम्बु विश्वरूपेण मन्त्रितम् ।
निक्षिप्तं तस्य शिरसि तेन विप्रेण योगिना ॥ ९२ ॥
गीताध्यायप्रभावेन शापमोक्षमवाप सः
विहाय राक्षसं देहं चतुर्बाहुस्ततोऽभवत् ॥ ९३ ॥

निगीर्णा ये जनास्तेन पान्था आसन्सहस्रशः ।
चतुर्भुजा बभ्रुवुस्ते शङ्खचक्रगदाधराः ॥
ते विमानान्यारुहस्तवावूचे स राक्षसम् ॥ ९४ ॥

ग्रामपाल उवाच—

मदीयस्तनयः कस्तं दर्शयस्व निशाचर ! ॥ ९५ ॥

श्रीमहादेव उवाच—

इत्युक्ते ग्रामपालेन दिव्यधीराह राक्षसः ॥ ९६ ॥

राक्षस उवाच—

एनं चतुर्भुजं विद्धि तमालश्यामलद्युतिम् ।
माणिक्यमुकुटं दिव्यमणिकुण्डलमण्डितम् ॥ ९७ ॥
हारहारिमहास्कन्धं स्वर्णकेयूरभूषितम् ।
राजीवलोचनं स्निग्धं हस्ते कृतसरोरुहम् ॥
दिव्यं विमानमारूढं देवत्वं प्राप्तमात्मजम् ॥ ९८ ॥

श्रीमहादेव उवाच—

इति तस्य वचः श्रुत्वा सुतं दृष्ट्वा च तादृशम् ।
स्वर्गोहं नेतुमारेभे तं जहास सुतस्ततः ॥ ९९ ॥

सुत उवाच—

कतिवाराणि जातोऽसि त्वं पुत्रो मम रक्षक ! ।
पूर्वं पुत्रस्त्वदीयोऽस्मि ह्यधुना विबुधोऽस्म्यहम् १००

यास्यामि वैष्णवं धाम ब्राह्मणस्य प्रसादतः ।
निशाचरोऽपि प्राप्तोऽयं पश्य देहं चतुर्भुजम् ॥ १०१ ॥
एकादशस्य माहात्म्याद्याति स्वर्गं समं जनैः ।
विप्रादस्मात्त्वमध्यायमधीष्व त्वं जपानिशम् ॥ १०२ ॥
भविष्यति न सन्देहस्तवापि गतिरीदृशी ।
तात! तस्मात्सतां सङ्गो दुर्लभः सर्वथा जनैः ॥ १०३ ॥
सोऽप्यद्य ते समुत्पन्नो ह्यात्मनः साधयेप्सितम् ।
किं धनैर्भोगदानैर्वा किं यज्ञैस्तपसा नु किम् ॥ १०४ ॥
किं पूतैर्वा परं श्रेयो विश्वरूपस्य पाठतः ।
तद्विष्णोः परमं रूपं तत्त्वं ध्यायस्व विश्रुतम् ॥ १०५ ॥
यत्पूर्वानन्दसन्दोहकृष्णब्रह्मास्यनिर्गतम् ।
कुरुक्षेत्रेऽर्जुने मित्रे तत्कैवल्यरसायनम् ॥ १०६ ॥
नृणां च भवभीतानामाधिव्याधिविनाशनम् ।
अनेकजन्मदुःखघ्नं नान्यत्पश्यामि तत्स्मर ॥ १०७ ॥

श्रीशिव उवाच—

इत्युक्त्वा सह तैः सर्वैर्ययौ विष्णोः परं पदम् ।
तमध्यायं ततो विप्राद्ग्रामपालः पपाठ सः ॥ १०८ ॥
तावुभौ तस्य माहात्म्याज्जग्मतुर्वैष्णवं पदम् ।
इत्येकादशमाहात्म्यकथा तुभ्यं निरूपिता ॥
यस्याः श्रवणमात्रेण महापातकनाशनम् ॥ १०९ ॥

इति श्रीमहापुराणे पाद्म उत्तरखण्डे गीतामाहात्म्ये सतीश्वरसंवादे श्रीमद्भगवद्गीतैकादशाध्याय-
माहात्म्यकथनं नामैकाशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ ११ ॥

श्रीमद्यामुनमुनिप्रणीतो गीतार्थसंग्रहः ।

[अध्यायः १२]

भक्तेः श्रेष्ठ्यमुपायोक्तिरशक्तस्यात्मनिष्ठता ।
तत्प्रकारास्त्वतिप्रीतिर्भक्ते द्वादश उच्यते ॥ १६ ॥

श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकवेङ्कटनाथविरचिता गीतार्थसङ्ग्रहरक्षा ।

अत्रच भाष्यम्—‘ अनन्तरमात्मप्राप्तिसाधनभूतादात्मोपासनाद्भक्तिरूपस्य भगवदुपासनस्य स्वसाध्य-
निष्पादने श्रेष्ठ्यात्सुखोपादानत्वाच्च श्रेष्ठ्यं भगवदुपासनोपायश्च तदशक्तस्याक्षरनिष्ठता तदपेक्षिताश्चोच्यन्ते ’
[रा. भा. १२।१] इति । अत्र— अतिप्रीतिर्भक्त इत्यस्योपादानमुपसंहारमात्रताव्यञ्जनार्थम् । उपायोक्तिः
‘ अथ चित्तं समाधातुम् ’ [१२।९, १०] इत्यादिश्लोकद्वयेन कृता । भगवति चित्तं समाधातुमशक्तस्य
भगवद्गुणाभ्यासः, तत्राप्यशक्तस्य प्रीतिपूर्वकभगवदसाधारणकर्मकरणम्, तस्मिन्नप्यसमर्थस्यात्मनिष्ठेति क्रमः ।
तत्प्रकाराः कर्मयोगाद्यपेक्षिताः ‘ अद्वेष्टा सर्वभूतानाम् ’ [१२।१३] इत्यादिनोक्ता उपादेयगुणप्रकाराः ।
तथाच तत्र भाषितम्— ‘ अनभिसेहितफलकर्मनिष्ठस्योपादेयान् गुणानाह ’ [रा. भा. १२।१३] इति ।
अतिप्रीतिर्भक्ते— ‘ ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तम् ’ इत्यादिना अध्यायान्तिमश्लोकेन [१२।२०] उक्ता ।
तदभिप्रेतं चैवमुक्तम्— ‘ अस्मादात्मनिष्ठाद्भक्तियोगनिष्ठस्य श्रेष्ठ्यं प्रतिपादयन्त्यथोपक्रममुपसंहरति ’
[रा. भा. १२।२०] इति ॥ १६ ॥

—:—

भक्तियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः ।

सगुणनिर्गुणब्रह्मनिष्ठयोर्द्वयोर्मध्ये का श्रेष्ठा का च कर्तव्येत्यर्जुनप्रश्नः ।

अर्जुन उवाच— एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते ।

ये चाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः ॥ १ ॥

१ श्रीशाङ्करभाष्यम् ।

द्वितीयप्रभृतिष्वध्यायेषु विभूत्यन्तेषु [१०] परमात्मनो ब्रह्मणोऽक्षरस्य विध्वस्तसर्वोपाधिविशेषणस्योपासनमुक्तम्, सर्वयोगैश्वर्यसर्वज्ञानशक्तिमत्सत्त्वोपाधेश्वरस्य तव चोपासनं तत्र तत्रोक्तम्, विश्वरूपाध्याये [११] त्वैश्वरमाद्यं समस्तजगदात्मरूपं विश्वरूपं त्वदीयं दर्शितमुपासनार्थमेव त्वया, तच्च दर्शयित्वाक्तवानसि ' मत्कर्मकृत् ' [११।५५] इत्यादि, अतोऽहमनयोः पक्षयोर्विशिष्टतरबुभुत्सया त्वां पृच्छामीत्यर्जुन उवाच— एवमिति । ' एवं ' इत्यतीतानन्तरश्लोकेनोक्तमर्थं परामृशति ' मत्कर्मकृत् ' इत्या-

“भक्तो न नश्यति ममेति यदुक्तमत्र विश्वस्य तत्र विभयः सुचिरं स्थितोऽस्मि ।

नष्टे सुधाकरशिखौ सहसाऽधुनापि ब्रूहि त्वमेव कथमाश्वसिमीति देव ! ” ॥

१ एवमिति पञ्चमादावविद्वत्कर्तृकयोः कर्मयोगतत्संन्यासयोर्मध्ये कतरत् श्रेयः ? इतिवत् मन्दकर्तृकयोः सगुणनिर्गुणोपासनयोर्मध्ये कतरत् श्रेय इति संशयः । निर्गुणोपासनाधिकारिणो ये ज्ञानिनस्त उत्तमा एव, 'ज्ञानी त्वात्मेव मे मतम् ' [७।१८] ' ज्ञानवान् मां प्रपद्यते ' (७।१९) इत्यादिना तेषामभिहितो महिमातिशयः । कुतस्तेषां महानुभावानामवरत्वशङ्का ? न तान्प्रति प्रश्नः परिहारो वाऽऽवश्यक इति सम्प्रदायविदः । धामनस्तु—

सविकल्पो निर्विकल्पश्चेति योगाद्युदीरितौ । तद्विस्तु द्विविधेष्वत्र श्रेयसः परिपृच्छति ॥

द्वयेऽपि योगवेत्तारस्तत्रैके निर्गुणप्रियाः । अपरे सगुणासक्तास्तेषु के वित्तमा ? इति ॥

भक्तानुद्दिश्याक्षरं ये ये चाव्यक्तमुपासते । वदन्तीत्यं पृथगिमं व्याप्तीदर्थं पृथगास्तुतः ॥

अक्षरं हि क्षरास्सर्वाज्जडात्स्फुरति यत्पृथक् । सच्चिद्रूपं, चेतसश्च ताद्रूप्यं तदुपासनम् ॥

अयमेवामलो योगो निर्विकल्प इतीरितः । उपासतेऽक्षरमिति पदाम्ब्यामिह सूचितः ॥

अव्यक्तं दृश्यमानापि व्यक्तियत्र न विद्यते । व्यक्तः प्रपञ्चो ह्यखिलोऽव्यक्तं ब्रह्मैव तत्त्वतः ॥

दृष्ट्या विभाव्यते व्यक्तिर्विचारे सा न विद्यते । व्यक्त्यव्यक्तयोः सामरस्यमव्यक्तोपासनं ह्यदः ॥

इन्द्रियैर्लक्ष्यते व्यक्तिर्बुद्ध्या ब्रह्मैव केवलम् । स्पर्शं कठोरा करका रसने सलिलं यथा ॥

योगोऽयमेव सविकल्प इति प्रसिद्धो यच्छातकुम्भमिव भासुरभूपणेषु ।

दृश्ये जडे जगति सच्चिदखण्डमेकमालोक्यते हि तदभिन्नतयाऽऽत्मरूपम् ॥

तदेवं द्विविधं योगमुभयेऽपि वदन्त्यमुम् । नान्यथा तत्तारतम्यजिज्ञासैवोपपद्यते ॥

को वा धानुष्कयोः श्रेयानिति प्रश्ने ह्यशङ्कितम् । धनुर्धरत्वमुभयोरपि स्पष्टं प्रतीयते ॥

एवं द्वयेऽपि द्विविधयोगज्ञा इति निश्चितम् । न संशयस्तारतम्ये सम्भवत्यज्ञतज्ज्ञयोः ॥

निर्गुणोपासकाः किन्तु तदेवैकमुपासते । भक्तास्तु योगं बुद्ध्वाऽपि सेवन्ते सगुणं हरिम् ॥

× × ×

विहाय न्याय्यमप्यर्थमिमं केचिदहंयवः । निर्गुणोपासनासक्ताः श्रयन्ति विपथं वृथा ॥

ज्ञानहीनेषु सगुणनिर्गुणोपासकेषु ते । के श्रेयांस ? इति प्रश्नभावं तावद्विशृण्वते ॥ —

दिना । एवं सततयुक्ता नैरन्तर्येण भगवत्कर्मादौ यथोक्तेश्चै समाहिताः सन्तः प्रवृत्ता इत्यर्थः । ये भक्ता अनन्यशरणाः सन्तस्त्वां यथादर्शितं विश्वरूपं पर्युपासते ध्यायन्ति । ये चान्येऽपि त्यक्तसर्वेषणाः सन्त्यस्तसर्वकर्माणो यथाविशेषितं ब्रह्माक्षरं, निरस्तसर्वोपाधित्वादव्यक्तमकरणगोचरं, यद्वि लोके करणगोचरं तद्व्यक्तमुच्यते, अज्ञेर्धातोस्तत्कर्मकत्वात् ; इदं त्वक्षरं तद्विपरीतं शिष्टेश्चोच्यमानैर्विशेषणैर्विशिष्टं तद्ये चापि पर्युपासते तेषामुभयेषां मध्ये के योगवित्तमाः केऽतिशयेन योगविदः ? इत्यर्थः ॥ १ ॥

२ आनन्दगिरिकृता शाङ्करभाष्यव्याख्या ।

‘अशोच्यान्’ [२।११] इत्यादिषु विभूत्यध्यायावसानेष्वध्यायेषु निरुपाधिकस्य ब्रह्मणो ज्ञेयत्वेनानुसन्धानमुक्तमिति वृत्तं कीर्तयति—द्वितीयेति । अतिक्रान्तेषु तत्तदध्यायेषु सोपाधिकस्यापि ब्रह्मणो ज्ञेयत्वेन प्रतिपादनं कृतमित्याह—सर्वेति । सर्वस्यापि प्रपञ्चस्य योगो घटना जन्मस्थितिभङ्गप्रवेशनियमनाख्या, तत्रैश्वर्यं सामर्थ्यं तेन सर्वत्र ज्ञेये प्रतिबन्धविधुरया ज्ञानशक्त्या विशिष्टस्य सत्त्वानुपहितस्य भगवतो ध्यानं तत्र तत्र प्रसङ्गमापाय मन्दमध्यमयोरनुग्रहार्थमुक्तमित्यर्थः । एकादशे वृत्तमनुवदति—विश्वरूपेति । अध्यायान्ते भगवदुपदेशमनुवदति—तच्चेति । यथाधिकारं तारतम्योपेतानि साधनानि नियन्तुमध्यायान्तरमवतारयन्नादौ प्रश्नमुत्थापयति—अत इति । सोपाधिकध्यानस्य निरुपाधिकज्ञानस्य चोक्त-

त्वादित्यर्थः । एवंशब्दार्थमुक्त्वा तमनूय सततयुक्ता इति भागं विभजते—एवमिति । ये भक्ता इत्यनूय व्याचष्टे—अनन्येति । मन्दमध्यमाधिकारिणः सगुणशरणानुक्त्वा निर्गुणनिष्ठानुत्तमाधिकारिणो निर्दिशति—ये चेति । यथाविशेषितं ‘अनिर्देश्यं सर्वत्रगमचिन्त्यं कूटस्थं’ (१२।३) इत्यादिवक्ष्यमाणविशेषणविशिष्टमित्यर्थः । न क्षरत्यनुते वेत्यक्षरम् । अव्यक्तमित्येतद्व्याचष्टे—निरस्तेति । करणगोचरत्वं व्यतिरेकद्वारा स्फोरयति—यद्वीति । यथाविशेषितमित्युक्तं स्पष्टयति—शिष्टेश्चेति । पूर्वार्धगतक्रियापदस्यानुषङ्गं सूचयति—तदिति । सर्वं तावदेते योगं समाधिं विन्दन्तीति योगविदः । के पुनरतिशयेनेषां मध्ये योगविदो योगिन इति पृच्छति—केऽतिशयेनेति ॥ १ ॥

३ रामानुजभाष्यम् ।

भक्तियोगनिष्ठानां प्राप्यभूतस्य परस्य ब्रह्मणो भगवतो नारायणस्य निरङ्कुशेश्वर्यं साक्षात्कर्तुकामायार्जुनायानवधिकातिशयकारुण्यौदार्यसौशील्यादिगुणसागरेण सत्यसङ्कल्पेन भगवता स्वैश्वर्यं यथावदव-

— न चैतत्सङ्गतं, यस्मान्नितान्तमसमानयोः । न तारतम्यजिज्ञासा चतुरस्योपपद्यते ॥
नापि सङ्गच्छते तेषां पक्षे प्रत्युत्तरं हरेः । सगुणोपासकास्तत्र यतो युक्तमा मताः ॥
अज्ञत्वं हि कथं तेषां ज्ञानिभ्यः श्रेष्ठता भवेत् ? । सर्वेभ्योऽभ्यर्हितत्वं हि ज्ञानिनां सर्वसम्मतम् ॥
विहाय सगुणोपास्तमथ मन्दाधिकारिणः । माभूवन्निर्गुणपरा इति भक्ताः स्तुता इह ॥
इत्यर्थवादता मुक्तैर्वदन्त्यस्याः कुण्डिताः । देवेनैव निरस्तास्ते ‘यथोक्त’(१२।२०)मिति वादिना ॥
शक्त्यसारमनाश्रित्य वाक्यस्याभिधयैव यः । प्रतीयतेऽर्थः प्रथमं स यथोक्त इति स्मृतः ॥
नूनमुद्गावयिष्यन्ति स्वोक्तेऽर्थे गौणतामिति । ज्ञात्वैवाहोपसंहारे यथोक्तमिति तत्प्रभुः ॥
तस्मात्समाना एवैते ज्ञानिनो द्विविधा अपि । विशेषौ सगुणोपास्तित्त्यागौ तेषु केवलम् ॥
तत्र ये ज्ञानिनः सक्ताः सगुणे परमात्मनि । ते देवेशो युक्तमाः सम्मताश्चेति वक्ष्यति ॥

× × ×

पार्थः सततयुक्तत्वं भक्तानामुक्तवानिह । तदेवान्ववदन्नाग्रे नित्ययुक्ता इति प्रभुः ॥
विचारणीयं तत्रेदं कथं सततयुक्तता ? । प्रारब्धाधीनदेहानां नित्यत्वाद्विस्मृतेर्भवेत् ॥
बुद्धौ तमसि लीलायां सुषुप्तावात्मनः स्मृतिः । ज्ञानिनामपि कुत्रास्ति ? तदभावे क्व युक्तता ? ॥
सेवन्तां नाम सगुणं निर्गुणं वा यथाशुचि । दुर्वारत्वादसम्भाव्या विस्मृतेर्नित्ययुक्तता ॥
तथापि भक्तानसततयुक्तान्कृष्णार्जुनाविह । उक्तवन्तौ न तु तथा केवलाक्षरचिन्तकान् ॥
तत्र तत्त्वमिदं नश्येद्विस्मृत्या युक्तता स्मृतेः । अभक्त्युद्भवपर्यन्तमचला भक्तियुक्तता ॥
कार्यन्यपः क्वचित्पुत्रमपि विस्मरति प्रियम् । न प्रीत्यभावो भवति तदीयस्तत्र तावता ॥
न विस्मृत्या प्रीत्यभावः किन्त्वप्रीत्यैव लक्ष्यते । तथा भक्तेरभावोऽपि वक्तव्योऽभक्तिरसम्भवे ॥
अतो युक्तैव भक्तानां वक्तुं सततयुक्तता । नापरेषां सुषुप्त्यादौ प्रायो विच्छेददर्शनात् ॥

इति सुविस्मृतं प्रपञ्चयति । ‘के योगवित्तमाः’ इत्यस्य उत्तमाः कर्मयोगवेत्तारः के ? इति नव्यव्याख्यानं तु कर्मप्राहृद्गीतानां तेषामेव शोभते, न हि केऽपि उपासनासक्तं कर्मयोगीति वदन्ति, किन्तुपासक इत्येवेत्यास्तां तावत् । — अचिगीता ।

स्थितं दर्शितम् ; उक्तं च तत्त्वतो भगवज्ज्ञानदर्शनप्राप्तिनामैकान्तिकात्यन्तिकभगवद्भक्त्येकलभ्यत्वम् , अनन्तरमात्मप्राप्तिसाधनभूतादात्मोपासनात् भक्तिरूपस्य भगवदुपासनस्य स्वसाध्यनिष्पादने शैष्ट्यात् सुखोपादानत्वाच्च श्रैष्ट्यं भगवदुपासनोपायश्च तदशक्तस्याक्षरनिष्ठता तदपेक्षिताश्चोच्यन्ते । भगवदुपासनस्य प्राप्यभूतोपास्यश्रैष्ट्यात् , श्रैष्ट्यं तु 'योगिनामपि सर्वेषां मद्भतेनान्तरात्मना । श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः' [६।४७] इत्युक्तम्— 'एवं मत्कर्मकृत' [१।५५] इत्यादिनोक्तेन प्रकारेण, सततयुक्ताः भगवन्तं त्वामेव परं प्राप्यं मन्वानाः ये भक्ताः त्वां सकलविभूतियुक्तमनवधिकातिशयसौन्दर्यसौशील्यसार्वज्ञसत्यसङ्कल्पत्वाद्यनन्तगुणसागरं परिपूर्णमुपासते ; ये चाप्यक्षरं प्रत्यगात्मस्वरूपं तदेव चाव्यक्तं चक्षुरादिकरणेनाभिव्यक्तस्वरूपमुपासते ; तेषामुभयेषां के योगवित्तमाः के स्वसाध्यं प्रति शीघ्रगामिन इत्यर्थः । ' भवामि न चिरात्पार्थ ! मय्यावेशितचेतसाम्' [१२।७] इत्युत्तरत्र योगवित्तमत्वं शैष्ट्यविषयमिति हि व्यञ्जयिष्यते ॥ १ ॥

४ वेङ्कटनाथकृता तात्पर्यचन्द्रिका ।

प्रसक्ताया भक्तेः श्रैष्ट्यादिकमुच्यते इति द्वादशाध्यायार्थसङ्गतिं वक्तुं पूर्वोक्तमनुवदन् भक्तियोगप्रकरणे वैश्वरूप्यप्रदर्शनसङ्गतिमप्यर्थाद्विविनक्ति— भक्तियोगनिष्ठानामिति । साक्षात्कृते हि पूर्णोपासनं शक्यम् , उपास्यत्वफलत्वोपयुक्ताकारेण तत्प्रकाशनं च युक्तमिति भावः । प्रस्तुतसाक्षात्कारादिकारणप्रधानसङ्गतिस्थलमाह उक्तं चेति । स्वप्रकाशनहेतुः कारण्यादिकम् । तदेव कार्यसिद्धयर्थं सत्यसङ्कल्पत्वोक्तिः । उपायफलनिर्देशानन्तरं फलाविलम्बाशुक्तिरिति सङ्गतिमाह अनन्तरमिति । एतेन 'भक्त्यैष्ट्यमुपायोक्तिरशक्तस्यात्मनिष्ठता । तत्प्रकारास्त्वितिप्रीतिर्भक्ते द्वादश उच्यते' [गी. सं. १६] इति सङ्गहश्लोकोऽपि व्याख्यातः । 'अतिप्रीतिः' इत्यादिनां संगृहीतस्य द्वादशाध्यायान्तिमश्लोकार्थस्य भाष्ये चकारेण सङ्ग्रहः । उपक्रान्तोपसंहारमात्ररूपवाचकस्य पृथगुक्तिः । अस्मिन्नध्याये योगवित्तमयुक्ततमादिशब्दैः प्रश्नोत्तरगतैस्तारतम्यमात्रमुच्यते । तत्रोपास्यप्रकर्षहेतुकफलतारतम्यनिबन्धनं किं न स्यात् ? इत्यत्राह— भगवदुपासनस्येति । सम्प्रतिपत्रांशे पुनः प्रश्नो न युक्त इति भावः । अव्यवहितवाक्यसङ्गतिव्यञ्जनार्थमासक्तिवशादौचित्याच्चैवंशब्दानुदितमाह मत्कर्मकृदित्यादिनोक्तेन प्रकारेणेति ।

सततयुक्तशब्दोऽत्र सततयोगांसापर इत्यभिप्रायेणाह भगवन्तं त्वामेव परं प्राप्यं मन्वाना इति । ' मत्परमः' [१।५५] इति हि पूर्वश्लोकोक्तम् । सुप्रहत्वातुगुणाकारसूचनार्थं सकलेत्यादिना ' त्वाम्' इति निर्देशस्य प्रागुपदेशदिव्यचक्षुभ्यां प्रतिपन्नविभूत्यादिवैशिष्ट्यपरत्वं दर्शितम् । यद्वा 'पर्युपासते' इत्यक्षोपसर्गाभिप्रेतोक्तिरियम् । तदाह परिपूर्णमिति । अक्षरशब्दस्य प्रकृतावीश्वरे च प्रयोगादिह तद्व्यावृत्त्यर्थमाह प्रत्यगात्मस्वरूपमिति । अव्यक्तशब्दस्याक्षरशब्दसमभिव्याहृताचिद्विशेषपरत्वव्युदासायाह तदेव चाव्यक्तमिति । यच्छब्दत्रयाभावादुत्तरे च विशेषणविशेष्यव्यक्तत्वोपास्यत्रयपरत्वमनुचितमिति भावः । 'पञ्चविंशकमव्यक्तं षड्विंशः पुरुषोत्तमः । एतज्ज्ञात्वा विमुच्यन्ते यतयः शान्तबुद्धयः' इति यमस्मृतिवचनेऽपि पुरुषोत्तमादवाचीन एवाव्यक्तशब्दः । अत्र योगवित्तमशब्दाभिप्रेतमाधिक्यं दर्शयति के स्वसाध्यमिति । प्रश्नस्योपास्याधिक्यादिपरत्वं मा भूत् ; उक्तार्थपरत्वे किं प्रमाणं ? इत्यत्राह भवामीति । प्रश्नान्यथानुपपत्त्यैव पारिशेष्यादयमर्थः सिद्धः ; उत्तरवाक्ये तु स्पष्टः । 'क्लेशोऽधिकतरस्तेषाम्' इति चाक्षरनिष्ठात्प्रकर्ष उच्यते इति भावः ॥ १ ॥

५ आनन्दतीर्थकृतं (माध्वीयं) भाष्यम् ।

उपासनाप्रियाय नमः ॥ ॐ ॥ अव्यक्तोपासनाद्भगवदुपासनस्योत्तमत्वं प्रदर्श्य तदुपायं प्रदर्शयत्यस्मिन्नध्याये ; तदुपासनमपि मोक्षसाधनं प्रतीयते " श्रियं वसाना अमृतत्वमायन्भवन्ति सत्या समिथामितद्रौ " [ऋक्सं. ७।४।४।४] इति । " अनाद्यनन्तं महतः परं ध्रुवं निचाय्य तन्मृत्युमुखात्प्रमुच्यते " [कठो. ३।१५] इति च । अव्यक्तं च महतः परम् । " महतः परमव्यक्तम् " [कठो. ३।११] इत्युक्तपरामर्शोपपत्तेः ।

६ जयतीर्थकृता प्रमेयदीपिका ।

एतदध्यायप्रतिपाद्यमर्थमाह— अव्यक्तेति । अव्यक्तं श्रीः ; तदुपायं भगवदुपासनोपायम् । तदुपायप्रदर्शनं च भगवदुपासनाधिक्यसमर्थनार्थमित्येकार्थता, षट्क्रान्तर्भावश्च । अर्जुनस्य प्रश्न-

सङ्गतिप्रदर्शनेनैवानन्तर्यलक्षणाऽपि सङ्गतिर्ज्ञायते । ननु भगवदुपासनमिवाव्यक्तोपासनमपि यदि मोक्षसाधनत्वेन प्रमितं स्यात् , तदा तत्साधकाधिक्यविषयः संशयः स्यात् । तदेव कुतः ? तथा च

कथमयं संशयमूलोऽर्जुनस्य प्रश्नः? नहि भिन्नफलसाधनसाधकानां निर्धारणार्थः प्रश्नो युज्यते, किन्तु साध्यनिर्धारणार्थ एव; न च तथा प्रकृतो 'यावानर्थः' [२।४६] इत्यादिना निरस्तत्वादित्यत आह तदुपासनमपीति । श्रियं प्रति वसाना वसन्तस्ता-माच्छाद्य स्थिताः, उपासीना इति यावत् । तेषां समिधा समी-हितानि सत्यानि भवन्ति । मितद्वौ समुद्रे क्षीराब्धौ । श्रीशब्द-स्यान्यतोऽपि प्रवृत्तेः अव्यक्तविषयामेव श्रुतिं पठति-अना-दीति । निचाय्य सम्पूज्य निशाम्य वा । अत्रापि नाव्यक्तं

श्रूयत इत्यत आह— अव्यक्तं चेति । चोऽवधारणे । कुत एतत्? परमात्मनोऽपि तत्सम्भवादित्यत आह— महत् इति । अत्र हि तं महतः परमिति परामर्शो दृश्यते, स चोक्तस्यैव भवति, अव्यक्तमेव च "महतः परमव्यक्तं" [कठो. ३।११] इति महतः परत्वेनोक्तम्; अतोऽत्राप्यव्यक्तग्रहेणे तमित्यर्थं 'महतः परमव्यक्तं' इत्युक्तस्य परामर्श इत्युपपद्यते । अन्यथाऽनुक्त-परामर्शः प्रसज्यते । परमात्मा तु न महतः पर इत्युक्तः किन्तु "अव्यक्तात्पुरुषः परः" [कठो. ३।११] इत्येवेत्यर्थः ।

५ आ. मा. भा.— "उपास्य तां श्रियमव्यक्तसंज्ञां भक्त्या मर्त्यां मुच्यते सर्वबन्धैः" इति साम-वेदे आग्निवेश्यशाखायाम् । महच्च माहात्म्यं तस्या वेदेषूच्यते— "चतुष्कपर्दा युवतिः सुपेशा घृतप्रतीका वयुनानि वस्ते । तस्यां सुपर्णा वृषणा निषेदतुर्यत्र देवा दधिरे भागधेयम् ॥ [ऋक्सं. ८।६।१६।३] " चतुःशिखण्डा युवतिः सुपेशा घृतप्रतीका वयुनानि वस्ते " इति च ।

६ ज. प्र. दी.— श्रुतिद्वयार्थसंग्राहिकां स्पष्टां चात्र श्रुति-मुदाहरति—उपास्येति । नन्वेवं प्रतीयमानमपि अव्यक्तो-पासनस्य मोक्षसाधनत्वमुपचरितमेव 'अन्तवत्तु फलं तेषां' [७।२३] इत्युक्तनयायात् ; अतो नास्य सन्देहेहेतुत्वमित्यत आह— महच्चेति । तस्याः श्रियः युक्तं ब्रह्मायुपासनस्य मोक्ष-साधनतायां उपचरितस्वरूपनम्, तेषां जननमरणादिमत्त्वेना-सम्भवात् । श्रियस्तु महामाहात्म्यवत्त्वेन वेदोक्तत्वादसम्भवा-

भावात् । वास्तवमेव तदुपासनस्य मोक्षसाधनत्वमित्यर्थः । सुपेशा सुरूपः घृतप्रतीका दीप्ताङ्गी वयुनानि ज्ञानानि वस्ते आच्छादयति, ज्ञानालंक्रतेति यावत् । सुपर्णा सुष्ठु परमानन्दौ, वृषणा सेचकौ, द्विरूपो भगवानेव । यत्र यस्यां विषये । अत्र नित्ययौवनं ज्ञानमयत्वं सर्वदेवतापूज्यत्वं च प्रतीयते । एवमुत्तरत्र ।

५ आ. मा. भा.— "अहं रुद्रेभिर्वसुभिश्चराम्यहमादित्यैरुत विश्वदेवैः" इत्यारभ्य "अहं राष्ट्री सङ्गमनी वसूनां चिकितुषी प्रथमा यज्ञियानाम् । तां मा देवा व्यदधुः पुरुत्रा भूरिस्थात्रां भूर्यावेश-यन्तीम् ॥ मया सो अन्नमत्ति यो विप्रश्यति यः प्राणिनि य ईं शृणोत्युक्तम् । अमन्तवो मां त उपक्षि-यन्ति श्रुधि श्रुत श्रद्धिवं ते वदामि ॥ यं कामये तं तमुग्रं कृणोमि तं ब्रह्माणं तमृषिं तं सुमेधाम् । अहं रुद्राय धनुरातनोमि ब्रह्मद्विषे शरवे हन्तवा उ ॥ अहं सुवे पितरमस्य मूर्धन्मम योनिरप्स्वान्तस्समुद्रे । परो दिवा पर एना पृथिव्यै तावती महिना सम्बभूव" [ऋक्सं. ८।७व. ११, १२] इत्यादि च । "त्वया जुष्ट ऋषिर्भवति देवि त्वया ब्रह्मा गतश्रीरुत त्वया " [म. ना. १३।२] इति च । इति शङ्का कस्यचिद्भवति, अतो जानन्नपि सूक्ष्मयुक्तिज्ञानार्थं पृच्छति— एवमिति । एवंशब्देन दृष्टश्रुतरूपं 'मत्कर्मकृत्' [१।१।५५] इत्यादिप्रकारश्च परामृश्यते ।

६ ज. प्र. दी.— रुद्राद्यैः परिवृता राष्ट्री राज्ञी यज्ञियानां यज्ञार्हाणां वसूनां पदार्थानां देवानां वा सङ्गमनी सङ्गमयित्री । प्रथमा चिकितुषी अनादितः सर्वत्र कृतनिवासा । पुरुत्रा पुरु-स्थानेषु व्यदधुः कृतवन्तः पूजार्थं प्रतिष्ठापितवन्तः । भूरिस्थात्रां स्वतो भूरिस्थानेषु स्थिताम् । भूरिस्थानेषु देवानावेशयन्तीम् । योऽन्नमत्ति स मयैवातीत्यादि । ये अमन्तवो निरपराधास्ते मामुपक्षियन्ति मत्समीपे वसन्ति । श्रुधि शृणु । श्रुत प्रसिद्ध । श्रद्धिवं श्रद्धेयम् । यमुग्रं रुद्रं कर्तुं कामये तं तमुग्रं कृणोमि करो-मीत्यादि । सुमेधां सुमेधसम् । रुद्रायेत्यादिचतुर्थी द्वितीयाथै । ब्रह्मद्विषे संहारकाले ब्राह्मणादिसर्वप्राणिद्विषम् । यद्वा ब्रह्मद्विषां शरवे हिंसकं हन्तवा उ हन्तुमेव । अस्य जगतः पितरं हिरण्य-गर्भं मूर्धनि सर्वाधिक्ये । योनिः कारणम् । दिवेत्यादितृतीया

पञ्चम्यर्थे । एना एतस्याः महिना महिनाऽहमेतावतो सम्बभू-वेत्यादिनोच्यते । भवत्वेवं ततः किं असन्दिग्धतया भगवन्त-मेवोपासीनस्यार्जुनस्य कथमयं संशयो येनैवं पृच्छति ? इत्यत आह— इतीति । यत एवं भगवदुपासनस्यैवाव्यक्तोपासन-स्यापि विनोपचारेण मोक्षसाधनत्वं प्रतीयत इति । तस्मान्मार्ग-द्वयेनैकमेव फलं प्राप्नुवतां मध्ये के श्रेष्ठा इति साधकबाधकप्रमा-णाभावेन शङ्कासंशयः कस्यचिदविदिततत्त्वस्य भवति, अत-स्तदनुजिघृक्षया भगवदुपासका एव श्रेष्ठा इति जानन्नप्यर्जुनः पृच्छतीत्यर्थः । अथवा जानन्नपि तत्र स्वाविदितयुक्तिज्ञानार्थं संशयमाहृत्य पृच्छतीत्याह— सूक्ष्मेति । योग्यतावशादेवम्भूतं त्वामेवं प्रकारेणोपासत इत्युभयत्रैवं शब्दस्यान्यव्य इत्याशयवा-नाह— एवमिति । दृष्टं श्रुतं च रूपं यस्य ब्रह्मणस्तत्तथा ।

५ आ. मा. भा.—अव्यक्तं प्रकृतिः । ‘महतः परमव्यक्तं’ [कठो. ३।१२] इति प्रयोगात् । ‘यत्तत्र त्रिगुणमव्यक्तं नित्यं सदसदात्मकम् । प्रधानं प्रकृतिं प्राहुरविशेषं विशेषवत्’ [३।२६।१०] इति च भागवते । अक्षरं च तत् । “अक्षरात्परतः परः” [मुं. उ. २।१।२] इति श्रुतेः । परं तु ब्रह्म न हि भगवतोऽन्यत् । ‘आनन्दमानन्दमयेऽवसाने सर्वात्मके ब्रह्मणि वासुदेवे’ [] इति भागवते । रूपं चेदृशं साधितं पुरस्तात् । उपासनं च तथैव कार्यम् । “सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात्” [ऋक्सं. ८।४।१७।१ श्वे. उ. ३।१४] इत्यारभ्य “तमेवं विद्वानमृत इह भवति” [नृ. पू. ता. १।६] “नान्यः पन्था अयनाय विद्यते” [श्वे. उ. ३।८] इति साम्यासा ॥

६ ज. प्र. द्नी.—अव्यक्ताक्षरशब्दयोरपव्याख्यानं निराकर्तुमर्थं तावदाह—अव्यक्तमिति । प्रकृतिश्चेतना त्रिगुणं त्रिगुणाभिमानित्वात् । सदसदात्मकं कार्यकारणाभिमानित्वात् । अविशेषं अकार्यं ततः प्रधानं प्राहुः विशेषवत् कार्यवत् । ततः प्रकृतिं प्राहुः तत्प्रकृत्याख्यं तत्त्वम् । परतः परोऽत्युत्तमः । अत्राव्यक्तमिति विशेष्यवाची । अक्षरमिति विशेषणवाची अव्यक्तासक्तचेतसां । ‘अव्यक्ता हि गतिः’ [१।२।५] इत्यादिवचनात् । अतो व्युत्क्रमेण व्याख्यानम् । विशेषणोपादानं च देवतान्तरवैलक्षण्यप्रदर्शनेन प्रश्रसम्भावनार्थम् । एतदेव भाष्यकृता महचेत्यादिना प्रपञ्चितम् । अन्ये तु ‘ये त्वां भगवन्तं वासुदेवमुपासते, ये चाप्यक्षरमव्यक्तं परं ब्रह्म तेषां के योगवित्तमाः’ इति व्याचक्षते तदसदित्याह—परं त्विति । ‘आनन्दं’ इत्यादेः पूर्वोत्तरेण चान्वयो द्रष्टव्यः । तथा च ये त्वां पशुपासते ये च त्वामित्युक्तं स्यात् । तथा चोन्मत्तप्रलापत्वप्रसङ्ग

इति भावः । ननु भगवान्करचरणादिमद्वेषवान्, परं ब्रह्म तु नेदृशरूपवत् । “अशब्दमस्पर्शमरूपम्” [कठो. ३।१५] इत्यादिश्रुतेः । अतः कथमेतत् ? इत्यत आह—रूपं चेति । पराम्युपगतस्य ब्रह्मणोऽपीति शेषः । अस्तु भगवानेव परं ब्रह्म, किन्तु ये त्वामेवं साकारमुपासते ये चाव्यक्तं निराकारं तेषां के योगवित्तमा इति प्रश्नार्थं इत्यत आह—उपासनं चेति । तथैव रूपवत्तथैव । स्यादयं प्रश्नार्थो यदि रूपवत्त्वरूपवत्त्वाभ्यां भगवदुपासनं कार्यं स्यात् ; न त्वेतदस्ति, किन्तु रूपवत्तथैवान्यस्य मिथ्योपासनत्वेनानर्थहेतुत्वादिति भावः । कुत एतत् ? इत्यत आह—सहस्रेति । आरभ्येत्यनेन “ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीत्” [ऋक्सं. ८।४।१९।२] इत्यादेः “आदित्यवर्णं तमसस्तु पारे” [चित्त्यु. १।२।७] इत्यादेश्च ग्रहणम् । अभ्यासशब्देन तत्फलनियमो लक्ष्यते । श्रुतिः साकारोपासनं मोक्षसाधनमाहेति शेषः ।

५ आ. मा. भा.—आदित्यवर्णत्वादिश्च न वृथोपचारत्वेनाङ्गीकार्यः । तथा च सामवेदे सौकरायणश्रुतिः—“स्थाणुर्ह वै प्राजापत्यः स प्रजापतिं पितरमेत्योवाच । मुमुक्षुभिः साधुभिः पूतपापैः किमु ह वै तारकं तारवाच्यम् । ध्यानं च तस्याप्सरुचेः कथं स्याद्ध्येयश्च कः पुरुषोऽलोमपादः” इति । “तं होवाचैष वै विष्णुस्तारकोऽलोमपादो ध्यानं च तस्याप्सरुचेर्वदामि । सोऽनन्तशीर्षो बहुवर्णः सुवर्णो ध्येयः स वै लोहितादित्यवर्णः । श्यामोऽथ वा हृदये सोऽष्टबाहुरनन्तवीर्योऽनन्तबलः पुराणः” इति । अरूपत्वादेस्तु गतिरुक्ता । पुरुषभेदश्च प्रश्नादौ प्रतीयते । त्वां पर्युपासते ‘ये चाप्यक्षरमव्यक्तं’ इत्यादौ ॥ १ ॥

६ ज. प्र. द्नी.—नन्वत्रोच्यमान आदित्यवर्णत्वादिराकारः अतमस्कत्वादिसादृश्यादुपचरित एवेत्यत आह—आदित्येति । वृथा बाधकेन विना उपचर्यत इत्युपचारः । केचित् “सहस्रशीर्षा” इत्यादिकं हिरण्यगर्भविषयमिति मन्दन्ते अतस्तद्विषय ईश्वरविषयतया स्वमतं गृहीतुमादित्येत्यादीत्युक्तम् । उपचारानर्ही चात्र श्रुतिमाह—तथा चेति । स्थाणुः रुद्रः प्राजापत्यः, प्रजापतेरपत्यम् । साधुभिः साधकैः तारकं संसारस्य । तारः उन्मत्तारः आप्सरुचेर्व्याप्ततेजसः । लोमेति केशवचनम् । लोमपादेति द्वन्द्वः । न विद्यन्ते लोमान्तपादाद्यवयवा यस्यासावल्लोमपादः, तं स्थाणुमुवाच प्रजापतिः । सुवर्णः सुवर्णवर्णः । अत्र मुमुक्षुभिः को ध्येयप्रश्नः । इत्येकः तारावाच्यं तारकं वस्तु किमिति द्वितीयः । तस्य ध्यानं कथं स्यात् किं साकारतयोत निराकारत्वेन ? नायः, अलोमपादो ह्यबावुच्यते । न द्वितीयः, बुद्धावनारोहात्

इति तृतीयः, तत्राद्यद्वितीययोरर्थतो न भेदः । तारकस्यैव मुमुक्षुध्येयत्वादित्यभिप्रेत्य द्वयोरैकमेवोत्तरमाह यस्त्वया मुमुक्षुध्येयः तारकः पृष्ठः एष विष्णुरिति । यद्यप्यसावल्लोमपाद उच्यते तथापि तस्य साकारतथैव ध्यानं वदामीति तृतीयस्य यदि ब्रह्म साकारमेव; तद्ध्यानं च तथैव कार्यम् । तर्हि “अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययम्” [कठो. ३।१५] इत्यादेः का गतिः ? इत्यत आह—अरूपत्वादेस्त्विति । लौकिकरूपाद्यभावरूपा एतेनालोमपाद इत्यस्याभिप्रायोऽप्युक्तो भवति । इतोऽपि न परोक्तः प्रश्नार्थ इत्याह—पुरुषेति । एवं हि व्याख्याने ध्येयस्यैव ध्यानं द्वेष्युक्तं स्यात् । अत्र तु ध्येयौ पुरुषौ द्वौ प्रतीयेते । अतश्च नैवमित्यर्थः । प्रश्नस्यैकध्येयविषयतया कथञ्चिद्व्याख्यानेऽप्युत्तरं निरवकाशमित्याशयेनादिग्रहणं कृतम् । किञ्च साकारो-

पासनेन विशुद्धाशये निराकारमुपास्त इत्येकस्यैव क्रमेण ध्येय-
द्रयमिति परेषां सिद्धान्तः, अत्र तूपासकपुरुषभेदः प्रतीयते ततो-

ऽपि नान्योऽर्थ इत्याह— पुरुषेति । उत्तरापव्याख्याननिरा-
करणं तु तात्पर्यनिर्णय इत्युक्तमेव व्याख्यानमिति स्थितम् ॥ १ ॥

७ श्रीमद्भुवनप्रणीतं पैशाचभाष्यम् ।

एवं सुदर्शनं भगवद्रूपं प्रत्यक्षेणोपलभ्य तस्योपास्यत्वं च भगवद्वचनादेव श्रुत्वा किमेवं साकारं भगव-
द्रूपमुपास्यमाहोस्विदव्यक्तं ब्रह्मरूपमुपास्यम् ? इति संशयानस्तन्निर्णयार्थमर्जुन उवाच— एवमिति ।
सततयुक्ताः साकारध्याननिष्ठाः । योगवित्तमाः परमात्मवित्तमाः ॥ १ ॥

८ श्रीवेङ्कटनाथप्रणीतं ब्रह्मानन्दगिर्याख्यानम् ।

एकादशोऽध्याये भगवतो विश्वरूपं प्रदर्शितम्; द्वादशे तु
तदेव सगुणब्रह्मरूपं सुसुक्ष्मभिः प्रथमसुपास्यमिति प्रतिपाद्यते;
तत्र सुव्यर्थमादौ किं सगुणब्रह्मनिष्ठा कर्तव्या किं वा निर्गुण-
ब्रह्मनिष्ठैव ? इति सन्दिहानः अर्जुन उवाच— एवमिति ।
एवं ' मत्कर्मकृत् ' [११।५५] इत्यादिपूर्वोक्तप्रकारेण
सततं युक्ताः सन्तो ये भक्तास्त्वां विश्वरूपधरं साकारं ब्रह्म पर्यु-
पासते चिन्तयन्ति, ये चापि अव्यक्तं सर्वेन्द्रियागोचरं निरा-
कारमक्षरं निर्विशेषम् " एतद्वै तदक्षरं गार्गी ब्राह्मणा अभि-
वदन्त्यस्थूलमनण्वहस्वमदीर्घम् " [वृ. उ. ३।८।८]
इत्यादिश्रुतिप्रतिषिद्धसर्वोपाधिकं ब्रह्मोपासते श्रवणमनननिदि-
ध्यासन्नैस्तदेकनिष्ठा भवन्ति, तेषामुभयेषां मध्ये के योगवि-
त्तमाः ? । योग उपायः, तं विदन्तीति योगविदः, अति-
शयेन योगविदो योगवित्तमाः, श्रेष्ठा इत्यर्थः ।

निष्ठा उपायज्ञाः किंवा निर्गुणनिष्ठाः ? इत्येवार्थो भवति ।
उत्तरानुसारेणाप्येवमेव प्रभार्योऽवसीयते । एवं खलु प्रत्युत्तरं
दृश्यते— सगुणनिष्ठा एव श्रेष्ठाः; यद्यपि सगुणनिर्गुणनिष्ठ-
योर्भगवत्प्राप्तिरूपं फलमविशिष्टम्, तथापि निर्गुणनिष्ठानां
क्लेशोऽधिक इति । एतच्च प्रभस्योक्तरूपत्वे सङ्गच्छते; प्रथमतः
सगुणनिष्ठानामीश्वराद्युपहादनायासेनैव निर्गुणविषया मोक्ष
इति त एवोपायविदः श्रेष्ठाः, सगुणनिष्ठां विहाय प्रथमत एव
निर्गुणनिष्ठानां तु तदभावात्क्लेशोऽधिक इत्युपायवित्त्वाद्श्रेष्ठा-
स्त इति सङ्गतेः । सगुणनिर्गुणोपासकानां मध्ये के श्रेष्ठा इति
प्रभार्थकल्पनं तु सगुणविदां निर्गुणविदां विना पुरुषार्थोभावा-
त्तेषां युक्तमत्वोक्तिर्निर्गुणविदां ततः क्लेशाधिक्योक्तिश्चासङ्गता
स्यात् । तस्माद्यथोक्त एव प्रभार्थः । " कौन्तेय ! प्रतिजा-
नीहि ' [९।३१] ' मत्कर्मकृन्मत्परमः ' [११।५५]
इत्यादिना भक्तस्य श्रेष्ठत्वम् ' तेषां ज्ञानी नित्ययुक्तः '
[७।१७] ' सर्वं ज्ञानपूर्वेनैव ' [४।३६] इत्यादिना
ज्ञाननिष्ठस्य च श्रेष्ठत्वमुक्तम् ; एवमुभयोरपि श्रेष्ठत्वे विशेषजि-
ज्ञासयाऽर्जुनप्रभोऽयम् ' इति व्याख्यानं त्वसङ्गतमेव,
' भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ! । ज्ञातुं द्रष्टुं च
तत्त्वेन ' [११।५४] इति पूर्वोपायोक्त्या ' भक्त्या मः-
भिजानाति ' [१८।५५] ' मद्भक्त एतद्विज्ञाय मद्भावायो-
पपद्यते ' [१३।१८] इत्यादिना भगवता भक्तेर्ज्ञानसाधन-
त्वप्रतिपादनेन मोक्षं प्रति तस्याः स्वतन्त्रसाधनत्वासिद्ध्या
भक्तिज्ञानयोर्विशेषजिज्ञासया प्रभस्य भक्तेराधिक्यवर्णनस्य
चायोगात् । अतः पूर्वोक्तरीत्यैव श्लोकार्थः । भाष्यमप्य-
त्रैव स्वरसमिति ॥ १ ॥

९ श्रीवल्लभाचार्याविष्कृता तत्त्वदीपिका ।

प्रमेयरूपा तद्भक्तिः प्रमेयः पुरुषोत्तमः । अतः प्रमेयमार्गे तु हरिः सेव्यो न चापरः ॥ १ ॥

अथ पूर्वत्र 'यदक्षरं वेदविदो वदन्ति' [८।११] इत्यादिना विश्वरूपादेरप्यक्षरत्वेन निरूपणश्रवणादक्षरस्य
च भगवद्भामपदत्वोक्तौ भेदमिवाक्षय तदुभयोपासकविशेषजिज्ञासया भगवन्तमर्जुन उवाच— एवमिति । 'मत्क-
र्मकृत्' [११।५५] इत्यादिनोक्तप्रकारेण सततं युक्ता योगिनोऽर्पितात्मानो वा भक्ता ये त्वां पुरुषोत्तमं सौम्य-
रूपं भक्तानुग्रहविग्रहं सर्वविभूतिमूलं निरवधिकातिशयसौन्दर्यसौशील्यसर्वज्ञत्वस्त्यसङ्कल्पत्वाद्यनन्तगुणनिधिं
सदानन्दमात्रकरपादमुखोदराङ्गं परिपूर्णं स्वेच्छयाऽधिदैविकश्रीभूलीलादिशक्तिभिः सह भुवि प्रादुर्भूतं स्वमायया
मानुषाकारं पर्युपासते । परिरत्र वर्जने 'अपपरी वर्जने' [अष्टा. १।४।८८] इत्यनुशासनात् । अन्योपासनं परिवर्ज्य
त्वत्समीपं वासते वासक्ता ये भक्ताः । ये चापि समनन्तरोक्तरूपमक्षरमव्यक्तं पर्युपासते । तेषामुभयेषां
मध्ये तत्र मताः के युक्ततमाः ? इति प्रश्नः ॥ १ ॥

१० श्रीपुरुषोत्तमजीकृतामृततरङ्गिणी ।

पुरुषोत्तमभक्तानामक्षराभिनिवेशिनाम् ।
स्वरूपतारतम्यार्थं श्रीकृष्णं ह्यर्जुनोऽब्रवीत् ॥ १ ॥
पूर्वाध्यायान्ते 'मत्कर्मकृत्' [११।५५] इत्यनेन भक्तानां
स्वभजनैकनिष्ठानां स्वप्राप्तिरुक्ता, पूर्वं चाष्टमाध्याये 'यदक्षरं
वेदविदो वदन्ति' [११] इत्यारभ्य 'स याति परमां
गतिम्' [८।१३] इत्यन्तमक्षरोपासकानां परमगतिरुक्ता,

एतदुभयोस्तारतम्यजिज्ञासुरर्जुनो भगवन्तं विज्ञापयति—
एवमिति । एवं पूर्वोक्तप्रकारेण सर्वसङ्गपरित्यागेन अनन्य-
भक्ता ये त्वां प्रकटमानन्दरूपं पर्युपासते ध्यायन्ति तेषाम्भ-
येषां मध्ये के योगवित्तमाः ? अतिशयितत्वसंयोगविदः ?
श्रेष्ठा इत्यर्थः । तान् कृपया आज्ञापयेति भावः ॥ १ ॥

११ नीलकण्ठकृतो भारतभावदीपः ।

सत्प्रममारभ्यैतावता ग्रन्थेन तत्पदवाच्यार्थो निरूपितः । इदानीं तत्पदार्थशोधनमुपासनाकाण्डं च समापयि-
ष्यन्निरुद्धार्थतः प्राधान्येन तत्पदलक्ष्यमर्थं तद्विदां लक्षणानि च प्रदर्शयन्ते । शब्दतस्तु लौकिकबुद्ध्यनुसारेण तत्प-
दवाच्यस्यैवोपासनादिकं प्रपञ्चयते । तत्र पूर्वाध्यायान्ते [११।५५] 'मत्कर्मकृन्मत्परमः' इत्यादिना स्वभजन-
मुक्तम् । तत्र मच्छब्दार्थः किं सगुणमुत् निर्गुणं ब्रह्म उभयत्राप्यस्मच्छब्दस्य पूर्वं प्रयोगदर्शनात्सन्दिहानः पृच्छति-
एवमिति । एवमित्यव्यवहितं 'मत्कर्मकृत्' इत्यादिनोक्तं प्रकारं परामृशति अनेन प्रकारेण ये सततयुक्ता नित्यं
समाहितचित्ता भक्ताः सगुणवेदिनस्त्वां पर्युपासते, ये चाप्यक्षरमस्थूलादिलक्षणमव्यक्तं बुद्ध्याद्यगोचरमुपासते
तेषां मध्ये योगवित्तमाः के ? कतरे इत्यर्थः ॥ १ ॥

सगुणब्रह्मनिष्ठायाः सुकरत्वात्सौलभ्यं प्राशस्त्यं च ।

श्रीभगवानुवाच— मय्यावेश्य मनो ये मां नित्ययुक्ता उपासते ।

श्रद्धया परयोपेतास्ते मे युक्ततमा मताः ॥ २ ॥

१ शां. भा.— श्रीभगवानुवाच— ये त्वक्षरोपासकाः सम्यग्दर्शिनो निवृत्तैषणास्ते तावत्तिष्ठन्तु,
तान्प्रति यद्वक्तव्यं तदुपरिष्टाद्वक्ष्यामः [] । ये त्वितरे— मयीति । मयि विश्वरूपे परमेश्वर
आवेश्य समाधाय मनो ये भक्ताः सन्तो मां सर्वयोगेश्वराणामधीश्वरं सर्वज्ञं विमुक्तरागादिक्लेशतिमिरदृष्टि
नित्ययुक्ता अतीतानन्तराध्यायान्तोक्तश्लोकार्थन्यायेन सततयुक्ताः सन्त उपासते श्रद्धया परया प्रकृष्टयो-
पेता ये ते, मे मम युक्ततमा मता अभिप्रेता युक्ततमा इति । नैरन्तर्येण हि ते मच्चित्ततयाऽहोरात्रमति-
वाहयन्ति (अहोरात्रमतिरात्रं मां ध्यायन्ति) अतो युक्तं तान्प्रति युक्ततमा इति वक्तुम् ॥ २ ॥

१ ननु मयेऽपि योगज्ञाश्चेत्त्र भक्तानामेवाधिकतमत्वं किम्मूलं ? न हि समानकक्ष्येष्वन्यतरस्य श्रेयस्त्वं हेतुमृते वक्तुं युक्तमिति
चेत्, 'तेषामहं समुद्धर्ता' (१२।७) इति वक्ष्यमाण एव तत्र हेतुः । निर्गुणोपासकाः खल्वभ्यासबलेन मां निर्गुणं प्राप्नुवन्ति,
अतो भिक्षाटनेन धनार्जनपरा इव ते भूयांसं क्लेशमशुवते । भक्तानां त्वहमेवोद्धर्तेति सार्वभौमसेवकाः स्वापतेयमिव तेऽस्पीय-
सायासेन सगुणं मामापुवन्तीति पत्काषिभ्यः पुष्परथस्थानामिव युक्तमेव तेषां ततोऽभ्यर्हितत्वम् ॥ ननु सगुणसेवयाऽनायासेन
सिद्धिरिति निर्गुणासक्तचेतवः कथं नावगच्छन्ति ? नहि ते भ्रान्ता अज्ञा वा भवन्ति । तत्कुतस्ते निर्गुणात्मज्ञाने सति सगुणभजनं
जहति ? कुतश्चेमे नेति चेदाह— श्रद्धयेति । इमे हि परया कदाचिदप्यविचलया श्रद्धया सगुणभक्त्यैव सिद्धिरित्यास्त-
क्यबुद्धयोपेता अतो भक्तिं न त्यजन्ति, अन्ये तु स्वहितपरा अपि ज्ञाने सति तदवलेपाविष्टा निपुणमानिनः सगुणभजनं विहाय
प्रसभं योगमभ्यस्यन्तः, तत्र त्रिविष्टपतिभिरुपस्थापितान्विघ्नान्प्रत्याहारादिभिः प्रयत्नैर्निघ्नन्तः पारदर्शनमात्रेण तरणिमुञ्जित्या-
वर्तगत्तदन्तुरे महोग्रग्राहविषमे स्रोतस्विनीप्रवाहे प्रदत्तभ्रम्पा इव भूयांसं क्लेशमनुभवन्तीति भावः । अत एव च ते न नित्ययुक्ता
इत्युच्यन्ते, तैर्भक्तियोगस्य त्यक्तत्वात्, निरालम्बनस्य च योगस्य व्युत्थाने विच्छेददर्शनात् । सगुणपराणां तु ज्ञानोदयात्पूर्वमिव
तदूर्ध्वमपि भगवदनुरागधाराविच्छेदाद्युक्तमेव सततयुक्तत्वमिति । अथ भक्तानां ज्ञानोत्पत्तेः प्राक्तनोपासनादूर्ध्वतनोपासनस्य विशेष-
माह— मय्यावेश्येति । सर्वात्मतावगमापूर्वं साकारं मां मनस्यावेश्य ध्यायन्ति, तदूर्ध्वं तु मनो मयि चिदेकरसे प्रवेश्य मूर्तौ
कनकमिव, पटे तन्तुमिव साकारं निराकारं चिदेकरसं मां सामरस्येन साक्षात्कुर्वाणा उपासत इति नैर्गुण्यानुभवपूर्वकं सगुणसेववं
सूचयतीत्यादिचतुरतरं प्रपञ्चितमत्र वामनेन ।

— अविगीता ।

२ आ. शां. व्या.— किमनयोर्योगयोर्मध्ये सुशक्यो योगो वा पृच्छयते ? किंवा साक्षान्मोक्षहेतुः ? इति विकल्प्य क्रमेणोत्तरं भगवानुक्तवानित्याह— श्रीभगवानिति । यदि द्वितीयस्तथाविधयोगस्य वक्ष्यमाणत्वान्न प्रष्टव्यतेत्याह— ये त्वक्षरेति । यथायस्तत्राऽऽह— ये त्विति । सर्वयोगेश्वराणां सर्वेषां योगमधितिष्ठतां योगिनामित्यर्थः । विमुक्ता त्यक्ता रागाद्याख्या क्लेशनिमित्तभूता तिमिरशब्दिताऽनाद्यज्ञानकृता दृष्टिरविद्या

मिथ्या धीर्यस्य तमिति विशिनष्टि— विमुक्तेति । नित्ययुक्तत्वं साधयति— अतीतेति । तत्रोक्तो योऽर्थो 'मत्कर्मकृत्' इत्यादि तस्मिन्निश्चयेनायनमायो गमनं तस्य नियमेनानुष्ठानं तेनेत्यर्थः । उपासते मयि स्मृतिं सदा कुर्वन्तीत्यर्थः । उक्तोपासकानां युक्तमत्वं व्यनक्ति— नैरन्तर्येणेति । तदेव स्फुटयति— अहोरात्रमिति । अहि च रात्रौ चातिमात्रमतिशयेन मामेव विषयान्तरविमुक्ताश्चिन्तयन्तीत्यर्थः ॥ २ ॥

३ रा. भा.— अत्यर्थमतिप्रयत्वेन मनो मय्यावेश्य श्रद्धया परयोपेताः नित्ययुक्ताः नित्ययोगं काङ्क्षमाणाः ये मामुपासते प्राप्यविषयं मनो मय्यावेश्य ये मामुपासत इत्यर्थः । ते युक्ततमाः मे मताः, मां सुखेनाचिरात्प्राप्नुवन्तीत्यर्थः ॥ २ ॥

४ वे. ता. चं.— मयीति । 'मय्यावेश्य' इत्यत्रोपासना-
न्यथानुपपत्तिलभ्यविषयीकरणमात्रपरत्वे निष्प्रयोजनत्वादक्षर-

निष्ठस्याप्युपायतया भगवति चित्तावेशसान्यात्तद्व्यवच्छेदार्थमाह प्राप्यविषयमिति ॥ २ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ २ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ २ ॥

७ ह. पै. भा.— मयीति । मयि भगवति साकारे विश्वरूपे ॥ २ ॥

८ वें. ब्र. नि.— एवं पृष्ठः श्रीभगवानुवाच —
मय्यावेश्य इति । प्रथमं मयि सगुणे ब्रह्मणि मन आवेश्य
एकाग्रं कृत्वा 'मत्कर्मकृन्मत्परमः' [११।९९] इत्यादिना

पूर्वोक्तप्रकारेण नित्ययुक्ताः सन्तः परया श्रद्धया सह ये मामु-
पासते चिन्तयन्ति, ते प्रथमतः सगुणनिष्ठा सुसुक्ष्मः युक्ततमा
उपायवित्तमा ममाभिमताः ॥ २ ॥

९ व० त० दी०— तत्र सिद्धान्तं वदन् श्रीभगवानुवाच— मयीति । सर्वनियन्तरि सकलालौकिकगुणे साक्षान्मन्मथमन्मथे निरवद्या- (ध्य)-नन्तनित्यलोके करुणाशीले परमानन्दे लोकोत्तरनामरूपाङ्गेऽसङ्ख्येयसर्वधर्माश्रये परतत्त्वे रसात्मके पूर्णपुरुषोत्तमे साक्षात्कर्त्तरि परदेवतायां भगवति सर्वमूलभूते मयि ये प्रेममात्रसम्बन्धेन (येनकेन च सम्बन्धेन) नित्ययुक्ता मन आवेश्य मामुपासते । 'अयमेवास्माकं भजनीयगुणालयः परः प्रेयानात्मा, नान्यः' इति परया श्रद्धयोपेतास्ते युक्ततमा मे मताः ॥ २ ॥

१० पु. अ. त.— तत्र ये प्रकटपुरुषोत्तमरूपमद्भजन-
कर्तारस्त उत्तमा इत्याशयेनोत्तरमाह श्रीभगवान्—
मयीति । मयि प्रकटरूपे सम्यक् निष्कामतया मनः सर्वदै-
करूपमावेश्य आसमन्तात् सर्वात्मभावेन निवेश्य ये भाग्यवन्तो

नित्ययुक्ताः मत्सेवैकतत्पराः परया प्रेमैकलक्षणया श्रद्धया
उपेताः युक्तास्ततो मामुपासते सेवन्ते ते युक्ततमा उत्तमाः
मे मताः सम्मता इत्यर्थः ॥ २ ॥

११ नी० भा० दी०— निर्गुणस्य दुष्प्रापत्वोक्त्यैवं श्रेष्ठत्वं सूचयन् सगुणप्राशस्त्यं च शब्दतो दर्शयन् श्रीभग-
वानुवाच— मयीति । मयि सगुणे ब्रह्मणि मन आवेश्य प्रवेश्य ये नित्ययुक्ताः सदोद्युक्ता मां परमेश्वरमुपासते
चिन्तयन्ति श्रद्धया आस्तिक्यबुद्ध्या परया सात्त्विक्या 'अवश्यं परमात्माऽयमारविभोऽस्मांस्तारयिष्यति' इत्येवं
निश्चयरूपया श्रद्धया उपेतास्ते मे मम 'ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्' [७।८] इति ज्ञानिनमात्मत्वेनैव पश्यतो
मूर्खेष्वपि कारुण्यात्पक्षपातवतः सर्वज्ञस्य युक्ततमा मताः ॥ २ ॥

निर्गुणब्रह्मनिष्ठाया दुष्करत्वाद्दौर्लभ्यं श्रेष्ठत्वं च ।

ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते ।

सर्वत्रगमचिन्त्यं च कूटस्थमचलं ध्रुवम् ॥ ३ ॥

१ अत्र वामनः— अक्षरं क्षरभागातीतं तन्निरसनमुखेनानुभवैकगम्यम् । ननु शास्त्रश्रवणात् क्षरतीत्यक्षरम्, तमुपासमह इत्यु-
पासत इति चेत् तत्र घटत इत्याह— अनिर्देश्यमिति, न निर्देशार्हमिदमित्यमिति वक्तुमशक्यं, किन्तु शाखाचन्द्रन्यायेना-
धिगम्यम्; तमुपासतो तावता त्वनुभवैकवेद्यमिति सिद्धम् । तदेवोपपादयति— अव्यक्तमिति, व्यक्तिरहितमव्यक्त

सन्नियम्येन्द्रियग्रामं सर्वत्र समबुद्धयः ।
ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥ ४ ॥
क्लेशोऽधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम् ।
अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिस्वाप्यते ॥ ५ ॥

— श्रीवत्सायकैः श्रुतं मनसि कल्पयित्वा परोक्षेण सगुणभिवोपासितुमशक्यमिति भावः । ननु— किमिति न गृह्यते ? यदक्षरं यदनिर्देश्यं यदव्यक्तं तदुपास्मह इत्युपासितुं शक्यत इति चेत् ; तथा च न घटत इत्याह— अचिन्त्यमिति, केनापि प्रकारेण चिन्तयितुमशक्यम् ; आत्मतयाधिगतमेवोपास्यं, न तु परोक्षेण तच्चिन्त्यमित्यभिप्रायः । तत्र हेतुमाह— कूटस्थमिति, निर्विकारं चैतन्यं सर्ववृत्तिप्रकाशकमपि वृत्तिभिरलिप्तम्, तस्य वृत्तिभिरेवैकगम्यत्वात् । एवमेवाचलं ध्रुवं चेति सप्तभिरुपास्यविशेषैः साक्षादुपासनामुपपाद्य निर्विशेषयोगाभ्यासपरास्त इत्युक्त्वा सर्वत्रगमिति विशेषेण सर्वत्र ब्रह्मनिरीक्षणाभ्यासपरा इत्यपि स्फुटीकृतम्— इति । सर्वत्रगमित्यादिभिर्विशेषणैरात्मनः सर्वेश्वरधर्मा आरोप्यन्त इत्यभिनवगुप्तपादाः । — अविगीता ।

१ अथाधिगतात्मनामपि वैराग्याभावात्तन् योगसिद्धिरित्यपि शङ्का मा भूत्, सगुणोपासनात्यागस्यैव तत्र हेतुत्वादिति स्फुटीकर्तुं मुपासकविशेषणैस्तद्वैराग्यं द्योतयतीत्यवतारितोऽयं श्लोको वामनेन ।

इन्द्रियग्रामसंयमः सर्वत्र समबुद्धित्वे, तत्र सर्वभूतहितत्वे हेतुः ; मामिति च निर्गुणस्वरूपनिर्देश इति च तदाशयः । तथा चाह— ज्ञातेऽपि हेतुनि सकलेषु समानरूपे यद्वद्विभान्ति विषमाणि विभूषणानि । विश्वं तथा विषयिभिर्विषयान् लषद्भिर्दृष्टं तदात्मकतया विषमं विभाति ॥ संयम्य तान्यशिथिलं सकलं जगद्ये ब्रह्माद्वितीयमिति चेतसि चिन्तयन्ति । लोकेषु च व्यवहरन्ति तथा स्मरन्तस्ते सर्वभूतहित एव रता भवन्ति ॥

अव्यक्तं मासुपासीनाः सगुणं परिहृत्य ते । मामेवाव्यक्तमगुणं प्राप्नुवन्ति तथाविधम् ॥ — इति ।

तै पश्चात्प्राः सन्तो वयं ज्ञातब्रह्मात्मानः किमस्माकं सगुणोपासनया ? इत्यभिमानं परित्यज्य मामेव प्राप्नुवन्ति, मां सगुणमेव यं ज्ञानाभिमानेन त्यक्तवन्तस्तमेव, मामित्यङ्गुल्या स्वां श्रीमूर्तिं दर्शयन्नेवकारेणममर्थं सूचयन्नाह । कुतस्त्वामेव प्राप्नुवन्तीति चेत्— त्राह— सर्वभूतहिते रता इति । यतस्ते स्वहिताशंसिनो न तु दाम्बिकाः, न चादीर्घदर्शिनो मताभिमानिनो वा । सर्वभूतहिते रतास्ते कथं स्वहिते प्रमत्ताः स्युः ? किन्तु प्राक् सगुणभजनत्याग एव स्वहितं मन्यमाना एवं दुःखमनुभूय मामेव शरणं प्राप्नुवन्तीति भगवतोऽभिप्राय इति स एवान्यत्र । (श्रु. क. १७-१८) यत्तु— 'तेऽपि मामेव प्राप्नुवन्ति इति' नव्यव्याख्यानम्, तत्राक्षरोपासकानामवरत्वबोधनाय प्रयुक्तोऽपि शब्दोऽनाकरः ; 'तेषामहं समुद्धर्ता' (१२।७) इत्यभिमतवचनस्वारस्यविरुद्धेति व्यक्तमेव ॥ — अविगीता ।

२ अत्र भुतिकल्पलतायां दशम एकादशे चाध्याये वामनेन प्रतिपादितोऽर्थः सङ्क्षेपतः सङ्घटते— क्लेश इति । अयमर्थः— आदावात्मज्ञानात्प्राक् सगुणोपासनयैव सामान्यतः सर्वेषां तत्रप्राप्तिरिति सर्वसम्मतम् । ततः केचित् 'अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते' (१२।९) । केचित्तु किमधुना सगुणेनेति ज्ञानमानिनः 'अक्षरमनिर्देश्यम्—' (१२।३) तत्र सगुणोपासकानां 'तेषामहं समुद्धर्ता' (१२।७) इत्युक्तत्वादानयासेन योगसिद्धिः, केवलाव्यक्तोपासकानां तु 'ते प्राप्नुवन्ति मामेव' (१२।४) इत्युक्तकाला-दूर्ध्वमुपासकतुल्यगतित्वात्, ततः प्राक् योगसिद्धिहेतुकृतक्लेशवैयर्थ्यात् 'क्लेशोऽधिकतरः' इत्युच्यते ॥

अत्र केवलाव्यक्तोपासनाभिमानिनो देहवद्भिर्देहाभिमानिभिः, न तु निरभिमानिभिरिति व्याकृत्य केवलाव्यक्तोपासनयैव सिद्धिरिति स्थापयन्ति । तत्र घटते । कुतः ? देहवद्भिरिति पदेन ये देहाभिमानिन इत्युच्यन्ते, ते निरस्तजडोपाधयः समधिगत-चिदात्मानो वा ? उत चिदचिद्विकल्पकज्ञान्या वा ? आद्ये, निरस्ताभिमानास्पदोपाधयः समधिगतनिरभिमानमूलचिदात्मानो-ऽव्यक्तोपासका अपि यदि देहात्ममानिन एव, तर्हि सगुणोपासनाराहित्यादिति सिद्धम् । "तस्त्वेव भयं विदुषो मन्वानस्य" (तै. २।७।१) इति श्रुतेः । अहं ज्ञानवानिति मन्वानस्य तु तदेव 'उद्धरमन्तरं कुरुते' इति पूर्ववाक्योक्तं भयं भवतीत्यर्थः । तस्मादहं ज्ञानवानिति मनस्स्फुरणस्य दुर्वारत्वात् केवलाव्यक्तोपासकानां वर्षं ज्ञानिन इति मानः स्यादेव, स्वस्य ब्रह्मात्मताधिग-मादधुना किमस्माकं सगुणोपासनयेति मानित्वस्य दृश्यमानत्वात् । ये सगुणपरास्तेषां तु भगवानेव ज्ञानप्रव इति युद्धिनिश्चयदाढ्यां दहं ज्ञानवानिति स्फुरणाभावः । अतो भगवानेव 'तेषामहं समुद्धर्ता' (१२।७) इत्याह । द्वितीये तु 'ये त्वक्षरमनिर्देश्यं' (१२।३) इत्युक्तमविरोधः चिदचिज्ज्ञानशून्यानामनधिगतचिदात्मनामव्यक्तोपासनाया असम्भवश्च । तस्मादशोक्ता अव्यक्तो-पासका आत्मज्ञानिन एव । किन्तु भगवदाराधनाभावाज्ज्ञानमानित्वात् तैर्देहवद्भिर्दुःखं यथा स्यात्तथा अव्यक्ता गतिरवाप्यते, न तु सुखैनेत्यर्थः । —

१ शां. भा.— किमितरे युक्ततमा न भवन्ति ? न ; किन्तु तान्प्रति यद्वक्तव्यं तच्छृणु— अक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तत्वादशब्दगोचरमिति न निर्देष्टुं शक्यतेऽतोऽनिर्देश्यम्, अव्यक्तं न केनापि प्रमाणेन व्यज्यत इत्यव्यक्तं पर्युपासते परि समन्तादुपासते । उपासनं नाम यथाशास्त्रमुपास्यस्यार्थस्य विषयीकरणेन सामीप्यमुपगम्य तैलधारावत्समानप्रत्ययप्रवाहेण दीर्घकालं यदासनं तदुपासनमाचक्षते । अक्षरस्य उपास्यस्य विशेषणमाह— सर्वत्रगं व्योमवद्ब्रह्माप्यचिन्त्यं चाव्यक्तत्वादचिन्त्यम् । यद्वि करणगोचरं तन्मनसाऽपि चिन्त्यं, तद्विपरीतत्वादचिन्त्यमक्षरं कूटस्थं, दृश्यमानगुणकमन्तदौषं वस्तु कूटं कूटरूपं कूटसाक्ष्यं, इत्यादौ कूटशब्दः प्रसिद्धो लोके । तथा चाविद्याद्यनेकसंसारबीजमन्तदौषधन्मायाव्याकृताद्यनेकशब्दवाच्यतया “मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्” [श्वे.उ.४।१०] ‘मम माया दुरत्यया’ [७।१४] इत्यादौ प्रसिद्धं यत्कूटं, तस्मिन्कूटे स्थितं कूटस्थं तदध्यक्षतयाऽथवा राशिरिव स्थितं कूटस्थमतएवाचलं, यस्मादचलं तस्माद्भ्रुवं नित्यमित्यर्थः ॥ ३ ॥

२ आ. शां. व्या.— वक्ष्यामस्तदुपरिष्ठादित्युक्तं प्रश्नपूर्वकं प्रकटयति— किमित्यादिना । पूर्वभ्यः फलतो विशेषार्थस्तुशब्दः । अव्यक्तत्वमनिर्देश्यत्वे हेतुरित्याह— अव्यक्तत्वादिति । यतोऽव्यक्तमतोऽनिर्देश्यमिति योजना । निरुपाधिकेऽक्षरे कथमुपासना ? इति पृच्छति— उपासनमिति । शास्त्रतोऽक्षरं ज्ञात्वा तदुपेयाऽऽत्मत्वेनोपगम्योपासते तथैव तिष्ठन्ति पूर्णचिदेकतानमक्षरमात्मानमेव सदा भावयन्तीत्येतदिह विवक्षितमित्याह— यथेति । अव्यक्तत्वमेवाचिन्त्यत्वेऽपि हेतुरित्याह— यद्वीति । कूटशब्दस्योक्तार्थत्वं श्रद्धप्रयोगतः साधयति— कूटरूपमिति । आदिपदमनृतार्थम् ।

प्रकृते किं तदनृतं कूटशब्दितं ? इत्याशङ्क्याऽऽह— तथा चेति । उक्तरीत्या कूटशब्दस्यानृतार्थत्वे सिद्धे यदनेकस्य संसारस्य बीजं निरूप्यमाणं नानाविधदोषोपेतं “तद्वेदं तर्ह्यव्याकृतं” [बृ.उ. १।४।७] “मायां तु प्रकृतिं” [श्वे. उ. ४।१०] ‘मम माया’ [७।१४] इत्यादौ मायाशब्दिततया प्रसिद्धमविद्यादि तदिह कूटशब्दितमित्यर्थः । तत्रावस्थानं केन रूपेण ? इत्याशङ्क्यामाह— तदध्यक्षतयेति । कूटस्थशब्दस्य निष्क्रियत्वमर्थान्तरमाह— अथचेति । पूर्वमुपजीव्यानन्तरविशेषणद्वयप्रवृत्तिमाह— अत एवेति ॥ ३ ॥

१ शां. भा.— सन्नियम्येति । सन्नियम्य सम्यक् नियम्य उपसंहृत्येन्द्रियग्राममिन्द्रियसमुदायं, सर्वत्र सर्वस्मिन्काले समबुद्धयः समा तुल्या बुद्धिर्येषामिष्टानिष्टप्राप्तौ ते समबुद्धयः ते, य एवंविधास्ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः । न तु तेषां वक्तव्यं किञ्चिन्मां ते प्राप्नुवन्तीति । ‘ज्ञानी त्वात्मैव मे मतं’ [७।१८] इति ह्युक्तम् । न हि भगवत्स्वरूपाणां सतां युक्ततमत्वमयुक्ततमत्वं वा वाच्यम् ॥ ४ ॥

२ आ. शां. व्या.— कथमक्षरमुपासते तदुपासने वा किं स्यात् ? इति तदाह— सन्नियम्येति । तुल्या हर्षविषादरागद्वेषादिरहिता सम्यग्ज्ञानेनाज्ञानस्यापनीतत्वात् । क्रमपरापेक्षयोरसम्भवं विवक्षित्वाऽऽह— ते, य इति । सर्वेभ्यो भूतेभ्यो हिते रताः सर्वेभ्यो भूतेभ्यो हितमेव चिन्तयन्तस्तदेवाऽऽच-

रन्ति । ज्ञानवतां यथाज्ञानं भगवत्प्राप्तेरर्थसिद्धत्वादनुवादमात्रमेतदित्याह— न त्विति । ज्ञानिनो भगवत्प्राप्तिः सिद्धैवेत्यत्र प्रमाणमाह— ज्ञानी त्विति । ज्ञानवतां भगवत्प्राप्तौ त एव युक्ततमा वक्तव्याः, कथं सगुणब्रह्मोपासकान्युक्ततमानुक्तवानसि ? इत्याशङ्क्याऽऽह— न ह्रीति ॥ ४ ॥

ननु यथाकथञ्चिदव्यक्तां गतिं ते प्राप्नुवन्तीति सिद्धम्, देहाभिमानीनां तदसम्भवात् । तस्माद्देहवद्विरित्यनेन देहाभिमानीभिरनधिगतात्मभिरव्यक्ता हि गतिर्नावाप्यते; दुःखशब्दः परिवर्जनार्थ इति व्याख्येयमिति चेत्, न; उपक्रमविरोधात्, बहुभिः पदैस्तेषामात्मज्ञानित्तोपपादान्माज्ञा इति न घटते । न च दुःखशब्दोऽत्र परिवर्जनार्थ, ‘ये त्वक्षरं’ इत्याद्युपास्योपासकविशेषणैर्ज्ञातात्मनां सविशेषनिर्देशयोगद्वयाभ्यासपराणां विरक्तानां द्वन्द्वसमानां गत्यन्तराविवक्षणात् । तर्हि देहाभिमानीभिर्दुःखेन वा कथमव्यक्ता गतिरवाप्यते ? इति चेत् ; भगवदाराधनाभावाद्योगसिद्धिमप्राप्य पश्चात्प्राप्ताः पुनः सगुणं शरणं प्राप्य तदनन्तरमव्यक्तां गतिं प्राप्नुवन्तीति दुःखेनाव्यक्ता गतिस्त्वैरवाप्यत इत्युक्तम् । ननु देहवद्विनाम मनुष्यैः, नात्र देहाभिमानीत्वं वयं व्याकुर्म इति चेत् ; इष्टापत्तिः, मनुष्यैरव्यक्तोपासनया दुःखं यथा स्यात्तथा गतिरवाप्यत इति सिद्धत्वात् इत्यादि तत्रैव विस्तरः । सिद्धान्तदर्शने तु — ‘अव्यक्ता हि’ इत्यत्रायमाशयः— सात्रयवस्याविवेकिनो निरवयवभावनायामवसीदति मनो महाप्रान्तरपतितस्यैव लोचनागोचरमानवतिथ्यर्जनस्तम्भतरुतादेः । (२।४।१) इति ब्रह्मोपासका अपि मामेव यद्यपि यान्ति, तथाप्यधिकतरस्तेषां क्लेशः । आत्मनि क्लिापहततापमत्वादिगुणाष्टकारोपं विषयाय पश्चात्तमेवोपासत इति स्वतस्सिद्धगुणग्रामगरिमणीश्वरेऽयत्नसाक्ष्ये स्थितेऽपि द्विगुणमायासं विन्दन्ति इत्यभिनवगुप्तपादाः ।

१ शां. भा.— किन्तु—क्लेश इति । क्लेशोऽधिकतरो यद्यपि मत्कर्मादिपराणां क्लेशोऽधिक एव, क्लेशोऽधिकतरस्त्वक्षरात्मनां परमार्थदर्शिनां देहाभिमानपरित्यागनिमित्तः, अव्यक्तासक्तचेतसामव्यक्ते आसक्तं चेतो येषां तेऽव्यक्तासक्तचेतसस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम् । अव्यक्ता हि यस्माद्या गतिरक्षरात्मिका दुःखं सा देहवाङ्मिदं देहाभिमानवाङ्मिरवाप्यतेऽतः क्लेशोऽधिकतरः । अक्षरोपासकानां यद्वर्तनं तदुपरिष्ठाद्वक्ष्यामः ॥ ५ ॥

२ आ. शां. व्या.— सगुणोपासकेष्वपि कथं ? इत्याह— किन्त्विति । अक्षरोपासनस्य दुष्करत्वादुपासनान्तरस्य सुकरत्वादित्यभिप्रेत्याह— क्लेश इति । अधिक एवेतरेभ्यो द्वैतदर्शिभ्यः कामिभ्य इति शेषः । तेषां क्लेशस्याधिकतरत्वे हेतुं मत्वा विशिनष्टि— देहेति । अव्यक्तमत्यन्तसूक्ष्मं निर्विशेष-

मक्षरं तस्मिन्नासक्तमभिविष्टं चेतो येषां तेषामिति यावत् । अक्षरोपासकानां क्लेशस्याधिकतरत्वे भगवानेव हेतुमाह— अव्यक्तेति । दुःखं दुःखेन, कृच्छ्रेणेति यावत् ; अतो देहाभिमानत्यागादित्यर्थः । ते कथं वर्तन्ते ? तत्राऽऽह— अक्षरेति ॥ ५ ॥

३ रा. भा.— ये त्वक्षरं प्रत्यगात्मस्वरूपं, अनिर्देश्यं देहादन्यतया देवादिशब्दानिर्देश्यं, तत एव चक्षुरादिकरणानभिव्यक्तं, सर्वत्रगमचिन्त्यं च सर्वत्र देवादिदेहेषु वर्तमानमपि तद्विसजातीयतया तेन तेन रूपेण चिन्तयितुमनर्हं, तत एव कूटस्थं सर्वसाधारणं, तत्तद्देवाद्यसाधारणाकारसम्बद्धमित्यर्थः । अपरिणामित्वेन स्वासाधारणाकारान्न चलति न च्यवत इत्यचलं, तत एव ध्रुवं नित्यं, सन्नियम्येन्द्रियग्रामं चक्षुरादिकमिन्द्रियग्रामं सर्वं स्वव्यापारेभ्यः सम्यङ्ग्रियम्य, सर्वत्र समबुद्धयः सर्वत्र देवादिविषमाकारेषु देहेष्ववस्थितेष्व्वात्मसु ज्ञानैकाकारतया समबुद्धयः, तत एव सर्वभूताहिते रताः सर्वभूताहितरतित्वान्निवृत्ताः, सर्वभूताहितरतित्वं ह्यात्मनो देवादिविषमाकाराभिमाननिमित्तम्; य एवमक्षरमुपासते, तेऽपि मां प्राप्नुवन्त्येव, मत्समानाकारमसंसारिणमात्मानं प्राप्नुवन्त्येवेत्यर्थः । 'मम साधर्म्यमागताः' [१४।२] इति हि वक्ष्यते । श्रूयते च—'निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति' [मुं. उ. ३।१।३] इति । तथाक्षरशब्दनिर्दिष्टाकूटस्थादन्यत्वं परस्य ब्रह्मणो वक्ष्यते—'कूटस्थोऽक्षर उच्यते' [१५।१६] 'उत्तमः पुरुषस्त्वन्वयः' [१५।१७] 'अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते' [मुं. उ. १।१।५] इत्यक्षरविद्यायां तु अक्षरशब्दनिर्दिष्टं परमेव ब्रह्म, भूतयोनित्वादेव । तेषामव्यक्तासक्तचेतसां क्लेशस्त्वधिकतरः; अव्यक्ता हि गतिः अव्यक्तविषया मनोवृत्तिः देहवाङ्मिः देहात्माभिमानयुक्तैः दुःखेनावाप्यते; देहवन्तो हि देहमेवात्मानं मन्यन्ते ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥

४ वे. ता. चं.— अक्षरनिष्ठस्यापकर्षमाह— 'ये त्वक्षरम्' इत्यादिश्लोकत्रयेण । सर्वप्रकारनिर्देशनिषेधस्य स्ववचनविरोधादिदुष्टत्वाद्यथावस्थितस्वरूपे निषेध्यतया विवक्षितं निर्देशविशेषं सहेतुकमाह देहादन्यतयेति । यद्यपि देहादन्यस्मिन्नपि देहिनि देहद्वारा देवादिशब्दाः प्रवर्तन्ते; तथापि विविच्य निर्देशव्ये प्रकृतिसम्बन्धरहिते चापवृत्तात्मस्वरूपे तावत्तादृशवृत्तिरपि न सम्भवतीत्यभिप्रायः । तत एव देहादन्यतयैवेत्यर्थः । अत्यन्तानभिव्यक्तत्वविवक्षायां 'उपासते' इति स्ववाक्येनापि विरोध इत्यभिप्रायेणाह— चक्षुरादिकरणानभिव्यक्तमिति । 'सर्वत्रगम्' इत्यत्राणुत्वश्रुतिविरोधपरिहारायाह देवादिदेहेष्विति । यद्वा निषेध्यस्य चिन्त्यत्वस्य प्रसङ्गार्थं 'सर्वत्रगम्' इत्युक्तमित्याह— देवादिदेहेषु वर्तमानमपीति । तेन तेन रूपेणेति आत्मचिन्ताविधिविरोधाच्चिन्त्यत्वमात्रनिषेधो न शक्यत इति भावः । तत एव कूटस्थमिति तत्तद्विलक्षणत्वादित्यर्थः । अनेकेषां सन्तन्यमानानां पुरुषाणां साधारणो हि पूर्वः पुरुषः कूटस्थः; अत्र तु साधारण्यमात्रं लक्ष्यत इत्याह

सर्वसाधारणमिति । एतेन कूटशब्दनिर्दिष्टमायाध्यक्षत्वं वा राशिवत्स्थितत्वं वा वदन्तः प्रसिद्धार्थपरित्यागादिभिर्निरस्ताः । अतः कूट इव निश्चलं वृद्धिक्षयादिरहितमित्यप्यत्र मन्दम् । नन्वेकदा सर्वसाधारणत्वमसिद्धं, कालभेदेन सर्वजातीयशरीरपरिग्रहेऽपि सर्वव्यक्तिपरिग्रहो नास्ति, अतः कथं सर्वसाधारणत्वमित्यत आह देवादीति । नह्यसाधारणा देवत्वाद्य आत्मन्यव्यवधानेन सम्बन्ध्यन्त इति भावः ।

उत्क्रान्त्यादिमतो जीवस्य स्पन्दनिषेधादेरनुपपन्नत्वाद्वाचलशब्दविवक्षितमाह— अपरिणामित्वेनेति । अनित्यत्वं हि परिणामेन व्याप्तम् । तत्रश्च व्यापकाभावाद्वाच्याभावो विवक्षित इत्यपुनरुक्तिरित्याह— तत एव ध्रुवमिति । 'उपासते' [१२।२] इत्यनेनैव मनोनियमनस्य सिद्धत्वात्तदुपयुक्तबाह्येन्द्रियव्यापारनियमनपरतया व्याचष्टे सम्यङ्ग्रियम्येति । 'अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्यपरिग्रहः' [वि. ध. १०।४।३ वृ. ना. ३।१।७६] इत्यादिकमभिप्रेत्योक्तं सर्वत्रेति । 'शुनि चैव श्वपाके च पण्डिताः समदर्शिनः' [५।१८] इत्यादिकमभिप्रेत्य आत्मसु

ज्ञानैकाकारतया समबुद्ध्य इत्युक्तम् । तत एव—
समबुद्धित्वादेव । य एवमक्षरमुपासते अक्षरशब्दवाच्यं
प्रत्यगात्मानं प्राण्यतया निश्चित्य परमात्मानं तत्प्रापकृतयोपा-
सते । तेऽपीति मद्रथतिरिक्तप्राण्यान्तरनिश्चयवन्तोऽपीत्यर्थः ।
मां प्राप्नुवन्त्येव— “विष्णुशक्तिः परा प्रोक्ता” [वि. पु.
६।७।६१] इत्युक्तप्रकारेण ‘अविभागेन दृष्टत्वात्’ [ब्र. सू.
४।४।३] इत्युपश्लिषद्विशेषणभूतं मुक्तस्वरूपं मत्समानाकारं
प्राप्नुवन्तीत्यर्थ इत्यर्थः ।

प्रमेयशरीरं साधीयः, यदि प्रमाणमुपलभामह इत्याशङ्क्य सोप-
बृंहणश्रुतिमुदाहरति परमं साम्यमुपैतीति । ननु “अथ परा
यया तदक्षरमधिगम्यते” [सुं. उ. १।१।६] “अक्षरमम्बरान्त-

धृतेः” [ब्र. सू. १।३।१०] इत्यादिषु परब्रह्मसाधारण तथा प्रयुज्य-
मानमक्षरपदं कथं जीवात्मवाचकम् उच्यते ? “अमृताक्षरं हरः”
[श्वे. उ. १।१०] “कूटस्थोऽक्षरं उच्यते” [१।१।६] इत्यादिषूक्त-
त्वादित्याह तथाक्षरशब्दनिर्दिष्टादित्यादिना । “पञ्चविंशक-
मव्यक्तं षड्विंशः पुरुषोत्तमः । एतज्ज्ञात्वा विमुच्यन्ते यतयः
शान्तबुद्ध्यः” [य. स्मृ.] इत्युक्तप्रकारेणाव्यक्तजीवा-
त्मासक्तचेतसां क्लेशस्त्वधिकतरः, मय्यावेशितचेतस्त्वाभावात् ।
अव्यक्तविषया मनोवृत्तिः सर्वेन्द्रियोपरतिरूपा । ननु देहवत्त्वं
सनकादीनामपि सम्भवतीत्याशङ्क्य देहात्माभिमानयुक्तै-
रित्युक्तम् ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥

५ आ. मा. भा.— भवन्तु त्वदुपासका एवोत्तमाः, इतरेषां तु किं फलं ? इत्यत आह— ये त्वि-
त्यादिना । अनिर्देश्यत्वं चोक्तं भागवते मायायाः— ‘अप्रतर्क्यादनिर्देश्यादिति केष्वपि निश्चयः’
[] इति । ईश्वरस्तु देवशब्देनोक्तः ‘दैवमन्ये परे’ [४।२।५] इत्यत्र । उक्तं च सामवेदे
काषायणश्रुतौ— “नासदासीन्नो सदासीत्तदानीम्” [ऋक्सं. ८।७।१८।१] इति । “न महाभूतं नोपभूतं
तदासीत् ” इत्याद्यारभ्य “तम आसीत्तमसा गूढमग्रे” [ऋक्सं. ८।७।१७।३] इति । “तमो ह्यव्यक्तमजरम-
निर्देश्यमेषा ह्येव प्रकृतिः ” इति ।

६ ज. प्र. दी.— एवं तर्हि ‘मय्यावेश्य’ [१२।२]
इत्यनेनैव मदुपासका एवोत्तमा इति प्रश्रयस्योत्तरं जातं, किमुत्त-
रेण वाक्येन ? इत्यत आह— भवन्त्विति । आक्षेपगर्भोऽयमभ्यु-
पगमः । न युक्तं त्वदुपासकानामेवोत्तमत्वमिति भावः । तदुपासा-
दनाय पृच्छति— इतरेषामिति । अव्यक्तोपासकानां किं फलं ?
मोक्षोऽस्ति, न वा ? नोचेदुदाहृतवाक्यविरोधः । आद्ये कथं
त्वदुपासकानामुत्तमत्वम् ? फलसाम्यादिति भावः । नन्वेषां
विशेषणानां ब्रह्मणोऽन्यत्रासम्भवात् कथमितरेषां किं फलं ? इत्य-
स्योत्तरत्वेन एतदवतार इत्यतोऽक्षराव्यक्तत्वयोर्मायायामुपपा-
दितत्वात् तदन्यानि तत्रोपपादयन्ननिर्देश्यत्वं तावदुपपादयति—

अनिर्देश्यत्वं चेति शब्दागोचरम् ? धर्मस्य मम पादभङ्ग
इत्यन्वयः । नन्वत्रापीश्वरोऽस्त्वनिर्देश्य इत्यत आह— ईश्वर-
स्त्विति । दैवं पादभङ्गकारणमाहुः । तथा च पुनरुक्तिः
स्यादिति भावः । न च दैवशब्दोऽदृष्टवाची । तस्य ‘अपरे
कर्म’ इति पृथगुक्तत्वात् । मायाया अनिर्देश्यत्वे स्पष्टं च प्रमा-
णमाह— उक्तं चेति । महाभूतमाकाशवायुरूपम् । उपभूतं तेजो-
बभूलक्षणम् । तदा प्रलये । अजरमित्यादिकं प्रलयेऽवस्थानस्यो-
पपादकम् । नचैतत् ब्रह्मेति प्रदर्शनाय ‘एषा ह्येव प्रकृतिः’
इत्युदाहृतम् ।

५ आ. मा. भा.— सर्वगाऽचिन्त्यादिलक्षणा हि सा । तथाहि मोक्षधर्मे— ‘नारायणगुणाश्र-
यादजरामरादतीन्द्रियाद्ग्राह्यादसम्भवतः । असत्यादर्हिस्त्राल्लामाद्वितीयप्रवृत्तिविशेषादवैरादक्षयादमरा-
दक्षरादमूर्तितः । सर्वस्याः सर्वस्य सर्वकर्तुः शाश्वततमसः’ [म. भा. १२।३४।६] इति ‘आसीदिदं तमो-
भूतमप्रज्ञातमलक्षणम् । अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रसुप्तमिव सर्वतः’ इति मानवे [१।५] । ‘कूटस्थोऽक्षर उच्यते’
[१।५।१६] वक्ष्यति इति । कूटे आकाशे स्थिता कूटस्था । “आकाशे संस्थिता त्वेषा ततः कूटस्थिता
मता ” इति ह्यूग्वेदखिलेषु । “ सा सर्वगा निश्चला लोकयोनिः सा चाक्षरा विश्वगा विरजस्का ”
इति सामवेदे गौपवनशाखायाम् ॥ ३ ॥ ४ ॥

६ ज. प्र. दी.— इदानीं ‘सर्वत्रयं’ इत्यादिकं मायायामुपपा-
दयितुमाह— सर्वगोति । भावप्रधानो निर्देशः । स्वरूपवाची
वा लक्षणशब्दः नारायणगुणस्तदिच्छादिलक्षण आश्रयो यस्य
तत्तथोक्तम् । अनेन ब्रह्मणो व्यावृत्तिः । अजरादमरादिति
जडप्रधानादेः, तस्य तत्प्राप्त्यभावात् । अप्राह्यान्मनसोऽप्यगो-
चरादित्यनेनाचिन्त्यमिति सिद्धयति । असम्भवतोऽक्षयादक्षरा-

दिति ध्रुवत्वसिद्धिः । असति प्रलये भवमसत्यम् । ललामं
प्रधानम् । द्वितीया भगवदेकाधीना प्रवृत्तिर्विशेषो यस्य
तत्तथा । अमूर्तितः प्राकृतदेहरहितात् । सर्वस्याः सर्वगाया इति
छान्दसो लिङ्गव्यत्ययः, अनाद्यविद्याभिमानित्वात् । शाश्वत-
तमसः पुरुषोऽभूदित्यन्वयः । इदं प्रसिद्धं तमो मायाह्वयं प्रलये
सर्वतः प्रसुप्तमिव निर्व्यापारमासीत् । अभूतमजातम् । ‘अप्रज्ञातं’

इत्यादिना प्रत्यक्षानुमानागमवेद्यत्वाभाव उच्यते । अत्रेयलक्षणत्वादप्रतर्क्यम् । अनेन सर्वत्रगमचिन्त्यं ध्रुवमिति सिध्यति । गीतावाक्येन कूटस्थत्वं नित्यत्वं चेत् ध्रुवमिति पुनरुक्तिः । कूटमन्त्रं तिष्ठत्यस्मिन्नित्यसम्भवीत्यत आह—कूट इति । कूटशब्दस्याकाशवाचित्वेऽभिधानं प्राक् पठितम् । तथापि

दाढ्याय श्रुत्युदाहरणम् । श्रुत्यङ्गसारेण स्त्रीलिङ्गम् । सा सर्वैषीत्युक्तार्थे स्पष्टं प्रमाणम् । निश्चला स्वपदादभ्रष्टा । विश्वं गतमाश्रितमस्यामिति विश्वगा । एतानि चोक्तविशेषणानि तद्गुपासनस्य मोक्षसाधनत्वाङ्गीकारसमर्थनार्थानीति ज्ञेयम् ॥ ३ ॥ ४ ॥

५ आ. मा. भा.— कथं तर्हि त्वदुपासकानामुत्तमत्वं ? इत्यत आह—क्लेश इति । अव्यक्ता गतिर्दुःखं ह्यवाप्यते । गतिर्मार्गः । अव्यक्तोपासनद्वारको मत्प्राप्तिमार्गो दुःखमवाप्यत इत्यर्थः । अतिशयोपासनसर्वेन्द्रियातिनियमनसर्वसम्बुद्धिसर्वभूतहितेरेतत्त्वातिसुष्टुचारसम्यग्विष्णुभक्त्यादिसाधनसन्दर्भमृते नाव्यक्तापरोक्षम् ।

६ ज. प्र. दी.— नन्वितरेषां किं फलं ? इत्यस्य प्रश्नस्य 'ते प्राप्नुवन्ति मामेव' [१२।४] इत्युत्तरं दत्तम्, तत्किमुत्तरेण ? इत्यत आह—कथमिति । पूर्ववाक्ये पक्षग्रहणमात्रं कृतम्, न तु तत्राभिप्रेतस्य दोषस्य परिहारः । अतः पूर्वपक्षिणाऽभिप्रायोद्घाटने कृते तत्समाधानमाहेति भावः । तर्ह्यभयेषां फलसाम्ये । यद्यप्येषा शक्त्वा पूर्ववाक्ये परिहृता, पर्यादिपदप्रयोगात् । तथा च वक्ष्यति । तथापि साध्यस्यानुक्तत्वाद्धेतुवचनं स्वरूपकथनं मन्यमानस्य भवत्येव पुनः शक्त्वा । उत्तरार्थे पदानां व्यवहितत्वादनव्याप्रतीतौ तमाह—अव्यक्तेति । अनेन 'दुःखं' इत्यस्य क्रियाविशेषणत्वमुक्तम् । गतिशब्दस्याकर्तृकारके भावे च प्रयोगादत्र विवक्षितमर्थमाह—गतिरिति ।

गम्यतेऽनेनेति व्युत्पादनादुपायो गतिरित्यर्थः । ननु मार्गस्याव्यक्तत्वं कथमुच्यते ? कृतश्च गम्यार्थता गतिशब्दस्य त्यज्यत इत्यत आह—अव्यक्तेति । अव्यक्तोपासनं द्वारं उपायो यस्यासौ तथोक्तः । अव्यक्तोपासनानन्तरभावि यद्भगवदुपासनं तदेवमुच्यते; अनेनाव्यक्तशब्दस्तदुपासनं लक्षयति । तेन च तद्द्वारकत्वं लक्षयते गम्यार्थतायां च गतिशब्दस्याव्यक्ताख्यं गम्यमित्युक्तं स्यात् । न च तद्युक्तम् । 'ते प्राप्नुवन्ति मामेव' इति भगवत्प्राप्तेरुक्तत्वादित्युक्तं भवति । अत्र पूर्वार्धेऽस्य मार्गस्याधिकतरक्लेशस्त्वं प्रतिज्ञाय कथमित्यतस्तत्प्रसिद्धमित्युत्तरार्धेनोक्तम् । तःप्रसिद्धिं विवृणोति—अतिशयेति ।

५ आ. मा. भा.— तद्वते च न विष्णुप्रसादः । सत्यपि तस्मिन्नसम्यग्भगवदुपासनमृते नर्ते च तं मोक्षः; विनाऽव्यक्तोपासनं भवत्येव भगवदुपासकानां मोक्ष इति; क्लेशिष्ठोऽयं मार्ग इति भावः । तथाप्यपरोक्षीकृताव्यक्तानां सुकरं भगवदुपासनमित्येव प्रयोजनम् । तत्रापि योऽव्यक्तापरोक्षे प्रयासस्तावता प्रयासेन यदि भगवन्तमुपास्ते, ऊनेन वा, तदा भगवदपरोक्षमेव भवतीति द्वितीयमधिकम् । इन्द्रियसंयमाद्यूनभावे अत्युपासकस्यापि देवी नातिप्रसादमेति । देवस्तु तानि साधनानि भक्तिमतः स्वयमेव प्रयत्नेन ददातीति सौकर्यमिति भक्तानां भगवदुपासने । इतरत्र च क्लेशोऽधिकतरः ।

६ ज. प्र. दी.— षष्ठोक्तप्रकारेण सर्वसम्बुद्धिः, ततः किं ? इत्यत आह—तद्वते चेति । अयोगव्यवच्छेद एवायमुक्तः, न तु तावन्मात्रेणेत्याह—सत्यपीति । तस्मिन्नव्यक्तापरोक्षे सति विष्णुप्रसाद इति वर्तते । ततोऽपि किं ? इत्यत आह—नर्ते चेति । तं विष्णुप्रसादम् । अस्त्वेवमव्यक्तोपासनद्वारकभगवत्प्राप्तिमार्गप्रकारः । तथापि कथमत्राधिकतरः क्लेश इत्यत आह—विनेति । अव्यक्तोपासनमार्गं अयमव्यक्तोपासनद्वारकः ।

एवं तर्हि किमिति प्रवृत्तो येनाङ्गेनेनाशङ्कितः ? इत्यत आह—तथापीति । एवं तर्हि मार्गयोः साम्यमेव । अनेन प्रयोजनेन क्लेशस्य समाधानादित्यत आह—तत्रापि । अव्यक्तोपासनद्वारके मार्गोऽपि द्वितीयं भगवदुपासने दुःखं; पाक्षिकमेतत्, ऊनेन वेत्युक्तत्वात् इतश्चाव्यक्तोपासनद्वारके मार्गं भगवदुपासनात्क्लेशोऽधिकतर इत्याह—इन्द्रियेति । नातिप्रसादमेतीत्यतः परमेक इति शब्दः । द्वावपि हेतौ प्रकारार्थौ वा ।

५ आ. मा. भा.— तदेतत्सर्वं पर्युपासते सन्नियम्याधिकतर इति परिसन्तरपुशब्दैः प्रतीयते । सामवेदे माधुच्छन्दशाखायां चोक्तम्— " भक्ताश्च येऽतीव विष्णावतीव जितेन्द्रियाः सम्यगचारयुक्ताः । उपासते तां सम्बुद्धयश्च तेषां देवी दृश्यते नेतरेषाम् ॥ दृष्टा च सा भक्तिमतीव विष्णौ दृचोपास्ते सर्वविघ्नांश्छिनत्ति । उपास्य तं वासुदेवं विदित्वा ततस्ततः शान्तिमत्यन्तमेति " इति । उक्तं च सामवेदे अयास्कशाखायाम्— " प्रसन्नो भविता देवः सोऽव्यक्तेन सहैव तु । यावता तत्प्रसादो हि तावतैव न संशयः ॥ न तत्प्रसादमात्रेण प्रीयते स महेश्वरः । तस्मिन्प्रीते तु सर्वस्य प्रीतिस्तु भवति

ध्रुवम् ॥ यद्यप्युपासनाधिक्यं तथापि गुणदो हि सः । मुक्तिदश्च स एवैको नाव्यक्तादिस्तु कश्चन ॥
इति । 'ममात्मभावमिच्छन्तो यतन्ते परमात्मने' [म. भा. १२।२२।२०] इति मोक्षधर्म श्रीवचनम् ।
'धर्मनित्ये महाबुद्धौ ब्रह्मण्ये सत्यवादिनि । प्रश्रिते दानशीले च सदैव निवसाम्यहम्' [म. भा.
१२।२२।२६] इति च ।

६ ज. प्र. दी.—कृतोऽयं भगवतो भावः ? इत्यत आह—
तदेतदिति । उपलक्षणमेतत् । सर्वत्र समबुद्धय इत्यादिनेत्यपि
दृष्टव्यम्, तत्र परीत्यनेनोपासकस्यातिशयः । समित्यनेनेन्द्रिय-
नियमस्यातिशयः । सर्वत्रेत्यादिना सर्वेत्यादिकम् । तरपा-
ऽतिमुष्णान्तरादिकम् । 'अव्यक्ता गतिः' इत्यनेन तद्वेत्ते चेत्यादि-
व्यवधानम् । मामेवेत्यवधारणेन तथापीत्यादिकं प्राप्नुवन्तीति
स्वातन्त्र्योक्त्येन्द्रियसंयमादिति देवतासहायाभावः । भगवदु-
पासने त्वेतदभावो यथा गीतोक्तस्तदुत्तरत्र प्रदर्शयिष्यते ।
आगमान्तरसिद्धत्वाच्चायं भवति । भगवदभिप्राय इत्याह—

५ आ. मा. भा.—महतः परं तु ब्रह्मैव । तथा हि भगवता सयुक्तिकमभिहितम् । “अवदतीति चेन्न
प्राज्ञो हि ॐ” त्रयाणामेव चैवमुपन्यासः प्रश्नश्चेत्यादि । तमिति पुल्लिङ्गाच्चैतत्सिद्धिः । महतः परत्वं तु अव्य-
क्तपरस्य भवत्येव । तथा चाशिवेश्यशाखायाम्—“अनाद्यनन्तं महतः परं ध्रुवम्” [कठो. ३।१५] इति ।
“परो हि देवः पुरुहूतो महत्तः” इति । न चाव्यक्तरूपं भगवता निषिद्धं भारतादौ साधितत्वात् ।
शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेरित्यादौ तु साङ्ख्यप्रसिद्धं प्रधानं निषिध्य वैदिकमव्यक्तमेवोक्तम् । तथा च
सौकरायणश्रुतिः—“शरीररूपिका अशरीरस्य विष्णोर्यतः प्रिया सा जगतः प्रसूतिः” इति ।
सुव्रतानां क्षिप्रं महदैश्वर्यं ददाति देवी न देव इति विशेषः । “सुवर्णवर्णां पद्मकरां च देवीं सर्वेश्वरीं
व्याप्तजडां च बुद्ध्वा । सैवेति वै सुव्रतानां तु मासान्महाविभूर्ति श्रीस्तु दद्यान्न देवः” इत्यृग्वेदखिलेषु ॥५॥

६ ज. प्र. दी.—पूर्वं शङ्काहेतुत्वेन “श्रियं वसाना”
[ऋक्सं. ७।४।४।४] इत्यादीनि वाक्यान्नुदाहृतानि; तेष्विद-
मेकं नाव्यक्तविषयमिति वस्तुस्थितिमाह—महत इति ।
“अनाद्यनन्तं महतः परं ध्रुवं” [कठो. ३।१५] इति वाक्यप्रति-
पादमिति यावत् । अत्रान्युच्ययुक्तिं चाह—तमिति । ननुक्त-
परामर्शोपपत्तेरिति पूर्वपक्षेऽपि युक्तिरुक्त्यतः साऽन्यथासिद्धे-
त्याह—महत इति । तथा चोक्तवक्ष्यमाणवलात् “अव्यक्ता-
त्पुरुषः परः” [कठो. ३।११] इत्युक्तस्यार्थं परामर्श इति भावः ।
श्रुत्यन्तरेणैवं व्याख्यातत्वाच्च एतद्वाक्यं तत्परमित्याह—तथा-
चेति । पुरुमिहृतः पुरुहूतः । नन्वव्यक्तं नाम तत्रमेव नास्तीति

सामवेद इति । तेषामित्यादिषष्ठी तृतीयाथे । विदित्वा
साक्षात्कृत्य ततो वेदनात्प्रसन्नाततो वासुदेवात् । यावता प्रया-
सेन तत्प्रसादोऽव्यक्तप्रसादः । सर्वस्यापीति द्वितीयस्तुशब्दोऽपि-
शब्दार्थे आधिक्यशब्देन न्यूनत्वमप्युलक्ष्यते । न्यूनाधिक्यो-
रन्यत्र प्रत्यवायहेतुत्वात् । नाव्यक्तादेरिति पाठे मध्ये इत्युप-
स्कारः । ममोपासनेनात्मभावं कैवल्यं परमात्मने तमुद्दिश्य-
अस्य वाक्यस्य कथं प्रकृतोपयोग इत्यत उक्तम्—श्रीवचन
मिति । नित्ये नियते ब्रह्मण्ये ब्रह्मणि साधौ निवसामि प्रसन्ना
भवामीति च श्रीवचनमिति सम्बन्धः ।

सूत्रकृतोक्तं ततस्तदभिमानिन्यव्यक्ताख्या देवताऽपि नास्ति;
तत्कथं तद्विषयतया व्याख्यानं ? इत्यत आह—न चेति । तर्हि
कथं तत्सूत्रं ? इत्यत आह—शरीरेति । साङ्ख्यप्रसिद्धं प्रधान-
मिति स्वतन्त्रं मुख्यतः शब्दवाच्यमित्यर्थः । वैदिकमिति भग-
वदधीनं तत्सम्बन्धेन शब्दवाच्यमित्यर्थः । अत्र श्रुतिं चाह—
तथा चेति । प्राक् तथाऽप्यपरोक्षीकृताव्यक्तानामित्यादिनैकं
प्रयोजनमुक्तम् । अपरं च सप्रमाणकमाह—सुव्रतानामिति ।
बुद्धयेत्युक्तप्रकारेणोपासीनाय इति शेषः । एतत्प्रयोजनं गीतायां
न सूचितमिति न तत्रैवोक्तम् ॥ ६ ॥

७ ह. पै. भा.—य इति । अनिर्देश्यमीदृशं
रप्रतीयमानम् । कूटस्थं कूटः पर्वतस्तद्वन्निष्ठतीति
गतिरव्यक्तं ज्ञानम् ॥ ५ ॥

तदिति निर्देशुमयोग्यं, अव्यक्तं प्रत्यक्षादिप्रमाणै-
कूटस्थम् ॥ ३ ॥ ४ ॥ क्लेश इति । अव्यक्ता

८ घं. ब्र. सि.—प्रथमत एव निर्गुणनिष्ठास्तु नैवल्लपाय-
विच्छेष्टा इत्याह त्रिभिः—ये त्विति । अक्षरं निर्गुणं ब्रह्म ।
तत्र हेतुः—अनिर्देश्यं व्यपदेश्यमत्रक्यम् । यद्धि वसिष्ठदमि-
त्यमिति व्यपदिश्यते तत्सन्निभेषुःस्वाःसगुणं भवति, नेदं तथा
तस्मान्निर्गुणमिति भावः । अनिर्देश्यत्वे हेतुः—अव्यक्त-

मिति; रूपादिहीनम् । तत्रापि हेतुः—सर्वत्रागं सर्वव्यापि;
अतिसूक्ष्ममिति यावत्, “नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मम्”
[छं. ज. १।१।६] इत्यादिश्रुतेः । सर्वव्यापिनोऽप्याकाशव-
निर्देश्यत्वं किं न स्यात् ? अत आह—अचित्तमित्यमिति ।
मनसोऽप्यविषयभूतम्, “यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य

मनसा सह" [तै. उ. २।४।१; २।९।१] इति श्रुतेः; अतो नाकाशप्रतिबन्दि । मनोदृश्यविषयत्वे हेतुः— कूटस्थमिति । मिथ्यात्वे सति सत्यतया प्रतीयमानं कूटमित्युच्यते, कूटसाक्षीत्यादिलोकत्रयवहारात् । मायामयं जगदपि तथाभूतत्वाकूटम् । तस्मिन्कूटे जगति साक्षितया तिष्ठतीति कूटस्थम् । तथा च सर्वसाक्षित्वाच्च मनोदृष्टिविषयत्वम्, " न दृष्टेर्द्रष्टारं पश्येः ... न मतेर्नन्तारम् " [वृ. उ. ३।४।२] इति श्रुतेरिति भावः । सर्वसाक्षित्वे हेतुः— अचलमिति । जगद्द्विकारैः स्वयमविक्रियमाणमित्यर्थः । तत्रापि हेतुः— ध्रुवं नित्यम् । एवम्भूतमक्षरं ये पर्युपासते । कथम्भूताः ? सर्वभूतहिते रताः । तत्र हेतुः— सर्वत्र समबुद्ध्यः ब्रह्मबुद्ध्यः, ' निर्दोषं हि समं ब्रह्म तस्माद्ब्रह्मणि ते स्थिताः ' [१।१९] इत्युक्तेः । अजितेन्द्रियस्य हेयोपादेयबुद्धेः कथं सर्वत्र समबुद्धिता ? तत्राह— इन्द्रियग्रामं सन्नियम्येति । एवम्भूताः सन्तो येऽक्षरमुपासते श्रवणमनननिदिध्यासनैश्चिन्तयन्ति, ते

मामेव प्राप्नुवन्ति । यद्येतादृशी निर्गुणनिष्ठा प्रथमत एव सिध्येत्, तदेवासिद्धम्; अतस्तेषां क्लेश एव फलमित्याह— क्लेश इति । तेषां सगुणभजनत्यागिनां प्रथममव्यक्तासक्तचेतसां निर्गुणनिष्ठानामधिकतरः क्लेश एव । एतदेवोपपादयति— अव्यक्तेति । अव्यक्तविषया गतिर्निष्ठा दुःखं दुःखसाधनम् । अतस्त्रिभैर्देहवद्भिर्दुःखमेवावाप्यते । हि-शब्दः प्रसिद्धयर्थः । प्रसिद्धं हि सगुणेतरभजनमन्तरेण ज्ञानार्थिनां क्लेश एव फलमिति । यथोक्तं भागवते [१०।१।४]— ' श्रेयस्सृतिं भक्तिमुदस्य ते विभो ! क्लिश्यन्ति ये केवलबोधलब्धये । तेषामसौ क्लेश एव शिष्यते नान्यद्यथा स्थूलतुषावघातिनां ' इति । पातञ्जलेऽपि— ' समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणिधानात् ' [पा. यो. २।४५] इति, श्रुतावपि— " यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः " [कठो. १।२।२।२। उ. ३।२।३] इति । अत्राप्युक्तम्— ' भक्त्या ध्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ! ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन ' [१।१।५४] इति ॥ ३—५ ॥

९ व० त० दी०— येतिवति । तुशब्दो भेदं द्योतयति । ये त्वक्षरमन्तर्यामिस्वरूपांशं पूर्वोक्तमनामरूपत्वाद् व्यक्तं गणितानन्दं बृहत्स्वरूपं पर्युपासते । स्वष्ट एव भेदः । अक्षरोऽव्यक्तः, अहं तु व्यक्तः । सोऽनिर्देश्यः, अहं तु स्वेच्छयाऽलौकिकनिर्देशार्हः । स सर्वत्रगः, अहं तु भक्तैकगम्यः । स चाचिन्त्यः अहं तु भक्तैश्चिन्त्यः । स तु कूटस्थः सर्वसाधारणः अहमसाधारणः । स त्वचलः स्थिरात्मा, अहं चलः तत्रतत्र विहरन् चलाभि । स तु ध्रुवं पदरूपमैश्वर्यमध्यात्मं, अहं त्वीश्वरस्तन्निलयन इति । तदुपासका मां ब्रह्मानन्दरूपिकां श्रियमेव ध्रुवात्मानं वा मां प्राप्नुवन्ति ॥ ३ ॥ ४ ॥ तेषां तथाऽव्यक्ततया प्राप्तिरेव मत्स्वरूपस्य, न च तदधिगमपूर्वकं सुखमपीत्याह— इह क्लेशोऽधिकतरो दुःखमव्यक्ता गतिरिति । तत्रापि सर्वभूतहिते रता एव तदा तथा मां प्राप्नुवन्ति । अनेन भागवतैकादशस्कन्धे भक्तस्वरूपनिरूपणे सर्वभूतहिते रतस्य भगवदात्मनिरुक्ता, नान्यस्य, तथेहापीत्युक्तं भवति । ततो देह इव देहवतां मदव्यक्तदेहासक्तचेतसां न तदन्तस्थितस्यात्मनो मम प्राप्तिः साक्षाद्रसानन्दरूपा, किन्तु दुःखमव्यक्तगतिरेव स्वरूपरसहानिरैक्यं लवणस्य सलिल इवेति भावः । किञ्च तदुपासनकालेऽपि साधनक्लेशोऽधिकतरः, निर्विशेषे तस्मिन्नभेदेन भावनाया दुःखसम्भवात् । अतएवोक्तं— ' श्रेयस्सृतिं भक्तिमुदस्य ते विभो ! क्लिश्यन्ति ये केवलबोधलब्धये ' [भाग. १०।१।४] इति । ते पुरुषोत्तमस्य भक्तिमुदस्य केवलस्याक्षरात्मनो बोधलब्धयै क्लिश्यन्तीति क्लेशोऽधिकः ' अम एव हि केवलं ' इत्याशयेन तरप् च । मद्भजनमार्गे त्वारम्भत एव परमानन्दः अक्षरज्ञानमार्गे त्वन्तत इत्यपि विशेषः ॥ ५ ॥

१० पु. अ. त.— एवं स्वभक्तानामुत्तमध्वमुक्त्वा अक्षरोपासकानां स्वरूपमाह— ये त्वक्षरमिति द्वयेन । ये तु, तुशब्देन स्वाभिमतत्वं निराकृतम् ये अनिर्देश्यं शब्दाविवेच्यं, अव्यक्तमप्रकटरूपं सर्वत्रगं ध्यानादिदशायामपि हृदयेऽस्थिरस्वभावम् । अतएव अचिन्त्यं चिन्तनायोग्यं रूपाद्यभावादस्थिरत्वाच्च, कूटस्थं प्रपञ्चाधिष्ठितम्, अचलं मच्चरणात्मकं अतएव ध्रुवं नित्यं एतादृशम् अक्षरम् ॥ ३ ॥

इन्द्रियग्रामं सन्नियम्य वशीकृत्य सर्वत्र मयि देवादिषु लौकिकेषु सुखदुःखेषु वा समबुद्ध्यः सर्वभूतहिते रताः सन्तो ये पर्युपासते ध्यायन्ति ते मामेव प्राप्नुवन्ति । एवकारेणाक्षरसम्बन्धव्यवहिताः प्राप्नुवन्तीति भावः, स्वयुक्ततमत्वाभावश्च ज्ञापितः ॥ ४ ॥ किञ्च मदभिमता भावात्परम्पराप्रा-

प्तावपि तेषां क्लेशः, अप्रकटरूपासक्तचित्तानां सेवार्थप्रकटितसर्वेन्द्रियवैकल्यात् क्लेशः अधिकतरो भवति, आसक्तचित्तत्वादर्शनाद्यभिलाषे सति तदभावादाधिक्यं भवति साधनदशायामपि, अत एवाधिकतरस्वस्तुक्तम् । फलमपि दुःखेन प्राप्यत इत्याह— अव्यक्तेति । देहवद्भिः देहात्मसेवमानवद्भिः अव्यक्ता गतिः अव्यक्तनिष्ठा गतिः दुःखं दुःखेन अवाप्यते प्राप्यते । हीति युक्तत्वाय । भगवत्सेवैकयोग्यदेहस्य व्यर्थगमनेन सा गतिर्दुःखेनैव प्राप्यते । प्राहयन्तरमप्यलौकिकदेहाद्यभावादव्यक्ततया प्रवेशे तदारम्भांशस्य पूर्वानुभूतलौकिकेन्द्रियरसस्मरणेन जले निमग्नस्य जलपानवद्दुःखं प्राप्यत इति भावः ॥ ५ ॥

११ नी० भा० दी०— एवमुपासकान् स्तुत्वा अव्यक्तविदां ज्ञानिनां दौर्लभ्यं श्लोकत्रयेणाह— ये त्विति । तु-
शब्दः सगुणाद्वैलक्षण्यार्थः । अक्षरं “एतद्वै तदक्षरं गार्गी ब्राह्मणा अभिवदन्त्यस्थूलमनण्वहस्वमदीर्घम्” [बृ. उ. ३।८।८]
इत्यादिश्रुत्या सर्वधर्मशून्यं निरूपितम्, अत एवानिर्देश्यं निर्देष्टुमशक्यं वाचा, अव्यक्तं च; वाचामगोचरत्वाद्बु-
द्धेरप्यविषय इत्यर्थः । तथाच श्रुतिः—“ यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह ” [तै. उ. २।४।१+२।९।१]
इति ब्रह्मणो वाङ्मनसातीतत्वं दर्शयति । पर्युपासते सर्वप्रकारेणोपासते । उपासनमिहानात्मनामदर्शनमेव । यथोक्तं
‘अनात्मादर्शनेनैव परमात्मानमुपास्महे’ इति । ननु तद्वैविध्यस्य शून्यकल्पस्य सत्त्वे किं मानं ? अत आह—
सर्वत्रगमिति । सत्तारूपेण स्फुरणरूपेण च सर्वत्र गतम् । यत्तत्तया सर्वं सत्तावद्भवति कथं तस्यासत्त्वं वाच्य-
मिति भावः । नन्वेवं तार्किकाभिमतं सत्तासामान्यमुक्तं स्यात्, तद्धि घटः सन् पटः सन्निति सर्वत्रानुगतं दृश्यत
इत्याशङ्क्याह— अचिन्त्यमिति । सत्तासामान्यं हि प्रत्यक्षं तदपि ब्रह्मसत्तानुवेधेनैवात्मानं लभते, न स्वतः
सिद्धं; सामान्यं सत् जातिः सती घटत्वं सदितिप्रत्ययात् । सामान्यस्य सदिति प्रत्ययागोचरत्वे तु तस्यासत्त्वा-
पत्या पदार्थत्वमेव न स्यात् । तस्मात्सर्वाधिष्ठानभूतं ब्रह्म रूपादिहीनत्वाच्चिन्तयितुमशक्यम् । दूरे तस्य
सर्वगतत्वेन प्रत्यक्षगोचरत्वमित्यर्थः । ननु सत्सदिति प्रत्ययस्यान्यथाप्युपपत्तौ सत्तासामान्यवादिनं प्रति तेना-
धिष्ठानभूतं ब्रह्म न सावयितुं शक्यमत आह— कूटस्थमिति ॥

वस्तुतोऽसदपि सदिवावभासमानं कूटम् । यथा कूटकार्षापणं कूटतुलेति तद्वत्कूटः अहङ्कारः प्रतीच्यभेदेन
भासमानत्वे सति कादाचित्कत्वाद्यो यदभेदेन कदाचिद्जाति स तत्र मिथ्याकल्पितः, यथा रज्जूरगस्तथा चाय-
महङ्कारो मिथ्यात्वात् कूटसंज्ञस्तत्र तिष्ठति तद्भासकत्वेनेति कूटस्थं चैतन्यम् । अहमनुभवे ह्यहङ्कारो दृश्यतया
भाति, तद्भासकं च चैतन्यं ततोऽन्यत्, यथा घटाभासकोऽर्को घटादन्यस्तद्वत् । एतेन नित्यापरोक्षत्वं ब्रह्मणः
साधितम् । नन्वहमनुभव एवात्मविषयोऽतोऽहमर्थ एवात्मा, न ततोऽन्य आत्माऽस्तीत्याशङ्क्याह— अचल-
मिति । अहमर्थो हि सुखी दुःखी परिणाम्याविर्भावतिरोभावशीलश्चातश्चञ्चलः, आत्मा तु न तथा । तस्य तथा-
त्वेऽनिर्माणापत्तेः; बह्वयौष्ण्यवहुःखादिधर्मिण आत्यन्तिकदुःखनाशस्य मोक्षस्य धर्मिणाशमन्तरेणासम्भवात् ।
घटे यावद्दूषनाशादर्शनात् । आत्मनस्तिरोभावे च जगदान्धं प्रसज्येत, सुषुप्तावपि तत्रत्यसुखाज्ञानसा-
क्षित्वेनाविर्भूतस्वरूप एवात्माऽस्ति अन्यथा सुप्तोत्थितस्य ‘सुखमहमस्वाप्सं’ इति परामर्शायोगात् । ननु
सुषुप्तौ सन्नप्यात्मा न प्रकाशते तत्प्रकाशकस्य मनसंसंयोगस्याभावात् । कर्त्रा व्याप्रियमाणं हि करणं क्रियां
साधयति । न च सुषुप्तौ करणव्यापारोऽस्ति, तस्मान्न्यस्तवासिस्तक्षेवात्मा सुषुप्तौ ज्ञानादिगुणहीनोऽप्रकाशमा-
नोऽस्वेवेत्याशङ्क्याह— ध्रुवमिति । नन्वात्मा किं सत्तामात्रेणायस्कान्तवत्कारणानि प्रवर्तयति ? उत व्यापाराविष्टः
सन् ? नाद्यः, इष्टापत्तेः; त्वन्मते च आत्मनः कर्तृत्वासिद्धेः । नान्त्यः, अनित्यत्वापत्तेः; व्यापारो हि स्पन्दः । स
च परिच्छिन्नस्यैव युज्यते, न विभोः, विभुत्वहाने चाणुत्वानभ्युपगमात् ; मध्यमपरिमाणत्वे घटादिवदनित्यता-
पत्तिः । तस्माद्भ्रुवमप्रच्युतस्वभावमक्षरमित्यर्थः ॥ ३ ॥

एवंविधमक्षरं कथमुपासनीयं ? इत्यत आह— सन्नियम्येति । सर्वत्र काले सर्वदा । एतेन ध्यानस्य नैरन्तर्य-
मुक्तम् । इन्द्रियग्रामं समनस्कानीन्द्रियाणि सन्नियम्य एकीभावेनात्मनि वशे कृत्वा स्वकारणे प्रविलाप्येत्यर्थः ।
समा चाञ्चल्यहीना बुद्धिर्येषां ते समबुद्धयो ये भवन्ति तेऽपि मामेव निर्विकल्पं परं ब्रह्म परां काष्ठां प्राप्नुवन्ति ।
श्रुतिश्च— “यदा पञ्चावतिष्ठन्ते ज्ञानानि मनसा सह । बुद्धिश्च न विचेष्टति तामाहुः परमां गतिम् ” [कठो.
६।१०] इति । ‘सर्वभूतहिते रताः’ इत्यनेन सर्वभूताभयदानेन सञ्जयासोऽपि ध्यानाङ्गमिति विधीयते ॥ ४ ॥

अस्या गतेर्दुष्प्रापत्वमाह— क्लेश इति । यद्यपि सगुणविदामधिकः क्लेशोऽस्त्येव तथापि ते सालम्बना
ध्यायन्ति सोपानारोहक्रमेण परां काष्ठां प्रविशन्ति; येषां तु निरालम्बं ध्यानमाकाशयुद्धसमं तेषां निर्विषये
चेतसिस्थरीकरणेऽधिकतरः क्लेशोऽस्ति । तत्र क्रमिकध्यानप्रयोगः शुद्धे चिन्मात्रे विश्वरूपं माययाऽध्यस्तम् । तत्र
च केवलमातिवाहिकं कृत्स्नं जडमाधिभौतिकमध्यस्तम्, । यथोक्तं वसिष्ठेन—‘ आतिवाहिक एवायं त्वादशैश्चित्त-
देहकः । आधिभौतिकया बुद्ध्या गृहीतश्चिरभावनात् ’ [यो. वा.] इति । अतिक्रम्य पाषाणादीन्
वहति इष्टदेशं नयत्यभिमानिनमित्यतिवाहि सर्वत्राप्रतिहतगतिकं भूतसूक्ष्मं तेन निर्वृत्त आतिवाहिकोऽयं कृत्स्नः
गी. द्वि. ४६

प्रपञ्चो यतश्चित्तदेहकः चित्तमेव देहः स्वरूपमस्येति स्वप्रतुल्य एव सन् चिरभावनान् वज्रपञ्जरवत् काठिन्ये-
नोपेत आधिभौतिकया स्थूलभूतप्रभवया बुद्ध्या गृहीत इति श्लोकार्थः ।

एवं च यथा तीव्राभिनिवेशेन निरीक्ष्यमाणो रज्जूरगः स्वयं शाम्यति तदधिष्ठानभूता रज्जुश्चाविर्भवति तथा
वस्तुतश्चिद्रूपायामपि माधवादिमूर्त्तौ जाड्यमध्यस्तं तामेवाभिनिवेशेन चिरकालं चर्मचक्षुषैव पश्यतस्तस्या मूर्त्त-
जाड्यं तिरोधीयते, चैतन्यमाविर्भवति, अत एव बाणादयः स्वाराध्यैः सार्द्धं स्वामिभृत्यन्यायेन व्यवहरन्तीति
सर्वत्रोपाख्यायते । एवमचेतनाया मूर्त्तेरपि तत्त्वं विश्वरूपमेवेति मूर्त्तिमेवात्यादरेण पश्यंस्तस्यास्तत्त्वं विश्वरूप-
मवगच्छति यदपश्यदर्जुनो वासुदेवदेहे । एतदेव वितर्कजं प्रत्यक्षं प्रकृत्योक्तं भगवता योगभाष्यकारेण वादरा-
यणेन—‘तत्परं प्रत्यक्षम्’ तच्च श्रुतानुमानयोर्बीजमिति स्थूलात्मनः समाधिर्वितर्कः । विश्वरूपस्याप्यस्मितामा-
त्रेऽध्यासात्, तस्यावलोकनेऽस्मितामात्रमवशिष्यते; अस्मिताया अपि शुद्धायां चितावध्यस्तत्वात्तस्यामपि
समाहिते मनसि सहैव मनसाऽस्मिता तिरोधीयते, शुद्धा चित्तिरेवावशिष्यते इति । एवं व्यक्तासक्ताः सोपाना-
रोहक्रमेण परां काष्ठां प्रतिपद्यन्ते; ये तु अव्यक्तासक्ताः पश्चिद्दक्षमादूर्ध्वं पदमारुरुक्षन्ति ते लयेन विक्षेपेण च
भृशं बाध्यन्ते, लयमेव च कदाचित्समाधित्वेनाभ्युपगच्छन्तीति तेषां पराभवसम्भावनाऽप्यस्तीत्यत उक्तं—
‘क्लेशोऽधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम्’ इति । हि यस्मादव्यक्ता निरालम्बना गतिः पदप्राप्तिर्देहवद्भिर्देहाभि-
मानिभिर्दुःखं यथा स्यात्तथा अवाप्यते, न तु सा सुखप्राप्येति भावः ॥ ५ ॥

सगुणब्रह्मोपासकानामविलम्बेन मोक्षसिद्धिः ।

ये^१ तु सर्वाणि कर्माणि मयि सन्न्यस्य मत्पराः ।

अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥ ६ ॥

तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् ।

भवामि न चिरात्पार्थ ! मय्यावेशितचेतसाम् ॥ ७ ॥

१ शां. भा.— ये त्विति । ये तु सर्वाणि कर्माणि मयीश्वरे सन्न्यस्य मत्परा अहं परो येषां ते
मत्पराः सन्तः, अनन्येनैवाविद्यमानमन्यदालम्बनं विश्वरूपं देवमात्मानं मुक्त्वा यस्य सोऽनन्यस्तेनानन्येनैव ।

१ अनन्येनैव— येनाखण्डचिन्मात्राभेदानुभवयोगेन निर्गुणासक्ता उपासते, तेनैव भक्ताः सगुणं चतुर्भुजादिविप्रहरूपं विश्वरूपं च
मां ध्यायन्त उपासते विजातीयप्रत्ययतिरस्कारेण तैलधारावदविच्छिन्नसमानप्रत्ययप्रवाहरूपनिदिध्यासनेन विषयीकुर्वते । ध्यायन्त
इति शत्रा सगुणध्यानसमकालमेव तत्प्रकाशकं चैतन्यमभेदेन विभालयन्तीति द्योत्यते । केचित्तु नान्यो देवो विषयो यस्मिस्ता-
दशेनेति व्याचक्षते । तद्युक्तम्, एवकारवैयर्थ्यात् । अहमेव परो येषां ते मत्पराः । ‘ब्रह्मणोऽप्यादिकर्त्रे’ (११३७)
इत्युक्तदिशा ब्रह्मादयः सर्वेऽपि कार्यभूताः, अहमेवाभरणानां भर्तृव तदभिन्नोऽपि तेषां कारणमिति दृढतरभावनासमन्विता इति
यावत् । इति वामनाशयः ।

वयमधिगतपरमार्थाः, किं सगुणस्य मायोपाधिबलितस्य भजनेनास्माकं कृत्यमस्ति ? इति ये केवलाभ्यासमात्रे प्रवृत्ता-
स्तेषां नाहं समुद्धर्ता सम्यगुद्धर्ता । प्राक् मदाराधनादात्मानात्मविवेकपर्यन्तं यज्ज्ञानं, तन्मयैव दत्तमतस्तेषामप्युद्धर्ता अहमेव;
किन्तु न सम्यगुद्धर्ता, ज्ञानमानिभिस्ततः परं मदाराधनस्य परित्यक्तत्वात् । ये तु सर्वकर्मापेण मयि कृत्वा तेनैवानन्ययोगेन मां
ध्यायन्तः सन्तो मामुपासते, तेषां सम्यगुद्धर्ता— भगवानेवास्माकमुद्धर्तेति ज्ञानोत्तरकालेऽपि मद्भजनादिति समितिपदात्सूचितोऽर्थः ॥
मय्यावेशितचेतसामिति— मयि निर्विशेष आवेशितं चिदाकारपरिणामं नीतं चेतो येषामित्यनेन विदितात्मान एव ते, किन्तु
सर्वाणि कर्माणि मयि सन्न्यस्य मत्परा देवतान्तरभजनरहिताः सगुणं ध्यायन्तः विदिते तत्रे किमधुना भगवदुपासनयेति ज्ञान-
मानरहिता इति विशेषादहं समुद्धर्ता भवामि, योगसिद्धिं ददामीत्यर्थः । कल्पतरुस्वभावत्वात् नाव्यक्तमात्रोपासकानाम्, किन्तु
मद्भक्तानामेव समुद्धर्ता भवामि, तथापि मयि न किमपि वैषम्यमिति भावः । इति धृतिकल्पलतायां वामनः ।

सं अनायासेन उच्चैः उत्तमं यन्निरगुणोपासनं तत् हर्ता प्रापयिता; उच्चैः उत्कृष्टे निर्गुणे ब्रह्मणि धर्ता धारयिता वा भवामि,
सगुणं ब्रह्माहमुपासितः प्रसन्नः सन् निर्गुणब्रह्मोपासनयोग्यतामापाद्य तत्प्रापकः, तस्मिन्नेवावस्थापकश्च भवामीत्यर्थः । सगुणब्रह्मो-
पासनाधिक्येन ब्रह्मलोकादिषु महैश्वर्यप्राप्तौ तु तदनुभवानन्तरं विना गुरुरूपदेशं विना च श्रवणमननाद्यावृत्तिक्लेशमृषीणामिव स्वयमा-
चिर्भूतेन वेदान्तब्राह्मणेन तत्त्वज्ञानोदयात् निर्गुणब्रह्मोपासनफलभूतपरमकैवल्यप्राप्तिः, अतोऽहं समुद्धर्ता भवामीति युक्तमिति
साध्यदायिकाः ।

— अविगीता ।

केन ? योगेन समाधिना मां ध्यायन्तश्चिन्तयन्त उपासते ॥ ६ ॥ तेषां किम् ? तेषां मृदुपासनैकपराणामहमीश्वरः समुद्धर्ता । कुतः ? इत्याह— मृत्युसंसारसागरात्, मृत्युयुक्तः संसारो मृत्युसंसारः स एव सागर इव सागरः, दुस्तरत्वात् ; तस्मान्मृत्युसंसारसागरादहं तेषां समुद्धर्ता भवामि न चिरात् । किं तर्हि ? क्षिप्रमेव । हे पार्थ ! मय्यावेशितचेतसां मयि विश्वरूपे आवेशितं प्रवेशितं समाहितं चेतो येषां ते मय्यावेशितचेतसस्तेषाम् ॥ ७ ॥

२ आ. शां. व्या.— यद्यक्षरोपासका मामेवाऽऽप्नुवन्तीति विशेष्यन्ते तर्किं सगुणोपासकास्त्वां नाऽऽप्नुवन्ति ? न; तेषामपि क्रमेण मत्प्राप्तेरित्याह— ये त्विति । तुशब्दः शङ्कानिवृत्त्यर्थः ॥ ६ ॥ तेषां भगवद्व्याधिनां किं फलति ? इति

शङ्कामनुभाष्य फलमाह— तेषामित्यादिना । समुद्धर्ता सम्य-गूर्ध्वं नेता; ज्ञानावष्टम्भदानेनेत्यर्थः । मृत्युरज्ञानं, मरणाद्यनर्थ-हेतुत्वात् । तेन कार्यतया युक्तः संसारः ॥ ७ ॥

३ रा. भा.— भगवन्तमुपासीनानां युक्ततमत्वं सुव्यक्तमाह— ये तु लौकिकानि देहयात्राशेष-भूतानि देहधारणार्थानि चाशनादीनि कर्माणि, वैदिकानि च यागदानहोमतपःप्रभृतीनि सर्वाणि सकारणानि सोद्देशान्यध्यात्मचेतसा मयि सन्न्यस्य, मत्पराः मदेकप्राप्याः अनन्येनैव योगेन अनन्यप्रयोजनेन योगेन मां ध्यायन्त उपासते ध्यानार्चनप्रणामस्तुतिकीर्तनादीनि स्वयमेवात्यर्थप्रियाणि प्राप्य समानि कुर्वन्तो मामुपासत इत्यर्थः; तेषां मत्प्राप्तिविरोधितया मृत्युभूतात्संसारारूपात्सागरादहमचिरेणैव कालेन समुद्धर्ता भवामि ॥ ६ ॥ ७ ॥

४ वे. ता. चं.— 'ये तु सर्वाणि' इति । देहयात्राशेष-भूतानि कृष्यादीनि सकारणानि, सन्ध्यावन्दनसहितानि सोद्देश्यानि स्वर्गाद्युद्देशेन चोदितानि । अध्यात्मचेतसा आत्मनि परमात्मनि यच्चैतः, तदध्यात्मम् ; तेन चेतसा । मत्पराः अहं परः परमप्राप्यं तेषां ते मत्परा इति हृदि निधाय मदेकप्राप्या इत्युक्तम् । अनन्यप्रयोजनेनेति उपलक्षणं भगवद्व्यायानं 'सततं कीर्तयन्तः' [१।१४] इत्याद्युक्तानाम् ।

भगवत्प्राप्त्युपाये प्रयोजनत्वधीर्भवति; तद्बुद्धेर्विधिरिति भावः । स्वयमेवेति— न तु फलापेक्षयेत्यर्थः । मृत्युभूतात्संसा-रारूपादिति— निषादस्यपतिन्यायात्समानाधिकरणसमास उचितः । हेयत्वार्थं च विशेषणमत्रोपयुक्तमिति भावः । मत्प्रा-प्तिविरोधितयेति मृत्युत्वोपचारनिमित्तम् । सत्यां हि भगव-त्प्राप्तौ अमृतत्वम् । 'न' इत्यस्य व्यस्ततया क्रियान्वयभ्रमव्यु-दासाय अचिरेणैव कालेन समुद्धर्तेत्यन्वय उक्तः ॥ ६ ॥ ७ ॥

५ आ. मा. भा.— मृदुपासकानां भक्तानां न कश्चित्क्लेश इति दर्शयति— ये त्वित्यादिना । उक्तं च सौकरायणश्रुतौ— "उपासते ये पुरुषं वासुदेवमव्यक्तादेरीप्सितं किन्नु तेषाम्" इति । 'तेषा-मेकान्तिनः श्रेष्ठास्ते चैवानन्यदेवताः । अहमेव गतिस्तेषां निराशीः कर्मकारिणाम्' इति च मोक्षधर्मे [म. भा. १२] ॥ ६ ॥ ७ ॥

६ ज. प्र. दी.— नन्वव्यक्तोपासकानां क्लेशातिशयो गीतायां प्रतीयते, भगवदुपासकानां तु तदभावो न प्रतीयते, अतस्तदेतत्सर्वमिति कथमुक्तं ? इत्यत आह— मृदुपास-कानामिति । 'भक्तानां' इत्यनेन नान्यत्रात्यन्तमादर इति सूचयति । अत्र 'अनन्येनैव योगेन' इत्यादिना 'विनाऽव्यक्तो-पासनम्' इत्येतत्प्रतीयते । उपासन इत्येवोक्त्याऽतिशयोपास-

नाद्यभावः । 'न चिरात्' इत्यनेन तत्रापित्यादिकम् । 'तेषामहं समुद्धर्ता भवामि' [१२।१] इत्यनेन देवस्त्वित्यादिकं आगामिगीतावाक्यमपेक्ष्य प्राग्बुद्धयारोहाय तदुक्तमिति । अत्र श्रुत्यादिसम्मतिं चाह— उक्तं चेति । तेषामार्तादीनां मध्ये गतिः साधनादिसम्पादकः ॥ ६ ॥ ७ ॥

७ ह. पै. भा.— ये त्विति । अनन्यो न विद्यतेऽन्यद्यस्मिन्योगे सोऽनन्यः ॥ ६ ॥ ७ ॥

८ वं. ब्र. गि.— तदेतदभिप्रेत्य सगुणनिष्ठानामीश्वरप्रसा-दादनायासेनैव सिद्धिरिति दर्शयति द्वाभ्याम्— ये त्विति । तुशब्दः पूर्वोक्तवैलक्षण्यार्थः । ये सर्वाणि कर्माणि मयि सगुणे ब्रह्मणि सन्न्यस्य समर्प्य मत्परायणाः सन्तो मां ध्यायन्तः अनन्येन न विद्यतेऽन्यो भजनीयो यस्मिन्स्तेन एकान्तभक्तियो-

गेनोपासते, मय्यावेशितचेतसां तेषां मृत्युयुक्तो यः संसारः स एव दुस्तरत्वात्सागरः, तस्मात्समुद्धर्ताऽहं क्षिप्रमेव भवामि । यच्चत्र माध्वव्याख्यानम्— "ये चाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः" [१२।१] इत्यत्राक्षरशब्देन लक्ष्मीरुच्यते" इति, यच्च रामानुजव्याख्यानम्— "अक्षरशब्देन जीव-

इति । तत्रोभयत्रापि प्रश्नानुपपत्तिरुत्तरासङ्गतिः स्ववाक्य-
विरोधश्च । तथा हि—आद्यव्याख्याने तावत्प्रश्न एवानुपपन्नः ।
'ये त्वन्यदेवताभक्ताः' [१।२३] इत्यादिना देवतान्तर-
भजनमन्तवत्फलं स्वभजनमनन्तफलमिति हि भगवता प्राग्ब-
हुधोक्तम् । तत्र त्वदुपासकानां लक्ष्म्युपासकानां च मध्ये के
वा योगवित्तमा इति प्रश्नः कथमुपपन्नः ? एवमुत्तरमप्यसङ्ग-
तम् । 'देवान्देवयजो यान्ति' [७।२३] इति देवतान्तरो-
पासकानां तत्तद्देवताप्राप्तेरेव भगवतोक्तत्वेन 'ते प्राप्नुवन्ति
मामेव' [१।२४] इत्यस्यासङ्गतेः । अथ लक्ष्मीप्राप्तिद्वारा
भगवत्प्राप्तिः सङ्गच्छत इति चेत्, तथा सति सर्वदेवतोपा-
सकानामप्युपास्यदेवताप्राप्तिद्वारेण भगवत्प्राप्तेः सत्त्वेन विशि-
ष्यात् लक्ष्म्युपासकमात्रविषययोरेव प्रश्नोत्तरयोरयोगात् । तर्ह्य-
क्षरशब्देन लक्ष्मीग्रहणं सर्वदेवतोपलक्षकं भविष्यतीति चेत्,
न ; अनिर्देश्यमव्यक्तं सर्वत्रगमचिन्त्यं कूटस्थमचलं ध्रुवमिति
विशेषणानामनन्वयात् । किञ्च लक्ष्म्याः परब्रह्माभिन्नत्वे 'वि-
ष्युः सर्वोत्तमोऽथ प्रकृतिः—' इति त्वन्मतहानिः, 'ये
त्वामुपासते ये चाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां मध्ये के श्रेष्ठाः?' इति
प्रश्नानुपपत्तिश्च, परब्रह्माभिन्नत्वे तु जीवत्वेनाणुत्वात्सर्वत्रग-
मित्यादिविशेषणासङ्गतिः ।

'अक्षरशब्दो जीवपरः' इति रामानुजव्याख्यानेऽप्येवमेव
प्रश्नोत्तरस्ववाक्यासङ्गतिः । तथा हि— 'अक्षराख्यजीवया-
थाल्प्यदर्शनरूपमात्मोपासनं मोक्षहेतुभगवद्भक्तिरूपोपासना-
ङ्गत्वेन प्रथमपट्टे निरूप्यते ; मध्यमपट्टे त्वात्मोपासनसाध्यं
भगवदुपासनमुच्यते' इति त्वया व्याख्यातम् । तत्राङ्गाङ्गि-
भावेन जीवपरमोपासने प्रतिपद्यमानस्यार्जुनस्य कथं तयोरन्य-
तरश्रेष्ठ्यप्रश्नो घटते ? न ह्यस्मद्भिमतः सगुणनिर्गुणविद्यो-
रिव स्वद्विमतो जीवपरमोपासनयोरङ्गाङ्गिभावोऽत्रैव व्युत्पाद्य
इति त्वया वक्तुं शक्यते, 'योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेना-
न्तरात्मना । श्रद्धावान्भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः' ।
[६।४७] इत्यादिषु बहुस्थलेषु त्वया जीवपरमोपासनयोरङ्गा-
ङ्गिभावव्याख्यानात् । एवमुत्तरमपि न सङ्गच्छते— जीवोपा-
सकानां तत्प्राप्तेरेव वक्तव्यतया 'ते प्राप्नुवन्ति मामेव'
[१।२४] इत्युक्त्ययोगात् । न च मामेवेत्यस्य मत्समाता-
कारमात्मानं प्राप्नुवन्तीत्यशब्दार्थव्याख्यानं यथाश्रुते सम्भव-
तीति युक्तम् । एवं जीवस्याणुत्वात्सर्वत्रगमित्यादिविशेषणानु-
पपत्त्या स्ववाक्यविरोधः । सर्वत्र देवतिर्यगादिदेहेष्वित्यर्थकल्प-
ने च सर्वशब्दसङ्कोचः । तस्माद्भगवत्पादीयव्याख्यान-
मेवानवद्यम् ॥ ६ ॥ ७ ॥

९ व० त० टी०—एवमक्षरोपासकानां गतिमुक्त्वा स्वभक्तानामाह द्वाभ्याम्— ये त्विति । तुशब्दः पूर्वोभ्यो
भेदनिर्देशार्थः । मयि स्वामिनि सेव्ये स्वस्य सर्वकर्माणि सन्न्यस्य लौकिकानि वैदिकानि च समर्प्य अनन्येनोक्त-
लक्षणैकभक्तियोगेन मां ध्यायन्त उपासते ध्यानाचर्चनसेवनप्रणामश्रुतिकीर्तनादीनि स्वयमेवात्यन्तप्रियाणि
प्राप्य सरूपाणि कुर्वन्तो मामुपासत इत्यर्थः । तेषां मत्प्राप्तिविरोधिमृत्युसंसारसागरादहमचिरेणैव समुद्धर्ताऽस्मि ।
अथवा मयि परमात्मनि नित्यप्रिये सति मन्निमित्तं वा लौकिकवैदिकानि सर्वाणि कर्माणि सन्त्यज्य बहिरन्तश्च
त्यक्त्वा सद्भजप्रिया यच्छब्दवाच्यास्तु मत्पराः अनन्येनैव सर्वनिरपेक्षेणैव योगेन अनुवृत्तिमात्रसम्बन्धेनैव मां
परमात्मप्रियं चिन्तयन्तो मत्समीप आसते ॥ ६ ॥

तेषां तादृशानामहं तत्सम्बन्धेवाहमित्यर्थः 'अहं भक्तपराधीनो ह्यस्वतन्त्र इव द्विज ! । वशे कुर्वन्ति
मां भक्त्या सत्स्त्रियः सत्पतिं यथा' [भाग. ९।४।६३] इति वाक्यात् । न च तादृशानां कथं समुद्धारः
सोपाधिभावनिदर्शनादिति वाच्यम् ; मन्निष्ठत्वेन निर्गुणत्वादित्याह— मय्यावेशितचेतसामचिरेण समुद्धर्ता
भवामीति मयि तथा भावकारणे वस्तुशक्तिरेवोद्धारिका 'न मय्यावेशितधियां कामः कामाय कल्पते' इति
वाक्यात् । न च तथात्वे तथाभूतानां सोपाधिकभक्तिमत्त्वं सगुणत्वापादकमिति शङ्क्यम् ; भगवद्रूपत्वेन तत्का-
मस्य निर्बीजत्वनिदर्शनात् । अतएवोक्तं भगवता— 'केवलेन हि भावेन गोप्यो गावो नगा मृगाः । येऽन्ये
मूढधियो नागाः सिद्धा मामीयुरञ्जसा' [भाग. ११।१२।८] इति 'मन्निष्ठं निर्गुणं मतं' इति च । अन्यथा
सोपाधिकत्वेन विघातकत्वेन च कामस्य तत्र सत्त्वाद्भगवत्प्राप्तिर्नोक्ता स्यादित्युपरम्यते । इदं च विशेषतः श्रीम-
त्प्रभुचरणैः स्पष्टीकृतमेवेति ततोऽवसेयम् ॥ ७ ॥

१० पु. अ. त.—अक्षरोपासकानां साक्षात्कारेऽपि क्लेशः,
मद्भक्तानां तु मत्स्वरूपध्यानेन मत्प्रतिमादिसेवतामप्यहमुद्धारं
करोमीत्याह—ये त्विति द्वाभ्याम् । ये तु सर्वाणि लौकिक-
वैदिकादीनि मयि मन्निमित्तं सन्न्यस्य त्यागं कृत्वा,
मत्पराः अहमेव पर उत्कृष्टः प्राप्यो येषां तादृशाः सन्तोऽन-
न्येनैव योगेन, नैव अन्यो भजनीयो यस्मिन्स्तादृशेन भक्तियो-

गेन मां ध्यायन्तः मद्भ्यानं कुर्वन्त उपासते सेवन्ते; मूर्त्यादि-
ष्विति शेषः ॥ ६ ॥ हे पार्थ मद्भक्त ! मयि आ समन्तात्
सर्वभावेनाऽऽवेशितं चेतो येषां तेषां मृत्युसंसारसागरात्
वारंवारं मरणधर्मयुक्तशरीरप्रापकरूपात् अलौकिकभजनौपयिक
स्वरूपदानेन उद्धर्ता । न चिरात् शीघ्रमेवाऽहं भवामि,
ध्याने मूर्तो वा प्रकटो भवामीत्यर्थः ॥ ७ ॥

११ नी० भा० दी०— नन्वव्यक्तासक्तचेतसां क्लेशाधिक्येऽपि क्लेशान्ते सद्यः कैवल्यसिद्धिरस्तीति किं विलम्बसाध्येन व्यक्तभावेन ? इत्याशङ्क्याह— ये त्विति द्वाभ्याम् । सर्वाणि नित्यनैमित्तिकस्वाभाविकादीनि सत्यस्य समर्प्य मत्परा अहमेव परः सर्वकर्मभिः प्राप्यो येषां ते मत्परा मद्ग्रहणपरवा वा । अनन्येन भेदशून्येन अहमेव भगवान्वासुदेव इति परमेश्वरेऽहङ्कृहलक्षणेन योगेन चेतस्समाधानेन मां ध्यायन्त उपासते तत्रैव ध्याने स्थैर्यं लभन्ते ॥६॥ तेषां ध्यायिनां न चिरात् शीघ्रमेवाहं समुद्धर्ता समुद्धरणकर्ता । यतस्ते मयि सगुणे विश्वरूपे आवेशितचेतसो भवन्ति, अतो व्यक्तासक्ता अपि शीघ्रमेव परं पदमारोढुमर्हा इति । नाव्यक्तेऽत्यन्ताभिनिवेश्य-मिति भावः ॥ ७ ॥

सगुणनिर्गुणोपासनायाः सुकरं शीघ्रफलप्रदं चोपायचतुष्टयं भगवतो भक्तप्रेमातिरेकश्च ।

मय्येव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं निवेशय ।

निवसिष्यसि मय्येव अत ऊर्ध्वं न संशयः ॥ ८ ॥

१ शां. भा.— यत एवं तस्मात्— मय्येवेति । मय्येव विश्वरूप ईश्वरे मनः सङ्कल्पविङ्कल्यात्मकमाधत्स्व स्थापय । मय्येवाध्यवसायं कुर्वतीं बुद्धिं च आधत्स्व निवेशय । ततस्ते किं स्यात् ? इति शृणु । निवसिष्यसि निवत्स्यसि निश्चयेन मदात्मना मयि निवासं करिष्यस्येव, अतः शरीरपातादूर्ध्वं, न संशयः संशयोऽत्र न कर्तव्यः ॥ ८ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवदुपासना विशिष्टफलेत्येवं यतः सिद्धमतो भगवन्निष्ठायां प्रयतितव्यमित्याह— यत इति । असंहिताकरणं श्लोकपूरणार्थम् । मनोबुद्धयोर्भगवत्यवस्थापने

प्रश्नपूर्वकं फलमाह— तत इति । भगवन्निष्ठस्य तत्प्राप्तौ प्रतिबन्धाभावं सूचयति— संशयोऽत्रेति ॥ ८ ॥

३ रा. भा.— अतोऽतिशयितपुरुषार्थत्वात्सुलभत्वादचिरलभ्यत्वाच्च मय्येव मन आधत्स्व मयि मनस्समाधानं कुरु; मयि बुद्धिं निवेशय अहमेव परमप्राप्य इत्यध्यवसायं कुरु; अत ऊर्ध्वं मय्येव निवसिष्यसि अहमेव परमप्राप्य इत्यध्यवसायपूर्वकमनोनिवेशनानन्तरमेव मयि निवसिष्यसीत्यर्थः ॥ ८ ॥

४ वे. ता. चं.— सामान्येनोक्तं कर्तव्यमर्थे 'मय्येव' इत्यादिना श्रोतव्येने निवेशयतीति सङ्कतिप्रदर्शनायाह— अत इति । प्रागुक्तमत्रयं च समुच्चित्य हेतुत्रयमुक्तम् अतिशयितपुरुषार्थत्वादित्यादिना । समाध्युपक्रमपरन्वव्यक्त्यर्थं मयि मनस्समाधानं कुर्वित्युक्तम् । उपायभूतमनस्समाधानेन पुनश्चित्परिहाराय बुद्धिशब्दार्थं प्राप्यभूतं तद्विषयविशेषं चाह अहमेवेति । 'अत ऊर्ध्वम्' इत्युपदेशकालानन्तर्यपरत्वव्युदासायाह अव्यवसायपूर्वकमनोनिवेशनानन्तरमिति । अव्यवधानविषयेण 'अत ऊर्ध्वम्' इत्यनेन अवधारणं फलित-

मिति वा तद्वैकारस्यान्वयमभिप्रेत्य वा अनन्तरमेवेत्युक्तम् । मयि निवसिष्यसि निवत्स्यसीति यावत् । अत्राधारत्वमात्रं सर्वदास्ति, तद्बुद्धिश्च श्रवणत एव जातेति न तत्परत्वमत्रोचितम् ; अतो मनोनिवेशनानन्तरमेव मुक्तवद्बुद्धिष्यसीत्यर्थः । यद्वा दृष्टादृष्टसर्वप्रकाररक्षके मयि, आचार्ये शिष्यवत् पितरि पुत्रवदवस्थित इति निर्भयो भवेत्यभिप्रायः । भगवदुपासनस्य स्वसाध्यनिष्पादने शैष्ट्यात्सुखोपादानत्वाच्च श्रेष्ठ्यमुक्तम् । तस्मिन्मय्यध्यवसायं कुरुवेति चाशुनं प्रत्यनुशिष्टम् ॥ ८ ॥

१ मय्येवेति— मय्यात्मनि मन आधत्स्व, दीपे दृष्टिमिवाधत्स्वेत्यर्थः । येन प्रकाशितं घटादिकं पश्यति, तस्मिन्मध्येव मदितर-विशेषमात्रमकल्पयन् मन आधत्स्व । घटादिष्वपि दीपप्रकाशस्यैव दृश्यमानत्वात् तत्रापि दृष्टिर्दीपं पश्यत्येव । यथा मनः सर्वत्र चैतन्यं सृष्ट्वैव पदार्थं पश्यति तथा मास्त्वित्येवकारार्थः । ननु चञ्चलं कथमाहितं निश्चलं स्यात् तत्राह— मयि बुद्धिं निवेशयेति । विषयचिन्तनमेव मनश्चाञ्चल्यम् । तत्र स्वरूपं निर्विशेषं सुषुप्त्युपलक्षितम्, न तत्र कश्चन धर्म इति संस्कृतां बुद्धिं मयि निवेशय-साक्षादेवमनुभवस्वेत्यर्थः । बुद्धेर्निश्चयात्मकस्वरूपत्वादेवमात्मतत्त्वं, न तत्र कश्चन धर्म इति निश्चयानुसन्धानमनो विषयाभिमुखत्वं त्यक्त्वा ततो निश्चलं भविष्यति, स एव मयि प्रवेश इत्याह— निवसिष्यसीति । अत ऊर्ध्वं यदा मन्निर्धर्मकत्वसंस्कृतां बुद्धिं चिदेकमात्रे मयि प्रवेशयिष्यति, तदुपरि मय्येव निवसिष्यसि— वृत्तिच्युत्यं मनो भविष्यतीत्यर्थः ॥ नात्र सगुणे मयि मन आधत्स्व, बुद्धिं च निवेशय; ततो निर्गुणे मयि निवसिष्यसीत्याद्यर्थकल्पनावसरः; उत्तरश्लोके निर्गुणे मनोधारणाया उक्तत्वात्— इति श्रुतिकल्पलतायां वामनः ॥ मनसा गृहीतवस्तुसामान्ये बुद्धिर्निवेशते, अतस्त्वं प्रयत्नेन निवेशय; मत्स्वरूपं मनसा गृहीत्वा बुद्ध्या निर्धार्य मामनन्ययोगेन भजस्वेत्यर्थं इत्यन्ये ।

— अविगीता ।

५ आ. मा. भा.— ॥ ८ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ८ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ ८ ॥

८ वै. ब्र. गि.— तदेवं सुमुखोः प्रथमं सगुणनिष्ठावद्वि-
क्त्यसुक्तेवदानीं तद्विधत्ते— मय्येवेति । मय्येव सगुणे ब्रह्मणि
मनः स्थापय । तथा मयि बुद्धिं निवेशय अहमेव परमप्राप्य
इत्यध्यवसायं कुरु । एवं कुर्वन्मत्प्रसादेन लब्धज्ञानः सन्

अत उर्ध्वमेतद्देहान्ते मय्येव निर्गुणे ब्रह्मणि मदात्मना निव-
सिष्यसि निवत्स्यसि । नात्र कश्चित्संशयोऽस्ति । 'एव अत
ऊर्ध्वम्' इत्यत्र सन्ध्यभावः श्लोकपरिपूरणार्थः ॥ ८ ॥

९ व० त० दी०— यस्मादेवं तस्मात् मय्येवेति । असाधारणवस्तुशक्त्याश्रये येन केन च सम्बन्धेन
मनोनिवेशमात्रेण तन्निर्गुणत्वापादके प्रकटरूपे एव पुरुषोत्तमे परमात्मप्रिये मन आदिकं निवेशय सङ्कल्पवि-
करूपविषयकमपि मदीयमेव कुरु । व्यवसायोऽयमेव परं प्राप्यो नान्य इति बुद्धिधर्मस्तद्वृत्तीश्च मय्येव
निवेशयैव । अत्रैवकारोऽन्यसर्वधर्मव्यावृत्त्यर्थकत्वाद्बुद्ध्यायमाणसर्वधर्मपरित्यागे बीजभूत उक्तः । अत ऊर्ध्वं
एवम्भावानन्तरं मय्येव निवसिष्यसि, न त्वक्षरादौ धाम्नि, किन्तु मद्रूप इति भावः ॥ ८ ॥

१० पु. अ. त.— यतो ध्यानादिभिः सेवतामप्युत्तमफल-
प्राप्तिर्भवति, तत्र साक्षान्मद्भजनकर्तृणां किं वाच्यं ? अतस्त्वं
मत्परो भवेत्याह— मयीति । मय्येव प्रकटरूप एव मनः
सङ्कल्पविकल्पात्मकमाधत्स्व आ समन्तात् स्थैर्येण सर्वत

आकृष्य स्थापय । बुद्धिं व्यवसायात्मिकां मय्येव निवेशय ।
अत ऊर्ध्वं बुद्धिप्रवेशानन्तरं मय्येव पुरुषोत्तमे निवसिष्यसि
नितरां सेवादियोग्यतया निकट एव स्थास्यसि । न संशयः
अत्र न सन्देहः । संशयं मा कुर्यात् इत्यर्थः ॥ ८ ॥

११ नी० भा० दी०— यस्मादेवं तस्मान्मय्येव विश्वरूपे ईश्वरे मनः सङ्कल्पविकल्पात्मकमाधत्स्व स्थापय ।
मय्येवाध्यवसायं कुर्वती बुद्धिं निवेशय । तत्फलं च— निवसिष्यसि निवत्स्यसि निश्चयेन मदात्मना मयि
वासं करिष्यसि । अतः शरीरपातादूर्ध्वं न संशयः कर्तव्यः ॥ ८ ॥

अथ चित्तं समाधातुं न शक्नोषि मयि स्थिरम् ।

अभ्यासयोगेन ततो मामिच्छाऽऽप्तुं धनञ्जय ! ॥ ९ ॥

१ शां. भा.— अथेति । अथैवं यथाऽवोचाम तथा मयि चित्तं समाधातुं स्थापयितुं स्थिरमचलं न
शक्नोषि चेत्, ततः पश्चादभ्यासयोगेन, चित्तस्थैकस्मिन्नालम्बने सर्वतः समाहृत्य पुनःपुनः स्थापनम-
भ्यासस्तत्पूर्वको योगः समाधानलक्षणस्तेनाभ्यासयोगेन मां विश्वरूपमिच्छ प्रार्थयस्वाऽऽप्तुं प्राप्तुं
हे धनञ्जय ! ॥ ९ ॥

२ आ. शां. व्या.— मत्प्रदर्शनपूर्वकं भगवत्प्राप्तावुपायान्तरमाह— अथेत्यादिना । एकमालम्बनं स्थूलं प्रतिमादि ।
समाधानं ततोऽभ्यन्तरे विश्वरूपे चित्तैकाग्र्यम् ॥ ९ ॥

३ रा. भा.— अथ सहसैव मयि स्थिरं चित्तं समाधातुं न शक्नोषि, ततोऽभ्यासयोगेन मामाप्तु-
मिच्छ— स्वाभाविकानवधिकातिशयसौन्दर्यसौशील्यसौहार्दवात्सल्यकारुण्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यशौर्य-

१ यदि मयि चित्तं स्थिरं यथा स्यात्तथाधातुं न शक्नोषि, ध्रियमाणमेव यदा लीनं विशिष्टं वा भविष्यति, तदा बुद्धिरपि
निर्धर्मकत्वसंस्कृता निश्चला न भविष्यति । यत्र मनसः सङ्कल्पस्तत्रैव साऽपि तत्तन्निश्चयरूपा परिणता भविष्यति, तदा मयि प्रवेशो
न सम्भविष्यति तर्हि अभ्यासयोगोऽष्टाङ्गादिसाधनरूपस्तं तदनन्तरं कुरु 'अनन्येनैव-' (१२।६) इत्युक्तम्— इति श्रुतिकल्प-
लतायां वामनः ।

विश्वाकारो निर्बिकारा चिदेव शुद्धेत्येवं सर्वदा दर्शनं यत् । प्रत्यग्वृत्तेर्योजनं चात्मरूपे भूयो भूयोऽयं ततोऽभ्यासयोगः ॥
इति यथार्थदीपिकायां स एव । धनञ्जयेति यथा राजसुयप्रसङ्गे शत्रून् जित्वा धनमाहृतवानसि, तथा मनोरूपं शत्रुं
जित्वा तत्त्वज्ञानधनमाहरेति भावः — इति केचित् ।

— अविगीता ।

वीर्यपराक्रमसार्वज्ञसत्यकामत्वसत्यसङ्कल्पत्वसर्वेश्वरत्वसकलकारणत्वाद्यसङ्घेयकल्याणगुणसागरे निखिल-
हेयप्रत्यनीके मयि निरतिशयप्रेमगर्भस्मृत्यभ्यासयोगेन स्थिरं चित्तसमाधानं लब्ध्वा मां प्राप्तुमिच्छ ॥ ९ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ शब्दादिविषयवासनाकृष्टचेतसो-
ऽत्यन्ताहृष्टपूर्वे त्वयि कथं स्थिरं चित्तसमाधानं शक्यं ? इत्यर्जु-
नाशयमुत्तरीय तदुपायमुपदिशति— अथ चित्तमिति । कदा-
चिदप्यशक्यत्वेऽप्यनुपदेश्यत्वमेव, तदुपायोपदेशश्च व्यर्थः
स्यादित्यत्राह सहसैवेति । स्थिरमिति क्रियाविशेषणम् ;
मनसश्चलत्वभावंतवान्न तद्विशेषणत्वमुचित्तम् । अथेति प्रश्नार्थः ;
यद्यर्थविश्रान्तो वा । तत इति साक्षाच्चित्तसमाधानाशक्तत्वा-
दित्यर्थः । एवमुत्तरत्राप्यथतत्तत्शब्दयोरर्थो ग्राह्यः । किंविषयो-
ऽभ्यासः ? कथं च तस्यापि शक्यत्वं ? कथं वा तेन स्वप्नाप्तिः ?
इत्यत्राह स्वाभाविकेति । इतरपरिहारहेतुभूतगुणवति तु विशे-
षेण सज्जन्त इत्यभिप्रायेण गुणगणग्रहणम् । अयमेवाभिप्रायो

‘मद्गुणानुसन्धानकृत’ इत्यत्र व्यक्तो भविष्यति । तत्तद्गुणानां
प्रत्येकं चित्ताकर्षकत्वप्रकारो यथासम्भवमनुसन्धेयः । सकल-
कारणत्ववचनं पितृत्वेन प्रीत्यर्थमाश्रयत्वार्थं च । गुणवत्यपि
यत्किञ्चिद्दोषदर्शनेऽपि मात्रया विरज्येरन्निति तत्परिहाराय
निखिलहेयप्रत्यनीकत्वोक्तिः । हिरण्यादिवद्विपरीताभ्यासपरि-
हाराय निरतिशयप्रेमगर्भेत्युक्तम् । आलम्बने पुनः पुनः
स्थापनमभ्यासः ; स एव योगः । अभ्यासैवाराग्याभ्यां चित्तनि-
रोधश्च योगानुशासनेऽस्मिन्नपि शास्त्रे पूर्वमेवोक्तः । अभ्यास-
मात्रस्याव्यवधानेन प्राप्तिहेतुत्वव्युदासाय स्थिरं चित्तसमा-
धानं लब्ध्वेत्युक्तम् ॥ ९ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ९ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ९ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ ९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— इदानीं सगुणब्रह्मध्यानाशक्तस्य बाह्ये
प्रतिमादौ भगवद्दयानाभ्यासः कार्य इत्याह— अथेति ।
अथेति पक्षान्तरे । मयि स्थिरं निश्चलं यथा भवति तथा
चित्तं स्थापयितुं न शक्नोषि चेत्, तदा अभ्यासयोगेन एक-

स्मिन्प्रतिमालम्बने चित्तस्य सर्वतः प्रत्याहृत्य पुनः पुनः
स्थापनमभ्यासः, स एव योग उपायस्तेन स्थिरचित्तसमाधानं
लब्ध्वा मां प्राप्तुमिच्छ, अन्तर्भ्यातुं यतस्वेत्यर्थः ॥ ९ ॥

९ व० त० दी०— अथेति पक्षान्तरे । मुख्यकल्पासम्भवेऽनुकल्पमुपदिशति । चेन्मयि चित्तं स्थिरं समा-
धातुं न शक्नोऽसि अनिषिद्धो योगो न निष्पद्यते तर्हि अभ्यासयोगेन तदिस्थरीकृत्य मामाप्तुमिच्छ ॥ ९ ॥

१० पु. अ. त.— ननु मनश्चलत्वात् कथं त्वयि स्थिरं
स्यात् ? अत आह— अथेति । ‘ धनञ्जय ’ इति सावधानार्थं
सम्बोधनम् । अथ चेत् मयि स्थिरं चित्तं समाधातुं न शक्नोषि

समर्थो न भवसि, तदा अभ्यासयोगेन मच्छ्रवणानुस्मरणादि-
रूपेण मामाप्तुं प्राप्तुं इच्छ यतस्व । विचार्य प्रयत्नपरो
भवेत्यर्थः ॥ ९ ॥

११ नी० भा० दी०— विश्वरूपधारणायामशक्तं प्रति प्राह— अथेति । मयि विश्वेश्वरे विश्वरूपे अथ यदि
चित्तं समाधातुं निवेशितुमचलं धारयितुं न शक्नोषि, ततस्तर्ह्यभ्यासयोगेन चित्तस्यैकस्मिन्नाभ्यन्तरे बाह्ये वा
प्रतिमादावालम्बने सर्वतः समाहृत्य पुनः पुनः स्थापनमभ्यासस्तत्पूर्वको योगः समाधानलक्षणस्तेनाभ्यासयोगेन मां
विश्वरूपमाप्तुं प्राप्तुमिच्छ प्रार्थयस्व हे धनञ्जय ! ॥ ९ ॥

अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि मत्कर्मपरमो भव ।

मदर्थमपि कर्माणि कुर्वन्सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १० ॥

१ शां. भा.— अभ्यासेऽपीति । अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽस्यशक्तोऽसि, तर्हि मत्कर्मपरमो भव, मदर्थं
कर्म मत्कर्म तत्परमः, मत्कर्मप्रधान इत्यर्थः । अभ्यासेन विना मदर्थमपि कर्माणि केवलं कुर्वन्सिद्धिं
सत्त्वशुद्धियोगज्ञानप्राप्तिद्वारेणावाप्स्यसि ॥ १० ॥

२ आ. शां. व्या.— द्वैताभिनिवेशादभ्यासाधीने योगे-
ऽपि सामर्थ्याभावे पुनरुपायान्तरमाह— अभ्यासेऽपीति ।
अभ्यासयोगेन विना भगवदर्थं कर्माणि कुर्वाणस्य किं

स्यात् ? इत्याशङ्क्याऽऽह— अभ्यासेनेति । सिद्धिर्ब्रह्मभावः ।
अपिरुक्तव्यवधिसूचनार्थः ॥ १० ॥

३ रा. भा.— अथैवंविधस्मृत्यभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि, मत्कर्मपरमो भव मदीयानि कर्माण्यालयनिर्माणोद्यानकरणप्रदीपारोपणमार्जनाभ्युक्षणोपलेपनपुष्पाहरणपूजनोद्धर्तननामसङ्कीर्तनप्रदक्षिणस्तुतिनमस्कारादीनि तान्यत्यर्थप्रियत्वेनाचर; अत्यर्थप्रियत्वेन मदर्थं कर्माणि कुर्वन्नपि अचिराद्भ्यासयोगपूर्विकां मयि स्थिरां चित्तस्थितिं लब्ध्वा मत्प्राप्तिरूपां सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १० ॥

४ वे. ता. चं.— चिराभ्यस्तेषु प्रत्यक्षेषु शीघ्रलभ्येषु भोग्येषु प्रसक्तस्य मनसो दुर्निग्रहत्वाद्गुणवति विशुद्धेऽपि त्वय्यभ्यासो न शक्यः; कर्मस्वेव हि तेषुतेषु वासना; ततः कर्मस्वेव मनः प्रवर्ततेत्युक्तनाभिप्रायमुनीय शीलितसजातीयमभ्यासोपायमुपदिशति 'अभ्यासेऽपि' इति । अथशब्दोऽत्राह्वक्तः । एवंविधत्वं निरतिशयप्रेमगर्भत्वम् । 'सर्वकर्म—' [१२।११+१८।२] इति परस्ताद्यज्ञादिकर्मणां पर्वान्तरत्वेन वक्ष्यमाणत्वाद्त्र च 'मत्कर्म' इति विशेषतो निर्देशाच्च भगवदसाधारणं भक्त्यन्तरङ्गं 'सततं कीर्तयन्तो माम्' [९।१४] इत्यादिभिः प्राक्प्रपञ्चित-

मितिहासपुराणभगवच्छास्त्रादिप्रसिद्धं कर्मात्र विवक्षितमित्यभिप्रायेण आलयनिर्माणेत्यादिकमुक्तम् । परमशब्दाभिप्रेतमाह तान्यत्यर्थप्रियत्वेनाचरेति । 'मामिच्छाम्तुम्' [१२।१९] इति पूर्वश्लोकोक्ता प्राप्तिरेवात्रापि सिद्धिशब्देन विवक्षितेति तत्स्थानप्राप्त्या प्रतीयते । तत्र पूर्वप्रक्रियया परम्परयैवास्यापि कर्मणः साधकत्वमित्यपिशब्देन द्योत्यत इति ज्ञापनायाह— अभ्यासयोगपूर्विकामिति । तत्तत्कर्मणामतिपवित्रत्वात्प्रतिकर्म तच्चिन्तनाच्च तत्स्मृत्यभ्यासोऽचिरात्सिद्ध्यतीत्यर्थसिद्धमित्यभिप्रायेण अचिरादित्युक्तम् ॥ १० ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ १० ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १० ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ १० ॥

८ वे. ब्र. गि.— अभ्यासाशक्तौ भगवत्कथाश्रवणकीर्तनादिकं कार्यमित्याह—अभ्यास इति । अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि चेत्, मत्कर्माणि श्रवणादीनि परमाणि प्रधानानि यस्य स त्वं

तदेकनिष्ठो भवेत्यर्थः । ततश्च अभ्यासेन विना केवलं मदर्थं कर्माणि कुर्वन्नपि त्वं चित्तशुद्धिद्वारेण सिद्धिं मोक्षं प्राप्स्यसि ॥ १० ॥

९ व० त० दी०— यदि पुनः अभ्यासेऽप्यङ्गसाधनेऽसमर्थोऽसि तर्हि पूजायां मत्सेवापरो भव, सेवापूर्वं मदर्थं कर्माणि कुरु ॥ १० ॥

१० पु. अ. त.— एवं चित्तधारणार्थमभ्यासः साधनत्वेनोक्तस्तत्साधनमप्याह—अभ्यास इति । अभ्यासे निरन्तरानुस्मरणे अपि चेत् असमर्थोऽसि तदा मत्कर्मपरमः मत्प्रीति

हेतुपूजादिरूपाणि यानि तद्वृष्टानमेव परमशुक्लं यस्य, तादृशो भव । एवं मदर्थं मत्प्रीत्यर्थं, न तु फलकामनया कर्माण्यपि कुर्वन् सिद्धिमभ्याससिद्धिं प्राप्स्यसि ॥ १० ॥

११ नी० भा० दी०— अभ्यासेऽपीति । अभ्यासे पूर्वश्लोकोक्ते । मत्कर्म 'श्रवणं कीर्तनं विष्णोः स्मरणं पादसेवनम् । अर्चनं वन्दनं दास्यं सख्यमात्मनिवेदनम्' [भाग. ७।५।२३] इति नवविधभजनात्मकं भगवत्प्रीत्यर्थं कर्म मत्कर्मशब्दितं, तदेव परममावश्यकं यस्य, तादृशो भव । कर्माणि श्रवणादीनि । सिद्धिं सत्त्वशुद्धिम् ॥ १० ॥

अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तुं मद्योगमाश्रितः ।

सर्वकर्मफलत्यागं ततः कुरु यतात्मवान् ॥ ११ ॥

१ शां. भा.— अथैतदिति । अथ पुनरेतदपि यदुक्तं मत्कर्मपरमत्वं तत्कर्तुमशक्तोऽसि, मद्योगमाश्रितो मयि क्रियमाणानि कर्माणि सन्न्यस्य यत्करणं तेषामनुष्ठानं स मद्योगस्तमाश्रितः सन्सर्वकर्मफलत्यागं सर्वेषां कर्मणां फलसन्न्यासं सर्वकर्मफलत्यागं ततोऽनन्तरं कुरु । यतात्मवानसंयतचित्तः सन्नित्यर्थः ॥ ११ ॥

२ आ. शां. व्या.— भगवत्कर्मपरत्वमप्यशक्यमिति शङ्कते—अथेति । बहिर्विषयाकृष्टचेतस्त्वादित्यर्थः । तर्हि

भगवत्प्राप्त्युपायत्वेन संयतचित्तो भूत्वा कर्मफलसन्न्यासं कुर्वित्याह— मद्योगमिति ॥ ११ ॥

३ रा. भा.— अथ मद्योगमाश्रित्यैतदपि कर्तुं न शक्नोषि मद्गुणानुसन्धानकृतमदैकप्रियत्वाकारं भक्तियोगमाश्रित्य भक्तियोगाङ्गरूपमेतन्मत्कर्मापि कर्तुं न शक्नोषि, ततोऽक्षरयोगमात्मस्वभावानुसन्धानरूपं परभक्तिजननं पूर्वषट्कोदितमाश्रित्य तदुपायतया सर्वकर्मफलत्यागं कुरु ।

४ वे. ता. चं.— स्वार्थेष्वेव कर्मसु निबद्धचित्तस्य कथं त्वदर्थेषु कर्मस्वत्यर्थप्रियत्वेन प्रवृत्तिः सम्भवेदित्यत्र तदुपायपरम्पराकाष्ठामूर्ते कर्मयोगं प्रत्यभिज्ञापयति अथैतदिति । ‘मद्योगमाश्रितः’ इत्यस्याक्षरयोगविषयेणोत्तरार्धेन अन्वयव्युदासाय पूर्वार्धान्वयमाह अथ मद्योगमिति । तस्याशक्यत्वज्ञापनायाह— मद्गुणेति । भक्तियोगावस्थाविशेषवतः पूर्वावस्था नास्तीति व्यञ्जनाय भक्तियोगाङ्गरूपमित्युक्तम् । ‘मद्योगम्’ इत्यनेन जीवात्मयोगव्यवच्छेदः । ततश्च मद्योगमाश्रित्य तदङ्कुरे

कर्मण्यसमर्थश्चेज्जीवात्मयोगमाश्रित्य तदङ्कुरे कर्मयोगे प्रवर्तस्वेति वाक्यार्थः । तदेतदभिप्रेत्याह ततोऽक्षरेति । अक्षरयोगस्याप्यव्यवधानेन मोक्षोपायत्वव्युदासाय परभक्तिजननमित्युक्तम् । सप्रकाराक्षरयोगप्रत्यभिज्ञापनार्थं, मध्यमषट्कोदिताक्षरयोगव्यवच्छेदार्थं च पूर्वषट्कोदितमित्युक्तम् । सर्वकर्मफलत्यागस्याव्यवधानेन भक्तियोगजनकत्वव्युदासाय तदुपायतयेत्युक्तम् ।

३ रा. भा.— मत्प्रियत्वेन मदेकप्राप्यताबुद्धिर्हि प्रक्षीणाशेषपापस्यैव जायते; यतात्मवान् यतमनस्कः; ततोऽनभिसंहितफलेन मदाराधनरूपेणानुष्ठितेन कर्मणा सिद्धेनात्मज्ञानेन निवृत्ताविद्यादिसर्वतिरोधाने मच्छेषतैकस्वरूपे प्रत्यगात्मनि साक्षात्कृते सति मयि परा भक्तिः स्वयमेवोत्पद्यते ।

४ वे. ता. चं.— कर्मयोगपूर्वकात्मसाक्षात्कारस्य भक्त्युत्पत्त्युपयोगित्वप्रकारं प्रकरणान्तरोक्तं दर्शयति— मत्प्रियत्वेनेति । ‘मद्येव मन आधत्स्व’ [१२।८] इति पूर्वं परमात्मनि मनस्समाधानं विहितम्; तदशक्तं प्रत्युपदिश्यमानाक्षरयोगाङ्गरूपे कर्मणि प्रवृत्तस्य तु पूर्वषट्कप्रपञ्चितैर्हेतुभिः मनोनियमनशक्यत्वं ‘यतात्मवान्’ इत्युक्तमित्यभिप्रायेण यतमनस्क इत्युक्तम् । कर्मयोगस्यानन्तरश्लोकेऽभिधास्यमानक्रमेण परम्परया भक्तियोगजनकत्वप्रकारमाह ततोऽनभिसंहितेति । ‘फलत्यागं कुरु’ इति साध्यांशत्यागवचनेन तत्पूर्वैकसाधनानुष्ठानं विवक्षितमिति ज्ञापनाय अनभिसंहितफलेनेत्यादिकमुक्तम् । अनन्तराभिधास्यमानमनश्शान्तिद्वारात्मध्यानसिद्धिः । अविद्या संसारकारणं कर्म, ‘अविद्या कर्मसंज्ञा’ इत्युपक्रम्य ‘यथा क्षेत्रज्ञशक्तिः सा वेष्टिता’ [वि. पु. ६।७।६१] इति वचनात् ; आदिशब्देन ‘अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या त्वस्वे स्वमिति या मतिः । अविद्यातरुसम्भूतिबीजमे-

तद्विधा स्थितम्’ [वि. पु. ६।७।११] इत्याद्युक्तसङ्ग्रहः । यद्वाऽत्र अविद्या देहात्मभ्रमादिः; आदिशब्देन कर्मवासनादिसङ्ग्रहः । परभक्तिजनकत्वसिद्धयर्थमुक्तं मच्छेषतैकस्वरूप इति । यथा बाल्ये बालक्रीडाप्रसङ्गेन नरेन्द्रभवनाभिष्क्रान्तस्य मार्गाङ्गुष्ठस्य व्याधगृहीतस्य पक्ष्मणे वर्तमानस्य राजकुमारस्याप्तोपदेशात्स्वात्मनस्तथात्वं मत्वा विद्युशतः स्वात्मनि राजसाम्यमङ्गप्रत्यङ्गादिषु पश्यतस्तस्मिन् यथा पितृत्वप्रीतिर्निरतिशया जायते; एवमस्यापि यथोपदेशं भगवच्छेषभूते स्वात्मनि तत्साम्याकारेण साक्षात्कृते भक्तिसिद्धयर्थं न किञ्चित्कर्तव्यमस्तीत्यभिप्रायेण— मयि परा भक्तिः स्वयमेवोत्पद्यत इत्युक्तम् । एतेनाध्यायारम्भे ‘ये चाप्यक्षरमव्यक्तम् [१२।१] इत्युक्ताक्षरयोगोऽप्यक्षरसाक्षात्कारद्वारा परभक्तिमुत्पाद्य परमात्मप्राप्तौ विश्राम्यतीति सिद्धम् । स एव ह्येतापि प्रथमषट्कोक्तोऽक्षरयोगः प्रस्पष्टमुच्यते ।

३ रा. भा.— तथाच वक्ष्यते—‘स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः’ [१८।४६] इत्यारभ्य ‘विमुच्य निर्ममः शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते । ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति । समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम्’ [१४।२६] इति ॥ ११ ॥

४ वे. ता. चं.— ननु यदशक्तं प्रति यदुपदिश्यते, तत्तत्तुल्यफलमशक्ताधिकारं साधनान्तरं दृष्टम् ; यथावगाहना शक्तस्य स्नानान्तराणि । उच्यते चान्यत्र क्रियायोगस्य साक्षान्मोक्षसाधनत्वं ‘मोक्षकारणमव्यक्तमचिन्त्यमपरिग्रहम् । तमारभ्य जगन्नाथं क्रियायोगेन मुच्यते’ इति । तथात्रापि किं न स्यादिति शङ्कायां कर्मयोगस्य भक्तियोगसाधनत्वं अष्टादशाध्याये वक्ष्यमाणं दर्शयति तथाचेति । अन्यत्र चाप्ययं क्रमः स्फुटः— ‘तत्र चित्तं समावेष्टुं न शक्नोति भवान्यदि । तदभ्यासपरस्तस्मिन् कुरु योगं दिवानिशम् । तत्राप्यसामर्थ्यगी. द्वि. ४७

वतः क्रियायोगो महात्मनः । ब्रह्मणा यः समाख्यातस्तत्परः सततं भव । करोषि यानि कर्माणि देवदेवे जगत्पते । समर्पयस्व भद्रं ते ततः कर्म प्रहास्यसि । प्रधानं कारणं योगो विमुक्तैर्दितिजेश्वर । क्रियायोगश्च योगस्य परमं तस्य साधनम्’ इति । ‘मद्भक्तिं लभते पराम्’ [१८।५४] इति वक्ष्यमाणफलस्य कर्मयोगहेतुकत्वं प्रकरणसिद्धमिति ज्ञापनाय ‘स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः’ [१८।४६] इत्यारभ्येत्युक्तम् ॥ ११ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ ११ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ ११ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ ११ ॥

८ वै. ब्र. गि.— भगवदर्थकर्मानुष्ठानाशक्तौ स्वतः क्रियमाणकर्मफलत्यागः कार्य इति पक्षान्तरमाह— अथेति । अथ एतत्कर्मापि कर्तुं न शक्नोषि । कर्माणीति बहुवचनेनोक्तानामेतदित्येकवचनं भगवत्कीर्तनश्रवणस्तुतिनमस्कारादि-

श्वेकमपि कर्मात्मिति सूचयति । ततो मद्योगं मदेकशरणत्वमाश्रितः, यतात्मवान् यतः संयतेन्द्रियः स चासावात्मवान्निवेकी च सन् सर्वकर्मफलत्यागं कुरु, फलाभिसन्धि-त्यज ॥ ११ ॥

९ व० त० दी०— अथैतदपि न कर्तुं त्वं शक्तोसि चेत्तर्हि मद्योगं मत्सम्बन्धसेव्यसेवकत्वरूपमाश्रितः सन् सर्वकर्मफलत्यागं कुरु । एतदुक्तं भवति— ईश्वराज्ञया परमाचार्योपदिष्टशरणमार्गतः यथाशक्ति स्वधर्माचरणं फलादित्यागपूर्वकं सुखावहमिति मयि भारमारोप्य अन्यज्ञानयोगधर्मपरित्यागेन मदाश्रये कृतार्थतेति । विशेषस्त्वप्रे स्पष्टीकरिष्यते ॥ ११ ॥

१० पु. अ. त.— एतत्प्राप्त्यर्थमतिमुगमोपायमाह— अथैतदिति । अथ चेत् एतदपि मदर्थकं कर्तुमशक्तोऽसि न समर्थोऽसि, स्वरूपाज्ञानात्; तदा मद्योगं मम योगः संयोगो यस्मिन् यस्य वा तादृशं भक्तमाश्रितः सन् यतात्मवान् तदेकपरचित्तो भूत्वा सर्वकर्मफलत्यागं सन्ध्यावन्दनाग्निहोत्रा-

दीनां स्वर्गादिरूपफलानां त्यागं कुरु, चिन्तनं त्यजेत्यर्थः । तत्फलानभिलाषे मदाज्ञया करणात् कर्मभिश्चित्तशुद्ध्या मत्कोपदिष्टं ज्ञानं स्थिरीभविष्यति, तेन मत्कर्मसिद्धिर्भविष्यतीति भावः ॥ ११ ॥

११ नी० भा० दी०— मद्योगं श्रवणादौ निष्ठाम् । तर्हि पूर्वोक्तं श्रौतस्मार्त्तसर्वकर्मफलत्यागं कुर्वित्यर्थः । यतात्मवान् यतश्च नियमादिमांश्च आत्मवान् जितचित्तश्चेति यतात्मवान् ॥ ११ ॥

श्रेयो' हि ज्ञानमभ्यासाज्ज्ञानाद्ध्यानं विशिष्यते । ध्यानात्कर्मफलत्यागस्त्यागाच्छान्तिरनन्तरम् ॥ १२ ॥

१ श्रेयो हि ज्ञानमावेशात्मकमभ्यासात्, अभ्यासस्य तत्फलत्वात् । तस्मादेवावेशाद्ध्यानं भगवन्मयत्वं विशिष्यते विशेषत्वं याति । अभिमतप्राप्त्यासत्तिध्यानेन भगवन्मयत्वे कर्मफलानि सन्त्यसितुं युज्यन्ते । अन्यथा अज्ञातरूपत्वे क सन्त्यासः ? कर्मफलत्यागे चात्यन्तिकी शान्तिः ? अतः सर्वमूलत्वादावेशात्मकं ज्ञानमेव प्रधानम्— इत्यभिनवगुप्तपादाः ॥ अत्र कर्मफलत्यागः स्तुयते । स्तुतिश्च पूर्वपूर्वसाधनेष्वसमर्थस्य तत्र नियतप्रवृत्त्यर्था, न तु वस्तुपरा । वस्तुतो ध्यानाद्विधिपूर्वकश्रवणमननादिजन्मनस्तत्त्वसाक्षात्कारहेतोस्तद्वारा संसारमूलाविद्योच्छेदकात् अज्ञेन कृतस्य कर्मफलत्यागमात्रस्य चेतोविशुद्धिद्वारा संसारनिवृत्तेरतिव्यवहितहेतोः क्लृष्टत्वस्याभावात्— इति गूढार्थतत्त्वालोकः ॥ एतेन 'नवमादिषु श्लोकेषु भक्तियुक्तकर्मयोगसिद्धयर्थमभ्यासज्ञानभजनादिकर्म-प्रभृतीनि साधनान्यभिधाय तेषामन्येषां च साधनानां तरतमभावं विचारयन्ति द्वादशश्लोके कर्मफलत्यागाख्यनिष्कामकर्मयोगस्य श्रेष्ठत्वमुपवर्णितम्' इत्यादिनव्यजलिपतमपास्तम् । किञ्च नात्र कर्मयोगसिद्धिः प्रकृता, न च कर्मफलत्यागस्यैव सर्वतः श्रेष्ठत्वे 'एतदप्यशक्तोऽसि' इति तस्येश्वरार्थं कर्मानुष्ठानादपि निकृष्टत्वं स्पष्टमुक्तमुपपद्यत इत्यपि ध्येयम् ॥

यतु— निष्कामकर्मयोगस्यैतच्छ्रेष्ठत्वं न केवलमत्रैव कीर्तितम्, किन्तु प्रागपि 'कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः' (३।८) 'कर्मसन्त्यासात् कर्मयोगो विशिष्यते' (६।२) 'कर्मिभ्यश्चाधिको योगी' (६।४६) इत्यत्राप्ययमेवार्थः स्पष्टतयोपवर्णित इति, तत्र तत्रात्मककृतविचारेणैव दत्तोत्तरम् ॥ यच्च— ज्ञानमार्गिभ्यो व्याख्यातृभ्यो ज्ञानात्कर्मफलत्यागस्य श्रेष्ठस्थपानं न रोचते; अतस्ते ज्ञानं शाब्दज्ञानमिति, कर्मफलत्यागस्य प्रशंसेयमर्थवादात्मिका अर्थादसारेति वा ज्ञेयेत्याहुरिति, तत्र ज्ञानात्साध्यात्मकर्मफलत्यागस्य तत्साधनस्य श्रेष्ठ्यं सकलशास्त्रसिद्धान्तविरुद्धं न्यायविरुद्धं च शास्त्रविद्भ्यो न रोचत इति युक्तमेव । तथा यस्मादपरोक्षासुभवसाधनं ध्यानं विशिष्यते, तस्य ज्ञानस्य परोक्षताप्यवचनसिद्धैवेति न किञ्चिदत्याहितम् । ज्ञानस्य शाब्दतायाः कर्मफलत्यागस्तुतेरर्थवादतायाश्च विकल्पाभ्युपगमासुवादस्त्वनुक्तोपालम्भ एव, केनापि व्याख्यात्रा तथायुक्तत्वात् ॥

'एवं निष्कामकर्मयोगस्य श्रेष्ठत्वे सिद्धे तत्रावश्यकौ भक्तियुक्तौ साम्यबुद्धिं सम्पादयितुमुपायान्वेषणमेवावशिष्यते । उपायाश्रमे अभ्यासो ज्ञानं ध्यानं चेति त्रयः । तत्राभ्यासासमर्थेन ज्ञानध्यानयोरनन्तर उपाय आलम्बनीयः' इत्यप्यसङ्गतम् ; न ह्येते उपायाः—

१ शां. भा.— इदानीं सर्वकर्मफलत्यागं स्तौति— श्रेयो हीति । श्रेयो हि प्रशस्यतरं ज्ञानं, कस्मात्? (अ) विवेकपूर्वकादभ्यासात्, तस्मादपि ज्ञानाज्ज्ञानपूर्वकं ध्यानं विशिष्यते । ज्ञानवतो ध्यानादपि कर्मफलत्यागः ' विशिष्यते ' इत्यनुषज्यते । एवं कर्मफलत्यागात्पूर्वविशेषणवतः (श्लो. ११) शान्तिरूपशमः सहेतुकस्य संसारस्यानन्तरमेव स्यात्, न तु कालान्तरमपेक्षते ॥

२ आ. शां. व्या.— उत्तरश्लोकतात्पर्यमाह— इदानीमिति । ज्ञानं शब्दयुक्तिभ्यामात्मनिश्चयः, अभ्यासो ज्ञानार्थ-श्रवणाभ्यासो निश्चयपूर्वको ध्यानाभ्यासो वा, तस्य विशिष्यमाणत्वे साक्षात्कारहेतुत्वं हेतुः । त्यागस्य विशिष्टत्वे हेतु-

माह— एवमिति । ' प्रीणातु भगवान् ' इति. तस्मिन्कर्म-सन्ध्यासपूर्वकमित्यर्थः । पूर्वविशेषणवतो नियतचित्तस्य पुंसो यथोक्तत्यागादित्यर्थः । अनन्तरमेवेत्युक्तं व्यनक्ति— न त्विति ।

१ शां. भा.— अज्ञस्य कर्मणि प्रवृत्तस्य पूर्वोपदिष्टोपायानुष्ठानाशक्तौ सर्वकर्मणः फलत्यागः श्रेय-स्साधनमुपदिष्टं, न प्रथममेव । अतश्च ' श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासात् ' इत्युत्तरोत्तरविशिष्टत्वोपदेशेन सर्वकर्मफल-त्यागः स्तूयते, सम्पन्नसाधनानुष्ठानाशक्तावनुष्ठेयत्वेन श्रुतत्वात् । केन साधर्म्येण स्तुतित्वं? " यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते " [कठो. ६ । १४ वृ. उ. ४ । ४ । ७] इति सर्वकामप्रहाणादमृतत्वमुक्तं तत्प्रसिद्धम् । कामाश्च सर्वे श्रौतस्मार्तसर्वकर्मणां फलानि । तत्यागे च विदुषो ज्ञाननिष्ठस्यानन्तरैव शान्तिरिति सर्व-कामत्यागसामान्यमज्ञकर्मफलत्यागस्याप्यस्तीति तत्सामान्यात्सर्वकर्मफलत्यागस्तुतिरियं प्ररोचनार्था । यथाऽगस्त्येन ब्राह्मणेन समुद्रः पीत इतीदानीन्तना अपि ब्राह्मणा ब्राह्मणत्वसामान्यात्स्तूयन्ते । एवं कर्मफलत्यागात्कर्मयोगस्य श्रेयस्साधनत्वमभिहितम् ॥ १२ ॥

२ आ. शां. व्या.— ननु कर्मफलत्यागस्य संयज्ञशान्ति-करत्वे सम्यग्धीरेव तथेति श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धिर्विष्येत् तत्रा-ऽऽह— अज्ञस्येति । दीर्घेण कालेनाऽऽदरनैरन्तर्यानुष्ठितादद्या-नाद्दस्तुसाक्षात्कारद्वारा संसारदुःखोपशान्तेस्तथाविधाद्वयानात्या-गस्य विशिष्टत्वोक्तेस्तदीयस्तुतिरत्रेष्टेत्याह— अतश्चेति । तत्र हेतुमाह— सम्पन्नेति । सम्पन्नानि प्राप्तानि साधनान्यक्षरो-पासनादीनि तेषां मध्ये पूर्वपूर्वस्यानुष्ठानाशक्तानुत्तरोत्तरस्या-नुष्ठेयत्वेनोपदेशात्यागे चोपदेशपर्यवसानादित्यर्थः । त्यागे विशिष्टत्ववचनस्य केन साधर्म्येण तं प्रति स्तुतित्वं? इति पृच्छति— केनेति । उत्तरमाह— यदेति । अमृतत्वमुक्तं " अथ मत्स्योऽमृतो भवति " [वृ. उ. ४ । ४ । ७ कठो. ६ । १४ ; १५] इति शेषादिति शेषः । कामप्रहाणस्यामृतत्वार्थत्वं " अथाका-मयमानः " [वृ. उ. ४ । ४ । ६] इत्यादावपि सिद्धमित्याह—

तदिति । कामत्यागस्यामृतत्वहेतुत्वेऽपि कथं कर्मफलत्यागस्य तद्वेतुत्वं? इत्याशङ्क्याऽऽह— कामाश्चेति । कर्मफलत्यागा-देव शान्तिश्चेज्ज्ञाननिष्ठोपेक्षितेत्याशङ्क्याऽऽह— तत्यागे चेति । तथापि कथमज्ञस्य कर्मफलत्यागस्तुतिः? इत्या-शङ्क्याऽऽह— इति सर्वेति । विद्यावतस्यागवदविद्वत्याग-स्यापि त्यागत्वाविशेषाद्विशिष्टत्वोक्तिर्युक्तेति स्तुतिमुपसंहरति— इति तत्सामान्यादिति । किमर्था स्तुतिः? इत्याशङ्क्य त्यागे रुचिसुत्पाद्य प्रवर्तयितुमित्याह— प्ररोचनार्थेति । त्यागस्तुतिं दृष्टान्तेन स्पष्टयति— यथेति । फलत्यागः श्रेयो-हेतुश्चेत्कर्मत्यागादपि फलत्यागसिद्धेरलं कर्मानुष्ठानेनेत्याशङ्क्या-ऽऽह— एवं कर्मेति । फलामिलाषं त्यक्त्वा कर्मानुष्ठान-स्यापितस्येश्वरे श्रेयोहेतुताया विवक्षितत्वान्नुष्ठानानर्थ-क्यमित्यर्थः ॥ १२ ॥

३ रा. भा.— अत्यर्थप्रीतिविरहितात्कर्कशरूपात् स्मृत्यभ्यासादक्षरयाथात्म्यानुसन्धानपूर्वकं तदाप-रोक्ष्यज्ञानमेवात्महितत्वे विशिष्यते; आत्मापरोक्ष्यज्ञानादप्यनिष्पन्नरूपात्तदुपायभूतात्मध्यानमेवात्महितत्वे

—मिथो नैरपेक्ष्येण वैकल्पिका इहोपदिश्यन्ते, न चैषामुपेयः कर्मयोग इति काप्युच्यत इति । भगवति चित्तस्य समाधानं ह्यत्र प्रकृतम्, तदर्थमेव चैते उपाया यथोत्तरं सुलभाः पूर्वपूर्वोपकारकाश्चोपवर्णयन्त इति मूल एव व्यक्तम् ॥

यदप्यर्थवादस्य व्यर्थतोद्घोषणम्, तत्प्रमाणशास्त्रपरिशीलनाभावमूलकम् । तत्र विधिमात्रेणाप्रवर्तमानानां पुंसामालस्यादि निरस्य प्रवृत्तिसम्पादकत्वेन तस्य सप्रयोजनत्वसमर्थनात् । उक्तं च भट्टपादैः— ' बुद्धिपूर्वकारिणो हि पुरुषा यावत्प्रशस्तोऽयमिति नावबुद्धयन्ते, तावन्न प्रवर्तन्ते । तत्र विधिशाक्तिवसीदति, तां प्राशस्त्यज्ञानमुत्तम्नाति ' (तं. वा. १ । २ । ७) इति । प्रकृतेऽपि कर्मफलत्यागस्य सकलसाधनान्तरावलम्बनासमर्थं प्रति चरमसुगमोपायत्वेनोक्तत्वात्तत्र तुच्छत्वबुद्ध्या पुंसामप्रवृत्तिसम्भवेन तद्वारणाय समुचितैव तत्प्रशंसति सन्दर्भानुसारिणी शास्त्रशुद्धा च सरलैव प्राचां व्याख्यानसरणिरित्यलमसारवचोविसरविमर्शेन ।

— अविगीता ।

विशिष्यते ; तद्ब्रह्मानादप्यनिष्पन्नरूपात्तदुपायभूतं फलत्यागेनानुष्ठितं कर्मैव विशिष्यते ; अनभिसंहित फलादनुष्ठितात् कर्मणोऽनन्तरमेव निरस्तपापतया मनसः शान्तिर्भविष्यति ; शान्ते मनसि आत्मध्यानं सम्पत्स्यते ; ध्यानाज्ज्ञानं ज्ञानाच्च तदापरोक्ष्यम् ; तदापरोक्ष्यात्परा भक्तिरिति भक्तियोगाभ्यासाशक्त-स्यात्मनिष्ठैव श्रेयसी । आत्मनिष्ठस्याप्यशान्तमनसो निष्ठाप्राप्तयेऽन्तर्गतात्मज्ञानानभिसंहितफलकर्मनिष्ठैव श्रेयसीत्यर्थः ॥ १२ ॥

४ वे. ता. चं.— अथान्वयवहितोपायानधिकारनिमित्त-
खेदनिवृत्त्यर्थं रजनीकरबिम्बलिप्सोदस्तहस्तस्तनन्धयवदशक्ये
प्रवृत्तिपरिहारार्थं च व्यवहितानेवोपायान्यथाधिकारं सौकर्या-
तिशयेन प्रशंसन्नुक्तमुपपादयति— 'श्रेयो हि' इति । यथाव-
स्थितवेषेणाभ्यासात्तदुपायस्य श्रेयस्त्वं वक्तुमयुक्तं वैपरीत्यात् ;
अतोऽनधिकारिणा क्रियमाणो भगवदभ्यासः परिपक्वफलस-
लोलुपबटुकरमृदितशलाडुवद्विरस एव स्यादिति तदपेक्षया
यथावस्थितसरसाभ्यासहेतोः श्रेयस्त्वमुचितमेव भवेदित्यभिप्रा-
येण अत्यर्थप्रीतिरहितादित्युक्तम् । त एव च पितोपहत-
पयःपानवदक्षीणपापस्य दुष्करतामाह कर्कशरूपादिति ।
अत्र परमात्माभ्यासोपायत्वेन विहितं ज्ञानं जीवात्मविषयमेव
युक्तम् ; तच्च ध्यानसाध्यत्वेन विवक्षितत्वादपरोक्षाकारमित्य-
भिप्रायेण अक्षरयाथात्म्यानुसन्धानपूर्वकं तदापरोक्ष्य-
ज्ञानमित्युक्तम् । 'श्रेयः' इत्यस्य 'विशिष्यते' इत्यस्य च
समानार्थत्वज्ञापनाय हितत्वे विशिष्यत इत्युक्तम् । व्यव-
हितोपायस्यापि सौकर्यातिशयलक्षणमत्र हितत्वम् ; न तु मुख्य-
त्वादिरूपम् । अनिष्पन्नरूपादित्यस्यापि पूर्ववदभिप्रायः ।
कर्मणो रजस्तमोमूलरागद्वेषादिनिवृत्तिरूपशान्तिजनकत्वेऽनन्तर-
व्यापारमाह निरस्तपापतयेति । ननु 'त्यागाच्छान्तिः'
इत्यत्रापि पूर्ववच्छ्रेयस्त्वविधानमेवोचितम् , अन्यथा रीतिभङ्ग-

प्रसङ्गात्, ध्यानस्य कर्मसाध्यतया विवक्षितत्वेन ततोऽन्यस्य
कर्मसाध्यत्वनिर्देशायोगात् शान्तिव्यवहितस्य च कथं वैशिष्य-
मित्यत्राह— शान्ते मनसीति । अयमभिप्रायः— 'अन-
न्तरम्' इति निर्देशेनैव रीतिस्यकृति प्रतीयते ; यतश्च यदन-
न्तरं यदृश्यते, तस्य तत्कार्यत्वमेव व्यक्तम् ; ध्यानं प्रति
शान्तेर्हेतुतया ध्यानस्य कर्मसाध्यत्वात्तद्वैशिष्यमभिप्रायानुरूपमेव
चेदम्' इति । अत्र 'त्यागाच्छान्तिः(नन्तरम्)' इति हेतुकार्यभावनि-
र्देश उपलक्षणतया ध्यानादिष्वप्यभिमत इति ज्ञापनाय ध्याना-
च्छेत्यादिकमुक्तम् । ननु 'श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासात्' इत्यत्र
स्वारस्येन अभ्यासप्रभृत्युत्तरोत्तरमन्तरङ्गत्वाकारेण प्रकृष्टं ज्ञाना-
दिकमिति किं नाङ्गीक्रियते ? इत्यत्र पिषिडतार्थं वदन् व्यवहित-
निष्ठाश्रेष्ठ्यं निगमयति इति भक्तियोगाभ्यासाशक्त-
स्येति । अयमभिप्रायः— 'अथ चित्त समाधातुं न शक्नोषि'
[१२।९] इति ह्युपक्रान्तम् ; 'अथैतदप्यशक्तोऽसि' [१२।११]
इत्यनेन च भक्तियोगाङ्कुरेऽप्यशक्तस्य कर्मफलत्यागो विहितः ;
स चात्र 'ध्यानात्कर्मफलत्यागः' इति प्रत्यभिज्ञायते ; ततश्चाभ्या-
सापेक्षया तस्याशक्तविषयत्वे सिद्धे तदुभयमध्यगतयोरपि
ज्ञानध्यानयोरभ्यासात्पूर्वभावित्वेन कर्मणः परत्वेन च प्रतीयमा-
नयोस्तत्तदशक्ताधिकारिविशेषविषयत्वं सिद्धम्— इति ॥१२॥

५ आ. मा. भा.— अज्ञानपूर्वादभ्यासाज्ज्ञानमेव विशिष्यते । ज्ञानमात्रात्सज्ञानं ध्यानम् । तथा
च सामवेदे अनभिम्लानशाखायाम्— "अधिकं केवलाभ्यासाज्ज्ञानं तत्सहितं ततः । ध्यानं ततश्चापरोक्षं
ततः शान्तिर्भविष्यति " इति । 'ध्यानात्कर्मफलत्यागः' इति तु स्तुतिः । अन्यथा कथमसमर्थोऽसी-
त्युच्यते ? 'तयोस्तु कर्मसन्ध्यासात्कर्मयोगो विशिष्यते' [५।२] इति चोक्तम् । " सर्वाधिकं ध्यान-
मुदाहरन्ति ध्यानाधिके ज्ञानभक्ती परात्मन् । कर्माफलाकाङ्क्षमथो विरागस्त्यागश्च न ज्ञानकला-
फलार्हाश्च " इति च काषायणशाखायाम् ।

६ ज. प्र. दी.— ननु ज्ञानमभ्यासस्य साधनं, तत्कथं
ततः श्रेयः ? इत्यत्र आह— अज्ञानेति । एवेति केवलम् ।
ज्ञानाद्ध्यानं विशिष्यते' इत्यसत्, सध्यानस्यापि ज्ञानस्य
सम्भवात् । अज्ञानपूर्वस्य ध्यानस्य सम्भवाच्चेत्यत्र आह—
ज्ञानमात्रादिति । उपपत्तिलिङ्गमर्थं धृत्याऽपि द्रढयति—
तथा चेति । तत्सहितं ज्ञानसहितं ध्यानम् । ततो ज्ञानमा-
त्रादधिकम् । ध्यानात्कर्मफलत्यागो विशिष्यत इत्येतदन्यथा-
प्रतीतिनिरासाय व्याख्याति— ध्यानादिति । त्यागस्य

प्रशस्तत्वमेवानेन लक्ष्यते, न प्रतीतार्थे तात्पर्यमित्यर्थः ।
कुतः ? इत्यत्र आह— अन्यथेति । 'अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तु'
[१२।११] इति । ध्यानात्प्रत्यवरे कर्मयोगेऽप्यशक्तस्य
कर्मफलत्यागः कथमन्यथाध्यानादाधिक्ये सत्युपदिश्यते ?
इत्यर्थः । कर्मसन्ध्यासात्कर्मफलागसन्ध्यासात् कर्मयोगोऽपि
विशिष्यते किमुत ध्यानयोगः ? वक्ष्यमाणकर्मादिसर्वाधिकम् ।
परात्मन् परमात्मविषये । विरागः शोभनाध्यासाभावः ।

५ आ. मा. भा.— वाक्यसाम्येऽप्यसमर्थविषयत्वोक्तेस्तात्पर्याभाव इतरत्र प्रतीयते । ध्यानादि-
प्राप्तिकारणत्वाच्च त्यागस्तुतिर्युक्ता । केवलध्यानात्फलत्यागयुक्तं ध्यानमधिकम् । ध्यानयुक्तत्याग एव चा-
त्रोक्तः । अन्यथा कथं 'त्यागाच्छान्तिरनन्तरं' इत्युच्यते ? कथं च ध्यानादाधिक्यम् ? तथा च गौप-
वनशाखायाम्— "ध्यानात्तु केवलत्यागयुक्तं तदधिकं भवेत्" इति । न हि त्यागमात्रानन्तरमेव
मुक्तिर्भवति; भवति च ध्यानयुक्तात् । केवलत्यागस्तुतिरेवमपि भवति । यथाऽनेन युक्तो जेता,
नान्यथेत्युक्तेः ॥ १२ ॥

६ ज. प्र. दी — ननु तयोस्त्विति सर्वाधिकमिति चेत्-
योरपि वाक्यत्वात्कथं तद्विरोधेन ध्यानादिति वाक्यस्य
स्वार्थे तात्पर्याभावो व्याख्यातः ? इत्यत आह— वाक्येति ।
वाक्यत्वेन साम्येऽप्युपपत्तिसाहित्येन प्राबल्यादित्यर्थः ।
इतरत्र ध्यानादिति वाक्यस्य प्रतीतेऽर्थे युक्त्यन्तरं चाह—
ध्यानादीति । त्यागो हि ध्यानज्ञाननिवृत्तकर्मानुष्ठानप्राप्तौ
कारणत्वेन 'परीक्ष्य लोकान्' इत्यादौ उच्यते । न च
फलात्साधनं श्रेयः । अतोऽपीयं स्तुतिरेवेत्यर्थः । अनेन
लक्ष्यार्थोऽपि निष्कृष्योक्तो भवति । प्रकारान्तरेण व्याख्याति—
केवलेति । त्यागरहितात् ध्यानात् । ननु कुतो ध्यानादिति
केवलस्य निर्धारणं ? कुतश्च कर्मफलत्यागः ? इति तत्सहित-
ध्यानलक्षणात्यागस्य वा ध्यानसाहित्येनोपस्कार इत्यतः प्रति-
ज्ञापूर्वकमाह— ध्यानेति । त्यागयुक्तं ध्यानं, ध्यानयुक्तस्त्याग
इति द्विविधोक्तयोक्तं प्रकारद्वयं सूचयति । अन्यथा केवलस्या-
गाङ्गीकारे कथं चेत्यत्राप्यन्यथेति वर्तते । न केवलमन्यथानुप-

पत्याऽयमर्थः सिद्धः, किं तर्हि ? श्रुत्याऽपीत्याह— तथा चेति ।
आद्यामन्यथानुपपत्तिसुपपादयति— न हीति । ततश्चापरोक्ष्य-
मित्युक्तश्रुतिविरोधादिति भावः । उक्ताङ्गीकारे कथमेतत् ?
अनुपपत्त्यभाव इत्यत आह— भवति चेति । त्यागादिति
सम्बन्धः । ज्ञानमात्रव्यवधानेनेति भावः । द्वितीयानुपपत्तिस्तु
'तयोस्तु' [१५।२] इत्युपपादितैव । ननु 'अथैतदप्यश-
क्तोऽसि' [१२।११] इत्यनेन केवलत्यागो विहितः, तत्र-
रोचनाय 'श्रेयो हि' [१२।१२] इति तस्य स्तुतिरुपक्रान्ता ।
नच केवलध्यानात् तत्फलत्यागयुक्तं ध्यानमधिकमिति व्याख्याने
केवलत्यागस्तुतिर्लभ्यते, किन्तु तद्युक्तस्य ध्यानस्यैव । अतः
पूर्वसङ्गतत्वात्पूर्वमेव व्याख्यानं युक्तम्, न तु द्वितीयं; असङ्गते-
रित्यत आह— केवलेति । यथाऽनेन भृत्येन युक्तो राजा
रिपुणां जेता, नाऽन्यथेत्युक्ते भृत्यस्य स्तुतिर्लभ्यते; तथैवमप्य-
स्मिन्नपि व्याख्याने केवलत्यागस्तुतिर्युक्ता । ध्यानस्य ध्याना-
न्तराधिक्ये तत्साहाय्यस्य हेतुत्वेनोक्तत्वादित्यर्थः ॥ १२ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ १२ ॥

८ वै. ब्र. गि.— भगवद्दधानं मुख्यपक्षः, तदशक्ता-
वभ्यासः, तदशक्तौ भगवदर्थकर्माद्युष्ठानं, तदशक्तौ सर्वकर्म-
फलत्यागः; ततः सर्वजघन्योऽयं पक्ष इति बुद्धिं वारयितुं कर्म-
फलत्यागपक्षं प्रशंसति— श्रेय इति । अभ्यासाज्ज्ञानार्थ-
श्रवणाभ्यासात् ज्ञानं शब्दयुक्तिभ्यामात्मनिश्रयरूपं श्रेयः
प्रशस्तम् । तस्माच्च ज्ञानात् ध्यानं निदिध्यासनं विशिष्यते
साक्षात्कारं प्रत्यव्यवहितहेतुत्वात् । ततोऽप्यतिशयित्वेनाज्ञ-
कृतः कर्मफलत्यागः स्तूयते— ध्यानात्कर्मफलत्याग इति ।
विशिष्यत इत्यनुपङ्गः । तत्र हेतुः— त्यागादिति । त्यागाद-

नन्तरमव्यवधानेनैव संसारशान्तिरूपा मुक्तिर्भवति । " यदा
सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य हृदि श्रिताः । अथ मर्थोऽमृतो
भवति " [वृ. उ. ४।४।७ कठो. ६।१४] इति श्रुतौ वि-
द्वत्कर्तृकस्य सर्वकर्मफलरूपसर्वकामत्यागस्याव्यवधानेनैव मो-
क्षहेतुत्वं प्रतिपादितमित्यविवेकिकर्तृकः कर्मफलत्यागोऽपि का-
मत्यागत्वसामान्यात्सर्वकामत्यागफलेन स्तूयते, यथाऽगस्त्येन
ब्राह्मणेन समुद्रः पीत इति ब्राह्मणत्वसामान्यादिदार्ढ्यात्तना
अपि ब्राह्मणास्तथा स्तूयन्ते तद्वदिति ॥ १२ ॥

९ व० त० दी०— तमिमं फलादित्यागं स्तौति— श्रेयो हीति । अभ्यासादुक्तपूर्वात् युक्तिसहितोपदेश-
पूर्वकं सर्वज्ञानं श्रेष्ठं, ततो ध्यानं निषेवणं, ततश्च फलत्यागः, ततोऽनन्तरं शान्तिः स्वास्थ्यमेव भवतीति विशि-
ष्यते । शान्तिर्हि लाभेऽलाभे जयेऽजये च मनस उपशमस्वरूपा, ततश्च कृतार्थतेत्यर्थसिद्धम् ॥ १२ ॥

१० पु. अ. त.— एवमुक्तानामुत्तरोत्तरकर्तव्यानां
स्वरूपमाह— श्रेय इति । अभ्यासात् केवलचित्तकर्षणेना-
ऽनुस्मरणरूपात् ज्ञानं श्रेयः, श्रेष्ठमित्यर्थः । अतो ज्ञानयुक्तो-
ऽभ्यास उत्तम इति भावः । ज्ञानात् केवलात् ध्यानं मत्स्वरूपा-
वचिन्तनात्मकं विशिष्टं भवतीत्यर्थः । तेन ज्ञानाभ्यासयुक्तं

ध्यानमुत्तममिति भावः । ध्यानात् केवलात् कर्मफलत्याग
उत्तमः । तेन ज्ञानाभ्यासध्यानसहितमदर्थकमत्कर्मकरणमुत्त-
ममित्यर्थः । यत एवमतस्तादृशत्यागादनन्तरं शीघ्रमेव शान्ति-
र्मद्विक्रितस्थितिरूपा भवेदिति शेषः ॥ १२ ॥

११ नी० भा० दी०— इममेव त्यागं सर्वपुरुषार्थमूलत्वात्सर्वौति— श्रेयो हीति । अभ्यासाद्विदिध्यासनात् ज्ञानं श्रवणमननजं परोक्षं श्रेयः । ज्ञानादपि ध्यानं विष्णोः श्रवणकीर्तनादि विशिष्यते । ततोऽपि कर्मफलत्यागः श्रेयान् । यस्मादनन्तरमव्यवधानेन शान्तिर्मोक्षोऽस्ति चित्तशुद्ध्याद्युत्पादनद्वारेण । अत्र बाह्यं साधनं सुकरत्वात् पूर्वपूर्वापेक्षया प्रशस्तमित्युच्यते तत्रैव प्रवृत्त्यतिशयाय । यद्वा श्रवणाद्यभ्यासान् तज्ज्ञानं तत्त्वनिश्चयात्मकं श्रेयः । ततोऽपि ज्ञातस्यार्थस्य साक्षात्कारार्थं ध्यानं श्रेयः । ततोऽपि कर्मफलत्यागः । योगी हि सर्वकर्मत्यागी ' प्रज-
हाति यदा कामान् ' [२ । ५५] इति प्रोक्तः । अयमपि कर्मफलत्यागेन कामान् जहात्येवेति तेन सम इति स्तूयते ॥ १२ ॥

धर्म्यामृतम् ।

[अर्थात्तद्विष्णोः परमं पदमभीप्सूनां कृते भगवतोक्ता जीवन्मुक्तधर्माः]

अद्रेष्टां सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।

निर्ममो निरहङ्कारः समदुःखसुखः क्षमी ॥ १३ ॥

सन्तुष्टः सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।

मय्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १४ ॥

१ शां. भा.— अत्र चाऽऽत्मेश्वरभेदमाश्रित्य विश्वरूप ईश्वरे चेतस्समाधानलक्षणो योग उक्तः, ईश्वरार्थं कर्मानुष्ठानादि च । ' अथैतदप्यशक्तोऽसि ' [१२ । ११] इत्यज्ञानकार्यसूचनात्त्वाभेद-
दर्शिनोऽक्षरोपासकस्य कर्मयोग उपपद्यत इति दर्शयति । तथा कर्मयोगिनोऽक्षरोपासनानुपपत्तिं दर्शय-
ति भगवान् ' ते प्राप्नुवन्ति ' [१२ । ४] इति अक्षरोपासकानां कैवल्यप्राप्तौ स्वातन्त्र्यमुक्त्वातेषां
पारतन्त्र्यमीश्वराधीनतां दर्शितवान् ' तेषामहं समुद्धर्ता ' [१२ । ७] इति । यदि हि ईश्वरस्याऽऽत्म-
भूतास्ते मता अभेददर्शित्वादर्शस्वरूपा एव त इति समुद्धरणकर्मविषयवचनं तान्प्रत्यपेशलं स्यात् ।
यस्माच्चाजुनस्यात्यन्तमेव हितैषी भगवांस्तस्य सम्यग्दर्शनानन्वितं कर्मयोगं भेददृष्टिमन्तमेवोपदिशति ।
नचात्मानमीश्वरं प्रमाणतो बुद्ध्या कस्यचिद्गुणभावं जिगमिषति कश्चित्, विरोधात् । तस्मादक्षरोपासकानां

१ अद्रेष्टेत्यारभ्य स्थिरमतिरित्यन्तेन त्रयस्त्रिंशद्गुणान् ब्रवीति । एवशब्द अद्रेष्टेत्यादिभिः सर्वैः सम्बद्धयते, एकैकमप्यावश्यकमिति भावः— इति केचित् । अद्रेष्टा उत्कृष्टेषु द्वेषबुद्धिहीनः । सम्भवति हि प्रायः स्वोत्कृष्टविषये द्वेषः । तथा चोक्तम्— ' पापच्यमानेन हृदातुरेन्द्रियः समृद्धिभिः पुरुषबुद्धिसाक्षिणाम् । अकल्प एषामधिरोढुमज्जसा पदपरं द्वेष्टि यथाऽसुरा हरिम् ॥ ' (भाग ४ । ३२ ।) इति । मैत्रः समेषु ज्ञेहवान् । करुणोऽवरेषु दयावानिति यथोचितवृत्तित्वं सूचितम् ॥ ममेतिबुद्धिर्यस्य नास्ति, स निर्मम इत्युच्यते । इदमत्रानुसन्धेयम्— सर्वेषां प्रायःशब्दानां त्रयोऽर्थाः—स्वरूपम्, व्यवहार्योऽर्थः, बुद्धिश्च । तत्र स्वरूपं यथा— घटशब्दस्य घकाटकार-
समुदायः । व्यवहार्योऽर्थो यथा— तस्य पृथुबुधोद्गाराकारो मृदादिविकारः । बुद्धियथा— तद्विषया तदाकारा च बुद्धिः । तत्र बुद्धयर्थत्वे शब्दशक्तिस्वाभाव्यात् इत्यवच्छिन्नत्वेन वृत्तिगतत्वेन वा केवलं प्रयोगः, यथा घट इति बुद्धिरिति वा; न तु स्वातन्त्र्येण प्रयोगः । तस्मादत्र ममशब्दस्य ममेतिबुद्धिरर्थ इति । (कु. सं. टी. अ. १ । १२) । ममेति षष्ठ्यन्तप्रतिरूपकमव्ययमित्यन्ये ।

२ सततं सम्यक् निजलाभेन तुष्टः सन्तुष्टः । यतः— सततं योगी सर्वदा प्रत्यगात्मनि संयोजितचित्तः, तस्य हि जडभ्रमरहित-
त्वात् निरतिशयानन्दानुभवाच्च युक्तमेव सन्तुष्टत्वम् । सततमित्यस्य काकाक्षिन्यायादुभयत्रान्वयः । सर्वत्रापि सम्बन्ध इति केचित् । तादृशस्यापि स्वरूपविस्मृतौ जडप्रमाच्युतिः स्यादित्यत आह— यतात्मा स्वस्वरूपे योजितचित्तः, आत्माऽत्र चित्तम् ' आत्मा पुंसि स्वभावेऽपि प्रयत्नमनसोरपि । ' (ना. ३८) इति मेदिनी । कथमस्य चित्तं यतमेव तिष्ठतीत्याह— दृढनिश्चय इति । उक्तानि लक्षणानि सगुणनिर्गुणोपासकयोः समान्येवेति स्वप्रियस्य सगुणोपासकस्य विशेषमाह— मयीति, मनसा नानाविधानाकारात् कल्पयित्वा बुद्ध्या तत्र चिन्मात्रमेव साक्षात्करोतीति मय्यर्पितमनोबुद्धिः— इति वामनाशयः । योगी कर्मयोगीति नव्याः । तत्र; कर्मयोगप्रकरणाभावात्, सततमिति विशेषणस्वारस्यमज्ञात्, निर्ममादिपूर्वोक्तविशेषणसाहचर्याच्च । — अविगीता ।

सम्यग्दर्शननिष्ठानां सन्न्यासिनां त्यक्तसर्वेषणानाम् 'अद्वेषा सर्वभूतानाम्' इत्यादिधर्मपूर्णं साक्षादमृतत्व-
कारणं वक्ष्यामीति प्रवर्तते—अद्वेषेति । अद्वेषा सर्वभूतानां सर्वेषां भूतानां न द्वेषाऽऽत्मनो दुःखहेतुमपि
न किञ्चिद्वेष्टि, सर्वाणि भूतान्यात्मत्वेन हि पश्यति । मैत्रो मित्रभावो मैत्री, मित्रतया वर्तत इति
मैत्रः । करुण एव च करुणा कृपा दुःखितेषु दया, तद्वाङ्करुणः । सर्वभूताभयप्रदः सन्न्यासीत्यर्थः । निर्ममो
ममप्रत्ययवर्जितः निरहङ्कारो निर्गताहम्प्रत्ययः । समदुःखसुखः समे दुःखसुखे द्वेषपरागयोरप्रवर्तके यस्य स
समदुःखसुखः । क्षमी क्षमावान्, आक्रुष्टोऽभिहतो वाऽविक्रिय एवाऽऽस्ते ॥ १३ ॥

२ आ. शां. व्या.— सम्प्रति 'अद्वेषा' इत्याद्यवतारयितुं वृत्तं
कीर्तयति— अत्र चेति । तयोश्चेदात्यन्तिकोऽभेदो न, तर्हीश्वरे
मनस्समाधानरूपो योगः अत्यन्ताभेदे ध्यातृध्यायेयत्वाभावात् । न
चात्यन्ताभेदे कर्मानुष्ठानं तत्फलत्यागो वा, परस्परं तदयोगा-
दित्यर्थः । भगवदुक्तिसामर्थ्यादिपि कर्मयोगादि नाभेददृष्टिमतो
भवतीत्याह— अथेति । अक्षरोपासकस्य कर्मयोगायोगवत्
कर्मयोगिनोऽक्षरोपासनानुपपत्तिरपि दर्शितेत्याह— तथेति ।
अक्षरोपासकाः सम्यग्धीनिष्ठा यथाज्ञानं भगवन्तमेवाऽऽप्नुवन्ति,
न तथा कर्मिणः साक्षात्ताप्तानुचितास्तथा च कर्मिणो नाक्षरो-
पासनसिद्धिरित्यर्थः । इतश्चाक्षरोपासनं कर्मानुष्ठानं न चैकत्र
युक्तमित्याह— अक्षरेति । नन्वाक्षरोपासकवदन्येषामपीश्वरात्म-
त्वाविशेषात्कृतस्तदधीनत्वं ? तत्राह— यदीति । कर्मयोगस्या-

क्षरोपास्तेषु युगपदेकत्रायोगे हेत्वन्तरमाह— यस्माच्चेति ।
'कुरु कर्मैव' [४।१५] इत्यादाविति शेषः । किञ्च अक्षरोपासको
वाक्यादीश्वरमात्मानं वेत्ति, नासौ क्रियायां गुणत्वेन कर्तृत्व-
मनुभवति गुणत्वेश्वरत्वयोरैकत्र व्याघातात्, अतोऽपि नाक्षरो-
पासनं कर्मानुष्ठानं चैकत्र युक्तमित्याह— न चेति । अक्षरोपास्ति-
कर्मयोगयोरैकत्र पर्यायायोगे फलितमाह— तस्मादिति । अज्ञानां
कर्मिणां वक्ष्यमाणधर्मजातस्य साकल्येनायोगादक्षरनिष्ठानामेवेद-
मुच्यते अविरुद्धांशस्य तु सर्वाथैतद्विधमेवेत्यर्थः । सर्वेषां भूतानां
मध्ये यो दुःखहेतुस्तं विद्वानपि द्वेषधेवेत्याशङ्क्याऽऽह—
आत्मन इति । तत्र हेतुः— सर्वाणीति । सर्वभूतानामित्यु-
भयतः सम्बध्यते । मम प्रत्ययवर्जितो देहेऽपीति शेषः । वृत्त-
स्वाध्यायकृताहङ्काराविष्कान्तत्वमाह— निर्गतेति ॥ १३ ॥

१ शां. भा.— सन्तुष्ट इति । सन्तुष्टः सततं नित्यं देहस्थितिकारणस्य लाभेऽलाभे चोत्पन्नालम्प्र-
त्ययः, तथा गुणवह्नाभे विपर्यये च सन्तुष्टः सततम्, योगी समाहितचित्तः, यतात्मा संयतस्वभावः, दृढ-
निश्चयो दृढः स्थिरो निश्चयोऽध्यवसायो यस्याऽऽत्मतत्त्वविषये स दृढनिश्चयः । मय्यर्पितमनोबुद्धिः
सङ्कल्पात्मकं मनोऽध्यवसायलक्षणा बुद्धिस्ते मय्येवार्पिते स्थापिते यस्य सन्न्यासिनः स मय्यर्पितमनो-
बुद्धिः, य ईदृशो मद्भक्तः स मे प्रियः 'प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः' इति सप्तमेऽध्याये
[१७] सूचितं तदिह प्रपञ्चयते ॥ १४ ॥

२ आ. शां. व्या.— अक्षरोपासकस्य ज्ञानवतो विशेषणा-
न्तराप्याह— सन्तुष्ट इति । सततमिति सर्वत्र सम्बध्यते,
कार्यकरणसङ्घातः स्वभावशब्दार्थः, स्थिरत्वं कृतर्कादिनाऽनभि-

भवनीयत्वम् । मद्भक्तो मद्भजनपरः, ज्ञानवानिति यावत् ।
ज्ञानवतो भगवत्प्रियत्वे प्रमाणमाह— प्रियो हीति । किमर्थं
तर्हि पुनरुच्यते ? तत्राऽऽह— तदिहेति ॥ १४ ॥

३ रा. भा.— अनभिसंहितफलकर्मनिष्ठस्योपादेयान् गुणानाह— अद्वेषेति । अद्वेषा सर्वभूतानां
विद्विषतामपकुर्वतामपि सर्वेषां भूतानामद्वेषा मदपराधानुगुणमीश्वरप्रेरितान्येतानि भूतानि द्विषन्त्युप-
कुर्वन्ति चेत्यनुसन्धानः । तेषु द्विषत्सपकुर्वन्तु च सर्वभूतेषु मैत्रीं मतिं कुर्वन् मैत्रः । तेष्वेव दुःखितेषु
करुणां कुर्वन् करुणः । निर्ममः देहेन्द्रियेषु तत्सम्बन्धिषु च निर्ममः । निरहङ्कारः देहात्माभिमानरहितः ।
तत एव समदुःखसुखः सुखदुःखागमयोः साङ्कल्पिकयोः हर्षोद्वेगरहितः । क्षमी स्पर्शप्रभवयोरवर्जनीययोरपि
तयोर्विकाररहितः ॥ १३ ॥

४ वे. ता. चं.— एवं 'भक्तेः प्रैष्ठ्य- (भक्तिवैष्ठ्य) —मुपा-
योक्तिरशक्तस्यात्मनिष्ठा' इत्येतावदुक्तम् ; 'तत्प्रकारास्त्व-
त्तिप्रीतिर्भक्ते द्वादश उच्यते' [गी. सं. १६] इत्युक्तमुभय-
मवशिष्टम् ; तत्रापि 'ये तु धर्म्यामृतम्' [१२।२०] इत्याध्याया-
न्तिमश्लोकेनातिप्रीतिरुच्यन्ते, ततः पूर्वं : 'अद्वेषा' इत्यादिभिः

सप्तभिः श्लोकैरात्मनिष्ठाप्रकारा उच्यते इत्याह अनभिसंहि-
तेति । 'तत्प्रकाराः' इत्यनेनेतिकर्तव्यताविशेषरूपाः प्रकारा
विवक्षिता इति ज्ञापनायोक्तम् उपादेयान् गुणानाहेति । ननु
'कर्मनिष्ठस्योपादेयान् गुणानाह' इति कथं सङ्गच्छते ? तेषु हि
श्लोकेषु 'मय्यर्पितमनोबुद्धिर्मा मद्भक्तः स मे प्रियः' [१।१४]

‘सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तः स मे प्रियः’ [११।१६]
 ‘शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान्यः स मे प्रियः’ [१२।१७]
 ‘अनिकेतः स्थिरमतिर्भक्तिमान्मे प्रियो नरः’ [१२।१९]
 इति भक्तिनिष्ठ एव प्रियत्वेन पुनः पुनरुच्यते । ‘प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः’ [१७] इति सप्तमोक्त एव ज्ञानी प्रियशब्देन प्रत्यभिज्ञायते; तत्समानाधिकरणानां च ‘अद्वेषा’ इत्यादीनां तदुपायभक्त्यङ्गपरत्वं युक्तमिति । अत्रोच्यते— ‘ध्यानात्कर्मफलत्यागः’ [१२।१२] इति कर्मप्रसङ्गान्तरमेव पठितानां तदङ्गत्वं प्रतीयते । अङ्गभूतानां चैषामुपकारः ‘त्यागाच्छान्तिरनन्तरम्’ [१२।१२] इत्युक्तः । प्रागपि कर्मयोगाङ्गतया चैते प्रतिपादिताः । या तु स्ववाक्ये ‘मद्भक्तः’ इत्यादिभिः प्रतीता भक्तिः, सा कर्मयोगान्तर्भूतभक्तिरेवेति तत्रतत्र श्लोके व्याख्यास्यति । नहि भक्तिगन्धरहितौ कर्मज्ञानयोगौ; यथोक्तं— ‘तयाणामपि योगानां त्रिभिरन्योन्यसङ्गम्’ [गी. सं. २४] इति । साक्षात्किनिष्ठास्तु ‘ये तु’ इति श्लोकेन वक्ष्यन्ते । तत्र हि तुब्देन ‘मत्परमा भक्ताः’ इति मत्परमशब्दविशेषणेन ‘अतीव मे प्रियाः’ [१२।२०] इति प्रियत्वातिशयवर्णनेन च भक्तान्तरप्रतिपत्तिर्दृढतरा जायते । ततश्च तत्पूर्वं प्रियत्वमात्रेण निर्दिष्टास्वर्वाचीना एव भक्ता इति सङ्ग्रहविस्तरकृतोराशयः । प्रसक्तप्रतिषेधाय ‘सर्वभूतानाम्’ इति सविशेषणनिर्देशाभिप्रेतमाह विद्विषतामपकुर्वतामपीति । विशेषणे तात्पर्यमिति ज्ञापनाय सर्वेषामिति व्यासः । विद्विषतामिति

मानसः, अपकुर्वतामिति वाचिकः कायिकश्च व्यापारः । न केवलं तेष्वद्वेषमात्रम्, अपितु मैत्री चेत्याह मैत्र इति । मैत्रीहेतुं दर्शयति मत्परमिति । अयमेवाद्वेषस्यापि हेतुः । मैत्रीं मतिं कुर्वन्निति सामान्यविषये तद्विताभिप्रेतविशेषोक्तिः । मैत्रीं हितैषिणीमित्यर्थः । करुणाया निरुपाधिकत्वायाह तेष्वेव दुःखितेष्विति । करुणां कुर्वन्निति करुणशब्दनिर्वचनम् । नामधातोः क्विन्न्तात्पचादित्वाद्भ्रूत्ययः, अर्शआदित्वाद्वा मत्वर्थीयः । एवं मैत्रशब्दे । द्विषत्वपकुर्वत्स्वेवेति चैवकाराभिप्रायः । निरहङ्कारत्वं निर्ममत्वे हेतुः । ममकारप्रसङ्गश्लेहे हि निर्ममत्वं विधेयमित्यभिप्रायेणाह देहेन्द्रियेषु तत्सम्बन्धिषु चेति । अनात्मन्यात्मबुद्धिर्द्वित्रि निषेधयोऽहङ्कार इत्यभिप्रायेणाह— देहात्माभिमानरहित इति । एतेन ‘निर्गताहम्प्रत्ययः’ इति परव्याख्या दृषिता, अहमर्थस्यैवात्मत्वसमर्थनात् । तत एवेति— निर्ममत्वनिरहङ्कारत्वाभ्यामित्यर्थः । क्षमति— नापकर्तृषु क्षमा विवक्षिता, ‘अद्वेषा’ इत्यादिना गतार्थत्वात् । ततश्च ‘तांस्तिक्षस्व’ [२।१४] इति प्रागुक्तावर्जनीयसांस्पर्शिकद्वन्द्वतितिक्षा स्मार्यते । तत्पौनःकृत्यपरिहाराय ‘समदुःखसुखः’ इत्येतदाभिमानिकविषयम् । तथा सति निर्ममत्वनिरहङ्कारत्वान्तरौक्तिश्च सङ्गच्छत इत्यभिप्रायेण साङ्गल्लिपकयोरित्युक्तम् । अहङ्कारममकारप्रयुक्तयोरित्यर्थः । ‘सन्तुष्टो येनकेनचित्’ [१२।१९] इति वक्ष्यमाणत्वात्, ‘यदृच्छालाभसन्तुष्टः’ [४।२२] इति प्रागुक्तत्वाच्च ॥ १३ ॥

३ रा. भा.— सन्तुष्ट इति । सन्तुष्टः यदृच्छोपनतेन येनकेनापि देहधारणद्रव्येण सन्तुष्टः, सततं योगी सततं प्रकृतिवियुक्तात्मानुसन्धानपरः । यतात्मा नियमितमनोवृत्तिः । दृढनिश्चयः अध्यात्मशास्त्रोदि-
 तेष्वर्थेषु दृढनिश्चयः मर्यापितमनोबुद्धिः भगवान् वासुदेव एवानभिसंहितफलेनानुष्ठितेन कर्मणा आराध्यते, आराधितश्च ममात्मापरौक्ष्यं साधयिष्यतीति मर्यापितमनोबुद्धिः, एवम्भूतो मद्भक्त एवम्भूतेन कर्मयोगेन मां भजमानो यः, स मे प्रियः ॥ १४ ॥

४ वे. ता. चं.— स एव सन्तोषोऽत्राप्यादरार्थं सङ्ग्रहेणोक्त इत्यभिप्रायेणाह—यदृच्छोपनतेन येनकेनापीति । अन्यत्रापि ह्युच्यते—येनकेनचिदाच्छन्नो येनकेनचिदाशितः । यत्रक्वचनशायी स्यात्तं देवा ब्राह्मणं विदुः [म. भा. १२।२४।५।१२] इति । शास्त्री-
 येष्वयत्नोपनतेषु प्रभूताल्पसरसविरसादिवैषम्यं नानुसन्धेयमिति भावः । यथोक्तमजगरेण— ‘न सन्निपतितं धर्म्यसुपभोगं यदृच्छया । प्रत्याचक्षे न चाप्येनमनुसन्धे सुदुलभम्’ [] इति । सततमिति योगकालोपकारकवासनास्थैर्यार्थम् । योगशब्दश्चात्र योगदर्शानुग्राहकप्रार्थनानुसन्धानपरः, साक्षाद्योगस्य सर्वदा कर्तुमशक्यत्वादित्यभिप्रायेणाह— सततं प्रकृतिवियुक्तेति । सततमात्मचिन्तनवदनात्मचिन्तननिवृत्तिरपि योगान्तराङ्गमिति यतात्मशब्देनोच्यते इत्याह नियमितमनोवृत्तिरिति । अन्येषां यत्र सन्देहप्रसङ्गः, तत्र ह्यस्य निश्चयो वाच्यः; स चात्रानुष्ठानोपकारक एव प्राह्यः; तदाह— अध्यात्मशास्त्रेति । ‘माये’ इत्यनेन ‘अहं हि सर्वयज्ञानां

भोक्ता च प्रभुरेव च’ [१।२४] इत्युक्तमाराध्यत्वं फलप्रदत्वं चात्र कर्मयोगनिष्ठस्य मनोबुद्ध्यर्पणार्थम् । अपेक्षितमभिसंहितमित्यभिप्रायेणाह भगवानिति । भगवच्छब्देन सकलफलप्रदत्वौपयिकोभयलिङ्गत्वोक्तिः । वासुदेवशब्देन सर्वकर्माराराध्यत्वौपयिकसर्वदेवतान्तर्यामित्वोक्तिः । वक्तृरूपविवक्षा वा । आराध्यत्वेन चिन्तनमत्र मनसोऽर्पणम् । फलप्रदत्वाध्यवसायो बुद्ध्यर्पणम् । यद्वा द्वयोरपि चिन्ताध्यवसायो भाव्यौ । मनसाध्यवसायो वा मनोबुद्धिः । उद्देश्यांशं निष्कर्षति य एवम्भूतो मद्भक्त इति । अशक्तस्य शक्यनिष्ठाप्रतिपादनप्रकरणत्वात् साक्षाद्भक्तियोगनिष्ठाव्यवच्छिन्दन श्लोकद्वयस्य पिण्डितार्थमाह एवम्भूतेन कर्मयोगेनेति । उद्देश्यविशेषणेष्वपि तात्पर्यं मीमांसकैरेवाङ्गीकृतम्, यत्र विशेषणप्रयोगस्य गत्यन्तरं नोपलब्धमिति भावः । प्रियः प्रीतिविषयः, प्रीतोऽहं तदभिलषितं ददामीति भावः ॥ १४ ॥

६ आ. मा. भा.— ॥ १३ ॥ १४ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १३ ॥ १४ ॥

७ ह. पै. भा.— अद्वेष्टेति । करुणा यस्यास्ति स करुणः । अर्श आदिभ्योऽच् ॥ १३ ॥ १४ ॥

८ वै. ब्र. गि.— तदेवं सुमुखोः प्रथमतः सगुणनिष्ठाभूत्वा तस्यैव निर्गुणनिष्ठामीश्वरानुग्रहादनन्तरभाविनीं दर्शयन्निर्गुणब्रह्मनिष्ठस्य कृतकृत्यस्य लक्षणभूतान्धर्मानाह सप्तभिः—अद्वेष्टेति । द्विविधानि भूतानि प्रतिकूलान्यप्रतिकूलानि च । अप्रतिकूलानि च द्विविधानि तत्त्वबुभुत्सवोपसन्नानि तदन्यानि च । तत्र प्रतिकूलेष्वद्वेष्टा, अप्रतिकूलेषु तत्त्वबुभुत्सुषु मैत्रो मैत्रवान् । अर्श आदिभ्योऽच् । हितोपदेष्टेत्यर्थः । अतत्त्वबुभुत्सुषु संसारदुःखमग्नेषु करुणः करुणावान् । अद्वेष्टृत्वे हेतुः— निर्ममः प्रतिकूलजनबाध्यदेहादिषु ममकारश्चन्यः । तत्रापि हेतुः— निरहङ्कारः । ततो निर्ममः अहङ्कारपूर्वकत्वान्ममकारस्येति भावः । तथापि सुखदुःखाभ्यां रागद्वेषयोरवश्यम्भावात्कथमद्वेष्टृत्वम् ? तत्राह— समदुःखसुख इति । समध्यवस्थायां सुखदुःखयोरप्रतीतेर्भूस्थाने तत्प्रतीतेर्भासेऽपि स्वाप्रिकसुखदुःखयोरिव जागरे तन्मिथ्यात्वनिश्चयेन हर्षविषादाभावान्ममदुःखसुखत्वमिति प्राग्व्याख्यातम् । समदुःखसुखत्वमेव

विवृणोति— क्षमीति; निन्दास्तुत्यादिषु निर्विकार इत्यर्थः १३ किञ्च सन्तुष्ट इति । शरीरस्थित्यर्थान्नपानादेर्लाभे चालाभे च सन्तुष्टो जातालम्प्रत्ययः । तत्र हेतुः— सततं योगी निरतिशयानन्दरूपस्वात्माहसन्धानैकशीलः । तत्रापि हेतुः— यतात्मा दृढनिश्चय इति । यतः संयत आत्मा विषयचापलस्वभावो यस्य स यतात्मा, तथा दृढः कुतर्करभिभूतितुमशक्यतया स्थिरो निश्चयः “ अहं ब्रह्मास्मि ” [वृ. उ. १।४।१०] इत्यध्यवसायो यस्य स तथोक्तः । अत एव तुच्छवैषयिकानन्दानभिलाषित्वान्मयि स्वस्वरूपे परब्रह्मण्येव अपि ते मनोबुद्धी येन स तथोक्तः; निष्काम इत्यर्थः । एवम्भूतो यो मद्भक्तः ममाक्षरस्य ज्ञानरूपभजनकृत स निर्गुणनिष्ठः ‘ ते मे युक्ततमा मताः ’ [१२।२] इति पूर्वोक्तसगुणनिष्ठेभ्योऽपि मम प्रियः । ‘ प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः ’ [१७] इति सप्तमाध्यायोक्तस्यैवायं प्रपञ्चः ॥ १४ ॥

९ व० त० दी०— एवमादिधर्मवतो भक्तस्य द्वात्रिंशलक्षणं पुष्टिसूचकमिति तस्य स्वप्रियत्वमाह षड्गुणभगवतोऽनुग्रहात्प्रीतिविषयत्वाच्चैकेन षड्भिः श्लोकैः । यद्यपि भगवन्मार्गं सत्सङ्गादेर्भगवद्भक्तिहेतुत्वं तथापि तं प्रति भगवदनुग्रहस्यैव निर्हेतुकस्य हेतुत्वं सम्भवति ‘ भवापवर्गो भ्रमतो यदा भवेज्जनस्य तर्ह्यच्युत सत्समागमः ’ इत्यादि भागवते [१०।९।१५४] भगवत्सेवकवाक्ये भवं अपवर्जयतीति तद्व्याख्यानादानुग्रह एव तत्र हेतुरिति मूलभूततदनुग्रहीतत्वात् । अद्वेष्टेति ॥ १३ ॥ सन्तुष्ट इति । यथालब्धेन भगवत्सेवोपयोगिना द्रव्येण देहधारणेन सन्तुष्टः । सततं योगी यतात्मा समवृत्तिः निरुद्धचेताः । दृढो भगवदेकसेवायां निश्चयो यस्य सोऽपि न बहिरेव तन्वादिना केवलम्, किन्तु मानसोऽभ्यन्तर इति । तदाह मद्यपि तमनोबुद्धिरिति । श्रीपुरुषोत्तमेऽपि ते मनोबुद्धी यस्य सद्भजौकसां यथा तथा स य एवम्भूतो द्विषद्गुणयुतो निर्हेतुकमद्भक्तिमान् स मे प्रियः । यो मद्भक्त इतीरणात्पुष्टिरस्तीति निश्चीयते । नहि भगवत्प्रियत्वं स्वकृति— (स्वरूप)—तपस्साध्यम् । अतः प्रवाहान्निष्ठोऽयं मार्गः, प्रवाहस्य सर्वसाधारणत्वात् भक्तेर्निर्हेतुकानुग्रहैकलभ्यत्वान्महानेव भेदोऽस्तीति मन्तव्यं वेदमर्यादामार्गतोऽपि असङ्कीर्णत्वं च ‘ नाहं वेदैर्न तपसा ’ [११।५३] इति पूर्वमुक्तं सर्वतो (ऽत्र) वैदिककर्मोद्येष्याऽस्योत्तमत्वकथनात् अभेदे तूत्कर्षवैयर्थ्यादिति सर्वं श्रीमदाचार्यग्रन्थादवसेयम् ॥ १४ ॥

१० पु. अ. त.— तस्य स्वरूपमाह— अद्वेष्टेति । सर्वभूतानां प्राणिमात्राणां मत्कीडात्मकत्वात् अद्वेष्टा आधिक्यादिदर्शने द्वेषरहितः; मैत्रः भक्तेषु मित्रतया वर्तमानः; करुणः भक्तिरहितेषु संसारदुःखनिश्चयात् करुणः उपदेशादिदानार्थं करुणावान् । एवकारेण न कदाचित् कर्कशस्तिष्ठेदिति ज्ञापितम् । निर्ममः उपदेशदानानन्तरं तेषु सर्वत्र च ममत्वरहितः, निरहङ्कारः स्वस्योत्तमत्वज्ञानेनाऽहङ्काररहितः; समदुःखसुखः समे दुःखसुखे वियोगसंयोगात्मके यस्य, क्षमी

क्षमावान् दुष्टकृतावमानादिसहनशीलः ॥ १३ ॥ किञ्च सन्तुष्ट इति । सततं सन्तुष्टः निरन्तरं हृदयस्थितमत्स्वरूपेण आनन्दयुक्तः, योगी मच्चिन्तनशीलः, यतात्मा वशीकृतस्वभावः दृढनिश्चयः दृढः कामाद्यनुपहतो मत्परीक्षितदुःखादिष्वचलो मयि सर्वकरणसमर्थत्वेन निश्चयो यस्य, मयि अपि ते मनोबुद्धी येन, य एतादृशः स मद्भक्तः मे प्रियः मदिद्विषितकरणादिति भावः ॥ १४ ॥

११ नी० भा० दी०— परमप्रकृतस्याक्षरस्योपासकं स्तौति, तदुणकथने हि साधकानां तेषु गुणेष्वदारो भविष्यतीति बुद्ध्याऽह— अद्वेष्टेति । अद्वेष्टा चेदुदासीनः स्यात्, नेत्याह— मैत्रः मित्रमेव मैत्रः, न तूदासीनः कदाचिदपि । नन्वन्यस्मिन् शत्रौ सति कथं मैत्रत्वं स्यात् ? तत्राह— करुण इति । दुःखदातारमपि करुणया न

बाधितुमीष्टे, अपितु त्रातुमेवेच्छति । एतेन सर्वभूताभयप्रदः सन्न्यासी उक्तः । अत एव तस्य ' निर्ममः ' इति विशेषणं युज्यते । मुख्यमक्षरविदो लक्षणं निरहङ्कार इति । अहङ्कारो हि सर्वानर्थनिदानं स एव निर्गतो यस्मात् स निरहङ्कारः । अतएव समे दुःखमुखे यस्य । " तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः " [ईशो. ७] इति श्रुतेः । क्षमी क्षमावान्, परिभवप्राप्तावपि स्वस्थचित्तः । अन्योऽपि मुमुक्षुरेतान् धर्माननुतिष्ठेदित्यर्थः ॥ १३ ॥

सन्तुष्टो यदृच्छालाभेनैव सञ्जातालम्प्रत्ययः । सततं सर्वदा योगी भ्रवणादौ समाहितचित्तः । यतात्मा संयत-शरीरेन्द्रियादिसङ्घातः । दृढः स्थिर आत्मतत्त्वविषये निश्चयो यस्य स दृढनिश्चयोऽसम्भावनाशून्यो दृढश्रद्धावान् । मयि निर्गुणे ब्रह्मण्यर्पिते निहिते प्रविलापिते वा मनः सङ्कल्पादिरूपं बुद्धिरध्यवसायस्ते उभे येन स मध्य-र्पितमनोबुद्धिः । एतादृशो यो मे मम भक्तः स मे मम प्रियः, आत्मत्वादेव स परमप्रेमास्पदम् ' ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ' [७।१८] इत्युक्तम् । एतेन पूर्वश्लोकोक्ताया निरहङ्कारतायाः साधनान्युक्तानि ॥ १४ ॥

यस्मान्नोद्विजते लोको लोकान्नोद्विजते च यः ।

हर्षामर्षभयोद्वेगमुक्तो यः स च मे प्रियः ॥ १५ ॥

१ शां. भा.—यस्मादिति । यस्मात्सन्न्यासिनो नोद्विजते नोद्वेगं गच्छति, न सन्तप्यते संशुभ्यते लोकः । तथा लोकान्नोद्विजते च यः । हर्षामर्षभयोद्वेगैर्हर्षश्चामर्षश्च भयं चोद्वेगश्च तैर्हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तः; हर्षः प्रियलाभेऽन्तःकरणस्योत्कर्षो रोमाञ्चनाश्रुपातादिलिङ्गः, अमर्षोऽसहिष्णुता, भयं त्रासः, उद्वेग उद्विग्रता तैर्मुक्तो यः स च मे प्रियः ॥ १५ ॥

२ आ. शां. व्या.—उद्वेगादिराहित्यमपि ज्ञानवतो तथेति । असहिष्णुता परकीयप्रकर्षस्येति शेषः । त्रासस्तस्करा-विशेषणमित्याह—यस्मादिति । न केवलमुद्वेगं प्रत्यपादान-दिदर्शनाधीनः, उद्विग्रत्वमचेतनाचेतनाधीनस्य लोकादिति त्वमेव सन्न्यासिनोऽनुपपन्नं किन्तु तत्कर्तृत्वमपीत्याह—गतत्वात् ॥ १५ ॥

३ रा. भा.—यस्मात् कर्मनिष्ठात् पुरुषान्निमित्तभृताल्लोको नोद्विजते यो लोकोद्वेगकरं कर्म किञ्चिदपि न करोतीत्यर्थः । लोकाच्च निमित्तभृताद्यो नोद्विजते यमुद्दिश्य सर्वलोको नोद्वेगकरं कर्म करोति, सर्वाविरोधित्वनिश्चयात् । अत एव कञ्चन प्रति हर्षेण, कञ्चन प्रत्यमर्षेण, कञ्चन प्रति भयेन, कञ्चन प्रत्युद्वेगेन मुक्तः, एवम्भूतो यः सोऽपि मम प्रियः ॥ १५ ॥

४ वे. ता. चं.—अथ निर्ममत्वादिफलभूतं लोकोद्वेगकर-त्थर्थं यस्मात्कर्मनिष्ठादित्युक्तम् । लोकगताया उद्वेगनिवृत्तेः कर्मत्यागरूपं गुणं विदधत्तत्फलयोगं च दर्शयति—' यस्मात् ' कर्मनिष्ठं प्रति विधातुमशक्यत्वाद्दुद्वेगकारणभूतकर्मनिवृत्तिर्विधे-इति श्लोकेन । यच्छब्दावृत्तिमात्रेणाधिकार्यन्तरत्वशङ्कानिवृ-यत्वेन विवक्षितेति दर्शयति यो लोकोद्वेगकरमिति ।

१ यस्मादिति । अत्र वामनः—

मुनेरुद्विजते लोकस्तपोमात्रबलादपि । तस्मादन्यर्हितो भक्तोऽधिकमुद्वेजकस्ततः ॥

अक्रोधनादपि ततो विदंष्ट्रादिव पन्नगात् । भयं स्यादेव लोकस्येत्याशङ्कामपकर्षति ॥

इत्यवतार्य व्याचष्टे—

तस्मान्नोद्विजते लोकः स्वाचारात्प्रियदर्शनात् । चेष्टास्तदीयाः पश्यन्तस्तुष्यन्त्येष शरीरिणः ॥

यस्य दर्शनमात्रेण भवभीरपसर्पति । उद्विजेत कथं वाऽयं लोकस्तस्मान्महात्मनः ॥

अथासमर्थादप्यत्र न कोऽप्युद्विजते जनः । अतस्तत्साम्यमायातं स्वभक्तस्य निरस्यति ॥

लोकात्सपालास्कालादिसहितादपि जातुचित् । न बिभेति स धीराग्र्यः सर्वभूताभयप्रदः ॥

भयात्तत्कारणेभ्यश्च हर्षामर्षादिभिर्भृशम् । मुक्तस्याहं प्रियस्तस्य सर्वदा स च मे प्रियः ॥

व्याख्येयमित्यमेवात्र न चेत्पूर्वत्र कीर्तितः । भक्तो युक्तो गुणैरैतैर्नैति प्राप्नोति निश्चितम् ॥

अन्वयेऽतः पूर्वत्र च वर्णितः । भक्तश्चकारस्तुक्तार्थान्वाच्यस्योपलक्षकः । इत्यादि ।

गत्वाद्यभावेऽपि एतच्छ्लोकोक्तगुणवस्वमात्रेणापि मे प्रियो भवतीति केषाञ्चिद्रथाख्यानां

— अविगीता ।

अपकाररूपत्वाभावेऽप्यश्लीलभाषणादिमातेणापि हि लोकोद्वेगो जायत इत्यभिप्रायेण कश्चिदपीत्युक्तम् । एतेन 'अद्वेषा' [१२।१३] इत्यादिना पूर्वोक्तात् 'समः शत्रौ च' [१२।१८] इत्यादिना वक्ष्यमाणाच्च वैषम्यं सिद्धम् । 'लोकान्नोद्विजते च यः' इत्यत्रापि हेत्वभावे तात्पर्यम्, अन्यथा पूर्वोत्तरपौनरुक्त्य-प्रसङ्गात् । अस्मिन्नपि श्लोके 'हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तः' इत्युद्वे-गाभावस्य विहितत्वात्, 'यस्मान्नोद्विजते' इत्यनेन भिन्नरीतित्व-प्रसङ्गाच्चेत्यभिप्रायेणाह यमुद्विश्येति । लोकगतोद्वेगकरकर्म-निवृत्तिरपि नास्य विधेयेति विधेयं दर्शयितुं लोकस्य तथाविध-कर्माकरणे हेतुमाह सर्वेति । यथा सर्वाविरोधित्वेन कर्मनिष्ठं

लोको निश्चिनुयात्, तथाऽसौ कर्मनिष्ठो वर्तेतेत्युक्तं भवति । 'यो न हृष्यति न द्वेष्टि' [१२।१७] इति वक्ष्यमाणादत्र हर्षादिर्विषयभेदेन निवर्तकभेदेन च वैषम्यज्ञापनायाह अत एव कश्चन प्रतीति । अत एवेति उपकारापकारादिहेतुभेदाभा-वादित्यर्थः । कश्चन प्रत्युद्वेगेनेति भयादेः पृथगुक्तत्वाद्भय-कार्यभूतं कर्म वा जुगुप्सा वाऽनोद्वेगः । 'यस्मान्नोद्विजते' इत्यादिवाक्यत्रयार्थसङ्कलनेनाह य एवम्भूत इति । पूर्वश्लो-कोक्तमैवत्वकरणत्वादिगुणगणामात्रेऽपि लोकोद्वेगकरकर्मनिवृत्ति-मात्रेणापि प्रीतो भवामीति 'स च' इत्यादिनोच्यत इत्याह-सोऽपीति ॥ १५ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ १५ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १५ ॥

७ ह. पै. भा.— यस्मादिति । उद्वेगश्चलचित्ता । अमर्षः क्रोधः ॥ १५ ॥

८ वै. ब्र. गि.— किञ्च यस्मादिति । यस्मात्सकाशात् लोको यः कश्चिदपि जनो नोद्विजते न सन्तप्यते, अत एव लोकादपि यो नोद्विजते । तत्र हेतुः— हर्षामर्षेति । हर्ष इष्टलाभोत्साहः, अमर्षस्त्वसहनम्, भयं सन्त्रासः, उद्वेगस्तु व्याकुलीभावाख्यश्चित्तवृत्तिविशेषः; एतैर्मुक्तः । लोके हि हर्षामर्षादिमान्पराधिक्षेपताडनादौ प्रवर्तते, तस्माच्च लोकः सन्तप्यते; हर्षादिरहितस्य तु पराधिक्षेपाद्यप्रवृत्तेन ततो

लोकत्योद्वेगः; अत एवास्मिन्नपि लोकस्याधिक्षेपाद्यप्रवृत्तेः कस्यचिदुष्टस्य तत्प्रवृत्तावप्येतच्चित्ते विकाराभावाच्चायमपि लोकावोद्विजत इत्यर्थः । 'हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तः' इत्यनेन हर्षादिभिः स्वयमेवायमद्वितीयब्रह्मात्मदर्शीति स्वायोग्यत्वेन त्यक्तः, न तु तेषां त्यागार्थमयं व्याघृत इति सूचितम् । स मे प्रिय इति पूर्ववत् ॥ १५ ॥

९ व० त० दी०— किञ्च यस्मादिति । भगवत्सेवाकर्मनिष्ठान्मैत्र्यात्तत्तदाचारसंशोधनप्रयोगात् लोको नो-द्विजते । यश्च स्वयं तत्तदाचारपराङ्मुखात्तस्माल्लोकाच्च नोद्विजते, किन्तु स्वधर्मे एव निष्ठितो भवति तथा । स्वेष्ट-प्राप्तौ हर्षः, अप्राप्तौ वाऽमर्षः, कुतश्चिद्भयं प्रतिकूलादुद्वेगश्चिन्ता चेत्येभिर्मुक्तः प्रह्लाद इव स भक्तो मे प्रियः ॥ १५ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च— यस्मादिति । यस्मात् सकाशालोकः न उद्विजते ध्रुवादिवत् सकामभजनादिना लोकः क्लेशं नाप्नोति । च पुनः लोकात् स्वस्योत्सादनार्थं तपआदियत्नवतो यो न उद्विजते भयं न प्राप्नोतीत्यर्थः । च पुनः हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तः हर्षः स्वेष्टापत्या तद्राहित्येन सर्वत्र

भगवदात्मकत्वेनेतरास्फूर्त्या सर्वदैव हर्षात्मक एवेत्यर्थः; अमर्षः परोत्कर्षासहिष्णुता, तद्राहित्येन भगवद्गीलासकज्ञानवा-नित्यर्थः । भयं त्रासः, तदभावेन भगवद्रक्षणसामर्थ्यज्ञानवा-नित्यर्थः । उद्वेगश्चित्तलोभस्तेन सेवादिसमये चित्तचाञ्चल्य-रहित इत्यर्थः । एतादृशो यः स मे प्रियः ॥ १५ ॥

११ नी० भा० दी०— स च निरहङ्कारो द्विविधः समाधिस्थो व्युत्थितश्च, तयोर्लक्षणं क्रमेणाह द्वाभ्याम्— यस्मादिति । यस्मात् समाधिस्थत्वेन काष्ठसमाल्लोको नोद्विजते न त्रस्यति; लोकादपि यो निर्मनस्कत्वान्नोद्वि-जते । अतएव हर्ष इष्टलाभे सति मनस उत्फुल्लता, अमर्षः असहिष्णुता, भयमात्मोच्छेदशङ्का, उद्वेगस्तत्कृतैव व्याकुलता, एतैर्निर्मनस्कत्वादेव स्वयमेव मुक्तस्त्यक्तः; न त्वेतान् स्वयं त्यक्तुं यतते साधकवत् । ईदृशो यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १५ ॥

अनपेक्षः शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथः ।

सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १६ ॥

१ शां. भा.— अनपेक्ष इति । अनपेक्षः देहेन्द्रियविषयसम्बन्धादिष्वपेक्षाविषयेष्वनपेक्षो निस्स्पृहः, शुचिर्बाह्येनाभ्यन्तरेण च शौचेन सम्पन्नः, दक्षः प्रत्युत्पन्नेषु कार्येषु सद्यो यथावत्प्रतिपत्तुं समर्थः, उदासीनो न कस्यचिन्मित्रादेः पक्षं भजते यः स उदासीनो यतिः, गतव्यथो गतभयः, सर्वारम्भपरित्यागी

आरभ्यन्त इत्यारम्भा इहामुत्रफलभोगार्थानि कामहेतूनि कर्माणि सर्वारम्भाः, तान्परित्यक्तुं शीलमस्येति सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १६ ॥

२ आ. शां. व्या.— निरपेक्षत्वादिकमपि ज्ञानिनो विशेषणमित्याह— अनपेक्ष इति । आदिपदमपेक्षणीयसर्वसङ्ग-
हार्थं, प्रतिपत्तव्येषु प्रतिपत्तुं कर्तव्येषु कर्तुं चेत्यर्थः । परैस्ता-
द्वितस्यापि गता व्यथा भयमस्येति व्युत्पत्तिमाश्रित्याऽऽह—

गतेति । न च 'क्षमी' [१३] इत्यनेन पौनरुक्त्यं प्रत्यु-
त्पन्नायामपि व्यथायासपकर्तृष्वनपकर्तृत्वं क्षमित्वमित्यभ्यु-
पगमात् ॥ १६ ॥

३ रा. भा.— अनपेक्ष इति । अनपेक्षः आत्मव्यतिरिक्ते कृत्स्ने वस्तुन्यनपेक्षः । शुचिः शास्त्रविहित-
द्रव्यवर्धितकायः । दक्षः शास्त्रीयक्रियोपादानसमर्थः । अन्यत्रोदासीनः । गतव्यथः शास्त्रीयक्रियानिर्वृ-
त्ताववर्जनीयशीतोष्णपरुषस्पर्शादिदुःखेषु व्यथारहितः । सर्वारम्भपरित्यागी शास्त्रीयव्यतिरिक्तसर्वकर्मारम्भ-
परित्यागी । य एवम्भूतो मद्भक्तः, स मे प्रियः ॥ १६ ॥

४ वे. ता. चं.— आत्ममात्रापेक्षत्वेन शास्त्रीयमात्रजाग-
रूकत्वं तद्व्यतिरिक्तेष्वस्त्यन्तनिरीहत्वं चाह— 'अनपेक्षः' इति
श्लोकेन । प्रस्तुताधिकारविरोधव्युदासाय सामान्यं विशेषे
नियमयति आत्मव्यतिरिक्त इति । अन्येषु सङ्कोचकाभावात्
कृत्स्न इत्युक्तम् । फलीभूतस्य शुचित्वस्य स्वरूपेण विधातु-
मशक्यत्वात्तद्वैतो तात्पर्यमित्याह शास्त्रविहितेति । अन्य-
विषयसामर्थ्यस्यानुपयुक्तत्वात्तदुपयुक्तानुष्ठानसामर्थ्यं दक्षशब्दे-
नाभिधीयत इत्याह शास्त्रीयेति । विरोधपरिहारायोदासीन्यं
विहितव्यतिरिक्तविषयमित्याह अन्यत्रोदासीन इति । अवि-
हिताप्रतिषिद्धेऽप्येत्यर्थः । अपेक्षपातित्वमिहोदासीन्यं वदन्तः

'समःशत्रौ च'[१२।१८] इत्यादिवक्ष्यमाणपौनरुक्त्यान्निरस्ताः।
निषिद्धयमानव्यथाप्रसङ्गं दर्शयति शास्त्रीयक्रियानिर्वृत्ता-
विति । विहितयोगारम्भादिव्यवच्छेदायाह शास्त्रीयव्यति-
रिक्तेति । साभिसन्धिकपरित्यागस्यात्र विवक्षितत्वात् माध्य-
स्थ्यरूपौदासीन्याद्भेदः । यद्वा निष्प्रयत्नतारूपोदासीनत्वफलं
सर्वकर्मारम्भपरित्यागः । कर्मात्र वाक्कायव्यापारः । स एवार-
भ्यमाणत्वादारम्भः । तस्योपादानं वा । एतदखिलमपि
मद्भक्तिविशिष्टतथैव प्रियत्वरूपमिति मद्भक्तशब्देन विवक्षित-
मित्याह य एवम्भूतो मद्भक्त इति ॥ १६ ॥

५ आ. मा. भा.— 'सर्वारम्भपरित्यागी' इत्यादेः सामान्यविशेषव्याख्यानव्याख्येयभावेनापुन-
रुक्तिः । हर्षादिभिर्मुक्त इत्युक्ते कादाचित्कमपि भवतीति 'यो न हृष्यति' [१२।१७] इत्युक्तम् ।
उपचारपरिहारार्थं पूर्वम् आधिक्यज्ञानार्थं भक्त्यभ्यासः । 'ये तु सर्वाणि कर्माणि' [१२।६]
इत्यादेः प्रपञ्च एषः ॥ १६ ॥

६ ज. प्र. दी.— पुनरुक्तिदोषमाशङ्क्य परिहरति— सवेति ।
'सर्वारम्भपरित्यागी' 'शुभाशुभपरित्यागी' [१२।१७] इत्यादौ
सामान्यविशेषभावेन 'सन्तुष्टः सततं योगी' [१२।१४] 'सन्तुष्टो
येन केनचित्' [१२।१९] इत्यादौ व्याख्यानव्याख्येयभावेन
'हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तः' [१२।१५] 'यो न हृष्यति' [१२।१७]
इत्यत्र नोक्तं प्रकारद्वयं सम्भवतीत्यत आह— हर्षादिभिरिति ।
निष्ठाप्रत्ययेनातीतत्वप्रतीत्या कालान्तरे हर्षादिकं भवतीत्या-
शङ्क्य क्रियाप्रबन्धे विहितेन लया प्रतिपादयतीत्यर्थः । तर्हीद-

मेवास्तु, किं तेन ? इत्यत आह— उपचारेति । सिद्धेऽर्थे
वचनमुपचारं तात्पर्यद्योतनेन परिहरतीत्यर्थः । 'यो मद्भक्तः' इति
भक्तिः पुनःपुनरुच्यते, तत्प्रयोजनमाह— आधिक्येति ।
'अद्वेष्टा' [१२।१३] इत्यादिनोक्तेषु सर्वधर्मेषु भक्तेरिति
शेषः । 'अद्वेष्टा' इत्यादेः सङ्गत्यदर्शनात्तामाह— ये त्वेति ।
प्रपञ्चस्तदुपलक्षितस्याभिधानम् । अक्षरोपासकानधिकृत्यैतदुच्यते
इत्यसत् । सन्निहितसम्बन्धे सति व्यवहितसम्बन्धप्रहणा-
योगात् 'यो मद्भक्तः स मे प्रियः' इत्यादिवचनाच्च ॥ १६ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ १६ ॥

८ वं. ब्र. गि.— अत्र हेतुः— अनपेक्ष इति । अन-
पेक्षः कर्मफलेच्छाशून्यः । तथापि प्रत्यवायपरिहारार्थं कर्मानु-
ष्ठेयम् ? नेत्याह— शुचिः । 'न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रम्'
[४।३८] इति परमप्रावनज्ञानसम्पन्नतया नित्यशुद्धः । ततो
न तस्य प्रत्यवायशङ्केति भावः । तर्हि कर्मफलैः स्वर्गाद्यान-
न्दैर्वञ्चितः स्यात् ? नेत्याह— दक्षः समर्थः " एतस्यैवानन्द-

स्यान्प्राप्ति भूतानि मात्रास्तुपजीवन्ति " [बृ. उ. ४।३।३२]
इति श्रुत्यवगतस्वर्गादिसर्वानन्दसम्भृतनिरतिषयब्रह्मानन्द-
त्वादचतुर इति यावत् । नन्वेवमपि भिक्षादनादिकर्मकर्तृत्व-
दर्शनात् सर्वारम्भपरित्यागित्वमसिद्धम् ; तत्राह— उदासीनः
कर्तृत्वशून्यः ; अत एव गतव्यथः तत्कर्मफलभूतान्नपानाथ-
लाभनिमित्तव्यथारहितः ॥ १६ ॥

९ व० त० दी०— अनपेक्ष इति । मत्सेवातिरिक्तं सालोक्यादिकमपि नापेक्षते । तथा 'सालोक्यसार्ष्टिसारूप्यसामीप्यैकत्वमप्युत । दीयमानं न गृह्णन्ति विना मत्सेवनं जनाः' [३।२।१३] इति भागवतवचनात् । शुचिराचारवान् 'आचारप्रभवो धर्मस्तेनैव च सुखी भवेत्' इति वाक्यात् । तथा भगवत्सेवायां तत्तच्छृङ्गारयोजने दक्षः चतुरः । तत्प्रतिकूलं गृहादावुदासीनः । तत्रापि गतव्यथः 'भार्यादीनां तथाऽन्येषामसतश्चाक्रमं सहेत्' तथा कलत्रादिकं प्रतिकूलं दृष्ट्वा तदीयसर्वविषयारम्भपरित्यागी च । सेवायां हि 'उद्वेगः प्रतिबन्धो वा भोगो वा स्यात्तु बाधकः' इति श्रीमदाचार्यैरप्युच्यते, अतः सर्वारम्भभोगोऽनुचितः; घातकत्वात् । य एवम्भूतो भक्तः स मे प्रियः ॥ १६ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च । अनपेक्षः सेवादौ स्वमनो-
उत्तिरिक्तापेक्षारहितः, समर्थ इति यावत् । शुचिः मत्स्मरणवान्,
दक्षः भजनस्वरूपज्ञानवान्, उदासीनः लोकेषु, गतव्यथः
मानसिकक्लेशरहितः, सर्वारम्भपरित्यागी दृष्टश्रुतफलककर्मा-
ऽनुद्यमानस्वभावः । एतादृशो मद्भक्तः मद्भजनकर्त्ता
स मे प्रियः ॥ १६ ॥

११ नी० भा० दी०— अस्थैव व्युत्थानावस्थानामह— अनपेक्ष इति । सुखप्राप्तौ दुःखहाने वा तत्साधने वा लिप्साशून्योऽनपेक्षः । शुचिः बाह्याभ्यन्तरशौचवान्, पुण्यापुण्याभ्यामलिप्तो वा । दक्षः भगवद्भजनादावनलसः । उदासीनो मानापमानादौ समवृत्तिः । अतएव गता व्यथा चेतःपीडा यस्य स गतव्यथः । सर्वारम्भपरित्यागी सन्न्यासित्वादेव । यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १६ ॥

यो न हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।

शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान्यः स मे प्रियः ॥ १७ ॥

१ शां. भा.— किञ्च— यो न हृष्यतीष्टप्राप्तौ, न द्वेष्ट्यनिष्टप्राप्तौ, न शोचति प्रियवियोगे, न चाप्राप्तं काङ्क्षति, शुभाशुभे कर्मणी परित्यक्तुं शीलमस्येति शुभाशुभपरित्यागी, भक्तिमान्यः स मे प्रियः ॥ १७ ॥

२ आ. शां. व्या.— द्वेषहर्षादिराहित्यमपि ज्ञानिनो इत्यनेन विद्वित्काम्यत्यागस्योक्तत्वाद्द्विहितादन्यत्र मासङ्कोचीति लक्षणमित्याह— किञ्चेति । 'सर्वारम्भपरित्यागी' [१२।१६] विशिनष्टि— शुभाशुभेति ॥ १७ ॥

३ रा. भा.— यो न हृष्यति यन्मनुष्याणां हर्षनिमित्तं प्रियजातं तत्प्राप्य यः कर्मयोगी न हृष्यति, यच्चाप्रियं तत्प्राप्य यो न द्वेष्टि, यच्च मनुष्याणां शोकनिमित्तं भार्यापुत्रवित्तक्षयादिकं, तत्प्राप्य न शोचति; तथाविधमप्राप्तं च न काङ्क्षति; यच्च मनुष्याणां हर्षनिमित्तमार्यावित्तादि तदप्राप्तं च न काङ्क्षतीत्यर्थः ।

१ हृष्यतीत्यादौ 'नानद्यतनवत्क्रियाप्रबन्धसामीप्ययोः' (अष्टा. ३।३।१३५) इति क्रियासात्त्वे लट् । तेन कदापि नहृष्यतीत्यादिरर्थः । 'अद्वेष्टा' (१२।१३) इत्यत्र सर्वभूतेषु स्वाभाविकः सामान्यद्वेषाभाव उक्तः, अत्र त्वनिष्टप्राप्तौ तत्प्रयुक्तद्वेषविशेषाभाव इत्यपौनरुक्त्यमिति भगवत्पादाभिप्रायः । वामनस्तु—

ननु 'हर्षामर्षसुक्तो' 'ऽनपेक्ष' श्वेति वर्णितम् । इदानीमेव तत्कस्मात्पुनरत्रानुवर्ण्यते ? ॥

इति चेच्छून्यतां श्लोकै 'द्वेष्टे' त्यादिकैस्त्रिभिः । वर्णितः पङ्कयोगो यो भक्तः स परमात्मना ॥

पूर्वश्लोके च यस्त्यक्त्वा धर्मान् सर्वानपि प्रभुम् । याति सर्वात्मभावेन शरणं स निरूपितः ॥

शरणागतिमाहात्म्यात्सम्प्राप्तः पङ्कबोधताम् । सगुणे प्रीतिमान्देवे स एवात्रानुकीर्त्यते ॥

सिद्धावस्था यथैतस्य पूर्वस्यापि तथेरिता । अतो भेदात्प्रसङ्गस्य पुनरुक्तिर्न दुष्यति ॥

धर्मान् भागवताञ्छ्रुताः कतिपये सर्वात्मभावाभ्युत्थिताः । सिद्धिमवाप्नुवन्ति विमलां पङ्कबोधाः शनैः ।

आरम्भानखिलान्विहाय सगुणं भक्त्या प्रपन्नाः प्रभुं सिद्धिं तत्कृपयाप्नुवन्ति खलु तत्तुल्यामयत्नात्परि ॥

सर्वारम्भपरित्यागी यः पूर्वश्लोक ईरितः । शुभाशुभपरित्यागीत्युक्ता तस्यात्र सिद्धता ॥ इति प्रतिपादयति ।

'भक्तिज्ञानं च वैराग्यमृते यो नेच्छति क्वचित् । शुभाशुभपरित्यागी विद्वद्भिः कीर्तितो हि सः ॥' इति विद्याधिराजीये ।

— अविर्गता ।

आरभ्यन्त इत्यारम्भा इहामुत्रफलभोगार्थानि कामहेतूनि कर्माणि सर्वारम्भाः, तान्परित्यक्तुं शीलमस्येति सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १६ ॥

२ आ. शां. व्या.— निरपेक्षत्वादिकमपि ज्ञानिनो विशेषणमित्याह— अनपेक्ष इति । आदिपदमपेक्षणीयसर्वसङ्ग्रहार्थं, प्रतिपत्तव्येषु प्रतिपत्तुं कर्तव्येषु कर्तुं चेत्यर्थः । परैस्ताडितस्यापि गता व्यथा भयमस्येति व्युत्पत्तिमाश्रित्याऽऽह—

गतेति । न च 'क्षमी' [१३] इत्यनेन पौनरुक्त्यं प्रत्युत्पन्नयामपि व्यथायामपकर्तृष्वनपकर्तृत्वं क्षमित्वमित्यभ्युपगमात् ॥ १६ ॥

३ रा. भा.— अनपेक्ष इति । अनपेक्षः आत्मव्यतिरिक्ते कृत्स्ने वस्तुन्यनपेक्षः । शुचिः शास्त्रविहितद्रव्यवर्धितकायः । दक्षः शास्त्रीयक्रियोपादानसमर्थः । अन्यत्रोदासीनः । गतव्यथः शास्त्रीयक्रियानिर्वृत्ताववर्जनीयशीतोष्णपरुषस्पर्शादिदुःखेषु व्यथारहितः । सर्वारम्भपरित्यागी शास्त्रीयव्यतिरिक्तसर्वकर्मारम्भपरित्यागी । य एवम्भूतो मद्भक्तः, स मे प्रियः ॥ १६ ॥

४ वे. ता. चं.— आत्ममात्रापेक्षत्वेन शास्त्रीयमात्रजागरूकत्वं तद्व्यतिरिक्तेष्वत्यन्तनिरीहत्वं चाह— 'अनपेक्षः' इति श्लोकेन । प्रस्तुताधिकारविरोधव्युदासाय सामान्यं विशेषे नियमयति आत्मव्यतिरिक्त इति । अन्येषु सङ्कोचकाभावात् कृत्स्न इत्युक्तम् । फलीभूतस्य शुचित्वस्य स्वरूपेण विधातुमशक्यत्वात्तदेतौ तात्पर्यमित्याह शास्त्रविहितेति । अन्यविषयसामर्थ्यस्यानुपयुक्तत्वात्तदुपयुक्तानुष्ठानसामर्थ्यं दक्षशब्देनाभिधीयत इत्याह शास्त्रीयेति । विरोधपरिहारयादौदासीन्यं विहितव्यतिरिक्तविषयमित्याह अन्यत्रोदासीन इति । अविहिताप्रतिषिद्धेष्वित्यर्थः । अपक्षपातित्वमिहोदासीन्यं वदन्तः

'समःशत्रौ च' [१२।१८] इत्यादिवक्ष्यमाणपौनरुक्त्यात्रिरस्ताः । निषिद्धयमानव्यथाप्रसङ्गं दर्शयति शास्त्रीयक्रियानिर्वृत्ताविति । विहितयोगारम्भादिव्यवच्छेदायाह शास्त्रीयव्यतिरिक्तेति । सामिसन्धिकपरित्यागस्यात्र विवक्षितत्वात् माध्यस्थ्यरूपौदासीन्याद्भेदः । यद्वा निष्प्रयत्नतारूपोदासीनत्वफलं सर्वकर्मारम्भपरित्यागः । कर्मात्र वाक्यायव्यापारः । स एवारम्भमाणत्वादारम्भः । तस्योपादानं वा । एतदखिलमपि मद्भक्तिविशिष्टतथैव प्रियत्वरूपमिति मद्भक्तशब्देन विवक्षितमित्याह य एवम्भूतो मद्भक्त इति ॥ १६ ॥

५ आ. मा. भा.— 'सर्वारम्भपरित्यागी' इत्यादेः सामान्यविशेषव्याख्यानव्याख्येयभावेनापुनरुक्तिः । हर्षादिभिर्मुक्त इत्युक्ते कादाचित्कमपि भवतीति 'यो न हृष्यति' [१२।१७] इत्युक्तम् । उपचारपरिहारार्थं पूर्वम् आधिक्यज्ञानार्थं भक्त्यभ्यासः । 'ये तु सर्वाणि कर्माणि' [१२।६] इत्यादेः प्रपञ्च एषः ॥ १६ ॥

६ ज. प्र. दी.— पुनरुक्तिदोषमाशङ्क्य परिहरति—सर्वेति । 'सर्वारम्भपरित्यागी' 'शुभाशुभपरित्यागी' [१२।१७] इत्यादौ सामान्यविशेषभावेन 'सन्तुष्टः सततं योगी' [१२।१४] 'सन्तुष्टो येन केनचित्' [१२।१९] इत्यादौ व्याख्यानव्याख्येयभावेन 'हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तः' [१२।१५] 'यो न हृष्यति' [१२।१७] इत्यत्र नोक्तं प्रकारद्वयं सम्भवतीत्यत आह— हर्षादिभिरिति । निष्ठाप्रत्ययेनातीतत्वप्रतीत्या कालान्तरे हर्षादिकं भवतीत्याशङ्क्य क्रियाप्रबन्धे विहितेन लटा प्रतिपादयतीत्यर्थः । तर्हीद-

मेवास्तु, किं तेन ? इत्यत आह— उपचारेति । सिद्धेऽर्थे वचनमुपचारं तात्पर्यद्योतनेन परिहरतीत्यर्थः । 'यो मद्भक्तः' इति भक्तिः पुनःपुनरुच्यते, तत्प्रयोजनमाह— आधिक्येति । 'अद्वेषा' [१२।१३] इत्यादिनोक्तेषु सर्वधर्मेषु भक्तेरिति शेषः । 'अद्वेषा' इत्यादेः सङ्गत्यदर्शनात्तमाह— ये त्वेति । प्रपञ्चस्तदुपलक्षितस्याभिधानम् । अक्षरोपासकानधिकृत्यैतदुच्यते इत्यसत् । सन्निहितसम्बन्धे सति व्यवहितसम्बन्धप्रहणायोगात् 'यो मद्भक्तः स मे प्रियः' इत्यादिवचनाच्च ॥ १६ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ १६ ॥

८ वं. ब्र. गि.— अत्र हेतुः— अनपेक्ष इति । अनपेक्षः कर्मफलेच्छाशून्यः । तथापि प्रत्यवायपरिहारार्थं कर्मानुष्ठेयम् ? नेत्याह— शुचिः । 'न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रम्' [४।३८] इति परमपावनज्ञानसम्पन्नतया नित्यशुद्धः । ततो न तस्य प्रत्यवायशङ्केति भावः । तर्हि कर्मफलेः स्वर्गाद्यानन्दैर्वञ्चितः स्यात् ? नेत्याह— दक्षः समर्थः " एतस्यैवानन्द-

स्यान्पानि भूतानि मात्राशुपजीवन्ति " [वृ. उ. ४।३।३२] इति शुच्यवगतस्वर्गादिसर्वानन्दसम्भृतनिरतिशयब्रह्मानन्दत्वादचतुर इति यावत् । नन्वेवमपि भिक्षाटनादिकर्मकर्तृत्वदर्शनात् सर्वारम्भपरित्यागित्वमसिद्धम् ; तत्राह— उदासीनः कर्तृत्वशून्यः ; अत एव गतव्यथः तत्कर्मफलभूताशपानाद्यलाभनिमित्तव्यथारहितः ॥ १६ ॥

९ व० त० दी०— अनपेक्ष इति । मत्सेवातिरिक्तं सालोक्यादिकमपि नापेक्षते । तथा 'सालोक्यसाष्टिसारूप्यसामीप्यैकत्वमप्युत । दीयमानं न गृह्णन्ति विना मत्सेवनं जनाः' [३।२।१।३] इति भागवतवचनात् । शुचिराचारवान् 'आचारप्रभवो धर्मस्तेनैव च सुखी भवेत्' इति वाक्यात् । तथा भगवत्सेवायां तत्तच्छृङ्गारयोजने दक्षः चतुरः । तत्प्रतिकूलं गृहादावुदासीनः । तत्रापि गतव्यथः 'भार्यादीनां तथाऽन्येषामसतश्चाक्रमं सहेत्' तथा कलत्रादिकं प्रतिकूलं दृष्ट्वा तदीयसर्वविषयारम्भपरित्यागी च । सेवायां हि 'उद्वेगः प्रतिबन्धो वा भोगो वा स्यात्तु बाधकः' इति श्रीमदाचार्यैरप्युच्यते, अतः सर्वारम्भभोगोऽनुचितः; घातकत्वात् । य एवम्भूतो भक्तः स मे प्रियः ॥ १६ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च । अनपेक्षः सेवादौ स्वमनो-
ऽतिरिक्तापेक्षारहितः, समर्थ इति यावत् । शुचिः मत्स्मरणवान्,
दक्षः भजनस्वरूपज्ञानवान्, उदासीनः लोकेषु, गतव्यथः ।
मानसिकक्लेशरहितः, सर्वारम्भपरित्यागी दृष्टश्रुतफलककर्मा-
ऽनुद्यमानस्वभावः । एतादृशो मद्भक्तः मद्भजनकर्त्ता
स मे प्रियः ॥ १६ ॥

११ नी० भा० दी०— अस्थैव व्युत्थानावस्थामाह— अनपेक्ष इति । सुखप्राप्तौ दुःखहाने वा तत्साधने वा लिप्साशून्योऽनपेक्षः । शुचिः बाह्याभ्यन्तरशौचवान्, पुण्यापुण्याभ्यामलिप्तो वा । दक्षः भगवद्भजनादावनलसः । उदासीनो मानापमानादौ समवृत्तिः । अतएव गता व्यथा चेतःपीडा यस्य स गतव्यथः । सर्वारम्भपरित्यागी सत्यासित्वादेव । यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १६ ॥

यो न हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।

शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान्यः स मे प्रियः ॥ १७ ॥

१ शां. भा.— किञ्च— यो न हृष्यतीष्टप्राप्तौ, न द्वेष्ट्यनिष्टप्राप्तौ, न शोचति प्रियवियोगे, न चाप्राप्तं काङ्क्षति, शुभाशुभे कर्मणी परित्यक्तुं शीलमस्येति शुभाशुभपरित्यागी, भक्तिमान्यः स मे प्रियः ॥ १७ ॥

२ आ. शां. व्या.— द्वेषहर्षादिराहित्यमपि हानिनो
लक्षणमित्याह— किञ्चेति । 'सर्वारम्भपरित्यागी' [१२।१६] । इत्यनेन विद्वितकाम्यत्यागस्योक्तत्वाद्धितादन्यत्र मासङ्कोचीति विशिनष्टि— शुभाशुभेति ॥ १७ ॥

३ रा. भा.— यो न हृष्यति यन्मनुष्याणां हर्षनिमित्तं प्रियजातं तत्राप्य यः कर्मयोगी न हृष्यति, यच्चाप्रियं तत्राप्य यो न द्वेष्टि, यच्च मनुष्याणां शोकनिमित्तं भार्यापुत्रवित्तक्षयादिकं, तत्राप्य न शोचति; तथाविधमप्राप्तं च न काङ्क्षति; यच्च मनुष्याणां हर्षनिमित्तभार्यावित्तादि तदप्राप्तं च न काङ्क्षतीत्यर्थः ।

१ हृष्यतीत्यादौ 'नानद्यतनवत्क्रियाप्रबन्धसामीप्ययोः' (अष्टा. ३।३।१३५) इति क्रियासातत्ये लट् । तेन कदापि न हृष्यतीत्यादिरर्थः । 'अद्वेष्टा' (१२।१३) इत्यत्र सर्वभूतेषु स्वाभाविकः सामान्यद्वेषाभाव उक्तः, अत्र त्वनिष्टप्राप्तौ तत्प्रयुक्तद्वेषविशेषाभाव इत्यपौनरुक्त्यमिति भगवत्पादाभिप्रायः । वामनस्तु—

ननु 'हर्षार्थमुक्तो' 'ऽनपेक्ष' श्वेति वर्णितम् । इदानीमेव तत्कस्मात्पुनरत्रानुवर्ण्यते ? ॥

इति चेच्छ्रूयतां श्लोकै 'द्वेष्टे' त्यादिकैस्त्रिभिः । वर्णितः पक्रयोगो यो भक्तः स परमात्मना ॥

पूर्वश्लोके च यस्त्यक्त्वा धर्मान् सर्वानपि प्रभुम् । याति सर्वात्मभावेन शरणं स निरूपितः ॥

शरणागतिमाहात्म्यात्सम्प्राप्तः पक्रबोधताम् । सगुणे प्रीतिमान्देवे स एवात्रानुकीर्त्यते ॥

सिद्धावस्था यथैतस्य पूर्वस्यापि तथेरिता । अतो भेदात्प्रसङ्गस्य पुनरुक्तिर्न दुष्यति ॥

धर्मान् भागवताञ्छ्रुताः कतिपये सर्वात्मभावामृतं पीत्वा सिद्धिमवाप्नुवन्ति विमलां पक्रावबोधाः शनैः ।

आरम्भानखिलान्विहाय सगुणं भक्त्या प्रपन्नाः प्रभुं सिद्धिं तत्कृपयाप्नुवन्ति खलु तत्तुल्यामयत्नात्परि ॥

सर्वारम्भपरित्यागी यः पूर्वश्लोक ईरितः । शुभाशुभपरित्यागीत्युक्ता तस्यात्र सिद्धता ॥ इति प्रतिपादयति ।

'भक्तिज्ञानं च वैराग्यमृते यो नेच्छति क्वचित् । शुभाशुभपरित्यागी विद्वद्भिः कीर्तितो हि सः ॥' इति विद्याधिराजीये ।

— अविर्गता ।

शुभाशुभपरित्यागी पापवत्पुण्यस्यापि बन्धहेतुत्वाविशेषादुभयपरित्यागी; य एवम्भूतो भक्तिमान्, स मे प्रियः ॥ १७ ॥

४ वे. ता. चं.— अथ दैवादागतेष्वपि प्रियाप्रियेषु शोकहर्षाद्यभावोऽनागतेषु निषिद्धव्यतिरिक्तेष्वपि वाञ्छारहितत्वं तत्कारणत्यागश्चोच्यते 'यो न हृष्यति' इति श्लोकेन । 'हर्षामर्ष' [१२।१६] इति पूर्वं पुरुषविशेषनिमित्तं हर्षादिकं निषिद्धम् ; इह त्वर्थलाभादिनिमित्तमिति विशेष इत्यभिप्रायेणाह यन्मनु-स्याणामिति । यच्छब्दव्याख्यानरूपेण 'कर्मयोगी' इत्यनेन हर्षाभावहेतुः सूचितः । आत्मव्यतिरिक्तनिस्स्पृहो ह्ययमिति भावः । 'अद्वेष्टा सर्वभूतानाम्' [१२।१३] इत्युक्ताद्विशेषज्ञापनायाह यच्चाप्रियं तत्प्राप्येति । हेतुनागमने हर्षद्वेषशोकादे-रभावस्य सर्वजनसाधारणत्वाद्दिकारहेतौ सति निर्विकारत्वं ह्यस्य विधेयो विशेष इति ज्ञापनाय तत्तन्निमित्तकथनम् । 'मिथिलायां प्रदीप्तायां न मे किञ्चन (चित्र) दहते' [म. भा. १२।१७।१९] इतिवत् प्राप्तेः काङ्क्षणीयत्वाभावात् अप्राप्त-मित्युक्तम् । तथाविधं यद्विनाशे शोकः स्यात्, तथा-

आ. मा. भा.— ॥ १७ ॥

ह. पै. भा.— ॥ १७ ॥

८ वें. ब्र. गि.— एतदेवोदासीनत्वं विवृण्वन्नाह— यो नेति । प्रियं प्राप्य न हृष्यति, अप्रियं प्राप्य च न द्वेष्टि, तथा प्रियनाशे सति न शोचति, अप्राप्तं च प्रियं न काङ्क्षति, अत-

सूतमित्यर्थः । एतेन शोकादिनिवृत्तौ हेतुः सूचितः । यथोक्तं भगवता पराशरेण 'यावतः कुर्वते जन्तुः सम्बन्धान्मनसः प्रियान् । तावन्तोऽस्य निखन्यन्ते हृदये शोकशङ्कवः' [वि. पु. १।१७।६६] इति । शुभाशुभशब्दयोर्मङ्गलतदितरमात्रविषयतया प्रयोगेऽपि मङ्गलस्वाद्याकारतापि पुण्याद्याकाररूपत्वेनैवेति तन्नि-षेधे तात्पर्यम् । तत्र पापस्य दूरनिरस्तत्वात् ह्यन्तार्थं तदु-पादानमित्यभिप्रायेणाह पापवत्पुण्यस्यापीति । स्वर्गादि-हेतोः पुण्यस्य विधिबिषयस्यापि तत्साधनत्ववेषेण त्याज्यत्वे हेतुमाह बन्धहेतुत्वाविशेषादिति । एतेन स्वर्गादिहेतोः पुण्यस्यापि सुसुक्ष्मपेक्षया पापत्वमेवेति सूचितम् । शास्त्रेष्व-मनिष्टसाधनं हि पापम् । श्रुतिश्च— "न सुकृतं न दुष्कृतम्" इत्युक्त्वा "सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्ते" [छां. उ. ८।४।१] इति निगमनेन सुकृतस्यापि पाप्मतामाह ॥ १७ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १७ ॥

उदासीनत्वाच्छुभाशुभयोर्विहितनिषिद्धयोः परित्यागी यः स भक्तो मे प्रियः ॥ १७ ॥

९ व० त० दी०— किञ्च यो न हृष्यति न द्वेष्टि च । परस्य दुःखं सुखं वा दृष्ट्वा प्राकृतवत् धनादिव्ययेऽपि न शोचति । न च तत्काङ्क्षति स्वभोगार्थं 'भगवानेव प्रभुः सर्वं विदधाति, निजेच्छातः करिष्यति' इति भावेन न प्रार्थयते, चिन्तां वा न करोतीति । शुभाशुभपरित्यागी यः स भक्तिमान्मे प्रियः ॥ १७ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च— यो नेति । यः लौकिक-प्रियाण्या न हृष्यति, तथैवाप्रियादिना न द्वेष्टि; तथाच सेवार्थवस्तुनाशे न शोचति, न तदाकाङ्क्षति । शुभाशुभे

स्वर्गनरकादिरूपे त्यजति । सर्वत्र भगवदिच्छां ज्ञात्वा लीलात्वेन व्यवहरतीत्यर्थः । एतादृशो यो भक्तिमान् भक्तियुक्तः स मे प्रियः ॥ १७ ॥

११ नी० भा० दी०— एतमेव श्लोकं व्याचष्टे त्रिभिः श्लोकैः— यो नेति । इष्टलाभे सति न हृष्यति, अनिष्टप्राप्तौ न द्वेष्टि, इष्टवियोगे सति न शोचति, इष्टसंयोगमनिष्टपरिहारं वा न काङ्क्षति, अनपेक्षत्वात् । शुभं कल्याणं पुण्यं च अशुभमङ्गलं पापं च ते उभे परित्यक्तुं शीलमस्य स शुभाशुभपरित्यागी । एतेन शुचित्वं व्याख्यातम् । भक्तिमान् भक्तौ सततोद्युक्त इति दक्ष इत्यर्थः ॥ १७ ॥

संमः शत्रौ च मित्रे च तथा मानापमानयोः ।

शीतोष्णसुखदुःखेषु समः सद्गविवर्जितः ॥ १८ ॥

१ सम इति । अत्र वामनः—

सर्वत्र पश्यति समं भगवत्स्वरूपं योऽसौ कथं समवगच्छति शत्रुमित्रे ? ।

मानं तदन्यमपि वाध, न चेतदास्य देवस्तयोः कथमिवात्र समत्वमाह ? ॥—

तुल्यनिन्दास्तुतिमौनी' सन्तुष्टो येन केनचित् । अनिकेतः स्थिरमतिर्भक्तिमान्मे प्रियो नरः ॥ १९ ॥

१ शां. भा.— सम इति । समः शत्रौ च मित्रे च तथा मानापमानयोः पूजापरिभवयोः शीतोष्णसुखदुःखेषु समः सर्वत्र च सङ्गवर्जितः ॥ १८ ॥

२ आ. शां. व्या.— 'अद्वेष्टा' [१२ । १३] इत्या- चित्तत्वमुच्यते । सर्वत्र चेतने छयादावचेतने च चन्दनादावि-
दिना द्वेषादिविशेषाभाव उक्तः, सम्प्रति सर्वत्रैवाविकृत- त्यर्थः ॥ १८ ॥

१ शां. भा.— किञ्च— तुल्यनिन्दास्तुतिः निन्दा च स्तुतिश्च निन्दास्तुती, ते तुल्ये यस्य स तुल्यनिन्दास्तुतिः, मौनी मौनवानसंयतवाक्; सन्तुष्टो येनकेनचिच्छरीरस्थितिहेतुमात्रेण । तथा चोक्तम्— "येन केनचिदाच्छन्नो येनकेनचिदाशितः । यत्रक्वचनशायी स्यात्तं दैवा ब्राह्मणं विदुः" [म. भा. १२।२४५।१२] इति । किञ्चानिकेतो निकेत आश्रयो निवासो नियतो न विद्यते यस्य सोऽनिकेतः, नागार इत्यादिस्मृत्यन्तरात् । स्थिरमतिः स्थिरा परमार्थवस्तुविषया मतिर्यस्य स स्थिरमतिर्भक्तिमान्मे प्रियो नरः ॥ १९ ॥

आ. शां. व्या.— वाग्यमत्वादिविशेषणमपि ज्ञाननि- विशेषणमित्याह— किञ्चेति । 'न कुड्यां नोदके सङ्गो न चैले न त्रिपुङ्करे । नागारे नाऽऽसने नात्रे यस्य वै मोक्षवित्तु सः' इति स्मृतिमुक्तेऽर्थे प्रमाणयति— नेत्यादिना । पुनःपुनर्भक्तैर्ग्रहण-
मप्यवर्गमार्गस्य परमार्थज्ञानस्योपायत्वार्थम् ॥ १९ ॥

—शङ्कां विनाशयितुमेवमुदीयमानां शीतोष्णदुःखसुखयोरपि साम्यमत्र ।
वक्त्यञ्च्युतः पिशुनयन्भवति प्रतीतिः प्रारब्धधर्मफलतः खलु तादृशीति ॥
प्रत्येति यद्यपि न धीः सुखदुःखभावौ भोगस्तयोर्भवति दैवबलात्तथापि ।
भक्तस्तु तत्र मनुते समतामभीक्ष्णं प्रारब्धनाशमुभयत्र समीक्षमाणः ॥
अन्येषां विषयासङ्गाद्देहशी समता भवेत् । पार्थ ! भक्तस्तु निस्सङ्गो भृशं भर्जितवासनः ॥— अविगीता ।

१ मौनीत्यस्याशयमाह वामनः—

निन्दां स्तुतिं वाऽन्यकृतां स्वकीयां त्यक्त्वाभिमानो मनुते समानाम् ।
तथा परेषामपि नैव निन्दां जातु स्तुतिं वा कुरुते समौनी ॥
स्वरूप एव प्रविलीनचेता यो देहनिर्वाहकृतेऽपि किञ्चित् ।
न वक्ति तुष्टो भगवत्कथाभिर्मौनीति तं निर्दिशतीह देवः ॥— इति ।

चतुर्थचरणं चैवमुपपादयति स एव—

अव्यक्तसक्तेष्वपि सङ्गतानि भक्तेष्विवोक्तानि विशेषणानि ।
अतो विशिष्याभिदधाति देवः प्रियो नरो भक्तियुतो ममेति ॥— इति ।

'अनिकेतस्थितिः' (प. हं. उ. ४) इत्यस्य व्याख्यायां शङ्करानन्दाः— निकेतो नीडमाश्रयो गृहमिति पर्यायः स्वनिर्मितगृह-
व्यतिरिक्तं शून्यागारदेवायतनादिकं स्थानं यस्य सोऽनिकेतस्थितिः । 'ये त्वनिकेतस्थितिरनियतस्थितिरिति व्याचक्षते, तत्पक्षे
तु नियतं नियमनहेतुः स्वकृतादिकमिति व्याख्येयम्, न तु नित्यम् । न च तस्यानुदिनं गमनम्, प्रधानविरोधात् । 'कीटवत्पर्य-
देऽङ्गमौ' इति स्मृतिस्तु कुतश्चित्पतितवंश्यानुश्रवणानधिकारिपरमहंसपरत्वेन व्याख्येया; अपरमहंसविषयत्वेन वा' इत्याहुः ।

अनिकेतो गृहादिषु मनोऽभिष्वङ्गरहित इति नव्यकल्पितोऽर्थस्तु न युक्तः, लक्षणापत्तेः । यत्तु—अनिकेतपदस्य गृहादित्यागो
नार्थ इत्यादि, तदनुक्तोपालम्भमात्रम्, प्राचां तथा व्याख्यानाभावात् । तस्य अविद्यमानगृह इति धात्वर्थे इति त्वनध्ययनपाण्डि-
त्यम् । फलाशैव त्याज्या, न कदाचिदपि कर्माणि त्याज्यानि, इत्यविचलो गीतासिद्धान्त इत्येवमादि च 'तस्य कार्यं न विद्यते'
(३।१७) 'सर्वं कर्म ज्ञाने परित्तमाप्यते.' (४।३३) इत्यादौ विमृष्टप्रायमिति नेह प्रपञ्चयते । —अविगीता ।

३ रा. भा.— 'अद्वेष्टा सर्वभूतानाम्' [१२।१३] इत्यादिना शत्रुमित्रादिषु द्वेषादिरहितत्वमुक्तम्, अत्र तेषु सन्निहितेष्वपि समचित्तत्वं ततोऽप्यतिरिक्तो विशेष उच्यते । आत्मनि स्थिरमतिवत्त्वेन निकेतनादिष्वसक्त इत्यनिकेतः । तत एव मानापमानादिष्वपि समः; य एवम्भूतो भक्तिमान्, समं प्रियः ॥ १८ ॥ १९ ॥

४ वे. ता. चं.— 'समः शत्रौ च' इत्यादिना श्लोकद्वयेन बहुविधं सहेतुकं साम्यमुच्यते; तत्र पुनरुक्तिमाशङ्क्य परिहरति अद्वेष्टेति । सन्निहितस्वरूपमानावमानादिद्वन्द्वान्तरसहपाठवशात् शत्रुमित्रयोरपि सन्निहितयोर्विवक्षा । सन्निधिर्हि विकारमतिशयेन जनयति । ततोऽप्यतिरिक्त इति दूरस्थासन्नसाधारणात् अद्वेषमात्रादतिरिक्त इत्यर्थः । कचिदपि सङ्गवर्जितत्वाच्छीतोष्णादिषु समत्वम् । निन्दास्तुत्योः फलभूतामर्षानुरागादिरहितत्वान्निष्फलत्ववेषेण तुल्यत्वम् । 'मौनी' इति नात्र मननं विवक्षितम्, 'स्थिरमतिः' इत्यनेनैव सिद्धत्वात्; मुनिर्मननशीलः, तस्य भावो मौनमित्यप्रसिद्धार्थता च स्यात्; नापि समस्तशब्दानुच्चारणं, तस्यात्यन्तापेक्षाभावात्, सङ्कीर्तनादिविधेश्च; न च कालविशेषादिनियतमौनव्रतं, तस्योपयुक्तत्वेऽपि पूर्वोत्तरसङ्गत्यभावात्; निन्दन्तं हि निन्दन्ति लौकिकाः, स्तुवन्तं च स्तुवन्ति; ततः प्रसक्तनिन्दास्तोत्रप्रतिक्षेपपरत्वमेवोचितम् । 'सन्तुष्टो येनकेनचित्' इति मौनित्वे हेत्वन्तरपरम्; अन्यथा 'सन्तुष्टः सततं योगी' [१२।१४] इति पूर्वोक्तत्वेन पुनरुक्तिप्रसङ्गात् । यहच्छ्रयागतैर्यैस्किञ्चिद्भवैरसन्तुष्टो हि सापेक्षतया स्तुतिपूर्वं कञ्चन याचते, अदातारं च द्विष्यात् । यद्वा अन्यस्तुतित्वात्पर्येण वा निन्दन्ति । स्थिरमतिवत्त्वस्य प्रकरणविशेषितं विषयं दर्शयन् सर्वस्योपरि निर्दिष्टस्य तस्य साक्षात्पर-

म्परया वा पूर्वोक्तसमस्तहेतुत्वं च दर्शयति आत्मनीति । निकेतननिषेधस्य क्षेत्रादिनिषेधोपलक्षणतया आदिशब्दः । अत्र 'समः' इति द्वौ परिव्राड्विषयाविति यादवप्रकाशोक्तस्य न लिङ्गपर्यायः । शत्रुमित्रसाम्यादिगुणानां मुमुक्षौ गृहस्थेऽप्यवश्यम्भावादनिकेतत्वस्य च 'न शब्दशास्त्राभिरतस्य मोक्षो नचापि रम्यावतथप्रियस्य । न भोजनाच्छादनतत्परस्य न लोकचित्तग्रहणे रतस्य ॥ एकान्तशीलस्य दृढव्रतस्य पञ्चेन्द्रियाप्रीतिनिवर्तकस्य । अध्यात्मविद्यारतमानसस्य मोक्षो ध्रुवो नित्यमहिंसकस्य [वा. स्मू. १० । ७ आ. स्मृ. १० । ६; ७] इत्यादिन्यायेन निस्सङ्गतयाऽपि विवाहात्, गृहस्थादिषु निकेतसङ्गनिषेधस्यानुपकारकत्वात्, तत्सङ्गावस्य कचिद्योगायुपकारकत्वसम्भवनया च तत्सङ्गमात्रमेव निषेध्यतया विवक्षितमिति दर्शयितुं असक्त इत्युक्तम् । अत एव 'अद्वेष्टा' [१२।१३] इत्यादीनां सर्वेषामप्यक्षरोपासकसन्न्यासिविषयत्वं शङ्करोक्तं निस्तम् । कचित्सक्तस्य हि स्वरूपतः सुखत्वरहितैर्मानादिभिः प्रीत्यादिकम्; अतः कचिदपि सङ्गाभावान्मानादिषु समत्वमित्याह- तत एवेति पूर्वश्लोकेष्विवात्रापि यत्तच्छब्दाध्याहारोणोद्देश्यविधेयांशविभागं दर्शयति य एवम्भूतो भक्तिमान्स मे प्रिय इति ॥ १८ ॥ १९ ॥

५ आ. मा. भा.— ॥ १८ ॥ १९ ॥

६ ज. प्र. दी.— ॥ १८ ॥ १९ ॥

७ ह. पै. भा.— ॥ १८ ॥ तुल्येति । अनिकेतोऽगृहः ॥ १९ ॥

८ वें. ब्र. गि.— 'समदुःखसुखः' [१२।१३] इति पूर्वोक्तस्यैवायं प्रपञ्चः । सङ्गविवर्जितः कचिदप्यासक्तिरहितः । स्पष्टव्याख्यानमन्यत् ॥ १८ ॥ तुल्येति । मौनी संयतवाक् । नञ् शरीरयात्रार्थं वागव्यापारः स्यादेव; नेत्याह— सन्तुष्ट इति । स्वयं यत्नं विना बलवत्पारब्धोपनीतेन शरीरस्थितिमात्रहेतुना येनकेनाप्यन्नजलादिना सन्तुष्टः । किञ्च अनिकेतो नियतनिवासरहितः । स्पष्टमन्यत् । अत्र च पुनः पुनर्भक्तेरुपादानमेवं-

विधमभक्तेर्भक्तिं प्रति मुख्यकारणत्वं द्रढयितुम् । एतच्च 'अद्वेष्टा' [१२।१३] इत्यादिकं जीवन्मुक्तानां स्वभावसिद्धं लक्षणम् । तथोक्तं वार्तिके— 'उत्पन्नास्मावबोधस्य ह्यद्वेष्टत्वादयो गुणाः । अयन्नतो भवन्त्येव न तु साधनरूपतः' इति एतदेव च धर्मजातं द्वितीयाध्याये पुरा स्थितप्रज्ञलक्षणरूपेणोक्तं सुसुष्ठुभिरप्यवश्यं सम्पाद्यमिति द्रष्टव्यम् ॥ १९ ॥

९ व० त० दी०— तथा सम इति । शत्रौ मित्रे च मानापमानयोश्च शीतादिषु च स्वयं समः, सेव्ये स्वामिति श्रीभगवति तु शीतादिकं प्रेम्णा भावयमानस्वत्तत्प्रतीकारसेवां कुर्यादिवेत्याशयेन पुनरुक्तं; अनेवम्भूतानां तु सङ्गेन वर्जितः । एवं भावयतां सङ्गं कुर्वाणः स्यादेव, 'येऽन्योन्यतो भागवताः' इत्यादिवाक्यात् ॥ १८ ॥

तुल्येति । स्वनिन्दास्तुती तुल्ये यस्य, न भगवत इति(?) । तथा मौनी संयतवाक् । स्वयं च येनकेनचित् सन्तुष्टः, भगवति तु तेनैवोपभोगं साधयमानः । अनिकेत इति 'तादृशस्य गृहस्थानं विनाशकं' इति सूचयति । एवं बाधसम्भावनायाऽनिकेतत्वमुक्तम् । तत्रापि 'बाधसम्भावनायां तु नैकान्ते वास इष्यते' इत्याशयेनास्य विषणोर्निकेतने प्रतिमायां मन्दिरे वा भगवदीयेषु तन्निवासेषु वा स्थिरा मतिर्यस्येत्येकं वा पदम् ॥ १९ ॥

१० पु. अ. त.— किञ्च—सम इति । शत्रौ द्वेषकर्तारि, मित्रे अहारागवति समः, स्वतो द्वेषाहारागरहित इत्यर्थः । तथा मानापमानयोरपि समः । शीतोष्णयोर्देहिकयोः सुखदुःखयोः पुत्रजन्ममरणादिरूपयोः समः । सङ्गवर्जितः लौकिकासक्तिरहितः ॥ १८ ॥ तुल्ये निन्दास्तुती यस्य, निन्दितो

न व्यथति, स्तुतो न हृष्यति; स्वयं च न कञ्चन निन्दति न च स्तौति । मौनी वगवाक् । येनकेनचिद्गवदिच्छाप्राप्तेन सन्तुष्टः । अनिकेतः गृहाद्यासक्तिरहितः । स्थिरमतिः, मथीत्यर्थः । एतादृशो यो भक्तिमान् भक्तियुक्तो नरः स मे प्रियः, प्रियो भवतीत्यर्थः ॥ १९ ॥

११ नी० भा० दी०— उदासीनत्वं व्याचष्टे— सम इति । गतव्यथत्वमुपपादयति सङ्गवर्जित इति । सङ्गी हि व्यथते, न तु तद्वर्जित इत्यर्थः ॥ १८ ॥ 'सर्वारम्भपरित्यागी' इत्येतद्व्याचष्टे— तुल्येति । शिष्टेषु विगीतो न स्यामिति वा, लोकेषु प्रख्यातः स्यामिति वा, इदं मे भूयादिति वा कामयमानः किञ्चिदारभते न त्वयं; तुल्यनिन्दास्तुतित्वात्सन्तुष्टत्वाच्च । मौनी सञ्जासी, अतएवानिकेतो गृहशून्यः कुटीमपि वासार्थं नारभते । यतः स्थिरमतिः स्थितप्रज्ञो भक्तिमान्योगी मे मम प्रियो नरः पुरुषः ॥ १९ ॥

धर्म्यामृतानुष्ठानस्य फलश्रुतिः ।

ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तं पथुपासते ।

श्रद्धधाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीव मे प्रियाः ॥ २० ॥

इति श्रीमहाभारते शतसाहस्र्यां संहितायां वैयासिक्यां भीष्मपर्वणि श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे भक्तियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

१ अत्र वामनः—

जडं जगदिदं सर्वं विनाशित्वान्मृतं मतम् । तत्रास्ति यत्र तज्ज्ञेयं चिन्मात्रममृतं परम् ॥
हरयं जडं जगदिदं चित्स्वरूपे न विद्यते । इत्युक्तं 'न च मत्स्थानि भूतानी' त्यत्र चक्रिणा (१।१६) ॥
अतश्चिदमृतं तच्च सगुणत्वाद्द्विशिष्यते । धर्म्यमित्यनपेतार्थे तद्विदितप्रत्यये यति (अष्टा. ४।४।९२) ॥
तस्माच्चिदेकममृतं व्यक्तं तज्जगदात्मना । भक्ता धर्म्यामृतमिति यथोक्तमिह सेवते ॥
मायागुणातिगं यत्तु चैतन्यं शुद्धमद्रयम् । अपेतं सर्वधर्मभ्यो न वाच्यं धर्म्यमित्यदः ॥
जडाभासं परित्यज्य मायांशं, तत्प्रकाशकम् । चैतन्यं निर्गुणासक्ताः केवलं पथुपासते ॥
जडं शरावश्चिन्मृतसा जडभूमिश्चिदम्बुधिः । जडमाभरणं चित्तु हाटकं हेयमत्रं किम् ? ॥
इत्थं समालोचयन्तश्चिद्रूपमाखिलं जगत् । भक्तास्त्वनन्ययोगेन ध्यायन्तः पथुपासते ॥
अध्यायेऽस्मिन्नेतदेव प्रोक्तं धर्म्यामृतं मया । इति वक्ति व्यक्तमत्र भक्तकल्पद्रुमो हरिः ॥
तथा ह्युपक्रमे प्रश्नः सगुणं निर्गुणं च ये । उपासते तेषु के वाऽधिका ? इति किरीटिनः ॥
अव्यक्तोपासकेभ्योऽपि सगुणोपासका मम । सम्मताश्चाधिकाश्चेति तत्रोत्तरमपि प्रभोः ॥
अप्रेऽप्यनन्ययोगेन मां ध्यायन्त उपासते । (१२।६) इत्यत्र देवः सगुणोपासकानववर्णित ॥
मध्ये च मन आधत्स्व बुद्धिं च सगुणे मयि । निवेशयेति सगुणभक्तिमेवोपादिष्टवान् ॥ (१२।८)
अथैतदन्यशक्तोऽसीत्यत्र मद्योगमाश्रितः । (१२।११) इति सूचितवान्यक्तं सगुणोपासनं पुनः ॥
श्रेयो हीत्यत्र च ज्ञानाच्छ्रेयो ध्यानं यदुक्तवान् । (१२।१२) तदभिप्रेत्य सगुणोपासनामेव नान्यथा ॥
तदग्रे लक्षणान्याह भक्तस्य ज्ञानिनः क्रमात् । एवं धर्म्यामृतं सम्यगध्यायेऽत्र निरूपितम् ॥
अव्यक्तोपासनमपि वर्णितं कचिदन्तरा । नायकोत्कर्षसिद्धयर्थं प्रतिनायककीर्तिवत् ॥
अथान्यथोन्नयिष्यन्ति तात्पर्यमिह केचन । यदि तद्द्वारणायाह 'यथोक्त' मिति सर्ववित् । — इति व्याचष्टे ।

'अस्मिच्छ्लोके 'भगवद्भक्ताः कर्मयोगिनो वर्णिताः' इति नव्याः । तत्र, इदं यथोक्तं पथुपासत इत्यस्मिन्नध्याये प्रतिपादितभक्तियोगपराणामेवात्र परामर्शस्य स्पष्टतरत्वात्, कर्मयोगिनामप्रकृतत्वाच्च । न चात्रोपवर्णितो भक्तियोगः कर्मसमुच्चित इति भ्रमितव्यम्, 'सर्वकर्माणि सञ्चयस्य' (१२।६) 'सर्वारम्भपरित्यागी' (१२।१६) 'शुभाशुभपरित्यागी' (१२।१७) इति तत्र तत्र कर्मत्यागस्यैवोत्कीर्तनादित्यलं तुषावघातेन ।

"त्वयैव दत्तोऽपहतस्त्वयैव सुधाकरो मे तनयो गुणाढयः ।

गीते ! न चेत्तं प्रतिदास्यसि त्वं दत्तागृह्णीत्ययशः स्थिरं ते ॥"

— अविगीता ।

१ शां. भा.— ‘अद्वेषा सर्वभूतानां’ [१२।१३] इत्यादिनाऽक्षरस्योपासकानां निवृत्तसर्वैषणानां सन्न्यासिनां परमार्थज्ञाननिष्ठानां धर्मजातं प्रक्रान्तमुपसंह्रियते— ये तु सन्न्यासिनो धर्म्यामृतं धर्मा-
दनपेतं धर्म्यं च तदमृतं च तदमृतत्वहेतुत्वात् । इदं यथोक्तं ‘अद्वेषा सर्वभूतानां’ इत्यादिना पर्यु-
पासतेऽनुतिष्ठन्ति श्रद्धधानाः सन्तो मत्परमा यथोक्तोऽहमक्षरात्मा परमो निरतिशया गतिर्येषां ते
मत्परमा मद्भक्ताश्चोत्तमां परमार्थज्ञानलक्षणां भक्तिमाश्रितास्तेऽतीव मे प्रियाः । ‘प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थ’
[७।१७] इति यत्सूचितं तद्व्याख्यायेहोपसंहृतं भक्तास्तेऽतीव मे प्रिया इति । यस्माद्धर्म्यामृतमिदं
यथोक्तमनुतिष्ठन्भगवतो विष्णोः परमेश्वरस्यातीव मे प्रियो भवति, तस्मादिदं धर्म्यामृतं मुमुक्षुणा यत्नतो-
ऽनुष्ठेयं; विष्णोः प्रियं परं धाम जिगमिषुणेति वाक्यार्थः ॥ २० ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यश्रीमदाचार्यश्रीशङ्करभगवतः
कृतौ भगवद्गीताभाष्ये भक्तियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

२ आ. शां. व्या.— ‘अद्वेषा’ [१२।१३] इत्यादि-
धर्मजातं ज्ञानवतो लक्षणमुक्तं, तदुपपादितमनृद्योपसंहारश्लोक-
मवतारयति— अद्वेषेत्यादिना । चतुर्थपादस्य तात्पर्यमाह—
प्रियो हीति । यद्यपि यथोक्तं धर्मजातं ज्ञानवतो लक्षणं
तथापि जिज्ञासूनां ज्ञानोपायत्वेन यत्नादनुष्ठेयमिति वाक्यार्थ-

मुपसंहरति— यस्मादिति । तदेवं सोपाधिकाभिष्यानपरि-
पाकाभिरुपाधिकमनुसन्धानस्य ‘अद्वेषा सर्वभूतानां’ इत्यादि-
धर्मविशिष्टस्य मुख्यस्याधिकारिणः श्रवणाद्यावर्तयतस्तत्त्वसाक्षा-
त्कारसम्भवात्ततो मुक्त्युपपत्तेस्तद्वेतुवाक्यार्थधीविषयत्वयोग्य-
स्तत्पदार्थोऽनुसन्धेय इति सिद्धम् ॥ २० ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमच्छुद्धानन्दपूज्यपादशिष्यानन्दज्ञानविरचिते

श्रीमद्भगवद्गीताशाङ्करभाष्यव्याख्याने द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

३ रा. भा.— अस्मादात्मनिष्ठान्मद्भक्तियोगनिष्ठस्य श्रेष्ठ्यं प्रतिपादयन् यथोपक्रममुपसंहरति— ये
त्विति । धर्म्यं चामृतं चेति धर्म्यामृतं, ये तु प्राप्यसमं प्रापकं भक्तियोगं, यथोक्तं ‘मय्यावेश्य मनो ये माम्’
[१२।२] इत्यादिनोक्तेन प्रकारेण उपासते, ते भक्ताः अतितरां मम प्रियाः ॥ २० ॥

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

४ वे. ता. चं.— अध्यायोपक्रमे प्रश्नपूर्वकं भक्तियोग-
निष्ठस्य अक्षरनिष्ठाच्छ्रेष्ठ्यं ह्युक्तम्; भक्तियोगाशक्तिप्रसङ्गेन अक्षर-
योगस्य परम्परया भक्तियोगसाधनत्वं तदपेक्षितगुणाश्रोक्ताः;
अथाध्यायारम्भगतप्रश्नस्योत्तरं प्रवृत्तं निगमयतीत्याह—
अस्मादिति । ‘मय्यावेश्य मनो ये माम्’ [१२।२] इति
श्लोकोऽयं चैकार्थ एव ह्युपलभ्यत इत्यभिप्रायेण यथोपक्रम-
मित्युक्तम् । तत्र ‘नित्ययुक्ताः’ [१२।२] इत्युक्त एवार्थोऽत्र
‘मत्परमाः’ इत्युच्यते । तत्र ‘श्रद्धया परयोपेताः’ [१२।२]
इत्युक्तम्; अत्र तु ‘श्रद्धधानाः’ इति । तत्र ‘ते मे युक्ततमा
मताः’ [१२।२] इत्युक्तम्; अत्र तु तत्फलितत्वेन ‘भक्तास्तेऽतीव
मे प्रियाः’ इत्युच्यते । अतः स एवार्थोऽत्रोपसंह्रियते । अस्य
चाधिकार्यन्तरपरत्वे तु शब्दविशेषणादयो हेतवः पूर्वमेवोक्ताः ।
अनेनैव च श्लोकेन मध्यमपदप्रधानार्थभक्तियोगोपसंहारश्च
कृतो भवति । ‘धर्म्यामृतम्’ इत्यनेन विवक्षितमाकारद्वयं वक्तुं

तदुपयुक्तं कर्मधारयत्वं दर्शयति— धर्म्यं चामृतं चेति ।
धर्मादनपेतं धर्म्यम् । अतोऽत्र धर्म्यशब्देन साधनत्ववचनादमृत-
शब्देनामृतसाधनत्वस्याविवक्षितत्वात्फलवदेव भोग्यत्वं विव-
क्षितमित्याह ये तु प्राप्यसममिति । यथोक्तमिति
व्याख्येयपदोपादानम् । प्रसङ्गागतकर्मयोगोक्तैर्व्युदासाय मय्या-
वेश्येत्यादिकमुक्तम् । पूर्वोक्तानामन्येषामपि भक्तत्वमस्तीति
तद्व्यवच्छेदाय ते भक्ता इति विशेष्यते । पूर्वेषु प्रियत्वमुदा-
रत्वप्रयुक्तम्; अस्मिन्स्तु स्वामिमतान्तरात्मत्वप्रयुक्तम् । अतो
ह्यतीव प्रियत्वमिहोक्तम् । उक्तं च प्रागेव ‘उदाराः सर्व एवैते
ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्’ [७।१८] इत्याद्युपक्रम्य ‘स महात्मा
सुदुर्लभः’ [७।१९] इति । एतेन ‘अद्वेषा’ [१२।१३] इत्या-
दिना प्रक्रान्तं धर्मजातं ‘ये तु धर्म्यामृतम्’ इति श्लोकेनोपसंह-
्रियत इति परोक्तं निरस्तम्, भिन्नाधिकारविषयत्वस्य व्यञ्जित-
त्वात् ॥ २० ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु

श्रीगीताभाष्यटीकायां तात्पर्यचन्द्रिकायां द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

५ आ. मा. भा.— पिण्डीकृत्योपसंहरति— ये तु धर्म्यामृतमिति । धर्मो विष्णुस्तद्विषयं धर्म्यम् । धर्म्यम्, अमृतं मृत्यादिसंसारनाशकं चेति धर्म्यामृतम् । श्रदास्तिक्यम्, 'श्रद्धामास्तिक्यमुच्यते' इत्यभिधानम् । तद्धानाः श्रद्धाः ॥ २० ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

६ ज. प्र. दी.— 'ये तु' इत्युक्तमेव किमर्थमुच्यते ? इत्यत आह— पिण्डीकृत्येति । धर्म्यामृतमिदमेतदप्रतीतिार्थं व्याख्यातुं धर्मशब्दं तावद्व्याख्याति— धर्म इति । तद्विषयं तदुपासनाज्ञत्वात् धर्मादनपेतं धर्म्यं, धर्मश्च विष्णुः । नादृष्टं प्रवृत्तस्यासम्भवात् । निवृत्तस्थैतत्साधनत्वात् । इदानीममृतशब्दं

व्याकुर्वन् धर्म्यामृतमिति कर्मधारयोऽयमित्याह— धर्म्यमिति । न मृतं अमृतम्, न च विरुद्धार्थेऽमृतशब्दश्चोपलक्षक इत्यर्थः । श्रद्धा इत्येतद्व्युत्पादयति— श्रद्धिति । श्रद्धशब्दस्योपसङ्ख्यानमित्युपसर्गत्वेनोपसङ्ख्यायमानस्याप्यस्य सत्त्ववाचित्वमविरुद्धम्, उपसर्गत्वस्य कार्यविशेषार्थत्वात् ॥ २० ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादविरचितस्य गीताभाष्यस्य टीकायां जयतीर्थमुनिविरचितायां प्रमेयदीपिकायां द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

७ ह. पै. भा.— ये त्विति । धर्मादनपेतं धर्म्यामृतमिवोक्तमिदम् । व्याघ्रादित्वात्समासः ॥ २० ॥

इति श्रीमद्भद्रनुमद्विरचिते पैशाचभाष्यनामके श्रीमद्भगवद्गीताव्याख्याने द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

८ वें. ब्र. गि.— अथाध्यायार्थमुपसंहरति— ये त्विति । ये तु शुशुक्ष्वः श्रद्धाः मत्परमाश्च सन्तः 'मत्यावेक्ष्य मनो ये माम्' [१२।२] इत्यादिना यथोक्तमुक्तप्रकारमिदं धर्मामृतम्, प्रथमतः सगुणब्रह्मनिष्ठारूपो धर्मः स एवामृतम् 'अद्वेष्टा सर्वभूतानाम्' [१२।१३] इत्यादिनोक्तनिर्गुणनिष्ठाद्वारेणामृतत्वसाधनत्वात् । 'धर्म्यामृतम्'

इति पाठोऽप्ययमेवार्थः । पर्युपासते अनुतिष्ठन्ति, ते भक्ताः ज्ञानरूपमक्षरपरब्रह्मात्मकमद्भजनं कुर्वाणाः अतीव मे प्रियाः 'प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थम्' [७।१७] इत्युक्तेरिति भावः । तदेवं मुक्तिहेतुमहावाक्यान्वयबोधयोग्यस्तत्पदार्थोऽसुसन्धेय इति मध्यमवद्वेन सिद्धम् ॥ २० ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकसार्वभौमश्रीमदद्वैतविद्याप्रतिष्ठापनाभिनवशङ्कराचार्यसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्ब्रह्मनिष्ठानन्दतीर्थभगवत्पूज्यपादानां शिष्येण श्रीवेङ्कटनाथेन कृते ब्रह्मानन्दगिर्याख्याने भगवद्गीताव्याख्याने द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

९ व० त० दी०— एवं मर्यादायामक्षरात्मनिष्ठात्स्वपुष्टिभक्तियोगनिष्ठस्यातीव प्रियत्वं प्रतिपादयन्मुक्तमुपसंहरति— ये त्विति । ये दैवजीवा इदमेव सेवाधर्मादनपेतमुक्तममृतं यथावत्पर्युपासते निषेवन्ते श्रद्धाः मदाश्रयास्ते भक्ता अतीव मे प्रिया इति । तथा भवेति भावः ॥ २० ॥

अव्यक्तोपासनामार्गे दुःखं मर्यादयाऽपि हि । सुखं पुष्ट्या कृष्णभक्तिमार्गे सम्यगुदीरितम् ॥ १ ॥

इति श्रीभगवद्गीतातत्त्वदीपिकायां द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

१० पु. अ. त.— उक्तभक्तिरूपमुपसंहरति— ये त्विति । य इति सामान्योक्त्या नात्र वर्णादिनियमः किन्तु ये केचन भाग्यवन्त इदं पुरत उक्तं धर्म्यामृतम् अक्षयं मत्परसादात्मकफलरूपं यथोक्तं श्रद्धाः मदुक्तं सत्यमिति ज्ञानवन्तो

मत्परमाः मदेकनिष्ठाः सन्तः पर्युपासते मां सेवन्ते ते भक्ता मे अतीव स्वात्मनः प्रिया भवन्तीत्यर्थः । 'नाऽहमात्मानमाशासे' [भाग. ९।४।६४] इतिवत् ॥ २० ॥

एवमर्जुनमासिद्धभक्तियोगामृतोक्तिभिः । सर्वसंशयमाच्छिद्य लोकोद्धारपरो हरिः ॥ १ ॥

इति श्रीभगवद्गीतामृततरङ्गिण्यां द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

११ नी० भा० दी०— मुक्तलक्षणान्येव सुमुक्षोः साधनत्वेन विधत्ते— ये त्विति । ये सुमुक्षवः तु पूर्वोक्तमुक्तापेक्षया विलक्षणाः, इदं 'अद्वेष्टा सर्वभूतानां' [१२।१३] इत्यादिना ग्रन्थेन प्रतिपादितं धर्मजातं तदेवा-

मृतस्य मोक्षस्य साधनत्वादमृतं धर्मामृतं यथोक्तमुक्तानतिक्रमेण पर्युपासते साकल्येनानुतिष्ठन्ति । अहंशानाः श्रद्धायुक्ताः मत्परमाः अहमेव भगवान्वासुदेवोऽक्षराख्यः सर्वविशेषणरहितः परमानन्दरूपः परमः पार्यन्तिकः प्राप्यो श्रेषां ते मत्परमाः भक्ताः शान्तिदान्त्यादिमन्तो मद्भजनशीलाः, तेऽतीव मे मम प्रियाः । ज्ञानी तु भगवत् आत्मैव, परिशेषात् अतीव प्रियत्वं भक्तेष्वेव पर्यवसन्नम् । यो मुक्तानां स्वाभाविको धर्मः स मुमुक्षुणा यत्नतोऽनुष्ठेय इत्यर्थः । यथोक्तं वार्तिके 'उत्पन्नात्मप्रबोधस्य हृद्वेष्टृत्वादयो गुणाः । अयत्नतो भवन्त्येव न तु साधनरूपिणः' इति । समाप्त उपासनाप्रधानस्तत्पदार्थविवेकः । अतःपरं वाक्यार्थविचारो जीवब्रह्माभेदप्रतिपादको भविष्यति ॥ २० ॥

इति भीष्मपर्वणि नैलकण्ठीये भारतभावदीपे श्रीमद्भगवद्गीतार्थ-

प्रकाशे द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

श्रीमद्भगवद्गीताया द्वादशाध्यायस्य माहात्म्यम् ।

श्रीमहादेव उवाच—

अस्ति कोल्हापुरं नाम नगरं दक्षिणपथे ।
सुखानां सदनं सिद्धसाधूनां सिद्धिसम्भवम् ॥ १ ॥
परशक्तेः परं पीठं सर्वदेवनिषेवितम् ।
पुराणेषु प्रसिद्धं यद्भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् ॥ २ ॥
कोटिशस्तत्र तीर्थानि शिवलिङ्गानि कोटिशः ।
आस्ते हृद्रगया यत्र विशालं लोकविश्रुतम् ॥ ३ ॥
तुङ्गा चलमहावप्रगोपुरोल्लासितोरणम् ।
प्रासादशिखरे यत्र तुङ्गं च कनकध्वजम् ॥ ४ ॥
सोमकान्तमहासौधवलभीपङ्क्तिशोभितम् ।
जालरन्ध्रोद्गिरद्वूपधूमामोदितदिकटम् ॥ ५ ॥
चलत्पताकविस्तीर्णच्छायदेवालयान्वितम् ।
चतुरैः सुन्दरैः स्निग्धैः श्रीमद्भिः शुचिमानसैः ॥ ६ ॥
अधिष्ठितं सदाचारैः पुरुषैर्भूरिभूषणैः ।
कुरङ्गनयनाश्चन्द्रवदनाः कुटिलालकाः ॥ ७ ॥
उत्फुल्लचम्पकच्छायपीनतुङ्गपयोधराः ।
कृशमध्या निम्ननाभिवलित्रयविराजिताः ॥ ८ ॥
विशालजघनाश्चारुजङ्गायुग्मा वराङ्गयः ।
वाचालमेखलादामनिकणन्मणिनूपुराः ॥ ९ ॥
रणत्कङ्कणहस्ताब्जस्फुरत्करजरश्मयः ।
वसन्ति प्रमदा यत्र मादयन्त्यो मुनीनपि ॥ १० ॥
समस्तवस्तुसंयुक्तं सर्वभोगसमन्वितम् ।
मङ्गलैः सकलैर्युक्तं महालक्ष्मीसमन्वितम् ॥ ११ ॥
तत्रागच्छत्पुमान्कश्चिद्युवा गौरः सुलोचनः ।
कम्बुकण्ठः पृथुस्कन्धो महावक्षा महाभुजः ॥ १२ ॥
समस्तलक्षणोपेतो गौरः सर्वाङ्गसुन्दरः ।
प्रविश्य नगरं पश्यञ्छोभां सौधेषु सर्वतः ॥ १३ ॥
उत्कण्ठितमना द्रष्टुं महालक्ष्मीं सुरेश्वरीम् ।
मणिकण्ठे कृतस्नानः सम्पन्नपितृतर्पणः ॥
महालक्ष्मीं महामार्यां नत्वा तुष्टाव भक्तितः ॥ १४ ॥

राजपुत्र उवाच—

जयत्यपारकारुण्या कामदा जगदम्बिका ।
कुर्वाणा जगतो जन्म पालनं क्षपणं दृशा ॥ १५ ॥
यया शक्त्या यथादिष्टः परमेष्ठी सृजत्यसौ ।
अवष्टभ्य यया शक्त्या पालयत्यच्युतो जगत् ॥ १६ ॥
यया शक्त्या कृतावेशः संहृत्यखिलं हरः ।
तां भजे परमां शक्तिं सर्गस्थितिलयोजिताम् ॥ १७ ॥
योगिध्येयांघ्निकमले कमले ! कमलालये ।
स्वभावान्निखिलाघ्नस्त्वं गृह्णासीन्द्रियगोचरान् ॥ १८ ॥
त्वमेव कल्पनाजालं तत्कल्पं कुरुषे मनः ।
इच्छाज्ञानक्रियारूपा परसंवित्स्वरूपिणी ॥ १९ ॥
निष्कला निर्मला नित्या निराकारा निरञ्जना ।
निरन्तरा निरातङ्का निरालम्बा निरामया ॥ २० ॥
तवैवं महिमानं हि के वर्णयितुमीशते ।
वन्दे निभिन्नषट्चक्रां द्वादशान्तर्विहारिणीम् ॥ २१ ॥
अनाहतध्वनिमयीं बिन्दुनादकलात्मिकाम् ।
मातस्त्वं पूर्णशीतांशुगलत्पीयूषवाहिनी ॥ २२ ॥
पुष्पासि वत्सले ! बालान्सनकादीन्दिगम्बरान् ।
अनुस्यूता शिवा सा वै जाप्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ॥ २३ ॥
तुरीयायां वर्तमाना दयासूनृतसन्धिषु ।
ददासि प्राणिनां सर्वाः सततं ब्रह्मसम्पदः ॥ २४ ॥
संहृत्य तत्त्वसङ्गतं तुरीयातीतया त्वया ।
योगिनां बिम्बतादात्म्यं दीयते निर्विकल्पया ॥ २५ ॥
परां नमामि पश्यन्तीं मध्यमां वैखरीमपि ।
रूपाणि देवि ! गृह्णासि जगत्सन्प्राणहेतवे ॥ २६ ॥
त्वं ब्राह्मी वैष्णवी त्वं च माहेशी च त्वमम्बिके ! ।
वाराही त्वं महालक्ष्मीर्नारसिही त्वमैन्द्रिका ॥ २७ ॥
त्वं कौमारी चण्डिका त्वं लक्ष्मीस्त्वं विश्वपावनी ।
सावित्री त्वं जगन्माता शशिनी त्वं च रोहिणी ॥ २८ ॥

त्वं स्वाहा त्वं स्वधा त्वं हि त्वं सुधा परमेश्वरी ।
चण्डमुण्डभुजादण्डखण्डदोर्दण्डमण्डिते ! ॥ २९ ॥
रक्तबीजगलद्रक्तपानघूर्णितलोचने ! ।
उन्मत्तमहिषप्रीवोन्मूलनप्रौढदोर्युगे ! ॥ ३० ॥
शुम्भासुरमहादैत्यदारणायाऽऽत्तविक्रमे ! ।
अनन्तविक्रमे ! तुभ्यं नमस्त्रैलोक्यमातृके ! ॥
भक्तकल्पलते ! मह्यं प्रसीद परमेश्वरि ! ॥ ३१ ॥

श्रीशिव उवाच—

इति तेन स्तुता देवी महालक्ष्मीस्ततः स्वयम् ।
निजरूपं समास्थाय पुरुषं प्रत्युवाच तम् ॥ ३२ ॥

श्रीमहालक्ष्मीरुवाच—

राजपुत्र ! प्रसन्नाऽहं वृणीष्व वरमुत्तमम् ॥ ३३ ॥

राजपुत्र उवाच—

पिता मे धरणीपालो वाजिमेषं महाक्रतुम् ।
कुर्वाणो दैवयोगेन रोगाक्रान्तो दिवं ययौ ॥ ३४ ॥
तद्वपुस्तप्ततैलेन शोषयित्वा मया ततः ।
स्थापितस्तत्र यागेऽसा यथापूर्वमवर्तत ॥ ३५ ॥
अथ क्रान्तमहीचक्रो यूपयोगतुरङ्गमः ।
निशीथे बन्धनं छित्त्वा नीतः केनापि कुत्रचित् ॥ ३६ ॥
अदृष्ट्वा तं गतं कापि निवृत्तेषु जनेष्वहम् ।
आमन्त्र्य ऋत्विजः सर्वाञ्छरणं त्वामुपागतः ॥ ३७ ॥
प्रसन्ना यदि देवि ! त्वं तन्मे यागतुरङ्गमः ।
दृष्टो भवतु यागोऽसौ सम्पूर्णो जायते यथा ॥ ३८ ॥
आनृण्यं मम तातस्य तेन राज्ञो भविष्यति ।
तथा कुरु जगद्धात्रि ! शरणागतवत्सले ! ॥ ३९ ॥

श्रीदेव्युवाच—

मम द्वारे द्विजः सिद्धसमाधिरिति विश्रुतः ।
ममाऽऽज्ञया स ते सर्वं कार्यं निष्पादयिष्यति ॥ ४० ॥

श्रीशिव उवाच—

इत्युक्तः श्रीमहालक्ष्म्या ततो राजकुमारकः ।
आजगाम मुनिः सिद्धसमाधिर्यत्र तिष्ठति ॥ ४१ ॥
प्रणम्य तस्य पादाब्जं कृताञ्जलिरवस्थितः ।
तमुवाच ततो विप्रः प्रहितोऽसि त्वमम्बया ॥
त्वदीप्सितमिदं सर्वं साधयामि विलोक्य ॥ ४२ ॥

श्रीशिव उवाच—

इत्युक्त्वा त्रिदशान्सर्वानाचकर्ष स मान्त्रिकः ।
पेक्षत क्षितिपालस्य तनयोऽसौ तदा सुरान् ॥ ४३ ॥
कृताञ्जलिपुटान्देवान्वेषमानकलेवरान् ।
अथ तानमरान्सर्वान्सम्बभाषे द्विजोत्तमः ॥ ४४ ॥

सिद्धसमाधिरुवाच—

अमुष्य राजपुत्रस्य वाजी यज्ञाय कल्पितः ।
नीतोऽस्ति देवराजेन क्षपायामपहृत्य यः ॥
गीर्वाणास्तूर्णमर्वाणं समानयत मा चिरम् ॥ ४५ ॥

श्रीशिव उवाच—

अथ तस्य मुनेर्वाक्योद्देवैर्यज्ञतुरङ्गमः ।
समर्पितस्ततस्तेन तेऽनुज्ञाता दिवोकसः ॥ ४६ ॥
आकृष्टानमरान्दृष्ट्वा गतं लब्ध्वा तुरङ्गमम् ।
महीपतिसुतो नत्वा तं मुनिं वाक्यमब्रवीत् ॥ ४७ ॥

राजपुत्र उवाच—

आश्चर्यमिदमेतत्ते सामर्थ्यमृषिसत्तम ! ।
कृतमेतत्त्वया विप्र ! त्रिदशार्कषणं क्षणात् ॥ ४८ ॥
हठादाकृष्य दत्तो मे यक्षीयोऽयं तुरङ्गमः ।
न किञ्चिदपरं यावद्दुष्करं यत्सुरैरपि ॥ ४९ ॥
प्रभविष्यति तत्कर्तुं भवानेव न चापरः ।
शृणु विप्र ! महीपालः पिताऽऽसीन्मे बृहद्रथः ॥ ५० ॥
आरब्धहयमेधोऽसौ दैवेन निधनं गतः ।
अद्यापि तस्य देहोऽस्ति तप्ततैलेन शोषितः ॥
तस्य सञ्जीवनं भूयः कर्तुमर्हसि सत्तम ! ॥ ५१ ॥

श्रीशिव उवाच—

इत्याकर्ण्य स्मितं कृत्वा स जगाद् महामुनिः ।
यामस्तत्र पिता यत्र तावको यागमण्डपे ॥ ५२ ॥
अथाऽऽगत्य समं तेन तत्र सिद्धसमाधिना ।
पयोऽभिमन्त्र्य निदधे तस्य प्रेतस्य मूर्धनि ॥ ५३ ॥
ततः प्राप नृपः संज्ञामुत्तस्थे वै ददर्श च ।
स तं पप्रच्छ विप्रेन्द्रं कोऽसि धमेति भूपतिः ॥ ५४ ॥
ततो राजसुतः सर्वं भूपालाय न्यवेदयत् ।
स नत्वा ब्राह्मणं राजा तं पुनर्दत्तजीवितम् ॥ ५५ ॥
बभाषे केन पुण्येन त्वयि शक्तिरलौकिकी ।
यया मे जीवितं दत्तमाकृष्टाश्च दिवोकसः ॥
यागश्चोद्धरितो विप्र ! येन मे तन्निरूपय ॥ ५६ ॥

श्रीशिव उवाच—

इत्युक्तस्तेन विप्रोऽसौ जगाद् श्लक्ष्णया गिरा ॥ ५७ ॥

सिद्धसमाधिरुवाच—

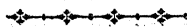
गीतानां द्वादशाध्यायं जपाम्यहमतन्द्रितः ।
तेन शक्तिरियं राजन्यया प्राप्सोऽसि जीवितम् ॥ ५८ ॥

श्रीशिव उवाच—

एतदाकर्ण्य राजाऽसौ द्वादशाध्यायमुत्तमम् ।
पपाठ तस्माद्दिप्रर्षेः सकाशाद्ब्राह्मणान्वितः ॥ ५९ ॥
तस्याध्यायस्य माहात्म्यात्ते सर्वे सद्गतिं ययुः ।
अन्ये पठित्वा जीवाश्च मुक्तिमापुरहो ! पराम् ॥ ६० ॥

इति श्रीमहापुराणे पाद्म उत्तरखण्डे गीतामाहात्म्ये श्रीमद्भगवद्गीताद्वादशाध्याय-

माहात्म्यकथनं नाम द्वाशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ।

श्रीमद्भगवद्गीतायाः द्वितीयषट्श्लोकानामादिवर्णानुक्रमः ।

श्लोकप्रतीकानि	अ.	श्लो.	पृष्ठं	श्लोकप्रतीकानि	अ.	श्लो.	पृष्ठं	श्लोकप्रतीकानि	अ.	श्लो.	पृष्ठं
अ				आ				ग			
अक्षरं ब्रह्म परमं	८	३	६९	अहं हि सर्वयज्ञानां	९	२४	१७७	क्लेशोऽधिकतरस्तेषां	१२	५	३५४
अक्षराणामकारोऽस्मि	१०	३३	२४९	अहिंसा समता तुष्टिः	१०	५	२१०	क्षिप्रं भवति धर्मात्मा	९८	३१	१९०
अभिज्योतिरहरशुक्लः	८	२४	११३	आ				ग			
अथ चित्तं समाधातुं	१२	९	३६६	आख्याहि मे को भवान्	११	३१	३०५	गतिर्भर्ता प्रभुः साक्षी	९	१८	१६५
अथवा बहुनैतेन	१०	४२	२६१	आदित्यानामहं विष्णुः	१०	२१	२३७	घ			
अथैतदप्यशक्तोऽसि	१२	११	३६८	आ ब्रह्मभुवनाल्लोकाः	८	१६	१००	चतुर्विधा भजन्ते मां	७	१६	३५
अदृष्टपूर्वं हृषितोऽस्मि	११	४५	३२७	आयुधानामहं वज्रं	१०	२८	२४१	ज			
अद्वेष्टा सर्वभूतानां	१२	१३	३७४	आहुस्त्वामृषयः सर्वे	१०	१३	२२४	जरामरणमोक्षाय	७	२९	९९
अधिभूतं क्षरो भावः	८	४	७३	इ				ज्ञानयज्ञेन चाप्यन्ये	९	१५	१६०
अधियज्ञः कथं कोऽत्र	८	२	६६	इच्छाद्वेषसमुत्थेन	७	२७	५६	ज्ञानं तेऽहं सविज्ञानं	७	२	८
अनन्तश्चास्मि नागानां	१०	२९	२४५	इत्यर्जुनं वासुदेवस्त-	११	५०	३३२	त			
अनन्यचेताः सततं	८	१४	९६	इदं तु ते गुह्यतमं	९	१	१२७	ततः स विस्मयाविष्टः	११	१४	२८३
अनन्याश्चिन्तयन्तो मां	९	२२	१७२	इहैकस्थं जगत्कृत्स्नं	११	७	२७६	तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं	११	१३	२८२
अनपेक्षः शुचिर्दक्षः	१२	१६	३७९	उ				तपाम्यहमहं वर्षे	९	१९	१६७
अनादिमध्यान्तमनन्त-	११	१९	२९०	उच्चैश्रवसमधानां	१०	२७	२४४	तस्मात्प्रणम्य प्रणिधाय	११	४४	३२६
अनेकबाहूदरवक्रनेत्रं	११	१६	२८५	उदाराः सर्व एवैते	७	१८	४१	तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ यशः	११	३३	३०९
अनेकवक्रनयनं	११	१०	२७८	ए				तस्मात्सर्वेषु कालेषु	८	७	७९
अन्तकाले च मामेव	८	९	७७	एतच्छ्रुत्वावचनं केशवस्य११	३५	३१३	तुल्यनिन्दास्तुतिमौनी	१२	१६	३८३	
अन्तवत्तु फलं तेषां	७	२३	४९	एतद्योनीनि भूतानि	७	६	१६	ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं	९	२१	१६९
अपरेयमितस्त्वन्यां	७	५	११	एतां विभूर्ति योऽं च	१०	७	२१७	तेषामहं समुद्धता	१२	७	३६२
अपि चेत्सदुराचारः	९	३०	१८८	एवमुक्त्वा ततो राजन्!	११	९	२७८	तेषामेवानुकम्पार्थ	१०	११	२२२
अभ्यासयोगयुक्तेन	८	८	८३	एवमेतद्यथाऽऽस्थ त्वं	११	३	२७१	तेषां सततयुक्तानां	१०	१०	२१८
अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि	१२	१०	३६७	एवं सततयुक्ता ये	१२	१	३४६	तेषां ज्ञानी नित्ययुक्तः	७	१७	३९
अमी सर्वे धृतराष्ट्रस्य	११	२६	३००	ओ				त्रिभिर्गुणमयैर्भावैः	७	१३	२८
अमी हि त्वा सुरसङ्गाः	११	२१	२९५	ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म	८	१३	९२	त्रैविद्या मां सोमपाः	९	२०	१६९
अवजानन्ति मां मूढाः	९	११	१९२	क				त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं	११	१८	२९२
अव्यक्ताद्भवत्ययः सर्वाः	८	१८	१०३	कथं विद्यामहं योगिन् !	१०	१७	२३१	त्वमाद्दिदेवः पुरुषःपुराणः	११	३८	३१७
अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तः	८	२१	१०७	कविं पुराणमनुशासितारं	८	९	८३	द			
अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नं	७	२४	५१	कस्माच्च ते न नमेरन्	११	३७	३१७	दण्डो दमयतामस्मि	१०	३८	२५६
अप्रहृष्टाः पुरुषाः	९	३	१३४	कामैस्तैस्तैर्हृतज्ञानाः	७	२०	४५	दंष्ट्राकरालानि च ते	११	२५	२९९
अधत्थः सर्ववृक्षाणां	१०	२६	२४४	कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्	११	३२	३०६	दिवि सूर्यसहस्रस्य	११	१२	२८०
अहं क्रतुरहं यज्ञः	९	१६	१६२	किं तद्ब्रह्म किमध्यात्मं	८	१	६६	दिव्यमाल्याम्बरधरं	११	११	२७८
अंहमात्मा गुडाकेश !	१०	२०	२३४	किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्याः	९	३३	१९३	दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं	११	५१	३३४
अहं सर्वस्य प्रभवः	१०	८	२१८	किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तं	११	४६	३२७	दैवी द्वेषा गुणमयी	७	१४	३८
				किरीटिनं गदिनं चक्रिणंच	११	१७	२८७				

श्लोकप्रतीकानि	अ.	श्लो.	पृष्ठं
द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं	११	२०	२९३
यूतं छलयतामस्मि	१०	३६	२५४
द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च	११	३४	३११
ध			
धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः	८	२९	११९
न			
न च मत्स्थानि भूतानि	९	५	१३६
न च मां तानि कर्माणि	९	९	१४७
न तु मां शक्यसे द्रष्टुं	११	८	२७६
नभस्स्पृशं दीप्तमनेक-	११	२४	२९८
नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते	११	४०	३१७
न मां दुष्कृतिनो मूढाः	७	१५	३४
न मे विदुः सुरगणाः	१०	२	२०५
न वेद्यज्ञाध्ययनैः	११	४८	३३०
नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां	१०	४०	२५९
नाहं प्रकाशः सर्वस्य	७	२५	५३
नाहं वेदैर्न तपसा	११	५३	३३६
नैते सती पार्थ ! जानन्	८	२७	१२१
प			
पत्रं पुष्पं फलं तोयं	९	२६	१८०
परस्तस्मात्तु भावोऽन्यः	८	२०	१०७
परं ब्रह्म परं धाम	१०	१२	२२४
पवनः पवतामस्मि	१०	३१	२४७
पश्य मे पार्थ ! रूपाणि	११	५	२७४
पश्यादित्यान्वसुव्रान्	११	६	२७५
पश्यामि देवांस्तव देवदेव	११	१५	२८४
पितासि लोकस्य चराच-	११	४३	३२६
पिताऽहमस्य जगतः	९	१७	१६४
पुण्यो गन्धः पृथिव्यां च	७	९	२०
पुरुषः स परः पार्थ !	८	२२	११०
पुरोधसां च मुख्यं मां	१०	२४	२४२
प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य	९	८	१४६
प्रयाणकाले मनसा	८	१०	८३
प्रहादश्वास्मि दैत्यानां	१०	३०	२४७
ब			
बलं बलवतां चाहं	७	११	२०
बहूनां जन्मनामन्ते	७	१९	४३
बीजं मां सर्वभूतानां	७	१०	२०
बुद्धिर्ज्ञानमसंमोहः	१०	४	२१०
बृहत्साम तथा सान्ना	१०	३६	२६१
भ			
भक्त्या त्वन्नयया शक्यः	११	५४	३३६

श्लोकप्रतीकानि	अ.	श्लो.	पृष्ठं
भवाप्ययौ हि भूतानां	११	२	२७०
भूतप्रायः स एवायं	८	१९	१०३
भूमिरापोऽनलो वायुः	७	४	११
भूय एव महाबाहो !	१०	१	२०३
म			
मच्चित्ता मद्रतप्राणाः	१०	९	२१८
मत्कर्मकृन्मत्परमः	११	५५	३३९
मत्तः परतरं नान्यत्	७	७	१८
मदनुग्रहाय परमं	११	१	२६८
मनुष्याणां सद्वेषु	७	३	१०
मन्मना भव मद्रक्तः	९	३४	१९६
मन्यसे यदि तच्छक्यं	११	४	२७२
मया ततमिदं सर्वं	९	४	१३६
मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः	९	१०	१४९
मया प्रसन्नेन तवाङ्गुणेन	११	४७	३२९
मय्यावेश्य मनो ये मां	१२	२	३५२
मय्यासक्तमनाः पार्थ !	७	१	३
मय्येव मन आधत्स्व	१२	८	३६५
महर्षयः सप्त पूर्वं	१०	६	२१३
महर्षीणां भृगुरहं	१०	२९	२४२
महात्मानस्तु मां पार्थ !	९	१३	१६७
मा ते व्यथा मा च	११	४९	३३१
मासुपेत्य पुनर्जन्म	८	१९	९९
मां हि पार्थ ! व्यपाश्रित्य	९	३२	१९३
मृत्युः सर्वहरश्चाहं	१०	३४	२५१
मोघाशा मोघकर्माणः	९	१२	१५४
य			
यच्चापि सर्वभूतानां	१०	३९	२५६
यच्चापहासार्थमसत्कृतः	११	४२	३२३
यत्करोषि यदश्रासि	९	२७	१८२
[यत्करोमि यदश्रामि]	९	२७	१८२
यत्र काले त्वनावृत्तिं	८	२३	११२
यथाऽऽकाशस्थितो नित्यं	९	६	१४१
यथा नदीनां बहवोऽम्बुः	११	२८	३०२
यथा प्रदीपज्वलनं	११	२९	२०२
यदक्षरं वेदविदो वदन्ति	८	११	९०
यद्यद्विभूतिमस्तत्सर्वं	१०	४१	२५९
यं यं वापि स्मरन् भावं	८	६	७९
यस्मान्नोद्विजते लोकः	१२	१५	३७८
यान्ति देवव्रता देवान्	९	२५	१७८
ये चैव सात्त्विका भावाः	७	१२	२१
ये तु धर्म्यामृतमिदं	१२	२०	३८५
ये तु सर्वाणि कर्माणि	१२	६	३६२

श्लोकप्रतीकानि	अ.	श्लो.	पृष्ठं
ये त्वक्षरमनिर्देश्यं	१२	३	३६३
ये त्वन्यदेवताभक्ताः	९	२३	१७५
येषां त्वन्तगतं पापं	७	२८	९८
यो न हृष्यति न द्वेष्टि	१२	१७	३८१
यो मामजमनादि च	१०	३	२०७
यो यो यांयां तनुं भक्तः	७	२१	४७
र			
रसोऽहमप्सु कौन्तेय !	७	८	२०
राजविद्या राजगुह्यं	९	२	१३०
रुद्राणां शङ्करश्चास्मि	१०	२३	२४१
रुद्रादित्या वसवो ये च	११	२२	२९६
रूपं महते बहुवक्त्रनेत्रं	११	२३	२९७
ल			
लेलिहसे प्रसमानः	११	३०	३०४
व			
वक्तुमर्हस्यशेषेण	१०	१६	२३०
वक्त्राणि ते त्वरमाणाः	११	२७	३००
वायुर्मोऽग्निर्वैरुणः	११	२९	३१७
विस्तरेणात्मनो योगं	१०	१८	३१
वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि	१०	३७	२५४
वेदानां सामवेदोऽस्मि	१०	२२	२४०
वेदाहं समतीतानि	७	२६	५४
वेदेषु यज्ञेषु तपससु चैव	८	२८	१२३
श			
शुक्लकृष्णे गती ह्येते	८	२६	१२०
शुभाशुभफलैरेवं	९	२८	१८४
श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासात्	१२	१२	३७०
स			
सखेति मत्वा प्रसभं	११	४१	३२२
सततं कीर्तयन्तो मां	९	१४	१५९
स तथा श्रद्धया युक्तः	७	३२	४७
समोऽहं सर्वभूतेषु	९	२९	१८६
समः शत्रौ च मित्रे च	१२	१८	३८२
सर्गाणामादिरन्तश्च	१०	३२	२४९
सर्वद्वाराणि संयम्य	८	१२	९२
सर्वभूतानि कौन्तेय !	९	७	१४३
सर्वमेतदहं मन्ये	१०	१४	२२४
सहस्रयुगपर्यन्तं	८	१७	१०२
साधिभूताधिदैवं मां	७	३०	६१
सुदुर्दर्शमिदं रूपं	११	५२	३३५
सन्तुष्टः सततं योगी	१२	१४	३७४
सन्नियम्येन्द्रियग्रामं	१२	४	३५४
स्थाने हृषीकेश ! तव	११	३६	३१४
स्वयमेवात्मनात्मानं	१०	१९	२२४
ह			
हन्त ते कथयिष्यामि	१०	१९	२३३

निम्बार्कीयतत्त्वप्रकाशिकाष्टटीकोपेता

श्रीमद्भगवद्गीता

[द्वितीयो गुच्छः]

अयि समीक्ष्यकारिणो विचक्षणाः ! यदा खलु 'गुजराती प्रिन्टिंग प्रेस' संस्थापकै-
गुजरातीवृत्तपत्रोत्पादकैश्च देसाईकुलविभूषणैः सूर्यरामतनूजैरिच्छारामाख्यैः श्रेष्ठिवर्यैः
स्वीयप्राचीनतरहस्तलिखितग्रंथसंग्रहाद्विचित्य विचित्य सप्तटीकात्मकः श्रीमद्भगवद्गी-
तायाः प्रथमो गुच्छो मुद्रितस्तदैव तदन्तर्गतव्याख्योपव्याख्याप्रणेतृणां चतुर्णां सांप्र-
दायिनामद्वैतद्वैतविशिष्टाद्वैतशुद्धाद्वैतमतानि, एकमतानुसारिणां विचक्षणानामपि तत्त-
द्व्याख्योपव्याख्याकृतं विचक्षणत्वरूपं चार्थान्तरवैचित्र्यमालोच्य कथं तेषां तत्परस्पर-
विरुद्धराद्धान्तप्रतिपादनं, कथं तैरेक एव श्लोकः श्लोकार्थं तद्वत्वाक्यानि वा स्वस्वसि-
द्धान्तसमर्थकतया स्वाविरोधितयोपवर्ण्यन्ते, कथं च ते परस्परं स्वाद्वैताद्यनुयाय्युपमर्दे
प्रवर्तन्ते ? तद्दर्शनकृतुकजुषां तत्त्वजिज्ञासूनां चेप्सितं सम्पादयितुकामैस्तैरेव निम्बार्क-
पथानुयायितत्त्वप्रकाशिकायुतथाष्टटीकात्मकोऽपि द्वितीयगुच्छोऽपि मुद्रयित्वा प्रकाशितः ।

एवं प्रथमगुच्छान्तरालस्थितानां सम्प्रति टीकाचतुष्टयसंवर्धितशाङ्करभाष्याद्येकादश-
व्याख्योपव्याख्यानां द्वितीयगुच्छान्तर्गताष्टव्याख्यानां चावलोकनकृतां विदुषां टीकान्त-
रालोचनावशिष्टं किञ्चिदपि नावशिष्येतेत्यलमतिपल्लवितेन ।

पूर्वमत्र भारतेऽस्मिन्खण्डे देशे देशान्तरेषु दिक्षु विदिक्षु चाविगीतयशोभिलो-
कमान्यैः बालगङ्गाधरतिलकैः स्वोक्ते गीतारहस्ये यैः स्ववदननलिनवचनसुमनोभिः
स्वलङ्कृतोऽयमच्छो गुच्छस्तान्येव तेषां सुमनसां सुमनोहराणि सुमनानीमानिः—

वल्लभसंप्रदायी तत्त्वदीपिका, गुजराती प्रिन्टिंगप्रेस मधली... ..; पण बाकीच्या आणि
निंबार्क संप्रदायाची व दुसऱ्या काही टीका मिळून एकंदर पंधरा [सध्या एकोणीस] संस्कृत टीका गुज-
राती प्रिन्टिंग प्रेसने नुकत्याच [शके १८३४] छापून प्रसिद्ध केल्या असल्यामुळे या एकाच ग्रंथाने आतां
सर्वे निर्वाह होतो. (गीतारहस्य- पुणे, अधिक वैशाख शके १८३७; बाळ गंगाधर टिळक.)

निरनिराळ्या सांप्रदायिक आचार्यांचीं गीतेवरील भाष्ये व त्या संप्रदायांतील इतर प्रमुख टीका मिळून
पंधरा [सध्या एकोणीस] टीका मुंबईस गुजराती प्रिन्टिंग प्रेसचे मालक यांनी नुकत्याच [इ. स. १९१२]
प्रसिद्ध केल्या आहेत. निरनिराळ्या टीकाकारांचे अभिप्राय एकदम कळण्यास हा ग्रंथ फार सोयीचा आहे.

[गीतारहस्य टिपणी]

बाळ गंगाधर टिळक.

टीकाकाराणां टीकानां च नामानि ।

१ निम्बार्कमतानुयायि श्रीकेशव-

कादमीरिभट्टाचार्यपादप्रणीता ... तत्त्वप्रकाशिका

२ श्रीमधुसूदनसरस्वतीकृता ... गूढार्थदीपिका

३ श्रीशङ्करानन्दप्रणीता ... तात्पर्यबोधिनी

४ श्रीधरस्वामिकृता ... सुबोधिनी

चेत्येतामिद्व्याख्याभिरष्टाभिः सहितायाः श्रीमद्भगवद्गीताया द्वितीयो गुच्छः । अत्र श्लोकाः स्थूलतमाक्ष-
रैष्टीकाश्च स्थूलाक्षरैर्मुद्रिताः वृद्धा मां केशिषतेति ।

श्रीमद्भगवद्गीता- मूलमात्रं

मूल्यम् १०-०-०

मू० ०-३-०

प्राप्तिस्थानम् :- गुजराती प्रिन्टिंग प्रेस, सासुन विर्दिंग, एल्फिन्स्टन सर्कल, कोट- मुंबई.